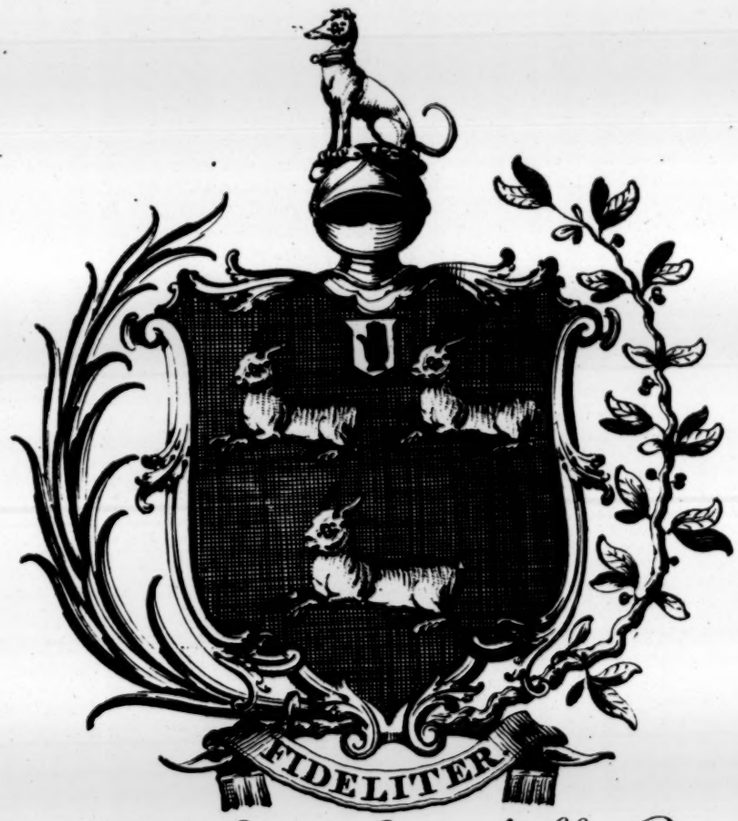
L. 2. Bar

Sr Ellis Cunliffe, Bart

St. Mary's College Library,

Blairs.

Stall, 9

Shelf, 15

Book, 5

R—IIo—19 F

JOANNIS ANTIOCHENI COGNOMENTO MALALÆ HISTORIA CHRONICA.

E MSo Cod. BIBLIOTHECÆ BODLEIANÆ
nunc primum edita.

Cum Interpret. & Notis EDM. CHILMEADI.
& triplice Indice Rerum, Autorum,
& Vocum Barbararum.

Præmittitur Dissertatio de Autore
PER
HUMF. HODIUM, S.T.B. Coll. Wad. Soc.

ACCEDIT
EPISTOLA RICHARDI BENTLEII
AD Cl. V. *JO. MILLIUM S. T. P.*
Cum Indice Scriptorum, qui ibi emendantur.

OXONII,
E THEATRO SHELDONIANO,
Veneunt in Officina *Gualt. Kettilby*, ad Insigne Capitis
Episcopi in Cœmeterio *Paulino*, M. DC. XCII.

St. Mary's College Library,
[illegible].

P
15
5.

Ιωαννου τ̃ Αντιοχεως

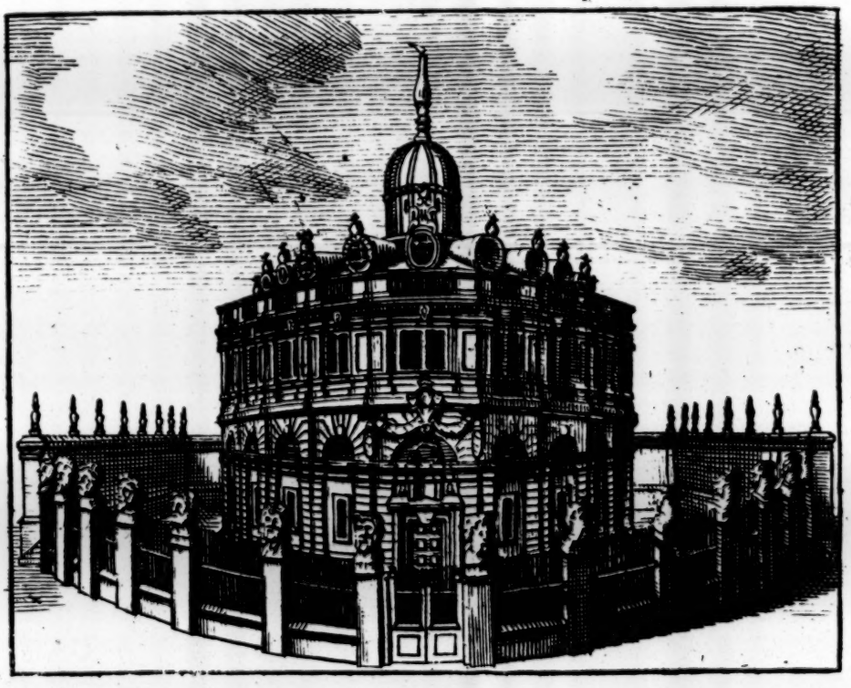
του επικλην Μαλαλα

ΧΡΟΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ.

JOANNIS ANTIOCHENI

COGNOMENTO MALALÆ

HISTORIA CHRONICA.

OXONII,
E THEATRO SHELDONIANO,
CIↃ IↃ CXCI.

JOANNIS ANTIOCHENI
COGNOMENTO MALALÆ
HISTORIA CHRONICA.

E MS° Cod. BIBLIOTHECÆ BODLEIANÆ
nunc primum edita.

Cum Interpret. & Notis EDM. CHILMEADI.
& triplice Indice Rerum, Autorum,
& Vocum Barbararum.

PRÆMITTITUR

DISSERTATIO de AUTORE,

PER

HUMFREDUM HODIUM

S. T. B. Coll. Wadhami Socium.

ACCEDIT

EPISTOLA RICHARDI BENTLEII

AD Cl. V. *JO. MILLIUM S. T. P.*

Cum Indice Scriptorum, qui ibi emendantur.

OXONII,
E THEATRO SHELDONIANO,
CIↃ IↃ CXCI.

Imprimatur.

JONATH. EDWARDS

Vice-Can. Oxon.

June 16. 1691.

DE
AUTORIS COGNOMINE
PRÆMONITIO.

MALALA *Cognomen Syriacum. Ita ſcribi à Græcis potuiſſe: magis tamen convenire cum illorum Analogia ut* Μαλαίλας *ſcribatur; ſicque ſcriptum fuiſſe videri. Ab Autore Prolegomenorum præfertur Syrorum genuinum ac originarium Nomen* MALALA. *Quod oſtenditur optime congruere uſui linguæ Latinæ. Eo* RHETOREM *ſignificari. Hoc multorum Literatorum fuiſſe Cognomen. Quo ſenſu ſic Autor appellatus ſit.*

IN verbis *Joannis* (quem appellant) *Damaſceni* & *Conſtantini Porph.* è quibus conceptus eſt, qui præmittitur, Titulus, utrum Autoris Cognomen Μαλάλα (ſeu Μαλέλα) in *Caſu*, ut loquuntur, *Genitivo* à Μαλάλας (ſeu Μαλέλας) ut Βαρνάβα à Βαρνάβας, Σιλᾶ à Σιλᾶς, deſcendat; an, ut peregrinum & extraneum vocabulum, ſit potius *Indeclinabile*, haud certo ſatis appareat. Nos ſecuti autoritatem Virorum maximorum, quotquot hactenus hujus Cognominis mentionem fecerunt, *Gerardi* & *Iſaaci Voſſiorum*, *Uſſerii*, *Duf-eſnii*, aliorumque complurimorum, pro *Indeclinabili* accepimus. Neque hoc ſane temere. Nam quamvis videatur haud licere per Græcorum Analogiam Virilia Nomina apud eos in A terminari; non tamen abhorret ab eorum uſu, ut Nomina Virorum *Orientalia* & *Barbara* abſque ulla Græca Terminatione, aut *Caſuum* variatione, Græco ore proferantur. Neque quiſquam ignorat quam ament *Orientales* (e quibus erat noſter *Chronographus*) ſua Nomina & Cognomina in A formare. Id elucet iſtis Exemplis quæ exhibent paſſim monumenta S. Paginæ. Idem indicant Nomina & Cognomina Arabica, *Abdalla*, *Hanifa*, *Nahala*, *Taphala*, *Maſhalla*, aliaque id genus millia: Hinc Jeſus illis eſt *Iſa*, Darius *Dara*, Koſroes *Kezra*, Baſilius *Baſila*, ut apud *Said Ebn Batrik*. De *Syris* denique ipſis, popularibus noſtri Autoris, quod eadem gaudeant terminatione, conſulatur Catalogus *Scriptorum Syriacorum* à *Sobenſi Metropolita* conſcriptus. Celebrantur ibi *Maruta*, *Barſoma*, *Hanana*, *Dan. Reſaina*, *Abrah. Catina*, *Greg. Suſſatra*, cum multis aliis, pars magna Catalogi. Sed quorſum hæc? Monuiſſe ſuffecerit, eſſe plane *Syriacum* Autoris noſtri Cognomen, & in A apud eos deſinere conſtare. Quam ſoleant autem *Græci*, peregrina hujuſmodi Nomina cum nativis Terminationibus in *Græciam* ſuam recipere, exemplorum demonſtrat multitudo innumerabilis. In prima acie ex *Jo. Cantacuzeno* ſtat Ἰωάννης Περσάλτης. Illene recentior, & non ex *Heroibus* antiquis? Cave agas de eo *Triumphos*. En quot & quantos Satellites habeat deſpicabilis hicce Περσάλτης. Apud *Seriem Chronologicam*, perductam ad *Alexium Comnenum*, quam edidit doctiſſimus *Petavius*, occurrit Κωνσταντῖνος ὁ Δούκας Imp. Apud *Bartholomæum Edeſſenum* memoratur Μεδία, & Arabicus *Hanifa* ab eodem dicitur Χανιφά, quod nomen quamvis habeatur apud eum in Caſu Gen. tamen poſitum fuiſſe pro *Indeclinabili*, cum ex ipſo *Ascentu*, tum ex aliis Nominibus ſequentibus, dilucide apparet. In Anonymi *Confut. Muhammedis*, hujus Aſſecla Βαειρᾶ commemoratur: ἀποστεκομένη ὑπὸ τοῦ Μωχαμέτ τις Ἰακωβίτης ὀνόματι Βαειρᾶ. Ibidem occurrunt ὁ Ἀβδιὰ & Ἀβδαλλὰ (*Abdalla*) Muhammedis alii Sodales. Hoc notent doctiſſimi Viri qui *pernegant* nomen *Abdalla* apud Græcos unquam cadere in A. Eidem rurſus Autori, ut & *Niceta Choniatæ* in *Theſauro*, Angelorum 2. Muhammedis ſunt Nomina Propria Τζαφὰ & Μαρσὰ. Sic *Euthymio Zigabeno* Τζιτζαφὰ (male) & Μαρσά. Audiatur *Agathias*, probatiſſimus Scriptor, de Rege Perſarum *Vararane*, Σεγανσιὰ ὑπὸ ἐπεκλήθη, & mox, εἰκότως ὁ παῖς Σεγανσιὰ ἐπωνόμασε. Idem rurſus de alio *Vararane*, Perſarum itidem Rege, ὃς δὴ καὶ Κερμανσιὰ ὠνομάζετο.

Accedat

Accedat his *Eratoſthenes*, antiquiſſimus ille, Græcorumque Grammaticorum princeps; in cujus *Catalogo Regum Thebaorum* nobis militat Rex Κομεφθὰ vocabulum factum ex Φθὰ ſive Φθᾶ (ne Librario id vitio vertatur,) quod Ægyptiis Nomen *Vulcani* fuit, ſicque ſcribitur *Porphyrio* in *Caſu Nominativo*. Addo inſuper Ημῦλαι, cognomen fuiſſe apud ipſos Alexandrinos Patriarchæ. Audi teſtem luculentum *Theophanem* in *Chronographia*; Ιωαννης ὁ ἐπικλῆν Ημῦλαι. Sic apud Victorem Tun. *Joannes cognomento Hemula*. Quam hoc illuſtre exemplum! Quî poteris iſtius vim evitare? Num culpam Librario impinges? Vah Effugium! Eidem *Theophani* Ελεσβαὰ eſt Nomen Regis Æthiopum: quod quamvis legatur in *Caſu* non *Recto*, eſſe tamen *Indeclinabile* fidem facit *Accentus*. At audias inſuper alia. In Græca Scripturarum Verſione quid apertius aut uſitatius? Μαθθανάλαι, Σισάρα, Σαλα, Ιεδδαα, Ραδαι, Αζαρία, ſexcenta alia. Neque iſta ſolum in S. Scripturæ Verſione hanc Terminationem ſortita ſunt, ſed cum ea evolarunt ad omnes Græcos, & in uſum vulgarem abierunt. Nonne A mutabatur apud poſteros Græcos in AΣ? De aliquibus, concedo: de omnibus, pernego. Teſtimonium dicat *Matthæus Evangeliſta*. Celebrantur ab eo ὁ Ζαρᾶ, ὁ Αβιὰ, ὁ Ασᾶ. Præter *Fl. Joſephum* qui ex Bibliorum Græca Verſione ſua non ſcripſit, cedo mihi vel unum, cui Patriarcharum annoſiſſimus ille, Μαθθανάλας non Μαθθανάλα, appelletur, etſi Nomen illius apud tot Scriptores paſſim memoretur, &, propter longævitatem, vel in vulgi ore ubique terrarum ferebatur. Μαθουσάλα ille nominatur à *Theophilo Antioch. Africano, Euſebio, Syncello*, Autore *Chronici Paſch. Nicephoro* Patr. *Cedreno, Glyca, Hamartolo* noſtro, Anonymo *Petaviano*, aliis. Poſt hocce exemplum, quid attinet alia afferre, quæ apud eoſdem Autores, cum *Philone Jud. Joele* & *Theodoreto* in Hiſt. leguntur, Σισαρα, Σαλα, Θαρρα, Σεβαταικὰ, Σιβᾶ, Αναια, cæteraque pleraque ſimilia? Ita me Muſæ ament, ut ex animo me tædet ac piget tam diu demorari in minutiis hiſce puerilibus: tamen gratia eorum, qui dubitent, hic alia quædam exempla ſubjungam, quorum eadem eſt analogia ac ratio. Ο Παιβᾶ, ὁ Χαλε, ὁ Μαδι, & germana apud Eccleſiaſticos Scriptores, ignorata ſunt nullis niſi quibus ſub ferula manus eſt. Αλέξιος ὁ Μωσηλὲ, magnatum Græcorum quidam, apud *Georgium Mon.* in Novis Impp. *Glycas*; ὁ μήτοι Θεόφιλος γαμβρὸν εἶχεν Αλεξιον, ἓ Μωσηλὲ τὸ ἐπώνυμον. Apud Continuatorem *Conſtantini Porph.* Hiſtoriæ Baſilii Macedonis, memoratur Ρωμανὸς ὁ Μωσελὲ, ex Græcis magnatibus alius. Apud alium Ιζιδ Μαλαλαβὶ. Sic apud *Cedrinum* & *Glycam* Μιχαὴλ ὁ Ραζηβὲ, Græcorum ipſe Imperator: *Cedreno*; Μιχ. ᾧ Ραζηβὲ ἡ θεοσηγεία. Conſimilia alia in vocales cadentia, quæ ex S. Scripturis in uſum communem recepta ſunt, non enumero, ne videar conſcribere Judæorum *Exercitum* aliquem, *Solomonis* fortaſſe aut *Joſhoſophati*. Nec innumera iſta recenſeo, quæ paſſim apud Græcos Hiſtoricos præter normam ſermonis Græcanici *Conſonantibus* clauduntur. Hoc tantum obſervo de Pſeudoprophetæ Turcarum Nomine, quod quamvis apud Græcos Scriptores tam frequens iſtius ſit mentio, ne ſemel tamen, quod ſciam, Græca terminatione donatur. Μεχέμετ, Μωχέμετ, Μωχέμετ, Μεχμὲτ, Μεχαμὲτ, Μάμετ. &c.

Hæc luſimus (Lector erudite) in Grammaticis, non Grammatici; quippe Nos qui Μαλάλας pro *Indeclinabili* ſumpſimus, *Erroris* ingentis contra Uſum Græcorum inſimulant Viri doctiſſimi: quem dicunt, non pati, ut Nomen *ullum* Virile, quantumvis *Barbaricum*, apud eos in A terminetur. Si ulterius inſtant (ut faciunt) & ab ipſo *Accentu*, quod in ſyllaba *penultima* ſtatuatur, poſſe duci argumentum exiſtimant; convertantur retro oculi, ad, Μεδία, Πεγάλα, Μαρια, Ημῦλαι, Ιεδδαα, Σισάρα, Αζαρία, Αναια, Μαθθανάλα. Quibus addi & alia poſſint: Ωχαὶα, Αβδία, Σαραβία, centum alia in S. Scripturis germaniſſima. Neque alia eſt ratio exeuntium in alias Vocales, Ραμεσσεμενω in Serie quadam Regum Ægyptiorum, Ιεφθαὲ, Ιωδαὲ &c. aut terminatorum Conſonantibus, Αβιμελεχ, Ιαριὸ, Ιαφιθ, Ιωαχαρ, Γελίμερ, Ταπιμερ, &c.

Sic

Sic liberos Nos,& prædictos ſummos Viros,ab omni *peccato* contra uſum Græcorum, præſtitimus. Progrediamur ulterius: & ut fuit oſtenſum, repugnare nihil, quominus potuerit *Caſu Recto* ſcribi Μαλάλα, ſic breviter nunc inquiramus, an *reipſa* ita ſcribi conſueverit. Sane hæc etſi ita ſe habeant,& quamvis appareat *potuiſſe* ſcribi Μαλάλα; *Mihi* tamen non deeſt quod facile cuivis perſuadeat, non ita *revera*, ſed Μαλάλας ſcriptum fuiſſe. Nempe hoc id evincere videtur, quod à *Tzetze Chiliaſta*, qui pro a, e ubique ſubſtituit, non ut *Indeclinabile*, ſed prorſus ad exemplum & ingenium Græci ſermonis, Μελέλης ſcribatur. Idem inde videtur veriſimile admodum fieri, quod quamvis non *ſemper* peregrinis hujuſmodi Nominibus aſſumatur Græca Terminatio, conſtat tamen id uſu *ſæpiſſime* venire. Sic quoque inter Recentiores (ut miſſa faciamus infinita) Ἀθηναΐς vocabulum, cum pro Nomine Virili, ut in Codice quodam MS. uſurpatur, ſcribi Ἀθηναΐας nos animadvertimus. Δῆλον δ' ἐλῶν τῷ θεῷ Μακεδόνος μοναχὸς ἐπίκλην ὁ Ἀθηναΐας. Hæc (Lector) ſcripſimus olim ad Amicos eruditiſſimos: ii tamen (quod plane miramur) ita contra Nos inſtituunt Diſputationem, quaſi contendiſſemus, non modo *potuiſſe* in *Recto* ſcribi Μαλάλα, ſed & *reipſa* ſic ſcriptum fuiſſe, ſcribique ſic *debuiſſe*.

Hoc itaque ponatur de *Græcanica* Terminatione. Videamus jam de *Latinis*. An illi *Malalas* ſeu *Malelas* ſcribent cum Græcis? An potius ſequentur *Syrorum* Originariam? Certe Græcam *Ego* non moror, cum appareat *Originaria*, & iſta uſu vulgari non *jamjam* ſit ſtabilita. Mihi placet Syrorum *genuinum* vocabulum MALALA: nam eandem terminationem in Virorum Nominibus quam maxime amant Latini, ut in *Seneca*, *Naſica*, *Meſſala*, aliiſque ſexcentis. Cum certo nobis innoteſcat genuinum vocabulum MALALA, cum exacte id conveniat Linguarum noſtrarum Analogiæ, cum inſuper hæc Terminatio jam uſu communi obtinuerit; quid nobis, amabò, quid, precor, ſi *Græci* τῷ Α *ſuum* Σ addebant? Quis aquam ex *rivulo* hauriet quando adeſt ipſa *fontana*, eaque & uſui & palato convenientior? Quis ſciens dicet *Abdallas* aut *Abdelas* (quæ Græcis eſt uſitatior Terminatio) & non cum Arabibus *Abdalla*? At objicis nobis: Cum arrideat uſque adeo Nomen *Syriacum*, cur à *Græcis*, non *Syris*, derivatur Autori *Prænomen*? cur dicitur Prænomine JOANNES, & non, ut ſe habet *Syriace*, JUHHANAN? Ne ſibi Trophæa hic aliquis temere ſtatuat: en tibi, Reſponſum: nempe, quia JOANNES Prænomen *Latinum* jam factum eſt. At quo me ferunt hæ nugæ? MALALA aut MALALAS pro arbitrio dicant Eruditi. Suam alii ſententiam ſequantur. Ego ſane non ero ſolicitus de ejuſmodi Ineptiis. Et qui iſtoc *Seldenianum*, Περὶ παντὸς τοῦ ἐλευθερίου, ſaltem in *Philologicis*, Mihi ipſimet vendico, æquum eſt ut aliis eandem *libertatem* concedam. Hoc tantum ſubmoneo; eo uſque, in *Nominibus Virorum*, A Terminatione delectatos fuiſſe *Latinos*, ut in illis ipſis, quæ à Græcis proxime acceperint, τὸ ΑΣ Græcorum in A frequentiſſime immutent. Hoc apparet fere ſemper feciſſe *Latinorum* antiquiores: Neque deſunt exempla poſt illa etiam tempora, quibus, *Græcia* tota in Romam ſe effundente, contrarius mos invaleſcere cœperat; neque ea profecto in Nominibus ſolum *Servorum* aut *Libertinorum*, vel *viventium in Latina civitate*, quod omnino precario ſtatuunt Viri docti. Hinc apud *Solinum*, *Juſtinum*, *Oroſium*, *Hieronymum* in *Chronico Euſebiano*, PERDICCA Rex Macedonum. (An ille Romanus *Libertinus*? an vixit in *Latina* civitate?) Hinc rurſus apud *Oroſium*, ARUBA Rex Moloſſorum, & ALCETA frater Perdiccæ. Hinc apud *Amm. Marcellinum*, HORMISDA, Nomen Regum aliquod Perſarum, quod Ὡρμισδας tamen ſcribitur Græcis, quibus ferunt acceptum Latini; ut apud *Theophylactum Simocattam*, *Syncellum*, *Theophanem*, *Zonaram*, *Cedrenum*, *Nicephorum* in *Breviario*, alios. Hinc Papæ Nomen HORMISDA in *Pontificali* Anaſtaſii, & in ipſis ejus *Epiſtolis* Liceret, cum compluribus aliis, τὸ MIDA, ex *D. Hieronymo*, aliiſque eo vetuſtioribus, ad hæc adjicere: ſed de lanâ *Grammaticorum* caprina, plus ſatis.

A Nominis *Terminatione* ad ipſum Nomen, è *cœno* in *flores*, mi Lector, jam tranſeamus. Hinc ſuum Cognomen ſortitus eſt noſter JOANNES, quod in *barbaro* ſuo ſeculo *Rhetoricam* Artem qualis qualis profitebatur; nempe eam docendo, *Pædagogus* ſuo ſeculo dignus; vel *Cauſas* in Foro agendo, *Scholaſticus* ſeu *Advocatus*. Nam MALALA (ſeu MALELA, ut ſcripſimus nos, ex pronunciatione aliquanto faciliori, & receptiori, ſed minus recta) in Lingua *Syriaca* eſt RHETOR ſeu ORA-

TOR

TOR, SOPHISTA ſive SCHOLASTICUS. Ex qua profecto Profeſſione, animadvertere licet, permultis olim Literatis Viris conſuevisſe hærere *Cognomina*. Viſne Exempla? Ecce nobis complura in promptu ſunt. Claruere Cognomine RHETORUM, *Demochares*, *Priſcus*, *Zacharias*, *Procopius*, *Diodorus*, & *Joannes* alius antiquior *Antiochenus*. SOPHISTARUM floruere Cognomine, *Callinicus*, *Abas*, *Euſebius*, *Metrophanes*, *Malchus*, *Eutropius*, *Euſtochius*, *Nicoſtratus*, *Pomon*, *Bemarchius*, alii. Sic SCHOLASTICORUM Cognomento ſunt inſigniti, *Agathias*, *Evagrius*, *Epiphanius*, *Socrates*, & *Sozomenus*. Hi omnes, ut MALALA noſter, (nam alios ſciens prudenſque taceo) Scriptores *Hiſtoriarum*. Eo uſque convenit *Rhetorica* Profeſſio cum ſtudio *Hiſtorias* ſcribendi! Verum ſiſte, Lector, pauliſper! Nolim abeas de hiſce ex omni parte ſecurus. Quidni aliâ ex causâ Cognomen MALALÆ ſeu RHETORIS adeptus ſit Noſter? Non te celabo, fuiſſe etiam RHETOREM in Eccleſia Orientali ſic dictum Officialem. Hinc Θεοδώρος Διάκονος Ρήτωρ apud *S. Maximum Confeſ.* qui & *Rhetorem* eum ſimpliciter ſolet appellare. Hinc aucti quoque *Rhetorum* titulo *Michael Theſſalonicenſis* apud *Ephramium* in Chronico inedito; *Manuel Holobolus*, cujus extant in membranis Poemata in laudem *Michaelis Palæologi* Imp. *Joannes Diaconus*, Scriptor Vitæ *Joſephi Hymnographi*: & (ut alios prætereamus) *Georgius Contis* (is nuperus erat) in Codd. manu exaratis: Γεώργιος Κόντης ὁ Ρήτωρ τῆς Μητροπόλεως Αἴνου, καὶ ἐκδικος τῆς μεγάλης ἐκκλησίας. In Codd. aliis 2: Οὗτος βιβλίον ἐστι Γεωργίου Ρήτορος Αἴνου. Hinc quoque in Eccleſia Dignitas, τῶν Ρητόρων Μαΐστωρ, ſeu Διδάσκαλος· & Μέγας Ρήτωρ. Μανουὴλ ὁ μέγας Ρήτωρ, qui ſcripſit contra Latinos, celebratur in Volumine MS. Sic *Euſtathius* ille celeberrimus, Archiep. poſtmodum *Theſſalonicenſis*, in titulo Orationis MS. ad Imp. appellatur Διδάσκαλος τῶν Ρητόρων· Idem in inſcriptione Epiſtolæ, quæ ejus Commentariis in *Dionyſii Periegeſin* præfigitur, Μαΐστορος τῶν Ρητόρων titulo ornatur. *Rhetor* hoc ſenſu ſumptus, appellatur quandoque *Sophiſta*. In *Scholiis* recentioribus ad *Pindarum*: Ἰλαρᾶ τοῦ ἡμετέρου Σοφιστοῦ καὶ μετριωτάτου, κυροῦ Δημητρίου τοῦ Τρικλινίου. Utrum hoc ſenſu, RHETORIS ſeu MALALÆ appellatione decoratus ſit noſter Chronographus, penes Doctos eſto judicium.

Jam ad alia, Lector, procedas: At priuſquam procedas, *Votorum* quorundam mihi Teſtis eſto; & olim, ſi unquam violavero, Monitor: *Votorum* quorundam eruditis Viris, proh dolor! hucuſque ignotorum; ſed quæ Ego perpetuo à primis Literis, ut facio, feci ex Corde.

Faxit Numen,

Ut vel æterno Ego ſilentio inter non ſcribentes deliteſcam, vel ſemper ut Virum *Ingenuum, liberalis ac generoſæ Educationis, veræque Philoſophiæ ſtudioſum* decet, ſcribam:

veritatis unicæ Indagator,
abſque omni Styli acerbitate,
mitis, urbanus, candidus,
Ad id quod indecens eſt adeo non pronus, ut nec movendus:
Nugarum denique contemptor.

---

* In ſeqq. *Prolegomenis*, pro, MALELA, quod olim placebat, ex originali ſcriptura *Syriaca* & *Jo. Damaſceno* legatur paſſim MALALA.

HUMFREDI HODII

De Autore

PROLEGOMENA.

Syllabus Contentorum.

JOannes Antiochenus Malela *Chronog. eruditis tantum non ignotus. Extitisse alium* Jo. Antiochenum Chronographum, *cujus edidit Excerpta ex collectione Constantini Porphyrogenneti* Valesius, *qui male cum* Malela *confundi solet.* I, II. Jo. Antiochenus Chronog. *à quibus Autoribus citatus.* III. *Eum quem adducunt Scriptores Græci, à* Malela *diversum, & cum altero prædicto eundem videri.* IV. *Extare in quibusdam Bibliothecis* Jo. Antiocheni Collectanea *cum à Collectaneis Jo. Antiocheni* Valesianis, *tum etiam à* Malelæ *Chronographicis diversa. In Bibliotheca Paris. extare Excerpta ex* Chronico Jo. Antiocheni, *qui idem fuisse videtur cum* Joanne *Valesiano, sed Excerpta ista à* Valesianis *distincta sunt. De* Jo. Antiocheno περὶ ἀρχαιολογίας *Scriptore: etiamnum illum superesse, & eundem videri cum* Joanne *Valesiano, à* Malela *saltem esse diversum. Fama de* Jo. Malela *in* Gallia *delitescente. Exortam inde fuisse, quod cum altero illo* Jo. Antiocheno Chronographo *eruditi illum confuderint.* V. Jo. Antiochenum περὶ ἀρχαιολογίας *habere multa cum* Jo. Malela *communia.* VI. *De aliis* Joannibus Antiochenis Chronographis. *Ge. Vossius, & Phil. Labbæus notati.* VII. Jo. Malelam *non fuisse Patriarcham Antiochenum. Notantur Interpretes* Jo. Damasceni; Gothofredus, Baronius, *alii. De variis* Joannibus Antiochenis *Patriarchis. In Albo* Patriarcharum Antiochenorum *reperiri* Joannem *nullum, qui eadem ætate, qua vixit* Malela, *floruerit.* VII, VIII, IX. Fran. Combefisii *hallucinatio,* Malelam *nostrum confundentis cum* Jo.

Antiocheno

Antiocheno *Presbytero, cujus meminit* Gennadius, *ac cum* Jo. Diacrinomeno. x, xi. *Videri eum inter* Orthodoxos *potius quam* Hæreticos *esse annumerandum.* xii. *Recensentur alii* Joannes Antiocheni. *De* Jo. Mela *Patriarcha Alexandrino.* xiii. *De* Jo. Malelæ *ætate. Non fuisse coævum* Justiniano *ejus nominis primo, quod volunt* Chilmeadus *& alii: sed ad seculum* nonum *esse potius conjiciendum, vel diu saltem post tempora* Justiniani *floruisse.* xiv. *ad* xxxix. *Scripsisse post* Justinianum *exinde apparet, quod quot annos ille regnaret commemorat.* xv. *Quod nec in vivis sub* Justiniano *extiterit demonstratur ex citatione Actorum publicorum Civitatis suæ propriæ de re ibidem sub* Justiniano *gesta.* xvi. *ex erratis ejus multis & gravissimis de rebus Justinianæis.* xvii. *aliisque indiciis luculentis.* xviii, xix, xx. Malelam *cum* Justiniani Legato *non fuisse collocutum, quod existimat* Chilmeadus, *sed Librum tantum ejus legisse; & eum non alium fuisse à* Nonnoso. xxi. *Quod nec vixerit ante ætatem* septimam *exeuntem probatur ex citatione* Clementis Chronographi, *quem ostenditur scripsisse post annum* 685. xxii. *Quod nec floruerit ante initium seculi* noni *conficitur ulterius ex citatione* Theophili Chronographi, *quem probatur obiisse anno Christi* 785. xxiii. *Hunc male à nonnullis confundi cum* Theophilo Antiocheno, ad Autolycum *scriptore. Producitur Fragmentum MS. ex* Hesychio de Christi Nativitate, *in quo citantur* Clemens, Theophilus, & Timotheus Chronographi. Hesychium *illum ex ipso* Malela *scripsisse videri.* xxiv. Eusebii *Chronicon quod à* Malela *solet citari, non esse genuinum.* xxv. *Quod vixerit* Malela *non ante seculum* nonum, *confirmatur tum aliunde, tum ex locutionis barbarie.* xxv, xxvi, xxvii. *Proponuntur Argumenta quæ illius antiquitatem videantur astruere. Inter alia; citari eum in* Oratione tertia pro Imaginibus *Jo. Damasceno adscripta: & in multis Narrationibus cum* Chronico Paschali *sive* Alexandrino, *ante annum, ut creditur,* 630. *composito, ad verbum consonare, quæ à Chronici Autore è* Malela Chilmeado *& aliis videntur desumptæ.* xxix. *Istarum Narrationum Index.* xxx. *Argumentis hisce respondetur.* xxxi, *&c. non satis constare Fragmentum illud* Malelæ *quod habetur apud* Orat: pro Imag. *prædictam, ab ipso* Orationis *Autore fuisse descriptam: & esse præterea cur suspicemur non fuisse* Jo. Damasceni *istam* Orationem. xxxii. *Ad Argumentum de* Chronico Paschali *sive* Alex. *respondetur,* 1° Chronicon *illud habere quamplurima interpolata.* xxxiii, xxxiv. *nec* 2°, *satis constare ex* Malela *fuisse desumpta ea quæ apud* Paschale *consonantia reperiuntur.* Malelam *ex aliis Historicis ad verbum exscribere solitum demonstratur ex ejus Tautologiis.* xxxv. *& citatione Scriptorum* Latinorum, *quorum quidem ne Linguam intellexerit. Illius errores spissi de rebus* Romanorum. xxxvi. *In plerisque præterea istarum Narrationum, quæ ex* Malela *depromptæ creduntur, apud* Paschale *haberi nonnulla quæ cum* Malelianis *minime concinunt,*

nunt, & quædam quæ plane repugnant. XXXVII. Malelam, *ubi loquitur de rebus antiquioribus tanquam ſua memoria exiſtentibus, verba tantum ſuorum Autorum proferre. Id Scriptoribus minorum gentium & ætatis ſequioris ſolenne eſſe.* XXXVIII.

De Anonymi Excerptis Chronographicis, *quæ in hac Editione* Malelæ *præmittuntur.*

Ea eſſe Georgii Hamartoli. *Excerpta alia ex Chronico* Hamartoli *ubi edita reperiantur.* XLI.

De Editione, & Edmundo Chilmeado *Interprete.* XLII, XLIII.

PROLEGOMENA.

JOANNES *ANTIOCHENUS Chronographus*, quem jam Tibi damus erudite Lector, ab Imp. *Conſtantino Porphyrog.* cognominatus MALELA, ab [1] alio MALALA, à [2] tertio MELELES; quis fuerit, aut qualis, aut quando demum vixerit, literatis Viris huc uſq; parum innotuit. Viris illis præclaris & eruditiſ. qui in hoc ſtudiorum genere ſingulari quodam honore emicuerunt, [3]*Ger. Jo. Voſſio,* [4]*Phil. Labbæo,* & *Leoni Allatio,* fuit notus nomine tenus: Neque amplius ſane de eo compertum habuere, niſi quod illius hoc Chronographicum opus evolviſſent, doctiſſimi illi Noſtrates, qui in eum ex profeſſo diligentiam ſuam & ſtudia impenderunt, *Edmundus Chilmeadus* & *Joannes Gregorius.*

II. Solent noſtræ gentis Scriptores, cum *Joannem Malelam* ex Bibliothecæ *Bodleianæ* MS. Codice adducunt,

---

1. In Orat. 3. de Imaginibus *Jo. Damaſceno* adſcripta.

2. *Jo. Tzetze* Chil. 5. Hiſt. 29. *Chilmeadus*, cujus Apographum ſecuti ſunt Editores, cum non legiſſet *Conſtantinum Porph.* qui *Malela* ſcribit, ſcriptionem *Damaſcenianam* retinet. Nos *Conſtantinianam* præferimus, quoniam in ſyllaba 2. cum ea convenit *Tzetziana.* Iſ. Voſſius in *Libro Variarum Obſerv.* ac alii, minus recte, & abſque Autore, *Mallela* ſcribunt.

3. de Hiſt. Græcis lib. 3.

4 Delineatione Apparatus Hiſtoriæ Byzantinæ.

ſub ſimplici titulo *Joannis Antiocheni*, quaſi nullus alius extaret *Joannes Antiochenus*, *Chronographus*, eum memorare: ſic Viri prædicti eruditi, *Chilmeadus* & *Gregorius*, ſic [1] *Stanleius*, [2] *Langbainius*, [3] *Seldenus*, [4] *Pearſonus*, [5] *Fellus*; eximia Nomina. Cæterum conſtat (quod ſalvo tantorum Virorum honore ſit dictum) plures olim extitiſſe *Joannes Antiochenos*, *Chronographos*, & ad hunc uſque diem, exparte ſaltem ſupereſſe alium, qui *Joannes Antiochenus* ſimpliciter apud veteres Scriptores audire conſuevit, cum *Joannes* noſter *Malela* aut nunquam aut raro ſine ſui Cognominis adjectione commemoretur. Notaſſe hoc poterant Viri illi magni ex Imp. *Conſtantini Porphyrogenneti* præcitati Collectaneis *de Virtutibus & Vitiis*, quæ *Henricus Valeſius*, annis abhinc pluſquam 50. [6] in lucem edidit: in quorum *Proœmio*, ubi recenſentur Scriptores illi ex quibus deſumpta ſunt iſta Excerpta, *Joannes Malela Chronographus à Joanne Antiocheno Chronographo*, ſic vulgo dici ſolito, expreſſe diſtinguitur. Εἰσὶ δὲ ἐκ τῆς Ἰωάννου τοῦ Ἀντιοχέως χρονικῶν,

α'. Ἰωσήπου ἀρχαιολογίας
β'. Γεωργίου Μοναχοῦ
γ'. Ἰωάννου τοῦ ὀπίκλου Μαλέλα χρονικῆς
δ'. Ἰωάννου Ἀντιοχέως χρονικῆς &c.

Sunt autem hæc Excerpta ex Annalibus infra ſubjectis. 1. *ex Joſephi Antiquitatum libris.* 2. *ex Georgio Monacho.* 3. *ex Chronico Joannis cognomento Malelæ.* 4. *ex Joannis Antiocheni Chronico. &c.* Hoc miror fugiſſe doctiſſimum & diligentiſſimum *Ger. Voſſium*, qui, quamvis obſervet, in Librorum ſuorum *de Hiſtoricis Græcis* Editione poſteriore, *Joannem Malelam* ex illorum Scriptorum fuiſſe numero; de altero tamen *Joanne Antiocheno Chronographo*, tanquam in eodem Volumine celebrato, mentionem nullam facit.

---

1. In Hiſtoria Philoſophiæ, Thaletis vita.
2. In Schedis MSS.
3. De Synedriis l. 1. c. 8. p. 122.
4. Prolegomenis ad Hieroclem Philoſophum.
5. Præfatione ad Theophili Antiocheni Librorum ad Autolycum editionem Oxonienſem.
6. An. 1634.

poſte-

Posterioris hujus Excerpta satis ampla & prolixa in Volumine dicto sunt edita sub hoc titulo: Ἐκ τῆς Ἰωάννου Ἀντιοχέως ἱστορίας χρονικῆς ἀπὸ Ἀδάμ. *Ex Joannis Antiocheni Historia Chronica ab Adamo.* ad finem his verbis appositis. Τέλος τῆς ἱστορίας Ἰωάννου μοναχοῦ. *Finis Historiæ Joannis Monachi.* Sed desiderantur ista quæ ex *Joanne* nostro *Malela* excerpta sunt, a *Valesio* consulto rejecta, *eo quod* (ut ipse dicit) *prater tres quatuorve fabulas de Minoe, Antiopa, ac Bellerophonte, easque illepido sermone textas, nihil bonæ frugis continerent.* Quamvis in loco *Constantini Porphyrogenneti* citato *Joannem* nostrum *Malelam* ex urbe *Antiochensi* fuisse ne quidem innuatur, sed à *Joanne Antiocheno* distinguatur; illum tamen ex ea fuisse Civitate apertissime liquet ex *Oratione* 3. *pro Imaginibus, Joanni Damasceno* vulgo adscripta, ubi quidem disertim *Antiochenus* nuncupatur: neque solum ex ista Oratione, verum etiam ex ipsa *Chronographia*, quæ cum tota juxta *Æram Antiochenam* instituitur, ac res spectantes ad istam Civitatem speciatim præ omnibus aliis enarrat atque persequitur, Autorem *Antiochenum* manifesto videtur referre.

III. Ex *Joanne Antiocheno* de rebus ad Antiquitatem spectantibus apud alios Scriptores Græcos ævi recentioris non raro producuntur testimonia. *In* [1] *Georgio Codino de Originibus Constantinop.* de Portus Bosporii appellatione eum reperi citatum. Ab *Isaaco Tzetze* in locis duobus *Scholiorum* in *Lycophronem* advocatur; in [2] *primo*, de ratione cur Cecropi, Regi Athenarum, nomen Διφυὴς fuerit impositum; quod cum ante ejus tempora, conjugio nullo apud Atticos inito, Patres suos non noscerent Liberi, ille, lege de nuptiis sancita, effecerit, ut non solum *Matres* sed & *Patres* suos cognoscerent. ταῦτα γὰρ αὐτὸν λέγουσι Διφυῆ, ἢ ὡς εὗρον ἐν Ἰωάννῃ Ἀντιοχεῖ, ὅτι πρότερον &c. In [3] altero de *Palladio* Trojano ab Asio quodam Mathematico Telesmatice confecto, & Regi Troi ab eodem donato, ut, quamdiu in urbe Troja servaretur, inexpugna-

1. p. 57. 2. p. 24. 3. p. 64.

bilis ea tutaque permaneret. Illius verba in medium hic adducere non incommodum erit. Ιωάννης ὁ ὁ Ἀντιοχεὺς ἐκ τῶν ἐξ οὐρανοῦ λέγει πεσεῖν τὸ Παλλάδιον, [1] Ἄσιον δέ τινα φιλόσοφον μαθηματικὸν τοῦτο ποιῆσαι ὡροσκοπίᾳ καλλίστῃ, εἰς τὸ ἀπόρθητον εἶναι τὴν πόλιν ἐκείνην, ἔνθα ἂν τοῦτο μένῃ πεφυλαγμένον καὶ ἄσυλον· χαείσασθαι δὲ τὸ τοιοῦτον Παλλάδιον τῷ Τρωΐ. *Caterum Joannes Antiochenus ſcribit, non ex cœlo Palladium decidiſſe, ſed Aſium quendam Philoſophum ac Mathematicum id egregio horoſcopo pradixiſſe, non expugnatum iri civitatem in qua Palladium cuſtodiretur; & tale Palladium Troi dono dediſſe.* His adde *Joannem Tzetzem, Iſaaci* citati Fratrem, qui in *Hiſtoriarum Chiliadibus, Chil. 2. Hiſt. 33.* inter illos Scriptores qui de Cleopatra Ægypti Regina in Operibus ſuis fuerint commentati, *Jo. Antiochenum* recenſet. Et rurſus in *Chil. 6. Hiſt. 61.* de Pentheo ab Agave occiſo, & iſtius fabulæ explicatione, eundem citat. Hiſtoriæ hujus *Tzetzianæ* titulus ſic ſe habet: Περὶ τοῦ ὁ Ἀντιοχεὺς Ἀγαυὴν, τὸν υἱὸν προδιδοῦσαν εἰς θάνατον. Quod Interpres ſic vertit: *De eo, quod Antiochenus Agavem filium prodentem in mortem.* Poſt verſus aliquot de Bacchis & Nepotibus Cadmi, hæc ſubnectuntur.

Ὁ Εὐριπίδης μυθικῶς ἔπω τοῖς Βάκχαις γράφει.
Ὁ δὲ Ἰωάννης χρονικὸς ἀλληγορῶν πως, λέγει. &c.
Euripides fabuloſe ſic de Bacchis ſcribit
Joannes autem Chronicus fabulam exponens, ait,
Pentheus atque Labdacus, magis autem Pentheus,
Interfectis reliquis [2] *Nepotibus Cadmi,*
Actæone quidem ipſo à propriis canibus,
Learcho & Melicerta à Patre Matreque,
Habuit ſpem obtinendi ſceptra atque ſedes.
Ut autem audivit Bacchum Cadmi nepotem nothum,

1. Eadem fere repetuntur p. 66. ubi redundant, & abſunt à Cod. MS. Bibl. Bodl. quæ habentur de *Aſio* & *Apollodoro* lin. 5. à vocibus, ὡς Ασιῳ μαθ. ad lin. 14. *Bernardi Bertrandi* Latina verſio quæ redundant in Græcis agnoſcit; ſed ea quæ ſequuntur poſt voces ἐξ οὐρανοῦ τοῦτο πεσεῖν lin. 20. ad vocem καταπίπλωκεν, lin. 26. quæ revera à Tzetze ſcripta ſunt, in ea deſiderantur.

2. ἐξγόνων, quod Interpres ibi male vertit *filios*, ut & infra ἔξγονον, *filium*.

Regnum

Regnum affectare, comprehensum in vincula conjecit; Solvens autem precibus matris suæ, occiditur ejus dolis. Quapropter fabulam finxerunt, à Matre occisum fuisse.

Sic in alio Opere MS. quod habetur inter Codices *Baroccianos* Bibliothecæ *Bodleianæ*, in *Allegoricis* scil. *Fabularum Homericarum Expositionibus*, ab eodem citatur de Paridis Trojani inter Deas judicio, nempe fabulam istam inde ortam fuisse, quod de *Prudentia*, *Fortitudine*, & *Cupiditate*, earumque inter se comparatione, *Librum* quendam conscripserit Paris, oratoriæ artis peritus.

Καὶ ὁ ξήτωρ δὲ γλυβμῳ γράφει πολλὰ μὲ ἄλλα
Εἰς ἓν δὲ τοῦτο σύγγραμμα τὰς τρεῖς θεὰς συγκρίνει,
Τὴν Ἀθηνᾶν, τὴν φρόνησιν· τ' Ηραν, τ' ἀνδρειαν.
Καὶ τ' ἐπιθυμίαν δέ φημι τ' Ἀφροδίτην.
Η γὴ τὸ μῆλον δέδωκε, τὴν νίκην τὰ πρωτεῖα,
Ως Ιωάννης χρονικὸς Ἀντιοχεύς πε γράφει,
Αὐτὸ μόνον ἀλληγορῶν, τ' ἄλλα παραλιμπάνων.
Γάμον Πηλέως, Θέτιδος, [2] Ερμῆντε γὴ τ' Διὰ,
Τὴν Ἰδην ἔπρ ἔκρινε Θεὰς τὰς Θρυλλυμένας.
Ο Τζέτζης δ' ἅπαντα λεπτῶς ἀλληγορεῖ. Καὶ πρόσχες.

Quorum hic est sensus: *Et arte eloquentiæ pollens, cum alia multa scribit, tum comparationem Dearum trium, Minervæ Prudentiæ, Junonis Fortitudinis, & Veneris Cupiditatis; quarum ultimam cæteris prætulit: ut scribit Joannes Antiochenus Chronographus. Qui illud duntaxat allegorice exponit, alia missa faciens, nempe nuptias Pelei & Thetidis, Mercurium, & Jovem, & Idam ubi de Deabus illis judicium fecerit. Verum Tzetzes ea omnia subtiliter allegorizat. Et attende.*

IV. In locis hisce describendis, idcirco prolixi fuimus, ut exinde commodius (quod ex usu nostro fuerit,) ex-

---

1. Sic in Codice MS. Baroc. num. 24. & in alio qui habetur num. 194. In tertio quodam qui habetur num. 131. post mentionem, non Paridis, sed Eumeli Alcestidis F. occurrunt hi versus. Sed male ut ex reipsa apparet.

2. MSS. 24. & 194. Ερμῆπε MS. 131. Ερμῶντε,

quiri

quiri poſſit, utrum iſte *Jo. Antiochenus*, cujus Scriptores citati teſtimonio utuntur, ſit idem cum noſtro *Jo. Malela*, an potius cum altero illo, ſupra memorato, cujus extant apud Imp. *Conſtantinum Porphyrogennetum* Excerpta. *Ger. Voſſius*, qui, ut ſupra monuimus, de Excerptis *Jo. Antiocheni* apud Imp. *Conſtantini Porph.* Collectanea extantibus, nihil omnino commemorat, *Jo. Antiochenum*, quem citat de [1] Ægypti Regina Cleopatra *Jo. Tzetzes*, eundem fuiſſe conjectatur cum *Jo. Malela*. In qua ſententia eum ſequitur [2] *Allatius*, & *Joannes* noſter *Gregorius* in *Animadverſionibus* MS. in Autorem noſtrum. Ego potius in ſententiam contrariam propendeo, & non ſolum eum, quem citat in loco illo, cæteriſque ſupra adductis, *Jo. Tzetzes*, ſed & eum, quem citant ejus Frater *Iſaacus*, & *Geor. Codinus*, eundem fuiſſe cum altero illo, cujus extant [3] Excerpta, haud ægre mihi perſuadeo. De *Codino* ſane hoc ſatis conſtat. Nam locum iſtum, quem ex ſuo *Jo. Antiocheno* adducit, apud noſtrum *Jo. Malelam* fruſtra quæſieris. Reperiuntur quidem apud *Malelam* [4] omnia ea loca, quæ ab utroque *Tzetze* ex *Jo. Antiocheno* citantur; & de Fabula inſuper iſta, quæ eſt de interitu Penthei, animadvertere licet, non ſolum proferri apud *Malelam* eandem illius allegoricam expoſitionem, verum etiam ab eo de fabula iſta advocari *Euripidem* in *Bacchis*, ut etiam de eadem in loco prædicto citatur à *Tzetze* Chiliaſta. Hinc cuivis in promptu eſſe poſſit argumentum ſibi ſatis ſpecioſum efformare, non alium quam noſtrum *Joannem*, à duobus illis Scriptoribus per *Joannem Antiochenum* deſignari: argumentum (inquam) ſatis ſpecioſum, & ſi alicui iſta opinio probabilior videatur, cum eo non ego contendam: Me ta-

1. Nam de cæteris locis quæ ſupra à nobis citata ſunt is nihil obſervarat.

2. Qui nec ipſi in loca quæ ſupra produximus cætera legendo inciderant.

3. In Excerptis illis habetur perioche bene magna de Paride Trojano, in qua tamen nihil occurrit de illius Libelli in Veneris Encomium ſcriptione, de qua allegat *Jo. Antiochenum* Jo. Tzetzes: ſed dici ad hoc poteſt, ſolere in illis Excerptis *Conſtantinum Porph.* non omnia quæ ipſius Autores in ſingulis narrationibus ſcripſere, ad verbum exhibere, ſed eorum enarrationes contrahere, & ex illis pro libitu nonnulla elidere.

4. De Cecrope p. 86. Palladio 137. Cleopatra 280. &c. Pentheo 51. Paridis Libris 115.

men

men non ita hæc movent quin potius in diversa persistam sententia. Quis enim in Græciæ sequioris & posterioris monumentis tam parum versatus est, ut non sciat illorum Scriptores fere eadem ubique literis demandare, seque mutuo & alios Scriptores liberaliter admodum exscribere atque expilare consuescere? Et quis non videt vel ex ipsis, quæ extant, *Jo. Antiocheni Monachi* Excerptis, eum multis in locis eadem cum *Joanne* nostro *Malela* in literas retulisse? Quem latet illius Chronographiam de eisdem plane cum *Maleliana* fabulosis rebus tractasse? His insuper addo, mihi esse exploratissimum, nihil aliud esse *Joannis* nostri *Malelæ* Chronographiam quam ex aliis Autoribus decerptam rerum *farraginem*: solere eum verbatim ex aliis transcribere, & Autores etiam ab illis citatos, quasi ipse legisset, citare. Quid itaque mirum si prædictæ Narrationes in illo reperiantur, licet ex alio aliquo Scriptore citatæ sunt? Quominus autem existimem illum à Scriptoribus prædictis intelligi, id certe obstat, quod videtur colligendum ex Imp. *Constantini Porph.* Collectaneis toties laudatis, non solitum eum fuisse sub simplici appellatione *Joannis Antiocheni* commemorari; sed ab altero illo per suum *cognomen* sejungi fuisse consuetum. Accedit, quod & ipse *Jo. Tzetzes* in alio [1] loco, ubi eum commemorat, non illum appellet *Joannem Antiochenum*, sed *Joannem Melelem*, eodem prorsus modo quo ab Imp. *Constantino* præcitato nominatur simpliciter *Joannes Malela*. His adde, quod cum eum *Tzetzes* commemorat, mentionem de illo facere videatur tanquam de Autore à se non ante memorato; cum antea tamen in eodem Opere *Joannem Antiochenum* citasset: Ταῦτα μὲ Ἰωάννης πς (hoc noto) Μελέλης χρονογράφος. *Hæc tradit Joannes* quidam *Meleles Chronographus*.

V. Hæc cum ita se habeant, Lectori liberum esto judicium, utrum idem sit iste *Jo. Antiochenus*, qui à *Tzetze* utroque citatur, cum *Joanne* nostro *Malela*, an cum altero illo cujus extant Chronographica Excerpta. Si pla-

1. Chil. 5. Hist. 29.

cet poſtremum, tum dici oportet, Excerptorum iſtorum ſcriptorem poſt *Georgium Chronographum* vixiſſe, adeoque ſub imperio *Heraclii*, quod Viri eruditi hactenus ſtatuerunt, non floruiſſe: nam expreſſe aſſerit *Tzetzes* Chiliaſta *Jo. Antiochenum* à ſe memoratum poſt *Georgium Chronographum* (*Syncellum* intellige, vel *Hamartolum*) claruiſſe. Si prius arrideat; tum idem erit dicendum de *Malela* noſtro: de cujus ætate nos infra. Pro comperto eſt interim, non ſolum extare apud Imp. *Conſtantini Porphyrogenneti Collectanea* ex *J. Antiocheni Monachi* Chronographia Fragmenta; verum etiam hodieque in Bibliothecarum ſcriniis aſſervari, cum alia & omnino diverſa ex eo Excerpta, tum & ipſam alibi Chronographiam integram; vel aliud ſaltem Archæologicum opus *Joanni Antiocheno* tributum. A doctiſſimo *Alemanno*, in Notis Hiſtoricis ad *Hiſtoriam Arcanam Procopii*, proferuntur fragmenta duo de Imp. Juſtiniano ex *Jo. Antiocheni* (quæ appellat) *Collectaneis*: quæ quidem diverſa fuiſſe à *Jo. Antiocheni* Collectaneis *Conſtantinianis*, cum in illis de *Juſtiniano* nihil quicquam legatur, neceſſe eſt. In Volumine Græco MS. Bibliothecæ Regiæ *Pariſinæ* num. MMCCXVI. inter varios Tractatus diverſi argumenti occurrunt Excerpta ex *Jo. Antiocheni Chronico*: id quod colligitur ex Indice Tractatuum illius Voluminis, qui habetur Græce inter Stephani Le Moyne *Varia Sacra*, ſub titulo *Indicis Antonii Eparchi* (Corcyræi) *Legati*, ex cujus dono circa medium ſeculi præteriti in illuſtriſſimo illo Librorum MSS. Gazophylacio Volumen illud repoſitum eſt. In illo Indice num. LXIX. ſic legitur: Ιωάννου Αντιοχέως ἀπὸ τῆς χρονικῆς αὐτοῦ συντάξεως ἀπ' ἀρχῆς κτίσεως κόσμου. *Jo. Antiocheni quædam ex illius Chronico quod incipit à principio creationis mundi.* Memorantur Excerpta eadem apud *Analecta* ex ejuſdem Bibliothecæ Catalogis *Labbæana*; & ab eruditiſſimo *Dufreſnio*, in Notis ad *Chronicon* (quod inſcribit) *Paſchale*, aliquoties laudantur. Ex cujus quidem citationibus, quæ Autoris exhibent verba, deprehenditur, cum diverſa eſſe Excerpta iſta ab Excerptis ſupradictis *Conſtantinianis*, tum etiam Chronographiam iſtam

à noſtra

à noſtra *Maleliana* fuiſſe diverſam. A Clariſ. *Salmaſio*, in Notis ad *Scriptores Hiſtoriæ Auguſtæ*, & in *Plinianis Exercitationibus in Solinum*, & ſimiliter à *Leone Allatio*, in Notis ad *Euſtathii Antiocheni Hexaemeron*, producuntur complura loca ex *Jo. Antiocheno* (ſive *Antiochenſi*) περὶ ἀρχαιολογίας: hoc quoque diverſum fuiſſe à *Joannis* noſtri *Malelæ* Chronographia, quamvis & illa Περὶ Αρχαιολογίας non improprie poſſit inſcribi, ex locis, quæ ex eo in medium afferuntur, manifeſtum redditur. Ut omnino fallantur eruditi illi Viri, qui *integrum* Opus *Joannis* noſtri *Malelæ* in Gallia etiamnum ſervari (id enim ab aliquibus accepi) docuerunt. Id illis haud dubio fraudi erat, vel quod Opus Περὶ Αρχαιολογίας cum Chronico *Maleliano* idem eſſe putaverint, vel quod illa Excerpta, quæ extant in Codice Regis Galliarum, opus integrum fuiſſe, & noſtri Autoris, crediderint. Pro certo mehercule hoc conſtat, ne ipſi Gallorum doctiſſimo, percelebri illi *Dufreſnio*, τῷ χαλκεντέρῳ, in manus unquam veniſſe *Joannis* noſtri *Chronicon*; qui tamen fortaſſe in Codd. Græcis MSS. ſupra omnes hujus ævi mortales verſatus eſt. *Joannem Malelam* quotieſcunque is commemorat, (ut citat quidem aliquoties in Notis ad *Chronicon Paſchale*, & *Annales Joannis Zonaræ*, & in *Mediæ & Infimæ Græcitatis Gloſſario*) teſtimonia ejus aliunde non depromit, quam ex aliis Scriptoribus, qui Exemplar noſtrum *Oxonienſe* evolverant, & inde nonnulla excerpſerant: quod ipſe in aliquibus locis aperte profitetur. Utrum Opus prædictum *Joannis Antiocheni* Περὶ Αρχαιολογίας ſit idem cum Chronico toties memorato, cujus apud *Conſtantini Collectanea* jam extant Excerpta, ii melius poterunt judicare, quibus datur facultas cum hiſce illud conferendi. Eſt interim admodum veriſimile: ſic enim *Joſephus* Hiſtoriam ſuam Judaicam, & *D. Halicarnaſſenſis* Opus ſuum Hiſtoriæ Romanæ, Αρχαιολογίαν inſcripſerunt; quorum poſteriorem ſub titulo, *Dionyſii* Περὶ Αρχαιολογίας, eodem modo ab eodem *Salmaſio*, in Notis ad *Scriptores Auguſtos*, citatum legiſſe memini. Neque agit id Opus Περὶ Αρχαιολογίας de rebus ſolum vetuſtioribus & ævi fabuloſi, ſed & rerum recentiorum Hiſtoriam, &

ipſorum Imperatorum Romanorum geſta complectitur. Hoc evincunt Excerpta iſta, quæ apud *Salmaſium*, in *Notis* noviſſime citatis, ex eo proferuntur; nimirum de morte [1] Imp. *Adriani*, & inſigni Mauſoleo in honorem illius erecto; de [2] *M. Antonino*, quod, ærario in bellis exhauſto, Ornamentorum Imperialium auctionem in foro fecerit; de *Numeriani* [3] Imp. excæcatione & interitu; deque [4] *Carini* inſigni erudelitate, quod eos, qui puerum olim pueri luſiſſent ac deriſiſſent, Imperator jam factus non dimiſerit inultos.

VI. Si aliud & diverſum fuiſſe comperiatur, tum locus erit ſuſpicioni, non Chronicon illud *Jo. Antiocheni* cujus extant Excerpta apud *Porphyrogennetum*, ſed ipſum id Opus *à G. Codino* & *Tzetze* utroque fuiſſe deſignatum ubi citant *Jo. Antiochenum*. Sin idem fuiſſe (quod omnino crediderim) evolventibus appareat, ex illis locis quæ ex eo adducunt *Salmaſius*, & *Allatius*, id ulterius & clarius aſtruetur, quod ſupra poſuimus, *Jo. Antiochenum Monachum* & *Joannem* noſtrum *Malelam* in eiſdem Narratiunculis ſolere concinere; & ideo nihil repugnare quo minus cum *Monacho* idem eſſet *Joannes* ille *Antiochenus* qui à *Tzetzis* Fratribus laudatur, quamvis reperiantur apud ipſum *Malelam* res illæ pro quibus citatur. A [5] *Leone Allatio* ex *Jo. Antiocheno* Περὶ Ἀρχαιολογίας, inter alia, citantur loca, de *Heſiodo* quodam, quod Græcos edocuerit literas; & de expoſitione Fabulæ ſuper Endymione, quod per myſticas quaſdam Orationes à Luna nomen Dei addiſcere voluerit, quodque illud per ſomnium edoctus non amplius eſt experrectus. Quæ ambæ Narrationes apud [6] *Malelam* quoque leguntur. A *Salmaſio* in [7] *Plinianis Exercitationibus* ex eodem Opere, inter alia loca, proferuntur fragmenta, de Hipprodromo Urbis Romæ à Romulo extructo; de ejuſdem diverſis partibus, & Populi diſtinctionibus; de Factionum in Circo per greges & pannos diſcolores diviſione ab Oenomao Rege inſti-

1. to. 1. p. 180. 2. p. 354. 3. to. 2. p. 791. 4. p. 795. 5. in Euſt. Hexaem. p. 300. & 303. 6. p. 70. & 73. 7. p. 902, 903, 908.

tuta;

tuta; deque Circi, juxta numerum Planetarum, 7. ſpatiis, &, ad imitationem 12. Zodiaci Signorum, 12. oſtiis. Quæ omnia quoque apud [1] *Malelam* noſtrum fabuloſum occurrunt; ſicut & iſta quæ ex eodem citantur in Notis ad *Scriptores Hiſtoriæ Auguſtæ*, de Tabula luſoria à Palamede inventa, & de Palladio Trojano ab Aſio Philoſopho excogitato; quæ una eſt quidem ex iſtis Narratiunculis, pro quibus citatur ab Iſ. Tzetze *Jo. Antiochenus*. Illius verba ſic ſe habent: Τὸ ἐν Τροίᾳ Παλλάδιον ζωδίον ἦν μικρὸν ὑπὸ Ασίου τινὸς φιλοσόφου κατασκευασθὲν εἰς φυλακὴν τῆς πόλεως. Et ſi quis cupiat ejus verba de Tabula Palamedis luſoria cum [2] Malelianis componere, ea hæc ſunt. Ο Παλαμήδης διὰ τῆς τάβλας τὸ γένον κόσμον ἐνίξατο· τὸ ζωδιακὸν κύκλον διὰ τῶν δώδεκα κάσων· διὰ τῶ ψηφοβόλω τὴν τῶν ἐπτὰ κοκκίων, τὰ ἑπτὰ ἄστρα τῶν πλανήτων· διὰ δὲ τὸ πύργου τὸ ὕψος τὸ ὁρανῦ, ἐξ ὧν δίδοται πᾶσι καλά τε καὶ φαῦλα. Sic citantur à [3] Dufreſnio *Excerpta MSS.* ex *Chronico Jo. Antiocheni*, inter alia, de variis rebus quæ in [4] Noſtro etiam comparent: de Homericæ fabulæ ſuper Marte & Venere à ſole deprehenſis expoſitione, ex *Palæphato*, qui idem à Noſtro etiam adducitur; de *Mercurii Triſm.* dictis de Divina Natura, ex ipſius Operibus; de Rege Ægyptiorum nominato *Karacho*, ſeu *Maracho*, Soſtri (ſive Seſoſtri) ſuccedente, & ab illo fuiſſe oriundos ſuccedaneos Ægyptiorum Reges; de Meduſa & Perſeo, docuiſſe hunc Perſas τὰς ὅτι Γόργονας τελετάς· de anno Ægyptiorum antiquo ſub Vulcani & Solis temporibus; de Soſe & Thuli (ſive Thuachi) aliiſque Ægyptiorum Regibus; de Oraculo denique de SS. Trinitate Regi Thuli in Africa dato. Citantur etiam ab [5] eodem eadem, de Pico Jove, de Regina Semirami, deque Nino & Thurra ei ſuccedente; quæ Narrationes, quamvis nunc in Noſtro, quippe deſunt in principio pleraque, non inveniantur, tamen non dubitandum videtur, quin in illis, quæ jam deſiderantur, repertæ fuerint, ut quidem occurrunt in illis quæ ex *Chronico Paſchali* ſive *Alexandrino* in [6] eo ſup-

1. p. 218. ad 223. 2. p. 129. 3. Notis ad Chron. Paſch. p. 498, 499. &c. 4. p. 25, 26, 27, 29, 30, 43. 5. p. 497. 6. p. 19, 20, 21.

 plentur.

plentur. Locum unum ex ſupra memoratis, de veteri Ægyptiorum anno, ut cum [1] *Maleliano* à Lectore curioſo (ſi placeat) conferantur, me non pigebit adſcribere. Ἐβασίλευσεν Αἰγυπτίων ὁ υἱὸς αὐτῦ Ηλιος ἡμέρας δυοζ'. ὡς ἔτη ιϐ'. ϗ ἡμέρας ϛζ'. ὅτε γὰρ εἰσῆλθε τότε Αἰγύπτιοι ἢ ἄλλοι τινες ἐνιαυτὸν ψηφίσαι· ἀλλ' οἱ μὲν τὰς φωσφόρους τῆς σελήνης ἐνιαυτὸς ἐψήφιζον, οἱ δὲ τὰς φωσφόρους τ ἡμέρας· οἱ γὰρ τῶν ιϐ' μηνῶν ἀριθμοὶ μὴ ταῦτα ἐπενοήθησαν, ἐξ ὅτε ἐπενοήθη τὸ ἰσοτελεῖς ἔτη τοῖς ἀνθρώποις τοῖς βασιλεῦσι.

VII. Atque hæc de diverſis *Joannibus Antiochenis*, *Chronographis*, ne temere, ut ſolet, cum altero illo *Joanne Antiocheno*, *Chronographo*, ſive *Archæologo*, confundatur *Malela* noſter, hic dicta ſunto. Extiterunt alii *Joannes Antiocheni*, *Chronographi*; ut *Joannes Rhetor*, qui Hiſtoriam ſuam ſub Imp. *Juſtino* Seniore terminavit; &, ſi fides *Arabibus*, *Joannes* ipſe *Chryſoſtomus*, ex Presbytero *Antiocheno* Patriarcha Conſtantinopolitanus, cujus nomine jam apud eos, & eorum lingua, circumfertur *Chronicon*. De quibus nos agimus in alio Opere. Celebratur à [2] *Ger. Voſſio*, & [3] *Phil. Labbæo*, alius *Joannes Antiochenus Chronographus* ſive *Hiſtoricus*, quem dicunt floruiſſe poſt tempora *Juſtiniani* ſenioris, & *Evagrio* Hiſtoriæ Eccleſiaſticæ Scriptori coætaneum fuiſſe, & ab eo commemorari. At longe falluntur eruditi illi Viri; non enim ex urbe *Antiochiæ*, ſed ex *Epiphanienſi*, fuit iſte *Joannes* Hiſtoricus, ut demonſtrat in Notis ad *Evagrium* clariſſ. *Hen. Valeſius*, & plenius nos in [4] Opere alio modo memorato. Jam ut, hiſce omiſſis, ad cætera, quæ ſpectant ad noſtrum Autorem, procedamus, & de ejus Conditione ineamus diſquiſitionem: ſunt qui illum exiſtimant ipſius Epiſcopatus *Antiocheni* Infulis, dum vixit, fuiſſe ornatum. In hac opinione fuere interpretes *Jo. Damaſceni* (quem appellant) *Libri tertii pro Imaginibus*, quique illos ſunt ſecuti alii non exigui nominis. Fragmenti, quod in Libro citato ex Chronographo noſtro

1. p. 25. 2. De Hiſt. Græcis. 3. Delin. Apparatus Hiſt. Byz. 4. *Diatriba de Scriptoribus Græcis Variis, cum prophanis tum Eccleſiaſticis, maxime ex Codd. MSS.* nondum edita. cap. 1.

producitur,

producitur, inſcriptio ſic ſe habet: Ἐκ τ χρονογραφίας Ἰωάννυ Ἀντιοχείας τ καὶ Μαλάλα τῆς τ αἱμοῤῥοούσης &c. Quam in hunc modum vertit *Fran. Zinus*: *Ex temporum deſcriptione Joannis Antiochiæ Pontificis, qui & Malala dictus eſt, de muliere quæ ſanguinis fluxum perpeſſa fuerat.* Hujus Tituli interpretationem *Jac. Billius*, dum *Zini* Verſionem in aliis caſtigat, abſque reprehenſione præterit: ſic *Jac. Gothofredus*, ad [1] *Philoſtorgii Hiſtoriam Eccleſ.* de Chriſti ſtatua Paneadica verba faciens: *Quod* (inquit) *Joannes Damaſcenus de Imaginibus Orat. 3. refert ex Chronico Joannis Antiochiæ Epiſcopi, cognomento Malala.* Eandem ſententiam & interpretationem amplexi ſunt illuſtriſſimus [2] *Baronius* in *Annalibus*, & *Joannes* noſter *Gregorius* in Animadverſionibus *MSS.* ſuper *Malela*, ac alii.

VIII. Utrum ipſe *Orationis* prædictæ *de Imaginibus* Autor, per, Ἰωάννυ Ἀντιοχείας, *Joannem* noſtrum *Antiochiæ* fuiſſe *Antiſtitem* voluerit, quod Autores citati arbitrati ſunt, pro certo haud facile ſtatuerim: hoc interim eſt admonendum, iſtiuſmodi loquendi formula non ſemper neceſſe eſſe ut *Epiſcopi* intelligantur, tametſi per illam in *Catalogis Conciliorum* deſignari *Epiſcopi* ſoleant; ſed poſſe etiam *Cives* alios quoſcunque per eam denotari. Hoc videtur exploratum habuiſſe *Godefridus Tilmannus*, qui in ſua *Orationis* prædictæ Verſione, *Joannis Antiocheni*, ſimpliciter habet. At quæcunque fuerit ſententia ipſius Autoris; nos tamen nullo pacto deſcendere poſſumus in eorum opinionem qui ex Sede *Antiochenorum* Patriarchali *Chronographum* noſtrum arceſſunt; verum ſuppetit nobis argumentum, idque quidem (ni fallor) firmiſſimum ac irrefragabile, ad illam dignitatem eum nunquam fuiſſe evectum. Non hic adnotabo citari illum à *Tzetze* Chiliaſta tanquam hominem obſcurum & ignotum: Ταῦτα μὲν Ἰωάννης τις Μελέλης χρονογράφος· ubi illud vocabulum, τὶς, obſcuritatis nota & indicium videatur: hoc, inquam, non adnotabo, quippe vix negari poſſit quin de Viris etiam nominatiſſimis & maximis vox iſta interdum apud

1. l. 7. c. 3. 2. ad an. 31. num. 75.

veteres

veteres uſurpata reperiatur. Sic (ut alios miſſos faciam) de *Theodoreto*, Epiſcopo Cyri doctiſſimo celebratiſſimoque, *Theodorus Abbas & Philoſophus* in *Argumento Synodi Epheſinæ*: Εὑρέθη δὲ μὴ Ἰωάννης Θεοδώρητός τις, ἐλλογιμώτατος Κύρρου ἐπίσκοπος πόλεως ἀνατολικῆς. Sic ad verbum *Leontius Scholaſticus* in [1] Libro *de Sectis*, ex *Abbate Theodoro* (ut opinor) exſcribens: Εὑρέθη δὲ μὴ Ἰωάννης Θεοδώρητός τις, ἐλλόγιμος Κύρου ἐπίσκοπος ἀνατολῆς. Abunde erit, ſi ex ipſo Patriarcharum Antiochenorum Catalogo demonſtremus, fuiſſe nullum illius Civitatis Epiſcopum nominatum *Joannem*, qui in illa ætate, qua ſcripſerit *Malela*, floruerit. Age itaque, videamus quot fuerunt *Joannes Antiocheni* Patriarchæ, & fuiſſe nullum eodem temporis intervallo, quo vixerit *Malela*, oſtendamus. In *Nicephori* Patriarchæ CP. Patriarcharum *Antiochenorum* Catalogo, (qui *unum* numero ſupra *ſexaginta* complectitur, & perducitur uſque ad Patriarcham *Anaſtaſium juniorem*, qui martyrium ſubiit circa annum incarnationis Dominicæ 608. ſeu, ut alii volunt, 611.) recenſentur *Joannes* duo. Eorum *primus*, apud omnes Scriptores Eccleſiaſticos propter Schiſma in Synodo *Epheſina* commemoratus, & Epiſtolis aliquot ſuis notiſſimus, fuit ordine Patriarcharum 39*us*. & anno D. 438. è vivis exceſſit, poſtquam Patriarchatum per 18. annos gubernaſſet. *Secundus* fuit ordine 47*us*. ſucceſſor *Petri Fullonis*, ſub Zenone Imp. A. D. 476. poſt menſes 3. ejectus. Poſt duos hos *Joannes*, quos nemo non videt *Joannem* noſtrum *Malelam* ætate anteceſſiſſe, cum floruerint ante imperium *Juſtiniani* ejus nominis Primi cujus geſta à *Malela* celebrantur, non alius *Joannes* in Antiſtitum *Antiochenorum* ſerie occurrit ante ſeculum à nato Chriſto *undecimum*. In illo ſeculo, nimirum quo tempore recuperata fuit urbs *Antiochenorum*, expulſis Saracenis, à Chriſtianis noſtris Occidentalibus, id eſt A. D. 1098. Cathedram illam tenuiſſe *Joannem* quendam, ſanctiſſimum Confeſſorem, apud [2] *Gul. Tyrium*, in *Hiſtoria Belli Sacri*, memoriæ proditur. Is, ut dicit idem *Tyrius*, evoluto vix

1. Act. 4. p. 509. 2. l. 6. c. 23.

biennio

biennio poſt Urbem recuperatam Sede ſua ſemet abdicavit & Conſtantinopolim abiit. Vergente ad exitum inſequente Seculo, nempe à Domini noſtri Nativitate *duodecimo*, Thronum Patriarchalem *Antiochiæ* tenebat *Joannes* alius; idem ille, qui olim in *Oxia*, Propontidis Inſula, *Monachicam* exercuerat vitam, cujuſque extat, inter clariſſ. *Cotelerii* Eccleſiæ Græcæ Monumenta, *Oratio in Monaſteriorum donationes Laicis factas*. In *Conciliorum* Voluminibus habetur Opuſculum *Joannis* cujuſdam *Patriarchæ Antiocheni de ſuperioritate inter Concilium & Papam*: at recens is fuit, & non ante ſeculum 15. neque Græcis eſt annumerandus, ſed Latinis, neque quidem revera, ſed titulo tantum fuit Patriarcha. Utrum inter hos duos *Joannes* poſteriores, currentibus ſeculis 13. & 14. in Throno *Antiocheno* ſederet ullus, necne, non habeo dicere; neque noſtra quicquam refert; *Joannem* enim *Malelam* ante ſeculum *decimum* floruiſſe, in liquido eſt. Itaque ut ante eum floruerunt illi duo quos primo memoravimus, ſic omnes hi noviſſime recenſiti eo longe fuerunt recentiores. In Scripto quodam manu exarato Bibliothecæ *Oxon*: Περὶ μεταθέσεως Αρχιερέων· *de tranſlatione Epiſcoporum*, quod anno circiter 1400. compoſitum eſt, fit mentio *Jo. Antiocheni* Patriarchæ cognomento *Codonati*, qui inde tranſlatus ſit ad Sedem Metropolitanam *Tyri*. Non alius hic fuit quam *ſecundus* illorum quos memorat *Nicephorus* Patriarcha CP. quem diximus ejectum à Zenone Imp. Eum enim *Codonatum* fuiſſe cognominatum, teſtimonium perhibet *Victor Tununenſis*. Ab *Anaſtaſio Cæſarienſi*, in Tractatu *De jejunio Deiparæ*, *Joannes* quidam *Patriarcha Antiochenus*, tanquam tunc cum ipſe ſcribebat Eccleſiam illam regens, celebratur: quo ſeculo is claruerit, non habemus uſq; adeo exploratum, ut pro certo & indubitato decernere poſſimus: hoc tamen certiſſimum & exploratiſſimum, eum ante *undecimum* ſeculum, vel medium ſaltem præcedentis, in illius Eccleſiæ Cathedra non præſediſſe: nam autor eſt idem *Anaſtaſius*, excepiſſe eum in Sede iſta *Theodoſium*, *Petri* ſucceſſorem; at ante (ad minimum) medium *decimi* Seculi fuiſſe nullum in illa Eccleſia *Theodoſium* qui *Pe-*

tro ſucceſſerit, conſtat. Neque multum quidem videtur dubitandum, quin idem is fuerit, vel cum illo *Joanne* Patriarcha ſupradicto, cujus apud *Gul. Tyrium* habetur mentio, vel ſaltem (quod minus arridet) cum *Monacho Oxienſi*.

I X. Si cui oboriatur ſuſpicio, inter *Anaſtaſium Juniorem* Patriarcham, in quo terminatur Catalogus *Nicephorianus*, & Seculum *decimum*, ante quod apparet floruiſſe *Malelam*, in Cathedra *Antiochenſi* ſediſſe *Joannem* aliquem, qui idem cum *Malela* potuerit eſſe: is adeat velim *Eutychii* Patr. Alexandrini *Annales*, illiſque præfixam Chronologiæ ejus *Synopſin*. Recenſitos ibi reperiet illius intervalli Patriarchas univerſos, *Joanne* nullo inter illos celebrato. Ejuſdem rei fidem facit *Catalogus* alius, quem, ex Arabico aliquo Autore (ut opinor) tranſcriptum, ab Amico noſtro multo nomine venerando, *Edvardo Bernardo*, Viro in omni doctrinæ genere ſingularis præcellentiæ, accepimus. Illius Patriarchas prædicti intervalli, quia diſcrepat aliquantulum ab *Eutychiano*, Lectoris oculis hic non gravabimur ſubjicere.

num.		an.	A. D. quo deſin.
58.	*Anaſtaſius alter*	9.	607.
59.	*Vacat ſub Perſis*	31.	638.
	& Macedonius.	8.	646.
60.	*Macarius*	5.	651.
61.	*Theophanes*	12.	663.
62.	*Thomas*	20.	683.
63.	*Georgius*	21.	704.
64.	*Vacat ſub Saracenis*	50.	754.
	& Theophylactus.	18.	772.
65.	*Theodorus.*	23.	795.
66.	*Theodoretus*	17.	812.
67.	*Jobus*	31.	843.
68.	*Nicolaus*	26.	869.
69.	*Stephanus & Thaddæus*	22.	891.
70.	*Symeon*	12.	903.
71.	*Elias*	28.	931.
72.	*Vacat*	4.	935.
	Dein Theodoſius & alii Viri obſcuri.		

X. Ut errorem committunt Scriptores prænotati, cum *Malelam* noſtrum in Patriarcharum Antiochenorum Albo reponunt, ſic errorem plane diverſum de illo erravit *Franc. Combefiſius*. Is in *Manipulo de Originibus rerum Conſtantinopolitanarum*, Joannem noſtrum Antioche-

1. Vide Diatr. de Script. Græc. Var.

num

num Malelam, cujus nomen ex *Oratione*, quam vocant, *Jo. Damaſceni de Imaginibus* ſupra citata ei innotuerat, eundem fuiſſe decernit cum *Joanne* illo *Antiocheno*, ex Grammatico Presbytero, quem tradunt [1] *Gennadius Maſſ.* & *Marcellinus Comes* [2] contra Hæret. *Eutychianos* librum condidiſſe. Qui error, ut facile refellitur, cum Chronicon *Malelianum* ultra tempus *Joannis* prædicti pertexatur; ita facile quoque illi condonatur, cum *Chronicon* ipſum videre ei nunquam datum eſt. Suum autem Chronicon compoſuit *Marcellinus* A. D. 534. id eſt imperii Juſtiniani ~~quarto~~; & 8° *Catalogum* ſuum *Scriptorum Eccleſiaſticorum*, in quo mentionem facit prædicti *Jo. Antiocheni Presbyteri*, concinnavit *Gennadius*, imperium adminiſtrante *Anaſtaſio* A. D. 495°, hoc eſt, annis ante imperii *Juſtiniani*, à *Malela* noſtro celebrati, exitum circa LXX.

XI. Conjecturam aliam nihilo magis fœlicem eodem in loco de Chronographo noſtro facit *Combefiſius*; ut eundem eum fuiſſe cum prædicto *Joanne Presbytero*, ſic & eundem omnino fuiſſe cum *Joanne* Hiſtorico cognomento *Diacrinomeno*, i. e. *Eutychiano*; ſic enim Schiſmatici *Eutychiani* nuncupari conſueverant. Floruit iſte *Joannes* ὁ Διακρινόμενος ante noſtrum *Joannem*, & ante ipſius *Juſtiniani* tempora ſub prædicti *Anaſtaſii* imperio, citante eum *Theodoro Lectore* in *Hiſt. Eccleſ.* qui ipſe ſcripſit ſub *Juſtino* ſeniore, deceſſore *Juſtiniani*, Anaſtaſiique ſucceſſore. Neque reperiuntur apud noſtrum Chronographum quæ ex illo *Joanne* nominato *Diacrinomeno* à Scriptoribus Græcis proferuntur. De eo qui plura volet, is adeat noſtram *Diatribam* (ad quam Lectorem jam ſæpius amandavimus) *De Scriptoribus Græcis variis cum prophanis tum Eccleſiaſticis, maxime ex Codd. MSS.* quæ lucem brevi viſura eſt: ubi legere licebit nonnulla de eo haud vulgaria.

XII. Utrum omni *Hæreſeos* labe immunis eſſet noſter Chronographus, an potius faveret prædictorum *Eutychianorum* partibus, adeo ut mereatur, cum dicto *Joanne* Hiſtorico, ὁ Διακρινόμενος audire; ſi quidem inquirere operæ

1. De Script. Eccleſ. 2. Chronico.

pretium: non deſunt quæ fidem faciunt, inter Scriptores eum *Orthodoxos* eſſe potius annumerandum. Imperatoris quippe *Juſtiniani* fidem, dogmatibus Hæreticorum, quos Edictis ille damnaverat, oppoſitam, *Orthodoxam* appellat. *Hæreſeum* (inquit) *ſectatores quoſcunque Romani Imperii finibus excedere juſſit, indulta tamen eis per tres menſes licentia ſi qui per id tempus Fidem* Orthodoxam *amplecteretur.* Sic alio in loco de Juſtiniano: *Sub illius* (inquit) *imperio Hæreſibus variis interdictum eſt.* Inter iſtas vero nominatim fuiſſe *Eutychianæ* interdictum, ex Edictis 5° & 6° apud *Codicem Juſtinianæum* in *Titulo* 1°. fit conſpicuum. Datur alius quidem in eo locus, qui forſan nonnullis videatur argumentum ſubminiſtrare, eum *Eutychianorum* opinionibus tinctum fuiſſe; locus ſcil. iſte ubi habet ſermonem de *Vitaliani* rebellione contra Imp. *Anaſtaſium*, *Eutychianum*, in fidem *Catholicam* ſævientem, & Epiſcopos *Orthodoxos* è Sedibus ſuis deturbantem; quem *Vitalianum* ait *Victor* Epiſcopus *Tununenſis* contra illum arma cepiſſe propter *Fidei Catholicæ ſubverſionem*, *& Synodi Chalcedonenſis damnationem, remotioneſque Orthodoxorum Epiſcoporum atque ſucceſſiones Hæreticorum.* De illa Vitaliani rebellione verba faciens, & in fugam eum actum enarrans *Chronographus* noſter ſic ſubjungit: Καὶ ἐνίκησε ὁ Σωτὴρ Χριστὸς ϗ ἡ τ βασιλέως τύχη. *Hanc vero victoriam conciliavit* Salvator Chriſtus *& Imperatoris fortuna.* Quæ verba videantur indicare zelum ejus contra cauſam *Vitaliani*, & ipſius fuiſſe opinionem, pro Imperatore tanquam pro *Veritate* Chriſtum dimicaſſe. At utcunque hoc nonnullis prima fronte videatur, exinde tamen nihil poteſt jure inferri; dici enim iſta à *Malela* potuere, quia arma rebellia contra Principem ſuum *Vitalianus* ſumſerat. Sic alii profecto Scriptores *Oxthodoxi* de bello à *Vitaliano* moto, tanquam de re improbanda loquuntur, quamvis bene de eo ſenſiſſe videatur citatus *Victor*. Cyrillus Scythopolitanus in *Vita S. Sabæ* illius rebellionem damnare videtur, ſed aliquanto tectius; συνεχόμενος ὁ βασιλεὺς Ἀναστάσιος ὑπὸ τ Βιταλιανῦ βαρβαρικῶν ὀχλήσεων. *Detentus Imp. Anaſtaſius à Vita-*

1. cap. 57.

liani

liani barbaricis motibus· [1] *Evagrius* apertiſſime: Τυραννεῖ (inquit) ἡ Ἀναστάσιου Βιταλιανός· Et, eodem in loco, ait eum meditatum fuiſſe ut *imperium occuparet.*

XIII. Præter varios hoſce *Joannes Antiochenos* huc uſque memoratos, quos eſſe diverſos à *Joanne* noſtro ex dictis certiſſime cognoſcitur; obſervata ſunt nobis inter legendum nomina aliorum non paucorum. Eorum primus eſt *Jo. Antiochenus* Archipresbyter, Publiæ Diaconiſſæ & Abbatiſſæ Filius ſub Imp. Juliano Apoſtata clarus. Secundus eſt *Jo. Maxentius*, Presbyter (ut volunt) Eccleſiæ *Antiochenæ* ſub Juſtino ſeniore, cujus extant in *Bibliotheca Patrum* Opuſcula aliquot. Tertius eſt *Jo. Antiochenus* Presbyter, contra *Fauſtum* Semipelagianum Scriptor, ab *Adone Viennenſi* laudatus; niſi idem hic eſſet (quod facile quidem concedo) cum prædicto *Jo. Maxentio.* Quartus eſt *Jo. Antiochenus* Lauræ *S. Sabæ* in Palæſtina Monachus, Diaconus, & Canonarcha, ſecta Origeniſta, imperante Juſtiniano. Quintus eſt *Jo. Scholaſticus*, ex Presbytero *Antiocheno* Patriarcha Conſtantinopolitanus ſub ejuſdem Juſtiniani exitu; cujus extant *Collectio Canonum, & Capita Eccleſiaſtica*; quemque aliqui perperam confundunt cum *Jo. Antiocheno Chronographo*, cujus extant Excerpta in Collectione *Conſtantini Porphyrogenneti.* Sextus eſt *Joannes de Antiochia* vulgo dictus, Arrianus, unus ex Magiſtris *Muhammedis* Pſeudoprophetæ, quo tempore imperavit Heraclius. Hiſce adjiciendi ſunt, niſi iidem fortaſſe fuerint cum aliquo jam dictorum, *Joannes Monachus & Presbyter Antiochiæ*, cui in Codice quodam MS. attribuitur *Oratio de Domini Transfiguratione*, eadem cum illa, quam nomine *Jo. Damaſceni* in illius Operibus evulgatam habemus: & *Jo. Antiochenſis*, cujus nomen in alio quodam MS, Tractatui *De Conjurationibus* præfixum reperitur. De omnibus hiſce, ſicut & de illis pleriſque quos in ſuperioribus memoravimus, nos fuſius & plenius in *Diatriba* ſupra memorata *De Scriptoribus Græcis variis*, Capitibus duobus primis, ex profeſſo diſſerui-

1. Hiſt. Eccleſ. l. 3. c. 43.

mus.

mus. Hic eos recenſitos volui, ut quot & quinam extiterint illius nominis non neſcius ſit Lector, &, ſi quis ex illis cum Chronographo noſtro idem eſſe videatur, ei proprio ſuo judicio uti liceat, modo & mihi liceat uti meo. Nihil opus eſt ut hiſce ſubjiciam, à [1] *Diacono Liberato* memorari Epiſcopum quendam *Alexandriæ*, cujus nomen ſit noſtri Scriptoris quam ſimillimum, *Joannem cognomento Mela*; quem dicit fuiſſe *Dioſcoritam*, hoc eſt *Diacrinomenum* ſive Synodi *Chalcedonenſis* adverſarium. Eundem eum fuiſſe cum Noſtro *Jo. Malela* ſuſpicabitur nemo paulo eruditior. Floruit enim ante tempora Juſtiniani, &, ut autor eſt ipſe *Liberatus*, ſecundus erat in Antiſtitum *Alexandrinorum* ſucceſſione à *Petro Mongo*, Athanaſii Hæretici ſucceſſor, & alterius *Joannis Machiotæ* (ſive *Niciotæ*) cognominati deceſſor. Incœpit, juxta *Chronicon Orientale*, Eccleſiæ Alexandrinæ præſidere A. D. 488. & Sedem tenuit per annos 8. & quod excurrit. *Kircherus* in *Catalogo Patriarcharum Alexandrinorum* refert illius initium ad annum Chriſti 506. Ad quem annum ponitur à *Baronio* non initium ejus, ſed exitus.

XIV. De Chronographo noſtro (benigne Lector) quis fuit & qualis, vel potius ſane quis & qualis non fuit, inquiſivimus hactenus. Jam poſtulat ratio noſtri inſtituti, ut ad alia progrediamur, & qualis ſit Scriptor, deque ejus ætate, temporeque quo ſcripſit, ineamus diſquiſitionem. Floruiſſe eum ſub imperio *Juſtiniani* ejus nominis Primi, quod anno D. 527°. incœptum eſt, & 565° terminatum, inter illos eruditos Viros, qui Chronici ejus exemplar MS. pervolverint, inolevit hucuſque ſententia. Sic ſtatuunt pro certo & indubitato *Chilmeadus* ſimul Interpres & *Gregorius*; ſic quoque Vir ſummus *Gul. Lloydius*, Antiſtes *Aſaphenſis* hodiernus, qui & eum exiſtimat anno Juſtiniani circiter xxv. ſcribere deſiiſſe. Hoc edocti nos ſumus à Clariſſ. *Antonio Pagi* [2] *in Annales Card. Baronii:* in quo Opere eximio de Chronographo noſtro ex Patris prædicti Literis ad ſe miſſis mentionem

1. Breviario cap. 18. 2. ad an. D. 107.

faciens

faciens Vir ille eruditiſſimus; *Vixit*, inquit, *ſub Magno Juſtiniano & videtur anno ejus* XXV. *aut circiter ſcribere deſiiſſe. Ita clariſſimus Gul. Lloydius, Epiſcopus Aſaphenſis, è ſecta Proteſtantium, vir ſolidiſſimi Criterii.* In egregio perutilique Opere, de *Scriptoribus Eccleſiaſticis*, quo Orbem ſibi Literarium obſtrinxit Vir eruditiſſimus *Gul. Cavæus* noſtras, ad ætatem Juſtiniano ſequiorem demittitur, ita tamen ut eo imperante in vivis eſſe potuerit, & ad annum Chriſti 601. conjicitur.

XV. Cum ait celeberrimus *Pagius* certiorem ſe factum ab Epiſcopo *Aſaphenſi*, Chronographum noſtrum *anno Juſtiniani* XXV. *aut circiter ſcribere deſiiſſe*, eum non poſſum non ſuſpicari duabus in rebus memoria fuiſſe lapſum: nam 1°, mihi facile perſuadeo ſcripſiſſe doctiſſimum Præſulem de anno Juſtiniani, non XXV°. ſed XXXV°. Uſque enim ad annum illius Imperatoris XXXV^m^. Chronographiam noſtram, prout jam in MS. habetur, perduci, tam certum eſt quam quod certiſſimum. Subeſt quoque ſuſpicio hoc tantum Eum ſibi voluiſſe, in iſto circiter anno *deſinere* noſtrum Exemplar, non illo anno Autorem *ſcribere* deſiiſſe: nam unde id colligi potuerit, nihil uſpiam, vel leve, occurrit, cum in *fine* Exemplar eſſe *mutilatum*, vel luce ipſa clarius appareat. Habetur Exemplar inter Codd. *Baroccianos*, Membrana, & manu antiqua annorum (ut fas eſt conjicere) pluſquam 600, exaratum. Ex Voluminis MS. craſſitie, colligendum facile videtur non multas Schedas in calce deſiderari, & vix id deductum fuiſſe ultra mortem *Juſtiniani*: ſed ad hoc Volumen non aliud olim pertinuiſſe, vel ipſum olim non fuiſſe in duo diviſum, unde liqueat? Certe conſtat opus totum multa olim paſſum fuiſſe, & *Schedas* omnes aliquando jacuiſſe per injuriam temporis à ſe invicem ſolutas. Hoc indicat præſens Voluminis conditio, *Schedis* variis in locis à poſteriore Bibliopego miſerrime ttanſpoſitis. Utcunque de hiſce res habeat: quod intra annos à *Domini* noſtri Nativitate 900. ſcripſit noſter *Chronographus*, extra omnem dubitandi aleam ponitur, cum extarent ex Opere illius excerpta, inter Collectanea *Conſtantini*

Por-

Porphyrog. Imp. qui natus est anno 905°. & anno circiter 959°. denatus: & non scripsisse sub ipso *Justiniani* imperio, sed postquam ille diem suum supremum obiisset, hoc est post annum 565. eodem certitudinis gradu nobis eluceſcit, id aperte indicantibus verbis illis quæ de *Justiniano* in initio libri 18. leguntur: Ἐβασίλευσεν ὁ θειότατος Ἰουστινιανὸς ἔτη λη', μῆ μῆνας ζ', καὶ ἡμέρας ιγ'. *Imperium tenuit Divinissimus Justinianus annos* XXXVIII. *menses* VII. *& dies* XIII. Hoc solum in controversiam potest vocari, an sub *Justiniano* floruerit, & paulo post ejus ætatem *Chronographiam* suam condiderit? Sunt quidem, quæ facile cuivis non satis attento possint persuadere, eum paulo post *Justinianum* suum Opus concinnasse; sed & alia sunt multa à nobis observata, quæ suspicionem non immerito creant eum seculo isto fuisse recentiorem: Quin & sunt quæ subindicent eum ad tempora longe sequiora esse detrudendum. Ut de ejus ætate veritatem possit indagare Lector, deque ejus autoritate judicium facere, nos quicquid occurrit notarum & indiciorum ætatis, ob oculos hic congeremus, ac in trutina simul collocabimus. Et primum quidem ea, quæ contra illius vetustatem tantam videantur facere, afferamus & in lance ponamus; deinde quæ illam videantur astruere, ex adverso ponderemus; & si quid admittant hæc responsionis, prout æquos rerum æstimatores decet, videamus.

XVI. Quod Autor noster sub *Justiniano Seniore*, non solum non scripserit, sed & neque in vita extiterit, in primo loco, argumenti firmissimi vigorem id habere videtur, quod de Urbis suæ *Antiochiæ* nomine sub *Justiniano* in *Theopolim* mutato, & de populi tunc temporis Acclamationibus, verba [1] faciens, de illorum Acclamationibus non loquitur ipse ex sua scientia & memoria, sed ad publica ipsius Civitatis *Registra* provocat. Ὁμοίως δὲ καὶ ἐν τοῖς χαρτίοις εὑρέθη ὑπὸ τὰ ἄκλα γεγραφότων τῆς αὐτῆς πόλεως, ὅτι ἔκραζον κλινδῖνα διδόντες εἰς τὸ μετακληθῆναι τὴν αὐτῶν πόλιν. *Ad no-*

1. parte 2. p. 179.

vum

vum vero hoc nomen, in Chartis eorum qui Acta publica hujus Civitatis conſcripſere, inventum eſt, quod bene eidem ominantes acclamarunt Incolæ. Sane ſi ipſius memoria contigiſſent iſtæ Acclamationes, quamvis forſan memorare potuiſſet in *Regiſtra* Civitatis publica fuiſſe relatas, illa tamen de eis hoc modo & forma non allegaſſet. Si vel ipſe, vel ſui Æquales iſtiuſmodi Acclamationes ſuis propriis auribus percepiſſent, an *fuiſſe Acclamationes* Acta Publica citaſſet? Si quænam voces fuerunt acclamatæ, & quoties fuiſſet acclamatum, enarraſſet, non fuiſſet mirandum eum [1] *Acta Publica* de illis appellaſſe. At ſimpliciter *fuiſſe à bene ominantibus acclamatum*, ſi vel ipſe, vel ſui Coætanei, audiſſent, quî potuit *Regiſtra* citare?

XVII. Argumentum 2m. exinde peto, quod de rebus geſtis ſub imperio *Juſtiniani*, tot & tanti errores in illius *Chronographia* committantur, ut omnino repugnet eum illis vixiſſe temporibus. Ut, multis præteritis, nonnullos hic loci, qui nobis ſint majoris momenti, in medium producamus: Bellum illud quo Regi *Lazorum* contra *Perſas* per Ducem *Irenæum* &c. ſuppetiæ latæ ſunt, Is [2] refert ad imperium Juſtiniani, & ad ejus Conſulatum 2m. Indictionemque 6m. quæ in annum illius imperii 2m incurrit; quod tamen non geſtum fuiſſe ab Imp. *Juſtiniano*, ſed ab ejus Deceſſore *Juſtino*, ex [3] *Procopio Cæſarienſi*, ejuſdem ævi probatiſſimo Scriptore, colligere licet. *Edictum* Juſtiniani de *Epiſcopis*, *Orphanotrophis*, *Oeconomis*, & *Xenodochiariis*, *ne niſi de iis quæ ante munus ſuſceptum habuerint bonis*, *Teſtamentum emitterent*, conjicit Is ad annum Juſtiniani [4] 2m. errore non minus quam annorum 13. Deſignatur enim *Novella* [5] Juſtiniani cxxxi². quæ emiſſa eſt xv. *Kal. Aprilis* [6] *Baſilio Coſ.* ut ex ejus extremo conſpicitur,

1. De Populi Acclamationibus in Acta Publica referendis, adi Caſaubonum in *Vulcanii Gallicani* Avidium Caſſium p. 466. &c. & Gretſerum lib. 3. Obſerv. in Codinum de Officiis Urbis CP. c. 6. p. 215. ad 218.

2. p. 153.

3 De bello Perſ. l. 1. c. 12.

4. Conferantur p. 159. cum 153, 155, 176, 180.

5. Vide Caput illius xiii.

6. Apud *Helvicum*, & alios Chronologos, annus iſte Conſularis qui incurrit in annum Juſtiniani 2. & 3. ſeu Indi-

 tio

ſpicitur, id eſt anno illius imperii XV^to jam deſinente. Ad annum [1] *Juſtiniani* 2^m. de Conſtitutionibus quibuſdam *Novellis* ab eo tunc temporis promulgatis mentionem Noſter faciens, inter eas recenſet Conſtitutionem *De jure hæreditario Liberis Naturalibus concedendo, juxta Legem ab Imp. Anaſtaſio latam*; quæ edita quidem eſt non ante imperii Juſtiniani annum XIII. Quamvis enim ſuper iſta materia habeatur Lex Juſtiniani in *Codice Tit.* XXVI. L. VIII. ipſius 2° Conſulatu, i. e. anno imperii 2° data; vix tamen videtur dubitandum quin à noſtro Autore deſignetur Lex alia de re eadem poſterior, amplior, & celebrior, quæ in *Authentico* inter *Novellas* numeratur LXXXIX^a, & anno illius Imperii XIII, *Conſulatum gerente Apione*, data eſt; in qua quidem expreſſa habetur mentio de Lege circa rem eandem ab Imp. *Anaſtaſio* emiſſa, ut de eo mentionem in Lege à ſe deſignata fuiſſe factam non obſcure ſubindicat *Autor*. Ad eundem annum de *Puellis* ex *Lenonum* turpiſſima ſervitute ab Imperatrice *Theodora* liberatis, prohibitiſque *Lenociniis*, [2] commemorat; quod tamen dubitaverit nemo, quin ſtatim contigerit ante tempus illud, quo *Lege* ab Imperatore adverſus *lenocinia* proviſum eſt: at *data eſt* Lex illa *Kal. Decemb. Beliſario Coſ.* Imperatoris anno *nono*; & inter *Novellas* numeratur XIV^a. Ad eundem annum, nempe Juſtiniani 2^m, & ante Conſulatum *Decii*, qui anno illo ad exitum vergente incœpit, refertur [3] à Noſtro *Codicis Juſtinianæi* Editio, qui editus tamen eſt ineunte Juſtiniani anno 3. ſub ipſo *Decii* Conſulatu, VI. *Idus Aprilis*; uti liquet ex *Conſtitutione* de eo *confirmando*. Ad prædicti *Decii* [4] Conſulatum conjicitur ad eo *Edictum* contra *Aleatores*; quod poſtea temporis fuiſſe evulgatum, ex eo licet colligere,

---

tio 7. Conſulatu *Baſilii* inſignitur: at male. Conſul enim ſolitarius illius anni nominatus eſt non *Baſilius*, ſed *Decius*, uti patet ex Faſtis *Marcellini Comitis*, *Victoris Tun.* & *Chronici Paſchalis* ſive *Alexandrini*; atque ita nominatur ab Autore noſtro p. 186, 187. & ab ipſo Imp. *Juſtiniano* in *Conſtitutione de Emend. Codicis.*

1. Confer. p. 169. cum p. 153, 155, 174, 180.

2. Confer. p. 173. cum ſequente, ubi mentio Indictionis 7. & cum cæteris jam cit.

3. Conferatur p. 183. cum 153, 155, 176, 180, 186, 187. ubi commemoratur Conſulatus *Decii* tanquam initus poſt *Codicis* Editionem.

4. p. 186.

quod

quod inſcriptum ſit (extat illud in *Codice lib. 3. tit. 43.*) ad *Joannem* (*Cappadocem*) *Prætorio Præfectum*; nam ad eam dignitatem evectus eſt *Joannes Cappadox* non ante Conſulatum ſequentem, quem geſſere *Lampadius & Oreſtes*, vel præteritum vel exiturum: ſuffectus eſt enim in locum *Juliani*, quem *Prætorio Præfecti* Magiſtratum adminiſtraſſe exituro *Lampadii & Oreſtis* Conſulatu, comprobatur ex *Codicis libro* 1. *tit. 5. Lege* XIX. quæ dirigitur *Juliano P. P. v. Kal. Decemb. Lampadio & Oreſte Coſſ.* Eidem rei ipſe Noſter teſtimonium adhibet, qui poſtquam locutus fuiſſet de Legatis Romanorum [1] *ſub exitu menſis Septembris, Lampadio & Oreſte* Coſſ. ex Perſide poſt pacem ſancitam redeuntibus, deque Romanorum & Perſarum in bellum iterum ruentium prælio commiſſo ad fluvium Euphratem [2] *Aprilis die* XIX, addit, tempore circiter [3] eodem [4] *Julianum Prætorio Præfectum dignitate ſua exutum fuiſſe, & Joannem Cappadocem in locum ejus ſuffectum.* De Antiochia à Rege Perſarum Choſroe expugnata menſe *Junio Indict.* 3. hoc eſt anno Juſtiniani 14° verba faciens, ſubnectit, [5] *eodem tempore Beliſarium contra Gothos emiſſum fuiſſe &c.* quod contigit tamen ante captam à Choſroe Antiochiam plus annis 4. ſolidis. Incœptum eſt enim à *Beliſario* Bellum *Gothicum* circa annum Juſtiniani *nonum* abſolutum ſive *decimum* inchoatum, ut annus illius 14*tus* & *Indictio* prædicta *tertia* cum anno iſtius belli *quinto* connectantur: id quod videre eſt in *Procopii* Hiſtoria de bello iſto concinnata. Circa quidem id tempus ex Italia reverſus eſt *Beliſarius* cum *Vitige* Rege Gothorum captivo facto, cujus rei ibidem Chronographus noſter meminit: atque hoc videtur erroris anſam ei præbuiſſe; putavit enim, ut videtur, intra paucos menſes & incœptum fuiſſe bellum & *Vitigem* Conſtantinopolim adductum. Hiſce omnibus erratis adde, quod *Cometa* inſignis, qui [6] *Procopio* teſte,

1. conferatur p. 190. cum 188.

2. p. 202.

3. *Prætorio Præfectum* fuiſſe *Joannem* illum anno poſt Conſulatum Lampadii & Oreſtis liquet ex *Cod.* l. 1. *Lege* XXI quæ dirigitur *Joanni P. P.* & data eſt *v. Kal. Aug. poſt Conſulatum Lampadii & Oreſtis.*

4. p. 205.

5 p. 222.

6. Conferatur Capitis 3. libri 1. de bello Perſico finis cum initio capitum 2. ſeqq.

anno Juſtiniani XIII apparuit, ad annum illius IV, Conſulatum ſc. *Lampadii & Oreſtis*, à *noſtro* [1] prodatur: quo nec ſe nec ſuos Æquales *Cometam* iſtum vidiſſe liquidiſſimo demonſtrat. Accedit quod *Nycteparchi* poteſtatem abrogatam & pro eo *Prætorem* creatum ad *Joannis Cappadocis Conſulatum* (i. e. ad annum Imperatoris 12.) [2] conjiciat; quod tamen *triennio* ante, nempe *Coſ. Beliſario*, factum eſt, ut apparet ex *Novella* XIII. Quibus adjicienda eſt fabula iſta, quam de Rege *Axumitarum* memoriæ [3] tradit, eum tempore Juſtiniani contra Regem *Homeritarum* in bellum profecturum, quia Negotiatores *Chriſtianos* in Axumitarum regiones tranſeuntes bonis omnibus & vita is ſpoliaverat, voviſſe, ſi *Homeritenſem* bello ſuperaverit *Chriſtianum ſe futurum*; (*Pro Chriſtianis enim, inquit, adverſus eum arma ſumo*;) & parta victoria Legatos ad Juſtinianum miſiſſe, *ut Epiſcopus ſibi Clericique darentur, à quibus Chriſtianæ Religionis rudimentis & Myſteriis imbutus, ſacro Baptiſmatis lavacro intingeretur*. Hoc totum à vero longiſſime abhorrere teſtatiſſimum fit ex *Procopio*: nam autor eſt ille, Regem *Axumitenſem*, etiam ante id bellum Religionis *Chriſtianæ* fuiſſe cultorem, idque quidem quam ferventiſſimum; Χριστιανὸς τε ὢν καὶ δόξης τῆσδε ὡς μάλιστα ἐπιμελούμενος. Et ut conſtat eſſe alienum ab omni veritate, ita ſi quis penitius ad illud attendat, rationem & modum fabulandi apud recentiores Scriptores Græculos uſitatum, reſipere patebit. Committere non poſſum, quin hic ſubjungam quod in vita *Juſtini Thracis*, Juſtiniani Deceſſoris, annis paucis ante hujus initium de *Euphraſio* ſuæ Ciuitatis Patriarcha, ſcriptum reliquit; ſuffectum eum in locum defuncti *Pauli*, *Orthodoxos*, *quos vocant*, *graviter perſecutum fuiſſe, plurimis eorum etiam neci traditis*. Quale hoc erroris portentum! quam abſurdum, & ἀσύστατον! quam abſurdum eſt, *Euphraſium Orthodoxum Orthodoxos* neci tradidiſſe! quam abſurdum eſt eum, qui idcirco quod fuerit *Orthodoxus* ad Thronum illum promotus erat, ſub *Orthodoxo* Imperatore *Orthodoxos* fuiſſe perſecutum! Quis

1. Confer. p. 190. cum 188. 2. p. 221. 3. p. 164.

neſcit

neſcit *Hæreticos* iſtos quos Imp. *Anaſtaſius* ad Sedium Epiſcopalium honorem evexerat, à *Juſtino* fuiſſe dejectos & deturbatos? Et quis non cognoſcit ſub eo ſolos floruiſſe *Orthodoxos* ? Sane talis & tantus error hic eſſe videtur, ut à noſtro Autore de ſua Civitate nullo modo potuiſſet committi, ſi vel ipſe tunc temporis vixiſſet, vel cum aliis ullis, qui vixerant illa ætate, fuiſſet verſatus. Neque alia quidem de cauſa id ſcriptum fuiſſe videtur, quam quod Narrationem ex Autore aliquo *Eutychiano* exſcripſerit; qui Autor, cum ipſe eſſet *Eutychianus*, per *Orthodoxos* deſignarit, non illos qui revera fuerunt *Orthodoxi*, ſed qui tales ſunt habiti apud *Eutychianos*; hos namque ab *Euphraſio* perſecutionem fuiſſe paſſos, ad veriſimilitudinem quam proxime accedit.

XVIII. Quod in cæteris iſtis locis tam inſigniter à vero deflexerit noſter Chronographus, id in cauſa fuiſſe videtur, partim quod Scriptores malos atque recentiores ſit ſecutus, partim quod ipſe negligentius & incurioſius tranſcripſerit, partim denique quod conjecturis ſuis & hariolationibus in temporibus rerum & geſtorum ſtatuendis uſus ſit. Secutum eum fuiſſe Autores alios non minus in rebus ſub imperio *Juſtiniani* geſtis enarrandis quam in geſtis aliorum celebrandis, ut conficitur ex erroribus notatis, ſic & aliis luculentis indiciis redditur confirmatum. Unde aliter factum eſt, quod à Menſibus unius anni, ad menſes alius abſque ulla annorum diverſitatis ſignificatione tranſgrediatur, niſi quod ex aliis Hiſtoricis ſuas Narrationes tranſcribens, intermedia quædam, quæ non fuerunt omittenda, oſcitanter omiſerit? Sic poſt mentionem [1] *Septembris Menſis* (ſub Lampadii & Oreſtis conſulatu) ad [2] *Aprilem* (ſequentem) aliumque *Septembrem* [3] progreditur ſine ulla diverſi anni mentione. Unde aliter contigit quod in alio [4] loco res geſtas *Septembris* menſis ante geſta *Auguſti* ejuſdem anni in literas retulerit, & menſem *Septembrem* ante *Auguſtum* ponat; unde, inquam, hoc potuit contingere,

1. p. 190. 2. p. 202. 3. Lege p. 188. ad 211. 4. p. 230. ad annum Juſtiniani 26.

niſi quod ex Autoribus diverſis dum ſua deſumebat, primo verba illius poſuerit qui *Septembris* menſis geſta celebrarat, & poſtea verba alterius, qui de actis menſis *Auguſti* ſcripſerat? Unde fieri potuit, quod inepte de re eadem mentionem bis faciat, niſi quod ex Autoribus variis exſcripſerit, & de re eadem diverſorum expreſſerit verba? Sic profecto de *Codicis Juſtinianæi* compilatione [1] eadem, in uno [2] loco: *Idem Imp. renovavit antecedentium Imp. leges, & Novellas etiam ipſe edidit, quas in urbes emiſit.* Et [3] rurſus: *Eodem tempore Leges omnes veteres in Codicem unum coacta ſunt, & alias ipſe de ſuo edidit, & per ſingulas urbes emiſit.* Sic etiam [4] eandem fabulam, quam ante poſuerat in libris præcedentibus, de urbe *Palmyra* à *fato* Goliathi nominata, repetit. Taceo hinc factum quod eundem montem, quem *Garizi* antea [5] nominarat, hic in Vita Juſtiniani nominaret [6] *Argarizin.*

XIX. Utut ſit de aliquibus notatorum locorum: id tamen pro quo contendimus ex aliis redditur manifeſtiſſimum; & ex dictis videtur ſatis demonſtrari, non ævi illius, quo floruit *Juſtinianus*, fuiſſe Scriptorem noſtrum. Quibus omnibus demum addatur, res quaſdam illius ætatis ab eo ſilentio penitus præteriri, ut *Concilium v. Generale*, & *Beliſarii* Expeditionem quandam perinſignem adverſus Choſroem Perſarum Regem in Oriente poſt captam *Antiochiam* ſævientem; quæ nullo pacto videtur omiſurus, ſi illis temporibus ipſe floruiſſet.

XX. Neque ſilentio hic prætereundum, quod quamvis de Patria ſua *Antiochia*, dum res deſcribit *Juſtini* & *Juſtiniani*, non pauca memoriæ tradit, nihil tamen, ne γρὺ, vel de *ſe* vel de ſua *Familia*, quo eum tunc tempo-

---

1. Fuit duplex *Codicis* Editio, ſed de una & eadem bis loquitur *Malela*.
2. p. 168.
3. p. 183.
4. p. 152.
5. p. 93.
6. Quomodo etiam ab aliis nuncupatur, ab הר *mons* & *Garizin*.
7. Ne quis ſuſpicetur potuiſſe *Malelam* in illis quæ deſiderantur, de iſtis ſcribere; deſinit Chronographia noſtra prout eam nunc habemus, in anno Juſtin. 37. & celebratum eſt *Conſilium v. Gen.* anno illius 27. *Indictione* 1. de qua p. 231. & contigit dicta *Beliſarii* expeditio circa annum Juſtiniani 14. illis circiter temporibus quæ tractantur p. 222, 223. De illa multa habet *Procopius* de Bel. Perſ. l. 2. c. 14, ad 21. pag. 122. ad 141.

ris

ris vixiſſe innuatur, comparet. Dum deſcribit tremendum illum terræmotum qui annis circiter 2. ante *Juſtiniani* initium contingebat, quo (ut dicit) *Antiochia deſolatio facta eſt, cui nulla ſuperfuit domus præterquam quæ ad montem fuerunt*, & quo *periere* CCL. *circiter mortalium millia*; dum alium deſcribit terræmotum qui *Juſtiniani* anno 2. accidebat, quo (ut ait) *interiere animarum v. millia, & illi qui ſupererant in alias urbes ſeſe receperunt*; hæc (in quam) deſcribens, ut nihil de *ſeipſo*, ſic neque de *ſuis*, vel verbum unum habet. Cum admodum tamen videatur probabile, eum aliquid de *ſe ſuiſve* mentionis in ejuſmodi locis fuiſſe injecturum.

XXI. Haud me latet, *Edmundum Chilmeadum* in *Latina Verſione* ſic loca nonnulla interpretari quaſi Malela ſe vixiſſe ſub imperio *Juſtiniani* innuerit. De Legatione ab Imp. *Juſtiniano* ad Indorum *Axumitarum* Regem, ad annum *Juſtiniani* [1] 4m. vel 5m. ſermonem habens *Malela*, deſcribit habitum, quo indutus eſt Rex *Axumitarum* cum Legatus reciperetur, ex ipſius *Legati* narratione: ὡς δὲ ἐξηγήσατο ὁ αὐτὸς πρεσβευτὴς, ὅτε ἐδέξατο αὐτὸν ὁ τῶν Ινδῶν βασιλεὺς, ὑφηγήσατο τὸ σχῆμα τῆς βασιλικῆς τῶν Ινδῶν καταστάσεως, ὅτι γυμνὸς ὑπῆρχε. &c. Quæ ſic in ſua *Verſione* reddidit *Chilmeadus*; *Habitus autem Regis Indici pompaque ſolennis, quibus Legatum Romanum* (uti ex ipſius ore didicimus) *excepit, erant hujuſmodi. Nudus erat &c.* At graviſſime laborat hæc *Chilmeadiana* interpretatio. Nihil aliud enim ſibi voluit *Chronographus*, quam quod iſta ex *ipſius Legati relatu* addidicerit. Illius verba nihil aliud ſonant: & quod non ex *colloquio* cum *Legato*, ſed ex *ſcripta* narratione, quæ tradit acceperit, ex verbis paulo poſt ſequentibus demonſtratum habemus. Poſt narratum enim quo modo Rex Indorum ornatus & ſtipatus fuerit, procedit *Chronographus* ad explicandum receptionis Legati modum, his verbis: Καὶ εἰσενεχθεὶς ὁ πρεσβευτὴς Ρωμαίων, κλίνας τὸ γόνυ

---

1. Poſt menſem *Septembrem* Conſulatus *Lampadii & Oreſtis*. conferantur p. 188. cum 190 & 194. Mentio ſit poſtea de menſe *Aprili* p. 202. & iterum de alio *Septembri* quo obiit Coades Rex Perſarum p. 212. poſtea de Indictione 10. quæ incurrit in annum Juſtiniani 6. p. 213.

πρε-

προσκυνῆσαι καὶ ἐκέλευσε ὁ βασιλεὺς Ινδῶν ἀναστῆναί με καὶ ἀναχθῆναι πρὸς αὐτὸν. &c. *Introductus autem Legatus Romanus, in genua procidens, Regem veneratus eſt. Sed* me *ſurgere juſſit & propius accedere.* Dum ſcribit ex *Libro* Legati *Malela*, Pronomen, *Me*, quod, de *ſeſe* ſermonem habens, Legatus poſuerat, oſcitanter (pro more) retinet. Sed quid in re tam aperta prolixi ſumus? Fuit ipſe *Nonnoſus* Abrami F. qui prædictam obiit Legationem, neque *Malela* noſter aliunde ſua hauſit quam ex ejus *Hiſtoria ſuarum Legationum.* De qua vide *Photium* in *Bibliotheca Cod.* 3. In alio [1] loco, in vita *Juſtini* Deceſſoris *Juſtiniani*, de exundatione Scirti fluminis, qua urbs *Edeſſa* cum domibus & incolis abſorpta eſt, facta narratione, ſubjuncta ſunt hæc verba. Ελεγον δὲ οἱ περιῳδέντες, καὶ οἰκοῦντες τὴν αὐτῶν πόλιν, ὅτι καὶ &c. Quæ perperam ſic interpretatur Chilmeadus: *dixerunt autem qui ſuperſtites* adhuc *urbem incoluerunt* &c.

XXII. Ut ex hiſce, quæ hactenus diſcuſſa ſunt, ſatis evidens & liquidum videtur, ſub Imperio Juſtiniani non vixiſſe noſtrum *Chronographum*; ita ſunt inter ea, quæ ſi quis attentius expendat & conſideret, haud ſibi perſuadere poterit; quin inter Scriptores multo recentiores ſit accenſendus. Hoc evincere quoque videntur argumenta alia. Ex eo quod *Clementem Chronographum* in teſtimonium advocat, eum non vixiſſe ante ſeculum *octavum*, non ſine magna probabilitate videtur conficiendum. Videtur enim iſte Clemens Chronographus vixiſſe non ante *Servatoris* annum 685. Atque hoc colligimus ex *Anonymi* Græci *Demonſtrationibus* (quas inſcribunt) *Chronographicis*, ſeu *Collectaneis de Antiquitatibus Conſtantinopolitanis*, à quo citatur (ut omnino videtur) de Imp. *Conſtantino Pogonato*, qui vitam cum morte commutavit anno Chriſti prædicto, nempe 685. [2] Scribens enim ille *Autor Anonymus* de ſtatua quadam in urbe CP. nuncupata *Tauro*, & dicens eam *Theodoſii Senioris* fuiſſe, ſubdit: Κλήμης δὲ τὰς ὁμοίας καὶ πολυμόρφους μαρμαρίνας Κωνσταντίνου εἶναί φάσκει, τοῦ υἱοῦ Κωνσταντίου. *Clemens vero ſimiles variæque formæ marmoreas ſtatuas Conſtantini, Conſtantii F. eſſe ait.* Qui-

1. p. 142. 2. p. 32.

bus

bus verbis, *Combefiſius*, in *Notis*, deſignari exiſtimat *Conſtantinum Pogonatum, Conſtantis* (ut vulgo ſolet nominari) *Filium*: atque ita mehercule appellatum eum ab aliis nos obſervavimus. *Conſtantinus Porphyrogennetus* [1] De *Adminiſtr. Imperii*: Ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Κωνσταντίου τοῦ ἐπικληθέντος Πωγωνάτου καλουμένου. *Conſtantino Conſtantii F. qui & Pogonatus nominatus eſt.* Fuit quidem, quod & omnibus notum, *Conſtantinus* ipſe *Magnus* Conſtantii (Chlori) Filius: verum eum hic loci ne intelligamus hoc omnino obſtare videtur, quod nuſquam Is alibi à laudato Autore nominetur *Conſtantinus Conſtantii F.* quamvis de eo mentionem creberrime faciat, ſed ſemper vel ſimpliciter *Conſtantinus*, vel *Conſtantinus Magnus*, Κωνσταντῖνος ὁ μέγας. Atque ita profecto ſæpius nuncupatur intra paucas poſt locum citatum lineas; ut alium & diverſum fuiſſe eum ab illo qui vocatur *Conſtantinus Conſtantii F.* quam clariſſime ſubinnuatur.

XXIII. Ut ex hoc argumento Scriptorem noſtrum ante ſeculi *Octavi* initium non floruiſſe videtur comprobari; ita quoque exinde videtur *probabiliter* inferri poſſe, vel eo tempore fuiſſe juniorem. Quamvis enim concedatur *Clementem* prædictum exeunte circiter Centuria *ſeptima* monumenta ſua literis conſignaſſe: (nam vel illum etiam ſuſpicari licet floruiſſe poſt tempus iſtud) illum tamen citare videtur *Chronographus* noſter, non tanquam ſui temporis Scriptorem, ſed ut antiquiorem. Ut hoc vel exinde videtur conficiendum, ita ſuppetit nobis argumentum aliud, ex quo, ſi vix aliquid aliud occurreret, videretur tamen poſſe demonſtrari, eum illo tempore fuiſſe recentiorem, & non vixiſſe niſi poſt initium Centuriæ *nonæ*. Argumentum hoc duco ex ejus citatione *Theophili Chronographi* ſive *Hiſtorici*. Claruiſſe enim *Theophilum Chronographum*, ſive *Hiſtoricum*, paulo ante ſeculum *octavum* abſolutum, conſtat ex *Abulpharajii* [2] Hiſtoria Arabica *Dynaſtiarum*, qui docet eum ſub *Irenes* Imperatricis, uxoris *Leonis Porphyrogenneti*, temporibus, anno *Hegiræ* 169. hoc eſt, anno Chriſtianorum 785. è vivis

1. cap. 48. p. 172. 2. p. 147, 148.

* * * * *

exceſſiſſe.

exceſſiſſe. Ait eum fuiſſe *Chriſtianum, Thomæ F. Aſtrologum Rohenſem* (i. e. Edeſſenum) *Aſtrologorum Ahmodii Saracenorum Chalifæ principem, è ſecta Maronitarum qui in monte Libano ſunt; & Hiſtoriam egregiam* condidiſſe. Sic in [1] alio loco *Hiſtoriam* ejus ſive *Chronologiam* de annis ab O. C. ad initium uſque *Seleucidarum* Epochæ, advocat. Hunc eundem fuiſſe cum *Theophilo* Hiſtorico ſive Chronographo quem adducit *Chronographus* noſter, non eſt, ut opinor, cur dubitet aliquis, præſertim cum floruerit in eadem circiter terrarum plaga. Et ne quis ſuſpicetur *Theophilum Abulpharajianum* non *Græcum* fuiſſe Scriptorem, ſed *Syriacum* (quod tamen ſi detur, nihil tamen obſtaret quo minus idem eſſet cum *Maleliano*, cum illius Chronographia *Syriace* ſcripta, in *Græcum* ſermonem traduci potuerit) jam extant in variis *Europæ* Bibliothecis *Aſtrologica* quædam illius Opera ſermone *Græcanico* contexta, id docentibus *Catalogis* (quos vidi) MSS. codicum Bibliothecarum variarum; in quibus celebrari ſolent *Theophili Aſtrologica*. Qualia quidem ſcripſiſſe prædictum *Theophilum*, ut per ſe ſatis evidens videtur, cum *Aſtrologus* profeſſione, uti tradit *Abulpharajius*, idque ſummus & clariſſimus eſſet; ita conſtat autoritate [2] *Abumaſchiris*, Scriptoris item Arabici, qui in Libro *de Myſteriis* inedito, inter varios *Græcos Aſtrologicos* Scriptores, *Alexandrum, Stephanum, Ariſtotelem,* & [3] *Hermetem*, annumerat *Theophilum Filium Thomæ*. Quid? quod *Theophilum* prædictum Chronographum *Edeſſenum* Sermonis Græci peritia polluiſſe, ex ipſo edoceamur [4] *Abulpharajio*: ab eo enim additur eundem iſtum *Homeri Poetæ libros de Excidio urbis Ilii è Lingua Græca in Syriacam quam elegantiſſime vertiſſe*. Sic *Joannes Manſur Damaſcenus*, quamvis ipſe ſimiliter in Aula *Saracenorum Chalifæ* inter illius *Conſiliarios* floruerit, ea tamen, quæ edidit, Opera ſermone *Græcanico* adornavit.

§ XIV. In proclivi fortaſſe fuerit ſuſpicari, *Clemen-*

---

1. p. 63. 2. Apud Hottingerum de Bibliothecis orient. p. 255. 3. Suppoſititii qui Græcus erat. 4. p. 148. & 26.

tem

tem ſupradictum *Chronographum* quem citat *Chronographus* noſter, non alium fuiſſe à *Clemente Alexandrino*, qui in Libris *Stromateων* in rebus *Hiſtoricis* atque *Chronologicis* multus eſt; atque ita *Theophilum Chronographum*, quem idem ſolet teſtem appellare, non alium fuiſſe quam *Theophilum* Epiſcopum *Antiochenum*, Librorum trium *ad Autolycum* Scriptorem: in quorum Librorum *ad Autolycum* tertio de rebus *Chronologicis* non pauca literis produntur, & ſeries annorum ab O.C. ad Autoris uſque ætatem perpetuo filo deducitur; quin & Liber ille à *Lactantio Firmiano* ſub Titulo *Libri de temporibus* (i.e. *Chronologici*) laudatur. Equidem ita eruditiſſimus *Oxonienſis* Editor dictorum *Librorum ad Autolycum*, ὁ νῦν ἐν ἁγίοις, in *Præfatione*, abſque ullo rei examine, pro conceſſo habet, à *Chronographo* noſtro deſignari illum, quotieſcunque ex *Theophilo Chronographo* teſtimonia proferuntur, quia ſc. nihil inaudierat de *Theophilo Chronographo* alio. Ut vero diluatur omnis hujuſmodi ſuſpicio, hoc unum impræſentiarum monebimus, res iſtas quas producit ex *Clemente* & *Theophilo Chronographis* Hiſtoricus noſter, in *Clementis Alex.* & *Theophili Antiocheni* Operibus non omnino reperiri. Hos eoſdem Scriptores, *Clementem* & *Theophilum Chronographos*, ab *Heſychio* quodam in *Homilia* ſive *Sermone De Nativitate Chriſti*, in Fragmento quod extat apud *Anaſtaſii Nicæni* (ſeu potius *Sinaitæ*) *Quæſtiones Theologicas* ex *Gentiani Herveti* Latina Interpretatione in *Bibliotheca Patrum* editas, citatos invenimus: at non eſt cur id contra illa, quæ ſupra poſuimus, de illorum *Chronographorum* ætate in argumentū à quoquam trahatur. Nulla enim neceſſitas poſtulat, ut *Heſychius* prædictus pro eodem habeatur cum *Heſychio* Patriarcha Hieroſolymitano, qui ſeculo *ſexto* exeunte ſive *ſeptimo* ineunte floruiſſe putatur; cum tot in *Eccleſia Græcorum* multo recentiores *Heſychii* claruerint. Imo vix mihi dubium, quin *Joanne* noſtro *Malela* recentior ſit iſte *Heſychius*, & ex illo ipſo exſcripſerit ea quæ citatum Fragmentum exhibet. Hoc ut penes ſit judicium Lectoris, & quia conducit ad numeros noſtri Exemplaris *Malelianos* aliquantulum emendandos, me non pigebit ob oculos

hic adducere; *Græcis* inſuper attextis ex *Bibliothecæ Bodleianæ* † MS. Codice, quæ [1] nondum lucem aſpexere.

Ησυχίυ ἐκ τ εἰς τὸ [2] Χριστ̃ γ̃ννησιν.

Εν γ̃ τ̃ μ̃ϛ' ἔτει τ̃ βασιλείας Αὐγέστου, μηνὶ Δεκεμβρίῳ κέ, ἡμέρᾳ ϛ', ὥρᾳ ἑβδόμῃ τ̃ ἡμέρας, ἐγ̃ννήθη ὁ Κύριος ἡμ̃ν Ιησ̃ς Χριστὸς τὸ χ̃ι σάρκᾳ ἐκ τ̃ ἁγίας παρθένυ Μαρίας, ἔτυς χ̃ι Ανποχεῖς ἀπὸ κ̃ίσεως κόσμυ ἕως τ̃ Χριστ̃ γ̃ννήσεως κ̃ σταυρώσεως [5] ϛ. συνάγεται γ̃ ἀπὸ Αδὰμ, ἕως φαλὲκ υἱ̃ Εβερ, ἔτη γ. κ̃ ἀπὸ Φαλὲκ ἕως μ̃ϛ. ἔτυς τ̃ βασιλείας Αὐγέστυ ἔτη ϡμ̃ξ̃ζ'. κ̃ λοιπὸν συναναπάφη ὁ σωτὴρ τοῖς ἀνθρώποις ἔτη λγ'. ὡς γίνεσθαι ἀπὸ Αδὰμ ἕως τ̃ς Χριστ̃ γ̃ννήσεως κ̃ σταυρώσεως ἔτη ϡ' πλήρη. ὁ γ̃ Φαλὲκ χ̃ι τ̃ προφητείαν Μωσέως, τὸ ἥμισυ λέγεται τ̃ χρόνυ τ̃ς Χριστ̃ ἐπιφανείας. ὥστερ γ̃ τ̃ ἄνθρωπον τ̃ ϛ' ἡμέρᾳ πλάσας ὁ θεὸς καὶ ἐξ αὐτ̃ς ἐπέπεσεν τ̃ ἁμαρτίᾳ, ἕτως κ̃ τ̃ [8] ϛ' ἡμέρᾳ τ̃ς χιλιάδ̃ος, ὅτι τ̃ χ̃ς ἦλθεν κ̃

Ex Heſychio in Chriſti Natalem.

Nam in 342. anno Imperii Auguſti, menſis Decembris 25. die 6. hora 7. diei, natus eſt Dominus noſter Jeſus Chriſtus ſecundum carnem, ex Maria virgine; anno ſecundum Antiochenos à creatione mundi uſque ad Natalem Chriſti & crucifixionem 6000. colliguntur enim ab Adam uſque ad Phalec filium Heber anni 3000. & à Phalec uſque ad [6] 42. annum regni Auguſti, anni 1067. & deinde converſatus eſt Servator cum hominibus annos 33. adeo ut ſint ab Adam uſque ad Natalem Chriſti anni 6000 pleni. Phalec enim ex Prophetia Moſis dicitur dimidium temporis Chriſti apparitionis. Quomodo enim cum hominem ſexto die finxiſſet Deus, is deinceps cecidit in peccatum; ita etiam ſexto die millenario venit in terram & ſervavit eum.

† Membranaceo in folio, inter Codd. Baroc. num. 206. p. ριδ'.

1. Hæc poſtquam chartis illeveramus, mihi venit ad manus *Paſchalis* ſive *Alexandrini Chronici* Editio *Dufreſniana* in Gallia nuperrime adornata, in cujus Appendice quam ſubtexuit *Dufreſnius*, reperitur Græce hoc ipſum *Heſychii* fragmentum ex Codice Regis Galliarum, qui eoſdem omnes Tractatus cum noſtro Oxonienſi complectitur. Non viderat *Dufreſnius* Latinam editionem Fragmenti *Hervetianam*, ſed exiſtimavit ſe prorſus ignotum edidiſſe.

2. Χριστ̃] Agnoſcitur quoque ab Hervetiana edit. ſed in Dufreſn. deeſt.

3. Sic quoque Dufreſn. Sed Hervet. 22.

4. Sic Dufreſn. Hervet. *Decembris 25. die Sexto, hora tertia.*

5. ϛ. 6000.] Sic infra ſæpius; concinente ubique *Dufreſniana*. Hervetiana hic & ubique habet ϡ.

6. Hervet. hic loci 32. ut *ſupra* 22.

7. αξζ'. 1067.] Sic quoque Hervet. ſed apud Dufreſn. ,βξζ'. 5267. Scribe ,βξζ'. 2967.

8. Καὶ τ̃ ϛ'. ἡμέρᾳ τ̃ χιλιάδος] Sic quoque *Dufreſn.* at Hervet. *quinto die millenario.*

Hoc

Hoc enim oſtendit etiam divina Scriptura dicens; *Dies Domini ſicut mille anni.* Quæ quidem & Clemens & Theophilus, & Timotheus Dei amantiſſimi Chronographi expoſuerunt, conſentientes quod in ſexto millenario annorum apparuit Dominus, convenienter numero 6. dierum formationis Adam, & ſervavit genus hominum. Alii autem dicunt veniſſe Dominum anno 5500. Sed non multi in hoc conveniunt. In 6000. autem anno omnes accurati Scriptores conveniunt apparuiſſe Chriſtum. Nam etſi de eo nonnulli diſſentiunt, vox tamen Prophetica eſt vera, quæ magis docet apparuiſſe Dominum anno 6000.

καὶ ἔσωσεν αὐτόν. Τοῦτο γὰρ δηλοῖ καὶ ἡ θεία γραφὴ λέγουσα· ἡμέρα κυρίου ὡς χίλια ἔτη. ἅπινα καὶ Κλήμης, καὶ Θεόφιλος, καὶ Τιμόθεος, οἱ θεοφιλέσατοι χρονογράφοι ἐξέθεντο, ὁμοφωνήσαντες ὅτι τῇ ,ς' χιλιάδι τῆς ἐνιαυτῆς ἐφάνη ὁ κύριος κατ' ἀριθμὸν [2] τῆς ς' ἡμερῶν τ πλάσεως τ Ἀδάμ, ξυσάμενος τὸ γένος τῆς ἀνθρώπων. ἕτεροι δέ φασιν, τῷ ,ςφ' ἔτει ἦλθεν ὁ κύριος. ἀλλ' οὐ πολλοὶ συμφωνοῦσιν εἰς τοῦτο. ἐν δὲ τῷ ,ς' ἔτει πάντες οἱ ἀκριβεῖς συγγραφεῖς [3] συμφωνοῦσιν φανῆναι τ κύριον. εἰ δὲ καὶ ἀσυμφωνοῦσιν ὥσει τούτῳ τινές, ἀλλ' ἡ θεοφητικὴ φωνὴ ἀληθεύει, μᾶλλον διδάσκουσα εἰς τὸ ,ς' ἔτος φανῆναι τ κύριον.

Hæc ſi quis committat cum illis quæ habet *Jo. Malela* in initio Libri 10^mi, nihil prius mehercule ei comparebit, nihil manifeſtius, quam quod *Malelæ* ſint ipſiſſima verba in compendium redacta. Si placeat alicui, ex eodem Chronographo ſcripſiſſe cum *Jo. Malelam*, tum *Heſychium* illum, quicunque is ſit, eum verba Autoris ipſiſſima, hunc ſtylo contractiori; fruatur is, velim, judicio ſuo: nobis potius arridet ſententia prior, quippe hunc *Heſychium* non fuiſſe Scriptorem recentem, i. e. non vixiſſe poſt ſeculum *nonum*, nihil uſpiam librorum occurrit quod clarum faciat. Quod in *Anaſtaſii Quæſtionibus Theologicis* Fragmentum ſupra deſcriptum reperiatur, ne aliquem id in errorem inducat. Non enim ab ipſo *Anaſtaſio* in Opus

1. τῇ ς'. χιλιάδι] Sic etiam Dufreſn. Hervet. *in quinto millenario.*

2 Τῶν ς' ἡμερῶν] Apud Dufreſn. quoque leguntur ſed in Hervet. deſiderantur, quæ habet: *convenienter numero formationis Adam.*

3. συμφωνοῦσιν φανῆναι &c.] Sic quoque *Hervet.* apud *Dufreſn.* corrupte: συμφωνοῦσιν ὥσει τούτῳ τινές, ἀλλ' ἡ θεοφητικὴ φωνὴ, ἀληθεύει μᾶλλον διδάσκουσα &c.

ſuum

ſuum *Quæſtionum Theologicarum* tranſlatum fuit illud Fragmentum, ſed in Additamentis ſeu Appendice habetur; ut multa ſunt alia ex Scriptoribus recentioribus *Quæſtionibus Anaſtaſianis* cum adjecta, tum inſerta. Conſule noſtram *Diatribam de Scriptoribus Græcis variis*: ubi de prædictis *Anaſtaſii Quæſtionibus* fuſiſſime tractatum eſt, & *Quæſtiones* duntaxat 24. priores revera fuiſſe *Anaſtaſii*, cæteras omnes eſſe adjectitias; & in ipſis prioribus 24. permulta eſſe interpolata, ex Codd. MSS. luculenter eſt demonſtratum. Vide etiam ibidem de *Heſychio* prædicto, in Capite de *Heſychiis Variis*; necnon de *Clemente* & *Theophilo* ſupradictis, in Capitibus de variis *Clementibus* & *Theophilis*: ubi fuſius & plenius de illis diſſeruimus.

XXV. Argumentis hiſce de ætate Scriptoris noſtri, ex eo videtur accedere confirmatio, quod quotieſcunque *Chronologiam Euſebii Cæſarienſis* adducit, non verum citat ſive genuinum *Euſebii* Chronicon, ſed Chronicon quoddam *ſuppoſititium*, ſub *Euſebii* nomine circumferri ſolitum. Quod tale fuit apud Græcos recentiores *Chronicon* quod falſo *Euſebii* Nomen præ ſe ferebat, quamvis id à nullo virorum eruditorum ſit hactenus obſervatum, & quod illud, quo uſus eſt noſter *Chronographus*, non fuit genuinum *Euſebii* Opus, Nos in Libro citato, in Capite de *Euſebiis* variis, oſtendimus.

XXVI. Neque prorſus videtur contemnendum, quod in Actis *Concilii Nicæni ſecundi* anno Chriſti 778. celebrati, ubi è libris cujuſvis generis ſummo opere conquiruntur ab Epiſcopis *Iconolatris* quæcunque pro cultu ſuo cenſerentur facere, & Scriptorum plurimorum ſententiæ & traditiones de *Imaginibus* congeruntur; quod, inquam, in illius *Concilii* Actis, ubi tot de *Imaginibus* Scriptores allegantur, de Autore[1] noſtro, qui in medium producit inſignem Narrationem, & ipſum (ſi fides) Fæminæ *Hæmorrhoûſæ* ad Herodem Regem de Statua *Chriſto* in urbe *Paneade* ponenda *Libellum* ſupplicem, ſilentium altiſſi-

1. De Orat. 3. Pro Imaginibus 70. *Damaſceno* qui paulo ante Concilium iſtud obiit aſcripta, in qua citatur Noſter de ſtatua Paneadica, Vide ſis quæ infra dicuntur.

mum,

mum agatur, idque quamvis de Statua iſta *Paneadica* proferantur ex Scriptoribus aliis Narratiunculæ minoris longe momenti.

XXVII. Conjecturam denique noſtram de ætate *Jo. Malelæ*, eum ſeculo *nono* ſcripſiſſe, vel ævo ſaltem *Juſtiniani* multo recentiorem fuiſſe, egregie confirmare videtur ipſum Hominis Ingenium & conditio. Quis enim Hiſtoricum tam nugacem, tam expertem judicio, ſibi ipſi tam inconſtantem, qui partibus Chronographiæ ſuæ pleriſque omnibus quæ Chriſtum præcedunt, & in aliis multis eum ſubſequentibus, nihil aliud eſt fere, quam, quod appellat *Cedrenum* Scaliger, *quiſquiliarum ſtabulum*: quis talem, inquam, tamque ineptum *Chronographum* eruditioribus illis *Juſtiniani*, aut *Juſtini junioris*, temporibus; *Procopii Cæſarienſis* & *Agathiæ*, probatiſſimorum Hiſtoricorum, temporibus, condignum cenſeat? Profecto ſi liceat ex ingenio Hominis & eruditione conjecturam & judicium facere; ſeculo iſto *nono*, miſerrimo omnium & tenebricoſiſſimo, perdignus Scriptor erit pronunciandus. Adjiciatur inſuper iſtius *Stylus* & ipſum loquendi genus, quod ab omni ſane elegantia nuſquam non abhorret; quodque locis quamplurimis plane *barbarum* eſſe illi fatebuntur qui eum perlegerint; indignum proculdubio ætate politiore *Juſtiniani*, prædicto *nono* ſeculo digniſſimum. Neque hoc mehercule affirmo, meopte ſolo judicio innixus. Sed accedit ſuffragium Viri longe eruditiſſimi *D. Edvardi Bernardi*: quem memini mihi dixiſſe plus abhinc *decennio*, quum ex occaſione de *Maleta* noſtro, tunc mihi prorſus ignoto, injectus eſſet inter confabulandum ſermo, (nam ad *balbutientem* noſtram Eruditionem ſe demittere tunc temporis non recuſavit Vir ſummi Candoris & Humanitatis, ſed, *Socratis ſapientis* ad inſtar, cum *Puero* nonnunquam ludere gaviſus eſt) *mirari* ſe ſi *ſeculum Juſtiniani* tanta linguæ barbarie ab antiquis degenerarit.

XXVIII. Si cuipiam placeat eundem fuiſſe cum noſtro *Jo. Malela Jo.* illum *Antiochenum*, quem ſolent citare *Joannes* & *Izaacus Tzetzæ*, id ulterius erit confirmationi, ſive potius

tius demonſtrationi; cum affirmat (ut ſupra fuit notatum) *Jo. Tzetzes Joannem* illum, quem citat, *Antiochenum* poſt *Georgium Chronographum* ſcripſiſſe. Dixi ſupra, apud *Jo. Tzetzem* ibi eſſe intelligendum, vel *Georgium Syncellum Chronographum*, qui paulo ante finem *octavi* ſeculi è vivis exceſſit, vel ſaltem *Georgium Hamartolum*, qui paulo poſt medium ſeculi *noni* Chronographiam ſuam elucubravit. Non ignoro citari ab Anonymo quodam Græculo Chronographo inedito, Chronographiam *Georgii Piſidis*; neque neſcio floruiſſe *Georgium Piſidem* ſub ipſo Imp. Heraclio ante medium ſeculi *ſeptimi*: at vero cum ſtrictius ac accuratius rem perpendo, vix poſſum ſane ego dubitare, quin *Georgium* alium cum *Georgio Piſide* confuderit iſte Anonymus: nec videtur præterea *Jo. Tzetzes Georgium Piſidem* nominaturus ſimpliciter *Georgium Chronicum.* Nam ſolet ille cum ab aliis vulgo, tum ab ipſo eodem [1] *Tzetze* in eodem *Chiliadum* Opere, expreſſo cognomine, appellari *Georgius Piſides.* At de hiſce non ſumus in præſentia ſoliciti; nam (ut jamjam fuit indicatum) nos potius exiſtimamus, à *Joanne* noſtro *Malela* diverſum fuiſſe *Joannem* iſtum *Antiochenum*, qui à Tzetze utroque laudatur.

XXIX. Atque hæc ſunt illa argumenta varia, quibus nos haud ægre adducti fuimus, ut credamus Autorem noſtrum, non ſolum non vixiſſe ſub *Juſtiniano*, ſed illo fuiſſe multo ſequiorem; & ad ſeculum potius *nonum* quam *ſextum* eſſe referendum cenſeamus. Venitur jam ad iſta argumenta quæ illius antiquitatem videantur aſtruere: quorum *nodi* ſi ſolvi poſſunt ſine *vi* & *ſectione*, non ægre in noſtram ſententiam conceſſuri ſunt illi qui æqua velint veritatis lance res æſtimare. Argumentum *primum*, quo probari poſſe videatur illius Antiquitas, ex eo petendum videatur, quod res ſub imperio *Juſtiniani* geſtas fuſiori longe Minerva perſequatur; & in iis cele-

1. Vide Diatr. de Script. Gr. variis, ubi de *Jo. Antiocheno Monacho Chronographo.*

brandis,

brandis, non *annum* ſolum, ſed & *menſem* & *diem* menſis valde particulatim adhibeat. Arg. ſecundum ex eo quis arceſſierit, quod Impp. *Conſtantinum*, *Theodoſium*, & *Leonem Seniores*, ab illorum Nominum *junioribus* Imperatoribus, per Epitheta ὁ μεγάλος i. e. *Senioris*, & ὁ μικρός, id eſt *junioris*, diſtinguere ſolitus ſit; ſed de *Juſtiniano* ejus Nominis *primo*, ὁ μεγάλος Epitheton non unquam uſurpat: quod eum ſcripſiſſe ante *Juſtinianum juniorem*, qui imperium eſt auſpicatus anno æræ Dominicæ 685°, videatur oſtendere. Ad hæc adjicias, quod (ut ſemel iterumque jamjam fuit obſervatum) ex eo nominatim citetur Fragmentum apud Librum *pro Imaginibus* tertium *Jo. Damaſceno* tributum; nam vita ſua defunctus eſt *Jo. Damaſcenus* circa annum D. DCCL. unde aſtrueretur *Autorem* noſtrum, ſi non ſcripſiſſe ante finem ſeculi *ſexti*, ante finem tamem *ſequentis* in vivis extitiſſe. Argumentum *quartum* ex eo conficiatur, quod in locis pleriſque verbatim ei cum *Chronico Paſchali* ſive *Alexandrino* (ut vulgo ſolet appellari) conveniat, adeo ut ex eo *Chronici* Compilator videatur exſcripſiſſe, demonſtrantibus variis indiciis non Noſtrum vice verſa ex *Chronico* iſta hauſiſſe. Sic ſane Autorem *Paſchalis* ex *Jo. Malela* ſcripſiſſe ea, in quibus conveniunt, decreverunt hactenus omnes eruditi, ſuffragante etiam celeberrimo *Dufreſnio* in Notis ad *Paſchale*, ubi *Malelæ* Narrationem de morte *Juliani Apoſtatæ*, quam legerat excerptam è noſtro Codice, cum *Paſchalis* Narratione confert. Vulgo autem à Viris eruditis creditur, compilatum ſive continuatum fuiſſe *Paſchale* ſub imperio *Heraclii*, ante annum D. 630. quod oſtenderet *Noſtrum* ante annos poſt mortem Juſtiniani 40. ſcripſiſſe, nempe ante exitum ſeculi *ſexti* vel in ipſo *ſeptimi* initio, ad quod refertur à clariſſ. *Cavæo*. Non rem ingratam erudito Lectori, nec à noſtro inſtituto alienam, me exiſtimo facturum, ſi Indicem iſtarum Narrationum, in quibus, vel totis vel ſaltem partim, inter *Noſtrum* & *Chronicon* prædictum ſit ad verbum convenientia, hic ſubtexam.

XXX. Occurrunt apud noſtrum Chronographum

* * * * * *

quæ

quæ habentur apud *Chronicon Paſchale* juxta editionem in Folio *Dufreſnianam*

Pag. 38. [a] de Danae & Perſeo à vocibus, ὁ πῆκος ὁ καὶ Ζεὺς, ad p. 41. voces Βαβυλωνίων χώρας ;

P. 41. [b] de Inacho, Jo, Tauro, Phœnice, Agenore, Hercule Tyrio &c. à vocibus, ἐν δὲ τοις, ad p. 44. voces, ὁ σοφώτατος ἐξέθετο ;

P. 45. [c] de Sole Vulcani F. Seſoſtre, & Hermete Triſm. à vocibus Μετὰ δὲ τελευτὴν Ηφαιστ, ad p. 48. voces ἐβασίλευσαν Αἰγυπτίων οἱ λοιποί ; [ſic cuncta fere à p. 38. ad p. 48. cum *Malelianis* eadem ſunt, ſed non eodem ordine deſcripta. Neque dubium videtur quin iſta univerſa de Pici ſepulchro, Fauno, & Vulcano, quæ habentur p. [d] 44. & 45. apud Malelam etiam legerentur : id docet initium Malelæ mutilatum, quod recte ex Chronico Paſchali à *Chilmeado* ſuppletum eſt. Dicendum videtur idem de omnibus iſtis quæ habentur de Semo, Saturno, Pico, Zoroaſtre, Nino &c. p. 36, 37, 38. poſt voces Περὶ Ασρονομίας. Quæ ad eundem *Malelæ ſecundum* Librum videntur omnino pertinuiſſe.]

P. 109. ad 114. [e] de urbe Roma, Romulo & Remo, Ludiſque Circenſibus ;

P. 117. [f] de Chlamydibus Romanorum ;

P. 191. 192. [g] de Pharo turri, Mole extructa inter inſulam *Pharum* & urbem Alexandriam, Antonio contra Cleopatram miſſo, Soſibio Antiocheno, & Cæſaris Auguſti Titulis ;

P. 246, 247. [h] de Tito Veſpaſiano Hieroſolymamu rbem devaſtante ;

P. 250, 251. [i] de Apollonio Tyaneo, & Aſclepio ab Imp. Domitiano perempto, deque Domitiani interitu ;

---

a Edit. Rader. p. 90. ad 96. Mal. p. 39. ad 45.

b Ed. Rad. p. 46. ad 102. Mal. p. 30. ad 39.

c Ed. Rad. p. 106. ad 110. Mal. 25. ad 30.

d Ed. Rad. p. 102. 104.

e Ed. Rad. p. 258. ad 268. Mal. p. 216. ad 229.

f Ed. Rad. p. 274. Mal. p. 38, 39.

g Ed. Rad. p. 456, 458. Mal. p. 280, 281. 290, 291.

h Ed. Rad. p. 582. 4. Mal. p. 336. 7.

i Ed. Rad. p. 590. 592. 4. Mal. p. 344. 5. 6.

P. 262. [k] de Marci Imp. Edicto de Liberis inteſtatis, & ingratis;

P. 263. [l] de Artabano Antiocheno;

P. 265. [m] de Byzantio condito, & balneo publico Zeuxippo nominato;

P. 275, 276. [n] de S. Gelaſino Martyre;

P. 284, 285. [o] de Conſtantini M. Operibus in urbe Conſtantinopoli, de illo primo omnium Impp. inſignito Diademate pretioſis ex lapillis facto, de urbis Natali & *Fortuna*, deque Conſtantinopoli avulſa ab Europæ provincia;

P. 297. ad 303. [p] de Martyrio S. Domitii, Juliani Imp. interitu, ejus morte S. Baſilio per ſomnum revelata, & imperio Joviano tradito, de Legatione ad hunc Perſarum Regis, Pace per Arintheum facta, urbe Niſibi Perſis dedita, vicoque Niſibeno condito, de Valentiniano in Olymbriam relegato, poſteaque Imperatore facto, deque publico contra Saluſtium Edicto, de Magnatibus injuriarum reis, Rhodano flammis tradito, Imperatrice proſcripta, & Valentiani obitu;

P. 310. ad 313. [q] de Theodoſii Imp. cum Eudocia nuptiis, hujus Fratribus ad honorem promotis, & dignitatibus Paulino conceſſis;

P. 316. ad 319 de [r] Paulino interfecto, & Eudociæ in urbibus Antiochiæ Hieroſolymæque geſtis, de Attila Hunnorum Rege, Cyro Patricio, terræmotu Conſtantinopoli, & morte Imp. Theodoſii;

P. 321. [t] ad 335. de morte S. Symeonis [u] Stylitæ, Iſocaſio [x] Philoſopho, Diebus Dominicis [y] pro ſacris haberi juſſis, Aſpare [z] & Ardaburio neci traditis, Arrianiſque à [a] Leone Imp. perſecutionem paſſis, [b] de imbre [c] Cine-

---

k Mal. p. 369.
l Ed. Rad. p. 614. Mal. p. 381.
m Ed. Rad. p. 620. Mal. p. 384. 5.
n Ed. Rad. p. 642. Mal. p.
o Ed. Rad. 262. 4. 6. Mal. parte 2. p. 5. ad 9.
p Ed. Rad. p. 690. 692. 694. 698. 700. 702. Mal. p. 16. 22. 24. &c. 29. 31. &c.
q Ed. Rad. p. 720. 2. 4. 6. Mal. p 52. &c.
r Ed. Rad. p. 732. ad 738. Mal. p. 56. &c. ad 72.
t Ed. Rad. p. 742. ad 772.
u Mal. p. 75. *x* 77. *y* 78. *z* ib. *a* 79. *b* ib. *c* ib.

ris, [d] incendio Conſtantinopoli, Zenone [e] in imperii conſortium à [f] Leone Juniore aſſumpto, Leonis obitu, Verina Zenonis [g] Socru, deque Baſiliſco [h] & Marco Imperatoribus, de Zenonis [i] & Baſiliſci bello, Armato, [k] Samaritanis, & Fæmina [l] Romana Juvenalia, & Theodorici morte, de [m] Comite Mauriano, Pelagio, & tumultu [n] Factionis Praſinorum, de urbe [o] Doras, [p] Areobindo, [q] Anaſtaſii Imp. Viſione, & Juſtino [r] ad imperium evecto, [s] de Amantio & Andrea è medio ſublatis, Apione [t] &c. ab exilio revocatis, & de [v] Cometa, de Rege [x] Lazorum, Coadis [y] Perſarum Regis ad Juſtinum Imp. legatione, & Hunnorum [z] Rege Zilgui ſive Zilgibi, [a] de Juſtiniano denique in imperii conſortium aſſumpto.

Sic omnes fere hiſtoriæ & *Narratiunculæ*, quæ in paginis circiter 80. apud *Paſchale*, continentur, in hacce *Chronographia* noſtra vel prorſus verbatim, vel pene, reperiuntur.

XXXI. Argumenta hæcce, quamvis leviter illa expendenti non exigua probabilitatis ſpecie muniri omnia, & Demonſtrationis vigorem obtinere aliqua videantur, ea tamen ſi propius inſpiciamus, & ad examen revocata momento ſuo ponderemus, non tantum habere valoris videbuntur, ut illis compellamur in receptam opinionem pedibus concedere. Quod enim ad *primum* ſpectat; quid mirum ſi vita *Juſtiniani* reſque geſtæ ſub ejus imperio, multo fuſius, quam aliorum, memoriæ demandentur, cum tantam ſcribendi materiam præbuerint, & per annos ferme 39. is vitam ſuam protraxerit, Imperator longævus & percelebris? & quid mirandum ſi non ſolum *annos*, ſed & *menſes* & *dies*, geſtorum pleriſque adhibeat? Id ſcil. fecit, non quia tunc temporis vixit, & illis interfuit, ſed quia ſic fecerant ſui Autores; quemadmodum etiam in illis, quæ præeunt, Imperatorum Vitis non raro facit. Quod ad *ſecundum* attinet: ut *Juſtinianum* à ſe celebratum nuſquam vocat ὁ μέγαν ſive *ſeniorem*, ſic ne-

---

d ib. *e* p 84. *f* 85 *g* 87. *h* 88. *i* ib. *k* 93. *l* 95. *m* 103. *n* 108. *o* 115. *p* 126. *q* 127. *r* 130. *s* 131. *t* 132. *u* ib. *x* 134. *y* 136. *z* 137. *a* 147. 151.

que

que *Juſtinum* illius Deceſſorem eo titulo uſquam donavit, quamvis certum ſit eum non ante imperium *Juſtini Junioris* ſuum opus elucubraſſe: ut itaque non valet argumentum hoc de *Juſtino Juniore*, ſic neque repugnat quin Opus ſuum conſcriberet poſt imperium *Juſtiniani junioris*.

XXXII. Ad *tertium* reſpondemus, quod ſi concedatur Librum *tertium pro Imaginibus*, qui *Jo. Damaſceni* nomine præmunitur, revera ab eo fuiſſe contextum, de illius tamen argumenti valore non immerito poſſit dubitari. Etenim quis adeo in operibus antiquorum hoſpes, ut non cognoſcat quam ſolent eorum Libri à Lectoribus interpolari? Quis neſcit in more cum Lectorum tum Librariorum fuiſſe, cum in Libris teſtimonia aliorum congeſta reperirent, de ſuo, ſi quid occurrerit, adjicere & inſerere? Nonne docent hoc Scripta priſcorum infinita, & iſta præſertim in quibus coacervantur, ut in Libro prædicto *de Imaginibus tertio*, abſque ulla orationis connexione, Antiquiorum fragmenta? Exemplo ſint hujus rei *Anaſtaſii Sinaitæ Theologicæ Quæſtiones*, de quibus modo diximus; & (ut alia mittam) quæ tractant de eadem materia, de *Imaginum* ſc. veneratione, *Concilii Nicæni ſecundi Acta*: in quorum *Actione* 4. ubi Scriptorum variorum pro *Imaginibus* congeruntur loca, in aliquibus Exemplaribus habentur Teſtimonia varia præter ea quæ revera in Synodo iſta recitata ſunt. Sic in Codice antiquo Bibliothecæ *Vaticanæ* (uti monitum [1] Nota marginali ad Concilii *Acta*) occurrunt Patrum pleræque *ſententiæ*, quæ neque reperiuntur in ullo alio Codice, neque ordini Interlocutionum reſpondent. Sic quoque in Synodi iſtius Editione Græca reperitur *narratio* ex *Vita S. Jo. Jejunatoris*, Patr. CP. quam neque agnoſcunt Exemplaria Græca alia, neque *Vetus* [2] *Editio Latina*. Dixi, *ſi concedatur Librum tertium pro Imaginibus qui Jo. Damaſceni nomine præmunitur revera ab illo fuiſſe contextum*: quia (ut liceat mihi quod res eſt dicere) non deſunt quæ mihi perſua-

1. to. 7. p. 272. 2. *p* 767.

deant,

deant, Tractatum istum, *Jo. Damasceni* nomine falso prænotari; ut alii sunt varii de eodem Argumento Tractatus ei falso ascripti; nempe Græculis sequioribus illi tribuentibus quicquid fere habuerunt pro doctrina *Iconolatriæ* ab Autoribus anonymis conscriptum, propter Nomen magnum quod *Imaginum* Defensione is sibi compararat. De Tractatibus istis Variis, & quid nobis suppetat argumenti peculiaris contra Librum prædictum, videatur in nostra *Diatriba de Script. Græcis variis.*

XXXIII. Quod ad *ultimum* Argumentum de *Chronico Alexandrino*, cujus Autor vulgo censetur sub Heraclio Imp. vixisse, & eorum quæ tradit pleraque ex nostro Autore deprompsisse; id quoque admittit Responsum duplex. Nam primo, si demus, (quod aliqui tamen magni nominis Viri addubitant) ab Autore sub Heraclio florente ad finem fuisse perductos *Paschalis* Numeros, quis tamen præstabit à Chronographo ipso, & non ab illius Interpolatoribus, fuisse inserta ista quæ in *Nostro* etiam reperiuntur? Quis non persentit infinitis pene interpolationibus *Paschale* illud *Chronicon* esse refertum? Nonne alte hoc *clamant* illius *Tautologiæ*? Nonne *dicunt* clarissime *Contradictiones*? Si Editionem celeberrimi *Dufresnii* inspicias, docebit ea, apud Codicem *Holstenianum* permulta deesse loca quæ in edito apparent, & inter ista, desiderari eorum multa quæ *Chronico Paschali* edito cum Nostro Autore conveniunt. Sic omnia ista absunt à Codice *Holsteniano* quæ comprehenduntur inter pag. 25. à vocibus Επεὶ δὲ τῶν ἐμνημονεύσαμεν, usque ad pag. 48. ad voces Αἰγυπτίων οἱ λοιποί· in quibus sunt omnia illa, quibus convenit nostro Autori cum vulgato *Paschalis* Exemplari, de rebus Græcorum & Ægyptiorum fabulosis. Sic & deest pars magna illius loci qui agit de Urbe Roma, Romulo, & Remo, Ludisque Circensibus, pars sc. tota intermedia quæ tractat de Pisensium Rege Oenomao, Ludisque ab eo & Romulo institutis, à vocibus, ἡ τοῦ τῶν τεσσάρων στοιχείων pag. 110. D. usque ad illas, καὶ μεγάλων ἔχθραν εἶχον πρὸς ἀλλήλους τὰ μέρη. pag. 112. D. quæ in nostro Chronographo leguntur à pag. 218. lin. 28. ad pag. 223. lin.

lin. 20. Deeſt quoque in Codice *Holſteniano* pars major illius loci qui eſt de Hieroſolymorum per Titum expugnatione, quóque *Noſtrum* inter & *Paſchale* convenit; ſcil. omnia illa quæ habentur à vocibus, Πάσας δὲ ἐπαρχίας, ad ἕως τ νῦν ἵσαται· apud Noſtrum p. 337. lin. 7. ad pag. ſeq. lin. 11. Neque ſolum Exemplar *Paſchalis* evulgatum fragmentis multis *addititiis* abundat, ſed & ipſum Exemplar *Holſtenianum* in aliis locis *inſititia* ſua habet. Ut omittam ea quæ non ſunt hujus loci: quod cætera iſta cuncta de *Romulo* & *Roma* in loco prædicto, quæ in Codice etiam Holſteniano leguntur quæque Noſter quoque Autor agnoſcit, *Paſchali* fuerunt inſerta, hinc ſatis probabile argumentum ducitur, quod dicatur in iſto loco, à *Romulo* & *Remo* ædificatum fuiſſe Romæ *Capitolium*, cum tamen in alio paulo poſt loco referatur prorſus contrarium, nempe *Numam Pompilium anno regni ſui quarto Capitolium à fundamentis extruxiſſe*. Νομᾶς Πομπίλιος τετάρτῳ ἔτει τ οὐτῦ βασιλείας ἐν Ρώμη πλίζει τὸ Καπετώλιον ἐκ θεμελίων. Sic apparet *tres* iſtas *Periochas* quæ habentur apud *Paſchale* cum Noſtro concinentes, de *Cleopatra*, turri *Pharo*, *Soſibio Antiocheno*, & *Titulis* illis quibus *Cæſar Auguſtus* gaviſus eſt, uſque ad vocem, Αὐτοκράτωρ, ab Interpolatore aliquo fuiſſe infarctas. Hoc inde colligitur, quod neque cohærent inter ſe prout ibi leguntur, neque cum *Periocha* ſequente. In earum enim *prima* refertur contra *Cleopatram* & *Ægyptios* à Romanis miſſum fuiſſe cum exercitu *Antonium*; & in *ſecunda* mox ſubjungitur *Soſibium* quendam, Antiochenum Senatorem, *Auguſtum Cæſarem* Romam redeuntem fuiſſe comitatum: Romam unde redeuntem? nempe ab *Ægypti* debellatione, ut ex *Noſtro* Scriptore fit manifeſtum. At de ejus contra Ægyptios expeditione fit antea nihil mentionis. Sic in *tertia* periocha recenſentur Tituli *Auguſti Cæſaris tanquam jam ſolius* ſine ullo Collega imperium adminiſtrantis; & tamen in Paragraphe *ſequente* ſit mentio Illius in *Ægyptios* expeditionis eorumque expugnationis; à quo tempore ſupputata eſt ejus *Monarchia*, ut & ibidem agnoſcitur. Αὔγυστος ἐλθὼν εἰς Αἴγυπτον &c. *Auguſtus in Ægyptum veniens, regionem*

gionem illam capit; extincto Ptolemæorum regno, quod annis duraverat 296. Novi maximum *Joſ. Scaligerum* pro *Antonii* Nomine, in loco notato, ubi dicitur eum contra *Cleop.* & *Ægyptios* miſſum, reſcripſiſſe *Auguſtum*, adeoq; pro *Antonio Auguſtum* ſubſtitui in nova *Dufreſnii* Latina verſione. Verum temere id factum à Viris eruditis. Quamvis enim *Antonius* contra *Cleopatram* à Romanis nunquam miſſus eſt, ita legerat tamen apud ſuum Autorem *Paſchalis* Interpolator. Hoc ex *Noſtro* luculentiſſime apparet, in eo quippe, non ſolum idem Nomen *Antonii* habetur, ſed & additur, eum in *Ægyptum deſcendentem*, & *Alexandriam obſidione cingentem, à Cleopatra, ipſi antea nota cum Julium Cæſarem in Ægyptum eſſet comitatus, adulatoriis literis ſolicitatum fuiſſe, & captum illius amore cum ea matrimonium iniiſſe, & ſuis Romanis bellum intuliſſe.*

XXXIV. Ex hiſce liquet nullo pacto poſſe concludi, loca *ulla* ex illis in quibus conveniunt *Noſter* & *Paſchale*, à primo *Paſchalis* Autore fuiſſe exarata. Nec omnino videtur ambigendum, quin in illa etiam parte quam addidit Continuator, quæ ab anno *Conſtantii* XVIII incipit, ſint pleræque hiſtoriæ & Narrationes inſertæ. Ne addam & eſſe ſuſpicandum, illa ipſa loca ubi *Heraclius* Imp. *Imperator noſter* nuncupatur, non alia fuiſſe quam Scriptoris alicujus, qui ſub illo Imperatore floruerit, verba in *Chronicon* illud ab *Interpolatore* tranſlata. Hoc ſolum videtur à quovis pro certo concludendum, ante annos plus minus DCC. in Chronico iſto fuiſſe deſcripta quæ in *eo* ſimul & *Noſtro* leguntur. Hoc quidem ex eo colligitur, quod reperiantur ea, prout in impreſſis jam exhibentur, in alio *Paſchalis* Exemplari pervetuſto Bibliothecæ *Vaticanæ*, quod ab annis DCC. Viris eruditiſſimis *Jo. Mabillonio* & *Michaeli Germano*, Benedictinis Gallis, videbatur ſcriptum, uti docet *Dufreſnius* in *Præfatione*, qui eos, ut Codicem illum inſpicerent, dum *Romæ* commorarentur, rogaverat. De *Chronico* hocce *Paſchali* ſive *Alexandrino*, de illius ætate, Autore, & Continuatore, & quænam exiſtant in eo ſuppoſititia, occaſionem nos habuimus ex profeſſo differendi in alio Opere nondum

nondum edito, *De Scriptoribus Rerum Ægyptiarum*; in Libro ſc. illius *tertio*, in quo ſpeciatim tractamus de Scriptoribus rerum *Alexandrinarum* ſive *Ptolomaicarum*, ut agitur in libro *primo* de Scriptoribus rerum *Hiſtoricarum* illius Gentis vetuſtiorum, in *ſecundo* de illis qui res illorum *Theologicas* ſive *Philoſophicas*, *Viſendas*, *Naturales*, & *Artificiales*, Scriptis ſuis ex profeſſo celebrarunt, in *quarto* de Scriptoribus rerum illius Gentis ad *Judæos*, *Chriſtianos* & *Muhammedanos* attinentium. In Libro hoc *quarto* ejuſdem Operis (ut obiter hoc liceat monere, ne forſan minus prudentibus *ſilentium* noſtrum pro *argumento* cedat) ad examen revocavimus ea, quæ adverſus *Diſſertationem* noſtram *contra Hiſtoriam Ariſteæ de* LXX. *Interpretibus*, Reſponſionis loco repoſuit vir clariſſimus & ſummus *Iſ. Voſſius*, ὁ μαγαρίτης· quamque *nihil* is reſpondit, oſtendimus.

XXXV. Reſpondemus ſecundo, neque ſatis conſtare rem pluſquam perfunctorie iutuenti, Autori noſtro accepta eſſe referenda iſta, quæ in eo ſimul & Chronico *Paſchali* comparent. Cui enim non liquet, *Autorem* noſtrum ex Scriptoribus aliis verbatim exſcribere ſolitum? Hoc ex illis clariſſime elucéſcit quæ inepte *tautologus* repetit: hoc apparet ex aliis iſtis quæ ſupra protulimus, ubi ejus errores de rebus ſub *Juſtiniano* geſtis perſtrinximus. Neque ſolum de rebus ſub *Juſtiniano* tranſactis *tautologum* agit, ſed & aliis in locis ejuſdem oſcitantiæ manifeſtus eſt. In Libro 13. de Conſtantini M. in urbe CP. Operibus ſermonem habens, de *Hippodromi* extructione bis commemorat. Sic & ſcribit bis in libro 9. de Ægypto Romanorum ditioni ab Auguſto Cæſare ſubjugata. Ait eum in prælio navali juxta Epirum Antonium interfeciſſe, & Reginam Ægypti Cleopatram in vincula conjeciſſe; ſolventem inde & in Ægyptum pergentem, regionem illam [1] *in poteſtatem ſuam redegiſſe*, *& victoriam triumpho celebraſſe*: tum eum ſubjungit *Europam totam prætervectum*, *Byzantium veniſſe*, Galatiam, Lydiam, Pamphyliam, Phrygiam Pacatianam, & Lycaoniam Romanorum

1. p. 285, 286, 287.

****

imperio

imperio ſubjeciſſe: inde illum in Syriam profectum, *Antiochiam adiiſſe de Victoria ſua adverſus Antonium & Cleopatram ibidem triumphaturum*: Laodiceam hinc contendiſſe, & *ibidem* quoque *de Victoria ſua triumphum egiſſe*: deinde poſt pauca hæc ſequuntur: *A Palæſtina in Ægyptum progreſſus, eam ſubjugavit, cumque in Romanam ſervitutem ſubegißet, Alexandriam ingreſſus, de Victoria ſua triumphavit. Civitati autem huic primum præfectum ex ſuis dedit, nomine Cornelium Gallum, quem & Auguſtalis dignitate, nominis ſui inſigni, cohoneſtavit.*

XXXVI. Apparet idem, vel ipſo ſole clarius, ex eo quod ſolet Scriptores Latinos, *Florum*, *Livium*, *Lucanum*, *Plinium*, *Servium*, *Saluſtium*, *Suetonium Tranquillum*, & *Virgilium*, in teſtimonium adducere, cum Opera tamen illorum eum oculis ſuis nunquam conſpexiſſe, & ne quidem *linguam* illorum intellexiſſe, ſit certiſſimum. Quod bonos illos & graves Romanorum Scriptores non legiſſet, apertiſſime convincunt ſupina ejus Romanarum rerum ignorantia, & errores pluſquam *aniles*. Ut *ſtabuli* ejus multa alia *ſtercora* relinquamus intacta, ne Lectorem offendant: quam ſuave eſt iſtud quod de *Cicerone* & Saluſtio ipſo, quem alibi citat, memoriæ tradit, fuiſſe illos *Romanos Poetas*! *Hiſce temporibus floruerunt Cicero & Saluſtius, ſapientiſſimi Romanorum Poetæ.* Quam lepidum eſt illud quod habet de Julio Cæſare, eum *Magnum Pompeium in Ægypto comprehendiſſe & interfeciſſe*! & iterum illud quod de duratione illius imperii ineptit, imperium Romanum illum tenuiſſe per *annos* XVIII! Quam illud ridiculum, quod habet de *M. Antonio*, eum miſſum fuiſſe à Senatu Romano contra Cleopatram Ægypti Reginam, & in Ægyptum deſcendentem, *Alexandriam* urbem obſidione cinxiſſe! Quam abſurdum, quod habet de *Lucullo*, eum miſſum fuiſſe adverſus *Tigranem* ab *Auguſto Cæſare*! Quam denique ſapit Lectorem prædictorum Scriptorum Romanorum, quod ſcribit de *Claudio Cæſare*, eum *Urbem Brettaniam, non procul ab Oceano condidiſſe*! Sic in *urbem* (ſi Superis placet) noſtro *Græculo* abiit magna noſtra *Britannia*, apud omnes

Scriptores

Scriptores *Romanos* Inſularum celebratiſſima; ignorantia Hominibus *Orientalibus*, & illis quibus penitus ignoti ſunt *Hiſtorici Latini*, propria & peculiari. Ita ſane *Rabbi Abrahamus Zacuth*, *Salmanticenſis*, in libro *Juchaſin*, ſive *Genealogiarum*, de *Angliæ extructione* mentionem facit. Eum adducit *Rabbi Gedalius* in *Germinis Davidis*, ſive *Chronologiæ*, parte ſecunda ad annum Millenarii certii 830 *Et ſcripſit Juchaſin pag.* 136. *hoc tempore extructam eſſe Auſoniam, Paduam, & Angliam.* Ita [1] *Urbem England* appellant *Samaritani Sichemitæ* in Literis quas nuper miſerunt ad *Populum Anglicanum*, per Virum dignißimum *Rob. Huntingtonum*, Collegii *Dublinienſis* in Hybernia Præſidem hodiernum. Quod præterea ne linguæ quidem *Latinæ* ſcientia ulla polluerit *Chronographus* noſter, ut è Græcis fuerunt perpauci qui *Latinæ* linguæ peritia ſeſe inſtruxerunt, ex duobus vel tribus locis dilucide conficitur. In uno ait vocem Latinam, *Conſilia*, ſignificare *diem largitionis*: Κονσίλια, ἃ ὧρ ἐρμηνεύεται, παροχῆς ἡμέρα. Quam egregie & docte! In alio ubi verba facit de 4 Circi diverſis Factionibus à Romulo (ut dicit ſed falſo) introductis, & diverſis coloribus diſtinctis, nempe *Praſina*, *Veneta*, *Ruſſea* & *Alba*; ait *Praſinam* (i.e. Viridem) à Romulo ſic vocatam fuiſſe quaſi *permanentem*; *Praſinum* enim, inquit, ſignificat *permanens*, à verbo *præſenteuo* deductum, quod ſignificat Διαμένειν *permanere*. Præclare (Jupiter) ac perite! In eadem de *Romulo* narratione dicens eum cum *Remo* à *Lupa* nutritum vulgo perhiberi, addit fabulam iſtam exinde exortam, quod à muliere quadam agreſti reperti fuerint & enutriti: *In ea enim regione*, inquit, *uſque adhuc etiam rureſtres illas ovium cuſtodes*, lupas *vocitant*, *ut quæ inter* lupos *vitam ſuam tranſigunt.* At quis, quæſo, hominum unquam audivit, vocem *Lupam* apud Latinos eo ſenſu uſurpari? Et quis non perſentit id à

1. Epigraphe literarum Hebraice conſcriptarum, in hanc ſententiam ſe habuit interprete doctiſſ. Edv. Bernardo: *Recte perveniat σὺν Θεῷ hoc ſcriptum in Angliam urbem & ad ſynagogam filiorum Iſrael, Samaritarum* (ſic Anglos eſſe exiſtimarunt) *quos conſervet Dominus.* Et Arabice alia Epigraphe. *Tradatur domino Roberto Huntingtono, Europæo, cum cura, qui tradendum curet Synagogæ Filiorum Iſrael, Samaritarum, qui habitant in urbe England in Europæ regione.*

neſcio

neſcio quo Nugatore fuiſſe acceptum? Audiatur *Titus Livius*, quem noſter Nugarum Conſarcinator tanquam lectum à ſe in illa de *Romulo* Narratione, alibique locorum, adducit. *Sunt qui Laurentiam vulgato corpore* [1] *Lupam inter Paſtores vocatam putent: inde locum fabulæ ac miraculo datum.*

XXXVII. Ut ex hiſce apparet Autorem noſtrum ex Scriptoribus aliis verbatim exſcribere ſolere, adeoque non eſſe neceſſarium ut illa quæ habentur in *Chronico Paſ.* cum illius verbis conſonantia, ex illo exiſtimentur ſumpta; ſic alia ſunt quædam peculiaria argumenta quæ illa ſpeciatim non fuiſſe ex eo deſcripta, confirmant. Hoc in primis notandum, in aliquibus illorum locorum, quæ cum in *Noſtro* tum in *Chronico Paſchali* habentur, advocari Scriptores *Latinos*; quos ex dictis conſpicuum redditur eum ipſum nunquam legiſſe. Sic in Narratione de *Romulo* & *Roma* prædicta citantur *Virgilius*, *Plinius*, *Livius*, itemque *Licinius Romanorum Chronographus*: pro quorum ſecundo & tertio apud *Chronicon Paſch.* ex corruptione leguntur *Apollonius* & *Silvius*. In loco qui agit de *Chlamydibus Romanorum* citatur (*Suetonius*) *Tranquillus*, qui & loco eodem apud *Chronicon Paſch.* adducitur, idque addito [illegible]nomine *Suetonio*, quod à Noſtro non agnoſcitur. Obſervandum ſecundo, quod in multis eorum locorum quæ in *Noſtro* ſimul & *Paſchali* occurrunt, quamvis partim ad verbum conveniant, habentur tamen apud *Paſchale* nonnulla quæ nulla vel vi vel arte ex *Noſtro* potuerint elici. In aliquibus Narrationi-

---

1. Hinc liquet non *mulieres rureſtres*, ſed *meretrices* appellatas fuiſſe *Lupas*. Sic ſane apud *Plautum* vox iſta pro *meretrice* reperitur uſurpata, & inde *lupanar* & *lupanarium* pro *proſtibulo*. ἡ δημοσιόσυη ποτὲ τὸν ἓξ σώματος ὥραν, ait *D. Halicarnaſſenſis*, οἱ περὶ τὸ Παλάντιον ἀφορίσαντες ἐπίκλησιν ἔθεντο Λύπαν. Εἰ δὲ τοῦτο Ἑλληνικόν τε καὶ ἀρχαῖον ἐπὶ ταῖς μισθαρνέσαις τὰ Ἀφροδίσια πρέμνον, οὐ νῦν δύσεπεσίας κλήσει ἑταίρας θεραπεύοντες. *Cui* (Laurentiæ) *ob vulgatum quondam corpus Palatini montis incolæ cognomen Lupæ indiderunt. Ea Græcis priſca eſt appellatio venalem voluptatem Venereamque proſtituentium; quas nunc ſpecioſiore vocabulo* ἑταίρας (quaſi amicas & ſodales) *vocare ſolent.* S. Hieronymus in Chronico Euſebiano; *Quæ* (Laurentia) *propter pulchritudinem & rapacitatem corporis quæſtuoſi* Lupa *à Vicinis appellabatur. Unde ad noſtram memoriam meretricum cellulæ* Lupanaria *dicuntur.*

bus

bus, ut in illis de *Valentiniani* ad Imperium elevatione, de *pluvia Cinerum* ſub *Leone*, deque morte Imp. *Juſtini*, quo *menſe* quo *die* contigerint apud *Paſchale* memoriæ conſignatur, cum tamen de *tempore* apud *Noſtrum* mentio nulla. Quin & ſunt [1] quæ conjiciuntur apud *Paſchale* ad certos annos & certos Conſulatus, quas ad alios annos & alios Conſulatus fuiſſe referendas ex *Noſtro* quis facile collegiſſet. Sic exempli gratia, quæ habet *Noſter* de urbis Conſtantinopolis extructione, ea conjiciuntur apud *Paſchale* ad *Januarii & Juſti Conſulatum*, quæ tamen à Noſtro diſertim referuntur ad Conſulatum *Gallicani & Symmachi*. His adde, quod iſta Narratio quæ habetur de *Cyro Patricio*, quamvis aliis in partibus prorſus eadem verba exhibeat, à *Maleliana* tamen in aliquibus locis longiuſcule recedit. Sic plura, apud *Paſchale* quam in *Noſtro* leguntur de iſto *Terræmotu* Conſtantinopolitano, qui ſub imperio Theodoſii Junioris accidebat, & in iſta ſimiliter Narratione quæ habetur de Oppido *Daras*. De hac præterea Narratione animadvertere licet, hoc modo incipere periocham: Οτι ὁ βασιλεὺς Ἀναστάσιος &c. ubi iſta particula, ὅτι, (ut & adnotat *Du-freſnius*) liquidiſſimo videtur demonſtare, deſcriptam fuiſſe Periocham ex *Hiſtoriarum Collectione* aliqua, quæ loca ex *Hiſtoriographis* excerpta continebat: qualis eſt *Collectio Conſtantini Porphyrog.* Imp. *de Virtutibus & Vitiis*, &

1. Quæ habet *Noſter* de *Hieroſolymorum* per *Titum* expugnatione, ea conferuntur apud *Paſchale* ad annum Aſſumptionis Dominicæ XXXIX. & *Veſpaſiani ſolius Conſulatum*: Τελικῷ τὸ δεύτερον ἔτει &c. cum tamen in *Noſtro* expreſſe perhibeatur contigiſſe id geſtum anno poſt Chriſtum aſſumptum XXXVIII. *Commodo & Rufo* Coſſ. qui quidem *Conſulatum* gerebant, autore *Caſſiodoro*, poſt captam Hieroſolymam *triennio*. De illis *Paſchale* omnino ſilet. Cujus Narrationis præterea pars magna in *Codice Holſteniano* (uti ante oſtenſum eſt) deſideratur. Ad eundem annum in *Paſchali* refertur cum *Cyri Patricii* dedecus, tum *terræmotus*, qui imperante *Theodoſio* juniore contigit, Conſtantinopolitanus, tum etiam Narratio alia de *Theodoſii* Imp. morte, quæ annis *diverſis* contigiſſe non obſcure ſubindicat *Noſter*. Narratio de *Zenone* Imp. ex Iſauria Conſtantinopolim redeunte in *Paſchali* conjicitur ad Conſulatum *Illi*: Τούτῳ τῷ ἔτει &c. quod tamen à *Noſtro* expreſſe dicitur contigiſſe *Theuderico* (ſive *Theodericho*) Conſulatum gerente, cujus Conſulatus juxta ipſum *Paſchale* in *ſextum* poſt annum incurrit. Sic Narratio iſta quæ habetur apud utrumque. de *Tzathio Lazorum* Rege, refertur in *Paſchali* ad Conſulatum *Symmachi & Boethii* ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ &c. cum tamen in *Noſtro* ſtatim ante mentio habeatur Conſulatus *Vitaliani*, qui cum anno ante *ſecundo* apud ipſum *Paſchale* connectitur.

altera

altera illa ejuſdem *de Legationibus*; qualia ſunt etiam Collectanea *Photiana* ex *Hiſtoria Eccleſ. Philoſtorgii*, aliiſque Antiquiorum Operibus apud ejus *Bibliothecam*; ut & illa *Nicephori Calliſti* quæ habentur MS^ta inter Codices *Oxon.* aliaque complura: in quibus, præfixam particulam, ὅτι, fere ſingulæ habent *periochæ.* Hæc abunde ſufficiant Narrationum Exempla. Quæ alia [1] occurrunt plura ſuperſedeo hic deſcribere, ne Lectori judicii limatioris faſtidio ſim. Ex hujuſmodi ſane *Muſtaceis Laureolam* non quæro.

XXXVIII. Sic ex dictis (niſi maxime fallor) apertiſſime colligitur de ætate *Chronographi* noſtri nihil aſtrui poſſe ex eo quod reperiantur apud *Chronicon Paſchale* cum illius Narrationibus ad verbum conſonantia. Ne ab aliquo præterea trahatur in argumentum, quod de rebus quæ vetuſtiores videantur, tanquam uſque ad ſuam memoriam perdurantibus loquatur; hic monitum velim Lectorem, non illius ipſius, ſed *Autorum*, quos ille ſecutus eſt, eſſe omnia iſta, ἕως ἄρτι, & ἕως τῆς νῦν, & ſimilia, quæ toties repetita occurrunt. Hoc ex illis quæ jamjam diſſeruimus nemo eſt qui non facile collegerit, & idem ex pleriſque ipſorum locorum elicias. Sic hujuſmodi farinæ Scriptoribus aliis nihil magis uſitatum & ſolenne, quam ejuſmodi judicii mali indiciis Scripta ſua deturpare, riſuique & nauſeæ Lectorum cordatorum exponere. Hoc viris eruditis ſat notum (opinor) ac exploratum; ſed non ſolum ſcribo Eruditis: ſunt itaque quædam afferenda Exempla. Apud *Dorotheum* ſuppoſititium in *ſynopſi de Vita morteque Prophetarum*, de *Je-*

---

1. Quæ leguntur ad imperium Severi apud *Chronicon Paſchale* de urbe *Byzantio*, *Barbyſio*, *Phedalia*, & *Fortuna* Urbis *Ceroe*, quamvis maximam partem habeantur apud *Noſtrum* eadem, deſideratur tamen apud illum eorum pars prior ſatis prolixa. Habet quidem *Noſter* in alio loco, de *Barbyſio*, *Phedalia*, *Byza*, & Fortuna urbis *Ceroe* nonnulla, nimirum in regno *Conſtantini M.* cæterum ea quæ in *Paſchali* deſcribuntur, non fuiſſe ex iſtis deſumpta, perſpicue illi conſtabit, qui illa inter ſe contulerit: ſunt enim hæc & in verbis diſſimilia & in rebus copioſiora. Adde porro narrationem quæ habetur de *Diogeniano*, & *Philoxeno*, una cum Apione à Juſtino Imp. ab exilio revocatis; in qua apud *Paſchale* appellantur illi *Ex-Magiſtri*: cum tamen à *Malela Senatores* ſolum nuncupentur.

remia

remia in Ægypto ſepulto, & ab Ægyptiis in magna veneratione habito quia eos per preces à Crocodilorum infeſtatione liberaſſet, verbis factis, ſubjungitur: *unde quotquot Deo ſunt fideles,* uſque hodie *illo in loco preces fundunt* &c. Quæ verba ipſiſſima reperiuntur apud *Chronicon Paſch.* ad Olymp. LXX. ubi totus fere *Dorothei* Libellus exſcribitur, non tamen tanquam illius, ſed nomine ejus ſuppreſſo; apud Libellum etiam *de Vitis prophetarum,* qui *S. Epiphanii* Nomen præfert; necnon apud alium *Anonymum* MS. *de* XVI. *Prophetis* in Bibliotheca Regia Pariſina, & *Symeonem Logothetam* in Chronico MS. quorum verba in medium proferuntur à clariſſ. *Dufreſnio* in *Notis ad Chronicon Paſch. Dorotheus* idem in loco eodem Ημεῖς ὅ (inquit) ἠκούσαμεν &c. *Nos vero ex Antigoni & Ptolemæi poſteris, Viris ætate gravibus, accepimus, Alexandrum Macedonem* &c. Quæ & ipſiſſima reperiuntur, quaſi ſinguli ipſi iſta *audiviſſent,* apud *Chronicon Paſchale,* Autorem citati Libelli MS. *de* XVI. *Prophetis,* & eundem *Symeonem Logothetam.* Apud eundem *Logothetam, Chronicon Paſch.* & *Pſeudo-Epiphanium* inveniuntur & iſta *Pſeudo-Dorothei,* de Ægyptiis in eodem capite: *Quapropter* ad hunc uſque diem *ut Deam colunt Virginem puerperam, & infantem in præſepi adorant*: ut & alia loca plura conſimilia. Neque multum quidem videtur dubitandum quin & ipſe *Pſeudo-Dorotheus* prædicta loca ex Autoribus antiquioribus ad verbum exſcripſerit. Eum audi ſis in vita *Iſaiæ,* (Latine brevitatis cauſa.) *Quoties igitur una cum Iſaia veniebant* (ad Siloam Judæi) *ut aquam haurirent, illa exibat, unde* ad hunc uſque diem *in magni miraculi argumentum etiamnum ſubito erumpit. Poſtquam autem id per Iſaiam peractum eſt, hunc magnifice ac ſtudioſe juxta Siloam Judæorum populus ſepeliit, ut ejus precibus aquæ perinde copia iis ſuppeteret, cum præterea ut ita agerent, ex Oraculo iis præceptum eſſet. Jacet autem ejus ſepulchrum juxta regum tumulos. Solomon quippe Davidis ſepulchra ita conſtituit, ut Orienti Sion obverſarentur, quæ aditum habet à Gabaon procul ab urbe, ſtadius* XX. *quem quidem aditum obliquum ac occultum ita confecit ut à nemine perciperetur, adeo ut ejus introi-*

tus

tus etiam hodie *ignotus ſit pleriſque ſacerdotibus atque totipopulo.* ἕως τ σήμερον τοὶς πολλοῖς ἀγνοκμένη τῶ ἱερέων καὶ ὅλῳ τῷ λαῷ. Quæ verba Scriptorem, qui vixerit ante Judæorum è patria extirpationem, videntur referre. Habentur autem & verba iſta, *uſque hodie*, quæ in hoc quoque loco bis occurrunt, apud *Chronicon Paſchale*, *Pſeudo-Epiphanium*, & *Logothetam*; nempe locum ſimiliter iſtum ex *Pſeudo-Dorotheo*, ſed tacito Nomine, exſcribentes. Iſtiuſmodi Exempla ſexcenta alia apud *Suidam*, *Cedrenum*, alioſque Scriptores minorum gentium & ætatis ſequioris, illis paſſim ſe obvia dabunt qui Libros diligentius cum ſtudio & fructu evolvant: ut dubium ſit nullum quin idem de *Noſtro* dicendum ſit.

XXXIX. Ne alicui porro pro Autoris noſtri antiquitate argumento id eſſe videatur; quod illius *Chronographiam* uſque adeo dignatus ſit *Conſtantinus Porph.* Imp. ut excerpta ex illa inter Eclogas ſuas reponeret; hiſce omnibus denique addatur, quod conſtat Imp. *Conſtantinum Porphyrogennetum* non ſolum ex Scriptoribus probatæ antiquitatis, verum etiam ex iſtis qui tempora proxime ſua præcedebant, in Eclogis ſuis exſcribere fuiſſe ſolitum. Sic hauſit excerpta ex altero illo *Jo. Antiocheno Chronographo Monacho*, qui non videtur, meo ſaltem judicio, ante ſeculum *nonum*, vel medium vel ad exitum vergens, ſcripſiſſe. Sic etiam, in *Excerptis* illius *de Legationibus Romanorum ad Exteros*, quæ nondum vulgata ſunt, habentur quædam ejuſdem argumenti ex *Hiſtoria Georgii Monachi* Hamartoli, qui poſt medium ſeculi *noni* Hiſtoriam ſuam adornavit.

XL. Jamque Opus exegi, erudite Lector, de ætate *Chronographi* noſtri; quale ſane non audeam dicere, neque ante velim fidenter aliquid decernere, quam mihi ſint ſuffragatura doctiorum judicia. Longum (fateor) & prolixum exegi, quóque multo contractius fortaſſe tu optaſſes; at *triplicem* quidem ob cauſam conſultum duxi tam late & fuſe de illius ætate diſquiſitionem inſtituere. Primo, quia quæ nos ſtatuimus, cum receptæ ipſius *Interpretis* & Virorum aliorum doctorum ſententiæ refragentur, videbantur

bantur debere confirmari quanto maximo poſſent argumentorum robore : ne forſan nonnullis videremur, *arundineo* enſe *magnos* & *robuſtos* Viros impetiſſe, & *clypeo* mere *papyraceo* eorum *ictus* excepiſſe. Neque defuit porro ipſi *Autori*, quod maximam noſtram diligentiam & depolcere & mereri videbatur; ſiquidem nullus ſit Scriptor Hiſtoricus, cujuſcunque ſubſellii, quin magni interſit, rerum ſcil. traditarum Scriptorumque citatorum cauſa, quod ad ſeculum ſit conferendus. Et *Turrim* ædificaturum quis ſapiens (precor) imprudentiæ poſtulat, quod de primo *fundamenti Lapide*, licet *vili* in ſua natura, ubi ſit *jaciendus*, ſolicitus eſt ? Accedit quod illa quæ in medium à nobis allata ſunt, præterquam quod faciant ad ætatem ejus inveſtigandam, ſunt talia quæ alio nomine videbantur omnino mereri in hujuſmodi *Præfatoria Diſſertatione* locum obtinere, quippe quæ inſerviant ad illius autoritatem, quam exigua ſit, & qualis ſit Scriptor, demonſtrandum, & obſervationes non paucas contineant quæ aliàs ad eum ſatis ſpectant. Sic ſi nobis minus ſuccedat quod de ejus ætate contendimus, tamen nobis non minus fœliciter eſt ſucceſſurum quam *Chymicis* ſolet, qui non minus *quæſtus* ex ipſis *Mediis* adipiſci ſolent, quam ex illa ipſa re ad quam videntur præcipue collimaſſe: & quamvis illos id penitus fugiat, ad quod ſua ſtudia præſertim direxerint, multa tamen, quæ laboris & operæ ſit juſtum pretium, in ipſa via patefaciunt.

XLI. Jam reliquum eſt (Lector candidiſſime) ut, *Joanni Malelæ* vale dicto, ad Autorem alterum, qui ei in hac Editione, ex ordinatione doctiſſimi *Chilmeadi*, præfigitur, nos conferamus; & poſtea de hac Editione, & digniſſimo *Interprete* ipſo, te monitum pauca faciamus. Quod ſpectat ad iſta quæ huic Editioni præmittuntur *Chronologica*, ſub titulo *Autoris Anonymi Excerptorum Chronologicorum*: non alia ſunt ea quam *Chronici Georgii Monachi* cognominati *Hamartoli* ſive *Peccatoris* principium. Hoc nobis fit compertiſſimum: nam idem eſt horum initium cum initio Chronographiæ *Georgii Hamartoli*, quod ex Codice MS. à *L. Allatio* in *Diatriba de Georgiis* exhi-

* * * * * * *

betur. Χρονικὸν σωύτομον ἐκ διαφόρων χρονογράφων τε καὶ ἐξηγητῶν συλλεγέν, καὶ συντεθὲν ὑπὸ Γεωργίου Ἁμαρτωλοῦ Μοναχοῦ. Βίβλος γενέσεως ἀνθρώπων ἧ ἡμέρᾳ ἔπλασεν ὁ θεὸς τὸν Ἀδὰμ κατ' εἰκόνα, καὶ ὁμοίωσιν αὐτοῦ ὁ δὲ Ἀδὰμ ἐγέννησεν υἱοὺς τρεῖς. *Breve Chron. è diverſis Annalium Scriptoribus & expoſitoribus decerptum, concinnatumque à Georgio Monacho Peccatore. Liber generationis hominum ab eo die, quo Deus Adamum ad imaginem & ſimilitudinem ſuam creavit, exorditur. Adamus tres ſuſcepit Filios. &c.* Neque ſolum ex initio apparet, verum etiam ex *Præfatione* quæ Initio in Codice MS. [1] unde ſua *Chilmeadus* deſcripſit, præmittitur; quæ eadem eſt omnino cum illa quam ibidem ponit *Allatius* ex *Georgio Hamartolo*. Extat integrum Opus in variis Europæ Bibliothecis, & ſcribit *Allatius* ſe illud Editioni paraſſe, & è Græca lingua in Latinam vertiſſe. Si quis cupiat alia illius legere, jam edita ſunt ex eo excerpta à variis varia. *A Jac. Gretſero*, in libro *de Cruce*, publicatur ex eo Fragmentum Græce & Latine de *Cruce adinventa*. *A Dion. Petavio* in Appendice ad *Nicephori Conſtantinopolitani Breviarium Hiſtoricum*, evulgatur ex eodem *Græce* longiuſculum fragmentum de imperio *Heraclii*, ſub falſo nomine *Georgii Syncelli*. Ex eodem Latine edidit *Syntagma* (quod inſcribit) *de ſtatu morientium* Matthæus Raderus, quod ſen-

---

1. Volumen MS. quo uſus eſt *Chilmeadus* (quamvis ille, ubi reperiatur, Lectorem non fecit certiorem) invenio inter volumina Græca MSS. *Barocciana* Bibliothecæ *Oxonienſis* Publicæ num. 194. Chartaceum eſt illud, & inter varia diverſi argumenti *fol.* νγ'. abſque ullo vel nomine Autoris vel Operis Titulo, ſic incipit: Πολλοὶ τῶν ἔξω φιλόσοφοι καὶ φιλόλογοι &c. prout habet *Allatius*. Continentur in illo multa alia præter ea quæ exſcripſit *Chilmeadus* In initio habentur quæ poſuit in initio *Chilmeadus* uſque ad pag. 6. voces ὡς φησιν Ἰώσηπος. Dein ea ſequuntur quæ, à *Chilmeado* tranſpoſita, leguntur pag. 18. de Nebrodo &c. ab hiſce verbis: Μετὰ ταῦτα γεγονέ τις γίγας, &c. (pro quibus de ſuo, ob loci tranſpoſitionem hæc ſcribere placuit *Chilmeado*: ἐν ᾧ τοῖς ἀρχαιοτάτοις χρόνοις γέγονε) uſque ad pag. 21. voces Νίνου μεγάλης βασιλεύσας. Poſt hæc proſequitur Autor Aſſyriorum, Ægyptiornm, & Græcorum antiqua tempora fabuloſa, una cum origine Urbis *Romæ*, & *Alexandri M.* geſtis; ejuſdem farinæ omnia, nihil non fabuloſum. Inde rurſus ad Adamum recurritur, & poſitis de *Moſe* nonnullis, quod omnibus Græcorum Sapientibus vetuſtior eſſet, proceditur ad iſta quæ habentur in editis, à vocibus: Σὺν ᾧ χρόνῳ ἐτῶν σε'. pag. 6. uſque ad calcem paginæ 17. voces: τὰ πάντα ἔτη σε'. quæ claudunt noſtrum Exemplar. quod folia tantum 5. comprehendit, ſuperſedente (ut videtur) Librario reliqua tranſcribere.

tentias

tentias & fragmenta multorum antiquorum Patrum complectitur. Ab eodem *Radero* in alio opuſculo, nempe *Annotationibus* ad *Viridarium Sanctorum ex Menæis Græcorum*, ex eo *Latine* eruitur fragmentum aliud ſatis prolixum de *Miraculo* facto in urbe *Carthagine* ſub imperio *Heraclii*. Producitur ex eodem aliud, ſed breve, per *Petrum Lambecium* in lib. 2. *Comm. de Bibliotheca Vindobonenſi*, de Imp. *Theodoſio*. Ex eodem etiam Excerpta dederunt Leo Allatius in Libro *de Eccleſiarum Conſenſione*, Jo. Meurſius in *Gloſſario Græco-barbaro*, & *Dufreſnius* ὁ Σαυμάσιος in *Gloſſario Mediæ & infimæ Græcitatis*, & (niſi me fallit memoria) in *Notis* ad *Annales Joannis Zonaræ*. De eo qui plura vellet, adeat is *Allatii* Opus *de Georgiis* præcitatum; & *Diatribam* noſtram *de Scriptoribus Græcis Variis*, ubi fuſe ac cumulate de eo diſſeritur, & multis in rebus caſtigantur *Allatiana*. De illo hic loci hoc ſolum ſubjungam, vixiſſe eum eodem cum *Malela* ſeculo, id eſt Chriſti incarnati *nono*, & Chronicon ſuum perduxiſſe non modo ad initium *Michaelis Theophili F.* quod decernunt doctorum nonnulli, ſed uſque ad ejus mortem, hoc eſt uſque ad annum 866.

XLII. Quod hanc Editionem *Joannis Malelæ* & Interpretem attinet; jam ætas fere integra elapſa eſt, nempe annus pluſquam 37tus, ex quo hoc ad prælum adornatum eſt Opus. De Opere tunc prælum expectante & de laudibus *Chilmeadi* Interpretis & Annotatoris, hæc habet *Edvardus Biſſæus* noſtras in *Notis* ad *Nic. Uptonum de Militari Officio*, anno D.1654. excuſis, in quibus ex *Malela* Narrationem de Imp. *Juliani* interitu deſcripſit. *Qui Liber* (inquit) *apud me eſt, & annum jam integrum Typographum deſiderat: illum tranſtulit Vir doctiſſimus Edmundus Chilmeadus, cujus immatura mors eo nomine flebilior eſt, quod expectatiſſimis tanti ingenii laboribus nos privaverit.* Effulſit olim, dum vixit, *Edmundus Chilmeadus* inter illuſtriores literarum laude Academicos; præter rei Antiquariæ & Criticæ peritiam, quam fecit hoc Opus teſtatiſſimam, inſignis Mathematicus, Muſicus ornatiſſimus, Orator comptus, & linguarum complurimarum callentiſſimus, cum

cum doctarum quas vocant tum [1] *Gallicæ* etiam & *Italicæ*. Natus fuit in Agro *Gloceſtrienſi*, in pago *Stow ſuper Woldam* dicto, & in hac Academia noſtra in *Collegio Magdalenenſi* tyrocinium ſuum poſuit; poſt *Ædis* (ſic *Collegium* vocamus) *Chriſti* Sacellanus evaſit, adjuncto illi Sodali & Symmyſta *Joanne Gregorio*, Viro alio pariter omnigena eruditione inſtructiſſimo. Inde anno MDCXLVIII. propter fidelitatem erga Regiam Majeſtatem *Parlimentaria* Viſitatione ejectus, ad illas anguſtias eſt redactus, ut neceſſe habuerit ex *Muſica* (heu! quam infœliciter *Muſarum Alumnus*!) ſibi tenuem victum comparare, ex ſtipe viz. conventus Hebdomadalis, quem, adſcitis ſibi ſociis quibuſdam Symphoniacis, *Londini* inſtituerat. Neque ei tamen defuit munificentia clariſſimi viri, *Edvardi Biſſæi*, Equeſtri honore poſtmodum inſigniti, quem modo laudavimus; quam experti ſunt etiam, & alii calamitate temporum afflicti, & *Joannes* prædictus *Gregorius*. Animam Deo reddidit XIX. Febr. anno MDCLIII. ætatis circiter XLIV. Hæc de eo traduntur ab Amico noſtro, Viro Antiquitatum *Anglicarum*, & præſertim ad Scriptores attinentium, peritiſſimo, deque Matre ſua *Academia* eximie merito, *Antonio à Woodo*, in *Hiſtoria & Antiquitatibus Academiæ* noſtræ. Non opus eſt ut aliquid addatur de *Chronographo* noſtro, ut Lectori & Orbi Literario commendatum faciamus: hoc ſolum dixiſſe ſufficerit, in publicum jam Opus prodire, quod à viris eru-

---

1. E quibus in ſermonem vernaculum libros aliquot dedit converſos. Ex *Italica* ſpeciatim convertit quæ in Operum ejus Indiculo evulgato non accenſetur, *Hiſtoriam Rituum, Conſuetudinum, & rationis vitæ Judæorum hodiernorum per orbem terrarum*, conſcriptam à *Leone Modena*, Rabbino *Veneto*; Ed Londinian. 1650. in 8. Scripſiſſe etiam perhibetur *de Sonis & de Muſica Veterum*: quod opus prorſus idem fuiſſe nullus dubito: & extat id quidem, ſub titulo, *De Muſica antiqua Græca*, ad finem *Arati* Oxonii anno 1672. excuſi; una cum ejuſdem *Annotationibus* in *Odas Dionyſii*. Ea tranſmiſit ex Hibernia, ubi inter ſchedas Reverendiſſimi *Uſſerii* latuerunt, ſummus noſter Amicus, celeber. *Hen. Dodwellus*, qui & miſit una cum illis Latinam *Dionyſii* Interpretationem ex eadem *Chilmeadi* manu: verum hanc omiſerunt Editores, qui Græca ſolitaria malebant. Illius honorifica fit mentio apud *Præfationem* ad D. *Hen. Holcroft*, Equitis, Verſionem *Anglicanam* Hiſtoriarum *Procopii Cæſarienſis*, ubi dicitur illius judicio & cenſuræ Verſionem iſtam fuiſſe ſubmiſſam, cumque Græcis collatam & correctam fuiſſe. Ei multum præterea debet *Bibliotheca* noſtra *Oxonienſis* ob Catalogum quem adornavit Librorum Græcorum MSS. *Barocianorum*.

ditis

ditis à totidem annis magnopere fuit expetitum ac exoptatum; Opus continens quamplurima, quæ, nisi in manus è latebris suis ederetur, vel Virorum maximorum scientiam fugissent omnino, inque tenebris prorsus latuissent. Et quis, quæso, *Literatorum*, *Saxum* antiquum quod multa ignota patefacit, idcirco quod *rude* & *scabrosum* sit, quod à minus perito *artifice* Characteres insculptos habeat, contemptui duceret? Quis potius non gauderet è *terra* jam *erui* tale? Et quis *eruenti* non gratè se obstrictum agnosceret?

XLIII. E memoria mihi pene exciderat quod innuimus in initio hujus Dissertationis, non solum prædictum *Edm. Chilmeadum*, sed & *Jo. Gregorium*, quem modo concelebravimus, in Chronographum nostrum diligentiam & studium collocasse; & quod alibi ejus in eundem *Animadversiones* commemoraverim. Hac denique de re monendus est Lector, quod antequam *Chilmeadus* adornandum hoc Opus in se suscepisset, præparaverat prælo [1] Excerpta quædam exinde collecta *Joannes* prædictus *Gregorius* (is obiit anno MDCXLVI.) adjectis quibusdam, quas in illa elucubravit, *Animadversionibus*. Illi soli refertur acceptum, quod, cum nostrum Exemplar Chronographiæ *Maleliana* & principio & fine esset mutilatum, esse *Malelæ* tamen hoc Opus, jam nobis compareat. Hoc ei fœliciter compertum est ex collatione fragmenti de *Muliere Hæmorrhoussa*, quod in *Oratione* 3. *pro Imaginibus Jo. Damasceno* tributa ex *Chronico Malaliano* producitur. Confirmatum est idem ex fabulis [2] istis, quas profert sub nomine *Jo. Melelis Chronici* Tzetzes Chiliasta in *Chil.* 5. *Hist.* 29. & 30. Quæ omnia quidem in hacce *Chronographia* nostra memoriæ consignantur. His de rebus agit *Gregorius* in Præfatiuncula quam *Animadversionibus* præmisit.

1. In illius vita quam *Anglice* habemus ejus posthumis Opusculis præfixam, falso subindicatur, Opus totum, cum Latina versione & perpetuis Commentariis, ab eo fuisse, ut typis committerentur, ornatum.

2. De *Sisypho Coo*, quod *Teucro* fuerit *Scriba*, & sub illo cum militasset, de illis quæ ipse viderat, *Iliada* conscripserit, quodque postea *Homerus* ex ea suam contexuerit; & de *Dicty Cretensi*, quod in bello Trojano comitatus sit *Idomeneæ*, & de belli gestis Historiam composuerit, quam etiam secutus sit *Homerus*.

De Autore nihil aliud habet. Hoc autem illius *Animadverſionum* Opuſculum videtur *Chilmeadus* in animo habuiſſe, loco Prolegomenorum, ſuæ Editioni præmittere; nam in loco quodam ſuarum *Annotationum*, ad *Jo. Gregorii de Auctore Prolegomena*, Lectorem amandat. Et idem quidem Rei noſtræ *Typographicæ* hujuſque Editionis *Curatoribus* in propoſito primum erat; verùm tandem cum Typis fuiſſet abſoluta pars magna Operis, placuit illis *Me* tanta dignatione, quanquam longe immerentiſſimum, decorare, ut rogarent, iſtis inſuper habitis, in meipſum ſuſciperem provinciam, & de meo *Prolegomena* nova prodeunti jam Operi procuderem. Hæc cedens (mi Lector) illorum hortatui, ſum *audacter* aggreſſus, an *prudenter*, alii judicabunt: utcunque ſit; ſi quid laudis mereatur in negotio arduo & prorſus intentato, operam navaſſe; Me veniam ſaltém à Doctis meriturum non prorſus deſpero. Sane in *Novum* quendam *Orbem*, & aliam quaſi *Americam* (utinam & *divitem*!) navigium meum trajeci: ſi in *rupes* aut *ſalebras* offenderim, *Navigator* nondum *undarum* ſciens, Me velim errantem peritiores corrigant, & in viam reducant, cupientém ſemper diſcere, ſemper auſcultaturum.

——— *Hæc ſi vera videtur,*
Dede manus: aut ſi falſa eſt, accingere contra.

Errata & Addenda.

§. 11. *lin.* 20. ſcribe ὑποστασμῶν. *In nota ad lin.* 17. §. IV^{æ}. *poſt voces*, nonnulla elidere, *adde*: Vide tamen quæ diximus in Diatribâ noſtrâ De Scriptor: Græcis variis cap. 1. ubi de Jo. Antiocheno Chronog. Monacho. §. X. *lin.* 15. pro, *quarto*, lege, *octavo*. §. XIV. *lin.* 8. lege, 565. §. XV. *lin.* 9. *poſt* certiſſimum: *adde*; & deſinit quidem in anno illius imperii vel XXXVIII. vel ſaltem XXXVII°. §. XVII. *lin.* 24. ſcr. *Anaſtaſio*. Ibid. *lin.* 48. *lege*, ab eo. *In not. ad.* §. XIX. *b. lin.* 3. ſcr. *Concilium* V. §. XXIV. *lin.* 29. ſcr. argumentum. *In not. ad lin.* 51. §. XXIV^{æ}. *lege*, ubique habet 5000. §. XXVIII. *lin.* 21. *poſt*, Georgius Piſides; *adde*: vel, ut verius dicam, ſine ullo Prænomine, ſimpliciter *Piſides*. §. XXXIII. *lin.* 6. ſcr. nominis. §. XXXIV. *lin.* 26. ſcr. *Ptolemaicarum* §. XXXVII. *lin.* 17. *in* Prænomine, *dele*, Præ. §. XXXIX. *lin.* 2. pro (;) pone (,) Quæ alia ſunt levia, ſibi corriget Lector humanus.

INDEX AUTORUM.

a. *Jo. Malela* citatorum.

b Partem poſter. deſignat; * *Hamartolum.*

ACTA Apoſtolorum (non Canonica) p. 329
Æſchines p. 240
Africanus Chronog. p. 63, 74, 83, 88, 111, 112, 201, 351
Alexandrinarum rerum Scriptores p. 284
Apollonius Hiſt. p. 97
Archilochus p. 82
Arianus Chronog. p. 358
Ariſtoteles p. 240
Auleas p. 73
Berenicæ Hæmorrhouſæ Libel. ſupplex ad Herodem p. 306
Brunichius Rom Chron. p. 239
Buttius (ſeu Bottius) Chronog. p. 39, 246, 340
Callimachi Eteſia (Scr. Ætia) p. 221
Caſtor. p. 20
Cephalion p. 47, 52, 58, 111, 209.
Charax Hiſt. p. 99, 221
Clemens Chronog. p. 39, 295, 298, 312. *b.* 155
Cyrillus Epiſcopus p. 69
In libro contra Julianum p. 30, 240
**Daniel (Porph. in Libro de Bel. & Dracone)* p. 20
Demarchus p. 52
Democritus p. 104
† *Deucalionis Hiſtoria Diluvii* p. 85
Dictys p. 134, 148, 168, 152, 155, 168, 172, 322
Didymus Hiſt. p. 99, 106, 212
Diodorus p. 64, 83
Dionyſius p. 243
Dion. Areopagita p. 325
Domitianus Hiſt. p. 409
Domninus p. 109, 181, 265, 303, 345, 378, 392, 393
Eſaias Porph. p. 183, &c.
Euripides de Europa &c. p. 35
de Danae p. 39
de Antiopa p. 58
de Paſiphae p. 106
in Bacchis p. 51
in Oedipo p. 63
(In Sthenebœa) p. 104
(In Hippolyto) p. 109
In Cyclope p. 148, 149
(In Iphigenia in Tauris) p. 174
In Meleagro p. 210
Euſebius Pamphili p. 63, 68, 85, 191, 243, 251, 265, 295, 330, 337. *b.* 155
Euſtathius Chronog. b. p. 115
Eutropius Chronog. b. p. 24
Eutychianus Chronog. b. p. 21
Florus p. 270
Hermes Triſm. p. 27
Herodotus p. 29, 200
Homerus p. 26, 152, 168
Joannes Epiſc. p. 69
Joſephus in Antiq. p. 69, 319

De

De Bell. Jud. p. 337
Legatus Juſtiniani ad Indos (Nonnoſus) b. p. 194
Licinnius Rom. Chronog. p. 229
Livius p. 226, 233, 277
Lucanus Poeta p. 290
* *S. Lucas* p. 9
Lucianus p. 93
Magnus Carrenſis Chronog. b. p. 17
Manetho p. 27. 71
Moſes Proph. p. 6. 18. 80. 91
Neſtorianus Chron. b. p. 11. 85
Ninus p. 93
* *Origenes* p. 12
Orpheus p. 88
Orphei Interpres p. 91, 92
Palæphatus (alius ab edito) p. 26. 38. 48. 63. 75. 101. 267
† *Paridis Hymnus in venerem nuncupatus* Ceſtus; *& Oratio in eandem Encomiaſtica* p. 115
Pauſanias (alius ab edito) p. 44. 251. 260. 320
Pharaoh Petiſſonius Comicus p. 76
Phidias, ſeu Phidalius, Corinthius p. 149. 152
Philochorus p. 52
Philoſtratus Hiſt. (alius ab editis) p. 393
Phlegon Athen. p. 310
Plato p. 105. 240
Plinius Rom. Hiſt. p. 226
Plutarchus p. 66
Polybius p. 200
Porphyrius p. 67
Priſcus Thrax b. p. 60
Pythagoras Samius Hiſt. p. 201
Rheginus p. 64
Saluſtii Hiſtoria Catilinaria p. 266
S. Scriptura p. 73. 70. 203. 297
Servius Rom. (in Virgilium) p. 206. 229
Siſyphus Cous p. 148. 152. 167
Sophocles p. 47
Sotates Scriptor Aſtronomicus p. 27
* *Symmachus (Interpres Biblii)* p. 7
Tatianus p. 312
Thales Hiſt. p. 200
Theophilus Chronog. p. 32. 71. 105. 269. 284. 295. 325 b. 155. 156
Tiberiani Epiſtola ad Trajanum p. 356
Timotheus Chronog. p. 92 200. 202. 295. b. 155. 156
Timotheus Perſarum Baſtagarius b p. 178
Tranquillus (Suet.) Hiſt. p. 39
Virgilius Poeta p. 168. 277
In Clypei Deſcriptione 283
Xenophon. p. 240

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΑ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΑΝΤΙΟΧΕΩΣ,
Τοῦ ϗ
ΜΑΛΑΛΑ.

CHRONOGRAPHIA
JOANNIS ANTIOCHENI,
Cognomento
MALALÆ.

Cui, cum ſit ἀκέφαλος, præfixa ſunt Anonymi cujuſdam Excerpta Chronologica, ab Orbe Condito deducta, necdum edita.

ΒΙΒΛΟΣ γενέσεως ἀνθρώπων ᾗ ἡμέρᾳ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν Ἀδάμ, κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν αὐτοῦ. [1] ὕτω μὲ οὖν ὁ πρῶτος ἐγένετο ἄνθρωπος παρὰ θεῷ, ᾧ ὄνομα Ἀδάμ, [2] καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ Εὔα· ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτοὺς ὁ θεός. Ο δὲ Ἀδὰμ ἐγένν-

LIBER generationis hominum quo die creavit Deus Adamum, ad imaginem & ſimilitudinem ſuam. Hic ſcilicet primus hominum à Deo conditus eſt; Adamus autem vocatus eſt; uxorem vero habuit Evam: Maſculum & fœminam Deus creavit eos. Ada-

---

1. Οὕτω μὲ οὖν] Forte legendum ὅτος.

2. καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ Εὔα] Scr. Εὐα.

mus autem ex uxore ſua tres genuit filios, Cainum, Abelum, & Sethum; filiaſque duas, Azuram & Aſuam. Adamus autem ex juſſu divino nomina indidit omnibus quadrupedibus, volatilibus, amphibiis, reptilibus, piſcibus, liberiſque ſuis. Ipſe vero, uxorque, nomina ſua à Dei angelo acceperunt. Cainus autem ſororem ſuam primogenitam, Azuram, uxorem habuit, Sethus vero Aſuam natu minorem. Cæterum Abelus virgo, juſtuſque erat, & paſtoriciam exercebat: de gregibus autem ſuis victimas Deo offerens, & ab eo acceptus, à fratre ſuo Caino per invidiam occiſus eſt.

Cainus autem agriculturæ intentus erat: poſt condemnationem vero deterior factus, menſuras, pondera & limites primus excogitavit. Urbe deinde in terra Naid, è regione Eden, extructa, Enos, à filii ſui nomine, vocavit eam: coactiſque in unum ſuis omnibus, bellis operam dedit. Ædis deinde ruina oppreſſum periiſſe eum volunt nonnulli: alii vero à Lamecho eum perhibent interemptum. Cæterum Cainus genuit Enoſum; Enoſus vero Gaidadum; Gaidadus Maleleelem; Maleleel Mathuſalam; à quo Lamechus

σεν [1] ἐκ τ γυναικὸς αὐτῆς υἱοὺς τρεῖς, τ Καΐν, τ Αβελ, καὶ τ Σήθ, καὶ θυγατέρας δύο, τὴν Αζυραν, καὶ τὴν Ασυάμ. Καὶ ὁ μὲν Αδὰμ κτ' κέλευσιν θεῦ ἐπέθηκεν ὀνόματα πᾶσι τοῖς τετραπόδοις, καὶ πετηνοῖς καὶ ἀμφιβίοις, καὶ ἑρπετοῖς, καὶ ἰχθῦσι, καὶ τοῖς ἑαυτῦ τέκνοις· τὸ δὲ αὐτῦ ὄνομα, καὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ ἄγγελος κυρίου εἶπεν αὐτοῖς. Καὶ ὁ μὲν Καΐν ἔλαβε γυναῖκα [2] τ τρεσβύτην ἀδελφὴν αὐτῆς, Αζυραν, Σὴθ δὲ τὴν δευτέραν, Ασυάμ· καὶ ὁ μὲν Αβελ παρθένος τε, καὶ δίκαιος ὑπῆρχε, καὶ ποιμὴν τρεβάτων, ἐξ ὧν θυσίας τροσαγαγὼν τῷ θεῷ, καὶ δεχθεὶς, ἀναιρεῖται, φθονηθεὶς ὑπὸ τῦ ἀδελφῦ αὐτῦ Καΐν.

Ο δὲ Καΐν γεωργὸς τυγχάνων, καὶ μετὰ τὴν καταδίκην χρόνους βιώσας, τρῶτος μέτρα, καὶ σάθμια, καὶ γῆς ὅρυς ἐπενόησεν· εἶτα κτίσας ἐν γῇ Ναΐδ πόλιν, κατέναντι Εδέμ, ἐπωνόμασεν αὐτὴν [3] εἰς ὄνομα τ υἱῦ αὐτῦ Ενώς· καὶ εἰς ἓν συναγθεῖν τὺς οἰκείυς αὐτῦ ἀναγκάσας εἰς πολέμυς ἑαυτὸν ἀπησχόλει. κτ' δὲ ταῦτα τ οἰκίας ἐφ' αὐτὸν πεσύσης ἀπέθανεν, ὡς ἔνιοί φασιν· ἕτεροι δὲ, ὅτι Λαμὲχ αὐτὸν ἀπέκτεινεν. Αλλ' ὁ μὲν Καΐν ἐγέννησε τ Ενὼς, ὁ δὲ Ενὼς, τ Γαϊδάδ, ὁ δὲ Γαϊδάδ τ Μαλελεήλ, ὁ δὲ Μαλελεὴλ τ Μαθυσάλα, ὁ δὲ Μαθυ-

1. ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτῆς] Scr. αὐτῦ.

2. τὴν τρεσβύτην ἀδελφὴν αὐτῆς] Scr. αὐτῦ.

3. εἰς ὄνομα τ υἱῦ αὐτῦ Ενὼς] Scr. Ενὼχ; uti habet LXX. ſeniorum interpretatio; quam Græci omnes ſequuntur.

σάλα

σάλα τ Λαμέχ, ὃς ϗ δύο γυναῖκας ἀγόμενος, Ελδὰν καὶ Σελλὰν ἐγέννησε τ Ιωβήλ, ϗ τ Ιυβὰλ, ϗ τ Θοβέλ. ὁ μὲν Ιωβὴλ κατέδειξε κτηνοτροφίαν, ὁ δὲ Ιυβὰλ κατέδειξε ψαλτήριον ϗ κιθάραν, ὁ δὲ Θοβὲλ σφυροκοπίαν χαλκοῦ ϗ σιδήρου. ϗ ὁ μὲν ἐν σκηναῖς κατοικεῖν, κτηνοτροφεῖν τε, ϗ γεωργεῖν ἠρέτίσατο· ὁ δὲ κιθαρῳδίας, ϗ τραγῳδίας τοῖς δαιμονικοῖς ὀπαδήμασι προσεπενόησεν. ὁ δὲ ξίφη τε, ϗ ὅπλα χορηγεῖν εἰς πολέμους ἐμηχανήσατο. Τὸ οὖν γένος Καΐν, μεχρὶ τούτου ἀξιωθὲν μνήμης, τ ἀριθμοῦ τῶν πατέρων ἀποκρίνεται, ἵνα μὴ ϗ τοῖς προτοις ἢ συνταπόμενος, μηδὲ τῆς ἐξῆς ἀφηγούμενος. Τὸ τοίνυν, Πᾶς ὁ ἀποκτείνας Καΐν ἑπτὰ ἐκδικήσεται, τοιούτῳ ἔχει τ λύσιν. Εκαστος μὲν τῷ ἑαυτοῦ ἁμαρτήματι ἀποθανεῖται. σὺ δὲ, ὁ τοῦ φόνου καταρξας, ϗ πᾶς ἄλλοις ὑφηγητὴς τ ἁμαρτήματος γενόμενος, ἑπτὰ ἐκδικήματα ἀπαλύσεις, τουτέστιν, ἑπταπλασίως τιμωρηθήσῃ, καὶ πάμπολλα. Σύνηθες γὰρ τῇ γραφῇ 1 τ ἀριθμὸν τοῦτον ἑπταπλασίονα κεχρῆσθαι, καὶ ἔστιν ἀδιορίστου πλήθους σημαντικόν· ὡς τὸ, Ἀπόδος τοῖς γείτοσιν ἡμῶν ἑπταπλασίονα· ϗ τὸ, Ἡ στεῖρα ἔτεκεν ἑπτά· ϗ ὃ λέγω σοι, ἕως ἑπτάκις, ἀλλ' ἕως ἑβδομήκοντα ζ'. Εν μὲν γὰρ τοῖς ἀπὸ τοῦ Καΐν

genitus eſt; qui duabus ductis uxoribus, Ada, & Sela, Jobelum, Jubalum, & Thobelum progenuit. Jobelus autem armentarius fuit Jubalus vero pſalterium excogitavit, & Citharam, at Thobelus ære & ferro tractando occupatus fuit. Ille itaque in tentoriis degens, armentis naſcendis atque agriculturæ ſeſe devovit: alter tragœdiarum & Comœdiarum, dæmonicis addictus ſtudiis, primus auctor fuit: Hic vero gladiis, armiſque in belli uſum fabricandis operam dedit. Atque hactenus quidem Caini progenies memoratu digna, à numero tamen Patriarcharum excluditur; adeo ut nec ipſe primis Patribus annumeretur; nec, ceu generis ſui auctor, deinceps recenſeatur. Illud vero, *Omnis qui occiderit Cain ſeptuplum punietur*, hoc modo intelligendum eſt. Unuſquiſque pro peccato ſuo morietur: Tu vero, qui homicidium primus patraſti, aliiſque hujus ſceleris auctor primus extitiſti, ſeptuplum punieris; id eſt, ſeptemplices, graveſque dabis pœnas. Scripturis enim ſolenne eſt numerum hunc pro multipici ponere; indefiniti enim numeri nota eſt: ut in illo loco; *Redde vicinis noſtris ſeptuplum*: &, *Sterilis peperit ſeptem*: &, *Non dico tibi, uſque ſeptiès; ſed*

1. ἀριθμὸν τοῦτον ἑπταπλασίονα κεχρῆσθαι] Lego, τῷ ἀριθμῷ τούτῳ ἑπταπλασίονι.

uſque ſeptuagies ſepties. In facinore vero hoc à Caino perpetrato, peccatum I, erat Invidia: II, Fraus: III, Homicidium: IV Quod in fratrem commiſſum eſt V, Quod homicidium primum erat VI, Quod parentes luctu affecit: VII, Quod Deo mentitus eſt. Hæc quidem ſeptem ſunt Caini peccata. Pœnæ vero, quibus à Juſtitia Divina caſtigatus eſt, ſunt iſtæ: I, *Maledicta terra propter t*: II, *Operaberis terram*: III, *Non dabit tibi vires ſuas*: IV, *Gemebundus, & pavefactus*; ibidemque V, *eris ſuper terram*: VI, quam Cainus ipſe indicavit his verbis; *ſi ejeceris me à te & à facie tua abſcondar* VII, Quod nec occulta fuit hæc pœna, ſed ſigno notabili omnibus manifeſtata dictum enim eſt; *Poſuitq; Dominus in Cain ſignum, ut non interficeret eum omnis qui inveniſſet.*

Adamus autem, annos natus CCXXX genuit Sethum. Sethus vero iſte primus invenit literas Hebraicas, & ſapientiam, ſigna item cœleſtia, annorumque converſiones, menſes etiam, & ſeptimanas ſtellis etiam nomina indidit, & quinque Planetis, tantum ut ab hominibus dignoſcerentur: quorum I, Saturnum nominavit; II, Jovem; III, Martem; IV, Venerem; V, Mercurium; duo-

τετολμημμένοις πρῶτον ἁμάρτημα φθόνος, ϛ', δόλος, γ', φόνος, δ', ὅτι ἀδελφῷ, ε', ὅτι πρῶτος φόνος, ς', ὅτι γονεῦσι πένθος ἐποίησεν, ζ', ὅτι θεῷ ἐψεύσατο· ταῦτα μὲν τὰ τοῦ Κάϊν ζ' ἁμαρτήματα. Αἱ δὲ εἰς κόλασιν αὐτοῦ παρὰ τῆς θείας δίκης ἐπενεχθεῖσαι τιμωρίαι εἰσὶν αὗται. α', ὀπισθότονος ἡ γῆ ἀπὸ σου, ϛ', ἐργᾷ τὴν γῆν, γ', ἡ προσθήσει τοῦ δοῦναί σοι τὴν ἰσχὺν αὐτῆς, δ', στένων καὶ τρέμων, [1] μετὰ τοῦ ε', ὀμοῦ, ἔσῃ ὅπὶ τῆς γῆς, ς', ἣν αὐτὸς ἀπεκάλυψεν ὁ Κάϊν, εἰπών· εἰ ἐκβάλλῃς με νῦν ἀπὸ σου, καὶ ἀπὸ προσώπου σου κρυβήσομαι, ζ', τὸ μηδὲ κρύπτεσθαι τὴν πικρίαν, ἀλλὰ σημείῳ προσθήκῃ πᾶσι [2] δηλοποιῆσαι· ἔδετο γάρ, φησὶ, κύριος ὁ θεὸς τῷ Κάϊν σημεῖον, τοῦ μὴ ἀνελεῖν αὐτὸν πάντα τὸν εὑρίσκοντα αὐτόν.

Ο δὲ Ἀδὰμ σλ' ἐτῶν ἦν, ὅτε ἐγέννησε τὸν Σήθ. οὗτος ὁ Σὴθ πρῶτος ἐξεῦρε γράμματα Ἑβραϊκά, καὶ σοφίαν, καὶ τὰ σημεῖα τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τὰς τροπὰς τοῦ ἐνιαυτοῦ, καὶ τοὺς μῆνας, καὶ τὰς ἑβδομάδας, καὶ τοῖς ἄστροις ἐπέθηκεν ὀνόματα, καὶ τοῖς πέντε πλανήταις, εἰς τὸ γνωρίζεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ μόνον, καὶ τὸ μὲν α' πλανήτῃ ἀστέρα ἐκάλεσε Κρόνον, [3] τὸ δὲ ϐ' Δίαν, τὸ

1. μετὰ τὸν ε'] Forte legendum, μετὰ τῆς ε'.

2. δηλοποιῆσαι] Scr. δηλοποιεῖσθαι.

3. τὸν δὲ ϐ' Δίαν] Scr. Δία.

δὲ

δὲ γ' Αρεα, ϟ δὲ δ' Αροδίτῃ, ϟ δὲ ε' Ερμῆ· τὰς γὰρ δύο φωσφόρας, ἥλιον, καὶ σελήνην ὁ θεὸς ἐκάλεσε.

Σὴθ δὲ ὢν ἐτῶν σέ', [1] ἐγέννησε τὸν Ενως ἕτερον, [2] ὃς ἤλπισεν ὀνομαλεῖσθαι τοῦ κύριον. Μετὰ τοῦτον οἱ αὐτοῦ ἀπόγονοι, καὶ ὁ Σὴθ, θεομυηθέντες ἄνωθεν, ἔγραφον τὰ μέλλοντα ἐπὶ τοῦ κατακλυσμοῦ, ἐν λιθίναις, καὶ ὀπτακίνοις πλαξὶ, σημαίνοντες ὅτι ἀναλωθῆναι καὶ φθαρῆναι μέλλει τὸ πᾶν, ἢ ὑπὸ πυρὸς, ἢ ὑπὸ ὕδατος· καὶ εἰ μὲν ὑπὸ πυρὸς, σωθήσονται τὰ γράμματα ἐν ὀπτακίναις πλαξί· εἰ δὲ ὑπὸ ὕδατος, ἐν λιθίναις. ἐλθόντος δὲ τοῦ κατακλυσμοῦ, [3] καὶ ἅπαντας ἀπολέσας, μόνος ἐσώθη Νῶε, καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, καὶ αἱ δυγατέρες πρὸς δευτέρᾳ ἀνακαίνισιν κόσμου. Μετὰ δὲ τὸν κατακλυσμὸν, Καϊνὰν, ὁ υἱὸς Αρφαξὰδ, συνεγράψατο τὴν ἀστρονομίαν, εὑρηκὼς τὴν παρὰ Σὴθ, καὶ τῶν αὐτοῦ τέκνων τὴν ὀνομασίαν, ὡς εἴρηται, [4] καὶ τὴν ἀστέρων, ἐν πλακὶ λιθίνῃ γεγραμμένην· ἥτις καὶ μετὰ τὸν κατακλυσμὸν [5] εἰς

bus enim Luminaribus, Soli nempe, & Lunæ, Deus nomina imposuit.

Sethus vero, annum agens quintum supra ducentesimum, Enosum alterum genuit; qui speravit vocari Dominus. Hujus posteri, atque Sethus, cœlitus edocti, de futuro diluvio scripserunt in tabulis tum lapideis, tum latericiis, innuentes mundum universum consumptum iri, vel ab igne, vel ab aqua; & si ab igne, literas hasce tabulas latericias, sin ab aqua, lapideas incolumes præstituras. Superveniente itaque diluvio, cunctaque obruente, solus Noa, cum filiis & filiabus suis, in orbis novi instaurationem, servatus est. Post diluvium vero Cainan, filius Arphaxad, inventa hac Sethi, filiorumque ejus tabula lapidea astrorum, uti dictum est, nominibus inscripta, Astronomicam scientiam conscripsit. Columna vero hæc post diluvium in Sirido monte reperta est; supereſtque ad hnnc

---

1. ἐγέννησε τ Ενὼς ἕτερον] Errorem suum priorem hic prosequitur Auctor, dum Caini filium, cujus nomine urbem à se conditam pater insignivit, Enosum, non Enochum vocat.

2. ὃς ἤλπισεν ἐπικαλεῖσθαι τ κύριον] Legendum ex LXX. Interpret. τὸ ὄνομα κυρίου. Verba habentur Gen. c. 4. v. 26. Verum in loci hujus versione, non verborum sed Auctoris sensum, licet à veritate Hebraicæ Græcæque linguæ usu alienum utcunq; expressimus. Nam & infra demonstrare contendit, Enosum Domini Dei nomine vocatum fuisse. Atque in hoc etiam est Cedrenus: vide etiam Glycam, p. 2. Cæterum hæc nos non debent morari.

3. καὶ ἅπαντας ἀπολέσας] scr. ἀπολέσαντος.

4. καὶ τ ἀστέρων] καὶ hoc loco redundare videtur.

5. εἰς τὸ Σιριδος ὄρος Cedrenus habet, εἰς τὸ Σιριδον ὄρος: Glycas etiam *Siridum Montem* nobis profert; & uterque ex eodem Josepho; apud quem tamen legimus tantum, μέσῃ δ' ἄρᾳ ἡ δεῖρα κεῖται τῆς Συριάδος: ubi Syriæ regionis, non montis nescio cujus Siridi, mentio habetur.

uſque diem, uti Joſephus teſtatur.

Adamus itaque annos natus CCXXX, uti tradit ſapientiſſimus ac divinus Propheta Moſes, Sethum genuit: mortuus autem eſt ipſo tranſgreſſionis die. Quum enim dies apud Deum mille annorum ſit ſpatium, Adamus annis DCCCCXXX tantum exactis, diem ſuum obiit: ſepultum vero eum tradunt in regione Hieroſolymitana, uti teſtatur Joſephus.

Sethus autem annos natus CCV, genuit Enoſum; & deinceps vixit annos DCCVII, & mortuus eſt: omnes itaque anni ejus fuerunt DCCCCXII. De hoc dictum eſt: *Ingreſſi ſunt filii Dei ad filias hominum*; nempe ad mulieres à Caino oriundas. Deum enim eum appellarunt illius ævi homines, tum ob literas Hebraicas, & aſtrorum nomina ab illo excogitata; tum ob inſignem ejus pietatem. Hic etiam primus Dei nomine appellatus eſt; juxta illud quod Moiſi dicit Dominus: *Conſtitui te Deum Pharaonis*. De virtute etiam illuſtribus, & ſpiritualibus hominibus, X de Judicibus populi dixit, *Diis non detrahes, & principibus populi tui non maledices*. Merito

τὸ Σίειδ ὄρος ἔμεινε, καὶ ἔστιν ἕως ἄρτι, ὡς φησιν Ἰώσηπος.

Ἀδὰμ τοίνυν, ὑπὸ τοῦ σοφώτατον καὶ θεῖον ὑποφήτου Μωϋσέως, γηγόμενος ἐτῶν σλ', ἐγέννησε τὸν Σήθ, ζήσας δὲ ὑπὲρ τὰ παραβάσεως ἡμέραν· [1] χιλιονταετίας γὰρ τὸ παρὰ θεοῦ ἡμέρας ἐχούσης τὸ διάστημα, πλὴν ἔτη μόνον ζήσας ἑνακόσια. Τοῦτον λέγεται ταφῆναι ὑπὲρ τὰ τῶν Ἱεροσολύμων γῆν, ὡς φησιν Ἰώσηπος.

Σὴθ δὲ γηγόμενος ἐτῶν σέ, ἐγέννησε τὸν Ενὼς, καὶ μετὰ τοῦτο ἔζησεν ἔτη ψζ', καὶ ἀπέθανε, ζήσας τὰ πάντα ἔτη ϡιβ'. ὥσὲ ἔφηται, εἰσῆλθον οἱ υἱοὶ τοῦ θεοῦ πρὸς τὰς θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων, ἤτοι τὰς ἀπὸ τοῦ Κάϊν. θεὸν γὰρ αὐτὸν οἱ τότε ἄνθρωποι προσηγόρευον, διὰ τὸ ἐξευρεῖν τὰ Ἑβραϊκὰ γράμματα, τὰς τῶν ἀστέρων ὀνομασίας, καὶ πρὸς τούτοις καὶ τὴν πολλὴν αὐτοῦ εὐσέβειαν θαυμάσαντες. [2] ὅς γε καὶ πρῶτος ὠνομάσθη θεὸν καλεῖσθαι καὶ ὀνομάζειν, καθὰ καὶ τὸ Μωϋσῇ λέγει κύριος· Θεὸν δέδωκά σε τῷ Φαραώ· καὶ ὥσὲ τῶν ἐναρέτων, καὶ πολλαπλῶν, καὶ τῶν κειτῶν ἔφη, Θεοὺς οὐ κακολογήσεις, καὶ ἄρχοντας τοῦ λαοῦ σου οὐκ ἐρεῖς κακῶς. Εἰκότως οἱ τοῦ Σὴθ τοῦ

1. χιλιονταετίας γὰρ &c.] Dixiſſet potius, χιλιετίας. ſcilicet reſpicit illa Apoſtoli verba, 2 Pet. 3. 8. μία ἡμέρα παρὰ Κυρίῳ ὡς χίλια ἔτη, καὶ χίλια ἔτη ὡς ἡμέρα μία.

2. ὅς γε καὶ πρῶτος ἐπικαλεῖσθαι θεὸν] Forte legendum, ὅς γε καὶ πρῶτος ἤλπισεν ἐπικαλεῖσθαι θεὸς, καὶ ὀνομάζεσθαι: Hæc enim Auctoris mens eſſe videtur; ut & eis quæ præcedunt, quæ ſequuntur etiam, apparet.

Ενὼς,

Ενὼς, καὶ Ενὼχ παῖδες, υἱοὶ θεῦ, καὶ υἱοὶ τῶν θεῶν, κατὰ τὸν Σύμμαχον, νοείσθωσαν [1] οἵτινες ἁλῶντες ἀκολασίᾳ, πρὸς τὰς θυγατέρας Κάϊν εἰσῆλθον, [2] ἐξ ὧν οἱ τῆς κατ' ἀλλήλου μιαιγαμίας γίγονται γίγαντες, διὰ μὲν τὸν δίκαιον Σὴθ, ἰσχυροὶ, καὶ μέγιστοι, διὰ δὲ τὸν ἄδικον καὶ βέβηλον Κάϊν, πονηροὶ, καὶ κάκιστοι.

3 Ενὼς δὲ γεγόμενος ἐτῶν ρμ', ἐγέννησε τὸν Καϊναν· καὶ μετὰ τοῦτο ἔζησεν ἔτη ψμ', καὶ ἐγέννησε τὸν Μαλελεὴλ, καὶ ἀπέθανε, ζήσας τὰ πάντα ἔτη ϡδ'.

Μαλελεὴλ δὲ γεγόμενος ἐτῶν ρξέ, ἐγέννησε τὸν Ιάρεδ· καὶ μετὰ τοῦτο ἔζησεν ἔτη ψλ', καὶ ἀπέθανε, ζήσας τὰ πάντα ἔτη ωζέ'.

Ιάρεδ δὲ γεγόμενος ἐτῶν ρξϛ', ἐγέννησε τὸν Ενώχ· 4 καὶ μετὰ τοῦτο ἔζησεν ἔτη ω', καὶ ἀπέθανε· (ὡς εἴρηται ὑπ μετάθεσις·) ζήσας τὰ πάντα ἔτη ϡξϛ'.

Ενὼχ δὲ γεγόμενος ἐτῶν ρξέ', ἐγέν-

itaque Sethi, Enoſi, & Enochi filii, ſecundum Symmachum, filii Dei, & Deorum, dicti intelligantur; qui amore filiarum Caini flagrantes, ad eas ingreſſi ſunt: ex quibus pollutis nuptiis Gigantes nati ſunt, propter juſtum quidem Sethum, robuſti, & proceriſſimi; propter Cainum vero iniquum & profanum, improbi, peſſimique.

Enoſus autem annos natus CXL, genuit Cainanum; & deinde vixit annos DCCXL, & genuit Maleleelem, & mortuus eſt, cum vixiſſet annos DCCCCX.

Maleleel vero annos natus CLXV, genuit Jaredum, & deinceps vixit annos DCCXXX, & mortuus eſt, cum vixiſſet annos DCCCXCV.

Jaredus autem annos natus CLXII, genuit Enochum, (qui tranſlatus eſſe dicitur:) & deinde vixit annos DCCC, & mortuus eſt, cum vixiſſet annos DCCCCLXII.

Enochus vero annos natus

---

1. οἵτινες ἁλῶντες ἀκολασίᾳ] Scr. ἁλόντες.

2. ἐξ ὧν οἱ τῆς κατ' ἀλλήλ μιαιγαμίας γίγονται γίγαντες] Locus iſte mutilus eſt, quem ex Suida reſtituere licet, hoc modo: ἐξ ὧν οἱ ἐκ τῆς κατ' ἀλλήλ μιαιγαμίας γίνονται γίγαντες.

3. Ενὼς δὲ γεγόμενος ἐτῶν ρμ',] Omnia hic mendoſa, & mutila: veriſimile eſt hoc modo ſcripſiſſe Auctorem. Ενὼς γεγονὼς ἐτῶν ρ', ἐγέννησε τὸν Καϊναν· καὶ μετὰ τοῦτο ἔζησεν ἔτη ψιέ', καὶ ἀπέθανε, ζήσας τὰ πάντα ἔτη ϡδ'. Καϊναν δὲ γεγόμενος ἐτῶν ρο', ἐγέννησε τὸν Μαλελεὴλ, καὶ μετὰ τοῦτο ἔζησεν ἔτη ψμ', καὶ ἀπέθανε, ζήσας τὰ πάντα ἔτη ϡδ'.

4. καὶ μετὰ τοῦτο ἔζησεν ἔτη ω϶'.] Iterum confuſa omnia: locus tamen iſte, ab oſcitantibus librariis fœdiſſime mutilatus, hoc modo fortaſſe ex Euſebio reſtituendus. καὶ μετὰ τοῦτο ἔζησεν ἔτη σ', καὶ μετετέθη, ζήσας τὰ πάντα ἔτη τξέ'. Μαθουσαλὰ δὲ γεγόμενος ἐτῶν ρξζ', ἐγέννησε τὸν Λάμεχ, καὶ μετὰ τοῦτο ἔζησεν ἔτη ω϶', καὶ ἀπέθανε, ζήσας &c. Sed videamus etiam LXX. hoc loco.

clxv.

CLXV, genuit Mathuſalam, & deinde vixit annos DCCCII, & mortuus eſt, cum vixiſſet annos DCCCCLXIX.

Lamechus autem annos natus CLXXXVIII, genuit Noam, & deinceps vixit annos DLXV, & mortuus eſt cum vixiſſet annos DCCLX. Duorum vero Lamechorum meminit ſcriptura; unius, à Caino oriundi; alterius, qui Noæ pater erat. Noa enim natus eſt, non à Lamecho qui à Caino ortum duxit; qui etiam virum occidit, & adoleſcentulum; ſed à poſteriore, ejuſdemque cognomine qui ex Sethi poſteris erat. Ille enim dicit: "Occidi virum in vulnus me-"um, & adoleſcentulum in "livorem meum. Et quod duo homicidia perpetraſſet, occiſorumque uxores ambas, Eldam & Selam, ſibi accepiſſet, ipſe ſeptuagies ſeptemplicis punitionis ſe dignum profitetur. "Septuplum enim "(*inquit*) ultio dabitur de "Cain; de Lamech vero ſe-"ptuagies ſepties. Atque ideo majorum pœnarum dignus cenſebatur Lamechus, (quas etiam paſſus eſt) eo quod Enochi juſti fratres è medio ſuſtuliſſet; qui ex fide idcirco Deum precatus eſt, ne ipſe tali morte periret: precibus itaque

γνησε τ̃ Μαθουσάλα· καὶ μ̃ τ̃το ἔζησεν ἔτη ω̃ϛ', καὶ ἀπέθανε, ζήσας τὰ πάντα ἔτη ϡξθ'.

Λάμεχ δ̃ ἡλικίαν ρπη', ἐγέννησε τ̃ Νῶε· κὴ μ̃ τ̃το ἔζησεν ἔτη φξε', καὶ ἀπέθανε, [1] ζήσας τὰ πάντα ἔτη ψνθ'. Δύο τοίνυν Λάμεχ ἡ γραφὴ μνημονεύει· ἕνα μ̃, τ̃ ἀπὸ τ̃ Καΐν· [2] ἕτερον δ̃, τ̃ πατρὸς Νῶε· Γεγέννηται γὰρ Νῶε ὁ διὰ Λάμεχ, ἐκ ἐκ τ̃ Καΐν, τ̃ κὴ πεφονευκότ@ ἄνδρα καὶ νεανίσκον, ἀλλ' ἐκ μεταγενεστέρ, κὴ ἐξ ὁμωνύμου, τ̃ ἀπὸ Σήθ· "ἐκεῖν@ γὰρ "λέγει, ἄνδρα ἀπέκτεινα εἰς τραῦ-"μα ἐμοὶ, κὴ νεανίσκον εἰς μώλωπα ἐμοί. Καὶ ὡς δύο φόνους πεποιηκώς, κὴ τ̃ δύο τὰς γυναῖκας εἰληφὼς, Ελδὰν, κὴ Σελαὴ, ἑαυτὸν καταμέμφεται ἑβδομηκοντάκις ἑπτὰ ἄξιον εἶναι κολάσεως, ὅτι ἐκ Καΐν μ̃, φησὶν, ἐκδικεῖται ἑπτάκις, ἐκ δ̃ Λαμὲχ ἑβδομηκοντάκις ἑπτά· διὰ τ̃το [3] μειζόνως κολάζηται, ὥσπερ κὴ ὁ [4] Λάμεχ ἔτως πέπονθε· τ̃ δικαίᾳ γὰρ Ενὼχ ἀδελφὸς ἀνῄρηλε, τ̃ πίσ διὰ τ̃τον προσδεξαμένε, μὴ ἰδεῖν τοιο̃τον θάνατον [5] κὴ ἀκηδεὶς μεταπέμπη. Ην δὲ Ενὼχ ἐκ τ̃ δικαίᾳ Σήθ, ἐξ ἧ Χριστὸς κατάγε-

ejus auditis, tranſlatus eſt. Eno-

---

1. ζήσας τὰ πάντα ἔτη ψνθ'] Numerus iſte mendoſus eſt: ſcribendum ψνγ', ſecundum Auctoris computum.

2. ἕτερον δὲ τ̃ πατρὸς Νῶε] Scr. τὸν πατέρα Νῶε.

3. μειζονως κολάζηται] Scr. κολάζεται.

4. Λάμεχ ὕτως πέπονθ.] Forte legendum, ὕτω.

5. ἀκηδεὶς μεταπέμπη] Scr. μεταπέμπηται,

ται, ἱστορολογέμενος κατὰ τὸν τοῦ θεοῦ καὶ δίσεβῆς Λουκᾶ [1] ἀναπόδησιν ἕως τοῦ Σὴθ, καὶ τοῦ Ἀδάμ, καὶ τοῦ θεοῦ.

chus vero ortum duxit à justo Setho, à quo Christus oriundus est; cujus genealogiam divinus & sanctus Lucas recenset, retro eam deducens adusque Sethum, Adamum, & Deum.

Νῶε δὲ ἑκατονταετὴς ἐτῶν φ', ἐγέννησεν υἱοὺς τρεῖς, τὸν Σὴμ, τὸν Χὰμ, καὶ Ἰάφεθ. Μετὰ δὲ ἔτη ρ', [2] τοὺς ἑαυτοῦ τεχθῆναι υἱοὺς, εἰσῆλθεν εἰς τὸν κιβωτὸν, ὑπάρχων ἐτῶν χ', καὶ οὕτω γίνεται ὁ κατακλυσμός. καὶ ἐν τῷ ἑνὶ [3] καὶ χ', ἔτει τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἐξῆλθεν ἐκ τῆς κιβωτοῦ· καὶ [4] μετὰ τὸν κατακλυσμὸν ἔζησεν ἔτη τ', καὶ ἀπέθανεν, ζήσας τὰ πάντα ἔτη ϡν'. Ἐπαύσατο δέποτε ὁ κατακλυσμὸς ἐπαύσατο, ὁ μὲν φόβος ἐνεδίδου λοιπόν· ἐπετείνετο δὲ τὰ τῆς ἀθυμίας αὐτῷ σφόδρα, καὶ τὸ προφητικὸν ἔπαθεν, ὃ περὶ τῆς ἡμέρας κυρίου φησὶν Ἀμώς· Οὐ τρόπον ἐὰν ἐκφύγῃ ἄνθρωπος ἀπὸ προσώπου λέοντος, καὶ ἐμπέσῃ αὐτῷ ἡ ἄρκος, καὶ εἰσέλθοι εἰς τὸν οἰκίαν αὐτοῦ [5] καὶ ἀπερείσοι τὰς χεῖρας αὐτοῦ εἰς τὸν τοῖχον, καὶ δάκῃ αὐτὸν ὄφις· [6] οὕτω συνέβενε τότε. Καὶ γὰρ τῆς κιβωτοῦ προσφάντα, καὶ τῆς δυσώδους καὶ ξενοχορεμβώσης

Noa vero D annos natus, tres genuit filios, Semum, Chamum, & Japhetum. Exacto autem anno centesimo post filios hosce natos, Noa in arcam ingressus est, annos natus DC, propter aquas diluvii. Anno autem vitæ suæ DCI, ex arca egressus est: post diluvium ve o vixit annos CCCL, & mortuus est, cum vixisset annos DCCCCL. Diluvio tandem cessante, timorem quidem omnem deinceps deposuit; cæterum maxima eum cepit animi dejectio; & Propheticum illud omnino passus est, quod de die Domini ab Amoso dictum est: "Quomodo si fu-
"giat vir à facie leonis, &
"occurrat ei ursus; & ingre-
"diatur domum, & innitatur
"manu sua super parietem, &
"mordeat eum coluber: eo-
dem modo tunc temporis evenit. Ex arca quippe egressum, & fœtido illo arctoque carcere liberatum, tempestas

---

1. ἀναποδήσιν ἕως Σὴθ] Forte, scribendum, ἀναπόδισιν, ut enim ab ἀναναμνήζω, ἀνανάμνησις, ita ab ἀναποδίζω, ἀναπόδισις, formari potest: Græci tamen frequentius ἀναποδισμὸν dicunt.

2. τοὺς ἑαυτοῦ τεχθῆναι υἱοὺς] Articulus τοὺς hoc loco deesse videtur.

3. καὶ χ', ἔτει τῆς ζωῆς] scr. ἔτι.

4. μετὰ τὸν κατακλυσμὸν ἔζησεν ἔτη τ',] Scribendum τν', ut ex Textu sacro & Auctoris ipsius computatione manifesto apparet.

5. καὶ ἀπερείσοι τὰς χεῖρας] Scr. ἀπερείσοι.

6. οὕτω συνέβενε τότε] Scr. συνέβαινε.

alia priore nequaquam mitior eum excepit; cum generis ſui anguſtias, ipſamque adeo deletionem ob oculos jam haberet.

Semus vero, poſt annum ſecundum à diluvio, vitæ ſuæ anno CII, genuit Arphaxadum; & deinde vixit annos D, & mortuus eſt, ubi vixiſſet annos DCII.

Arphaxadus autem annos natus CXXXII, genuit Cainanum, & deinde vixit annos CCCC, & mortuus eſt, cum vixiſſet annos DXXXVIII.

Cainanus vero annum agens CIX, genuit Salam, & deinceps vixit annos CCCXXX, & mortuus eſt, cum vixiſſet annos CCCLXVII. Cæterum Sala jam grandior factus literis à patre imbutus eſt. Egreſſus autem, ad explorandum habitandi locum, in Chaldeam venit: ubi incidens in tabulas quaſdam lapideas literis inſcriptas, εὑρὼν ἀπαλλάττα, χειμὼν ἕτερος διεδέχετο, ι τ πρότερα ὐχ ἥπιον, τῷ ἀπορίαν ² καὶ ἀπώλειαν ἐννοήσας τ γένος.

Σὴμ. δὲ μτ' δύο ἔτη τ καταχλυσμοῦ, ³ γεγόμενος ρϛ' ἐτῶν, ἐγέννησε τ Αρφαξάδ. καὶ μτ' τοῦτο ἔζησεν ἔτη φ', καὶ ἀπέθανε, ζήσας τὰ πάντα ἔτη χϛ'.

4 Αρφαξὰδ ὁ γενόμενος ρλϛ', ἐγέννησε τ Καιναῖ· καὶ μτ' τοῦτο ἔζησεν ἔτη υ', καὶ ἀπέθανε, ζήσας τὰ πάντα ἔτη φλη'.

5 Καιναῖ ὁ γενόμενος ἐτῶν ρϑ', ἐγέννησε τ Σάλα· καὶ μτ' τοῦτο ἔζησεν ἔτη τλ, καὶ ἀπέθανε, ζήσας τὰ πάντα ἔτη τξζ'. τ δὲ Σάλα ὁ πατὴρ αὐξηθέντα γράμματα ἐξεπαίδευσε· καὶ δή ποτε ὁ Σάλα πορευθεὶς ἀποικίαν κατασκέψασθαι, ἐλθὼν καθ' γῆν Χαλδαίων 6 γράμματα ἐπί τινων λιθίνων πλίνθων ἐντυχών· (τὰ δ' ἐν αὐτοῖς ἄρα 7 τ Ἑλληνό-

ρων

---

1. τοῦ πρότερα ἐκ ἥττονα] Lego, ἡττόνων.

2. ἀπώλειαν ἐννοήσας] Scr. ἐννοήσαντα.

3. γενόμενος ρϛ' ἐτῶν] Scr. ρ'. Semus enim C. tantum annorum erat, quando genuit Arphaxadum: poſt quod tempus ſuperfuit annis D. Cæterum errorem hunc proſequitur Auctor in proxime ſequentibus, ubi eum DCII, annis vixiſſe vult.

4. Αρφαξὰδ ὁ γενόμενος ρλϛ', &c.] Omnia hîc mendoſa: Legendum, Αρφ. δὲ: γενόμενος ετων ρλε, ἐγέννησε &c. & deinde pro υ'. ſcribe υϛ'. uti habet LXX verſio, quam Græci ubique ſequuntur: ex iſtis enim numeris rite conficitur numerus totalis annorum DXXXVIII, quem Auctor nobis exhibet. Cæterum de Cainan hoc inſititio nihil dicemus: Nodus iſte ſumma jamdudum exercuit ingenia, necdum explicatur.

5. Καιναῖ ὁ γενόμενος ἐτῶν ρϑ',] Nec aliis, nec ſibi in hiſce calculis conſtat Auctor noſter. LXX ſeniores Cainan CXXX, annorum fuiſſe cum Salam generaret, & deinde vixiſſe annis CCCXXX affirmant: quibus numeris compoſitis, annis CCCCLX, non CCCXVII, uti Noſter habet conficiuntur.

6. γράμματα ἐπί τινων &c.] Scr. γράμμασιν ἐντυγχάνω enim dativo ſemper jungitur.

7. τῶν Ἑλληνόρων σοφῶν]

De

ρων φθοράδοσις·) ταῦτα ὃ ἐγχαράμμυ ὁ Σάλα, αὐτός τε ἐν αὐτοῖς ἐξημάρτανε, καὶ τοῖς ἄλλοις τὴν αὐτὴν ἀτοπίαν ἐξεπαίδευσεν. Ο δὲ Σάλα γεγόμενος ἐτῶν ρλ', ἐγέννησε τὸν Εβερ· καὶ μετὰ τοῦτο ἔζησεν ἔτη υ' πεία, καὶ ἀπέθανε, 1 ζήσας τὰ πάντα ἔτη φγ'.

Εβερ δὲ γεγόμενος ρλδ', ἐγέννησε τὸν Ιεκτὰν, καὶ τὸν Φαλέκ. ὅτε δὲ τοῦ Εβερ ἐννοοῦσιν οἱ ἄνθρωποι πύργον κατασκεάσαι ὑρανομήκη, πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ κατακλυσμοῦ, ὡς τοῦ θεοῦ ὀπιβουλεύοντος αὐτοῖς. ἦσαν γὰρ πάντες μιᾶς φωνῆς. Νεβρὼδ δὲ ὁ γίγας, 2 Χουσὶ τοῦ Αἰθίοπος υἱὸς, ὡρμήσατο, καὶ εἰς βρῶσιν ἀγρευόων 3 ὀχορήγει ζῶα. ὁ δὲ Εβερ, ὁ τοῦ Σάλα υἱὸς, 4 ἐπείγειν ἐγκεχείρισο τὴν οἰκοδομὴν τοῦ πύργου, καὶ τῆς Βαβυλῶνος, ὅ ἐστι σύγχυσις· τῶν δὲ πάντων ὅτε τὴν τοῦ πύργου καὶ τῆς πόλεως ὁρμησάντων οἰκοδομὴν, ἀρχηγὸς εἶχεν οβ'· μόνος δὲ Εβερ οὐ συνέθετο τῇ τῶν ἀλογίστῳ ἐργασίᾳ, διὸ καὶ πάντων 5 αἱ γλῶσσαι συνεχύθησαν, τῶν συντεθειμένων εἰς οβ', γλώσσας ἀφαιρεθέντων, κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀρχόντων αὐτῶν· τοῦτο

(ab Egregoris hæ traditæ sunt) easdem Sala describens & ipse in eis peccavit, & alios etiam iisdem imbuit ineptiis. Sala autem annos natus cxxx, genuit Heberum; & deinde vixit annos ccccIII, & mortuus est, cum vixisset annos DIII.

Heberus vero, annos natus cxxxIV, genuit Jectanum, & Phalecum. Heberi autem tempore consilium inierunt homines turris extruendæ, cujus culmen ad cœlum pertingeret, ad evitanda scilicet diluvia; ac si Deus eis insidias structurus esset: erant enim omnes labii unius. Nebrodus autem gigas, Chusi Æthiopis filius, cœpti hujus aliis auctor erat, feras etiam ex venatione captas eis in victum suppeditans. Extructionem vero tum turris, tum urbis Babyloniæ (quæ Confusionem sonat) urgere jussus est Heberus Salæ F. Populo autem universo ad turrim hanc, urbemque extruendas convenienti, Præfecti erant lxxII: solus scilicet Heberus istorum stulto conatui non est adsensus; unde cum reliquorum omnium sermo,

---

De Angelis hisce, *Egregoris* vocatis, vide quæ ex Enochi Apocryphi lib. primo aliisque profert Jos. Scaliger, in notis suis ap. Eusebii Chron. p. 243. Horum autem scripturam Cedrenus, non Salam, sed Cainanum inventorem facit.

1. ζήσας τὰ πάντα ἔτη φγ',] Scr. φλγ'.

2. Χουσὶ τοῦ Αἰθίοπος υἱὸς] Scr. Χῶς.

3. ὀχορήγει ζῶα.] Scr. ἐχορήγει.

4. ἐπείγειν ἐγκεχείρισο τὴν οἰκοδομὴν] Scr. ἐνεκεχείρισο.

5. αἱ γλῶσσαι συνεχύθησαν] Scr. συνεχέθησαν, vel συνεχύθησαν.

ſecundum præfectorum numerum, in linguas lxxii diviſus eſſet, ſolum Heberum Deus antiqua lingua non privavit. Atque ideo qui linguam hanc retinuerunt, Hebræam eam vocarunt, juxta nomen Heberi, qui in genus Hebræorum eam propagavit, qui etiam appellatione patris nomini conveniente, Hebræi dicti ſunt. Adami itaque poſteri Hebræa lingua uſi ſunt. Abrahamum etiam, & Noæ filios, ſed & Adamum etiam ſecundum Chriſtum dico, eadem Hebræa lingua, qua Adamus primus, uſum fuiſſe manifeſtum eſt; ut ex hiſce verbis apparet: ***Ephata***, ***Talitha Cumi***, ***Lama ſabachthani***, & ſimilibus. Quin & ab antiquorum nominibus argumentum clarum peti poteſt, hanc eſſe linguam, qua uſi ſunt homines ante Confuſionem. Siquando enim de horum quibuſvis quæſtio facta eſt, ex hac ſola lingua ſolutionem habere poteſt: ſicut Adami, aliorumque nomina ex nulla alia lingua quam Hebræa explicari poſſunt. Linguam hanc Syriacam etiam appellatam eſſe teſtatur doctiſſimus Origenes, in Commentariis ſuis ſuper Biblia Syriaca; ubi Syriacam, dialectum Hebræorum eſſe

μόνῳ τῷ Εβερ θεὸς οὐκ ὑστέρησε τὴν ἀρχαίαν φωνήν. ὅθεν οἱ παρμείναντες ἐν τῇ ἑτέρᾳ γλώσσῃ, Ἑβραῖς, αὐτὴν ἐπωνύμασε, κατὰ τὴν τοῦ κρατήσαντος αὐτὴν ἐπωνυμίαν Εβερ εἰς τὸ γένος τῶν Ἑβραίων, [2] οἵτινες πατρωνυμικῶς καὶ φερωνύμως Ἑβραῖοι καλοῦνται, διὸ καὶ τῇ τῶν Ἑβραίων γλώσσῃ ἐχρῶντο οἱ ἀπὸ τοῦ Ἀδάμ· καὶ τοὺς ἀμφὶ τὸν Ἀβραάμ, καὶ τὸν Νῶε καταγομένους, καὶ τὸν δεύτερον Ἀδάμ, τὸν Χριστὸν λέγω, τῇ τῶν Ἑβραίων φωνῇ δῆλον, κατὰ τὸν πρῶτον πάντων Ἀδάμ, χρώμενον· ὡς τὸ, [3] ἐφαθά, καὶ ταλιθακούμι, [3] καὶ λιμὰ σαβαχθανί, καὶ τὰ ὅμοια· καὶ μὴν καὶ πρὸς τούτοις καὶ τὰ τῶν παλαιῶν ὀνόματα [4] ἐναργὲς τεκμήριον τοῦ ταύτῃ ἂν φωνῇ τῷ πρὸ τοῦ συγχύσεως· καὶ ταύτῃ τὸ ζητούμενον ἑρμηνεύεται, ἐφ' ὧν κατ' ἀξίαν ὀφείλει γλῶσσαν τὸ σημαινόμενον ἁπλοῦσθαι· οἷον τοῦ Ἀδάμ, καὶ τῶν λοιπῶν αἱ πρωτογονίαι δὲ ἑτέρας ἀξίας ἑρμηνεύονται, εἰ μὴ διὰ τῆς Ἑβραϊκῆς, καὶ μόνης. Τούτῳ γὰρ τῇ γλῶσσαν καὶ Συριακῇ λέγουσιν, ὡς ὁ πολυμαθὴς ἔτι μαρτυρεῖ Ὠριγένης, ἑρμηνεύων ἐκ τῆς Συριακῆς βίβλου, καὶ ἐξῆς Συριακὴν εἰπὼν τὴν Ἑβραίων διάλεκτον, ἐπειδὴ γὰρ Συρίαν

---

1. τῷ Εβερ θεὸς οὐκ ὑστέρησε τῇ ἀρχαίαν φωνῇ] Verbum ὑστερέω, hoc ſenſu ſumptum, haud temere alibi invenies.

2. οἵτινες πατρωνυμικῶς] Scr. πατρωνυμικῶς.

3. ἐφαθά, καὶ ταλιθακούμι, & λιμὰ σαβαχθανί] Scr. ἐφφαθά, ταλιθὰ κοῦμι, λαμὰ σαβαχθανί.

4. ἐναργὲς τεκμήρια] Scr. τεκμήριον.

τῇ

τὴν Ιουδαίαν, καὶ Σύρους οἱ παλαιοὶ τοὺς Παλαιστίνους ὠνόμαζον. 1 Ὁ μὲν οὖν πύργος οἰκοδομήθη ὅτε Εβὲρ, ἐν ἔτεσι τεσσαράκοντα, 2 καὶ ἔστι κεχαλκαμμένος ἴχνη αὐτοῦ φυλασσόμενα μόνον, ἀνὰ μέσον Ασσὼρ, καὶ Βαβυλῶνος. ἦν δὲ ετῶν λγ'.

Φάλεκ δὲ γεννώμενος ἐτῶν ρλ', 3 καὶ ἐγέννησε τὸν Ρααῦ· καὶ μετὰ τοῦτο ἔζησεν ἔτη σθ', καὶ ἀπέθανε, ζήσας τὰ πάντα ἔτη τλθ'.

Γίνονται οὖν ἀπὸ τοῦ Αδὰμ ἕως τοῦ κατακλυσμοῦ ἔτη ,ϛσξϛ'. καὶ ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ ἕως τῆς συγχύσεως τοῦ πυργοποιΐας, 4 καὶ τοῦ τελευτῆσαι Φάλεκ, (ὅ ὅτι μερισμὸς,) ἔτη φλς'.

Καὶ οὕτω γίνεται ἀφαμερισμὸς, ἤτοι ἀφανισμὸς τῶν υἱῶν Νῶε, καὶ τῶν ἐξ αὐτῶν γεννηθέντων· διόπερ καὶ μέροπες ἐκλήθησαν, ἀπό τε τῆς μεμερισμένης φωνῆς, ἀπό τε τοῦ μερισμοῦ τῆς γῆς. Ο μὲν τοι Σὴμ ἐγέννησε τὸν Ελὰμ, καὶ Ασσὼρ, καὶ τὸν Αρφαξὰδ, 5 καὶ τὸν Λοὺδ. Ο δὲ Χὰμ, τὸν Χοὺς, καὶ τὸν Μισρὲμ, καὶ τὸν Φοὺδ, 6 καὶ τὸν Χανάν. Ο δὲ Ιάφεθ τὸν Γάμερ, καὶ τὸν Μαγώγ, καὶ τὸν Θηρὰν, καὶ τὸν Ιωυΐαν, 7 καὶ

asserit. Syriam enim, Judæam, & Syros, Palæstinos antiqui vocarunt. Turris itaque Heberi tempore quadraginta annorum spatio extructa est; cujus etiam adhuc supersunt vestigia quædam, ære compaginata, inter Assur & Babylonem sita: sunt autem numero ιοↄ cccc xxxxiii.

Phalecus vero annos natus cxxx. genuit Ragauum; & deinde vixit annos ccix, & mortuus est, cum vixisset annos cccxxxix.

Ab adamo itaque ad diluvium anni numerantur mmccLxii: à diluvio, ad linguarum confusionem, obitumque Phaleci, (cujus nomen Divisionem sonat) anni dxxxvi:

Atque hoc modo dissipati sunt Noæ filii, eorumque posteri: unde & Μέροπες appellati sunt, tum ob vocem eorum divisam, tum ob terram inter eos distributam. A Semo nati sunt Elam, Assur, Arphaxad, & Lud. A Chamo, Chus, Mesraim, Phut, & Canan. A Japheto autem Gamer, Magog, Theras, Jovan, Jectan, Thobel, Mosoch, &

---

1. ὁ μὲν οὖν πύργος οἰκοδομήθη] Scr. ᾠκοδομήθη.

2. καὶ ἔστι κεχαλκαμμένος ἴχνη] Lego κεχαλκοδμημένα.

3. καὶ ἐγέννησε τὸν Ρααῦ] Scr. Ραγαῦ: ita enim vocatur Luc. 3. Cæterum particula καὶ hoc loco redundare videtur.

4. καὶ τῆς τελευτῆς Φάλεκ] Mendosus est iste Computus. Si enim Linguarum Confusio accidit anno DXXXVI. post diluvium, is erat Phaleci annus V, juxta LXX seniorum rationes, post quod tempus Phalecus annis CCCXXXIV supervixit. Confusio itaque Linguarum, & Phaleci obitus male ab Auctore in unum tempus conjiciuntur.

5. καὶ τὸν Λοὺδ] Aram hîc omittitur.

6. καὶ τὸν Χανάν] Scr. Χαναάν.

7. καὶ τὸν Ιαχὰν] iste non habetur in Textu sacro: nec Jectan aliquis inter Japheti filios numeratur, vel ab Eusebio, Cedreno aut Chr. Alex.

Madai, à quo Medi orti ſunt, qui Babylonicum tenuerunt imperium à quorum etiam nomine Media regio proprie dicta eſt.

Poſt Confuſionem igitur, turriſque everſionem, Noæ filii tres, prognatis ſuis omnibus ad ſe vocatis, unicuique eorum loca, climata, regiones, inſulas, fluvioſque adſignarunt; ſingulis tribubus & familiis eorum facta diſtributione quam à patre Noa ſcriptis proditam acceperunt.

Semo itaque, Noæ filio primogenito, ſorte obtigerunt regiones omnes orientales à Perſide, & Bactris, uſque ad Indiam, & Rhinocorutos.

Chamo vero partes Meridionales, à Rhinocorutis ad Gades uſque.

Japheto autem obtigit, quicquid à Media eſt, ſeptentrionem verſus uſque ad Gades.

Regiones vero, quæ Semo ſorte obvenerunt, ſunt hæ: Perſis, Bactriana, Hyrcania,

τὸν Ιεκτὰν, καὶ τὸν Θόβελ, καὶ τὸν Μοσὸχ, καὶ τ̃ Μαδαΐ, ἀφ' ὧ Μῆδοι γλυφόμενοι, καὶ τ̃ Βαβυλωνίων κρατήσαντες, ἡ χώρα Μηδία προσηγορεύθη κυρίως, [1] καὶ Φερονύμως.

Μετὰ δ̃ν τὼ σύγχυσιν, καὶ τὼ τ̃ πύργω διάλυσιν, μεταστέλλονται οἱ τρεῖς υἱοὶ τ̃ Νῶε πάντας τὰς ἐξ αὐτῶν γλυφομένους, καὶ διδόασιν αὐτοῖς ἔγγραφον τ̃ τόπον, [2] τ̃ καταπέμψιν ὡσπερ ἐκ τ̃ πατρὸς Νῶε παραδήφασι· καὶ λαγχάνουσιν ἑκάστω, καὶ ταῖς ἑκάστω φυλαῖς, [3] καὶ πατριὰς, τόπον καὶ κλίματα, καὶ χώρας, [4] καὶ νέσους, καὶ ποταμὸς, χ̃ τὼ ὑποκειμένων ἔκθεσιν.

Καὶ καταπληρ̃ται τὸ μὲ πρωτοτόκω υἱῶ Νῶε, Σὴμ, ἀπὸ Περσίδος, καὶ Βάκτρων, ἕως Ινδικῆς, [5] καὶ Ρινοκορούτων, τὰ πρὸς ἀνατολήν.

Τῶ δὲ Χαὶμ ἀπὸ Ρινοκορούτων ἕως Γαδείρων, [6] τὰ πρὸς νῶτον.

Τῶ δὲ Ιάφηθ, ἀπὸ Μηδίας ἕως Γαδείρων τὰ πρὸς βορρᾶν.

Αἱ δὲ λαχοῦσαι χῶραι τῶ μὲν Σὴμ εἰσὶν αὗται. Πέρσις, Βακτριανὴ, Υρκανία, Βαβυλωνία, [7] Κύρ-

---

1. καὶ φερονύμως] Scr. φερωνύμως.

2. τὼ καταπέμψιν] Forte καὶ ſupplendum.

3. καὶ πατριὰς] Lego, πατριαῖς.

4. καὶ νέσους] Scr. νήσους.

5. καὶ Ρινοκορούτων] Euſebius habet Ρινοκορούρων, Cedrenus & Chronicon. Alex. Ρινοκορούρων. Stephanus hos vocat Ρινοκορουρίους, & Ρινοκορουρίτας. Ρινοκορούρα Urbs erat Ægypti, ſic dicta ab ejus incolis, qui naſos ſuos præcidebant, uti idem Stephanus teſtatur.

6. τὰ πρὸς νῶτον] Scr. νότον.

7. Κόρδλωα] Euſebius & Cedrenus habent, Κορδυαλία, Chr. Al: Κορδυλία.

δλωα,

δίωα, Ασσυρία, Μεσοποταμία, Αραβία ἡ ἀρχαῖα, Ελυμαΐς, Ινδική, Αραβία ἡ εὐδαίμων, Κοιλησυρία, [1] Κομμαγηνὴ, καὶ Φοινίκη πᾶσα, καὶ ποταμὸς Εὐφράτης.

Babylonia, Cordena, Assyria, Mesopotamia, Arabia vetus, Elymais, India, Arabia Fœlix, Cœlesyria, Commagena, Phœnicia tota, & fluvius Euphrates.

Τῷ δὲ Χαὶμ, Αἴγυπτος, Αἰθιοπία, ἡ βλέπουσα κατ' Ινδοὺς, ἑτέρα Αἰθιοπία, ὅθεν ἐκπορεύεται ὁ ποταμὸς τῶν Αἰθιόπων, Ερυθρὰ, βλέπουσα κατ' ἀνατολὰς, [2] Θήναις, Λιβύη [3] ἡ παρεκτείνουσα μέχρι Κυρηνίης, Μαρμαρὶς, Σύρτις, Λιβύη ἄλλη, [4] Νομηδία, Μασσυρὶς, Μαυριτανία ἡ κατέναντι Γαδείρων. [5] Εν δὲ ταῖς κατ' βορρᾶν τὰ ὧδε θάλασσα ἔχει Κιλικίαν, Παμφυλίαν, [6] Πισιδίαν, Μυσίαν, [7] Λυκαονίαν, Φρυγίαν, καὶ Μαλίαν, Λυκίαν, [8] Καρίαν, Λυδίαν, Μυσίαν ἄλλην, Τρωάδα, Αἰολίδα, [9] Βιθυνίαν τὴν ἀρχαίαν, Φρυγίαν· καὶ νήσους ὁμοίως, [10] Σαρδανίαν, Κρήτην,

Chamo obtigerunt Ægyptus, Æthiopia, quæ Indiam spectat, Æthiopia altera, unde profluit Æthiopum flumen, Erythra, quæ orientem respicit, Thebais, Libya ad Cyrenem protenta, Marmaris, Syrtis, Libya altera, Numidia, Massyris, Mauritania, quæ Gadium est è regione. Boream autem versus mari adjacentes regiones habuit Ciliciam, Pamphyliam, Pisidiam, Mysiam, Lycaoniam, Phrygiam, Camaliam, Lyciam, Cariam, Lydiam, Mysiam alteram, Troadem, Æoliam, Bithyniam veterem, Phrygiam: insulas etiam has; Sardiniam,

---

1. Κομμαγηνὴ] Scr. Κομμαγηνή.

2. Θήναις] Lego Θηβαΐς, uti habent Cedrenus, & Chr. Alex. licet in hoc locus iste hodie corrupte legitur.

3. ἡ παρεκτείνουσα μέχρι Κυρηνίης] ex hoc loco corrigendi Cedrenus, & Chronici Alex. Auctor, quorum uterque habet Κορκυρίνης.

Ib. Σύρτης] Cedrenus & Chr. Al. habent Σύρπης.

4. Νομηδία] Scr. Νομιδία.

Ib. Μασσυρὶς] Cedr. habet Μασσουΐς.

5. ἐν δὲ ταῖς κατ' βορρᾶν τὰ ὧδε θάλασσα ἔχει &c.] Hæc ita legerem: ἐν δὲ τοῖς κ. β. τὰ ὧδε θαλάσσα &c. Chr. Al. habet, ἔχει δὲ ἐν τοῖς κατ' βορρᾶν μέρεσιν τὰς ὧδε θαλασσίας. &c.

6. Πισιδίαν] Scr. Πιπδίαν.

7. Λυκαονίαν] Leg. Λυκαονίαν, ut habet Cedrenus.

Ib. καὶ Μαλίαν] Ita habet Codex MS. quo usus sum: conjunctim tamen legendum videntur. Cedrenus habet Καβαλλίαν Chr. Al. Καμιλίαν.

8. Καρύαν] Scr. Καρίαν.

9. Βιθυνίαν] Scr. Βιθυνίαν. Auctor excerptorum utiliss. à Jos. Scaligero una cum Eusebio editorum habet, *Bithyniam antiquam, quæ vocatur Phrygia.*

10. Σαρδανίαν] Scr. Σαρδινίαν. Cedrenus habet Σαρδώ. Σαρδὼν etiam dicta est hæc maxima Libyci maris insula, uti testantur Stephanus de Urb. & Eustathius in Dionys. Perieget.

Cretam

Cretam, Cyprum; & fluvium Geon, qui Nilus etiam dictus eſt.

Japheto obvenerunt Media, Albania, Armenia minor, majorque, Cappadocia, Paphlagonia, Galatia, Colchis, Boſporus, Malates, Derbe, Sarmatia Tauriana, Butarna, Scythia, Thracia, Macedonia, Dalmatia, Moloſſia, Theſſalia, Locris, Bœotia, Ætolia, Attica, Achaia, Pelena, quæ & Peloponneſus dicta eſt, Arcadia, Epirus, Illyricum, Lychnitis, Adria, unde mari Adriatico nomen factum. Inſulas vero habuit Britanniam, Siciliam, Eubœam, Rhodum, Chium, Lesbum, Cytheram, Zacynthum, Cephaleniam, Ithacam, Corcyram, Aſiæ quoque partem quæ Jonia vocatur fluvium vero habuit Tigrim, qui Mediam à Babylonia diſterminat.

Facta itaque hac partitione, Chami filius Chanaan, animadverſo terram Libano vicinam bonam eſſe, & fertilem,

Κρῆτίω, Κύπρον, καὶ ποταμὸν Γεών, ὃν καὶ Νεῖλον καλέμενον.

Τῷ δὲ Ἰάφεθ Μηδία, Αλβανία, Αρμενία, μικράτε, [1] μεγάλη, Καππαδοκία, [2] Παμφλαγονία, Γαλατία, Κολχὶς, Βόσπορος, 3 Μαλάτης, Δέρβη, Σαρματῆς, Ταυριανῆς, Βυταρνῆς, Σκυθία, Θρᾴκη, Μακεδονία, Δαλματία, Μολοσσὶ, Θεσσαλία, Λοκρὶς, Βοιοτεία, Αἰτωλία, Αττικὴ, Αχαΐα, Πελωὴ, ἡ καθεμένη Πελοπόννησος, Αρκαδία, 4 Ηπειρώτης, Ιλλυεὶς, 5 Λαχνίτης, Αδριακὴ, ἐξ ἧς τὸ Αδριακὸν πέλαγος. ἔχει δὲ καὶ νήσους, Βρεττανίαν, Σικελίαν, 6 Εὔοιαν, Ρόδον, Χῖον, Λέσβον, 7 Κύθειραν, Ζάκυνθον, Κεφαλληνίαν, Ιθάκην, 8 Κέρκυραν, καὶ μέρος τῆς Ασίας 9 τῆς καλεμένης Ιωνίας· 10 καὶ ποταμὸν Τίγρον, ὃς διορίζοντα μεταξὺ Μηδίας καὶ Βαβυλωνίας.

Τούτων δὲ τῆς χληροδοτηθέντων ὑπὸ τοῦ Χὰμ υἱὸς Χαναὰν, ἰδὼν τὴν πρὸς τὸ Λιβάνῳ γῆν, 11 ὡς ἀγαθὴ

---

1. μικρά τε, μεγάλη] Supple καὶ.

2. Παμφλαγονία] Scr. Παφλαγονία.

3. Μαλάτης, Δέρβη, Σαρματῆς, Ταυριανὴς, Βυταρνὴς,] Pro hiſce vocibus, apud Cedrenum legimus, Μαιῶτις, Δέρβις, Σαρματία, Ταυριανοὶ, Βαπτιανοί,

4. Ηπειρώτης] Cedrenus habet Ηπειρῶται, Chr. Al. Ηπειρῶτις.

5. Λαχνίτης] Scr. Λυχνίτης. Vide Stephanum de urb. in voce Λυνίδος. Cedrenus habet Λυχνῖται.

6. Εὔοιαν] Scr. Εὔβοιαν.

7. Κύθειραν] Scr. Κύθηραν Ib. Ζάκυνθον. Scr. Ζάκυνθον.

8. Κέρκυραν] Scr. Κόρκυραν. Chr. Al. habet Κόρυρα.

9. τῆς καλεμένης Ιωνίας] Lego cum Cedreno, τὴν καλεμένην Ιωνίαν.

10. καὶ ποταμὸν Τίγρον] Lege Τίγριν.

11. ὡς ἀγαθή τε καὶ τὸ εὔφορον] Leg. ὡς ἀγαθὴν τε καὶ εὔφορον: & deinde διαλάβοσαν.

τε,

τε, καὶ εὔφορον, καὶ κατὰ πολὺ τῆς ἑαυτῶ ἀγαλλαπιδύσης γῆς, τυραννικῶς καθήρπασεν αὐτὴν, καὶ τὰς ἐκ τῦ Σὴμ κλήρους ἐξήλασε, καὶ ὅπω πᾶσα ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Χαναὰν προσηγόρευται. κἀντεῦθεν τοίνυν ὁ δίκαιος κρίσις μετὰ ταῦτα τὰς ἐκ τοῦ Σὴμ υἱὰς Ισραὴλ ἀπέδωκεν αὐτὴν διὰ Ιησῦ τοῦ Ναυῆ, καθὼς καὶ τῷ Αβραὰμ προεπηγγείλατο.

Ραγαῦ δὲ γενόμενος ἐτῶν ρλϛ' ἐγέννησε τὸν Σερούχ· καὶ μετὰ τοῦτο ἔζησεν ἔτη σζ' καὶ ἀπέθανε, ζήσας τὰ πάντα ἔτη τλθ'.

Σερὰχ δὲ γενόμενος ἐτῶν ρλ', ἐγέννησε τὸν Ναχὼρ, καὶ μετὰ τοῦτο ἔζησεν ἔτη σ', καὶ ἀπέθανεν, ὃ καὶ ζήσας τὰ πάντα τλ'.

Ο δὲ γε Ναχὼρ, ὁ υἱὸς Σερὰχ, γενόμενος ἐτῶν οθ', ἐγέννησε τὸν Θάρρα· καὶ μετὰ τοῦτο ἔζησεν ἔτη ρκθ', καὶ ἀπέθανε, ζήσας τὰ πάντα ἔτη σιθ'.

Θάρρα δὲ γενόμενος ἐτῶν ο', ἐγέννησε τὸν Αβραὰμ, καὶ τὸν Ναχὼρ, καὶ τὸν Αρὰν, τὸν πατέρα τοῦ Λὼτ [ὃς καὶ ἀπέθανε πρὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Θάρρα] καὶ μετὰ τοῦτο ἔζησεν ἔτη ρλε' ὁ Θάρρας, καὶ ἀπέθανε, ζήσας τὰ πάντα ἔτη σε'.

ſuaque multo meliorem, per vim eam ſibi arripuit, Semique poſteros ex ea ejecit: quo factum, ut univerſa terra illa promiſſionis, Chanaanis regio vocaretur. Judex itaque juſtus eam poſtea Iſraelitis, qui à Semo oriundi erant, per Jeſum Navæ F. tradidit, ſicut Abrahamo promiſerat.

Ragauus autem annos natus CXXXII. genuit Seruchum; & deinde vixit annos CCVII, & mortuus eſt, cum vixiſſet annos CCCXXXIX.

Seruchus vero annos natus CXXX, genuit Nachorem, & deinde vixit annos CC, & mortuus eſt, cum vixiſſet annos CCCXXX.

Nachor autem Seruchi F. annos natus LXXIX, genuit Tharam; & deinde vixit annos CXXIX, & mortuus eſt, cum vixiſſet annos CCVIII.

Thara vero, annos natus LXX, genuit Abrahamum, Nachorem, & Aramum, patrem Loti: qui etiam ante patrem ſuum Tharam diem obiit. Thara autem vixit poſthæc annos CXXXV, & mortuus eſt, cum vixiſſet annos CCV.

---

1. τὰς δὲ τοῦ Σὴμ υἱὰς] Scr. τοῖς ε. τ. Σ. υἱοῖς.

ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

LIBER SECUNDUS.

TEmporibus autem prædictis gigas erat, ex Chami posteris, nomine Nebrodus, Chusi Æthiopis filius. Babylonem urbem hic extruxit; arteque venandi, & Magia adinventis, ipse Persis primus imperavit, Astronomia & Astrologia eos imbuens, & motu cœlesti observato, omnia ex natali die mortalibus prædicens, à quibus Græci Genethlialogiam accipientes, de natalitiis, secundum astrorum motum judicare primum cœperunt. Astronomia itaque, & Astrologia, & Magia à Magusæis, seu Persis ortæ sunt. Persæ enim Magog ab indigenis appellantur: qui etiam Nebrodum in cœlitum ordinem relatum, eumque esse quem inter Sydera Orionem vocant asserunt. De hoc dicit Moses: *Principium regni ejus Babylon, & Chalane*

Ἐν δὲ τοῖς προειρημένοις χρόνοις γέγονέ τις γίγας, τέκνον Νεβρὼδ, υἱὸς Χὺς τοῦ Αἰθίοπος, ἐκ φυλῆς Χάμ· ὃς κτίσας τὴν Βαβυλῶνα πόλιν, καὶ πρῶτος καταδείξας κυνηγίαν, καὶ μαγείαν, Περσῶν ἐπεκράτησε, διδάξας αὐτοὺς ἀστρονομίαν, καὶ ἀστρολογίαν, τῇ οὐρανίῳ κινήσει τὰ πρὸ τοῦ τοὺς πλησίους [1] πάντα δηλοῦντα σημαίνοντα· ἀφ' ὧν Ἕλληνες τὴν γενεθλιαλογίαν μαθόντες, [2] ἤρξαντο τοὺς γενομένους ὑπὸ τὴν τῶν ἄστρων κίνησιν διαφέρειν. Οὐκοῦν ἀστρονομία τε, καὶ ἀστρολογία, καὶ μαγεία [3] ἀπὸ Μαγουσάλων, ἤτοι Περσῶν ἤρξαντο. οἱ γὰρ Πέρσαι Μαγὼγ, ἀπὸ τῶν ἐγχωρίων προσαγορεύονται. οἵτε τὸν Νεβρὼδ λέγουσιν ἀποθεωθέντα, καὶ γενόμενον ἐν τοῖς ἄστροις τοῦ οὐρανοῦ [4] ὃν καλοῦσιν Ὠρίωνα. ὃν δή φησι Μωσῆς, ὅτι γέγονεν ἡ ἀρχὴ τῆς βασιλείας αὐτοῦ, Βαβυλών,

1. πάντα δῆλον σημαίνοντα] Forte legendum σημαίνων.

2. ἤρξαντο τ. γ. υ. τ. τ. α. κινησ. διαφέρειν] διαφέρω novam omnino hoc loco significationem habet.

3. ἀπὸ Μαγουσάλων, ἤτοι Περσῶν] Leg. Μαγουσαίων, uti habet Cedrenus p. 30. Ἀστρολογία γὰρ, καὶ μαγεία ἀπὸ Μαγουσαίων, ἤτοι Περσῶν, ἤρξατο. Hos etiam Magusæos vocat Glycas part. 2. 179.

4. ὃν καλοῦσιν Ὠρίωνα] Scr. Ὠαίωνα.

Βαβυλὼν, ἡ Χαλάνη, ἐν γῇ Σεναάρ. [1] ὅθεν ἐξῆλθε Φιλισεὶμ, ἐκ τ φυλῆς τ Σὴμ τ Ασσὺρ, ἀφ' ᾧ Ασσύριοι.

Καὶ κρατήσας τ Συρίας, καὶ τ Περσίδος, [2] καὶ τὰ λοιπὰ μέλη τ ἀνατολῆς, [3] ἀνεφάνη καὶ ἄλλος, υἱὸς τ Οὐρανῦ λεγομένου, καὶ Αφροδίτης, γυναικὸς αὐτ, Γιγαντιαῖος, ὀνόματι Κρόνος, ἐπὶ τὸ ὄνομα τ πλανήτ ἀστέρος· γενόμενος δὲ καὶ ἰσχυρὸς πάνυ, καὶ πολλὰς ὑποτάξας, καὶ κυριεύσας, πρῶτος κατέδειξε τὸ βασιλεύειν καὶ κρατεῖν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. ὃς καὶ βασιλεύσας πρῶτος Συρίας ἔτη νς', ὑπέταξε πᾶσι τ Περσίδι, ἀρξάμενος ἀπὸ τ Συρίας. ἔχων δὲ γυναῖκα [4] Σεμίραμιν, ἣν καὶ Ρέαν καλουμένην παρὰ Ασσυρίοις ἔσχεν καὶ υἱὸν δύο, καὶ [5] θυγατέραν μίαν· καὶ τ μὲν [6] πρεσβυτέρου Δὰν, εἰς ὄνομα τ πλανήτ ἀστέρος, τ δὲ ἐπωνόμασε Νῖνον, καὶ τ [5] θυγατέραν Ηρὰν, ἣν καὶ ἔλαβεν εἰς γυναῖκα Πῖκος, ὁ καὶ Ζεύς, τ ἰδίαν ἀδελφήν.

Μετὰ δὲ Κρόνον ἐβασίλευσε Νῖνος, ὁ υἱὸς αὐτ, ἔτη νϛ'. ὅς γε τὴν ἰδίαν μητέρα Σεμίραμιν λαβὼν εἰς γυναῖκα, νόμος ἐγένετο Πέρσαις λαμ-

in terra Sennaar: unde exivit Aſſur, Semi F. à quo Aſſyrii dicti ſunt.

Extitit & alius gigantææ ſtaturæ, Cœli cujuſdam, & Veneris filius, Saturnus, à Planetæ nomine dictus: qui Syriam, Perſidem, reliquaſque Orientis regiones ſibi ſubjectas habuit. Hic, cum ad potentiam magnam eſſet evectus, imperioque ſuo multos ſubjeciſſet, primus regnandi modum, alioſque ſub jugum mittendi oſtendit: Qui cum Syriæ regno primus per annos LVI potitus fuiſſet, Perſidem ſibi omnem facto à Syria initio ſubjecit. Uxor huic fuit Semiramis, apud Aſſyrios Rhea appellata: ex qua filios duos, & filiam habuit: illorum vero alterum Jovem, juxta Planetæ nomen, alterum Ninum vocavit: filiæ autem nomen erat Juno; quam etiam frater ejus Picus, qui & Jupiter dictus eſt, in uxorem duxit.

Poſt Saturnum regnavit filius ejus Ninus, annis LII, qui matrem ſuam Semiramidem habuit uxorem: unde Perſis lex nata matres & ſorores in

---

1. ὅθεν ἐξῆλθε Φιλισεὶμ &c.] Iſta non ſunt hujus loci, quem hoc modo legendum puto: ὅθεν ἐξῆλθεν ἐκ τ φυλῆς τ Σὴμ ὁ Ασσὺρ, ἀφ' ᾧ Ασσύριοι. Vide Geneſ. cap. 10. ver. 10. & 11.

2. τὰ λοιπὰ μέλη τ ἀνατολῆς] Forte ſcribendum μέρη.

3. ἀνεφάνη καὶ ἄλλος &c. ὀνόματι Κρόνος.] Nemrodum & Saturnum eundem eſſe vult Cedrenus.

4. Σεμίραμιν] Scr. Σεμίραμιν.

5. καὶ θυγατέραν μίαν] Scr. θυγατέρα, & hic, & infra.

6. πρεσβυτέρου Δὰν] ſuſpicor Auctorem ſcripſiſſe Δίαν; ut ſupra θυγατέραν. Legendum Δία, uti & in ſequentibus.

tori conſortium aſciſcendi; eo quod Jupiter Picus etiam ſororem ſuam Junonem duxiſſet uxorem. Ninus autem Syriæ regno potitus, urbem condidit magnam itinere trium dierum, quam à nomine ſuo Niniven vocavit, in qua etiam primus regnavit. Ex hujus ſtirpe prodiit Zoroaſter, celeberrimus ille Perſarum Aſtronomus; qui moriturus votis expetebat, ut ab igne cœleſti exureretur; Perſiſque hæc præcepit: "Si me cœleſtis ignis conſumpſerit, creematorum oſſium meorum reliquias ſumite, & ſervate; nec regnum à regione veſtra tolletur quamdiu oſſa mea cuſtodietis. Invocato itaque Orione, ab igne cœleſti abſumptus eſt: Perſæ autem, quod ille præceperat executi, oſſium ejus reliquias collegerunt; quas etiamnum cuſtodiunt.

Poſt Ninum vero Aſſyriis imperavit Thuras quidam, annos XXX, quem etiam Martem, à Planetæ nomine, appellarunt. Huic Aſſyrii primam excitantes ſtatuam, eumque etiamnum pro Deo colentes, lingua Perſica Baalem deum vocant; id eſt, Martem bellatorem. Hunc etiam à Perſis cultum, & pro Deo habitum fuiſſe, memorat Daniel.

βάνειν τὰς ἑαυτῆς μητέρας, καὶ ἀδελφὰς, διὰ τὸ μὴ τὴν Δίαν λαβεῖν τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἀδελφὴν Ἥραν, ὁ καὶ Πῖκος λεγόμενος. Ὁ δὲ Νῖνος ὁπλίτης γενόμενος τὴν Συρίας, καὶ κτίσας πόλιν μεγίστην σφόδρα, πορείας ὁδοῦ ἡμερῶν τριῶν, ἐκάλεσεν αὐτὴν εἰς ὄνομα αὐτοῦ Νινευὶ, καὶ πρῶτος ἐν αὐτῇ βασιλεύει. ἐξ οὗ ἐγένετο καὶ Ζωρόαστρος, ὁ θειότατος, καὶ Περσῶν ἀστρονόμος· ὃς μέλλων τελευτᾶν ηὔχετο ὑπὸ οὐρανίου πυρὸς ἀναλωθῆναι, εἰπὼν τοῖς Πέρσαις, ἐὰν καύσῃ με τὸ πῦρ, ἐκ τῶν καομένων μου ὀστέων λάβετε, καὶ φυλάξατε, καὶ ἐκλείψῃ τὸ βασίλειον ἐκ τῆς χώρας ὑμῶν, ἕως οὗ φυλάξητε τὰ ὀστᾶ μου. Καὶ [1] ὀξάμβου τοῦ Ωρίονι, ὑπὸ οὐρανίου πυρὸς ἀνηλώθη, καὶ λαβόντες οἱ Πέρσαι ἀπὸ [2] τῶν τεφροδέντων ὀστέων αὐτοῦ ἔχουσι φυλάττοντες ἕως ἄρτι.

Μετὰ δὲ Νῖνον ἐβασίλευσεν Ασσυρίων Θύρας τις τὄνομα, ἔτη λ', ὃν καὶ μετωνόμασε Αρεα, εἰς ὄνομα τοῦ πλανήτου ἀστέρος. ὃν τινι Αρεϊ [3] πρῶτον στήλλω ἀναστήσαντες Ασσύριοι, καὶ ὡς θεὸν μέχρι τοῦ νῦν προσκυνοῦντες, καλοῦσι Περσισὶ, Βάαλ Θεὸν τυτέστιν, Αρης πολεμικός. ὃν καὶ Δανιὴλ μέμνηται, ὡς προσκυνούμενον παρὰ Περσῶν, καὶ λατρευομένου.

1. ὀξάμβου τοῦ Ωρίονι] Scr. Ωρίωνι.

2. ἀπὸ τῶν τεφροδέντων ὀστέων] Scr. τεφρωθέντων.

3. πρῶτον στήλλω ἀναστήσαντες] Scr. πρῶτον. στήλλω vero ſtatuam apud recentiores frequenter ſignificare, non ea quod moneamus.

Μετ

Μετὰ δὲ Ἀρεα, ἐβασίλευσε Λάμμης, ἔτη κ'. Μετὰ δὲ Λάμμιν, ἐβασίλευσε Σαρδανάπαλος ὁ μέγας, ἔτη λε', ᾧ ἐσφάγη ὑπὸ τοῦ Περσέως. Οἱ δὲ γε κόλακες, καὶ μιμηταὶ τῆς ἐκείνου φιλοσαρκίας, καὶ γαστριμαργίας καὶ ὀψιφαγίας, ἐπέγραψαν, ὡς ἐξ αὐτοῦ δῆθεν, πρὸ τάφου αὐτοῦ τοιάδε. [1] Τοσ' ἔχω, ὅσ' ἐφύβρισα, καὶ ἔφαγόν τε, καὶ ἔπιον, καὶ μετ' ἔρωτος τερπνῆς ἐπαλιτρόπμιν. Παθόντα δὲ πολλὰ, καὶ ὄλβια, πάντα λέλειπται· καὶ γὰρ νῦν σποδός εἰμι, Νίνου μεγάλης βασιλεύσας.

Poſt Martem regnavit Lames, annis xx: poſt hunc vero regnum habuit Sardanapalus ille magnus, per annos xxxv; qui à Perſeo occiſus eſt. Hujus adulatores, & carnalitatis ejus, ingluviei, libidiniſque imitatores, tumulo ejus, tanquam ab ipſo prolata, hæc inſcripſerunt. Ea habeo, quæ petulanter profudi, edi, bibi, dulcique amori indulſi: multa vero & beata expertus, omnibus deſtituor. Cinis enim nunc ſum, qui Ninivæ olim imperavi.

Ὁ δὲ ἀδελφὸς τοῦ Νίνου, [2] Πῖκος, ὁ καὶ Ζεὺς, βασιλεύων τῆς Ἰταλίας ἐπέμεινεν. Ἐν δὲ τοῖς αὐτοῖς χρόνοις ὅτε πόλις, ὅτε διοίκησίς πω ἦν ἐν τῇ δύσει· ἀλλὰ ἁπλῶς ᾠκεῖτο πᾶσα ἡ γῆ ἐκείνη ὑπὸ τῶν μετοικησάντων ἐκεῖ ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Ἰάφεθ, υἱοῦ Νῶε.

Cæterum Jupiter Picus, Nini frater, Italiæ regnum tenuit. Ea tempeſtate nec urbs ulla, nec domicilium erat in occidente; ſed ſimplicem, agreſtemque vitam illarum partium incolæ, qui ex Japheti, Noæ filii, ſtirpe profecti erant, agebant.

Ἔζησεν δὲ [2] Πῖκος, ὁ καὶ Ζεὺς, ἔτη ρκ', κρατῶν τῆς δύσεως, καὶ βασιλεύων αὐτῆς. καὶ ἔσχεν υἱοὺς πολ-

Vixit autem Jupiter Picus annos cxx, Occidentis rex; multoſque filios, ac filias,

---

1. Τοσ' ἔχω ὅσ' ἐφύβρισα &c.] Habemus hîc Epigrammatis metrici partem in proſam converſam. Extat Epigramma hoc Epigram. l. 3. Ep. 152. cujus primum diſtichon ſic ſe habet.

Τόσσ' ἔχω, ὅσσ' ἔφαγον, καὶ ἐφύβρισα, καὶ μετ' ἔρωτος
Τερπνὸν ἐδαίλιον· τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια κεῖνα λέλειπται.

ubi pro ἐδαίλιον, Scholiaſtes legit ἔπαθον, uti noſter habet: & pro λέλειπται, Athenæus habet λέλειπται. Cæterum neutra harum lectionum Auctori noſtro uſui eſſe poteſt, cum dixiſſet potius λέλειφε, vel λέλοιπε. Atque huc uſque habes (Lector) Excerptorum Chronologicorum Auctorem Anonymum; ex quo ea tantum mutuati ſumus quæ apud Jo. Malalam deſunt. Paginam ſequentem ex Chr. Alex. deſcripſimus; ſcilicet ut omnia rite connectantur. Atque hoc facientes, non tam commodato accipimus, quam noſtra repoſcimus. Cum enim ſequentia αὐτόθι ex noſtro deſcripta videantur, non eſt quod de præcedentibus in eadem, ſaltem Pici Jovis, Mercurii, & Vulcani hiſtoria, dubitemus.

2. Πῖκος, ὁ καὶ Ζεὺς] Scr. Πῖκος.

ex præſtantibus forma mulieribus ſuſcepit: inter quos ei natus eſt filius, nomine Faunus, quem etiam à Planetæ nomine, Mercurium vocavit.

Defuncto vero Jove Pico, Italiæ regnum per annos xxxv adminiſtravit filius ejus Faunus, qui & Mercurius dictus eſt. Subtilis erat hic ingenii, artiumque Mathematicarum peritus; qui & aurum primus in Occidente reperit, ejuſque conflandi rationem. Verum cum intellexiſſet ſe apud fratres ſuos, patri Jovi de variis pellicibus natos invidia laborare; (ejus enim interimendi conſilium ceperant; ut qui numero eſſent circiter ſeptuaginta: Jupiter enim cum plurimis conſueverat mulieribus, liberoſque multos ex eis ſuſceperat) ingenti auri pondere convaſato, Italiaque relicta, in Ægyptum ſe contulit, ad gentem à Chamo Noæ filio oriundam; à qua perhonorifice exceptus eſt. Qui dum ibi degeret, præ ſe contempſit omnes; veſtemque ferens auream, philoſophabatur apud Ægyptios, futuraque eis prædicebat: Natura enim perquam erat ingenioſus. Adorarunt itaque eum, & Deum Mercurium appellarunt; ut qui futura prænuntiaret, illiſque à Deo reſponſa de futuris velut internuntius referret, opeſque eis ſubminiſtraret: unde & Opum Largitor, Aureuſque Deus, vocatus eſt.

λὰς, καὶ δυγατέρας, ἀπὸ τῶν δύο πρεπῶν γυναικῶν. Εἶχεν δὲ αὐτὸς Πῆκος, ὁ καὶ Ζεὺς, υἱὸν, ὀνόματι Φαῦνον, ὃν καὶ Ερμῆν ἐκάλεσεν. εἰς ὄνομα τοῦ πλανήτου ἀστέρος.

Μετὰ δὲ τὸν τελευτὸν τοῦ αὐτοῦ Πήκου, τοῦ καὶ Διὸς, ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Φαῦνος, ὁ καὶ Ερμῆς, τῆς Ιταλίας, ἔτη πεντήκοντα πέντε, ὃς ἦν ἀνὴρ παντεργος, καὶ μαθηματικός· ὅστις ἐφεῦρεν τὸ μέταλλον τοῦ χρυσίου ἐν τῇ λύσει πρῶτος, καὶ τὸ χωνεύειν. Γνοὺς δὲ ὅτι διαφθονοῦνται αὐτῷ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ, οἱ ἀπὸ τῶν γυναικῶν ὧν ἔσχεν Πῆκος, ὁ καὶ Ζεὺς, ὁ αὐτοῦ πατήρ· (ἐβούλοντο γὰρ αὐτὸν φονεῦσαι, ὡς ὄντες πολλοὶ, περὶ που ἑβδομήκοντα· μιᾷ γὰρ πολλῶν συμμυνύμφων γυναικῶν ἐτεκνοποίησεν ὁ Ζεύς·) πολὺ χρυσίον ἐκκολπωσάμενος εἰς ὑποζυγίου, ἀνεχώρησεν, καὶ ἀπέρχεται εἰς τὴν Αἴγυπτον, πρὸς τὴν φυλὴν τοῦ Χὰμ, υἱοῦ Νῶε, οἵπερ ἐδέξαντο αὐτὸν ἐν πομπῇ. Καὶ διέτριβεν ἐκεῖ ὑποφαινῶν πάντας, καὶ φορῶν τὴν χρυσῆν στολὴν ἐφιλοσόφει παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις, λέγων αὐτοῖς μαντείας μελλόντων· ἦν γὰρ φύσει σφόδρα λογικός· καὶ προσεκύνουν αὐτὸν, λέγοντες θεὸν Ερμῆν ὡς λέγοντα τὰ μέλλοντα, καὶ διακονοῦντα αὐτοῖς ἐκ τοῦ θεοῦ τῶν μελλόντων τὴν ἀπόκρισιν, καὶ παρέχοντα αὐτοῖς χρήματα. ὅπερ καὶ πλουτοδότην ἐκάλουν, ὡς τὸν χρυσὸν θεὸν ὀνομάζοντες.

Ότι

Οτε ἦν αὐτὸς Ερμῆς εἰς τὴν Αἴγυπτον ἦλθεν, [1] καὶ ἐβασίλευσε τῆς Αἰγυπτίων. τότε, ἐκ τοῦ γένους τοῦ Χὰμ, ὁ Μισρέμ. ἔτος τελευτήσαντος ἐποίησαν οἱ Αἰγύπτιοι τῷ Ερμῇ βασιλέα. καὶ ἐβασίλευσε, τῆς Αἰγυπτίων ἔτη λδ' ἐν ὑφηφανίᾳ.

Καὶ μετ' αὐτὸν ἐβασίλευσε τῆς Αἰγυπτίων ὁ Ηφαιστος, ἡμέρας ᾱχπ', [2] ὡς γίνεσθαι ἔτη δ', μῆνας ἑπτὰ, ἡμέρας γ'. [3] ἐκ εἴδησαν γὰρ τότε ἐνιαυτὸς μετρεῖν οἱ Αἰγύπτιοι, ἀλλὰ τὴν περίοδον τῆς ἡμέρας ἐνιαυτὸς ἔλεγον. Τὸν δὲ αὐτὸν Ηφαιστον θεὸν ἐκάλεσαν· [4] ἦν γὰρ πολεμιστὴς, καὶ μυστικός. ὅστις ἐλθὼν εἰς πόλεμον, συνέπεσεν σὺν τῷ ἵππῳ αὐτοῦ, καὶ πληγεὶς ἔμεινε χωλεύων.

Ο δὲ αὐτὸς Ηφαιστος νόμον ἔθηκε τὰς Αἰγυπτίας γυναῖκας μονανδρεῖν, καὶ σωφρόνως διάγειν. [5] τὰς δὲ ὅτι μοιχείαν εὑρισκομένας πυρεῖαις. καὶ ἠχαρίσησαν αὐτῷ οἱ Αἰγύπτιοι, διότι πρῶτον νόμον σοφροσύνης τοῦτον ἐδέξαντο.

Ο δὲ αὐτὸς Ηφαιστος ἀπὸ μυστικῆς πνοῆς εὐχῆς [6] τῷ ὀξυλάβῳ

Mercurio vero in Ægyptum veniente, Ægyptiis regnavit Meſremus, ex Chami gente oriundus: cui fatis functo Ægyptii Mercurium ſuffecerunt regem: qui annis XXXIX ſuperbe admodum imperitavit.

Poſt hunc Ægyptiis imperavit Vulcanus per dies CIↃ DC LXXX, ſive annos IV, menſes VII, & dies III. Neſciebant enim tum temporis Ægyptii annos definire; ſed diei circuitus pro annis numerabant. Vulcanum porro hunc Deum appellarunt; bellicoſus enim erat, & ingenioſus: qui in bellum profectus, cum una cum equo ſuo corruiſſet, exinde claudicavit.

Hic Vulcanus lege condita ſanxit, uti fœminæ Ægyptiæ, unico contentæ viro vitam caſte agerent; adulteræ autem deprenſæ uti pœnas darent. Gratanter hoc à Vulcano tulerunt Ægyptii, quod primam hanc continentiæ legem accepiſſent.

Idem Vulcanus myſtica quadam precula forcipem ex aëre,

---

1. καὶ ἐβασίλευσε τῆς Αἰγυπτίων] καὶ redundare videtur.

2. ὡς γίνεσθαι ἔτη δ' &c.,] Annum 365, menſem vero 31. dierum facit; ut recte monet Raderus.

3. ἐκ εἴδησαν γὰρ] Scr. ἠδείσαν.

4. ἦν γὰρ πολεμιστὴς ☪ μυστικὸς] μυστικὸς hoc loco à Chr. Alex. interprete redditur, *Religioſus*, haud recte: vox iſta apud hujuſmodi Auctores vafrum & ſubtilis ingenii hominem frequenter ſignificat. In hoc ſenſu Cleopatra infra lib. 9. μυστικὴ vocatur. Ην δὲ κονδυλιδὴς ἡ Κλεοπάτρα, σύμπηκτος δὲ πάνυ, καὶ μυστική: *Statura erat curta forma vero præcellente, ingenioque ſubtili.* Exempla hujuſmodi ubique occurrunt.

5. τὰς δὲ ἐπὶ μοιχείαν εὑρισκομένας] Scr. εὑρισκομένας.

6. τῷ ὀξυλάβῳ ἐδέξατο] ὀξυλάβη inauditum omnino eſt vocabulum. Raderus vertit, *Opifex, & fabrile ingenium*; Xylander, *Forcipem*: quem potius ſequi nobis viſum eſt. Lectori tamen de hac re liberum ſit judicium.

ad

ad arma è ferro fabricanda, impetravit: unde & Ferri Domitor in belli uſum factus eſt. In Deorum itaque numerum, ob legem continentiæ latam, & quod mortalibus ex armorum fabricatione victus parandi rationem oſtendiſſet, ſimul que ad potentiam in bellis victoriamque adipiſcendam viam aperuiſſet, relatus eſt. Ante ipſum enim fuſtibus & lapidibus præliabantur.

ἐδέξατο ἐκ τῦ ἀέρος [1] εἰς τὸ κατασκευάζειν ἐκ σιδήρυ ὅπλα· ὅθεν ἡ δύναμις σιδήρου εὑρέθη εἰς τὰς πολέμυς· ἀπεδέως ἓν αὐτὸν, ὡς σωφροσυνίω νομοθετήσαντα, ἡ τροφὴν ἀνθρώποις διὰ κατασκευῆς ὅπλων εὑρηκότα, ἡ ἐν τοῖς πολέμοις δυνάμιν καὶ σωτηρίαν ποιήσαντα. Πρὸ γὰ αὐτοῦ ῥόπαλοις καὶ λίθοις ἐπολέμουν.

---

1. εἰς τὸ καταστκευάζειν] Scr. καταστκευάζειν.

XPO-

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΑ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΑΛΑΛΑ.

CHRONOGRAPHIA
JOANNIS MALALÆ.

ΜΕΤΑ [1] δὲ τελευτὴν Ηφαίστου, ἐβασίλευσεν Αἰγύπτου ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ηλιος, [2] ἡμέρας ͵δυζ'. ὡς εἶναι ἔτη ιϛ'. καὶ ἡμέρας ζζ'. ἃ γὰρ ἤδεισαν οἱ Αἰγύπτιοι τότε, ἢ ἄλλοι τινὲς, ἀριθμὸν ψηφίσαι· ἀλλ' οἱ μὲν τὰς περιόδους τῆς σελήνης ἐψήφιζον εἰς ἐνιαυτούς· οἱ δὲ τὰς περιόδους τῶν ἡμερῶν εἰς ἔτη ἐψήφιζον. οἱ γὰρ τῶν ιϛ'. μηνῶν ἀριθμὸν μετὰ ταῦτα ἐπενοήθησαν, ἐξότε ἐπωνομάσθη τὸ ὑποτελεῖς εἶναι τοὺς ἀνθρώπους τοῖς βασιλεῦσιν. Ο δὲ

POST mortem vero Vulcani, regnavit ad Ægyptum filius ejus Sol, per ſpatium 4407 dierum: ex quibus emergunt anni duodecim, cum diebus 97. Illis enim temporibus nec Ægyptii, nec alii ulli alium ab hoc habuere computandi modum: ſed revolutiones hi Lunares, illi vero dierum periodos pro annis enumerabant. Modus vero per duodecim menſes ſupputandi tum demum obtinuit, cum Regibus vectigales fieri cœperunt Mortales. Sol vero,

1. Μετὰ δὲ τελευτὴν Ηφαί[στου, ἐβασίλ.] Huc uſque Chr. Alex. Author; deinceps Antiochenum ipſum habes.

2. ἡμέρας ͵δυζ'.] Chronicon Alexandrinum habet, ἡμέρας ͵δυοσ'. quod & ipſa anni ratio poſtulat: Dies enim 4477. requiruntur ad annos XII. conficiendos, ita & ſuperſint etiam dies præterea XCVII. Cedrenus alium ab hoc calculum inſtituit: annos enim XX. cum ſemiſſe ſoli regnanti tribuit; pag. 19. Edit. Pariſ.

3. ἢ ἄλλοι τινὲς, ἀριθμὸν ψηφίσαι.] Omnino legendum cum Chron. Alex. ἄλλοι τινὰ ἀριθμὸν ψηφίσαι: interim tamen ex noſtro etiam mutuo ſupplendum eſt Chron. Alex. locuſque iſte ita legendus: ἃ γὰρ ἤδεισαν οἱ Αἰγύπτιοι τότε, ἢ ἄλλοι τινὲς, ἄλλον τινὰ ἀριθμὸν ἐν τῷ ψηφίζειν. licet & in ſequentibus etiam mancum eſt.

Vulcani F. potens fuit, & gloriæ cupidus: Qui à quodam edoctus, fœminam quandam Ægyptiam, opibus & dignitate florentem, cum quodam amasio suo adulterii consuetudinem habere; in studiis habuit illam prehendere, quo Legem à Patre latam præstaret inviolatam. Certior itaque factus, tempus quo congressuri erant jam instare; delectis militibus stipatus, noctu illam adoritur: deprensamque, per absentiam viri cum Amasio suo decumbentem, extraxit: & per omnem Ægyptum circumferri jussit, graviter in illam animadvertens. Mœchum vero ipsum morte multavit: quo facto gratiam sibi conciliavit; Ægyptii vero omnes uti Castitatem colerent, effecit. De his autem Homerus Poëta, more suo, fabulatur, ubi tradit; Solem deprehendisse Venerem cum Marte noctu cubantem. Per Venerem vero intelligit coëundi libidinem, à sole rege reprehensam: rem ipsam vero uti à nobis exposita est, Palæphatus sapientissimus Chronographus literis consignavit.

Post mortem vero Solis Vulcani filii, Ægyptiis imperavit Sosis: post hunc regnavit Osiris; Osiridem excepit Horus: & Horum Thulis. Hic ingenti instructus exercitu, omnem circa regionem, usque

αὐτὸς Ηλιος, ὁ υἱὸς Ηφαίστου, ὢν φιλόπμος δυνατός· ὅστις ἐδιδάχθη ὑπό τινος, ὡς γυνή τις Αἰγυπτία ἦν ἐν εὐπρεία, [1] καὶ ἀξίᾳ ὖσα παρ' αὐτοῖς ἐρῶσά τινος, ἐμοιχεύετο ὑπ' αὐτοῦ. Καὶ ἀκούσας ἀπ' αὐτοῦ ὁ Ηλιος, ἐζήτησεν αὐτὴν πάσαι, διὰ τὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ηφαίστου νομοθεσίαν, ἵνα μὴ λυθῇ· καὶ λαβὼν στρατώτας ἐκ τοῦ ἰδίου στρατοῦ, μαθὼν τὸν καιρὸν τῆς μοιχείας αὐτῆς γίνεσθαι, νυκτῶν ὀπτεύσας αὐτὴν, τὸν ἀνδρὸς αὐτῆς μὴ ὄντος αὐτόθι, εὗρεν αὐτὴν μετ' ἄλλου καθεύδουσαν τοῦ ἐρωμένου παρ' αὐτῆς. ἣν πινα δὲ θέως καταγαγὼν, ἐπόμπευσεν ἐν πάσῃ τῇ χώρᾳ τῆς Αἰγύπτου πμωρησάμενος· καὶ γέγονε σωφροσύνη μεγάλη ἐν τῇ γῇ τῆς Αἰγύπτου· κἀκεῖνον δὲ τὸν μοιχὸν ἀνεῖλε, καὶ διεχωρίσθη. ὃν καὶ ὁ ἴσος ποιητικῶς Ομηρος ὁ ποιητὴς, ὡς ὁ Ηλιος, φησὶν, ἤλεγξε τὸν Ἀφροδίτην, συμμιγνυμένην νυκτὸς Ἀρεϊ· Ἀφροδίτην δὲ ἐκάλεσε τὸν ὀπτασίαν τῆς πορνείας, ἀπὸ τοῦ Ηλίου βασιλέως ἐλεγχθεῖσαν. Τὸ δὲ ἀληθὲς, ὡς προεγράψαμεν, Παλαίφατος ὁ σοφώτατος χρονογράφος σημειώσατο.

Μετὰ δὲ τὸν τελευτήσαντα Ηλίου βασιλέως, υἱοῦ Ηφαίστου, ἐβασίλευσε τῶν Αἰγυπτίων Σῶσις· καὶ μετὰ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ, ἐβασίλευσεν Οσιρις· καὶ μετὰ Οσιριν ἐβασίλευσεν Ωρος· καὶ μετὰ Ωρον, ἐβασίλευσε Θοῦλις, ὃς παρέλαβε μετὰ δυνάμεως πολλῆς

4. καὶ ἀξίᾳ ὖσα.] Leg. καὶ ἐν ἀξίᾳ ὖσα.

πᾶσ

πᾶς ἡ γαῖ ἕως τ' ὠκεανῦ. Καὶ ἐν τῷ ὑποστέφειν, ἦλθεν ὅπι τὴν Αφρικὴν χώραν εἰς τὸ μαντεῖον ἐν ὑπερηφανίᾳ· καὶ θυσιάσας, ἐπωιδάνετο λέγων· Φράσον μοι [1] πυριδέννη, ἀψευδὴς, μάκαρ, ὁ τ' αἰθέριον μετελαύνων δρόμον· τίς, πρὸ τῆς ἐμῆς βασιλείας ἁπλώπη ὑποτάξαι τὰ πάντα; ἦ, τίς μετ' ἐμέ; Καὶ ἐδόθη αὐτῷ χρησμὸς οὕτω. Πρῶτα Θεός· μετέπειτα Λόγος· καὶ πνεῦμα σὺν αὐτοῖς. [2] Σύμφυτα δὲ πάντα, καὶ εἰς ἓν ἴοντα· ἧ κράτος αἰώνιον. Ὠκέσι πόσι βαδίζε θνητὲ, ἄδηλον διανύων βίον. καὶ εὐθέως ἐξελθὼν ἐκ τοῦ μαντείου, συσκιαθεὶς ὑπὸ τῶν ἰδίων, εὐθέως ἐσφάγη ἐν τῇ Αφρικῇ. Ταῦτα δὲ παλαιὰ, καὶ ἀρχαῖα βασίλεια τῶν αἰγυπτίων, Μανέθων συνεγράψατο· ἐν οἷς συγγράμμασιν αὐτοῦ ἐμφέρεται, ἄλλως λέγεσθαι τὰς ἐπωνυμίας τῶν πέντε πλανητῶν ἀστέρων. Τὸν γὰρ λεγόμενον Κρόνον ἀστέρα ἐκάλουν, τὸν λάμποντα· τὸν δὲ Διὸς, τὸν φαέθοντα· τὸν δὲ Αρεος, τὸν πυρόεντα· τὸν δὲ Αφροδίτης, τὸν καλλίστον· τὸν δὲ Ερμοῦ, τὸν στίλβοντα· ἅπινα μετὰ ταῦτα Σωτάτης ὁ σοφώτατος ἡρμήνευσε.

Καὶ λοιπὸν, ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα χρόνοις, ἐβασίλευσεν Αἰγυπτίων,

ad Oceanum, in poteſtatem ſuam redegit. In reditu autem ſuo per Africam iter faciens, Oraculum ſuperbus adiit; Sacriſque peractis, Pythium in hæc verba tentavit. "Dic mihi, Ignipotens, Ve- "ridice, Beate, ætherium cur- "ſum qui flectis; Quis, ante "Me, omnia ſibi ſubjicere "potuit; aut quis, poſt Me, "poterit? Reſpondit Oraculum. "Primum Deus: deinde ver- "bum; cumque his, Spiritus. "Congenita ſunt hæc omnia, "in unumque fiunt; cujus po- "teſtas æterna eſt. Fac cito "diſcedas Mortalis, quem Fata "manent incerta. Ille vero ſtatim Fano egreſſus, per inſidias interremptus eſt à ſuis in Africa. Hæc autem de regibus Ægypti antiquiſſima Monumenta Manetho tradidit: cujus etiam ex ſcriptis apparet aliter olim appellatos fuiſſe quinque Planetas. Quem enim alii Saturnum, illi Lampontem nominabant: Jovem, Phaëthontem: Martem Pyroem: Venerem, Calliſtum & Mercurium, Stilbontem: quæ nomina poſt temporis ſapientiſſimus Sotates expoſuit.

Poſteris autem temporibus regnavit ad Ægyptum, ex

---

1. πυριδέννη, ἀψευδὴς] Chron. Al. legit πυριθενὲς ἀψευδές· Verum cum noſtro corrigendum; legendumque; πυριθεννὴς, ἀψευδὴς. Porro Oraculum ſequens habes tum apud Chron. Al. tum Cedrenum; licet undique mutilum appareat; uti ex Metri ratione conſtat: quo tamen reſtituendo non eſt ut operam prodigamus.

2. σύμφυτα δὲ πάντα] Supple, ταῦτα, ſive πάδε, ex Autoribus citatis; ut ſenſus verborum utcunque ſit plenus.

Chami filiis, primum Soſtris. Hic expeditionem in Aſſyrios adornavit; quibus etiam, una cum Chaldæis, Perſiſque, Babylonem uſque, in poteſtatem ſuam redactis; Aſiam quoque, & Europam omnem, Scythiam etiam, Myſiamque ſubegit. Reverſurus autem à Scythis in Ægyptum, ſelegit ex flore juventutis eorum quindecim Millia quos in Perſidem tranſlatos, ſedes ibi figere juſſit; data eis, quam ipſi delegiſſent, regione. Exinde vero ad hoc uſque tempus Scythæ Perſidem habitarunt: qui à Perſis etiam, Parthi, dicti ſunt: quod lingua Perſica, Scythæ, ſonat. Retinuerunt autem adhuc Parthi iſti veſtitum, linguam, legeſque Scy-

τος, [1] ἐκ τ φυλῆς τ Χὰμ, Σῶστρις· ὅστις ὁπλισάμ\|ν ἐπολέμησεν Ασσυρίοις, κ ὑπέταξεν αὐτὰς κ τὰς Χαλδαίας, κ Πέρσας, ἕως Βαβυλῶν\|. Ομοίως δ ὑπέταξε κ τ Ασίαν, [2] κ τ Εὐρώπλω πᾶ\|, κ τλὼ Σκυθίαν, κ τ Μυσίαν. Καὶ ἐν τῷ ὑποστρέφειν αὐτὸν ὅθ τ Αἴγυπλον, ἐκ τ χώρας τ Σκυθίας, ἐπελέξατο ἀνδρῶν νεανίσκων πολεμισῶν χιλιάδας ιε'. ἔστησας μετανάστας ποιήσας, ἐκέλευσεν αὐτὰς οἰκεῖν ἐν Περσίδι, [3] δόσας αὐτοῖς χώραν ἐκεῖ, οἵαν αὐτοὶ ἐπελέξαντο. Καὶ ἔμειναν ἐν Περσίδι οἱ αὐτοὶ Σκύθαι ἐξ ἐκείνυ. ἕως τ νυ· οἵτινες ἐκλήθη\| ὑπὸ τ Περσῶν, Πάρθοι· ὅ ὅτιν ἑρμηνεύόμενον Περσικῇ φων\|λέκτῳ, Σκύθαι· οἱ κ τ φορεσίαν, κ τ λαλιὰν,

---

1. ἐκ τῆς φυλῆς τ Χὰμ Σῶστρις] Scr. Σέσωστρις, ut omnes alii habent.

2. κ τλὼ Εὐρώπλω πᾶσαν] Europa apud Autorem noſtrum, pro Græcia, regionibuſque adjacentibus frequenter uſurpatur. Ita infra in Auguſti vita, p. 194. ὁ δὲ Αὔγυς\| Οκταβιανὸς παρελθὼν τλὼ Εὐρώπλω πᾶσαν, ἐπέρασεν ἀπὸ τ Βυζαντίυ· Europam totam prætervectus, i. e. Græciam, Byzantium appulit. Et deinde in Conſtantino; p. 307. ὁ δὲ αὐτὸς Κωνσαντῖν\| ἔμφνε βασιλεύων ἐν Κωνσαντινυπόλ, ἀφελόμ\| αὐτλὺ ἀπὸ τῆς Εὐρώπης ἐπαρχίας: ubi Europam Provinciam tantum facit: atque in loquendi more frequentiſſimum ubique habebis. Europæ vero partes Occidentaliores, Italiæ nomine indigitat; uti inferius ſuo loco demonſtrabitur. Seſoſtrim vero (qui noſtro Soſtris corrupte dictus eſt) omnes haſce regiones IX annorum ſpatio in poteſtatem ſuam redegiſſe aſſerit Africanus, ex Manethone de Ægypt. Dynaſt. qui etiam eum ex populis hiſce, generoſioribus, virtutis, ignobilioribus vero, infamiæ notam inuſſiſſe teſtatur; ubique per regiones, horum, mulieribus, illorum vero virilibus pudendis inſculptas columnas erigendo. Eadem habes apud Herodotum lib. 2. Σέσωστρις, ὃς ἀπάσαν ἐχειρώσατο τλὼ Ασίαν ἐν ἐνιαυτοῖς θ', κ τῆς Εὐρώπης τὸ μέχρὶ Θρᾴκης παντὸς μνημόσυνα ἐγείρας τῆς τ ἐθνῶν καταχέσεως· ἐπὶ μὲ τοῖς ἀγαθοῖς, ἀνδρῶν, ἐπὶ δὲ τοῖς ἀγαθοῖσι, γυναικῶν μορία τοῖς σήλαις ἐγχαράσσων. Vid. Euſeb. Scaliger.

3. δόσας αὐτοῖς κ.] Participium barbarum hîc habemus, tanquam ab ἔδοσα, aor. 1. verbi inuſitati, δόω, formatum: licet, ὀρθογραφικῶς, per ω ſcribi debuerit, δῶσας. Verum, Lector, hujus farinæ vocabula quamplurima in hoc Autore tibi occurrent.

καὶ τὰς νόμους Σκυθῶν ἔχουσιν ἕως τῆς νυῦ, καὶ εἰσὶ μαχιμώτατοι ἐν πολέμοις, [1] καθὼς Ηρόδοτος ὁ σοφώτατος συνεγράψατο.

[2] Ἐν τοῖς χρόνοις τῆς βασιλείας τοῦ προφρημένου Σώστρυ, ἦν Ερμῆς ὁ Τεισμέγιστος ὁ Αἰγύπτιος, ἀνὴρ φοβερὸς ἐν σοφίᾳ· ὃς ἔφρασε, τρεῖς μεγίστας ὑποστάσεις εἶναι τοῦ ἀῤῥήτου καὶ ἀνεξιχνιάστου ὄνομα, μίαν δὲ θεότητα εἶπε· διὸ καὶ ἐκλήθη, ἀπὸ τοῦ Αἰγυπτίων, Τεισμέγιστος Ερμῆς· Εμφέρεται γὰρ ἐν διαφόροις αὐτοῦ λόγοις πρὸς Ασκλήπιον, εἰρηκὼς περὶ Θεοῦ φύσεως ταῦτα. Εἰ μὴ πρόνοιά τις ἦν τοῦ πάντων κυρίου, ὥστε μοι τὸν λόγον τοῦτον ἀποκαλύψαι, οὐδ' ὑμᾶς τοιοῦτος ἔρως κατεῖχεν, ἵνα περὶ τούτου [3] ζητήσητε. Οὐ γὰρ ἐφικτὸν ἔστιν, [4] ἀμυήτους τοιαῦτα μυστήρια παρέχεσθαι· ἀλλὰ τῷ νοὶ ἀνάσατε. Εν μόνον ἔστι τὸ φῶς νοερὸν πρὸ φωτὸς νοερῷ· καὶ ἦν ἀεὶ νοῦς νόος [5] φωτινὸς, καὶ οὐδὲν ἕτερον ἦν [6] ἢ τούτου ἐνότης, ἀεὶ ἐν αὐτῷ

tharum; & in bello fortiſſimi ſunt: ſicuti ſcriptum reliquit ſapientiſſimus Herodotus.

In diebus autem ſupradicti regis Soſtris, floruit Mercurius Triſmegiſtus, Ægyptius, vir eruditionis ſtupendæ, qui pronunciavit, Dei Creatoris ineffabile nomen tres eſſe maximas Perſonas, Deitatem vero unam. Unde & ab Ægyptiis, Mercurius *Triſmegiſtus*, i. e. Termaximus appellatus eſt. Invenitur enim in variis ejus ſcriptis ad Æſculapium, de Dei natura verba faciens, in hunc modum. "Si non da-
"retur Providentia Numinis
"omnia gubernantis, per
"quam hoc ipſum mihi reve-
"latum eſſet; non utique tan-
"tus vos ardor inceſſiſſet de
"hoc quærendi. Neque poſ-
"ſibile eſt Profanos hujuſmodi
"proferre Myſteria: ſed men-
"tem advertite. Una tantum
"eſt Lux intelligens, ante
"Lucem intelligentem; &
"ſemper erat Mens Mentis lu-

---

1. καθὼς Ηρόδοτος ὁ σοφώτατος συνεγράψατο] De rebus hiſce ne verbum quidem apud Herodotum.

2. ἐν τοῖς χρόνοις τῆς βασιλείας τοῦ προφρημένου Σώστρυ ἦν Ερμῆς] Soſtris hic Seſoſtris, ab aliis omnibus, uti ſupra monuimus, appellatur: lapſus eſt interim Chr. Al. interpres, ubi Seſoſtrim hunc, eundem facit cum Mercurio Triſmegiſto. Scilicet fraudem ei facere potuiſſet Codex vitioſus, qui pro verbis hiſce ε. τ. χ. τῆς βασιλείας Σέσωστρις, ὃς ἦν Ερμῆς, forte habere debuiſſet, ε. τ. χ. τῆς βασ. Σισώστριδος, ἦν Ερμῆς.

3. ζητήσητε] ζητήσειτας legit Chr. Al. mendoſe.

4. ἀμυήτους τοιαῦτα μυστήρια παρέχεσθαι] Chr. Al. εἰς ἀμυήτους τοιαῦτα μ. π. cæterum mendoſus penitus eſt locus iſte, adeoque ex ipſo Cyrillo, unde hæc omnia, cum noſtro, deſumpſerunt Suidas, Cedrenus, Chr. Alex. Autor, reſtituendus.

5. φωτινὸς] Scr. φωτεινός.

6. ἢ τούτου ἐνότης] Scr. ἢ τούτου ἑνότης; vel, ſi mavis, cum Cedreno, ἢ ἡ τούτου ἑνότης.

"cida:

" cida:& nihil aliud erat, quam " hujus unitas, in ſeipſo ſemper " exiſtens, eademque ſemper " Mente, luce, ac ſpiritu om- " nia comprehendens. Extra " hanc, nec Deus, nec Ange- " lus, nec dæmon, nec alia ali- " qua Eſſentia. Omnium enim " Dominus, & Deus eſt; & " omnia ſub ipſo, & in ipſo " ſunt. Ejus enim verbum, " quod ab ipſo prodiit, undiq; " perfectum cum eſſet, & in " fœcunda natura opifex; in " genitalem incidens undam, " fœcundam undam effecit. His ita dictis, in hæc verba precatus eſt. " Adjuro te Cœ- " lum, Magni Numinis ſapiens " opificium, propitiare. Adjuro " te Vocem illam Patris, quam " tum primum effatus eſt, cum " Mundum univerſum conſi- " lio ſuo ſtabilivit: Vocem Pa- " tris, quam primam edidit, " verbum ſuum unigenitum. Afferuntur vero iſta à ſanctiſ- ſimo Cyrillo, in ſcriptis ſuis adverſus Julianum Imperato- rem: nempe quod Mercurius Triſmegiſtus futuri licet igna- rus, unam tamen Trinitatis Eſ- ſentiam profeſſus ſit:

Porro rex Soſtris, poſt vi- ctoriam partam, reverſus in Ægyptum, fato conceſſit. Poſt quem, Ægypti regnum obtinuit Pharaoh, qui & Ma- racho: ex quo oriundi ſunt ſuccedanei Ægyptiorum Re- ges.

Prædictis autem Pici Jovis temporibus ad occidentem re- gnantis, innoteſcere cœpit ex Argivorum regione quidam,

ὤν, ἀεὶ τῷ αὐτῷ νοΐ, καὶ φωτὶ, καὶ πνεύματι πάντα περιέχῃ· ἐκτὸς τούτου ὁ Θεὸς, οὐκ ἄγγελος, οὐ δαίμων, οὐκ οὐσία τις ἄλλη. Πάντων γὰρ κύριος καὶ Θεὸς, καὶ πάντα ὑπ' αὐτὸν, καὶ ἐν αὐτῷ ὄζιν. Ὁ γὰρ λόγος αὐτοῦ προφθὰν, παντέλειος ὤν, καὶ γόνιμος, καὶ δημιουργὸς, ἐν γονίμῳ φύσει πεσὼν, ἐν γονίμῳ ὕδατι, ἔσκυσε τὸ ὕδωρ ἐποίησε. Καὶ ταῦτα εἰρηκὼς, ὤὔξατο λέγων· Ορκίζω σε, οὐρανὲ, Θεοῦ μεγάλου σοφὸν ἔργον, ἵλαος ἴσθι· ὁρκίζω σὲ φωνὴ πατρὸς, ἣν ἐφθέγξατο προτοῦ, ἡνίκα κόσμον ἅπαντα ἐστηρίξατο βουλῇ· φωνὴ πατρὸς ἣν ἐφθέγξατο προτοῦ, τὸν μονογενῆ λόγον αὐτοῦ. Ταῦτα δὲ καὶ ἐν τοῖς κτ' Ιουλιανοῦ τοῦ βασιλέως ὑπὸ τοῦ ὁσιωτάτου Κυρίλλου συναχθεῖσιν ἐμφέρεται· ὅτι, καὶ ὁ Τρισμέγιστος Ερμῆς, ἀγνοῶν τὸ μέλλον, πεπαίδα ὁμούσιον ὡμολόγησεν.

Ο δὲ Σώστις βασιλεὺς, μετὰ τὸ νικῆσαι, καταλαβὼν τὴν Αἴγυπτον τελευτᾷ· καὶ ἐβασίλευσε μετ' αὐτὸν ὁ τῶν Αἰγυπτίων χώρας Φαραὼ, ὁ καὶ Μαραχὼ καλούμενος. Καὶ ἐκ τούτου γένους ἐβασίλευσαν Αἰγυπτίων οἱ λοιποί.

Εν δὲ τοῖς προφημένοις τοῦ Πίνου Διὸς χρόνοις ὅπου τὰ δύσικα μέρη, ἀνεφαίνετό τις ἐκ τῆς φυλῆς τῶν

τῦ Ιάφεθ ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Αργείων, ὀνόματι Ιναχος· ὅστις πρῶτος ἐβασίλευσεν ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ, καὶ κτίζει πόλιν ἐκεῖ εἰς ὄνομα τῆς σελήνης, [ἐπίμα γὰρ αὐτοῖς] ἣν ἐκάλεσεν Ἰόπολιν. Οἱ γὰρ Αργεῖοι μυστικῶς τὸ ὄνομα τῆς σελήνης τὸ ἀπόκρυφον, Ιῶ λέγουσιν ἕως ἄρτι. Ἔκτισε δὲ καὶ ἱερὸν ἐν τῇ πόλει τῇ σελήνῃ, ἀνασήσας αὐτῇ σήλιν χαλκοῦν, ἐν ᾧ ἐπέγραψεν· 1 Ιῶ μάκερα λαμπαδηφόρε. ὁ δὲ αὐτὸς Ιναχος ἠγάγετο γυναῖκα, Μελίαν ὀνόματι· ἐξ ἧς ἔσχε παῖδας τρεῖς, 2 Κάσσον, καὶ Βῆλον, καὶ θυγατέρα ἣν ἐπωνόμασεν Ιῶ, εἰς ὄνομα τῆς σελήνης· ἦν γὰρ ἡ κόρη εὐπρεπεστάτη πάνυ. Τότε ὁ Πῆκος, ὁ καὶ Ζεὺς, ἀκούσας περὶ τῆς Ινάχου, ὅτι ἔχει θυγατέρα παρθένον εὐπρεπῆ, ὁ βασιλεὺς τῆς δυτικῶν μερῶν, πέμψας ἥρπασε τὴν Ιῶ, θυγατέρα τοῦ Ινάχου, καὶ ταύτην φθείρει· καὶ ἔλαιον ποιήσας, ἔσχεν ἐξ αὐτῆς θυγατέρα, ἥντινα ἐκάλεσε Λιβύην. Η δὲ Ιῶ ἐπαχθῶς ἔφερεν, ὅτι τῇ συμβαίνει αὐτῇ· καὶ μὴ θέλουσα συνεῖναι τῷ Πήκῳ, φοβηθεῖσα αὐτὸν καὶ πάντας, καὶ τὴν θυγατέρα αὐτῆς ἐάσασα, καὶ τὸν πατέρα αὐτῆς Ιναχον αἰσχυνομένη, ἔφυγε, εἰς Αἴγυπτον κατακλύσασα. Καὶ εἰσελθοῦσα ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Αἰγύπτου ἡ Ιῶ, ἐκεῖ ἔθηκε· καὶ μαθοῦσα μὴ χρόνον, ὅτι

cui nomen Inachus, ex Japheti gente oriundus. Primus hic Argivis imperavit, urbemque condidit, quam à Lunæ nomine, cui cultum exhibuit, Jopolim vocavit. Argivis enim uſque adhuc in Myſteriis ſuis reconditum Lunæ nomen, Jo eſt. Fanum quoque in ea urbe condidit, Lunæ ſacrum; & ex ære ſtatuam ei erexit, cum hac Inſcriptione. *Jo, Beata, Lucifera.* Inachus autem iſte in uxorem ſibi accepit Meliam; ex qua tergeminam ſuſcepit prolem, Caſſum, Belum, filiamque, quam, à Lunæ nomine Jo vocavit; forma enim erat Virgo laudatiſſima. Picus interim, qui & Jupiter, qui partibus Occidentalibus imperavit, ubi inaudiſſet Inacho filiam eſſe, pulcherrimæ formæ virginem; per emiſſarios raptam compreſſit, gravidamque fecit; & ex ea filiam habuit, quam Lybiam nominavit. Jo autem illatam ſibi injuriam indigne ferens, diutius cum Jove Pico conſuetudinem habere dedignata eſt: derelictaque filia, Patris etiam conſpectu ob pudorem evitato, clam omnibus in Ægyptum profuga navigavit, ibique ſedem fixit. Ubi cum per aliquod tempus manſiſſet, edocta eſt, Regiam ibi poteſtatem habere Mercurium,

1. Ιῶ μάκερα] Scr. μάκαιρα.
2. Κάσσον, καὶ Βῆλον] Ιάσσιαν καὶ Βῆλον, habet Chr. Alex. contra Hiſtoricorum fidem.

Jovis

Jovis Pici filium Metuens igitur ſibi ab eo, ex Ægypto in Syriam fuga evaſit, ad Montem Silpium; ubi poſteris temporibus Seleucus Nicator Macedo urbem condidit, quam, à filii ſui nomine, Antiochiam Magnam appellavit. At vero Jo vitam ſuam in Syria, quo profugerat, finivit; ſicuti ſcriptum reliquit ſapientiſſimus Theophilus. Alii vero tradiderunt, in Ægypto eam obiiſſe. Inachus autem pater Jûs, ad eam inquirendam fratres ejus miſit, & propinquos, nec non & Triptolemum, cum Argivis aliis: qui eam ubique veſtigantes, non invenerunt. Edocti vero Argivi Jopolitæ, eam in Syria defunctam; illuc ventitantes, aliquandiu ibi commorati ſunt; domoſque ſingulas pulſantes, dixerunt: *Salva ſit* Jûs *Anima*. Acceptoque per inſomnium Oraculo, viſi ſunt ſibi videre buculam, humana voce ita ſe alloquentem: *Hic ego ſum Jo.* A ſomno vero excitati, vimque Viſionis ſecum reputantes, omnino cenſuerunt, eam in monte Silpio ſe-

Ερμῆς βασιλεύει τῆς Αἰγύπτου, ὁ υἱὸς Πήκου Διὸς, καὶ φοβηθεῖσα τὸν αὐτὸν Ερμῆν, φεύγει ἐκεῖθεν ὅπου τὴν Συρίαν, εἰς τὸ Σίλπιον ὄρος· εἰς ὃν Σέλευκος ὁ Νικάτωρ ὁ Μακεδὼν ἔκτισε πόλιν μὲ χρόνους, καὶ ἐκάλεσεν, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ἰδίου αὐτοῦ υἱοῦ, Ανποχείαν τὴν μεγάλην. Απελθοῦσα δὲ εἰς τὴν Συρίαν ἡ Ιῶ, ἐκεῖ ἐτελεύτησεν· ὡς Θεόφιλος ὁ σοφώτατος συνεγράψατο. ἕτεροι δὲ ἐξέθεντο, ὅτι ἐν τῇ Αἰγύπτῳ ἐτελεύτα ἡ Ιῶ. Ο δὲ Ιναχος, ὁ πατὴρ αὐτῆς, εἰς ἀναζήτησιν αὐτῆς ἔπεμψε τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῆς, καὶ τοὺς συγγενεῖς, [1] καὶ τὸν Τειπτόλεμον, καὶ Αργείους μετ' αὐτῶν· οἵτινες πανταχοῦ ζητήσαντες, οὐχ' εὗρον αὐτὴν· γνόντες δὲ οἱ Αργεῖοι Ιωπολῖται, ὅτι ἐτελεύτα εἰς γῆν Συρίαν ἡ Ιῶ· ἐλθόντες ἔμειναν ἐκεῖ πρὸς μικρὸν, [2] κρούοντες εἰς ἕκαστον οἶκον αὐτῆς, καὶ λέγοντες· ψυχὴ Ιοῦς σωζέσθω. Καὶ ἐν ὁράματι χρηματοδέντες, εἶδον δάμαλιν λέγουσαν αὐτοῖς ἀνθρωπίνῃ φωνῇ· ὅτι, ἐνταῦθα εἰμὶ ἐγὼ ἡ Ιῶ. καὶ διυπνιζόμενοι, τὸ τοῦ ὁράματος διύαμιν θαυμάζοντες ἔμειναν. Καὶ λογισάμενοι,

---

1. καὶ τὸν τειπτόλεμον] Quemnam tandem hic habemus Triptolemum? Atticum quidem illum, agriculturæ inventorem, nobis exhibent Hiſtorici; qui tamen Inacho CCCC, annis poſterior eſt, juxta Euſeb. in Chron.

2. κρούοντες εἰς ἕκαστον οἶκον αὐτοῦ, καὶ λέγοντες] Talis cujuſpiam conſuetudinis, qua peregrinationis ſocios, in terra aliena obeuntes, πατρίῳ] in reditu ſuo [illegible]nominatim compellare ſolebant, ex Homero meminit Jo. Tzetzes, Chil. 5.

Τὸ ἀρχαῖον τοὺς ἀνήσκοντας εἰς γῆν τὴν ἀλλοτρίαν.

Αποδημοῦντες οἱ αὐτῶν πρωτάκις ἀνεκάλουν.

Ως Ομηρος ἐδίδαξε βίβλῳ τῆς Οδυσσείας.

ὅτι

ὅπ ἐν τῷ ὄρει αὐτῷ κεῖται ἡ Ιῶ, κλίσαντες αὐτῇ ἱερὸν, ᾤκεσαν ἐκεῖ εἰς τὸ Σίλπιον ὄρος, κλίσαντες καὶ πόλιν ἑαυτοῖς, ἣν ἐκάλεσε Ἰόπολιν· οἵπερ ἐκλήθησε καὶ τοῖς αὐτοῖς Σύροις Ιωνῖται ἕως τῆς νῦν. Οἱ δὲ Σύροι Αντιοχεῖς, ἐξ ἐκείνε δὲ χρόνου ἀφ' ὗ οἱ Αργεῖοι ἐλθόντες ἐζήτησε τὴν Ιῶ, ποιοῦσιν ἣν τῇ μνήμῃ, κρόντες τῷ καιρῷ αὐτῷ κατ' ἔτος εἰς τὰς οἰκίας τῶν Ελλήνων ἕως ἄρτι. Διὰ τοῦτο δὲ οἱ Αργεῖοι [1] ἔμειναν αὐτοῖς ἐκεῖ εἰς τὴν Συρίαν, ἐπειδὴ ἐκελεύσθησε, ἀπολυόμενοι ἀπὸ τῆς Αργείων χώρας, ὑπὸ δὲ Ινάχε βασιλέως, δὲ πατρὸς δ' Ιῶ· ὅτι, εἰ μὴ ἀγάγοντε τὴν θυγατέρα μᾶς Ιῶ, μὴ ὑποστρέψητε ὅτι τὴν Αργείων χώραν. Εκτισαν δὲ ἐκεῖ οἱ αὐτοὶ Ιωνῖται ἱερὸν Κρόνε, εἰς τὸ Σίλπιον ὄρος.

Η δὲ Λιβύη, ἡ θυγάτηρ τῆς Ιῶ, καὶ δὲ Πήκε δὲ καὶ Διὸς, ἐγαμήθη πνὶ, ὀνόματι Ποσειδῶνι· ἐξ ὧν ἐτέχθησε, ὁ Αγήνωρ, καὶ Βῆλος, καὶ Ενυάλιος, παῖδες τρεῖς. Ο δὲ Αγήνωρ, καὶ Βῆλος, κατέλαβον δὲ Συρίαν καὶ αὐτοὶ, εἰς ἀναζήτησιν τῆς Ιῦς, εἰ ἔτι ζῇ, καὶ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς, εἴπερ εἰσίν. [2] ἦσαν γὰρ αὐτῶν συγγενεῖς. Καὶ μηδένα εὑρηκότες, ὑπέστρεψαν· καὶ ὁ μὲν Βῆλος ὅτι δὲ Αἴγυπτον ἀπῆλθε, κἀκεῖ γαμήσας τὴν Σίδα, ἔσχεν υἱὰς δύο, Αἴγυπτον,

pultam jacere. Extructo igitur ibi Fano, ſedes illic poſuere; urbemque condiderunt, quam Jopolim nominarunt: unde & ipſi à Syris, ad hunc uſque diem, Jonitæ vocantur. Syri autem Antiocheni, ex eo tempore quo illuc advenerunt Argivi, Jo quæritantes, in perpetuam rei memoriam, ritu anniverſario, domos Græcorum pulſant, in hunc uſque diem. Quod autem Argivi illic in Syria ſedes ſuas poſuerint, in cauſa fuit rex Inachus, pater Jus; qui eis in mandata dederat, ex Argis ſoluturis; uti, non niſi Jo filia inventa, in Argivorum terras reverterentur. Itaque etiam condiderunt ibi Jonitæ templum Saturno, in monte Silpio.

Libya autem, Pici Jovis & Jus filia Neptuno cuidam nupta, tres ei filios peperit; quibus nomina, Agenor, Belus, & Enyalius: ex quibus, Agenor, & Belus in Syriam profecti ſunt, exploraturi, an in vivis adhuc eſſet Jo, cum fratribus ejus; & qui illis ſanguine conjuncti eſſent. Nemini autem invento, redierunt: & quidem Belus in Ægyptum profectus, in uxorem accepit ſibi Sidam; ex qua duos ſuſcepit filios Ægyptum, & Danaum. Agenor

1. ἔμειναν αὐτοῖς] Scr. αὐτοὶ, uti habet Chr. Alex.

2. ἦσαν γὰρ αὐτῶν συγγενεῖς] Corrige Chr. Alex. legit enim ἦσαν γὰρ αὐτῷ συγγενεῖς. mendoſe.

vero Phœniciam ſe recipiens, Tyro uxorem duxit: à cujus nomine, Civitatem ibi à ſe extructam, Tyrum vocavit. Ubi & imperium tenens ex Tyro filios ſuſcepit Cadmum, Phœnicem, Syrum, & Cilicem: filiamque unicam, cui Europæ nomen indidit. Regnavit autem Agenor in regionibus iis per annos LXIII. Poetæ vero Europam Phœnicis, Agenoris filii, filiam faciunt, à Chronologis diſſentientes. Taurus autem, rex Cretæ, Tyrum invaſit; commiſſoque navali prælio, urbem cepit, ad veſperam: qua ſpoliata, captivos inde abduxit plurimos; inter quos & Europa erat, Agenoris regis filia. Cum enim Agenor, filiique, ad limites bellis aliis diſtinerentur; Taurus interim, qui hoc reſcierat, per maris viam irrumpens. Tyrios inopinos opprimit. Me-

κὴ Δαναόν. Ο δὲ Αγήνωρ ὅτι τὴν Φοινίκην ἐλθὼν, ἠγάγετο τὴν Τυρῶ· κὴ κτίζει πόλιν, ἣν ἐκάλεσε Τύρον, εἰς ὄνομα τῆς ἑαυτῆς γαμετῆς. Εβασίλευσεν ἔτη ἐκεῖ, καὶ [1] ἔσχεν υἱὸς ἐκ τῆς Τυρῶ, τὸν Κάδμον, καὶ τὸν Φοίνικα, κὴ τὸν Σύρον, κὴ τὸν Κίλικα· καὶ θυγατέρα, ἣν ἐκάλεσεν Εὐρώπην. Καὶ βασιλεύει ὁ Αγήνωρ τῶν μερῶν ἐκείνων ἔτη ξγ'. Τὴν δὲ Εὐρώπην οἱ ποιηταὶ ἐξέθεντο θυγατέρα εἶ) τοῦ Φοίνικος, τοῦ υἱοῦ Αγήνορος βασιλέως, [2] μὴ ὁμοφωνήσαντες τοῖς χρονογράφοις. Επεξέλθας δὲ τῇ πόλει Τύρῳ Ταῦρος, ὁ τῆς Κρήτης βασιλεύς, ναυμαχίᾳ πολεμήσας, παρέλαβε τὸν αὐτὴν Τύρον πόλιν ἑαυτέρας· [3] κὴ ᾠχμαλώτευσε, ἔλαβεν αἰχμαλώτους ἐκ τῆς πόλεως πολλούς· ἐν οἷς ἔλαβε κὴ τὴν Εὐρώπην, θυγατέρα τοῦ Αγήνορος βασιλέως. Ο δὲ Αγήνωρ, κὴ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ ἐπολέμουν [4] ὅπι τὸ λίμιτον· τοῦτο Ταῦρος, ὁ τῆς

---

1. κὴ ἔσχεν υἱοὺς ἐκ τῆς Τυρῶ, τὸν Κάδμον, κὴ τὸν φοινικα] Chr. Alex. legit, κὴ ἔσχεν υἱὸν ἐκ τῆς Τυρῶ, τὸν Κάδμον τὸν φοίνικα &c. ac ſi Cadmus ac Phœnix idem eſſent: atque hunc ſenſum ſecutus eſt Interpres hæc vertendo, *ex Tyro ſuſcepit Cadmum illum Phœnicem*: quem etiam errorem proſequitur in ſequentibus, ubi Europam Cadmi Phœnicis filiam eſſe vult, contra Gr. Codicis fidem. Cæterum mendoſum utcunque eſſe hunc locum, tum ex Noſtro, tum ex Chr. Alex. pagina ſequente ſatis patet.

2. μὴ ὁμοφωνήσαντες τοῖς χρονογράφοις.] iterum Corrigendum Chr. Alex. ubi habes, κὴ ὁμοφωνήσαντες τ. χρ. ſenſu plane nullo. Interim non ſatis video, quos tandem Poetas Autor hîc nobis innuit. Palæphatus quidem, ὡς ἐπίσων, Europam Phœnicis F. facit; Poeta, quod ſciam, nullus.

3. κὴ πραιδεύσας] Chr. Alex. legit, κὴ παιδεύσας· corrupte.

4. ἐπὶ τὸ λίμιτον] Vocabulum hoc barbarum apud Græcos recentiores frequenter occurrit, pro Limitibus, ſeu Finibus uſurpatum: unde λιμιτανεοὶ στρατιῶται, Milites Limitanei, ad Imperii fines tutandos collocati: in compoſitione etiam τὸ Ινδολίμιτον, pro Indiæ finibus, apud hunc noſtrum paſſim habes.

1b. τοῦτο ταῦρος] ſupple, ex Chr. Alex. κὴ γνὸς τοῦτο ταῦρος, aut aliquid tale.

Κρήτης

Κρήτης βασιλεὺς, ἐξαίφνης ἐπέξῆλθε τῇ χώρᾳ διὰ θαλάττης· ὅθεν ἑσπέρας μνήμην ποιοῦνται οἱ Τύριοι ἕως τ νῦν, [1] λέγοντες Κακλὼ ὀψινλώ. Ἀπήγαγε δὲ τὴν Εὐρώπην εἰς τὴν ἰδίαν πατρίδα ὁ Ταῦρος, ἥντινα καὶ γυναῖκα ἔλαβε, παρθένον οὖσαν, καὶ εὐπρεπῆ· καὶ ἐκάλεσε τὰ μέρη ἐκεῖνα, εἰς ὄνομα αὐτῆς, Εὐρώπα. Ἐξ ἧς ἔσχεν υἱὸν, τὸν Μίνω, καθὼς καὶ Εὐριπίδης ὁ σοφώτατος ποιητικῶς συνεγράψατο, [2] ὡς φησί· Ζεὺς, μεταβληθεὶς εἰς Ταῦρον, τὴν Εὐρώπην ἥρπασεν. Ἔκτισε δὲ ἐν τῇ αὐτῇ Κρήτῃ νήσῳ ὁ αὐτὸς Ταῦρος βασιλεὺς πόλιν μεγάλην, [3] ἣν ἐκάλεσε Γορτύναν, εἰς ὄνομα τ αὐτοῦ μητρὸς, τ ἐκ γένους Πίκης Διός· [4] τὴν δὲ τ αὐτῆς πόλεως τύχην ἐκάλεσε Καλλινίκην, εἰς ὄνομα τῆς σφαγιασθείσης παρ' αὐτοῦ κόρης. Ὁ δὲ Ἀγήνωρ βασιλεὺς, ἐλθὼν ἐκ τ πολέμου ἐν τῇ Τύρῳ, καὶ μαθὼν τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ταύρου ἐξαίφνης ἔφοδόν τε καὶ ἁρπαγὴν, εὐθέως ἐξέπεμψε τ Κάδμον, διὰ τὴν Εὐρώπην, μετὰ χρημάτων πολλῶν, καὶ στρατοῦ. Μέλλων δὲ τελευτᾶν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ἀγήνωρ, διετάξατο πᾶσαν, ἣν ὑπέταξε γῆν, μερισα-

moriam autem veſperæ illius Tyrii uſque adhuc recolentes, *Veſperam Infauſtam* appellant. Taurus vero Europam in patriam ſuam abduxit: cumque Virgo eſſet egregie formæ, pro uxore eam habuit: regioneſque eas omnes, ab ejus nomine, Europæas vocavit. Filium etiam ex ea habuit, cui Minos nomen. De his vero ſapientiſſimus Euripides Poetice ſcribens, enarrat, raptam Europam fuiſſe à Jove in taurum verſo. Idem rex Taurus urbem magnam condidit in Creta inſula, cui nomen Gortynam dedit, à Matre ſua, ex genere Pici Jovis oriunda: Urbis vero Fortunam à Virginis à ſe Mactatæ nomine, Callinicen vocavit. Agenor autem à bello redux, ubi de ſubitis Tauri incurſionibus, urbiſque direptione edoctus fuiſſet; ſine mora Cadmum emiſit, magna pecuniarum vi, & exercitu inſtructum, uti Europam curaret reducem. Moriturus deinde Rex Agenor mandavit, uti tota regio, quam ſibi ſubjugaverat, inter tres filios ſuos diſtribueretur. Phœnix igitur Ty-

1. λέγοντες, Κακλὼ ὀψινλὼ] Verba hæc reddimus, *Veſperam Infauſtam appellantes*. Lexic. Græcolat. Vet. ὀψινὴ ὥρα, ἡ μετὰ ἡλίου δυσμάς, *Crepuſculum*. Corrigendum interea Chr. Alex. ubi legitur, κακὴ ὀψινῆ.

2. ὡς φησὶ] Scr. ὅς φησι.

3. ἣν ἐκάλεσε Γορτύναν] Urbs hæc, Γόρτυν, à Stephano appellatur, qui etiam â Gorty Heroe nomen hoc eam accepiſſe tradit; cum primum, Lariſſa, deinde, Cremnia, vocata fuiſſet.

4. τὴν δὲ τ αὐτῆς πόλεως τύχην] Virginum in urbibus Condendis immolatarum, eiſdem ut eſſent in Fortunas ſive Genios, plurima in hoc Autore occurrunt exempla.

rum accepit, parteſque vicinas: regionemque omnem ſibi ſubditam, Phœniciam vocavit. Similiter etiam Syrus partim, quam ipſe ſortitus erat, à nomine ſuo Syriam appellavit. Cilix etiam ſortem ſuam à nomine ſuo, Ciliciam nuncupavit.

Phœnicis autem ſub regno floruit Hercules ille, Tyrius Philoſophus, qui purpuram invenit. Cum enim forte per littus Tyrium obambularet, paſtorium vidit canem, qui oſtreum, (quod Conchyle dicitur, parvumque genus eſt teſtudinis marinæ,) edebat. Paſtor interim ſanguinare canem exiſtimans; lana, ab ove rapta, quod ab ore ejus profluebat, abſterſit, lanamque tinxit. Hercules autem cum obſervaſſet, ſanguinem illud non eſſe; ſed peregrini ſcilicet alicujus liquoris vim, obſtupuit: & cum ex Conchyli tinctura illam lanæ expreſſam ſciret; exceptam à paſtore lanam, Phœnici, Ty-

ἀπὸ τὸν υἱὸν αὐτοῦ υἱόν. Καὶ ἔλαβεν ὁ Φοίνιξ τὴν Τύρον, καὶ τὴν αὐτῆς ἐνόειαν, καλέσας τὸ ὄνομα αὐτὸν γῆν, Φοινίκην. Ὁμοίως δὲ καὶ ὁ Σύρος, εἰς τὸ ἴδιον ὄνομα [1] καλέσας τὸ ἐπιλαχοῦσαν αὐτῷ χώραν, Συρίαν· ὡσαύτως δὲ καὶ ὁ Κίλιξ [2] τὸ ἐπιλαζάνων αὐτῷ κλίμα ἐκάλεσε, [3] Κιλικία, εἰς τὸ ἴδιον αὐτοῦ ὄνομα.

Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τῆς βασιλείας [4] τῶν Φοίνικος, Ἡρακλῆς ὁ φιλόσοφος, ὁ λεγόμενος Τύριος, ὅστις ἐφεῦρε τὴν κοχύλην· [5] ἐωριζόμενος γὰρ ὅτι τὸ θαλάσσιον μέρος τῆς Τύρου πόλεως, εἶδε ποιμενικὸν κυνὰ ἐσθίοντα τὸ λεγομένην κοχύλην ὅπερ ἐστὶ μικρὸν εἶδος θαλάσσιον, [6] κοχλιοειδές· καὶ τὸ ποιμένα, νομίζοντα αἷμά ἔχειν τὸ κυνός, λαβόντα ἀπὸ τοῦ στόματος τὸν πόκον ἐρέας, καὶ καταμάσσοντα τὸ καταφερόμενον [7] ἐκ τοῦ στόματος τοῦ κυνὸς, καὶ βάψαντα τὸν πόκον. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς, περισκοπῶν μὴ εἶναι αὐτὸ αἷμα, ἀλλὰ βάμμα θαυμαζένου ἀρετῆς, ἐθαύμασε· καὶ γνοὺς, ὅτι ἐκ τῆς κοχύλης ἐστὶ τὸ καλὸν βάμμα τοῦ πόκου, εἰλικρινῶς ἐκ τοῦ ποιμένος τὸν

1. καλέσας τὴν ἐπιλαχοῦσαν αὐτῷ χώραν Συρίαν] Syria non à Syro neſcio quo nomen habuit, ſed à Græcis Aſſyria corrupte ſic dicta eſt. Juſtinus Syros & Aſſyrios eoſdem eſſe teſtatur lib. 1. *Imperium Aſſyrii, qui poſtea Syri dicti ſunt, annos* M. CCC. *tenuere.* Herodotus etiam in Polymn. de Aſſyriis verba habens, Σύριοι; ὑπὸ δὲ τῶν Βαρβάρων Ἀσσύριοι ἐκλήθησαν.

2. τὸ ἐπιλαζάνων αὐτῷ κλ.] Scr. ἐπιλαζάνην, ſive ἐπιλαχόν.

3. Κιλικία] Scr. Κιλικίαν.

4. τῶν Φοινίκος, Ἡρακλῆς] Scr. ἦν Ἡρακλῆς.

5. ἐωριζόμενος] ἐωριζόμενος, pro αἰωριζόμενος; ex αι vocalis in ε permutatione in Cod. Mſſ. uſitatiſſima. Cedren. habet μετεωριζόμενος & Noſter etiam infra, de Leda, lib. 4. p. 50.

6. κοχλιοειδές] Scr. κοχλιῶδες.

7. ἐκ τοῦ στόματος] legendum, ex Chron. Alex. στόμαχος.

πόκον,

πόκον, ὡς μέγα δῶρον, τοῦτο προσήγαγε τῷ βασιλεῖ τῷ Τύρου, Φοίνικι. Καὶ ἐκπλαγεὶς καὶ αὐτὸς [1] ὅτι τῇ θέαν τῆς ξένης χρόας τοῦ βάμματος, θαυμάζων τὸ τοῦτο εὕρεσιν, ἐκέλευσεν ἐξ αὐτοῦ τοῦ βάμματος κοσχύλης βαφῆναι ἐρέαν, καὶ γλυκεῖαν αὐτῷ περιβόλαιον βασιλικόν· καὶ ἐφόρεσεν αὐτὸς πρῶτος ἐκ πορφύρας περιβόλαιον, καὶ πάντες ἐθαύμασαν τὸ αὐτοῦ βασιλικὴν ἐσθῆτα, ὡς ξένην θέαν. Καὶ ἔκτοτε ἐκέλευσεν ὁ βασιλεὺς Φοίνιξ, μηδένα τῶν ὑπὸ τὸ αὐτοῦ ὄντα βασιλείαν τολμᾶν φορεῖν τὸ τοιοῦτον [2] ἐνάρεσον, ἐκ γῆς καὶ θαλάσσης ὄσαν, φορεσίαν, εἰ μήτε αὐτὸν, καὶ τοὺς μετ' αὐτὸν βασιλεύοντας τῆς Φοινίκης, διὰ τὸ γινώσκεσθαι τὸ βασιλέα πρὸ στρατοῦ, καὶ παντὶ τῷ πλήθει, ἐκ τῆς θαυμασῆς καὶ παραξένου φορεσίας. Πρώην γὰρ ἦν ἐγίνωσκον οἱ ἄνθρωποι βάπτειν χρόας ἱματίων· ἀλλὰ τὰς τῶν προβάτων ἐρέας, οἷαι καλὴν ἦσαν, παύτας ἐποίουν ἱμάτια, καὶ ἐφόρουν. Καὶ οἱ βασιλεῖς δὲ τὰς αὐτὰς χρόας τῆς τυχούσης ἐρέας ἱμάτια ἐφόρων, καὶ οὐκ ἐχρῶς ἐγνωρίζοντο τῷ ὑπηκόῳ πλήθει οἱ βασιλεῖς. Λοιπὸν ἦν [3] οἱ κατὰ τόπον βασιλεῖς, ἤτοι ἡγεμόνες καὶ τοπάρχαι, ἀκηκόοτες τοῦτο, οἱ μὲν περιβόλαια, οἱ δὲ φίβλας χρυσᾶς,

riorum regi, tanquam munus insigne, detulit. Qui & ipse attonitus novi coloris aspectu, simul etiam inventum admiratus, lanam Conchylis liquore tingi jussit, sibique regiam inde vestem parari. Primus ergo ipse purpuream Chlamydem gestavit quæ quidem Vestis Regia, tanquam inusitatum spectaculum, omnibus in admirationem cedebat. Exinde vero edicto cavit rex Phœnix, ne quis ex suis subditis plæclaro hoc terræ, marique debito gestamine uti præsumeret, præter ipsum Regem, & Regis successores: ut ex novo hoc, & mirabili gestamine, exercitus, omnisque adeo populus, Regem suam agnoscerent. Namque ante hoc tempus, ignotum fuit Mortalibus tingendi artificium; sed ex ovium vellere, quale à natura fuit simplici, vestes conficiebant. Sed & Regiæ etiam vestes velleris colorem simplicem referebant; neque facile erat populo Principem suum dignoscere. Ex eò itaque tempore Imperatores alii, Regesque, & Dynastæ, qui de his aliquid inaudierant, comparabant sibi, hi quidem indumenta, alii fibulas aureas, & Mantela pur-

1. ἐπὶ τῇ θέαν] Scr. θέᾳ.
2. ἐνάρεσον] Leg. ἐνάρετον.
3. οἱ κατὰ τόπον βασιλεῖς] Verum corrige Chr. Alex. cujus autor ex nostro hæc omnia κατὰ λέξιν desumpsit; habet enim, ὁ κατὰ τόπον βασιλεῖς; quæ Codicis corruptela Interpretem etiam in errorem duxit.

purea, vel ruſſa, ſuccis herbarum infecta; quæ geſtare ſolebant, ut à populo dignoſcerentur: quemadmodum ſcriptis tradidit ſapientiſſimus Palæphatus. Longo autem poſt tempore, Romani, Phœnicia in poteſtatem ſuam reducta, ex vera illa, antiquituſque inventa purpura, regium ſibi amictum parabant; quem, lingua ſua, *Togam* dixere: quam & adhuc uſque Conſules Romani geſtare ſolent. Numa autem, qui & Pompeianus, qui poſt Romulum & Remum Romanis imperavit; cum ad eum Pelaſgorum Legati veniſſent, Chlamydas geſtantes clavis ruſſis diſtinctas, (quales etiam Iſauri ferre conſueverunt;) ornatu delectatus, primus auctor fuit Romanis, uti Chlamydas geſtarent, Reges quidem purpureas, clavis aureis diſtinctas; Senatus vero, & Magiſtratus, militiæque Præfecti, purpuratos clavos; inſignia nempe Regii ornatus, quæ Romani Imperii dignitatem, & Subjectionem indigitarunt: edixitque, nequis Regiam poſtea non Chlamydatus ingrederetur. Sed

[1] καὶ μανδύας ἐπενόησε ἑαυτοῖς, πορφύρεα, ἢ ῥόσεα βάπλοντες αὐτὰ, ἀπὸ βοτανῶν τινων· καὶ ἐφόρουν, διὰ τὸ γινώσκεσθαι τῷ ἰδίῳ πλήθει, καθὼς Παλαίφατος ὁ σοφώτατος συνεγράψατο. Μετὰ ἓν χρόνους πολλοὺς, οἱ Ρωμαῖοι τῷ Φοινίκῃ ὑποτάξαντες χώραν, τὸ ἐξ ἀρχῆς ἀναδειχθὲν ἐκ τῆς κοχύλης ἀληθινὸν χῆμα βασιλικὸν ἐφόρεσε, ὅπερ ἐκάλεσε Ρωμαϊστὶ, τόγαν· ἥντινα καὶ ὕπατοι Ρωμαίων ἕως τοῦ νῦν φορῦσι. Νουμᾶς δὲ ὁ καὶ Πομπήϊανὸς, βασιλεύσας Ρωμαίων, μετὰ τὸν Ρῶμον καὶ τὸν Ρῆμον, δεξάμενος πρεσβείας ἐκ τῆς χώρας τῆς λεγομένων Πελασγῶν, φορέντας χλαμύδας ἐχούσας ταβλία ῥόσεα, καθάπερ οἱ ἀπὸ τῆς Ισαύρων χώρας. καὶ τερφθεὶς τῷ σχήματος, πρῶτος ἐν τῇ Ρώμῃ ἐπενόησε χλαμύδα φορεῖσθαι· τὰς μὲν βασιλικὰς πορφύρας, ἐχούσας ταβλία χρυσᾶ· τὰς δὲ τῆς συγκλητικῶν αὐτοῦ καὶ τῆς ἐν ἀξίαις, καὶ στρατείαις, χλαμύδας ἐχούσας σήμαντρον τῆς βασιλικῆς φορεσίας, ταβλία πορφύρα, δηλοῦντα ἀξίαν Ρωμαϊκῆς πολιτείας, καὶ ὑποταγήν· κελεύσας, μηδένα συγχωρεῖσθαι εἰσελθεῖν εἰς τὸ παλάτιον πρὸς αὐτὸν,

---

1. καὶ μανδύας ἐπενόησεν·] μανδύη hoc loco ſignificat Pallium Regium, ſeu veſtem ſuperiorem: quod Itali, *Mantello* vocant, à Latino Mantelum, ſeu Mantellum. Jul. Pollux, lib. 7. c. 13. veſtem hanc Penulæ aliquantum ſimilem eſſe dicit: ἡ δὲ μανδύη ὁμοιόν τι τῷ καλουμένῳ φαινόλῃ. Chr. Alex. habet, μαντία, quod Raderus, *Idola*, vertit; longe ſatis à propoſito. Μαντίον etiam infra vocat Auctor noſter lib. 17. p. 416. ubi de Juſtino Imp. cladem Antiochenſem ex terræ motu lugente hæc habet: δίχα διαδήματος εἰσῆλθεν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, μὴ πορφυρᾶ μανδύᾳ, κλαίων.

2. ὁ καὶ πομπήϊανος] Scr. Πομπηλιος, uti habet Chr. Alex. ſive Πομπίλιος; de hoc enim loquitur Autor.

3. κελεύσας] Scr. κελεύσας.

δίχα

δί χα τῷ χήματος τ αὐτῆς χλαμύδος· κὴ ὐ συνεχώρουν πνὰ εἰσελθεῖν οἱ φυλάτ[οντες τὸ παλάπον, εἰ μὴ ἐφόρη χλαμύδα, ἔχυς φιλοτιμίαν βασιλικῆς ἐσθῆτος· καθὼς ὁ σοφώτατος Τραγκύλλος, Ρωμαίων ἱστοικὸς, τοῦτα συνεγράψατο.

1 Ο δὲ Σύρος, ὁ υἱὸς τ Αγήνορος, ἀνὴρ ἐγένετο σοφὸς, ὃς συνεγράψατο Φοινικικοῖς γράμμασι τὴν ἀριθμητικὴν φιλοσοφίαν· ἔθετο δὲ ἀσωμάτους εἶδη ἀρχὰς, κὴ σώματα μεταβάλλειν κὴ τὰς ψυχὰς, εἰς ἀλλογενῆ ζῶα. Οὗτος πρῶτος ἐξέθετο ταῦτα· ὡς Κλήμης ὁ σοφώτατος συνεγράψατο.

Εν τοῖς χρόνοις τούτοις ἐγένετο Φάλεκ, υἱὸς Εβερ, ἀνὴρ θεοσεβὴς κὴ σοφὸς, ζήσας ἔτη τλθ'. περὶ ὃ Μωσῆς ὁ προφήτης συνεγράψατο. Εστιν οὖν ἀπὸ Αδάμ, ἕως τ Φάλεκ, ἔτη ,γ, χτι τ προφητείαν.

Ο δὲ προφημνύος Πῆκος, ὁ κὴ Ζεὺς, ἐν τοῖς ἀνωτέροις χρόνοις ἔχε, χτι τ Ερμεῖ, κὴ τ 2 Ηρακλέαν, καὶ ἄλλον υἱὸν, τ Περσέα, ἀπὸ εὐπρεπῆς γυναικὸς, ὀνόματι Δανάης, θυγατρὸς τ Ακρισίου, τ καταγομένου ἐκ τ Αργείων χώρας· περὶ ἧς ἐμυθολόγησεν Εὐριπίδης ὁ σοφώτατος, ἐν τῇ συντάξει τ αὐτ δράματος, ἐν κιβωτίῳ τινὶ ἐληλειμ, κὴ ῥιφεῖσ τ Δανάῃ, ὡς φθαρεῖσ ὑπὸ Διὸς

neque Palatini ſatellites quenquam ſine Chlamyde, inſigne Regium præ ſe ferente, in Palatium intromittebant: ſicuti hæc ſcriptis mandavit ſapientiſſimus Tranquillus, Romanorum Hiſtoriographus.

Syrus vero, Agenoris filius, vir fuit ſapiens. Hic Phœnicum lingua Philoſophiam Arithmeticam conſcripſit: Principia item corporea eſſe ſtatuit; Corporea autem ipſa, ſicut & animas in alia animantia migrare, primus docuit: uti prodidit ſapientiſſimus Clemius.

Hiſce temporibus erat Phalecus, Eberi filius qui vixit annos trecentos triginta novem: de quo Moſes Propheta ſcripſit. Ab Adamo igitur ad Phalecum uſque, ſecundum Prophetiam, anni numerantur MMM.

Prædictus autem Picus, qui & Jupiter, de quo ſuperius, filium habuit præter Mercurium, atque Herculem, Perſeum quoque, quem ex muliere formoſa, cui nomen Danaë Acriſii Argivi filia, ſuſcepit. De qua ſapientiſſimus Euripides in Tragœdia fabulatur, vitiatam illam fuiſſe à Jove, in aurum transformato; ideoque arcula incluſam, in mare projectam fuiſſe. Buttius

---

1. Ο δὲ Σύρος &c.] Quæ noſter Syro, Cedrenus Phœnici, adeoque verbis ipſiſſimis, tribuit: licet auctorem ſuum Cedrenus Clementem, quem noſter Clemium, appellet.

2. Ηρακλέαν] Scr. Ηρακλέα.

autem

autem ſapientiſſimus Hiſtoriographus, in Chronico ſuo ſcriptum reliquit, Jovem Picum, in cubiculo quod mare ſpectabat commorantem eam, utpote pulcherrimam, vi auri magna, ſibi conciliaſſe; raptamque inde, compreſſiſſe; filiumque ex ea habuiſſe Perſeum, quem diximus. Hunc alatum perhibent, eo quod à pueris ſumma eſſet corporis agilitate: unde & pater ejus Jupiter Picus nefandi illius Scyphi parandi magicum ei artificium aperuit, quæque ad eum pertinent Myſticas illum, & impias edocuit impoſturas; Hujus ope, inquiens, vinces tuos inimicos, & adverſarios omnes: & quicunque Caput hoc aſpexerint, occæcati, & quaſi mortui à te percuſſi videbuntur. Perſeus igitur, Jovis Patris dicto audiens fuit: qui, poſt eum mortuum, adoleſcentior factus, regnum Aſſyriorum in animo habuit: quippe hoc invidebat patruelibus ſuis, Nini filiis. Ac-

μεταβληθέντος εἰς χρυσόν. 10 Ὁ δὲ σοφώτατος Βάττιος, ἱστορικὸς χρονογράφος, ἐξέθετο· ὡς, ὁ αὐτὸς Πῖκος, ὁ καὶ Ζεὺς, ὅσαν ταύτην ἐν κοιτικλείῳ, παρακειμένῳ τῇ θαλάσσῃ, πολλῷ χρυσῷ πείσας, ἠδυνήθη φθορεψάμενος· ὕπτια ἁρπάσας, ὡς πάνυ εὐπρεπῆ, ἔφθειρεν, καὶ ἐξ αὐτῆς ἔσχεν υἱὸν ὀνόματι Περσέα τὸ φθειρομένον· ὕπτια πρῶτον γράφουσι, διὰ τὸ ἐκπαιδόθεν φθάνορον εἶναι τὸ παῖδα· ὅθεν καὶ ὁ τούτου πατὴρ Πῖκος, ὁ καὶ Ζεὺς, ἐδίδαξεν αὐτὸν φθάπειν καὶ τελεῖν τὴν μαγγανείαν τὰ μυστερᾶ σκύφους, διδάξας αὐτὸν πάντα τὰ φθεὶ αὐτὰ μυστικὰ καὶ δυσσεβῆ πλανήματα· λέγων αὐτῷ, ὅτι, νικᾷς πάντας τοὺς πολέμους ἐξ οὐτᾶ, καὶ τοὺς ἐχθρούς σου, καὶ πάντα ἄνθρωπον, ἐναντίον καὶ πάντας τοὺς βλέποντας ἐν αὐτῷ τῷ φθοσώπῳ, τυφλωμένους, καὶ μένοντας ὡσεὶ νεκροὺς, καὶ καταφαζομένους ὑπό σου. Καὶ λοιπὸν ὁ Περσεὺς, πεφθεὶς τῷ ἰδίῳ πατρὶ Πίκῳ, τῷ καὶ Διΐ, εἰς τὸν μὴ ταῦτα χρόνον, μὴ τελοῦντι τὰ αὐτᾶ πατρὸς Πίκου, τελείας ἡλικίας γενόμενος, ἐπεθύμησε τῆς τοῦ

---

1. ὁ δὲ σοφώτατος Βάττιος] hunc Chr. Alex. Βρέττον appellat. Buttii, ſive Bottii, frequens apud noſtrum mentio; Brutii nulla. Brutii etiam Hiſtorici cujuſdam apud Euſeb. in Chronic. mentio occurrit.

2. ἠδυνήθη φθορεψάμενος] δύναμαι apud auctorem hunc frequenter eodem ſenſu quo hîc uſurpatur, ſonatque voti compotem fieri, ſive, aliquid agendi opportunitatem nanciſci. ita infra, lib. 7. p. 155. δυνηθέντες δὲ οἱ συγκλητικοὶ ἔγραψαν δεόμενοι Μαλίκ &c. & lib. 18. p. 470. τινὲς δὲ ἐκφυγεῖν δυνηθέντες, ἀπήγγελαν τὰ γενόμενα.

3. τὰ μυστερᾶ σκύφους] Scr. μυσταρᾶ. ſed & σκύτους etiam reponendum docent ſequentia, fabulæque ipſius authoritas.

4. τοὺς πολέμους] repone πολεμίους, ex Chr. Alex. & Cedreno.

Ασσυρίων

Ασυρίων βασιλείας, [1] διαφθονούμενος τοῖς τέκνοις τοῦ Νίνυ, τοῦ θείου αὐτοῦ, τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Καὶ χρηματισθεὶς, ἀπῆλθεν ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Λιβύης· καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν, ὑπήντησε τῷ αὐτῷ Περσεῖ μία παρθένος, κόρη χωρικὴ, ἀγρίας ἔχουσα τὰς τρίχας, καὶ ὀφθαλμούς. Καὶ στᾶσα, ἐπερώτησεν αὐτὸν, λέγων. Τί σου τὸ ὄνομα; ὁ δὲ εἶπε μὴ παῤῥησίας, Μέδουσα· καὶ κρατήσας αὐτῆς τὰς τρίχας, ᾧ ἐβάσταζε λοξοδρεπάνῳ ξίφει ἀπέτεμεν αὐτῆς τὴν κάραν. Καὶ λαβὼν ὁ Περσεὺς, εὐθέως ἐτέλεσε τὸν αὐτὸν κάραν μυστικῶς, καθὼς ἐδιδάχθη, ὑπὸ τοῦ ἰδίου, πατρὸς Πήνυ τοῦ [3] μυσερᾶς μαγγανείας τοῦ πλάνου· ὅπερ ἐβάσταζεν εἰς ἰδίαν βοήθειαν πρὸς πάντας ἐχθροὺς καὶ πολεμίους, εἰς τὸ ὑποτάσσειν καὶ ἀναιρεῖν. τὸν δὲ κάραν ἐκάλεσε Γόργονα, διὰ τὸ ὀξὺ τοῦ βουλήματος, καὶ διὰ τὸ ἐνεργὲς πρὸς τοὺς ὑπεναντίους.

cepto autem oraculo, in Lybiam profectus est: per iter vero occurrit ei virgo quædam Indigena, oculis, capillisque fera. Constitit ad visum Perseus, & percontatus eam, Quod, inquit, tibi nomen est? Respondit illa imperterrita, Meduſa. Tum Perseus, comprehensa verticis coma, falcato quem ferebat ense caput illi amputavit: quod arreptum, Incantamentis Magicis, & infandis, juxta ac à Patre edoctus fuerat, cæremoniis præparavit; sibique in auxilium habuit, ad inimicos, hostesque omnes devincendos, tollendosque. Caput autem hoc, *orgonem*, appellavit; ob auxiliandi celeritatem, & singularem quam habuit contra adversarios efficaciam.

Καὶ ἐκεῖθεν περάσας, ἦλθεν ὅπου τὴν Αἰθιοπίας χώραν, ἥτις ἐβασιλεύετο ὑπὸ τοῦ Κηφέως· καὶ εὑρηκὼς ἐκεῖ ἱερὸν Ποσειδῶνος, εἰσῆλθεν ἐν αὐτῷ καὶ εἶδεν ἐν τῷ ἱερῷ βεβαμμένῳ κόρῃ κατὰ τάγμα τοῦ ἰδίου αὐτῆς

Illinc autem discedens in Æthiopiam venit, quæ tum temporis Cepheo parabat; ubi repertum Neptuni templum ingressus virginem ibi vidit, Cephei patris jussu expositam, nomine Andromedam. Hanc

1. διαφθονούμενος τοῖς τέκνοις τοῦ Νίνυ] διαφθονούμενος hîc active sumi videtur: ita etiam lib. 11. p. 254. μαθὼν, ὅτι διαφθονεῖ] τῷ Σαυατρακκιῳ &c. & lib. 5. p. 85. ἡ δὲ ταύτης ἀδελφὴ καλυψὼ διαφθονουμένη αὐτῇ, ἔχθραν εἶχε πρὸς αὐτὴν μεγάλην. Josephi etiam fratres, διαφθονούμενοι αὐτῷ, eum vendidisse dicuntur. lib. 3 p. 29.

2. λοξοδρεπάνῳ ξίφει] Novum hoc teli genus. Chr. Alex. disjunctim legit. λοξῷ, δρεπάνῳ ξίφει: verum sensus ipse hoc recusare videtur: quomodo enim hasta, quam ferebat, verticis comam prehendere potuerit Perseus.

3. μυσερᾶς] Scr. μυσαρᾶς.

è fano extraxit; &, quod venuſta eſſet, devirginavit, & in uxorem accepit. Inde vero ſolvens, & Aſſyriam verſus iter faciens, in Lycaoniam devenit. Hoc autem Lycaonibus cognito, armis eum repellere conati ſunt: quos tamen beneficio capitis Gorgonii profligavit: repertoque vico, cui Amandra nomen erat, ex eo civitatem condidit; & erecta ſibi pro portis ſtatua, Gorgonis effigiem ferente, ſacriſque peractis, Urbis Fortunam, juxta nomen ſuum, Perſidem vocavit: ſtatua vero hæc etiam hodie ibi ſpectatur. Urbem hanc Iconium appellavit: ibi enim poſuerat Icona, in ſignum primæ victoriæ, Gorgonis ope, à ſe partæ. Sed & alias etiam regiones ſubegit, nemine repugnante. Dumque per Iſauriam, & Ciliciam iter moveret, hoſtiumque impetus varios ſuſtineret, dabatur ei Oraculum hoc: *Ubi ex equo deſcendens, calcaneum pedis in terram defixeris, victoriam inde reportabis.* Ex equo itaque deſcendens, ad vicum dictum Andraſum, pedis ibi calcaneum fixit in terram: capiteque Gorgonio fretus, victoriam ſibi comparavit. Ex vico igitur illo urbem ædi-

πατρὸς τ Κηφέως ἐκδοθεῖσ, τῷ λεγομένῳ Ανδρομέδαν παρθένον. Καὶ ταύτῃ ἀπέπασεν ἐκ τ ἱερᾶ, καὶ φθείρας αὐτὴν, ὡς εὐπρεπῆ, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα. Καὶ καταπλεύσας, ἀνεχώρησεν ἐκ τ χώρας ἐκείνης· ἐρχόμενος δὲ τῷ Ασσυρίων χώραν, κατῴκησεν ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Λυκαονίας· καὶ γνόντες, εὐθέως ἀντῆραν ἐπολέμησαν αὐτῷ· καὶ χρησάμενος τῇ βοηθείᾳ [1] τῆς κόρης τῆς Γοργόνης, ἐνίκησε τὺς Λυκάονας. Καὶ εὑρηκὼς κώμην λεγομένην Αμανδραν, ἐποίησεν αὐτῇ πόλιν· καὶ ἔστησεν ἑαυτῷ στήλην ἔξω τῶν πυλῶν, βαστάζουσαν τὸ ἀνδρόνισμα τ Γοργόνος· καὶ θυσίαν ποιήσας, ἐκάλεσε τῷ τύχῃ τῆς πόλεως, Περσίδα, εἰς τὸ ἴδιον αὐτῆς ὄνομα· ἥτις στήλη ἕως τ παρόντος ἵσταται ἐκεῖ. Ἥντινα πόλιν ἐκάλεσε τὸ Ικόνιον, [2] διότι τροφὸς νίκης εἰκόνα σὺν τῇ Γοργόνῃ ἐκεῖ ἔλαβε. Υπέταξε δὲ καὶ τὰς ἄλλας χώρας, μηδενὸς ἀντισταμένου. Ερχόμενος δὲ ὅτι τῷ Ισαυρίαν, καὶ Κιλικίαν, καὶ ἀντιτάσεις αὐτῷ πολεμίων ὑπομένοντος, ἐχρηματίσθη τοῦτο· ὅτι, ἀπὸ τ ἰδίου ἵππου ἀποβὰς, τὸν ταρσὸν τῆς ποδὸς εἰς τῷ χθόνα πήξας, νίκῃ λάβοις. Καὶ καταβὰς ἐκ τῆς ἰδίου ἵππου, ἐν τῇ λεγομένῃ κώμῃ Ανδρασῷ, ἐκεῖ τ ταρσὸν τῆς ποδὸς ἔπηξεν· καὶ νικήσας

---

1. τῆς κόρης] Leg. τῆς κόρας, cum Chr. Alex.

2. διότι τροφὸς νίκης εἰκόνα] Chr. Al. διὰ τί τροφὸς τῆς νίκης εἰκ. corrupte.

τῇ

τῇ χρήσει τῆς Γοργόνος, ἐποίησε
δ αὐτῷ κώμῃ, πόλιν, ἥντινα ἐκά-
λεσε Ταρσὸν, ἐκ τοῦ χρησμοῦ τοῦ
ἰδίου αὐτοῦ ποδὸς, θυσίασας κόρην
ἄδικον, ὀνόματι Παρθενόπην, εἰς ἐξα-
γιασμὸν τῆς πόλεως. Καὶ εὐχα-
ριστήσας, ὥρμησεν ἐκεῖθεν διὰ τοῦ
Αργέου ὄρους κατ' Ασσυρίων· καὶ νικήσας
αὐτοὺς, καὶ φονεύσας τὸν Σαρδανάπαλον,
βασιλέα αὐτῶν, τὸν ἐκ τῆς γένους αὐτῶν
καταγόμενον, ὑπέταξεν αὐτούς. Καὶ
ἐβασίλευσεν αὐτῶν ἔτη νγ', καὶ ἐπ' ὀνό-
ματι αὐτοῦ ἐκάλεσεν αὐτοὺς Πέρσας,
ἀφελόμενος ἀπὸ Ασσυρίων τὴν βασιλείαν,
καὶ τὸ ὄνομα. Καὶ ἐφύτευσε δένδρα, καὶ
ἐκάλεσε περσέας· ἃ μόνον δὲ ἐκεῖ,
ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς Αἰγυπτίοις μέρεσιν
ἐφύτευσε τὰς περσέας, εἰς μνήμην
ἑαυτοῦ. Ἐδίδαξε δὲ καὶ τοὺς Πέρσας τὸ
τελετικὸν τὸ μυστερῶδες καὶ ἀθέσμους σκώψεις
τῶν Μεδόντων· ὧνπερ ἐκάλεσε τὴν
χώραν, Μήδων, διὰ τὸ μάθημα.

Ο δὲ αὐτὸς Περσεὺς, μετὰ τὸ βα-
σιλεῦσαι τῆς Περσικῆς χώρας ἔτη
πολλὰ, μαθὼν ὅτι ἐν τῇ Συρίᾳ
χώρᾳ διάγουσιν ἐκ τοῦ γένους Ιωνί-
του, ἦλθεν εἰς τὴν Συρίαν πρὸς αὐτοὺς,
εἰς τὸ Σίλπιον ὄρος, ὡς πρὸς ἰδίους
συγγενεῖς· οἵτινες δεξάμενοι αὐτὸν μετὰ
πάσης τιμῆς, περισκυνήσαντες· [2] γνόντες
αὐτὸν οἱ αὐτοὶ Αργεῖοι Ιωπολεῖται,
ὅτι καὶ οὗτος ἐκ τοῦ γένους τοῦ Αργείων
καταγόμενος, χαρέντες ἐγύμνασαν αὐτόν.

ficavit; nomenque ei, ex pedis ſui oraculo, Tarſum indidit; mactata virgine illibata, Parthenope dicta: inurbis expiationem. Gratiis deinde perſolutis, in Aſſyrios arma movit, per Argeum montem; quos, occiſo rege eorum Sardanapalo, ex genere ejus oriundo, devictos in poteſtatem ſuam redegit: quibus imperavit per annos LIII. Quin & à nomine ſuo, Perſas eos vocavit; nomine pariter, regnoque Aſſyriis adempto. Arbores etiam illic ſevit, quas Perſicas vocavit: quas non ibi ſolum, ſed & per Ægyptum etiam, in ſui memoriam diſſeminavit. Docuit præterea Perſas infanda populi Meduſæi myſteria; atque inde eos, Medos, regionemque eorum, Mediam, vocavit.

Perſeus autem cum per plures annos imperium perſidis tenuiſſet, certior factus Jonitas, ex Argivis oriundos, in Syria ſedes ſuas poſuiſſe, eo concedit ad Silpium montem, eos, tanquam ſanguine ſibi conjunctos, viſitaturos. Ab his autem honorifice exceptus eſt; ut qui ſcirent, eum genus ſuum ab Argivis Jopolitis duxiſſe: ſumma itaque lætitia affecti, Perſeum ſuum cele-

1. τὸν ἐκ τῆς γένους αὐτῶν καταγό-
μενον] Leg. ſ. τ. γ. αὐτῷ κ. cum Chr. Alex.

2. γνόντες αὐτόν] locus ſuſpectus: ſupplendum videtur κὴ, aut δὲ.

brabant. Tempeſtate vero ingruente, cum Draco fluvius, qui & nunc Orontes, Jopolim præterfluens, ſupra modum imbribus auctus eſſet; Perſeus Jonitas, uti preces funderent, hortatus eſt: quibus precantibus, ſacraque peragentibus, globus ignis fulminalis, è cœlo delapſus, tempeſtatem ſedavit, fluminiſque impetum coercuit. Mirabundus ad hoc Perſeus ſtetit, & ex igne illo ignem ſtatim accendens, apud ſe religioſe aſſervavit: quem in Perſidem, regnum ſuum, ſecum tulit: Perſas etiam edocuit divinos honores eidem exhibere utpote; quem de cœlo ſe delapſum videre aſſerebat. Perſæ itaque ignem uſque adhuc colunt, pro Numine habentes. Ipſe autem Perſeus Jonitis fanum condidit, *igni Æterno* ſacrum. Aliud etiam templum in Perſide Igni extruxit; ubi illius Miniſtros poſuit ſanctos quoſdam viros, quos *Magos* nominavit. Scripta autem reliquit hæc Pauſanias, ſapientiſſimus Chronographus.

Poſtea temporis bellum movebat contra Perſeum Cepheus Rex Æthiopum, Andromedæ pater. Erat autem

χειμῶν δὲ γενομένου, καὶ πλημμυρήσαντος πολὺ τὸ παρακείμενον ποταμῷ τῇ Ἰωνιτῶν πόλει, τῷ λεγομένῳ Δράκοντι [1] νυνὶ δὲ Ὀρόντῃ, ἤτησε τοὺς Ἰωνίτας εὔξασθαι· καὶ ἐν τῇ εὐχῇ αὐτοὺς, καὶ μυσταγωγεῖν, κατέπεσε [2] σφαῖρα πυρὸς κεραυνοῦ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἥτις ἐποίησε [3] καυθῆναι τὰ χείμαρρα, καὶ τὰ τοῦ ποταμοῦ ὑπερχεθῆναι εἰς ἕτερα. Καὶ θαυμάσας [4] ὅτι τῷ γεγονὸς ὁ Περσεὺς, ἐξ ἐκείνου τοῦ πυρὸς ἀϊδέως ἀνῆψε πῦρ, καὶ εἶχε φυλαττόμενον μεθ' ἑαυτοῦ· ὅπερ πῦρ ἐδίδαξεν ὅτι τὰ Περσικὰ μέρη, εἰς τὰ ἴδια βασίλεια. Καὶ ἐδίδαξεν αὐτοὺς τιμᾶν ἐκεῖνο τὸ πῦρ, ὅπερ ἔλεγεν αὐτοῖς ἐωρακέναι ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταπεσόντα· ὅπερ πῦρ ἕως τοῦ παρόντος [5] ἐν ὑμῖν ἔχουσιν οἱ Πέρσαι, ὡς θεῖον. Ὁ δὲ αὐτὸς Περσεὺς ἔκτισε τοῖς Ἰωνίταις ἱερὸν, ὃ ἐπωνόμασε, Πυρὸς Ἀθανάτου. Ὁμοίως δὲ καὶ εἰς τὰ Περσικὰ ἔκτισεν ἱερὸν πυρὸς, καταστήσας ἐκεῖ φύλακες αὐτῷ διαλεκτοὺς ἄνδρας, οὕστινας ἐκάλεσε μάγους. Ταῦτα δὲ Παυσανίας ὁ σοφώτατος χρονογράφος συνεγράψατο.

Καὶ μετὰ καιρὸν ἐλθὼν ὁ Κηφεὺς βασιλεὺς κατ' αὐτοῦ ἐκ τῆς Αἰθιοπίας, ὁ πατὴρ τῆς Ἀνδρομέδας, ἐπολέ-

---

1. νυνὶ δὲ Ὀρόντῃ] Chr. Alex. habet, νυνὶ δὲ ὄρεσιν, mendoſe.

2. σφαῖρα πυρὸς κεραυνοῦ] Mallem κεραυνίς.

3. καυθῆναι τὰ ποταμῶν] Leg. παυθῆναι, ex Chr. Alex.

4. ἐπὶ τῷ γεγονὸς] Scr. ἐπὶ τὸ γεγονὸς, ſive potius, ἐπὶ τῷ γεγονοτι: uti legit Chr. Alex.

5. ἐν ὑμῖν ἔχουσιν οἱ Πέρσαι] reſcribendum ex Chr. Alex. ἐν τιμῇ ſ. o. Π.

μησιν

μησεν αὐτῷ· ὧν δὲ ὁ Κηφεὺς, ἐκ τοῦ γήρως, μὴ βλέπων. Καὶ ἀκούσας ὁ Περσεὺς, ὅτι πολεμεῖ αὐτῷ· ὀργισθεὶς πάνυ, ἐξῆλθε κατ' αὐτοῦ, βασάζων τὴν κάραν· ἣν ὑπέδειξεν αὐτῷ αὐτήν. Καὶ ὁ Κηφεὺς μὴ βλέπων, ἐπέβαινεν αὐτῷ ἔφιππος· ὁ δὲ Περσεὺς ἀγνοῶν, ὅτι ὁ καθορᾷ, ἐλογίσατο μηκέτι ἐνεργεῖν τὴν κάραν ἧς κατεῖχε Γοργόνος· καὶ στὰς αὐτὸν πρὸς ἑαυτὸν, ἔστρεψεν αὐτῇ· καὶ τυφλωθεὶς, ἔμεινεν ὡσεὶ νεκρὸς, καὶ ἀνῃρέθη. Καὶ λοιπὸν ἐβασίλευσε Περσῶν [1] ὁ υἱὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ανδρομέδας, ἀποβληθεὶς ἐκ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ πάππου τοῦ Κηφέως, τοῦ βασιλέως τῆς Αἰθιοπίας ὅτις ἐκέλευσε, καὶ ἐκαύθη ἡ μυσερὰ κεφαλὴ τῆς Γοργόνος, καὶ ἀνεχώρησεν ὅπου τὴν ἰδίαν αὐτοῦ χώραν. Καὶ ἔμεινε λοιπὸν τὸ γένος τοῦ Περσέως [3] βασιλεύοντος τῆς Βαβυλωνίας χώρας.

Cepheus, ex ſenio, oculorum acumine privatus: Perſeus vero ubi audiſſet, bello ſe ab eo peti, ingenti correptus ira, contra illum egreſſus, Gorgonium caput ſecum tulit, illique obvertit. Cepheus autem minime videns, concitato equo in ipſum irruit: Perſeus vero quem latebat Cepheum cæcutire, exiſtimans Gorgonium caput non ultra vires ſuas exerere, ſibimet illud obvertit: quod dum intuetur, occæcatus ipſe ſtetit atque ſic interemptus eſt. Perſarum deinde Rex, Perſei ex Andromeda filius, ab avo ſuo Cepheo factus eſt: qui etiam juſſit, ut abominandum illud Gorgonis caput igne abſumeretur: quo facto, regnum ſuum repetivit. Abhinc igitur Perſei genus Babylone regnavit.

Ἐν δὲ τοῖς προφημένοις ἀνωτέροις χρόνοις, κατέλαβε τὴν Βοιωτείαν χώραν, ἐκ τῆς Φοινίκης, Κάδμος, ὁ Αγήνορος υἱός· ὃν πνα ἔπεμψεν ὁ αὐτοῦ πατὴρ εἰς ἀναζήτησιν, καὶ ἀνάρπαξιν τῆς Εὐρώπης, ἀδελφῆς αὐτοῦ. Καὶ μαθὼν ὁ αὐτὸς Κάδμος, ὅτι βασιλεύει τῆς Κρήτης, ὅτι τὴν Βοι-

Temporibus autem ſupradictis, Cadmus, Agenoris filius, Phœnicia relicta, Bœotiam occupavit: à patre enim miſſus fuerat, ut Europam ſororem inventam liberaret. Certior autem factus eam in Creta regnare, verſus Bœotiam properavit: ubi diutius

1. ὁ υἱὸς τοῦ Περσέως] Filius hic Perſei, Μέρως, à Cedreno vocatur: Chr. quoque Alex. legit, ὁ υἱὸς αὐτοῦ τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ανδρομήδας Μέρος ἀποβληθεὶς &c. ubi tamen Interpres, μέρος, pro nomine proprio nequaquam ſumit. Sed nec Auctoris ſui mentem in reliquis aſſequutus eſt.

2. ὅτις ἐκέλευσε] o. ἐβασίλευσε, apud Chr. Alex. Cæterum locus iſte totus, peſſime à librariis habitus, ex noſtro ſanandus eſt.

3. βασιλεύοντος] Leg. βασιλεῦον.

commoratus, Phœnicum literas eos, illarum antea ignaros, docuit. Cadmum itaque ſummo in honore habuerunt, Regemque eum Bœotiæ conſtituerunt erat enim ſpecioſus forma. Regnavit igitur ad Bœotiam Cadmus per annos LXII, ubi uxorem ſibi ſumpſit, nomine Harmoniam; ex qua ſex ſuſcepit filias, quarum nomina, Ino, Agave, Semele, Eurinome, Cleantho, & Eurydice; quæ etiam, *Præcellentes forma Cadmiades*, vocabantur. Urbem etiam magnam in Bœotia condidit, quam ex nomine ſuo Cadmiam vocavit; ubi & ſedem Regni poſuit: Quin & Tireſiam, Bœotorum Philoſophum, ab exilio revocavit. Erat hic Venationibus deditus, ditiſſimus opibus, vir ſapiens item magnique nominis; qui & Græcos docuit, omnia fortuito ferri, Mundumque nulla Numinis providentia gubernari. Qua de cauſa conſpiratione in illum à ſacerdotibus facta, in Daphnæi Apollinis templum relegatus eſt: ut qui effæminati eſſet animi. Plus ſatis enim curioſe rimabatur, quo pacto fæmina ex maris concubitu concipiat: quomodo item fieri potuit, ut ſanguinis natura in oſſa, carnes, venas, & nervos, in ſanguinem denique ipſum diſtribuatur; & ωτείαν ὥρμησε· καὶ ἀφικόμενος εἰς τὴν Βοιωτείαν, ἐδίδαξεν αὐτὸς τὰ Φοινικῶν ἀγνοοῦντας γράμματα. Καὶ ἐτίμουν αὐτὸν, καὶ ἐποίησαν αὐτὸν, βασιλέα τῆς Βοιωτείας· [ἦν γὰρ καὶ εὐειδὴς τῇ ὄψει] ὅστις ἐβασίλευσε τῶν Βοιωτῶν ἔτη ξϛ'. Καὶ ἠγάγετο γυναῖκα ἐκεῖθεν, ὀνόματι Ἁρμονίαν· ἐξ ἧς ἔσχε θυγατέρας ἕξ, Ἰνὼ, καὶ Ἀγαύην, καὶ Σεμέλην, καὶ Εὐρινόμην, καὶ Κλεανθὼ, καὶ Εὐρυδίκην· αἵτινες ἐλέγοντο προσῆσθαι αἱ Καδμιάδες. Κτίζει δὲ καὶ πόλιν ἐν τῇ Βοιωτείᾳ μεγάλην, ἣν τινα ἐκάλεσεν εἰς ἴδιον ὄνομα, Καδμίαν. Καὶ βασιλεύει ὁ αὐτὸς Κάδμος ἐκεῖ· ἀνεκαλέσατο δὲ ἐκ τῆς ἐξορίας τὸν Τειρεσίαν, Βοιώτιον ὄντα φιλόσοφον, τὸν θηρολέπτην, ὄντα πλήσιον καὶ χρήμασι, καὶ ἀξίᾳ, καὶ σοφίᾳ. ὅστις παρεσήγαγε δόγμα τοῖς Ἕλλησι, τὸ αὐτομάτως φέρεσθαι τὰ πάντα, καὶ ἀπρονόητον εἶναι τὸν κόσμον. καὶ οἱ ἱερεῖς συνεσκευάσαντο αὐτὸν, καὶ ἐξωρίσθη εἰς τὸ ἱερὸν [1]Δαφνέου Ἀπόλλωνος, ὡς γυναικώδεις ἔχων φρένας, καὶ πολυπραγμονοῦντα, πῶς μιγνυμένη γυνὴ μετ' ἀνδρὸς συλλαμβάνει, καὶ ἡ φύσις τοῦ αἵματος μερίζεται εἰς ὀστέα, καὶ σάρκας, καὶ φλέβας, καὶ νεῦρα, [2]καὶ αἷμα καὶ ζωογονεῖται βρέφος, καὶ πάλιν ἅπαντα ὁ σοφώτατος Κεφαλίων συνε-

1. Δαφνέως Ἀπόλλωνος] Scr. Δαφναίου.

2. καὶ αἷμα] Cedrenus habet, καὶ τὰ λοιπὰ, rectius ut opinor.

γράψατο.

γράψατο. ὁ γὰρ σοφώτατος Σοφοκλῆς δράμα ἐξέθετο, καὶ ποιητικῶς εἶπεν· ὅτι, τὴν Παλλάδα εἶδε λουμένην, καὶ γυνὴ ἐγένετο· ὁ Τειρεσίας, φησὶ, τὴν σοφίαν τοῦ δημιουργοῦ ἐζήτησε γνῶναι, καὶ οὐκ ἠδυνήθη· ὅθεν ἐξέθετο ὁ αὐτὸς Σοφοκλῆς ἐν τοῖς αὐτοῦ συγγράμμασι ταῦτα ἀληθείας ἕνεκα· "Εἷς ὅδιν ὁ Θεὸς, ὃς τὸν ὐρα-"νὸν ἔτευξε, καὶ γαῖαν μακράν, "πόντου δὲ χαροπὸν οἶδμα, καὶ "ἀνέμων βίας. Θνητοὶ δὲ πολὺ "καρδίᾳ πλανώμενοι, ἰδυσάμεθα "πημάτων παραψυχὰς Θεῷ "ἀγάλματα ἐκ λίθων, καὶ ξύ-"λων, ἢ χρυσοτεύκτων ἐλεφαντί-"νων τύπους· θυσίας τε τούτοις, "καὶ κωμὰς πανηγύρεις τεύχον-"τες, εὐσεβεῖν νομίζομεν. Μοναρ-χίαν γὰρ ἐδόκει δοξάζειν ὁ αὐτὸς Σοφοκλῆς.

quonam modo fœtus in utero vivus efformetur, & in lucem prodeat. Sicuti de eo prodidit ſapientiſſimus Cephalion. Poetice enim de eo locutus eſt in Dramate ſuo ſapientiſſimus Sophocles; nempe Tireſiam, Minervam lavantem cum vidiſſet, in mulierem converſam fuiſſe. Sed & addit, eundem Tireſiam Summi Opificis ſapientiam ſollicite indagaſſe; quam tamen aſſequi non potuit: unde & Sophocles ipſe, in ſcriptis ſuis, iſta pro veris protulit. *Eſt unus Deus, Qui Cœli machinam ſolique condidit; Cœrulea ponti terga, & infrænes Notos: At nos miſelli, pectore errantes vago, Calamitatum finximus ſolatia, Formas Deorum ſaxeas, ligneas, Aurove ductas fuſili, aut eburneas. His dum immolamus, dum ſtato Auguſtos die, Reddimus honores, eſſe nos remurpios.* Sophocles enim ſenſiſſe videtur, unum eſſe univerſi Imperatorem.

Ὁ δὲ Κάδμος ἐξέδωκε τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα τῷ ἀγαύην 1 Αἰχίονί τινι συγκλητικῷ· ὅστις Αἰχίων ἔσχεν ἐξ αὐτῆς υἱὸν, ὀνόματι Πενθέα, ἄνδρα σωφρονοῦντα, καὶ ἐν φρονήσει, καὶ ἐν πᾶσι. Τὴν δὲ Σεμέλην, τὴν ἄλ-

Cadmus autem Agavem filiam Æchioni cuidam, viro nobili locavit: qui ex ea filium habuit nomine Pentheum, virum ſagacem, & in omnibus prudentem. Semelem vero, filiam alteram, egregiæ formæ

1. Αἰχίονί τινι συγκλητικῷ] licet συγκλητικὸς, per totam Hiſtoriam Romanorum, Senatorem denotet: apud Auctorem tamen noſtrum latiori ſenſu, pro quovis Nobili, ſumi videtur: omni enim tum genti, tum ætati, tum ſexui tribuit: ita lib. 18. p. 430. Auxumitarum Indorum rex, devicto rege Homeritenſe, συγκλητικὸς αὐτῷ δύο, καὶ μετ' αὐτῶν διακοσίους ad Alexandriam miſit, Epiſcopum à Juſtiniano petituros. Ita etiam lib. 3. p. 32. Perithous, Nobilis juvenis, Proſerpinæ, Aidæ regis F. amatius, συγκλητικὸς appellatur. Lucretia etiam fœmina Nobilis Romana, Collatini uxor, συγκλητικὴ dicta eſt, lib. 7. p. 150.

virginem,

virginem, amavit quidam nomine Polymedon, Ætherionis F. ex Jovis Pici genere: qui eam in amorem ſuum illectam compreſſit, & ex ea filium habuit. Semele autem dum puerum in utero gereret, ingens accidit tempeſtas, horrendos cœli fragores, & fulgura emittens: quibus perterrefacta mulier, fœtum ſtatim edidit ſeptimeſtrem. Cumque puerperii dolores ſufferre non potuiſſet, expiravit ipſa: infantem vero Cadmus in Nyſiam regionem miſit enutriendum. Quoniam vero fœtus, ante legitimum tempus excluſus portionem aliquam vitæ ſuæ extra communem uſum à Deo ſortitus eſt; ideo fabulantur, eum, per reliquum tempus materno utero debitum, in ipſo Jovis ſinu aſſervatum fuiſſe: ſicuti ſcriptum reliquit ſapientiſſimus Palæphatus. Nomen autem puero avus ejus, Cadmus, Nyſium dedit: alii vero Dionyſum vocarunt, tanquam ex genere Jovis Patrii; & quod ex Carmine ſolari Magico mirabilia quædam efficeret. Quin & in Deorum numerum retulerunt eum, eo quod, ex vite, mortalibus alimentum ſuppeditaſſet: de cujus uſu, ſicut & de Agriculturæ legibus, nonnulla ex-

λην αὐτῆ δυσατέρα, εὐπρεπεσάτην ὖσαν πάνυ, ἐφίλησέ τις, ὀνόματι Πολυμήδων, υἱὸς Αἰθερίωνος συγκλητικῆ, ἐκ τ γένους καταγομένου τῆ Πήκη Διός· ἣν φθορεύσας μιγὸς ἔφθειρεν, ἀφ' ἧς ἔσχεν υἱόν. καὶ ἐν τῷ ἔχειν αὐτὴν ἐν γαστρὶ τ παῖδα, χειμῶνος ὄντος, ἐγένοντο ἀστραπαὶ μεγάλαι, καὶ βρονταὶ· καὶ ἐξρόηση ἡ κόρη Σεμέλη, καὶ τὸ μὲν βρέφος παραυτὰ ἐγένησε, μίωσιν ἐπλά. Αὐτὴ δὲ μὴ ὑποφέρασα τὰς πόνους, ἐτελεύτησε· καὶ ἔπεμψεν ὁ Κάδμος τὸ βρέφος εἰς τὴν Νυσίαν χώραν, καὶ ἐκεῖ ἐτράφη· [1] διὰ τοῦτο συνεγράψατο, ὅτι ὁ Ζεὺς τὸν λοιπὸν χρόνον τ μητρικῆς αὐτῆ γαστρὸς ἐν τῷ ἰδίῳ κόλπῳ ἐφυλάξε· διόπερ μέρος ζωῆς ἔχε, παρὰ τὸν χρόνον τῆς γενήσεως αὐτῆ ἐκτρωθείς· καθὼς Παλαιφάτος ὁ σοφώτατος συνεγράψατο· ὄνπνα ὁ αὐτοῦ πάππος Κάδμος, Νύσιον ἐκάλεσεν. Αλλ' οἱ λοιποὶ, ὡς δαίμονά τινα ποιοῦντα, ἐκ τῆς Ηλιακῆς εὐχῆς, Διονύσον μετεκάλεσαν, [2] ὡς ἐκ γένους ὄντα παρῶν· καὶ ἀπεδέωσαν αὐτὸν εὑρηκότα δι' ἀμπέλου τροφὴν ἀνθρώποις. Εξέθετο γὰρ καὶ περὶ τῆς ἀμπέλου, καὶ τῆς γεωργικῆς πνα· ἔμαθε δὲ καὶ μυστικά τινα, καὶ ἐγένετο ἀνὴρ

1. διὰ τοῦτο συνεγράψατο,] διὰ τοῦτ δὲ, ſcribendum cenſeo. Fabulæ hujus auctoris nomen hic excidiſſe videtur; niſi ſorte συνεγράψαντο, in plurali legendum ſit; quod veriſimilius.

2. ὡς ἐκ γένους ὄντα παρῶν] Cedrenus habet, ὡς ἐκ γένους ὄντα Διός

σοφὸς

σοφὸς καὶ ἐν μυσταγωγίαις ὁ αὐτὸς Διόνυσος· καὶ ἐποίει φαντασίας πνὰς θαυμάτων. Ὅσις καὶ πρὸς Πέρσας, καὶ πρὸς Ινδὸς, καὶ εἰς πολλὰς χώρας ἀπῆλθε, [1] καὶ πολέμων φαντασίας πνὰς θαυμάτων ἐδείκνυεν, ἔχων καὶ στρατὸν μεθ' ἑαυτοῦ πολλόν. Ο δὲ Κάδμος γεγηρακὼς, [2] παρεχώρησε τὴν διοίκησιν τῆς βασιλείας τῆς Βοιωτῶν τῷ ἐξ αὐτοῦ τοῦ Αἰχίονος, τῷ Πενθεῖ, τῷ ἐκγόνῳ αὐτοῦ· ὅσις ἐπαινεῖτο παρὰ πάντων τῆς συγκλητικῶν, καὶ παρὰ πάντων. Ο Κάδμος δὲ, λαβὼν τὸν Τειρεσίαν, διῆγεν ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Βοιωτείας ὅπι τὸ Κιθαιρώνιον ὄρος τῷ πολιῷ χρόνον. Τοῦτο δὲ ἀκούσας ὁ Διονύσος, ὅτι ἐγήρασεν ὁ αὐτοῦ πάππος, ἦλθεν ὅπι τὴν Καδμείαν πόλιν, μὲ πολλῆς ἀξίας καὶ ὅπλων, ὀφείλων βασιλεύσαι. [3] Καὶ ἑωρακὼς αὐτὸν φαντασίας πνὰς ποιοῦντα, καὶ ὁπλίτας ἔχοντα, καὶ προσκαλούμενον πᾶσαν τὴν συγγένειαν αὐτοῦ, καὶ τὰς συγγενικὰς διδάσκοντα μυσταγωγίας ἡλιακῶν βακχιμάτων, ἃς ἔλεγον Βάκχας· ὡσαύτως δὲ καὶ τὰς πολίτας καὶ τελετὰς πνων εὐχῶν διδάσκοντα ἡλιακῶν, πρὸς τὸ πεῖσαι

posuit. Sed & Mysticis etiam rebus operam dedit, indeque vir sapiens, & Mysteriorum peritus evasit, & Impostoris suis Mortalium perstrinxit oculos. Profectus etiam ingenti cum exercitu, adversus Persas, Indosque, plurimas item regiones alias, admiranda quædam in præliis exhibuit Præstigiarum specimina. Cadmus autem ætate jam provectior factus, Bœotiæ regnum Pentheo Nepoti suo, Echionis filio, reliquit: hunc enim primores regni, omnisque adeo populus magna laude prosecuti sunt. Cadmus autem ipse comitem sibi adjungens Tiresiam, per tempus longum, ad Cithæronem montem, in Bœotorum regione vitam transegit, Dionysius vero ubi intellexisset Cadmum avum jam consenuisse, pervenit ipse in urbem Cadmiam, cum exercitu, & celebritate magna, Bœotiæ regnum sibi asserturus. Pentheus autem cum præstigias operantem, armatisque instructum observasset; & quod convocatis qui sanguine illi juncti fuerunt omnibus, cognatas docuerit Mysticos modos furorum Solarium, quas ideo *Bacchas* nominavit: similiter & Bœotis etiam precularum quarundam Solarium Initiationes tradiderit; quo persuasos haberet eos, posse se Bœotorum regnum sibi

1. καὶ πολεμων φαντασιας πνας θαυμάτων ἐδεικνυεν] Forte legendum, καὶ πολεμῶν, φαντασίας τ. θ. ε. Cedrenus habet, καὶ φαντασίας πνας θαυμασιων ἔργων καὶ πολέμων &c.

2. παρεχώρησε τῆς διοίκησις] Scr. διοικήσεως Cedrenus habet, ᾧ καὶ τῷ διοικῆσιν τῆς βασιλείας ὕστερον παρεχώρησε K.

3. καὶ ἑωρακὼς αὐτὸν] ὁ Πενθεὺς post hæc supplendum videtur.

assere; ut qui instructus esset exercitu, & militibus ejusmodi, quos ob corporis agilitatem, & saltandi peritiam, *Scirtos*, vocare se dixit: [erant enim ex gente Bessica, & mysteriorum insuper cognitione imbuti:] Pentheus inquam, certior de his factus; audiens etiam Bœotiæ regnum eum affectare, odio Dionysium prosecutus est: & inimicitiis invicem contractis, in ipsa urbe ad pugnam deventum est. Pentheus autem prælio victor, Dionysium comprehendit; inque vincula conjectum, in Cadmi avi adventum asservare statuit. Agave autem Penthei mater, & Dionysii matertera, precibus obtinuit à filio suo, ut captivum liberaret. Liberatus Dionysius secum in animo volutat, quomodo Pentheum è medio tollat. Armis itaque paratis, Agavem accersit; rogatque eam, ut in gratiam cum Pentheo rediens, Cadmum una adirent. Quod à filio Pentheo obtinuit tandem mater: quæ promisit sese etiam eis comitem fore, ad patrem demulcendum,

τὸς Βοιωτὸς, δωάμως αὐτὸν ἀντέχειν τῆς βασιλείας, κεκοσμημένον ὅπλῳ, καὶ στρατῷ, [1] ὃς, φησὶ, σκίρτους ἐκάλει, ὡς γοργὸς καὶ ἐξαλλομένους· [ἦσαν γὰρ ἐκ τῆς Βεσσικῆς χώρας, καὶ σοφίᾳ μυστικῇ πεπαιδευμένοι·] ταῦτα γνὺς ὁ Πενθεὺς, ἐφθόνει αὐτῷ, ἀκέσας, ὅτι καὶ τῆς βασιλείας τῆς Βοιωτῆς ὀρέγεται. Καὶ γενόμενοι ἐχθροὶ, συνέβαλον πόλεμον ἐν τῇ πόλει· καὶ ὁ Πενθεὺς νικήσας αὐτὸν, παρέλαβεν αὐτὸν, καὶ δήσας, ἐφύλαξεν αὐτὸν διὰ τὴν παρουσίαν τοῦ Κάδμου τοῦ πάππου αὐτῆς. Ἡ δὲ Ἀγαύη, ὡς θεία αὐτοῦ, καὶ μήτηρ τοῦ Πενθέως, πείσασα τὸν ἴδιον υἱὸν, ἐποίησεν αὐτὸν ἀπολύσαι αὐτόν. Ὅστις ἀπολυθεὶς ἐβουλεύετο, πῶς ἀνέλῃ τὸν Πενθέα· καὶ ὁπλισάμενος, μετεστείλατο τὴν Ἀγαύην, καὶ [2] ἤτησε φιλιωθῆναι αὐτὴν τῷ Πενθεῖ, καὶ ἅμα αὐτῇ ἀπελθεῖν πρὸς τὸν Κάδμον. Ἡ δὲ πολλὰ ποιήσασα τῷ Πενθεῖ, τῷ ἑαυτῆς υἱῷ, ἔπεισεν αὐτὸν φιλιωθῆναι αὐτῇ, καὶ ἀπελθεῖν μετὰ τὸν Κάδμον, [3] ὅτι ἐλυπήθη πρὸς αὐ-

---

1. σκίρτους ἐκάλει] Ita Cedrenus etiam: καὶ τοὺς μὲν ἄνδρας σκίρτους ἐκάλεσε, διὰ τὸ ἀλλεσθαι ἐπὶ πηδᾶν· τὰς δὲ γυναῖκας, Βάκχας.

2. ἤτησε φιλιωθῆναι αὐτῷ τῷ Πενθεῖ] Scribendum puto, φιλιωθῆναι αὐτὸν τ. Π.

3. ὅτι ἐλυπήθη πρὸς αὐτὸς] λύπη, apud auctorem nostrum non dolorem, aut mœstitiam, sed iracundiam, & indignationem ubique significat. Ita Theodosius Imperator, ubi resciviſſet Eudoxiam filiam suam Romæ Vandalis proditæ auctorem fuisse, ἐλυπήθη πρὸς αὐτῆν; ei infensus erat, nullamque deinceps ejus rationem habuit: lib. 14. p. 353. Illus etiam Zenonis Imper. intimus, cum ex insidiis in se à Verina Aug. structis, præcisa saltem aure, evasisset, atque Imperator se facinoris insciũm fuisse jurasset; fidem ei nihilominus derogavit Illus, atque ἔχων τὴν λύπην, Imperatori exinde infensus vindictam meditatus est: lib. 15. p. 377.

τὸς·

τὰς· τῆς Ἀγαύης συνταξαμένης ἅμα αὐτοῖς ἀπέναι, καὶ πείθειν τὸν ἴδιον πατέρα. Ὁ δὲ Διόνυσος ὠργίζετο ἐπὶ τῷ Πενθέως, ὡς δεθείς, καὶ λοιδορούμενος παρ' αὐτοῦ· ἔλεγε γὰρ πᾶσιν, ὅτι ἐκ πορνείας ἐτέχθη ὁ αὐτὸς Διόνυσος. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ ὁ Εὐριπίδης, μετὰ χρόνους ἀρκικοὺς τὸ τοιοῦτον σύγγραμμα, τὴν Βακχῶν ἐξέθετο δρᾶμα, ὡς ὑπὸ Πενθέως εἰπὼν ταῦτα. Σεμέλη δ' λοχευθεῖσα ἐκ βροτοῦ πυρὸς, εἰς Ζηνὸς φέρουσα τὴν ἁμαρτίαν λέγει. Φιλιωθέντων δὲ αὐτῶν, ἐκέλευσε τῷ ἰδίῳ στρατῷ ὁ Διόνυσος φυλάσσειν ἐπὶ τῇ ὁδὸν ἐν στενῷ τόπῳ, καὶ συλλαβεῖν τὸν Πενθέα. Ἐν δὲ τῷ μέλλειν αὐτοὺς ἐξιέναι, μετ' ὀλίγων ἀνδρῶν ἦλθεν ὁ Διόνυσος πρὸς αὐτόν. Καὶ λοιπὸν ὁ Πενθεὺς, ἀγνοῶν τὸ σκέμμα, καὶ αὐτὸς ὀλίγους μεθ' ἑαυτοῦ ἔλαβεν ἄνδρας· καὶ ἡ Ἀγαύη ἦν μετ' αὐτοῦ. Ἐν δὲ τῷ αὐτοὺς ἀπιέναι, ἐπέβλεψεν αὐτῷ ὁ στρατὸς τοῦ Διόνυσου, καὶ συνέσχον τὸν Πενθέα· καὶ αὐτίκα ἐκέλευσεν ὁ Διόνυσος ἀποτμηθῆναι αὐτὸν, καὶ τὴν κεφαλὴν δοθῆναι τῇ μητρὶ αὐτοῦ, ὡς ὑβρικζόσῃ τὸν αὐτὸν Διόνυσον. Καὶ ὑπέστρεψεν ὁ Διόνυσος εἰς τὴν Καδμίαν, εἰς τὸ βασιλεῦσαι. Διὰ τοῦτο δὲ λέγουσι, τὴν Ἀγαύην ἀποκεφαλίσασαν τὸν ἴδιον αὐτῆς υἱὸν, διότι ἔπεισε τὸν Πενθέα φιλιωθῆναι τῷ Διονύσῳ, καὶ αἰτία γέγονε τοῦ θανάτου τοῦ ἰδίου

qui ab utroque, quod fecerant, moleſte tulit. Illud autem Dionyſio ſtomachum movit, quod in vincula à Pentheo conjectus, contumelioſe etiam exceptus fuiſſet. Sparſerat enim ille in populum, Spurium eſſe Dionyſium, ex adultera natum. Unde & longo poſt tempore Euripides, qui de Dionyſio tale quid ſcriptum invenerat; in Tragœdia quam, *Bacchas*, vocavit, iſta de Dionyſio profert, ſub Penthei perſona. *Sed Semele compreſſa ab aliquo Mortali, in Jovem retulit culpam ſtupri.* Pace igitur inter eos compoſita, Dionyſius mandavit militibus ſuis, uti præoccupatis viæ anguſtiis, parati eſſent Pentheum adoriri. Ad iter itaque eis ſe accingentibus, Dionyſius paucis ſtipatus ad Pentheum venit; qui, nihil inſidiarum ſuſpicatus, & ipſe modico inſtructus ſatellitio, cum Agave comite exibat. Dum vero iter faciunt, incidunt in Dionyſii exercitum; qui Pentheum adorti, comprehendunt: caputque ei, ex Dionyſii mandato, ſtatim detruncant, matrique ejus deferunt; ob contumeliam ſcilicet ab ea Dionyſio illatam. Quo facto in urbem Cadmiam revertitur Dionyſius regnum capeſſurus. Hinc Poetæ fabulantur, Agavem filio ſuo caput amputaſſe, eo quod Pentheum Dionyſio concilians, filii ſui necis cauſa fuiſſet. Cives

1. τὴν ἁμαρτίαν λέγει] Scr. λέχους, ex Euripide in Prolog. Bacch.

autem, Primoresq; urbis Cadmiæ Dionysium regem suum habere noluerunt; dicentes eum, qui, privatus dum esset, patruelem neci dedisset, si ad regni fastigia fuerit provectus, ipsam Bœotiam funditus eversurum. Lycurgum itaque, verum sapientem, cui, rem totam aperiunt, in auxilium suum vocant: qui contra Dionysium arma sumens, ex urbe illum, atque etiam ex Bœotorum finibus exterminat. Quod ubi Dionysius intellexisset, fuga rebus suis consuluit, & Delphos profectus, diem illic supremum obiit: ubi etiam reliquiæ ejus in loculo positæ sunt, in fano, ubi ipse arma sua suspenderat. sicut memoriæ prodidit sapientissimus Demarchus, de hoc nostro Dionysio scribens: Eadem etiam habentur apud sapentissimum Philochorum; qui in scriptis suis testatur, Dionysii sepulchrum, suis etiam temporibus, Delphis extitisse, juxta Apollinem Aureum: pro loculo autem foveam quandam habuisse, in qua istiusmodi scriptum legere erat Epitaphium. *Dionysius, Semeles Filius, hic jacet sepultus.* Hæc autem ipsa, tradidit etiam in scriptis suis sapientissimus Cephalion.

αὐτῆς ἰδ. Οἱ ἓν συγκλητικοὶ, καὶ πολῖται τῆς Καδμίας πόλεως, οὐκ ἐδέξαντο τ αὐτὸν Διόνυσον οἰκῆσαι τὴν βασιλείαν αὐτῶν, λέγοντες· ὅτι τ ἴδιον ἐξάδελφον ἐφόνευσε μὴ ὢν βασιλεύς· ἐὰν βασιλεύσῃ, [1] ἀπωλεῖ τὴν Βοιωτείαν. Καὶ προτρέψαντο παρακαλέσαντες τὸν Λυκοῦργον, ἄνδρα σοφὸν, εἰπόντες αὐτῷ τὰ συμβάντα· καὶ [2] ὡπλίσετο κατ' αὐτοῦ, καὶ ἐκβάλλῃ αὐτὸν ἐκ τ Καδμίας πόλεως, καὶ τῆς Βοιωτείας, [3] ὅτι ὡπλίσατο κατ' αὐτοῦ. Καὶ γνοὺς τοῦτο ὁ Διόνυσος, ἔφυγε τ Λυκοῦργον· καὶ εἰς Δέλφους ἀπελθὼν, ἐκεῖ τελευτᾷ. Καὶ ἐτέθη τὸ λείψανον τοῦ αὐτοῦ Διονύσου ἐκεῖ ἐν σορῷ· καὶ τὰ ὅπλα δὲ αὐτοῦ αὐτὸς ἐκεῖ εἰς τὸ ἱερὸν ἐκρέμασε, καθὼς Δήμαρχος ὁ σοφώτατος συνεγράψατο περὶ τοῦ αὐτοῦ Διονύσου. Ὡσαύτως ὴ καὶ ὁ σοφώτατος Φιλόχορος τὰ αὐτὰ συνεγράψατο· ἐν ᾗ ἐκθέσει εἶπε περὶ τοῦ αὐτοῦ Διονύσου· ἔστιν ἰδεῖν τὸν τάφον αὐτοῦ ἐν Δέλφοις, παρὰ τὸν Ἀπόλλωνα τ χρυσοῦν. Βόθρον δέ τινα ὑπονοεῖται ἡ σορὸς, ἐν ᾧ γράφει· Ἐνθάδε κεῖται θανὼν Διόνυσος, ἐκ Σεμέλης. Ὁμοίως δὲ καὶ ὁ σοφώτατος κεφαλίων τὰ αὐτὰ ἐν τῇ ἰδίῳ συγγράμματι ἐξέθετο.

---

1. ἀπωλεῖ τὴν Βοιωτείαν] Scr. ἀπολεῖ.

2. καὶ ὡπλίσετο] Scr. ὡπλίζετο, sive ὡπλισατο, uti infra habetur.

3. ὅτι ὡπλίσατο κατ' αὐτοῦ] Verba ista transposita, locoque non suo apparent. Itaque legendum censeo: Καὶ γνοὺς τοῦτο ὁ Διόνυσος, ὅτι ὡπλίσατο κατ' αὐτοῦ, ἔφυγε &c.

Μετὰ ἓν τῷ τελευτῷ τ Κάδμε, βασιλέως τ Βοιωτείας, ἐβασίλευσεν ὁ Νυκτεύς. [1] Οὗτος ἔχε θυγατέρα ἱέρειαν τ ναῦ Ηλίε, ὀνόματι Ἀντιόπῃ· ἥτις ἐδιδάχθη τ Ηλιακῷ δίκῃ, ἤτοι μυσταγωγίαν τῶν Διονυσιακῶν Βακχευμάτων· καὶ κεῖθεν ἐλέγετο Βάκχη. Ὁ δὲ αὐτῆς πατὴρ ὁ Νυκτεὺς εἶχεν ἀδελφὸν, ὀνόματι Λύκον, βασιλέα τοῦ Αργους· ὅστις Λύκος βασιλεὺς εἶχε συγκλητικὸν, ὀνόματι Θεόβοον, [2] υἱὸν θυόμενον Βρόντονός τινος, ἐξαδέλφου τ Δίρκης, ἐκ τῶ θύους τ Πῆνου Διὸς καταγομένε. Ὁ αὐτὸς Θεόβος ὁ συγκλητικὸς, κατὰ τάγμα ἐλθὼν ἐκ τ Αργους, [3] ἐν τῷ ἱερῷ τ

Cadmo autem Bœotorum rege defuncto, regnavit Nycteus. Erat ei filia, nomine Antiopa, solis in templo sacerdos, cujus etiam edocta preculas, Mysticos nempe illos Bacchandi ritus, exinde Baccha dicta est. Pater autem ejus Nycteus fratrem habuit, Lycum nomine, Argivorum regem. Habuit hic in regno suo virum Nobilem, nomine Theoboum Brontonis cujusdam Dircæs patruelis, ex genere Pici Jovis oriundi, filium. Theobous autem iste, ex voto veniens ab Argis in templum solis ut ibi recubaret, Antiopam sacerdotem illic conspectam deperibat;

1. ὅτος ἔχε θυγατέρα] Forte, εἶχε θυγατ.

2. υἱὸν θυόμενον Βρόντονος τινος] Βρόντονα, habet Cedrenus.

3. ἐν τῷ ἱερῷ Ηλίε κοιμηθῆναι.] Veteribus de re quapiam Numina consulturis, aut aliquid ab eisdem petituris in more positum erat, Templa Deorum, locaque sacra intrare, ibique decubantibus, per quietem Oraculi responsum expectare. Moris hujus antiqui apud Lycophronem Mentio:

Δορᾶις δὲ μήλων τὸν θεὸν ἐσκοιμωμένοις
Χρήσῃ κατ' ὕπνον πᾶσι νημερτὴ φάτιν.

Ad quem locum Iz. Tzetzes Scoliastes testatur apud Daunos, sive Calabros morem invaluisse, Podalirii sepulchrum, pro morborum suorum medela, invisendi; ibique pellibus Ovinis, (ἐν μηλωταῖς) incumbendi, καὶ κατ' ὕπνους λαμβάνειν χρησμοὺς ἐξ αὐτοῦ. Virgilius etiam, Æneid. lib. 7. Latinum Regem Fauni oracula consulentem introducit, verbis hisce.

Huc dona sacerdos
Cum tulit, & cæsarum ovium sub nocte silenti
Pellibus incubuit stratis, somnosque petivit:
Multa modis simulachra videt volitantia miris,
Et varias audit voces fruiturque Deorum
Colloquio.

Ubi quod noster, κοιμηθῆναι, Virgilius, *incubare*, dixit: quod, Servio teste, proprie dicitur de his qui dormiunt ad accipienda Responsa. Unde est, *ille incubat Jovi*, id est, dormit in Capitolio, ut Responsa possit accipere. Consuetudo autem hæc usque ad Constantin. M. viguisse testatur auctor Noster, qui lib. 3. p. 46. Imperatorem hunc Sosthenium ab Argonautis conditum visitantem, deque statuæ ibidem positæ figura Angelica scisitandi causa, τῷ τόπῳ κοιμηθέντα introducit. Sed & Julianus etiam ὁ κοιμηθείς, suscepta in Persas expeditione, sacrisque ad Daphnem, Antiochense suburbium, Apollini peractis, κοιμηθείς, per quietem vidit puerulum flavum, qui mortis locum ei prænunciabat: lib. 13. p. 312.

ut quæ virgo eſſet forma, ſtataraque pulcherrima. Commoratus vero templo, tanquam ſub ſpecie religionis, ut qui virgini etiam ſanguine eſſet conjunctus; in amorem ſuum illectam eam vitiavit gravidamque fecit. Metuens deinde ſibi à Nycteo, Bœotorum rege, in patriam ſuam reverſus eſt. Nycteus autem, virginis pater de his certior factus, filiam ſuam fano extractam examini ſubjecit; & compertum habens, vitiatam fuiſſe eam à Theoboo, qui Lyci fratris ex Primoribus erat, uxorique ſuæ ſanguine conjunctus: filiam ſuam, neſcius tamen eam jam tum prægnantem eſſe, ad Lycum fratrem, Argivorum regem, miſit; ut ipſe etiam, examine facto de ſtupro, inquireret nempe an Author ejus eſſet ex Argivis ſuis aliquis: quod ita eſſe ſi comperiſſet; ut Antiopa pœnas daret violatæ pudicitiæ, quod hoc ſacerdos commiſiſſet: in illum vero gravius ut decerneretur, qui tale aliquid in perſonam ſacram auſus fuerit. Rex autem Lycus cum de Antiopa Queſtionem habere ſtatuiſſet, obſervata ejus forma; & edoctus etiam gravidam

Ηλίᾳ φθαμοιμηθῶσι· καὶ ἑωρακὼς τ ἱέρειαν Ἀντιόπην, εὐπρεπεστάτ ὖσαν καὶ εὐμήκη, ἐβλήθη εἰς ἔρωτ αὐτῆς. Καὶ παραμείνας ἐν τῷ ἱερῷ φθάσει τοῦ τάγματος τ εὐχῆ ὡς συλληψὶς αὐτῆς, ὑπονοηθὶς ἔφερεν αὐτῷ, καὶ ἔλκωσον ἐποίησ καὶ φοβηθεὶς τ Νυκτέα, βασιλέα Βοιωτείας, ἀνεχώρησεν εἰς τὴν ἰδ αν αὐτῦ χώραν. Μαθὼν δὲ ὁ Νυ τοὺς βασιλεῖς, ὁ πατὴρ τ ὅτι ἐφθάρη, ἔλαβεν αὐτὴν ἐκ τ ἱερᾶ· καὶ ἐξετάσας αὐτὴν, ἔμα παρ' αὐτῆς τ φθορέα Θεόβοον, ἐ ἐκ τῆς συγκλητικῶν ὄζι τ ἀδελφ αὐτῦ Λύκυ, καὶ τ αὐτῦ γυνα κὸς γένυ. Ἀγνοῶν δὲ ὁ Νυκτεὺ ὁ πατὴρ αὐτῆς, ὅτι ἔγκυός ὄζι ἔπεμψεν αὐτὴν εἰς τὸν ἴδιον α τοῦ ἀδελφὸν τ Λύκον, βασιλέα Ἀργυς, ἵνα ἐξετάσῃ καὶ αὐτὸς τὸ πρᾶγμα τῆς φθορᾶς αὐτῆς· καὶ ἀληθές ὄζι, ὅτι ἐκ τοῦ Αργο ὄζιν ὁ αὐτῆς φθορεύς, καὶ αὐτὸ πεμωρήσηται, ὡς φθαρεῖσ, ἱέρει ὖσαν· καὶ ἐκεῖνον δὲ ἀμυνήτα ὡς τοιῦτόν τ τολμήσαντα κ᾽ ῥαπκῦ σώματος. Ὁ δὲ βασιλε Λύκος, εἰσαγαγὼν τὴν αὐτὴν Α ὁπλον εἰς ἐξέτασιν, καὶ ἑωρακὼς α τῆς τὴν εὐπρέπειαν, καὶ μαθὼν ὅ

---

1. καὶ ἐκεῖνον δὲ ἀμυνήτα] ἀμυνάω, auxilior, ἀμυνόομαι ulciſcor, vel pœnas ab aliquo exigo, proprie ſignificant. Heſychius: ἀμυναι, ἀπαλεξῆσαι, τιμωρῆσαι. Ammonius de verb. ſimil. & differ. Ἀμυνέλλ, καὶ ἀμυνάνω διαφέρ ἀμυνέλλ μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ κολάζω, τ φθαδικήσαντας· ἀμυνειν ἢ τὸ βοηθ Ad eundem ſenſum Moſchopul ἀμυνάω, τὸ βοηθῶ· ἀμυνόομαι δὲ, τιμωρῶμαι, ἤγουν κολάζω.

ἔλκ

ἔλκυός ὄζιν, ἠλέησεν αὐτιὼ, λέγων· ὅτι, δεῖ ϖεμεῖναι, ἄχρις ἓ τέκῃ, κὴ τότε τιμωρήσαδαι αὐτιὼ, ὡς ἱερατικὸν ὑβρίσασαν χῆμα. Ο δὲ αὐτὸς Λύκ☉ βασιλεὺς εἶχε γυναῖκα τιὼ Δίρκιω· κὴ ϖαῖδας αὐτῇ τ Αντιόπιω, εἶπεν αὐτιὼ φυλάττειν παρ' αὐτῇ, ἄχρις ἓ τέκῃ. Ο δὲ Λύκ☉ βασιλεὺς ἦν θεῖος τ Αντιόπης· ἡ δὲ αὐτὴ Αντιόπη ἐγκύησε δίδυμα· ὕσινας ἐκάλεσεν Αμφίωνα κὴ [1] Ζῆθαν. Καὶ ἐξέϕησαν γλυκυδέντα τὰ βρέϕη, κ τ κέλευσιν τ Λύκυ βασιλέως, ἐν τῇ κώμῃ τῇ λεγομένῃ Ραδέα, πλησίον τ Κιθαιρωνίυ ὄρυς. ὕσινας παῖδας, οἰκτιρμὸν χάριν, ἔλαβε ϖῶς τὴν [2] ξυπόντων τὰ αὐτὰ βρέϕη Ορδίων π's [3] γεπόν☉ ἄπαις ὤν, γνὰς ὅτι τέκνα ὑπῆρχον τ ἱερείας Αντιόπης· [ἤδει γὰ αὐτιὼ, ὡς ἱέρειαν·] κὴ ἀνεθρέψατο αὐτά. Μετὰ δὲ χρόνον, πολέμυ [4] κλυκυδέντ☉ τῇ Αργείων χώρᾳ, ἐξῆλθεν ὁ Λύκ☉ βασιλεὺς ὅπι τ πόλεμον· κὴ ἐχρόνισε πολεμῶν. Η δὲ Δίρκη, τ Λύκυ βασιλέως γυνὴ λογισαμένη, ὅτι ἒκ ἔτι μ τ τοκετὸν ἐτιμωρήσατο τ αὐτιὼ Αντιόπιω, ἀλλ' [5] ἔασεν αὐτὴν, ὡς ἐρῶν αὐτῆς, κὴ λάθρα μιγνύμ☉ μετ' αὐτῆς, ὡς εὐπρεπεσάτης· λαβοῦσα αὐτιὼ μ ὀλίγων στρατιωτῶν, ὡς ὅπι χώραν, ἀπῆλθεν ὅπι τὸ Κιθαιρώνιον ὄρ☉, ἐν τῇ κώμῃ ὅπυ οἱ αὐτῆς

eam eſſe, miſericordia motus, manere eam juſſit uſque dum partum edidiſſet, pœnas deinde laturam temerati ſacerdotii. Interim rex Lycus Antiopam, cujus etiam erat avunculus, Dirci uxori cuſtodiendam tradidit, uſque dum partum ederet. Parturiens autem Antiopa gemellos enixa eſt; quibus nomina dedit, Amphionem, & Zethum. Infantes autem in lucem editos exponi rex juſſit, in vico Raſthea dicto, non procul à Cithærone monte. Cæterum miſertus eorum Ordio quidam agricola, puerulos accepit ab eis, quibus eos exponendi cura commiſſa erat: cumque prole careret ipſe, atque etiam ſciret, eos matrem habere Antiopam, quam ſacerdotem eſſe cognoverat, ſuppeditavit ipſe infantibus alimoniam. Poſtea temporis graſſante bello per Argivorum regionem, rex Lycus in militiam profectus eſt: cumque bello longiuſcule detentus fuiſſet; uxor ejus Dirce exiſtimans, Antiopam, cum puerperii doloribus jam ſoluta, pœnas adhuc nullas luiſſet, conjugi ſuo (cui, ob formam gratiſſimam eſſe eam ſuſpicabatur,) in clandeſtinos reſervatam concubitus: paucis ſtipata militibus, eam ſibi ſumit comitem, tanquam in rus ſecederet; & ver-

1. Ζῆθαν] Scr. Ζῆθον.
2. ϖῶς τῶν ῥυπλόντων] Scr. ῥιπλόντων.
3. γεπόν☉] Scr. γηπόν☉.
4. κλυκυδέντ☉] Leg. κινηθέντ☉.
5. ἀλλ' ἔασεν αὐτιὼ] Scr. ἔασεν.

ſus

ſus Cithæronem tendens montem, in vicum, ubi Antiopæ filii enutriti erant, devenit. Verum Dirce, cum hoc ignoraret, Taurum ſylveſtrem ex regione illa adduci juſſit; cujus cornibus facem adaptans, collo ejus fune circumligato, Antiopam ei alligari juſſit, ut à Tauro ſic diſtracta periret. Audientes vero, qui in vico illo habitabant, deſtinatum Antiopæ ſupplicium, ejuſque ejulatus; egreſſa eſt numeroſa ruſticorum turba, (quos plurimos Raſthea vicus habebat,) inter quos etiam erant Antiopæ filii ambo, & qui eos enutriverat, Ordio agricola. Cumque una omnes Dircem rogarent, uti Antiopa tali ſaltem fato non periret; inſtabat illa, Antiopam, cum ſolis ſacerdos eſſet, caſtitatem ſuam violaſſe, & ex illicito concubitu filios duos peperiſſe; atque adeo ſupplicii hujus dignam eſſe. Amphion autem, & Zethus, ubi ab altore ſuo Ordione didiciſſent, matrem ſuam eſſe Antiopam, quæ ſupplicio tradenda eſſet: collectis in unum ruſticis in circuitu omnibus, egreſſi ſunt cum eis: & υἱεῖς ἦσαν ἀνατραφέντες. Τοῦτο δὲ ἀγνοοῦσα ἡ Δίρκη, καὶ ἐξαγαγοῦσα ἐκ τῶν αὐτοῦ χωρίων ταῦρον ἄγριον, καὶ πήξασα δᾷδα ἐν τοῖς αὐτοῦ κέρασι, τῷ Ἀντιόπῃ ἐκέλευσε δεθῆναι, καὶ τὸ χοῖνον εἰς τὸ τράχηλον τοῦ ταύρου εἱλιγῆναι, καὶ ὕστερος συρῆναι τὴν Ἀντιόπην ὑπὸ τοῦ Ταύρου, καὶ ἀπωλέσθαι. Καὶ ἀκούσαντες πάντες [1] οἱ τοῦ αὐτοῦ κλήματος τὸ μέλλοντα γίνεσθαι τῆς Ἀντιόπης θάνατον, καὶ τὸς αὐτῆς ὀλολυγμὸς, ἐξῆλθον [2] ἐκ τῆς Δέρας Θέας, χωρίου ὕστερος λεγομένου· ἦσαν δὲ ἐν πλήθει πολλοὶ ἐν αὐτῷ ἀγροικοι· ὡσαύτως δὲ καὶ οἱ δύο υἱοὶ τῆς Ἀντιόπης ἦσαν μετ' αὐτῶν, ἅμα τῷ ἀναθρεψαμένῳ αὐτὸς Ὀρδίωνι γεωργῷ. καὶ παρεκάλεσαν τὴν Διρκὴν, μὴ τοιούτῳ μόρῳ ἀνελεῖν αὐτήν· ἡ δὲ ἐξεῖπεν αὐτοῖς, ὅτι ἱέρεια ἦν τοῦ Ἡλίου, καὶ ἐφθάρη, καὶ ἐγγύνησε δύο παῖδας ἐκ πορνείας· καὶ δεῖ αὐτὴν τιμωρηθῆναι. Καὶ ἀκούσαντες οἱ τῆς Ἀντιόπης υἱοὶ, Ζῆθος καὶ Ἀμφίων, φθάσαντες τὸν ἀναθρεψαμένου αὐτὸς Ὀρδίωνα, ὅτι ἡ μητὴρ αὐτῶν ἐστιν ἡ μέλλουσα τιμωρεῖσθαι ἡ Ἀντιόπη· συναθροίσαντες πᾶς τὴν ἀγροικικὴν χώραν, ἅμα αὐτοῖς ἀπελ-

---

1. οἱ τοῦ αὐτοῦ κλήματος] κλῆμα hoc loco, uti etiam infra, p. 23. pro vico, ſive villa ſumitur: unde apud Græcos recentiores, κλήτωρ, paganus, aut etiam vici, vel urbis alicujus incola. Exempla hujus generis apud hunc noſtrum frequenter occurrunt; quæ omnia ſuo loco videbimus. Idem videre eſt apud Chr. Alex. p. 914. οἱ δὲ Βελατμφίνας τοῦ πόλεως τῶν Καυζήνων, καὶ πάντες οἱ κλήτορες αὐτῆς, ἀνίκα ἔμαθον &c. Atque hæc me movent, ut non aſſentiar Jo. Leunclaio, qui in Notis ſuis ad Conſtantini Porphyrogennetæ Novel. 1. pro, οἱ κλήτορες, οἰκήτορες. reponi vult.

2. ἐκ τῆς Δέρας Θέας] ſupra Ραθέα, vocata eſt: forte legendum, ἐκ τῆς δὴ Ραθέας χωρίου.

θόντες,

δόντες, ἐφόνευσε τοὺς στρατιώτας. Καὶ λαβόντες τῷ Δίρκῃ, ἀφείλοντο ἃ ἐφόρει βασιλικὰ κοσμήματα, καὶ ἔλυσαν τὴν Ἀντιόπην· καὶ λυθεῖσα τῆς δεσμῆς ἡ Ἀντιόπη, ἐπέτρεψε τοῖς ἰδίοις αὐτῆς παισὶν, Ἀμφίονι καὶ Ζήθῳ, φονεῦσαι τὴν Δίρκην· καὶ λαβόντες τὴν Δίρκην, ἔδησε εἰς τὸν αὐτὸν ἄγριον ταῦρον· καὶ συρεῖσα ὑπὸ τοῦ ταύρου ἡ Δίρκη ἀπώλετο. Ὁ δὲ ταῦρος ἐκ τῆς ἐλασίας ἐδίψησε, καὶ δι' ρῶν πηγὴν, ἔστη πεῖν· καὶ κοπεῖσα ἡ χοῖνος, εἴασε πλησίον τῆς πηγῆς τὸ λείψανον τῆς Δίρκης· καὶ ἐκλήθη ἡ αὐτὴ πηγὴ ἐξ ἐκείνου ἕως τοῦ νῦν, ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ, ἡ Δίρκη. Καὶ λοιπὸν ὁ Ζῆθος καὶ ὁ Ἀμφίων ἔλαβον τὴν ἑαυτῆς μητέρα τὴν Ἀντιόπην, καὶ ἔφυγον ὅτι τὴν ἰδίαν χώραν αὐτῆς, τὴν Βοιωτίαν· καὶ ἐκεῖ ἀναφανέντες, ἐγνώσθησαν τοῖς Βοιωτοῖς. Ὁ δὲ αὐτῆς πάππος ὁ Νυκτεὺς, ὁ βασιλεὺς τῆς αὐτῆς Βοιωτίας χώρας, γεγήρακε· καὶ νόσῳ βληθεὶς τελευτᾷ. Καὶ λοιπὸν, μετὰ τὴν τελευτὴν τοῦ Νυκτέως βασιλέως, οἱ τῆς Βοιωτίας πάντες ἠτήσαντο αὐτοὺς βασιλεῦσαι αὐτῆς τόν τε Ἀμφίονα καὶ τὸν Ζῆθον, ὡς ἐκ γένους βασιλικοῦ ὑπαρχόντας τοῦ Νυκτέως. Καὶ ἀνηγορεύθησαν βασιλεῖς, καὶ ἐβασίλευσαν ὁ Ἀμφίων καὶ ὁ Ζῆθος τῆς Βοιωτίας χώρας οἱ μουσικοί. Καὶ

occisis militibus, comprehensam Dircem regalibus suis ornamentis spoliarunt, Antiopamque vinculis solvunt. Soluta illa, filiis suis, Amphioni & Zetho, imperat, uti Dircem è medio tollerent: illi vero correptam illam Tauro illi feroci alligant, à quo raptata, periit. Taurus autem, ex cursu, sitivit; & reperto fonte, bibiturus astitit. Contigit autem, ut rupto fune, Dirces cadaver prope fontem istum relictum jacuerit: unde ab indigenis fons iste, Dirce, usque adhuc vocatus est. Post hæc Zethus & Amphion matrem Antiopam sibi sumentes, in Bœotiam patriam suam fugerunt: ubi deinde Bœotis innotuerunt. Nycteus autem, avus eorum, Bœotiæ rex, ætate jam grandior ex morbo interiit: post cujus obitum, Bœoti omnes Amphionem & Zethum rogabant, uti Nycteo regi, à quo genus ducebant, ipsi in regno succederent. Itaque Reges salutati Musici hi, Amphion & Zethus, Bœotis imperabant. Amphion autem Lyricus urbem statim ampliſſimam condidit, duodecim portas habentem, quæ

δὲ Ἀμφίων ὁ λυρικὸς κτίζει πόλιν μεγάλην πάνυ, δωδεκάπυλον, antea

1. Ἀμφίων ὁ λυρικὸς] De Amphione lapides ad Thebas Condendas cantu trahente, nota Fabula. Jo. Tzetz. Chil. 1. eum lapidicidis lapides compingentibus lyra acciniſſe asserit: & postea Alexander, Thebarum mœnia effodiens, lugubribus cantilenis in hoc opere usus est: teste Calliſthene apud eundem Tzetzem.

h —Ἀμφίων

antea vicus erat, Enchilia, dictus. Urbem hanc matris ex juſſu, à Theoboi patris nomine, Thebas vocarunt fratres: ubi etiam per multos annos regnarunt. Tota deinde in circuitu regio, ab Urbe, Thebæ, appellata eſt. Rex interim Lycus, Dirces conjux, & eorum avunculus, in bello mortuus eſt: ſicuti iſta ſecundum veritatem prodidit Cephalion. Sapientiſſimus enim Euripides, Poëtarum more ſcribit in Fabula, vitiatam fuiſſe Antiopam à Jove, in Satyrum verſo; atque inde natos Zethum & Amphionem, Muſicos. Jovem vero, in Satyrum converſum Antiopam vitiaſſe dicens, Metempſychoſin refert; cujus juxta Tranſmigrationem, Theobous, gemellorum parens, ex Jove Pico oriundus fuit: *Satyrus* enim, Bœotorum dialecto, corpus aliquod vilius deſignat.

Amphionem vero, & Zethum exceperunt, in regno

πρεσβύτερον μὲν ἦσαν κώμης λεγομένης Ενχιλίαν· ἣν ὠνόμασαν οἱ αὐτῶν ἀδελφοὶ πόλιν Θήβας, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ αὐτῶν πατρὸς, καὶ κέλευσιν τῆς αὐτῶν μητρὸς τῆς Αντιόπης· καὶ ἐβασίλευσαν ἔτη πολλὰ τῆς Θηβῶν· καὶ λοιπὸν ἐκλήθη ἡ αὐτὴ χώρα, Θῆβαι. Ο δὲ Λύκος βασιλεὺς, ὁ τῆς Δίρκης ἀνὴρ, ὁ θεῖος αὐτῶν, ἐτελεύτα ἐν τῷ πολέμῳ· ἅπινα συνεχάψατο Κεφαλίων μὴ ἀληθείας· ὁ γὰρ σοφώτατος Εὐριπίδης ποιητικῶς ἐξέθετο δράμα, ὡς ὅτι [1] ὁ Ζεὺς εἰς σάτυρον ἔφθειρε τὴν Αντιόπην, κἀκεῖθεν ἐγεννήθη ὁ Ζῆθος, καὶ ὁ Αμφίων, οἱ μουσικοί. Κατὰ δὲ μετάφρασιν μετεμψυχώσεως καταχθέντα τὸν πατέρα αὐτῶν Θεόβοον ἐκ τοῦ Πίνου Διὸς εἶπεν, ὅτι ὁ Ζεὺς, μεταβληθεὶς εἰς σάτυρον, [2] ὅ ἐστι, καὶ τὴν Βοιωτῶν γλῶσσαν, εἰς ἄλλο σῶμα δυτελέστερον, ἔφθειρε τὴν Αντιόπην.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν τῶν Αμφίονος καὶ τοῦ Ζήθου, ἐβασίλευσε οἱ

--Αμφίων μὲν ἦδε κραταιῶν τιθὼ λύραν
Οἱ λιθέρρυτοι δ' ἐπίρηδον, τὸς λίθος σωπῆντες.
Ως ὕστερον Αλέξανδρος, ἐκείνας καὶ βασκαίπλων
Θριωώδεσιν αὐλήμασιν ὡς Καλλιόπης χράφει.
Ο Ισμηνίας ὕλαξ γὼ, αἱ Θῆβαι δ' ἐπορθοῦντο.

1. ὁ Ζεὺς εἰς σάτυρον ἔφθειρε] μεταβληθεὶς, aut quid tale ſupplendum, legendumque, ὁ Ζεὺς εἰς σάτυρον μεταβληθεὶς, ἔφθειρε.

2. ὅ ἐστι, καὶ τὴν Βοιωτῶν γλῶσσαν, εἰς ἄλλο σῶμα δυτελέστερον·] Cedrenus hunc locum ex Noſtro, uti conjectari in promptu eſt, deſcribens, verborum tamen ſenſum, τὸ χωρήσειν interſerendo, pervertit: adeo ut σατυρος non amplius corpus aliquod vilius, uti noſter vult; ſed potius, mutationem, ſive tranſmigrationem in corpus aliquod vilius ſignificet. Apud Heſychium, σάτυροι, ſunt μορφαὶ ἀπρεπεῖς.

ἐ

ἐκ τῆς γλώσσης αὐτῆς τῆς Θηβῶν, ἕως τῆς βασιλείας τοῦ Οἰδίποδος, τοῦ Λαΐου καὶ τῆς Ἰωκάστης. Ὁ γὰρ Λάϊος βασιλεὺς Θηβῶν ἔσχεν υἱὸν Ἰώκκαν, μεταχληθέντα τε αὐτὸν μετέπειτα Οἰδίποδα· καὶ χρησμοδοτηθεὶς, ὅτι τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ μητρὶ Ἰωκάστῃ συμμιγήσεται, ἐκέλευσε τοῖς παραμένουσιν αὐτῷ στρατιώταις λαβεῖν τὸν αὐτὸν Οἰδίποδα εἰς τὰς ὕλας, καὶ βληθῶσι τὰς πόδας αὐτοῦ ἐν ξύλῳ γλυφέντι, καὶ ἔχοντι ἐπαὶς, καὶ ἡλωθῆναι τὸ ξύλον· ἐξ αὐτοῦ ἦν ἐπινενόηται, ὁ λεγόμενος παρὰ τοῖς στρατιώταις, ἕως τῆς νυῦ, [1] κῶπος· Καὶ ποιήσαντες, ὡς ἐκελεύσθησαν, οἱ στρατιῶται, εἶασαν τε Οἰδίποδα εἰς τὰς ὕλας, ὅπως θηριόβρωτος γένηται· καὶ ἐλθών τις ἄγροικος, ὀνόματι Μελίβοιος, ὅτε τε ὕλην κόψαι ξύλα, εὗρεν αὐτὸν συρόμενον ὅτε τε γῆν, καὶ τὰς πόδας αὐτοῦ ὀγκωθέντας. [2] Καὶ λαβὼν, ἐν ᾗ ἐβάσταζεν ἀξίνῃ ἔκλασε τὸ ξύλον [3] ὅπου ἐσφάλλωτο οἱ αὐτοῦ πόδες, καὶ λα-

Thebano, posteri eorum; usque ad Oedipum, Laii & Jocastæ filium. Laius enim, Thebanorum rex, filium habuit, nomine Joccam, eum nempe, qui postea vocatus est Oepidus. Laius autem oraculo monitus, eum cum propria matre rem habiturum esse, militibus adstantibus imperat, uti Oedipum filium in sylvas deportarent; pedesque ejus in foramina ligni perforati immittentes, clavis munitum redderent. Hinc autem habemus tormenti illius inventum, quod à militibus usque adhuc, *Cuspus*, vocatur. Milites autem regis dicto audientes, Oedipum in sylvis exposuerunt, à feris devorandum. In sylvam autem veniens Rusticus quidam nomine Melibæus, ut ligna cæderet; puellum invenit in terra volutantem, pedibusque tumefactum. Ille vero securi, quam in manu habebat, lignum illud, quo pueri pedes impediti erant, confringens; puerum

1. κῶπος] De hoc vide Jo. Meursii Glossar. & Fabroti in Cedren. Glossar. Istius vero ποδοκάκης, inter alias meminit Jo. Tzetz. Chil. 13.

Κῶποι δὲ, καὶ κλοιοπόδες, ὥσπερ φυμῷ καὶ κλάπες,
Καὶ ὅσα δὲ κακύνουσι τὰς πόδας ποδοκάκαι.

Ubi vocabulum, ποδοκάκη, ὡδὲ τὸ τὰς πόδας κακοῦν, deductum esse, innuere videtur. Hesychius tamen dictum vult, ποδοκάκη per syncopen, quasi ποδοκατόχη.

2. Καὶ λαβὼν, ἐν ᾗ ἐβάσταζεν ἀξίνῃ ἔκλασε] Nova hæc loquendi formula; nisi forte particula, ἐν, redundet.

3 ὅπου ἐσφάλλωτο οἱ αὐτοῦ πόδες] Quid hoc Barbarismi portentum! anne scriptum fuerit, ἠσφάλησαν, tanquam ab ἀσφάλλομαι? aut, ἠσφαλίσθησαν, ab ἀσφαλίζομαι potius, quod magis legitimum: certe autor noster hoc loco respexisse videtur ad illud Actor. cap. 16. v. 24. καὶ τὰς πόδας αὐτῶν ἠσφαλίσατο εἰς τὸ ξύλον.

deduxit, domique ſecum enutrivit; Oedipum, à pedum tumore appellans: qui poſtea adoleſcentior factus, egregiam præ ſe ferebat indolem. Erat autem in regione illa mulier quædam agreſtis, nomine Sphinx; deformis illa quidem, & Mammoſa vidua: quæ, poſt mariti obitum, multitudinem coegerat latronum agreſtium, ſuique ſimilium, ex vico ſuo, Moabe, dicto; qui medius jacebat inter duos montes, inter quos unicus erat anguſtus aditus. Illa vero occupato altero montis vertice, cum prædonibus ſuis, negotiatores, & viatores quoſcunque, illac prætereuntes interfecit, quæque habuerunt omnia diripuit: unde fama illius per Thebas totas percrebuit. Itaque rex Laius duces ſuos primarios, cum copiis magnis contra Sphingem emittit ſed fruſtra fuerunt omnes, tum propter inexpugnabiles montium anguſtias, cum propter latronum agreſtium multitudinem, quos civium, advenarumque ſpoliorum participes ipſa ſibi adjunxit. Oedipus autem jam adultior factus, ubi inaudiſſet mulierem quandam prædatricem, nomine Sphingem, infeſtiſſimam eſſe omnibus Thebas euntibus; adeoque urbem ipſam, unde

βὼν αὐτὸν ἀνεθρέψατο, καλέσας αὐ-
τὸν Οἰδίποδα, διὰ τὸ οἰδάνειν τὰς
πόδας αὐτῦ· καὶ ἐγένετο γενναῖος
αὐξηθείς. Ἐν δὲ τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ
ἀνεφάνη γυνή τις Χίρα, ὀνόματι
Σφίγξ, δυσειδὴς, καταμανῆς,
χωρική· ἥτις, μετὰ τὴν ἀποβολὴν
τῦ ἰδίυ αὐτῆς ἀνδρὸς, συναγα-
γῦσα πλῆθος ἀγροίκων λῃστῶν ὁμο-
φρόνων αὐτῇ, ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῆς
κώμῃ τῇ λεγομένῃ Μωάβῃ, κει-
μένῃ δ' μεταξὺ δύο ὀρέων, ἐχόντων
ἐν μέσῳ στενὴν ὁδὸν μίαν μόνην,
καθημένη ἐν τῇ μιᾷ κορυφῇ τῶν
ὄρους· ἔχυσα τὴν ἅμα αὐτῇ λη-
στικὴν χεῖρα, καὶ πάντας τὰς παριόν-
τας ὁδοιπόρυς, καὶ ταξιδιώτας
ἐδόνευσε, καὶ τὰ αὐτῶν πάντα ἐκομί-
ζετο· ἥτις φημισθέντος ἐγένετο εἰς τὰς
Θήβας. καὶ πολλῶν ἐξελθόντων τῦ
στρατηγῶν, [1] καὶ μετ' αὐτῶν στρατὸς πο-
λὺς ἐκ τῦ Λαΐυ βασιλέως· καὶ παύτης
ὐδεὶς ἠδυνήθη παρελθεῖν, διὰ τὸ
ἰσχυρὸν τῶν ὀρέων, καὶ διὰ τὸ πλῆθος
τῦ ἀγροίκων λῃστῶν, τῶν μετ' αὐτῆς
συμμειζομένων τὰ τῶν παριόντων
ξένων καὶ πολιτῶν. ὁ δὲ Οἰδίπυς, τέ-
λειος γενόμενος, ἔμαθεν, ὅτι ἀπό τ
πόλεως κατάγεται τῶν Θηβῶν· καὶ
ἀκύσας, ὅτι γυνή τις, ὀνόματι Σφίγξ,
λῃστὶς, ἐλυμαίνετο πάντας τὰς ὁπ
τ Θῆβας ἐρχομένυς, [2] καὶ στενὸν τ

1. καὶ μετ' αὐτῶν στρατὸς πολὺς] locus mutilus videtur. Scribe itaque vel, στρατὸς πολλὸς aut ſupple, ἦν aut verbi quid tale.

2. καὶ στενὸν τὴν πόλιν] Forte καὶ στε-
νῶν τὴν πόλιν· etiam urbem in angu-
ſtias redigens. Cedren. ὡς ἀπιστενῶσ
τὰς Θήβας δι' αὐτῆς.

πόλιν

πόλιν· σοφὸν ἦν τι ϛκολιόμυιον, εἰς τὸ ἀναιρεῖν τὴν Σφίγγα, ἔλαϐεν ἐκ τοῦ κλήματος ὅπου ἀνεπεφάφη ἀγροίκοις γενναίοις, ὡς φησι, θέλων ἅμα τῇ σφιγγὶ λῃσεύειν. Καὶ ἀπῆλθε πρὸς αὐτὴν, αἰτῶν αὐτὴν συλλησεύειν αὐτῇ· ἥτις θεασαμένη τοῦ νεωτέρου τὴν θέαν, καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ, ἐδέξατο αὐτὸν καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ, καὶ ἐπῆρχετο καὶ αὐτὸς τοῖς παρισοῦσιν. Εὑρηκὼς δὲ καιρὸν, ὅτε οὐκ ἔχεν ὄχλον λῃστῶν μετ' αὐτῆς· λαϐὼν λόγχην, ἀνεῖλεν αὐτὴν, καὶ ἀφείλετο πάντα τὰ αὐτῆς, φονεύσας, ἅμα τοῖς αὐτῆς, πολλοὺς. Καὶ εἰσήγαγε τὸ λείφανον αὐτῆς ἐν τῇ τῶν Θηϐῶν πόλει, ὡς ὀφείλων κομίσασθαι, ἅμα τοῖς αὐτοῦ, χρήματα ἀπὸ τοῦ ϐασιλέως Λαΐου. Καὶ θαυμάζοντες πάντες οἱ Θηϐαῖοι πολῖται, ἀνύμνουν αὐτὸν, καὶ ἐκραύγαζον αὐτὸν ϐασιλέα τῶν Θηϐῶν γενέσθαι. Καὶ ἠγανάκτησεν ὁ ϐασιλεὺς ἐπὶ τῇ τῆς πόλεως, καὶ ἔπεμψε στρατὸν κατ' αὐτῶν· καὶ γενομένου ἐμφυλίου πολέμου, ἐξῆλθεν ὁ Λάϊος ἀπολογήσασθαι αὐτοῖς. Καὶ ῥιφείσης κατ' αὐτοῦ σαγίτης, ἐφονεύθη ὁ Λάϊος· καὶ λοιπὸν ἡ Ἰωκάστη, μὴ θέλουσα ἐκϐληθῆναι τῆς ϐασιλείας, διὰ θεοῦ ἀναγοῦσα τὸν Οἰδίποδα, ἐποίησεν αὐτὸν ϐασιλέα, μαθοῦσα, ὅτι οὐκ ἔχει γυναῖκα. Καὶ ἐγαμήθη αὐτῇ, παρὸς θεραπείαν τῶν τῆς πόλεως, καὶ τῆς συγκλήτου· καὶ ἐϐασίλευσε τῶν Θηϐῶν ὁ Οἰδίπους ἔτη ιθ'. καὶ τῆς Ἰωκάστης

ipse se oriundum intellexerat, in angustias redigere; vafrum quoddam protinus iniit consilium, unde Sphingem è medio tolleret. Comparatis itaque sibi ex vicinia illa, ubi educatus fuerat, rusticorum generosioribus, initurus, ut ipse præ se ferebat, cum Sphinge latrocinandi societatem; Sphingem adit, in latrocinii sodalitium admitti petens. Illa vero conspecto juvenis decore, & sociorum ejus; ipsum, sociosque excipit, unde & ipse Viatores etiam aggressus est. Sed oblata occasione, absente latronum turba, arrepta hasta ipsam confodit: pluribus etiam ex latronibus una interfectis, bona eorum omnia abripuit. Sphingis deinde cadaver Thebas adduxit; præmium facti à rege Laio, sibi, suisque expectans. Et quidem Thebani, admiratione ducti, celebrabant eum, regnoque Thebanorum dignum prædicabant. Hoc autem à civibus Rex indigne ferens, exercitum contra eos emisit. Grassante autem bello civili, egressus ipse est, uti purgatione aliqua cives demulceret: cum interim contorto in eum spiculo vulneratus interiit. Jocasta vero, ne è regno dejiceretur in curis habens; insuper etiam ut apud Primores, populumque gratiam iniret; Oedipum, quem innuptum esse resciverat, conjugem sibi accipiens, regem designavit. Thebanorum itaque regnum tenuit Oepidus, per annos XIX, ne-

ſcientibus interim Jocaſta, Oedipoque, illam hujus eſſe matrem. Habuit autem ex ea duos filios, Eteoclem, & Polynicem; totidemque filias, Iſmenen, & Antigonam. Poſt vero tempus aliquod interjectum, quæſivit ab Oedipo Jocaſta, unde eſſet? Et à quo ortus parente? reſpondit ille de Enutritore ſuo, Melibæo. Hunc igitur accerſendum curat regina, diſcitque ab illo, nequaquam ejus eſſe filium Oedipum; ſed in ſylvis expoſitum, ab eo repertum. Illa vero de tempore ſciſcitata eum, Oedipum eſſe filium ſuum cognovit. Hæc ubi à Jocaſta accepiſſet Oedipus, ſumptis clavis, eos oculis ſuis impungens, mortem oppetiit: regnumque filiis duobus alternis annis adminiſtrandum reliquit. Sed fratribus, diu inter ſe concordes eſſe, Regnum non permiſit: itaque invicem belligerantes ſingulari ex certamine mutuis vulneribus occu-

ἀγνοήσης, καὶ τῆ Οἰδίποδϖ, μητὴρ αὐτῆ ὑπῆρχε· καὶ ἔσχε υἱὸς παρ' αὐτῆς, τὸν Ετεοκλέα, τ Πολύνικον· καὶ θυγατέρας δ Ισμήνην, καὶ Αντιγόνην. Μετὰ χρόνον τινὰ ἐπερώτησεν ἡ αὐτὴ κύρη τ Οἰδίποδα, πόθεν ὄζι, τίς αὐτῆ πατήρ; ὁ δὲ εἶπε, 2 Μελίβοιον τ ἀναθρεψάμενον αὐ Καὶ μεταστλαμβάν τ Μελίβοιον 3 ἀνθρέψαντα αὐτόν, ἔμαθε αὐτῆ, ὅτι ὐκ ἔστιν αὐτῆ υἱὸς, εὗρεν αὐτὸν εἰς τὰς ὕλας. Καὶ ρωτήσασα τ χρόνον, ἔγνω ὅτι αὐτῆς ὄζι· καὶ εἶπεν αὐτῷ. Καὶ σας ὁ Οἰδίπους, ἔλαβεν ἥλους, κὴ ξας τοῖς ἰδίοις αὐτῆ ὀφθαλμοῖς λύτᾳ, 4 ἐάσας τὸ βασίλιον δυσὶν αὐτῆ υἱοῖς, ἐνιαυτὸν ἐνιαυτὸν βασιλεύειν κελεύσας· νες εἰς ἔχθραν ἐλθόντες, διὰ βασιλείαν, ἐπολέμησ μετ' λων, καὶ ἑαυτὸς ἔσφαξαν μον χήσαντες. ὁ γὰ Πολυνίκης, ἐ

1. Ϲ τ Πολύνικα] Cedrenus habet Πολυνείκλω, rectius: & noſter etiam paulo infra, Πολυνίκης· ſcriberem Πολυφκὴ, ut à νεῖκος rixæ contentio; non νίκη, victoria deducatur.

2. τὸν Μελίβοιον] Μελίβιον, ſcribit ubique Cedrenus: nimirum ϐ οι dipthongi, & ι vocalis, idem ſonus pronuntiantibus; ſicut & ϔ ου dipthongi, & υ vocalis. Notandum enim βιβλιογράφους non ex ἀναγινώσκω ipſo, ſed ex recitantis ore libros olim deſcripſiſſe: quod ex verbis hiſce λαὸ φωνῆς ϐ δείνος, in MS. Cod. quandoque occurrentibus, ſatis liquet: ut exempli gratia, Ἐκ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἱστοριῶν Φιλοστοργίου· τοῦ δὲ, λαὸ φωνῆς Φωτίου ϐ πατρ Atque hinc, adeo frequens in Co horum characterum permutatio.

3. ἀνθρέψαντα] Scr. ἀ ψαντα.

4. ἐάσας τὸ βασίλιον] βα frequenter apud hunc noſtrum ſu pro ὄνασιλεία regnum ſignifican lib. 18. p. 430. Auxumitarum re meritenſem injuriarum ſibi ill poſtulans, Romanorum Mercatoru dem ei objicit, his verbis: καικῶ ησας, φοιδύσας Ρωμαίους χρυ πρᾳ[ματοβύβλους, καὶ ἐδλαψας βασιλεια.

θεὶς ἀπὸ τ βασιλείας, ⸗ διωχθεὶς ἀπὸ τ θηβῶν ι ἀπὸ τ Ετεοκλέους, ἀδελφ αὐτ, ἀπῆλθεν εἰς τὸ Αργ. καὶ ἠγάγετο γυναῖκα τὴν θυγατέρα Αδράστ, τ βασιλέως τ Αργους. Καὶ στρατεύματι Αδραστον βασιλέα, ⸗ ἄλλους βασιλεῖς, μ' πλήθους στρατ ⸗ τ ἰδίων ἀδελφ, ἦλθε ⸗ τὴν θηβῶν. οἱ δὲ στρατεύσαντες, ⸗ μετ' αὐτ ὑπεστρατεύσαντες ἦσαν αὐτοὶ, Αδρας ⸗ 2 πανδ. Αμφιαρ, Παρθενοπ, Ιππομέδων· ⸗ τ δύο ἀδελφῶν, ὡς εἴρηται, τελευτησάντων, ἀνεχώρησ οἱ βασιλεῖς μ' τὴν ἰδίων στρατευμάτων ὅπ τὰς αὐτῶν χώρας, ⸗ ἐλύθη ἡ βασιλεία τ θηβῶν, ἤτοι Βοιωτῶν, κατασχοῦσα ἔτη τξθ'. Τὰ δ' στοιχειωμένα ταῦτα πάντα ὁ σοφώτ Παλαίφατ ἀληθῆ ἐξέθετο. ὁ γὰρ σοφώτ Εὐριπίδης ποιητικῶς ἐξέθετο δράμα, περὶ τ Οἰδίποδ, ⸗ τ Ἰοκάστης, ⸗ τ Σφιγγός· τὰ δὲ τῶν θηβῶν βασίλεια Αφρικανὸς ὁ χρονογράφ ἐξέθετο.

Ἐν δὲ 3 τοῖς ἀνωτέρω στοιχειωμένοις, ἐκ τ φυλῆς τ Ἰάφεθ ἐβλάστησε ὁ Σερούχ· ὅστις, ἐνήρξατο πρῶτ τὸ τ Ελληνισμοῦ δόγματος διὰ τῆς εἰδωλολατρείας, [καθὼς Εὐσέβι ὁ Παμφίλου συνεγράψατο,]

buerunt. Polynices enim ab Eteocle fratre, regno pulsus, & ab ipsis etiam Thebis ejectus; Argos profectus, Argivorum regis, Adrasti filiam, in uxorem duxit. Quo etiam, unaque aliis regibus, in auxilium suum adscitis; magno instructus exercitu, in fratrem, Thebasque arma movit. Reges autem, quorum auxiliis in hoc bello usus est, fuerunt Adrastus, Capaneus, Amphiarus, Parthenopeus, & Hippomedon. Fratribus autem, uti supra dictum, pereuntibus; Reges cum exercitibus suis, quisque in regionem suam, recesserunt. Tales habuit exitus Thebanum, sive Bœotorum regnum; cum durasset annos CCCLXIX. Ista autem omnia superius tradita, juxta rei veritatem, literis mandavit sapientissimus Palæphatus. Quæ enim Euripides, in Dramate suo de Oedipo, Jocasta, & Sphinge scripsit, Poetice intelligenda sunt. De Thebanorum Dynastiis memoriam habes etiam, apud Africanum Chronographum.

Temporibus autem quæ superius dicta sunt extitit Seruchus, ex Japheti stirpe oriundus. Invexit hic cultum Idololatricum, dogmatisque, Hellenismi, dicti, auctor fuit: uti scriptis tradidit Eusebius Pam-

---

1. ἀπὸ τ Επωκλ] Mallem, ὑπὸ τοῦ Ε.

2. πανδ] Scr. Καπανδ.

3. τοῖς ἀνωτέρω στοιχειωμένοις.] Supple, χρόνοις, ex Cedreno, qui narrationis sequentis plurima, ὡς καὶ λέξιν, ex nostro descripsit; nisi uterque ex aliquo tertio.

phili

phili. Majoribus enim ſuis, qui Imperatores, aut duces in bello fuiſſent; quique magnum aliquod ſive virtutis, ſeu artis ſpecimen, memoratu dignum edidiſſent; maxime autem eis, qui vi quadam occulta, myſti cum aliquod operati fuiſſent; ſtatuas honoris cau!a erexerunt. Quin & ab omnibus ſumma in veneratione habitos, tanquam de Diis ipſis optime meritos; in Deorum numerum retulerunt, adorantes eos, & ſacra facientes; ut qui boni alicujus, vel ab arte ſua aut fabrica aliqua, ſive denique ſapientia, aut ſingulari aliqua virtute eorum comparati mortalibus authores fuerunt: ſicuti ſcripſit Rheginus, apud quem etiam Deorum Indigetum habentur nomina. Poſteri vero, eorum conſilium ignorantes; (nempe, ut eos, tanquam generis ſui auctores, & bonorum inventores, nec aliam ob cauſam, honoribus iſtiuſmodi proſecuti fuerint:) iſtos, non ut homines mortales, & iiſdem paſſionibus obnoxios venerati ſunt; ſed victmas immolantes, divinum illis cultum præſtiterunt. Atque huc referendum eſt, quod in ſcriptis ſuis habet ſapientiſſimus Diodorus, ubi dicit: *Homines ab Hominibus facti ſunt Dii, exiſtimantibus illos propter bona opera, immortalitatem conſecutos. Itaque eorum nonnullis nomina dederunt; & regionibus ſuis Tutelares Deos de-*

διὰ τὸ τὺς πάλαι γλυμμένους πολεμικὰς, ἡγεμόνας, ἢ πεπλέξαντάς τι ἀνδρεῖον, ἢ ἀρετῆς ἐν τῷ βίῳ, ἢ μνημονεύεσθαι ἔτι ἄξιον, μάλιστα τὺς ποιήσαντας διὰ δυνάμεώς τινος μυστήρια, ὡς ὄντας αὐτῶν πεπάτορας, ἀνδριάσι σηλῶν ἐτίμησε· καὶ πάντες ὡς εὐεργέτας εἰς θεὸν προσεκύνουν· καὶ ἐθυσίαζον, αὐτὺς πρώτους, ὅτι ἀγαθὸν εὑρηκότες, ἢ διὰ τέχνης, ἢ διὰ κλίσματος, ἢ διὰ σοφίας, ἢ [1] ἀλλαγῆς οἵας δήποτε ἀρετῆς ἐλθόντας, ὕστερον ἀποθέωσε, καθὼς Ρηγῖνος ὁ σοφώτατος συνεγράψατο τῶν ἀποθεωθέντων ὀνόματα. οἱ δὲ μὴ ταῦτα ἄνθρωποι, ἀγνοοῦντες τὴν τῶν προγόνων γνώμην, ὅτι, ὡς πεπάτορας, καὶ [2] ἀγαθῶν ὑπονόητὰς, ἐτίμησε, μνήμης, καὶ μόνης, χάριν· ὡς θεὺς ἐπουρανίους ἐτίμουν, καὶ ἐθυσίαζον αὐτοῖς, ἀλλ ὡς γνωμένους [3] ἀνθρώπους θνητῶν, καὶ ὁμοιοπαθεῖς. Περὶ ὧν ἐν ταῖς συγγραφαῖς αὐτῦ λέγει καὶ ὁ Διόδωρος ὁ σοφώτατος ταῦτα· ὅτι, ἄνθρωποι γεγόνασιν οἱ θεοὶ, ὕστερον οἱ ἄνθρωποι ὡς νομίζοντες διὰ εὐεργεσίαν ἀθανάτους προσηγόρευον· τινὰς δὲ καὶ ὀνομάτων προσηγορίας

---

1. διαλλαγῆς οἵας δήποτε] Leg. δι' ἄλλης οἵας δήποτε.

2. ἀγαθῶν ἐπινοητὰς] Cedren. ἀγαθῶν εὑρετάς.

3. ἀνθρώπους θνητῶν] Scr. θνητὺς.

ἐθνικέναι,

ἐφημέναι, καὶ κρατήσαντας χώρας. Τέτο δὲ ἐποίουν οἱ ἄνθρωποι, ἀγνοίᾳ πληθέντες· ἦν δὲ τὸ τ ἀποθεώσεως σχῆμα τοῦτο. 1 Ἐν τοῖς ἱεραπικοῖς αὐτῶν βασιλείοις τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐτάσσετο, 2 ὅτι ἐτελεύτησε. καὶ κατ' τὸν αὐτὸν καιρὸν, ἑορτὴν, καὶ θυσίαν αὐτῷ ἐπετέλουν ἐν οἷς ἔκειντο μνήμασι, λέγοντες, 3 εἰς τὰς τῶν μακάρων νήσους ἤδη τὰς αὐτῶν ψυχὰς, καὶ μηκέτι κρίνεσθαι, ἢ κάμνειν πυεί. Καὶ διέμειναν ἕως τῶν χρόνων Θάρρα, τ πατρὸς τοῦ Αβραάμ. ἦν γὰρ Θάρρα ἀγαλματοποιὸς, πλαστουργῶν ἀπὸ λίθων, καὶ ξύλων, θεοὺς ποιῶν, καὶ πωλῶν. καὶ πλάνῃ

signarunt. Hoc autem ab hominibus, ignorantia plenis, factitatum est. Ritus autem homines in Deos referendi, iste fuit. Statim post mortem, referebantur in sacros Commentarios Defunctorum nomina: quo tempore etiam festum eis celebrabant, sacrificia peragentes ad sepulchra, quibus recondebantur: dicentes animas illorum in *Beatorum Insulas* migrasse; judicio, aut flammis deinde non obnoxias. Duravit autem mos iste usque ad Thara tempora, qui Abrahami pater fuit. Erat enim Thara statuarius; qui ex lapidibus, & lignis Deos efformavit, & venales habuit: quique ex fabri-

---

1. ἐν τοῖς ἱεραπικοῖς αὐτῶν βασιλείοις] repone ex Cedreno, ἐν ταῖς ἱεραπικαῖς αὐτῶν βίβλοις.

2. ὅτι ἐτελεύτησαν] Forte, ὅτε.

3. εἰς τὰς τ μακάρων νήσους εἶναι] Beatorum insularum meminit Lycophron, his verbis:

Νήσοις μακάρων δ' ἐγκατοικήσεις μέγας.

ad quem locum Scholiastes Poetam adulationis insimulat, quod Thebis Beatorum insulas assignaverit; atque in mari profundos gurgites habente, eas sitas esse, autores plurimos, Hesiodum, Homerum, Euripidem, Plutarchum, Dionem, Procopium, Philostratum, &c. testes appellat. Deinde vero Britanniæ nostræ eas asserere, Lepidissimum medius fidius Commentum, Græculoque quam dignissimum, pluribus nititur. Quod quidem plusquam anile figmentum, eo quod Lectori forte frontem exporrigat, ex Tzetze ipso hîc proferre non gravabor. *In Oceano est Brettania insula, inter occidentalem Brettaniam, & Thulem ortum spectantem. Illuc aiunt animas mortuorum transportari: nam in litore Oceani (in quo est Brettania insula) piscatores habitant, subditi quidem Francis tributum vero illis non pendentes, eo quod transmittant mortuorum animas, ut aiunt. Illi enim discedentes domi circa vesperam dormiunt: pulsantes vero paulo post, quosdam in janua sentiunt, & vocem audiunt, illos ad opus vocantem. Surgentes ad litus accedunt, ignorantes quæ illos ducat necessitas; videntque naves præparatas, sed non suas, & vacuas hominibus: quas ingressi, remos movent, & pondus navium sentiunt, ac si hominibus onerata essent, sed neminem vident, impetu deinde uno in Brettaniam insulam perveniunt, quum vix alias, suis navibus usi unius noctis & diei navigatione illuc perveniant. Quum vero in insulam pervenerunt, rursus neminem vident; sed vocem audiunt, recipientium illos qui in navibus sunt, illosque numerantium ex genere patris ac matris: præterea secundum dignitatem, artem, & nomen, singulos vocantium. Cæterum illi exonerata nave rursus uno impetu domum revertuntur. Hinc multi existimarunt, ibi esse Beatorum Insulas, & mortuorum animas illuc migrare.* Eadem fere habes apud Procopium, Gothic. lib. 4. nisi quod insulam hanc, quam Tzetzes Βρεττανίαν, Procopius Βρεττίαν vocat. Sed de Nugis hujusmodi plus satis.

factione imaginum, in Majorum memoriam, (illorum præcipue, qui literarum, atque artium inventores fuerunt;) simulachrorum, cultusq; Idololatrici superstitionibus homines implicavit. Horum vestigiis insistebant Ægyptii, Babylonii, & in Græcia Phryges, qui & ipsi omnes erroribus hisce dediti, fabricatores imaginum fuerunt; Initiatores item, & Mysteriorum Interpretes. Ab istis in Græciam dimanavit error, promovente Hellene quodam, Helladis incola; qui Mysta fuit, atque Jovis Pici filius, ex genere Japheti, Noæ filii tertii oriundus. Jones autem, quorum generis princeps fuit Jo, eorum duces erant: edocti vero sunt à *Joane* Gygante, qui unus erat ex Turris Babylonicæ molimina tentantibus: quorum etiam dispertitæ sunt linguæ; unde & Meropes dicti sunt homines, quod sermo eorum in diversos loquendi modos, atque idiotismos divisus fuerit. Plutarchus autem Cherronesius, ubi disserit, de Veteri

ἀγαλμάτων, καὶ εἰδωλολατρείας εἰσῆγε τοῖς ἀνθρώποις, διὰ ἀπφκονισμάτων τῶν προγόνων αὐτῶν, μάλιστα τῶν Συρικῶν τὰ γράμματα, καὶ τὰς τέχνας· οἷς συνέβαινον ἀναιδέως οἱ Αἰγύπτιοι, καὶ οἱ Βαβυλώνιοι καὶ Φρύγες οἱ ἐν τῇ Ελλάδος· ταύτης γὰρ τῆς θρησκείας ὑπῆρχον. Ησαν γὰρ καὶ αὐτοὶ ἀγαλμάτων ποιηταὶ, καὶ μυστηρίων ἐξηγηταὶ, καὶ τελεταί· ἀφ' ὧν μάλιστα εἰς Ελλήνας ἦλθε ἡ αὐτὴ θρησκεία, ἀπό τινος, Ελλήνος ὀνόματι, υἱοῦ καὶ αὐτοῦ Πίκου Διὸς, μυστικά τινα ποιοῦντος ἀνδρὸς, τῶν ἐν Ελλάδι κατοικησάντων, ἐκ τῆς φυλῆς ὄντος τοῦ Ιάφεθ, υἱοῦ Νῶε τοῦ πάτου· [1] Ιωνὶ δὲ, οἱ ἐκ τῆς Ιὼ· τύραννοι γὰρ ἀρχηγοὶ ἐγένοντο. ἦσαν γὰρ διδαχθέντες [2] ἐκ τοῦ Ιωανέως γίγαντος, τοῦ οἰκοδομήσαντος σὺν τοῖς ἄλλοις τὸ πύργον· ὧνπερ καὶ γλῶσσαι διεμερίσθησαν, [3] διὸ καὶ μέροπες κέκληνται οἱ ἄνθρωποι, διὰ τὸ μεμερίσθαι αὐτῶν τὰς λαλιὰς εἰς πολλὰς γλώσσας καὶ φωνάς· ὅστινας μεμφόμενος ὁ [4] Χερωνήσιος Πλούταρχος, [5] ἡ παλαιὰ φιλοσοφία παρ' Ελλησι

---

1. Ιωνὶ δὲ] Cedren. Ιωνὲς δὲ. uti habet etiam Chr. Alex.

2. ἐκ τοῦ Ιωανέως γίγαντος] Hunc, Ιωνὰν, vocat Chr. Alex. Ιωυνᾶν, Epiphanius.

3. διὸ καὶ μέροπες κέκληνται] Hesychius. Μέροπες, ἄνθρωποι, διὰ τὸ μεμερίσθαι ἔχειν τινὰ ὄπα, ἤγουν τινὰ φωνήν. Idem alibi: ὄψ, ὄψις, ὀφθαλμὸς, ἢ φωνή· quando vero ὄψ, vocem significat, ab inusitato ἔπω deductum volunt.

4. Χερωνήσιος] Χερρόνησος habet Cedrenus: verum Plutarchus, non Χερρόνησος, sed Χαιρωνεύς, Chæronensis erat, ex Chæronia, Phocidis urbe.

5. ἡ παλαιὰ φιλοσοφία] forte, ἐν τῇ παλαιᾷ φιλοσοφίᾳ. Libri cujusdam Titulus esse videtur: licet in Plutarchi librorum Catalogo, à Lampria, filio suo descripto, nil tale occurrat.

καὶ

καὶ βαρβάροις, ἐξέθετο, ὡς πλάνην ἀγαλμάτων τινὲς εἰσάγουσιν· αὐτὸς δέ, φησὶ, τὲς κατ' οὐρανὸν φωσῆρας θεοποιεῖν ἔδοξε, τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην παρεισάγων, ὡς ἡ τῶν Αἰγυπτίων θεολογία ἔχει, αὐτὲς τὸν σύμπαντα κόσμον διοικεῖν, τρέφοντας, καὶ αὐξάνοντας τὰ πάντα, τῇ τριτῃ κινήσει τῆς ε' πλανήτης, καὶ τ' λοιπῆς ἀστροθεσίας, κ' γενέσιν καὶ ἀέρα. Τὸν δὲ Πλάταρχον τ' Χερονήσιον Πορφύριον ἐν τῇ φιλοσόφῳ αὐτοῦ χρονογραφίᾳ ἐδόξασε.

Græcorum, Barbarorumque Philoſophia, illos quidem reprehendit; utpote qui ſimulachrorum ſuperſtitiones introduxerunt. Ipſe autem Luminaria illa cœleſtia, ſolem, atque Lunam juxta Ægyptiorum Theologiam, pro Diis potius habenda cenſet, ab illis enim univerſum mundum adminiſtrari dixit; eadem etiam nutrimentum rebus omnibus, atque augmentum præbere; triplici illo quinque Planetarum motu, cæteriſque aſtrorum poſitionibus, ſecundum generationem, atq; aërem. Plutarchum autem hunc Cherroneſium Porphyrius in Philoſophica ſua Chronographia celebravit.

---

1. τῇ τριτῃ κινήσει] Forte legend. τῇ τελειρεῖ κ. uti habet Cedrenus.

2. Πορφύριον] leg. Πορφύριος.

Ib. ἐν τῇ φιλοσόφῳ αὐτοῦ χρονογραφίᾳ.] Anne hæc Porphyrii Philoſophica Chronographia, eadem cum Hiſtoria illa Philoſophica quam refert doctiſſimus Lucas Holſtenius, in Diſſertatione ſua, de Vita, & ſcriptis Porphyrii. Verum ne hoc credam, Eunapius mihi impedimento eſt, qui Porphyrium quatuor tantum libros Hiſtoriæ iſtius Philoſophicæ perfeciſſe, nec ultra Platonem eandem perduxiſſe teſtatur: uti ab Holſtenio citatur, quem conſulas velim. Forte tamen, Πλάταρχον ὁ Πορφύριος ἐδόξασε, vertenda ſunt, *Plutarchi opinionem ſecutus eſt*, ſive, *ejuſdem cum Plutarcho ſententiæ fuit Porphyrius*, &c. hoc enim ſenſu, δοξάζω frequenter apud noſtrum uſurpatur: uti infra lib. 6. p 126. τῷ δόγμα παρεισήγαγεν Ἑλλησι, δοξάζων, ἀσωμάτους εἶναι ἀρχάς; *Opinionem illam, de Principiis incorporeis, in Græciam introduxit.*

ΛΟΓΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

Χρόνων Θεογνωσίας Αβραάμ.

LIBER TERTIUS

De Abrahamo, ad Dei notitiam perveniente.

ABrahamus vero, cum ad Dei notitiam jam perveniſſet, ſecumque reputaſſet, Imagines, à Thara patre fabricatas, hominum eſſe defunctorum; ideoque nec eos, pulvis cum ſint, ciniſque, pro Diis cœleſtibus eſſe colendos; talibus ipſum verbis increpare auſus eſt: *Ut quid* (inquiens) *turpis lucri cauſa, mortales in errorem Ducis? Unus quippe Deus eſt Cœleſtis, qui iſta formavit quæ vidimus omnia.* Dictoque citius Imagines confregit omnes: patreque derelicto, Meſopotamiam verſus ducit iter: uti Euſebius Pamphili, ſapiens Chronographus ſcriptis tradidit.

Ὁ δὲ Αβραὰμ θεογνωσίαν ὀπιγνὺς, καὶ λογισάμενος. ὅτι τὰ ἀγάλματα, ἃ ἐποίῃ ὁ πατὴρ αὐτῦ Θάῤῥας, ἀνθρώπων τεθνηκότων ὑπάρχῃ, καὶ ὄκ ἐχεῖνῶ τιμᾶσθαι αὐτὰς, ὡς θεὰς ἐν τῷ ὐρανῷ, γινομένας γῆ καὶ κόνιν· κατεγίνωσκεν οὖν τῦ ἰδίῳ πατρὶ Θάῤῥα, λέγων· τί πλανᾶς τὰς ἀνθρώπους διὰ κέρδος; ὄκ ἔστι θεὸς ἄλλος, εἰ μὴ ὁ ἐν τοῖς ὐρανοῖς, ὁ δημιυργήσας τὰ ὁρώμενα πάντα πάντα· Καὶ λαβὼν, ἔκλασε τὰ ἀγάλματα πάντα, καὶ ἀνεχώρησεν ἐξ αὐτῦ, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν Μεσοποταμίαν· καθὼς Εὐσέβιος ὁ Παμφίλυ, ὁ σοφὸς χρονογράφος ἐξέθετο.

Εν δὲ τοῖς χρόνοις τ̃ Αβραὰμ ἦν κ̀ὶ ὁ Μελχισεδὲκ, ἀνὴρ θεοσεβὴς, ἐθνικὸς, καταγόμ̃ος ἐκ τ̃ φύλης Σίδ̃, υἱ̃ Αἰγύπ̃, βασιλέως τ̃ς Λιβύης χώρας· ἐξ ὧ̃ Αἰγύπτιοι κέκλωνται. Ὅσις Σίδ̃ ἐκ τ̃ς Αἰγύπ̃ ἐπελθὼν, παρέλαβε τ̀ χώραν τ̃ν λεγομέν̃ων Χαναναίων, ἐθνικῶν· τ̃τ' ἔστι, τ̃ῦ νῦν λεγομέν̃ου Παλαιστίνου. Καὶ ὑποτάξας αὐτ̃ῷ, ᾤκησεν ἐκεῖ ἐν αὐτ̃ῇ· κ̀ὶ κτίζει πόλιν, ἣν ἐκάλεσε Σιδόνα, εἰς ὄνομα ἴδιον· ἥτις νῦν ὄ̃ιν ὑπὸ τ̃ῦ Φοινίκου χώραν. Καὶ λοιπὸν [1] ἐκ τ̃ φύλης τ̃ῦ Σίδ̃ κατήχθη ὁ Μέλχι, ὁ πατὴρ τ̃ Σεδὲκ, [2] γενόμ̃ος ἱερεὺς κ̀ὶ βασιλεὺς ἐπεκλήθη Μελχισεδὲκ, ὡς προγέγραπται. ὅτ̃ ὃν ὑπ̃ῆρχεν ἱερεὺς κ̀ὶ βασιλεὺς τ̃ν χαναναίων, κ̀ὶ ἔκτισε πόλιν ἐν τ̃ῷ ὄρει τ̃ῷ λεγομέν̃ῳ Σιών· ἥντινα ἐκάλεσε Σαλήμ, [3] ὅπερ ὄ̃ιν, εἰρήνης πόλις. Καὶ ἐβασίλευσεν ἐν αὐτ̃ῇ ἔτη ριγ', κ̀ὶ τελευτᾷ, δίκαιος, κ̀ὶ παρθένος· καθὼς Ἰώσηπος ἐν τ̃ῇ ἀρχαιολογίᾳ ἐξέθετο. κ̀ὶ Ἰωάννης δὲ κ̀ὶ Κύ-

Abrahami temporibus floruit Melchiſedecus, inter gentes Dei cultor, ex ſtirpe Sidi, filii Ægypti Libyæ regis, à quo Ægyptii nomen ſortiti ſunt, oriundus. Sidus enim iſte Ægyptius, Cananæorum regionem, quæ nunc Palæſtina vocatur, bello aggreſſus, in poteſtatem ſuam redegit; Urbeque, quam in nomen ſuum, Sidonem appellavit, (quæ temporibus hiſce Phœniciæ eſt ditionis,) extructa, ibidem ſedes poſuit. Ex poſteris autem Sidi hujus erat Melchi, Sedeci pater: qui Rex cum eſſet, & Sacerdos; Melchiſedecus cognominatus eſt, ut ſupra ſcriptum eſt. Cananæis igitur, quorum Rex, idemque ſacerdos erat, urbem, quam Salem, id eſt, *Pacis urbem*, vocavit, in monte Sion condidit: ubi, cum annos CXIII regnaſſet, juſtus, & cælebs, diem ſuum obiit: ſicuti Joſephus in Antiquitatibus; Joannes item, & Cyrillus,

---

1. ἐκ τ̃ φύλης τ̃ Σίδ̃ κατήχθη ὁ Μέλχι] Cedrenus Melchiſedecum Sidi regis Ægypti F. facit filium: υἱὸς δὲ ἦν ὁ Μελχισεδὲκ Σίδ̃ βασιλέως, υἱ̃ Αἰγύπ̃· Glycas tamen eum ex Sidi tantum genere oriundum vult; Annal. part. 1. *Melchiſedecus autem, licet in ſacris literis patre matreque carere dicatur; generis tamen ortum habuit à Sido, Ægypti F. qui Sidonem condidit* Nec dubito, quin eum, τ̃ Σίδ̃ ἔκγονον ſive ἀπόγονον, appellaverit Glycas; quod noſter dixiſſet, ἐκ τ̃ῦ φύλου Σίδ̃ου καταγόμ̃ον. Multum autem inter ſe differunt, υἱὸς, & ἀπόγονος, ſive ἔκγονος. Heſychius, ἔκγονα τέκνα τέκνων, Nepotes. Cæterum Auct. Noſter Sedeci, (qui etiam Melchiſedecus dictus eſt,) patrem Melchi fuiſſe, aſſerit.

2. γενόμ̃ος ἱερεὺς] locus iſte mutilus apparet; ὅσις, ſupplendum videtur; quod etiam, non ad Melchi, ſed ad Sedecum referendum.

3. ὅπερ ἐστὶν, εἰρήνης πόλις] Auctor Ep. ad Hebræos, cap. 7. v. 2. eandem τ̃ Σαλὴμ affert interpretationem: ἑρμηνεύεται δὲ κ̀ὶ βασιλεὺς Σαλὴμ, ὅ ἐστι, βασιλεὺς εἰρήνης.

ſanctiſſimi

ſanctiſſimi Epiſcopi tradiderunt.

A Diluvio itaque, ad Abrahamum, anni numerantur octingenti nonaginta tres: à Turris autem Conſtructione, anni DXXIII. Ab Abrahamo denique; & Iſaaco filio & Jacobo nepote, ſemineque illorum, (ex quo Circumciſionis characterem ſuſcepit Abrahamus,) Ebræorum gens originem ſuam ductura eſt. Ab Adamo autem, ad Abrahamum, anni effluxerunt MMMDCCXLV.

Abrahamus vero, centum annos natus, genuit Iſaacum; Iſaacus vero Jacobum; qui & Iſrael dictus eſt. Judæi autem à Juda, ex XII Jacobi filiis quarto, cujus tandem tribum penes erat Ebræorum regnum, nomen habuerunt.

Hiſce temporibus Iſiodus quidam ex Japheti ſtirpe oriundus, Græcas literas invenit; atque in ordinem redigens, Græcos eas docuit primus.

εἰλφ, οἱ ὁσιώτατοι ἐπίσκοποι, τὰ αὐτὰ εἶπον.

Ἀπὸ μὲν τῦ καταϰλυσμῦ, ἕως Ἀβραὰμ, ἔτη εἰσὶν ωϡγ'. Ἀπὸ δὲ τ πυργοποΐας, ἔτη εἰσὶ φϰγ'. [1] ϰὴ ἐγήνετο μετέπειτα ἀπὸ Ἀβραὰμ, ϰὴ Ἰσαὰϰ τῦ ὑῦ, ϰὴ Ἰαϰὼϐ τῦ ἐϰγόνυ αὐτῦ, ϰαὶ τῦ σπέρματ αὐτῶν ἐξ ὧν εἰσιν Ἑβραῖοι, ἀπὸ τῶν χρόνων τ Ἀβραὰμ τ χαραϰτῆρα πῦ ἔθνυς διὰ ϖεντομῆς εἰληφότες. [2] Ἐσὶν μὲν ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως τῦ Ἀβραὰμ, ἔτη ,σψμε'.

Ὁ δὲ Ἀβραὰμ ἦν ἐτῶν ρ', ὅτε ἐγήννησε τ Ἰσαάϰ· ϰὴ Ἰσαὰϰ τ Ἰαϰὼϐ, τ λεγόμενον Ἰσραήλ. Ἐϰλήθη δὲ οἱ Ἰυδαῖοι ἀπὸ Ἰύδα, τῦ τετάρτου ὑῦ τοῦ Ἰαϰώϐ· ἔσχε γὰρ ὑοὺς δώδεϰα. Ἡ δὲ τῦ Ἰύδα φυλὴ ἐϰράτει τῶν Ἰυδαίων, ϰὴ διῴϰει· ὅθεν ϰὴ τὸ ὄνμα ἔσχεν.

Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τύτοις, ἐϰ τ φυλῆς τ Ἰάφεθ ἀνεφαίνετό τις, ὀνόματι Ἰσίοδος· [3] ὅστις ἐξεῦρε τὰ Ἑλλήνων γράμματα, ϰὴ συντάξας γράμματα, ἐξέθετο τοῖς Ἕλλησι ϖρῶτ.

---

1. Ϲ ἐγήνετο μετέπειτα] aliquid hic deeſſe videtur, ad quod τὸ ἐγήνετο referatur: forte ſcribendum, ϰὴ ἐγήνετο Ἰυδαϊσμὸς μετέπειτα ἀπὸ Ἀβραὰμ &c. uti habet Chr. Alex. p. 150. Ἰυδαϊσμὸς ἀπὸ τῶν χρόνων τ Ἀβραὰμ, τ χαραϰτῆρα τ Ἀβραὰμ διὰ ϖεντομῆς εἰληφώς. Pro noſtri itaque εἰληφότες, leg. εἰληφώς.

2. ἔσιν μὲν ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως τῦ Ἀβραὰμ, ἔτη ,σψμε] Forte ſcrib. ,γνϡε. Cedrenus enumerat ann. ,γτιϐ'. MMMCCCXII. Chron. Alexdr. ,γυζ'. MMMCCCCVII. LXX. Interpr. uti calculum inſtituit Euſebius, MMMCLXXXIV. Hebræi tamen numerant tantum annos 1948.

3. ὅστις ἐξεῦρε τὰ Ἑλλήνων γράμματα] Ergo nec Cadmus, nec Palamedes; quæ conſtans Græcorum eſt traditio. Et quidem Græcis, ante hos, fuiſſe literas, multis probare nititur Jo. Tzetzes, Chil. 12. quem conſule.

Ἐν

Εν δὲ τοῖς χρόνοις τοῦ Αβραὰμ ἐβασίλευσεν Ασσυρίων ὁ ἐκ φυλῆς τοῦ Σὴμ, υἱοῦ Νῶε, Ενδελεχὸς, βασιλεύσας αὐτῶν πρῶτος, μετὰ τὸ ἐκλεῖψαι τὸ γένος τοῦ Περσέως. Καὶ ἦλθε πάλιν τὸ βασίλειον εἰς τοὺς Ασσυρίους.

Αἰγυπτίων δὲ ἐβασίλευσε πρῶτος βασιλεὺς τῆς φυλῆς τοῦ Χὰμ, υἱοῦ Νῶε, 1 Φαραὼ, ὁ καὶ Ναραχὼ καλούμενος. 2 Τὰ μὲν πρὸ τούτου παλαιὰ βασίλεια Αἰγυπτίων ἐξέθετο Μανεθὼν ὁ σοφώτατος, ὡς προεῖρηται. τὰ δὲ μεταγενέστερα βασίλεια Αἰγυπτίων, [λέγω δὲ ἀπὸ τοῦ Ναραχὼ, καὶ κάτω] συνεγράψατο ἐν τούτοις Θεόφιλος ὁ σοφώτατος χρονογράφος.

Εν δὲ τοῖς χρόνοις τοῦ Αβραὰμ, 3 ἐβασίλευσεν Ασσυρίων ὁ ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Σὴμ, Ναραχώ· ἠγόρασε δὲ ὑπὸ τοῦ Σαρακηνῶν Πετεφρῆς, ὁ ἀρχιμάγειρος τοῦ αὐτοῦ Φαραὼ βασιλέως τοῦ Ιωσὴφ, υἱὸν τοῦ Ιακώβ· ὃν πρὸ ἐπώλησαν οἱ αὐτοῦ ἀδελφοὶ τοῖς Σαρακηνοῖς, διαβεβλημένοι αὐτῷ 4 ὡς φιλούμενον ὑπὸ τοῦ ἰδίου πατρός· Ην δὲ ὁ Ιωσὴφ ὡραῖος τῇ ὄψει· ὅστις Ιωσὴφ ἠρμήνευσε τὸ ὄραμα τοῦ βασι-

Abrahami vero temporibus, Aſſyriis imperavit, primus poſt deletum Perſei genus, Endelechus, ex poſteris Semi Noæ filii: Imperiumque ad Aſſyrios tandem rediit.

Ægyptiorum autem regnum tenuit primus ex poſteris Chami, Noæ filii, Pharaoh, qui & Naracho dictus eſt. Antiquas vero Ægyptiorum Dynaſtias ante hunc Narachonem, deſcripſit Manetho ſapientiſſimus; uti ſupra dictum eſt: poſteriores vero, ab hoc ſcilicet Narachone, & deinceps, à Theophilo ſapientiſſimo Chronographo memoriæ traditæ ſunt.

Abrahami igitur temporibus Ægyptiis imperavit, ex Chami poſteris, Naracho: Petephres autem, Regis Pharaonis coquorum princeps, Joſephum, Jacobi filium, à Saracenis, quibus fratres ejus, invidia moti quod patri charus eſſet, venum dederant, (erat enim forma pulcherrimus,) emit. Joſephus vero cum Pharaonis de ſeptenni

---

1. Φαραὼ, ὁ καὶ Ναραχὼ] Hunc, Νάχωρ, vocat Chr. Alex. auctor. Cedrenus, Ναραχὼ: qui etiam ab hoc, Ægyptiorum Reges Pharaones, deinceps vocatos, aſſerit.

2. Τὰ μὲν πρὸ τούτου παλαιὰ βασίλεια Αἰγυπτίων ἐξέθετο Μανεθὼν] Haud ſatis mirari poſſum, quid Auctori noſtro venerit in mentem, cum hæc ſcriberet Ægyptiorum enim Dynaſtiæ omnes uſque ad Regem ultimum Nectanebum, à Manethone deſcriptæ ſunt; ut ex Euſebio videre licet, Chron. l. 1.

3. ἐβασίλευσεν Ασσυρίων, ὁ ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Σὴμ, Ναραχώ·] Mendum manifeſtum: lego itaque; ἐβασίλευσεν Αἰγυπτίων, ὁ ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Χὰμ Ναραχώ.

4. ὡς φιλούμενον ὑπὸ τοῦ ἰδίου πατρὸς] Scr. ὡς φιλουμένῳ.

fame,

fame, Ægyptum, omnemque penitus regionem invaſura, ſomnium interpretatus eſſet, prudentiam hominis Rex admiratus, libertate prius donatum ſummo habuit in honore; filiamque Pontificis Heliopoleos, Ægypti urbis, in uxorem dedit; conceſſa etiam ei poteſtate, Ægyptum totam per ſeptennium pro libitu adminiſtrandi. Extructis itaque horreis, Joſephus ſeptem annorum proventum iiſdem condidit; curamque totius emptionis, venditioniſque, ipſe in ſe recepit. Fame autem per terram univerſam graſſante, Joſephi fratres è terra Chanaan in Ægyptum, frumenti coëmendi cauſa, deſcenderunt: quos ubi vidit Joſephus, fratris uſus fiducia, ipſos comprehendi juſſit miſſoſque tandem faciens, uti Benjaminum fratrem ſuum natu minorem, & Jacobum patrem, totumque denique familitium eorum ſibi adducerent, mandavit. Illique abeuntes, juſſa ejus executi ſunt; patremque ſuum, & Benjaminum fratrem, omnemque

λεῖ Φαραὼ, ὅτε εἶδεν ἔνυπνον τοῦ μέλλοντος γίνεσθαι λιμὸς εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ εἰς πᾶσαν χώραν, ὅτι ἔτη ζ'. Καὶ θαυμάσας ὁ βασιλεὺς, τὴν τοῦ Ιωσὴφ φρόνησιν, [1] ἐλευθέρωσεν αὐτὸν, καὶ ἔδωκεν αὐτῷ ἀξίαν μεγάλην, [2] καὶ τὴν θυγατέρα τοῦ ἀρχιερέως Ηλιουπόλεως, τὴν ὕσης ἐν Αἰγύπτῳ, εἰς γυναῖκα· κελεύσας αὐτὸν διοικεῖν τὴν Αἴγυπτον πᾶσῃ ὅτι ζ' ἔτη, καὶ ἔχειν ἐξουσίαν, ὡς βούλεται, σφάττειν. Ὅτε Ιωσὴφ κτίζει ὡρεία, καὶ ἀποτίθεται σῖτον ἐν αὐτοῖς τὴν ἐπιοῦσαν καὶ ἐχορήγησε παντοχοῦ δι' ἑαυτοῦ τὴν τε ἀγορασίαν, καὶ τὴν ἔξοδον τοῦ σφάγιον, ποιήσας ὡς ἠβουλήθη αὐτός. Καὶ τοῦ λιμοῦ χωρήσαντος εἰς πᾶσαν τὴν γῆν, ἦλθον οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ ἀπὸ τῆς γῆς Χαναὰν εἰς Αἴγυπτον, ἀγοράσαι σῖτον. Καὶ ὁπιγνὼς αὐτοὺς Ιωσὴφ, ἐκέλευσε κρατηθῆναι αὐτοὺς, καὶ ἐδιάζησεν αὐτοῖς, ὅτι ἀδελφοὶ αὐτοῦ ὑπάρχει· Καὶ ἀνάγκασεν αὐτοὺς ἀπελθεῖν, καὶ ἀγαγεῖν πρὸς αὐτὸν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ τὸν μικρότερον, τὸν Βενιαμὶν, καὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ Ιακὼβ, καὶ τὴν συγγένειαν αὐτοῦ πᾶσαν. Οἱ δὲ ἀδελφοὶ αὐτοῦ ἀπελθόντες, ἤνεγκαν πρὸς τὸν Ιωσὴφ τὸν πατέρα αὐτοῦ, καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ τὸν

---

1. ἐλευθέρωσεν αὐτὸν] Scr. ἠλευθέρωσεν.

2. καὶ τὴν θυγατέρα τοῦ ἀρχιερέως Ηλιουπόλεως] Scr. Ηλιοπόλεως. Joſephus antiquit. Judaicarum lib. 2. ἀγχοῦ γὰρ Πεπφρὲ θυγατέρα τοῦ ἐν Ηλιοπόλει ἱερέων: Heliopolis vero, Ægypti urbs, ita etiam vocatur à 70. interpret. Stephanus de urb. Ηλιούπολις, πόλις Αἰγύπτου, ἣν ἔκλησε Ἄκλις· Ægyptiis ⲱⲛ dicta eſt Hebraice אן On, Ptolomæo ὄνιον. D. Athanaſius, natione Ægyptius, ἥλιον eam vocat; quam à cultu ſolis ſic dictam fuiſſe aſſerit Kircherus, Prodr. & Lex. Copt. ſupplem. qui etiam Hebræis בית שמש Bethſemas, eam quandoque vocari teſtatur.

Βενιαμὶν,

Βενιαμὶν, καὶ τὴν συγγένειαν αὐτῶν πᾶσαν ὀνόματα οε', ἀξιγενικῶν τε καὶ ἀπλουκῶν. 1 Καὶ ἐκράτησεν αὐτοὺς Ιωσὴφ ἐκεῖ, καὶ ᾤκησε τὴν Αἴγυπτον ἔτη πολλά· καὶ ἐγένετο πλῆθος ἄπειρον ἐξ αὐτῶν τῶν Ἑβραίων· 2 οἰκοῦντα ἐν Αἰγύπτῳ, ἕως Μωσέως, τοῦ κελευσθέντος ὑπὸ Θεοῦ 3 ἐκβάλαι τὸν λαὸν τῶν Ἑβραίων ἐκ τῆς γῆς Αἰγύπτου· καθὼς ταῦτα πάντα ἐντέτακται ἀκριβῶς ἐν τοῖς Ἑβραϊκοῖς συγγράμμασιν.

adeo utriuſque ſexus cognationem, numero LXXV ſecum ducentes, à Joſepho habitandi in Ægypto locum acceperunt. Unde cum poſt multos annos in immenſam creviſſent multitudinem; à Moſe tandem, Dei juſſu, edocti ſunt: ſicutï in Hebraicis ſcriptis iſta veriſſime traduntur omnia.

Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τῶν βασιλέων τῶν προγεγραμμένων, ἀνεφάνη τις ἐν τῇ καρίᾳ χώρᾳ γιγαντογενὴς, φιλόσοφος, ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Ἰάφεθ, ὀνόματι Ἐνδυμίων· ὅστις μυστικαῖς εὐχαῖς λέγων εἰς σελήνην, ἤτει αὐτὴν, μαθεῖν παρ' αὐτῆς τὸ θεῖκὸν ὄνομα ἐν ὁράματι. Καὶ ἐν τῷ αὐτὸν εὔχεσθαι, ἦλθεν εἰς ὕπνον, καὶ ἤκουσε τὸ θεῖκὸν ὄνομα ἐν ὁράματι· καὶ ἐκ ἔτι ἀνέστη, ἀλλ' ἔστι τὸ λείψανον αὐτοῦ ἕως τῆς νῦν εἰς τὴν Καρίαν, 4 ὅτως ὄντα νεκρὸν δονούμενον· καθ' ἕκαστον ἔτος ἀνοίγουσι τὸν αὐτοῦ σορὸν, ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ, καὶ ὁρῶσι τὸ λείψανον αὐτοῦ δονούμενον νεκρὸν, ὡς λέγουσιν· ἅπερ συνεγράψατο Αὐλέας ὁ σοφώτατος· ὡς ἔφη, τὴν σελήνην φιλεῖν τὸν Ἐνδυμίωνα ἱστορισγραφοῦσιν.

Temporibus autem Regum ſupradictorum, extitit in Caria Philoſophus quidam, à Gigantibus ortum ducens, de ſtirpe Japeti, nomine Endymion. Lunam is precibus quibuſdam Myſticis, nomen uti Divinum ſibi per viſionem aperiret, ſollicitavit: interque precandum ſopitus, Divinum nomen per ſomnum audivit; nec tamen amplius experrectus eſt. Cæterum cadaver ejus etiamnum in Caria habetur; ubi quotannis ſepulchrum ejus aperientes, corpus ejus uti fama eſt, motu agitatum tuentur: ſicut Auleas ſapientiſſimus, ſcriptis tradidit. Atque hinc, Endymionis amore captam fuiſſe Lunam, orta eſt fabula.

1. καὶ ἐκράτησεν αὐτοὺς Ιωσὴφ ἐκεῖ] durum hoc locutionis genus, id eſt, eos ſecum retinuit Joſeph.

2. οἰκοῦντα ἐν Αἰγύπτῳ] οἰκούντων.

3. ἐκβάλαι τὸν λαὸν] Participium hîc rurſus habemus non Græcum; ἐκβαλεῖν itaque reponendum cenſeo.

4. ὅτως ὄντα νεκρὸν δονούμενον] Scr. ὅτως ὄν· verum verba hæc non habentur apud Cedrenum, qui fabulam hanc ex Noſtro καθὼς λέγει deſcripſit, licet haud pari ingenuitate: Noſter enim Auctorem ſuum, Auleam, nominatim laudat; Cedrenus non item.

Ab Abrahamo itaq; ad populi Iſraëlitici, duce Moſe, ex Ægypto egreſſum, generationes quinque; anni vero numerantur CCCCXLIII. A Diluvio autem, ad Moſen natum, anni habentur MCCCCXXCIV. Ab Adamo vero, ad eundem natum, anni ſunt MMMMXXXVI. Moſes autem viceſimo ſupra centeſimum vitæ ſuæ anno mortuus eſt: poſt cujus obitum Reſpublica Iſraelitica à Jeſu, Nave F. & Phinee, adminiſtrata eſt. Ab Adamo igitur, ad Moſis, & Aaronis obitum, anni effluxerunt MMMMCLVI.

Joſuæ ætate in Attica regnavit, ex ſtirpe Japeti, Ogyges quidam indigena, annos XXXII: quo tempore ingens in ea regione accidit diluvium; quo Ogyges ipſe, omniſque adeo anima, per totam Atticam, ſolamque, fluctibus obruti, perierunt. Exinde vero, per annos CCLXX deſerta prorſuſque inhabitabilis remanſit Attica: ſicut Africanus ſcriptum reliquit.

Quo tempore vero Iſraelitæ ex Ægypto cum Moſe egreſſuri erant, Moloſſis imperavit Aides quidam, indigena: cui ex uxore Melindia, filia

Εστιν ὃν ἀπὸ Αβραὰμ, ἕως τῆς ἐξόδου τῶν υἱῶν Ισραὴλ μ᾽ Μωσέα ἀπὸ Αἰγύπτου, γενεαὶ ε᾽, ἔτη υμγ᾽. ἀπὸ δὲ τοῦ κατακλυσμοῦ, ἕως τ᾽ γενέσεως Μωσέως, εἰσὶν ἔτη δυπδ᾽. ἀπὸ δὲ Αδὰμ, ἕως τῆς γεννήσεως Μωσέως, εἰσὶν ἔτη δλς᾽. Εζησε δὲ Μωσῆς ἔτη ρκ᾽. καὶ διῴκουν τὸν Ισραὴλ, μ᾽ Μωσεῖ, Ιησοῦς ὁ τοῦ Ναυὴ, καὶ Φινιές. Απὸ οὗ Αδὰμ, ἕως τῆς τελευτῆς Μωσέως, καὶ Ααρὼν, εἰσὶν ἔτη ,δρνς᾽.

Εν δὲ τοῖς χρόνοις Ιησοῦ τ᾽ Ναυὴ, ἐκ τ᾽ φυλῆς τ᾽ Ιάφεθ ἐβασίλευσε τ᾽ Αττικῆς χώρας τὶς, [2] ὀνόματι Γυγάγης, αὐτόχθων, ἔτη λϛ᾽. καὶ γέγονε κατακλυσμὸς μέγας ἐν τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ, καὶ ἀπώλετο αὐτὸς, καὶ πᾶσα ἡ χώρα ἐκείνη, καὶ πᾶσα ψυχὴ οἰκοῦσα τ᾽ χώραν ἐκείνην τ᾽ Αττικῆς, καὶ μόνης. Καὶ ἔμεινεν ἐξ ἐκείνου ἔρημος, καὶ ἀοίκητος, ἡ αὐτὴ χώρα ὅπὶ ἔτη σό᾽. καθὼς ἐν τοῖς Αφρικανοῦ ἐμφέρεται συγγράμμασιν.

Εν δὲ ταῖς ἡμέραις ταῖς ἐξ Αἰγύπτου μελλόσης γίνεσθαι ἐξόδου τῶν υἱῶν Ισραὴλ μ᾽ Μωσέως ἐβασίλευσε τ᾽ τῶν Μολοσσῶν χώρας αὐτόχθων

---

1. Μετὰ Μωσέα] Scr. Μωσέως.

2. ὀνόματι Γυγάγης] Ωγύγην hunc appellat Cedrenus; qui etiam Attici hujus Diluvii meminit: uti & Euſebius ex Africano, Chron. l. 1. qui Atticam exinde per CLXXXIX. tantum annos deſertam jacuiſſe teſtatur. Μετὰ δὲ Ωγύγην ὁμοίως τὴν ἀπὸ τοῦ καταϰλυσμοῦ πρώτην φθορὰν, ἐβασίλευσεν ὁ νῦν Αττικὴ, (Ακτὴ enim olim vocata eſt,) μέχρι Κέκροπος ἔτη ρωθ᾽. Per annos CC. deſertam jacuiſſe vult σωναγωγὴ ἱστοριῶν Euſebio Scaligeriano annexa. Verum quomodo Ogyges Joſuæ temporibus fuiſſe dicitur, cum diluvium Ogygium CCXLV. annis Populi Iſraelitici Exodum præceſſerit, ut Euſebius putat?

τὶς

πὶς [1] ὀνόμαπι Αἴδης· ὃς ἐγάμησε τ̃ λεγομ̃ην Μελιν-δ́αν, ἔχεν ἐξ αὐτ̃ς θυγατέρα εὐπρεπ̃ῆ, ἣν ἐκάλεσε Περσεφόνην· τὰς δὲ εὐμόρφως γυναῖκας οἱ Μολοσσαῖοι τ̃ῇ ἰδίᾳ γλώσσῃ, [2] κόρας ἐκάλουν. Ταύτ̃ν δὲ ἔδοξε φιλεῖν ἔρωπ ὁ Περίθης, συλλητικὸς τ̃ αὐτ̃ Αἴδη βασιλέως, νεώτερ ὢν, κ̀ σύπορ· κ̀ κ̀ συύταξιν τ̃ς κόρης, ἠβελήθη νυκτὸς ἁρπάσαι αὐτ̃ν. Καὶ γνὺς τ̃το ὁ αὐτ̃ς πατ̀ρ, Αἴδης βασιλ̀ς, ἐθυμώθη· κ̀ βαλβόμην 3 ἐν τ̃ λελη θόπ 4 ἀμύσασθαι τ̃ αὐτ̃ Περίθῳ, ἵνα ἄγνοιαν πεφασίσηται πρὸς πάντας· ὃν εἶχε, ποιμνικὸν κύνα ἄγριον μέγαν, [ὃν κ̀ Τρικέρβερον ὠνόμαζον, διὰ τὸ τριῶν κυνῶν ἔχειν κεφαλ̃ν, κ̀ μέγεθος σώματ] ἀπέκλεισεν ἔξω, ὅπ ἡ κόρη δ̃ῆγε. Μετὰ δ̃ν τ̃ν τ̃γδ̃τ̃ν τ̃ αὐτ̃ς μητρὸς, ἀγνοούσης τ̃το τ̃ κόρης, κ̀ τ̃ Περίθ πλαγχθουμ̃ν νυκτὸς, κ̀ εἰσγδόντ εἰς ἁρπαγ̃ν τ̃ κόρης, ὥρμησεν ὁ κύων, κ̀ ἀνεῖλεν αὐτόν. Ακούσασα δὲ κ̀ αὐτ̀ ἡ κόρη τ̃ ταραχ̃ς, ἐξ̃λθε· κ̀ ἐφόνδσε κ̀ αὐτ̃ν ὁ κύων· ὡσεὶ ἧς, φησὶ, λέγουσιν, ὅπ Πλούτων ἥρπασε τ̃ν κόρην· ἅπνα Παλαίφατος ὁ σοφώτ̃ος συνεχάψατο.

pulcherrima nata eſt, quam Proſerpinam vocavit. Moloſſi vero mulieres forma ſpecioſas, proprio idiomate, Κόρας vocitabant. Puellæ hujus amore captus Perithous ex Aidæ regni Primoribus quidam, juvenis opulentus; ipſam nec invitam, noctu turripere in animo habuit. Quo cognito Rex indignatus, in animo ſuo ſecum volvit, quonam pacto Perithoum, ipſe tamen, ut facti inſcius videretur omnibus, ulciſceretur. Canem itaque paſtoralem quem habuit ferocem, & ob corporis, capitiſque, trium inſtar canum, magnitudinem, Tricerberum nominatum, puellæ pro foribus conſtituit. Matre itaque ejus dudum mortua, puella rei totius penitus ignara, in Perithoum noctu virginis raptum aggredientem irruit canis, ipſumque interfecit. Proſerpinam quoque ipſam, ad tumultum excurrentem, dilaniavit, inde nata fabula, Plutonem Proſerpinam rapuiſſe: uti ſapientiſſimus Palæphatus iſta tradidit.

---

1. ὀνόμαπι Αἴδης ita eum vocat Cedrenus; Jo. Tzetzes vero ἄδης Chil. 2. hiſtor. 51. qui idem eſt cum Plutone. Cæterum fabula Proſerpinæ omnino aliter ſe habet quam heic à Noſtro traditur. Proſerpinam enim Plutonis, non filiam ſed uxorem faciunt Mythologi.

2. κόρας ἐκάλουν] eadem habes apud Jo. Tzetzem, loco citato: πὶς γὰ̃ ἀυμόρφως Μολοσσοὶ κόρας κ̀λ̃σι πάσας.

3. ἐν τ̃ λελη θόπ] id eſt, λελη θότως, latenter; ita ut nemo animadvertat.

4. ἀμύσασθαι τ̃ αὐτ̃ Περίθῳ,] ἀμύσασθαι hoc loco, ulciſci, ſignificat; itaque ſcribendum, τὸν αὐτὸν Περίθουν.

Mosis autem temporibus Assyriis imperavit Erectheus; Ægyptius vero Petissonius, qui & Comœdus Pharaoh. Magos secum iste habuit præcellentes, Jannem & Jambrem. Eo autem regnante, Judæorum gens in Ægypto valde aucta erat, à Jacobi usque in Ægyptum ad Josephum F. descensu, ad eorum eductum per Mosem, fratremque Aaronem. Uxorem autem sibi duxit Moses Ægyptiam, Jothoris Græcorum Pontificis filiam, viri apud Pharaonem, Ægyptiosque omnes summo in honore habiti. Moses autem omni Ægyptiorum scientia institutus erat: Ægyptii vero Judæos, numerosiores jamjam factos, formidare cœperunt. Quod ubi Pharaoni notum fecissent; Judæos Ægyptiis operarios se præstare, lateritiamque exercere Rex jussit. Si quis igitur Ægyptiorum aut domum extruere, aut prædiolum adornare in animo habuit, à Judæan vero minor, ultra mare Erythræum, haud procul Ægypto, ὅπου ἐβασίλευσε Ραγουήλ, ὁ πενθερὸς Μωσέως. Quod autem Jothor, qui & Raguel, quandoque ἱερεύς, aliquando vero βασιλεύς hic appelletur, ex Hebræi vocabuli sensu amphibolico exoritur. כהן enim tum sacerdotem, tum Præfectum aut Præsidem significat. Ita Potiphartes Præfectus Civitatis On, כהן אן *Cohen On* appellatur, Gen. 41. 45.

Εν τοῖς χρόνοις ὧ τ Μωσέως, ἐβασίλευσε τ Ασσυρίων Ερεχθεύς· τῆς δ Αἰγυπτίων ἐβασίλευσε Πετσσώνιος ὁ κωμῳδὸς, Φαραώ. Οὗτος εἶχε μάγους μεθ' ἑαυτοῦ δυνατοὺς, τ Ιαννοῦ καὶ τὸν Ιαμβρήν. Επ' ὧ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐπληθύνθη τὸ γένος τ Ιουδαίων ἐν τῇ Αἰγύπτῳ, ἀπὸ τῆς γενεᾶς τοῦ Ιακὼβ, τ ἐλθόντος ἐν Αἰγύπτῳ πρὸς τ υἱὸν αὐτοῦ Ιωσὴφ, ἕως Μωσέως ἡγουμένου αὐτῆς, καὶ Ααρὼν ἀδελφοῦ αὐτοῦ. Οσις Μωσῆς ἔλαβε γυναῖκα Αἰγυπτίαν, τὴν θυγατέρα Ιοθὸρ, τ ἀρχιερέως τῆς Ελλήνων, ἀνδρὸς πεπαιδευμένου ἀπὸ Φαραὼ βασιλέως, καὶ τῆς Αἰγυπτίων. Ο δ αὐτὸς Μωσῆς ἦν πεπαιδευμένος πᾶσαν σοφίαν Αἰγύπτου· οἱ δὲ Αἰγύπτιοι ἐφοβοῦντο τοὺς Ιουδαίους, ὡς γενομένους πολλοὺς, καὶ ἀνήγαγον πρὸ Φαραὼ περὶ αὐτῆς, καὶ ἐκέλευσε Φαραὼ βασιλεὺς ποιεῖν τοὺς Ιουδαίους τοῖς Αἰγυπτίοις ἐργασίας, καὶ βάλλειν πλίνθους ἀνάγκη. 4 Εἴ πις οὖν ἐὰν ἐβούλετο τῆς Αἰγυπτίων κλῖσαι, εἴ τε οἶκον, εἴ τε ἀγρὸν, αὐτὸς ἠνάγκαζε

---

1. Πετσσώνιος ὁ κωμῳδὸς] Τὸ κωμῳδὸς appellationem omittit Cedrenus, uti etiam σωκρατικὴ ἱστορία, à Scaligero cum Eusebio edita: τ ὃ Ασσυρίων ἐβασίλευσεν Ερεχθεύς· Αἰγυπτίων δὲ Πετσσώνιος, ὁ καὶ Φαραὼ, ὅστις εἶχε μάγους Ιαννοῦν καὶ Ιαμβρῆν.

2. τοῦ ἀρχιερέως τῶν Ελλήνων] Quare noster Jothonem, Græcorum pontificem, facit, cum Zonara, Cedrenus, Chron. Alex. aliique, Textusque ipse, ἱερέα Μαδιάμ eum appellant. Madian vero, secundum Chr. Alex. autorem, duæ sunt, Major, & minor: quarum illa, cis mare rubrum posita est, Ma-

3. πεπαιδευμένος πᾶσαν σοφίαν] πᾶσῃ σοφίᾳ legit. Cedrenus.

4. εἴ πις οὖν ἐὰν ἐβούλετο] ἐὰν, παρέλκει: nisi forte, ἂν legendum sit.

ὁ ποιεῖν

[1] ποιεῖν ἐργατείαν, καὶ πλίνθους, καὶ ἐσέναζον κοπιῶντες οἱ Ἰουδαῖοι πάντες. Καὶ προσεχηκὼς Μωσῆς, καὶ ὁ τούτου ἀδελφὸς Ααρὼν, τὸν ἀναστεναγμὸν τῶν υἱῶν Ισραὴλ, ηὔξαντο τῷ Θεόν· Καὶ ἐκέλευσε Μωσεῖ κύριος ὁ Θεὸς εἰσελθεῖν πρὸς Φαραὼ βασιλέα Αἰγύπτου, [2] καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἀπόλυσον τὸν λαὸν τοῦ Ισραὴλ, λατρεῦσαι αὐτῷ. Καὶ λαβὼν Μωσῆς τὸν ἴδιον αὐτοῦ ἀδελφὸν Ααρὼν, εἰσῆλθε πρὸς Πεπασώνιον Φαραὼ, βασιλέα Αἰγύπτου· [εἶχε γὰρ παῤῥησίαν, ὡς ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ πενθερὸς Ιοθὸρ, τοῦ ἱερέως τῶν Ελλήνων, καὶ ὡς ἡγέμων τῶν Ιουδαίων·] καὶ ἀνήγγειλεν αὐτῷ τὸ τοῦ Θεοῦ κέλευσιν, καὶ ὅτι, λέγει ὁ Θεὸς, ὁ ποιήσας τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλασσαν, καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς, ἵνα ἀπολύσῃς τὸν λαὸν αὐτοῦ λατρεῦσαι αὐτῷ· Ὁ δὲ Φαραὼ ἀκούσας, λέγει αὐτῷ, εἰ ἀληθεύεις, ὅτι ὁ Θεός σου ἐκέλευσέ σοι εἰπεῖν μοι ταῦτα, ἰδοὺ εἰσὶν Αἰγύπτιοι μετ' ἐμοῦ, ποιοῦντες θαύματα. ἐὰν νικήσῃς αὐτοὺς, αὐτάμυνον τὸν Θεόν σου, παρέχω σοὶ, ἃ ἐκέλευσέ σοι, ὡς λέγεις. Καὶ ἔστησεν ἐναντίον ἀλλήλων. τὸν Ιαννοῦ καὶ τὸν Ιαμβροῦ, καὶ τὸν Μωσέα καὶ Ααρών. Καὶ ἐκάθητο Φαραὼ, καὶ οἱ μεγιστᾶνες αὐτοῦ· καὶ ἐποίησαν οἱ σὺν Ιαννῆν καὶ Ιαμβροῦ διὰ γοη-

dæis lateres, operamque ſimul eorum exigebat. Cumque ſub oneribus ſuis ingemuiſſe totam Judæorum gentem animadvertiſſent Moſes, & frater ejus Aaron, Deum ſupplices adorabant. Præcepit autem Moſi Dominus, uti ad Pharaonem regem Ægypti introiret, ſuoque nomine mandaret, ut Populum Iſraëliticum, ut eum colat, dimitteret. Moſes igitur, cum fratre Aarone, ad Petiſſonium Pharaonem, Ægypti regem, ingreſſus, (iſtam enim libertatem & ut Jothoris Græcorum Pontificis gener, & Judæorum etiam dux, ſibi vendicavit:) Dei mandatum ei his verbis expoſuit. Deus, qui cœlum, terram, mareque, & quæcunque ſunt in illis formavit omnia, jubet, uti populum ſuum, ut illum colat, demittas. Reſpondit Pharaoh: ſi vere Deus tuus iſta mihi dicenda mandavit; ecce ſunt mihi Ægyptii mirifici, quos tu, ſi Dei tui ope viceris, mandata ejus executurus ſum. Ex adverſo itaque conſtitutis, hinc Janne & Jambre, illinc Moſe & Aarone, Pharaoh, nobilibus ſuis ſtipatus, conſedit. Jannes vero & Jambres, virgam ſuam in Serpentem, Præſtigiis ſuis, converterunt: qui,

1. ποιεῖν ἐργατείαν] ἐργάτης, operarius; inde Auctor noſter ἐργατείαν format, ad eorum hominum operam exprimendam: ἐργασία Græcis proprie dicitur.

2. ὁ εἶπεν αὐτῷ] Scr. καὶ εἰπεῖν αὐτῷ.

cum

cum Moſem invaſurus eſſet, Deum precatus, & ipſe baculum ſuum, in terram projectum, in ſerpentem prægrandem, qui Jannis, Jambriſque illum alterum abſorpſit penitus, commutavit: victoriaque, ſtupente Rege, ſatellitioque omni, penes Moſem erat. Jannes deinde, & Jambres, fluminum limpidiſſimorum aquas, coram Rege, omnibuſque, in ſanguinem verterunt: Moſes vero, fuſis in Deum precibus, priſtinum nitorem eiſdem reſtituit. Sed & alia quædam ad invicem operati ſunt miracula; quibus tamen Moſes vicit omnibus. Pharaonem itaque accedens Moſes; Ecce, inquit, Potentiam Dei Iſraelis cum videris, miſſos nos facito, ut ipſum colamus. Pharaoh itaque fidem ſuam datam, cum tamen non præſtiterit; Moſes à Deo præcibus contendit, ut calamitatibus in ipſum, Ægyptioſque immiſſis, Regem ad populum Iſraeliticum dimittendum adigat. Immiſit igitur Deus Ægyptiis ſeptemplicem iram; adeo ut à Moſe petiit Pharaoh, uti tantorum malorum liberationem à Deo impetraret; ita vivit, inquiens,

τείας τὴν ῥάβδον αὐτῆς ὄφιν, καὶ ἐπῆρχετο τῷ Μωσεῖ. Καὶ ἀξάμενος Μωσῆς, ἔῤῥιψε καὶ αὐτὸς ὃν κατεῖχε ῥάβδον εἰς τὴν γῆν· καὶ ἐγένετο καὶ ἡ αὐτοῦ ῥάβδος ὄφις μέγας πάνυ, καὶ κατέπιε τὸν ὄφιν ὃν ἐποίησε Ιαννὴς καὶ Ιαμβρῆς· καὶ ἐνίκησε Μωσῆς, καὶ ἐθαύμασεν ὁ βασιλεὺς, καὶ πάντες. Ομοίως δὲ καὶ [1] ποταμῶν ὑδάτων διαυγεστάτων ἐποίησε ὁ Ιαννὴς καὶ Ιαμβρὴς γενέσθαι αἷμα, παρουσίᾳ τοῦ βασιλέως καὶ πάντων. Καὶ ηὔξατο Μωσῆς, καὶ πάλιν ἐγένετο ὕδατα καθαρὰ τὰ τοῦ ποταμοῦ ῥεύματα, ὡς ἦν τὸ πρόσθεν. Εποίησε δὲ καὶ ἄλλα πολὰ κατέναντι ἀλλήλων· καὶ ἐνίκησεν αὐτοὺς Μωσῆς. Καὶ λέγει τῷ Φαραὼ Μωσῆς· ἰδοὺ, εἶδες τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ Ισραήλ. Ἀπόλυσον ἡμᾶς, ἵνα αὐτῷ λατρεύσωμεν. Ο δὲ Φαραὼ συνταραττόμενος αὐτῷ, ἀνεβάλλετο· καὶ ηὔξατο Μωσῆς τὸν Θεὸν, ὥστε πέμψαι αὐτῷ πληγὰς, καὶ τοῖς Αἰγυπτίοις, ἵνα ἀναγκασθῇ ὁ βασιλεὺς αὐτῷ ἀπολύσαι τὸν Ισραήλ. Καὶ ἔπεμψεν ὁ Θεὸς Ισραὴλ [2] ἑπτάπλαγον ὀργὴν, ὥστε τὸν βασιλέα παρακαλέσαι τὸν Μωσέα, [3] καὶ εἶπεν αὐτῷ· ὅπως εὔξαι τῷ Θεῷ σου, ἵνα ξυνθῇ ἡ χώρα αὕτη τοσούτων κακῶν· καὶ ζῇ κύριος ὁ

---

1. ποταμῶν ὑδάτων διαυγεστάτων] forte ὕδατα. verum hic notandum, Autorem noſtrum Miraculorum editorum modum & ordinem penitus pervertere: Moſes enim & Aaron in Certaminibus hiſce Mirificis primas ſemper habuerunt: quos deinde, pro viribus, ſecuti ſunt Magi.

2. ἑπτάπλαγον ὀργὴν] rectius Cedrenus, δεκάπλαγον ὀργὴν· decem enim Ægypti plagæ.

3. καὶ εἶπεν αὐτῷ.] γρ. εἶπεν.

Θεὸς

Θεὸς σε, ἐ κωλύσω σὲ λαβεῖν τὸν λαόν σε, τ Ισραὴλ, εἰς τὸ λατρεῦσαι ὑμᾶς αὐτῷ. Ταῦτα ὃ ἐν ταῖς Εβραϊκαῖς ἐμφέρεται γραφαῖς. Ο δὲ Μωσῆς, ἀκέσας ταῦτα παρὰ τῦ βασιλέως, ἐξῆλθεν εὔξασθαι τῷ θεῷ Ισραήλ· κ εἶπε τοῖς Ιεδαίοις, ἀπέλυσεν ὑμᾶς πάντας ὁ βασιλεὺς, ἐξελθεῖν λατρεῦσαι τῷ Θεῷ. Ο δὲ Πετισώνιος Φαραὼ βασιλεὺς Αἰγύπτου ἀπῆλθεν ι ἐν τῇ Μέμφι, εἰς τὸ μαντεῖαν τὸ φερόμενον· κ ποιήσας θυσίαν, ἐπηρώτα τὴν Πυθίαν, λέγων· Σαφήνισόν μοι, τίς ἐστιν πρῶτος ὑμῖν κ μέγας Θεὸς τ Ισραήλ; Καὶ ἐδόθη αὐτῷ χρησμὸς ἔτος. "2 Ἔσαι κατ' ὐρανοῖο μεγάλοιο ζαθέω "κὼς φλογὸς ὑπερβάλλον ἄιθριον, "ἀέναον, ἀθάνατον πῦρ. ὃ τρέμει "πᾶν, ὐρανὸς, γαῖά τε, κ θάλασσα, "3 ταρτάριοί τε βύθιοι δαίμονες ἐρί"γης. Οὗτος ὁ Θεὸς αὐτοπάτωρ, "ἀπάτωρ, πατὴρ ἑῦς αὐτὸς ἑαυτοῦ "τεισόλβιος, εἰς μικρὸν δὲ μέρος "4 ἀγγέλων ἡμεῖς. μαθὼν, 5 ἄπειθι "σιγῶν.

Ο δὲ βασιλεὺς Φαραὼ, ἀκέσας ταῦτα περὶ τῆς μαντείας, ἐκέλευσε 6 πλάκα λιθίνην γλυφῆναι, τὰ παρὰ τῦ χρησμῦ δοθέντα αὐτῷ ῥήματα

Dominus Deus tuus, ut ego non impediam, quo minus tu populusque tuus Israeliticus, Deo vestro cultum præstetis. His dictis, Moses egressus, Deum Israelis precatus est: Judæisque dein annunciat, habere eos omnes à Rege concessam, ad cultum Deo præstandum, exeundi licentiam. Ista autem in Hebraicis scriptis traduntur. Petissonius autem Pharaoh rex Memphim statim, celeberrimum illud Oraculum consulendi causa, profectus: sacrisque peractis, Pythiam in hæc verba interrogat. "Effare mihi, quis inter vos primus "est, magnusque Deus Israelis? tulitque hoc responsum. "A "cœlo descendet, flammam "ætheream superans, perennis, immortalis Ignis. Hunc "tremunt omnia, cœlum, "terra, mareque, Dæmonesque Inferni. Deus iste sui "pater, & sine patre; filiusque ipse sui pater beatissimus. Quantilli autem Nos "ex Angelis? edoctus vero "Tu, tacitus discede.

Hæc cum ab Oraculo audisset rex Pharaoh, tabulæ lapideæ inscribi jussit; extatque eidem insculptum hoc respon

---

1. ἐν τῇ Μέμφι] Scr. Μέμφι.
2. ἔσαι κατ' ὐρανοῖο] Cedren. ἔστ.
3. ταρταρίοι τε βύθιοι] Scr. ταρτάριοι, βύθιοί τε δ'.
Ib. ἐρίγησαν] Scr. ἐρρίγησαν.
4. ἀγγέλων ἡμεῖς] Cedren. ὑμεῖς; mendose.
5. ἄπειθι] Scr. ἄπιθι.
6. πλάκα λιθίνην γλυφῆναι] Scr. πλακὶ λιθίνῃ, uti habet Cedrenus: aut supple, εἰς.

sum

ſum, in Templo Memphitico, qua Nilus fluvius perfluit, in hunc uſque diem viſendum. Inde autem digreſſus Pharaoh, populum Iſraeliticum, cum Moſe & Aarone, ſtatim dimiſit; qui ornatum ab Ægyptiis, argentumque multum mutuati, univerſi ex Ægypto diſceſſerunt. Pharaoh autem Rex, ubi Hebræos, ab Ægyptiis ornamenta, argentum, divitiaſque mutuatos, effugiſſe intellexiſſet, facti eum pœnituit, acceptiſque curribus ſuis, militiaque omni eos inſecutus, juxta mare tandem aſſecutus eſt. Iſraelitæ itaque reſpicientes, cum ſe, à fronte, mari, à tergo, Pharaone, ejuſque exercitu cinctos vidiſſent; ſublato clamore magno, Dei opem implorarunt. Moſes vero eorum ductor, virga ſua mare percuſſit; ſtatimque aquæ ejus exaruerunt: expectanſque dum populus univerſus per ſiccum tranſiſſet; retrorſum tandem converſus, virga ſua terram avidam percuſſit iterum; quo facto, in locum ſuum redierunt maris fluctus; & Petiſſonium Pharaonem, Regem Ægyptiorum, cum omnibus ſuis, exercituque toto penitus obruerunt. Populum vero Judæorum,

ἄπνα ἕως τ νυῶ ἐγγέγραπται ἐν τῇ πλακὶ γλυφέντα, ἄνω ἐν τῷ [1] ἱερῷ Μέμφης, ὅθεν ὁ Νεῖλος πόταμος πορεύεται. Ο ὖ βασιλεὺς Φαραὼ ἀπὸ τ μαντείᾳ κατελθών, εὐθέως ἀπέλυσε τ Ισραὴλ, κὴ Μωσέα κὴ Ααρών. κὴ ἐξῆλθεν ὁ λαὸς τ Ιυδαίων ἐξ Αἰγύπτυ ἅπας, κὴ ἔλαβον ὡς [2] ἐγχρήσει ἀπὸ τ Αἰγυπτίων γυναικῶν, κὴ ἀνδρώπων, κόσμια, κὴ ἄργυρον ἄπφρον. Καὶ μ τὸ ἐξελθεῖν αὐτὺς, μετεμελήθη Φαραὼ, ὁ βασιλεὺς Αἰγύπτυ, διδαχθεὶς, ὅτι κὴ κόσμια· κὴ ἄργυρον, κὴ χρήματα ἐχρήσαντο, κὴ [3] ἔφυγαν. Καὶ κατεδίωξεν αὐτὺς μ τ ἁρμάτων αὐτῦ, κὴ πάσης τ ἐνόπλυ δυνάμεως· κὴ κατέφθασεν αὐτὺς ἐπὶ τ θάλασσαν. Καὶ γραφέντες οἱ Ισραηλῖται, κὴ ἑωρακότες τ βασίλεα Φαραὼ, κὴ τ γαζοφύλακα αὐτῦ ὄπισθεν ἐρχόμενον, κὴ τ θάλασσαν ἔμπροσθεν ἑαυτῶν, ἀνεβόησε κραυγῇ μεγάλῃ πρὸς τ Θεόν· κὴ ὁ προφήτης Μωσῆς τ λαὸν, ἔκρυσε τῇ ῥάβδῳ τοῖς θαλασσίοις ὕδασι, κὴ ἐγένετο ξηρὰ, κὴ ἐβάδιζον. Καὶ ὑπομείνας Μωσῆς ὄπισθεν τῦ λαῦ παντὸς, κὴ γραφεὶς εἰς τὰ ὀπίσω αὐτῦ, ἔκρυσε πάλιν τῇ ῥάβδῳ εἰς τὴν ξηρὰν γῆν· κὴ ἐγένετο θάλασσα κυμαινομένη. Καὶ κατεπόντισε ὁ Πεπασώνιος Φαραὼ, ὁ βασιλεὺς τῶν Αἰγυπτίων, ἐν τῇ θαλάσσῃ, κὴ τὰ ἅρματα αὐτῦ, κὴ πᾶσαι αἱ δυνάμεις αὐτῦ, κὴ πόντες κύματα ἐκάλυ-

1. ἱερῷ Μέμφης] Scr. Μέμφιος.
2. ἔγχρήσῃ] Scr. ἐν χρήσῃ.
3. ἔφυγαν] Scr. ἔφυγον.

ψεν

ψεν αὐτὸν, καὶ τὰς μετ' αὐτῦ. Τὸν δὲ λαὸν τῶν Ἰουδαίων, μετὰ Μωσέως καὶ Ααρὼν διέσωσεν ὁ κύριος, βαδίζοντας ἐν θαλασσίοις κύμασιν, ὡς ἐν ξηρᾷ γῇ, ἐξ Αἰγύπτου φεύγοντα [1] μετὰ χιλιάδων χλ'. καθὼς καὶ ὁ αὐτὸς Μωσῆς συνεγράψατο ἐν τῇ σοφωτάτῃ αὐτῦ χρονογραφίᾳ.

cum Moſe & Aarone, ex Ægypto fugientem, per maris fluctus, ceu per terram aridam, tranſire incolumem fecit Dominus. Erant autem numero ſexcenties tricies milleni; ſicut Moſes ipſe, in ſapientiſſima ſua Chronographia, conſcripſit.

---

1. μετὰ χιλιάδων χλ'.] numerus non convenit cum ſcriptura, Num. 1. v. 46. numerantur ΙϽϽϽ ϹϹΙϽϽ ΙΙϽ ΙΙϽ ΙΙϽ DL. id eſt 603550.

ΛΟΓΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ.

Χρόνων Βασιλείας Αργείων χώρας.

LIBER QUARTUS

De Argivorum Regni temporibus.

ARgivorum regnum, poſt Inachum, Phoroneus obtinuit; & poſt eum plures alii, ad Lynceum uſque, qui Hypermneſtram, Danai filiam, in uxorem duxit. Lynceus enim Danao bellum inferens, ipſum & vita, & regno, filiaque ſpoliavit: ſicuti ſcriptis tradidit ſapientiſſimus Archilochus. Lynceo ſucceſſit Trioppas; qui cum quinque tantum annos Argivorum regnum tenuiſſet, ſolutum tandem eſt, atque ad

ΤΩΝ δὲ Αργείων, μ῍ τὸν Ιναχον, ἐβασίλευσεν ὁ Φορωνεὺς, καὶ ἄλλοι πολλοὶ, ἕως τ῍ βασιλείας Λυγκέως, τὸν ἀγαγομένου τὴν ὑπὲρ μνήστραν γυναῖκα, τὴν Δαναὸ θυγατέρων. Ὃστις Λυγκεὺς πολεμήσας τῷ Δαναῷ βασιλεῖ, τὸν μὲν ἐφόνευσε, καὶ ἔλαβε τὴν βασιλείαν, καὶ τ῍ θυγατέρα αὐτὸ, καθὼς Αρχίλοχος ὁ σοφώτατος συνεγράψατο. Καὶ μ῍ τὸν βασιλείαν Λυγκέως, ἐβασίλευσε Τριόπας ἐν τῇ Αργείων χώρᾳ ἔτη ε΄. καὶ τὴν αὐτὴν πέμπτην

1. τὴν ὑπὲρ μνήστραν] leg. τὴν ὑπερμνήστραν. Cedren. habet κλυτεμνήστραν, mendoſe.

2. ἐβασίλευσε Τριόπας] Cedren. Μερόπας habet.

ἔτη

ἔτει τ῀ βασιλείας αὐτ῀, κατελύθη ἡ βασιλεία τ῀ Αργείων, καὶ κατέχον τὴν βασιλείαν αὐτ῀ οἱ [1] Συκυώνιοι. Κατέχεν δὲ ἡ βασιλεία, ἤτοι τοπαρχία τ῀ Αργείων ἔτη φμδ'. καθὼς καὶ Διόδωρος ὁ σοφώτατος συνεγράψατο. Τῶν δὲ Σικυωνίων, [2] τ῀ νυνὶ λεγομένων Ελλαδικῶν, ἐβασίλευσε πρῶτος ὁ Αἰγιαλεὺς ἔτη νβ'. καὶ λοιπὸν ἄλλοι βασιλεῖς κς'. ἕως Ζεύξιππος τ῀ βασιλεύσαντος αὐτ῀ ἔτη λβ'. καὶ λοιπὸν οἱ ἱερεῖς αὐτ῀ [3] ἐδιοίκουν τὴν χώραν. καὶ κατέχεν ἡ βασιλεία αὐτ῀ ἔτη [4] ϡπε'. καθὼς Αφρικανὸς ὁ σοφώτατος συνεγράψατο.

Η δὲ δύσις, [5] ὅ ἐστι τὰ ὀπὶ τὴν Ιταλίαν, ἦν τότε ἀβασίλευτος, διοικουμένη δὲ ἀπὸ τ῀ υἱῶν Πίκου τ῀ καὶ Διὸς, καὶ τ῀ γενεᾶς αὐτ῀. [6] Εν οἷσι χρόνοις ἐτελεύτησε Μωσῆς, καὶ Ααρὼν, ἐν τῇ ἐρήμῳ· καὶ [7] ἐδιοίκει τ῀ Ισραὴλ Ἰησοῦς ὁ τ῀ Ναυῆ, ὡς προεῖρηται· ὅστις πολεμῶν παρέλαβε

Sicyonios delatum; poſtquam DXLIX duraſſet annos; uti ſapientiſſimus Diodorus ſcriptum reliquit. Sicyoniis autem, qui nunc Helladici vocantur, Ægialeus primus imperavit, annos LII. Poſt hunc alii Reges fuerunt XXVI, uſque ad Zeuxippum; qui imperium tenuit annos XXXII. Deinde vero Reſpublica eorum à ſacerdotibus adminiſtrata eſt. Duravit hoc Regnum annos DCCCCXXCV, uti ſapientiſſimus Africanus literis prodidit.

Partes autem Occidentales, Italiaque, tunc temporis regem nullum habuerunt; ſed à Jovis Pici filiis, poſteriſque eorum adminiſtrabantur; quo tempore Moſes & Aaron, in deſerto fatis ceſſerunt, populoque Iſraelitico præfuit Jeſus, Nave F. ut ſupra dictum eſt. Hic Jerichuntem

---

1. Συκυώνιοι] Scr. Σικυώνιοι,

2. τῶν νυνὶ λεγομένων Ελλαδικῶν] Licet Ελλὰς apud Autores Græciam univerſam ut plurimum ſignificet, noſter tamen voce hac Peloponeſum tantum intelligi vult: ideoque Sicyonios, Helladicos interpretatur, Sicyone, quæ eſt in Peloponeſo Stephan. de urb. Σικυὼν, πόλις Πελοποννήσου.

3. ἐδιοίκουν τὴν χώραν] Scr. ἐδιῴκουν.

4. ἔτη ϡπε] annos 980. tantum numerat Cedren. Euſebius ex Caſtore annos numerat 983. ἕως τότε Σικυωνίων, ἤτοι Πελοποννησίων, λεγομένη βασιλεία διαρκέσασα ἐν γενεαῖς, ἤτοι βασιλεῦσι υϟ' (ϡν' κϛ'.) κατεπαύθη &c. μεθ' ἃς, ὡς φασι, ἠρξαντο αὐτῶν οἱ ἱερεῖς ἔτη λγ'. Ομοῦ πάντα τὰ τῆς Σικυωνίων ἔτη.

5. ὅ ἐστι, τὰ ἐπὶ τὴν Ιταλίαν] Italia ubique apud Auctorem hunc pro partibus Occidentalibus uſurpatur; uti ſupra monuimus. Ita lib. 8. p. 428. Εν αὐτῇ δὲ τῇ πόλει ἐκρίθησεν ἀριθμὸν τριακοσίων Ρωμαίων, ἤτοι Ἰταλῶν, λεγομένων Ἱππικῶν: ubi Hiſpaniam ſub Italia, id eſt, ſub Occidente, complectitur.

6. ἐν οἷσι χρόνοις] Scr. οἷς.

7. ἐδιοίκει τ῀ Ισραὴλ] ἐδιῴκει.

bello cepit, urbemque Jeruſalem ante dictam; quam & Jebum vocavit: totaque circum regione in poteſtatem ſuam redacta, urbem Sychem ipſe incoluit, Neapolim jam nominans. Poſt mortem Jeſu, Nave F. qui, Deo jubente, populum Iſraeliticum, per Jordanem fluvium, in Palæſtinam tranſire, tubaque myſtica Jerechuntis mœnia corruere fecit; Iſraelitis præfuit Phinees: quem Judices tandem, numero XIII, è populo electi, ſubſequuti ſunt.

Temporibus hiſce inter Græcos innotuerunt, Prometheus, Epimetheus, Atlas, Arguſque perſpicaciſſimus; (quem, ob oculorum, ingeniique acumine, vocarunt Centumoculum:) Deucalion item Heleni F. Pici nepos. Argus autem occidentalibus Technicam primus monſtravit: Atlas Aſtronomicam tractavit ſcientiam; unde quod in Cœleſtium contemplatione verſatus eſſet, cœlum ab eo geſtari, fabulati ſunt. Prometheus Grammaticam invenit: hunc homines effinxiſſe fabulantur, eo quod,

τῷ Ιεριχὼ, καὶ τῷ ἀνωτέρω εἰρημένῃ πόλιν Ιερουσαλὴμ, ἥντινα μετεκάλεσεν ὁ αὐτὸς Ιησοῦς, υἱὸς Ναυῆ, Ιεβουῆ. Αὐτὸς δὲ παραλαβὼν τὴν χώραν, ἐκτίσατο τὴν λεγομένην πόλιν Συχέμ, μετακαλέσας αὐτὴν Νεάπολιν. Καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν Ιησοῦ υἱοῦ Ναυῆ, τὴν ποιήσαντος φρᾶσαι τὸν λαὸν τοῦ Ισραὴλ τὸν Ιορδάνην ποταμὸν, καὶ κέλευσιν Θεοῦ, καὶ ἐλθεῖν ὅπι τὴν τῶν Παλαιστίνης χώραν, καὶ σάλπιγγι μυστικῇ λῦσαι τὰ τείχη Ιεριχώ. Μετὰ δὲ τοῦτον ἡγεῖτο τοῦ Ισραὴλ Φινεές· μεθ' ὃν Φινεὲς ἐδίωκεν τὸν Ισραὴλ ἔτη ιγ'. κριταὶ, ὁπλεγίται ἐκ τοῦ λαοῦ.

Ἐν δὲ τοῖς τούτων χρόνοις ἦν παρ' Ελλησιν ὁ Προμηθεὺς, καὶ ὁ Επιμηθεὺς, καὶ ὁ Ατλας, καὶ ὁ πανόπτης Αργος, [ὃν ἑκατοντόφθαλμον ἐκάλεν, διὰ τὸ περίβλεπτον εἶναι τὸν ἄνδρα καὶ γοργόν·] καὶ Δευκαλίων, ὁ υἱὸς Ελληνος τοῦ Πύρρα. Ο δὲ Αργος αὐτὸς 4 εὗρε τὸν τεχνικὸν, ὅπι τὰ δυτικὰ μέρη· ὁ δὲ Ατλας ἐρμήνευσε τὴν ἀστρονομίαν· διὰ τοῦτο λέγουσιν, ὅτι τὸν οὐρανὸν βαστάζει, διότι τὰ οὐράνια ἔχει ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ. Ο δὲ Προμηθεὺς τὸν γραμματικὸν ἐξεῦρε φιλοσοφίαν· περὶ ἧς λέγουσιν,

---

1. ὤκησε τὴν λεγομένην πόλιν, Συχέμ] unde hæc? Joſuæ enim libro omnia aliter.

2. καὶ τὸ ἐλθεῖν] καὶ ἐλθεῖν.

3. ιγ'. κρι[illegible]] ſcilicet uſque ad Eli ſacerdotium, qui primus, ex ſacerdotibus, poſt judices, remp. adminiſtravit. Judices vero hi tredecim à Chr. Alexan. autore enumerantur iſti. Gothoniel, Aodus, Semegar, Debora, Gedeon, Abimelechus, Thola, Jair, Jepthe, Eſſebon, Æalon, Labdon, & Samſon.

4. εὗρε τὴν τεχνικὴν] Artes quum ſint tam variæ, multipliceſque, cujuſnam hic Argus Occidentalibus autor putandus? fortean legendum, τὸν τεκτονικὸν.

ὅτι

ὅτι ἀνθρώπους ἔπλατλε, καὶ ὁ ἰδιώτας ὄντας ἐποίησεν ἐπιγνώσκειν διὰ φιλοσοφίας, καὶ τῷ μελλόντι χρόνῳ εἰδέναι τὰ συμβάντα. Ὁ δὲ Ἐπιμηθεὺς τὴν μουσικὴν ἐξεῦρεν· ὁ δὲ Δευκαλίων τὰ τοῦ κατακλυσμοῦ τοῦ μερικοῦ ἐξέθετο, καθὼς Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου ὁ σοφώταλος συνεχάραξατο.

Μετὰ δὲ τὸ ἀποθανεῖν τοὺς κριτὰς τῶν Ἰουδαίων, ἦρχε τοῦ λαοῦ Βαράχ, [1] ὁ τοῦ Αμινοέμ. Ἦν δέ τις γυνὴ μαντεύτρια, ὀνόματι Δεββῶρα, ἥτις ἔλεγε τοῖς Ἰουδαίοις πάντα τὰ μέλλοντα.

Ἐν δὲ τοῖς καιροῖς ἐκείνοις ἦν καὶ παρ' Ἕλλησι [2] μάρτυς Σιβύλλα· καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς χρόνοις Αἰγυπτίων ἐβασίλευσε Φαραὼ, ὁ καὶ Ναραχώ· τῶν δὲ Ἀθηναίων ἐβασίλευσε Κέκροψ τὸ, ὅστις ἐξ Αἰγύπτου κατήγετο· ἦν δὲ [3] πανμεγέθης, [4] διὸ καὶ διφυῆ αὐτὸν ἐκάλουν. Οὗτος δὲ πρῶτος βασιλεὺς ἐγένετο Ἀθηναίων μετὰ τὸν κατακλυσμὸν τὸν Ἀττικῆς· μετὰ δὲ τὸν κατακλυσμὸν τὸν Ἀττικῆς, εἰς Ἀθηναίους ἦλθε τὸ βασίλειον. Ἡ μόνον δὲ αὐτὸς ἐβασίλευσε Κέκροψ Ἀθηναίων, ἐκέλευσε νομοθετῆσαι τὰς γυναῖκας τὰς ἀπὸ τῶν βασι-

rudes cum fuerint, Philoſophiæ ope ad eventuum futurorum præſcientiam eos adduxerit. Epimetheum Muſices autorem fuiſſe perhibent: Deucalion vero Diluvii particularis hiſtoriam contexit: uti Euſebius Pamphili literis tradidit.

Poſt extinctos Iſraelitarum judices, eis præfuit Barachus, Abinoami F. quo tempore etiam inter Judæos floruit Prophetiſſa quædam, nomine Debora; quæ ipſis futura omnia prædixit.

Temporibus etiam illis apud Græcos innotuit Sibylla, vaticinatrix; eodem etiam tempore Ægyptiis imperavit Pharaoh, qui & Naracho. Athenis autem, ubi poſt Atticum diluvium ſedes erat Regia, primus Cecrops quidam, ab Ægypto oriundus regnavit: hunc, ob corporis magnitudinem, Duplicem, vocarunt. Is, quam primum regnare cœpit, legem tulit, uti mulieres, quæcunque virgines imperio ſuo ſubditæ erant, ſingulæ ſingulis nuberent viris. Nymphas autem, in ſanctione ſua, virgines haſce vocavit; eo quod, Fontium inſtar, per meatus corpo-

1. ὁ τοῦ Αμινοέμ] Scr. Αβινοέμ. Quomodo tamen Barachus ab Auctore noſtro, poſt extinctos Judices, populo Iſraelitico præfuiſſe dicitur, quum poſt ipſius tempora IX alii Judices numerentur?

2. μάρτυς Σιβύλλα] Scr. μάντις.

3. πανμεγέθης] Scr. παμμεγέθης.

4. διὸ καὶ διφυῆ αὐτὸν ἐκάλουν.] Prochorus apud Euſebium Chron. l. 1. Κέκροψ ὁ Διφυὴς τῆς τότε Ακτῆς, νυνὶ δὲ Ἀττικῆς, ἐβασίλευσεν ἔτη ν'. διὰ μῆκος σώματος ἔτω καλούμενος, ὡς φησιν ὁ φιλόχορος· ἢ ὅτι Αἰγύπτιος ὢν, τὰς δύο γλώσσας ἠπίστατο. aliam hujus appellationis cauſam profert Autor paulo infra, quam ſtatim videbimus.

ris occultos, à partu lac emittunt. Ante hunc enim regem, mulieres Atticæ, conterminæque omnes, belluino more miscebantur, pro libitu suo, cum quibuscunq; cupientibus. Subinde vero vitiatæ mulieres, nullo proprio viro destinatæ, ad omnes æque ventitantes, cuilibet prostituerunt sese. Cuique etiam licitum erat, ut amasiam quotquot sibi visum esset diebus, domi secum retineret: pro arbitrio deinde suo, quibuscunque volentibus eam dimitteret. Cæterum Atticis deinceps prohibitus fuit mos iste, mulieres, cum quopiam volente, consuescere cogendi. Exinde enim factum est, ut nemo ibi hominum sciret, quis suus filius, aut quæ filia fuerit. Natum enim infantem, sive masculum, sive fœminam, mater, pro libitu, cuicunque deferebat ex amasiis suis: donumque is lætabundus accepit. Cecrops vero iste Ægyptius, legem supradictam sancivit; innuens ob hoc ipsum Atticam aquis olim obrutam fuisse. Exinde itaque castitatem coluerunt mulieres omnes; virginibus viris propriis se jungentibus: quæ vero ante vitiatæ fuerant, virum, quem vellent, sibi elegerunt. Hoc regis Edictum demirati sunt Athenienses; qui, ut nonnulli tradiderunt, ob hoc etiλείαν αὐτῆ ἅπας, ἐν ᾧ εἰσι παρθένοι, γαμεῖσθαι ἑνὶ ἀνδρί· ἄσινας ἐκάλεσε νύμφας, ἐν τῇ νομοθεσίᾳ αὐτῆ, διὰ τὸ πηγαῖς ἐοικέναι τὰς παρθένας κόρας, αἳ πίπτουσι, καὶ ἀπὸ ἀθρόων πόρων πηγάζουσι γάλα. Πρὸ γὰρ τῆς βασιλείας αὐτῆ πᾶσαι αἱ γυναῖκες τῶν Ατλικῶν, καὶ τῶν Αθηναίων, καὶ τῆς πλησίον χώρας, ὡς θηριώδη μίξει ἐμίγνυντο, ἑκάστῳ συζυγούμεναι τῷ ἀρεσκομένῳ αὐταῖς, ἐὰν καὶ ἐκείνη ἠβούλετο· καὶ ἐκαλεῖτο ἡ ἁρπαζομένη γυνὴ ἄδενὸς, ἀλλὰ τοῖς πᾶσι προσήρχοντο, διδοῦσαι ἑαυτὰς εἰς πορνείαν. καὶ ὅσας ἠβούλήθη τὶς κρατῆσαι αὐτὰς ἡμέρας, κατ' εἶκον παρέμενον αὐτῷ τρεφόμεναι· καὶ εἰ ἤθελε, πάλιν ἀπέλυσεν αὐτὰς τοῖς βουλομένοις. Τοῦτο δὲ τὸ Ατλικὸν ἤρχθη, τὸ μὴ ἀναγκάζεσθαι αὐτὰς συνεῖναι ἀνδρὶ, πρὸς ὃν θέλουσι· ἴδιος ἦν ἤδη, τὶς ἦν υἱὸς ἢ θυγάτηρ· καὶ ἐδίδου τὸ τεχθὲν ᾧ ἠβούλετο ἀνδρὶ συμμιγνύμενα αὐτῇ, εἴτε ἄῤῥεν, εἴτε θῆλυ ἔτεκε, καὶ ἔχαιρον δεχόμενοι. Ο δὲ Κέκροψ ἐκ τῆς Αἰγύπτου καταγόμενος, ἐξεφώνησε τὸν νόμον τοῦτον, εἰρηκὼς, ὅτι ἡ Ατλικὴ χώρα διὰ τοῦτο ἀπώλετο. Καὶ λοιπὸν ἐσωφρόνησε πᾶσα, καὶ ἀνδράσιν ἐξ ἀγνοῦ ἑαυτὰς αἱ ἄγαμοι παρθένοι· ἡ δὲ πορνευθεῖσα ἐγαμεῖτο ἑνὶ ᾧ ἠβούλετο ἀνδρί· καὶ ἐθαύμαζον οἱ Αθηναῖοι τὸν τοῦ βασιλέως νόμον· ὡς δέ τινες

---

1. θηριώδη μίξει] θηριώδει.

ἐξέθεντο

ἐξέθετο, ὅπ 1 διὰ τῦτο αὐτὸν οἱ Ἀθηναῖοι εἶπαν διφυῆ, ὅπ ἐξευγψισε τὰ τέκνα, τῦ εἰδέναι τὸς ἑαυτῦ γονεῖς. Ἐβασίλευσε δὲ ὁ Κέκροψ τῆς Ἀθηναίων ἔτη ν'. ϗ μετ' αὐτὸν ἐβασίλευσε Κραναὸς ἔτη θ'. Ἐν ἐκείνοις δὲ τοῖς χρόνοις Σαπφὼ, ἡ πρώτη μουσικὴ ἐγνωρίζετο. Καὶ μετὰ Κραναὸν ἐβασίλευσε Φορωνεὺς, ϗ ἄλλοι, ἕως Κοδρῶν, βασιλεύσαντος αὐτῆς ἔτη κα'. Κατέσχεν δὲ ἡ βασιλεία αὐτῆς ἔτη υιζ'.

Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τῆς ἀρχόντων ἐνομοθέτει Ἀθηναίοις πρῶτος ὀνόματι Δράκων ϗ μετ' αὐτὸν Σόλων, ϗ ἔλυσε τὸς νόμους Δράκοντος Σόλωνος. Καὶ πάλιν ἐνομοθέτησε Θάλλης ὁ Μιλήσιος. Καὶ πάλιν ἐβασίλευσεν αὐτῆς πρῶτος 3 Αἰσχύλος

am illum Διφυῆ, ſive Duplicem, vocarunt; eo quod prolem eis nobiliorem reddidiſſet, efficiendo, ut quilibet parentum ſuum utrumque dignoſceret. Cecrops autem Athenis regnavit annos L. hunc excepit Cranaus, & imperavit is annos IX. Hiſce autem temporibus Sappho, Poetria prima, innotuit. Poſt Cranaum regnavit Phoroneus, aliique, uſque ad Codrum; qui regnum tenuit, per annos XXI. Duravit itaque regnum eorum annos CCCCXCII.

Archontum autem temporibus, Draco Athenienſibus leges primus dedit: quas Solon, ſucceſſor ejus, abrogavit. Alias deinde condidit Thales Mileſius. Athenarum rurſus regnum deinceps invaſit primus Æſchylus, per annum unum:

---

1. διὰ τῦτο αὐτὸν οἱ Ἀθηναῖοι εἶπαν διφυῆ] Athenæus lib. 13. Cecropem, quia primus marem fœminæ matrimonio junxit Διφυῆ vocatum teſtatur. Ἐν ᾧ Ἀθήναις πρῶτος Κέκροψ μίαν ἑνὶ ἔζευξεν, ἀνέδην τὸ πρότερον ὄντων τῶν συνόδων, ϗ κοινογαμίων ὄντων. διὸ ϗ ἔδοξέ τισι, διφυὴς νομισθῆναι, ἐκ εἰδότων τὸν πρότερον διὰ τὸ πλῆθος τῶν πατέρα. Nominis hujus rationem exponit Iſac. Tzetzes ad Lycophron. p. 24. ἐπεὶ γοῦν ἐκ τύτε οἱ παῖδες πατέρα ϗ μητέρα ἐγνώριζον, τὸς αἰτίους αὐτῶν τῆς γενέσεως, δύο συζύγους φύσεων, διφυὴς ϗ ὁ Κέκροψ ἐκλήθη, ὡς τῦτο ποιήσας αὐτός. Ita etiam Jo. Tzetz. Chil. 5. de Cecrope verba habens.

Νομοθέτει δὲ γυναιξὶ τὸς γάμους τὸς ὁμομήτρους,

Ἐξ ὧν παῖδες ἐγνώριζον τὸς δύο φυτοσπόρους,

Τὸ πρὶν μόνῳ γινώσκοντες, ὡς ἔφην, τῷ μητέρα.

Ὅθεν ὁ Κέκροψ, διφυὴς νόμοις, ὡς δείξας ταῦτα.

2. ἡ πρώτη μουσικὴ.] Muſarum primam, illam appellat Cedrenus: ὅτε ϗ Σαπφὼ, ἡ ϗ πρώτη Μουσῶν, ἀνηυρέθη.

3. Αἰσχύλος ἔτος κα'.] Scr. ἔτη Euſebius, ex Africano, Æſchylum 23. annos regnaſſe aſſerit: licet Cedren. unicum tantum regni annum ei tribuit. ϗ πάλιν Αἰσχύλος σοφοννήσας ἔτος ἕν, ϗ ἐλῶας] qui etiam, poſt Æſchylum Alcibiadem ponit, quem autor Noſter Acmæontem vocat. Euſeb. Chron-Can. Alcmæontem Æſchyli ſucceſſorem vocat; poſt quem, Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν Ἀλκμαιώνων, ἔτη ϐ'.

poſt

poſt Æſchylum, regnavit Acmæon per biennium: de quo ſapientiſſimus Euripides tragœdiam condidit. Poſt Acmæontem regnarunt octodecim alii; uſque ad Arexionem, qui regnavit annos XII, & diſſolutum eſt Regnum Athenienſium, cum duraſſet annos DCCCCVII, juxta traditionem Africani ſapientiſſimi Chronographi.

Paulò poſt tempore Iſraeli dux fuit Gedeon: huic contemporaneus erat ſapientiſſimus Orpheus Lyricus Odryſſius ex Thracia, celebratiſſimus Poeta. Hic Deorum Origines, mundi etiam hominumque creationem expoſuit: præfatus in principio Operis ſui, ſe nihil, ex proprio inſtinctu, de Deo, aut Mundi opificio, protuliſſe; verum ſe precibus ſuis obtinuiſſe à Phœbo Apolline, uti hæc ſibi aperiret; nempe *Theogoniam*, ſive Deorum Natales, Univerſi etiam opificium: in quo ejus opere extant etiam hæc carmina ſequentia.

Rex Phœbe, arcipotens Latonæ maxima proles. id eſt

O Domine, proles Diei, qui omnia è longinquo radiis tuis perſtringis, Immaculate & Præpotens.

ἔτος καὶ μετὰ Αἰσχύλον ἐβασίλευσεν αὐτῶν Ακμαίων, ἔτη δύο· περὶ οὗ Εὐριπίδης ὁ σοφώτατος δρᾶμα ἐξέθετο. καὶ μετὰ Ακμαίονται ἐβασίλευσαν αὐτῶν ἄλλοι ιη'. [1] ἕως Αρεξίωνος, ὃς ἐβασίλευσεν αὐτῶν ἔτη ιβ'. καὶ κατελύθη ἡ βασιλεία τῶν Αθηναίων, κρατήσασα ἔτη ϡζ', καθὼς Αφρικανὸς ὁ σοφώτατος χρονογράφος ἐξέθετο.

Μετὰ δὲ βραχὺ ἤκμασεν τοῦ Ισραὴλ Γεδεών· ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ ἦν [2] Ορφεὺς ὁ Θρᾴξ, ὁ λυρικὸς Οδρυσσέως, ὁ σοφώτατος καὶ θεοβόητος ποιητής· ὅστις ἐξέθετο Θεογονίαν, καὶ κόσμου κλίσιν, καὶ ἀνθρώπων πλάσμαν· εἰρηκὼς ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν συντάγματος αὐτοῦ, ὅτι ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐνθυμήσεως οὐκ ἐξέθετο τὰ περὶ Θεοῦ, ἢ τῆς κοσμικῆς κτίσεως· ἀλλ' εἶπεν ὅτι ἠτησάμην ὑπὸ ἰδίας αὐτοῦ εὐχῆς μαθεῖν παρὰ τοῦ Φοίβου Τιτάνος ἡλίου τὴν Θεογονίαν, καὶ τὴν τοῦ κόσμου κλίσιν, καὶ τίς ἐποίησεν αὐτά. ἐμφέρεται γὰρ ἐν τῇ αὐτοῦ ἐκθέσει διὰ ποιητικῶν στίχων ὕστερος.

Ο ἄναξ, Λητοῦς υἱὲ ἑκατηβόλε, Φοῖβε κραταιέ.

Ω δέσποτα, ἡμέρας υἱὲ, ὁ τὰ πάντα πόρρωθεν τοῖς ἀκτῖσί σου τοξεύων, ἀμίαντε, καὶ δυνατέ.

---

1. ἕως Αρέξίωνος] Iſte apud Euſebium, Ερυξίας, dictus eſt; qui regnavit annos decem tantummodo.

2. Ορφεὺς ὁ Θρᾴξ, ὁ λυρικὸς Οδρυσσέως] Scr. Οδρύσιος. Steph. de urb. Ὀδρυσαι, ἔθνος Θρᾴκης. Jo. Tzetzes Chiliad. 1. Hiſtor. 12. Ορφεὺς ἦν Θρᾴξ, ἐξ Οδρυσσῶν. παιδὸς δισκελτίας. Cedrenus interim corrigendus, ubi legitur, ὁ Βρυώσιος.

Παν-

Παντερκὲς, ἀνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσων.

Ο τὰ πάντα ὁπτεύων, ἀνηρὸς καὶ ἀθανάτων βασιλεύων.

Ηλιε χρυσείοισιν ἀερόμενε πτερύγεσσιν.

Ηλιε, τιμίοις εἰς ἀέρα ὑψόμενε πτέρυξι.

Δωδεκάτῳ δὲ τῷδε σοῦ ἔκλυον ὀμφήν.

Δωδεκάτῳ δὲ ταύτῳ σοῦ ἄκουσα θείαν φωνήν.

σοῦ φαμένου, σὲ δ' αὐτὸν ἐκπρόλε μάρτυρα θείν.

Σῶν εἰρηκότος μοὶ, σὲ δ' αὐτὸν ἀπὸ μακρόθεν λάμποντα τίθημι. Καὶ ἄλλους ἦ πολλοὺς περὶ τούτου εἶπε στίχους ὁ αὐτὸς Ορφεύς. Εφρασε δὲ, ὡς ἐκ τῶν προειρημένων στίχων ποιητικῶν ἐξέθετο· καὶ ἐκ ἐνεδέχετο ἐντάξαι τὸ πλῆθος τῶν στίχων ἐν τῇ συγγραφῇ ταύτῃ. Εστι δὲ ἄφρ ἐξέθετο Ορφεὺς ταῦτα. Οτι, ἐξ ἀρχῆς ἀνεδείχθη πρὸ χρόνῳ ὁ αἰθὴρ, ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δημιουργηθείς· καὶ ἐντεῦθεν καὶ κεῖθεν τοῦ αἰθέρος ἦν χάος, καὶ νὺξ ζοφερὰ πάντας κατεῖχε, καὶ ἐκάλυπτε τὰ ὑπὸ τὸν αἰθέρα· σημαίνων [1] τὴν νύκτα πρωτεύειν· εἰρηκὼς ἐν τῇ αὐτοῦ ἐκθέσει, ἀκατάληπτόν τινα, καὶ πάντων ὑπάρχοντα πρότερον ἦ, καὶ πρεσβύτερον ἦ καὶ δημιουργὸν ἁπάντων, καὶ τοῦ αἰθέρος αὐτοῦ, καὶ τῆς νυκτὸς, καὶ πάσης τῆς ὑπὸ τὸν

Omnia qui lustras, hominesque Deosque gubernas. id est:

O tu, cui omnia visibilia sunt; & cui Mortales, & Immortales obtemperant.

O sol, auratis qui dividis aera pennis. id est:

O Sol, qui pennis honorandis in sublime aeris eveheris.

Jam duodenum à Te ferit hoc præcordia verbum. id est:

Duodecies jam à Te exaudivi divinam vocem.

Dictique, Arcitenens, ipsum Te nuncupo testem. id est:

Tuorum verborum te quidem eminus irradiantem in testimonium pono. Plures etiam alios, hac de re, versus composuit Orpheus: loquitur autem eodem modo ac in recitatis versibus: versus autem ejus reliquos, propter eorum multitudinem, in opus hoc nostrum congerere, non licuit: sensus vero eorum istiusmodi est. Dicit Orpheus; à principio Deum Æthera condidisse; Ætherem autem Chaos undique cinxisse; obscuram etiam caliginem omnia, quæ sub Æthere erant, cooperuisse: hinc innuens, Noctem esse priorem. Insuper addit in Expositione illa, Quendam esse præterea Incomprehensibilem, omnibusq; superiorem, ac priorem; omniumque conditorem, tam

1. τὴν νύκτα πρωτεύειν] Scr. πρωτεύειν.

Ætheris ipſius, quam Noctis, totiuſque fabricæ illius, quæ ſub Æthere ſepulta jacebat. Terram autem dicit, ſub tenebris inviſibilem jacuiſſe: Lucem vero, Æthere perrupto, terram, omnemque illam fabricam illuminaſſe. Lucem autem eam Æthera perrumpentem, Illum eſſe, quem ſuperius diximus omnibus ſuperiorem eſſe cujus nomen Orpheus, ex Oracluo edoctus,

αἰθέρα ὄσης καὶ καλυπομένης κλίσεως· τὴν δὲ γῆν εἶπεν ὑπὸ τοῦ σκότους ἀόρατον ὄσαν· ἔφρασε δὲ, ὅτι τὸ φῶς, ἐῤῥῆξαν τὸν αἰθέρα, ἐφώτισε τὴν γῆν, καὶ πᾶσαν τὴν κτίσιν· εἰπὼν, ἐκεῖνο εἶ) τὸ φῶς τὸ ἐῤῥῆξαν τὸν αἰθέρα, τ προεξεμένον, τὸ ὑπέρτατον πάντων· ὃ ὄνομα ὁ αὐτὸς Ορφεὺς ἀνέκρασας ἐκ τῆς μαντείας, [1] ἐξεῖπε, μή πνα φᾶναι, τὰ ἑρικεπεὼ· ὅπερ

---

1. ἐξεῖπε μή πνα φᾶναι τὰ ἑρικεπεὼ] lego, φάναι. hæc etiam apud Cedrenum, licet mutila, habentur: legit enim, ὄνομα ὁ αὐτὸς Ορφεὺς ἀνέκρασας ἐκ τ μαντείας, ἐξεῖπε· μήτις, ὅπως ἐρωτευέτω, βάλη, &c. prima ſcilicet Ophici reſponſi voce prolata, reliquis omiſſis. Quin vero τὰ ἑρικεπεὼ ſibi vult, aut unde petitum hoc vocabulum, non adeo dictu facile: quum tamen nihil nobis adhuc probabilius occurrat, Gregorii noſtri doctiſſimi conjecturam, in Not. & Obſervat. ſuis Anglice ſcriptis, in quædam S. Scripturæ loca propoſitam, hic proponam. *Hebræi* (inquit) *inter Arithmeticas ſuas Traditiones, etiam hanc nominis* Jehovah *numeralem habent notationem;* קפו Kepo *ſive* Kepeo, *quam hoc modo deducunt.*

יהוה.

י. פעמים י"ק: ה. פעמיסה:
כח: הרי קכה:
ו. פעמים ו. לו: הרי קזא:
ה. פעמים ה. כה: הרי קפו:

id eſt 10.
In ſeſe multiplicatis, proveniunt 100. 5, *in ſe multiplicatis, exeunt* 25. *Ecce* 125. 6. *in ſe multiplicaeis, fiunt* 36. *Ecce* 161. 5. *in ſe multiplicatis, producuntur* 25. הרי Hare, *ſive*, Heri, *ecce* קפו Kepo, *id eſt*, 186. *qua Divini nominis* Hamphorash, *ſive numeralis eſt Notatio, adeoque vocabuli hujus* ἑρικεπεὼ, *ab oraculo editi, ſignificatio.* Hæc ille. Fruſtra itaque ſunt cum Autore noſtro Suidas in Orpheo. & Cedrenus, qui horum verborum interpretationem ex Græco fonte petere ſatagunt: Μῆτις quidem conſilium ſonat; & Φῶς, cum verbo φᾶναι, affinitatem quandam habere videtur: verum ubinam tandem invenietur τὰ ἑρικεπεὼ, quod Autores dicti, quod non intelligerent, omiſerunt? Certe Orpheum Hebraicarum Scripturarum haud ignarum fuiſſe apparet ex Hymno ejus, de Deo, ubi inter multa Numinis redolentia, hæc habentur.

Αρχὴν αὐτὸς ἔχων, ἄμφω κ μέσον ἠδὲ τελεύτην.
Ως λόγος ἀρχαίων, ὡς ὑδροχόῳ διέταξεν,
Ἐκ θεόθεν γνώμῃσι λαβὼν καὶ δίπλακα θεσμόν.

ubi, τῷ ὑδροχόῳ, Moſem eum innuere, ad nominis ejus originem reſpectu habito, perſpicuum eſt. Quod enim ex aquis extractus fuerat, ideo Moyſes vocatus eſt: uti teſtantur S. Scripturæ, Exod. 2. v. 10. Nominis autem hujus rationem ex Joſepho, Antiq. Jud. l. 2. profert Glycas, Annal. part. 2. his verbis *Nomen* (inquiens) *ei fuiſſe datum ab eo quod acciderat: nam Ægyptios aquam*

Moy

ὅπερ ἑρμηνεύεται τῇ κοινῇ γλώσσῃ, Βυλὴ, φῶς, ζωοδοτήρ. εἰπὼν ἐν τῇ αὐτῇ ἐκθέσει, τὰς αὐτὰς τρεῖς θείας τῶν ὀνομάτων δυνάμεις, μίαν εἶ δυνάμιν καὶ κράτος τοῦ μόνου Θεοῦ, ὃν οὐδεὶς ἑρᾷ, ἥτινος δυνάμεως οὐδεὶς δύναται γνῶναι εἰδέαν, ἢ φύσιν· ἐξ αὐτῆς δὲ τῆς δυνάμεως τὰ πάντα γεγονῶς, καὶ ἀρχὰς ἀσωμάτους, καὶ ἥλιον καὶ σελήνην, ἐξουσίας, καὶ ἄστρα πάντα, καὶ γῆν, καὶ θάλασσαν, τὰ ὁρώμενα ἐν αὐτοῖς πάντα, καὶ τὰ ἀόρατα. [1] Τὸ δὲ τὸν ἄνθρωπον εἰπεν ὡσαύτως τοῦ Θεοῦ πλασθέντα ἐκ γῆς, καὶ ψυχὴν [2] ὡσαύτως λαβόντα λογικήν· καθὼς Μωσῆς ὁ πάνσοφος ἐξέθετο ταῦτα. Ο δὲ αὐτὸς Ορφεὺς ἐν τῇ αὐτοῦ βίβλῳ συνέταξεν, ὅτι διὰ τῶν αὐτῶν τριῶν ὀνομάτων, μιᾶς οὔσης θεότητος, τὰ πάντα ἐγένετο· καὶ αὐτὸς ὅτι τὰ πάντα.

Περὶ δὲ τῆς παλαιπώρου γένους τῶν ἀνθρώπων ὁ αὐτὸς Ορφεὺς ἐξέθετο ποιητικῶς στίχους πολλοὺς, ὧν μέρος εἰσὶν οὗτοι.

Θῆρές τε, οἰωνοί τε, ἑρπετῶν τε λεῖτε οἷα φῦλα.

Ερμηνεία. Θηρία, ὄρνεά τε τὰ ἀνθρώπων τὰ καταναλισκόμενα ἔθνη.

edixit, *Neminem effari*: Ericepeo. quod vulgari idiomate signat nobis, consilium, Lumen, Vitæ-datorem. Dicit autem in eadem Expositione, tres illas divinas horum nominum Potentias, unam esse vim, & virtutem Dei unius Invisibilis; cujus Potentiæ nemo unquam assequi potuit aut Ideam, aut naturam: ex illa autem omnia profluxisse, Principia nempe incorporea, Solem, Lunam Potestates, & Astra omnia, terram item, & mare, quæ in illis visibilia sunt, ac invisibilia omnia. [1] e Homine autem eodem modo, ac Moses ipse sapientissimus, pronunciavit; dicens, hunc, ipsius Dei opera, ex terra efformatum, animam ab eo accepisse, Ratione præditam. Idem Orpheus in eodem libro scripsit, à tribus istis Nominibus, una vero natura Divina, omnia facta fuisse; Deumque ipsum esse omnia.

Miserias autem generis Humani descripsit idem Orpheus versibus quamplurimis; ex quibus hi sunt.

Bruta volatilia atque hominum nequissima turba.

Interpretatio. Bruta, & volatilia vocat mortuos.

Moy *dicere*: hises *autem illos, qui ex aqua sint extracti liberatique, eadem etiam habentur apud Philon Jud.* Et quidem lingua Copta ⲡⲓⲙⲟⲩ, *pimoy*, aquam significai: ubi ⲡⲓ, *pi*, signum est nominis Masculini: ⲙⲟⲩⲥⲏ, item *Moyhoog*, aquam frigidam sonat ⲙⲟⲩⲥⲏⲥ vero *Extractus* ex aquis redditur, apud Kircher. Lexic. Copt.

1. τὸ δὲ τῶν ἀνθρώπων γένος εἶπεν &c.] Cedren. habet, τὸ δὲ τῶν ἀνθρώπων γένος εἶπεν &c.

2. ὡσαύτως λαβόντα] Scr. λαβόντα.

Idola efficta, & telluris inutile pondus.

Interpret. Terræ onus, simulachra quædam efficta, quæ nascendi ac moriendi leges, ac rationem prorsus ignorant.

Quique mala haud norunt sibi præsentire futura.

Inter ret. Quibus malorum impendentium nullus est sensus.

Nec, longe amotæ quæ sunt, effugere noxas; id est.

Neque sciunt avertere infortunia, procul adhuc e istentia.

Præsentisve Boni studiis attendere cnari. id est.

Neque uti bona obveniunt, quæ mala sunt declinare; &, quod pulchrum est amplecti.

Irrita sed cunctos ag tant conamina.

Interpret. Sed temerario impetu, sulque deque feruntur, nihil omnino præsentientes.

Plurimos item alios versus edidit sapientissimus iste Orpheus Hæc autem omnia habemus, ex Timotheo, sapientissimo Chronographo; qui observavit, Orpheum, tot retro seculis pronunciasse, Trinitatem Consubstantialem omnia formasse

Post Gedeonem Israeli præ-

Αχθεα γῆς, εἴδωλα τετυγμένα μηδὲ διὰ μηδέν.

Ερμηνεία. Τὸ βάρος τῆς γῆς, εἶδος κατασκευασμένον, μηδὲ διὰ τί ἐγγυήσηται, μηδὲ διὰ τί ἀποθνήσκουσιν, εἰδότες.

Οὔτε κακοῖο προσερχομένοιο νοῆσαι, γινώσκοντες.

Ερμηνεία. Οὔτε κακῶν ἐρχομένων κατ' αὐτῶν αἰσθανόμενοι.

Φράδμονες ὅτε ποῖον μᾶλλα προφυγεῖν κακότητος.

Ασφαλίσασθαι, ὅτε ἀπὸ μακρόθεν πολὺ ἀποστρέψαι ἐκ τῶν κακῶν.

Οὔτε ἀγαθῶν παρεόντων ἀπιστρέψαι, ἢ εἶρξαι,

Οὔτε ἀγαθῶν ἐρχομένων, ἀποστρέψαι ἐκ τῶν κακῶν, ἢ κρατῆσαι καλόν.

Ιδρεες· ἀλλὰ μάτην ἀδήμονες, ἀ προφρονέοντοι.

Εμπφροι.

Ερμηνεία. ἀλλ' ὡς ἔτυχεν, ἅμα ἀμαθεσάτως φέρονται, μηδὲν προεννούμενοι.

Καὶ ἄλλους δὲ πολλοὺς στίχους ἐξέθετο ὁ αὐτὸς σοφώτατος Ορφεύς· ταῦτα δὲ πάντα ἐξέθετο ὁ σοφώτατος Τιμόθεος χρονογράφος, λέγων, τὸν αὐτὸν Ορφέα, πρὸ τοσούτων χρόνων εἰπόντα θεάδα ὁμόσιον [1] δημιουργῆσαν τὰ πάντα.

[2] Μετὰ δὲ Γεδεὼν, ἡγεῖτο τοῦ

---

1. δημιουργῆσαν τὰ πάντα] lego, cum Cedreno, δημιουργήσαντα τ. π.

2. μετὰ δὲ Γεδεὼν ἡγεῖτο ὁ Ισραὴλ Θῶλας] Post Gedeonem, populo Israelitico præfuit filius ejus Abimelechus: post eum vero Tholas, ut ex textu constat.

Ισραὴλ Θῶλας· ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τοῦ Θῶλα, ἦν ἐν τῇ Φρυγίᾳ χώρᾳ Μαρσύας ὁ φιλόσοφος, ὅστις ἐφεῦρε διὰ μουσικῆς αὐλοὺς ἀπὸ καλάμων· καὶ [1] ἀπενοεῖτο ἀπὸ θεῶν ἑαυτὸν, καὶ λέγων· εὗρον τροφὴν ἀνθρώποις, διὰ τοῦ μέλους τῆς μουσικῶν καλάμων. Ὡκησε δὲ ὁ αὐτὸς Μαρσύας εἰς τοὺς ἰδίους ἀγροὺς τὸ ἅπαντα χρόνον· ὅστις Μαρσύας θεοχολωθεὶς, ἐξέστη τοῦ ἰδίου νοὸς, καὶ παραφρονήσας ἔρριψεν ἑαυτὸν εἰς τὸ ποταμὸν, καὶ ἀπώλετο· ὅντινα ποταμὸν οἱ τῆς αὐτῆς χώρας Μαρσύαν καλοῦσιν ἕως τῆς νυῦ. Περὶ δὲ ἱστοροῦσιν οἱ ποιηταὶ, ὅτι πρὸς ἔριν τοῦ Ἀπόλλωνος ἦλθε· τοῦτο λέγουσι, φησὶν, ὅτι ὕστερον βλασφημήσας, ἐξέστη τοῦ ἰδίου νοὸς, καὶ ἐφονεύθη· καθὰ καὶ ὁ σοφώτατος Νῖνος συνεχάραξατο. Καὶ ὁ σοφώτατος Λουκιανὸς ἐμνημόνευσε τῆς ἱστορίας ταύτης· ὅστις εἶπεν, αὐτὸν [2] ἀπὸ Χαλχίδος εἶναι.

Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τοῦ Θῶλα ἦν Ἡρακλῆς ὁ ἥρως, καὶ οἱ ἀργοναῦται, οἱ περὶ Ἰάσονα τὸν Θέσσαλον, καὶ Κάστορα καὶ Πολυδεύκην, καὶ Ὕλαν, καὶ Τελαμῶνα, καὶ τοὺς λοιποὺς. οἵτινες διαβάντες τὸν Ἑλλήσποντον, ἀπὸ

fuit Tholas: cujus temporibus floruit in Phrygia Marsyas Philosophus. Hic Musicæ gnarus, fistularum fabricam ex calamis excogitavit. Inde elatior factus, Dei nomen sibi arrogavit: *Alimenta*, inquiens, *hominibus harmonica Fistularum modulatione inveni*. Hic vitam suam totam in prædiolis suis transegit: Cæterum Deo tandem infensus cum esset, mente captus est; insaniaque percitus in fluvium se projecit, ibique periit. Fluvium autem hunc incolæ, Marsyam, ad hunc usque diem vocitant. Marsyam hunc cum Apolline certasse fabulantur Poëtæ; eo quod, ob blasphemiam in Deum, vesania percitus interierit: uti scriptum reliquit sapientissimus Ninus. Historiæ etiam hujus meminit sapientissimus Lucianus; qui, à Chalcide eum fuisse, asserit.

Temporibus autem Tholæ, innotuerunt Hercules Heros, & Argonautæ; nempe Jason Thessalus, Castor, & Pollux, Hylas, & Telamon, aliique: qui, Hellesponto trajecto, à

---

1. ἀπενοεῖτο ἀπὸ θεῶν ἑαυτὸν] lego, ἀποθεῶν ἑαυτὸν. ut sensus verborum sit; eoque audaciæ, sive impudentiæ, devenit, ut se Deum prædicaret. Ἀπόνοια enim apud Autorem nostrum ubique, pro confidentia, sive Audacia, usurpatur: unde infra, lib. 5. p. 71 habemus, ἀπονενοημένος πολεμιστὴς, in bello audax. Ulissem etiam ad Circen ingredientem, μετὰ ἀπονοίας Ἀχαικῆς, Græca sua fretum confidentia, introducit, p. 86. Eod. lib. verum hujusmodi exemplа hic frequenter tibi occurrent. Marsyæ fabulam, inter alios, late prosequitur Jo. Tzetz. Chil. 1. Hist. 15.

2. ἀπὸ Χαλχίδος εἶναι] Cedren. habet, Κολχίδος.

Cyzico, Helleſponti rege, bello ſtatim impetiti ſunt. Navali itaque pugna commiſſa; Cyzicum regem interfecerunt; noctuque egreſſi, primariam Helleſpontiacæ ditionis urbem, Cyzicum, ceperunt. Edocti vero à Civibus, urbiſque Primoribus, Cyzicum illum eſſe, quem interfecerant, ſummo affecti ſunt dolore; eo quod ſibi genere propinquus fuiſſet, & à regione ſua oriundus. Erroris itaque mutui poſtulata venia, culpam deprecati ſunt: fanum denique in urbe Cyzico condiderunt. Argonautæ vero Oraculum, ad Pythias Thermas ſitum, profecti, ſacriſque rite peractis, Apollinem interrogarunt, dicentes. "Dic nobis Vates, Titan, "Phœbe, Apollo, cui dicandum eſt hoc Fanum; & quale erit. Hujuſmodi autem à Pythia tulerunt reſponſum "Vos "quidem, quæ ad virtutem, "& decorem incitant, proſequimini Ego itaque trinum "unum Deum, ſolum in alto "regnantem illum vobis de"nuncio. Cujus immortale

πνες ι ἀνιόντες τ Ελλήσποντον, ἐπολεμήθησαν ἐξαίφνης ὑπὸ Κυζίκου, βασιλέως τ Ελλήσποντου. Καὶ συσχρέσαντες ναυμαχία, ἐφόνευσ τὸν Κύζικον βασιλέα· καὶ εἰσελθόντες νυκτὸς, παρέλαβον τὴν Κύζικον, μητρόπολιν τῆς Ελλησπόντου ἐπαρχίας. Καὶ μεμαθηκότες ὑπὸ τῶν πολιτῶν, καὶ τῶν συγκλητικῶν, ὅτι Κύζικός ἐστιν ὁ σφαγεὶς παρ' αὐτῶν, ἐπένθησ δὲ αὐτὸν, ὅτι συγγενὴς αὐτῶν ὑπῆρχε, καὶ ἐκ τ αὐτῶν χώρας ἔφερε τὸ γένος. Καὶ ἤτουν συγγνώμην τῆ τῶν ἀμφοτέρων ἀγνοίᾳ, καὶ ἀπολογησάμενοι πρὸς τέτους, ἔκτισ ἐν τῆ αὐτῆ Κυζίκῳ πόλει, μέγ τ νίκλιν, ἱερόν· καὶ ἀπελθόντες οἱ ἀργοναῦται εἰς τὸ μαντεῖον, [2] ἔνθα λέγεται τὰ Πύθια θερμά· καὶ ποιήσαντες θυσίαν, ἐπερώτησαν λέγοντες ταῦτα. Προφήτευσον ἡμῖν σεμνὴ τα, Τιτᾶν, Φοῖβε Απόλλον, τίνος ἔσαι δόμος ὅδε, [3] εἰ τί δὲ ἔσαι; Καὶ ἐδόθη αὐτοῖς χρησμὸς παρὰ τῆς Πυθίας ἔτος. "Οσα μὲ πρὸς ἀρετὴν, καὶ κόσμον "ὄρωρε, ποιεῖτε. [4] Ἐγὼ γὰρ ἐπεθυδίω, "πρὶς ἕνα, μοῦνον, ὑψιμέδοντα θεὸν, "ὃς λόγος ἄφθιτος [5] ἐν ἀθανὴ κόρῃ

---

1. ἀνιόντες τ Ελλήσποντον] ὁ Ελλήσποντος, Mare, ἡ Ελλήσποντος regio, ſic dicta. Stephan. de urb. Ελλήσποντος, ἡ χώρα, ἡ περικλυσθεῖσα τῷ πελάγει.

2. ἔνθα λέγεται τὰ Πύθια θερμὰ] Procopius de Juſtiniani Ædific. Πηγαὶ δὲ θερμῶν φύσει ἐν Βιθυνοῖς ὑδάτων ἀναβλυσάνουσιν, ἐν χώρᾳ ὀνόματι ἐπονομάζεται Πύθια. Oraculum vero ibi olim fuiſſe, unde forte locus nomen habuerit, tum ex Noſtro, tum ex ipſa vocis notatione apparet.

3. εἰ τί δὲ ἔσαι;] ἴσως, ἢ τίδ' ἔσαι;

4. Ἐγὼ δὲ ἐπεθυδίω πρὶς ἕνα] Cedren. ἐφετμέω πρὶν ἕνα.

5. ἐν ἀθανὴ κόρῃ ἔγκυμος] leg. cum Cedreno, ἀθανεῖ κόρῃ ἔγκυος.

"ἔγκυμος

"ἔσχυμος ἔσαι. Οὗτος, ὥσπερ τό-
"ξον πυριφόρον, μέσον διαδρα-
"μὼν ἅπαντα κόσμον, 1 ζωγρεύσας
"παρὶ προσάξει δῶρον. Αὐτῆς ἔσαι
"δόμος, Μαρία δὲ τὄνομα αὐ-
τῆς. Καὶ γράψαντες τ χρησμὸν οἱ
ἥρωες ἐν λίθῳ, ἥτοι 2 μαρμύρῳ, χαλ-
κέοις γράμμασιν, 3 ἔθηκαν αὐτὸ ὑ-
πέρθυρον τ ναῦ, καλέσαντες τ οἶκον
Ρέας μητρὸς θεῶν. Ὅσις οἶκος μ
χρόνῳ πολλῷ ἐγένετο ἐκκλησία τῆς
ἁγίας κ θεοτόκου Μαρίας, ἐπὶ Ζήνω-
νος βασιλέως.

Οἱ δ Αργοναῦται ἐκ τῆς Ελλη-
σπόντου ἐξορμήσαντες, κατέπλευσαν
ὀπὶ τὰς Πριγκιπίους νήσους· κ ἐκεῖ-
θεν 4 ἀνῆλθον τ Χαλκηδόνος πλοῦ,
περᾶσαι βουλόμενοι 5 τ ἀνάπλουν τῆς
Ποντικῆς θαλάσσης. Καὶ ἐπολεμή-
θησ πάλιν ὑπὸ τοῦ Αμύκου· καὶ φο-
βηθέντες τὸν ἀνδρὸς τὴν δύναμιν,
κατέφυγον ἐν κόλπῳ τινὶ καταλσῳ,
δασυτάτῳ πάνυ καὶ ἀγρίῳ· κ ἐθε-
άσαντο ἐν ὁπτασίᾳ δυνάμιν τινα, ὡς
ἐκ τοῦ ἐρανοῦ, προσπελάσασ πρὸς
αὐτοὺς, ἀνδρὸς φοβερῦ, φέροντ τοῖς
ὤμοις πτέρυγας ὡς ἀετοῦ. Ὅσις
ἐχρημάτισεν αὐτοῖς τ κτ τοῦ Αμύ-
κου νίκην. Οἵτινες θαῤῥήσαντες,

"verbum paritura est virgo
"intacta: quod, ceu sagitta
"flammifera, medium pene-
"trabit orbem, totumque cap-
"tivum obtinens, Patri dono
"dabit: Virgini huic sacranda
"est domus; Maria vero no-
"men ejus. Responsum hoc
æreis literis marmore exara-
tum, illi in superiore portæ Fa-
ni limine posuerunt; Domum-
que ipsam, Rheæ, matris Deo-
rum vocarunt. Quæ quidem
Domus, longo post tempore,
Zenone imperante, in Ec le-
siam S. Virginis Deiparæ, Ma-
riæ, facta est

Argonautæ vero ex Helles-
ponto solventes, ad Princi-
cipes Insulas iter direxerunt:
hinc vero abeuntes, & Chal-
cedonensem Pontici maris
Trajectum transire volentes,
ab Amyco, ipsos armis pe-
tente, prohibiti sunt. Cujus
quidem formidantes poten-
tiam, in sinum quendam,
desertum satis, atque incul-
tum, nemoribusque obsitum,
subduxerunt sese. Ecce autem
spectrum quoddam cœlitus de-
lapsum, visu terribile humeris-
que pennas gerens aquilinas,
sibi appropinquare conspicati
sunt. Ab hoc autem divinitus
admoniti de victoria, quam ab

1. ζωγρεύσας] Scr. ζωγρήσας.

2. μαρμύρῳ] μαρμάρῳ.

3. ἔθηκαν αὐτὸ ὑπέρθυρον τ ναῦ] Cedren. habet, εἰς τὸ τοῦ ναοῦ ὑπέρθυρον.

4. ἀνῆλθον τ Χαλκηδόνος πλοῦν] ἐπὶ, aut præpositio hujusmodi alia hîc deesse videtur.

5. τ ἀνάπλουν τ Ποντικῆς θαλάσσης] De Anaplo Pontico, vide P. Gyllium, de Bosporo Thracio, l. 2.

Amyco

Amyco reportaturi erant, vires resumebant: prælioque cum eo commisso Amycum devictum interfecerunt. Grata deinde solventes, templum condiderunt, loco eodem, quo spectrum ipsis sese exhibuerat; statuam etiam erigentes, quæ speciem visæ à se potestatis referebat. Fanum autem ipsum, ab salute ibi parta, Sosthenium nominarunt: quo nomine etiam ad hunc usque diem locus iste vocatur. Templum hoc deinde, cum Byzantium imperii sedes fieri cœpit, instauravit Constantinus M Imperator qui Christianus factus, statuæ figuram ibi positæ, ubi, itinere illac facto, forte observasset; Angeli speciem, in habitu Monachi Christiani statim agnovit. Attonitus vero ad loci, structuræque reverentiam; precibus scire petiit, qualisnam esset Angelicæ Virtutis Effigies. Discumbens vero in eo loco, per somnium edoctus est Angeli nomen: experrectus itaque, locum statim adornavit; fusisque ad Orientem versus precibus, locum

συνέβαλον τῷ Ἀμύκῳ· καὶ νικήσαντες αὐτόν. Καὶ εὐχαεισῆντες ἔκτισε ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, [1] ὅπου τὴν δύναμιν ἐφάνησαν, ἱερόν· ποήσαντες ἐκεῖ ἐκτύπωμα τῆς παρ' αὐτῶν θεασθείσης δυνάμεως, καλέσαντες τὸ αὐτὸ τόπον, ἢ τὸ ἱερὸν αὐτό, [2] Σωσθένιον, διότι ἐκεῖ φυγόντες ἐσώθησαν· ὅστις τόπος ἕως νέχληται, ἕως τῆς νῦν. ὅπερ ἱερὸν μὴ τοῦ βασιλεύσαι Βυζάντιον, ἐθεάσατο ἀπηγθὼν ἀσφαλίσασθαι αὐτῷ Κωνσταντῖνος ὁ μέγας βασιλεύς· ὃς ἡνίκα χριστιανὸς, καὶ τῷ ἐκτυπώματι τῆς σκήνης ἐντυχὼν, τῷ ἔξω πεκεῖ, εἶπεν, ὅτι ἀγγέλου σημεῖον, σχήματι μοναχοῦ [3] παρὰ τὸ δόγματος τῶν Χριστιανῶν. Καὶ ἐκπλαγεὶς ὅτι τῷ τόπῳ, καὶ τῷ κτίσματι· καὶ ἐξάπινα γνῶναι, ποίας ἐστὶ δυνάμεως ἀγγέλου τὸ ἐκτύπωμα, παρεκοιμήθη τῷ τόπῳ. Καὶ ἀκούσας ἐν ὁράματι τὸ ὄνομα τῆς δυνάμεως, ἐξ ὕπνου ἐγερθεὶς ἐκόσμησε τὸν τόπον, [4] ποιήσας καὶ ἀναβολὰς εὐχῶν. καὶ ἐπωνόμασε τὸ εὐκτήριον,

---

1. ὅπου τὴν δύναμιν ἐφάνησαν] δύναμις, pro spectro, spiritu, Dæmone, seu apparitione quadam, apud hunc Autorem frequenter usurpatur.

2. Σωσθένιον] Σωσθένιον. Locum hunc Sosthenium corrupte vocari asserit P. Gyllius, de Bosp. Thrac. lib. 2. cap. 14. qui etiam Leosthenium, eum appellandum contendit. Ex ejusdem tamen locorum descriptione *Sosthenium* idem potius esse videtur cum vico *Michaelio*, quem ejusd. lib. c. 10. describit: ibi enim Michaeli Archangelo ædem olim extruxisse à Sozomeno perhibetur Constantinus M. de quo paulo infra Autor noster.

3. παρὰ τὸ δόγματος τῶν Χριστιανῶν] locus mutilus: ἐστὶ, aut quid tale supplendum videtur.

4. ποιήσας καὶ ἀναβολὰς εὐχῶν] pro his, Cedrenus habet, καὶ τὸ μὲν θυσιαστήριον πρὸς ἀνατολὰς ὁρᾷν ἐτύπωσε.

ἥτοι

τοι τ τόπον τῦ ἁγίυ ἀρχαγέλυ Μιχαήλ.

Οἱ δὲ Αργοναῦται, μ τὸν νίκην τ Αμύκυ, ἐκεῖθεν ἐξορμήσαντες, 1 ἐπὶ τ Ποντικὸν ἀνέπλευσαν, διὰ τὸ χρύσεον δέρας. οἵπνες ἔλαβον αὐτὸ, καὶ τὴν μηδίαν τὴν τ Αἰήτυ θυγατέρα, βασιλέως τ Σκυθίας, ἀπὸ Κολχίδ χώρας· ὅθεν ἐπορεύθησαν τὰ κτ Ιάσονα, καὶ 2 Γλαύκην, καὶ τ Κρέοντ θυγατέρα, βασιλέως τ Θεσσαλίας, τὸν καὶ ἔμπρησθεῖσ ἐκ συμβάντ πνὸς, ἅμα τῷ πατρὶ, ἐν τοῖς ὑμεναίοις· καὶ τὰ ἄλλα τ ἱστορίας, ἅπνα ὁ σοφώτατ Απολλώνιος ὁ ἱστορικὸς συνεγράψατο.

3 Μετὰ δ Θῶλαν, ἦγεῖτο τ Ισραὴλ Αἴγλωμ ὁ Ζαβυλωνίτης· ἐν ἐκείνοις δὲ τοῖς χρόνοις ἦν παρ' Ελλησι μάντις ἄλλη, Σιβύλλα ἡ Ερυθραῖα. Εν οἷς χρόνοις ἐβασίλευσε τῆς Φρυγίας ὁ Τρῶος, 4 ὃς ἐγένετο πατὴρ Ιλίυ, καὶ Γανυμήδους. ἔκτισε πόλεις δύο, τὴν Τροΐαν, εἰς ὄνομα ἴδιον, καὶ τὸ Ιλιον, εἰς ὄνομα Ιλίυ τῦ μείζονος αὐτῦ υἱοῦ. Οὗτος πληρώσας τὰ τείχη τ πό-

illum in Oratorium fecit, Sancto Michaeli Archangelo ſacrum.

Argonautæ vero, poſt Amycum victum, illinc diſcedentes, in mare Ponticum advecti ſunt, indeque ad Colchidem, aurei velleris cauſa: quod & inde ſecum reportarunt, una cum Medea, Aetæ Scytharum regis filia. Hinc orta ſunt, quæ de Jaſone, & Glauca, Creontis Theſſalorum regis filia, traduntur, quæ caſu quodam, cum patre ſuo, inter ipſa Nuptiarum ſolennia, igne conſumpta periit: quæque alia huc faciunt nonnulla, quæ ſcripta nobis reliquit Apollonius, ſapientiſſimus Hiſtoriographus.

Thola mortuo, Iſraeli præfuit Æglom Zabulonites. Illis autem temporibus apud Græcos floruit Sibylla alia, Erythræa dicta: quo tempore etiam Phrygiæ imperavit Tros, Ili, & Ganymedis pater. Hic vero duas condidit urbes; Troiam, à nomine ſuo, & Ilium, ab Ilo, filio natu majore vocatum. Ubi vero urbium mœnia ad exitum per-

1. ἐπὶ τὸν Ποντικὸν ἀνέπλευσαν] Supple, ἐλάασαν, ex Cedreno.

2. Γλαύκην, καὶ τ Κρέοντ θυγατέρα] καὶ, hoc loco παρέλκει: Glauca enim ipſa Creontis fuit filia. Fabulam habes apud Apollonium Rhod. & apud Iſac. Tzetzem in Lycophron.

3. μετὰ δὲ Θῶλαν ἦγειτο τ Ισραὴλ Αἴγλωμ ὁ Ζαβυλωνίτης] Poſt Tholam quidem, interjectis tamen Jairo, Jeptha, & Eſſebone, populum Iſraeliticum judicavit Elon Zabulonites, per annos decem: ut videre eſt Jud. cap. 12. v. 11. Verum hæc omnia ſubſultorie ab Auctore tradita ſunt.

4. ὃς ἐγένετο πατὴρ Ιλίυ] Scr. Ιλυ. Scrib. etiam Τρὼς ubique, non Τρῶος, uti noſter habet.

duxiſſet, Reges Europæos omnes, præter Tantalum, Mycenarum regem, ad ſe vocavit: quod ægre ferens Tantalus, Troem deinceps infenſiſſimum habuit. Tros autem, ante jacta urbium fundamina, Jovis Europæi Templo victimas, & dona miſſurum ſe voverat. Biennio itaque poſt mœnia abſoluta, filium ſuum minorem Ganymedem, (quem, quod formoſus eſſet, & minorennis, valde charum ſibi habuit,) L ſatellitibus ſtipatum mittit, ut Jovi Europæi dona adferret; &, ex voto Patris, ſacra perageret. Ille igitur, mari trajecto ad Templum Jovis iter inſtituit. Quod ubi inaudiſſet Tantalus, ſuſpicatus eum Europæ exploratorem ſuperveniſſe, plurimos ſtatim armatos emiſit, qui Ganymedem, ſocioſque rapuerunt, antequam Jovis Fanum attigiſſent. Ganymedes autem metu correptus, in morbum incidit: interrogatus autem à Tantalo, qua tandem ſpe fretus aliena regna exploratum venire auſus ſit? reſpondit, ſuſcepti itineris cauſam ſibi, ſociiſque, ſolam eſſe, ut Jovi ſacra fa-

λεων, τὸς τοπαρχουντας, ἤτοι βασιλεύοντας τῆς Εὐρώπης χώρας [1] πάντας προετρέψατο, δίκα τ Ταντάλου, βασιλέως τῆς Μυκηναίων χώρας. Καὶ πρὸς τοῦτο ἐλυπήθη ὁ Τάνταλος, καὶ ἔχειν ἔχθραν μεγάλην πρὸς αὐτόν· ἦν δὲ ταξάμενος ὁ Τρῶος, [2] πρὸ τοῦ ἄρχεται κτίζειν τὰς πόλεις, δῶρα πέμψειν, καὶ θυσίας ποιεῖν ἐν τῷ ἱερῷ τ Διὸς τοῦ εἰς τ Εὐρώπην χώραν· ὅστις πληρώσας τὰ τείχη, μετ' ἐνιαυτὸν ἔτη ἔπεμψε [3] τ ἴδιον αὐτοῦ ἀδελφὸν τ μικρότερον, τ λεγόμενον Γανυμήδην, (ὃν ἠγάπα, ὡς σύμπεπτῶν, καὶ μικρότερον,) εἰς τὸ ἀπενέγκαι τὰ δῶρα εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Διὸς, καὶ πληρῶσαι τὴν θυσίαν τ τάγμα[τος]· δεδωκὼς αὐτῷ ἄνδρας ν.' καὶ ἀντιπεράσας τ θάλασσαν, ἀπήρχετο ὅπως τὸ ἱερὸν τ Διός. Μαθὼν δὲ ὁ Τάνταλος, νομίσας ὅτι κατασκοπῆσαι ἦλθε τ Εὐρώπην χώραν, ἔπεμψε πολλοὺς [4] ὁπλισμένους, καὶ ἥρπαζε τ Γανυμήδην, πρὸ τοῦ φθάσαι τὸ ἱερὸν, καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ. Ὁ δὲ Γανυμήδης ἐκ τ δειλίας ἠρρώστησεν· ἐπηρώτησε δὲ αὐτὸν ὁ Τάνταλος, λέγων· Ἐν ἀλλοτρίοις βασιλείοις πῶς ἐτόλμησας ἐλθεῖν κατάσκοπος; Καὶ εἶπεν αὐτῷ, ὅτι, θυσίας χάριν τοῦ Διὸς ἦλθον ἐγὼ,

1. πάντας προετρέψατο] ad ſe vocavit, ſc. εἰς τ ἐξαγνισμὸν, ut habet Cedrenus.

2. πρὸ τοῦ ἄρχεται κτίζειν] Scr. ἄρχασθαι.

3. τ ἴδιον αὐτοῦ ἀδελφὸν] memoria lapſus eſt librarius: Scr. υἱὸν. Cæterum de Tantalo, vide Euſeb. Chron. l. poſt p. 84. & Scaliger. in locum: item Cedren. Jo. Tzetz. p. 87. Nat. Comit. p. 335. Helvic. p. 31.

4. ὁπλισμένους] Scr. ὡπλισμένους.

καὶ

καὶ οἱ μετ' ἐμοῦ. Καὶ γνοὺς τοῦτο ὁ Τάνταλος, ἐκέλευσεν αὐτῷ ὑπομεῖναι, καὶ ἀνεθῆναι διὰ τὴν νόσον. Ὁ δὲ αὐτὸς Γανυμήδης, τρεῖς ἡμέρας ἀσθενήσας, τελευτᾷ· καὶ ἐκέλευσεν ὁ Τάνταλος ἀποδοθῆναι ἃ ἤνεγκε δῶρα, καὶ τὴν θυσίαν, εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Διός· καὶ τὸ λείψανον τοῦ αὐτοῦ Γανυμήδους τεθῆναι ἔσω ἐν τῷ ναῷ τοῦ Διὸς, πρὸς πυλῶν. οἱ δὲ μετ' αὐτοῦ ἀποσταλέντες, ποιησάντες αὐτῷ σόρον, ἔθηκαν αὐτὸν, ὑπογράψαντες ἐν αὐτῷ· Τρῶος βασιλεὺς Ασίας, σὺν τῇ θυσίᾳ, τὸν ἐνταῦθα κείμενον Γανυμήδην, υἱὸν αὐτοῦ, ἀνέθετο Διΐ.

Τοῦτο δὲ ἐποίησεν ὁ Τάνταλος, πρὸς θεραπείαν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ· ἐπεὶ ἦν γὰρ ἔθος Ελλησι, θάπτειν ἔνδον ἱερῶν οἴκου λείψανον θνητοῦ ἀνθρώπου, διὰ τὸ μὴ κοινοῦσθαι τὰ θεῖα. Ταῦτα δὲ συνεγράψατο ὁ σοφώτατος Δίδυμος, ὁ Ισορικὸς χρονογράφος. Λέγουσιν ἔν τινες τὸν Γανυμήδην ἁρπαχθέντα ὑπὸ αἰετοῦ διὰ τὸ συμβὰν αὐτῷ ὀξύτατον τοῦ θανάτου.

Μετὰ δὲ Τρῶον, ἐβασίλευσε τῆς Φρυγῶν ὁ Ιλιος· ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ ἐλαλεῖτο ἡ νίκη τοῦ ἀγῶνος Πέλοπος τοῦ Λύδου, καὶ Οἰνομάου τοῦ Πισαίου, ὑπολειφθεῖσα ἐν 1 τῇ Ιλιακῇ ἑορτῇ· ἅπερ συνεγράψατο Χάραξ ὁ ἱσορικός.

Μετὰ δὲ τοὺς χρόνους τούτους ἦν

cerent. Quo audito, Tantalus manere illum juſſit, morbique ſui curam habere. At vero Ganymedes, ubi triduum infirmitate ſua laboraſſet, animam efflavit Tantalus autem dona quæ attulerant, victimaſque, ad Jovis fanum deportanda curavit: Ganymedis etiam reliquiis in eodem Jovis templo, honoris cauſa, inhumatis. Qui autem ſocii erant itineris, Monumentum ei extruxerunt, hoc inſcriptum Epitaphio "Tros Rex Aſiæ, "Ganymedem filium, heic "jacentem, cum victimis, "Jovi ſacravit.

Hoc vero à Tantalo factum eſt, ut officiis hiſce Patrem ejus ſibi conciliaret: alias enim Græcis hominibus receptum non fuit, ut Mortalis cujuſvis reliquiæ intra ſacrum Ædem reconderentur; ne ſic Divina polluerentur. Et iſta quidem memoriæ mandavit Didymus ſapientiſſimus Hiſtoricus Chronographus. Hinc nonnulli fabulantur, Ganymedem ab Aquila raptum fuiſſe, eo quod morte obierit repentina.

Poſt Troem, ad Phrygiam regnavit Ilus: quo tempore celebrabatur Triumphus ille Agoniſticus Pelopis Lydii, contra Oenomaum Piſæum, in Feſto ſolis agitatus: ſicuti hæc nobis tradidit Charax Hiſtoriographus.

Poſt hæc Iſraeli Dux fuit,

1. τῇ Ιλιακῇ ἑορτῇ] Scr. Ηλιακῇ.

& Judex, Sampſon; vir ſtrenuus, & Myſticus, mirandaque faciens; uti habetur in Hebraicis Scriptis: Quo tempore etiam Ægyptiis imperavit Lapathus. Duos hic habuit filios; Achæum, & Laconem: moriturus itaque juſſit, regnum ſuum, regionemque, filios duos inter ſe dividere. Achæus igitur, patre demortuo, regionem totam in duas partes diſtribuens, fratri ſuo Laconi alteram tradidit. Is vero regionis partem, quæ ſibi obtigerat, à nomine ſuo, Laconiam vocavit: ubi & urbem maritimam condidit, quam Githilliam appellavit: & regnavit ibi per annos XXXIII. Poſt hunc ad Laconiam regnarunt plurimi alii, uſque ad Theſtium, Laconum regem; qui, juxta ripam fluminis Eurotæ, urbem extruxit; quam ex nomine ſuo, Theſtiam vocavit. Habuit autem Theſtius iſte filias, admirandæ formæ, tres; Ledam ſcilicet, Clytiam, & Melanippen, quæ &, *pulcherrimæ Laconides*, appellabantur. Ex his Ledam pater locavit cuidam, nomine Tyndaro; qui, poſt mortem Theſtii, Laconibus imperavit. Tindarus au-

κειτης ϗ ἡγέμωνος τῦ Ισραὴλ Σαμψὼν, ἀνὴρ ἰσχυραῖος, ϗ μυστικὸς, ϗ θαύματα ποιῶν· καθὰ ἐν τῇ Ἑβραϊκῇ ἐμφέρεται συγγραφῇ. Ἐν οἷς χρόνοις 1 ἐβασίλευσε τ̃ Αἰγύπτυ χώρας ὁ Λάπαθος· ἔσχε δὲ υἱὸς δύο, 2 τ̃ Αχαὸν, ϗ τ̃ Λάκωνα. Μέλλων δὲ τελευτᾶν, ἐκέλευσε τοῖς ἑαυτῦ υἱοῖς, διαμερίσασθαι τὸ βασίλειον αὐτῦ, ϗ τὴν χώραν, εἰς δύο· ὅπως Αχαὸν, μετὰ τὴν τελευτὴν τῦ αὐτῦ πατρὸς, διαμερίσας τ̃ χώραν πᾶσαν εἰς δύο, ἔδωκε τῷ αὐτῦ ἀδελφῷ Λακώνι τὸ ἥμισυ τ̃ χώρας ἐκ τῆς πατρικῆς αὐτῶν βασιλείας. Καὶ ἐκάλεσε τ̃ ὑπ' αὐτῦ βασιλευομένην χώραν, εἰς ὄνομα ἴδιον, Λακωνικήν· ϗ ἐβασίλευσε Λακὼν ἔτη λγ', ϗ κτίζει πόλιν, 3 ὀνόματι Γιθιλλίαν, εἰ τ̃ πάραλον. Καὶ μετ' αὐτὸν ἐβασίλευσε Λακώνων ἄλλοι πολλοὶ, ἕως τ̃ βασιλείας τ̃ Θεστίυ, βασιλέως Λακώνων· ὃς ἔκτισε πόλιν, εἰς ἴδιον ὄνομα, Θεστίαν, παρὰ τ̃ ποταμὸν τ̃ λεγόμενον Εὐρώταν. Καὶ ἔσχεν ὁ αὐτὸς Θέστιος θυγατέρας τρεῖς, 4 εὐπρεπεῖς πᾶσι ὑπερβολῇ, τ̃ Λήδαν, ϗ τ̃ Κλυτίαν, ϗ τ̃ Μελανίππην· αἵτινες ἐκαλοῦντο, παρ' ἴσους Λακωνίδες. τ̃ δ' Λήδαν ἐξέδωκεν ὁ πατὴρ αὐτῆς Θέστιος πρὸς γάμον τινὶ ὀνόματι

1. ἐβασίλευσε τ̃ Αἰγύπτυ χώρας ὁ Λάπαθος] Scribend. cum Cedreno, τῆς Εὐρώπης χώρας.

2. τ̃ Αχαὸν] Ita etiam infra. Cedrenus tamen eum Αχαιὸν vocat.

3. ὀνόματι Γιθιλλίαν] Cedrenus Γαθιλίαν vocat.

4. εὐπρεπεῖς πᾶσιν ὑπερβολῇ] præpoſitio hic excidit; ſupple εἰς, uti habet Cedren. εὐπρεπεῖς εἰς ὑπερβολήν.

1 Τωνδαρέῳ

[1] Τυνδαρίῳ· ὅσις, μὴ τὴν τελευτῶν τῆ θεσίᾳ, ἐβασίλευσε τῆς Λακώνων χώρας. Εἶχε δὲ [2] θυγατέρας ἐκ τῆς Λήδας ὁ αὐτὸς Τυνδαρεὼς, ὀνόματι Κλυταιμνήστραν· ἥντινα, μὴ χρόνον αὐξηθεῖσαν, ἠγάγετο γυναῖκα Αγαμέμνων, ὁ βασιλεὺς τῆς Μυκηναίων χώρας. Η δὲ ἐπορνεύθη, μοιχευθεῖσα ὑπὸ πυκνὸς νεωτέρου συλλήπτορος, ὀνόματι Κύκνου, υἱῆ Εδηρίονος, βασιλέως τῆς Αχαΐας, τῆ καταγομένη ἐκ τῆ Πίνδου Διὸς, Τυνδαρίῳ, μὴ τῆς Λήδας ἀνδρὸς, ἀγνοοῦντος τὴν μοιχείαν. Η δὲ Λήδα ἐπορνεύθη, μετεωριζομένη ἐν θεατείῳ ἰδίῳ, κειμένῳ παρὰ τὴν Εὐρώταν ποταμόν· ἡνίκα ἔλαθε γενομένη ὑπὸ Κύκνου τοῦ μοιχῆ, υἱῆ Εδηρίονος βασιλέως, ἔτεκεν ἐν ἑνὶ τοκέτῳ τρέφη τρία: Κάστορα, καὶ Πολυδεύκην, καὶ Ελένην. Ηπις Ελένη εἰ ἔχει φοβερὸν κάλλος, ἣν ἐξέδωκε μὴ ταῦτα ὁ αὐτὸς Τυνδάρεος εἰς γάμον Μενελάῳ, τῷ βασιλεῖ τῆς Αργείων, [3] σωτῆρι μὲν Αγαμέμνονος· καθὼς Παλαίφατος ὁ σοφώτατος συνεγράψατο. ὅπ μάτην οἱ ποιηταὶ ἱστοροῦσι ποιητικῶς, λέγοντες, ὅτι ὁ Ζεὺς γέγονε Κύκνος, καὶ Λήδαν ἤχμασε.

tem ex Leda filiam habuit, nomine Clytemneſtram; quam poſt temporis adultiorem factam, in uxorem duxit Mycenarum rex, Agamemnon. At vero Leda, inſcio marito, vitiata eſt à nobili quodam juvene, nomine Cygno, filio Ederionis, Achæorum regis, à Jove Pico oriundi. Vitiabatur autem Leda, in ædibus ſuis ſuburbanis, ad Eurotam fluvium ſitis, ubi oblectationis cauſa tunc temporis morabatur. Gravida autem facta, à Cygno, Ederionis regis F. uno partu tres inde edidit infantes; Caſtorem, Pollucem, & Helenam, mirandæ formæ virginem: quam poſtea Tyndarus Menelao, Argivorum regi, Agamemnonis connutritio, in uxorem dedit: uti memoriæ prodidit ſapientiſſimus Palæphatus: illud etiam teſtatus, fruſtra ſe Poetas habuiſſe, in fabula illa, de Leda, à Jove in Cygnum verſo, compreſſa.

---

1. Τυνδαρίῳ] Scr. Γυνδάρεῳ.

2. θυγατέρας] Scr. θυγατέρα.

3. σωτῆρι μὲν Αγαμέμνονος] Σωτῆρος Agamemnonis. Menelaum appellat, eo quod, ut ipſe putavit, non fratres erant ſed, apud Atreum, Agamemnonis patrem, Menelaus Pliſthenis F. una cum Agamemnone enutritus fuerit: ut infra expreſſe dicit lib. 5. Cæterum an hæc etiam Palæphati, quem noſter citat, mens fuerit, penitus neſcimus: ex libris enim περὶ ἀπίστων quinque, quos Suida teſte conſcripſit, unicus tantum nunc extat, qui primus erat. Revera tamen & Agamemnon, & Menelaus Pliſthenis filii, Atrei vero nepotes erant; adeoque non Connutritii tantum, ſed fratres germani.

Sampſonis autem temporibus, in Phrygia regnavit Dardanus, Ili filius.

Eodem etiam tempore ad Græciam regnavit Abas quidam, per annos XXIII, poſt eum, Prœtus, annos XVII. Hujus uxor Sthenebœa, quæ & Antia dicta eſt, Bellerophontem deperibat, mittit igitur qui eum ſollicitarent; ſed Bellerophon, votis ejus annuere nolens reſpondit, Prœtus, inquiens, antequam Rex eſſet, me expoſitum reperit, & apud ſe domi enutrivit; nec minus charum habuit convictorem, quam ſi filius ejus fuiſſem, Egone igitur, ut in hunc virum tale aliquid committerem? Abſit hoc ab homine Græco. Hæc ubi audiſſet Sthenebœa (metuens, ne forte libertate, quam apud Prœtum, tanquam filius habuit, uſus, ſe ab uxore ejus ad amplexus ſuos ſollicitatum eſſe aperiret:) clam apud virum criminatur eum; Bellerophon, inquiens, perdite me amans, involat in amplexus: timeoque, ne ab ejus veneficio, brevi peritura ſim; dum tui amans, caſtitatem meam

Τῆς δὲ τῆς Φρυγῶν χώρας, ὅπ τῆς χρόνων τῦ Σαμψών, [1] ἐβασίλδσε Δάρδανος, υἱὸς Ιλίυ.

Ἐν αὐτοῖς δὲ τοῖς χρόνοις ἐβασίλδσε [2] τῆς Ελλήνων, τῦτ' ἔστι, τῆς Ελλάδος, τὸς ὀνόματι Αβας ἔτη κγ'. καὶ μετ' αὐτὸν ἐβασίλδσεν ὁ Προῖτος ἔτη ιζ'. τούτου ἡ γυνὴ ἡ Σθενέβοια, ἡ καὶ Αντεία, ἐφίλησε τὸν Βελλεροφόντιν· καὶ προσέπεμψεν αὐτῷ πινὰς, καὶ ὐκ ἐπείθη. λέγων, ὅτι χαμαίρετόν με εὗρεν ὁ βασιλεὺς Προῖτος πρὸ τῆς βασιλείας αὐτῦ, καὶ ἀνεθρέψατο, καὶ τιμῆς με ἠξίωσεν ὡς υἱῦ, σωφρονεῖν αὐτῷ· καὶ προάξω τι τοιῦτον κατ' αὐτοῦ; ὐκ ἔστι νόμος Ελλησι. Καὶ τοῦτο ἀκούσασα ἡ Σθενέβοια, (λογισαμένη μήποτε, ὡς ἔχων παῤῥησίαν ὡς πρὸς αὐτὸν, εἴπῃ αὐτῷ ὅτι προσέπεμψεν αὐτῷ πινὰς, ὡς ἐρῶσα αὐτοῦ·) λάθρα εἶπε τῷ ἰδίῳ ἀνδρὶ, ὅτι ἐρᾷ μου ὁ Βελλεροφόντης, καὶ ἐπέρχεταί μοι· καὶ, μὴ φάρμακόν μοι δώσει, καὶ θάνω, φυλάτθσά σοι σωφροσύνην, ὡς ἀνδρὸς ἐρῶσα, [3] καὶ φοβῶμαι. Καὶ λέγει αὐτῇ ὁ

1. ἐβασίλδσε Δάρδανος, υἱὸς Ιλίυ] Scr. Ιλυ, ut ſupra monuimus. Cæterum Dardanus Ili proavus erat, filius vero ejus, qui eum in regno ſucceſſit, Laomedon dictus eſt.

2. τῶν Ελλήνων, τῦτ' ἔστι, τῆς Ελλάδος] Cedrenus habet, τῶν Ελλήνων, καὶ τῆς Ελλάδος, haud recte: Ελλὰς enim apud Autorem hunc ſtricte, pro particulari Græciæ regione ſumitur, uti ſupra monuimus: licet eum parum ſibi conſtantem obſervare poſſimus; ibi enim Sicyonios vocat Ελλαδικὰς, hic Argivorum regnum τὴν Ελλάδα appellat. Abas enim, & Prœtus, Argivorum reges fuerunt.

3. καὶ φοβῶμαι] καὶ, redundat.

Προῖτος

Προῖτος, νόμος ἔξιν Ελλησι, [1] μὴ ποιεῖν κακῶς τῷ συνεδίοντι. ἀλλὰ [2] πέμπω αὐτὸν πρὸς σὲ ἰδίον σε πατέρα Ιωβάτην, μεθ' ὃ ἀδέποτε ἔφαγε, γράφων αὐτῷ φονεῦσαι αὐτὸν, ὡς ἐπίβουλον τῆς ἐμῆς βασιλείας, καὶ σῆς αὐτῆς. Ο δὲ ποιήσας ὅπως, ἔδωκεν αὐτῷ γράμματα, σφραγίσας αὐτὰ βασιλικῇ σφραγίδι. Καὶ λαβὼν τὰ γράμματα ὁ Βελλεροφόντης, ἀγνοῶν τὴν κατασκευὴν τὴν κατ' αὐτῶν, ἀπῆλθε πρὸς τὸν Ιωβάτην βασιλέα, καὶ εὗρεν αὐτὸν ἐν τῷ ἀρίστῳ. Καὶ μαθὼν ὁ Ιωβάτης ὅτι ἦλθεν, ἐκάλεσεν αὐτὸν, καὶ ὡς φιλόμυον παρὰ τοῦ Προίτου, γαμβροῦ αὐτοῦ, ὡς υἱὸν, ἐκέλευσε συνεδίειν αὐτῷ. Καὶ δεξάμενος τὰ γράμματα, καὶ ἀναγνοὺς τὰ γραφέντα αὐτῷ, καὶ εἰδὼς ὁ Ιωβάτης ὅτι συνέφαγεν αὐτῷ εἶπε καθ' ἑαυτόν· [4] ὅτι μᾶλλον κατηγορεῖται οὗτος· εἰ γὰρ συνήδει

tibi incolumem præsto. Prœtus vero respondens; Injuriam, inquit illis, quibuscum comederint, inferre, Græcis Religio est: cæterum Jobati, patri tuo, quicum nunquam comedit, eum mittam; per literas eum rogans, uti hunc è medio tollat; ut qui tibi, regnoque meo struxit insidias. Ad hunc igitur modum fecit Prœtus, & literas Bellerophonti tradidit, Regio sigillo obsignatas; quas ille nihil doli suspicatus, Jobati defert. Incidit autem in Jobatem, forte tum prandentem; qui, audito Bellerophontem adveniſſe, quem Prœtus gener filii loco charum habuit, illum in mensæ consortium adhibuit. Deinde literis acceptis, perlectisque, Jobates, cum in mensæ etiam consortium eum vocasset; Indubie (inquit apud se) homo iste inique insimulatur: si e-

---

1. μὴ ποιεῖν κακῶς τῷ συνεδίοντι.] De hospitibus non violandis, vide Isac. Tzetzem, in Lycophron. qui Alexandro exprobrat, quod pro beneficiis in illum illatis, Menelaum, contra jus fasque, injuriis affecerit. Ubi etiam veteris hospitibus salem apponendi consuetudinis meminit: ἄλα ἦ ἐπῆσαν οἱ πυλαιοὶ ἐν τοῖς τῶν ξενιῶν κατάρχαις συμβολικῶς, ἐπδυχόμενοι ὥστως ἅλας ἐκ δύο φύσεων, τ' ὑδατώδους, καὶ γηρᾶς, εἰς μίαν φύσιν ἐπάγη τὴν τοῦ ἁλὸς, ὅτω παγῶσι & στῆσις εἰς μίαν ὁμόνοιαν.

2. πέμπω αὐτὸν] forte, πέμψω.

3. ἐκέλευσε συνεδίειν αὐτῷ] Jo. Tzetzes Chil. 7. hist. 149. Jobaten eum per novem dies continuos conviviis excepisse asserit; decimo vero tandem die perlectis literis, eum tamen occidere non potuisse, ut qui socius fuerat mensæ.

Ἰδὼν ὁ Ιοβάτης ἦ τὸ γράμμα τῇ δεκάτῃ,
Κατεῖδεν ἐκ εἶχεν ἐδ' αὐτὸς, συμμεταχὼν τραπέζης.

4. ὅτι μᾶλλον κατηγορεῖται] durum hoc locutionis genus: κατηγορεῖ) enim, pro, *injuste accusatur*, hoc loco poni videtur, nisi κακηγορεῖται, potius legendum sit. τὸ μᾶλλον vero eodem modo usurpatum occurrit infra, lib. 10. p. 2, 3. αὐτὸς ἦ μᾶλλον, ὡς ἀδελφὸς τῆς ἐμῆς καρδίας, ἀνέκραξε, &c.

nim

nim alicujus in eo mali conſcia fuiſſet, communi uti menſa Juſtitia ipſa non ſiviſſet. Apud Græcos enim, injuriam ei, quicum comederint, inferre, nefas habetur. Juxta hæc igitur genero ſuo reſcripſit Jobates; & quæ ſequuntur apud Euripidem, qui hac de re Tragœdiam ſcripſit.

Prœto autem ſucceſſit in regno Acriſius ſecundus per annos XXXI. & deinde Pelops, poſt victoriam contra Oenomaum à ſe partam; qui regnavit annos XXXII. à quo Græci poſtea, Peloponeſii, dicti ſunt: qui & urbem quoque condidit, quam Peloponeſum vocavit: unde poſtea Græcorum regnum, Peloponeſiacum, vocabatur.

Eodem tempore floruit Democritus Philoſophus: qui etiam in ſcriptis ſuis Philoſophicis docuit debere eum, qui Philoſophus evadere cupit, exercere, temperare ſe, & ab omnibus vitiis abſtinere; omnia etiam recte intelligere, ac facere: ubi autem huc pervenerit, edocebitur Nomen illud novem literis ſcribendum; & videbit filium Dei verbum illud impaſſibile, olim etiam Paſſibile futurum. Ex-

κακῷ, ἐκ ἂν ἡ δίκη ἐποίησεν αὐτὸν φαγεῖν μετ' ἐμοῦ· ὅτι νόμος ἔξιν Ελλησι, τῷ συνεδίονλι μὴ ποιεῖν κακῶς. Καὶ τὰ αὐτὰ ἔγραψε τῷ ἰδίῳ γαμβρῷ, ἡ τὰ λοιπὰ, καθὼς συνεγράψατο Ευριπίδης, ὁ τραγικὸς ποιητὴς, πληρώσας τὸ δράμα.

Μετὰ δὲ τ' βασιλείαν τ Προίτε ἐβασίλδσεν ὁ δεύτερος Ακείσιος ἔτη λα'· ἡ λοιπὸν, μ' τὴν νίκλν τὴν χ' Οἰνομάε, ἐβασίλδσεν ὁ Πέλωψ ἔτη λϛ'. 1 ἐξ ἧς ἡ Πελοπονήσοι ἐκλήθησ οἱ Ελλαδικοί. Ἔκτισε δὲ ἡ πόλιν, ἣν πνα ἡ Πελοπόνησον ἐκάλεσεν· ἔκτοτε ἡ Πελοπονήσιον ἐκλήθη τὸ βασίλειον Ελλάδος.

Ἐν αὐτοῖς δὲ τοῖς χρόνοις ἦν ὁ Δημόκειτος, φιλοσοφήμνα διδάσκων· ὅσις ἡ ἐν τῇ φιλοσόφῳ αὐτῆ συγραφῇ ἐξέθετο ταῦτα· ὅτι, δεῖ τὸν θέλοντα φιλόσοφον γνέαν, ἀσκεῖν, σωφρονεῖν, πάντων ἀπέχεδαι κακῶν, πάντα δὲ ὀρθῶς νοεῖν, ἡ ποιεῖν, καὶ ὅτε ἅπως φιλοσοφήσει, τότε μαθήσεται 2 τὸ ἐννάγραμμον ὄνομα, καὶ ὄψεται τὸν υἱὸν τ Θεοῦ λόγον τ ἀπαθῆ, 3 παθητὸν μελλοφανῆ. φέρεται δὲ ταῦτα εἰς τὸ σύ-

1. ἐξ ἧς ἡ Πελοπονήσοι ἐκλήθησαν οἱ Ελλαδικοί] Stephan. de urb. triplicem hanc regionem habuiſſe appellationem teſtatur: *Apis enim, Phoronei F. temporibus, Apia vocata eſt; Pelaſgi vero Pelaſgia:* ἐπὶ δὲ τῶν Πελοπίδων, Πελοπόννησος: *ſub Pelopidis vero, Peloponeſus.*

2. τὸ ἐννάγραμμον ὄνομα] Scribendum, ex Cedreno ἐννεαγράμματον.

3. παθητὸν μελλοφανῆ] Cedrenus habet νεοφανῆ.

γραμμα

γραμμα Θεοφίλε τε σοφωτάτε χρονογράφε.

Εν δὲ τοῖς αὐτοῖς χρόνοις [1] ἐφιλοσόφει Ἱπποκράτης, ἰατρικὴν φιλοσοφίαν ἐκπαιδεύων.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Πέλοπος, ἐβασίλευσεν ὁ Ατρεὺς ἔτη κ'. ᾧ μετ' αὐτὸν, [2] ὁ Θυεστὴς ἔτη ις'. ᾧ μετ' αὐτὸν ὁ Αγαμέμνων ἔτη ιη'. ᾧ μετ' αὐτὸν ἐβασίλευσεν ὁ Αἴγισθος ἔτη ζ'. Κατέσχεν δὲ ἡ βασιλεία τῶν Ελλήνων, ἤτοι Πελοποννησίων, ἔτη ρξδ'.

Εν δὲ τοῖς προειρημένοις ἀνωτέρω χρόνοις, τῆς Κρήτης ἐβασίλευσε [3] πρῶτος ὁ Μίνωος, ὁ υἱὸς τῆς Εὐρώπης· ὅστις καὶ [4] ἐθαλασσοκράτησε, πολεμήσας Αθηναίοις, καὶ νόμους ἔπεθηκε τοῖς, φησὶ, Πλάτων ὁ σοφώτατος, ἐν τοῖς περὶ νόμων ὑπομνήμασιν ἐμνημόνευσεν. Εν οἷς χρόνοις ἦσαν ὁ Δαίδαλος, καὶ ὁ Ικαρος, [5] θρυλέμενοι ἕνεκεν τῆς Πασιφάης, γυναικὸς τε Μίνωος

tant autem hæc apud Theophilum, ſapientiſſimum Chronographum.

Eiſdem temporibus etiam floruit Hippocrates Philoſophus, qui Medicinam docuit.

Poſt Pelopem, in regno ſucceſſit Atreus; & regnavit annos xx. Hunc excepit Thyeſtes, qui regnavit annos xvi: poſt hunc regnavit Agamemnon, annos xviii. huic ſucceſſit Ægiſthus, & regnum tenuit, annos vi. Duravit itaque regnum Græcorum nempe Peloponneſiacum, annos clxiv.

Supradictis autem temporibus, ad Cretam primus regnavit Minos, Europæ filius: qui, cum mari dominatus eſſet, Athenienſibus bellum intulit, legeſque illis impoſuit. Hujus vero ſapientiſſimus Plato meminit, in Libris ejus de Legibus. Circa eadem tempora celebres fuerunt Dædalus, & Icarus, ob Paſiphaen, Minois regis uxorem; Taurumque, ſcribam ejus; quo-

---

1. ἐφιλοσόφει Ἱπποκράτης.] Hippocrates duos medica arte celebres fuiſſe tradidit Jo. Tzetz. Chil. 8. Hiſt. 155. Gnoſidici filium, priorem; alterum vero, qui & Cous dictus eſt, hujus nepotem. Hippocrates vero iſte Cous, Librorum cuſtos in Coo deſignatus, antiquorum Medicorum omnium exuſſit libros; uti idem Tzetzes teſtatur.

Εν Κῷ βιβλιοφυλαξ δε θεσπισθεὶς ὁ Ἱπποκράτης,
Τὰ παλαια τῶν ἰατρῶν ἐνέπρησε βιβλία,
Καὶ τὸ βιβλιοφυλάκιον. δὶ ὃ φυγὼν ἐκεῖθεν,
Εν Ηδωνοῖς διέτριβεν, Ελλάδι, Θεσσαλίᾳ,
Τῷ Αρταξέρξῃ σύγχρονος ὑπάρχων,
καὶ Περδίκκᾳ.

Verum Pelopis ævo Hippocrates, ejuſque συγχρονος Democritus, bene multis annorum centuriis poſteriores ſunt.

2. ὁ Θυεστὴς ἔτη ις'.] Cedren. ἔτη δώδεκα, rectius: vide Euſebium.

3. πρῶτος ὁ Μίνως] Scr. Μίνωος.

4. ἐθαλασσοκράτησε] Scr. ἐθαλασσοκράτει.

5. θρυλέμενοι] Scr. θρυλλέμενοι.

cum rem habuit Pasiphae, filiumque ex eo, Minotaurum, peperit; adulterii conscii, atque illud etiam promoventibus, Dædalo & Icaro. Rex vero Minos uxorem suam in cubiculo, una cum duabus ancillis, victu necessario adhibito, includi jussit; nec post illud temporis unquam in conspectum viri venit. Cæterum, quod regia dignitate exuta esset, excrucians se, in morbum incidit, & sic vitam finivit. Dædalus autem, & Icarus, deinde perierunt; hic quidem, rupto carcere, inter navigandum, mari demersus est; Dædalus vero gladio occisus. De Pasiphaë vero fabulam conscripsit Euripides Poëta.

Iisdem temporibus Hercules ille, ærumnis suis clarus, Initiator, & Mysta, Libyam profectus, cum Anteone, qui ipse mysta fuit, Terrestresque quasdam artes exercuit, congressus est. Quem cum vicisset Hercules, occidit: post victoriam vero, morbo correptus, seipsum in ignem conjecit; ubi absumptus periit. Hæc autem à Didymo sapi-

βασιλέως, καὶ τῆς Ταύρου, [1] τοῦ νοταείου αὐτῆς· ἐξ ἧς ἔτεκε μοιχαδεῖσα υἱὸν, τὸν κληθέντα Μινώταυρον· [2] μεσάσανλος τῇ μοιχείᾳ τῆς πορνείας τοῦ Δαιδάλου καὶ τοῦ Ἰκάρου. Ὁ δὲ Μίνως βασιλεὺς τὴν Πασιφάλω ἀποκλείσας [3] ἐν τῷ κυβικλείῳ μὲ δύο δουλίδων, παρεῖχεν αὐτῇ τροφὰς, καὶ εἴασιν αὐτὰς ἐκεῖ, μηκέτι ἑωρακὼς αὐτάς. Καὶ ἐκείνη θλιβομένη, ὡς λυθεῖσα τῆς βασιλικῆς ἀξίας, νόσῳ βληθεῖσα ἐτελεύτα· ὁ δὲ Δαίδαλος, καὶ ὁ Ἰκαρος, ἐφονεύθησαν, ὁ μὲν Ἰκαρος [4] φεύγων τὸν Φρυρᾶς, ὡς πλέων, ἐπνίγη· ὁ δὲ Δαίδαλος ἐσφάγη· περὶ δὲ τῆς Πασιφάης ἐξέθετο δρᾶμα ὁ Εὐριπίδης ὁ ποιητής.

Ἐν αὐτοῖς δὲ τοῖς χρόνοις Ἡρακλῆς, ὁ τελεσὴς, ὁ μυστικὸς, ἄθλους ποιήσας, ἀπελθὼν ἐν τῇ Λιβύῃ χώρᾳ, συνέβαλε [5] τῷ Ἀντέωνι, καὶ αὐτῷ ὄντι μυστικῷ, ποιοῦσι δὲ γηΐνά τινα. Καὶ νικήσας αὐτὸν ὁ Ἡρακλῆς, ἐφόνευσεν αὐτόν· ὅστις Ἡρακλῆς, μὲ τὴν νίκην νόσῳ βληθεὶς, ἑαυτὸν εἰς [6] πῦρ ἔβαλε, καὶ ἐτελεύτα· περὶ ἧς Δί-

---

1. τῆς νοταείου αὐτῆς] Notarii, sive scribæ; dictio latina, apud Græcos recentiores frequenter usurpata. Eusebius tamen Taurum Ὃ Μίνως στρατηγὸν, Minois *Militiæ Præfectum fuisse vult, Chron. lib. poster. ex Philochoro.*

2. μεσάσανλος] pro μεσιδύσανλος, seu μεσιτδυσανλων, de utrisque enim dictum.

3. ἐν τῷ κυβικλείῳ] ex Latino, Cubiculum, Vocabulum factum.

4. φεύγων τῆς Φρυρᾶς] lego, ἐκ τῆς Φρυρᾶς.

5. τῷ Ἀντέωνι] hic Anteus aliis est.

6. ἑαυτὸν εἰς πῦρ ἔβαλε] Ita etiam Eusebius Chron. l. 2. Ἡρακλῆς νόσῳ λοιμώδει περιπεσὼν, εἰς πῦρ ἑαυτὸν ῥίψας τελευτᾷ.

Δυμος

δυμος ὁ σοφώτατος συνεγράψατο. Τῦ δὲ Ιλίυ πότε ἐβασίλευσε, μετὰ Δάρδανον, Λαομέδων, ὁ αὐτῦ υἱός.

Μετὰ δὲ Σαμψὼν, ἡγεῖτο τ Ισραὴλ Ηλὶ ὁ ἱερεύς.

Εν δὲ τοῖς ἀνωτέρω χρόνοις ἐτελεύτα ὁ Ανδρόγεως, ὁ υἱὸς τ Πασιφάης καὶ τῦ Μίνωος, βασιλέως τῆς Κρήτης· ὡσαύτως δὲ καὶ αὐτὸς Μίνωος ἐτελεύτησε, καὶ ἐκέλευσε, μέλλων τελευτᾶν, βασιλεύσαι τῆς Κρήτης τὸν Μινώταυρον. Καὶ μετὰ τοῦτο τελευτοῦτο τῦ Μίνωος, ἐβασίλευσε τῆς Κρήτης ὁ Μινώταυρος, ὁ Πασιφάης υἱὸς καὶ Ταύρου, τ νοταρίυ αὐτῆς. Καὶ ὕβριν λογιζόμενοι οἱ συγκλητικοὶ τ Κρήτης, τὸ βασιλεύεσθαι ὑπὸ τοῦ Μινωταύρυ, ὡς μοιχογενήτυ, συνεβουλεύοντο αὐτῷ, καὶ προτρέποντα τὸν Θησέα, ὡς γενναῖον, τὸν υἱὸν τ Αἰγέως, βασιλέως τῆς Θεσσαλίας, εἰς τὸ πολεμῆσαι αὐτῷ. συνταξάμενοι προδίδειν τὸν Μινώταυρον, καὶ τοῦ χώραν πᾶσαν, καὶ δοῦναι αὐτῷ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῦ εἰς γυναῖκα τοῦ Ариάδνυ, τοῦ ἐκ Πασιφάης καὶ τῦ Μίνωος βασιλέως. Εἶχε γὰρ ὑπὸ τῆς Πασιφάης καὶ τῦ Μίνωος, τ Ανδρόγεων, καὶ τ Ариάδνυ. Καὶ ἦλθε καὶ αὐτῦ ὁ Θησεὺς εἰς τοῦ Κρήτου ἐξαίφνης, καὶ πάντες ἐάσαντες τ Μινώταυρον οἱ συγκλητικοὶ, καὶ ὁ στρατὸς, ἔδοξαν φεύγειν τ πόλιν Γορτυνάν. Καὶ γνὺς ὁ Μινώταυρος τ προδοσίαν, ἔφυγε καὶ αὐτὸς εἰς τοῦ Λαβύ-

entissimo conscripta sunt. Regnavit ad Ilium tunc temporis, post Dardanum, filius ejus Laomedon.

Israelem vero, post Sampsonem, judicavit Eli sacerdos.

Temporibus autem supradictis mortuus est Androgeus, Minois Cretæ regis ex Pasiphae filius. Mortuus est etiam Minos ipse: qui moriturus, successorem sibi in regno constituit Minotaurum. Post Minoem itaque mortuum, Cretæ regnum tenuit Minotaurus, Pasiphaes ex Tauro, Notario suo, filius. Verum regni primores probro sibi ducentes, si ex Adulterio natum regem haberent; in eum conspirarunt: Theseumque, Ægei Thessaliæ regis filium, virum strenuum, adhortati sunt promittentes se Minotaurum, regionemque totam prodituros; & Ariadnam, sororem ejus, Minois regis ex Pasiphaë filiam in uxorem illi daturos. Susceperat enim ex Pasiphae rex Minos, Androgeum, & Ariadnam. Statim itaque Theseus in Cretam, adversus Minotaurum, proficiscitur. Proceres autem, cum exercitu toto, simulata fuga, Minotaurum, urbemque Gortynam deseruerunt. Minotaurus vero proditionem sentiens, & ipse fugit in Labyrinthum regionem:

ubi

1. εἰς τοῦ Λαβύρινθον χώραν] Cedr. habet, εἰς τοῦ Λαβύεινθων χώραν. Λαβύεινθον Hesychius interpretatur. κοχλιοειδῆ τόπον. Etymologici Magni au-

ubi cum ad montem perveniſſet, ſpeluncam quandam ſubintrans delituit. Theſeus autem eum inſecutus, & à quodam edoctus ubi latitavit; è latebris extractum ſtatim interfecit. Victor itaque in urbem Gortynam reverſus, triumphum de Minotauro egit, magnamque apud Proceres, ſubditoſque omnes comparavit ſibi gloriam. Proceres etiam rogavit, uti ad patrem Ægeum ſecum profecti triumphum etiam illic celebrarent. Theſeum vero, antequam patriam verſus vela dediſſet, antevertit nauta quidam; qui Ægeo, Theſei patri nunciavit, Minotaurum ex urbe aufugiſſe. Suſpicatus itaque pater, doloſe cum eo egiſſe Cretenſes, (quorum fraudes etiam in proverbia abierant; *Cretenſes ſemper mendaces*:) ſeipſum in mare projecit, & periit. Theſeus itaque reverſus, patrem extinctum invenit & conſiliariis ſuis ita ſuadentibus, Cretenſium regno, cum Ariadna, ſpreto, (cum Patre defuncto, in Theſſaliæ regno jam ſucceſſurus eſſet,) uxorem ſibi accepit Iliam, quæ & Phædra dicta eſt. Ariadna vero, in Jovis templum ſe recipiens, ibi ad

εινδον χώραν· καὶ ἀνελθὼν ἐν ὄρει, εἰσῆλθεν εἰς σπήλαιον κρυπτόμενος. Καὶ καταδιώξας αὐτὸν ὁ Θησεὺς, ἔμαθεν ὑπό τινος, πῦ κέκρυπται· ὄντινα ἐκβαλὼν ἐφόνευσεν αὐτίκα. Καὶ εἰσελθὼν ἐν τῇ πόλει Γορτυνίᾳ, ἐθριάμβευσε τὸν κατὰ τοῦ Μινωταύρου νίκην· καὶ ἐφημείτο ἀπὸ τῶν συγκλητικῶν, καὶ ἀπὸ πάσης τῆς χώρας. Καὶ ἤτησεν αὐτοὺς ἀπελθεῖν πρὸς τὸν Αἰγέα, τὸν αὐτοῦ πατέρα, ἵνα καὶ πρὸς αὐτὸν θριαμβεύσῃ τὴν νίκην. Πρὸ τοῦ δὲ αὐτὸν καταπλεῦσαι πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ, ἀπελθών τις ναύτης ἀνήγγειλε τῷ βασιλεῖ Αἰγέϊ, τῷ πατρὶ τοῦ Θησέως, ὅτι ἐξέφυγεν ἐκ τῆς πόλεως ὁ Μινώταυρος· Καὶ ὑπέλαβεν, 1 ὅτι ἄλλως αὐτῷ ἐποίησαν οἱ Κρῆτες, (ἐξέθεντο γὰρ πρὸ αὐτοῦ· Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται·) καὶ ἔριψεν ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἀπώλετο. ἐλθὼν δὲ ὁ Θησεὺς, εὗρεν αὐτὸν τελευτήσαντα· καὶ πεσὼν τῇ ἰδίᾳ συγκλήτῳ, μετεφρόνησε τῆς βασιλείας τῶν Κρήτης, καὶ τῆς Ἀριάδνης, (βασιλεύσαντος τοῦ ἰδίου παρὸς τῆς Θεσσαλίας·) καὶ ἠγάγετο γυναῖκα τὴν Ἰλίαν, τὴν λεγομένην Φαίδραν. Ἡ δὲ Ἀριάδνη εἰσελθοῦσα ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Διὸς

---

dor Labyrinthum Creticum Montem fuiſſe ait, in quo antrum erat deſcenſu aſcenſuque moleſtum. Λαβύρινθος ἐν τῇ Κρήτῃ νήσῳ ἐστὶν ὄρος, ἐν ᾧ ἐστι σπήλαιον ἀντρῶδες, δύσχολον μὲν τὴν κάθοδον, καὶ δυσχερὲς μὲν τὴν ἄνοδον· ἐν ᾧ λέγεται ὁ Μινώταυρος ἐμβληθῆναι.

1. ὅτι ἄλλως αὐτῷ ἐποίησαν οἱ Κρῆτες] locus mendoſus: ſuſpicor legendum, ὅτι ἄλλως αὐτῷ ἐποίησαν, quod verto, *in errorem eum duxerant.*

2. ἔριψεν ἑαυτὸν] Scr. ἔρριψεν.

ἔμψυχον

ἔωλφιν ἱέρεια παρθένος, ἕως ἧς ἐκεῖ ἐτελεύτησε.

Ἐν αὐτοῖς δὲ τοῖς χρόνοις ἐθρυλλεῖτο ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ ὁ ψόγος πόθος τῆς Φαίδρας, ὁ πρὸς Ἱππόλυτον, [1] τὸ πρόγονον αὐτῆς, υἱὸν δὲ Θησέως ἐκ παλλακῆς· περὶ ἧς ὁ σοφώτατος Εὐριπίδης μετὰ ταῦτα συνεγράψατο δρᾶμα ποιητικῶς. Μετὰ ους νϛ'. ἔτη τῆς τελευτήσας τὴν Πασιφάην, ἐξὶ τὰ κατὰ τὴν Φαίδραν, καθὼς ὁ σοφώτατος Δομνῖνος ὁ χρονογράφος ὑπεμνημάτισε. Τῇ δὲ ἰδέᾳ ἦν ἡ Φαίδρα τελεία, εὔσολος, μακρόψις, σώφρων. Ὁ δὲ Ἱππόλυτος τὴν ἰδέαν ἦν τέλειος, εὐθενὴς, μελάγχροος, κονδόθριξ, ὑπόσιμος, πλατόψις, ὀδόντας ἔχων μεγάλους ἀσανὲς τὸ γένειον, κυνηγετὴς, σώφρων ὤν, καὶ ἥσυχος. Ὁ δὲ Θησεὺς ὁ βασιλεὺς, ἀκούσας τὰ θρυλλούμενα ἐν τῇ πόλει περὶ τῆς αὐτοῦ γυναικὸς Ἰλίας Φαίδρας, ἐλυπεῖτο πρὸς αὐτόν· καὶ ἀγανακτήσας κατὰ τοῦ ἰδίου υἱοῦ Ἱππολύτου, ἐκ ἔδειξεν αὐτοῖς· λαβὼν δὲ ταῦρον λευκὸν, ἔθυσεν αὐτὸν θυσίαν τῷ Ποσειδῶνι, [2] κατα-

mortem usque virgo sacris vacavit.

Illis temporibus increbuit fama mendax, de amoribus Phædræ & Hippolyti privigni Thesei ex pellice filii: de quibus postea sapientissimus Euripides Drama conscripsit. Acciderunt autem ea, quæ de Phædra traduntur, L11 annis, post mortuam Pasiphaen: sicuti à sapientissimo Domnino Chronographo memoriæ proditum est. Erat autem Phædra, formam quod spectat, statura justa, ornata, facie oblonga moribus honestis: Hippolytus vero statura etiam justa, robustus, colore nigro capillo brevi, subsimus, acie lata, dentibus grandioribus, barba rara, venationi deditus, animo sapienti, & sedato. Rex Theseus vero, ubi audisset quæ de uxore Ilia Phædra disseminabantur in populum, molestè hæc in ea tulit: commotus etiam ira in filium suum Hippolytum, illis quidem rem non aperit: cæterum sumpto sibi tauro albo Neptuno illum immolavit; filiumque Hippolytum

1. τὸ πρόγονον αὐτῆς] Πρόγονοι dicuntur, filii, ex nuptiis prioribus nati. Moschopul. Attic. voc. Collect. Πρόγονοι καὶ οἱ ἀπὸ πρώτου γάμου γεγονότες, ὧν ὁ πατὴρ, ἢ μήτηρ εἰς δεύτερον ἦλθε γάμον. λέγεται δὲ πρόγονοι, καὶ τοὺς ἀπὸ τοῦ δευτέρου γάμου γεγονότας. ἐπίγονοι δὲ λέγονται, οἱ ἀπὸ τοῦ δευτέρου γάμου.

2. κατηρώμενος τὸν υἱὸν] Eadem habes apud Jo. Tzetzem, Chil. 6. Hist. 56

Τὰ Φαίδρας, Ἱππολύτου δῆλα τελεῖ τοῖς πᾶσιν,
Ὡς ἦρα τούτου Φαίδρα μὲν πρόγονου πεφυκότος.
Αὐτὸς δ' αὐτὴν ἀπώσατο, ψυδεῖ τότε βίαν
Θησεῖ, τῷ τότε δὴ πατρὶ, θήσκει δεινὰς κατάρας.

execratus, diris devovit. Hippolytus vero post tres menses venatum egressus, dum eques aprum insequitur, equo forte cæspitante excussus, ad terram pronus cadit; & habenis læva manus digitis implicatis, ab equo rapiebatur: caput vero inde vulneratum, servi ad urbem deferentes, in palatium duxerunt: ubi sexto post die, ex capitis vulnere interiit, annum agens vicesimum secundum. Rex vero Theseus lugens illum, dolores suos Phædræ aperit: Hippolytum etiam illi in os injicit, exprobrans ea, quæ de consuetudine illorum populus undique dictitabat. Phædra, ubi hæc audisset, juramento adhibito, sibi cum eo quid tale unquam intercessisse negavit: quin & rumores, ab imperito vulgo de Hippolyto jactatos, falsos esse, vanosque omnino adjuravit. Theseus autem fidem ei nequaquam adhibens; pudefactus etiam, quod Primores suos hæc latere non potuissent, è conspectu suo eam amovit, visumque suum fugere eam jussit in perpetuum. Ipse interim fatum filii sui, quem unice dilexit, misere lugebat. Phædra vero, innocentiæ

ρώμυος τ ὑὸν αὐτῦ Ιππόλυτον, ἡ αὐτόθυμος κακῶς αὐτὸν ἀπολέσῃ. Καὶ συνέβη μὴ μιῶας πρεῖς ἐν τῷ ἐξιππεῦσαι τὸν Ιππόλυτον εἰς θήραν ἐφ' ἵππου, ἡ δίωξαι σύαγρον, τῦ ἵππυ αὐτῦ πρόσκόψαντος, ἐξεσελλίθη, καὶ ἔπεσε χαμαὶ, κατέχων τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ τ χαλινὸν τῦ ἵππυ, ἡ εἱλιγμένος τῦ λωρίυ ἐν τῇ χειρὶ αὐτῦ, ἐσύρη ὑπὸ τῦ ἵππυ· πληγὼ δ λαβὼν ἐν τῇ αὐτῦ κεφαλῇ, εἰσηνέχθη ὑπὸ τῶν δύλων εἰς τὸ πόλιν ἐν τῷ παλατίῳ· ἡ τῇ ἕκτῃ ἡμέρᾳ ἐκ τῆς πληγῆς τῆς αὐτῦ κεφαλῆς τελευτᾷ· ὢν δὲ ἐτῶν κϛ'. Ο δὲ Θησεὺς βασιλεὺς πενθῶν αὐτὸν, ἐξεῖπε τῇ Φαίδρᾳ τ ἑαυτῦ λύπην, ὀνειδίζων αὐτῇ, εἰρηκὼς αὐτῇ ἡ τὰ θρυλλύμενα ἐν τῇ πόλει ἡ τῇ χώρᾳ, ἕνεκεν τ Ιππολύτυ ἡ αὐτῆς. Η δ Φαίδρα ἀκύσασα ταῦτα, ἐξωμόσατο αὐτῷ, μὴ εἰδέναι τοιῦτον· ἀλλὰ ἡ ἀπεχθομένην αὐτῷ ἡ μᾶτιν τ λοιδορίαν παρέτιν τὰς τ πόλεως φημίσαι ὑπονοήσαντας. Ο δ Θησεὺς μὴ πεισθεὶς αὐτῇ, αἰχυνόμενος δ ἡ τ σύγκλητον αὐτῦ ἐποίησεν αὐτῇ ἀπὸ ὄψεως, κελεύσας μηκέτι αὐτῷ ὁρᾶσθαι· λυπούμενος δὲ ἡ διὰ τ θάνατον τῦ ἰδίυ αὐτῦ υἱῦ, ἐφίλει γὰ αὐτόν. Η δ Φαί-

---

1. ἐξεσελλίθη] vox hybrida, ex particula Græca, ἐξ, verbo vero Latino, Græco more formato, conficta: à σέλλα enim seu, σέλλα, *Sella*, σελλίζομαι formatur, inde compositum, ἐξεσελλίθη, ex *Sella*, seu sede excussus est.

2. εἱλιγμένος δ λωρίυ] Scr. εἱλιγμένος. λωρίον, λῶρον, & λῶρος, apud recentiores Græcos usurpata pro, Lorum, Habena.

δρα

ρα, ὡς πάνυ σώφρων, θλιβομένη δὲ καὶ διὰ τὴν ψευδῆ κατηγορίαν τῆς πόλεως καὶ τῆς χώρας, καὶ τοῦ ἀνδρὸς ὑποδιαβολὴν αἰσχυνομένη, ἑαυτῇ ἀπεχρήσατο, καὶ τελευτᾷ, ἔσα ἐτῶν λϑ'. καϑὼς Κεφαλίων ὁ σοφώτατος συνεγράψατο παῦτα, λέγων· ὅτι, μάτην περὶ τὴν σώφρονα Φαίδρας τὴν κατὰ Ἱππόλυτον πόϑον ἐμυϑολόγησε, ποιητικῶς περὶ τὴν αὐτῆς πλανησάμενοι.

Ἐν αὐτοῖς δὲ τοῖς χρόνοις ἐβασίλευσε τῆς Λακεδαιμονίων πρῶτος [1] Ἐυρυϑεὺς ἔτη μϐ'· καὶ ἄλλοι βασιλεῖς μετ' αὐτὸν η', ὁμοῦ ἐβασίλευσε ἔτη σμς'. [2] Καὶ ὁ Αλκμαιν ἔτη λζ'. καὶ κατέσχεν ἡ βασιλεία Λακεδαιμονίων τὰ πάντα ἔτη τκε'· ὡς Αφρικανὸς ὁ σοφώτατος συνεγράψατο.

Μετὰ δὲ Ηλεὶ τὸν προφήτην τῆς Ιουδαίων, πρῶτος ἐβασίλευσε τῆς Ιουδαίων Σαὺλ, ὁ τοῦ Κὶς, ἐκ φυλῆς Βενιαμὶν, ἔτη κ', ἐν Γαβαὼν τῇ πόλει. Τῶν δὲ Κορινθίων, [3] μετὰ τοὺς Λακεδαιμονίους, ἐβασίλευσε τότε Αλέτης, ἔτη λε'. καὶ ἄλλοι βασιλεῖς ια', ἔτη σοζ'. [4] Καὶ ὕστερον ἐβασίλευσεν * ἔτος α'. Κατέσχε δὲ ἡ βασιλεία Κορινθίων τὰ πάντα ἔτη, τιγ'.

fuae ſibi conſcia; ægre etiam ferens, ſe, ob falſum popelli rumorem, à conjuge ſuo ejectam eſſe; pudore victa, ſibimet ipſi mortem conſcivit, annum agens trigeſimum nonum: ſicut iſta literis prodidit ſapientiſſimus Cephalion: qui Poëtas etiam perſtrinxit, ob ea quæ de caſtiſſimæ Phædræ & Hippolyti amoribus, vaniſſime fabulati ſunt.

Circa illa tempora Lacedæmoniis regnavit primus Euryſtheus, per annos XII. & poſt eum reges alii VIII, per CCXLVI annorum ſpatium: deinde Alcmænus, annos XXXVII. Duravit igitur regnum Lacedæmoniorum per annos CCCXXV, ſicut ſcriptum reliquit ſapientiſſimus Africanus.

Poſt Eli Prophetam, regnavit primus ad Judæam Saulus, filius Cis ex tribu Benjamin, annis XX. in urbe Gibeah. Everſo Lacedæmoniorum imperio, Corinthiis regnavit Aletes, per annos XXXV. aliique deinde reges XI, per annos CCLXXVII. poſtea ea etiam regnavit * per annum unum. Duravit igitur regnum Corinthiorum, annis CCCXIII.

---

1. Ερυϑεὺς] Scr. Ευρυϑεὺς Euſeb. Chron. l. 2. Λακεδαιμονίων πρῶτος ἐβασίλευσεν Εὐρυϑεὺς ἔτη μϐ'.

2. καὶ ὁ Αλκμαιν] Hic Αλκαμένης vocatur, apud Euſebium.

3. μετὰ τοὺς Λακεδαιμονίους] Forte ſcribendum, μετὰ τῶν Λακεδαιμονίων: Corinthiorum enim, & Lacedæmoniorum regnum eodem anno cœpiſſe, ſub regibus ſcilicet Alete & Euriſtheo, teſtatur Euſebius in Chronicis: quem vide.

4. Καὶ ὕστερον ἐβασίλευσεν * ἔτος α'.] Supple, ex Euſebio, Αὐτομένης. Euſeb. Chron. Can. Κορινθίων ἐβασίλευσεν ιϑ'. Αὐτομένης ἔτος ἕν. & deinde οἱ Κορινθίων βασιλεῖς ἕως τοῦδε ϖ χρόνοι μεϑ' οὓς ἐνιαύσιοι Πρυτάνεις.

Iiſdem

Iisdem Sauli temporibus, Pisæi primum Certamen Olympicum instituerunt; Jovi Olympio festivitatem illam universalem celebrantes. De his vero scripsit in Chronographia sua sapientissimus Africanus.

Eodem tempore Judæorum Sacerdos erat Samuel Propheta; qui ex præcepto Dei, Davidem, Jesse filium, Judæorum Regem constituit.

Ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ Σαὺλ ἐπ-
νόησαν πρῶτον ἀγῶνα οἱ Πισαῖοι
Ὀλυμπίων, τότε τῷ ἑορτῷ ἐπι-
τελέσαντες τῷ κοσμικῷ τῷ Διὶ
Ὀλυμπίῳ· περὶ ὧν ὁ σοφώτατος
Ἀφρικανὸς ἐξονομάφησε.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ καιρῷ ἐχρίετο Ἰε-
ρεὺς τῶν Ἰουδαίων Σαμουὴλ, ὁ προ-
φήτης· ὃν προεβάλλετο κατὰ κέλευ-
σιν Θεοῦ βασιλέα τοῦ Δαβὶδ τοῦ Ἰουδαϊ-
κοῦ ἔθνους, τὸν υἱὸν τοῦ Ἰεσσαί.

ΛΟΓΟΣ

ΛΟΓΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ.

Χρόνων Τρωϊκῶν.

LIBER QUINTUS

De Troianis temporibus.

ΕΝ ᾧ τοῖς χρόνοις τοῦ Δαεὶδ, ἐβασίλευσε τῆς Ιλίου, ἤτοι τῆς Φρυγῶν χώρας, Πρίαμος, υἱὸς Λαομέδοντος. Ἐν δὲ τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ, τότε καὶ τὸ Ιλιον, καὶ τὸ Δάρδανον, καὶ ἡ Τροία, καὶ πᾶσα ἡ χώρα τῆς Φρυγίας πορθεῖται ὑπὸ τῶν Αχαιῶν· ἐν οἷς ἡγοῦνται Αγαμέμνων, καὶ Μενέλαος, καὶ οἱ λοιποὶ, σὺν τῷ Νεοπτολέμῳ Πύῤῥῳ, ὅσοι ἐπεστράτευσαν κατὰ τοῦ Ιλίου, διὰ τὸν [1] ὑπὸ Πάριδος, τόν καὶ Αλεξάνδρου, κλοπὴν τῆς Ελένης, [2] ἐρασθὲν γὰρ εἰς αὐτήν. Ἡ γὰρ Ελένη ἦν τελεία, [3] εὔστολος, εὔμαλος,

DAvidis temporibus regnavit ad Ilium, ſive Phrygiam, Priamus, Laomedontis filius. Eo regnante, Ilium Dardanumque, Troia ſimul, omniſque Phrygum terra, à Græcis devaſtata ſunt: quorum duces celebriores fuerunt, Agamemnon, & Menelaus, cum Neoptolemo Pyrrho, cæteriſque, qui arma contra Ilium moverunt, ob Helenæ raptum, cujus amore Paris, qui & Alexander, captus fuerat. Erat enim Helena ſtatura juſta, decora, papillis formoſis, nivis inſtar

1. ὑπὸ Πάριδος] Scr. Πάριδος.

2. ἐρασθὲν γὰρ εἰς αὐτήν] ſubaudiendum, τῷ ἔρωτι.

3. εὔστολος] vox hæc ad veſtium ornatum proprie referenda: licet hoc in Helenæ laudibus locum habere non debere quis exiſtimet. Leo Allat. in Iſac. Porphyrogen. de prætermiſſis ab Homero, *bene comptam*, vertit.

alba, pulchris ſuperciliis, eleganti naſo, vultu optimo, crine criſpo & ſubflavo, oculis grandiuſculis, gratioſa, voce ſuavi, ſtupendum denique ob formam inter fœminas ſpectaculum: annum autem tunc temporis agebat vigeſimum ſextum. Cauſa vero, quæ Troiæ, Phrygiæ regionibus, regniſque omnibus ruinam invexit, hujuſmodi fuiſſe perhibetur.

Nato ex Hecuba Paride, pater ejus Priamus oraculum Apollinis conſuluit, quid de filio ſibi nato ſperandum eſſet. Reſponſum vero vates hoc dedit. *Natus eſt tibi filius Paris puer infauſtus: qui, triceſimum attingens annum, exitium regnis Phrygiis allaturus eſt.* Hæc ubi audiſſet pater, mutato ſtatim nomine Alexandrum eum vocavit: & amandatum eum in agrum quendam, Amandram vocatam, agricolæ cuidam enutriendum tradidit, uſque dum impleti eſſent anni illi xxx. Oraculo

λδικὴ ὡσεὶ χιὼν, εὔοφρυς, εὐρινος, [1] εὐχαράκτηρος, ἁλόθριξ, ὑπόξανθος, μεγάλους ἔχουσα ὀφθαλμὺς, δὶ χαρὴς, καλλίφωνος, φοβερὸν θέαμα εἰς γυναῖκας· ὧν δὲ ἐνιαυτῶν κς'. Ἡ δὲ ἀρχὴ τῶν κακῶν τῦ ἀπολέσθαι τὴν Τροίαν, καὶ πᾶσαν τὴν Φρυγῶν χώραν, καὶ τὰ βασίλεια αὐτῆς, δι' ἣν ἡ πρόφασις αὕτη.

Τῦ Πάριδος γενηθέντος ὑπὸ τῆς Ἑκάβης, Πρίαμος ὁ τότε πατὴρ, ἀπελθὼν ἐν τῷ μαντείῳ τῦ Φοίβου, ἐπυθάνετο περὶ τῦ τεχθέντος αὐτῷ υἱῦ. Καὶ ἐδόθη αὐτῷ ὁ χρησμὸς ὅτος· Ετέχθη σοὶ υἱὸς Πάρις, πῦς δύσαρις, τριακοντέτης γενόμενος, ὀλέσει τὰ βασίλεια Φρυγῶν. Καὶ ταῦτα ἀκύσας ὁ Πρίαμος, διὰ τέως [2] μετωνόμασεν αὐτὸν Αλέξανδρον, καὶ ἔπεμψεν αὐτὸν ἐν ἀγρῷ, [3] ὀνόματι Αμάνδρα, γαλακτοτροφῆναι ὑπό τινι γεηπόνῳ τινὶ, ἄχρις οὗ διέλθῃ τὰ τριάκοντα ἔτη, ἃ ὁ χρησμὸς εἶπεν,

---

1. εὐχαράκτηρος] χαρακτὴρ, hic de facie tantum dici apparebit cuilibet locum hunc cum ſequentibus conferenti. lib. enim 11. M. Antoninus Philoſ. λεπτοχαράκτηρος dicitur, cum prius κονδυλώδης, curtus, & λεπτὸς, gracilis dictus fuiſſet. Verum S. Pauli Characteriſma lib. 10. p. 235. datum, rem extra controverſiam ponit. Ibi enim cum prius tum corporis totius lineamenta, tum vultus capillitiique color, deſcripta fuerant, tandem addit autor, ὑπογελῶντα ἔχων τὸ χαρακτῆρα, *vultum ridibundum* ei tribuens, μακροχαράκτηρος itaque, *facie longa*, λεπτοχαράκτηρος, *facie tenui*, ſeu *parva* neceſſario vertenda ſunt.

2. μετωνόμασεν αὐτὸν Αλέξανδρον.] Iſac. Porphyrog. πρὸ τῶν καταλειφθ. ὑπὸ τῦ Ομήρυ, eum Alexandrum prius dictum fuiſſe aſſerit; Deinde vero Paridem, ἀπὸ τῦ θεῖναι, quod vitata morte, cum à matre expoſitus fuiſſet, adhuc ſuperſtes eſſet.

3. ὀνόματι Αμάνδρα] Μανδρῶ, habet Cedrenus.

4. γεηπόνῳ τινὶ] Scr. γηπόνῳ.

ἐάσας τὸν αὐτὸν Αλέξανδρον, τὸν καὶ Πάριδα, Πρίαμος, ὁ αὐτοῦ πατήρ, ἐν τῷ ἀγρῷ· [1] ποιήσας δὲ τεῖχος ἐν τῷ αὐτῷ ἀγρῷ μέγα, ἐκάλεσεν αὐτὸ πόλιν τὸ πάριον. Καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ὁ Πάρις ἀναστρεφόμενος, καὶ ἐν αὐτῷ διάγων, καὶ ἀναγινώσκων· ὅστις ἐλλόγιμος, καὶ εὐπαίδευτος ἐγένετο, καὶ ἐξέθετο λόγον ἐγκωμιαστικὸν εἰς τὴν Αφροδίτην, λέγων, [2] μήζονα αὐτῆς Θεὰν μὴ εἶ), μήτε τὴν Ηραν, μήτε τὴν Αθηνᾶν. Τὴν γὰρ Αφροδίτην, τὴν ἐπιθυμίαν εἶπεν εἶ)· ἐκ τῆς ἐπιθυμίας οὖν πάντα πίπτεσθαι εἶπεν, ἐν τῇ ἑαυτοῦ ἐκθέσει. Διὰ τοῦτο ἱστοροῦσιν, ὅτι ὁ Πάρις ἔκρινε μεταξὺ Πάλλαδος, καὶ Ηρας, καὶ Αφροδίτης, καὶ τῇ Αφροδίτῃ ἔδωκε τὸ μῆλον, ὅ ἐστι, τὴν νίκην, εἰπὼν ὅτι ἡ ἐπιθυμία, ὅ ἐστιν, ἡ Αφροδίτη, πάντα τίκτει, καὶ τέκνα, καὶ σοφίαν, καὶ σωφροσύνην, καὶ τέχνας, καὶ τὰ ἄλλα πάντα, ἐν λογικοῖς καὶ ἀλόγοις· μείζων δὲ αὐτῆς, καὶ βελτίων μὴ ἔσ). Ἐξέθετο δὴ καὶ ὕμνον εἰς αὐτὴν, τὸν [3] λεγόμενον, κεστὸν ὁ αὐτὸς Πάρις. Μετὰ δὲ τὸ διελθεῖν τὸ λϛ' ἔτος, λογισάμενος ὁ Πρίαμος ὅτι παρῆλθεν ὁ χρόνος τοῦ δο-

designati. Priamus itaque, filio in agro relicto, muro magno agrum hunc cinxit, urbemque Parium vocavit. Paris itaque hic educatus est, ætatem suam bonis artibus impendens. Ingeniosus itaque, & eruditus evasit, & Orationem Laudatoriam in Venerem composuit, prædicans eam Deabus omnibus superiorem, ne exceptis quidem Junone, aut Minerva. Cupiditatem enim Venerem esse dixit: ex Cupiditate autem omnia procreari. Inde de eo orta fabula, arbitrum illum constitutum fuisse, inter Palladem, Junonem, & Venerem; Veneri autem detulisse victoriam, dato illi malo aureo. Dixit enim Venerem, id est, cupiditatem, omnia procreare, liberos, sapientiam, temperantiam, artes, aliaque omnia, tam in brutis, quam ratione præditis; neque ea majus esse, nec melius quicquam. Sed & Hymnum etiam in laudem ejus composuit Paris, quem *Cestum* appellavit. Priamus itaque, exacto tandem anno post tricesimum secundo, præfinitum Oraculo tempus jam præte-

1. ποιήσας δὲ τεῖχος ἐν τῷ αὐτῷ ἀγρῷ] Vicus, muro cinctus, Urbis statim nomen ubique apud Autorem hunc sibi sumit: exempla hujus rei frequentia.

2. μήζονα αὐτῆς θεὰν] Scr. μείζονα.

3. λεγόμενον κεστὸν] κεστὸν ἱμάντα apud Homer. acu pictum lorum: significat etiam, Cingulum Nuptiale. Hesych. Κεστὸν ἱμάντα, ἢ ποικίλον ἱμάντα, ἢ χιτῶνα ποικίλον, ἢ τῆς Αφροδίτης ἱμάντα.

riisse ratus; mittit qui filium Alexandrum, quem apprime dilexit, ex agro illo honorifice educerent. Quin & rex ipse Priamus, Proceribus, fratribus, & civibus suis omnibus stipatus, ad eum recipiendum exivit. Paris itaque Troiam ingressus est, anno ætatis suæ tricesimo tertio, mense Xanthico, sive Aprili. Quem cum vidit Priamus tam aspectu, robore, & facundia ornatum, jussit eum dona accipere, ut in Græciam proficiscens, Daphnæo Apollini sacra faceret: dicens; Deus senectutis meæ misertus mala denunciata avertit: tempus enim Oraculi jam præterlapsum est. Priamus igitur Paridem demisit, datis illi muneribus pro omnibus Europæ regibus; quos etiam per literas hortatus est, uti filium Paridem, sive Alexandrum, Oraculum Apollinis adeuntem, ut sacra ex voto faceret, pro dignitate exciperent. Paris itaque post LVII dies, quibus Troiæ commoratus est, decimo octavo Desii, sive Junii mensis die discedit, acceptisque sibi donis regis quamplurimis, & ascitis, ex flore iuventutis Phrygiæ, c. comitibus, inde solvens navigavit. Pervenit vero ad

δένδος χρησμῷ περὶ τοῦ Πάριδος τοῦ λ' ἐνιαυτοῦ· πέμψας ἤγαγε ἀπὸ τῆς ἀγρῆς τὸν αὐτὸν Αλέξανδρον, τὸν καὶ Πάριδα, μετὰ πάσης τιμῆς· ἐφίλει γὰρ αὐτόν. Καὶ ἐξῆλθεν ὁ αὐτὸς Πρίαμος εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ, καὶ οἱ συγκλητικοὶ αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ, καὶ [1] οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ πάντες, καὶ πάντες οἱ τῆς πόλεως. Καὶ εἰσῆλθεν ἐν τῇ Τροίᾳ ὁ αὐτὸς Πάρις τῷ λγ' αὐτοῦ ἔτει, μηνὶ ξανθικῷ, τῷ καὶ ἀπριλλίῳ. Καὶ ἑωρακὼς αὐτὸν ὁ Πρίαμος ὅτως εὐπρεπῆ, καὶ τῇ θέᾳ, καὶ τῷ θάρσει, καὶ τῇ ἀλαλέκτῳ, ἐκέλευσεν αὐτῷ λαβεῖν δῶρα, καὶ ἀπελθεῖν θυσιάσαι ἐν Ελλάδι, Δαφναίῳ Απόλλωνι· λέγων, ὅτι ἠλέησέ με ὁ γῆρας, καὶ παρῳώγησε τὰ κακά. Ἰδοὺ γὰρ παρῆλθεν ὁ χρόνος τοῦ χρησμοῦ. Καὶ ποιήσας τῷ αὐτῷ Πάριδι πρὸς πάντας τοὺς βασιλεῖς, ἤτοι [2] τοπάρχας τῆς Εὐρώπης χώρας γράμματα ὁ Πρίαμος βασιλεύς, ὥστε δέξασθαι τὸν αὐτοῦ υἱὸν Πάριδα, τὸν καὶ Αλέξανδρον, ἀπόντα εἰς εὐχὴν θυσιάσαι τῷ Απόλλωνι, ἀπέλυσε τὸν αὐτὸν Πάριδα, πέμψας καὶ τοῖς βασιλεῦσι, δι' αὐτοῦ, δῶρα. Καὶ ἐξῆλθε τῷ δεσίῳ, τῷ καὶ Ιουνίῳ μηνὶ ιη'. μετ' ν' καὶ ζ' ἡμέρας τὸ ἐν τῇ Τροίᾳ παρασίας αὐτοῦ· καὶ ἀποπλεύσας μετὰ πολλῶν δώρων βασιλικῶν, ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ ἄνδρας Φρύγας νεανίσκους ρ'. Καὶ κα-

---

1. οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ πάντες] αὐτοῦ, hoc loco ad Paridem referendum videtur.

2. τοπάρχας τῆς Εὐρώπης χώρας] Europam, pro Græcia, & Helladem, pro Peloponneso, apud hunc nostrum frequenter poni supra monuimus.

πώτησεν ἐν τῇ πόλει τῇ λεγομένῃ Σπάρτῳ τ Ελλάδος, [1] τῇ βασιλευομένῃ, ἤτοι τοπαρχομένῃ ὑπὸ Μενελάου, υἱῦ Πλισθένους· ὅστις Μενέλαον ἀνετράφη εἰς τὰ βασίλεια τ Ατρέως, βασιλέως τ Αργείων, ἅμα Αγαμέμνονι υἱῷ αὐτῦ· κἀκεῖθεν ἐλέγοντο, οἱ δύο Ατρεΐδαι. Ο δὲ Μενέλαος ἕτοιμος ἦν ἀποπλέειν εὐθέως ἐν τῇ Κρήτῃ, ἅμα τοῖς συγγενέσιν αὐτῦ, ὀφείλων θυσιάσαι τῷ Διΐ, καὶ τῇ Εὐρώπῃ, ἐν τῇ Γορτυνίῃ, πόλει τ Κρήτης, ὅτε ἦλθεν ὁ Πάρις [2] ἐν τῇ Σπάρτῳ πόλει πρὸς αὐτόν. Εθος γὰρ εἶχεν ὁ Μενέλαος ποιεῖν ἑορτάς, καὶ θυσίας ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ κατ' ἔτος, εἰς μνήμην τ Ευρώπης, ὡς ἐκ γένους αὐτῆς. Δεξάμενος δὲ τ Αλέξανδρον, τ καὶ Παίδα, καὶ γράμματα τ βασιλέως Πριάμου τ Φρυγίας καὶ Ασίας, καὶ τὰ βασιλικὰ δῶρα τὰ παρ' αὐτῦ δοθέντα, φιλοπύξατο τ urbem quandam Græciæ, nomine Spartam, ubi regnabat Menelaus, Pliſthenis filius. Qui quidem Menelaus apud Aſtreum Argivorum regem, una cum Agamemnone, regis filio, enutritus fuerat, unde Atridæ ambo vocati ſunt. In ipſo enim Paridis adventu in Spartam urbem, expeditionem agitabat Menelaus, una cum conſanguineis ſuis propediem ſoluturus, in Cretam inſulam; ut ibi ſacra Jovi, & Europæ faceret, in urbe Gortyna. Poſitum nempe hic in more ſibi habuit, anniverſarium uti Feſtum, & ſacrificia, circa illud tempus quotannis inſtitueret, Europæ in memoriam. Lectis itaque literis, muneribuſq; acceptis, quæ Priamus rex Phrygiæ miſerat; Alexandrum ſive Paridem, amplexus eſt: nec minus honorifice eum excepit, quam ſi filius ſuus fuiſſet. Con-

1. τῇ βασιλευομένῃ, ἤτοι τοπαρχομένῃ] Βασιλεύειν, per vocem, τοπαρχεῖν, fere reponit Autor noſter, quia jam olim, ante Scriptoris hujus ætatem, & βασιλέως appellatio, imperatori Romano appropriata fuerat; Reges autem alii, Principeſque omnes, excepto, ut apparet ex eodem Luitprando, Legat. ad Nicephb. Bulgaro, ῥῆγες, Reges vocabulo Latino, & τοπάρχαι, dicebantur. Imperatores etiam Romanos hujus nominis honorem aliis invidiſſe apparet ex Luitprando, qui Legation. ad Nicephorum Phocam pro Othone M. obiit; ubi Imperatoris fratrem habes hac de re cum Luitprando litigantem, verbis hiſce. *Octavo autem, id eſt, Sabbato primo dierum Pentecoſtes, ante fratris ejus Leonis Europalatæ, & Logotheta præſentiam ſum deductus; ubi de Imperiali veſtro nomine magna ſumus contentione fatigati. Ipſe enim vos, non Imperatorem, id eſt, βασιλέα, ſua lingua, ſed ob indignationem, ῥῆγα, id eſt, Regem, noſtra vocabat. Cui cum dicerem, quod ſignificatur idem eſſe, quamvis quod ſignificat diverſum; Me, ait, non pacis, ſed contentionis cauſa veniſſe: ſicque iratus ſurgens, veſtras literas, vere indignans, non per ſe, ſed per interpretem ſuſcepit.*

2. ἐν τῇ Σπάρτῳ πόλει] Cedren. Σπάρτη: Sparta vero tum urbem Laconicæ principem, tum Laconicam ipſam ſignificare aſſerit Stephan. de Urb. ex Timagora, qui de Spartis loquens, Εκπίπτουσας, (inquit) ἣ αὐτὰς εἰς τὴν Λακωνικὴν Σπάρτην ἀφ' ἑαυτῶν ὀνομάσαι.

ſtituit itaque ex ſuis, qui miniſtrarent ei, ſociiſque; & pararent menſam, aliaque omnia neceſſaria, ſeorſim in Palatio ſuo. Quinetiam licentiam ei conceſſit, in urbe illa diebus quotquot vellet, commorandi; uſque dum vires ſuas, navigatione exhauſtas, reſumere potuerit: deinde vero & abiret, ad deſtinatum Sacrificium Apollinis templo ex voto peragendum. Paridem itaque cum rebus ita omnibus inſtructiſſimum in Palatio ſuo curaſſet Menelaus, navi conſcenſa, in Cretam profectus eſt.

Interim vero, dum Cretæ commoraretur Menelaus, Jovi Aſterio, & Europæ ſacra peragens in urbe Gortyna; quodam die contigit, Helenam in hortum Palatii ſui deſcendere, cum Æthra, Menelai cognata ex Pelope, & Clytemneſtra, ab Europa genus ducente, ut ſeſe ibi oblectaret. Paris autem in hortum forte deſpiciens, Helenam vidit; & obſervata forma ejus, juventutis flore, amore ejus

Πάριδα Αλέξανδρον· καὶ ἐμφανῶς ἐξαίφνης αὐτὸν, ὡς ἴδιον υἱὸν, ἐν πάσῃ τιμῇ, ἀφώρισεν αὐτῷ ἐν τῷ ἰδίῳ παλατίῳ διαιταν, καὶ παντοῖα ἀναλώματα, καὶ τοῖς αὐτοῦ, καὶ πᾶσι θεραπείαν· εἰρηκὼς αὐτῷ, διατρίψαι ἐν τῇ αὐτῇ πόλει, ὅσας ἐὰν βούληται ἡμέρας· αὐτῷ αὐτὸν μείναντα ἀνεθῶσι, διὰ τὸ τοῦ πλοὸς ἀθυμίαν, καὶ εἰδ' ὅπως ἀπελθεῖν, πληρῶσαι τὸ τάγμα τῆς θυσίας εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Απόλλωνος. καὶ εὐθέως ὁ Μενέλαος καταστήσας αὐτὸν ἐν πολλῇ θεραπείᾳ, ἀπέπλευσεν ὅπι τὴν Κρήτην, ἐάσας αὐτὸν εἰς τὸ ἴδιον παλάτιον.

Εν τῷ δὲ διάγειν τὸν Μενέλαον ὅπι τὴν Κρήτην, θυσιάζοντα Διὶ Ασεριῳ, καὶ τῇ Εὐρώπῃ, ἐν τῇ Γορτυνίᾳ πόλει, συνέβη τὴν Ελένην καταβῆναι ἐν τῷ παραδείσῳ τοῦ παλατίου αὐτοῦ, εἰς τὸ ἐωρι ἀθῶσαι, μετὰ τῆς Αἴθρας, τῆς συγγενίδος τοῦ Μενελάου, ἐκ Πέλοπος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, ἐκ γένους τῆς Εὐρώπης. Ο δὲ Πάρις παρακύψας εἰς τὸν παράδεισον, καὶ θεασεμένως τὴν κάλλη τῆς Ελένης, [2] καὶ τὴν νεότητα, βληθεὶς ἔρωτι εἰς αὐτὴν, καὶ διὰ τῆς

---

1. θυσιάζοντα Διὶ Ασεριῳ.] Jovi Aſterio, id eſt, Cretenſi; Heſych. Ασερίη, ἡ Κρήτη, καὶ ἡ Δῆλος ἕτως ἐκαλεῖτο. Jovem enim in Creta natum atque educatum fuiſſe teſtatur Lucianus, de ſacrific. οἶδ' αὖ Κρῆτες ἐ γένεσθ παρ' αὐτοῖς, ἐδὲ ταφῶναι μόνον τὸν Δία λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ τάφον αὐτοῦ δεικνύουσι. Dionyſ. Perieget. de ſitu. orbis:

Κρήτη τιμήσασα Διὸς μεγάλοιο τοκῆα.

Sic Virgil. etiam lib. 3. Æneid.

Creta Jovis magni medio jacet inſula ponto,
Mons Idæus ubi, & gentis cunabula noſtræ.

In Creta vero ſepultum fuiſſe teſtantur Cedr. Chr. Alex. Autor, Chronographus ἀνώνυμος; quem Autori huic præfiximus; qui omnes Pici Jovis Epitaphium proferunt, hiſce verbis ſcriptum. ΕΝΘΑΔΕ ΚΕΙΤΑΙ ΘΑΝΩΝ ΠΗΚΟΣ Ο ΚΑΙ ΖΕΥΣ ΟΝ ΚΑΙ ΔΙΑ ΚΑΛΟΥΣΙ.

2. καὶ τὴν νεότητα,] Scr. τῇ νεότητι.

Αἴθρας

Αἴθρας τ̃ συζυγίδος Μενελάυ, τ̃ Πελοπίδος κὴ τ̃ Κλυταιμνήστρας, ἐκ γένους τ̃ Εὐρώπης, ὑποποθέσας τῲ Ελένῳ, ἔλαβεν αὐτῲ, κὴ ἔφυγε, [1] διὰ ὧν εἶχε μεθ' ἑαυτ̃ πλοίων ἐκ τ̃ Τροίης, μ̃ χρημάτων λιτρ̃ν τριακοσίων, κὴ κόσμυ πολλ̃ πολυτίμυ, κὴ ἀργύρυ, [2] ἅμα τ̃ Αἴθρας τ̃ς ἐκ γένους τ̃ Πέλοπ̃ κὴ τ̃ς Κλυταιμνήστρας, τ̃ς ἐκ γένους Εὐρώπης, [3] κὴ ε' δουλίδων κοιτωνιτίδων αὐτ̃ς. [4] Καὶ ἀντεπέρασεν εἰς τ̃ Σιδῶνα, κἀκεῖθεν πρὸς τ̃ Πρωτέα, βασιλέα τ̃ς Αἰγύπτυ· μηκέτι ἀπελθὼν εἰς τὸ ἱερὸν τ̃ Απόλλων̃, κὴ ποιήσας τῲ θυσίαν ἐν Ελλάδι. Μεμαθηκότες δὲ οἱ φυλάττοντες τὸ παλάτιον Μενελάυ σταπῶται τ̃ τ̃ς Ελένης φυγῆ, φοβέμενοι, εὐθέως ἐξέπεμψαν σταπώτας τρεῖς ἐκ τ̃ς πόλεως τ̃ς Ελένης ὑπ' Αλεξάνδρυ, συναπιέναι αὐτῇ κὴ ἡ Αἴθρα ἐπὶ Τροίαν.

captus est: atque Æthræ, Menelai cognatæ prædictæ, ope usus, Helenam corrupit: & fuga demum rebus suis consulens, navesque, quas à Troia secum adduxerat, conscendens; ipsam, cum CCC. pecuniarum libris, ornatuque multo pretioso, atque argento, comitante eam Æthra, Pelopis & Clytemnestræ cognata, ab Europa oriunda, cum quinque ancillis cubicularibus, avexit. Sacrificioque in Græcia destinato, & Apollinis templo insuper habitis, in adversam Sidonem navigavit; indeque solvens, in Ægyptum venit, ad regem Proteum. Milites vero, Menelai regis palatii custodes, ubi de Helenæ fuga edocti fuerant; animis consternati, sine mora tres milites, ab urbe Spar-

1. διὰ τ̃ εἶχε μεθ' ἑαυτ̃ πλοίων] Lego. διὰ τ̃ ὧν εἶχε vel potius διὰ ὧν εἶχε &c.

2. ἅμα τ̃ς Αἴθρας] Æthra fuit Pithei filia, Thesei vero mater: quæ à Dioscuris, ob sororem Helenam à Theseo raptam, captiva abducta est; uti testatur Isac. Tzetz. in Lycophron. his verbis. Πειρίθυς κὴ Θησεύς, ὁ μὲν Διὸς ὤν, ὁ δ̃ Ποσειδῶν̃, φιλίαν ποιησάμενοι, ἁρπάσαι συνέθεντο Διὸς θυγατέρα. ἁρπάσαντες γοῦν τῲ Ελένῳ, σωθεῖσαν ἐν Αθήναις τ̃ Αττικ̃ς Αἴθραν, τῇ Πιτθέως μὲν θυγατρὶ, μητρὶ δ̃ Θησέως. Κάστωρ δ̃ κὴ Πολυδεύκης οἱ Διοσκορίδαι, οἱ τ̃ς Ελένης ἀδελφοὶ, πορθήσαντες τῲ Αττικῲ, διὰ τῲ ἁρπαγῲ τ̃ς Ελένης, Αἴθραν λαμβάνουσιν αἰχμάλωτον ὡσὰν αἰχμῲ αὐτ̃. ὕστις ἁρπαγείσης πάλιν, τ̃ς Ελένης ὑπ' Αλεξάνδρυ, συναπῆρεν αὐτῇ κὴ ἡ Αἴθρα ἐπὶ Τροίαν.

3. κὴ ε'. δουλίδων κοιτωνιτίδων] Κοιτωνίτης, uti ex hoc loco apparet, tam pro *Cubicularia*, quam pro *Cubiculario*, sumitur.

4. Καὶ ἀντεπέρασεν εἰς τὴν Σιδῶνα] Phœniciam versus iter direxit Paris, verum adversis ventis jactatus, Ægyptum tandem appulit. Constantinus Manasses.

Εις νεὼν ἐμβὰς ἁλίπλοον, ἀπαίρει
πρὸς Φοινίκην.

Et paulo infra:

Υποληφθεὶς δ̃ πνοαῖσι σφοδροῖς πολυπαθέσι,
Μόλις εἰς ἓν ὡρμίσατο σημάτων τ̃ τ̃ Νείλυ,
Καινοβιήν ὀνομαζόμενον ἐν χρόνοις τοῖς ὑστέροις.

ta, in Gortinam Cretæ mittunt, qui regi Menelao nunciarent, raptam esse à Paride Helenam; unaque abductam Æthram, regis & Clytemnestræ cognatam. Hæc ubi audivit Menelaus, furore quasi quodam correptus est: ira etiam in Æthram vehementi commotus est; ut qui de illius castitate spem sane optimam sibi conceperat. Statim itaque navem conscendens, in Græciam revertitur; & Spartam veniens, in omnes partes dimittit, qui Helenam, cum Paride, cæterisque requirant, sed nusquam invenerunt.

Post aliquod vero temporis spatium, Paris ex Ægypto rediens Helenam cum pecuniis, divitiisque ejus omnibus, secum advexit. Priamus autem & Hecuba, ubi Helenam cum Paride conspexerunt, egregiam fœminæ formam mirati; quænam esset, & à quibus orta parentibus, eam scisciti sunt; respondit Helena, se Alexandri, sive Paridis, cognatam esse; magisque ad Priλεως Σπάρτε τῆς Ελλάδος, ἐν τῇ Γορτυνίῃ πόλει τῆς Κρήτης, ἀπαγγελοῦντας τῷ Μενελάῳ βασιλεῖ τ' ἁλοπλοὺ τῆς Ελένης τοῦ υἱοῦ Πάριδος· καὶ ὅτι μετ' αὐτῆς ἔλαβε καὶ τὴν Αἴθραν, τὴν συγγενίδα αὐτῆς, καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας. Καὶ ἀπέμφνεν ἀκούσας ὁ Μενέλαος, [1] ὡς ἔξηχος· πολὺ δὲ ἐλυπήθη διὰ τὴν Αἴθραν, ἦν γὰρ ἔχουσα ὑπόληψιν παρ' αὐτῷ σώφρονος πάνυ. Καὶ εὐθέως καταπλεύσας, ὑπέστρεψεν ἐν τῇ Ελλάδι, ἐν πόλει Σπάρτῳ· παντα-χῆ πέμπων εἰς ἀναζήτησιν τ' Ελένης, καὶ τῆς Πάριδος, καὶ τῶν μετ' αὐτῆς, καὶ οὐχ εὗρον.

Μετὰ δὲ χρόνον ἦλθεν ἐκ τῆς Αἰγύπτου ὁ Πάρις, ἔχων τὴν Ελένην, καὶ τὰ χρήματα, καὶ τ' πλοῦτον ὅλον τ' αὐτῆς. Ο δὲ Πρίαμος καὶ ἡ Εκάβη ἐωρακότες τὴν Ελένην μετὰ Πάριδος, καὶ ὅτι τοιοῦτον εἶχε κάλλος, θαυμάζοντες ἐπυνθάνοντο παρ' αὐτῆς, τίς εἴη, ἢ πάνων ἀπόγονος; Η δὲ Ελένη ἔφη Αλεξάνδρε, τοῦ καὶ Πάριδος, εἰμὶ συγγενὴς, 2 καὶ μᾶλλον πρεσβύ-τερη

---

1. ὡς ἔξηχος] Infra etiam de Oreste in furorem acto Auctor habet εἰς ἐξιχίαν (Scrib. ἐξηχίαν) ἦλθεν ἀπὸ μανίας, παρ' ἑαυτὸν γενόμενος: id est, *furore correptus est.* Scilicet ἡ ἔξηχος διάνοια τῇ Φρονίμῳ opposita est; ut ex Etymologico magno discere licet. Πυκνά, τὰ συνεχῆ καὶ συνεπῆ· ἡ γὰρ φρόνιμος διάνοια πεπυκνωμένη ἐστίν. ὥστε τὸ ναυτίον ἡ ἔξηχος, ἠραιωμένη. Cedrenus in dicta Orestis historia, habet, ὁ πότε μὲν ἐν ἀνέσει διῆγε, ποτὲ δὲ τὰ ἐξόχων ἐπετέλει: ubi tamen ἐξήχων legendum suspicor. Infra etiam, de Oreste in furorem acto, autor habet, εἰς ἐξιχίαν ἦλθεν ἀπὸ τ' μανίας παρ' ἑαυτὸν γενόμενος. p. 101. Cedr. ἔξοχος habet; quem vide.

2. καὶ μᾶλλον πρεσβύτερη Πριάμου] incongrua ista sunt: itaque aut πρεσβύτερον, scribendum, aut præcedentia ita legenda viden-

νειν

κειν Πριάμῳ καὶ τῇ Ἑκάβῃ, καὶ ἐκ τοῦ Πλεισθένους υἱῷ Μενελάῳ· Δαναοῦ γὰρ, ἔφη, καὶ Ἀγλαΐορος, τῆς Σιδονίων, καὶ ἐκ γένους τοῦ Πριάμου, καὶ αὐτὴν ὑπάρχειν ἐκ τοῦ γένους αὐτῶν. Ἐκ Πληιόνης γὰρ τῆς Δαναοῦ θυγατρὸς, ἐγεννήθη ὁ Ἄτλας, καὶ ἡ Ἠλέκτρα, ἐξ ἧς ὁ Δάρδανος βασιλεὺς, ἐξ οὗ ὁ Τρῶς, καὶ οἱ τοῦ Ἰλίου βασιλεῖς. Καὶ διὰ Φοίνικα, τοῦ Ἀγλαΐορος υἱὸν, ἔπνος ἐγένετο ἀπόγονος Δώας βασιλεὺς, ὁ Ἑκάβης πατήρ· ἐκ τοῦ γένους γὰρ τῆς Δώας καὶ ἡ Λήδα ἔλεγεν εἶναι. Ταῦτα δὲ εἰποῦσα ἡ Ἑλένη τῷ Πριάμῳ, καὶ τῇ Ἑκάβῃ, ἠτήσατο αὐτοὺς ὁρκώσασα μὴ προδοθῆναι· καὶ λέγουσα, μηδὲν τῶν Μενελάου ἀπολωφέναι, ἀλλὰ τὰ ἴδια μόνα ἔλεγεν ἔχειν. Καὶ λοιπὸν ἡ Ἑκάβη φιλαδοῦσα αὐτὴν κατεφίλει, καὶ πλείω πάντων αὐτῆς ἀντείχετο.

amum & Hecubam, quam ad Menelaum, Pliſthenis filium, ſe pertinere. Quippe à Danao, & Agenore, Sidoniis, æque ac Priamum, ſe genus ducere affirmavit. Ex Pleſiona enim, Danai filia, nati ſunt Atlas, & Electra: Electræ autem filius fuit rex Dardanus; à quo Tros, & Troiani reges. Addidit præterea, regem, Dynam, Hecubæ patrem, genus ſuum repetere à Phœnice, Agenoris F. à Dyna autem, Ledam etiam ſuum traxiſſe originem. His itaque verbis Priamum & Hecubam alloquuta Helena, juramento ab eis confirmari petiit, ſe ab illis proditam non iri; juramento etiam teſtata eis, ſe nihil omnino à Menelao ſurripuiſſe, bona vero ſua ſolum ſecum tuliſſe. Tum vero Hecuba amplexa: eam, oſculata eſt, aliiſque omnibus deinde chariorem habuit.

Γνόντες δὲ οἱ περὶ Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον, τὴν τῆς Ἑλένης ὅπι τὴν Τροίλου μὴ Πάριδος παρουσίαν, ἔπεμψαν πρέσβεις, ἀποδοθῆναι τὴν Ἑλένην· ὤχλει γὰρ καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς Κλυταιμνήστρα τῷ ἰδίῳ ἀνδρὶ Ἀγαμέμνονι, τῷ βασιλεῖ τοῦ Ἄργους, διὰ τὸ ἐλθεῖν τὴν Ἑλένην, τὴν αὐτῆς ἀδελφήν· ἥπερ καὶ ἐποίησε

Edocti vero Agamemnon & Menelaus, Helenam cum Paride ad Troiam perveniſſe; Legatos mittunt, qui reddi Helenam poſtularent. Et quidem ſoror ejus Clytemneſtra maxime hoc urgebat viro ſuo Agamemnoni, Argivorum regi: quin & literas etiam Menelao dedit, Helenæ tradendas quibus reditum ejus ſuadere nite-

videntur: Ἡ δὲ Ἑλένη ἔφη Ἀλεξάνδρου, τοῦ καὶ Πάριδος εἶναι συζυγίης &c. Cæterum mutila ſunt etiam ſequentia; quorum tamen ſenſum utcunque expreſſimus.

1. ἡ Λήδα ἔλεγεν εἶναι] leg. τὴν Λήδαν ἔλεγεν εἶναι; aut, ἡ Λήδα, ἔλεγεν, ἐσί.

batur. Ante bellum itaque ſuſceptum, Menelaus ad Priamum contendit; uxorem Helenam ſibi reddi poſtulans. Priamidæ autem cum eam reddere renuerent omnino, in Troianos arma protinus ſumpſerunt Atridæ; regulis etiam vicinis in belli ſocietatem conductis. Sollicitatis itaque Peleo, & uxore ejus Thetide, Chironem etiam, Regem & Philoſophum, Thetidis patrem exoratum habuerunt, ut Achilles, Pilei & Thetidis F. ſibi daretur ſocius. Eum itaque Chiron accerſit, ex Inſula, ubi apud regem Lycomedem, ſocerum ſuum, Deidamiæ patrem, commorabatur. Achilles itaque comitem ſeſe Atridis adjunxit; ſecum habens in exercitu ſuo MMM Myrmidonum: (ita olim dicti, qui nunc Bulgari) inter quos Neſtor fuit, & Patroclus, caſtrorum præfectus: impetrantibus hoc ab his, Chirone, Pileo, & Thetide, ut Achillem comitarentur. Exivit igitur Achilles, Argivis, Myrmidonibuſque ſuis ſolis ſtipatus, adverſus Ilium. Sed & Atridæ quoſque etiam undique per Europam

πρὸς αὐτὴν γράμματα, καὶ ἔδωκε Μενέλαῳ, ὀφείλοντα πεῖσαι τ' Ελένην. Καὶ ἦλθεν ὁ Μενέλαος πρὸς Πρίαμον, ζητῶν τ' Ελένην, τὴν ἑαυτῆς γυναῖκα, πρὸ τοῦ πολέμου. Καὶ ὐκ ἐπείθησαν οἱ Πριαμῖδαι δοῦναι αὐτήν· καὶ λοιπὸν ἐπεστράτευσε κατ' τ' Ιλίου οἱ Ατρεῖδαι βασιλεῖς, στρατιάχους, ἤτοι τοπάρχας στρατοπέμψαντες. Καὶ ἐδυσώπησε τ' Πηλέα, καὶ τ' αὐτῆς γυναῖκα, τ' Θέτιν, καὶ τ' αὐτῆς πατέρα Χείρωνα, τ' φιλόσοφον βασιλέα, παραχεῖν αὐτοῖς τ' Αχιλλέα, υἱὸν τ' Θέτιδος καὶ τ' αὐτῆς Πηλέως, ἔκγονον δὲ Χείρωνος. Ὅτις Χείρων πέμψας ἤγαγεν αὐτόν· διῆγε γὰρ μετ' Λυκομήδους βασιλέως, τ' πενθερᾶς τ' αὐτῆς Αχιλλέως, παρὸς ἦ τ' Δηϊδαμείης, ἐν τῇ νήσῳ. Καὶ ἀπῆλθε μετ' τ' Ατρειδῶν ὁ αὐτὸς Αχιλλεὺς, ἔχων ἴδιον στρατὸν τ' λεγομένων [1]Μυρμιδόνων, τότε, νυνὶ ἦ λεγομένων Βλαχάρων, τειῶν χιλιάδων, ἅμα Πατρόκλῳ στρατοπεδάρχῃ, καὶ Νέστορι· οἵτινες ἐδυσωπήθησαν παρὰ Χείρωνος, καὶ Πηλέως, καὶ Θέτιδος, συμπέμψαι τῷ Αχιλλεῖ. Απῆλθε δὲ ὁ Αχιλλεὺς μόνος μετ' τ' ἰδίου στρατοῦ ὅπι τῷ Ιλιον, τῆς Αργείων, καὶ τῆς Μυρμιδόνων. Προετρέψαντο ἦ, ἤτοι ἐδυσώπησε οἱ αὐτοὶ

1. Μυρμιδόνων τότε] Myrmidonas primo Æginetas dictos, Troiani vero belli temporibus Pthiotas aſſerit Euſtathius in Hom. Ιλ. α. Μυρμιδόνες οἱ τῷ Αχιλλεῖ ὑποτεταγμένοι Φθιῶται ἐλέγοντο. κληθῆναι δέ φασι τὸν ἀρχὴν Μυρμιδόνας πρότερον τοὺς περὶ Αἴγιναν. Pthia vero Theſſaliæ pars, teſte Stephano de urb. Φθία, πόλις καὶ μέρος Θεσσαλίας: in quatuor enim partes eam dividit Strabo, apud eundem. Στράβων δὲ εἰς τέσσαρα διαιρεῖ τὴν Θεσσαλίαν, Φθιῶσιν, Ἑστιαιῶσιν, Θετταλιῶσιν, Πελασγιῶσιν.

Ατρεῖδαι

Ατρείδαι βασιλεῖς, καὶ τὰς λοιπὰς βασιλείας, ἅτοι τοπάρχας, ἢ στρατάρχας τὰς ἀπὸ ἑκάστης χώρας τῆς Εὐρώπης, ἔκπλουν μὲν τοῦ ἰδίου στρατοῦ, καὶ τῶν νηῶν. Καὶ ἀπέπλευσε πάντες, συναχθέντες ἐν Αὐλίδι, χώρᾳ ὕπου λεγομένῃ· χειμῶνος δὲ γενομένου, καὶ τοῦ μάντεως Κάλχαντος εἰρηκότος, θυσίαν ὀφείλειν δοῦναι τοῦ Αγαμέμνονα Αρτέμιδι, τῇ θεᾷ τῆς χώρας ἐκείνης, τῶν ἑαυτοῦ θυγατέρα· [1] ὁ δὲ Οδυσσεὺς ἀπελθὼν διὰ δόλου, ὡς ἀπὸ γραμμάτων τοῦ Αγαμέμνονος, εἰς τὸ Αργος, ἤνεγκε τὴν αὐτοῦ θυγατέρα Ιφιγένειαν. Καὶ ἑωρακὼς αὐτὴν ὁ Αγαμέμνων ἐλθοῦσαν, ἔκλαυσε πικρῶς· φοβηθεὶς δὲ τὸν στρατὸν, καὶ τοὺς τοπάρχας, ἐξέδωκεν αὐτὴν ὅπως θυσίαν Αρτέμιδι. Καὶ ἐν τῷ ἀπένειν αὐτὴν εἰς τὸ ἱερὸν Αρτέμιδος καὶ σφαγῆναι, ἔλαφος ἔκλεψε τὴν ὁδὸν διαδραμοῦσα ἔμπροσθεν, ἐν μέσῳ τῆς βασιλέων, καὶ τοῦ στρατοῦ, καὶ τοῦ Ιερέως, καὶ τὴν παρθένον Ιφιγένειαν. Καὶ ἑωρακὼς αὐτὴν ὁ Ιερεὺς καὶ μάντις τὴν ἔλαφον πάσαντες, ἄξατε εἰς θυσίαν, ἀντὶ τῆς παρθένου, τῇ Αρτέμιδι. Καὶ ληφθεῖσα ἡ ἔλαφος, ἐσφάγη τῇ Αρτέμιδι· τὴν δὲ Ιφιγένειαν ἀποδέδωκε τῷ ἰδίῳ πατρὶ Αγαμέμνονι· ἥντινα ὁ Αγαμέμνων εἶχεν ἐκεῖ ἐν τῷ ἱερῷ Αρτέμιδος ἱέρειαν. Καὶ λοιπὸν ἀνηγορεύθη βασιλεὺς ἐκεῖ ὅπου πάντων ὁ Αγαμέμνων, ἐκ τοῦ ἐξπεδίτου· κἀκεῖθεν ὁρμήσαντες ἦλθον ὅπου τὴν Τροίαν.

Duces, atque reges ſolicitantes, hortati ſunt, uti claſſibus ſuis, & exercitu inſtructi, in ſocietatem belli hujus venirent. Congregati itaque ſunt omnes in Aulide regione, indeque jam ſoluturi; cum, tempeſtate oborta, Calchas vates edixit, oportere Agamemnonem filiam ſuam loci iſtius Numini, Dianæ, immolare. Uliſſes igitur, ſimulatis ab Agamemnone literis, Argos profectus eſt; atque inde filiam ejus, Iphigeniam, abduxit. Quam pater Agamemnon ubi vidit, acerbe flevit: metuens autem ſibi ab exercitu, regibuſque, tradit illam Dianæ Victimam. Cum autem duceretur virgo ad Dianæ templum, ut immolaretur; ecce, omnium in conſpectu, regum, & ſacerdotis, exercitus, virginiſque, cerva viam ſcindebat mediam percurrens. Quam ubi vidit ſacerdos; hanc (inquit) comprehenſam, loco virginis, date Dianæ victimam. Cervam itaque captam, hoſtiam fecerunt; & Iphigeniam patri ſuo Agamemnoni reddiderunt: q am tamen pater ejus relictam, ſacerdotem in Dianæ templo conſtituit. Exinde itaque, Rex ibi omnium, ab exercitu factus eſt agamemnon: illinc vero exinde abeuntes, in Troiam profecti ſunt.

1. ὁ δὲ Οδυσσεὺς ἀπελθὼν] δὲ, videtur παρέλκειν

Græcos vero ad Troiam appropinquantes, Troiani erumpentes propulsabant, ut ad litus eorum ne appellerent. Multi igitur utrinque ceciderunt; inter quos fuit Protesilaus, ex Græcorum auxiliariis. Cæterum Græci nihil cedentes, sed oram Troiæ maritimam tandem occupantes, naves suas funibus alligarunt: nocte vero ingruente, Troiani urbem repetiverunt, portas suas obfirmantes. Nocte vero media Cygnus quidam, Priami cognatus, nec longe ab urbe habitans, audito Græcorum ad Troiam adventu; egressus ipse ex urbe Neandro cum copiis magnis, Græcos adoritur: commissoque per noctem prælio, ab Achille occisus est, profligatusque est exercitus ejus, antequam dies illuxerat. Consilium itaque Græci inierunt, Ilio, Troiæque in proximo circumiacentes urbes præoccupandi; ut quæ Priami partes susceperant. Juramentis itaque se invicem obstringentes, spolia quæcunque in medium coram Regibus, exercituque universo se productu ros; secernebantur in hoc Achilles, Ajax Telamonius, & Diomedes. Derepente igitur Diomedes Neandro Cygni Trojanorum propugnatoris urbe occupata, regionem

Ελθόντων δὲ τῆς αὐτῆς Ελλ
νων ὅπι τῷ Τροίαν, ἀντέσηȣ α
τοῖς οἱ Τρῶες, καὶ ὁ συνεχώρηȣ α
τοῖς ἁλιβολεῖν· καὶ πολλῶν σφαγέ
των ἐξ ἀμφοτέρων τῆς μερῶν, ἐν
καὶ ὁ Πρωτεσίλαος ἐσφάγη, πρόμ
χος Δαναῶν, καὶ ὁ παρεχώρησ
οἱ Δαναοὶ, ἕως ὅ ἐσειεχύοντο. Κ
κατέβηȣ ὅπι τῷ ἁλιον γῶ τ
Τροίης, καὶ ἔδηȣ τὰ πλοῖα χοινίσ
Ἑσπέρας δὲ γενομένης, εἰσῆλθον
Τρῶες ἐν τῇ πόλει, καὶ ἠσφαλίσαν
τὰς πόρτας· μέσῃ δ νυκτὶ Κύκν
τις ὀνόματι, ἐκ γένους ὑπάρχων
Πειάμου, ἐκ τ πλησίον ὑπάρχω
ἀκούσας τ τ Ελλήνων εἰς τ Τρο
παρουσίαν, ἐξῆλθεν [1] ἐκ τ Νέαν Αν
πόλεως μ πλήθους πολλ πολεμι
ἐπέρξιψεν αὐτοῖς· καὶ γενομένης συ
βολῆς νυκτὸς, φονεύεται ὑπὸ Αχ
λέως ὁ αὐτὸς Κύκνος, καὶ ἔπεȣ
μετ' αὐτ πρὸ ἡμέρας. Καὶ λ
πὸν ἔδοξε τοῖς Δαναοῖς παρελ
θεῖν τὰς πολεῖς τὰς πλησίον
Ιλίου, καὶ τῆς Τροίης, ὡς συμμαχ
σας Πριάμῳ· καὶ ποιήσαντες συ
μοσίας, ὅτι πάντα τὰ πρ' αὐ
ἁλαμβανόμενα ἄγεσιν εἰς μ
τῶν Βασιλέων, καὶ προμάχων,
τ σατοπέδ, ἀφορίζεσι τ Αχ
λέα, καὶ τὸν Τελαμῶνος Αἴαν
καὶ Διομήδην. Καὶ αὐτέως ἐξώρ
μεν ὁ Διομήδης, καὶ ἁλαμβάν

1. ἐκ τ Νέαν ἄνδρα] Νεάνδρου legitur, apud Cedrenum. Stephan. de urb. Neandriam vocat. Νεάνδρεια, πόλις Τρωάδος ἐν Ελλησπόντῳ, ὡς ρᾳξ. Et deinde, λέγεται καὶ Νεάν ἑτέρως, ὡς Θεόπομπος.

πόλιν τῦ αὐτῦ Κύκνυ πορθήσας. τὴν Νέαν Ανδρυ, καὶ τὴν χώραν αὐτῆς πορθήσει· παραλαβὼν δὲ καὶ τὰς δύο αὐτῦ υἱὰς, [1] Κώβην, καὶ Κόκαρκον, καὶ τὴν θυγατέρα αὐτῦ, ὀνόματι Γλαύκην, ἔσαν ἐνιαυτῶν ια', ἀνῆρπασε, καὶ πάντα τὰ αὐτῦ, καὶ τὰ τῆς χώρας, καὶ ἄγει ἐν μέσῳ τῦ στρατῦ παντός. Ο δὲ Αχιλλεὺς εὐθέως ἀπῳχθὼν μετὰ τῶν Αργείων καὶ τῶν Μυρμιδόνων, τῦτ' ἔστι, τῦ ἰδίυ στρατῦ, ἐπέρχεται τῇ Λέσβῳ πόλει, καὶ τῇ χώρᾳ αὐτῆς, τῇ βασιλευομένῃ [2] ὑπὸ Φόρβαντος, συγγενέως Πριάμου· ὅστις καὶ πολλὴν ἔχθραν εἶχε μετὰ τῶν Ελλήνων. Παραλαβὼν δὲ τὴν χώραν, καὶ τὴν πόλιν ὁ Αχιλλεὺς, τὸν Φόρβαντα φονεύει, καὶ λαμβάνει πάντα τὰ τῦ βασιλείας αὐτῦ, καὶ τὴν θυγατέρα αὐτῦ Διομήδην ἄγει· ἦν δὲ ἡ κόρη λευκὴ, σφυρηλόφυς, γλαυκὴ, τελεία, ξανθὸς, εὐόσμος, ἔσα ἐνιαυτῶν κδ', παρθένος· ἦλθε κομίσας τὰ ἐκ Λέσβυ πάντα εἰς τὸν στρατὸν τῶν Ελλήνων. Καὶ λοιπὸν ὁρμήσας πάλιν ἐξῆλθεν ὅπι τὸν Εὔξεινον πόντον, καὶ ἀφανίζει τὴν χώραν, πορθεύων, καὶ παραλαμβάνει τὴν [3] Λυρνησὸν πόλιν, καὶ φονεύει κρατῦντα αὐτῆς, τὸν Ηετίωνα βασιλέα, καὶ λαμβάνει τὴν γυναῖκα αὐτῦ ἀχμάλωτον, τὴν Χρύσυ θυγατέρα,

ejus deprædatur; filiisque ejus duobus, Cobe, & Cocarcho, filiaque Glauca, (XI annorum virgine, egregiæ formæ,) captivis abductis, Regis, regionisque ejus bona omnia abripuit, inque medium exercitum produxit. Achilles interim, cum Argivis & Myrmidonibus suis egressus, Lesbum urbem aggreditur, regionemque totam circumjacentem, quæ Phorbanti paruit, ex cognatis Priami, Græcis pariter infensissimo. Occupatis autem urbe, regioneque, Achilles Phorbantem ipsum interfecit; regnoque ejus spoliato, filiam Diomedam captivam abduxit. Erat autem virgo candida, vultu rotundo, cæsiis oculis, statura justa, capellis subflavis, subsima, annos vero XXII nata. Redux vero Achilles, reportatam à Lesbo prædam ad Græcorum exercitum deferebat. Rursus etiam egressus, ad Pontum Euxinum, regionem illam devastat, prædamque abigit. Quin & Lernesum urbem cepit; Eetione rege, qui loci dominus erat, è medio sublato: cujus etiam uxorem Astynomen, (quæ & Chryseis dicta est,) Chrysæ, Apollinis sacerdotis, filiam, captivam abduxit: ab-

1. Κώβην καὶ Κόκαρκον] Cobim & Corianum, vocat Dictys Cretensis.

2. ὑπὸ Φορβαντος] Forgarita vocatur, apud Dict. Cret.

3. Λυρνησὸν πόλιν] Λυρνησσὸν scribit, cum duplici σ. Stephanus de urb. Λυρνησσὸς, πόλις Τρωϊκὴ, μία τῶν ἕνδεκα τῶν ἐν τῇ Τρωάδι.

reptas etiam regis ipſius, & regionis opes ad naves reportavit. Erat autem Aſtynome, quæ & Chryſeis, ſtatura curta, gracilis, candida, flavicoma, naſo eleganti, mamillis parvis, annos vero XIX nata. Sed & Exercitum Cilicum, quem ſibi aſciverat, Trojanorum in auxilium, Eetion, Achilles profligavit. Exinde vero diſcedens, Legopolim petiit: agebant hic Briſſaidæ, Briſſi, Priami patruelis, filii. Vaſtata vero undique regione illa, urbi ipſi imminebat, obſidione eam cingens. Plurimis autem occiſis, & occupata urbe, Hippodamiam, quæ & Briſeis vocata eſt, Briſſi filiam, Menetis Legopolitani regis uxorem, captivam abduxit; fratreſque ejus, Andrum, & Thyantem è medio ſuſtulit. Menetes autem ipſe tunc temporis Legopoli quidem aberat, in auxiliis ex Lycia, & Lycaonia, pro bello Trojano comparandis, occupatus. Sta-

ἱερέως Ἀπόλλωνος, Ἀστυδάμῃ, τῇ μεταχληθείσῃ Χρυσηΐδι, καὶ τὸ αὐτῆς πλῆθον, καὶ τὴν χώραν, καὶ ἄγει εἰς τὰς ναῦς· ἦν δὲ ἡ αὐτὴ Ἀστυδάμη, ἡ καὶ Χρυσηΐς, [1] κονδοειδὴς, λεπτὴ, λευκὴ, ξανθόκομος, εὐεινος, μικρόμαστος, ἔσα ἐνιαυτῶν ιθ'. Ἐφόνευσε δὲ καὶ ὃν προεπεξέφατο στρατὸν ὁ Ἠετίων, τῶν λεγομένων Κιλικίων, τὴν ἐλθόντων εἰς συμμαχίαν αὐτῆς καὶ τῶν Τρώων. Κἀκεῖθεν ἐξορμήσας, ἔρχεται πρὸς τοὺς παῖδας Βρίσσα, γνησίους ἐξαδέλφους Πριάμου, [2] ἐν τῇ λεγομένῃ Λεγοπόλει· καὶ προσιδόσας τὴν χώραν αὐτῶν πᾶσαν, μετὰ πολιορκῶν τὴν πόλιν· καὶ κλείνει πολλοὺς ἄνδρας, καὶ προσλαμβάνει τὴν πόλιν, καὶ τὴν Βρίσσα θυγατέρα αἰχμάλωτον, τὴν Ἱπποδάμειαν, τὴν μεταχληθείσῃ Βρισηΐδα, [3] ἔσαν γυναῖκα τοῦ Μενέτου, βασιλέως τῶν Λεγοπόλεως· ἀνελὼν τοὺς αὐτῶν ἀδελφοὺς, Ἄνδρον, καὶ Θύαντα. Ὁ δὲ Μενέτης, ὁ τῆς Ἱπποδαμείας, τῆς καὶ Βρισηΐδος, ἀνὴρ ἐκ ἦν ἐν τῇ αὐτῇ πόλει λεγώ· ἀλλὰ ἦν ἀπῳχὼν προεπεξέφατο βοήθειαν, εἰς συμμαχίαν Φρυγῶν, ἀπὸ τῆς Λυκίας, καὶ Λυκαονίας. Ὅτις Μενέτης βασιλεὺς κατέφθασεν τοὺς

---

1. κονδοειδὴς] vocabulum Mixobarbarum: κονδὸς, ſive κοντὸς, *Curtus*. vide Meurſ. Gloſſar.

2. ἐν τῇ λεγομένῃ Λεγοπόλει] Briſſi, ſeu Briſis urbem, Pedaſum, vocat Dictys Cretenſ. Pedaſus vero Idæ urbs, teſte Steph. ἔστι δὲ ἑτέρα Πήδασος ὑπὲρ τὴν Ἴδην, ἣν Ἀχιλλεὺς ἐπορθησε.

3. ἔσαν γυναῖκα τοῦ Μενέτου] Ἀμεώτου habet Cedrenus. Meneti, ſive Amynti hujus, uti nec Andri & Thyannis, Hippodamiæ fratrum, nulla apud Dictyn Cretenſem, qui hodie omnium eſt in manibus, occurrit mentio. Unde conjectare licet, aut alium Dictyn Autoris noſtri ætate extitiſſe, aut ſaltem eum non ex Dicty, quæcunque profert de Bello Troiano, deſumpſiſſe; uti paulo infra de ſe teſtatur.

ἐξάρχων

μὴ τῆς Βοηδείας τ Λυκίων καὶ Λυκαόνων, μὴ τὸ ἁλισφθῆναι τ αὐτῦ χώραν ὑπὸ τ Αχιλλέως, καὶ τ πόλιν, καὶ τ αὐτῦ γυναῖκα Ιπποδάμειαν, τ καὶ Βρισηΐδα. Καὶ ὁ παρεχώρησεν, ἀλλ' ὑδέως ὑπὸ τῦ κόπυ τ ὁδῦ, ἅμα τοῖς μετ' αὐτῦ 1 συμβαλὼν ᾧν μάχεται μὴ Αχιλλέως πυκρῶς, ἕως ἐβλήθη δόρατι ὑπὸ Εὐρυπύλου τινὸς τῶν ὄντων μὴ Αχιλλέως ἐξάρχων τ 2 διαφέροντος αὐτῷ στρατῦ, καὶ ἀπώλοντο οἱ μετ' αὐτῦ τ Μενέτυ πάντες. Η δὲ Ιπποδάμεια, ἣ καὶ Βρισηὶς, ἦν μακρὴ, λευκὴ, καλλιμαθὴς, εὔσολος, σιώφρυς, εὔειν ος, μεγαλόφθαλμος, 3 κεχολλαϊσμένα ἔχυσα βλέφαρα, ἁλόθριξ, ὀπαθόκομος, φιλόγελως, ἔτη ἐνιαυτῶν καί. ἥντινα ἑωρακὼς ὁ Αχιλλεὺς, ἐπόθησε· καὶ πεσὼν εἰς ἔρωτα αὐτῆς, λαβὼν 4 ἀποκρύβει αὐτὴν ἐντῷ ἰδίῳ παπυλεῶνι, μὴ ἀγαγὼν αὐτὴν εἰς τὸ πλῆθος τῶν Ελλήνων· τὰ ὦ χρήματα, καὶ τὴν Ασωπίδα Χρυσηΐδα, καὶ πάντα τὰ ἄλλα ἅπαξ ἔλυσα τῶν συμμάχων, καὶ τ στρατῦ, καὶ τῶν βασιλέων. Γνόντες δὲ πάντες διὰ τὴν Βρίσυ θυγατέρα, γυναῖκα ὦ τ Μενέτυ, ὅτι ἀπέκρυψεν

tim vero à captis ab Achille regione, urbe, & uxore Hippodamia, Menetes cum copiis ſuis à Lyciis, & Lycaonibus redux; nihil itineri cedens, laborioſo licet, Achillem cum copiis ipſe defeſſus aggreditur; prælioque commiſſo fortiter cum eo dimicavit, uſque dum lancea percuſſus ab Eurytione quodam ex ducibus Achillei exercitus, interfectus eſt ipſe, cum toto exercitu. Erat autem Hippodamia, quæ & Briſeis, procera, candida, mamillis pulchris, decora, junctis ſuperciliis, naſo pulchro, oculis grandioribus, palpebris adhærentibus, criſpa, crinibus à tergo flexis, jocunda, annos nata XXI. Hujus amore captus Achilles, eam tentorio ſuo ſecreto ſibi habuit, nec ad exercitum adduxit Cæterum opes, Aſtynomenque, quæ & Chryſeis eſt, aliaque omnia quæ bello ceperat, coram regibus, exercituque toto in medium protulit. Ubi vero omnibus innotuiſſet, Achillem Briſſi fi-

---

1. συμβαλὼν οὗ μάχεται] οὗ redundat: lege itaque, ἅμα τοῖς μετ' αὐτῦ συμβαλὼν, μαχεῖ) μὴ Αχιλ.

2. τῦ διαφέροντος αὐτῷ στρατῦ] διαφέρων hîc, novo plane ſenſu, uſurpatur: uti etiam infra, lib. 8. p. 169. τὰ διαφέροντα, pro Bonis alicujus, aut quæcunque ad aliquem pertinent: ἔλαβε καὶ τὴν Ασίαν πᾶσαν, καὶ πάντα τὰ διαφέροντα τοῦ αὐτῦ Αγαγόνου. item lib. 14. p. 359. Οθεν εἷς Γότθος τῶν διαφερόντων τῷ αὐτῷ Ασπαρ &c. *Gothus quidam, qui ex Aſparis aſſeclis erat.*

3. κεχολλαϊσμένα ἔχυσα βλέφαρα] forte ſcribendum, κεκολλαϊσμένα.

4. ἀποκρύβει αὐτὴν] Scr. ἀποκρύπτει.

liam

liam, Menetis vero regis uxorem, cum ornatu ejus omni, apud ſe celaſſe; ægre hoc in eo tulerunt; iraque in eum commoti ſunt, quod ob amorem, quam erga eam habuit, perjurus factus fuiſſet: quin & conviciis eum exceperunt, celatam amaſiam ei exprobran es. Sed & à congregatis in Concilio ducibus, interdictum eſt Achilli, ne amplius eſſet in urbibus vel occupandis, vel invadendis; neve regiones prædatum ut exiret ſuffectis in locum ejus, Teucro, Ajacis Telamonii fratre, & Idomeneo: qui Cyprum, Iſauriam, Lyciamque, captas, & vaſtatas, prædati ſunt. Ajax vero Telamonius egreſſus, Thraces in Cherroneſo, regemque eorum, Polymeſtorem, aggreditur. Polymeſtor autem Ajacis vires reformidans, magnum auri pondus ei obtulit; tantumque frumenti, quantum Achaico exercitui in annum ſufficeret, ſuppeditavit. Sed & Polydorum quoque, Priami filium natu minimum, quem pater ejus Polymeſtori, cum ingenti pecuniarum pondere, enutriendum commiſerat, Ajaci tradidit. (Nempe rex Priamus Polydorum ſummopere ſibi charum habuit; αὐτῷ ὁ Ἀχιλλεὺς, [1] μὴ τῆ ἐφόρει κοσμίῳ, ἐλυπήθη πρὸς αὐτόν. καὶ ὠργίσθη κατ' αὐτῆ, διότι ὤμοσε, διὰ τὸ εἶχε πρὸς αὐτῷ ἔρωτα. Καὶ πάντες ἐλοιδόρουν αὐτόν, ὅτι ἀπέκρυψεν αὐτῷ· καὶ συναχθέντες ἐν κομβεντῷ, ἐκώλυσε τὸν αὐτὸν Ἀχιλλέα τοῦ ὁπλίζεσθαι, καὶ παραλαμβάνειν πόλεις, καὶ πρεσβεύειν χώρας, ἄλλως ἀντ' αὐτῆ καταστήσαντες, τὸν Τεῦκρον, τὸν ἀδελφὸν Αἴαντος τῆ Τελαμωνίου, καὶ τὸν Ἰδομενέα. Οἵτινες παρέλαβον τὸν Κύπρον, καὶ τὸν Ἰσαυρείαν, καὶ τὸν Λυκίαν, πρεσβεύσαντες, καὶ ἀπελέσαντες αὐτάς. Ὁ δὲ Τελαμώνιος Αἴας ὁρμήσας, [2] τὸν Θρᾳκῶν τὸν ἐν Χερρονήσῳ ἐπολιόρκει, καὶ τὸν Πολυμήστορα, τὸν βασιλέα αὐτῶν. Ὁ δὲ Πολυμήστωρ φοβηθεὶς τὸν τοῦ ἀνδρὸς [3] ὁλκὴν, χρυσὸν αὐτῷ πολὺ δῶς, καὶ σῖτον ἐνὸς ἐνιαυτῆ, εἰς ἀνάλωμα τοῦ Ἀχαϊκῆ στρατῆ· καὶ ἔκδοτον δῶς τὸν υἱὸν τῆ Πριάμου τὸν μικρότερον πάντων, Πολύδωρον ὀνόματι, παρατεθέντα αὐτῷ παρὰ τῆ Πριάμου τοῦ παῖδος αὐτῆ, μὴ χρημάτων πολλῶν· (ἠγάπα γὰρ τὸν Πολύδωρον, ὡς μικρότερον πάντων, ὁ Πρίαμος, καὶ ὡς εὐφρεπῆ· διὰ γὰρ τῆτο καὶ ἐν ἄλλῃ χώρᾳ αὐτὸν παρέθετο, ἵνα μὴ, ὡς παιδίον, παράπληται, ἀκέων πολέμων·) ποιήσας ὁ αὐτὸς Πολυμήστωρ

---

1. μὴ τῆ ἐφόρει κοσμίῳ] ita paulo ſuperius, de Paride Helenam abducente, διὰ τὸ εἶχε μεθ' ἑαυτῆ πλοίων: pro κοσμίῳ vero, lege κόσμῳ.

2. τὸν Θρᾳκῶν] Scr. Θρᾴκας.

3. τὸν τοῦ ἀνδρὸς ὁλκὴν.] Scr. ἀλκήν.

συνθήκας

ευωδήκας μὴ τ Αἴαντ ἐξεάφως, μὴ συμμαχεῖν Πριάμῳ. Καὶ ἐκ τῆς ἐκεῖθεν ὁρμήσας ὁ Αἴας, ἦλθε πρὸς τ Τεύθραντα βασιλέα· καὶ συμβαλὼν αὐτῷ πόλεμον, ξίφει ἀναιρεῖ αὐτόν· ἐκπορθήσας δὲ τ τότε πόλιν, καὶ τὰ αὐτὰ πάντα λαβὼν, καὶ τὴν θυγατέρα αὐτῦ Τέκμησσαν ἄγει, καὶ τ αὐτῦ πλῦτον καὶ πάντα, νυκτὸς ὅτι τὰς Ἑλλήνας. [1] Ἦν δὲ ἡ Τέκμησσα τῇ ἡλικίᾳ εὔσολος, μελάγχρους, ὀφθαλμοὺς, λεπτόρινος, μελάνθριξ, λεπτοχαράκτηρ, παρθένος, ἔτη ἐπῆν ιζ'. Τὸν δὲ Πολύδωρον, τ υἱὸν τῦ Πριάμυ, οἱ Δαναοὶ στήσαντες κατέναντι τῦ τείχυς, ἐδήλωσε τῷ Πριάμῳ, πέμψαι τὴν Ἑλένην, καὶ λαβεῖν τ Πολύδωρον υἱὸν αὐτῦ, καὶ γνέσθαι εἰρήνην· ἐπεὶ φονεύσομεν αὐτόν. [2] Καὶ ἐχ εἵλοντο * * * * * * [3] ρεν ἐκ τῆς κινήσεως τῆς ἕπτα πλανητῆς, κτ μοιρικὴν τύχην ἐπαγόντων τοῖς ἀνθρώποις χαρὰς καὶ λύπας· ὁρίσας τὴν τάβλαν, τ κόσμον· τὰς ὑ δυοκαίδεκα κράσεις, τ ζωδιακὸν ἀριθμόν· τὸ δὲ ψηφόβολον, καὶ

ut qui formosus esset, natuque minimus: itaque in aliena regione enutritum voluit, ne qui tenellus erat, armorum strepitu territaretur. Sed etiam Polymestor Ajaci fœdus scriptum pepigit, se Priamo opem non laturum. Inde discedens Ajax, in Regem Teuthrantem profectus est: quocum commisso prælio, gladio eum sustulit; urbeque ejus spoliata, opibus direptis omnibus, filiam ejus Tecmessam, divitiasque omnes, per noctem ad Græcorum castra devexit. Erat autem Tecmessa; formam quod spectat, bene ornata, colore nigro, oculis pulchris, naso tenuiori, capillo nigro, facie tenui, & virgo, XVII annos nata. Polydorum vero, Priami filium, è regione muri constituentes, Priamo significant, uti Helena reddita, & Polydoro vicissim accepto, pax mutua fieret: sin minus Polydorum se neci daturos. Abnuentibus autem * * * * * * invenit ex motu septem Planetarum; unde gaudia subinde ac dolores, juxta Fortunæ sortem, Mortalibus inducuntur. Instituit etiam, ut Tabula esset, Mundus terrestris; Casus vero duodecim, Zodiaci

1. ἦν δὲ Τέκμησσα τῇ ἡλικίᾳ εὔσολος] ἡλικία proprie de statura, hoc loco de forma corporis universaliter dicitur: interim observandum, vocabulum εὔσολος hic ad corporis ornatum, seu vestitum, commode referri non posse.

2. καὶ ἐχ εἵλοντο * *] Lacuna ista ex Cedreno, aliqua ex parte, & Isac. Porphyrogenneta, de prætermissis ab Homero, suppleri possit.

3. * ρεν ἐκ τῆς κινήσεως] de Palamede loquitur, Tabulaque Lusoria ab eodem inventa: de quibus, vide Suidam, Cedrenum, Isac. Porphyrogennetam, qui ex Autore nostro ista descripsisse videntur. De Ludo hoc vide etiam Xylandri, & Jacobi Goar in Cedrenum Annotata.

numerus: Pſephobolum vero, & quæ in eo fuerunt teſſeræ ſeptem, ſeptem ſtellæ: Turris vero, Cœli altitudo; unde bona omnibus, & mala ſua rependuntur.

Meriones erat curtus, latus, candidus, barbatus, oculis magnis, pupillis nigris, criſpus, vultu lato, naſo obunco, acer, magnanimus, bellator.

Idomeneus erat ſtatura mediocrem ſuperante, colore nigro, oculis pulchris, membris bene compoſitis, validus, naſo eleganti, barba hirſuta, capite decoro, crine criſpo, audax bellator.

Philoctetes, procerus, membris bene compoſitis, colore nigro, ſuperciliis junctis, ſtrenuus, oculis venuſtis, naſo eleganti, capillo nigro, multoque, ſapiens, jaculandi peritus, magnanimus.

Ajax Locrenſis, procerus, robuſtus, flavus, ſtrabus, eleganti naſo, criſpo, nigroque capillo, barba hiſpida, facie oblonga, audax bellator, magnanimus, mulieroſus.

τὰ ἐν αὐτῷ ἑπτὰ κοκκία, τὰ ἑπτὰ ἄστρα· ὁ δὲ πύργος, τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ, ἐξ οὗ ἀνταποδίδοται πᾶσι καλὰ ἢ κακά.

Μηριόνης κονδυλειδής, πλατύς, λευκός, εὐπώγων, [1] μεγαλόφθαλμος, μελάγκορος, ἐλόθριξ, πλατόψις, σφενδόνης, ἀγέωργος μεγαλόψυχος, πολεμιστής.

Ἰδομενεὺς [2] δικυριαῖος, μελάγχρως, εὐόφθαλμος, εὔθετος, ἰσχυρὸς, εὐρινος, δασυπώγων, εὐκέφαλος, ἐλόθριξ, ὑπογυιομυὸς πολεμιστής.

Φιλοκτήτης δολιχὸς, εὔθετος, μελάγχρους, σώφρων, γυναῖος, εὐόφθαλμος, εὐρινος, μελάνθριξ, πολύθριξ, φρόνιμος, τοξότης εὔσοχος, μεγαλόψυχος.

Αἴας ὁ Λοκρὸς μακρὸς, εὐθενὴς, μελίχρως, [3] στραβὸς, εὐρινος, ἐλόθριξ, μελάνθριξ, δασυπώγων, μακρόψις, τολμηρὸς πολεμιστὴς, μεγαλόψυχος, καταγύναιος.

---

1. μεγαλόφθαλμος] μελανόφθαλμος habet Iſac. Porphyrog. verum ex noſtro corrigendus, cum immediate ſequatur μελάγκρος.

2. δικυριαῖος] δικμοιριαῖος infra, ſæpiuſcule. verum legendum cum Iſac. Porphyrog. Et Cedren. δικμοιραῖος. ἦν δὲ Οὐάλης τὴν ἡλικίαν δικμοιραίαν ἔχων, quod Xylander vertit: *erat Valens ſtatura mediocri.* Leo Allatius vocabulum hoc reddit, *Duplarius*: Ego δικμοιριαῖος, *ſtatura Mediocrem ſuperante, excedente*, reddidi, ad Beſſem, Aſſiſque partes reſpectu habito. Εὐμεγέθης enim, ſive εὐμήκης, pro ſolido ſupponatur; cujus Semiſſis ſit mediocris ſtatura; atque infra hanc, omnes κονδυλειδεῖς, & Curti. Juxta hunc calculum ὁ δικμοιραῖος, qui Beſſem habet, ſtaturam mediocrem ſuperabit. Atque eodem plane ſenſu Auctor infra, Tiberium Imp. δικμοιριαῖον facit; quod Suetonio eſt, *Statura, quæ juſtam excederet*:

3. στραβὸς] pro hoc Iſac. Porphyrog. habet, ἑτερόφθαλμος. in Tiberio, Tit. 68.

Πύῤῥος, ὁ καὶ Νεοπτόλεμος εὐήλιξ, εὐθώραξ, λεπτὸς, λευκὸς, ξανθὸς, πυῤῥόθριξ, ἁλὸς, ὑπόγλαυκος, [1] μεγαλόφθαλμος, ξανθόφρυξ, ξανθοαρχιγένειος, προγνάθις, ὠμοπετὴς, πολεμικὸς, [2] εὔσκυλτος, πικρὸς πολεμιστής. Οὗτος ὢν ὑπῆρχεν υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως ἐκ Δηϊδαμείης, θυγατρὸς Λυκομήδους, ὅτε, μετὰ τὸν τελευτὴν τοῦ ἰδίου πατρὸς, ἐξεπέμφθη ὑπὸ Θέτιδος, καὶ Πηλέως, ὡς πάππου αὐτοῦ, αἰτηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν, ὡς τοῦ Ἀχιλλέως δόλῳ φονευθέντος, [3] ἐκδικήσαι τὸ πατρῷον αἷμα. Καὶ ὁπλισάμενος ἐπεστράτευσεν εἰς τὸ Ἴλιον, σὺν ναυσὶν κβ', ἐκ τοῦ Πηλέως λαοῦ ἴδιον στρατὸν Μυρμιδόνων, τὸν ἀριθμὸν ᾳχν'. Καὶ ὑποπλεύσας κατέλαβε τὴν Τροίαν, καὶ εὗρεν εἰς τὰς σκηνὰς τοῦ ἰδίου πατρὸς Ἀχιλλέως Ἱπποδάμειαν τὴν καὶ Βρισηΐδα, [4] φύλακα τῶν τοῦ Ἀχιλλέως πάντων· ἣν πνα ὑποδεξάμενος, εἶχεν ἐν πολλῇ τιμῇ, αἰτήσας αὐτὴν φύλακα ἑῶν καὶ τῶν ἑαυτοῦ ἐν τῇ πατρῴᾳ σκηνῇ. Καὶ μετ' ὀλίγον χρόνον τελευτᾷ ἡ Βρισηΐς νόσῳ βληθεῖσα.

Pyrrhus, qui & Neoptolemus, corpore magno, pectore firmo, gracilis, candidus, naſo eleganti, capillo rufo, & criſpo, oculis ſubcæſiis, grandiuſculiſque, flavis ſuperciliis, barbæ lanugine rufa, facie rotunda, præceps, audax, impatiens, bellator acerrimus. Filius erat hic Achillis, ex Deidamia, Lycomedis filia, qui patris poſt mortem, Græcis id efflagitantibus, ob Achillem fraude ſublatum, paterni ſanguinis in vindictam profectus eſt, à Thetide, atque Peleo avo, miſſus. Navibus itaque XXII, exercituque MDCL Myrmidonum, à Peleo inſtructus, adverſus Ilium arma movit: ſolvens autem; atque litus Trojanum appulſus, patris tentorium petivit; ubi Hippodamiam, ſive Briſeidem, rerum omnium, quæ Achillis fuerant, cuſtodem invenit. Hanc itaque amplexus, ſummo habuit in honore; eamque, uti ſuis etiam in tentorio paterno proſpiceret, obteſtatus eſt. Non longo autem poſt temporis Briſeis, in morbum incidens, interiit.

---

1. μεγαλόφθαλμος] μεγαλόψυχος legit Porphyrog.

Ib. ξανθόφρυξ] Scr. ξανθόφρυς.

2. εὔσκυλτος] vox iſta apud Lexicographos nullibi occurrit: Leo allatius reddit *peropportune adoriens*, tanquam à σκυλάω ortum: ego vero, cum à perfecto paſſivo alicujus verbi neceſſario deduci videtur, à σκύλλομαι eam deductam puto, cujus perfectum, ἔσκυλμαι, ἔσκυλσαι, ἔσκυλται, unde σκυλτὸς atque hoc modo εὔσκυλτος, *facile vexatus*, ſive *ad iram pronus*, *impatiens*, ſignificabit. Occurrit etiam infra, lib. 12. in Aureliani Imp. Characteriſmate, hominis trucis, ac Barbari, atque ad occidendos homines nati: ut de eo teſtatur, Flav. Vopiſcus, & Eutropius.

3. ἐκδικήσαι] Scr. ἐκδικῆσαι.

4. φύλακα] Scr. φύλακα.

Chalchas erat curta ſtatura, candidus, capite, mentoque canus, comatus, vates, atque augur optimus.

Trojanorum vero primarii erant hi.

Priamus, qui ſtatura erat procerus, corpore magno, formoſus, rubicundus, oculis ſubcæſiis, naſutus, ſuperciliis junctis, oculis venuſtis, canus, animo ſedato.

Hector erat colore nigro, procerus, mole corporis ingens, præſtans viribus, naſo eleganti, crine criſpo, barbatus, ſtrabus, blæſus, generoſus, voce graviori, in bello tremendus.

Deiphobus, ſtatura mediocrem ſuperante, pectoroſus, oculis venuſtis, ſubſimus, colore nigro, facie lata, vir ſtrenuus, barbatus.

Helenus, procerus, membris compoſitis, candidus, validus, flavus, oculis vini colorem referentibus, naſutus, lanuginem primam emittens, ſubcurvus, ſapiens, bellator.

Troilus, corpore magno, naſo pulchro, capillitio molli & porrecto, cute flava, oculis venuſtis, capillo nigro, barba hiſpida, robuſtus bellator & curſu velox.

Κάλχας κανδοειδὴς, λευκὸς ὁλοπόλιος καὶ τὸ γένειον, πολύθριξ μάντις, καὶ οἰωνοσκόπος ἄριστος.

Τῆς δὲ Τροίης οἱ ἄριστοι ἄνδρες ἦσαν οὗτοι.

Πρίαμος, τῇ ἡλικίᾳ εὐμήκης, μέγας, καλὸς, πυῤῥόχροος, ὑπογλαυκος, μακρόρινος, σιώφρυς, εὐόφθαλμος, πολιὸς, [1] κατεσταμένος.

Εκτωρ μελάγχροος, μακρὸς, πάνυ εὔσαρκος, δυνατὸς ἐν ἰσχύϊ, εὐρινος, ἑλὸς, [2] δὶ πώγων, στραβὸς, ψελλὸς, εὐγλυὴς, [2] φοβερὸς πολεμιστὴς, καὶ βαρύφωνος.

[3] Δηΐφοβος, δημοσιαῖος, εὐθώραξ, εὐόφθαλμος, ὑπόσιμος, μελάγχροος, πλατύψις, γυναῖος, εὐπώγων.

Ελενος μακρὸς, εὔθετος, λευκὸς, ἰσχυρὸς, ξανθὸς, οἰνοπαεῖς τὰς ὀφθαλμὰς ἔχων, μακρόρινος, ἀρχιγένειος, ὑπόκυρτος, φρόνιμος, πολεμιστής.

Τρώϊλος μέγας, εὐρινος, ἁπλόθριξ, μελίχρους, εὐόφθαλμος, μελάθριξ, δασυπώγων, ἰσχυρὸς, πολεμιστὴς, καὶ δρόμαξ.

---

1. κατεσταμένος] forte κατεσταλμένος.

2. φοβερὸς πολεμιστὴς καὶ βαρύφωνος] Iſac. Porphyrog. itaque hoc loco aliter interpungendus, quam hodie editur: ibi enim legitur φοβερὸς πολεμιστὴς, ἐν πολέμῳ βαρύφωνος: ac ſi, non niſi in bello, βαρύφωνος fuiſſet Hector.

3. Δηΐφοβος δημοσιαῖος] Scr. δημοσιαῖος, ſive potius δημοσιαῖος, uti ſupra monuimus.

Πάρις

Πάρις, ὁ καὶ Αλέξανδρος δίπλιξ, εὐθενὴς, λαμπὸς, εὔρινος, διόφθαλμος, μελάγκορος, μελάγθριξ, ἀρχιγένειος, μακρόψις, κάτοφρυς, μεγαλόσωμος, εὐχαρὴς, ἐλλόγιμος, εὐκίνητος, τοξότης εὔσοχος, δειλὸς, φιλήδονος.

Αἰνείας κονδυλιδὴς, παχὺς, εὔσηθος, ἰσχυρὸς, πυξάκης, πλατόψις, εὔρινος, λαμπὸς, 1 ἀναφάλας, διπώγων.

Γλαῦκος, ἰσχυρὸς, φρόνιμος, εὐσεβής.

Αντήνωρ μακρὸς, λεπτὸς, λαμπὸς, ξανθὸς, μικρόφθαλμος, ἀγκυλόρινος, δόλιος, δειλὸς, ἀσφαλὴς, πολυΐστωρ, ἐλλόγιμος.

Εκάβη μελίχροος, εὐόφθαλμος, τελεία, εὔρινος, ὡραία, φιλότιμος, εὐόμιλος, ἥσυχος.

Ανδρομάχη διμοιριαῖα, λεπτὴ, εὔσολος, 2 εὔριρος, εὔμαθος, εὐόφθαλμος, εὐόφρυς, ὑλὴ, ὑπόξανθος, ὀπαθόκομος, 3 μακροχαράκτηρος, εὐτράχηλος, 4 γελασίνας ἔ-

Paris, qui & Alexander, ſtatura procera, robuſtus, candidus, naſo eleganti, venuſtis oculis, pupillis nigricantibus, capillitio nigro, lanugine prima, facie oblonga, demiſſis ſuperciliis, ore patulo, lepidus, facundus, agilis, jaculandi peritus, meticuloſus, voluptatis amans.

Æneas, curtus, craſſus, pectoroſus, robuſtus, ruſus, vultu lato, naſo eleganti, candidus, recalvaſter, barbatus.

Glaucus, robuſtus, prudens, pius.

Antenor, procerus, gracilis, candidus, crine flavo, oculis exiguis, naſo adunco, verſutus, timidus, cautus, multiſcius, facundus.

Hecuba erat crine flavo, oculis venuſtis, ſtatura juſta, eleganti naſo, formoſa, ambitioſa, affabilis, quieta.

Andromache, ſtatura erat mediocrem ſuperante, gracilis, decora, naſo elegante, mamillis pulchris, oculis, & ſuperciliis venuſtis, criſpa, ſubflava, occipite comato, facie oblon-

---

1. ἀναφάλας] vocabulum inuſitatum, pro, φαλακρὸς. Heſych. ἀναφαλαντώματι, φαλακρώματι. ἀναφάλαντος, idem ſignificat, apud ſeptuag. Levit. c. 13. & ἀναφαλαντίας, apud Lucian. ἀναφαλαντίασις etiam apud Ariſtotelem Hiſt. animal. l. 3. c. 11. calvitiem ſignificat, ſed proprie quæ in ſuperciliis, & fronte eſt. Suidas: Ανάσιλος, ἀναφαλαντίας· ἄκρος τὸ κεφαλῶ· φάλα γὰρ, κόσμος τίς.

2. εὔριρος] Scr. εὔρινος; uti Noſter habet ubique; pro quo, Iſac. Porphyrog. εὔριν, magis Græce.

3. μακροχαράκτηρος] pro hoc, Iſac. Porphyrog. habet, μακροπρόσωπος; quod vocis hujus interpretationem noſtram confirmat.

4. γελασίνας ἔχουσα ἐν ταῖς παρφαῖς] forte legendum, γελασίνους. Γελασῖνοι dicti ſunt rugæ ſive ſurculi illi, qui ridentium in ore fiunt. Suid. γελασίνοις. γραμμαῖς ταῖς ἐν τῷ γελᾶν γινομέναις. Martial. lib. 7.

Nec cibus ipſe juvat, morſu fraudatus aceti:
Nec grata eſt facies, cui gelaſinus *abeſt.*

Iſac. Porphyrogen. habet, γελασίνας ἔχουσα ταὶς παρφαῖς.

ga, collo venuſto, vultu ridibundo, lepida, & ingenii acuti.

Caſſandra, curta, ore rotundo, candida, ſtructura corporis virili, naſo decoro, oculis venuſtis, pupillis nigricantibus, ſubflava, criſpa, collo venuſto, mammoſa, pedibus parvis; quieta, ingenua, ſacerdos, vates inſignis, omniumque præſcia, & virgo ſacra.

Polyxena, procera, munda, candidiſſima, oculis grandibus, capillo nigro, & retrorſum detorto, naſo pulchro, pulchris genis, ſubſima, labiis roſeis, pedibus parvis, virgo ſuavis, & formoſa admodum: quæ XVIII annos nata, occiſa eſt; ſicuti ſapientiſſimus Dictis Cretenſis quæ ſuperius dicta ſunt, quæque dicturi ſumus omnia de rebus Græcorum ad Ilium geſtis, fideliter deſcripta memoriæ mandavit. Erat enim Dictis iſte Idomenei, (qui cum Græcis in bellum hoc deſcenderat,) amanuenſis; atque, ſimul cum eo, bello interfuit: quarum itaque teſtis oculatus ipſe fuerat, res geſtas diligenter in hiſtoriam retulit. Qui vero ab Agamemnone, & Menelao regibus, Græcorum in partes vocati advenerunt, quiſque cum exercitu, navibuſque ſuis, à

χυσα ἐν τοῖς παρειαῖς, εὐχαρὴς, γοργή.

Καασάνδρα, κονδοειδὴς, σρογγυλόψις, λδικὴ, ἀνδροειδὴς τῷ πλάσιν, εὔρινος, εὐόφθαλμος, μελάγκορος, ὑπόξανθος, ἁλὴ, εὐτρέχηλος, ὀγκόμαθος, μικρόπους, ἥσυχος, εὐγνὴς, ἱεραπικὴ, μαντὶς, ἀκριβὴς, καὶ πάντα προλέγουσα, ἀσκητικὴ. παρθένος.

Πολυξένη μακρὴ, καθαρεία, [1] λδικὴ πάνυ, μεγαλόφθαλμος, μελάγθριξ, ὀπισθόκομος, εὔρινος, ἀπαίσιος, μικρόσιμος, ἀνθηρόχηλος μικρόπους, παρθένος, εὐχαρὴς, ὡραία πολὺ, ἥσα ἐνιαυτῶν ιη' ἐσφάγη, [2] καθὼς ὁ σοφώταλος Δίκτυς, ὁ ἐκ τῆς Κρήτης ὑπεμνημάτισε μὴ ἀληθείας τὰ προγεγραμμένα, καὶ τὰ λοιπὰ πάντα τῆς ὅπι τὸ Ιλιον ὁπισρατευσάντων Ελλήνων. Ην γὰρ μὴ τῆ Ιδομενέως, τῆ προμάχυ τῶν Δαναῶν, τὸ καταλθόντος εἰς τὸν πόλεμον ἅμα τοῖς ἄλλοις Αχαιοῖς· συγγραφεὺς γὰρ αὐτὸς τῆ Ιδομενέως ἐπυγχανεν ὁ αὐτὸς Δίκτυς, καὶ ἑωρακὼς ἀκριβῶς τὰ τῆ πολέμυ, καὶ συγγραφόμενος, ὡς παρὼν τότε ἐν τοῖς χρόνοις ἐκείνοις μὴ Ελλήνων. Οσις ἐξέθετο καὶ τὰς προπαπέντας ὑπὸ Αγαμέμνονος καὶ Μενέλαυ βασιλέων, καὶ τὰς ὁπλισαμένυς, καὶ καταλθόντας μὴ τὸ σόλυ

1. λδικὴ πάνυ,] iſta apud Iſac. Porphyrog. mala interpunctione laborant; legenda ſunt itaque hoc modo, λδικὴ πάνυ, ἀνδρώδης τῷ πλάσιν.

2. καθὼς ὁ σοφώταλος Δίκτυς] Characteriſmata quædam Græcorum, & Trojanorum, noſtris licet parum affinia, apud Daretem Phrygium habentur: at in Dicti Cretenſi, qui hodie extat, nil hujuſmodi invenitur. Dicti ergo alio uſus videtur Autor noſter.

ὅτι τὸ Ἰλιον, ἕκαστον ἔχοντα ἴδιον στρατὸν καὶ ναῦς. Ὅστις πρὸ πάντων ἐξώρμησεν ¹Ἀγαμέμνων, υἱὸς Ἀτρέως, Μυκηνέων βασιλεὺς, σὺν νηυσὶν ρ'. καὶ εἰς λόγον ἀποτροφῆς τῆς στρατοπέδων, νῆας λ'. ²Μενέλαος, καὶ Λήϊτος, καὶ Ἀρκεσίλαος, καὶ Προδοήνωρ, καὶ Κλόνιος, σὺν νηυσὶν ν'. Ἐλεφήνωρ ἐξ Εὐβοίας, σὺν νηυσὶν ξ'. Μενέλαος ὁ υἱὸς Πλεισθένους, ὁ τῆς Σπάρτης βασιλεὺς, σὺν νηυσὶν ξ'. Διομήδης ἐξ Ἄργους, νηυσὶν π'. Ἀσκάλαφος, καὶ Ἰάλμενος, σὺν νηυσὶν λ'. Σχεδίος, καὶ Ἐπίστροφος, σὺν νηυσὶ μ'. Μέγης, ἐκ Δολίχης τῆς Ἑλλάδος, σὺν νηυσὶ μ'. Αἴας Τελαμώνιος, ἐκ τῆς Σαλαμίνος, σὺν νηυσὶ μ'. Νέστωρ, σὺν νηυσὶν ζ'. Θόας, σὺν νηυσὶ μ'. Ἀγλαΐωρ, καὶ Ταλθίδης, σὺν νηυσὶν ξ'. Πρόθωος, καὶ Μαγνήτωρ, σὺν νηυσὶ μ'. Εὔμηλος, σὺν νηυσὶν ια'. Νηρεὺς, ἐκ Μυκήνης, σὺν νηυσὶ γ'. Χαλίας, ἐκ Τρίκκης, σὺν νηυσὶ μ'. Λεοντεὺς, καὶ Πολυπόιτης, σὺν νηυσὶ μ'. ³Ἀμφιγενείας, ἐξ Ἰλιος, σὺν νηυσὶ μγ'. Μενεσθεὺς, ἐξ Ἀθηνῶν, νηυσὶ ν'. Ἰδομενεὺς, καὶ Μηριόνης, ἐκ Κρήτης, σὺν νηυσὶν ϖ'. Ὀδυσσεὺς, ἐκ ⁴Κεφαλληνίας, σὺν νηυσὶ ιβ'. Τλεπο-

Dicti memorantur hunc in modum. Primus omnium erat Agamemnon, Atrei filius, Mycenarum rex, cum navibus centum, præter alias xxx onerarias. Menelaus, Leiſtus, Archeſilaus, Prothoenor, & Clonius, cum navibus L. Elpenor ex Eubœa, cum navibus LX. Menelaus, Pliſthenis filius ex Spartæ, cum navibus lx. Diomedis ex Argis, cum navibus xxc. Aſcalaphus, & Jalmenus, cum navibus xxx. Schedius, & Epiſtrophus, cum navibus xL. Meges ex Doliche Helladica, cum navibus xL. Ajax Telamonius ex Salamine, cum navibus xL. Neſtor, cum navibus xc. Thoas, cum navibus xL. Agenor & Teuthides cum navibus lx. Prothous, & Magnitor, cum navibus xl. Eumenus, navibus xI. Nereus, ex Mycene, cum navibus III. Chalias ex Tricca, cum navibus xl Leonteus, & Polypetes, cum navibus xl. Amphygenias, ex Ilio, cum navibus xlIII. Meneſtheus ex Athenis, cum navibus l. Idomeneus, & Meriones, ex Creta, cum navibus xxc. Uliſſes, ex Ithaca Cephaleniæ, cum navibus xII.

Tlepo-

---

1. Ἀγαμέμνων υἱὸς Ἀτρέως] Imo Atrei nepos erat Agamemnon, Pliſthenis vero filius; uti ſupra monuimus. Quod mirum eſt non advertiſſe Auctorem noſtrum, ſi modo eodem qui hodie extat Dicti Cretenſi uſus eſt.

2. Μενέλαος, καὶ Λήϊτος] Peneleum illum vocat Dictis. Sed nec in navium numero cum noſtro convenit.

3. Ἀμφιγενείας, ἐξ Ἰλίου.] Hujus nec apud Dictim, nec Daretem mentio ulla. Ilii vero nomine vocatas urbes quinque enumerat Stephanus de Urb. quarum tertiam Macedoniæ, quartam Theſſaliæ, quintam Thraciæ eſſe teſtatur.

4. Κεφαλληνίας Ἰθάκης] Male hic conjunguntur iſtæ Inſulæ ac ſi una eſſent.

Uliſſes

Tlepolemus, cum navibus IX. Ajax Locrenſis, cum navibus IX. Achilles, & Patroclus, ex Argis Helladis, cum navibus L. Proteſilaus, & Podarces, cum navibus XL. Palamedes, cum navibus XII. Philoctetes, ex Mothone, cum navibus XII. Nereus, ex Perrhebis, cum navibus XXII. Sorthes, Philippus, atque Antiphus, cum navibus LXXVIII. Sunt autem omnes Græcorum naves numero MCCL. Græci vero, juxta ac inter ſe decretum fuerat, navibus conſcenſis, in Aulidem regionem primum delati ſunt: inde vero Phrygiam aggreſſi, vaſtatiſque Phrygum regionibus, uti ſuperius dictum, Priamum regem, Hecubamque reginam neci dederunt: liberiſque eorum abductis, opibuſque Phrygum direptis omnibus, reverſi ſunt quiſque in regionem ſuam. Duravit itaque regnum Epheſinum, quod Troiæ Phrygianæ fuit, atque Aſiæ totius, in univerſum annos CCMXIX.

λιώτας Ιθάκης, σὺν νηυσὶν ιϛ'. Τληπόλεμος, σὺν νηυσὶν θ'. Αἴας ὁ Λοκρὸς, σὺν νηυσὶν θ'. [1] Αχιλλεὺς, ἐκ τῆ Αργες τῆς Ελλάδος, σὺν Πατρόκλῳ, σὺν νηυσὶ ν'. Πρωτεσίλαος, καὶ Ποδάρκης, σὺν νηυσὶ μ'. Παλαμήδης, σὺν νηυσὶ ιϛ'. Φιλοκτήτης, ἐκ Μοθόνης, σὺν νηυσὶν κϛ'. Σώρδης, Φίλιππος, Αντιφος, σὺν νηυσὶν οη'. [2] Αἱ πᾶσαι νῆες τῶν Ελλήνων ασν'. οἱ ἀπέπλευσαν, καὶ τὰ ἴδια μανδάτα, ἦλθον εἰς τὴν Αὐλίδα χώραν, κἀκεῖθεν ὁρμήσαντες τῇ χώρᾳ τῶν Φρυγῶν, ἐξεπόρθησαν τὰ αὐτῶν βασίλεια, ὡς προγέγραπται, ἀναλαβόντες, Πρίαμον βασιλέα, καὶ φονεύσαντες αὐτὸν, καὶ Εκάβην βασιλίδα, τὰς δὲ αὐτῶν παῖδας αἰχμαλώτους εἰληφότες, καὶ πάντα τὰ βασίλεια ἁρπασάμενοι, ὑπέστρεψαν εἰς τὰς ἰδίας χώρας. Κατέσχεν δὲ ἡ βασιλεία Εφέσου τῆς Ασίας πάσης, καὶ Τροίης τῆς Φρυγίας, τὰ πάντα ἔτη ωιθ'.

Uliſſes enim ex Ithaca, inſula Cephaleniæ vicina. Stephan. de urb. Ιθάκη νῆσος, πρὸς τῇ Κεφαληνίᾳ, ἀπὸ Ιθάκου, ἀφ' ἧς ὁ Οδυσσεύς. Heſychius item Cephaleniam juxta Ithacam ponit. Κεφαλλῆνες, ἔθνος πρὸς τῇ Ιθάκῃ.

1. Αχιλλεὺς, ἐκ δὲ Αργες τῆς Ελλάδος] Achilles non ex Argo Helladica, ſive Peloponeſiaca, ſed Theſſalica oriundus. Stephanus de urb. undecim urbes hoc nomine appallatas enumerans, tertiam Theſſaliæ facit. Dictis Cretenſ. Græcorum Claſſem colligens, *ex Pelaſgis quinquaginta*, inquit: Dares Phryg. etiam Achillem ex Pthia (*Pithia* codices impreſſi habent, mendoſe:) ducit, navibus numero L. inſtructum. Pelaſgia vero, & Pthia, Theſſaliæ partes ſunt, uti ſupra diximus. Conſtantin. Manaſſes.

Ο δὲ φθιώτης Αχιλλεὺς ἔλαμπεν ὑπὲρ πάντας.

2. αἱ πᾶσαι νῆες τῶν Ελλήνων ασν.] Dictis Cretenſis 1275. enumerat, Dares Phrygius, 1140. Tzetzes in Lycophron. 1186. nequaquam cum noſtro, nec ſecum, convenientes.

Μετὰ

Μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τ Τροίης, πάντες οἱ Ἀχαιοὶ, μεριζάμενοι τ πρεῖδαν, καὶ τὰ χρήματα, ἐξορμῆσαι βουλόμενοι ὅπι τὰς ἰδίας πατρίδας, τὰς ναῦς ἑαυτοῖς ἑτοιμάσαντες, ἔνιοι μὲ ἀπέπλευσ, [1] φανεροὶ δὲ ἐγένοντο, Αἴαντ τε Τελαμωνίε, καὶ Ὀδυσσέως, καὶ Διομήδες εἰς μάχλω ἐλθόντων. Ο γὰρ Τελαμώνιος Αἴας ἐζήτει λαβεῖν τὸ ξόανον, ὅπως ὅτι τὸ Παλλάδιον, [2] ζώδιον τ Πάλλαδος μικρὸν ξύλινον, ὃ ἔλεγον εἶ τετελεσμένον εἰς νίκλω, [3] φυλάττον τὰ τὴν πόλιν ἔνθα κεῖται ἀσφαλέπερον. Τὸ δ αὐτὸ Παλλάδιον ἔδωκε τῷ Τρωὶ βασιλεῖ, μέλλοντι κτίζειν τὴν πόλιν, Ασιός τις, φιλόσο-

Troja capta, Argivi præda omni, pecuniisque inter ſe diviſis claſſem adornabant, in patriam quiſque ſuam reverſuri. Solventibus igitur nonnullis, remanſerunt tamen plurimi, ob contentionem inter Ajacem Telamonium, Uliſſem, ac Diomedem, obortam. Ajax enim Telamonius Palladium quærebat ſibi; nempe, parva illa Palladis ſtatua lignea, quæ ritu (ut aiunt) myſtico parabatur, in victoriam ſcilicet, & ut urbem in qua ſervabatur, inexpugnabilem præſtaret. Palladium iſtud Aſius quidam, Philoſophus, ac Myſta, Troi regi obtulerat, urbis fundamenta jacturo: cu-

---

1. *φανερὸι δὲ ἐγένοντο*] Φανεροὶ ubique apud Autorem noſtrum pro nomine multitudinis uſurpatur; idemque ſonat, quod πολλοὶ ſive πλεῖστοι, ita infra lib. 7. pag. 155. καὶ *φανεροὶ τῶν τ πόλεως λαμπρῶν. ex urbis autem primariis plurimi.* item lib. 18. p. 496. de Trulla magnæ Eccleſiæ Conſtantinopolitanæ loquens hæc habet: ῥῆξας γὰρ ἦν εἰς *φανερὰς τόπους*, *pluribus in locis perrupta fuerat.* Cæterum hujuſmodi exempla paſſim occurrunt.

2. *ζώδιον τῆς Πάλλαδος*] ita etiam Cedrenus: Verum Xylander ξόανον ibi legendum ſuſpicatur; haud recte. Heſychius. Ακρωτήρια, τὰ ἐπάνω τ ναῶν ζώδια ἀναπτέρυγα. ζώδιον hoc loco idem ſonat, quod ἀπεικόνισμα, ſive ἄγαλμα. Pherecides apud Iſ. Tzetzem, Palladia vocat, τὰ ἀχειροποίητα μορφώματα, καὶ πᾶν τὸ ἐξ ἀέρινος πρὸς γῆν παλλόμενον, *non manu fictas ſtatuas, ſed quicquid cœlitus in terram vibratur.* Apollodorus etiam apud eundem, tradit, *Ilum, poſtquam Ilium condidiſſet, vaccam ſequutum: oraſſe ut videret ſignum, tuncque Palladium decidiſſe.* Cæterum Palladium hoc, τέλεσμα quoddam fuiſſe putat doctiſſimus Jac. Gaffarellus, *Curioſitatum Inauditarum*, Gallice ſcriptarum, *part. 2. cap. 6.* cui ipſe etiam libentiſſime accedo, Autoris noſtri fretus teſtimonio, qui aſſerit Palladium fuiſſe τετελέσμενόν τι εἰς νίκλω, φυλάττον τὴν πόλιν ἔνθα κεῖται ἀσφαλέπερον· *Imagunculam, ritu Myſtico præparatam, in Victoriam ſcilicet, & ut urbem, in qua ſervabatur, inexpugnabilem præſtaret:* ubi habemus & Teleſmatum præparandorum modum eorumque uſum. De his vero Conſulat Lector laudatum Gaffarellum, libro ſupra citato. Libro etiam 16. Alchemiſtam quendam Joannem Iſthmeum nomine, introducit ζωδία ὀβρυζα, Imagunculas obryzas populo venditantem. Zodiaci vero ſigna peculiariter ζωδια apud Athenæum, Ariſtotelem alioſque vocantur.

3. *φυλάττονται τὴν πόλιν*,] Scr. φυλάττον.

jus in gratiam rex Tros, universam ditionem suam, Epitropum ante vocatam, Asiam, Asii Philosophi in memoriam, denominavit. Palladium hoc Ulisses, ac Diomedes, nocturno tempore Trojam ingressi, Palladis ad fanum obdormientes, interim dum à Græcis, Phrygibusque Festa Anathematum celebrarentur, clam abstulerunt: hoc autem ex consilio Antenoris, qui ex Trojanorum ducibus erat: & cujus uxor, Theano, sacerdos Palladi inserviebat, ubi Palladium hoc reponebatur. Nimirum Græci ex Oraculo edocti fuerant, Troiam non aliter occupari posse, nisi Palladium illud inde surriperetur. Deposcebat autem hoc sibi Telamonius Ajax, uti in patriam suam deportaret. Quippe mihi (inquit) merito debetur, qui pro Achivis tot sustinui. Satis equidem mihi esset, cui Hector singulari certami-

φος, καὶ πλείσης. καὶ ὑπὲρ εὐχαριστίας ὁ Τρῶος βασιλεὺς, εἰς μνήμην αὐτῦ, τὴν ὑπ' αὐτῦ ὅλην χώραν πᾶσαν, τὴν πρώτην λεγομένην Επίδοπον, [1] ἣν μετεκάλεσεν Ασίαν. Τοῦτο δὲ τὸ βρέτας Οδυσσεὺς καὶ Διομήδης ἔκλεψαν, κατ' γνώμην τῦ [2] Αντήνορος, ἐξάρχυ τῶν Τρώων, (ἔστι δὲ ἡ γυνὴ, ὀνόματι Θεανὼ, ἣν ἱέρεια τῆς Παλλάδος, ὅπυ τὸ αὐτὸ βρέτας ἀπέκειτο,) εἰσελθόντες νυκτὸς οἱ περὶ τὸν Οδυσσέα καὶ Διομήδην ἐν τῇ Τροίᾳ, καὶ παρακοιμηθέντες εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Παλλάδος, [3] ὅτε τὰς ἑορτὰς τῶν Αναθημάτων εἶχον οἱ Φρύγες, καὶ οἱ Ελληνες. Επείπερ δὲ τοῦτο οἱ Δαναοὶ, ἐπειδὴ ἐδόθη αὐτοῖς χρησμὸς, ὅτι ἐ δυνατὸν ὑμᾶς παραλαβεῖν τὴν Τροίαν, [4] εἰ μὴ τὸ Παλλάδιον ἀφέλεσθαι. Καὶ ἐζήτει λαβεῖν αὐτὸ ὁ Τελαμώνιος Αἴας εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῦ πατρίδα, λέγων· « [5] Εμοὶ ἐχρεώστηται· ἔκαμον γὰρ Αχαι- « οῖς. Αρκεῖ μοι γὰρ ἡ παρὰ Εκτο-

---

1. ἣν μετεκάλεσεν Ασίαν] ἣν redundat.

Ib. Επίδοπον] Επίροπον habet Cedrenus. Orbis vero terræ in partes generales, Asiam, Europam, Africam, distributionem non esse adeo antiquam apparet ex Stephano de Urb. qui Asiam Homero, Europamque incognitas fuisse testatur: ἀγνοεῖ γὰρ Ομηρος τὴν Ασίαν, ὡς καὶ τὴν Εὐρώπην.

2. Αντήνορος] Scr. Αντήνορος.

3. ὅτε τὰς ἑορτὰς τῶν Αναθημάτων εἶχον] Cedrenus habet, ἐν ἡμέραις τῶν ἑορτῶν solummodo. De hoc festo τῶν Αναθημάτων apud Autores altum ubique silentium τὰ ἀναθήματα, donaria Diis sacrata. Poll. l. 1. τὰ δὲ ἀναθήματα ὡς ἐπὶ πολὺ, στέφανοι, φιάλαι, σκηνώματα, θυμιατήρια, χρυσίδες, ἀργυρίδες, οἰνοχόαι, ἀμφορίσκοι. Sunt etiam ornamenta alia quilibet, aut urbis, ut templa, Porticus Basilicæ, teste Strabone, l. 5. Convivii etiam, ap. Hesych. Αναθήματα, δαιτός· καὶ κοσμήματα τῶν οἰκιῶν.

4. εἰ μὴ τὸ Παλλάδιον ἀφέλεσθαι] Scr. ἀφέλεσθε.

5. Εμοὶ ἐχρεώστηται] Scr. κεχρεώστηται.

ρ@ εἰς ἐμὲ [1] ἡμαμὴν παραίτησις, ἐν τῇ παρ' ἐμοῦ πρὸς αὐτὸν μονομαχίᾳ. Καὶ πάλιν ἐποίησα ἔφοδον ὅπι πρὸ πύλων τῶν Ιλίου, μόνος διώξας τοὺς Τρῶας, καὶ σώσας τὰς νῆας πάντων ὑμῶν Ελλήνων· καὶ πολλοὺς τῶν Τρώων ἥρωας ἄνδρας βαλὼν, οὐκ ἐξωδώθην. Αρκεῖ δέ μοι, νομίζω, καὶ τοῦτο πρὸς δόξαν, τὸ ἀγάγαι τὸ σῶμα τοῦ Αχιλλέως εἰς τὰς σκηνὰς ἐκ τοῦ ἱεροῦ [2] τ Θρυμβίου Απόλλωνος@.

ne congressurus, cedebat impar. Sed etiam propulsatis hostibus, ego Ilii ad portas viam solus aperui, vestrûmque omnium navibus conservatis, complures Trojanorum Heroas, necdum sauciatus ipse vulneravi. Sed & abunde mihi est in gloriam, quod Achillis corpus, Thymbræi Apollinis fano extractum, ad castra deduxi.

Ο δὲ Οδυσσεὺς ἀνθίσατο αὐτῷ, λέγων· "Οπι ἐγὼ αὐτὸ λαμβάνω εἰς πρὸ ἐμὸν πόλιν· ὅτε γὸ πλέον μοῦ κέκμηκας Ελλησιν. Εξ ἀρχῆς γὸ, μετ' ἐμοῦ τῆς Ελένης ὑπὸ Πάριδος@ χλοπῆ, εἰς τὸ Ιλιον ἐξώρμησα, σὺν Παλαμήδῃ, καὶ Μενελάῳ βασιλεῖ. Ομοίως ὃ καὶ τοὺς βασιλεῖς, καὶ τοὺς ἥρωας ἐγὼ πανταχόθεν προσεκαλεσάμην. ὡσαύτως ὃ καὶ τ θάνατον τοῦ Πάριδος ἐγὼ καθήρασάμην. Συμβολῆς γὸ, ὡς οἶσθε, Τρώων καὶ Ελλήνων γενομένης, καὶ πολλῶν πεσόντων, ἑταμμένων τ τὰ πρῶτα φερόντων τῆς Τροίης, καὶ ὑμῶν τῶν ἡγεμόνων Ελλήνων, καὶ

Cæterum Ulisses contra locutus: Quin potius hoc mihi debetur, quod in urbem meam deportarem. Laboribus enim Meis non Tu majoribus Argivos demeruisti. Ab ipsis enim belli primordiis post raptam à Paride Helenam, ego adversus Ilium, cum Palamede, & Menelao rege, arma movi. Reges ego, Heroasque undique accersitos, in partes vocavi: sed & Paridi necis auctor ipse fui. Cum enim, (uti nostis) prælio inter Trojanos Græcosque commisso, plurimi utrinque ceciderunt, instantibus interim, & urgentibus invicem

---

1. ἡμαμὴν παραίτησις] Scr. ἡμομὴν.

2. τοῦ Θρυμβίου Απόλλωνος@] Scr. Θυμβραίου, sive Θυμβρίου, à Thymbra, Troadis urbe, ad Thymbrium, vel Thymbrim fluvium sita, sic dictus Apollo. Hesych. Θύμβρα, τόπος@ τ Ιλιου ὅθι τ Θύμβρον λεγόμενον ποταμὸν, ἔστως ὀνομαζόμενα τῆς ἀρχαίας πόλεως ἀπεχοντα σταδίους δέκα, ἄπυργε καὶ ἱερὸν, Απόλλωνος@ Θυμβραίου, (Scr. Θυμβραίου.) Eustathius fluvium hunc Θύμβριν vocat, ἀφ' οὗ Απόλλωνος Θυμβραίου ἱερὸν, ἐν ᾧ ἐτοξεύθη Αχιλλεύς. Stephano Θύμβριος dicitur. Θύμβρα, πόλις Τρωάδος, Δαρδάνου κτίσμα, ἀπὸ Θυμβραίου φίλου αὐτοῦ· ὃ ποταμὸς Θύμβριος, ἀφ' οὗ Απόλλωνος Θυμβραίου ἱερόν.

utriuſque aciei Ducibus, ut bellum decerneretur; Heroem Philocletem ego hortatus ſum, uti Paridem ad ſingulare certamen ſagittis tentandum provocaret. E veſtigio igitur Regum per medium egreſſus Philocletes, ad pugnam ſagittariam Paridem provocat: quo Paris audito, egreſſus & ipſe eſt, una cum fratre Deiphobo ſagittario. Tum ego ſtationis intervallum illis dimenſus ſum. Paris itaque, cui ſortito obvenerat, uti prior hoc faceret, ſagittam emiſit; ſed à ſcopo aberravit. Philocletes autem, me interim adhortante, bono ut eſſet animo, ſagitta viciſſim, Paridem impetens, manum ejus ſiniſtram tranſadigit: ſtatimque alteram emittens ſagittam, dextro eum oculo vulneravit. Ejulavit interim Paris, jam terga daturus, cum Philocletes, tertia ſagitta emiſſa, pedes ejus juxta malleolos transfixit: ceciditque tandem Paris. Rapto igitur ejus corpore, fugam capeſſunt Trojani; in urbem vero delatus filios ſuos tres, quos ex Helena ſuſceperat, Bunimum, Corythæum, & Ideum, ad ſe

'πρὸς ἀλλήλους ὁπλισμένων, κρῖναι
'τὸν πόλεμον· ἐγὼ παρεπτερόμην
'τ῀ ἥρωα Φιλοκτήτῃ καὶ Πατρόδ῀
'παρακαλέσασθαι τοξικὴν μονομα-
'χίαν. Καὶ ἐξαίφνης διὰ μέσου
'τῶν βασιλέων ὁ Φιλοκτήτης ἐξελ-
'θὼν, παρακαλεῖται τ῀ Πάριδα εἰς
'μονομαχίαν τοξικήν. Ἀκούσας δὲ ὁ
'Πάρις, ἐξώρμησε καὶ αὐτὸς κατέ-
'ναντι αὐτοῦ τοξότης, καὶ ἅμα Δηι-
'φόβῳ, ἀδελφῷ αὐτοῦ. Ἐξηλθὼν δὲ
'διεμέτρησα αὐτοῖς βασήμαλος τό-
'πον, πῶ ἐχρῆν αὐτοὺς ἑστάναι. Καὶ
'λαβόντων αὐτῶν κλῆρον, ἔλαχε τῷ
'Πάριδι πρότῳ τοξεῦσαι· Ῥίψας δὲ
'ὁ Πάρις, ἀπεπλάνει· [1] θαρσεῖν δὲ
'Φιλοκτήτῃ, κράξας ἀντετόξευσεν
'ὁ Φιλοκτήτης, καὶ διαπείρᾳ τ῀ Πάρι-
'δ῀ τ῀ ἀριστερὰν χεῖρα. Καὶ εὐθὺ
'δευτέραν ἀκοντίσας, τ῀ δεξιὸν αὐ-
'τοῦ ὀφθαλμὸν ἐπήρωσεν· οἰμώζοντος
'δὲ αὐτοῦ, καὶ ἀποφαίνοντος, πέμψας
'ἑτέραν σαγίτταν, τὰς αὐτοῦ πόδας
'[2] φιβλεῖ ὅπῃ τὰ σφυρά· καὶ πίπτει ὁ
'Πάρις. Καὶ φεύγουσι πάντες, ἁρ-
'πάσαντες τὸ σῶμα Πάριδος· καὶ ἐν
'τῇ πόλει εἰσελθὼν, ἐκάλεσε τοὺς
'τρεῖς υἱοὺς αὐτοῦ, οὓς εἶχεν ἐκ τ῀
'Ελένης, [3] τ῀ Βούνιμον, καὶ Κορυθαῖον,

---

1. Θαρσεῖν δὲ Φιλοκτήτῃ κράξας] locutio ἀσύνταχτος. mallem, ἐμοῦ κράξαντος.

2. φιβλεῖ ἐπὶ τὰ σφυρά] Ita etiam Dictis Cretenſ. l. 4. *Et jam fugientem inſecutus, tertio vulnere per utrumque pedem trajecit.* φιβλόω vero, *Fibulo*, & φίβλα, *Fibula*. Heſych. φίβλα, πόρπη, φικίον, περόνη.

3. τὸν Βούνιμον, καὶ Κορυθαῖον, καὶ Ἰδαῖον] Scr. Ἰδαῖον Bunimus, Corinthus, atque Idus hi vocantur, apud Dictim. l. 5. Iſ. Tzetzes quatuor enumerat Βούνικον, Κόρυθον, Ἄγανον, καὶ Ἰδαῖον, ad Lycophron. p. 123.

'ὃ

καὶ Ἰδέον. ὕστερος ἑωρακὼς μικρὸς, ἄπνους ἔμεινε, καὶ διὰ μέσης νυκτὸς τὴν ψυχὴν ἔδωκε. 1 Καὶ ἑωρακυῖα αὐτὸν ἡ πρότερα γυνὴ αὐτοῦ 2 Οἰνόη, 3 ἑαυτὴν ἀπεχρήσατο ἀγχόνῃ. Καὶ ἔλαβε τὴν Ελένην γυναῖκα Δηΐφοβος, ὁ ἄλλος υἱὸς τοῦ Πριάμου, ὃς 4 ἠκρωτηριάσθη ὑπὸ Μενελάου βασιλέως, ὡς πάντες ὁρᾶτε. Καὶ Πολυξένην δὲ ἐγὼ συμβουλεύσας ἦξαι πρὸς τύμβον Αχιλλέως σφαγιασθῆναι ὑπὸ τοῦ ἥρωος Πύρρου. Καὶ ἀναβράξας Οδυσσεὺς ἔφη· Τίνος ἀντάξιος εἰμὶ, κατασκευάσας ὀλέσθαι Πάριδα, πρὸς ἐνδίκησιν Μενελάου, καὶ Αχιλλέως, καὶ τῶν Ελλήνων πάντων;

vocavit: quos ubi adſtare ſibi parvulos conſpexit, exanimis remanſit; ſub noctem vero mediam, ſpiritum efflavit. Quem videns uxor ejus, quam priorem habuit, Oenoë, mortem ſibi laqueo conſcivit. Helenam vero in uxorem ſibi accepit Deiphobus, alter Priami filius, qui extremis membris à Menelao rege mutilatus eſt: uti ſatis hoc vobis omnibus notum. Conſilium & id meum fuit, uti Pyrrhus Heros Polyxenam ad Achillis tumulum jugularet. Tum vero Uliſſes, elata voce, Quis mihi (inquit) æquiparandus eſt, qui Paridi exilium adſtruxi, in Menelai, Achillis, & Græcorum omnium vindictam?

Καὶ εὐφήμισεν αὐτὸν ὁ Αγαμέμνων, καὶ πλοὶ τοῦ στρατοῦ. Καὶ πάλιν Οδυσσεὺς εἶπεν· Οὐ σιγήσομαι καὶ τὰς λοιπάς μου κινδύνους, ἃς ἅμα Διομήδῃ ὑπέστημεν, ὅπ τὸ θεῖον Δρέπας ἀφελέσθαι ἠβουλήθημεν· πῶς ἐν Ιλίῳ διατρίβοντες σὺν τοῖς Βαρβάροις, καὶ τὰ συμβαίνοντα αὐτοῖς ἅπαντα, νυκτὸς εἰς τὸ στρατόπεδον ἐξερχόμενοι, ἀπαγγείλαμεν ὑμῖν τοῖς βασιλεῦσι,

Huic igitur Agamemnon, exercituſque pars magna acclamavit. Tum vero Uliſſes; ſed neque reticendum (inquit) mihi exiſtimo, quod ulterius periculorum ſubivimus, ego, ac Diomedes, Palladium ſurripientibus: quomodo (inquam) Trojæ cum Barbaris agentes quæcunque eis acciderant, de his omnibus, caſtra per noctem repetentes, vos Duces certiores fecerimus; quæ nunc

1. καὶ ἑωρακυῖα αὐτὸν ἡ πρότερα γυνὴ] Scr. ἑωρακυῖα.

2. Οἰνόη] Οἰνώνη, uti Cedreno, Tzetzi, aliiſque dicta eſt.

3. ἑαυτὴν ἀπεχρήσατο ἀγχόνῃ] ita etiam Cedrenus, & Iſac. Tzetzes, qui Dictim etiam autorem citat: ἣ καὶτὰ Δίκτυν, βρόχοις ἀπαγχθεῖσα. Dictis tamen quem hodie habemus, eam ex mœrore mortuam hiſce teſtatur verbis. *Sed fertur Oenonem, viſo Alexandri cadavere, adeo commotam, uti amiſſa mente obſtupeſieret, ac paulatim per mœrorem deficiente animo concideret: atque ita, uno eodemque funere cum Alexandro contegitur.*

4. ἠκρωτηριάσθη] Scr. ἠκρωτηριάσθη. Heſych. Ακρωτηριάσας, τὶ ἀκρα ἀποτεμών.

etiam repetere libet. Trojanis pro tempore Feſta Anathematum celebrantibus, interim dum ſacra in urbe peragerentur, Apollinis ad aram portentum accidit hujuſmodi. Ignem altari, ſacrificio immolando, rite admovebant: illud vero non comburitur. Sæpiuſculeque repetitus ignis, non exarſit tamen: quin & ea, quæ altari imponebantur, omnia in terram deciderunt. Acceſſere his etiam alia prodigia quæ Trojani animadvertentes, adverſum ſibi aliquid denunciari dixerunt. Antenor itaque, Priamo rege, ducibus, exercituque Trojano id ab eo flagitantibus, ad vos Reges miſſus eſt legatus; nempe Danaos exoratum, uti pacem ipſis pretio conſtituto reddatis. Quorum omnium nos notitiam aſſequuti, caſtra repetentes vobis indicavimus. Antenor autem, Legatione ſuſcepta, Trojanorum, & Priami nomine, orationem habuit hujuſmodi. Græcorum qui reges eſtis, non amplius quæ hoſtium, ſed amicorum quæ ſunt, facite. Delictorum noſtrorum, quas debuimus, pœnas dedimus. Pro injuria enim à Paride Menelao facta, luit Ilium: quod cæſorum in bello ſepulchra ſatis teſtantur. Ex vobis pretium, quo nos bello reſidui liberos

‘ διηγέμενοι ἅπινα ἢ νεῶ εἴπω. [1] Θυ-
‘ σιῶν γὰ τότε ἐπιτελέντων τῶν
‘ Τρώων ἐπ' τ κεμρὸν τ Ἀναθημάτων,
‘ συμβαίνει σημεῖον ψυέδος τοιῦτον
‘ εἰς τὸν πόλιν, ὅτι τ βωμὸν τ
‘ Ἀπόλλωνος. Βάλλουσι πῦρ εἰς τ
‘ βωμὸν, διὰ τ θυσίαν· τὰ ὃ ἐκ
‘ ἐκαίοντο. Καὶ πολλάκις πεφυσφε-
‘ ρομένε τ πυρὸς, ἢ μὴ καιομένε,
‘ πίπτει τὰ ἐν τῷ βωμῷ πάντα εἰς
‘ τὸ ἔδαφος. γινομένων ὃ ἢ ἄλλων
‘ σημείων, οἱ Τρῶες εἰδότες λέγουσιν,
‘ ἐκ ἀγαθὸν αὐτοῖς ἔσ) τ οἰωνόν.
‘ Καὶ ἀναλαμβάνουσι τ [2] Ἀντήνορα οἱ
‘ ἔξαρχοι τῶν Τρώων, ἢ ὁ Πρίαμος,
‘ καὶ ὁ στρατὸς, ὥστε ἐξελθεῖν πρὸς
‘ ὑμᾶς τὸς βασιλεῖς, ἢ διὰ τ ἰδί-
‘ ας πρεσβείας πεῖσαι τὸς Δαναοὺς
‘ ὑμᾶς λαβεῖν λύτρα, καὶ ἀφελύσαι
‘ τ πόλεμον. Καὶ ταῦτα πάντα ἰσο-
‘ ρήσαντες ἡμεῖς, ἐξελθόντες ἀνη-
‘ γείλαμεν ταῖσιν ὑμῖν. Ὁ δὲ Ἀντή-
‘ νωρ κατέφθασεν, ἐξελθὼν εἰς πρεσ-
‘ βείαν· ἢ ἔφη ταῦτα ὡς, ἐκ Πριά-
‘ μου, ἢ τ λοιπῶν. Βασιλεῖς Ἑλλή-
‘ νων ὄντες, φίλων ἔργα διαπράξα-
‘ σθε ἢ μὴ πολεμίων. Πάντα ἐπά-
‘ δομεν, ὅσα ἐχρῆν παθεῖν τὸς
‘ ἡμαρτηκότας. Ἀνθ' ὧν γὰ Ἀλέξαν-
‘ δρος, ὁ ἢ Πάρις, Μενελαὸν ἠδί-
‘ κησε, δίκας δέδωκε τὸ Ἰλιόν· καὶ
‘ μαρτυροῦσιν οἱ τάφοι τ [3] ἐν ταῖς μά-
‘ χαις ἀπολωμένων. [4] Οἱ ἓν φειληφ-

1. θυσιῶν γὰ τότε ἐπιτελέντων τῶν Τρώων] θυσίας Scribi Syntaxeos ratio poſtulat.

2. Ἀντήνορα] Scr. Ἀντήνορα.

3. ἐν ταῖς μάχαις ἀπολωμένων] Scr. ἀπολωμένων.

4. οἱ ἓν φειληφότες] Scr. φειλεφότες.

‘ θέντες

« δέντες. ἡμεῖς λύτρα φέρομεν ὑμῖν,
« ὑπὲρ θεῶν, ὑπὲρ πατρίδος, ὑπὲρ
« παίδων. Αλλ' Ελλῆνες ὄντες, τὰς
« τότε ἀπιθεῖς, νῦν δὲ ἱκέτας, σώ-
« σατε, χρημάτων τυπτομένων. 1 Πει-
« θέντες δὲ ἡμεῖς πάντες τῷ Αντή-
« νορος, ἐξεπέμφατέ με, καὶ σὺν
« ἐμοὶ τὸν Διομήδην, πρὸς Πρίαμον,
« τυπῶσαι τὴν ποσότητα τῆς χρη-
« μάτων. Εἰσελθόντων δ' ἡμῶν ἐν τῇ
« Τροίᾳ πρὸς Πρίαμον, καὶ πολλῶν
« κινηθέντων, ἐτυπώσαμεν δοθῆναι
« ὑμῖν 2 χρυσίου τάλαντα β', καὶ πρὸς
« τούτοις ἴσα ἀργύρου. Καὶ 3 ἐπανήλ-
« θαμεν πρὸς ὑμᾶς, ἀπαγγείλαντες
« τὰ δόξαντα. Καὶ ἐκομισάμεθα τὰ
« τυπωθέντα, πάντας ὑμᾶς ἐνορκώ-
« σας ἐν ταῖς θυσίαις, μὴ ἀποπλεῦ-
« σαι ἐξ Ιλίου, πρὶν ἂν ποιήσαντες
« 4 τὸ δούειον ἵππον ἁρμοδίοις ξύλοις,
« καὶ κοσμήσαντες αὐτὸν πάσῃ ἀρε-
« τῇ, 5 δόξομεν ἀποπλέειν ἄπρικτοι εἰς
« τὴν Τένεδον, καίοντες τὰς σκηνὰς
« ἡμῶν· καὶ νομίσαντες οἱ Βάρβαροι,
« 6 ὅτι ἐξορμήσαμεν, μιμώσιν ἀνεκτοὶ

noſtros, patriam, Deoſque redempturi ſumus. Quin igitur, Græci cum ſitis, ſupplices nunc veſtros, olim qui contumaces, pretio liberetis. Nobis vero omnibus Antenori annuentibus, miſſi ſumus ad Priamum, ego, ac Diomedes, ut de pecuniarum pondere ſtatueremus. Trojam vero ad Priamum ingreſſi, multiſque invicem agitatis, decrevimus tandem uti auri talenta duo, totidemque præterea argenti, vobis darentur. Deinde vero ad caſtra reverſi, de pactis vos certiores fecimus, deſignato ſimul pecuniarum pondere vobis contradito. Quin etiam ſacrificia vobis peragentibus, juramento obſtrinxi univerſos, prius ab Ilio ne ſolveritis, quam Equo Durio, aptiſſimis lignorum juncturis, & artificio omni, affabre compacto, Tenedum verſus, inſulam appoſitam navigare videremur, tentoriis noſtris incendio datis: ut Barbari interim exiſtimantes diſceſſiſſe nos, ſe-

---

1. Πειθέντες δὲ ἡμεῖς] Scr. ὑμεῖς & deinde τῷ Αντήνορος, omnino legendum, τῷ Αντήνορι.

2. χρυσίου τάλαντα β'.] Cedrenus numerat duo millia talentorum, καὶ ἐτύπωσαν χρυσίου τάλαντα διχίλια: Dictis etiam eundem habet Talentorum numerum lib. 5. *ad poſtremum binis millibus talentorum auri atque argenti rem deciduntur.* β'. itaque numerale, hoc loco Autoris noſtri, virgulam ſubſcriptam habere debuit, hoc modo, β'. ad διχίλια notanda.

3. ἐπανήλθαμεν πρὸς ὑμᾶς] Scr. ἐπανήλθομεν: niſi quis ἤλθαμεν per ſyncopen formatum, ab ἠλθήθαμεν, Perfecto Med. ab inuſitato ἐλθήθω retinere malit.

4. τὸ δούειον ἵππον] Equum Ligneum Heſych. δοῦρα. δῶρα,, κώπας, καὶ ξύλα inde δούειος & δουράπος apud eundem, ξύλινος.

5. δόξομεν ἀποπλέειν] Scr. δόξωμεν.

6. ὅτι ἐξορμήσαμεν] Scr. ἐξωρμήσαμεν.

cure

cure agerent, Genio indulgentes: Nos vero, nocte ingruente, à Tenedo reversi, Trojam ingrederemur, urbeque in flammas versa, Priamoque rege sublato, Helenam, receptam in Plisthenis regna, tandem deduceremus. Consilio itaque meo ubique obtinente, Dii victoriam nobis in Barbaros dederunt. Proinde vos Reges, atque Heroes, rerum à nobis gestarum appello Judices.

Agamemnon itaque, & Diomedes, horumque exercitus, ab Ulissis parte steterunt: Pyrrhus autem Neoptolemus, cum suis, ab Ajacis Telamonii; utpote qui genere ei propinquus esset. Cæterum multis aliis inter duces ad vesperam usque agitatis, tandem visum est, uti Palladium Diomedes apud se depositum servaret, in mane proximum; uterque interim ut quiesceret, donec mane proximo decerneretur, cui pro meritis Palladium daretur. Ajax itaque Ulissi, Agamemnoni, ac Diomedi offensus, in tentorium suum se recepit ubi per noctem gladio occisus est; invento ibi luce proxima cadavere. Ajacis itaque Pyrrhyque exercitus adversus Ulissem insurgebant, eum interfecturi. Verum is, diductis navibus suis, fugaque sibi consulens, in mare Ponticum cursum dirigit: ubi per aliquod tempus com-

‘ εὐωχούμενοι· καὶ νυκτὸς ἐπιφαύσ-
‘ της ἀπὸ τ Τενέδ, καὶ εἰσελθόντες,
‘ πυρίκαυστον τὴν πόλιν ποιήσαντες,
‘ καὶ Πρίαμον ἀνελόντες, ¹ ἀποδώσομεν
‘ τῷ Ελένῳ εἰς τὰ βασίλεια τοῦ
‘ Πλισθένους. Καὶ τῆς ἐμῆς βουλῆς
‘ κρατησάσης, παρέχον ἡμῖν οἱ θεοὶ
‘ νίκην κτ τῶν βαρβάρων. ὑμεῖς οὖν
‘ οἱ βασιλεῖς, καὶ ἥρωες, κριταὶ γένε-
‘ σθε τῶν ἐμῶν κατορθωμάτων.

Καὶ ἀντεποιοῦντο τ Ὀδυσσέως ὁ Ἀγαμέμνων, καὶ ὁ Διομήδης, καὶ ὁ τούτων στρατός· τοῦ δὲ Τελαμωνίου Αἴαντος, ἀντεῖχετο ὁ Νεοπτόλεμος Πύρρος, ὡς ἐκ γένους αὐτῷ ὑπάρχων, καὶ ὁ τούτου στρατός. Πολλῶν δὲ ἄλλων κινηθέντων μεταξὺ αὐτῶν ἄχρις ἑσπέρας, τέλος ἔδοξεν, ὥστε λαβεῖν ἐν φυλακῇ, ἕως τ ὀπφωσκούσης ἡμέρας, τ Διομήδην τὸ Παλλάδιον, καὶ τοῦτο φυλάξαι, καὶ ἔκαστον αὐτῶν ἀνελθεῖν, ἵνα κτ τῆς ἐξῆς τύχης δοθῇ, τίνι ἐξ αὐτῶν χρὴ δοθῆναι τὸ Παλλάδιον. Ὁ δὲ Αἴας, χολούμενος κτ τοῦ Ὀδυσσέως, καὶ Ἀγαμέμνονος, καὶ Διομήδους, ἀνεχώρησεν εἰς τ ἴδιον αὐτοῦ παπυλεῶνα· καὶ διὰ νυκτὸς, σιδήρῳ ἐσφάγη ὁ Αἴας. Καὶ τῇ ὑστεραίᾳ εὑρέθη τὸ λείψανον αὐτοῦ. καὶ ἐταράσσετο ὁ στρατὸς αὐτοῦ, καὶ τ Πύρρου, κτ τοῦ Ὀδυσσέως, θέλων αὐτὸν φονεῦσαι. Καὶ λαβὼν τὰ ἴδια πλοῖα ὁ Ὀδυσσεὺς, ἔφυγε, ἀποπλεύσας ὀπὶ τὴν Ποντικὴν θάλασσαν. Καὶ διατρίψας ἐκεῖ κατὰ-

---

1. ἀποδώσομεν τῷ Ελένῳ] Scr. ἀποδώσωμεν.

ρὸν,

ρὸν, ἐπανῆλθεν ἐκεῖθεν, [1] βελόμενος εἰς τὴν Ἰθάκην πόλιν εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πατρίδα, μετὰ τῶν ἰδίων νεῶν αὐτοῦ καὶ τῶν ἰδίου στρατοῦ. Καταντήσας δὲ [2] εἰς χώραν, λεγομένην Μαρωνίδα, ἀνθίσασιν αὐτῷ ἀπὸ τῆς χώρας. Καὶ πολεμήσας ἐνίκησεν αὐτοὺς, καὶ πολλῶν χρημάτων κύριος ἐγένετο. Καὶ ὑπολαβὼν, ὅτι εἰς οἱανδήποτε χώραν καταντήσῃ, πάντως ὅτι καὶ τοὺς τῆς αὐτῆς χώρας νικᾷ, καὶ τὸ πλῆθον ἐκάστης αὐτῇ χώρας ἀπαντήσῃ κομίζεται· καταφθάσας τὴν Λωτοφάγων λεγομένην χώραν, συνέβαλε μετ' αὐτῶν πόλεμον. Καὶ ἐνίκησε αὐτὸν οἱ τῆς αὐτῆς χώρας, μικρὸν δεῖν ὀλέσαι πάντας· κἀκεῖθεν φυγὼν, ἀνήχθη χειμαζόμενος, μετὰ πλεῖστον πλοῦν εἰς τὴν λεγομένην Σικελίαν νῆσον, τὴν νυνὶ λεγομένην Σικελίαν. Ἡ δὲ νῆσος αὕτη ἦν μεγάλη πάνυ, [3] διειρημένη εἰς τρεῖς ἀδελφοὺς, μεγάλους καὶ δυνατοὺς, καὶ τὰ ἀλλήλων φρονοῦντας, λέγω δὴ, εἰς Κύκλωπα, καὶ Ἀντιφάντην, καὶ Πολύφημον, [4] υἱοὺς γεγαμηκότος τοῦ Σικάνου, βασιλέως τῆς αὐτῆς νήσου. Ἦσαν δὲ οἱ αὐτοὶ τρεῖς ἀδελφοὶ ἄνδρες χαλεποὶ, καὶ μηδέποτε ξένους

moratus, in patriam deinde ſuam, urbemque Ithacam, cum claſſe & exercitu redire, in animo habuit. Per Maronidem vero regionem iter facienti, reſtiterunt incolæ: quos viciſſim impetens Uliſſes, devicit, atque opum multarum dominus evaſit: ſpemque concipiens, quamcumque regionem appulerit, obvios quoſque ſe debellaturum, divitiaſque ipſorum deportaturum, cum Lotophagis quoque, in quorum regionem incidit, prœlia commiſit. Sed ab iis devictus, cum non multum aberat, quin copiæ ejus ad unum omnes exciderentur, fugam capeſſit: & longa demum navigatione fractus Sicilam inſulam quæ nunc, Sicilia vocatur, appulit. Ampliſſima erat hæc inſula, quam inter ſe diviſam tres fratres occuparunt, Cyclops, Antiphantes, & Polyphemus; qui Sicani, inſulæ iſtius regis, filii, potentes fuerunt, & magni nominis viri, quique res ſuas curarunt mutuo. Erant autem tres hi moribus effe-

---

1. βελόμενος εἰς τὴν Ἰθάκην πόλιν,] ἀποπλέειν, aut quid tale ſupplendum videtur. Cæterum Ithaca, non urbs, ſed Inſula erat, unde oriundus Uliſſes. Stephan. de urb. Ἰθάκη νῆσος πρὸς τῇ Κεφαλληνίᾳ, ἀπὸ Ἰθάκου, ἀφ' ἧς Ὀδυσσεύς.

2. εἰς χώραν λεγομένην Μαρωνίδα.] Μαρώνιδαν vocat Iſac. Tzetz. ad Lycophron. μετὰ τὴν Ἰλίου πόρθησιν, Ὀδυσσεὺς ἐξωθεὶς ἀνέμοις, καταίρει πρὸς Κίκωνας, καὶ τὴν πόλιν αὐτῶν ἴσμαρον πορθεῖ, τὴν νῦν λεγομένην Μαρώνιδαν, &c. Stephan. de urb. Μαρώνεια, πόλις Κικωνίας, κατὰ τὴν ἐν Θρᾴκῃ χερρόνησον. Urbem vero quam Tzetzes Iſmarum, Dictys Zimarum vocat lib. 6. *Quo pacto appulſus Zimarum, multa inde per bellum quæſita præda navigaverit.*

3. διειρημένη εἰς τρεῖς] Scr. διηρημένη.

4. υἱοὺς γεγαμηκότος] Scr. γεγαμηκότας.

t ris

ris; nec peregrinis excipiendis, quin ipsis potius occidendis deditissimi. Ulisses autem, cum classe & exercitu appropinquans, in eam Insulæ partem incidit, quæ Antiphanti paruit; quocum, & Lestrigonibus ejus prœlio commisso, cum complures ex suis excisos vidisset Ulisses, navibus conscensis inde fugam capessit, aliam insulæ partem adorturus; eam scilicet, quæ Cyclopi subjecta, montes habet Cyclopios dictos. Hoc ubi audisset Cyclops, copiis collectis in illum profectus est: (Erat autem corporis mole prægrandi, & vultu deformi:) Ulissem vero ditionibus suis incubantem, ex improviso aggressus, exercitum ejus late prosternit, Ulissemque ipsum, & alios ex exercitu ejus nonnullos manu cepit. Inter quos, Miccalion erat quidam, generosi vir animi; quique strenuum sese ducem ad Trojam præstiterat. Hunc Cyclops, capillitio arreptum, Ulissis, omniumque soeiorum in conspectu, gladio suo exenteravit, ut qui ausus est in Cyclopem arma movere. Reliquos autem custodiæ mandavit, quos singillatim conficere in animo habuit. Ulisses vero procidens ei ad

ὑποδεχόμενοι, ἀλλὰ καὶ ἀναιροῦντες. καὶ καταντήσας σὺν τοῖς νωσὶν αὐτοῦ, καὶ τῷ στρατῷ ὁ Ὀδυσσεύς, εἰς τὸ διαφέρον μέρος τῆς Ἀντιφάντῃ, συνέβαλε πόλεμον μετὰ τοῦ Ἀντιφάντου, καὶ τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ, [1] τῆς λεγομένων Λεστρυγόνων. Καὶ κλείνουσιν ἱκανοὺς ἐκ τοῦ στρατοῦ τοῦ Ὀδυσσέως· καὶ λαβὼν τοὺς ἑαυτοῦ νοῦς, ἀποπλεύσας ἔφυγεν ἐκεῖθεν εἰς ἄλλο μέρος τῆς νήσου, τὸ διαφέρον τῆς Κύκλωπι, ἔνθα τοὺς Κυκλώπια λέγεται ὄρη. Καὶ γνοὺς τοῦτο ὁ Κύκλωψ, ἦλθε κατ' αὐτοῦ μετὰ τῆς ἰδίας βοηθείας. (ἦν δὲ μέγας τοῖς σώμασι, καὶ δυσειδής·) καὶ ἐπελθὼν ἄφνω τῷ Ὀδυσσεῖ, θεασάμενον ὅτι τινὰ διαφέρουσαν αὐτῷ γῆν, κατέκοψεν αὐτοῦ πολλούς· καὶ συλλαβόμενος τὸν Ὀδυσσέα, καὶ πάντας τοὺς στρατοῦ αὐτοῦ ὁ Κύκλωψ, λαβὼν ἕνα τῆς ἅμα αὐτῷ συλληφθέντων, ὀνόματι Μικκαλίωνα, ἄνδρα γενναῖον, καὶ ἀεισάμενα ἐν τῇ Τροίᾳ, καὶ ὄντα ἡγεμόνα τοῦ στρατοῦ τοῦ Ὀδυσσέως, ὄντα κρατήσας τῆς κόμης τοῦ κεφαλῆς, ἐν ὄψει τοῦ Ὀδυσσέως, καὶ πάντων τῆς μετ' αὐτοῦ, ᾧ ἐβάσταζε ξίφει ἀνεντέρισεν, ὡς μαχησάμενον αὐτῷ. Τοὺς δὲ λοιποὺς ἀπέκλεισε, διελόμενος κατὰ μέρος τοὺς πάντας φονεῦσαι. Ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς θεασάμενος αὐτῷ, ἔπεισεν αὐτὸν διὰ χρη-

μάτων

1. τῶν λεγομένων Λεστρυγόνων] Scr. Λαιστρυγόνων. Stephan. de urb. Λαιστρυγόνες, οἵτινες μετὰ Κυκλώπων ᾤκησαν Σικελίαν.

2. μέγας τοῖς σώμασι] pro τῷ σώματι, inusitata numeri ἐναλλαγῇ.

μάτων πολλῶν καὶ ξενίων, ἀπολῦσαι αὐτὸν, καὶ τὸν ὑπολειφθέντας αὐτῷ ἄνδρας. Πειθεὶς δὲ μόλις ὁ Κύκλωψ διὰ τὴν χρημάτων δόσεως, ἐπηγείλατο τῇ ἑσπέραν ἀπολύειν αὐτόν· καὶ αὐτὸς ἐκλόμενος ἐν τῇ νυκτὶ αὐτῇ ἀπελθεῖν, καὶ φονεῦσαι αὐτὸν, καὶ τὸν αὐτοῦ, καὶ ἀφελέσθαι πάντα ὅν ὑπάρξεται πλῆτον, καὶ τὰς νεῶς αὐτοῦ, τῇ ἑσπέραν ἀπέλυσεν αὐτὸν, καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ. [1] Ἡ μᾶλλον ᾗ ἀπελύθη Ὀδυσσεὺς, [2] δειλῶν ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ὠμότητα, δείσας ἀπέπλευσεν ἐκ τῆς μερῶν αὐτοῦ. Ἐπεξέλθας δὲ νυκτὸς ὁ Κύκλωψ, καὶ μὴ δυνηθεὶς τὰ πλοῖα· ἐκ τῆς μανίας, εἰς τὴν θάλασσαν ἐξέπεσθαι λίθους ἐκέλευσε, μήπως ἔνδον τῆς γῆς ἐμεσώρμησε. Νυκτὸς ᾗ βαθείας ἔσης, καὶ σκότους καλύπτοντος τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλασσαν· ἀγνοοῦντες δὲ καὶ τοὺς αὐτοὺς τόπους, παρέβαλον εἰς ἄλλα μέρη τῆς νήσου, διαφέροντα τῷ Πολυφήμῳ, ἀδελφῷ τοῦ Κύκλωπος, καὶ τοῦ Ἀντιφάντου. Οσις Πολύφημος μαθὼν, ὅτι τινὲς κατέπλευσε νυκτὸς, καὶ παρέβαλον εἰς τὴν διαφέρουσαν αὐτῷ χώραν· εὐθέως λαβὼν τὴν ἑαυτοῦ βοήθειαν, ἐλθὼν κατὰ τοῦ Ὀδυσσέως, συνέβαλεν αὐτῷ πόλεμον. καὶ πᾶσαν τὴν νύκτα ἐπολέμουν, καὶ ἔπεσον ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως πολλοί. περὶ δὲ ἡμέρας γενομένης, περισήμανε ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ τῷ Πολυφήμῳ ξένια, καὶ περιέπεσεν

pedes rogavit ſupplex, uti ſe, reſiduumque ſibi exercitum, pretio magno, muneribuſque interpoſitis, miſſos faceret. Sed vix eo ita adductus Cyclops, dimiſſionem promittebat, ubi adveſperaſceret: fidemque ſuam liberavit; animo tamen egrediendi per noctem intempeſtam, ut Uliſſe, ſociiſque occiſis, opum quodcunque attulerat cum navibus diriperet. Uliſſes autem quamprimum liberatus eſt, à tam truculento homine miſere ſibi metuens, exinde ſolvens, ab oris ejus ſtatim diſceſſit. Cyclops vero per noctem adorturus eos, ubi evaſiſſe naves percepiſſet, in furorem adactus, ſaxa in mare præcipitari juſſit, ne forte interius alicubi ſtationem alteram occupaſſent. Nox autem erat intempeſta, terraque tenebris involuta erat, cum Uliſſes, ſociique, locorum imperiti, in alteram illam inſulæ partem, quæ Polyphemi erat, Cyclopis, & Antiphantis fratris, inciderunt. Polyphemus, audito ad terram ſuam nonnullos per noctem appuliſſe; collectis viribus ſuis, Uliſſem aggreſſus eſt, prælioque inter eos per totam noctem commiſſo, ex Uliſſeis ceciderunt quamplurimi. Mane autem facto, Uliſſes etiam Polyphemo dona obtulit; procidenſque ei ad pedes, Ego, inquit, Trojanis ab oris, ul-

1. ἢ μᾶλλον ᾗ] ἢ μᾶλλον. 2. δειλῶν] Scr. δειλιῶν.

tima maris discrimina expertus, huc in partes vestras errabundus adveni: simulque enumeratis quæ sustinuerat periculis, Polyphemum ita delinibat, ut misertus ejus Ulissem, socioſque hospitio excepit; usque dum navigandi tempestas idonea instaret. At vero Polyphemi filia, Elpe dicta, Lionem quendam ex Ulissis sociis, virum formosum, adamavit. Secundos itaque nacti ventos, abrepta ea, inde ex Sicilia solverunt: uti hæc sapientissimus Silyphus Cous scripta reliquit. Sapiens enim Euripides, in Dramate suo de Cyclope, fabulatur, tres eum oculos habuisse: nempe sic innuens nobis tres fratres illos; qui sui curam invicem habentes, singuli quæ omnium esset in Insula prospexerint, singulorum omnes vel in suppetias, vel vindictam paratissimi. Fabulatur idem, Ulissem, inebriato Cyclope, sic è manibus ejus evasisse: nempe inebriavit eum Ulisses ingenti pecuniarum pondere doniſque; ne se, socioſque absumeret. Idem autor est, Ulissem stipite præusto oculum unicum Cyclopi eruisse: nempe quod fratris Polyphemi filiam virginem, quam unicam habuit, Cupi-

αὐτῷ, εἰπών· ὅτι ἀπὸ τῆς Τρωϊκῶν τόπων ἐλήλυθε πεπλανημένος ἀπὸ πολλῆς κυμάτων ἀναίσης· ἀπαριθμήσας αὐτῷ καὶ τὰς συμβάσας αὐτῷ κατὰ θάλασσαν διαφόρως συμφοράς. Ὁσις Πολύφημος συμπαθήσας αὐτῷ, ἠλέησεν αὐτὸν, καὶ ὑπεδέξατο αὐτὸν, καὶ τοὺς αὐτοῦ, ἕως ἧς ἐχρύετο ὁπτηδείως ὁ πλοῦς. Ἡ δὲ θυγάτηρ τοῦ Πολυφήμου, ᾗ ὀνόματι Ἐλπη, ἐρωτικῶς διετέθη πρός τινα εὐπρεπῆ ἄνδρα τῆς μετὰ τοῦ Ὀδυσσέως, ὀνόματι Λεόντα· καὶ ὁπτηδείου ἀνέμου πνεύσαντος, ταύτῃ ἀφορμήσαντες, ἐξώρμησαν ἐκ τῆς Σικελίας νήσου. Ἄπινα ὁ σοφώτατος Σίσυφος ὁ Κῶος ἐξέθετο. Ὁ γὰρ σοφὸς Εὐριπίδης δράμα ἐξέθετο περὶ τοῦ Κύκλωπος, ὅτι τρεῖς εἶχεν ὀφθαλμοὺς, σημαίνων τοὺς τρεῖς ἀδελφοὺς, ὡς συμπαθοῦντας ἀλλήλοις, καὶ [2] διαβλεπομένων τοὺς ἀλλήλων τόπους τῆς νήσου, καὶ συμμαχοῦντας, καὶ ἐκδικοῦντας ἀλλήλους· καὶ ὅτι οἴνῳ μεθύσας τὸν Κύκλωπα, ἐκφυγεῖν ἠδυνήθη· διότι χρήμασι πολλοῖς, καὶ δώροις ἐμέθυσε τὸν αὐτὸν Κύκλωπα ὁ Ὀδυσσεύς, πρὸς τὸ μὴ καταθύσῃ τοὺς μετ' αὐτοῦ. Καὶ ὅτι λαβὼν Ὀδυσεὺς λαμπάδα πυρὸς, ἐτύφλωσε τὸν ὀφθαλμὸν αὐτοῦ τὸν ἕνα. διότι τὴν θυγατέρα τοῦ μονοφθαλμοῦ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Πολυφήμου, Ἐλπίδα, παρθένον οὖσαν, λαμπάδα

πυρὸς

1. ὀνόματι Ἐλπη] Hanc Polyphemi filiam, Arenen, & amasium ejus, Elpenorem vocat Dictys: ex quo licet Auctor noster, de Bello Trojano inter Græcosque, hæc omnia se descripsisse supra asserat, autorem tamen hîc alium, Silyphum Coum profert.

2. διαβλεπομένων τοὺς ἀλλήλων] Scr. διαβλεπομένους.

πυρὸς ἐρωτικῆ καυθεῖσ, ἥρπασε· τυτ' ἔστιν, ἕνα τῆς ὀφθαλμῆς τοῦ Κύκλωπος ἐφλόγισε τ Πολύφημον, τὴν αὐτῆ θυγατέρα ἀφιλόμηρος. Ηυπνα ἑρμηνείαν ὁ σοφώτατος Φειδίας ὁ Κορίνθιος ἐξέθετο, εἰρηκώς· ὅτι ὁ σοφὸς Εὐριπίδης ποιητικῶς πάντα μετέφρασε, μὴ συμφωνήσας τῆ σοφωτάτῳ Ομήρῳ, ἐκθεμένῳ τὰ Οδυσσέως πλάνας.

Ο δὲ Οδυσσεὺς ἀπὸ τῆς Σικελίας ἦλθεν εἰς τὰς Αἰολίας νήσους· ἣ ἐδεξιώθη παρὰ τ Αἰόλου, βασιλέως τῆς νήσων. Οστις μέλλων τελευτᾶν, διένειμε τὰς δύο νήσους ι ταῖς θυγατράσιν αὐτῆ· ἦσαν βασιλίδες τῆς δύο νήσων. Η δὲ Κίρκη ὑπῆρχεν ἱέρεια Ηλίου, δοθεῖσα ὑπὸ τῆ ἰδίου πατρὸς ἐκγονοπόθην ἀναθεφῆναι εἰς τὸ ἱερὸν ἐν τῇ νήσῳ, 2 τῇ λεγομένῃ Εέᾳ· ὅπως αὐξηθεῖσα, ἐγένετο μυστικὴ μάγος· ἦν δὲ εὐπρεπὴς πάνυ. Η δὲ ταύτης ἀδελφὴ Καλυψὼ ἀμαθουμένη αὐτῆ, ἔχθραν εἶχε πρὸς αὐτὴν μεγάλην· λέγουσα, φησὶ, διὰ τ' ἀρ-

dineis accenſam flammis, abripuerit: ob hanc cauſam, unum Cyclopi (Polyphemo ſcilicet,) ex oculis extinxiſſe dicitur, uti hæc enarravit Sapientiſſimus Phidias Corinthius: qui ſemper etiam addit, Euripidem hæc omnia Poëtice tradidiſſe, nec eadem de Uliſſis erroribus, ac ſapientiſſimus Homerus, perhibuiſſe.

Uliſſes vero, à Sicilia ſolvens, ad Æolias pervenit inſulas: quarum Rex, Æolus, hoſpitio eum excepit. Hic vero moriturus, inſulas illas duas filiabus ſuis diſtribuit, quæ Reginæ illis imperitabant. Erat autem Circe ſolis ſacerdos; quam pater Æolus à teneris annis Deo ſacraverat, in templo ejus, ad Eeam quod erat inſulam, enutriendam: ubi adoleſcentior facta, Myſticam Hierophantam profecit, egregiæ formæ virgo. Huic vero ſoror Calypſo infenſiſſima erat, odioque ſummo eam proſecuta eſt: Quare, (inquiens) Atlantem patrem

---

1. ταῖς θυγατράσιν αὐτῆ] Hæc nullo modo congruere videntur; ideoque locum mutilum exiſtimo. Infra enim eas Atlantis facit filias: Æolum quidem duodena prole gaudentem prædicat Quintus Smyrnæus, Νοστῶν lib. his verbis.

δώμησι δ' ἄρσησι πέλονται
Αἰόλου Ιππποτάδαο· κιχεν δέ μιν ἔνδον ἐόντα.
Ξυνὴ τ ἀλόχῳ, καὶ παισὶ δυοκαίδεκα.

2. τῇ λεγομένῃ Εέᾳ] Scr. Αἰαίη. ita inſulam hanc vocat Apollonius Rhod. Argonaut. l. 4.

Αὐσονίης ἀκτὰς Τυρσηνίδας εἰσορόωντες
Ιξον δ' Αἰαίης λιμένα κλυτόν. ἐκ δ' ἄρα νηὸς
Πείσματ' ἐπ' ἠιόνας χεδόθεν βάλον· αὐτάδε Κίρκην
Εὗρον.

Æanam hanc vocat Tzetzes in Lycophron. κώπας δὲ πλέοντες, ἦλθον εἰς τὴν Αἰαυλὴν, νῆσον τ Κίρκης, ὅπως ἐθηριοποίει τὰς ἀνθρώπους.

ſuum abnuens, Titanis ſolis ſcilicet filiam ſe venditat? Metuebat igitur Circe à Calypſone ſorore, ne quando ab ea, ad iram commota, (ingens enim ei præſto erat in inſula ſua virorum ſtrenuorum multitudo,) impetita peſſime haberetur. Itaque cavens ſibi Circe, cum non aliter auxiliarios ſibi, cuſtodeſque adſciſcere potuiſſet, extractis herbarum quarundam viribus, Philtrum ſibi potentiſſimum vi venefica paravit; cujus magiſterium eſſet, ut hauſtu ſumentibus, patriæ ſuæ oblivionem, & commorandi illic deſiderium una incuteret. Pharmacum iſtud ubi eo convenientibus, quos plurimos hoſpitio excepit, advenis propinandum dediſſet; patriæ ſuæ quiſque oblitus, in inſula hac exinde commorati ſunt: Hoc igitur uſa artificio, mulier quam multos ad ſe pellexit. Ubi vero inaudiſſet, Uliſſis naves ad Inſulam ſuam appuliſſe; in mandata ſuis dedit, uti ipſum, exercitumque ejus honorifice tractarent. Uliſſem enim, ſocioſque, ut qui viri eſſent bellicoſi, in ſocietatem ſuam adſciſcere cupiebat. Uliſſes vero, ubi primum ad Circes inſulam appulit, multos ibi vidit, diverſarum gentium, homines peregrinos: quorum nonnullos,

νεῖται τ' ἴδιον πατέρα τ' Ατλαντα, ἢ λέγει ἑαυτῷ θυγατέρα Τιτᾶνος Ηλίου; Καὶ ἐφοβεῖτο αὐτὸν ἡ Κίρκη, (ἐπειδὴ ἡ Καλυψὼ εἶχε πλῆθος ἀνδρῶν γενναίων ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῆς νήσῳ·) μήποτε ὀργιζομένη ἐπέλθοι, καὶ κακῶς αὐτῇ χρήσεται. Λοιπὸν ἡ Κίρκη, ὡς μὴ δυναμένη πνὰς προσβέψασθαι εἰς συμμαχίαν, καὶ ἵνα φυλακὴν ἑαυτῆς, κατασκευάσασα διὰ βοτανῶν πινῶν φάρμακον, τοὺς παρόντας, φησὶ, ξένους ἐδέξιοῦτο, καὶ διὰ ποτοῦ δόσεως ι ὑποταγὴν φίλτρου δεινοῦ, καὶ ἐπιλησμονῆς, καὶ λήθης πατρίδος ἰδίας, τοὺς πίνοντας ξένους ἐποίει συνεῖναι αὐτῇ· καὶ πάντες αὐτῇ εἰς ὑπροβολὴν παρέμεινον εἰς τὴν αὐτὴν νῆσον, ληθαργοῦντες τῆς ἑαυτῶν πατρίδος, καὶ συνῆγε πολλούς. Μαθοῦσα δὲ ἡ Κίρκη τὰ πλοῖα τοῦ Οδυσσέως ἐν τῇ αὐτῆς νήσῳ καταντῆσαι, ἐκέλευσε καὶ τοὺς ἰδίους δεξιώσασθαι φιλοφρόνως τὸν Οδυσσέα, καὶ τὸν αὐτοῦ στρατόν· ἠβούλετο γὰρ ἔχειν αὐτὸν, καὶ τοὺς αὐτοῦ, ὡς πολεμικοὺς, εἰς συμμαχίαν ἑαυτῆς. Ο δὲ Οδυσσεὺς, ἓν μόνον παρέλαβεν ἐν τῇ αὐτῆς νήσῳ, εἶδε πολλοὺς ἄνδρας ἐν τῇ αὐτῇ νήσῳ ἀπὸ διαφόρων πατρίδων· ὀπτηνοὺς δὲ πινας ἄνδρας,

---

1. ὑποταγὴν φίλτρου δεινοῦ] locus mutilus: ἐμποιῶν αὐτοῖς, aut quid tale deeſſe videtur, ut ſenſus plenus ſit.

ἐκ

ἐκ τῦ Αχαϊκῦ ὄντας στατῦ, πρὸς αὐτὸν ἐλπλυθότας, ἐπηρώτησεν αὐτύς, λέγων· πίνος χάριν ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ οἰκεῖτε; οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· ὅτι, ἐκ τῦ Αχαϊκῦ ὑπάρχομεν στατῦ· κὴ θαλατλίων κυμάτων βίᾳ πρσεπελάσαμεν τῇ νήσῳ ταύτῃ, κὴ πόμα λαβόντες μαγικὸν ὑπὸ τ βασιλίσσης Κίρκης, ἔρωτι δεινῷ βλητέντες εἰς αὐτλὼ, ταύτλω ἔχομεν νῦν πατρίδα· ἐξηπόντες κὴ ἄλλα πνά. Καὶ ταῦτα ἀκηκοὼς ὁ Οδυσεὺς, συναίξας πάντας τὺς ἰδίυς αὐτῦ, ἐκέλευσεν αὐτὺς μηδενὸς μεταχεῖν τῶν ὁπλισμένων αὐτοῖς πρὸ τῆς Κίρκης, εἴτε βρωμάτων, εἴτε πομάτων, διὰ τὸ μαγγανείαν πνὰ ἔχειν αὐτά· ἀλλὰ ἐκ τῆς παραχεθείσης αὐτῷ ἐκ πῦ Αἰώλυ βασιλέως σιταρχίας, κὴ τῶν πρφίλων ὄντων ὑποθέτων ἐν τοῖς πλοίοις βρωμάτων τε κὴ πομάτων, ἐξ αὐτῶν μεταλαμβάνειν. Τῆς δὲ Κίρκης πρσενεγκύσης αὐτῷ, κὴ τῷ στατῷ αὐτῦ, κὴ τοῖς ναύταις τροφὰς βρωμάτων κὴ πομάτων ἐκ ἐλέξαντο παρ' αὐτῆς τὸ πρόπαν. Καὶ μαθῦσα τῦτο ἡ Κίρκη, ὑπέλαβεν εἰσδέναι τὸν Οδυσέα πνὰς μυστικὰς μαγείας, κὴ πρσλόντα αὐτῆς τὰ βελεύματα· κὴ πέμψασα μετεσείλατο αὐτὸν ἐν τῷ ἱερῷ, κὴ ἦλθε πρὸς αὐτλὼ, μὴ ὁπλικῆς ὑπονοίας Αχαϊκῆς, ἀλλὰ δῶρα Τρωϊκά. Η δὲ ἐωρακῖα αὐτὸν, κὴ τυς μετ' αὐτῦ, ἠπίσεν αὐτὸν πρσμεῖναι τῇ νήσῳ, ἄχρις ἓ διέλθῃ ὁ τῦ χειμῶνος

qui ex Græcorum exercitu fuerunt, recognoſcens ſibi appropinquantes; Quid (inquit) vobis in cauſa eſſet, ut ſedes veſtras in hac inſula poneretis? Tum illi: Nos, inquiunt, ex Græcorum ſumus exercitu: verum tumultuoſis undarum procellis jactati, inſulam hanc appulimus; ubi ex hauſtu quodam Magico, quem Regina Circe nobis propinandum dedit, incredibili ejus amore correpti, inſulam hanc nunc habemus patriam. Hæc, atque alia retulerunt: quibus auditis, Uliſſes, convocatis ad ſe ſuis omnibus, in mandata illis dedit; ut de eo quod ſupererat annonæ, quam Rex Æolus illis ſuppeditaverat; commeatuque, quem navigiis olim repoſuerant, quiſque ſibi, ubi opus fuerit, ſumeret in victum: de iis autem, quæ, veneficiis incantata, comedenda illis, vel bibenda Circe traderet, omnino nihil deſumerent. Circe vero ubi hæc intellexiſſet, rata Uliſſem, artis Magicæ non ignarum, conſilia ſua præſenſiſſe; ad Fanum eum accerſendum curavit. Accerſitus ille, exercitu ſuo ſtipatus, Græcaque ſua retus confidentia, accedit, munera Trojana Reginæ adferens. Circe vero, ubi Uliſſem, ſocioſque conſpexit; rogavit eum, uti inſulam hoſpes teneret, uſque dum tempus hibernum præſtiterit: interpoſito etiam ibidem juramento, inviolatum

ſe

se illum, socioseque præstituram. Dictis ejus audiens Ulisses, commorabatur illic per tempus aliquod; Circesque consuetudine (ipsa sic volente,) usus est: uti hæc de Circe sapientissimi Sisyphus Cous & Dictys Cretensis, memoriæ prodiderunt. Verum sapientissimus Homerus, Poëtarum more fabulatur, Circem, poculi Magici hausstu, concurrentes illuc advenas transformasse; Leonum aliis, aliis canum, eis vero suum, illis ursorum, nonnullis etiam porcorum formas, vel capita induentibus. Supradictus autem Phidalius Corinthius, fabulam hanc enarrans; Nequaquam (inquit) illud Circi in libidem suam cessisset, si concursitantes hominum turbas in belluas mutasset: sed amoris insania correptos homines Poeta indigebat; quos belluarum more frendentes, pro libitu suo Circe furiis agitavit, ob desiderium ipsius in rabiem efferatos. Ejusmodi enim Amor habet impetum naturalem, ut in rem desideratam, morte etiam spreta, præceps involet. Quippe Cupidinis ex vi, quasi in Bruta migrant homines, nihil rationi consentaneum agitantes; κεμρός· δεδωκῦα αὐτῳ̃ ἐν τῳ̃ ἱερῷ ὅρκυς, μηδὲν ποιεῖν εἰς βλάβλω αὐτῦ, ἢ πν῾ τῳ̃ ἅμα αὐτῳ̃. Καὶ πειθεὶς ὁ Ὀδυσσεὺς διέβιψε μετ' αὐτῆς ὀλίγον κεμρὸν, συμμιγεὶς αὐτῇ πρὸς γάμον, ἐκείνης βελησείσης· Περὶ ἧς Κίρκης ἐξέθεντο ταῦτα οἱ σοφώτατοι Σίσυφ῾ Κῶ῾, καὶ Δίκλυς ἐκ τῆς Κρήτης. ὁ ὃ σοφώτατ῾ Ὅμηρ῾ ποιητικῶς ἔφρασεν, ὅτι διὰ πόματ῾ μαγικῦ, τὺς συλλαμβανομένυς πρὸς αὐτὼ ἄνδρας μετεμορφοῖ, ποιῦσα τὺς μὲ λεοντομόρφυς, τὺς δὲ κυνοκεφάλυς, ἄλλυς δὲ συομόρφυς, ἑτέρυς δὲ ἀρκομόρφυς, κ῾ χοιροκεφάλυς. Ὁ δὲ προγεγραμμέν῾ [1] σοφὸς Φειδαλί῾ ὁ Κορίνθι῾ ἐξέθετο τῳ̃ ποιητικῳ̃ ταύτῳ συντάξιν, ἑρμηνεύσας ὅτως. Ὅτι τῇ Κίρκῃ οὐδὲν ἥρμοζε πρὸς ὧ̃ ἠβέλετο ὀπτυμίαν, πολυοχλίαν ποιεῖν τὺς ἀνθρώπυς θηριομόρφυς· ἀλλὰ πρόπον σημαίνων ὁ ποιητὴς [2] τῳ̃ ἀναιρέντων ἀνδρῶν, ὅτι, ὡς θηρία, ἐποίει αὐτὺς ἐκεῖ ἡ Κίρκη βρύχ῾, κ῾ μαίνεσ῾, κ῾ λυσσᾷν ἐκ πόθυ, καθὼς ἐκέλευσεν ἡ Κίρκη. [3] Φυσικὸν γὸ τ῀ ἐρώτων ἀντέχεσ῾ τ῀ ἐρωμένης, κ῾ ὑπεραποθνήσκ῾· τοιῦτοι γὸ ὑπάρχυσιν οἱ ἔρωτες. Ἐκ γὸ τ῀ ὀπτυμίας ὑποθηριῦνται, [4] μηδὲν ἔνφρονον λο-

---

1. Φιδαλί῾ ὁ Κόρινθι῾] Φιδίας supra dictus est.

2. τῶν ἀναιρέντων ἀνδρῶν] lego, ἀντερώντων, Rivalium.

3. Φυσικὸν γὸ τ῀ ἐρώτων] forte legendum, τῶν ἐρώντων.

4. μηδὲν ἔνφρονον] Vocabulum parum Græcum; quod ἔμφρων forte dixisset.

μζόμυοι·

μίζόμφοι· ἀλλὰ ἀλλοιόμφοι τὰς μορφὰς, καὶ τῷ σώματι ὡς θηριόμορφοι γίνονται, καὶ τῇ θέᾳ, καὶ τοῖς τρόποις, ἐπερχόμφοι τοῖς ἀντεραστῆς. Φυσικὸν γὰρ τὰς ἀντεραστὰς ὁρᾶν ἀλλήλας ὡς θηρία, καὶ πρὸς ἀλλήλας ἐπερχομφύας ἄχρις φόνε. 1 Οἱ καὶ διαφόρας ἔχασι πρὸς τὰς τ τοιαύτης ἐπιθυμίας τρόπας· οἱ μὲ γὰρ, ὡς κυῶες, ἐπέρχονται τῇ μίξει, πολλὰ συμμιγνύμφοι· οἱ δὲ, ὡς λέοντες, τλὺ ὁρμλὺ καὶ μόνλυ τλὺ ἐπιθυμίαν ζητῦσιν. ἄλλοι δὲ, ὡς ἄρκλοι, μιαφῶς κέχρλυται τῇ συνουσίᾳ. καὶ μᾶλλον σαφέστερον ἴσως, 2 καὶ ἀληθινότερον 3 ἐρμλύσασεν ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐκθέσει.

Ἀπὸ δὲ τ νήσε τῆς Κίρκης 4 ἐξορμήσας ὁ Ὀδυσσεὺς, ἀνήχθη εἰς τλὺ ἄλλλυ νῆσον, ὑπὸ ἀνέμων ἐναντίων ἐκριφείς· ὅνπνα ἐδέξατο καὶ ἡ Καλυψὼ, ἡ ἀδελφὴ τ Κίρκης· καὶ πολλῆς θεραπείας ἠξίωσεν αὐτὸν, συμμιγεῖσα αὐτῷ καὶ πρὸς γάμον. Κἀκεῖθεν ἀνήχθη, ἔνθα λίμνη ὑπῆρχε μεγάλη, πλησίον τ θαλάσσης, 5 λεγομφύη ἡ Νεκυόπομπ· καὶ οἱ οἰ-

sed humanam exuti ſpeciem, corpora, formas, & mores etiam belluinos præ ſe ferunt, dum proci mulieribus inhiant. Illud etiam à Natura eſt, ut Rivales belluino impetu in ſe invicem ferantur, ad exilium uſque ſe invicem impetentes. Verum cupiditatibus hiſce non uno modo ſe habent, laſcivientes: alii, enim, canum more, frequentius coeunt alii, leones quod ſolent, ipſum præſentis pruritus impetum ſolummodo explere ſibi quærunt: alii denique, ſicut urſi, turpiter coeunt, conſpurcantes ſeſe: uti hæc pluribus enarravit, juxta rei veritatem, Auctor iſte, in ſcriptis ſuis.

Uliſſes vero à Circis inſula ſolvens, adverſo mari jactatus, in inſulam illam alteram delatus eſt: ubi à Calypſone, Circis ſorore, honorifice exceptus, conſuetudinem etiam cum ea habuit. Delatus inde, ad ſtagnum ingens, Necyopompum vocatum, prope mare ſitum, pervenit. Hujus incolæ, qui vaticiniis præ-

1. οἱ καὶ διαφόρας ἔχασι] Forte legendum, διαφόρως ἔχασι.

2. καὶ ἀληθινότερον] Scr. ἀληθινώτερον

3. ἐρμλύσασεν] Scr. ἡρμλύσασεν.

4. ἐξορμήσας ὁ Ὀδυσσεὺς] Scr. ἐξορμήσας.

5. λεγομφύη ἡ Νεκυόπομπ·] Lacum hunc, Νεκύοπον, vocat Cedrenus: εἶτα εἰς λίμνλυ τλὺ καλυμφύλυ Νεκύοπον, ἐν ᾗ διὰ φαντασμάτων ἔγνω τὰ μέλλοντα συμβαίνειν αὐτῷ. Dictys Cret. rem narrans, de loci nomine ſilet. *Inde liberatus, pervenerit ad eum locum, in quo exhibitis quibuſdam ſacris futura defunctorum animis dignoſcerentur.* Νέκυες, idem quod νεκροὶ, teſte Heſychio. Mercurius etiam, Νεκρόπομπ·, id eſt, *Manium ductor*, Luciano dictus: quia Manibus ad inferos ducendis præeſt. Atque iſte Uliſſis cum magis hiſce congreſſus, ejus ad Inferos deſcenſus eſt apud Mythologos.

cellebant, omnia quæ ei acciderant, quæque eventura erant aperuerunt. Inde ſolvens, ſæviori maris impetu agitatus, ad Serenidas quas vocant rupes ferebatur: quæ fluctuum ex alliſione ſonitum quendam peculiarem efficiunt. Has cum evaſiſſet, ad Charybdin quem vocant ſinum delatus, incidit ibi in loca prærupta, & ſcopulis aſpera: ubi reſiduis navibus, exercituque in mari demerſis, ſolus ipſe navis tabulæ inſidens, pelago fluctuabat, mortem miſeram nunquam non expectans. Verum præternavigantes illac Phœnices, videntes illum marinis undis fluctuantem, miſericordia moti, fluctibus eripuerunt: & in Cretam inſulam adductum, Idomeneo, Græcorum ex ducibus, tradiderunt. Idomeneus ubi Uliſſem conſpexit, nudum, atque indignum; ſummopere miſertus ejus, muneribus abunde donatum, Duce etiam exercituque, & navibus duabus, & ſatellitibus quibuſdam inſtructum, Ithacam

κουῶτες ἐν αὐτῇ ἄνδρες, μάντεις. οἵτινες ἐξεῖπον αὐτῷ πάντα τὰ συμβάντα αὐτῷ, καὶ τὰ μέλλοντα. Καὶ ἀναχθεὶς ἐκεῖθεν, χειμῶνι μεγάλῳ χρωμένῃ θαλάσσης, ἐκείσετο εἰς τὰς Σερενίδας ὅπου καλουμένας πέτρας· αἱ ἐκ τῶν κρουσμάτων τῶν κυμάτων, ἦχον ἀποτελοῦσιν ἴδιον. Καὶ κεῖθεν ἐξελήσας, ἦλθεν εἰς τὸν καλούμενον Χάρυβδιν, εἰς τόπους ἀγρίους καὶ ἀποτόμους· καὶ κεῖ πάσας τὰς ὑπολειφθείσας αὐτῷ ναῦς, καὶ τὸ στρατὸν ἀπώλεσεν· αὐτὸς δὲ ὁ Ὀδυσσεὺς μόνος ἐν σανίδι τοῦ πλοίου ἐν τῷ πελάγει ἐφέρετο, ἀναμένων τὸν μὴ βίαν θάνατον. Τοῦτον δὲ ἑωρακότες τινὲς ἀποπλέοντες ναῦται Φοίνικες νηχόμενον ἐν τοῖς ὕδασιν, ἐλεήσαντες διέσωσαν, καὶ ἤγαγον αὐτὸν ἐν τῇ Κρήτῃ νήσῳ, πρὸς τὸν Ἰδομενέα, ἔξαρχον Ἑλλήνων. Καὶ ἑωρακὼς τὸν Ὀδυσσέα ὁ Ἰδομενεὺς γυμνὸν, καὶ δέομενον, συμπαθῶς φερόμενος, δῶρα αὐτῷ πλεῖστα δεδωκὼς, σὺν στρατῷ, καὶ στρατηγῷ αὐτοῦ, καὶ δύο νηΐ, [2] καὶ ἀσφαλίζοντας αὐτὸν τινας, ἐξέπεμψεν

---

1. εἰς τὰς Σερενίδας] Σειρῆνας vocant Cedrenus, & Iſac. Tzetzes.

2. καὶ διασώζοντας αὐτὸν τινας,] διασώζοντες hic, pro ὁδηγοῖς, viæ ducibus, aut ſtipatoribus ſatellitibus cuſtodibus, uſurpatur: ita etiam infra, in Joviano Imp. p. 321. ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ ὁ βασιλεὺς Ἰοβιανὸς ἕνα τῶν σατραπῶν &c. εἰς τὸ διασῶσαι αὐτὸν, καὶ πρὸς ἐξπέδιται αὐτοῦ, ἐκ τῆς Περσικῆς χώρας. Conſtantin. Porphyrogen. de Adminiſtrand. Imper. cap. 7. ἡνίκα περάσῃ βασιλικὸς εἰς Χερσῶνα ἕνεκα τῆς φιλίτης διαφορίας, ὀφείλει σὺν τοῖς ἀποστέλλειν εἰς Παλπινακίαν, καὶ ἐπιζητεῖν ὁψίδας παρ' αὐτῶν, καὶ διασώστας &c. Diaſoſtes etiam à Latinis recentioribus, pro Itineris duce frequenter occurrit. Luitprand. Legat. ad Nicephor. ad finem: *Michael vocatus eſt & Diaſoſtes meus, &c.*

αὐτὸν

αὐτὸν εἰς Ἰθάκλιν. ἅπινα γὴ ὁ σοφὸς Δίκλυς, παρὰ τ Ὀδυσσέως ἀκηκοὼς, συνεγράψατο.

Ὁμοίως δὲ γὴ ὁ Διομήδης, λαβὼν τὸ Παλλάδιον, ἐξώρμησεν ἀπὸ τ Τροίας, εἰς τὴν ἰδίαν πατρίδα.

Ὁ δὲ Ἀγαμέμνων, ἔχων τὴν Κασσάνδραν ἣν ἐπόθει, ἐπέρασε τὸ τ Ῥόδε πέλαγος, βελόμενος ὀπὶ Μυκηναίων πόλιν ὁρμῆσαι.

Λοιπὸν ὁ Πύῤῥος ἑωρακὼς πάντας ἀποπλέοντας, τεφρώσας τὸν Τελαμώνιον Αἴαντα, γὴ λαβὼν ἐν ὑδρίαν, ἔθαψε μετὰ πομπῆς μεγάλης, πλησίον τ τύμβε τὸ Ἀχιλλέως τ ἐξαδέλφε αὐτῦ, πατρὸς δὲ τῦ Πύῤῥε, 2 εἰς τόπον λεγόμενον Σίγειν.

Ὁ δὲ Τεῦκρος ὁ ἀδελφὸς τ Αἴαντος τ Τελαμωνίε, καταφθάσεν ἀθρόως, ἐλθὼν ἀπὸ τῆς Σαλαμῖνος, πόλεως τῆς Κύπρε, πρὸς βοήθειαν τ ἀδελφῷ αὐτῦ, γὴ εὗρε τ Πύῤῥον. Καὶ μεμαθηκὼς παρ' αὐτῦ τὰ συμβάντα, ἀκέσας ὅ γὴ 3 τὴν ἡμιμόλιον πομπὴν τῶν λειψάνων τῦ Αἴαντος, ἐπαινῶν, γὴ ἐπεύχόμενος τῷ Πύῤῥῳ, ἔφη· ἤδεν ξένον πεποίηκας· ἐκείνης γὰρ τῆς Ἀχιλλέως θείας φρενὸς ὑπάρχεις υἱός. Λείψανα γὰρ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἀφαιρεῖται ὁ χρόνος, ἡ δὲ ἀρετὴ γὴ θανῦσα λάμπει. Καὶ τότε καλεῖ

demiſit: uti hæc ſapiens Dictys, ab Uliſſe ipſo edoctus, memoriæ mandavit.

Conſimiliter etiam Diomedes, accepto ſecum Palladio, Trojam reliquit, in patriam ſuam reverſurus.

Agamemnon vero Caſſandra, quam amabat, potitus, trajecto Rhodiorum pelago, Mycenas ſuas repetivit.

Pyrrhus autem, ubi cæteros omnes diſceſſiſſe animadvertit; ipſe Ajacis Telamonii cineres in urnam repoſitos, ad Sigrin quam vocant, prope tumulum Achillis, Pyrrhi patris, Ajacis autem patruelis, honorifice recondidit.

Teucrus autem, Ajacis Telamonii frater, qui ejus in auxilium ex Salamine, Cypri urbe advenerat; in Pyrrhum incidens, edoctuſque ab eo de eis quæ acciderant; certior etiam factus, quanto ille cum honore Ajacis reliquias terræ mandaverat, laudavit Pyrrhum; & Fauſta ei omnia precatus, "Nihil, inquit, non te dignum feciſti; qui divinæ illius Achillis Mentis hæres es. Nempe Heroum Reliquias ævum abſumit: aſt ſplendet poſt funera Virtus." Tum vero Pyrrhus Teucrum

---

1. καὶ λαβὼν ἐν ὑδρίαν] Scr. ὑδρίᾳ.

2. εἰς τόπον λεγόμενον Σίγειν] Rheteum vocat hunc locum Dictys Cret. *Interim Neoptolemus, advecta ligni materia, Ajacem cremat: reliquiaſque urna conditas, in Rheteo ſepeliendas procurat.*

3. τὴν ἡμιμόλιον πομπὴν] Scr. ἡμιολίαν.

rogavit, uti ſecum cœnaret. Inter cœnandum vero eum rogavit Pyrrhus, (cui genere etiam conjunctus erat,) uti altius ab origine rem repetens, quæ patri ſuo acciderant enarraret omnia; nihil adhuc certi de his accepiſſe ſe aſſerens: His itaque Teucrus exorſus eſt.

Victoriam illam, quam Achilles de Hectore reportavit, nulla ætas oblivioni datura eſt: qui ubi audiſſet, Hectorem de nocte Pentheſileæ Reginæ obviam iturum, præoccupato ejus itinere, ſe ſuoſque in inſidiis collocavit; Hectoremque, cum ſuis omnibus, flumen trajicientibus, internecioni dedit; unico dempto, quem ſtragi ſupereſſe voluit, manibus abſciſſis, Priamo remittendum, cui Hectoris mortem annunciaret. Pater autem tuus ante lucem, Græcis interim quæ acciderant omnia neſcientibus, Hectoris intermortuum corpus, currui alligatum, & ab equis, quos ipſe cum Automedonte agitavit, circumtractum, quam potuit maxime ad terram alliſit. Priamus autem audito Hectoris fato, ejulare, cum ſuis omnibus: tantuſque eſt in Trojano populo clamor editus, Græcis interim triumphum ſuum clamoribus reciprocis celebrantibus, ut Volucres etiam Cœli conſternarentur. Tum vero ſtatim obſeratæ ſunt Ilii portæ. Pater autem tuus, inſtituto certaminis feſto, Duces,

ὁ Πύῤῥος τὸ Τεῦκρον ἅμα αὐτῷ μεταλαβεῖν βρωτῆς καὶ πότου. Καὶ ἐν τῷ συμποσίῳ, ὡς ὄντα ἐκ τῆς ἰδίας γλώσσης, τὸν Τεῦκρον ὁ Πύῤῥος ἠξίωσε διηγεῖσθαι αὐτῷ πάντα ἐξ ἀρχῆς τὰ συμβάντα τῷ αὐτοῦ πατρὶ, φήσας ἀγνοεῖν τὰ ἀκριβές. Ὁ δὲ Τεῦκρος ἤρξατο λέγειν ὅτως.

Ὁ πᾶς αἰὼν οὐκ ἐξαλείψει τὴν Ἀχιλλέως κατὰ Ἕκτορος νίκην· ὃς μαθὼν Ἕκτορα νυκτὸς βαλόμενον ἀπαντῆσαι τῇ βασιλίδι Πενθεσιλείᾳ, ὑποποιήσας λάθρα, ἅμα τῷ ἰδίῳ στρατῷ, καὶ ἑαυτὸν σὺν αὐτοῖς ἐποκρύψας, τὸν ποταμὸν διαβαίνοντα τὸν Ἕκτορα κλείνει, καὶ ἅπαντας τοὺς αὐτοῦ ἑπομένους, ἕνα μόνον καταλιπὼν ζῶντα· ὅπερ χειροκοπήσας, Πριάμῳ ἔπεμψεν ἀγγελοῦντα τὸν Ἕκτορος θάνατον. Καὶ τὰ συμβάντα μηδενὸς τῶν Ἑλλήνων γνόντος, ἤγαγε τὸ τοῦ Ἕκτορος λείψανον εἰς δάπεδον πρὸ αὐγοῦς· καὶ ἐν δίφρῳ ἀναρτήσας αὐτὸν, τοὺς ἵππους ἐλαύνοντος Αὐτομέδοντος σὺν αὐτῷ, μασιγόπληκτον αὐτοῦ τὸ σῶμα ὁ σὸς γενέτης ποιῶν οὐκ ἐπαύετο. Ἀκούσας δὲ Πρίαμος τὸν τοῦ Ἕκτορος μόρον, ὠλόλυξε, καὶ πάντες σὺν αὐτῷ· καὶ τοσαύτη σοὶ ἐγένετο ἐκ τοῦ πλήθους τῶν Τρώων, ὥστε καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ ταραχθῆναι. Καὶ οἱ Ἕλληνες δὲ χαίροντες, ἀντεβόησαν ὁμοίως· καὶ κλείονται αἱ πύλαι τοῦ Ἰλίου. Ὁ σὸς γενέτης ἐπετέλεσεν ἀγῶνα ἑορτίου, τοῖς βασιλεῦσι, καὶ πᾶσι, πολλὰ φιλοτιμη-

σάμενος·

σάμῳ. Τῇ δὲ ἑξῆς ἡμέρᾳ ὁ Πρίαμος πένθιμον φορῶν σχῆμα, ἄξας μεθ' ἑαυτῦ Πολυξένην, τὴν θυγατέρα αὐτῦ, παρθένον, καὶ Ανδρομάχην, τὴν Εκτορος γυναῖκα, καὶ Ασυάνακτα, καὶ Λαοδάμαντα, υἱὸς αὐτῦ νηπίους, παραγίνεται πρὸς τὰς Ελλήνας, ἀγαγὼν μεθ' ἑαυτῦ καὶ κόσμον πολὺν, καὶ χρυσὸν, καὶ ἄργυρον, καὶ ἐσθῆτα. ὥσπερ δὲ σιγῆς ἐν τοῖς ἡγεμόσι τῶν Ελλήνων, πλησίον δὲ αὐτῦ γενομένῳ, ἐθαύμαζον πάντες τὴν θάρσος τῦ αὐτῦ Πειάμυ· καὶ ἅπασιν αὐτῷ, βουλόμενοι μαθεῖν τὴν αἰτίαν τῆς ἀφίξεως. Εωρακὼς δὲ αὐτὰς ὁ Πείαμος, [1] ἑαυτὸν εἰς τὸ ἔδαφος ῥίψας, κόνιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῦ φέρων, καὶ δεόμενος αὐτῶν, συμπαθεῖς γενέσθαι πρὸς τὸν Αχιλλέα ὑπὲρ τῦ σώματος τῦ Εκτορος. Οἰκτείρει δὲ αὐτὸν Νέστωρ, καὶ Ιδομενεύς, αὐτῷ γενέσθαι συμπαθεῖς πρὸς τὸν Αχιλλέα ὑπὲρ τῦ σώματος τῦ Εκτορος· οἵπερ ἐλυσώπησε τὸν πατέρα σὸν τὸν Πριάμυ. Καὶ ἐκέλευσεν αὐτὸν εἰσελθεῖν εἰς τὴν σκηνὴν αὐτῦ· ὁ δὲ Πείαμος εἰσελθὼν [2] ἔπεσεν εἰς τὰς πόδας αὐτῦ πλωτὸς, ἱκετεύων· ὡσαύτως δὲ καὶ Ανδρομάχη, σὺν τοῖς παισὶν· ἡ δὲ Πολυξένη, σὸν

exercitumque totum muneribus plurimis donavit. Priamus autem die ſequente, veſte indutus lugubri, & aſſumpta ſecum filia Polyxena, virgine innupta, & Hectoris uxore Andromache, cum filiolis ejus duobus, Aſtyanacte, & Laodamante, Græcos adiit, adferens ſecum, præter veſtes, & Ornamenta, auri quoque, & argenti plurimum. Priamo autem appropinquante, ſilentium derepente Græcorum Ducibus oboriebatur, Priami fiduciam admirantibus. Tum vero obviam ei procedebant, adventus cauſam ſciſcitaturi: quos Priamus ubi conſpexit, ad terram procidens, pulveremque in capite geſtans, obteſtabatur eos, uti ſecum precatores Achillem interpellarent, de Hectoris corpore reddendo. Cujus miſerti Neſtor, & Idomeneus, precibus ejus annuerunt; Achillemque, uti Hectoris corpus redderent, ſollicitarunt. Pater vero tuus eorum precibus motus, Priamum in tentorium accerſit: ingreſſus autem Priamus, Achilli ſupplex ad pedes, una cum Andromache, filiiſque ejus, procidebat. Polyxena vero patris tui pedes amplexa, ul-

1. ἑαυτὸν εἰς τὸ ἔδαφος ῥίψας] mallem, ἔῤῥιψε.

2. ἔπεσεν εἰς τὰς πόδας αὐτῦ πλωτὸς] *ad pedes ejus cecidit pronus*, id eſt, membris natantium more explicatis; duriuſcula licet vocabuli tranſlatione: niſi quis, πεσὼν τος, reponendum cenſeat: quod & Gregorio noſtro viſum eſt. Cedrenus habet, πάντας ἱκέτους περικυλινδόμενος ad pedes eorum provolutus.

tro ſpondebat, ſe, modo fratris corpus redderet, in perpetuum ei ſubſervituram. Tum qui aderant Duces, Priami ſenectutis miſerti, pro eo fiunt ſupplices. Parens autem tuus; "Oportuerat, inquit, "Priamum filios ſuos ma-"turius coercuiſſe, neque "ſe ſceleris eorum dediſſe "participem. Verum tene-"bat eum rerum alienarum "Cupido: nec tam Helenam "uxorem, quam Pelopis, & "& Atrei divitias appetebat "ſibi. Male igitur à vobis fa-"ctorum pœnas date; veſtro-"que exemplo habeant hæc "ſibi Græci, Barbarique in "documentum.

Duces autem ſuadebant, uti accepto redemptionis pretio, cadaver illis concederet. Hic vero vitæ jucunda ſecum reputans, Priamum, Polyxenam, & Andromachen in pedes erigit; Priamo præterea mandans, ubi lavaſſet, uti panem, vinumque apud ſe ſumeret; non aliter ei corpus traditurum ſe, minatus. Priamus autem, inter ſpem metumque futuri ſuſpenſus; à Polyxena ſuſtentatus, humiliter intravit, cibum & potum cum patre tuo capturus Ubi multis invicem ſermone agitatis, ſurgebant tandem; redemptioniſque pretium in medio poſitum eſt. Videns autem A-

πλακεῖσα τοῖς ποσὶ τοῦ σοῦ γλυέως τῷ τοῦ αὐτῆς ἀδελφῷ Εκτορος, δυλεύειν ἐπαγγειλαμένη, καὶ μένειν σὺν αὐτῷ, εἰ ἀποδῷ τ νεκρόν. Οἱ δὲ βασιλεῖς τὸ γῆρας αὐτοῦ οἰκτείραντες, παρεκάλουν ὑπὲρ Πριάμου. Ο ὖ σὸς γλυέτης Αχιλλεὺς πρὸς αὐτοὺς ἔφη· "κρατεῖν αὐτὸν ἐξ ἀρ-"χῆς ἔδει τῶν παίδων, καὶ μὴ συν-"εξαμαρτάνειν· Αλλ' εἶχεν αὐτὸν "ἔρως τῶν ἀλλοτρίων χρημάτων· "ὃ γὰ Ελένης γυναικὸς τοῦ ὄπιθυ-"μίαν εἶχεν, ἀλλὰ τῶν Ατρέως, "καὶ Πέλοπος χρημάτων τὸν πόθον "εἶχε. Δότε οὖν δίκας ἀνθ' ὧν ἠσε-"βήσατε· σωφρονιζέσθωσαν οὖν, δι' "ὑμᾶς, Ελληνες, καὶ Βάρβαροι.

Ο δὲ πείθουσιν αὐτὸν, λύτρα λαβόντα, τὸν νεκρὸν παραχωρῆσαι· ὁ δὲ, [1] τὰ τοῦ βίου τερπνὰ ἐννοήσας, τ Πείαμον ἀνίστησι, καὶ Πολυξένῃ, καὶ Ανδρομάχῃ· καὶ κελεύει τῷ Πειάμῳ λούσασθαι, καὶ σίτου, καὶ οἴνου γεύσασθαι ἅμα αὐτῷ, ἄλλως γὰρ οὐκ ἂν παραχωρήσειν αὐτῷ τὸν νεκρόν· ὁ ὖ Πείαμος φόβῳ κατεχόμενος, καὶ ἐλπίδι τῶν μελλόντων, ταπεινῶς εἰσέρχεται, ὑπὸ Πολυξένης εἰσκρατούμενος, πρὸς Αχιλλέα τ σὸν γλυέτην, καὶ βρωτοῦ καὶ πότου μετέχει· καὶ πολλῶν λαληθέντων, ἀνέστησε· καὶ τεθέντων τῶν λύτρων ὑπὸ τ γῆς, ἰδὼν ὁ Αχιλλεὺς τὸ πλῆθος τῶν δώρων, τόν τε χρυσὸν, καὶ

1. τὰ ὖ βίου τερπνὰ ἐννοήσας] ita etiam infra, in Romulo: τῆς ὖ βίου ἡδονῆς ἐπεθύμησε.

τ' ἄργυρον δέχεται, καὶ ἐκ τῶν ἱματισμῶν μέρος· τὰ δὲ λοιπὰ Πολυξένης χαρισάμενος, ἀπέδωκε τὸν νεκρόν. ὁ δὲ Πρίαμος παρεκάλει τὸν Ἀχιλλέα, Πολυξένην παρ' αὐτῷ καταλιπεῖν· ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ, εἰς τὸ Ἰλιον αὐτὴν ἀγαγεῖν, εἰς ἄλλον καιρὸν τὰ κατ' αὐτὴν ἀναβαλλόμενος.

Ὁ δὲ Πρίαμος ἀνελθὼν εἰς τὸ ὄχημα, ἔχων τὸ σῶμα τοῦ Ἕκτορος, ἅμα τοῖς σὺν αὐτῷ εἰς τὴν πόλιν εἰσῆλθε· καὶ τεφρώσαντες τὸ σῶμα τοῦ Ἕκτορος, θάπτουσιν αὐτὸν ἔξω παρὰ τὸ τεῖχος τῆς Ἰλίου, πενθήσαντες αὐτὸν πικρῶς.

Καὶ ἐν τῷ μεταξὺ παραγίνεται ἡ Πενθεσίλεια, ἐκ [1] τῆς ἀντιπέραν Χερονήσου, πολὺ πλῆθος ἐπαγομένη Ἀμαζόνων, [2] κατ' ἀνδρῶν γυναίων. Μαθοῦσα δὲ Ἕκτορα ἀναιρεῖσθαι, ὑποστρέφειν ἠπείγετο· Πάρις δὲ τοῦτο μαθὼν, ἔπεισεν αὐτὴν μένειν, χρυσὸν δοὺς αὐτῇ πολύν. Ἀνεθεῖσα δὲ μετὰ τοῦ ἰδίου στρατοῦ, μετ' ἡμέρας ὀλίγας ὁπλισαμένη σὺν τῷ πλήθει, ἐξέρχεται ὅπι τὸ πεδίον. Διαιρεθέντος δὲ τοῦ στρατοῦ αὐτῆς εἰς δύο μέρη, ἵστανται οἱ μὲν τοξόται τὸ δεξιὸν λαβόντες μέρος, οἱ δὲ ὁπλῖται πεζοὶ, πλείω τῶν ἱππέων ὄντες, [3] τὸ μέσον ἔχοντες τόπον· ἡ δὲ Πεν-

chilles donorum multitudinem, acceptis ſibi auro, & argento, veſtibuſque aliquot, reliqua Polyxenæ, una cum cadavere reddidit. Roganti autem Priamo, uti Polyxenam quoque ſibi ſervaret; Achilles illam in urbem ſecum deducere juſſit Priamum; hac de re cum eo alias acturus.

Priamus itaque currum conſcendens, Hectoriſque cadaver ſecum ferens, urbem cum ſuis repetit: ubi in cineres, converſum corpus, juxta Ilii muros extra urbem magno cum luctu, recondiderunt.

Interim vero, ex oppoſito Cherſoneſo aderat Penthefilea, Amazonum, & bellicoſorum virorum exercitu numeroſo ſtipata. Certior autem facta de Hectoris morte, in reditum protinus ſe parat: verum Paris, hoc audito, auro multo eam de inſtituto ſuo dimovebat. Illa igitur, cum ſe ſuoſque paucos per dies refeciſſet; copiis tandem ſuis inſtructa, in campum progreſſa eſt. Diviſo autem in partes duas exercitu, ſagittarii ad dextram ſteterunt: pedites autem gravis armaturæ, quos Equitibus plures habuit, ad lævum collocavit; equitibus

---

1. τῆς ἀντιπέραν Χερονήσου] Scr. Χερρονήσου.

2. κατ' ἀνδρῶν γυναίων.] Scr. καὶ ἀνδρῶν γ'.

3. τὸ μέσον ἔχοντες τόπον] Scr. τὸν μέσον ἔχοντες τόπον: ſed locum iſtum aliter mendoſum ſuſpicor, & pro, μέσον, λαγὸν reponendum cenſeo, uti habet Cedrenus: διχῆ δὲ τοῦ αὐτῆς διελθόντα στρατοῦ, καὶ ἐν δεξιᾷ μὲν αὐτῆς τοὺς τοξότας, τῷ λαιῷ δὲ μέρει τοὺς ὁπλίτας πεζοὺς, πλείους τῶν ἱππέων ὄντας συντάξασα, ἡ Πενθεσίλεια μέσον τῶν ἱππέων ἐν τῷ σίγνῳ.

in

in medio poſitis: inter quos ipſa, cum ſigno, conſtitit. Acies vero Græcorum ita ordinata eſt, ut ſagittariis hoſtium Ego Teucrus Menelaus, Meriones, Uliſſes; gravis au- autem armaturæ peditibus, Diomedes, Agamemnon, Tlepolemus, Jalmenus, & Aſcalaphus opponeremur: Equitibus vero pater tuus Achilles, Ajax uterque, Idomeneus, Philocletes, cæterique Duces cum ſuis pugnam dederunt. Et quidem Ego Teucrus plurimos interfeci, adeo ut ſtrenuum me virum omnes perhibuerint. Gravis autem armaturæ milites Ajaces, medii in eos irrumpentes, profligarunt. Pater autem tuus, medius inter eos, Reginæ ipſi invigilans, occaſionem venabatur, quomodo eam, acriter ſane pugnantem, è medio tolleret. Itaque propius ei accedens, haſta eam impetebat; & ex equo deturbatam, dum in caſu erat, coma arreptam diſtrahebat. Cadentem vero eam videntes reliqui ex exercitu ejus, fugam omnes capeſſebant. Cumque urbis portæ à Trojanis obſeratæ fuiſſent, uti omnem aufugiendi ſpem ſuis adimerent; nos, hoſtium reliquias inſecuti, ſub ipſis urbis mœnibus trucidavimus; ab Ama-

θεσίλεια μέσον τῆς ἱππέων ὑπῆρχε, σὺν τῷ σίγνῳ. Καὶ λοιπὸν οἱ Δαναοὶ τάξαντες ἑαυτὰς, ἀνθίσαντο· τοῖς μὲ τοξόταις ὁ Μενέλαος, κἀγὼ Τεῦκρος, καὶ Μηριόνης, καὶ Ὀδυσσεύς· τοῖς δ' ὁπλίταις Διομήδης, Ἀγαμέμνων, Τληπόλεμος, καὶ Ἰάλμενος, καὶ Ἀσκάλαφος· τοῖς δὲ ἱππεῦσιν ὁ σὸς γενέτης Ἀχιλλεὺς, καὶ οἱ Αἴαντες οἱ δύο, καὶ ὁ Ἰδομενεὺς δὲ, καὶ ὁ Φιλοκτήτης, καὶ οἱ λοιποὶ ἡγεμόνες ἅμα τοῖς αὐτῆς στρατοῖς. Καὶ κλείνω ἐγὼ Τεῦκρος πολὺ πλῆθος, ὥστε ἐπαινεθῆναί με, ὡς ἀριστεύσαντα· τὰς δὲ ὁπλίτας ἀφανίζουσιν οἱ Αἴαντες, ἐν μέσῳ αὐτῆς εἰσελθόντες. ὁ δὲ σὸς πατὴρ Ἀχιλλεὺς μεταξὺ αὐτῆς ὑπῆρχων, ἀπεβλέπετο τὴν Πενθεσίλειαν, ζητῶν ἐπικεῖναι αὐτῇ, μαχομένῃ πικρῶς. Καὶ πλησίον ἵππευε αὐτῆς φθάσας, δόρατι κρούσας αὐτὴν, ἀπὸ τοῦ ἵππου καταβάλλει· καὶ ἔτι ζῶσαν αὐτὴν ἕλκει πεσοῦσαν ἐκ τῆς κόμης. Καὶ ἑωρακότες αὐτὴν πεσοῦσαν οἱ λοιποὶ τοῦ στρατοῦ αὐτῆς, εἰς φυγὴν ἐτράπησαν· τῆς δὲ Τρώων τὰς πύλας κλεισάντων διὰ τοὺς φεύγοντας, οἱ Ἕλληνες ἡμεῖς τοὺς φευγαλεύοντας ὁπλίζαντες, ἔξω τοῦ τείχους κλείνομεν, ἀποχόμενοι τῆς γυναικῶν Ἀμαζό-

---

1. τὰς δὲ ὁπλίτας ἀφανίζουσιν οἱ Αἴαντες] legendum ex præcedentibus videtur, τὰς ἡ ἱππεῖς: Equitibus enim Ajaces oppoſuit. Dictys tamen, unde forte hæc ſumpta, Peditibus eos adverſos ſtatuit: *Pedibus* (leg. Peditibus) Ajaces duo, *Diomedes, Agamemnon, & Tlepolemus, & cum Jalmeno Aſcalaphus opponerentur*: de bel. Tro. l. 4.

ζων·

γῶν· ἂς πνας ὁ στρατὸς ἅπας δεσμήσας, ἐμερίσατο. Τῆς δὲ Πενθεσιλείας ἔτι ἐμπνέουσης, βουλὴ ἡμῖν ἐνέστη, ὥστε ζῶσαν εἰς τὸ ποταμὸν ἐκβληθῆναι, ἢ κυσὶν εἰς βρῶσιν παραδοθῆναι· ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς ἤτει ἡμᾶς θανοῦσαν ταφῆναι [1] καὶ γνώντα τὰ πλήθη, ἐφώνησε εἰς τὸ ποταμὸν ἐκβῆναι· Καὶ εὐθέως ὁ Διομήδης ὁπλαῖς ὁμοῦ αὐτῆς τῆς ποδῶν, εἰς τὸν Σκάμανδρον ποταμὸν ἔβαλε· καὶ ἀπήσκει θανάσιμα.

Μετὰ δὲ ὀλίγας ἡμέρας [2] ὁ Τιθών τις ὀνόματι, ὑπὸ τοῦ Πριάμου παρακληθείς, παραγίνεται, ἄγων Ἰνδοὺς, ἐφίππους, καὶ πεζοὺς, καὶ φοίνικας μαχιμωτάτους μετ' αὐτῆς, καὶ τὸν βασιλέα αὐτῆς Πολυδάμαντα. Καὶ τοσοῦτον ὑπῆρχε πλῆθος, ὅσον οὐδὲ τὸ Ἴλιον, οὔτε τὸ δάπεδον ἅπαν ἐδέχετο. Καὶ διὰ ναυτικοῦ σόλου ἦλθον πολλοὶ Ἰνδοὶ, καὶ οἱ αὐτῆς βασιλεῖς· ἐδιφκοῦντο δὲ ταυτόμοροι πάντες οἱ βασιλεῖς, καὶ πᾶς ὁ στρατὸς, ὑπὸ τὸ δυνατοῦ Μέμνονος, βασιλέως Ἰνδῶν. Εἶχε δὲ ὁ Μέμνων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ πλοῦτον πολὺν εἰς τὰς ναῦς. Καὶ ἀναπαύσαντες ἑαυτοὺς ἐξῆλθον εἰς τὸ δάπεδον, ξίφη παράξενα φοροῦντες, [3] καὶ σφενδόβολα, καὶ ἀσπίδας τετραγώνους. Καὶ σὺν αὐτοῖς μιγάδες [4] οἱ τοῦ Ἰλίου σύμμαχοι, καὶ οἱ Πριάμου παῖδες,

zonibus interim abſtinentes; quas, in vincula conjectas, exercitus omnis inter ſe diviſit. De Pentheſilea autem ipſa anhelante adhuc, decretum à nobis erat, uti vel in flumen projiceretur; vel dilanianda canibus objiceretur: Cæterum poſtulabat Achilles, mortuam ſepulturæ tradi: quo audito, in fluctus projici eam inſtabat exercitus. Diomedes itaque pedibus arreptam, in Scamandrum præcipitavit; ubi ſtatim ſuffocata periit.

Paucis autem poſt diebus, advenit in ſuppetias, à Priamo vocatus, Tithon quidam; cumque eo Indi, pedites, equiteſque; Phœnices etiam bellicoſiſſimi, cum rege eorum Polydamante. Tanta autem erat multitudo eorum, ut nec Ilium; nec totus undique campus eam capere potuerit. Sed & navium quoque apparatu ſupervenerunt Indorum quamplurimi, cum Regibus. Totus autem exercitus, regeſque, Memnonis Indorum regis ſub auſpiciis militabat, viri potentiſſimi, quique plurimis divitiis naves ſuas onuſtas habuit. Hi, ubi paululum ſe refeciſſent, in campum deſcenderunt; enſes quiſque Barbaricos, fundas, & quadrata ſcuta geſtantes: quibus etiam ſe adjunxerunt commilitones Trojani, Priamique filii. Mem-

1. καὶ γνώντα τὰ πλήθη] Scr. γνόντα.

2. ὁ Τιθών τις ὀνόματι] Hunc Memnonem vocat Dictys Tithoni & Auroræ filium: ita etiam infra Auctor noſter.

3. καὶ σφενδόβολα] magis Græce, σφενδόνας, dixerit.

4. οἱ τοῦ Ἰλείου.] Scr. Ἰλίου.

non autem ipſe curru vectus, in campum procedebat. Nos etiam Græci arma ſumentes, mala interim omnia nobiſmet ominantes, egredimur tamen; ad hoſtium enim conſpectum ipſum, noſque Duces, exercituſque, conſternati ſumus. Clamore itaque ſublato, Trojani, cum Memnone, reliquiſque nos aggreſſi ſunt quorum vim primam ſuſcepimus; multis hinc inde vulneratis. Ubi vero quamplurimi ex noſtris cecidiſſent, nec amplius Barbarorum impetui ſubſtinendo eſſemus ad naves receſſimus. Sed & illas etiam, niſi nox ſuperveniens inhibuiſſet, Barbari cremaſſent. Nocte autem ingruente, exercitum recolligentes, occiſorum cadavera combuſſimus. Conſilium quoque eadem nocte initum, quis inter Reges noſtros par Memnoni congrederetur; cæteris interim copias ejus impigre adorientibus. Sortibus autem inter Duces omnes ductis, Ajaci Telamonio, fratri meo, hoc (atis ita volentibus) ſortito obtigit. Ante igitur ſolis ortum, Græci in aciem armati omnes progredimur; ſicut & Trojani, cum Indorum rege Memnone, exercituque omni. Prælio autem commiſſo, multiſque cadentibus, frater meus Ajax; ſigno Græcorum ducibus dato, uti Trojanos, Indoſque reliquos propulſarent; ipſe Memnonem, Indorum regem, adortus eſt; Heroë interim Achille, patre tuo, clam eum à tergo corroborante.

καὶ ὁ Μέμνων ἦλθεν, ἐν ἅρμαπ ἐποχέμενος εἰς τὸ πεδίον. Ὁπλισθέντες δὲ καὶ ἡμεῖς οἱ Ελληνες, προηρχόμεθα, πάντα δεινῶς ἔχοντες· ἰδόντες γὰρ καὶ ἡμεῖς οἱ ἡγεμόνες, καὶ ὁ ἡμῶν στρατὸς, ἐθαμβήθημεν. Καὶ μετὰ κραυγῆς οἱ Τρῶες, ἅμα τῷ Μέμνονι, καὶ τοῖς λοιποῖς, ἐπέρχονται ἡμῖν· καὶ δεχόμεθα τὴν ὁρμὴν αὐτῶν, καὶ πολλοὶ τραυματίζονται. Πιπτόντων δὲ πολλῶν ὄχλων ἐξ ἡμῶν, ἡμεῖς οἱ ἡγεμόνες Ελλήνων ἀνεχωρήμεν, μὴ ὑποφέροντες τὴν τῶν πλήθυς βίαν· εἶχον δὲ καὶ τὰς ἡμῶν ναῦς κατῦσαι οἱ Βάρβαροι, εἰ μὴ νὺξ ἐπῆλθε. Τῆς δὲ νυκτὸς γενομένης, συνελθόντων Ελλήνων, ἅμα τῷ ἰδίῳ στρατῷ, καὶ συνάγοντες τὰ σώματα ἐφρύξαμεν. Τῇ δὲ αὐτῇ νυκτὶ ἐβουλόμεθα, τίς τῶν βασιλέων δύναται ἀντιστῆναι, καὶ ὁρμῆσαι κατὰ τοῦ Μέμνονος, τῶν ἄλλων εἰς τὰ πλήθη ἀφορμωμένων, καὶ μαχομένων. Κλήρου δὲ γενομένου πάντων ἡμῶν ἡγεμόνων, κληροῦται, κατά τινα τύχην, Αἴας ὁ Τελαμῶνιος, ὁ ἐμὸς ἀδελφός. Καὶ πρὶν ἢ ἥλιον ἀνελθεῖν, ἐξερχόμεθα οἱ Ελληνες ὁπλισάμενοι πάντες· ὁμοίως δὲ καὶ οἱ Τρῶες, καὶ ὁ Μέμνων, βασιλεὺς Ινδῶν, καὶ πάντα τὰ πλήθη αὐτῶν. Καὶ συμβολῆς γενομένης, καὶ πολλῶν πεσόντων, ὁ ἐμὸς ἀδελφὸς Αἴας, κελεύσας τοῖς βασιλεῦσι τῶν Ελλήνων τὰς ἄλλας ἀμύνασθαι Ινδὰς καὶ Τρῶας, ὁρμᾷ κατὰ τοῦ Μέμνονος, βασιλέως Ινδῶν, τὸ ἥρως Αχιλλέως, τοῦ σοῦ γενέτου, ὄπισθεν συνεπιρρώνυντος

τῷ

τῷ Αἴαντι, 1 ἑαυτὸν ἀποκρύπλων. Ὁ δὲ Μέμνων προσεχωκὼς τῷ Αἴαντι κατ' αὐτῦ ὁρμήσαντι, καταβὰς ἀπὸ τοῦ ἅρματος εὐθὺς, πλησίον ἐχώρει· καὶ ἀλλήλοις τοῖς δόραισι πειράζουσιν. ὁ Αἴας δὲ πρῶτος 2 ἀναζέπει τὴν ἀσπίδα αὐτῦ τῷ δόρατι στρέψας, ὀπίσω αὐτῷ ῥέψας. Τῶν δὲ ὄντων ἐγγὺς τῦ Μέμνονος ἐπελθόντων τῷ Αἴαντι ἐν τῷ ἔχειν τὸν Μέμνονα, ἰδὼν ὁ σὸς πατὴρ Ἀχιλλεὺς, τὸ δόρυ αὐτῦ βαλὼν εἰς τὸν τράχηλον τοῦ αὐτῦ Μέμνονος, 3 γυμνωθέντος τοῦ τένοντος, κλείει αὐτὸν ἀνελπίστως. Καὶ πεσόντος αὐτῦ, αἰφνιδίως γίνεται θόρυβος, καὶ φυγὴ τῶν βαρβάρων· καὶ ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες γνόντες, καὶ πληθέντες θάρσους, πάντας τοὺς Αἰθίοπας κλείνομεν. Πολυδάμαντος δὲ ὅτι τὸν Αἴαντα ὀπιθάντος, ὁρμήσας ὁ Τελαμώνιος Αἴας κατ' αὐτῦ, δόρατι πλήξας τὸ βυβῶνα αὐτῦ, ἀναιρεῖ αὐτόν. Θανόντος δὲ κἀκείνου, καὶ ἄλλων πολ-

Memnon vero, ubi Ajacem ſibi appropinquantem animadvertit, è curru ſtatim deſcendens, propius acceſſit. Tum vero haſtis ſe invicem petebant: primuſque Ajax peracriter eum aggreſſus, ſcutum ejus, haſta impulſum, obliquavit. Derepente igitur, qui Memnoni proximi erant, Ajacem, eum urgentem, adorti ſunt: quod ubi vidit pater tuus Achilles, denudatum Memnonis jugulum haſta trajecit; ipſumque, omnium præter ſpem, occidit. Memnone ſic proſtrato, tumultus ingens in Barbaris ortus eſt, fugam ſine mora capeſſentibus: nos contra, revocatis animis, Æthiopas ad unum omnes excidimus. Tum vero Polydamantem, Ajacem adorientem, Ajax viciſſim petebat: juxtaque inguina confoſſum, de medio ſuſtulit. Occiſis vero eo, plurimiſque aliis, Æthiopes in ipſa fuga perie-

---

1. ἑαυτὸν ἀποκρύπλων] Scr. ἀποκρύπλοντος.

2. ἀναζέπει τὴν ἀσπίδα αὐτῦ] Dictys Cret. l. 4. *Tum dux noſter ſumma vi Umbonem ſcuti ejus telo aliquantum perforatum viribus ingruens, impulit, vertitque ei latus.*

3. γυμνωθέντος δὲ τένοντος]Cedrenus: τὸ δόρυ βαλὼν εἰς τὸν Μέμνονος τράχηλον γυμνωθέντα. Dictis etiam; *& nudatum ſcuto hoſtis jugulum haſta tranſigit.* Τένων etiam, pro cervice uſurpatur, apud Lucian. in Cataplo: καὶ τὸν τένοντα τοῦ Τυφάννου καταπατεῖ. Heſych. Τένων τὸ ἐν τῷ τραχήλῳ νεῦρον. Suidas etiam τὰς Τένοντας vocat, τοῦ τραχήλου τὰ διατεταμένα νεῦρα· Ταύρου βαθεῖαι τένοντες. ὁ δὲ ταῦρος πλαγεὶς, καὶ διακοπεὶς τὰς τένοντας, ἡσυχῇ καὶ κοσμίως κατεκλίνη. Sibyllina Orac. lib. 5. ad fin. Αἰγκέρως ἔπληξε νέῳ ταύρου τένοντα. Galenus in Iſagoge, cervicis poſteriorem partem hoc nomine appellari aſſerit: τοῦ τραχήλου τὰ μὲν ὄπιθεν ἰδίως τένοντες ὀνομάζονται. Hippocrates tamen τένοντας appellare ſolet muſculorum fines, quos ἀπονεύρωσις nominant Anatomici. *Tendines*, Latinis dicti ſunt.

runt, Equitibus eos proculcantibus: totuſque campus cadaveribus plenus eſt. Nocte vero ingruente, Trojani nobiſcum, de Mortuis ſepeliendis egerunt: nobis autem illis annuentibus, rogos utrinque extruximus, mortuoſque cremavimus, Trojani autem Ilii portis obſeratis, ducum ſuorum, Memnoniſque fatum deflerunt. Paucis itaque diebus interjectis, patre tuo Achille, nobiſque Achivis, Trojanos ad prælium provocantibus; egreſſi ſunt, Paridis, Deiphobique ſub auſpiciis: cumque his Lycaon, Troiluſque, & ipſi Priami filii, in aciem devenerunt. Pater itaque tuus Achilles, cum nobis omnibus, in prælium deſcendens, Barbaros profligavit; quorum plurimi inter fugiendum, inſcamandrum fluvium delapſi, interierunt; plurimi etiam vivi capti ſunt. At vero Priami filii, Troilus, & Lycaon, Achillis manu ceciderunt: reliqui à nobis interfecti. Ingens autem Trojanis, Troili ob caſum, luctus inceſſit; ut qui juvenis admodum, magnique animi fuit, & formæ eximiæ.

Poſt aliquot vero dies bellum intermiſſum eſt utrinque; ob Anathematum, quod imminebat, feſtum quo Græci pariter, ac Trojani, in luco, qui prope aberat ab urbe, Aλῶν, οἱ Αἰθίοπες φεύγοντες ἀνηροῦντο, τῆς ἱππέων αὐτὸς καταπατέντων. Καὶ ἐπλήθη τὸ δάπεδον νεκρῶν, καὶ γέγονεν ἑσπέρα· ἤτησαν δὲ οἱ Τρῶες περὶ τῆς νεκρῶν ἐνδοσιν. Καὶ ἡμῖν τῆς Ελλήνων συνθεμένων, ἀμφότεροι ἐποιήσαμεν πυρὰς, καὶ ἐτεφρώσαμεν τὸς νεκρός. Καὶ ἀσφαλισάμενοι οἱ Τρῶες τὰς πύλας, ἔμειναν πενθοῦντες διὰ τὸς αὐτῆς πρωμάχους, καὶ διὰ Μέμνονα. Ολίγων δὲ ἡμερῶν διαβαμένων, τοῦ σὸ γενέτε Αχιλλέως προκαλεμένε, ἅμα ἡμῖν τοῖς Αχαιοῖς, τὸς Τρῶας, ἐξῆλθεν ἡγέμων τῆς Βαρβάρων ὁ Πάρις, καὶ Δηΐφοβος, ἀδελφοί· ἦσαν δὲ μετ' αὐτῆς, σὺν τῷ πλήθει Λυκάων, καὶ Τρωΐλος, παῖδες καὶ αὐτοὶ Πριάμε. Καὶ ὁρμήσας πάλιν Αχιλλεὺς ὁ σὸς γενέτης, μεθ' ἡμῶν τῶν Ελλήνων πάντων, κατεδίωκεν τὸς Βαρβάρος· καὶ φεύγοντες ἔπεσον εἰς τὸν Σκάμανδρον ποταμὸν πολλοὶ, καὶ ἀπώλοντο· καὶ ζῶντες δὲ φανεροὶ, ἐλήφθησαν. Αναιρεῖ δὲ Αχιλλεὺς τὸς Πριάμε παῖδας, Τρωΐλον, καὶ Λυκάονα· τὸς δὲ λοιπὸς ἡμεῖς οἱ Αχαιοί. Καὶ μέγα πένθος ἐν τῷ Ιλίῳ, ὡς ἐπὶ Τρωΐλον· ἦν γὰρ ἔτι νέος, καὶ γενναῖος, καὶ ὡραῖος.

Μετὰ δέ τινας ἡμέρας ἐνίσταται ἡ τῶν Αναθημάτων ἑορτὴ, καὶ [1] ἀναγκὴ γέγονε τῷ πόλεμε, θυσιῶν γενομένων, θυόντων τῷ Θυμβρίῳ Απόλλωνι, (ἐν τῷ ἄλσει, τῷ [2] ἀπὸ μικρῦ ὄντι τῆς

1. ἀναγκὴ γέγονε δ πολέμε] leg. ἀναγκὴ. 2. τῷ ἀπὸ μικρῦ ὄντι] Scr. ἐγγὺς μικρῦ.

πόλεως ὁ

πόλεως,) τ᾽ Δαναῶν, καὶ τῶν Τρώων. Καὶ ἐξελθούσης Πολυξένης μετ᾽ Ἑκάβης εἰς τὸ ἱερὸν, Ἀχιλλεὺς ταύτῃ ἐθαύμασεν ἑωρακώς. Πρίαμος δ᾽ ἑωρακὼς τ᾽ Ἀχιλλέα, [1] πέμποντά τινα Ἰδαῖον ὀνόματι, πρὸς αὐτὸν, λόγους φέροντα περὶ τῆς Πολυξένης, ἐν τῷ ἀναπατεῖν τ᾽ Ἀχιλλέα ἐν [2] τῷ ἄλσει τοῦ Ἀπόλλωνος μόνον. Καὶ ἀκούσας ὁ Ἀχιλλεὺς τ᾽ περὶ αὐτῆς λόγον, ἀνήφθη· ἑωρακότες δ᾽ ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες τ᾽ Ἰδαῖον ἰδιάζοντα τῷ Ἀχιλλεῖ, ἐν θορύβῳ πολλῷ ἐγενόμεθα, ὡς τοῦ σοῦ πατρὸς Ἀχιλλέως παραδιδόντος ἡμᾶς. Καὶ ἐπέμψαμεν πρὸς αὐτὸν ὑπόκρισιν διὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου Αἴαντος, καὶ Διομήδους καὶ Ὀδυσσέως, ἵνα αὐτῷ παραγγείλωσι, μὴ θαρρεῖν ἑαυτὸν τοῖς Βαρβάροις μόνον. οἱ δὲ ἀπελθόντες, περιέμειναν αὐτὸν ἔξω τοῦ ἄλσους, ἵνα αὐτῷ εἴπωσι τὴν ὑπόκρισιν. ὁ δὲ σὸς πατὴρ Ἀχιλλεὺς συντάσσεται τῷ Ἰδαίῳ, λαμβάνειν Πολυξένην πρὸς γάμον. Καὶ μετ᾽ ὀλίγον ὁ Πάρις παραγίνεται πρὸς τ᾽ Ἀχιλλέα κρύφα, καὶ ὁ Δηΐφοβος, ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, παρακαλοῦντες αὐτὸν περὶ τοῦ γάμου τῆς Πολυξένης. καὶ δέχεται αὐτοὺς ὁ Ἀχιλλεὺς κατ᾽ ἰδίαν ἀγνώτως, μηδὲν ὑποπτεύσας φαῦλον, διὰ τὸ ἐν τῷ τοῦ Ἀπόλλωνος ἄλσει εἶ. Καὶ ὁ μὲ

pollini Thymbrio ſacra faciebant. Polyxenam ibi, templum una cum Hecuba ingredientem, conſpicatus Achilles, formam ejus obſtupuit. Videns autem Priamus Achillem, qui per lucum ſolum obambulabat; Idæum quendam miſit, qui cum Achille de Polyxena ſermones haberet. Achilles autem, Idæi nuncium ubi audiſſet, Polyxenæ amore accenſus eſt: Nos autem Idæum obſervantes cum Achille ſecreto agentem, conturbati animis, à parente tuo nobis metuere cœpimus; ne forte proditionem agitaret. Miſſi ſunt igitur, cum fratre meo, Diomedes, & Uliſſes, qui innuerent ei, ne ita fidenter ſe Barbaris committeret ſolum. Illi autem abeuntes, adventum ejus ex luco præſtolabantur, nuncium illud ei allaturi. Interim pater tuus Achilles promiſſum dederat, de Polyxena ducenda: cui paulo etiam poſt, Paris, cum fratre Deiphobo, clam intervenit; nempe de nuptiis eum interpellaturus: quos & ſeorſim excepit Achilles, doli ignarus, nihilque mali ſuſpicatus, eo quod Apollinis eſſent in luco. Et quidem Paris ad Aram conſtitit, tanquam quæ inter ſe pacta fuerant, jura-

1. πέμποντά τινα] Scr. πέμπτ. Cedrenus: Ἑωρακὼς δ᾽ ὁ Πρίαμος τ᾽ Ἀχιλλέα, πέμπτ τ᾽ Ἰδαῖον περὶ αὐτὸν ἐν ἄλσει, &c.

2. τῷ ἄλσῃ τοῦ Ἀπόλλωνος μόνον] Scr. μόνον.

mento

mento firmaturus. Interim vero dum se mutuo tenebant amplexu Deiphobus, & Achilles; Paris à latere veniens, Achillem gladio quem ferebat transadigit. Sed & repetito vulnere confossus, dum à Deiphobo distineretur, Achilles, concidit exanimis. Paris autem, & Deiphobus, per diverticulum luci viam sibi invenientes, clam omnibus evaserunt: paululumque progressi, citato cursu iter in urbem accelerabant. Quos cum conspexit Ulisses, Ajacem, ac Diomedem allocutus; "Non "est (inquit) boni aliquod, "quo occupati sunt isti: quin "igitur Achilli prospiciamus. Lucum itaque ingressi, patrem tuum vident cruentatum, humi juxta altare postratum, & extremos jam spiritus anhelantem. "Dixit autem ei frater "meus Ajax; Quisquamne igi- "tur te, mortalium fortissime, "interficere poterat? Quin "potius tua tibi temeritas ex- "itio fuit. Immo, inquit A- "chilles, Paris me, Deipho- "busque, Polyxenam præ- "texentes, dolo circumvenere. Nec plura locutus, ex-

Παρις, ὡς ὅρκῳ βεβαιῶν τὰ μετ' αὐτῦ ϗ τοῦ Αχιλλέως εἰρημένα, ϖρὸς τ βωμὸν ἵσαται. Περιπλακέντος ὖ τῦ Δηϊφόβῳ τῷ Αχιλλεῖ, ϗ ὁ Παρις, ἀπὸ τῆς πλαγῶν, αὐτῦ καταφιλέντος αὐτὸν, ἐβάπτισεν ὃ ἐπεφέρετο ξίφος. Τοῦ δὲ Δηϊφόβῳ καταχόντος τ Αχιλλέα, δευτέραν ὀπτοφέρεται πληγὴν ὁ Παρις τῷ Αχιλλεῖ, ϗ λοιπὸν ἔκλυτος ἐγένετο, ϗ ἔπεσε. Καὶ ἐξέρχονται οἱ ϖερὶ Πάριδα ϗ Δηΐφοβον ἀνυπόπτως δι' ἄλλης ἐξόδῳ τ ἄλσους· ὡς δὲ μικρὸν ἀπεῖχον, δρόμῳ πολλῷ χρησάμενοι, ἀπῆλθον εἰς τὴν πόλιν. Ιδὼν δὲ αὐτὺς ὁ Οδυσσεὺς, ἔφη ϖρὸς Αἴαντα, ϗ Διομήδην, ὅτι, ϗκ ἀγαθόν τι εἰσὶν εἰργασάμενοι ἔτοι· εἰσέλθωμεν ϖρὸς τ Αχιλλέα. Εἰσελθόντες ὖν εἰς τὸ ἄλσος, ὁρῶσι τ σὸν γενέτην Αχιλλέα κείμενον ϖαρὰ τ βωμὸν εἰς τὸ ἔδαφος [2] καθημαγμένον, ϗ ἔτι ἐμπνέοντα. "Εἶπεν ὖν ϖρὸς αὐτὸν ὅ "ἐμὸς ἀδελφὸς Αἴας· ἦν ἄρα ἀληθῶς ὅτις ἀνθρώπων ἠδυνάτησε "ναι σε, ἀλκῇ ϖαφέροντα πάντων; ἀλλ' ἃ σὴ ϖροπέτεια ἀπώλεσέ σε. Ο δὲ Αχιλλεὺς εἶπε· [3] Δόλῳ εἰργάσαντό με Πάρις, ϗ Δηΐ-

1. εἰσὶν εἰργασάμενοι ὅτι] ἐργασάμενοι.

2. καθημαγμένον] Scr. καθημαγμένον.

3. δόλῳ εἰργάσαντό με] *fraudem mihi fecerunt.* forte scribendum, δόλον εἰργάσαντό με, cum duplici accusativo, quo pacto ἐργάζομαι, frequenter usurpatum tradit Moschopulus, voc. Atticar. Collect: ἐργάζομαί σε κακὸν, μὴ δύο αἰτιῶν· ϗ, ποιῶ σε κακόν. Adverbium etiam quandoque, loco Accusativi alterius, eodem teste ponitur: ϗ μὴ ἐπιῤῥήμαλῶ, ποιῶ σε κακῶς, τὸ ἐργάζομαί σε κακῶς.

φος, διὰ Πολυξένην. καὶ ἐτελεύτησε. Νέκρον δὲ ἡμιόμενον, βασάσαντος αὐτῷ τὸ σῶμα τὸν ἐμὸν ἀδελφὸν Αἴαντος ἐπ' ὤμων, φέρουσιν εἰς τὰς σκηνάς. Ἰδόντες δὲ οἱ Τρῶες, ἐξέρχονται, ἵνα ἁρπάσαντες αὐτοῦ τὸ σῶμα, αἰκίσωνται. Ἡμεῖς δὲ οἱ Ἕλληνες ἰδόντες τὸ ἡμιόμενον, ἐν ἀμηχανίᾳ πολλῇ ἐγενόμεθα· καὶ τεφρώσαντες αὐτοῦ τὸ σῶμα, καὶ βαλόντες ἐν ὑδρίᾳ, θάπτομεν σιγῇ.

Ὁ δὲ Πύῤῥος ἀκούσας, ἐστέναξε πικρῶς· καὶ προσεφώνησε ὁ Τεῦκρος, ἐπαινῶν αὐτόν, ἔφη· Τίς δυνατός ὅτι τὰς σὰς ἀρετὰς ἐξειπεῖν; Ἐκ πατρὸς αἷμα φέρεις Πηλέως βασιλέως, πόλεως μὲν Φθίας, χώρας δὲ Θετταλίας· ἐκ μητρὸς δὲ αἷμα φέρεις Λυκομήδους, βασιλέως τῆς Σκυρίων. Εἰς ἐκδίκησιν δὲ πατρὸς, ἅπαν τὸ Ἰλιον, καὶ τὴν Τροίαν ἀπώλεσας. Καὶ ἀναστὰς, προσεπλάκη τῷ Πύῤῥῳ ὁ Τεῦκρος· καὶ ἤτησεν αὐτὸν, τοὺς τοῦ Αἴαντος, τοῦ αὐτοῦ ἀδελφοῦ, λαβεῖν υἱοὺς, τὸν Αἰαντίδην, τὸν ἀπὸ Γλαύκης, τὸν προτέραν γυναικὸς Αἴαντος, καὶ τὴν Εὐρυσάκην, τὸν ἀπὸ [1] τῆς Τεκμίσσης, καὶ αὐτὴν Τέκμισσαν· καὶ παρέζεν αὐτῷ ὁ Πύῤῥος. Καὶ λαβὼν ὁ Τεῦκρος, εὐθὺς ἀπέπλευσεν ὅπι τὴν Σαλαμῖνα.

Ὁμοίως δὲ καὶ ὁ Πύῤῥος, λαβὼν τὸν ἴδιον στόλον, ἀπέπλευσε· καὶ πᾶς ὁ Ἀχαϊκὸς στρατὸς, καὶ οἱ ἥρωες ἀπῆλθον εἰς τὰς ἰδίας πατρίδας. Ταῦτα δὲ Σίσυφος ὁ Κῶος συνεγράψατο.

piravit. Mortuum itaque, humeris ſuis impoſitum, ad caſtra deferebat frater meus Ajax: quo viſo, erumpunt continuo Trojani, Achillis corpus, uti in id ſævirent, abrepturi. Cæterum nos, caſu hoc, ſummis in anguſtiis poſiti, cadaver pyris exuſtum, urnaque reconditum, terræ taciti mandamus.

Adhuc Pyrrhus profunde ingemuit: ſed laudavit eum Teucrus: intentiſque in eum ocu-
"lis: Quiſnam (inquit) par
"tuis virtutibus prædicandis
"videtur; qui à patre, Pelei,
"Pthiæ Theſſalorum regis;
"à matre vero, Lycomedis,
"Scyri regis, ſanguinem o-
"ſtentas? quique, Patris in
"vindictam, Trojam, totum-
"que Ilium exitio dediſti? Surgens deinde Teucrus, Pyrrhum amplexus eſt; qui eum viciſſim rogavit, uti fratris ſui Ajacis filios, Aiantidem, ex Glauca, priore Ajacis uxore; & Euryſacem, ex Tecmeſſa; Tecmeſſamque ipſam ſibi acciperet. Eos itaque à Pyrrho ſibi traditos, in Salaminem inſulam, ſtatim ſolvens, Teucrus devexit.

Pyrrhus itidem, omniſque Græcorum exercitus, & Heroes, cum claſſe quiſque ſua, patriam ſuam repetierunt. Iſta vero ſcriptis tradidit Siſyphus Cous, qui, cum Teucro, bello

1. τῆς Τεκμίσσης] Scr. Τεκμήσσης.

inter-

interfuit: cujus in Hiſtoriam Homerus Poëta poſt temporis incidens, Iliadem ſuam condidit; ſicuti & ſuam quoque poſtea Virgilius Æneidem. Hæc eadem Dictys etiam Cretenſis memoriæ prodidit: cujus Scripta, longe ab Homeri, & Virgilii ſeculis, Claudii Neronis ſub temporibus, in arcula reperta traduntur.

Clytemneſtra autem, Agamemnonis uxor, audito Conjugis ſui erga Caſſándram amore; occaſione oblata, & ipſa etiam cum Ægiſtho, viro nobili, Thyeſtis F. conſuetudinem habuit. Certior autem facta, jam inſtare Agamemnonis in Mycenas reducis adventum; conſilium cum Ægiſtho habuit, quonam pacto adveniens, ab Ægiſtho è medio, dolo toleretur. Agamemnon itaque ad Mycenas reverſus, à civibus ſuis, Primoribus, ipſoque Ægiſtho acceptus eſt: palatium vero ſuum ingreſſus, occiſus eſt. Uxor itaque ejus regem ſtatim ſalutat Ægiſthum; cui juxta leges nupta, filiam ei peperit, quam Erigonem vocavit: quæ, patris ſui & matris poſt mortem, ab Oreſte metuens ſibi, laqueo ſibi mortem conſcivit. Senatus vero, omniſque adeo

γράψατο, ἐν τῷ πολέμῳ ὑπάρχων σὺν τῷ Τδίκρῳ. ἤτινα συγγραφὴν δίκαιος Ὅμηρος ὁ ποιητὴς, τὴν Ιλιάδα ἐξέθετο, καὶ Βεργίλιος τὰ λοιπά. ἅπινα καὶ ἐν ταῖς τοῦ Δίκτυος ἐμφέρεται συγγραφαῖς. Οὗ πόνημα μετὰ πολλὰ ἔτη Ὁμήρου, καὶ Βεργιλλίου, ἀνευρέθη ὑπὸ Κλαυδίου Νέρωνος βασιλέως, ἐν κιβωτίῳ.

Ἡ δὲ Κλυταιμνήστρα, ἡ γυνὴ τοῦ Ἀγαμέμνονος, πεφίλει ἀκέσασα διὰ τὴν ἑαυτῆς ἄνδρα, ὅτι τὴν Κασάνδραν φιλεῖ, καὶ ἀφορμὴν δίκαιαν, δέδωκεν ἑαυτὴν εἰς μοιχείαν τῷ Αἰγίσθῳ τῷ συγκλητικῷ, υἱῷ τοῦ Θυέστου. Καὶ ἀκέσασα τὸν τοῦ Ἀγαμέμνονος μέλλοντος ὅτι τὴν Μυκηναίων παρουσίαν· ἐβουλεύσατο μετὰ τοῦ Αἰγίσθου, πῶς ὀφείλει δόλῳ φονευθῆναι ἐρχόμενος ὁ Ἀγαμέμνων ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου. Καὶ καταφθάσαντος τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐν τῇ Μυκηναίων πόλει, καὶ δεχθέντος ὑπὸ τῆς πόλεως, καὶ τῆς συγκλήτου, καὶ τοῦ Αἰγίσθου, εἰσελθὼν εἰς τὸ ἴδιον παλάτιον, ἐσφάγη. Καὶ ἐποίησεν εὐθέως ἡ γυνὴ αὐτοῦ βασιλέα τὸν Αἴγισθον, καὶ ἐγαμήθη αὐτῷ νόμῳ. καὶ ἔσχεν ἐξ αὐτοῦ θυγατέρα, ἣν ἐκάλεσεν Ἐριγόνην· ἥτις μετὰ θάνατον τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς, φοβηθεῖσα τὸν Ὀρέστην, ἑαυτὴν ἀσκόνῃ ἀναιρεῖ. Ἡ δὲ σύγκλητος, καὶ

1. ἡυρέθη ἐπὶ Κλαυδίου Νέρωνος] Iſta tamen infra referuntur, non ad Neronis, ſed ad Claudii Neronis deceſſoris annum XIII.

2. ἐπὶ τὴν Μυκηναίων] ſupple πόλιν; uti habet paulo inferius.

3. ἣν ἐκάλεσεν Ἐνιγόνην] lego, Ἐριγόνην ita enim eam vocat Dictys Cretenſis, unde iſta deſumpta magna ex parte videntur.

ἡ πόλις

ἡ πόλις, καὶ ὁ στρατὸς ἐμίσει τὸν Αἴγισθον· ἀκούσας δὲ ὁ Ορέστης, ὁ τοῦ Αγαμέμνονος υἱὸς τῷ τὸν ἴδιον πατρὸς ὅτι τὴν Μυκηναίων πόλιν παρεσίαν, ἦλθεν [1] ἀπὸ τοῦ Σχωνέως, ὥπνι ἔδωκεν αὐτὸν, μέλλων ὅτι τὸν πόλεμον ἐλθεῖν, ὁ Αγαμέμνων, ἀναστραφῆναι ὑπ' αὐτοῦ, καὶ παιδεύθῆναι. Καὶ λαβοῦσα αὐτὸν ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ κρύφα, ἐξεῖπεν αὐτῷ, ὅτι βουλεύεται ὁ Αἴγισθος ἀνελεῖν αὐτόν. Καὶ βουλομένῳ τοῦ Ορέστου τί δεῖ αὐτὸν ποιῆσαι, ἐν τῷ μεταξὺ φθάνει ὁ Στρόφιος εἰς τὴν Μυκήνην, ἐκ γένους ὑπάρχων τοῦ Αγαμέμνονος, ἅμα τῷ υἱῷ αὐτοῦ Πυλάδῃ τῷ [2] συναναστρωκότι. Καὶ μαθὼν ὁ Στρόφιος τὰ συμβαίνοντα, τῷ Αγαμέμνονι, συνεβουλεύετο τῷ Ορέστῃ, πόλεμον ποιῆσαι πρὸς τὸν Αἴγισθον. Καὶ λαβὼν Ορέστην, ἔρχεται εἰς τὸ Απόλλωνος μαντεῖον, μαθεῖν περὶ τοῦ Ορέστου. Καὶ λαμβάνει χρησμὸν, ὅτι, δεῖ τὸν Ορέστην κτεῖναι τὴν μητέρα, καὶ τὸν Αἴγισθον. Εἶτα ἤτει μαθεῖν καὶ Ορέστης, εἰ σωσώζεται κτείνας αὐτούς· καὶ ἐχρήσθη αὐτῷ· ὅτι, κρατήσει τῶν πατρώων, καὶ τῆς Πελοποννήσου πάσης.

Καὶ παρεκάλεσε τὸν Στρόφιον ὑποστρέψαι εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πα-

cum exercitu populus Ægysthum odio habuerunt. Cæterum Oreſtes, Agamemnonis filius, ubi inaudiſſet patrem ſuum Mycenas reverſum eſſe; Schyneo relicto, (cui pater, in bellum profecturus; enutriendum eum, & inſtituendum tradiderat,) Mycenas repetiit. Reverſo clam ei ſoror ejus indicavit, paratas vitæ ejus ab Ægiſtho fuiſſe inſidias. Oreſti autem volventi ſecum quomodo ab inſidiis iſtis præcaveret ſibi, intervenit Strophius, Agamemnoni cognatus; qui Mycenas advenerat cum Pylade, filio ſuo, qui cum Oreſte enutritus ſimul, literiſque imbutus fuerat. Strophius autem certior factus de eis quæ Agamemnoni acciderant; conſilium cum Oreſte habuit, de armis adverſus Ægiſthum ſumendis. Una igitur Apollinis oraculum adeuntes, quid de Oreſte futurum eſſet, ſciſcitantur. Vates reſpondit: Oportere Oreſtem matrem ſuam, & Ægiſthum de medio tollere. Præterea interrogante Oreſte, an Parricidiis ſuis ſupervicturus eſſet? Immo, reſpondit Oraculum; Paternas etiam ditiones, Peloponneſumque totam occupabit Oreſtes.

Strophium itaque rogavit, uti Pylade filio ſecum relicto,

---

1. ἀπὸ τοῦ Σχωνέως] Hunc, Σχοινέα, vocat Cedrenus.

2. συναναστρωκότι,] Eodem ſenſu uſurpatum habes hoc vocabulum infra, lib. 14. in Theodoſio jun. ἀνεγίνωσκεν ἔσω εἰς τὸ παλάτιον: *in Palatio interiore literis imbutus eſt*; & deinde: συνανεγίνωσκεν αὐτῷ ἄλλον νεώτερον, *ſtudiorum ſocium habuit juvenem alium, &c.*

ipſe in patriam ſuam rediret. Annuente vero Strophio, Oreſtes, poſt Oraculum acceptum, una cum Pylade, Mycenas reverſus eſt. Ad ſororem vero Electram clam ingreſſus, ab ea petivit, uti Clytemneſtram matrem in gratiam ſecum redire ſuaderet. Hoc ei effectum dedit ſoror: quin & Clytemneſtra, precibus ejus ad id adducta, Ægyſthum etiam, ut Oreſtem exciperet, obnixe rogavit. Ab Ægiſtho autem, receptus Oreſtes, furore tamen correptus eſt, Paterni ſanguinis vindictam totus agitans; regnumque, illud ſuum eſſe, omnibus oſtentans. Tempus vero nactus opportunum, matrem ſuam, Ægiſthumque de medio ſuſtulit: quo facto, in inſaniam prolapſus eſt. Cæterum cum furor ejus quandoque remitteret, per vices vero vehementius eum vexaret; ſacerdotes ſenatui, populoque, (qui magni Oreſtem habuerunt, regemque ſibi ſummopere expetebant,) rem gratam facturi, purgarunt eum; τείδα, ἐάσαντα αὐτῷ τ ὑὸν αὐτῆ τ Πυλάδλυ· καὶ πειθεὶς ὁ Στρόφιος, ἐποίησεν ὕτως. Καὶ λοιπὸν ἦλθον εἰς τὴν Μυκηναίων πόλιν ὁ Ορέσης καὶ ὁ Πυλάδης, μὴ τὸν χρησμόν· καὶ λάθρα εἰσῆλθε πρὸς τὴν Ηλέκτραν, ἀδελφὴν αὐτῆ, καὶ παρακαλεῖ αὐτὴν πεῖσαι τὴν μητέρα αὐτῆ Κλυταιμνήστραν, δέξασθαι αὐτόν· ἥτις Ηλέκτρα ἔπεισε τὴν ἰδίαν μητέρα, καὶ ἐδέξατο τ Ορέστην. Καὶ παρακληθεῖσα ἡ Κλυταιμνήστρα, ἐδυσώπησε τ Αἴγισθον· καὶ δεχθεὶς παρὰ τῆ Αἰγίσθυ ὁ Ορέσης, μανόμενος ἐκαρτέρει, βυλόμενος ἐκδικῆσαι τ ἰδίυ πατρὸς τὸ αἷμα· λέγων πᾶσιν· ὅτι, ἐμόν ἐστι τὸ βασίλειον. Καὶ δόλικὼς καιρὸν, ἔσφαξε τὴν ἰδίαν μητέρα, καὶ τ Αἴγισθον βασιλέα, τ αὐτῆ πατρωόν. Καὶ 1 εἰς ἐξιχίαν ἦλθεν ἀπὸ τ μανίας παρ' ἑαυτὸν γενόμενος· καὶ ποτὲ μὲν ἐφρόνει, καὶ διῆγεν ἐν ἀνέσει, ποτὲ δὲ ἐμαίνετο· 2 πρὸς θεραπείαν οὖν τ πόλεως, καὶ τῆς συγκλήτυ, ὅτι ἐφίλουν τ Ορέστην, καὶ αὐτὸν ἠβούλοντο βασιλεῦσαι, 3 οἱ ἱερεῖς ἁγνίσαντες τ Ορέστην

---

1. εἰς ἐξιχίαν ἦλθεν] ſenſus loci iſtius, ex Hiſtoria ipſa, ſatis notus: unde vero hoc monſtroſum vocabulum, ἐξιχίαν, non habeo dicere. Supra etiam quid tale occurrit, de Menelao Helenæ raptæ nuncium accipiente: καὶ ἀπεμάνεν ἀκούσας ὁ Μενέλαος, ὡς ἔξηχος. Cedrenus, de Oreſtis inſania loquens; hæc habet; καὶ ποτὲ μὲν σὺν ἀνέσει διῆγε, ποτὲ δὲ τὰ ἐξόχων ἐπετέλει: ubi ἐξιχίαν noſtram, per, τὰ τῶν ἐξόχων, exprimere videtur. Ego vero pro, *mentis alienatione*, ἐξιχίαν hic poni exiſtimo: adeo ut horum verborum εἰς ἐξιχίαν ἦλθεν ἀπὸ τ μανίας παρ' ἑαυτὸν γενόμενος, ſenſus ad verbum ſit; *in mentis alienationem devenit propter furorem, prater ſe exiſtens.*

2. πρὸς θεραπείαν τῶν τ πόλεως] locus iſte haud uſquequaque ſanus apparet: ego legendum cenſeo, πρὸς θεραπείαν ὧν τῶν τῆς πόλεως; uti ſenſus ſit connexio.

3. οἱ ἱερεῖς ἁγνίσαντες τ Ορέστην] Omnia

τὸν τ Ορέστην, καὶ ἀποκαθαίσαντες, ἐξιλεώσαντο αὐτὸν [1] τ μητρῶν φόνου τῷ μαίνεσθαι· καὶ ἀπαγαγόντες ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Αθηνᾶς τ Ορέστην, [2] ἐφ' ᾧ ὁ Αρειος πάγος ὑπῆρχε, [3] τῆς δίκης ἀκούσαντος μεταξὺ Τανάου, τοῦ μὲν τῶν Τυνδαρίου τῆς Κλυταιμνήστρας, καὶ τοῦ Ορέστου. ὅστις

& expiato Parricidii crimine, Deos ei propitios reddiderunt. Quin & deducto eo ad Minervæ templum, juxta quod Areopagus situs erat; coram judice Menestheo causa agitata est; inter Hyacem, qui Tyndarii, & Clytemnestræ partes egit, & Orestem. Menestheus autem sententiam pro

---

Omnino legendum; ἀγνίσαντες τ Ορέστην: eadem habes apud Dictyn: *Menestheus liberatum Orestem à Parricidii crimine, purgatumque more patrio cunctis remediis quæ ad oblivionem hujusmodi facinoris, adhiberi solita erant, Mycenas remisit.*

1. τῶν μητρῶν φόνου τῷ μαίνεσθαι] τῷ μαίνεσθαι superflua videntur, nec hujus esse loci: Insaniam enim nondum suam depositurus erat Orestes; uti ex sequentibus patet.

2. ἐφ' ᾧ ὁ Αρειος πάγος ὑπῆρχε] Αρειος πάγος erat Forum Athenienſe, in Acropoli, seu urbis parte superiore positum. Hesych. Αρειος πάγος· ἐν Αθήναις δικαστήριον ἐν τῇ Ακροπόλει. Urbs enim, εἰς τὸ ἄνω, καὶ τὸ κάτω πόλιν, dividebatur. Stephano etiam, ἀκροτήριον Αθηναίων dicitur, ex Apollodoro, ἐν ᾧ τὰς φονικὰς κρίσεις ἐδικαζον, διὰ τὸ ἀπὸ τοῦ σιδήρου γινομένας μιαιφονίας: uti, licet ad cædes gladio tantum perpetratas Areopagitarum censuram restringat Stephanus, ad alias tamen quascunque voluntarias eam extendere infra videbimus. Forum hoc erat in Quarta urbis regione, in colle Tritonii Montis; uti nos docet Hilduinus, Dionysii Areopagitæ vita, apud Jo. Meurs. de Fort. Athen. his verbis. *Quarta regio in eadem urbe est, ubi Idolum Martis, & simulachrum Herculis, in colle Tritonii montis, in medio urbis positi steterat, ad colendum multis immolationibus, & delusionibus, Martem & Herculem; quos illi deos maximos, & fortissimos, adorabant. Ubi etiam exercebantur judicia, & docebantur fora, ingeniique omnis solertia &c.* Cognoscebat autem Areopagus de Incendiis, veneficiis, vulneribus, cædibusque præmeditatis: teste Jul. Polluce, lib. 8. cap. 10. Διαιτήσεις Αθήνησιν, Αρειος πάγος· ἐδικαζε δὲ φόνου, καὶ τραύματος, ἐκ προνοίας, καὶ πυρκαϊᾶς, καὶ φαρμάκων, ἐάν τις ἀποκτείνῃ δολίως. De cædibus itaque quibuscunque voluntariis Athenienses coram Areopagitis causam dicebant; idque tribus diebus continuis per singulos menses: uti Idem testatur, loco citato: καθήκασιν δὲ μιᾶς, τριῶν ἡμερῶν ἐδικαζον ἐφεξῆς, τετάρτῃ φθίνοντος, τρίτῃ, δευτέρᾳ: id est, XXVII. XXVIII. XXIX. cujusque mensis diebus. Attici enim ultimi mensis δεκαμέρου dies, Latinorum more, ordine retrogrado numerabant; diem mensis ultimum, ἕνην καὶ νέαν, penultimum, φθίνοντος δευτέραν, antepenultimum, φθίνοντος τρίτην, & sic deinceps ad mensis diem vicesimum primum inclusive, vocantes. Fori hujus judices ὑπαίθριοι, sub Dio jus dicebant noctu etiam non interdiu forum illic agi testatur Lucianus: ὡς μὴ ἐς τὰς λήξεις, ἀλλ' ἐς τὰ λεγόμενα ἀποβλέποιεν: ideoque Exordiis uti Oratoriis, aut affectuum commotione, non licebat, teste Jul. Polluce lib. 8. cap. 10. προοιμιάζεσθαι δὲ, οὐκ ἐξῆν· οὐδὲ οἰκτίζεσθαι.

3. τ δίκης ἀκούσαντος μεταξὺ Τανάου] locus mutilus: judicis enim nomen manifesto deest: legendum itaque. τῆς δίκης ἀκούσαντος τ Μενεσθέως, μεταξὺ Τανάου &c. Menestheus enim infra causam hanc audivisse dicitur.

Oreſte tulit; juſtiſſime eum Patris cædem vindicaſſe, affirmans: uti exemplo hoc ab hujuſmodi facinoribus mulieres in poſterum abſterreantur. Iſta vero à Dicty ſcripta, in Rhapſodia ejus ſexta, habentur.

Porro ſacerdotes Oreſtem, tribunali Areopagitico exemptum, Delphos etiam, Apollinis ad templum deduxerunt; uti commoratus ibi aliquod temporis, inſaniam deponeret, regnoque ſuo par redderetur. Oreſtes autem una cum Pylade, Apollinis templum ingreſſus, tumque compos ſui, ſacra peregit; Pythiam precatus, uti inſaniæ morbo liberaretur. Reſponſum vero tulit hujuſmodi, metro datum: quod communi oratione ſic ſe habet. ‘ Oreſtes, non aliunde ‘ eſt, ut ab inſaniæ tuæ morbo convaleſcas, niſi trajectis ‘ Ponti fluctibus, Oras Scythicas appuleris. Ubi Aulidis ‘ ad terram in Dianæ templo ‘ captus, deſtinatum altari ſacrificium, evades tamen: oriſque Barbaricis ereptus, ‘ mari tranſmiſſo, tremulamque Syriæ regionem pertin-

Μενελάου ἐξεῖπε φῆφον, δικαίως τὸν Ορέστην ἐκδικῆσαι τὸν φόνον τοῦ ἰδίου πατρός· μάλιστα καὶ διὰ τὰς ἄλλας γυναῖκας, ὅπως μή τις ἑτέρα γυνὴ τοιοῦτόν τι δεινὸν ἐργάσηται. [1] Ταῦτα Δίκτυς, ἐν τῇ ἕκτῃ αὐτοῦ ῥαψῳδίᾳ ἐξέθετο.

Οἱ οὖν ἱερεῖς, λαβόντες τὸν Ορέστην ἐκ τοῦ κρίσεως τοῦ Αρείου πάγου, μετὰ τιμῆς φῆφον ἀπήγαγον ἐν Δελφοῖς, εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Απόλλωνος παραμεῖναι, ἵνα τιμὴν μανίαν ἀποθέμενος βασιλεύσῃ. Ο δὲ Ορέστης ἀπελθὼν εἰς τὸ ἱερὸν, ἔχων τὰς ἰδίας φρενὰς, ἅμα τῷ Πυλάδῃ, καὶ ποιήσας θυσίαν, ἤτει τὴν Πυθίαν ἐκφυγεῖν τὸ μανιώδες νόσημα. Καὶ ἐδόθη αὐτῷ διὰ τῆς Πυθίας χρησμὸς διὰ στίχων· ὃ ἔστι τῇ κοινῇ ἀφαλέκλῳ ἔπος. ‘ Ορέστα, οὐκ ἄλλως ‘ σὲ δεῖ [2] ἀργαλέως νόσου μανίαν ἀπο- ‘ θέσθαι, εἰ μὴ περάσας Πόντου κύ- ‘ ματα, [3] Σκυθίης τε γαῖαν κα- ‘ ταλάβοις, [4] Λύσαιό τε χώραν, ‘ ἐν ἱερῷ Αρτέμιδος ληφθείς, σω- ‘ θήσῃ ἐκ βωμοῦ. Κἀκεῖθεν ἐκ- ‘ φυγὼν [5] ἐκ χθονίης Βαρβάρων, χθό- ‘ να περάσας καταλάβῃς [6] Συρίης ‘ γαῖαν

---

1. Ταῦτα Δίκτυς] Hujus Mneſthei pro Oreſte latæ ſententiæ apud Dictyn. lib. 6. Hyacis vero ibi mentio nulla.

2. ἀργαλέως νόσου Scr. ἀργαλέης: uti habet Cedrenus.

3. Σκυθίης τε γαῖαν καταλάβοις] Scr. καταλάβῃς, cum Cedreno.

4. Λύσαιό τε χώραν] Cedrenus, Αὐλιδός τε χώραν, uti & ipſe infra habet. Ταυρικὴ, & Ταῦροι, aliis regio hæc dicta: Iſac. Tzetzes. ἔχρησε δ' ὁ θεὸς τῆς μανίας αὐτὸν ἀπαλλαγῆναι, εἰ τὸ ἐν Ταύροις ξόανον τῆς Αρτέμιδος μεταχειρίσαιτο· οἱ δὲ Ταῦροι μοῖρα Σκυθῶν. Tauri vero Scythiæ pars.

5. ἐκ χθονίης Βαρβάρων] ἐκ χθονὸς βαρβ. Cedrenus.

6. Συρίης γαῖαν σφομβρίω] σφομβρίην non habetur apud Cedrenum: & deinde, αὐλῶνος

γαῖαν σειομβίλω, αὐλῶν Σιλ-
πῆς τε ὄρους ἄντικρις εὐρήσεις
Μελάντιον τέμενος ἔχον ὄρ, ἔν-
θα μέγας ἔστι ναὸς Ἑστίας. ἐκεῖ
λυσῴδη μανίαν ἀποθήσει· [1] θᾶτ-
τον ἴθι. Ταῦτα ἔφη, ἃ γίνε-
ται.

Καὶ τοῦτο χρησμοδοτηθεὶς ὁ Ὀρέστης ἐσημειώσατο· καὶ εὐθέως καταπλεύσας ἅμα τῷ Πυλάδῃ, κατέφθασεν ὅπῃ τῇ Αὐλίδα, χώραν τῆς Σκυθίας. Καὶ ἀνελθόντων αὐτοῖν ἐκ τοῦ πλοίου, [2] προσέσχεν ὁ Ὀρέστης ἱερὸν, ἐσῳὼς ὡς ἀπὸ μιλίων δύο τῆς θαλάττης, ἐν θανόντων ἀνθρώπων ἐξῃμμένα ὀστέα. Καὶ λέγει Πυλάδῃ ὁ Ὀρέστης· Δοκεῖ σοι θεᾶς εἶδη τάδε μέλαθρα, ἔνθα σὺν γνυσὶν ἥκομεν; ὁρῶ δὲ ἐν τοῖν θανόντων ξένων τὰ ὀστέα. Καὶ προσελθὼν Πυλάδης, λέγει τῷ Ὀρέστῃ· φύγωμεν, ἐὰν σωθησόμεθα. ὁ δὲ Ὀρέστης ἔφη· οὐ φεύγομεν· οὔτε γὰρ φεύγειν εἰώθαμεν· οὐδὲ τὸ χρησμὸν κακιεύσομεν.

Τούτους δὲ ἑωρακότες βουκόλοι, ἔδραμον πρὸς τὴν Ἰφιγένειαν, λέγοντες αὐτῇ· Ἀγαμέμνονος καὶ Κλυταιμνήστρης κόρη, ἥκουσι δύο νεανίσκοι παρὰ τὴν κυανέαν· Η δὲ πρὸς

gens, Silpioque monti opposita planitiem, Melantium ad montem pervenies; ubi Fanum extat Vestæ magnum. Rabiosam ibi insaniam depositurus es: fac cito discedas. Quæ te manent Fata, diximus.

Oreste autem Oraculo annotato, sine mora solvit inde: Aulidem Scythiæ, una cum Pylade, profecturus. Ubi quamprimum appulissent, pedestrique itinere duo circiter milliaria progressi fuissent; Orestes fanum conspexit, circaque mortuorum hominum ossa projecta. Pyladem itaque Orestes compellans; Hæccine, inquit, tibi Deæ quam petimus delubra esse videntur? Quin advenarum hic occisorum ossa plane conspicimus. Imo video, inquit Pylades; & capessenda hinc fuga est, si salvi esse velimus. Nequaquam, respondit Orestes: nec enim fugere consuevimus. Sed nec Oraculum improbare licet.

Accurrentes interim qui forte conspexerant illos bubulci ad Iphigeniam: O virgo, (inquiunt) Agamemnone & Clytemnestra prognata, adsunt duo Juvenes, mari advecti. Illa

---

αὐλῶν Σιλπίῃ ὄρ, legit. Porro Oraculum, Syriam vocat σειομβίλω, ob frequentes ad montem Silpium, parteſque vicinas, terræ tremores, quos plurimos enumerat deinceps Auctor noſter.

1. θᾶττον ἴθι. Ταῦτα ἔφη, ἃ γίνε.] Mallem legere, cum Cedreno, ταῦτα ἔφω.

2. προσέσχεν ὁ Ορεστης ιερὸν, ἐσῳὼς] Scr. ἐσός· προσέσχεν hic, pro ἐώρα ponitur locutione Barbara: Forte ſcribendum, προσέσχεν ὁ Ορέστης ιερῷ ἐσ[illegible]. Infra etiam in Oreſtis hiſtoria, p. 109. οἱ δὲ Σύροι προσεσχηκότες τὸ χῆμα τῆς σήλης.

vero de nomine, qui, quales, & unde essent, interrogavit. Solebat enim Iphigenia comprehensos, & ad sacrificia ducendos hospites, prius quam aliquis mactaretur, de patria interrogare, nempe si sic de patre suo Agamemnone, fuisque, ut etiam de Trojano bello quid factum esset, edisceret aliquid. Interroganti autem respondebant bubulci; Alter ‘(dicentes,) alterum vocavit, ‘Pyladem: socii vero ejus ‘nomen ignoramus nec enim ‘indicavit ipse. Scilicet (inquit Iphigenia) quid vobis ‘bubulcis cum mari negotii ‘interceſſit? Nos (respondeˊrunt) boves illuc deduximus, ‘uti rore marino abluerentur. Tum vero Scythas quosdam mittit Iphigenia, qui comprehensos illos, ad sacrificium vinctos ducerent: uti hæc sapientissimus Euripides in Dramate suo poëtice conscripsit: unde nos pauca ista desumpsimus.

Vinctis autem ambobus, unum eorum Iphigenia seponi jussit, alterum vero ad sacrificia duci. Scythæ igitur Oreste seorsim posito, Pyladem ad Dianæ altare deduxerunt. Interroganti autem Iphigeniæ, cujas esset? ‘Infœlix, ‘inquit, patria Græcus sum, ‘urbe Mycenensis. Illa vero, αὐτές· ποταποί; πόθεν γῆς; τί τέκνα ἔχουσιν οἱ ξένοι; [1](ἐπερώτα γὰρ πάντας ἡ Ἰφιγένεια τὰς συλλαμβανομένους, καὶ ἀγομένους εἰς θυσίαν ἀπὸ οἵας εἰσὶ χώρας, καὶ τότε αὐτοὺς ἔσφαζε· βουλομένη μαθεῖν περὶ τῆς ἰδίας πατρὸς αὐτῆς Ἀγαμέμνονος, καὶ τῆς αὐτῆς καὶ περὶ τῆς κατ' Φρυγῶν πολέμου τί ἐγένετο·) οἱ δὲ βουκόλοι λέγουσιν αὐτῇ· ἕτερος πρὸς τὸν ἕτερον ἔφη· Πυλάδη. τοῦ δὲ συζύγου τὸ ὄνομα οὐκ ἴσμεν· οὐδὲ γὰρ ἔφη. Ἡ δὲ πρὸς αὐτές. τί γὰρ κοινὸν βουκόλου ἐν θαλάσσῃ; οἱ δὲ εἶπον· Βοῦς ἤγαγεν νίψαι ἐν ἁλίᾳ δρόσῳ. Καὶ πέμψασα Σκύθας, συνέσχεν αὐτές· καὶ ἦχθησαν εἰς θυσίαν δέσμιοι· καθὼς ὁ σοφώτατος Εὐριπίδης [2]ἐξέθετο δράμμα ποιητικῶς, ὧν μέρος ὀλίγον ἔθετο ταῦτα.

Καὶ δεσμουθέντων αὐτοῖν, ἐκέλευσεν ἀφοριθῆναι τὸν ἕνα, καὶ ἀχθῆναι τὸν ἄλλον εἰς θυσίαν. [3]Καὶ ἀφόρισε παραμίαν οἱ Σκύθαι τοῦ Ὀρέστου· τὸν δὲ Πυλάδην ἤγαγον πρὸς θυσίαν ἐπὶ τὸν βωμὸν τῆς Ἀρτέμιδος. Καὶ ἐπηρώτησεν αὐτὸν ἡ Ἰφιγένεια, ποίας ἂν εἴη χώρας· ὁ δὲ ἔφη· χώρας μὲν ἑλλάδος, πόλεως δὲ

1. ἐπερώτα γὰρ πάντας] Scr. ἐπηρώτα.

2. ἐξέθετο δράμμα ποιητικῶς] Scr. δρᾶμα.

3. καὶ ἀφόρισεν παραμίαν] vocabulum barbarum, pro καθ' αὐτόν, seorsim.

Μυκηνῶς,

Μυκλώνης, ὁ λυσυχὴς πάρειμι. Η δὲ ἀκούσασα τὴν χώραν, καὶ τὴν πόλιν, ἔνθα ἐβασίλευσεν ὁ αὐτῆς πατὴρ, ἐδάκρυσε. Νομίσασα δὲ, ὅτι ὑπὸ τῆς βουκόλων ἐδιδάχθη, λέγει αὐτῷ· Εἰ ἐκ Μυκήνης παρεγένου, οἶδας καὶ τὸν ἐν αὐτῇ βασιλέα. ὁ δὲ εἶπεν· Αγαμέμνων ἦν ποτέ. Η δὲ πάλιν πρὸς αὐτόν· εἰ τὸν Αγαμέμνονα ἠκείβωσαι, τίς ἡ τότε γυνή; καὶ τίνας ἐξ αὐτῆς παῖδας ἔσχεν; ὁ δ' εἶπεν· Εσχεν ἐκ Κλυταιμνήστρας Ορέστην, καὶ Ηλέκτραν, καὶ Ιφιγένειαν· ἥτις, ὡς λέγουσι, θυσία προσήχθη Αρτέμιδι, καὶ ἡ θεὸς ἐξέρυσατο αὐτήν· καὶ οὐκ ἐγνώσθη πῶς ὑπάρχει. Εσχε δὲ καὶ Χρυσοθέμιν, καὶ Λαοδίκην, θυγατέρας. Η δὲ ἀκούσασα ταῦτα, ἐκέλευσεν αὐτὸν λυθῆναι τῶν δεσμῶν· καὶ [2] γράψας εἰς δίπτυχον, ἐπέδωκεν αὐτῷ, εἰποῦσα· Ἰδοὺ, τὸ

ad regionis, urbisque, ubi pater ſuus regnavit, nomen auditum, illachrymavit: Exiſtimans tamen, hæc eum à bubulcis edoctum, interrogavit porro: ſi modo (dicens) Mycenarum ex urbe huc adveniſti, utique non te latet Regis nomen. Imo (inquit) Agamemnon is erat olim. Tum illa: Agamemnon ſi bene noveris, dic (inquit) uxoris nomen; quoſque ex ea liberos ſuſcepit. Reſpondit ille: uxorem habuit Clytemneſtram; ex qua Oreſtem ſuſcepit, Electram, & Iphigeniam; quæ Dianæ (uti fertur) in victimam deſtinata, à Dea liberata eſt; nec, ubi nunc agit, cuiquam notum eſt. Habuit etiam Agamemnon filias alias, Chryſothemin, & Laodicen. Hæc ubi audiſſet Iphigenia, juſſit eum vinculis ſolvi: literiſque interim ſcriptis dixit ei: Vitam

---

1. τὸν Αγαμέμνονα ἠκείβωσαι] Scr. ἠκείβωσας.

2. γράψας εἰς δίπτυχον] Diptycha apud Scriptores Eccleſiaſticos ſunt Tabulæ illæ duplices, quibus Defunctorum, vivorumque nomina inſcribebantur: Apud Auctorem etiam noſtrum quandoque eundem habet ſenſum: ut infra, lib. 17. Juſtinus Imperator, 1. Imperii anno Paulum quendam in Patriarchatum Antiochenſem promovit, ὅσις τὸν τῆς σωιόδου Χαλκηδόνος ἐξακοσίους τριάκοντα ἐπισκόπους ἐνέβαλε τοῖς δίπτυχοις τῶν ἐκκλησιῶν ἑκάστης πόλεως. Δίπτυχον vero, ſingulari numero, apud autorem noſtrum ubique, fortaſſe etiam apud alios, *Tabulas ſcriptorias* communes denotat: ita in hoc loco: ut & infra, lib. 10. ubi Apollonius Tyaneus, ab Antiochenſibus rogatus uti Teleſma eis faceret adverſus terræ motus, λαοὺς δίπτυχον, ἔγραψε ταῦτα· *Sumptis tabulis iſta ſcripſit*: &c. Cedrenus etiam in hac Oreſtis hiſtoria, eodem utitur vocabulo: εἰληφὼς δὲ τὸ δίπτυχον, ἐξῆλθε τοῦ ἱεροῦ, καὶ ἐλθὼν ὅπου Ορέστης ἐφρουρεῖτο, ἠτήσατο τοὺς φρουροὺς Σκύθας, καὶ εἰσελθὼν ἐπεδίδου τῷ πυκτὴν, ὅτως εἰπών· &c. ubi, quod prius, δίπτυχον dixerat, poſtea πυκτὴν, Pugillares vocat. Διπτύχα etiam aliquando plurali numero, tabulas etiam ſcriptorias communes denotat. uti infra lib. 6. de Cræſo, Oraculum Delphicum conſulente, habetur: καὶ ἐπιδέδωκεν αὐτοῖς γράψας ἃ χρησμὸν ἐν διπτύχοις.

ecce

'ecce tibi, per me, Dea in-'dulsit: per eandem itaque ju-'rabis, te literis hisce Oresti 'traditis, responsum ab eo mi-'hi reportaturum. Ille vero, 'juramento interposito, Lite-'ras (inquit) has Oresti pro-'prias in manus tradam: ipsum-'que ad te huc adducam. Si-mulque literis acceptis, egre-ditur ad locum, ubi pro tem-plo seorsim asservabatur Ore-stes; & impetrata à Scythis colloquendi venia, literisque ei traditis, Quin etiam (in-quit) ad sororem tuam ingre-dere. Scythæ autem super his attoniti, Orestem una cum Pylade introduxerunt. Tum vero Pylades Iphigeniæ, Ecce tibi, inquit, Orestem. Illa ve-ro fratrem non agnovit; ip-sumque non esse suspicata; 'Meus, inquit, frater olivam 'humeris signatam, Pelopei 'generis insigne, uti habeat, oportet. Humeris itaque in-spectis, & in dextra scapula Pelopidarum charactere de-prehenso, Orestem arripuit in amplexus; jubensque simul, nautæ ut appellerent, naves-que in navale subducerentur, per hyemem totam eos hospitio excepit.

Æstate autem ineunte, Ore-stes, una cum Pylade, clam abreptis Iphigenia, & Dianæ quod ex auro solido erat si-mulachro, conscensis navibus,

ζῆν ἡ θεός σοι παρέχε δι' ἐμοῦ. Ἐπομόσαι κατ' αὐτῆς, ὅτι τὸ δίπτυχον τοῦτο ὑπιδίδως τῷ Ορέστῃ, καὶ κομίζεις μοὶ παρ' αὐτοῦ γράμματα. Ο δὲ ἐπωμόσατο αὐτῇ· ὅτι εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ δίδωμι αὐτό, καὶ πρὸς σε αὐτὸν φέρω. Καὶ λαβὼν τὸ δίπτυχον, ἐξῆλθε πρὸ τοῦ ἱεροῦ, ὅπου ἐφυλάττετο ὁ Ορέστης· καὶ ἤτησε τὸς Σκύθας, λαλῆσαι αὐτῷ. Καὶ ὑπιδέδωκεν αὐτῷ τὸ δίπτυχον, εἰπὼν αὐτῷ· ἔλθε πρὸς τὴν σὴν ἀδελφήν. Καὶ ἔμειναν οἱ Σκύθαι θαυμάζοντες τὸ συμβάν· καὶ εἰσήγαγον αὐτὸν, ἅμα τῷ Πυλάδῃ, πρὸς τὴν Ιφιγένειαν. Καὶ λέγει αὐτῇ ὁ Πυλάδης· Ιδέ, ὁ Ορέστης· καὶ οὐκ ἐγνώρισεν αὐτόν. Νομίσασα δέ, ὅτε οὐκ ἔστιν αὐτὸς, λέγει, ὁ ἐμὸς ἀδελφὸς τοῦ Πελοπείου γένους σήμαντρον ἔχει, ἐλαίαν ἐν τῷ ὤμῳ. Προσεχομένη δὲ [1] ὑπὲ τὸν ὠμοπλάτην αὐτοῦ τὸ δεξιὸν, εἶδε τὸ Πελόπειον σύσημον ἔχοντα αὐτόν. Καὶ περιεπέξατο τῷ Ορέστῃ, καὶ ἐκέλευσεν ἀνενεχθῆναι τὰ πλοῖα εἰς τὴν γῆν, καὶ τὸς ἐν αὐτοῖς ναύτας· καὶ ξενολογήσαντες αὐτὰ, ἔμειναν τὸν χειμῶνα.

Τοῦ δὲ θέρους καταφθάσαντος, τὴν Ιφιγένειαν, καὶ τὸ διόπετες ἄγαλμα τῆς Αρτέμιδος λάθρα λαμβάνουσι ὁ Ορέστης, καὶ ὁ Πυλάδης,

1. ἐπὶ τὸν ὠμοπλάτην αὐτοῦ τὸ δεξιόν] Scr. τὴν ὠμοπλάτην αὐτοῦ τὴν δεξιάν. Jul. Poll. l. 2. τὰς δὲ ὠμοπλάτας, εἰσὶν οἱ καὶ ἐπινωτίδες, καὶ πτερύγες ὀνομάζεσαν.

ἔφυγον

ἔφυγον διὰ ὧν εἶχον ἰδίων πλοίων· καὶ ἀντεπέρασαν ὅπι τὴν χώραν τῆς Ἀδιαβηνῶν. Κἀκεῖθεν ἦλθον εἰς τὴν ἀνατολὴν, [1] εἰς τὸ Σαρακηνικὸν λίμνον· καὶ ἀνῆλθον εἰς τὴν χώραν τῆς Παλαιστίνης, ὅπι τὴν Τεικωμίαν. Καὶ προσεγγικότης οἱ τῆ Τεικωμίας τὸ ἱεραπικὸν τῆς Ἰφιγενείας σχῆμα, ἐδέξαντο αὐτὴν ἐν τιμῇ· καὶ διέτριβον ἐκεῖ, τῦ Ὀρέστυ ληφθέντος ἐκεῖ, καὶ μαινομένυ. Κτίσαντες δὲ οἱ Τρικωμῖται ἱερὸν Ἀρτέμιδος μέγα, παρεκάλεσ τὴν Ἰφιγένειαν, θυσιάσαι Ἀρτέμιδι κόρην παρθένον, καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς ὁπαδῶσαι τῇ κώμῃ· ἦπτινα κόρην, ὀνόματι Νύσαν, προσαγαγόντες αὐτῇ, ἐποίησε θυσίαν Ἀρτέμιδι· καὶ ποιήσαντες τῆς σφαγιαδείσης κόρης [2] σήλιν χαλκῆν τυχέας, ἐκάλεσε τὴν πόλιν, τὴν πρόσθεν οὖσαν κώμην, πόλιν Νύσαν ἡ Ἰφιγένεια, εἰς ὄνομα τῆς τῶ αὐτῆς σφαγιαδείσης κόρης· ποιήσασα αὐτῇ καὶ βωμὸν, ἐν ᾧ ἐπέγραψε ταῦτα. Τὸς ἐκ Σκυθίης φεύγοντας [3] δέχνυσο θεὰ πόα Νύσα. ἄπτινα ἕως νῦν ἐγγέγραπται.

fuga inde ſuaſerunt, in terram Adiabenem trajicientes. Inde vero Orientem verſus, ad Saracenicos fines, tandemque in Palæſtinæ regionem, ad Tricomiam pervenerunt. Tricomitæ vero Sacerdotalem Iphigeniæ habitum ubi conſpexerunt, honorifice illam exceperunt: Oreſte vero in inſaniam ſuam relapſo, per tempus aliquod ibi commorati ſunt. Tricomitæ vero fanum ingens Dianæ extruentes, Iphigeniam rogabant, uti virginem quam deſtinaverant, Dianæ victimam faceret; nomenque ejus, quod Nyſſam, habuit, vico imponeret. Sacris itaque rite peractis, immolatæ Virgini ſtatuam æream poſuerunt; urbis in *Fortunam*: quique vicus ante fuerat, in urbem factum, Iphigenia, Sacratæ Virginis in nomen, *Nyſſam* vocavit: Altari etiam eidem extructo, inſcripſit iſta. *Ex Scytharum terra fugientes excepit, Dea Poa Nyſſa.* quæ quidem ibidem inſcripta adhuc videntur.

Oreſte

---

1. εἰς τὸ Σαρακηνικὸν λίμνον] ad Saracenicos fines: de voce, λίμνον, quod quandoque per ι ſcribitur, λίμνον, pauca ſupra notavimus: conſule etiam J. Meurſium, Interim Cedrenus corrigendus, qui, ex Librariorum oſcitantia, Regionem neſcio quam Saracenicam, *Emet* dictam, nobis profert vocabulo ſcilicet ex, λιμιτω corrupto: ἦλθον πρὸς ἀνατολὴν, ἐπὶ τὸ Σαρακηνικὸν Εμέτ: ſcribendum, ἐπὶ τὸ Σαρακηνικὸν λίμνον.

2. σήλιν χαλκῆν τυχέας] forte ſcribendum, τύχης, aut εἰς τύχλω.

3. δέχνυσο θεὰ πόα Νύσα] Ita habebat Codex MS. quo unico uſi ſumus: nec loco huic obſcuriori enucleando lucem aliquam nobis præſtitit Cedrenus, qui Auctoris noſtri veſtigiis alioqui, per totam hanc Oreſtis hiſtoriam,

Oreſte vero, in ſanam mentem reverſo, Iphigeniæ per inſomnium obverſabatur cerva, quæ dicebat ei: *Fuge ex regione iſta.* Primo itaque mane ſurgens, una cum Pylade & Oreſte, in maritima Palæſtinæ fugam adornavit: abinde vero, morem oraculo gerentes, in Syriam navigarunt.

Scytharum autem rex Thoas, ubi audiſſet, Iphigeniam abrepto ſecum Dianæ ſimulachro aureo aufugiſſe; Scythas multos emittit, qui eam inſequerentur; præterea interminatur, in Scythiam, niſi reportato ſecum Dianæ ſimulachro aureo, ne redirent unquam. Egreſſi igitur, Iphigeniam ubique requirebant; & Palæſtinam tandem appulſi, ad urbem Nyſſam; Tricomiam antea vocatam, pervenerunt. Edocti vero, Iphigeniam cum Oreſte, in maritima fugientes, abinde vela dediſſe; loci illius Dianæ templi, Nyſſæque urbis amœni-

Τῷ δ' Ορέστ ἀναλαβόντ@ τὰς ἰδίας φρένας, ἡ Ιφιγένεια εἶδεν ἐν ὁράματι ἔλαφον, λέγουσαν αὐτῇ· φεῦγε [1] ἐκ τῆς χώρας ἐκείνης. Καὶ ἀναστᾶσα τῷ πρωΐ, ἅμα τῷ Ορέστῃ, καὶ τῷ Πυλάδῃ, ἔφυγεν ὅπι τὸν παράλον τῆς Παλαιστίνης· κἀκεῖθεν ἀποπλεύσαντες, ἦλθον ὅπι τ' Συρίαν, κ' τ' χρησμόν.

Ο δ' [2] βασιλεὺς τ Σκυθείας, ὀνόματι Θόας, ἀκούσας ὅτι τὸ ἄγαλμα τ Αρτέμιδος τὸ ὁλόχρυσον ἔλαβεν ἡ Ιφιγένεια, κ ἔφυγεν· ἐξέπεμψε Σκύθας πολλοὺς καταδιώκοντας αὐτὴν, εἰρηκὼς αὐτοῖς· ὅτι, μὴ ἀποστρέψητε εἰς τ Σκυθίαν, εἰ μὴ τὸ ἄγαλμα τὸ ὁλόχρυσον τ Αρτέμιδος ἀγάγητέ μοι μετ' ἑαυτῶν. οἱ δ' καταδιώκοντες, καὶ ὁπιζητήσαντες παντα χῆ, ἔφθασ τ Παλαιστίνην χώραν, κ τ' πρώην λεγομένην Τεικωμίαν, πόλιν Νύσαν. Καὶ μαθόντες, ὅτι κατῆλθον οἱ περὶ τ Ιφιγένειαν, κ τ Ορέστην, ὅπι τ Παράλιον, εὐθέως ἀπέπλευσαν· τερφθέντες τ τοποθεσίας, κ τ

---

diligenter ſatis inſiſtit. Inveſtiganti itaque mihi, quodnam vocabuli ſit hoc οποα, ſubiit tandem ſuſpicari, πτώα, forte legendum eſſe. Certe hoc nomine vocatam fuiſſe tum Latonam, tum filium ejus Apollinem, filiamque Dianam, teſtatur Iſac. Tzetzes in Lycophron. his verbis: Λητοῖ γὰρ Δήλῳ χρυσώσῃ Αρτεμιν, κ Απόλλωνα, σὺς μέγας ἄγριος ἐφάνη. ἰδοῦσα δὲ τοῦτον ἐπλοήθη, κ πτῶα ἐκλήθη, ὁμοίως δὲ κ ἡ Αρτεμις, κ ὁ Απόλλων Πτῶ@. Iphigeniam itaque, Dianæ ſacerdotem, Numini huic novo à ſeipſa ſacrato, Divæ ſuæ ritus peragentem, etiam nomen ejus Πτώα, adhibuiſſe haud prorſus incredibile eſt; quodque olim, Πτώα Αρμις, Πτώα Νύσα nunc dixiſſe.

1. ἐκ τῆς χώρας ἐκείνης] ἐκ τῆς χώρας ταύτης: rectius.

2. βασιλεὺς τῆς Σκυθείας] Scr. Σκυθίας.

3. ἐπὶ τὸν παράλιον, κ εὐθέως ἀπέπλευσαν· τερφθέντες τῆς τοποθεσίας] locum hunc mendoſum ita reſtituendum cenſeo: ἐπὶ τὸν παράλιον, κ εὐθέως ἀπέπλευσαν· τερφθέντες τῆς τοποθ.

πόλεως

πόλεως Νύσης, καὶ τὸ ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ τὸ βασιλέα ὃν αὐτῆς φοβούμενοι, ἔμειναν αὐτοὶ ἐκεῖ οἰκοῦντες, μεταπαλέσαντες τὴν πόλιν εἰς ἴδιον ὄνομα, [1] Σκυθῶν πόλιν.

Ὁ δὲ Ὀρέστης, ἅμα τοῖς σὺν αὐτῷ, κατέλαβε τὴν Συρίαν· καὶ ἀνηχθὼν ἐκ τοῦ πλοίου, ἐπηρώτα, πῆ ὄρος τὸ Μελάντιον ὄρος, καὶ τὸ ἱερὸν τῆς Ἑστίας; Καὶ εὑρηκὼς, εἰσῆλθεν ἐν τῷ ἱερῷ· καὶ θυσίαν ποιήσας, παρέμεινεν ἐκεῖ παροικοδομῶν. Καὶ ἀπαλλαγεὶς ὁ Ὀρέστης τῆς [2] χαλαιπωτάτης νόσου, ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ ἱεροῦ· καὶ καταβὰς ἐν τοῖς ῥείθροις τῶν δύο ποταμῶν, τῶν λεγομένων Μελάντων ὑπὸ τῶν Σύρων, (ὅθεν ἐκ τοῦ Μελαντίου ὄρους καταέρχονται,) ἀπελούσατο. Καὶ περάσας ὁ αὐτὸς Ὀρέστης τὸν Τυφῶνα ποταμὸν, τὸν νῦν λεγόμενον Ὀρόντην, ἦλθεν ὅπου τὸ Σίλπιον ὄρος, προσκυνῆσαι τοὺς Ἰωνίτας. Οἱ δὲ τὴν Συρίαν οἰκοῦντες Ἀργεῖοι Ἰωνῖται, ἀκηκόοτες ὅτι τῆς νόσου ἀπηλλάγη ὁ Ὀρέστης, ἀπῆλθον πρὸς αὐτὸν, ἐπειδὴ ἐκ τῆς χώρας κατήγετο, καὶ ἐξ αἵματος βασιλικοῦ ὑπῆρχε. Καὶ ἀπαντήσαντες αὐτῷ, ἐγνώρισαν τοὺς ὄντας μετ' αὐτοῦ, τὰ τε ἴδια αὐτῶν, καὶ τὰ τῆς πατρίδος, καὶ τὸν ἐκ τῆς Ἀρτέμιδος φόβον, καὶ τὴν ἐκ τῆς πατρίδος ἀποδημίαν, καὶ τὴν ἐκ τῆς Ἀρτέμιδος ἀπαλλαγήν· καὶ ὅτι ἐκ τῆς ἰδίας πατρίδος ἀπῆλθον, καὶ τὴν νῦν οἰκοῦσι χώραν ἔλαβον, καὶ τὴν πόλιν ἔκτισαν, καὶ ἀπ' αὐτῶν ἐκλήθη Σκυθῶν πόλις. Καὶ ἐπεὶ ἐγνώρισαν ἀλλήλους, ἐχάρησαν ἐπὶ πολὺ, καὶ ἐθαύμασαν τὴν τοῦ θεοῦ πρόνοιαν, ὅτι ἐκ τῆς ἰδίας πατρίδος ἀπῆλθον, καὶ ἐν τῇ ἀλλοτρίᾳ ἐγνωρίσθησαν.

tate capti, prætereaque metuentes ſibi à Rege ſuo, ſedes ibi poſuerunt; urbemque, à nomine ſuo, Scythopolim vocarunt.

Oreſtes vero, una cum ſuis, Syriam appulſus eſt; navibuſque egreſſus, de Melantio monte, deque Veſtæ templo, incolas interrogabat. Quo invento, templum ingreſſus eſt; ſacriſque peractis, per tempus aliquod commoratus eſt illic diſcumbens, donec à morbo ſuo graviſſimo liberatus eſt. Tum vero egreſſus, in fluenta deſcendit fluminum duorum, (quæ, Syris, *Melantia* dicta ſunt; quod à Melantio monte ſcaturiant,) abluturus ſe. Trajecto autem poſt Typhone fluvio, nunc Orontis vocatur, ad montem Silpium pervenit, Jonitis ſalutem dicturus. Argivi autem Jonitæ, Syriam incolentes, ubi audiſſent ex morbo convaluiſſe, eum adierunt: ut qui eadem qua illi gente oriundus eſſet, regioque prognatus ſanguine. Obviam vero procedentes ei, cum quoſdam ex comitibus è Veſtæ templo agnoviſſent; illos allocuti,

1. Σκυθῶν πόλιν] Cedrenus Σκυθόπολιν vocat, qui eam Βασὰν olim dictam fuiſſe teſtatur. p. 51. Stephan. de urb. Nyſſæ, prioris urbis nominis mentionem facit, his verbis. Σκυθόπολις, Παλαισίνης πόλις, ἡ Νύσης πρίλης Συρίας, Σκυθῶν πόλις ὡσθέτερον λεγομένων Βασάνων ὑπὸ τῶν Βαρβάρων Ogi fuiſſe regiam olim, aſſerit Xilander, in Cedreni locum citatum; quem vide. urbs hæc. 600. ſtadiis diſtabat ab Hieroſolymis, uti apparet ex Maccabæor lib. 2. cap. 12. ver. 29.

2. χαλαιπωτάτης νόσου] χαλεπωτάτης.

'Quiſnam (inquiunt) hic eſt? 'reſpondent illi: Oreſtes eſt; 'quem huc ad vos perduxi- 'mus. Jonitæ vero, cum il- 'lum ſalutaſſent; Dic nobis '(inquiunt) Oreſtes, ubi ve- 'ſaniam tuam exuiſti? Ore- 'ſtes vero morbi illius rabi- em adhuc horreſcens, non convertens ſeſe, montem, & templum ſalutis monſtravit: ſed manu dextra ſuper caput levata, loca illis iſta ita in- 'digitavit; in illo (inquiens) 'monte, in Veſtæ templo, ra- 'biem gravem depoſui. Jonitæ igitur ſtatuam æream, Oreſtis ad figuram, qua loca iſta eis indicans ſteterat, columnæ ſuperimpoſuerunt; regionis illius, Veſtæque in honorem, perpetuamque rei memoriam. Quæ ſtatua ærea etiam ad hunc uſque diem ibidem viſitur. Sed & Jonitæ Montem quoque Melantium *Amanum*, dixere: poſteri ſcilicet uti ſcirent, ubinam Oreſtis rabioſam ſuam inſaniam depoſuerat. Oreſtes autem, Jonitis ſalutatis, in maritima Seleuciæ (quæ Palæopolis olim dicta) deſcendit: ubi navibus inventis, una cum Iphigenia, Pyladeque in Græciam reverterunt.

ἐκ τῦ ἱερῦ τῆς Εσίας· καὶ ἐπερωτήσαντες αὐτὸς, πίς ὄζιν ἕτος; εἶπον αὐτοῖς, ὅτι ὁ Ορέσης ὄζι, καὶ φὸς ὑμᾶς αὐτὸν φέρομεν. οἱ δὲ Ιωνῖται εὐθέως ἠσπάσαντο αὐτὸν, εἰρηκότες αὐτῷ· Ορέστα, πῦ τ μανίαν ἀπέθε; ὁ δ Ορέσης, φοβέμενος ἔτι τῆς νόσυ πλὴ ὀργλὴ, καὶ ἀπεστάφη καὶ ὑπέδειξεν αὐτοῖς τὸ ἱερὸν, ἤ τὸ ὄρος ὅπυ ἐξέχυθη τῆς νόσυ· ἀλλὰ καφίσας τ δεξιὰν αὐτῦ χεῖρα [1] ὑπεράνω τ αὐτῦ κορυφῆς, τῷ δακτύλῳ τ χφὸς αὐτῦ ὑπέδειξεν αὐτοῖς τὸ ὄρος, καὶ τὸ ἱερὸν, εἰρηκὼς αὐτοῖς· ὅτι, ἐν ἐκείνῳ τῷ ὄρει, εἰς τὸ ἱερὸν τ θείας Εσίας, τ χαλεπλὴ μανίαν ἀπεθέμλν. Καὶ διὸ θέως οἱ Ιωνῖται ποιήσαντες τῷ αὐτῷ Ορέστῃ σήλλν χαλκλῦν τῷ σχήματι αὐτῷ, ᾧ ὑπέδειξεν αὐτοῖς, ὑπεράνω κίονος ἵσαται, εἰς μνήμλν καὶ δόξαν τ χώρας, καὶ τ ἱερῦ, καὶ τ Εσίας· σημαίνοντες τοῖς μετ' ταῦτα, πῦ ὁ Ορέσης τ λυσσώδη μανίαν ἀπέθετο. Η τις σήλη χαλκῆ ἕως τ νῦν ἵσαται. μεταπαλέσαντες οἱ Ιωνῖται καὶ τ [2] Μελανθίυ ὄρυς τὸ ὄνομα, Αμανόν. ὁ δὲ Ορέσης περισκυλήσας τὰς Ιωνίτας, κατῆλθεν εἰς τ παράλον τ λεγομένης περὶλν Παλαιοπόλεως, νυνὶ δ Σελευκείας· καὶ εὑρηκὼς νῆας ἐκεῖ, ἀπέπλευσε μετ τ Ιφιγενείας, καὶ τ Πυλάδυ ὅπι τ Ελλάδα. Καὶ

---

1. ὑπεράνω κίονος ἵσαται] Scr. ἵσ. ἔστησαν.

2. τ Μελανθίυ ὄρυς τὸ ὄνομα Αμανον.] ita etiam Iſac. Tzetz. in Lycophron. Oreſtis hiſtoriam recitans: Χειμαθέντες δὲ, ἐξώκειλαν περὶ τὸ τῆς Σελευκείας νυν λεγομένης μέρη, καὶ περὶ Αντιόχειαν, καὶ τὸ Μελάνθιον ὄρος, ὃ ἀπὸ τῦ πανθλῶς τ Ορέσλν ἐκεῖ τῆς μανίας, Αμανον ἐκλήθη. Eadem habentur apud Stephan. de urb.

ζευξας

ζεύξας πρὸς γάμον τ ἑαυτῦ ἀδελφῇ Ηλέκτραν τῷ φυλάδῃ, κατέχε τ Μυκηναίων χώρας, ἕως θανάτυ. Οἱ δὲ Σύροι [1] περσεχηκότες τὸ χῆμα τ σήλης τ Ορέσυ, καὶ μαθόντες παρὰ τ Ιωνίτων, τ τρόπον· ὀργιζόντες, ἐπεκάλεῖ αὐτὸν, Δραπέτην· διότι τοιάυτα ἀγαθὰ συμβάντος αὐτῷ ἐν τῇ αὐτῆς χώρᾳ, καὶ ἐκφυγόνῖ τὴν τοιαύτην ἀπειλὴν, στραφεὶς, καὶ περσεχηκὼς, καὶ ἀνυμνήσας τὰ θεῖα, καὶ εὐχαριςῶν ἀφ' ὑπέδειξε τοῖς Ιωνίταις τὸ ἱερὸν τ Εςίας· ἀλλὰ δραπετεύσας τ λογισμὸν, ἀντ' εὐχαριςίας, ἀποστρεφόμῦ, τῷ δακτύλῳ τ χειρὸς αὐτῦ ὑπέδειξε τὸ ἱερὸν, καὶ τὸ ὄρ, ὅπου τῆς ἀνημέρου μανίης ἀπαλλαγείς, ἐσώθη. Ηπς σήλη τ Ορέσυ, ὁ Δραπέτης, καλεῖται παρὰ τοῖς Ανποχεῦσιν, ἕως τ παρόντ· πρὸ γὰ μικρῦ τῆς πόλεως ὄςιν ὁ αὐτὸς ἀνδριὰς τῦ Ορέσυ. Ταῦτα δὲ ὁ σοφὸς Δομνῖν συνεγράψατο.

Εν τοῖς χρόνοις δὲ τοῖς μτ' τὴν ἅλωσιν Τροίας, παρ' Ελλησιν ἐθαυμάζετο περτ Θέμις ἐνόμαπ· ἐξηῦρε γὰ ἔδη τραγικὰς μελῳδίας, καὶ ἐξέθετο περτ δράματα. Καὶ μτ' τοῦτο, Μίνως· καὶ μτ' Μίνωα, Αὐλέας τραγικὰς [2] χορὰς δραμάτων συνεγράψατο. Καὶ λοιπὸν τ μτ' ταῦτα χρόνον, ἐξ

sus est. Ibi vero tradita in uxorem Pyladi sorore Electra, Mycenis ipse ad mortem usque imperabat. Syri autem Orestis statuam advertentes, causamque ab Jonitis edocti; Indigne ab eo ferentes, *Fugitivum*, vocitabant; eo quod, qui tantum beneficium in terra illorum affectus fuerat, ejusmodi malis ereptus, non Deo gratias agens, acceptum illud Numini retulisset; nec redire dignatus, Vestæ templum Jonitis attentior commonstrasset: sed quam recolere semper debuit, rei memoriam turpiter aversatus, Montem, templumque, ubi efferatam suam insaniam deposuerat, digito tantum à tergo monstrasset. Statua vero Orestis ista, non procul ab urbe posita, *Drapetes* sive, Fugitivus, ab Antiochenis ad hunc usque diem appellatur: uti hæc sapiens Domninus conscripta reliquit.

Secutis vero post Trojam captam temporibus, apud Græcos floruit Themis quidam; qui de Cantilenis Tragicis, & Dramatibus inveniendis, primus magnam sibi nominis gloriam comparavit. Illum sequebatur Minos, hunc Auleas; qui Tragicos quoque Fabularum Choros conscripsit. Posterius demum Euripides,

1. περσεχηκότες τὸ χῆμα] hoc locutionis genus occurrit supra, p. 102.

2. χορὰς δραμμάτων] Scr. δραμάτων.

in plurima ab his ſcripta incidens, & ipſe etiam Tragœdiis operam dedit.

Iſraeli autem imperavit David, Ieſſe filius, annos XL, cum 11 menſibus. Urbem hic quæ Salem imprimis, deinceps vero Jebus dicta eſt, inſtauratam, Hieroſolymas nominavit.

Cæterum ab Adamo, ad Davidem, interceſſerunt anni MMMMDCCLV.

Poſt Davidem regnavit filius ejus Salomon, annos XL. Primus hic Judæis templum, cujuſmodi aliquid necdum habuerant, extruxit; defixis inibi Cherubinis, & Seraphinis æreis. Extruxit etiam in finibus Judææ urbem, quam *Palmiram* appellavit; nimirum quod locus iſte Goliatho fatalis olim fuiſſet, quem pater ejus ibi proſtraverat. Ab Adamo igitur, ad Salomonem anni ſunt MMMMDCCXCV.

Salomoni in regno ſucceſſit, poſt alios, Achabus; cujus per

αὐτῆς Εὐριπίδης εὑρὼν πολλὰς ἱστορίας δραμάτων, συνεγράψατο.

Καὶ λοιπὸν ἐβασίλευσε Δαβὶδ, ὁ τοῦ Ἰεσσαὶ, ὅτι τῷ Ἰσραὴλ ἔτη τεσσαράκοντα, καὶ μῆνας δύο· ὅστις ἀνενέωσε τὴν προφθὰν πόλιν λεγομένην Σαλὴμ, καὶ μετ' Ἰεβῦν· μετακαλέσας αὐτὴν, Ἱερουσαλήμ.

Εστιν οὖν ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως Δαβὶδ, ἔτη ,ϡνε'.

Μετὰ δὲ Δαβὶδ, ἐβασίλευσε Σολομὼν, υἱὸς Δαβὶδ, ἔτη μ'. Οστις ἔκτισε τὸ ἱερὸν ἐν Ἱεροσολύμοις, πήξας τὰ χερουβὶμ καὶ Σεραφὶμ ἐν αὐτῷ τῷ ναῷ χαλκᾶ· ὃς ἐνήρξατο πρῶτος κλίζειν Ἰουδαίοις ἱερά· οὐκ εἶχον γάρ. Ἔκτισε δὲ καὶ ἐν τῇ λιμίτῳ πόλιν, ἣν ἐκάλεσε Παλμυρὰν, διὰ τὸ πάλαι μοῖραν γεγενῆς τὴν κώμην τῇ Γολιάθ, τῇ φθορᾷ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ φονευθέντι. Εστιν οὖν ἀπὸ Ἀδὰμ ἕως Σολομῶντος, ἔτη ,ϡζε'.

Καὶ μετ' αὐτὸν βασιλείαν Σολομῶντος, ἐβασίλευσεν ἄλλοι· 2 ἐν οἷς ἐβα-

---

1. ἣν ἐκάλεσε Παλμυρὰν] Πάλμυρα, Stephano, noſtroque etiam infra, lib. 18. ubi hæc ipſa repetita ſunt, dicta eſt: verum quam abſurde hîc urbis à Salomone conditæ nominis originem à Græco fonte petit Auctor noſter? Sed nec Goliathum hoc in loco proſtravit David, ſed in Judæ partibus, ab Hieroſolymis haud procul diſſitis. Urbs vero hæc, à Salomone quidem condita eſt, in deſerto Syriæ vicino, à Syria ſuperiore dierum 2. itineris ſpatio, ab Euphrate unius, à Babylone ſex dierum itineris ſpatio diſſita: nomenque à Salamone datum habuit Thadamoram; licet Græcis, Palmira, dicta eſſet, Joſepho teſte Ant. Jud. l. 8. c. 2. ταύτην ἐν τῷ πόλιν οἰκοδομήσας, καὶ τείχεσιν ὀχυρωτάτοις περιβαλὼν, Θαδαμόραν ὀνόμασε, καὶ τοῦτ' ἔτι νῦν καλεῖται παρὰ τοῖς Σύροις· οἱ δὲ Ἕλληνες αὐτὴν Παλμυρὰν προσαγορεύουσι, Palmiram. Hebraice dicitur תדמר *Tadmor* & *Thadmor*, 1 Reg. 9. & 2. Paralip. 8. item תמר, *Tamar*, Ezechiel. 47. Quidam hoc nomine urbem hanc vocatam volunt, quod eo loci Palmeta plurima ſint, uti tradit Hieronymus de Loc. Hebr. תמר, *Tamar* enim *Palmam*, ſignificat.

1b. ἐν οἷς ἐβασίλευσεν Ἀχαὰβ, βασιλεὺς Ἰουδαίων] Ante hoc tempus regnum diviſum fuerat in regnum Juda, & regnum Iſrael: in hoc vero, non in illo Salomonis ſucceſſor erat Achabus.

σίλευσεν

σίλδσεν Αχαὰζ, βασιλδς Ιυδαίων. Επὶ δὲ τ αὐτῦ βασιλείας ἦν ὁ προφήτης Ηλίας ὁ Θεσβίτης ὅσις ἀνελήφθη.

Εβασίλδυ δὲ κ ἕτεροι, ἕως Εζεκίυ· ἐν οἷς χρόνοις ἤκμαζεν ὁ σοφὸς Ομηρ ὁ ποιητὴς, ὁ συγγραφάμυος τ πόλεμον τ Τρώων κ Δαναῶν.

Εστιν δὲ ἀπὸ Αδὰμ, ἕως Εζεκίυ, βασιλέως Ιυδαίων, ἔτη ,εσξς'. Ην δὲ τότε, ὅτι Εζεκίυ, προφήτης π τ Ιυδαίων, Ησαΐας.

'Εγένετο δ ἐν τ τεσσαρεσκαιδε-
'κάτῳ ἔτει τῆς βασιλείας τ αὐτῦ
'Εζεκίυ, βασιλέως Ιυδαίων, ἀνέβη
'Σενναχηρεὶμ, βασιλδς Ασσυρίων,
'ὅτι τὰς πόλεις τῆς Ιουδαίας τὰς
'ὀχυράς· κ ἔλαβεν αὐτάς. Καὶ ἀ-
'πέστλε βασιλδς Ασσυρίων Ραψά-
'κλω, ἐκ Λάχεις, εἰς Ιερυσαλὴμ,
'πρὸς βασιλέα Εζεκίαν, μ δυνά-
'μεως πολλῆς. κ ἔστη ἐν τ ὑδρα-
'γωγῷ τῆς κολυμβήθρας τῆς ἄνω,
'ἐν τῇ ὁδῷ τ ἀγρ τ κναφέως.
'Καὶ ἐξῆλθε πρὸς αὐτὸν Ελιακεὶμ,
'ὁ τ Χελκίυ, ὁ οἰκονόμ, κὴ
'Σομνᾶς ὁ γραμματεὺς, κ Ιωὰς,
'ὁ τ Ασὰφ, ὁ ὑπομνηματογρά-
'φ· κὴ εἶπεν αὐτοῖς Ραψάκης·
'Εἴπατε Εζεκίᾳ, τάδε λέγει ὁ βα-
'σιλδς Ασσυρίων. Τίνι πεποιθὼς
'εἶ; μὴ ἐν βελῇ, ἢ ἐν λόγοις
'χειλέων σ παράταξις γίνεται; Καὶ
'ὅτι τὴν ῥάβδον τὴν καλαμίνην τὴν
'τεθλασμένην ταύτην ἐπ' Αἴγυπτον·
'ὃς ἐὰν ἐπ' αὐτὴν ὀπισθεισχθῇ,
'εἰσελδσεται εἰς τὴν χεῖρα αὐτῦ.

imperium floruit Elias Thisbites Propheta; qui & in cœlum assumptus est.

Achabo succedebant reges alii, ad Ezechiam usque: quo tempore claruit Homerus poëta, bellorum inter Trojanos, Græcosque conscriptor.

Ab Adamo autem ad Ezechiam, anni numerantur MMMMMCCLXVI. Ezechiæ temporibus, apud Judæos prophetavit Isaias quidam.

Et factum est in decimo & quarto anno regnantis Ezechiæ, ascendit Senacherim, rex Assyriorum, super civitates Judææ munitas, & cepit eas. Et misit rex Assyriorum Rabsacen, de Laches, in Hierusalem, & regem Ezechiam, cum vi magna. Et stetit in aquæductu piscinæ superioris, in via agri fullonis. Et egressus est ad eum Eliachim, filius Chelciæ, œconomus; & Somnas, scriba; & Joas, filius Asaph, à commentariis. Et dixit eis Rabsaces: dicite Ezechiæ; Hæc dicit Rex Assyriorum. in quo fiduciam ponis? Numquid in consilio, & sermonibus labiorum prælium fit? & nunc super quem confidisti? nempe super virgam arundineam confractam illam, super Ægyptum: quæ, si inniratur aliquis super eam, intrabit in manum ejus. Sic est Pharaoh, rex Ægypti, & omnes qui confidunt in eo.

Sin

Sin autem dicitis, ſuper Dominum Deum noſtrum confidimus: nunc admiſcemini Domino meo, regi Aſſyriorum; & dabit vobis duo millia equorum, ſi poteritis præbere aſcenſores ſuper eos. Et quomodo poteſtis aſpicere in faciem unius Toparchæ? Servi ſunt, qui confiderunt in Ægyptiis, in equum, & aſcenſorem. Et nunc, num ſine Domino aſcendimus ſuper regionem hanc, ad oppugnandam eam? Et dixit ad eum Eliacim, & Somnas, & Joas: Loquere ad ſervos tuos Syriace; intelligimus enim nos: & ne loquaris ad nos Judaice: & ut quid loqueris in aures hominum ſuper murum? Et dixit ad eos Rabſaces: Numquid ad Dominum veſtrum, vel ad vos miſit me Dominus meus, loqui verba hæc? nonne ad homines, qui ſedent ſuper murum, ut[ne] comedant ſtercus,& bibant urinam vobiſcum: & ſtetit Rabſaces, & exclamavit voce magna Judaice, & dixit. Audite verba magni regis Aſſyriorum. Non ſeducat vos Ezechias; quia eruet vos Deus, & non tradetur civitas hæc in manus regis Aſſyriorum. Nolite audire Ezechiam: Hæc

c 1 Οὗτός ὅτι Φαραὼ βασιλεὺς Αἰγύ-
c πτου, καὶ πάντες οἱ πεποιθότες ἐπ'
c αὐτῷ. Εἰ δὲ λέγετε· ὅτι Κύριον
c τὸν Θεὸν ἡμῶν πεποίθαμεν· νυνὶ
c μίχθητε τῷ κυρίῳ μου, τῷ
c βασιλεῖ Ασσυρίων· καὶ δώσει ὑμῖν
c δισχιλίους ἵππους, εἰ δυνήσεσθε ἀνα-
c βάτας ἐπ' αὐτοὺς δοῦναι. Καὶ πῶς
c δυνήσεσθε ἀποβλέψαι εἰς πρόσωπον
c τοπάρχου ἑνός; οἰκέται εἰσὶν, οἳ
c πεποιθότες ἐπ' Αἴγυπτον, εἰς ἵπ-
c πον καὶ ἀναβάτην. Καὶ νῦν μὴ
c ἄνευ Κυρίου ὑμῶν ἀνέβημεν ὅτι τὴν
c χώραν ταύτην, πολεμῆσαι αὐτήν;
c Καὶ εἶπεν πρὸς αὐτὸν Ελιακείμ, ὁ
c τοῦ Χελκίου, καὶ Σομνᾶς, ὁ γραμμα-
c τεὺς, καὶ Ιωάς· Λάλησον πρὸς τοὺς
c παῖδάς σου Συριστί· καὶ ἵνα τί λα-
c λεῖτε εἰς τὰ ὦτα τῶν ἀνθρώπων
c τῶν ὄντων τοῦ τείχους; Καὶ εἶπε Ραψά-
c κης πρὸς αὐτούς· Μὴ πρὸς κύριον
c ὑμῶν, ἢ πρὸς ὑμᾶς ἀπέσταλκέ με ὁ
c κύριός μου, λαλῆσαι τοὺς λόγους τού-
c τους; οὐχὶ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους,
c τοὺς καθημένους ὅπου τοῦ τείχους· 2 ἵνα
c [μὴ] φάγωσι κόπρον, καὶ πίωσιν
c οὖρον 3 μεθ' ὑμῶν ἅμα; Καὶ ἔστη Ρα-
c ψάκης, καὶ ἐβόησε φωνῇ μεγάλῃ Ιου-
c δαϊστί, καὶ εἶπεν· ἀκούσατε τοὺς λό-
c γους τοῦ μεγάλου βασιλέως Ασσυρίων.
c Τάδε λέγει ὁ βασιλεύς. Μὴ ἀπα-
c τάτω ὑμᾶς Θεὸς, καὶ οὐ μὴ παρα-
δοθῇ ἡ πόλις αὕτη εἰς χεῖρας βασιλέως Ασσυρίων. Μὴ ἀκούετε Εζεκίου·

---

1. ὅτος ἐστι Φαραὼ] Scr. οὕτως habet ſeptuag.

2. ἵνα μὴ φάγωσι] μὴ particula non habetur in textu ſacro.

3. μεθ' ὑμῶν ἅμα] Scr. ἅμα.

τάδε

τάδε λέγει ὁ βασιλεὺς Ασσυρίων· 1 βουλεύσασθε εὐλογηθῆναι· ἐκπορεύεσθε πρός με, καὶ 2 φάγεται ἕκαστος τὴν ἄμπελον αὐτοῦ, καὶ τὰ σῦκα αὐτοῦ. καὶ πίεσθε ὕδωρ ἐκ τοῦ λάκκου ὑμῶν, 3 ἕως ἂν ἔλθω, καὶ λάβω ὑμᾶς εἰς γῆν, ὡς ἡ γῆ ὑμῶν, γῆ σίτου, καὶ οἴνου, καὶ ἄρτου, καὶ ἀμπέλων. Μὴ οὖν ὑμᾶς ἀπατάτω Εζεκίας, λέγων· ὁ Θεὸς ὑμᾶς ῥύσεται. Μὴ ἐῤῥύσαντο οἱ θεοὶ τῆς ἐθνῶν ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ χώραν ἐκ χειρὸς βασιλέως Ασσυρίων; Ποῦ ἐστιν ὁ θεὸς Αἰθαμ, καὶ Αρφάδ; καὶ ποῦ ἐστιν ὁ θεὸς Σεπφαρωθείμ; μὴ ἐξωλόθη Σαμάρεια ῥυσθῆναι ἐκ τῆς χειρός μου; τίς τῶν θεῶν πάντων τῶν ἐθνῶν τούτων ἐῤῥύσατο τὴν ἑαυτοῦ γῆν ἐκ τῆς χειρός μου; ὅτι λέγει· Ῥύσεταί σε Κύριος ὁ Θεὸς Ισραὴλ ἐκ χειρός μου.

Καὶ ἐσιώπησε, καὶ οὐδεὶς ἀπεκρίθη αὐτῷ, διὰ τὸ πεπρᾶξαι τὸν βασιλέα, μηδένα ἀποκριθῆναι αὐτῷ. Καὶ εἰσῆλθεν Ελιακείμ ὁ τοῦ Χελκίου, ὁ οἰκονόμος, καὶ Σομνᾶς ὁ γραμματεύς, καὶ Ιοὰς ὁ τοῦ Ασὰφ, ὁ ὑπομνηματογράφος πρὸς Εζεκίαν, ἐξεσμένοι τοὺς χιτῶνας, καὶ ἀπήγγειλαν αὐτῷ τοὺς λόγους Ραψάκου. Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ἀκοῦσαι τὸν βασιλέα Εζεκίαν, ἔρρηξε τὰ ἱμάτια, καὶ σάκκον περιεβάλετο, καὶ ἀνέβη εἰς

dicit rex Aſſyriorum: conſultate, ut fœlices ſitis: egredimini ad me, & comedite quiſque vitem ſuam, & ficus ſuas: & bibite aquam de ciſterna veſtra; quoadusque veniam, & ducam vos in terram, quæ eſt ſicut terra veſtra, terra frumenti, & vini, & panis, & vitium. Ne ſeducat igitur vos Ezechias, dicens: Deus liberabit vos. Numquid liberaverunt Dii gentium unuſquiſque regionem ſuam, de manu regis Aſſyriorum? Ubi eſt Deus Ætham, & Arphad? & ubi eſt Deus Sepharothim? Nunquid erui potuit Samaria de manu mea? Quis eſt ex omnibus Diis gentium iſtarum, qui eruerit terram ſuam de manu mea? Quia dicit: liberabit te Dominus Deus Iſrael de manu mea.

Et ſiluerunt, & nemo reſpondit ei: quia mandaverat Rex, neminem ei reſpondere. Et ingreſſus eſt Eliacim, filius Chelciæ, œconomus, & Somnas, & Joas, filius Aſaph, à commentariis, ad Ezechiam, ſciſſis tunicis; & nunciaverunt ei verba Rabſacis. Et factum eſt, cum audiſſet rex Ezechias, ſcidit veſtimenta, & obvolutus eſt ſacco, & aſcendit in templum Domini. Et miſit

1. βουλεύσασθε εὐλογηθῆναι] forte, βουλεύσατε Septuag. leg. ποιήσατε μετ' ἐμοῦ εὐλογίαν.

2. καὶ φάγεται] Scr. φάγητε.

3. ἕως ἂν ἔλθω] Scr. ἔλθω.

Eliachim, œconomum; & Somnam, ſcribam; & ſeniores ſacerdotum, ſaccis indutos, ad Eſaiam, filium Amos, Prophetam. Et dixerunt ei: Hæc dicit Ezechias: Dies tribulationis, & vinculi, & correptionis, & iræ, hodierna dies: quia venit dolor parturienti; virtutem autem non habet pariendi. Exaudiat Dominus Deus tuus verba Rabſacis, quæ miſit rex Aſſyriorum, ad exprobrandum Deum vivèntem, & ad exprobrandum ſermonibus, quos audivit Dominus Deus tuus. Et orabis Dominum Deum tuum, pro derelictis his. Et venerunt ſervi regis ad Iſaiam: & dixit eis Iſaias; ſic dicetis ad Dominum veſtrum: hæc dicit Dominus: ne timeas à verbis quæ audiſti, quibus exprobraverunt me legati regis Aſſyriorum. Ecce ego immitto in eum ſpiritum: & audiens nuncium, revertetur in regionem ſuam; & cadet gladio in terra ſua. Et revertit Rabſaces, & invenit regem Aſſyriorum oppugnantem regem Lomnam. Et audivit rex Aſſyriorum, quod egreſſus eſt Thara, rex Æthiopum, ad oppugnandum eum. Et audiens, miſit in occurſum ei Rabſacem, cum copiis multis: & manens ipſe,

τὸν ναὸν τ̃ Κυρίυ· καὶ ἀπέστειλεν Ελιακεὶμ τὸν οἰκονόμον, καὶ Σομνᾶν τὸν γραμματέα, καὶ τὺς πρεσβυτέρους τ̃ ἱερέων, πεπεβλημμένους σάκκυς, πρὸς Ησαΐαν, τὸν τ̃ Αμὼς, τὸν προφήτην, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Τάδε λέγει Εζεκίας· ι ἡμέρα θλίψεως, δεσμ̃, καὶ ἐλεγμ̃, καὶ ὀργ̃ς, ἡ σήμερον ἡμέρα. ὅτι ἥκει ἡ ὠδὶν τ̃ πικύσῃ. ἰσχὺς δ̃ οὐκ ἔχει τ̃ τεκεῖν. Εἰσακούσῃ Κύριος ὁ Θεός συ τὺς λόγυς Ραψάκυ, ὃς ἀπέστειλε, βασιλ̃ς Ασυρίων ὀνειδίζειν Θεὸν ζῶντα, καὶ ὀνειδίζειν λόγοις, οἷς ἤκυσε Κύριος ὁ Θεός συ. Καὶ δεηθήσῃ πρὸς Κύριον τ̃ Θεόν συ περὶ τ̃ καταλελειμμένων τύτων. Καὶ ἦλθον οἱ παῖδες τ̃ βασιλέως πρὸς Ησαΐαν· καὶ εἶπεν αὐτοῖς Ησαΐας· ὅτως ἐρεῖτε πρὸς τ̃ κύριον ὑμῶν· τάδε λέγει Κύριος· Μὴ φοβηθ̃ς ἀπὸ τ̃ λόγων, ὧν ἤκυσας, ὃς ὠνείδισάν με οἱ πρέσβεις βασιλέως Ασυρίων. Καὶ ἰδὺ, ἐγὼ ἐμβαλῶ εἰς αὐτὸν πνεῦμα, καὶ ἀκύσας ἀγγελίαν, ἀποστραφήσεται εἰς τ̃ χώραν αὐτ̃, καὶ πεσεῖται μαχαίρᾳ ἐν τ̃ γ̃ αὐτ̃. Καὶ ἀπέστρεψε Ραψάκης, καὶ κατέλαβε τ̃ βασιλέα Ασυρίων, πολιορκ̃ντα βασιλέα Λομνᾶ. Καὶ ἤκυσε βασιλεὺς Ασυρίων, ὅτι ἐξ̃λθε Θάρα, βασιλ̃ς Αἰθιόπων, πολιορκ̃σαι αὐτόν. Καὶ ἀκύσας, ἀπέστειλεν εἰς ἀπάντησιν αὐτ̃ τ̃ Ραψάκῃ, μ̃ δυνάμεως πολλ̃ς· καὶ αὐτὸς μείνας, ἀπέ-

---

1. ἡμέρα θλίψεως, δεσμ̃ &c.] Septuag. ἡμέρα θλίψεως, καὶ ἐλεγμ̃, καὶ παροργισμ̃ ἡ ἡμέρα ταύτη.

στειλεν

ἐστειλεν ἀγγέλους πρὸς Ἐζεκίαν, λέγων· ὅτως ἐρεῖτε Ἐζεκίᾳ, βασιλεῖ τῆς Ἰουδαίας· Μὴ σε ἀπατάτω ὁ Θεός σου, ἐφ' ᾧ πεποιθὼς εἶ ἐπ' αὐτῷ, λέγων· οὐ μὴ παραδοθῇ Ἱερουσαλὴμ εἰς χεῖρας βασιλέως Ἀσσυρίων. Η οὐκ ἤκουσας, ἃ ἐποίησε βασιλεῖς Ἀσσυρίων πάσῃ τῇ γῇ; καὶ μὴ ἐῤῥύσαντο αὐτοὺς οἱ θεοὶ τῶν ἐθνῶν. οὐχὶ οἱ πατέρες μου ἀπώλεσε τούς τε Γωζὰν καὶ Χαρὰν, καὶ Ραφεῖς, οἳ εἰσιν ἐν χώρᾳ Θαιμάν; Ποῦ εἰσιν οἱ βασιλεῖς Αἰμὰρ, καὶ Αρφὰδ, καὶ πόλεως Σεπφαρείμ.

Καὶ ἔλαβεν Ἐζεκίας τὸ βιβλίον παρὰ τῶν ἀγγέλων, καὶ ἀνέγνω αὐτὸ ἐναντίον Κυρίου· καὶ προσηύξατο πρὸς Κύριον Ἐζεκίας, λέγων· Ὁ Θεὸς Ισραὴλ, ὁ καθήμενος ἐπὶ τῶν Χερουβὶμ, ὅτι σὺ Θεὸς μόνος εἶ βασιλεὺς τῆς οἰκουμένης, ὁ ποιήσας τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν γῆν· εἰσάκουσον Κύριε, ὄφθαλμον Κύριε, καὶ ἴδε τοὺς λόγους, οὓς ἀπέστειλε Σενναχηρείμ, ὀνειδίζων Θεὸν ζῶντα· Επ' ἀληθείας γὰρ ἐρήμωσε βασιλεῖς Ασσυρίων τὴν οἰκουμένην ὅλην, καὶ τὰς χώρας αὐτῶν· καὶ ἔβαλον τὰ εἴδωλα αὐτῶν εἰς τὸ πῦρ· οὐ γὰρ θεοὶ ἦσαν, ἀλλ' ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων, ξύλα καὶ λίθοι· καὶ ἀπώλεσε αὐτούς. Καὶ νῦν Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, σῶσον ἡμᾶς ἐκ χειρὸς αὐτῶν, ἵνα γνῷ πᾶσα βασιλεία τῆς γῆς ὅτι σὺ εἶ Θεὸς μόνος.

misit nuncios ad Ezechiam, dicens: Sic dicetis Ezechiæ regi Judææ: Non te decipiat Deus tuus, in quo confidisti in eo, dicens; Non tradetur Jerusalem in manus regis Assyriorum. Aut non audivisti, quæ fecerunt Reges Assyriorum omni terræ? & non liberaverunt eos Dii gentium. An non patres mei disperdiderunt Gozam, & Charam, & Raphes, quæ sunt in regione, Thæman? Ubi sunt reges Æmar, & Arphad, & civitatis Seppharim?

Et accepit Ezechias libellum à nunciis, & legit eum ante Dominum. Et oravit Ezechias ad Dominum, dicens. O Deus Israel, qui sedes super Cherubim: quia tu Deus solus es rex orbis terrarum, qui cœlum fecisti, & terram. Exaudi Domine, inspice Domine verba, quæ misit Sennacherim, ad exprobrandum Deum viventem. In veritate enim desolaverunt reges Assyriorum orbem terræ totum, & regiones ejus: & injecerunt idola eorum in ignem. Non enim Dii erant, sed opera manuum humanarum, ligna, & lapides; & disperdiderunt eos. Et nunc Domine Deus noster, salva nos de manu eorum; & cognoscat omne regnum terræ, quia tu es Deus solus.

1. ἐρήμωσαν βασιλεῖς] Scr. ἠρήμωσαν.

Et miſſus eſt Eſaias, filius Amos, ad Ezechiam: & dixit ei. Hæc dicit Dominus, Deus Iſrael: Audivi quæ oraſti ad me, de Sennacherim, rege Aſſyriorum. Sic dicit Dominus, de rege Aſſyriorum. Non ingredietur in urbem hanc, neque jaciet in eam ſagittam, neque ſcutum ei opponet, neque eam vallo circumdabit: ſed via, qua venit, in ea revertetur. Quia hæc dicit Dominus: protegam urbem hanc, ad ſalvandam eam, propter me, & propter Davidem, ſervum meum.

Et egreſſus eſt Angelus Domini per noctem, & occidit de caſtris Aſſyriorum CLXXXV millia. Et ſurgentes mane, invenerunt omnia corpora mortua. Et Rex Aſſyriorum reverſus, abiit, & habitavit in Nineve: & cum ipſe adorabat in domo Sarach, Dei ſui Patrii, Adramelech, & Sarſar, filii ejus percuſſerunt eum gladiis: ipſi autem ſalvi evaſerunt in Armeniam. Et regnavit Aſſyriis alter filius ejus, Nachordan.

Ezechiam excepit in regno Judæorum Manaſſes, qui regnavit annos LV. Ab Adamo igitur, ad Manaſſem uſque, anni ſunt MMMMMCCCXXI.

Per id autem tempus Rho-

Καὶ ἀπεστάλη Ησαΐας, ὁ υἱὸς Αμὼς, πρὸς Εζεκίαν, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Τάδε λέγει Κύριος ὁ Θεὸς Ισραήλ· ἤκουσα, ἃ προσηύξω πρός με, περὶ Σενναχηρείμ βασιλέως Ασυρίων· οὕτως λέγει Κύριος ὅτι βασιλέα Ασυρίων· οὐ μὴ εἰσέλθῃ εἰς τὴν πόλιν ταύτην, οὐδὲ μὴ βάλῃ ἐπ' αὐτὴν βέλος, οὐδὲ μὴ στήσῃ [1]ἐπ' αὐτὴν θυραιὸν, οὐδὲ μὴ κυκλώσῃ ἐπ' αὐτὴν χάρακα· ἀλλὰ τῇ ὁδῷ ᾗ ἦλθεν, ἐν αὐτῇ ἀποστραφήσεται· ὅτι τάδε λέγει Κύριος· ὑπερασπιῶ τῆς πόλεως ταύτης, τοῦ σῶσαι αὐτὴν, δι' ἐμὲ, καὶ διὰ Δαβὶδ, τὸν παῖδά μου.

Καὶ ἐξῆλθεν ἄγγελος Κυρίου νυκτὸς, καὶ ἀνεῖλεν ἐκ τῆς παρεμβολῆς τῶν Ασυρίων ρπε΄ χιλιάδας. Καὶ ἀναστάντες τὸ πρωΐ, εὗρον πάντα τὰ σώματα νεκρά· καὶ ἀποστρέψας ἀπῆλθεν ὁ βασιλεὺς Ασυρίων, καὶ ᾤκησε τὴν Νινευή· καὶ ἐν τῷ αὐτὸν προσκυνεῖν ἐν οἴκῳ [2]Σαρὰχ τοῦ πατριάρχου, Αδραμέλεχ, καὶ Σαρσὰρ, οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, ἐπάταξαν αὐτὸν μαχαίραις· αὐτοὶ δὲ διεσώθησαν εἰς Αρμηνίαν. Καὶ ἐβασίλευσε Ναχορδὰν, ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἄλλος, Ασυρίων.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Εζεκίου, ἐβασίλευσε τοῦ Ιουδαίων Μανασσῆς, ἔτη νε΄. εἰσὶν οὖν τὰ πάντα ἀπὸ Αδὰμ, ἕως Μανασσῆ, ἔτη ϛτκα΄.

Ἐν τοῖς ἔτεσι δὲ τούτοις οἱ Ρω-

---

1. ἐπ' αὐτὴν θυραιὸν] Scr. θυρεόν.

2. Σαρὰχ τῶν πατριάρχων] Scr. τὸν πάτριαρχον, habet Chron. Alexandrinum. Septuag. ἐν οἴκῳ Νεσεραχ θεοῦ αὐτοῦ.

Rho-

δλοι, (ὡς μηδενὶ ὑποταγήτες ἐν πολέμοις, ἀλλ' αὐτονομῦντες, καὶ θαλασσοκρατῦντες,) εὐχαρίστως φερόμενοι, ἀνέστησ ἐν τῇ αὐτῇ νήσῳ [1] σήλῃ χαλκῇ τῷ ἡλίῳ μεγάλῃ πάνυ. [2] ἤντινα ἐκάλεσ Κολοσσὸν, ὡς φοβερὸν θέαμα, καὶ ἐκ τούτου ἑαυτὸς ἐκάλεσε Κολοσσαεῖς.

dii, (nullius in poteſtatem redacti, ſed ſui juris, & Maris Domini,) tantæ fœlicitatis in gratiam, ſtatuam in inſula ſua ex ære ingentem Soli poſuerunt: quam, quod ſtupendæ eſſet magnitudinis, *Coloſſum* dixere; exinde etiam ſeipſo, Coloſſenſem denominantes.

Μετὰ δὲ Μανασσῆ, [3] ἐβασίλευσε τῆς Ιουδαίας Ελιακεὶμ, καὶ Ιωακεὶμ, ἀδελφοὶ αὐτοῦ, ἔτη μδ'. Γίνεται οὖν ἀπὸ Ἀδὰμ τὰ πάντα ἔτη ,ϛτξε'.

Poſt Manaſſem; Judæorum regnum tenuerunt fratres ejus, Eliakim, & Joakim, per annos XLIIII. Ab Adamo igitur in totum numerantur anni MMMMMCCCLXV.

---

1. σήλῃ χαλκῇ τῷ ἡλίῳ] σήλη, pro ſtatua, frequenter occurrit apud recentiores: apud noſtrum vero exemplis hujuſmodi nihil uſitatius. Inter alios vero Jo. Tzetzes, de Alexandri ſtatua à Lyſippo facta, verba faciens, hæc habet, Chil. 8. Hiſt. 200.

Καὶ γὰρ καὶ ὠλιγοπῆχυν ἐποίησεν ἐκεῖνον,
Δοκοῦντα βλέπειν ὡραῖον, ἐπὶ πᾶν ἡκεβωμφόως,
Οποῖος ἦν Αλέξανδρος ὁ Μακεδὼν ἐκεῖνος,
Ωστε δοκεῖν τοὺς βλέποντας, Αλέξανδρον, ὁ σήλων.

2. ἤντινα ἐκάλεσαν Κολόσσον ὡς φοβερὸν θέαμα] Κολοσσοὶ ſtatuæ ſunt prægrandes, atque inuſitatæ, ſtupendæque magnitudinis, teſte Heſychio. Κολοσσοὶ, ἀγάλματα ὑπερμεγέθη. Erat autem Coloſſus iſte 70. Cubitorum altitudine, uti teſtatur Philo Byzantius de 7. Orb. Spectacul. Ἐν ταύτῃ Κολοσσός ἐστι πηχέων ἑβδομήκοντα διασκευασμένος εἰς Ηλιον: licet de cubitorum numero non convenit inter Auctores: de quo vide Leon. Allatii in Philon. Not. ubi obiter notandum, injuſte ab Allatio vapulare Dalecampium, eo quod, *Septuaginta cubitorum*, &c, *pedum ſeptem, & quinque*, idem eſſe aſſerere auſus ſit. Licet enim pedes CV. nec cubitorum Geometricorum (ſi tamen Cubitus iſte locum uſpiam, præterquam apud Origenem, habuerit:) nec regiorum, nec communium; Cubitorum tamen Minorum, ſive Seſquipedalium, (qui etiam Herodoto communis eſt) numerum exactiſſime implent. Herodot. l. 2 ἑξαπόδου μὲν τῆς ὀργυιῆς μετρεομένης, καὶ πεντεκαπήχεος τῶν ποδῶν μὲν τεσσεράκοντα ἐόντων, τὸ δὲ πήχεος, ἑξαπαλαίστου. *Paſſus*, inquit, *menſura ſex pedum, ſive quatuor cubitorum: pedes autem, quatuor palmorum: Cubiti vero ſex palmorum.* Cubitum etiam Seſquipedalem facit Heſychius: Πῆχυς, ὁ εἷς καὶ ἥμισυ πούς.

3. ἐβασίλευσε τῆς Ιουδαίας Ελιακεὶμ, καὶ Ιωακεὶμ, ἀδελφοὶ αὐτοῦ, ἔτη μδ'.] Quam aliena à vero ſunt iſta! Manaſſi enim ſucceſſit fil. ejus Amon, per an. 2. Amoni ſucceſſit fil. ejus Joſias, per an. 31. Joſiæ ſucceſſit fil. ejus Joachaz, per Menſ. 3. poſt quem, à Pharaone Nechaone rex conſtitutus eſt Eliakim, qui & Joakim dictus eſt; Joſiæ vero & hic erat filius: regnavit vero hic annis 11. adeo ut à Manaſſe rege ad ultimum horum annum anni quidem interceſſerint 45. atque hæc forſan Auctoris noſtri mens eſt, infœliciter licet expreſſa: pro ἀδελφοὶ ideo legendum ἀδελφός.

LIBER SEXTUS

De temporibus. regni Assyriorum; & Æneæ, Ascanii Patris.

ΛΟΓΟΣ ΕΚΤΟΣ.

Χρόνων βασιλείας Ασυρίων, καὶ Αἰνείου Ασκανίου.

JOachimo autem regnante, Nabuchodonosor Assyriorum rex, cum exercitu veniens contra Judæos, Hierosolymam cepit, Judæamque omnem: juxta ac à Prophetis Israeli prædictum fuerat. Regem autem ipsum Joachimum, populumque omnem captivos habuit, & in mancipia fecit: omnemque regium apparatum deportavit: nec in posterum populus Israeliticus re-

1 ΕΠΙ ἓν τῆς βασιλείας Ιωακεὶμ βασιλέως, ὁπλισάμενος χῆ Ιουδαίων ἀνῆλθε Ναβουχοδονόσορ, βασιλεὺς Ασυρίων· καὶ παρέλαβε τὴν Ιερουσαλὴμ, καὶ πᾶσαν τὴν γῆν τῆς Ιουδαίας· καθὼς οἱ προφῆται προέλεγον τῷ Ισραήλ. Καὶ ἀπήγαγε τὸν Ιωακεὶμ, βασιλέα τῶν Ιουδαίων, αἰχμάλωτον, καὶ πάντα τὰ βασιλικὰ σκεύη, καὶ πάντας δουλαλώτους ἐποίησε, καὶ ἐκ ἔτι ἐβασίλευσε τὸ

---

1. Ἐπὶ ἓν τῆς βασιλείας Ιωακεὶμ βασιλέως] Joakim iste, qui & Jechonias dictus est, quique Babylonem captivus abductus est Joakimi prioris filius erat. Vide 4. Reg. cap. 24.

Ιουδαίων,

Ιουδαίων, ὅτε Ιερουσαλὴμ, πόλις τῆς Ιουδαίας, ὅτε Σαμάρια. Καὶ λοιπὸν παρεδόθη ἡ βασιλεία τῆς Ιουδαίων εἰς χεῖρας Ασυρίων, καὶ ἐκυρίευσε αὐτῆς. Ἐν ᾧ τῷ πέμπτῳ ἔτει τῆς βασιλείας Ναβυχοδονόσορ, πᾶσα ἡ αἰχμαλωσία τῆς Ιουδαίων ἐγένετο ἐν Βαβυλῶνι· καθὼς Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου ἐχρονογράφησεν.

Ἐν δὲ τοῖς αὐτοῖς χρόνοις οἱ Λυδοὶ ἔλαβον τὰς βασιλείας, ἤτοι τοπαρχίας, δυνάμει, [1] ἀπὸ τῶν πλησίων ὄντων ἄλλων ἐθνῶν. Καὶ ἐβασίλευσε τῶν Λυδῶν [2] πρῶτος ὁ Ardeus, ἔτη λς'. ὅστις καὶ ὑπέταξε τὰ πλησίον ἔθνη, καὶ βασίλεια, καὶ διῆγεν ἐν ὑπερηφανίᾳ.

Μετὰ ᾧ τὴν βασιλείαν Ναβυχοδονόσορ, βασιλέως Ασυρίων, ἐβασίλευσε Βαλτάσαρ, ὁ υἱὸς αὐτοῦ· ὅστις εἰς τὰ ἱερατικὰ σκεύη τῆς Ιουδαίων ὑπηρετεῖτο· ἐκέρνα ᾧ καὶ ταῖς παλλακαῖς αὐτοῦ εἰς αὐτὰ, καὶ πᾶσι τοῖς συνεδίοις αὐτῷ, ἐμυβρίζων αὐτά. Καὶ ἐν τῷ ἀνακεῖσθαι αὐτὸν ἐν ὑπονοίᾳ, καὶ δειπνεῖν, ἰδοὺ ἔνθα ἀνέκειτο, ἐν τῷ κατέναντι τοίχῳ τοῦ παλατίου, ἐξαίφνης 3 ἀσφάλαλον χειρὸς ἀνθρώπου ἐφάνη γράφουσα ἐπὶ τοῦ τοίχου.

gem ſibi amplius habuit, aut Samariæ, aut Hieroſolymis regnantem. Sed imperium gentis Judaicæ Aſſyriis delatum, deinceps penes eos remanſit. Accidit autem Captivitas illa univerſalis Babylonica, ad quintum annum Nabuchodonoſoris: uti Euſebius Pamphili in Chronico ſuo tradidit.

Circa hæc tempora Lydi, vicinis gentibus armis ſubactis, dominari cœperunt. Lydorum rex primus Ardeus fuit; qui xxxvi annos regnavit. Subegit hic ditiones undique adjacentes, atque regna: atque inde elatior factus, in ſummo faſtu vitam egit.

Nabuchodonoſoro autem ſucceſſit, in regno Aſſyriorum, filius ejus, Baltaſar: qui Judæorum vaſa ſacra menſæ ſuæ in miniſterium adhibuit: Quibus etiam, per ludibrium, miſceri juſſit vinum concubinis ſuis, & convivis omnibus. Interim vero dum Rex Genio ſuo cum omni inſolentia indulgeret; ecce articulus manus humanæ, ex oppoſito cœnaculi pariete ſubito

1. ἀπὸ τῶν πλησίων ὄντων] Scr. τῶν πλησίον ὄντων.

2. πρῶτος ὁ Ardeus] Ardeus, hic Euſebio dictus eſt.

3. ἀσφάλαλον χειρὸς ἀνθρώπου] ita etiam ex ſeptuag. verſione, Cedren. διὰ τοῦτο ἀπεστάλη ἀσφάλαλος χειρὸς &c. Chron. Alex. καὶ ὁ βασιλεὺς ἐθεώρει τὸς ἀσφαλάλους τῆς χειρός. Conſtant. Manaſſ.

Ἀσφάλαλον ἔωρακε γράφοντα πρὸς τῷ τοίχῳ.

apud quos omnes ------ ἀσφάλαλος improprie ſumitur, pro manus digito, ſeu articulo: apud Anatomicos enim Spinæ vertebram, ſive ſpondylum ſignificat: pro Talo etiam quandoque ponitur, teſte Heſychio: Ἀσφάλαλον, τὸν σφόνδυλον, καὶ τὸ ὑπωκάτω τοῦ σκέλους. Jul. Pollux, lib. 2. c. 4. ἀσφαλάλους Talos interiores eſſe teſtatur: οἱ δὲ ἀσφάλαλοι, οὐ τὰ σφυρὰ, ἀλλὰ τὰ ἔνδοθεν κρυπτόμενα ὑπὸ τῶν σφυρῶν.

emer-

emergens ſcribebat: *Mane, Thecel, Phares.* Scripſit hæc manus articulus, & evanuit. Baltaſar autem, perlecta ſcriptura, vocavit ad ſe Incantatores, Magos, Aſtrologos, & Somniorum interpretes, qui in Babylone fuerunt, omnes: & quæſivit ab iis: Quidnam ſibi vellet Digitus viſus; aut quale haberet ab illo ſcriptum interpretamentum? Cæterum nemo iſta interpretari potuit. Rex autem certior factus, Danielem quendam, ex captivis Hebræorum, ſumma in veneratione apud patrem ſuum fuiſſe, ob interpretationem Somniorum, Danielem accerſit; & edixit ei: Quandoquidem Dei gratia in te eſt, interpretare mihi, quod oculis meis vidi; notumque mihi facito ſcripturæ ſenſum. Daniel vero his auditis, ubi vim Scripturæ hujus percepiſſet, dixit Regi: 'Si modo veniam mihi dabis, 'O Rex, nec iratus eris; ver-'borum ſenſum ego tibi expe-diam. Reſpondens rex, juramento confirmavit, nihil mali eventurum illi ex interpretatione. Tum Regi Daniel; 'Deus (inquit) Cœli, & ter-'ræ, infenſus tibi, regnum 'tuum ad exitum perduxit. Hæc ubi audiſſet Rex, dimittit illum, prædictionis eventum expectaturus. Paucis vero poſt diebus, Darius Medus,

ρὸς ἀνθρώπυ, γεάφοντα, Μανῆ, Θεκὲλ, Φαρές. καὶ ταῦτα γεάψας ὁ ἀσπάγαλος τῆς χειρὸς, ἀφανὴς ἐγέ-νετο. ὁ δὲ Βαλτάσαρ ἀναγνὺς τὰ γεάμματα, ἐκάλεσε πάντας τὺς ἐπαοιδὺς, καὶ μάγυς, καὶ ἀστρονόμυς, καὶ ὀνειροκρίτας τ χώρας αὐτῦ, ἐπε-ρωτῆσ αὐτύς· πίς ὅτιν ἡ δυνάμις αὕτη τῦ ἀσπαγάλυ; ἢ πίς ἡ ἑρμη-νεία τῆς γραφέντων ὑπ' αὐτῦ; καὶ ὐδεὶς ἠδυνήθη ἑρμηνεῦσαι αὐτῷ· καὶ ἀκύσας, ὅτι ὁ αὐτῦ πατὴρ ἐν πολλῇ τιμῇ εἶχε τὸν Δανιὴλ, ὄντα ἐκ τῆς Ἑβραίων αἰχμαλωσίας, ὅστις [1] τὰ ὁράματα αὐτοῦ ἑρμηύων· μετεσείλατο τὸν Δανιὴλ, καὶ λέ-γει αὐτῷ· Ἐπειδὴ χάεις ὅτι Θεῦ ἐστί σοι, ἑρμηύδσόν μοι ὅπερ εἶδον τοῖς ἐμοῖς ὀφθαλμοῖς, καὶ τὴν τῆς γραμμάτων δυάμιν σα-φήνισόν μοι. ὁ δὲ Δανιὴλ ἀκού-σας, καὶ ἑωρακὼς τὴν δυάμιν τῆς γραμμάτων, λέγει αὐτῷ· Μα-κροθύμησον ἐπ' ἐμοὶ βασιλεῦ, καὶ μὴ ὀργισθῇς, καὶ ἑρμηυδσω σοι τὴν τῆς γραμμάτων δυάμιν. Ὁ δὲ ἐπωμόσατο μὴ ποιεῖν αὐτῷ κα-κὸν, ἑρμηυεύοντι. Καὶ λέγει αὐ-τῷ ὁ Δανιήλ. Ὁ Θεὸς τοῦ οὐ-ρανοῦ, καὶ τῆς γῆς ἀγανακτήσας κατά σου, ἐπλήρωσε τὴν βασιλεί-αν σου. καὶ τοῦτο ἀκύσας, ἀπέ-λυσεν αὐτὸν, ἰδεῖν εἰ ἀληθεύει.

---

1. ὁράματα αὐτῦ ἑρμηύδσε] ἠρμηύδσε.

Καὶ

1 Καὶ μεθ' ἡμέρας Δαρεῖος ὁ μῆδος, ὢν ἐτῶν ξ', πυρανήσας ἐπῆλθε, καὶ ἔσφαξεν αὐτὸν, καὶ ἔλαβε τὴν βασιλείαν αὐτῶν.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Δαρείου, ἐβασίλευσε ἕτεροι βασιλεῖς Ασσυρίων, ἕως Ασυάγους. Καὶ λοιπὸν ὁ Ασυάγης ἐβασίλευσε Περσῶν, ὃς ἐπεστράτευσε κατὰ τῶν Λυδῶν, ἀνθ' ὧν μετὰ δυνάμεως πολλῆς· ἐν ᾧ χρόνῳ ὁ ἥλιος ἐξέλειψεν ὅτι πολλὰς ὥρας τῆς ἡμέρας, 2 προειπόντος Θαλοῦ τοῦ φιλοσόφου τὴν ἔκλειψιν τοῦ ἡλίου. Ἐν τοῖς αὐτοῖς χρόνοις 3 Πεισίστρατος πολεμῶν δημαγωγεῖ, τῶν Λυδῶν μὴ ἡττηθέντων τῷ πολέμῳ, ἀλλὰ τοῦ Ασυάγους ἀφ' ἑαυτοῦ ἀναχωρήσαντος. Τότε 4 τοῦτο γνόντες οἱ Πεισαῖοι, δευτέραν ἑορτὴν ἐπετέλεσαν ἀγῶνος, Πυθίῳ εὐχαριστοῦντες τῷ Ηλίῳ, παραπεμψάμενοι ἑαυτοὺς Λυδοῖς, καὶ 5 τῷ κράτει τῆς δυνάμεως αὐτοῦ.

Καὶ λοιπὸν ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα

cum annum ageret ſexageſimum, contra regem arma movit: eoque interfecto, regnum ſibi vendicavit.

Darium autem exceperunt cæteri Aſſyriorum reges uſque ad Aſtiagem qui deinceps Perſis regnavit. Movebat hic bellum contra Lydos, ingenti veniens cum exercitu. Accidit autem eodem tempore ſolis defectio, quæ per multas diei horas duravit; hanc vero Thales Philoſophus prædixerat. Eodem tempore Piſiſtratus ſe belli ducem Lydis præbuit; qui cum Perſis æquo Marte pugnantes, ſaltem non ſunt devicti. Quin & Aſtyages ultro retroceſſit. Quod cum intellexiſſent Piſæi, Solemnitatem illam alteram *Pythii* certaminis, ſolis in honorem, celebrarunt; ſubjicientes ſeſe Lydorum imperio, & poteſtati ejus.

Poſteris deinde temporibus,

---

1. καὶ μεθ' ἡμέρας Δαρεῖος &c.] Imo eadem nocte occiſum fuiſſe Baltazarem, Aſſyriorum regem, teſtatur ſacra Pagina Dan. cap. 5. Sed nec alias cum ſacro textu concordat Auctor noſter, in hac Baltazaris hiſtoria: inter alia vero cum Darius, apud Danielem, LXII. annos natus, regnum obtinuiſſe dicatur, noſter ſexagenarium tantum eum facit.

2. προειπόντος Θαλοῦ τοῦ φιλοσόφου τὴν ἔκλειψιν] De Thalete Eclipſim hanc prædicente, vide Herodotum lib. 1. Cedrenus afferit Thaletem Defectus ſolis, Lunæque, & Æquinoctia primum deprendiſſe: καὶ προεῖπε τῷ ψυχρῷ εἶπεν ἀθάνατον, ἐκλείψεις τε καὶ ἰσημερίας κατείληφε.

3. Πεισίστρατος πολεμῶν δημαγωγεῖ.] locum hunc ſuſpectum habeo: Quid enim Piſiſtrato cum bello Aſtyagen inter Lydoſque.

4. τοῦτο γνόντες οἱ Πεισαῖοι] Scr. Πισαῖοι. Stephan. de urb. Πίσα, πόλις καὶ κρήνη τῆς Ολυμπίας· ἔστι καὶ χωρίον, ἐν ᾧ ὁ τοῦ Διὸς ναὸς ἵδρυται, καὶ ὁ Ολυμπιακὸς ἀγὼν τελεῖται.

5. τῷ κράτει τῆς δυνάμεως αὐτοῦ] αὐτοῦ, hoc loco, ad Solem referendum eſt; cujus Tutelæ Piſæi ſe, reſque ſuas commiſerunt, Certamina hæc Pythia ejus in honorem inſtituentes.

iidem Piſæi tertiam Solennitatem indixerunt, *Iſthmia* Plutoni celebrantes. Quartam denique addiderunt iidem Piſæi; *Nemea* ſcilicet: & hæc in Bacchi honorem.

Ardeo ſucceſſerunt, in regno Lydorum, reges alii VIII, uſque ad Crœſum illum ſuperbum; qui regnavit annos XV. In univerſum itaque duravit Lydorum regnum annos CCXXXII.

Crœſus autem imperium tenens, ditiones omnes, non vicinas tantum, ſed & longe etiam diſſitas, in poteſtatem ſuam redegit: tributa autem, ab eis qui dederunt ſe, exegit: repugnantibus vero, & regna & libertatem ademit. Itaque reformidarunt eum omnes, tanquam hominem fortunatum, victoremque: inde rex elatior factus. Hoc tempore claruit Solon Philoſophus.

Aſtyagi, in regno Perſarum, ſuccedebat Cyrus, Perſa: qui & uxorem Darii regis, Anteceſſoris ſui, Bardanem, quam amavit, in uxorem ſibi accepit. Decimoquarto autem anno regnantis Cyri, Crœſus, à Primoribus ſuis edoctus, de hoſtili illa irruptione, quam in Lydiam ſuperioribus annis fecerat Aſty-

ἐφηῦρον ἑορτὴν ἀγῶνος πέμπτην οἱ αὐτοὶ Πεισαῖοι, τὰ Ἴσθμια τῷ Πλούτωνι. Τετάρτην δὲ ἑορτὴν ἐφηῦρον ἀγῶνος οἱ αὐτοὶ Πεισαῖοι, καὶ ἐπετέλεσε τὰ Νέμεια τῷ Διονύσῳ.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν τοῦ Ἀρδέως, ἐβασίλευσε Λυδῶν ὀκτὼ, ἕως Κροίσου τοῦ Ἁλυφάνου· ἐβασίλευσε δὲ ὁ αὐτὸς Κροῖσος ἔτη ιε'. Κατέσχεν δὲ ἡ βασιλεία Λυδῶν τὰ πάντα ἔτη σλϐ'.

Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τῆς βασιλείας αὐτοῦ, ὁ αὐτὸς Κροῖσος ὑπέταξε πάσας τὰς ἐπαρχίας, ἤτοι βασιλείας, τὰς πλησίον αὐτοῦ, καὶ τὰς πόρρωθεν· λαμβάνων, ἀπὸ μὲν τῶν πειθομένων αὐτῷ, φόρους, ἀπὸ δὲ τῶν ἀνθισταμένων αὐτῷ, αὐτὰς, καὶ τὰς βασιλείας αὐτῶν. Καὶ εἶχε φόβον πολὺν, ὡς εὐτυχὴς, καὶ νικητής· καὶ ὑπελήφθη. Ἐν οἷς χρόνοις Σόλων ἐφιλοσόφει.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Ἀστυάγους, βασιλέως Περσῶν, ἐβασίλευσε βασιλέως Κῦρος, ὁ Περσῶν· ὅστις ἐφίλησε τὴν γυναῖκα τοῦ πρὸ αὐτοῦ βασιλέως Δαρείου, Βαρδάνην· καὶ ἔλαβεν αὐτήν. Τῷ δὲ τεσσαρεσκαιδεκάτῳ ἔτει τῆς βασιλείας Κύρου, Κροῖσος ὁ βασιλεὺς τῆς Λυδῶν, διδαχθεὶς ἀπὸ τῶν συγκλητικῶν αὐτοῦ τὸν πρῶτον τοῦ Ἀστυάγους, βασιλέως Περσῶν ὅτι τὴν Λυδίαν πο-

---

1. τὰ Ἴσθμια τῷ Πλούτωνι] Certamina Iſthmia, poſt Nemæa, inſtituta tradunt alii; ab Iſthmo Corinthiaco, ubi primum celebrata ſunt, ſic dicta: nec Plutonis, ut Noſter, ſed Neptuni in honorem, qui Iſthmius etiam inde vocatus: Stephan. de urb. in Ἰσθμός· ἔστι καὶ Κορίνθου ἰσθμός, ἐν ᾧ Ἰσθμιος ὁ Ποσειδῶν.

λεμικὴν

λεμικὴν παρασίαν, ἠγανάκτησε. Καὶ δηλοῖ Κύρῳ, τῷ βασιλεῖ Περσῶν, πρεσβεύσασθαι αὐτῷ τὴν βασιλείαν αὐτῷ, καὶ ἀναχωρῆσαι, ἢ δέξασθαι τὴν παρασίαν τῆς εὐτυχεστάτης αὐτοῦ βασιλείας πολεμοῦσι. Ὁ δὲ Κῦρος βασιλεὺς Περσῶν δεξάμενος τοὺς ἐσταλέντας πρέσβεις, καὶ ἀναγνοὺς τὰ παρ' αὐτοῦ γεγραμμένα, εἶπε τοῖς πρεσβεύσασι· Τί γὰρ ἠδίκηται παρ' ἐμοῦ Κροῖσος, ὑποσούτῳ γῆ ἀφεστηκὼς ἀπ' ἐμοῦ, καὶ τῆς ἐμῆς βασιλείων; Ἢ πῶς τοσούτων ἐξαμβραμόντων χρόνων, βλάβην χώρας διεκδικεῖ; Καὶ ἀθυμοῦντα, ἠβούλετο φυγεῖν ὅπῃ τὴν Ινδικὴν χώραν. Ἰδοῦσα δὲ αὐτὸν ἀθυμοῦντα ἡ γυνὴ αὐτοῦ, καὶ ἐπερωτήσασα, καὶ μαθοῦσα παρ' αὐτοῦ τὸ πρᾶγμα, λέγει αὐτῷ· Ὅπ, ὅπῃ Δαρείου, τοῦ πρότου μου ἀνδρὸς, ἦν ἀνὴρ τις Ἑβραῖος, προφήτης, σοφίαν ἔχων Θεοῦ, ᾧ ὄνομα Δανιὴλ, ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας τῆς ἡμῶν Ισραήλ· ὃν τινα ἐν πολλῇ τιμῇ εἶχεν ὁ βασιλεὺς Δαρεῖος, καὶ δίκαια αὐτοῦ, ἃ δὲν ἔπραττεν ἐν τοῖς πολέμοις. Καὶ ἐπερωτῆσ' αὐτὸν, ἡνίκα εἶχε πόλεμον, κατεπο-

ages, Persarum rex; ira commotus est: atque ad Cyrum, Persarum regem mittit, qui ab eo postularent, uti vel regno suo decedat; aut cum fœliciſſimo rege congressurus, belli fortunam expectaret. Cyrus autem, legatis exceptis, & perlectis Crœsi literis, respondit eis. 'Ecquid injuriæ 'à me Crœso illatum est, qui 'à me, meisque regnis tanto 'terrarum spatio disjunctus 'est? Aut quomodo, tot jam 'elapsis annis, finium invaso-'rum injurias nunc demum 'exigit? Et quidem Cyrus, anxius animi, in Indiam fugere in animo habuit: uxor vero eum tam perturbatum videns, quidnam ei in causa esset inquirit: & edocta rem, ita deinde eum effatur, Regnante Dario, marito meo priore, vates quidam erat Ebræus, ex captivitate Israelitica, nomine Daniel: fuit hic Divina sapientia præditus; quemque rex Darius summo habuit in honore, nec, nisi cum eo prius communicata re, hostile aliquid aggressus est. Bellum autem susceptus, ubi

1. καὶ δηλοῖ Κύρῳ] id est, *Literas Cyro mittit*: hoc sensu enim δηλῶσαι passim apud hunc nostrum usurpatur. Ita infra, lib. 14. p. 353. Theodosius Junior Eudoxiæ filiæ, ob Romam ab ea Vandalis proditam, adeo infensus erat, ut nullam omnino deinceps rationem ejus habuerit, sed nec per literas eam compellare voluerit; καὶ ἔσχεν αὐτῷ ὀν τῇ Αφελικῇ, ὥστε Ζινζιελίκῳ, μηδὲν αὐτῷ δηλώσας. Exempla hujusmodi passim occurrunt.

2. τοσούτῳ γῆ ἀφεστηκὼς ἀπ' ἐμοῦ, καὶ τῶν ἐμῶν βασιλειῶν] Miror quid Xilandro venerit in mentem ut hæc ita redderet, apud Cedrenum: *qui à me & regno meo tantum terræ abstulit.* ἀφεστηκὼς enim *dissitus*, sive *disjunctus* est, hoc loco significat; *abstulit* vero nullibi significare poterit.

Danielem conſuluerat, hoſtes ubique debellavit Daniel autem iſte, ætate jam grandior factus, & opibus abundans, poſt Darii obitum, in Marabitidem regionem privatam vitam acturus, receſſit. Hæc ubi audiſſet Cyrus, mittit ex Primoribus ſuis, qui Danielem honorifice adducerent. Legati interim, qui à Crœſo ad Cyrum miſſi fuerant, Lydiam reverſi, Cyri reſponſum regi ſuo retulerunt.

Crœſus autem, Lydorum rex, fidos quoſdam ex ſuis delegit, quos donis tum vilibus, tum regiis inſtructos, Delphos, ad Oraculum dimiſit; dicentes eis: 'Habitu veſtro mutato, 'Ægyptium vobis ſumite: & 'Oraculum adeuntes, viliora 'illa dona ſacerdoti tradite; 'dicentes ei: Ægyptii ſumus, '& Oraculum conſulturi venimus: ex itineris autem lon'gitudine, omnino nobis ex'cidit, quod ſciſcitaturi eſſe'mus. Itaque ipſe Deam ro'gato; quamnam ob cauſam 'nos huc advenimus. Si autem dicat vobis, quorſum veniſtis; tum dona etiam regia illi dabitis; inſuper eum rogantes, ut ab Apolline ediſcat; utrum ego Cyrum, Perſarum regem, ſuperaturus ſim. Legati itaque, donis acceptis, Delphos, ad Oraculum proficiſcuntur: dona autem viliora Sacerdoti offerentes, dicunt le

λέμει τὰς ἐναντίας· ὅσις μὲν τῷ τελάτῳ ἐκείνῳ, πλέσιος ὢν, καὶ γηραικὼς, ἰδιάζει εἰς τὴν Μαραβίτιδα χώραν. Ὁ δὲ Κῦρος ἀκέσας ταῦτα, ἔπεμψε πρὸς αὐτὸν τὰς μεγιςᾶνας αὐτῆς ὅπως μὴ πηῖς ἀγάγωσιν αὐτόν. Οἱ δὲ ἀποσταλέντες ἀπὸ Κροίσε πρὸς Κῦρον, ὑποστρέψαντες εἰς τὴν Λυδῶν χώραν, τὴν ἀπόκεισιν, τὴν δοθεῖσαν αὐτοῖς ἀπὸ Κύρε, τῷ ἰδίῳ βασιλεῖ ἀπήγαγον.

Ὁ δὲ Κροῖσος βασιλεὺς Λυδῶν, ὁπλέξαμένος τινας ἐκ τῶν ἰδίων αὐτῆς ἀνθρώπων πιςὰς, καὶ δὰς αὐτοῖς δῶρα εὐτελῆ, καὶ ἕτερα δῶρα βασιλικὰ, ἀποστέλλει εἰς Δέλφας, εἰς τὸ μαντεῖον εἰρηκὼς αὐτοῖς· ὅπ, ἀλλάξατε τὸ χῆμα ὑμῶν, καὶ φορέσατε Αἰγύπτιον χῆμα· καὶ ἀνελθόντες εἰς τὸ μαντεῖον, δότε τὰ εὐτελῆ δῶρα τῷ ἱερεῖ, λέγοντες αὐτῷ· ὅπ, Αἰγύπτιοι ἐσμὲν, καὶ ἤλθομεν ἐπερωτῆσαι τὴν Πυθίαν, καὶ ἐκ πολλῆς μήκης τ ὁδῦ ἐληθαργήσαμεν διὰ τί ἤλθομεν ἐπερωτῆσαι, ἢ αἰτῆσαι· ἀλλ' εὖξαι, καὶ ἐπερώτησον τὴν θεὰν, διὰ τί ἤλθομεν. Καὶ εἰ μὲ εἴπῃ ὑμῖν διὰ τί ἤλθετε, [1] δῶρα καὶ τὰ βασιλικὰ δῶρα· καὶ εἴπατε τῷ ἱερεῖ, μαθεῖν, εἰ νικῶ τ βασιλέα Περσῶν τ Κῦρον. οἱ δὲ λαβόντες τὰ δῶρα, ἀπῆλθον εἰς Δέλφας εἰς τὸ ἱερὸν, καὶ ἔδωκαν τὰ δῶρα τὰ εὐτελῆ, καὶ εἶπον ἑαυτὰς Αἰγυπτίας, καὶ, ὅπ ἐληθαργή-

1. δῶρα καὶ τὰ βασιλικὰ δῶρα] Scr. δότε καὶ τὰ βασ.

σαμεν

σαμψ δὸ ἤλθομψ. Καὶ ἀκύσας ὁ ἱερεὺς, ἐξεπλάγη· καὶ δεξάμψος τὰ δῶρα εὐτελῆ, εἰσῆλθων ηὔξατο· καὶ ἔλαβε τὸν ἀπόκεισιν ταύτιν ἐκ τῆς Πυθίας. ‘Οῖδα ψάμμψ τὸν ‘ἀριθμὸν, καὶ μέτρα θαλάττης· ἠ λα‘λέοντος ἤ ἀκύω, καὶ κωφῆ ξυνίη‘μι· Παίζην δέ με φράται Κροῖ‘σος ὁ βασιλεὺς, καὶ οἱ τύτυ Λυδοί; Καὶ ἐξελθων ὁ ἱερεὺς, εἶπεν αὐτοῖς· ὑμ ἐστὲ Αἰγύπτιοι, ἀλλὰ Λυδοί· καὶ ὑκ ἐληθαργήσατε, ἀλλὰ παίζοντες τὰ θεῖα, εἰρήκατε ταῦτα. Καὶ ὑπιδέδωκεν αὐτοῖς γράψας τὸν χρησμὸν ἐν διπτύχοις, εἰς τὸ εἰδέναι Κροῖσον τὸ θαῦμα. Ἐκπλαγέντες δὲ οἱ ἀπελθόντες, ὑπιδεδώκασι καὶ τὰ ἄλλα βασιλικὰ δῶρα τῷ ἱερεῖ, εἰπόντες αὐτῷ· ὅτι, Κροῖσος ὁ βασιλεὺς ἡμᾶς ἔπεμψεν, ἐπιθυμῶν πόλεμον ἔχειν πρὸς Κῦρον, τὸν Περσῶν βασιλέα· ἀλλὰ μάθε, εἰ γυναῖ αὐτήν. Καὶ εἰσελθων πάλιν ὁ ἱερεὺς, καὶ εὐξάμψος, ἔλαβε τὸν χρησμὸν τῦτον. [2] Κροῖσος Αλων [πο-

Ægyptios esse; itineris vero causam sibi excidisse. Hoc audito, obstupuit Sacerdos; dona autem vilia accipiens, fanum ingreditur: votisque conceptis, à Pythia tulit hoc responsum. ‘Novi ego arenæ ‘numerum, & maris mensuram. Audio etiam non loquentem, tacentemque intelligo. Egone ut à Crœso, & ‘Lydis ejus illudor dolis? Egressus autem sacerdos. Vos, inquit, Ægyptii non estis, sed Lydi; nec oblivione capti, sed Numini illudentes, hæc dixistis. Oraculi vero responsum, Diptychis exaratum, Sacerdos eis tradidit; ut Crœsus Miraculum inde sciret. Legati autem attoniti, dona etiam pretiosiora illa sacerdoti obtulerunt, dicentes: Crœsus rex noster cum Cyro, Persarum rege, bellum habiturus est: nos itaque misit consultum, an superior evasurus sit. Sacerdos itaque iterum ingressus, & precatus, hoc tulit responsum. ‘Crœsus, Hali

---

1. Παίζην δέ με πειρῶται] Scr. παίζειν.] Oraculum hoc integrum habetur apud Herodotum lib. 1. his verbis.

Οῖδα δ' ἐγὼ ψάμμως τ' ἀριθμὸν, καὶ μέτρα θαλάσσης,
Καὶ κωφῆ συνίημι, καὶ ὐ φωνεῦντος ἀκύω.
Ὀδμὴ μ' ἐς φρένας ἦλθε κραταιρὴν οἷα χελώνης
Ἑψομένης ἐν χαλκῷ ἅμ' ἀρνείοισι κρέεσσιν,
Ἦ χαλκὸς μὲν ὑπένερθε, χαλκὸς δ' ἐπίεσται,

Æquoris est spatium, & numerus mihi notus arenæ:
Mutum percipio, fantis nihil audio vocem.
Venit ad hos sensus nidor testudinis acris
Quæ simul agnina coquitur cum carne lebete,
Ære infra strato, & stratum cui desuper as est.

2. Κροῖσος Αλων πολαμὸν διαβὰς] ποταμὸν, hîc frustra inseritur, metrique rationem interturbat: Oraculum hoc intra Oracula Metrica, à Jo. Opsopæo collecta, sic se habet.

Κροῖσος Αλων διαβὰς μεγάλων ἀρχὴν καταλύσει.

'fluvio trajecto, imperium 'magnum evertit. Sacerdos autem reſponſum etiam hoc, tabulis inſcriptum, dedit eis, regi Crœſo deferendum: eoſque ſic dimiſit.

Daniel autem propheta ingreſſus eſt ad Cyrum, Perſarum regem; qui dixit ei: Scire 'à te vellem, utrum ego Crœ'ſum, Lydorum regem, de'victurus ſum, necne. Cumque Daniel reſponſum differret, iratus rex, projici eum juſſit in foveam leonum. Edo'ctus vero, eum nihil à Leo'nibus perpeſſum; educi eum juſſit; & ad pedes ejus proci'dens, in te (inquit) pecca'vi: ſed Deum tuum invo'cato, & dicas mihi; an ego 'vires ſuſtinere poſſim rapacis 'hujus, & ſuperbi Crœſi, qui 'terra tota occupata, necdum 'ſatiatus eſt. Daniel itaque 'Deum precatus, reſpondit ei: 'Et Crœſum vinces, & ipſum 'captivum habebis. De Te 'enim Deus, qui viſibilia hæc 'omnia condidit, per Pro'phetam ſuum Eſaiam, iſta 'locutus eſt. Sic dicit Domi'nus uncto meo Cyro, cujus 'apprehendi dexteram, ut o'bediant ante faciem ejus gen'tes: & robur regum diffrin-

ταμὸν] διαβὰς, μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει. Καὶ γράψας καὶ τοῦτον τὸ χρηστμὸν ἐν δισσοῖς, δέδωκεν αὐτοῖς, ἀπενεγκεῖν τῷ βασιλεῖ Κροίσῳ· καὶ ἀπέλυσεν αὐτούς.

Ὁ δὲ προφήτης Δανιὴλ εἰσῆλθε πρὸς τὸν βασιλέα Περσῶν Κῦρον, καὶ λέγει αὐτῷ· Εἰπέ μοι, εἰ νικῶ Κροῖσον τὸν βασιλέα Λυδῶν. Καὶ ἀνεβάλετο τοῦ εἰπεῖν ὁ Δανιὴλ· καὶ ἀγανακτήσας κατ' αὐτοῦ ὁ βασιλεύς, [1] ἔβαλεν αὐτὸν εἰς λάκκον λεόντων. Καὶ μαθὼν ὅτι οὐδὲν ἔπαθεν ὑπὸ τῶν θηρίων, ἀνήνεγκεν αὐτὸν, καὶ προσέπεσεν αὐτῷ, λέγων· ἥμαρτον εἰς σε· [2] ἀλλ' εὔξαι τῷ Θεῷ σου, καὶ εἰπέ μοι, εἰ δύναμαι ἀντισχεῖν τῇ ἅρπαγι τούτῳ, καὶ ὑποφάνῃ Κροῖσῳ· ὅτι πᾶσαν τὴν γῆν ὑπέταξε, καὶ οὐκ ἐκορέσθη. καὶ ὁ Δανιὴλ εὐξάμενος, εἶπεν αὐτῷ· ὅτι, νικᾷς τὸν Κροῖσον, καὶ λαμβάνεις αὐτὸν αἰχμάλωτον. Περὶ σοῦ γὰρ εἶπεν ὁ Θεὸς, [3] ἐποίησα πάντα τὰ ὁρώμενα ταῦτα, διὰ τοῦ προφήτου Ησαΐου· ὅτως λέγει Κυρίῳ ὁ Θεὸς [4] τῷ χρηστῷ μου Κύρῳ, οὗ ἐκράτησα τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ, τοῦ ἐπακοῦσαι ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἔθνη· καὶ ἰσχὺν βασιλέων διαρρήξω· ἀνοίξω

---

1. ἔβαλεν αὐτὸν εἰς λάκκον λεόντων] Imo nec ob hanc cauſam, nec ab hoc rege, ſed à Dario Medo, Babyloniæ rege, in foveam Leonum conjectus eſt Daniel. vide Dan. cap. 5.

2. ἀλλ' εὔξαι τῷ θεῷ σου] Scr. τῷ θεῷ σου.

3. ἐποίησα πάντα τὰ ὁρώμενα] Cedrenus, ὁ ποιήσας πάντα: rectius.

4. τῷ χρηστῷ μου Κύρῳ] Scr. τῷ χριστῷ μου.

ἔμπροσθεν

ἔμπροσθεν αὐτοῦ θύρας, καὶ πόλεις οὐ συγκλεισθήσονται· ἐγὼ ἔμπροσθεν αὐτοῦ πορεύσομαι, καὶ ὄρη ὁμαλιῶ, καὶ θύρας χαλκᾶς συντρίψω, καὶ μοχλοὺς σιδηροῦς συγκλάσω, καὶ δώσω σοὶ θησαυροὺς σκοτεινοὺς, ἀποκρύφους, ἀοράτους ἀνοίξω σοί· ἵνα γνῷς, ὅτι ἐγώ Κύριος ὁ Θεός. Ἐγὼ ἐγείρω αὐτὸν μετὰ δικαιοσύνης· πᾶσαι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ εὐθεῖαι. Αὐτὸς οἰκοδομήσει τὴν πόλιν μου, καὶ τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ λαοῦ μου ἀποστρέψει, οὐ μετὰ λύτρων, οὐδὲ μετὰ δώρων· εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς σαβαώθ.

Ὁ δὲ βασιλεὺς Κῦρος ἀκούσας ταῦτα, ἔπεσε πρὸς τοὺς πόδας τοῦ Δανιὴλ, λέγων· Ζῇ Κύριος ὁ Θεός σου, ἐγὼ ἀπολύσω ἐκ τῆς ἐμῆς γῆς τὸν Ισραὴλ, ἵνα λατρεύσωσι τῷ Θεῷ αὐτῶν ἐν Ιερουσαλήμ. Καὶ ὁπλισάμενος παρετάξατο τῷ Κροίσῳ.

Ὁ δὲ Ϛασιλεὺς Κροῖσος, ἀκούσας τὴν τοῦ χρησμοῦ ἀπόκρισιν, ἐξῆλθε κατὰ Κύρου μετὰ δυνάμεως πολλῆς· καὶ παρῆλθε τὸν Αλυν, ποταμὸν τῆς Καππαδοκίας. καὶ συνέκρουσε Κύρῳ, χειμῶνος ὄντος μεγάλου· καὶ κωλυθεὶς, ἠθέλησε φυγεῖν αὐτὸς, καὶ τὰ πλήθη αὐτοῦ· καὶ πλημμυρήσαντος τοῦ ποταμοῦ ἐκ τοῦ χειμῶνος, ἐκ ἠδυνήθη φυγεῖν, οὐδὲ διαβῆσαι· καὶ 1 ἐλήφθη αἰχμάλωτος αὐτὸς, καὶ τὰ πλήθη αὐτοῦ, χιλιάδες υ'. τοὺς δὲ ζήσαντας ἐξ αὐτῶν ἔλαβεν

'gam; aperiam ante eum por-
'tas, & urbes non claudentur.
'Ego ante illum ibo, & mon-
'tes complanabo, portas æreas
'conteram,, & vectes ferreos
'confringam: & dabo tibi the-
'ſauros tenebroſos, abſcondi-
'tos & inviſibiles aperiam ti-
'bi; ut ſcias, quia Ego Do-
'minus Deus. Ego ſuſcito il-
'lum cum juſtitia: omnes viæ
'ejus rectæ. Ipſe ædificabit
'urbem meam, & Captivi-
'tatem populi mei dimittet,
'ſine pretio, aut muneribus:
'dixit Dominus Sabaoth.

Hæc ubi audiſſet rex Cyrus, Danielis ad pedes procidit: &, vivit, inquit, Dominus Deus tuus; ego dimittam ex regno meo populum Iſraeliticum; ut Deum ſuum colant Hieroſolymis. Tum exercitum ſuum contra Crœſum eduxit.

Crœſus autem, audito Oraculi reſponſo, in Cyrum egreſſus eſt, ingenti cum exercitu. Trajecto autem Hali, Cappadociæ fluvio, cum Cyro congreſſus eſt, multa tum hyeme: ab eo vero devictus, fuga ſibi, ſuiſque conſulere, in animo habuit: verum ab amnis exundatione impeditus, nec fugere potuit, nec trajicere. Ipſe itaque vivus captus eſt; quadringenta etiam millia militum ceciderunt: ſuperſtites vero Cyrus, cum

---

1. ἐλήφθη αἰχμάλωτος αὐτὸς, καὶ τὰ πλήθη αὐτοῦ] Cedrenus habet, καὶ ἀπώλετο τὰ πλήθη αὐτοῦ, quod & in noſtro ſupplendum videtur.

Crœſo

Crœso ipso, captivos adduxit. Eum vero in tripode ligneo positum, exercitui suo triumphandum præbuit: deinde in Persidem eum abduxit. Ista vero scriptis mandarunt Thales, Castor, & Polybius, Scriptores sapientissimi: & post hos, Herodotus Historiographus: sicut & sapiens Theophilus in Chronographia sua tradidit.

Cyrus autem, rex Persarum, in regnum suum reversus, quoscunque ex populo Israelitico captivos habuit, liberos esse jussit, & Zorobabele duce, Hierosolymam repetere. Duæ autem tribus, cum dimidia, virorum scilicet, cum uxoribus, liberisque quinquaginta millia, (quia ita ipsæ voluerant, nempe metuentes sibi à circumvicinis gentibus:) in Persida remanserunt. Reliquæ autem tribus novem, cum dimidia, in patriam suam redierunt: sicuti scripsit Timotheus Chronographus. Liberati autem sunt Judæi, Daniele impetrante.

Eversо autem Lydorum regno, Samii, maris imperio potiti, regionibus istis impe-

αἰχμαλώτους ὁ Κύρος, ἅμα Κροίσῳ. καὶ στήσας αὐτὸν ἐν ξυλίνῳ τρίποδι, ἐν ὕψει δεδέμενον, ἐθριάμβευσεν αὐτὸν τῷ στρατῷ αὐτοῦ. καὶ ἔλαβεν αὐτὸν, καὶ κατήγαγεν ἐν Περσίδι. ταῦτα δὲ ἱστόρησαν οἱ σοφώτατοι Θάλης, καὶ Κάστωρ, καὶ Πολύβιος συγγραφόμενοι· [1] καὶ μετ' αὐτοὺς Ηρόδοτος ὁ ἱστοριογράφος· ἅπινα καὶ ὁ σοφὸς Θεόφιλος ἐχρονογράφησεν.

Ο δὲ Κῦρος, ὁ βασιλεὺς Περσῶν, ἀπέλυσεν ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας τοὺς υἱοὺς Ισραὴλ πάντας, (δωρεὰν δὲ μόνον τὰ βασίλεια αὐτοῦ κατέλαβεν,) ὅπου Ιεροσόλυμα μετὰ Ζοροβάβελ ἐξελθεῖν· [2] σκῆπτρον δὲ δύο ἥμισυ, ἄνδρες, καὶ γυναῖκες, καὶ παιδία, τὸ ἀριθμὸν μυριάδες πέντε, ἔμειναν εἰς τὰ Περσικὰ ἰδίᾳ προαιρέσει, φοβηθέντες τὰ ὄντα ἔθνη πέριξ. [3] Τὰ δὲ ἐννέα ἥμισυ ἐπανῆλθον. καθὼς Τιμόθεος ὁ χρονογράφος συνεγράψατο. Ἀπέλυσε δὲ αὐτοὺς, τοῦ Δανιὴλ αἰτήσαντος αὐτόν.

Μετὰ δὲ τὸ ἀπολέσθαι τὴν βασιλείαν τῶν Λυδῶν, οἱ Σάμιοι θαλασσοκρατήσαντες, ἐβασίλευσαν τῶν μερῶν ἐκεί-

---

1. καὶ μετ' αὐτοὺς Ηρόδοτος] Forte scribendum, μετ' αὐτοῖς: Herodotus enim Polybio saltem Castoreque antiquior; forte etiam Auctoris nostri Thalete hoc, si modo idem sit hujus Thales cum Thallo illo ab Africano citato; quod facile crediderim. vid. Voss. de Hist. Græcis.

2. σκῆπτρον δὲ δύο] Scr. σκῆπτρον.

3. τὰ δὲ ἐννέα ἥμισυ ἐπανῆλθον] Imo duæ tantum tribus, Judæ scilicet & Benjamini, Judæam repetierunt; reliquæ X. in Persida remanserunt; uti testatur Josephus, Antiquitat. Judaicar. lib. 11. διὸ καὶ δύο φυλὰς εἶναι συμβέβηκεν ἐπί τε τῆς Ασίας & τῆς Εὐρώπης Ρωμαίοις ὑπακηκυίας· αἱ δὲ δέκα φυλαὶ πέραν εἰσὶν Εὐφράτου ἕως δεῦρο μυριάδες ἄπειροι &c.

ναν.

νων. Καὶ ἀκύσας μὴ χρόνως Κῦρος ὁ βασιλεὺς Περσῶν, ἐπεστράτευσε κατ' αὐτῶν· καὶ συμβαλὼν αὐτοῖς, ναυμαχίᾳ πολεμήσας ἡττήθη, καὶ ἔφυγε· [1] καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν χώραν αὐτῆς, ἐσφάγη· ὡς δὲ πολέμου Κύρου καὶ τῶν Σαμίων, ὁ σοφώτατος Πυθαγόρας ὁ Σάμιος συνέγραψατο· ὅστις καὶ εἶπεν, αὐτὸν Κῦρον τεθνάναι εἰς τὸν πόλεμον. Ταῦτα δὲ πάντα καὶ ὁ σοφὸς Αφρικανὸς ἐχρονογράφησε.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Κύρου, ὁ υἱὸς αὐτοῦ Δαρεῖος, ὁ καὶ Καμβύσης, καὶ [2] ἄλλοι πολλοὶ ἐβασίλευσαν Ασσυρίων. Επὶ δὲ τῶν χρόνων τῆς βασιλείας Δαρείου, τοῦ υἱοῦ Κύρου, ἐφιλοσόφει παρ' Ελλησιν Αναξίμανδρος· ὅστις εἶπε τὴν γῆν μέσην εἶναι τοῦ παντὸς κόσμου· καὶ τὸν ἥλιον οὐκ ἐλάττω τῆς γῆς ὑπάρχειν· ἀρχὴν δὲ τῶν πάντων, ἀέρα· ἐξ αὐτοῦ γὰρ ἐνεῦθεν, καὶ τὰ πάντα εἰς αὐτὸν ἀναλύεσθαι. καὶ τὴν τοῦ ἀνθρώπου ψυχὴν, ἀέριον, καὶ τὸ πᾶν πνεῦμα ἀπεφήνατο, μάταιον λογισμὸν πλάνης παρεισάγων. καὶ τὰς ἰσημερίας δὲ, καὶ τὰς τροπὰς αὐτὸς ἐξέθετο. Καὶ ὁ προειρημένος δὲ Πυθαγόρας ὁ Σάμιος τὴν Αριθμητικὴν συνεγράψατο· καὶ δόγμα παρεισήγαγεν Ελλησιν δοξάζων, ἀσωμάτους πνὰς

nitarunt: quod cum poſtea temporis Cyrus, Perſarum rex, intellexiſſet, arma contra eos movit, commiſſoque cum iis prælio navali, victus, in fugam vertitur: & in terram ſuam reverſus, interemptus eſt. Cujus inter Cyrum & Samios belli hiſtoriam, ſapientiſſimus Pythagoras Samius contexuit: qui & autor eſt, Cyrum in ipſo bello occubuiſſe. Hæc autem omnia Africanus, in Chronographia ſua, ſcripta reliquit.

Cyro ſucceſſit in regno Aſſyriorum filius ejus Darius, qui & Cambyſes: & hunc, alii plures. Temporibus autem regis Darii, filii Cyri, floruit inter Græcos Anaximander Philoſophus. Docuit is, Terram mundi totius eſſe Centrum: Solem vero ipla terra nihilo minorem eſſe: Aerem autem rerum omnium eſſe Principium; ex quo omnia ortum ducunt, & in quem reſolvuntur. Spiritum præterea quemcunque, ipſamque adeo Animam Humanam Aeriam eſſe, affirmavit; futiliter ſatis, & inepte philoſophatus. Æquinoctia etiam, Solſtitiaque expoſuit. Antedictus Pythagoras Samius, Arithmeticam conſcripſit: Dogma etiam illud, de Principiis in-

1. καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν χώραν αὐτῆς, ἐσφάγη] Alii Cyrum, illato Meſſagetis Scythis bello, à Tomyride, eorum regina interfectum volunt. Vide Juſtin. & Herodot. lib. 1. Euſeb. aliòs.

2. ἄλλοι πολλοὶ ἐβασίλευσαν Ασσυρίων] Scr. Περσῶν. à Cyro enim regnum ad Perſas tranſlatum eſt.

corporeis, in Græciam introduxit. Scripta autem reliquit iſta ſapiens Timotheus, in Commentariis ſuis.

Eodem regnante Dario, Cyri filio, bella contra eum movebant Æthiopes, ipſumque graviter vexabant: quod ubi reſciviſſent Judæi, Mediam incolentes, (quorum quidem ingens erat multitudo,) Media relicta, Hieroſolymam repetebant. Hoc autem ubi Dario nunciatum eſt, Holophernem, ducem ſuum, magno cum exercitu, adverſus Hieroſolymam miſit; qui & urbem obſidione cinxit. Accidit eo tempore admirandum quoddam facinus. Mulier quædam erat Hebræa, nomine Judith, quæ Holopherni, Perſarum Duci, ſtruxit inſidias. Mulier autem præ ſe ferebat, prodere ſe ei velle Judæorum gentem: Ideoque ſecreto eum adiit. Holophernes vero, forma ejus conſpecta, amore illius captus eſt. Juditha vero eum monuit, ne quem ſuorum circa ſe ipſam eſſe permitteret: caſtitatis ſuæ ab iis periculum cauſata. Holophernes itaque fidem ei adhibens, ſolus cum ea vixit. Cumque per tres dies apud eum commorata fuiſſet, inter dormiendum cum illo, mulier aſſurgens, caput ei amputavit: media deinde nocte per poſti-

εἴ) ἀρχάς. Ταῦτα δὲ ὁ σοφὸς Τιμόθεος ἐν τοῖς συγγράμμασιν αὐτοῦ ἀπεμνημόνευσεν.

Ἐν δὲ τῇ βασιλείᾳ Δαρείου, υἱοῦ Κύρου, πόλεμος ἐκινήθη ὑπὸ Αἰθιόπων κατ' αὐτοῦ· οἵτινες κακῶς αὐτὸν ἔφερον. Τοῦτο δὲ γνόντες οἱ ἐν τῇ Μήδων χώρᾳ κατοικοῦντες Ἰουδαῖοι, ἀφέντες, κατέλαβον τὴν Ἱερουσαλήμ· ἦν δὲ πλῆθος πολὺ Ἰουδαίων. καὶ μαθὼν τοῦτο Δαρεῖος, ὁ Κύρου, ἀπέστειλε τὸν στρατηγὸν αὐτοῦ κατ' αὐτῶν, ὀνόματι Ὀλοφέρνην, μετὰ δυνάμεως πολλῆς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. καὶ ἐπολιόρκει τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ συνέβη τι φοβερὸν γενέσθαι τότε. Ἰουδὶθ γάρ τις ἦν, γυνὴ Ἑβραία, καὶ ἐμηχανήσατο κατὰ τοῦ ἐξάρχου Περσῶν Ὀλοφέρνου, πεισθῆναι ἑαυτὴν, ὡς τὸ ἔθνος, φησί, τῶν Ἰουδαίων θέλουσα παραδοῦναι. καὶ παρεγένετο πρὸς αὐτὸν, κρυπτομένη· καὶ ἑωρακὼς αὐτῆς τὴν εὐμορφίαν ὁ Ὀλοφέρνης, εἰς ἔρωτα αὐτῆς ἐνέπεσε· καὶ λέγει αὐτῇ, ὅτι μηδένα ἐάσῃς ἐνταῦθα εἰσελθεῖν εἰς ἐμέ· ὅτι ἐπέρχονταί μοι, πορνεῦσαί με βουλόμενοι· καὶ πεισθεὶς, μόνος μετ' αὐτῆς ἔμεινε. Τρεῖς δὲ αὐτὴν προσκαρτερήσασα αὐτῷ ἡμέρας, ὡς καθεύδει μετ' αὐτοῦ νυκτὸς, ἐγερθεῖσα, τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἀφείλετο· καὶ μέσης νυκτὸς ἐξελθοῦσα διὰ τῆς παραπυλίδος, εἰσῆλθεν εἰς τὰ Ἱεροσό-

---

1. ὡς καθεύδει μετ' αὐτοῦ νυκτὸς] Hæc aliter narrantur Judithæ lib. cap. 13.

λυμα,

λυμα, τὴν κεφαλὴν αὐτῦ βασάζουσα. Καὶ ἐπέτρεψε τῦ χρήματα λῦσαι αὐτὴν· πλησίον γὰρ τῦ τείχους, ἦν αὐτὴ, τ' παπυλεῶνα αὐτῦ ἔστησεν ὁ Ολοφέρνης. Λαβόντες δὲ οἱ Ιουδαῖοι παρ' αὐτῆς τὴν κεφαλὴν, εἰς κοντὸν ἐπάνω τῦ τείχους ἔπηξαν πρὸ αὐγῦς, ὑποδεικνύντες αὐτὴν τῷ στρατῷ αὐτῦ. Πρωΐας δὲ γενομένης, ἑωρακότες οἱ Πέρσαι τὴν κεφαλὴν Ολοφέρνυ κοντοδεδεῖς, νενοήκασιν ὅτι [1] διὰ δυνάμεώς τινος τῦτο ἐγένετο, καὶ ἔφυγον· καὶ διελύθη ὁ πόλεμος, καὶ νίκην ἔλαβον οἱ Ιουδαῖοι κτ' Περσῶν. Ταῦτα δὲ [2] ἐν ταῖς Εβραϊκαῖς ἐμφέρεται γραφαῖς. Ταῦτα δὲ Εἰρηναῖος ὁ σοφὸς συνεγράψατο.

cam egreſſa, caput ejus Hieroſolymas ſecum deportavit. Prope enim ipſius urbis mœnia, Judithæ cauſa, tentorium ſuum fixerat Holophernes. Judæi autem caput ab ea accipientes, conto impactum, è muro anteluculo extulerunt, oſtentantes illud Holophernis exercitui. Aurora autem illuceſcente, Perſæ Holophernis caput conto impoſitum conſpicientes, effectumque hoc à Numine quodam exiſtimantes, terga dederunt: atque ſic diſſolutum eſt bellum, Judæis contra Perſas victoria potitis: uti hoc conſtat ex ſcriptura Hebraica. Hæc etiam ſapiens Irenæus memoriæ mandavit.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Δαρείυ, [3] ἐβασίλευσεν Ασυρίων Αρταξέρξης· καὶ Νεεμίας ὁ ἱερεὺς, ὁ ὢν ἐκ τ' σπέρματος Δαβὶδ, παῤῥησίαν ἔχων πρὸς αὐτὸν, ἐδυσώπησε τ' Αρταξέρξυ· ἠγάπα γὰρ αὐτὸν, ὅτις [4] καὶ ἄρχειν αὐτὸν τῦ δυνάχων ἐποίησε· καὶ λαβὼν χρήματα πολλὰ, ἐποίησεν

Dario ſucceſſit in regno Aſſyriorum Artaxerxes. Neemias autem Sacerdos, ex ſemine Davidis, qui apud regem plurimum poterat, (ſumme enim ſibi charum habuit, ipſumque adeo Eunuchis ſuis præfecerat;) impetravit ab eo, uti libertati ſuæ reſtitutus,

---

1. διὰ δυνάμεώς τινος τῦτο ἐγένετο.] δύναμις pro ſpiritu quodam, ſeu Dæmone, uti alias ſæpius apud noſtrum, hoc loco ſumitur.

2. ἐν ταῖς Εβραϊκαῖς ἐμφέρεται γραφαῖς] Nihil minus: Librum enim Judith Hebræum Judæi nullum unquam habuerunt. vide Scalig. in Euſeb. Chron. p. 89.

3. ἐβασίλευσεν Ασυρίων Αρταξέρξης] Ασυρίων etiam ſupra, pro Περσῶν ponit. Cæterum Artaxerxes ille, cujus Pincerna Nehemias erat, qui & Mnemon cognominatus eſt, poſt Cambyſem quidem, quem noſter Darium hîc vocat, Perſis imperavit, non tamen immediate, ſed interjectis regibus aliis ſex.

4. καὶ ἄρχειν αὐτὸν τῶν δυνάχων ἐποίησε] Ita etiam Cedrenus; niſi quod, pro noſtri ἄρχειν, ibi ἀρχὴν legatur; mendoſe. Unde tamen Enuchorum præfecturam adeptus eſt Nehemias? Artaxerxis quidem οἰνοχόος, *Pincerna*, vel fortaſſis ἀρχιοινοχόος, ut Cedrenus alibi eum vocat, *Princeps Pincernarum* erat, atque hinc proculdubio Nehemiæ præfectura à Græculis recentioribus efficta eſt.

& pecuniis inſtructus, mitteretur ad Hieroſolymarum ruinas inſtaurandas. Erat enim hæc prima urbis Hieroſolymitanæ captivitas; prima etiam Templi everſio. Neemias itaque dimiſſus, Hieroſolymas rediit; & ruinas ejus excitavit; plateas ejus ampliores fecit, urbemque adeo totam in melius redegit: quæ quidem deſerta erat per annos LXX. Tum etiam & Templum inſtauratum eſt: cujus ſecunda fabrica ſpatio XL annorum abſoluta eſt. Sed & Artaxerxes etiam Primoribus ſuis quibuſdam ad id adductus, Judæos etiam reliquos in patriam ſuam remiſit. Liberum itaque cuique fuit, Hieroſolymas redire, cum Eſdra Propheta; quem & Ducem habuerunt: quin etiam ſacra reddebantur vaſa; libri etiam Sacerdotales, quicunque inveniri poterant: eorum vero qui non inventi erant, Eſdras ipſe, ex Memoria ſua, deſcribendi copiam fecit.

Illis temporibus Macedonia Regi parere cœpit. Regnavit illic primus Cranaus, annis XXVIII, & poſt eum alii XXIII, uſque ad Philippum. Circa idem tempus floruerunt apud Græcos, Philoſophi, & Poetæ, Sophocles, Heraclides, Euripides, Herodotus, Socrates etiam, & Magnus Pythagoras. Temporibus autem ſu-

ἀπολυθῆναι αὐτὸν, καὶ ἀπελθεῖν, τὴν κλῖσιν τῶν Ἱερουσαλὴμ τὴν πορθηθεῖσαν. Πρώτη γὰρ αὕτη τῶν Ἱερουσαλὴμ ἅλωσις, καὶ τῆς ἱερᾶς καταστροφή. Ὁ δὲ Νεεμίας ἀπολυθεὶς, ἀνῆλθεν εἰς Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἀνήγειρεν αὐτὴν, καὶ τὸ τεῖχος τῆς πόλεως, καὶ τὰς πλατείας αὐτῆς ἐποίησεν εὐρυχώρους, καὶ βελτίω αὐτὴν κατέστησεν· ἦν γὰρ ἔρημος ὅλη ἔτη ο'. Αὕτη ἦν ἡ δευτέρα τοῦ ἱεροῦ ἀνοικοδομή. Επληρώθη δὲ τὸ ἱερὸν δι' ἐτῶν μ'. Ὁ δὲ αὐτὸς Ἀρταξέρξης παραληθεὶς ὑπό τινων τῶν συσκήνων αὐτοῦ, καὶ τοὺς ὑπολοίπους Ιουδαίους ἀπέλυσε· καὶ εἴπε ἐὰν ἠβουλήθη τότε ἀνελθεῖν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, ἀνῆλθε μετ' Εσδρα τοῦ προφήτου, καὶ ἠγωνίσατο· ὥπτηνε καὶ τὰ ἱερὰ σκεύη ἔδωκε, καὶ τὰς βίβλους τὰς ἱερατικὰς τὰς εὑρεθείσας· ὁ δὲ αὐτὸς Εσδρας μὴ εὑρεθέντων βιβλίων ἀπὸ ὑπομνήσεως αὐτοῦ γράφεσθαι τὰ ὑπομνήματα ἐποίησεν.

Εν δὲ τοῖς αὐτοῖς χρόνοις ἐβασίλευσεν ἡ Μακεδονία χώρα· ἐν ᾗ [1] πρῶτος ἐβασίλευσεν ὁ Κρανάος, ἔτη κη'. Καὶ λοιπὸν ἐβασίλευσαν ἄλλοι κγ', ἕως Φιλίππου. Ησαν δὲ τότε τὰ τῶν Ελλήνων διδάσκοντες φιλόσοφοι, καὶ ποιηταὶ, Σοφοκλῆς, καὶ Ηρακλείδης, καὶ Εὐριπίδης, καὶ Ηρόδοτος, καὶ Σωκράτης, καὶ ὁ μέγας Πυθαγόρας. Ην δὲ Ηρακλῆς

---

1. πρῶτος ἐβασίλευσεν ὁ Κρανάος] Scr. Καρανός. Caranus enim, non Cranaus regni Macedonici prima jecit fundamenta.

γεγονὼς

γμνηθεὶς ἐν τοῖς προειρημένοις ἀνωτέρω χρόνοις ἐν Λατῷ τ Θηβαίδ, [1] ἐκ γένους ὑπάρχων τ Ηρακλέους τ ἐκ τ Αλκμήνης καὶ τ Πηκὸς Διός· ὅστις ἀνετράφη ἐν τῇ Ιβηρίᾳ χώρᾳ, καὶ ἀνδρεῖος γενόμενος, ἦλθε τότε ἀπὸ τ Ιβηρίας ὅπι τὴν Ιταλίαν, φυγὼν τ Εὐρυσθέα βασιλέα· καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη λη'. Οστις ἔλαβε γυναῖκα [2] τ Αυγὼ, τ Αλέως θυγατέρα βασιλέως. ἐβασίλευσε δὲ, ὡς ἐκ τ γένους καταγόμενος τ Πηκὸς Διός. ὅθεν καὶ στήλας αὐτῷ χρυσᾶς, καὶ πορφυρᾶς ἀνέστησαν οἱ Ιταλοὶ, καὶ βασιλεῖς, ὅπερ ἔστιν, ἐκ τ γένους αὐτ βασιλεύσαντες ἐν τοῖς ἑσπερίοις τ δύσεως μέρεσιν· αἵπερ στῆλαι ἕως τ παρόντος ἵστανται.

Εἰσὶν οὖν ἀπὸ Αδὰμ, ἕως τ χρόνων τούτων, ἔτη ,ϛχιβ'.

Καὶ μετ' Αρταξέρξην βασιλεύσαντ τ Ασσυρίων [3] ἄλλοι πολλοὶ, ἕως Δαρείου τ νεωτέρου.

Τῆς δὲ Ιταλίας ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς τ Ηρακλέους, ὁ ἀπὸ τῆς Αυγῆς, ὁ Τήλεφος. καὶ μετ' αὐτὸν ἐβασίλευσεν ὁμοίως ὁ υἱὸς αὐτ, ὃν πρὸ Λατῖνον ἐκάλεσεν· ἐβασίλευσε δὲ ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ, αὐτὸς Λατῖνος, ἔτη ιη', καὶ ἐκ τ ἰδίου ὀνόματος, [4] τοὺς Σκυτίνους καλουμένους, ἐπωνόμασε Λατίνους.

pra memoratis, natus est Hercules, in Lato Thebarum: genus ducebat is ab Hercule, Pici Jovis, & Alcmenæ filio. In Hispania enutritus est; unde, cum virilior factus esset, in Italiam, cavens sibi ab Euristheo rege, se recepit: ubi regnavit per annos 38. uxorem habuit Augen, Alei regis filiam, Italiæ vero regnum vendicavit sibi, ut qui ex Jove Pico oriundus esset. Unde &, qui eum secuti sunt, ex genere ipsius, Italiæ reges, statuas ei aureas, & Porphyreticas, & in Occidentis finibus posuerunt: quæ & etiamnum stantes visuntur.

Ab Adamo autem, usque ad hæc tempora, anni effluxerunt MMMMMCCCLXII.

Post Artaxerxem vero Assyriis imperaverunt alii plurimi usque ad Darium secundum.

Italiæ autem regnavit Telephus, Herculis ex Auge filius. Telepho etiam successit filius ejus, nomine Latinus. Regnum hic tenuit, per annos XVIII; quique antea Scitini vocabantnr, Latinos eos, à nomine suo appellavit.

---

1. ἐκ γένους ὑπάρχων, [τ Ηρακλέ, τ σὺν] τ Αλκμήνης καὶ τοῦ Πηκὸς Διός.] Ista, quæ uncis inclusa sunt, desiderantur apud Cedrenum.

2. τὴν Αὐγὼ, τὴν Αλέως θυγατέρα] Cedrenus habet τὴν Λύτδην, τὴν Ατλέτε θυγατέρα, mendose.

3. ἄλλοι πολλοὶ ἕως Δαρείου τ νεωτέρου] Δαρεῖ ὁ νεώτερ noſtro est Darius Nothus, ut infra apparet: inter quem tamen & Artaxerxem intervenerunt tantum Xerxes, qui mens. 2. & Sogdianus, qui mens. 7. regnarunt. vide Euseb. & Helvic.

4. τοὺς Σκυτίνους καλουμένους] Hos Κηταίους vocat Cedrenus, nomine uterque æque ignoto.

Eodem tempore Æneas Phryx, Anchisæ filius, post Ilii excidium, bellumque Trojanum, fuga sibi prospiciens, Lybiam profectus est, ad Didonem, quæ & Elissa dicta est, à Phœnicibus oriundam. Non diu autem ibi commoratus, Didone relicta, clam aufugit; nempe metuens sibi ab Jarba, rege Africæ: sicut Virgilius, sapiens Romanorum Poeta scriptum reliquit. Juxta autem ac Servius sapientissimus Romanus, in scriptis suis tradidit, ita hoc modo se res habet. Longo post Æneam mortuum tempore, Dido erat; oriunda quidem ex Chartima, exigua, & maritima Phœniciæ urbe, quæ fines Tyri & Sidonis interjacet. Erat autem hæc opulentissima; sicuti & fuerat etiam Sichæus, maritus ejus: cui Didonis frater, Pygmalion, invidens, (tum quod ditissimus esset, tum etiam quod omnem in exercitu regionem sibi subjectam teneret:) eum, inter venandum, trucidavit. Cum enim duæ isti, venabulis instructi, equites aprum persequerentur; Pygmalion, tergo veniens, Si-

[1] Τότε δὲ Αἰνίας ὁ Ἀγχίσε, ὁ Φρὺξ, φεύγων ἐκ τ̃ πορθήσεως τ̃ Ἰλίου, ἤτοι τ̃ Τρωϊκ̃ πολέμου, ἀπ̃λθεν ὅπ̃ τὴν Λιβύην, πρὸς τὴν Φοίνισσαν Διδώ, τὴν κ̀ Ἐλισσάν. Καὶ ἐνθ̃πρίψας ἐκεῖ, λάθρα ἐάσας αὐτὴν, ἔφυγε, ὡς φοβηθεὶς τὸν Ἰάρβα, βασιλέα τ̃ς Ἀφρικ̃ς· καθὰ Βεργίλιος ὁ σοφὸς Ῥωμαίων ποιητὴς συνεγράψατο. Ὁ δὲ σοφώτατος Σέρβιος, ὁ Ῥωμαῖος, ἐν τοῖς αὐτ̃ συγγράμμασιν ἐξέθετο, εἰπών. Οπ, Μετὰ τὸ τελευτ̃σαι τ̃ Αἰνείαν ἔτη πολλὰ ἦν ἡ Διδώ, [2] ἀπὸ πόλεως μικρ̃ς, λεγομένης Χαρτίμας, ἔσης τ̃ς θαλάσσης Φοινίκης, μεταξὺ τ̃ν ὁρίων Τύρου κ̀ Σιδῶνος. Ἦτις Διδὼ ἦν πλουσιωτάτη· ἔχε δὲ ἄνδρα τινὰ, ὀνόματι Συχαῖον, ὄντα κ̀ αὐτὸν πλούσιον σφόδρα. Τὸν δὲ αὐτὸν Συχαῖον ἐφόνευσεν, ὡς κυνηγ̃ντα, ὁ ἀδελφὸς τ̃ Διδὼ, ὀνόματι Πυγμαλίων, ἀφθονούμενος αὐτ̃, ὡς πολὺ ἀπόρῳ, κ̀ κελεύοντι πάσῃ τ̃ χώρᾳ ἐκείνῃ. Ἦσαν γὰρ οἱ δύο ἔφιπποι, καταδιώκοντες σύαγρον, [3] κ̀ βασάζοντες βήναβλα· ἐκ τ̃ ὀπαδίων ὃν ἐλθὼν ὁ Πυγμαλίων, δέδωκε τ̃ Συ-

1. Τότε δὲ Αἰνίας] Scr. Αἰνείας.

2. ἀπὸ πόλεως μικρ̃ς, λεγομένης Χαρτίμας] Cedrenus, ἐκ μικρ̃ς πόλεως Χαρτικ̃ς. hanc urbem Chartam, vocat, de Carthagine verba habens, qui eam ita dictam asserit *à Cartha oppido, unde fuit Dido, inter Tyron & Berithon*: atque hoc etiam ex historia Pœnorum, uti ipse alibi testatur.

3. κ̀ βασάζοντες βήναβλα.] βήναβλον *Venabulum*, ut, βλωάτωρ, *Venator*: atque hæc recta est vocis hujus scriptura. Græci tamen recentiores Μέναυλον scribunt, ex Vocabuli scilicet originis ignorantia, atque etiam ex Characterum horum, μ, & β, similitudine; in MS. enim Codicibus, præsertim antiquioribus, vix inter se distingui possunt.

χαίρ

χαίῳ κτ τῷ νώτῳ αὐτῦ τῇ λόγχῃ, κὴ ἐφόνευσεν αὐτόν· (ἦν γὰρ γενναῖος·) κὴ λαβὼν τὸ λείψανον αὐτῦ, ἔῤῥιψεν εἰς κρημνόν. Καὶ ὑποστρέψας, εἶπε τοῖς διαφέρουσιν αὐτῷ, κὴ τῇ γαμετῇ αὐτῦ, ὅτι, ὡς κατεδίωκε τ σύαργον, κατεκρημνίσθη. Ηβούλετο δὲ ὁ αὐτὸς Πυγμαλίων κὴ τ αὐτῦ ἀδελφὴ φονεῦσαι, κὴ λαβεῖν τὰ χρήματα πάντα. Ηπνι Διδὼ ἐφάνη ἐν ὁράμασι ὁ αὐτῆς ἀνὴρ Συχαῖος, κὴ εἶπεν αὐτῇ· φύγε, μή σε φονεύσῃ Πυγμαλίων· δείξας αὐτῇ καὶ τ τόπον τ πληγῆς. Καὶ λοιπὸν ἡ αὐτὴ Διδὼ λαθοῦσα τ ἑαυτῆς ἀδελφὸν Πυγμαλίωνα, κὴ εὑροῦσα καιρὸν, ἔλαβε πάντα τὰ χρήματα τὰ ἑαυτῆς· κὴ βαλοῦσα εἰς πλοῖα, μτ τ ἰδίων ἀνθρώπων αὐτῆς φυγοῦσα, ἀπέπλευσεν ἐκ τ Φοινίκης, κὴ ἦλθεν εἰς τ Λιβύλω, χώραν τ Αφρικῆς. Καὶ κτίζει ἐκεῖ πόλιν μεγάλην πάνυ, ἣν ἐκάλεσε Χαρτάγαναν· κὴ ἐβασίλευσεν ἐν αὐτῇ, καὶ ἐκεῖ τελευτᾷ, σωφρόνως ζήσασα.

Ο δὲ Αἰνείας χρησμὸν λαβὼν, ἀπέπλευσεν ὑπὸ τῆς Λιβύης βελόμενος ὅπι τ Ιταλίαν ἐλθεῖν. Ανέμοις δὲ ἐναντίοις χρωμένοις, ἐξεῤῥίφη μτ τῶν ἰδίων πλοίων, πλησίον τῆς Σικελίας, εἰς τὴν Καλαβρίαν, ἐν πόλει λεγομένῃ Αργυρίππῃ, τῇ κτιδείσῃ, ὑπὸ Διομήδους, τῦ Τυδέως. Οστις ὑπῆρχεν Αἰτωλὸς τῷ γένει, φέρων τὴν συγγένειαν ἐκ τ Οἰνέως, βασιλέως τ Αἰτωλίας· ὅστις Οἰνεὺς ἀγαγόμενος γυναῖκα, ὀνόματι Ερίβοιαν, ἔσχεν ἐξ αὐτῆς τὸν Τυδέα. Καὶ ἐτελεύτησεν ἡ Ερίβοια, κὴ ἠγά-

chæum, (qui vir erat ſtrenuus,) dorſo haſta transfixo, interfecit; corpuſque ejus correptum, in præceps dedit. Reverſus autem à venatione, neceſſariis, & uxori ejus retulit: eum, dum aprum inſequeretur, præcipitem actum periiſſe. Habuit etiam in animo Pygmalion ſororem ſuam è medio tollere, divitiaſque ejus omnes occupare. Sed apparuit per inſomnium Didoni Sichæus conjux; qui monuit eam; Fuge, (inquiens,) ne te Pygmalion occidat: ſimulque ei vulneris locum oſtendit. Dido itaque, tempus nacta opportunum, clam fratre, divitias ſuas omnes congerit: quibus in naves conjectis, ſimul cum ſuis ex Phœnicia fugiens, in Lybiam, Africæ regionem, pervenit: ubi urbe maxima extructa, Carthaginem appellavit: ibique ſedem regni conſtituens, vitam pudice actam abſolvit.

Æneas autem Oraculo monitus à Libya ſolvit, in Italiam navigaturus: ſed adverſis jactatus ventis, delatus eſt cum claſſe ſua ad Argyrippam, Calabriæ urbem, non procul à Sicilia ſitam. Conditorem habuit urbs iſta Diomedem, Tydei filium: Tydeus autem, Ætolia oriundus, ab Oeneo, Ætolorum rege genus ducebat: qui uxorem habuit Eriboeam, Tydei matrem. Eriboea autem fatis defuncta, uxorem duxit alteram, nomine Althæam: ex qua filium

um ſuſcepit Meleagrum; filiamque Deianiram. Hanc juvenis quidam, Achelous, Poſidonii filius, qui Tydei ex conſiliariis fuit, deſponſatam ſibi habens, ante nuptias clanculum vitiavit: deinde vero Oeneo, patri ejus, dixit, filiam illius ſe non alia conditione ducturum, niſi & regni adminiſtrationem etiam ſibi concederet. Oenoe vero renuente, Achelous, cum patre ſuo, bellum ei infert. Neceſſitate igitur adactus Oeneus, in auxilium ſibi, ex Pthia regione, ducem ſtrenuum, Herculem quendam, qui & Polyphemus dictus eſt, vocavit: cui etiam in uxorem dare Deianiram filiam promiſit. Polyphemus itaque, cum exercitu veniens, in Poſidonium, filiumque ejus Acheloum, arma movit. In ipſo autem congreſſu, Polyphemus Poſidonium, Acheloi patrem, gladio peremit. Unde Poetæ fabulantur, Herculem Acheloi cornu avulſiſſe; Paternum ſcilicet auxilium. Achelous autem, ubi patrem cæſum vidit, fugam eques capeſſit, unde & eum, Hippocentaurum, fuiſſe fingunt. Fugientem autem Acheloum dum Polyphe-

γετο ἑτέραν γυναῖκα, ὀνόματι Αλ-
θαίαν· καὶ ἔσχεν ἐξ αὐτῆς τὸν Μελέ-
αγρον, καὶ θυγατέρα, ὀνόματι Δηϊ-
άνειραν.· [1] νεώτερός τις, ὀνόματι
Αχελῶος, υἱὸς Ποσειδωνίου, συσκη-
πτῦ, τοῦ Τυδέως, ἐμνηστεύσατο. ὁ δὲ
Αχελῶος πρὸ τοῦ γάμου, ἔφθειρε τὴν
Δηϊάνειραν λάθρα· καὶ μὴ ταῦτα λέ-
γει τῷ πατρὶ αὐτῆς, τῷ Οἰνεῖ· ὅτι
ἄλλως λαμβάνω τὴν θυγατέρα σου, εἰ
μὴ παραχωρήσεις μοι τὸ βασίλειόν
σου διοικεῖν. ὁ δὲ οὐκ ἐπείθη αὐτῷ·
καὶ λοιπὸν συνῆψεν τῷ ἰδίῳ πατρὶ ἀντῆ-
ρεν ὁ Αχελῶος τῷ Οἰνεῖ, καὶ ἐπο-
λέμησεν αὐτῷ. Καὶ ἀναγκάζεται ὁ Οἰ-
νεὺς πρεσβεύσασθαι, ἐκ τῆς Φθίας χώ-
ρας, στρατηγὸν γυναῖον, Ηρακλέα, τὸν
λεγόμενον Πολύφημον· συντάξαμενος
δοῦναι αὐτῷ τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα,
τὴν Δηϊάνειραν. ὅστις καταλθὼν μετὰ τῆς
ἐνόπλου αὐτοῦ στρατιᾶς, συνέβαλε πό-
λεμον μετὰ Ποσειδωνίου, καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ
Αχελῶου. καὶ εἰς τὴν συμβολὴν, ξίφει
ὁ Πολύφημος τὸν Ποσειδώνιον ἀνεῖλε,
τὸν πατέρα Αχελῶου· διὰ τοῦτο δὲ ἐξέ-
δοντο οἱ ποιηταὶ, ὅτι τὸ κέρας τοῦ
Αχελῶου ἀπέσασεν ὁ Ηρακλῆς, ὅτι
δεῖ, τῷ πατρικῷ αὐτοῦ δυνάμει.
Καὶ ἑωρακὼς τὸν ἴδιον αὐτοῦ πατέρα
πεσόντα, φεύγει ἔφιππος· διὸ καὶ
γράφουσιν αὐτὸν Ιωποκέντωρον. Καὶ
ἐν τῷ καταδιώκειν αὐτὸν τὸν Πολύφημον Ηρακλέα, γραφεὶς τοξεύει αὐτὸν

---

1. νεώτερός τις, ὀνόματι Αχελῶος] Legendum ἦν τινα νεώτερός τις Cedrenus, ἐξ ἧς ἔσχε τὸν Μελέαγρον, καὶ τὴν Δηϊάνειραν, ἣν τινα ἠρμόζετο Αχελῶος πρὸς τὸν γάμον.

χῦ

χῇ τῷ μαζῷ· ϗ εὐθέως ὁ Ηρακλῆς ἀντεπόξευσε τ Αχελῶον, ὡς περᾷ τ ποταμὸν, [1] ὀνόματι Φορβάν· [2] ϗ φιλωθεὶς ὁ Αχελῶος, καπνέχθη ἀπὸ τ ἵππου, εἰς τὰ ξείθρα τ ποταμοῦ, ϗ ἀπώλετο. καὶ μετεκλήθη ἔκποτε ὁ αὐτὸς ποταμὸς, ἀπὸ τῆς τ Αἰτωλίας χώρας, Αχελῶος, ἕως τῆς νυῦ· καθὰ Κεφαλίων ὁ σοφὸς ἐξέθετο. ὁ δὲ Πολύφημος Ηρακλῆς, ἐκ τῆς πληγῆς τ μαζοῦ, μεθ' ἡμέρας τινὰς τελευτᾷ.

Μελέαγρος δὲ ὁ τοῦ Οἰνέως υἱὸς, ἀδελφὸς δὲ τ Τυδέως, ϗ Δηϊανείρας, ἐποίησεν ἆθλον μέλαν, ἐν τῇ Καλυδωνίᾳ χώρᾳ, φονεύσας κάπρον φοβερὸν, τ Ατελάντης, τ θυγατρὸς τ Σχοινέως, ἕπομένην αὐτῷ· [3] ἥτις ποιήσασα, πρώτη τὸν σύαγρον. (Ελυμαίνετο γὰρ ὅτος ὁ θὴρ πᾶσι πλὴν χώραν ἐκείνην.) Καὶ μετὰ πλὴν ἀναίρησιν τ θηρὸς, τὸ δέρμα αὐτοῦ ἐχαρίσατο ὁ Μελέαγρος τῇ Ατελάντῃ, εἰς ἔρωτα αὐτῆς βληθείς. Απελθὼν δὲ ὁ Μελέαγρος

mus inſequitur, converſus Achelous, ſagitta in eum emiſſa, juxta mamillam vulnerat. Polyphemus autem Acheloum, dum Phorbam fluvium trajicit, ſagitta viciſſim petivit: quo confoſſus Achelous, ex equo in flumen deturbatus, ibidem periit. Flumen itaque iſtum Ætoli Acheloum, ad hunc uſque diem vocant: ſicut auctor eſt ſapiens Cephalion. Polyphemus etiam, paucos poſt dies, ex vulnere in mamilla accepto, interiit.

Meleager autem, Oenei filius, Tydei, & Deianiræ frater, egregium ſane certamen obivit, aprum horrendum proſternens, in terra Calydonia. Sociam vero facinoris habuit Atalantam, Schœnei filiam: quæ & ipſa aprum ſagittis prius percuſſerat: regionem enim eam omnem vaſtabat fera iſta. Meleager autem apri interfecti exuvium Atalantæ, cujus amore captus erat, dono dedit. Meleagro vero, ad Oeneum patrem re-

---

1. ὀνόματι Φορβάν] Fluvium hunc, Εὔλωον, antea dictum aſſerit Cedrenus; Plutarchus, Theſtium, à Theſtio, Martis & Piſidices F. Stephanus, Thoas: Stephan. de urb. Αχελῶος ποταμὸς Ακαρνίας, ἀπὸ Αχελῶος ἐλθόντος ἐκ Θετταλίας μετὰ Αλκμαίωνος· ἐκαλεῖτο δὲ Θόας ὁ ποταμός.

2. ϗ φιλωθεὶς ὁ Αχελῶος] vocabulum Græcobarbarum, apud Græcos recentiores frequenter uſurpatum, à φίβλα, Latinis Fibula. φιλωθεὶς, *transfixus*: φιλόω, pro *transfigere*, ſupra habuimus, in Pariſiis à Philoclete occiſi hiſtoria, lib. 5. p. 77. τὸς αὐτοῦ πόδας φιβλοῖ ἐπὶ τὰ σφυρά., *pedes ejus juxta malleolos transfixit.*

3. ἥτις ποιήσασα πρώτη τὸν σύαγρον] ita etiam Jo. Tzetz. Chil. 7. Hiſt. 102.

Πολλῶν συναθροισθέντων ϗ συαγρούντων ἐκεῖσε,
Η Ατελάντη πρώτη μὲν ἐκεῖνον ἐκτοξεύει·
Εἶτα βαλὼν Μελέαγρος κλείνει τῷ συοκτόνῳ.

verſo occiſi apri ſpolia ſibi dari ab eo poſtulabat: ubi vero audiſſet, Atalantæ illa filium dediſſe; ira correptus, olivæ frondem, quam uxor ſua, Meleagri mater, apud ſe ſervaverat, in ignem projecit. Althæa enim uterum ferens, olivæ frondem ſummopere expetivit: & fronde devorata, ſimul cum Meleagro, frondem olivæ è veſtigio enixa eſt. Oeneus vero, infantis pater, ab Oraculo accepit, filium tam diu in vivis futurum eſſe, quam aſſervatam habuerit olivæ frondem, eodem partu editam. Hanc autem pater, ira in filium concitatus, in ignem conjecit: qua ignibus abſumpta, Meleager ſtatim efflavit animam: uti in Dramate ſuo, de Meleagro iſto, ſcriptum tradidit Euripides.

πρὸς τ ἑαυτῦ πατέρα Οἰνέα, ἀπῃτήθη παρ' αὐτῦ τὰ νικητήρια τοῦ θηρός· καὶ μαθὼν, ὅτι τῇ Ατα λάντῃ τὸ δέρμα ἐχαρίσατο, ὀργισθεὶς κατ' τ ἰδίυ υἱῦ, ὃν εἶχε θάλλον ἐλαίας, φυλατ τόμενον παρὰ τῇ Αλθαίᾳ, τῇ ἑαυτῦ μ γυναικὶ, μητρὶ δ τ Μελεάγρυ (ὄντινα θάλλον τ ἐλαίας ἡ Αλθαία, ἔχυσα ἔσα, ὑπεδυμήσατο ἔφαγε. καὶ καταπιῦσα τὸ φύλλον τῆς ἐλαίας, εὐθέως τεκῦσα συνεχώρησε τὸ τ Ελαίας φύλλον συὶ τῷ Μελεάγρῳ. Περὶ ὃ χρησμὸς ἐδόθη τῷ Πατρὶ αὐτῦ τῷ Οἰνεῖ, τοσῦτον χρόνον ζῆν τ Μελέαγρον, [1] ὅσον χρόνον φυλάττετο τὸ φύλλον τ ἐλαίας τὸ μεθ' αὐτῦ γενηθέν· ὅθεν φύλλον, ὀργισθεὶς ὁ Οἰνεύς,) εἰς πῦρ ἔβαλε, καὶ ἐκαύθη, ἀγανακτήσας κατ' τ ἰδίυ υἱῦ· καὶ παραχρῆμα ὁ Μελέαγρος ἐτελεύτησεν· ὡς ὁ σοφὸς Εὐριπίδης [2] δράμμα περὶ τ αὐτῦ Μελεάγρυ ἐξέθετο.

Oeneo ſucceſſit, in Ætolorum regno filius alter, Tydeus, pater Diomedis. Diomedes vero, patre defuncto, Argivorum regnum obtinuit; uxore Argiva ducta nomine Ægialia: cæterum inſania concitus, contra Ætolos arma movens, propriam ditionem ſubegit: Ætoliæque regno diſſoluto, Argivorum eam, quo ipſe potitus fuerat, imperio

Μετὰ δ τὴν βασιλείαν τ Οἰνέως, ἐβασίλευσε τ Αἰτωλίας ὁ ἄλλος υἱὸς αὐτῦ, ὁ Τυδεύς, ὁ πατὴρ τ Διομήδυς. ὁ δὲ Διομήδης, μετ' τ τελευτὴν τ ἰδίυ πατρὸς Τυδέως, ἐβασίλευσε τ Αργείων χώρας, ἀγαγόμενος ἐκ τ Αργυς γυναῖκα, ὀνόματι Αἰγιάλειαν. Καὶ ὑπονοηθεὶς ὑπ' ἐταξε τ ἑαυτῦ χώραν τ Αἰτωλίαν, πολεμήσας αὐτές· καὶ καταλύσας τὸ βασίλειον αὐτῆς, καὶ ποιήσας αὐτὴν ὑπὸ τὴν Αργείων βασιλείαν, τῦτ' ἔστιν, ὑπὸ τὸ ἴδιον κρά-

1. ὅσον χρόνον φυλάττετο] Scr. ἐφυλάττετο.

2. δράμμα περὶ τ αὐτῦ] Scr. δρᾶμα.

τος

τῶ· καὶ εὐθέως μὲν τὴν Ἀχαιῶν ἐξώρμησεν ὅπλα τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον. Καὶ ἐπανελθὼν, μὲν τὴν νίκλω τῆς Τροίας, ὅπλα τὸ ἴδιον αὐτῶ βασίλειον, ἐκ ἐδέχθη ὑπὸ τῶν ἰδίας πόλεως, ἢ τῶν συλλήτων αὐτῶ· ἀλλ' ἀντέσησαν αὐτῶν ἐν δυνάμει πολεμοῦντες. Μαθὼν δ' ὅτι ἡ γυνὴ αὐτῶ ἡ Αἰγιάλεια καταστιλάζει αὐτῶν θάνατον, ὡς πορνευθεῖσα ὑπό τινῶν συλλητικῶν αὐτῶ, ὅσις καὶ ἀνεθίσατο αὐτῶν κρατιαῖς. ὁμοίως δ' ἀκούσας, ὅτι ἐπορνεύθη ὑπὸ τῶν Υακῶν, υἱῶ τῶ Ναυπλίω, (οἵτινες διὰ τὸ πρὸς αὐτὸν ἔρωτα, πολλῶ δένει ἀντεμάχοντο αὐτῶν· καθὼς ὁ σοφὸς Δίδυμος ἐξέθετο.) φοβοσχικὼς δ' ὁ Διομήδης τὸς ἡγεμόνας, καὶ πᾶσαν τὴν Αργείων χώραν ἀνθισαμβόλω αὐτῶν· μὴ δυνάμενος δ' ἀπελθεῖν μήτε ὅπλα τὴν Αἰτωλίαν, τὴν ἰδίαν αὐτῶ βασιλείαν, ὡς λύσας αὐτῆς τὸ βασίλειον· ἀλλαχωρήσας τὴν ἰδίαν αὐτῶ βασιλείαν, ἀνεχώρησεν, ἀποπλεύσας ὅπλα τὴν Καλαβρίων χώραν· καὶ κλίζει πόλιν ἐκεῖ παραλίαν, ἣν ὠνόμασεν, Αργυρίππην, ὡς φοβέγραπται, [2] τὴν μεταχληθεῖσ

subjecit. Inde cum Achæis, in bellum Trojanum, profectus eſt. Troia autem everſa, in regnum ſuum reverſum, nec populus, nec Primores eum receperunt; ſed & armis etiam eum depulerunt. Ubi autem didiciſſet, uxorem Ægialiam vitæ ſuæ inſidias ſtruxiſſe: (ſtuprata enim ea fuerat à quodam ex Nobilibus ejus; qui, una cum Hiace, Nauplii filio, ejuſdem etiam criminis participe, ob Ægialiæ amorem, ſummis viribus Diomedi obſiſtebat:) inſuper etiam apud ſe recogitans, Argivorum Duces, totumque adeo populum hoſtes ſe habere; neque integrum ſibi eſſe, in patriam ſuam Ætoliam redire, cujus imperium ipſe diſſolverat: regno ſuo relicto, in Calabriam navigavit; ubi urbem condidit maritimam, quam Argyrippam; uti diximus, appellavit; Beneventum hæc nunc vocatur: ſicuti hæc

---

1. ὑπὸ δ' Υακῶν] Cedrenus hunc Αἴακα, vocat: de Nauplio vero Græcorum Principum uxores uti mœcharentur inſtigante, filii ſui Palamedis in ultionem, vide Iſac. Tzetzem in Lycophron.

2. τὴν μεταχληθεῖσαν Βενέβεντον] ita etiam Cedrenus. Stephanus urbem hanc à Diomede, Αργῶν ἴππιον, dictam aſſerit. Διομήδης, μὲν τὴν ἄλωσιν τῆς Ἰλίου, ἐπέιχισε, καὶ μετανώμασεν, Αργῶν Ἰππιον: à Diomede itaque non condita, ſed muro cincta tantum fuit. Procopius tamen Beneventum à Diomede conditam fuiſſe teſtatur, Gothicor. lib. 1. ταυτὴν Διομήδης ποτὲ ὁ Τυδέως ἐδείματο: qui etiam apri Calydonii dentes, tres ſpithamas in circuitu habentes avunculi ſui Meleagri in memoriam à Diomede ibidem repoſitos, ad ſua uſque tempora in ſpectaculum aſſervatos fuiſſe teſtatur. οἱ καὶ εἰς ἐμὲ σώζονται εἰσι, θέαμα λόγου πολλοῦ ἀξιον, ὡς ἐμοὶ δοκεῖν ἐκ ἧσσον ἢ τρισσὰ δάμαλιν ἐν μιλιοφόρῳ χήματι ἔχοντες.

à ſapiente Didymo narrantur. Ad hanc ipſam urbem ventis jactatum Æneam Diomedes humaniter, & honorifice excepit: cujus etiam hoſpitio uſus eſt Æneas per totam Hyemem.

Diomedem autem Æneas affatus; Novi, inquit, divinum Palladium, Trojæ olim religioſe aſſervatum, & à Te exinde delatum, ex Inſcriptione mihi Ænææ deberi. Ad hæc Diomedes; ex quo, inquit, Palladium hoc ab Uliſſe accepi, multas ego, exercituſque meus calamitates experti ſumus. Coactus itaque Oraculum de hac re conſulere, reſponſum tuli; Palladium Trojanis reddendum eſſe. Mihi itaque reddas: inquit Æneas. Diomedes igitur, ſacris rite peractis, Palladium Æneæ tradidit. Æneas autem, Palladio accepto, æſtate tum ineunte, in Italiam, ad Latinum, profectus eſt: & ſocietate cum eo inita, exercitum, quem ex Phrygis armatum habuit, contra Rutulos duxit. In hoc bello Latinus, Telephi filius, cecidit; victoriaque penes Rutulos erat.

Æneas autem deinde profectus eſt ad Evandrum, & filium ejus Pallantem, viros bellicoſos; qui provinciam Italicam tenentes, in vico quodam Valentia, dicto, ſedes ha-

Βενέβεντον νῦν. Καὶ δεξάμενος τὸν Αἰνείαν, ἐκριφέντα ἐν τῇ αὐτῇ πόλει, κατέσχεν, ἐν πολλῇ τιμῇ, καὶ θεραπείᾳ ἔχων αὐτόν· καὶ συνδιῆξεν αὐτῷ ὁ Αἰνείας τὸν χειμῶνα.

Καὶ λέγει τῷ Διομήδει ὁ Αἰνείας· Ἔγνων, ὅτι τὸ θεῖον Παλλάδιον, τὸ ἐν τῇ Τροίᾳ ἀπεκείμενον ἐκομίσω, ὅπως ἐπιγραφῇ δίδοται τὸ Παλλάδιον τῷ Αἰνείᾳ. Ὁ δὲ Διομήδης εἶπεν αὐτῷ, ὅτι ἐξ ἧς τοῦτο μὴ τῆς Ὀδυσσέως ἀφειλόμην, οὐκ ἔλειψάν μοι συμφοραὶ, ὅτε τῷ ἐμῷ στρατῷ· ὅθεν ἀναγκάσθην αἰτῆσαι τὴν Πυθίαν περὶ αὐτοῦ· καὶ ἐδόθη μοὶ χρησμὸς, ἀποδοῦναι αὐτὸ τοῖς Τρωσί. Καὶ εἶπεν ὁ Αἰνείας· δός μοι αὐτό. Καὶ εὐθέως ποιήσας θυσίαν ὁ Διομήδης, παρέσχε τὸ Παλλάδιον τῷ Αἰνείᾳ. Καὶ λαβὼν αὐτὸ ὁ Αἰνείας, καταφθάσαντος τὸν θέρους, ἐξώρμησεν ὁδὸν τῆς Ἰταλίαν, πρὸς τὸ Λατῖνον· καὶ ἑαυτὸν συμμίξας αὐτῷ μετὰ τῆς εἶχε βοηθείας ἐνόπλου στρατοῦ τοῦ Φρυγῶν, ἐπολέμησε τοῖς Ρουτύλοις· καὶ εἰς αὐτὸν τὸ πόλεμον ὁ Λατῖνος, ὁ τοῦ Τηλέφου υἱὸς, ἐσφάγη, καὶ ἤνεγκαν οἱ Ρουτοῦλοι τὰς ἐπάνω.

Καὶ ἀπῆλθεν ὁ Αἰνείας πρὸς τὸν Εὔανδρον, καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Πάλλαντα, ἄνδρας πολεμικωτάτους· οἵτινες διῆγον εἰς τὴν Ἰταλίαν, οἰκοῦντες κώμην λεγομένην Βαλεντίαν, ἰδύνοντες ἐπαρ-

---

ν. Ἤνεγκαν οἱ Ρουτοῦλοι τὰς ἐπάνω] id eſt, *Rutuli ſuperiores evaſerunt*. Eodem rudi locutionis genere utitur, ad finem lib. 8. ἰδὼν ὁ Ἀννιβαὰλ τὸν τοῦ Σκιπίονος δυνάμιν, καὶ ὅτι τὰς ἐπάνω φέρει &c.

χίαν

χίαν μίαν. Εν ᾗ κώμῃ καὶ ἔκτισεν ὁ Πάλλας οἶκον μέγαν πάνυ, οἷον οὐκ εἶχεν ἡ πρωτεύουσα ἐκείνη· [1] ὅστις οἶκος ἐκλήθη τὸ Παλλάντιν, καὶ [2] ἀπὸ τότε ἐκλήθη τὰ βασιλικὰ κατοικητήρια, Παλλάντιον, ἐκ τοῦ Πάλλαντος. Καὶ ἤτησεν αὐτὸς λαβεῖν παρ' αὐτοῦ ὁ Αἰνείας βοήθειαν στρατοῦ· ᾧπερ παρέσχεν ὁ αὐτὸς Πάλλας, ὁ αὐτοῦ πατὴρ Εὐανδρος, ἡγεμὼν πολεμικὰς ἄνδρας υ'. Καὶ πάλιν ἀπελθὼν ὁ αὐτὸς Αἰνείας πρὸς ἄλλους τοπάρχας, ἔλαβε πολλὴν βοήθειαν στρατοῦ. ἐπειδὴ πᾶσα ἡ χώρα ἐκείνη· ἐναντίωτο τοῖς Ρουτύλοις καὶ τῷ Τέρνῳ, βασιλεῖ αὐτῶν. Καὶ συνέβαινεν αὐτοῖς ὁ Αἰνείας πόλεμον, καὶ ἐνικήθησαν τὸν πόλεμον οἱ Ρουτοῦλοι ὑπὸ τοῦ Αἰνείου, σφαγέντος τοῦ Τέρνου· καὶ ἔλαβεν ὁ Αἰνείας, μετὰ τὴν νίκην, τὴν βασιλείαν, καὶ [3] τὴν θυγατέρα τοῦ Λατίνου, Αλβανίαν. Καὶ κτίζει ἐκεῖ πόλιν ὁ αὐτὸς Αἰνείας μεγάλην, ἥντινα ἐπωνόμασεν, Αλβανίαν· καὶ ἀποτίθεται ὁ Αἰνείας ἃ ἔλαβε, Παλλάδιον, ἀπὸ τοῦ Διομήδους, ἐν τῇ αὐτῇ πόλει Αλβανίᾳ. Εβασίλευσε δὲ ὁ Αἰνείας, μετὰ Λατῖνον, ἔτη ιθ'.

buerunt : ubi ædes plane magnificas, & in ea regione omnium ſplendidiſſimas extruxerat ſibi Pallas; quas etiam *Pallantium* vocavit. Unde & Regiæ domus deinceps, à Pallante, *Pallantia* dicta ſunt. Æneas autem ab Evandro, & filio Pallante exercitu cccc virorum fortium & bellicoſorum, inſtructus; impetratis etiam ab aliis Italiæ regulis, (qui Turno omnes, Rutuliſque inimiciſſimi fuerunt) auxiliarium virorum copiis ingentibus; Rutulus iterum aggreſſus eſt: Turnoque, rege eorum, occiſo, in eos victoria potitus eſt. Æneas autem exinde Latini regnum, filiamque Albaniam uxorem conſecutus, urbem magnam condidit, quam Albaniam nominavit: ubi etiam Palladium, à Diomede receptum, repoſuit. Regnavit autem Æneas, poſt Latinum, annos XIX.

---

1. ὅστις οἶκος ἐκλήθη τὸ Παλλάντιν] Παλλάντιν, pro Παλλάντιον; ut σηδάειν, pro σηδάειον, Librariorum ex recitantis ore ſcribentium errore frequentiſſimo.

2. ἀπὸ τότε ἐκλήθη τὰ βασιλικὰ κατοικητήρια, Παλλάντιον.] Eadem habes apud Cedrenum, & Glycam, part. 2. Zonaras autem, Palatium, Domum Imperatoriam dictam vult, eo quod in Monte Palatino poſita fuerit: ἢ ἐκ τῶν αὐτοκρατόρων κατοικία παλάτιον ὠνομάσθη, ὅτι ἔνεστι τῷ Παλατίῳ λεγομένῳ ὄρει, ἐν ᾧ Φαυστῦλος οἰκεῖ, καὶ ἐκεῖ τὸ στρατήγιον εἶχε.

3. τὴν θυγατέρα τοῦ Λατίνου Αλβανίαν] Scr. Λαβινίαν, & hic, & in ſequentibus: Lavinia enim dicta fuit Latino filia; Laviniumque, urbs ab Ænea à nomine ejus condita. Verum cum noſtro, in hac Æneæ hiſtoria, Romaniſque primordiis ineptit etiam Cedrenus.

Æneam excepit Aſcanius Julus, Æneæ filius, ex Creuſa Trojana, uxore priore. Regnavit autem Aſcanius per annos XXV, urbemque ipſe condidit, nomine Laviniam: ubi & ſedem regni poſuit; Palladiumque, ab Albanis delatum, in urbe illa, à ſe condita, collocavit.

Eo tempore Pontifex maximus Hieroſolymis fuit, poſt reditum à Babylone tribuum duarum cum dimidia, Eliachimus, Jeſu filius.

Iiſdem temporibus floruit Hippaſius, philoſophus Pythagoricus; qui Cœleſtem ſphæram primus compoſuit, ex duodecim ſignis: in mari autem deinde naufragus periit. Eodem tempore etiam claruerunt Iſocrates, Pericles, & Thucydides, belli Attici & Peloponeſiaci ſcriptor. Æquales huic fuerunt Phidias ſtatuarius, Steſichorus, & Bacchylides, Poetæ, & Saltatoriæ artis inventores. Cæterum hi, prædictorum Philoſophorum temporibus ali-

Μετὰ δὲ τὸν Αἰνείαν ἐβασίλευσεν ἐκεῖ [1] Ασκάνιος Ιούλιος, ὁ υἱὸς τοῦ Αἰνείου, ἀπὸ τῆς Κρεούσης, τῆς προάδου, τῆς θεράπης γυναικὸς τοῦ αὐτοῦ Αἰνείου, ἔτη κε'. [2] Καὶ ἔκτισε τὴν Αλβανίαν πόλιν, καὶ τὸ βασίλειον τοῖς Λαβινιαίοις ἐπέθηκε, μεταγαγὼν ὁ αὐτὸς Ασκάνιος ἐκ τῆς Αλβανίας πόλεως τὸ Παλλάδιον, εἰς τὴν αὐτοῦ κτιζομένην πόλιν Αλβανίαν.

Ἐν τῷ καιρῷ ᾧ τῷ αὐτῷ ἀρχιερεύς τις ἦν τῶν Ιεροσολύμων, μετὰ τὴν ἐπάνοδον τῶν ἐκ Βαβυλῶνος τῶν δύο ἡμίσεως σκήπτρων, τῶν ἀνελθόντων ἐν τῇ Ιερουσαλήμ, [3] Ελιακείμ, ὁ υἱὸς Ιησοῦ.

Ἐν ᾧ τοῖς αὐτοῖς χρόνοις ἦν [4] Ιππάσιος, φιλόσοφος Πυθαγορικός· ὅστις τὴν σφαῖραν τοῦ οὐρανοῦ πρῶτος ἐξήνεγκεν ἐκ τῶν δεκαδύο ζωδίων, καὶ κατὰ θάλασσαν ναυαγήσας, ἐτελεύτα. Ην δὲ καὶ Ισοκράτης τότε, καὶ Περικλῆς, καὶ Θουκυδίδης, ὁ συγγραφάμενος τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Αθηναίων. Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις Θουκυδίδου ἦν καὶ Φειδίας, ὁ ἀγαλματοποιός· καὶ Στησίχορος, καὶ Βακχυλίδης, οἳ ἦσαν ὀρχήσεως εὑρεταί, καὶ ποιηταί, [5] μετὰ τοὺς προειρημένους φιλοσόφους

---

1. Ασκάνιος Ιούλιος] Cedrenus habet, Ιξλος, rectius.

2. καὶ ἔκτισε τὴν Αλβανίαν] Alba, dicta eſt hæc urbs ab Aſcanio condita: cæterum cum quæ profert hic Author Noſter à vero ut plurimum aliena ſint, atque alias etiam omibus ſatis nota, errores ſingulos notare ſupерſedebo.

3. Ελιακείμ, ὁ υἱὸς Ιησοῦ] Jeſuæ Pontif. qui cum Zorobabel Hieroſylamas reverſus eſt, filius quidem erat Joacimus, non Eliachimus: de hoc tamen Auctorem intelligendum eſſe puto.

4. Ιππάσιος φιλόσοφος] Forte hic idem eſt, quem Heſychius Illuſtr. περὶ σοφῶν, Ιππασον vocat: quem vide.

5. μετὰ τοὺς προειρημένους φιλοσόφους &c.] locus iſte adeo mendoſus eſt, ut ſanus aliquis ſenſus exinde elici vix poterit. Steſichori duo fuerunt: quorum primus Thucydide multo antiquior: nec tamen Steſichorus alter ei contemporaneus erat; ſed aliquanto junior; de quo vide Cl. Seldeni Marmor. Arundel.

ἄνδρας·

ἄνδρας· μεθ' ὃν χρόνον οἱ περιῤῥηθέντες τῶν Ἑλλήνων ἦσαν παιδευταί. Ἀναφαίνεται δὲ μετὰ ταῦτα καὶ Δημοσθένης, καὶ Ἀριστοφάνης ὁ κωμῳδός.

[1] Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Δαρείου τοῦ νεωτέρου, ἐβασίλευσε Περσῶν Ἀρταξέρξης, ὁ Μνήμων καλούμενος, ἔτη λθ'.

Ἀλβανῶν δὲ ἐβασίλευσεν Ἄλβας, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀσκανίου, ἔτη λς'. Καὶ κτίζει [2] τὴν Σίλβιν πόλιν, (ἀπὸ τότε οἱ βασιλεῖς, Σίλβιοι ἐκαλοῦντο·) μεταγαγὼν ἐν τῇ αὐτῇ Σίλβει πόλει καὶ τὸ Παλλάδιον ὁ αὐτὸς Ἄλβας βασιλεύς. Καὶ ἐβασίλευσε λοιπὸν οἱ [3] ἐκ τοῦ γένους τοῦ Αἰνείου, οἱ λεγόμενοι Αἰνειάδες, ἔτη τλα'.

quanto posteriores, doctores deinde inter Græcos emerserunt. Posthæc floruerunt etiam Demosthenes, & Aristophanes Comicus.

Dario autem juniori successit in regno Persarum Artaxerxes, qui & Mnemon vocatus est: & regnavit per annos XXXIX.

Albanis vero regnavit Albas, Ascanii filius, annos XXXVI, qui & urbem Silviam condidit: unde & reges eorum deinceps, Silvii, vocati sunt: Palladium vero & is quoque in Silviam transtulit. Regnarunt autem Æneæ posteri, qui & Æneadæ vocabantur, per annos CCCXXXI.

---

1. Μετὰ δὲ τὴν βασίλειαν Δαρείου τοῦ νεωτέρου,] Ochus hic primo dictus, deinde Dariæus, teste Ctesia: Βασιλεύει Ὦχος, ὃς μετονομάζεται Δαρεῖος cui in regno successit filius ejus, Arsaces, Artoxerxes postea dictus: βασιλεύει δὲ Ἀρσάκης, ὁ μετονομασθεὶς Ἀρτοξέρξης.

2. τὴν Σίλβιν πόλιν] Nugæ: urbem hanc statim, Σίλβιν, vocat; μεταγαγὼν ἐν τῇ Σίλβι πόλει καὶ τὸ Παλλάδιον: Cedrenus, Σίλβαν appellat. Silvii Latinorum reges dicti sunt, non ab Alba nescio quo, urbeve ab eo condita; sed à Silvio, Æneæ ex Lavinia filio. Sed nec Albam regem agnoscit Historia Romana; Alba quidem urbs erat, ab Ascanio, Æneæ ex Creusa F. condita; ut supra diximus.

3. ἐκ τοῦ γένους τοῦ Αἰνείου] Scr. Αἰνείου.

LIBER SEPTIMUS.

De Roma condita.

ΛΟΓΟΣ ΕΒΔΟΜΟΣ.

Περὶ Κτίσεως Ρώμης.

REgnavit posthæc Romulus, Romæ conditor, cum Remo fratre: unde & Romani nomen acceperunt. Hi arma Herculis, à Jove Pico oriundi, inventa, Romæ urbis, à se conditæ, (quæ prius Valentia dicebatur,) in Templo Pici Jovis, ad forum Boarium, ubi adhuc visuntur, reposuerunt. Porro fratres isti Palatium, regiam nempe domum à Pallante conditam, instaurarunt: Jovi etiam Templum ingens, excitantes, quod Romana lingua, *Capitolium*, vocabant, (quasi diceres, *Caput urbis*:) Simulachrum etiam, quod Palladium dicebatur, ex urbe Silvia, in Romam suam transtu-

ΚΑΙ λοιπὸν ἐβασίλευσε Ρῶμος, ὁ κτίσης τ Ρώμης, κ Ρῆμος, ὁ ἀδελφὸς αὐτ. ὅθεν μετεκλήθησ Ρωμαῖοι. οἵτινες κ τὰ ὅπλα τ Ηρακλέους, τ ἐκ τ γύης τ Πίκυ Διὸς, ἀνακόντες, ἀπέθεντο ἐν τῇ παρ' αὐτῶ κτισθείσῃ πόλῃ Ρώμῃ, τῇ πρώτῃ λεγομένῃ κώμῃ Βοηντία, ἐν τῷ Βοαείῳ φόρῳ, εἰς τ ναὸν τ Πίκυ Διὸς, ἀποκλείσαντες αὐτὰ ἐκεῖ ἕως ἄρτι. Οἱ δὲ αὐτοὶ ἀδελφοὶ ἀνανέωσ τὸ λεγόμενον Παλάντιον, τὸν βασιλικὸν οἶκον, τ τ Πάλλαντ· κ ναὸν μέγαν τῷ Διΐ κτίσαντες, ἐκάλεσ αὐτὸν Καπετώλιον, Ρωμαϊστί· ὅ ἐστι, ἡ κεφαλὴ τῆς πόλεως· ἀγαγόντες κ τὸ Παλλάδιον τὸ ξόανον ἀπὸ πόλεως Σίλβης

ἀπέθεντο

ἀπέθεντο αὐτὸ ἐν τῇ Ρώμῃ. Οἵπνες ἀδελφοὶ ἐν τῷ βασιλεύειν, εἰς ἔχθραν ἦλθον πρὸς ἀλλήλους· καὶ ἐφονεύθη ὁ Ρῆμος ὑπὸ τοῦ Ρώμυ, καὶ ἐβασίλευσε μόνος ὁ Ρῶμος.

Ἐξότε δὲ ἀπέκτεινε τὸν ἴδιον αὐτοῦ ἀδελφὸν, ἐσείετο ἡ πόλις πᾶσα Ρώμη, καὶ ἐγίνοντο πόλεμοι ἐμφύλιοι, διὰ τὴν αὐτοῦ βασιλείας. Καὶ ἀπελθὼν ὁ αὐτὸς Ρῶμος εἰς τὸ μαντεῖον, ἐπηρώτησε· Διὰ τί γίνεται διὰ τῆς ἐμῆς μόνης βασιλείας ταῦτα; Καὶ ἐξέβη αὐτῷ ἐκ τῆς Πυθίας· ‘Ὅτι, εἰ μὴ συγκαθεδῇ σοι ὁ ‘σὸς ἀδελφὸς ἐν τῷ βασιλικῷ θρόνῳ, ὃ μὴ σαθῇ ἡ πόλις σου Ρώμη, ‘οὔτε ἡσυχάσει ὁ δῆμος, οὔτε ὁ πό‘λεμος. Καὶ ποιήσας ἐκ τῆς εἰκόνος τοῦ αὐτοῦ ἀδελφοῦ ἐκτύπωμα τοῦ προσώπου, ἤτοι χαρακτῆρος αὐτοῦ [1] χρυσοῦν σπαθάριον σήλωσε, ἔθηκεν ἐν τῷ θρόνῳ αὐτοῦ, ἔνθα ἐκάθητο. Καὶ ὅτως ἐβασίλευσε τὸν ὑπόλοιπον χρόνον, συγκαθημένου αὐτῷ τοῦ ὁλοχρύσου ἐκτυπώματος τοῦ αὐτοῦ ἀδελφοῦ Ρήμου· καὶ ἐπαύσατο ὁ σεισμὸς τῆς πόλεως, καὶ ἡσύχασεν ἡ δημοτικὴ ταραχή. Καὶ εἶπε δὲ ἂν ἐκέλευσε θεατίζων, ἔλεγεν ὡς ἀφ' ἑαυ-

lerunt. Fratres autem communiter regnantes, mutuis laborarunt odiis: Remoque adeo à fratre interfecto, Romulus regnavit ſolus.

Exinde autem poſt cædem fratris, tota motibus agitata eſt urbs Roma; regnumque ejus inteſtinis ſeditionibus tumultuabatur. Ad Oraculum itaque profectus, rogavit: Undenam (inquiens,) cum ego nunc ſolus regno, fiunt iſta? ‘Reſpondit Pythia: Niſi tu ‘fratrem in regio ſolio tibi ‘aſſeſſorem conſtituas, urbs ‘Roma à motibus liberari ‘non poterit, neque populi ‘tumultuum, nec bellorum ‘finis erit. Statuam itaque, quæ fratris formam & vultum exprimeret, ex auro fabricari juſſit: quam eodem, quo ſedebat ipſe, throno collocavit. Deinceps igitur regnanti illi aſſidebat fratris ex auro ſolido ſtatua: atque ita conquieverunt urbis motus, & ſeditiones populi conſopitæ ſunt. Rex autem, ſi quid ediceret, tanquam ſuo, fratriſque nomine id faceret, hac formula utebatur; *Juſſi-*

1. χρυσοῦν σπαθάριον σήλωσε] Meurſ. Gloſſar. Σπαθάριον. *Pectorale. Armatura pectoris equorum.* Apud noſtrum tamen, & Chron. Alex. auctorem, pro *ſtatua* ubique ponitur. Hujuſmodi Imagines Græcis recentioribus etiam, ὠράκιες, & ὠρακιὰ dictæ ſunt, ſcilicet umbilico tenus ductæ: has Græcia purior προτομὰς dixit. Heſychius: Προτομή· εἰκὼν βασιλικὴ, ἕως ὀμφαλοῦ ἢ στήθους εἶδος. Hæc vero de Romulo omnia habentur, tum apud Chr. Alex. tum apud Cedrenum, qui ex noſtro deſcripſiſſe videntur, Chron. quidem Alex. auctor ipſa verba, Cedrenus ſenſum tantum ſecutus.

mus, & *Sancivimus*. Unde mos iſte dimanavit, qui apud Reges etiamnum obtinuit, Edicta proponendi ſub hac formula; *Juſſimus*, & *Sancivimus*. Exinde vero ad civitates Romanæ ditionis ſingulas, ſui, fratriſque, ex auro ſolido, ſtatuas transmiſit; ut juxta urbis magiſtratus collocarentur.

Idem rex Romulus, urbe mœnibus cincta, & ornata, Marti quoque Ædem erexit: menſemque eum, qui antea, Primus, vocabatur, à Marte, Martium nominavit. Feſtum etiam ſolenne eodem menſe inſtituit, in quo ſacra Marti peragebantur: quod & Romani, ritu anniverſario uſque adhuc celebrant; vocantes diem illum, *Feſtum ſolennitatis in Campo Martio*. Necdiu ab incœpto deſiſtens, Circum in urbe extruxit; uti tumultuantis populi motus diſſiparet: adhuc enim, ob cæſum fratrem, ſeditiones in eum identidem moliebantur. Primus itaque Romulus, in ditione Romana, Circenſia inſtituit, in honorem ſolis, (ut dixit,) & quatuor illi ſubjectorum Elementorum; Terræ nimirum, Maris, Ignis, & Aeris. Quippe exiſtimavit, Perſarum regibus expeditiones bellicas fœliciter ideo ſemper ceſſiſſe; quod quatuor iſta Elementa in Veneratione habuiſſent. Oenomaus enim, Piſarum rex, certamen Europæis in regionibus inſtituit, Dyſtri, ſive

τῦ καὶ τῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, λέγων· ἐκελεύσαμεν, καὶ ἐθεασάμεθα. ὅπερ ἔθος κατέχει ἐξ ἐκείνου ἕως τοῖς βασιλεῦσιν, ἕως τῦ παρόντος, τὸ λέγειν· ἐκελεύσαμεν, καὶ ἐθεασάμεθα. Ἐκτότε καὶ εἰς τὰς πόλεις, τὰς ὑπὸ Ρωμαίων, ἔπεμψε σηθαία ὁλόχρυσα αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀδελφῦ αὐτῦ, ὥστε τίθεσθαι πλησίον τῶν ἀρχόντων.

Ὁ δὲ αὐτὸς Ρῶμος βασιλεὺς μὲν τὸ πληρῶσαι τὰ τείχη, καὶ κοσμῆσαι τὴν πόλιν, ἔκτισε καὶ τῷ Ἄρηϊ ναόν· καὶ ἐν αὐτῷ τῷ μηνὶ ἐποίησεν ἑορτὴν μεγάλην θυσίας τῷ Ἄρηϊ, καλέσας καὶ τὸν μῆνα αὐτὸν, Μάρτιον, (τὸν πρώτον λεγόμενον Πρῖμον·) ὅθεν ἑρμηνεύεται, Ἀρεως. Ἣν δὲ ἑορτὴν κατ' ἔθος οἱ Ρωμαῖοι πάντες ὀπτελοῦσιν, ἕως τῆς νῦν, καλοῦντες τὴν ἡμέραν τῆς παννυχίας, Μάρπος ἐν Καμπῷ. Καὶ εὐθέως πάλιν ἀρξάμενος, ἔκλισε τὸ Ἱππικὸν ἐν τῇ Ρώμῃ, θέλων διαχεῦσαι τὸ πλῆθος τῆς λύμης τῆς Ρωμαίων· ὅτι ἐστασίαζον, καὶ ἐπῆρχοντο αὐτῷ, διὰ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ. Καὶ ἐπετέλεσε θεσμὸν Ἱπποδρόμιον ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Ρώμης, εἰς ἑορτὴν τοῦ Ἡλίου, φησὶ, καὶ εἰς τιμὴν τῶν ὑπ' αὐτοῦ τεσσάρων στοιχείων, τοῦτ' ἔστι, τῆς γῆς, καὶ τῆς θαλάσσης, καὶ τοῦ πυρὸς, καὶ τοῦ ἀέρος. Λογισάμενος καὶ τοῦτο, ὅτι εὐτυχῶς φέρονται οἱ τῶν Περσῶν βασιλεῖς εἰς τοὺς πολέμους, ὡς τιμῶντες τὰ αὐτὰ τέσσαρα στοιχεῖα. Ὁ γὰρ τῆς Πισαίων χώρας βασιλεὺς Οἰνόμαος ἀγῶνα ὀπτελεῖ ὅτι τὰ Εὐρώπια μέ-

ρη,

ρη, [1] μηνὶ Δύστρῳ, τῇ ιϛ Μαρτίῳ, κε'. [2] τῷ Ηλίῳ Τιτᾶνι, ὡς ὑψωμένῳ ἀγωνιζομένης, φησὶ, τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης, ὅ ἐστι, Δημήτρας καὶ Ποσειδῶνος, τοῖς ὑποκειμένων στοιχείων τῷ Ηλίῳ. Καὶ ἐβάλλετο κλῆρος μεταξὺ τοῦ αὐτοῦ Οἰνομάου βασιλέως, καὶ τοῦ ἐρχομένου ἀπὸ οἱασδήποτε χώρας [3] καταγωνίσασθαι αὐτόν· καὶ ὅτε μὲν ὁ κλῆρος ἐκάλει τὸν Οἰνόμαον ἀγωνίσασθαι ὑπὲρ τοῦ Ποσειδῶνος, ἐφόρει σχῆμα ἱματίων κυανῶν, ὅ ἐστι, τῆς ὑδάτων· καὶ ὁ ἀνταγωνιζόμενος κατ' αὐτοῦ, ἐφόρει τὸ χλοῶδες σχῆμα, ὅ ἐστι, τῆς γῆς. Καὶ πάλιν εἰ ἤνεγκεν ὁ κλῆρος τῷ Οἰνομάῳ, φορῆσαι

Martii xxv celebrandum, ſolis Titanis in honorem, tanquam jam exaltati: certantibus (inquit) inter ſe, Terra, Marique, id eſt, Cybele, & Neptuno, ſoli ſubjectis Elementis. Sors vero mittebatur inter Oenomaum, & alterum, à quacunque ille orbis parte veniſſet, qui cum eo certaturus erat. Et ſi ſorte data Oenomaus pro Neptuno certaturus erat; habitum ſumebat cœruleum, aquis reſpondentem: Antagoniſta autem ejus viridi ornatu utebatur; ut qui Terram repræſentaret. Sin autem Cybelis habitum ſumere Oenomaum ſors voluiſſet; tum vi-

---

1. μηνὶ Δύστρῳ,] Chr. Alex. μηνὶ Σύστρῳ, Mendoſe. Menſibus Macedonicis paſſim utitur Auctor noſter, quorum hæc nomina.

Δύστρος	*Martius*
Ξάνθικος	*Aprilis*
Αρτεμίσιος	*Maius*
Δέσιος	*Junius*
Πάνεμος	*Julius*
Λῷος	*Auguſtus*
Γορπιαῖος	*September*
Υπερβερεταῖος	*Octobor*
Δῖος	*November*
Απελλαῖος	*December*
Αὐδυναῖος	*Januarius*
Περίτιος	*Februarius.*

2. τῷ Ηλίῳ Τιτᾶνι, ὡς ὑψωμένῳ] Raderus iſta vertit, apud Chr. Alex. *in ſolis, ut Titanis excelſi, cultum*: male omnino. ὑψούμενος enim hîc dictus ſol, id eſt, *Exaltatus* (non *Excelſus*) eo quod ad Æquatorem provectus, mediam jam altitudinem ſuam, ſeptentrionem verſus attigerit. Sol enim ſemper *Excelſus* dici poteſt; *Exaltatus* vero eo magis, Septentrionalibus, quo à Tropico Capricorni longius diceſſit. Martii itaque XXV. id eſt, Æquinoctio verno, Certamina hæc ab Oenomao, ſolis jam ſic ſatis Exaltati in honorem, inſtituta dicuntur.

3. καταγωνίσασθαι αὐτόν] Chr. Alex. καταγωνίζεσθαι αὐτῷ: καταγωνίζομαι hîc, pro, ἀνταγωνίζομαι, ponitur: καταγωνίζομαι enim proprie ſignificat, *Certamine vinco*: Heſychius: καταγωνίζεται, νικᾷ.

ridi habitu ipſe uſus eſt; & qui contra certabat, Neptuni, cœruleo, juxta ſpeciem Aquarum. Victus autem neci dabatur. Ad hoc regium & anniverſarium Certamen infinita hominum multitudo, ex regionibus, atque urbibus omnibus confluebat: Et maritimi quidem, ac inſulani, qui vicos litorales incolebant, nautæque, vovebant illi victoriam, qui cœruleum, ſive Neptuni habitum ferebat: quod exiſtimarent, magnam, ſi vinceretur is, futuram piſcium omnifariorum caritatem, maris naufragia, & ventorum adverſorum neceſſitates. Contra, qui continentem habitabant, mediterranei cives, & agricolæ, tota etiam agreſtium turba, illum vincere optabant, qui viridem gerebat habitum: rati, magnam annonæ caritatem, ac famem, vinique, & olei, frugumque omnium inopiam, ſecuturam, ſi vinceretur is, qui pro Cybele, id eſt, Terra decertabat. Superior omnibus in hoc certamine, per multos annos, Oenomaus evaſit: ut qui aurigandi artem ab Apſyrto edoctus eſſet. Tandem vero ipſe, à Pelope Lydo victus, morte multatus eſt.

Equeſtris autem Certaminis auctor primus erat Enyalius quidam filius Neptuni illius, qui Libyam, Jovis Pici ex Jo filiam, in uxorem duxit; quique regiones ad meridiem vergentes in poteſtatem ſuam redactas, ab uxoris nomine,

τὸ τῆς Δημήτρας χῆμα, ἐφόρει τὸ χλοῶδες χῆμα· καὶ ὁ ἀνταγωνιστὴς αὐτῷ ἐφόρει τὸ χῆμα τῦ Ποσειδῶνος, ὅ ἐστι, τῆ ὑδάτων, τὸ κυανόν· καὶ ὁ ἡττώμενος ἐφονεύετο. Καὶ πλῆθος ἄπειρον ἤρχετο θεωρῆσαι τὸ ἐπίσιον βασιλικὸν ἀγῶνα, ἀπὸ ἑκάστης χώρας, καὶ πόλεως· καὶ οἱ μὲν τὰς παραλίους πόλεις οἰκοῦντες, καὶ τὰς νήσους, πολῖται, καὶ τὰς κώμας τὰς παραλίους, καὶ ναῦται, ηὔχοντο νικῆσαι τὸ φορεῖντα τὸ κυανοῦν χῆμα, τῦτ' ἔστι, τὸ τῦ Ποσειδῶνος· οἰωνιζόμενοι, ὅτι ἐὰν ἡττηθῆ ὁ ὑπὲρ τῆς Ποσειδῶνος ἀγωνιζόμενος, ἔκλειψις ἰχθύων γίνεται παντοίων, καὶ ναυάγια θαλάσσης, καὶ ἀνέμων βιαίων ἀνάγκαι. Οἱ δὲ τὰς μεσογείους οἰκοῦντες πολῖται, καὶ ὀπιχώριοι ἀγροικοι, καὶ πάντες οἱ ἐν τῆ γεωργίᾳ κάμνοντες, ηὔχοντο νικῆσαι τὸ φοροῦντα τὸ χλοῶδες χῆμα, οἰωνιζόμενοι, ὅτι εἰ ἡττηθῆ ὁ ὑπὲρ τῆς Δημήτρας ἀγωνιζόμενος, ὅ ἐστιν, ὑπὲρ τῆς γῆς, λιμὸς σίτε, καὶ ἀφάνεις οἴνε, καὶ ἐλαίε, καὶ τῶν ἄλλων καρπῶν γίνεσθαι. Καὶ ἐνίκησε πολλὰς ὁ Οἰνόμαος ἀνταγωνισάς, καὶ ὅτι πολλὰ ἔτη· εἶχε γὰρ καὶ τὸν Ἄψυρτον διδάσκοντα αὐτὸν τὴν ἡνιοχικὴν τέχνην. ὅστις Οἰνόμαος ἡττηθεὶς ὑπὸ Πέλοπος, τῦ Λυδῦ, ἐφονεύθη.

Τὸν δὲ ἵππικον ἀγῶνα τῦτον ἐπενόησε πρῶτος Ἐνυάλιός τις ὀνόματι, υἱὸς Ποσειδῶνος, τῦ ἀναγομένε πρὸς Λιβύην, θυγατέρα τῆς Ἰῦς καὶ τῦ Πίκε Διὸς, ὃς κρατήσας τὰ μεσημβρινὰ μέρη, ἐκάλεσε τὴν αὐτῆς χώραν ἐν ᾗ ἐβασίλευσε, Λιβύην, εἰς

εἰς ὄνομα τ αὐτῦ γυναικός. Τὸν δὲ αὐτὸν ἱππικὸν ἀγῶνα 1 ὁ Ενυάλιος ἅρμασι διπώλοις ἐφεῦρε· καθὼς ταῦτα συνεγράψατο Καλλίμαχ ὁ σοφὸς, ἐν 2 τοῖς Ετησίοις αὐτῦ.

Καὶ λοιπὸν μετ' αὐτὸν ὁ Εριχθόνι ἐπετέλεσε τ αὐτὸν ἀγῶνα ἅρμασι τεθραππώλοις· διὸ καὶ εὐδόκιμ ἐχρήσατο, καθὰ ἐν ταῖς Χάρακος ἐμφέρεται ἱστορίαις· ὃς συνεγράψατο καὶ ταῦτα, ὅτι, τῦ Ιππodρομίυ τὸ κλίσμα εἰς τὴν τῦ κόσμυ διοίκησιν ᾠκοδομήθη, τῦτ' ἔστι, τ οὐρανῦ, καὶ τῆς γῆς, καὶ τῆς θαλάσσης· τὰς δὲ δεκαδύο θύρας, τὰς δώδεκα οἴκυς ἐσήμηνε τῦ Ζωδιακῦ, τῦ διοικῦντ τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλασσαν, καὶ τὴν ἀνθρώπων τ παροδικὸν τῦ βίυ δρόμον. τὸ δὲ πέλμα τῦ Ιππικῦ, τ γῆν πᾶσαν ἔχ· τ δὲ εὔριπον, τ θάλασσαν, ὑπὸ τ γῆς μεσαζομένην· τ δὲ ὅπῃ τὰς θύρας καμπὴν, τὴν ἀνατολήν· τ δὲ ὅπῃ τὴν σφενδόνην, τὴν δύσιν 3 τὰ δὲ ἐπὶ ἀσσαδία, τ δρόμον, καὶ 4 τ κίνησιν τ ἀστρονομίας τὴν ἐπὶ ἀστέρων τ μεγάλης ἄρκτυ.

Libyam appellavit. Equeſtre autem hoc certamen Bigis priprimum celebravit Enyalius: uti memoriæ prodidit, in Anniverſariis ſuis, ſapiens Callimachus.

Hunc ſecutus eſt Erictho-nius, qui certamen hoc Equeſtre Quadrigis peregit: unde magnum ſibi nomen comparavit: ſicuti ſcriptum reliquit Charax, in Hiſtoriis: Qui præterea addit, extructum fuiſſe Hippodromum ad formam Univerſi; nempe ut Cœlum, terram, & Mare repræſentaret. Oſtia enim duodena, ad Zodiaci domus duodecim retulit, qui terras, & maria gubernat, vitamque Mortalium tranſitoriam: Area Hippodromi, terram; Euripus, Mare, à terra media interceptum, referebat: flexus qui ad oſtia Orientem, qui ad fundam, occaſum deſignavit: ſeptem denique ſpatia, Septentrionum motus, & curſum Aſtronomicum indicarunt.

Romulus

---

1. ὁ Ενυάλι ἅρμασι διπώλοις Εφεῦρε] Chr. Αλεξ. ἅρμασι δὴ ἀποκλοῖς: mendoſe.

2. ἐν τοῖς Ετησίοις αὐτῦ,] Iterum forte Corrigendum Chr. Alex. ubi pro, Ετησίοις, habet Αἰτησίοις: quod interpres. *Aëtiis*, vertit. Αἴτια quidem inſcripti Callimachi operis, quo fabularum origines & cauſas expoſuerat Poeta, meminit Servius in 7. Æneid. & Martial. l. 10. *Epigr.* 4. Callimachnm autem libros quamplurimos ſcripſiſſe, 800. numero, teſtis eſt Suidas; qui tamen multos eorum enumerans, nec noſtri Ετήσια, nec dicta Αἴτια habet.

3. τὰ δὲ ἐπὶ σπαθία] ita etiam Chr. Alex. mendoſe: σπαθίον enim, *Gladiolum*, ſignificat: Legendum itaque cum Cedreno, σπάτα, quod vocabulum pure Latinum eſt. De Circi vero conſtructione, vide Onuphrium Panvinium, & Cl. Salmaſii in Solinum Plinian. Exercitation.

4. τὴν κίνησιν τ ἀστρονομίας τῶν ἐπὶ ἀστέρων τῆς μεγάλης ἄρκτου.] Hæc aliter leguntur apud Chr. Alex.

Romulus porro & ipſe, ad cultum ſolis, &, quæ illi ſubjecta ſunt, Elementorum quatuor, Certamen hoc in Romam primus introduxit: primus etiam in Occidente, id eſt, in Italia, Quadrigis illud peregit. Terræ, Mari, Igni, atque Aeri, reſpondentibus. Indidit etiam Romulus quatuor iſtis Elementis nomina, à Terra, Praſinam Factionem appellavit, propter colorem viridem: à Mari, Venetam, ob aquarum colorem cœruleum: ab Igne, Ruſſeam, ob colorem rubentem: ab Aere vero, Albam, propter coloris albedinem. Inde quatuor illæ in Roma Factiones. Praſinam autem factionem ideo vocavit, quia terra virens, cum nemoribus ſuis firma ſtat ſemper. Praſinum enim Latinis, Permanens eſt. Venetam autem factionem appellavit, quod ex Veneta provincia, Romæ ſubjecta, cujus Metropolis eſt Aquileia, panni Veneti, id eſt, cœruleo

Ὁ δὲ Ῥῶμος βασιλεὺς, πρὸς τιμὴν καὶ αὐτὸς τ̃ Ἡλίου, καὶ τῶν ὑπ' αὐτὸν τεσσάρων στοιχείων, τὸν ἀγῶνα ἐν τῇ Ῥώμῃ, ὃν πρῶτος ἐφεῦρε, καὶ ἐπετέλεσεν ἐν τῇ χώρᾳ τ̃ Δύσεως, ἤτοι τῆς Ἰταλίας, ἅρμασι τετραπώλοις, τοῦτ' ἔστι, τῇ γῇ, καὶ τῇ θαλάσσῃ, καὶ τῷ πυρὶ, καὶ τῷ ἀέρι. καὶ ἐπέθηκεν ὁ Ῥῶμος τοῖς αὐτοῖς τέτρασι στοιχείοις τὰ ὀνόματα· τῇ γῇ, τὸ Πράσινον μέρος, ὅ ὅζι, τὸ χλοῶδες· τῇ δὲ θαλάσσῃ, ὅ ὅζι, τοῖς ὕδασιν, τὸ Βένετον μέρος, ὡς κυανόν· τῷ δὲ πυρὶ, τὸ Ῥύσιον μέρος, ὡς ἐρυθρόν· τῷ δὲ ἀέρι, τὸ Λευκὸν μέρος, ὡς λευκόν· καὶ κεῖθεν ἐπενοήθη τὰ τέσσαρα μέρη ἐν Ῥώμῃ. ἐκάλεσε δὲ τὸ Πράσινον μέρος, ὅ ὅζι Ῥωμαϊστὶ, τὸ ἐμπεδάμωμον· [1] πρασισεντεύειν γὰρ λέγεται τὸ παραμένειν· διότι ἡ [2] χλοῶδες γῆ διὰ παντὸς ἵσταται, σὺν τοῖς ἄλσεσι. [3] Τὸ δὲ Βένετον ἐκάλεσεν, ἐπὶ τ̃ ἔθνους τῶν Ῥωμαίων ἐπαρχίαν μεγάλην χώραν λεγομένην Βενετζίαν, ἧς μητρόπολίς ὅζιν Ακυλήια, καὶ κεῖθεν

---

hoc modo: τῶν κίνησιν τῆς ἀτρώας (fort. τῶν ἀτρῶαν) τῶν ἐπὶ ἀετέρων, καὶ τ̃ μεγάλης ἄρκτου. Cedrenus habet tantum, τ̃ δρόμον τῶν ἐπὶ πλανητῶν.

1. πρασισεντεύειν γὰρ λέγεται τὸ παραμένειν.] Cum Noſtro etiam hîc ineptiunt Cedrenus, & Chr. Alex. Auctor, πράσινον, à πρασπεντεύειν, derivantes. Πράσινος enim eſt, Porraceus, ſive Color viridis, qualis porri eſt.

2. ἡ χλοῶδες γῆ.] Scr. χλοώδης.

3. τὸ δὲ Βένετον ἐκάλεσεν] Factiones haſce coloribus diſpares, à Romulo inſtitutas, Circumque ipſum ab eo extructum fuiſſe, negant eruditi. Spectacula enim hæc, Conſualia, primo à Romulo; deinde, Circo à Tarquinio Priſco extructo, Circenſia dicta ſunt. Quin & apertis campis à Romulo celebrata fuiſſe teſtatur Caſſiodorus, qui de Oenomai Ludis locutus, *Quos ludos* (inquit) *poſtea Romulus in raptu Sabinarum, necdum fundatis adificiis, ruraliter oſtentavit Italiæ*, &c.

ἐξέρχεται

ἐξέρχεται τὰ κυανᾶ, τοῦτ' ἔστι, τὰ Βενέτζια βάμματα τῆς ἱματίων. καὶ [1] προσεκόλλησε τὸ Πρασίνῳ μέρει, ὅ ἐστι, τῇ γῇ, τὸ λευκὸν, φησὶ, τὸν ἀέρα, καθότι καὶ βρέχει, καὶ ὑποργεῖ, καὶ ἁρμόττει τῇ γῇ· καὶ τῷ Βενέτῳ μέρει, ὅ ἐστι, τοῖς ὕδασι, προσεκόλλησε συμμίξας τὸ Ῥέσιον μέρος, ὅ ἐστι, τὸ πῦρ· καθ' ὅτι σβέννυσι τὸ ὕδωρ τὸ πῦρ, ὡς ὑποτεταγμένον αὐτῷ. Καὶ λοιπὸν οἱ τῷ Ῥώμῳ οἰκοῦντες διεμερίσθησαν εἰς τὰ μέρη, καὶ ἐκεῖ ὡμονόησαν πρὸς ἀλλήλους, διὰ τὸ ὁρᾶν λοιπὸν τῆς ἰδίας νίκης, καὶ ἀντιποιεῖσθαι τοῦ ἰδίου μέρους, ὥστε θρησκείας τινός. Καὶ ἐγένετο μέγα χίσμα ἐν τῇ Ῥώμῃ, καὶ μεγάλως ἔχθραν εἶχον πρὸς ἀλλήλους ἐν τῇ Ῥώμῃ τὰ μέρη, [2] ἅπερ ἐπενόησεν αὐτοῖς τῷ τῶ Ἱππικῶ θέαν ὁ Ῥῶμος. Καὶ ὅτε ἐν οἱῳδήποτε μέρει εἶδεν ὁ Ῥῶμος φιλοῦντας τοὺς λευτηριμένους, καὶ ἀνθιστομένους αὐτῷ δήμους, ἢ συγκλητικοὺς, διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ἢ δι' ἄλλην αἰτίαν οἱανδήποτε, ἐδόκει ἀντέχεσθαι τοῦ ἄλλου μέρους· καὶ εἶχεν αὐτοὺς συμμαχεῖς, καὶ ἐναντιωμένους τῷ σκοπῷ τῆς ἐναντίων αὐτοῦ. Ἐξ ἐκείνου καὶ οἱ μετ' αὐτὸν βασιλεῖς τῆς Ῥώμης τῷ αὐτῷ κανόνι ἐχρήσαντο.

colore tincti, afferuntur. Praſinæ autem Factioni, ſive Terræ Albam, ſive Aerem conjunxit; ex eo quod Aer Terræ ſit accommodatus, eam irrigans, eique ſubſerviens. Factioni autem Venetæ, ſive aquis, Ruſſeam, id eſt, Ignem aſſignavit; eo quod Aqua ignem, tanquam ſibi ſubjectum, extinguat. Cæterum Romani hoc modo in Factiones diſtracti, propter ſtudia Partium; dum quiſque eam cupivit ſuperiorem eſſe, cui ipſe maxime favebat; non amplius inter ſe concordes fuerunt. Quiſque enim pro Factione ſua tanquam pro Religione propugnavit: inde odia inteſtina graviſſimaque diſſidia inter factiones in urbe extiterunt, ex quo tempore Romulus primum [1] queſtris illius certaminis ſpectaculum exhibuit. Romulus etiam, ſi quando advertiſſet ex populo, vel ſenatoribus quoſcunque, hujus, vel illius factionis, in partes eorum euntes, qui odio ipſum habuerunt atque adverſabantur ei, vel ob fratris cædem, vel aliam ob cauſam quamcunque; ſtatim contrariæ factionis hominibus adhærere viſus eſt; unde illos conciliavit ſibi effecitque, ut adverſantibus ſibi & ipſi forent adverſarii. Exinde, qui eum ſecuti ſunt, reges Romani Eodem uſi ſunt artificio.

---

1. προσεκόλλησε τὸ Πρασίνῳ] Scr. τῷ Πρασίνῳ.

2. ἅπερ ἐπενόησεν αὐτοῖς τῷ τῶ Ἱππικῶ θέαν ὁ Ῥῶμος.] Scr. ἀφότε ἐπενόησεν, &c. Cæterum hæc mendoſe leguntur apud Chr. Alex. Lectio itaque, uti & interpunctio, ex noſtro reſtituenda.

Romulo

Romulo autem regnante, crevit admodum exercitus ejus, undequaque confluens; eratque in urbe ingens agreſtium militum copia, quibus pro tanto numero deerant uxores. Cumque libidinis pruritu correptæ eſſent juvenum cohortes, paſſim in foro mulieres contrectabant: inde ſeditio orta eſt, & civile bellum. Cumque Romulus inops conſilii quid ageret, animi penderet; (dedignabantur enim fœminæ cum rureſtribus & barbaris militibus rem habere:) edixit tandem, ut miles virgines illas quas Brutidas vocavit, in uxores duceret. Nemo autem erat, qui militibus filiam ſuam tradere dignatus eſt: quiſque enim dicebat, eos in diem tantum vivere, quibuſcunque belli caſibus obnoxios. Itaque Romanis civibus filias ſuas locabant omnes. Conturbatus ad hoc Romulus, Oraculum conſuluit: reſponſumque tulit, Equeſtris Certaminis ſpectaculum fœminis exhiberet; quo exercitus uxores ſibi utcunque

Ἐν δὲ τῇ βασιλείᾳ τοῦ αὐτῆ Ῥώμου, ὁ στρατὸς αὐτῆ ἐγίνετο πολὺς ἐπείσακτος, καὶ πλῆθος ἦν ἐν τῇ Ῥώμῃ τῶν ἀγρίων ἀνθρώπων, καὶ οὐκ ἦσαν πρὸς τὰ πλήθη τῶν ἀνδρῶν γυναῖκες. Καὶ ἐπεθύμουν τῆς τοῦ βίου ἡδονῆς τὰ τῶν νεανιῶν στρατεύματα· οὐ ἐπήρχοντο κατὰ τὴν ἀγορὰν ταῖς γυναιξὶ, καὶ ἐγίνετο ταραχὴ, καὶ ἐμφύλιος πόλεμος. Καὶ ἠθύμει ὁ Ῥῶμος, ἀμηχανῶν, τί πράξῃ. [1] ᾔδεις γὰρ ἠνείχετο τῶν γυναικῶν καταμίξαι τοῖς στρατιώταις, ὡς ἀγρίοις καὶ βαρβάροις. Καὶ ἐξεφώνησε νόμον, ὥστε λαμβάνειν τὰς στρατιώτας πρὸς γάμον παρθένους, [2] ἃς ἐκάλεσε Βρυτίδας· οὐ ᾔδεις εἴλετο δοῦναι αὐτοῖς τὴν ἰδίαν θυγατέρα· ἀλλ' ἔλεγον, ὅτι οὐκ ἔστιν αὐτοῖς καθ' ἑκάστην ἐλπὶς ζωῆς, ἀλλὰ τοὺς πολέμους· ἀλλὰ πάντες τοῖς τῆς πόλεως ἐξεύγνυον τὰς ἑαυτῶν θυγατέρας. Καὶ ἀθυμῶν ὁ Ῥῶμος, ἀπῆλθεν εἰς τὸ μαντεῖον· καὶ [3] ἐδόθη αὐτῷ χρησμὸς, ὥστε ἐπιτελέσαι ταῖς γυναιξὶ

---

1. ᾔδεις γὰρ ἠνείχετο τῶν γυναικῶν] Ita etiam Chr. Alex. ſcribendum, ᾔδεμία γὰρ τῶν γυναικῶν &c.

2. ἃς ἐκάλεσε Βρυτίδας] Βρέτιδας Legit. Chr. Alex. Has ego ſervas fœminas eſſe dixerim, à gente Brutiorum, ſic dicta, quod eorum plerique omnes fugitivi ſervi initio fuerint, ac bruta gens, hominum colluvione circa Lucaniam confluente; uti aſſerit Diodor. Sicul. Bib. Hiſt. l. 16. *Brutides* autem mulieres dicuntur; ut, Prophetides; teſte Suida: Βρέτιδες. γυναῖκες οὕτω καλούμεναι, οἱονεὶ Σιβύλλαι, καὶ προφήτιδες.

3. ἐδόθη αὐτῷ ὁ χρησμὸς, ὥστε ἐπιτελέσαι] ob hoc Conſilium ab Oraculo Romulo, hiſce anguſtiis poſito, datum, Conſualia hæc certamina Conſi, id eſt, Conſilii Dei in honorem celebravit. Valerius l. 2. c. 1. de Inſtitut. antiq. *Circenſe ſpectaculum primus Romulus, raptis Virginibus Sabinis, Conſualium nomine celebravit.* Conſus vero, idem qui Neptunus: haud recte itaque Auctor noſter, Solis in honorem à Romulo inſtituta fuiſſe hæc certamina, ſupra affirmat.

θέαν

θέαν Ιππικῆς, ἵνα ἀγάγηται ἑαυτῷ ὁ στρατὸς γυναῖκας. Καὶ συνάξας τὸ πλῆθος τοῦ στρατοῦ ἐν τῷ παλατίῳ, ἐπιτέλεσεν Ιππικόν· κελεύσας μόνον γυναῖκας θεωρῆσαι τὸ Ιπποδρόμιον. Καὶ ὡς [1] ὄχλος ξένης πηνὸς θέας μελλούσης γίνεσθαι, ἀπὸ πάσης τῆς περιχώρου, καὶ τῶν πρόσθεν πόλεων καὶ κωμῶν, ἦλθον ἐν τῇ πόλει Ρώμῃ πλήθη γυναικῶν, καὶ ἀνεπλήρουν τὸ Ιππικὸν γυναῖκες ὕπανδροι, καὶ νεωτέραι παρθένοι· ἦλθον δὲ καὶ αἱ δυνατώτεραι τῶν λεγομένων Σαβίνων χώρας πλησίον τῆς Ρώμης οὔσης, γυναῖκες ἀνεψιαῖ. Καὶ δὴ ὁ Ρῶμος μανθάνει λάθρα γυναῖκα ὕπανδρον οὖσαν Ρωμαίαν πολίτιδα μὴ θεωρῆσαι, κελεύσας καὶ ἰδίῳ στρατῷ, ὥστε ὑπάνδρου γυναικὸς μὴ τολμῆσαι ἅψασθαι, ἀλλὰ τὰς παρθένους ἁρπάσαι, καὶ τὰς μὴ ἐχούσας ἄνδρας· καὶ μόνος ἀνελθὼν ἐν τῷ Ιππικῷ ὁ Ρῶμος, ἐθεώρει. Καὶ ἐν τῷ ὀπτελεῖσθαι τὸ Ιπποδρόμιον, ἀπολυθεὶς ὁ στρατὸς ἐκ τοῦ παλατίου, ὥρμησεν ἐν τῷ Ιππικῷ, καὶ ἐκ τῶν βάθρων ἀνέσπασε τὰς παρθένους γυναῖκας, καὶ τὰς μὴ ἐχούσας ἄνδρας· καὶ ἔλαβον ἑαυτοῖς γυναῖκας. Τοῦτο δὲ μόνον ἅπαξ ἐποίησεν ὁ Ρῶμος γενέσθαι· καθὼς [2] ὁ σοφώτατος Βεργίλιος ἐξέθετο· [3] ὡσαύτως δὲ

compararent. Romulus igitur coacto in Palatium exercitu, certamen equeſtre celebravit: juſſitque, fœminas ſolum ad ſpectaculum admitti. Itaque numeroſa fœminarum turba, veluti ad inuſitatum quoddam ſpectaculum, ex omni in circuitu vicinia, urbibuſque, & viculis etiam longe remotis ad urbem Romam concurſitabat; Circumque implebant matronæ, virgineſque innuptæ: inter quas & Sabinorum forma præcellentes adfuerunt filiæ; quorum regio ab urbe propius aberat. Dederat porro Romulus clam in mandatis, ne cujuſquam civis Romani uxor in ſpectaculo, adeſſet: Militique itidem ſuo edixit, ut Matronam nullam contingerent; ſolas raperent virgines, & quæ viris omnino carerent. Solus autem in Circum Romulus venit, ut certamina ſpectaret. Interim autem dum ferverent aurigationes, emiſſus ex Palatio miles, in Circum erumpit, virgineſque, & quæ viris carerent fœminas, ex gradibus raptas, in uxores ſibi duxit. Hoc autem ſemel duntaxat fieri voluit Romulus: uti ſapientiſſimus Virgilius teſtatus eſt: cui accinit quo-

1. ὄχλος ξένης πηνὸς θέας] Scr. ὄχλος ξένης.

2. ὁ σοφώτατος Βεργίλιος] Scr. Βεργίλιος.

3. ὡσαύτως δὲ καὶ Πλίνιος, &c. ὁμοίως δὲ καὶ Λίβιος. Latinorum Scriptorum nomina iſta Chr. Alex. auctori parum nota fuiſſe videntur; ideoque pro Plinio Apollonium, pro Livio, Silvium, neſcio quos ſuppoſuit.

que Plinius Romanus Hiſtoriographus, uti & Livius etiam. Cæteri vero tradiderunt, primos ludos Equeſtres burdonibus à Romulo celebratos.

Romulum vero, & Remum fratres, à Lupa lactatos fuiſſe, fama eſt: cum rex Amulius, avus eorum, tanquam nothos, eos in ſilvas exponi juſſerat. Mater enim illorum Ilia Martis ſacerdos, à milite quodam compreſſa fuerat, unde eam à Marte gravidam fuiſſe factam, fabulantur. Gemellos autem edidit: quos, propterea ab avo in ſilvis expoſitos, reperit mulier quædam agreſtis, quæ greges ovium paſcebat: hæc vero miſerata puerulos elegantes, eos lacte ſuo enutrivit. In ea autem regione uſque adhuc etiam rureſtres illas ovium cuſtodes, Lupas, vocitant: ut quæ inter lupos vitam ſuam tranſigunt.

καὶ Πλίνιος, ὁ Ρωμαίων ἱστοριογράφος συνεγράψατο, ὁμοίως δὲ καὶ Λίβιος. Ετεροι δὲ ἱστορικοὶ συνεγράψαντο, πρῶτον Ιπποδρόμιον ὀπτελέσαι αὐτοῖς τὸ Ρῶμον [1] εἰς βύρδωνας.

Τὸν δὲ Ρῶμον, καὶ τὸ Ρημον τὰς ἀδελφὰς ἱστοροῦσιν ὑπὸ Λυκαίνης γαλακτοτροφέισας, ὅτε βασιλεὺς ὁ [2] Αμύλιος, ὁ αὐτῶν πάππος, ἐκέλευσεν αὐτὰς ῥιφῆναι εἰς τὰς ὕλας, ὡς πορνοβυνήτας· ἐπτὰ δὲ ἡ Ιλια, ἡ μήτηρ αὐτῶν, [3] ἱέρεια οὖσα τοῦ Αρέως, ἐφθάρη, πορνευθεῖσα ὑπὸ τινος στρατιώτου. Περὶ δὲ λέγουσι, μυθολογοῦντες, τὸν Αρέα ἐλαστρῶσαι αὐτὴν, καὶ ἐγκύμονα αὐτὰς διδύμους· καὶ διὰ τοῦτο ὁ πάππος αὐτῶν ἔῤῥιψεν αὐτὰς εἰς τὰς ὕλας· καὶ εὗρε τὰς αὐτὰς παῖδας χοιρική τις, βόσκουσα πρόβατα· καὶ σπλαγχνισθεῖσα, ὅτι ἦσαν εὔμορφα, λαβοῦσα ἔθρεψεν αὐτὰς τῷ ἰδίῳ γάλακτι. Εἰς δὲ τὴν χώραν ἐκείνην, λυκαίνας καλοῦσιν, ἕως ἄρτι, τὰς χωρικὰς, τὰς βοσκούσας πρόβατα, ἐχούσας μὴ λύκων. Τοῦτο δὲ ἕνεκεν

ὡς ἀεὶ τὸ εἶον, καὶ τὸν ἀφηγοῦμαι

---

1. εἰς Βύρδωνας.] *In Burdone*, vertit Rader. ac ſi nomen loci eſſet. Ego vero vocabulum hoc Latinum eſſe puto, & ἡμιόνους, Græcis ſonare, id eſt, *Mulis* ſicut 2. Reg. 5. 17. ubi vulgaris tranſlatio habet, *obſecro concede mihi, ut tollam onus duorum burdonum*; ſeptuag. habet: δοθήτω τῷ δούλῳ σου γόμος ζεύγους ἡμιόνων. Probabile autem eſt, Auctorem noſtrum ad locum illum Servii in Virgil. Æneid. l. 8. reſpexiſſe; ubi in hæc verba *Magnis Circenſibus actis*, hæc habet Scholiaſtes: *Magnis, quantum ad pauperta-tem priſtinam pertinet. Nam legimus, propter equorum inopiam, diverſis eos hinc uſos animantibus.*

2. Αμύλιος, ὁ αὐτῶν πάππος] ita etiam Chr. Alex. auctor, contra Hiſtoriæ Romanæ fidem: non enim Amulius, ſed Numitor avus erat Gemellorum.

3. ἱέρεια ὖσα τοῦ Αρέως,] Chr. Alex. habet ἱερεύσασα τοῦ Αρέως, mendoſe, Iliam vero hanc; quæ & Rhea Sylvia dicta eſt, non Martis, ſed Veſtæ ſacerdotem fuiſſe tradunt Hiſtorici Latini.

ὁ Ρῶμος ἐπενόησε [1] τὰ λεγόμενα Βρουμάλια· εἰρηκὼς, φησὶν, ἀναγκαῖον εἶναι, τὸ πρέπειν τὸν κατ' καιρὸν βασιλέα τῶν ἑαυτῷ σύγκλητον πᾶσαν, καὶ τοὺς ἐν ἀξίᾳ, καὶ πάσας τὰς ἔνδον τοῦ Παλατίου ὅσας στρατείας ὡς ἐντίμους, ἐν τῷ καιρῷ τοῦ χειμῶνος, ὅτε τὰ πολεμικὰ ἔνδοσιν ἔχει. Καὶ ἤρξατο πρῶτος καλεῖν, καὶ πρέπειν τοὺς ἀπὸ τοῦ ἄλφα ἔχοντας τὸ ὄνομα· καὶ λοιπὸν ἀκολούθως, ἕως τοῦ τελευταίου γράμματος· κελεύσας καὶ τὴν ἑαυτῷ σύγκλητον θρέψαι τῷ αὐτῷ σχήματι. Καὶ ἔθρεψαν καὶ αὐτοὶ τὸν στρατὸν ἅπαντα, καὶ ὃς ἐβούλετο. [2] Οἱ δὲ ἐκάστου ἀριθμοῦ παυδοῦροι ἀπὸ ἑσπέρας ἀπόντες εἰς τοὺς οἴκους τῶν καλεσάντων αὐτοὺς ἐπ' ἀείσῃ, εἰς τὴν ἐξῆς ἠύλουν· πρὸς τὸ γνῶναι ἐκεῖνον, ὅπ παρ' αὐτῷ πρέπουσαι αὔριον. Καὶ

Brumalia autem quæ dicuntur instituit Romulus, hanc ob causam: eo quod necessarium duxit, ut hyberno tempore, cum bellorum induciæ sunt, Rex pro tempore, quicunque fuerit, senatum omnem, Procerescque, Palatinos item milites, honoris causa, conviviis exciperet. Primos itaque ad convivium vocavit, qui, nomina sua ab Alpha exordiebantur; & sic deinceps, suo quosque ordine, usque ad ultimam Alphabeti literam. Jussit etiam, ut Senatus populum eodem modo invitaret. Itaque vocabant etiam hi exercitum omnem, & quoscunque præterea volebant. Singularum vero turmarum Panduristæ, pridie ad vesperam ibant ad convivatorum ædes, ibidemq; canebant, usque ad sequentem

---

1. τὰ λεγόμενα Βρουμάλια] *Hinc Romulus appellavit, Brumalia, seu Saturnalia*: vertit Raderus, haud recte. Festum enim hoc non Saturno, sed Baccho celebrari solitum, bruma, sive hyberno tempore: uti testatur Ovidius, Fastor l. 1.

Sacra Corymbiferi celebrabat Gracia Bacchi,
Tertia, qua solito tempore bruma refert.

Brumus etiam à Romanis Bacchus dictus est, unde Brumalia nomine accepisse vult Tzetzes ad Hesiod. op. & d. τῷ δὲ λιτῷ αὐτῷ Διονύσῳ ἑορτὴν τὴν λεγομένην ἀμβροσίαν ἐτέλουν, ἣ καὶ Ρωμαίοις Βρουμάλια καλεῖται. Βρόμιος γὰρ αὐτοῖς ὁ Διόνυσος.

2. οἱ οὖν ἑκάστου ἀριθμοῦ παυδοῦροι] & deinceps, εἰς τὴν ἐξῆς ἠύλουν, *ad sequentem usque lucem tibiis canebant*: ideoque Raderus, ob hanc nominis inconstantiam, παυδοῦρος, *Tibicines*, vertit. Panduram tamen instrumentum ἔγχορδον fuisse, tribus tantum Chordis instructum, Assyriorum inventum asserit Jul. Poll. lib. 4. cap. 9. τρίχορδον δ' ὅσπερ Ἀσσύριοι παυδοῦραν ὠνόμαζον. Verum Hesychius ἐμπνευστὸν eam facit, adeoque Syringem, sive fistulam esse vult, in Σύριγγες· Σύριγγες, ἃς καλέμων παυδοῦρας: cui etiam accinit Mart. Capella de Nupt. Philolog. lib. 9. Instrumentum hoc Hircipedi sive Pani, Fistularum inventori attribuens his verbis. *Verum per medium quidam agrestes canorique Semidei, quorum hircipedem Pandura, Silvanum harundinis enodis fistula sibilatrix, rurestris Faunum tibia decuerunt.* & quidem obstreperum quoddam ut esset, ideoque armorum strepitibus magis conveniens, ratio ipsa postulare videtur.

diem, uti ſcirent apud quem eſſent poſtridie epulaturi: qui quidem Brumalia in Repub. Romana celebrantur ad hunc uſque diem. Hoc autem eo animo fecit Romulus, ut maculam deleret, quam Romani, qui ei infenſi erant, oderantque, contra eum contumeliæ cauſa objectabant, indignum ſcilicet eum eſſe qui regnaret, affirmantes; eo quod infamis eſſet nominis: ut qui, cum fratre, aliena quadra vixiſſet; & ab incunabulis, ad perfectam uſque ætatem, quoad regnare cœpiſſet, aliorum victu enutritus fuiſſet: nempe innuentes, eum apud Fauſtum colonum, & Lupam uxorem ejus, ex alieno enutritum fuiſſe: uti antea dictum eſt. Apud Romanos enim; veteres etiam omnes, vitio vertebatur, ſi quis alieno pane veſceretur. Unde & in Sympoſiis, quæ *Amicalia* dicta ſunt, ſinguli ex convivis cibum potumque ſuum proferentes, in commune conferunt; morem antiquum uſque adhuc ſervantes, ne forte, *Alienivori*, audirent. Ob hanc igitur cauſam, nempe ad contumeliam illam a ſe amoven-

κατέχε τὸ ἔθος τῆς Βρουμαλίων ἐν τῇ Ρωμαίων πολιτείᾳ, ἕως τ νυῦ. Τοῦτο δὲ ἐποίησεν ὁ αὐτὸς Ρῶμος, θέλων ἐξαλεῖψαι πὼ ἑαυτοῦ ὕβριν. Οτι οἱ Ρωμαῖοι, ἐχθροὶ αὐτοῦ ὄντες, καὶ μισοῦντες αὐτὸν, καὶ λοιδοροῦντες, ἔλεγον· ὅτι, ὐκ ἐχρῶν αὐτὸν βασιλεῦσαι, ἐνυβρισμένον ὄντα· διότι ἐξ ἀλλοτρίων ἐτράφη· οἱ δύο ἀδελφοὶ, ἕως ἔ τελείας ἡλικίας ἐγένοντο, καὶ βασίλευσε· σημαίνοντες, ὅτι ὑπὸ τοῦ Φαύστου τοῦ γεωργοῦ, καὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ λυκαίνης, ἐτράφησαν, ἐκ τῶν ἀλλοτρίων ἐσθίοντες, ὡς προγέγραπται. Ουεισθ γὰ ὑπῆρχε παρὰ Ρωμαίοις, καὶ πᾶσι τοῖς ἀρχαίοις ποτὲ, τὸ ἐκ τῶν ἀλλοτρίων τρέφεσθαί τινα. Οθεν καὶ ἐν τοῖς συμποσίοις, ι τοῖς λεγομένοις φιλικοῖς, ἕκαστ τῶν συνερχομένων εἰς τὸ συμπόσιον, τὸ ἴδιον αὐτοῦ βρῶμα, καὶ πόμα μεθ' ἑαυτοῦ κομίζει, καὶ εἰς τὸ κοινὸν πάντα παρατίθεται· καὶ ἐσθίουσι, κρατήσαντες τὸ ἀρχαῖον ἔθ ἕως τῆς νυῦ, τὸ μὴ ἀκούειν, ἀλλοτριοφάγοι. Τούτου χάριν ἐπενόησε τοῦτο ὁ αὐτὸς Ρῶμ, πρὸς τὸ ἐξιλεώσασθ πὼ ὕβριν

I. τοῖς λεγομένοις φιλικοῖς] Convivia hæc φιλικὰ ab eis quæ συγγενικὰ dicta ſunt, ita diſtinguit Plutarchus, ut illa eorum qui ejuſdem ſunt generis, ſeu ſanguinis, hæc vero, eorum qui affinitate tantum ſibi juncti ſunt, eſſe videntur. Plutarch. Sympoſ. lib. 4. ubi in Quæſtione, *Cur in nuptiis plurimi ad cœnam vocantur*, hæc habet: κἀκεῖνο σκεπτέον εἰ βέλτ, τὰς τοιαύτας ἑστιάσεις μὴ μόνον φιλικὰς, ἀλλὰ καὶ συγγενικὰς εἶναι, καταμιγνυμένης εἰς τὸ γένος ἑτέρας οἰκότητος.

ἑαυτοῦ

ἑαυτῦ [1] καλέσας καὶ τὸ ὄνομα τῦ ἀρίστυ Ρωμαϊστὶ, Βρυμάλιυμ· καθὼς ὁ σοφώτατος Λικίννιος, ὁ Ρωμαίων χρονογράφος ἐξέθετο.

Μετὰ δὲ Ρῶμον, καὶ Ῥῆμον, τὺς ἀδελφὺς, ἐβασίλευσαν ἄλλοι ἓξ τ Ρώμης, ἕως τ Ταρκυνίυ Συπέρβυ, τῦ ἀδίκυ. Ἐβδόμος γὰρ βασιλεὺς τ Ρώμης, μὴ τὸ κληθῆναι αὐτὸν, ἐγένετο· καὶ ἐπήρθη τὸ βασίλειον παρ' αὐτῦ.

Ἐπ' ὀλίγων τ βασιλείας αὐτῦ, ἦν Σίβυλλα ἡ Κυμαία μάντις.

Εἶχε δὲ ὁ αὐτὸς Ταρκύνιος υἱὸν, ὀνόματι Ἀρροῦντα, ὃς ὃν ἐξεβλήθη τ βασιλείας· ὅτι βιασάμενος τὴν Λυκρητίαν συγκλητικὴν, [2] ἐμοίχευσεν ὁ υἱὸς τ Ταρκυνίυ, ὁ Ἀρροῦντος. καὶ κεῖνη ἔσφαξεν ἑαυτὴν, ὡς σώφρων. Καὶ ἐγένετο ἐμφύλιος πόλεμος μέγας ἐν τῇ Ρώμῃ ὅτε χρόνων, καὶ πολλοὶ ἐσφάγησαν. Ταῦτα δὲ συνεγράψατο ὁ σοφὸς Σέρβιος, ὁ Ρωμαίων συγγραφεύς.

Ο ὗ Ταρκύνιος ἐξεβλήθη τ βασιλείας, τῷ τρόπῳ τύτῳ. Πολέμυ κινηθέντος ἐν τῇ Ρώμῃ ἐκ τ ἔθνυς τῶν λεγομένων Ἀρδεατῶν, λαβὼν βοήθειαν ὁ Ταρκύνιος βασιλεὺς, dam, genus hoc convivii Romulus inſtituit; & Latina lingua, *Brumalium*, vocavit: uti hæc tradidit ſapientiſſimus Licinius, Romanorum Chronographus.

Poſt Romulum & Remum fratres, reges VI alii Romæ regnarunt; ad injuſtum uſque illum Tarquinium ſuperbum. Ab urbe enim condita Romanorum rex ſeptimus fuit iſte: à quo etiam ablatum eſt regium imperium.

Hujus ſub regno floruit Cumæa Sibylla, vaticinatrix.

Tarquinius iſte filium habuit, qui Aruns dictus eſt: qui in cauſa fuit, quod Tarquinius pater regno deturbatus fuerit; eo quod Lucretiæ, matronæ nobili vim intulerat: illa vero, ut caſtam ſe argueret, mortem ſibi conſcivit. Inde bellum civile ingens Romæ coortum eſt: in quo plurimi ceciderunt. Hæc autem Servius, ſapiens Romanorum ſcriptor, memoriæ mandavit.

Ejectus autem fuit è regno ſuo Tarquinius, hoc modo. Bellum Romanis intulerunt Ardeani: Tarquinius igitur rex, copiis collectis, regionem eorum invaſit. Tempus

---

1. καλέσας καὶ τὸ ὄνομα τῦ ἀρίστυ Ρωμαϊστὶ, Βρυμάλιυμ· καθὼς &c.] Chr. Alex. habet καλέσας καὶ τὸ ὄνομα τ κλήσεως αὐτῦ Ρωμαϊστὶ Βρυμάλια. [ὅ ἐστι, τραφῶσι σὺν τῶν ἀλλοτρίων·] καθὼς &c. ubi verba illa uncis incluſa, ab auctore de ſuo inſerta ſunt, inepte; & contra tum verbi ſenſum, tum Auctoris noſtri, ex quo iſta deſumpſit, mentem.

2. ἐμοίχευσεν ὁ υἱὸς τῦ Ταρκυνίυ ὁ Ἀρροῦντος] Lucretia, non ab Arunte, ſed a Tarquinio Sexto, Superbi F. natu minore ſtuprata fuit.

itaque nacti opportunum, qui ei infenſi erant, Brutus, Lucretiæ avunculus, & Collatinus ejuſdem maritus, Senatorii ordinis viri; una cum ſenatoribus reliquis, populoque adeo omni, conſilium inierunt, quomodo Tarquinium è regno deturbarent. Conjurationis etiam ſocios habuerunt Flexumines illos, qui *Celeriani* vocabantur; bellicoſos viros, Palatii, atque urbis cuſtodes; à quibus obtinuerunt, ne Tarquinium regem deinceps in urbem admitterent. Tarquinius autem certior factus de his, quæ contra ſe ſenatus, exercitus, omniſque adeo populus, machinabantur: Bruti filium, Aruntis filii ſui amicum, & a pueris ſodalem, in partes ſuas corrupit; ipſumque paſciſcentem habuit, uti venienti Tarquinio contra Romam, urbem ipſe proderet; Brutum etiam, patrem ſuum, neci daret. Hæc vero ubi intellexiſſet Bruti ſervus, qui filium aſſectabatur, nomine Vindicius; conſpirationem totam, quam in eum filius

ἦλθε πολεμῶν τὴν Ἀρδεατῶν χώραν. Καὶ διατρίβοντες χειμῶνα οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ οἱ συγκλητικοὶ, Βροῦτος, ὁ θεῖος τοῦ Λουκρητίας, καὶ Κολλατῖνος, ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, κατεσκεύασαν αὐτῷ, συμποιησαμένων αὐτοῖς καὶ τῆς ἄλλων συγκλητικῶν, καὶ τῆς τοῦ πόλεως πάντων, εἰς τὸ αὐτὸν ἐκβληθῆναι τῆς βασιλείας πείσαντες συμμαχεῖν αὐτοῖς, εἰς τὸ μὴ δέξασθαι τὸν λοιπὸν τὸν Ταρκυίνιον βασιλέα, εἰς τὴν Ῥώμην ἐπιστρέφοντα, τὸν στρατὸν τὸν φυλάττοντα τὸ παλάτιον, καὶ τὴν πόλιν Ῥώμην [1] τῶν λεγομένων Κελεριανῶν, ἀνδρῶν μαχιμωτάτων ἐν πολέμοις. Καὶ γνόντος τοῦ Ταρκυίνιος [2] τὸ τραγικευθὲν κατ' αὐτοῦ παρὰ τῆς συγκλήτου, καὶ τοῦ στρατοῦ, καὶ τοῦ δήμου· πέμψας αὐτὸς ἐπηνώδισε καὶ αὐτὸν τὸν υἱὸν τοῦ Βρούτου, τὸν φίλον ὄντα, καὶ συνηλικώτερον τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀρρούντος. Καὶ πειθεὶς, συνετάξατο, ἐρχομένου τοῦ αὐτοῦ Ταρκυνίου κατὰ τῆς Ῥώμης, ἐπιθεῖναι τὴν πόλιν, καὶ τὸν ἴδιον πατέρα φονεύειν, τὸν Βρούτον. Τοῦτο δὲ γνοὺς [3] ὁ δοῦλος τοῦ Βρούτου, Βινδίκιος, ὁ συνδιάγων

---

1. τῶν λεγομένων Κελεριανῶν] Κελεριανοὺς vocat, quos Plinius, *Celeres, Flexumines*, id eſt, Levis armaturæ Equites.

2. τὸ τραγικευθὲν κατ' αὐτοῦ] τραγικεύομαι, & τραγικαίζω, à Latino *Tracto*, Conſilium de re quapiam ineo: occurrit ſæpiuſcule infra apud Auctorem noſtrum, ut lib. 12. p. 289. κἀκεῖ αὐτοῦ διάγοντος, καὶ τὰ τοῦ πολέμου τραγικαίζοντος, συνέβη &c. *Ubi per hyemem commoranti, quaque ad bellum ſpectabant pertractanti, ſive, de eis conſultanti, accidit* &c.

3. ὁ δοῦλος τοῦ βρούτου Βινδίκιος] Non Bruti, ſed Aquiliorum conjuratorum ſervus erat Vindicius. Vide Plutarch. in Poblicola.

τῷ

τῷ ὑῷ αὐτῦ, ἀνήγγειλε λάθρα τῷ ἰδίῳ δεσπότῃ Βρύτῳ τὰ μέλλουσαν γίνεσθαι κατ' αὐτῦ ὑπουλίαν ὑπὸ τοῦ ὑοῦ αὐτῦ. Καὶ εὐθέως ἀνύσας ὁ Βρῦτος, συνέσχε τὸν ἴδιον αὐτῦ υἱὸν· καὶ ἐν τῷ φόρῳ Ρώμης ὅτι πάντων ἐξετάσας αὐτὸν, ἠνάγκασεν αὐτὸν ἐξειπεῖν τὰ αὐτῷ καὶ τῷ Ταρκυνίῳ βεβουλευμένα. Ο δὲ ὡμολόγησε τῷ ἰδίῳ πατρὶ τὴν γνωσθεῖσαν παρ' αὐτῦ συνταξιν τῆς προδοσίας πρὸς τὸν Ταρκυίιον. Καὶ εὐθέως ἐφόνευσε τὸν ἴδιον υἱόν· καὶ λοιπὸν συναθροισθεῖσα ἡ σύγκλητος Ρώμης πᾶσα, ἀπεκήρυξε τὸν Ταρκυίιον τῆς βασιλείας, ἐγγράφως τῶν καθαίρεσιν αὐτῦ ποιήσαντες· [1] ψηφισάμενοι ἐν τροπαίοις, καὶ διαγνιτεύσαντες ὑπάτους δύο, τὸν Βρῦτον τὸν μέγαν, καὶ τὸν Κολλατῖνον, τὸν ἄνδρα τῆς Λυκρητίας, διοικεῖν τὴν πολιτείαν Ρωμαίων, προβαλλομένους κρῖ ἰδίαν δοκιμασίαν ἄρχοντας· καὶ μὴ ἐᾷ τοῦ λοιπῦ βασιλέα ἐν τῇ Ρώμῃ· γράψαντες καὶ τῷ στρατῷ πρὸ ὄντι μετ' αὐτῦ Ταρκυίιῳ, ἀπολιπεῖν αὐτόν· καὶ ἀπέστησε εὐθέως. Η μόνον ὃ προῆλθεν ὕπατος ὁ Βρῦτος, εὐθέως ὅτι τῆς συγκλήτου καὶ τῦ δήμου, ἀγαγὼν τὸν ἴδιον δῆλον τὸν Βιντίκιον, ὑπὲρ εὐχαριστίας, ὅτι πρὸ ἐφύλαξε τῷ ἰδίῳ δεσπότῃ· καὶ ὁπλελέσας ἑορτὴν πανηγυρικὴν τῇ Δίκῃ, καὶ καθίσας

machinatus est, Domino aperuit. Brutus, his auditis, statim comprehendit filium suum; eumque in foro, coram omnibus, examini subjecit; totumque Tarquinii consilium detegere cogit. Filius itaque patri conjurationis omnem seriem indicavit: pater inde illico filium neci tradidit. Senatus deinde Romanus omnis in unum congregatus, Tarquinium regno abdicavit, ejectione ejus in Acta publica etiam relata: cum prius Consules duos constituissent Brutum magnum, & Collatinum, Lucretiæ conjugem. His itaque communi consensu Reipublicæ administratoribus designatis; cautum deinde erat, ne unquam Potestas Regia in Romam denuo admitteretur. Exercitum etiam, quem secum habuit Tarquinius, per literas hortati sunt, uti regem deserent: quod & factum est. Brutus vero Consul factus, servum suum Vindicium Senatus & populi in conspectum adduxit, ob fidem ejus Domino præstitam, beneficium ei repensaturus. Festivitatem itaque solennem *Justitiæ* indixit: & conscenso throno

---

1. Ψηφισάμενοι ἐν προώτοις] ἐν προώτοις, & sæpe etiam, προώτοις, infra apud auctorem nostrum, *inprimis*; deinde, διαγνιτεύσαντες, designantes; διαγνατεύεσθαι scribitur, in Gloss. Basilicor.

excelso, servum suum Vindicium loco etiam sublimiore sibi è regione collocavit: deinde manum dextram protendens, tres ei alapas palma impegit super faciem, elata hac voce locutus. 'Excusso, Vindicie, 'servitutis tuæ jugo, servilem 'conditionem tuam exuas; & 'Romanæ libertatis thorace 'deinceps indutus, quamdiu 'vixeris incedas. Anulum deinde aurcum suo digito detractum, dexteræ ejus imposuit: & concessa etiam ei facultatum suarum portione aliqua, Comitem fecit. Diem autem Celebritatis hujus, vocavit *Consilia*: ac si diceres, *Diem Largitionis*. Insuper etiam Proconsulibus omnibus Provinciarum Præfectis imperavit, uti eodem die sacrum pervigilium, & Festum anniversarium *Justitiæ* celebrarent; in memoriam ejecti Tarquinii, & Libertatis pro meritis Vindicio concessæ: ut hinc nimirum servi omnes documenta sibi sumerent, dedebitam Dominis fidem præ-

ἐν τῷ ὑψηλῷ βήματι ἀνήγαγε τὸν Βινδίκιον ἐν ὕψει ἄνωκρις αὐτοῦ· καὶ ἐκλείνας τὴν δεξιὰν αὐτοῦ χεῖρα, καὶ τῇ παλάμῃ αὐτοῦ πληγὰς τρεῖς ἐπὶ τὸ αὐτοῦ παρειὰν ἐπαγαγών, μετὰ κραυγῆς ἔφη ταῦτα· ἀποπναξάμην σου τὸ σῆς δουλείας πῶχυ, ὦ Βινδίκιε, καὶ τὴν ταύτης ἐνδυσάμην ζυγὸν, ἔνδυσαι Ρωμαϊκῆς ἐλευθερείας θώρακα, καὶ ἄπαντα τὸν ζωῆς σου χρόνον. Καὶ ἀφελόμενος ἐκ τοῦ ἰδίας χειρὸς δακτύλιον χρυσοῦν, ἐπέδυσεν εἰς τὴν δεξιὰν αὐτοῦ χεῖρα, δεδωκὼς αὐτῷ καὶ ἀξίαν κόμητος, καὶ μέρος τῆς αὐτοῦ οὐσίας· καλέσας τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς, [2] Κονσίλια, ἅπερ ἑρμηνεύεται, παροχῆς ἡμέρα. Προσέταξας καὶ τοῖς παρ' αὐτοῦ προβληθεῖσιν ὑπατικοῖς ἄρχουσι τῆς ἐπαρχιῶν, τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ κατ' ἔτος ἱερὰν πανηγύρεις, καὶ ἑορτὴν τῇ Δίκῃ ὀφείλειν, εἰς μνημόσυνον τῆς κατὰ τοῦ Ταρκυνίου νίκης, καὶ τῆς κατ' ἀξίαν ἐλευθερείας τοῦ Βινδικίου· εἰς τὸ προτρέψασθαι τοὺς λοιποὺς τοὺς παντοκοῦ οἰκέτας, εὐγνωμονεῖν τοῖς ἰδίοις δεσπόταις, καὶ

---

1. δεδωκὼς αὐτῷ & ἀξίαν κόμητος &c.] Vides Lector, quam honorifice cum Vindicio agit auctor noster: miror tamen quo auctore, ista protulerit. Libertate quidem donatum, pecuniaque ex ærario remuneratum legimus, apud Latinos auctores; nec aliquid amplius. Livius, l. 2. *Secundum pœnam nocentium, ut in utramque partem arcendis sceleribus exemplum nobile esset, præmium indici, pecunia ex ærario, libertas, & civitas donata*: & deinde; *post illum observatum, ut qui ita liberati essent, in civitatem accepti viderentur.*

2. Κονσίλια, ἅπερ ἑρμηνεύεται, παροχῆς ἡμέρα.] Nova hæc vocabuli hujus interpretatio, Romanisque incognita. Quid si παροχὴ, non à παρέχω, sed à πάροχος deductum vellet auctor noster? adeo ut non, *Largitionem*, sed *Consessionem*, significet: throno enim eodem excelso collocatum Vindicium, Bruto assidere facit. Atque in hoc sensu, *Consilium* aliquanto melius quadrabit cum data interpretatione. Verum de hoc videant eruditi.

τοιαύτης

οιαύτης ἐλευθερείας ἀξιοῦσι, καὶ πομπῆς. Ἁπανα Κονσίλια οἱ ὑπατικοὶ ἄρχοντες τῆς ἐπαρχιῶν, ἕως τὰ νῦν ἐπιτελοῦσι πανηγυρίζοντες. περὶ ὧν καὶ Λίβιος ὁ σοφὸς, καὶ ἕτεροι πολλοὶ συνεγράψαντο.

Μετὰ δὲ χρόνους πολλοὺς 1 τυραννήσαντες οἱ Γάλλοι ἐκίνησαν πόλεμον Ῥωμαίοις· καὶ τοῦτο γνοῦσα ἡ σύγκλητος Ῥώμης, προεχείρισατο κατ' αὐτῶν στρατηγὸν δυνατὸν, 2 ὀνόματι Μαλλίων Καπιτωλῖνον· ὅστις ἐπισάμενος, καὶ λαβὼν στρατὸν πολεμικώτατον, ὥρμησεν εἰς τοὺς Γαλλίους· καὶ συμβαλὼν πόλεμον, ἐνίκησε κρατος. Καὶ ὑποστρέψας, ἐθριάμβευσε τὴν νίκην ἐν τῇ Ῥώμῃ, καὶ εἰσῆλθεν ὑπονενοημένος κατὰ τῆς συγκλήτου, καὶ τοῦ στρατοῦ, καὶ τοῦ δήμου· καὶ διὰ τοῦτο ἐλυπήθη ἡ σύγκλητος, καὶ πάντες. Φθονηθεὶς δὲ ὑπό τινος ἐχθροῦ αὐτοῦ, συγκλητικοῦ, ὄντος ἐν δυνάμει, ὀνόματι Φεβρουαρίου, 3 καταγομένου ἐκ γένους τῶν Γάλλων, κα-

stándi; libertatem, & honores tantos pro meritis reportaturi. Itaque etiam Proconsules ubique Provinciarum, Solennitates illas usque adhuc pompa maxima celebrant. De his autem sapiens Livius, aliique plurimi scripserunt.

Longo autem post tempore, Galli in Romanos insurgentes, bellum eis intulerunt: quod ubi intellexisset Senatus Romanus, missus est contra eos Manlius Capitolinus, dux fortissimus. Paravit hic sibi exercitum bellicosissimum; & in Galliam profectus, commissoque cum Gallis prælio, eos profligavit. Romam deinde reversus, triumphum de illis egit. Urbem vero ingressus, senatum, exercitum, populumque fastidire animo visus est: quod senatus quidem, cæterique omnes ægre tulerunt. In eum etiam machinatus est Februarius quidam, adversarius potens, Senatorii

---

1. τυραννήσαντες οἱ Γάλλοι] τυραννῆσαι apud nostrum, pro, *arma in aliquem sumere* sive *in aliquem insurgere*, passim usurpari, hîc semel monuisse satis sit: exemplum unicum hic proferam, ex lib. 16. p. 392. ubi de Alexandrinis, qui tumultuantes Præfectum suum interfecerant verba faciens, deinde addit; ἀγαναχτήσας ὁ αὐτὸς βασιλεύς, πολλὰς ἐπεμωρήσατο ἐξ αὐτῶν τῶν Αλεξανδρέων, ὡς τυραννήσαντας τὸν ἄρχοντα αὐτῶν. *Hoc facto commotus Imperator, à multis eorum, ob vim Præfecto suo illatam, pœnas exegit.*

2. ὀνόματι Μαλλίων Καπιτωλῖνον] Manlii, & Camilli gesta auctor hic misere confundit: non enim Manlius, sed Camillus in Gallos Senones cum exercitu dux missus est. Quæ vero deinceps refert, de Regno affectato, Senatuque spreto, hæc Manlii sunt.

3. καταγομένου ἐκ γένους τῶν Γάλλων] Infra etiam habet, ὄντος ἐκ γένους ἐκ τῶν Γάλλων. Cedrenus habet, ἐκ δὲ μέρους τῶν Γάλλων καταγόμενος· ubi interpres Xilander, *nescio*, inquit, *quid sit istud* καταγομένου: in quem tamen recte animadvertit doctissimus Jac. Goar. in Notis suis Posterioribus ad Cedren. καταγομὴ enim nihil aliud est quam *descendo*, & καταγόμενος ἀπὸ γένους, *à genere descendens*: quod nos Anglice

natorii ordinis vir, & ex Gallis oriundus. Convocato enim Conſilio, cum Comitium intraret Manlius Capitolinus, Februarius exurgens, reliquis ſenatoribus aſſidentibus, ita eum allocutus eſt. ‘Quorſum ‘tu, Manli, tam te ſuperbe ‘geris; quaſi, tua ſola vir‘tute, parta eſſet hæc in Gal‘los victoria? Nos Roma‘nam Fortunam ubique vi‘ctricem agnoſcimus. Sed ne‘que nos latet hujus tui fa‘faſtus cauſa: nempe affe‘ctati regni ſpes tua. Sed ‘fruſtra eris. Hæc ubi audiſſent ſenatus, exercitus, & populus, inſurgebant una omnes in Manlium Capitolinum: & populus quidem, ſenatu etiam aſſentiente, elatis vocibus, eum ex urbe ejici poſtulabat. Manlius itaque cavens ſibi ab exercitu, populoque, ſeceſſit in prædia ſua, non procul ab Apulia ſita; ubi deinde latitavit. Fuga autem ejus Romæ nota, domum ejus populus invaſit, bonaque ejus omnia diripuit.

Galli interim, ubi audiſſent Manlium ex urbe pulſum eſſe,

τετκευάθη. Ἐν κομβεντίῳ γὰ εἰσελθόντος τ Μαλλίωνος καπιτωλίνυ, καὶ τ κοινὰ τ συγκλήτυ καθεζομένου, ἐξαναστὰς ὁ Φεβρυάριος συγκλητικὸς, λέγει τῷ Μαλλίωνι. ‘Τῦ στρατῦ Ρω‘μαίων νικήσαντος τὰς Γάλλυς σὺ π‘ὑφαίρῃ, ὡς μονομαχήσας; Ἡ τύ‘χῃ Ρωμαίων ἀεὶ νικᾷ τὰς πολε‘μίυς· ἃ δέλαθε δὲ ἡμᾶς καὶ τῦτο ‘ὅτι διὰ τῦτο ἐν ὑπονοίᾳ τοσαύτῃ ‘ὑπάρχεις, ὡς βυλόμενος καὶ σὺ τυ‘ραννῆσαι τὰς Ρωμαίυς· ὅπερ μὴ ἐγ‘γένεταί σοι. Καὶ ἀκύσασα ταῦτα ἡ σύγκλητος, καὶ ὁ στρατὸς, καὶ ὁ δῆμος, ἐπῆλθε τῷ Μαλλίωνι Καπιτωλίνῳ. Ὁ δὲ δῆμος ἐπανασὰς χεὶ γνώμῃ τ συγκλήτυ, ἐβόησε ἐκβληθῆναι ὑπὸ τῆς πόλεως Ρώμης τ αὐτὸν Μαλλίωνα Καπιτωλῖνον· ὅστις εὐλαβηθεὶς τ στρατὸν, καὶ τ δῆμον, ἐξῆλθεν ἐν τοῖς ἰδίοις κτήμασι, πλησίον τ λεγομένης Ἀπυλητίας χώρας, κἀκεῖ διῆγεν ἡσυχάζων. Ἐκείνυ δὲ φυγόντος, ἐπῆλθεν ὁ δῆμος Ρωμαίων τῷ οἴκῳ αὐτῦ, καὶ πάντα τὰ ὑπαρχόντα αὐτῷ διήρπασε.

Οἱ δὲ Γάλλοι προχθρισάμενοι αὐτῖς ξῆλα διωατὸν ἐν πολέμοις, ὀνό-

---

glice etiam dicimus, *Deſcended from ſuch a Stock.* Hujus autem exempla ſexcenta ex hoc noſtro proferre licet: uti lib. 2. p. 13. de Perſeo Jonitas viſente hæc habet: γνόντες αὐτὸν οἱ αὐτοὶ Ἀργεῖοι Ἰωπολῖται, ὅτι καὶ ἔστιν ἐκ τῆς γῆυς τῶν Ἀργείων καταγόμενος, χαρέντες ἀνύμνουν αὐτόν. Ita etiam lib. 4. p. 39. de Cecrope verba habens, τῶν ὑπ Αθηναίων ἐβασίλευσε Κέκροψ τις, ὅστις ἐξ Αἰγύπτυ κατήγετο: *Athenis regnavit Cecrops quidam, ab Ægyptiis originem ducens.* Cecropem autem Ægyptium fuiſſe, teſtes habemus Suidam, Euſebium, alioſque.

1. Ἐν κομβεντίῳ γὰ εἰσελθόντος] Κομβίτῳ habet Cedrenus mendoſe. Κόμβεντον, & κομβέντιον, *Conventus*, ſive *Conſilium*, apud noſtrum habemus frequenter.

μαι

ματι Βρῆνον, ἐπεστάτδσαν σὐδέως ὅπι τ Ρώμης· ἀκέσαντες ϗ διὰ τ Μαλλίωνα, ὅτι ἐξεβλήθη ἀπὸ τ Ρώμης. Καὶ ὁρμήσας ὁ Βρῆνος ἐλθὼν, ἐξαίφνης εἰσῆλθεν ἐν τῇ Ρώμῃ, ϗ παρέλαβεν αὐτὴν νυκτὸς ἐν χειμῶνι, τῇ πεντεκαιδεκάτῃ τοῦ Ἐξπιλίου μηνός· ϖεμπέμψας λάθρα τὸς ὀφείλοντας φονεῦσαι τὸς πορτερίους, ϗ ἀνοῖξαι αὐτῷ τ πόρταν. Καὶ τέτων φονδομηθέντων, ἃ ἐγένετο πάνυ· ϗ γνόντες οἱ συγκλητικοὶ τ παράληψιν τ πόλεως, ἔφυγον πάντες, ϗ φανεροὶ ἦσαν τ πόλεως λαμπρῶς, σὺν γυναιξὶ ϗ τέκνοις, εἰσῆλθον ἐν τῷ Καπετωλίῳ, εἰς τὸ ἱερὸν τ Διὸς, μετ ἦς ἰδίων χρημάτων. Παραλαβὼν δ ὁ Βρῆνος ἐλθὼν τὴν πόλιν Ρώμην, κατασφάζει πολλὸς πολίτας, ϗ πάντας ἦς ϲραπωτῆς, ϗ αἰχμαλωπίζει· ϗ ἔμεινε πολιορκῶν τὸ Καπετώλιον, διὰ τὸς ὄντας ἐν αὐτῷ συγκλητικὸς, ϗ διὰ τὰ χρήματα αὐτῆς. Δωνηθέντες δ οἱ συγκλητικοὶ ἔχαιρον, δεόμενοι τ Μαλλίωνος Καπετωλίνε σωσαι τ

bellum contra Romanos inſtaurant, Ducem conſtituentes ſibi ſtrenuum, Brennum nomine. Hic itaque, miſſis inprimis qui Janitores urbis clanculo interficerent, portaſque ſibi aperirent; Romam repente ingreſſus, urbem nocte tempeſtuoſa cepit, menſis ſextilis die xv. Cuſtodibus autem interfectis, ingens conſternatio facta eſt: Senatores vero certiores facti urbem captam eſſe, fuga rebus ſuis conſuluerunt: ex urbis autem primariis plurimi, cum uxoribus, & liberis, boniſque ſuis omnibus, in templum Jovis Capitolini ſe receperunt. Urbe autem a Brenno capta, multi ex civibus, ex militibus etiam nonnulli gladio perierunt, captivique abducti ſunt. Capitolium etiam obſidione cingebat; ut Senatores illic congregatos, una cum divitiis ipſorum occuparet. Senatores vero qui opportunitatem habuerunt hoc faciendi, Manlium per literas implorarunt, uti copiis,

---

1. ῥῆγα δωατὸν ἐν πολέμοις] Reges, Principeſque omnes minores, ῥῆγας, Imperatorem vero ſolum βασιλέα, vocatos ſupra monuimus: ſed & Duces ſuos ῥῆγας vocaſſe Barbaros, tum ex hoc auctoris loco tum ex Procopio apparet, Goth l. 1. ubi de Theuderico loquens, qui Gothorum, Italiæque copias ſibi ſubjecerat, βασιλέως tamen nomen, aut habitum ſibi aſſumere noluit; deinde addit, ἀλλὰ ῥῆξ τε διετῶ καλέμενον· ἔτω γὰρ ϲφῶν τὸς ἡγεμόνας οἱ βάρβαροι καλεῖν νενομίκαϲι. *Sed ῥὴξ deinceps vocatus eſt; quo nomine Barbari Duces ſuos appellare ſolent.*

2. νυκτὸς ἐν χειμῶνι] χειμὼν hîc tempus, non hybernum, ſed tempeſtuoſum ſignificat; uti patebit ex ſequentibus cæterum ſuaviſſimæ hujus de Februario Narratiunculæ medullam excerpſerunt etiam Suidas, & Cedrenus, hic, de Manlio, ille vero de Camillo; inſtituta fabula. Unde vero hauſerint, jam vides Lector.

3. ἐγένετο πλύρμα] πλύρμος, habet Heſychius: Πλύρμος φεῖνη, ϗ τὲ ὄμβια.

quæ per urbes, regioneſque Romanas diſtributæ erant, in unum collectis, in auxilium ſibi veniret. Manlius, acceptis ſenatus literis, atque inde Romam captam, Capitoliumque obſeſſum eſſe à Brenno Gallorum duce edoctus, animo turbatus eſt. Sine mora itaque copiis undequaque collectis, in Brennum proficiſcitur: ipſumque ex improviſo aggreſſus, exercitumque ſuum noctu ducens per urbis plateas, Brennum, exercitumque ejus, medius inter eos, adoritur. Galli autem ignari locorum, gladio ceciderunt: Brennoque ipſi comprehenſo Manlius caput amputavit, contoque affixit. Exercitu itaque, ducibuſque etiam ejus omnibus exciſis, captivos Romanos liberavit omnes; bonis etiam, quæ diripuerant Galli, recuperatis omnibus. Senatus autem Romanus, poſt victoriam à Manlio Capitolino adeptam, ex Capitolio deſcendens, Romanæ Reipublicæ adminiſtrationem totam uni Manlio conceſſerunt; exercitu etiam, populoque reſiduo ſuffragantibus. Manlius igitur Capitolinus Roma ſua iterum potitus, ob urbis pro-

Καὶ κρατήσας πάλιν τ῀ Ῥώμης ὁ Μαλλίων Καπιτωλῖνος, εὐθέως ἐλυ-

χ῀ πόλιν ϗ χώραν Ῥωμαίων ὄντα ¹ ἐϛκάθετον ϛρατὸν, ϗ ἐλθεῖν εἰς ἐκδίκησιν τῆς Ῥώμης, καὶ εἰς βοήθειαν αὐτ῀. Καὶ δεξάμενος τὰ τ῀ συϛκλήτου γράμματα ὁ Μαλλίων Καπιτωλῖνος, γνοὺς ὅτι ἐλήφθη ἡ Ῥώμη, καὶ τὸ Καπετώλιον φρουρεῖται ὑπὸ τ῀ Βρέννου, ἡγοῦ τ῀ Γάλλων, ἐταράχθη· ϗ συναγαγὼν εὐθέως πάντοθεν πλῆθος ϛρατῦ, καὶ ὁρμήσας, ἦλθε χ῀ τ῀ Βρέννου ἡγοῦ ἐξαίφνης ἀπροσδοκήτως εἰς τὴν Ῥώμην· ϗ αὐτὸς νυκτὸς καταξας τ῀ ἴδιον ϛρατὸν ἐν ταῖς ὁδοῖς τ῀ πόλεως, ϗ μεσάσας τ῀ Βρῆνον ἡγοῦ· ϗ τοὺς αὐτῦ πάντας, ὡς ξένους, ἀνεῖλε. Καὶ περιχυθόμενος, συνελάβετο τ῀ αὐτὸν Βρῆνον ἡγοῦ· καὶ εὐθέως ἀπεκεφάλισεν αὐτὸν, ϗ ἔπηξεν ἐν κόντῳ τὴν κεφαλὴν αὐτῦ. Καὶ τὰ πλήθη δὲ αὐτῦ, ² καὶ τοὺς κόμητας αὐτῦ καταπόψας, ἐξέρυσατο πάντας ὃς συνελάβετο Ῥωμαίους αἰχμαλώτους ἀφελόμενος, ϗ πάντα τὰ παρ' αὐτ῀ προαιδεθέντα. Καὶ ἐξελθοῦσα ἡ σύϛκλητος Ῥωμαίων ἐκ τ῀ Καπετωλίου μ῀ τ῀ νίκης τ῀ Μαλλίωνος Καπιτωλίνου, εὐθέως ἐψηφίσατο αὐτὸν, ἅμα τῷ ϛρατῷ, καὶ τῷ δήμῳ τῷ προειλεφθέντι αὐτῷ, αὐτὸν μόνον διοικεῖν τὰ Ῥωμαίων πράγματα. Μαλλίων Καπιτωλῖνος, εὐθέως ἐλυ-

1. ἐϛκάθετον ϛρατὸν] Scribendum, ἔϛκαθετον à verbo κάθημαι, ſedeo: ut de Præſidiariis intelligatur.

2. ϗ τοὺς κόμητας αὐτῦ] Heſychius: Κόμης ἔχων, ἡγεμών. Verum Comitum varia erant, diverſaque munera, de quibus Vide Meurſii Gloſſar.

πήθη

πάθη διὰ τ῾ ἅλωσιν τ῾ πόλεως Ρώμης, καὶ τὴν ὕβριν, καὶ τ῾ ἧτταν Ρωμαίων. Ἐν ᾧ τῷ λεγομένῳ μηνὶ Ἐξτιλλίῳ, ἐπ᾽ αὐτῷ μειῶσε τὰς ἡμέρας ἐκολόβωσεν, ὡς δυσοιωνίσας γεγονυίας τῇ πόλει Ρώμῃ ἀποχαράξας καὶ τὸ ὄνομα αὐτῷ, μηκέτι καλεῖσθαι οὕτως. Συγκλητικὸν δὲ καὶ τ῾ συγκλητικὸν, τ῾ ἐχθρὸν αὐτῷ, τ῾ κατασκευάσαντα αὐτῷ, ὀνόματι Φεβρυάριον, τ῾ καὶ ποιήσαντα αὐτὸν ἐκβληθῆναι ἔξω τῆς πόλεως Ρώμης, καὶ πάντα τὰ αὐτῷ ἀφελόμενος, διδέως ἐπ᾽ ὄψεσιν αὐτῷ ἐξήγαγε τῷ ἐλθόντι στρατῷ μετ᾽ αὐτῷ εἰς ἐκδίκησιν τῆς πόλεως Ρώμης· προσφωνήσας τῇ συγκλήτῳ, καὶ τῷ στρατῷ, ὅτι, ἔτος ἐκ γένους ὄντι τ῾ Γάλλων, ὡς καὶ ὑμεῖς οἴδασθε· κἀκείνους ἐκδικῶν, κατεσκεύασέ μοι. Ἔχει δὲ καὶ ἐνυβρισμένον βίον· ἔστι γὰρ κίναιδος, καὶ οὐκ ἐχρῆν αὐτὸν οἰκεῖν ἐν τῇ Ρώμῃ· ἀλλὰ χρὴ ἐκβληθῆναι αὐτὸν ἀτίμως, καὶ ἐν τῇ αὐτῷ ζωῇ ἀφαιρεθῆναι τὸ ὄνομα αὐτῷ, καὶ δοθῆναι αὐτὸν εἰς θυσίαν τοῖς καταχθονίοις θεοῖς. Καὶ συνήνεσεν ἡ σύγκλητος, καὶ ὁ στρατός· καὶ διδέως ἀφελόμενος αὐτῷ ἀξίαν, ἀπέδυσεν αὐτὸν γυμνόν· καὶ περιβάλλας αὐτὸν ψιάθον, [2] καὶ περιζώσας αὐτὸν χοῖνον μάστινον,

tinus direptiones, Romanorumque victorum ignominiam, indignatione commotus eſt. Menſis vero Sextilis nomen immutari voluit; & tanquam Rebus Romanis infauſti, dierum ejus numerum decurtavit. Comprehenſo deinde Februario ſenatore, inimico ſuo, qui machinationibus ſuis auctor fuit, ut ex urbe ejiceretur Manlius; bona ejus omnia diripit, ipſiuſque in conſpectu, militibus ſuis, qui urbis Romæ ultionem ſecum advenerant, diſtribuit. Senatum porro, exercitumque his affatus; 'Februarius, inquit, 'iſte à Gallis oriundus eſt, 'uti vos probe noſtis: quo-'rum etiam in vindictam iſta 'in me machinatus eſt. Sed '& vitam agit ignominioſam: 'eſt enim Cinœdus; nec 'in urbe Roma degere jure 'poteſt. Quin potius ejicia-'tur inglorius, nomenque e-'jus, etiam vivente ipſo, de-'leatur. Vos vero ipſum Diis 'Manibus devovete. Annuente ſenatu, cum exercitu, Februarius ſtatim inſignibus omnibus exutus eſt, nuduſque factus. Tum vero ſtorea indutum, funiculoque præcinctum, vernaculis eum, ſive Excubitoribus tradiderunt, uti virgis

---

1. τῷ αὐτῷ μηνὸς τὰς ἡμέρας ἐκολόβωσεν] hanc dierum menſis hujus decurtationis cauſam reperiſſe ſe in quibuſdam Dionis Excerptis MS. refert Cl. Salmaſius Plinian. Exercit. in Solin. ubi tamen hæc omnia de Camillo, ſicut & apud Suidam, non autem de Manlio, narrantur.

2. καὶ περιζώσας αὐτὸν χοῖνον μάστινον] Quid hoc vocabulum, μάστινον, ſit, non habeo dicere: nec enim invenitur apud Suidam, nec Cedrenum; qui

virgis cædentes, clamarent: *Exi Februari*: quod Græcis idem eſt, ac ſi diceres, ἔκβα περίτιε. Atque hunc in modum ſenator iſte Februarius, ejectus ex urbe, periit, Diis Manibus Sacratus. Cavebat etiam Edicto Manlius, ut Menſis Sextilis in poſterum, Februarius, à Senatore iſto diceretur: uti menſis infauſtus nomen etiam inauſpicatum, & inhonorandum haberet. Sacerdotibus etiam Sacrificia indixit Manlius, eodem mente peragenda, Quinetiam urbibus Romanæ ditionis univerſis imperavit; uti, anniverſario ritu, ſimulachrum quoddam, ſtorea, funiculoque circumcinctum, eodem quo Februarius modo, virgis extra urbem cæderetur: nempe hoc facientes, in odium menſis Februarii; in memoriam vero Brenni, cum Gallis ſuis, profligati, Manliique in adverſarium vindictæ. Durat autem mos iſte, ſingulis Romanorum urbibus obſervatus, in hunc uſque diem. Iſta autem deſumpta ſunt ex codice quodam, quem

ὁπηδεὶς τὸ ὄνομα τ̃ αὐτ̃ συγκλητικ̃, δι' ἐγγράφε προσάξεως αὐτ̃, τ̣ μηνὶ τ̣ Ἐξπιλλίῳ, ποιήσας λέγεσθαι τ̀ αὐτὸν μῆνα ἐξ ἐκείνε Φεβρουάριον, ὡς ἀξίε ὄνο τ̀ ὀνόματο τ̃ μηνὸς δυσιωνίσε, κ̀ ἀπήμε· κελεύσας ι τοῖς βερνάκλοις, τ̃τ' ἔστι, σεισπόλοις ι βαλιαστώοις βάκλοις τύπτειν αὐτὸν, καὶ κράζειν. Ἐξιθι Φεβρουάρι, ὅσ ὅτι τ̣ Ἑλληνίδι γλώσσ̣, Ἔκβα σείτλιε. Καὶ ὅπως ἐκβληθεὶς ἀπὸ τ̃ς πόλεως Ῥώμης ὁ αὐτὸς συγκλητικὸς, ἐτελεύτα, δυσαδεὶς τοῖς καταχθονίοις θεοῖς. Καὶ ὑπηρέψας τοῖς ἱερεῦσιν ὁ αὐτὸς Μαλλίων ποιεῖν θυσίαν ἐν τ̣ αὐτ̣ μηνὶ Φεβρουαρίῳ· κελεύσας ἐν ἑκάσ̣ πόλ̣ Ρωμαίων τὸ αὐτὸ ʒχῆμα τ̃ φορέματο τ̃ ψαθίου γίνεσθαι, κ̀ τὰ λοιπά, κατ' ἔτο· κ̀ διώκεσθαι τὸν Φεβρουάριον, τὸν κ̀ Περίτλιον μῆνα, πρὸ τ̃ς πόλεως τυπτόμενον· τ̀ μὲ χ̃ τ̃ Βρέννου, κ̀ τ̃ Γαλλῶν, σημαίνων νίκην, κ̀ τ̀ τ̃ ἐχθρο τ̃ Μαλλίωνο ἐκδίκησιν· ὅσ γίνεται ἕως τ̃ς νυ̃, εἰς ἑκάστ̣ πόλιν Ρωμαίων. Ηυπνα ἔκθεσιν πῦρον ἐν Θεσσαλονίκ̣ πόλει·

---

tamen uterque hanc Februarii narrant hiſtoriolam: Suidas. κ̀ διὰ τ̃τ γυμνωθέντα αὐτὸν τ̃ς ἐσθ̃τ̀ο, κ̀ ῥυσ̣νη̣ περιβληθέντα ψιάθ̣, &c. Cedrenus, κ̀ σκοπιλῶν ἐξὼ τ̃ πόλεως γυμνὸν, ψιάθ̣ ῥυσ̣νῳ περιβεβλημένον κ̀ χοινίῳ τ̀ ὀσφυὼ περιζωσμένον, &c. forte vocabuli vim ignorantes, omiſerunt.

1. τοῖς βερνάκλοις, τ̃τ' ἔστι, σεισπόλοις,] βερνακλοι iſti apud Suidam ſunt οἱ ὑπηρετ̃ντες τ̣ δημάρχ̣, *Tribuni Miniſtri*: ὑπὸ τ̃ν ὑπηρετούντων τ̣ δημάρχ̣ τ̃ν κεκλημένων βερνάκλων.

2. βαλιαστήνοις βάκλοις τύπτειν αὐτὸν,] βάκλον, *Baculus*, frequenter occurrit apud Græcos recentiores; quid βαλιαστώοις vero ſit, videant doctiores.

3. τὸ αὐτὸ χ̃ῆμα τ̃ φορέματο] Scr. φορήματο.

κ̀

ἡ ἀναγνὺς, πῦρον ὀπιχεραμμένον τῷ βίβλον. [1] Ἔκθεσις Βρυνιχίου Ρωμαίου χρονογράφου.

[2] Μετὰ δὲ τὸ διοικῆσαι τὸς ὑπάτους ἔτη πολλὰ, πάλιν ἐβασίλευσε πρῶτος Ὀκταβιανὸς Αὔγουστος. ὃς ἐπεμέμφετο τὸν Μαλλίωνι Καπιτολίνῳ. ὡς τάξαντι τὸν κακοιώνιστον Φεβρουάριον μῆνα μέσον· ἡ μεταγαγὼν διάταξεως ὁ αὐτὸς Αὔγουστος, διὰ θείας αὐτοῦ κελεύσεως, τὸ ὄνομα τοῦ Φεβρουαρίου μηνὸς ὕστερον πάντων τῶν μηνῶν ἔταξε· καὶ ἀντ' αὐτοῦ, τὸ ἴδιον ἑαυτοῦ ὄνομα Αὔγουστον, τὸν ἕκτον τοῦ ἀπὸ τοῦ φρίμου· ἡ τοῦ πρὸ τοῦ Αὐγούστου μηνὸς, [3] ἐκάλεσεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ θείου αὐτοῦ, Ἰουλίου Καίσαρος.

Μετὰ δὲ τὸ ἐκβληθῆναι τὸν Ταρκυίνιον τῆς βασιλείας, διώκουν τὴν πόλιν οἱ προφημένοι ὕπατοι δύο, Βροῦτος ὁ μέγας, [4] ἡ ὁ Καλλατῖνος, ὁ ἀνὴρ τῆς Λυκρητίας· καὶ ἄλλοι ὕπατοι πολλοὶ, ἕως Καίσαρος Ἰουλίου, ὅτι ἔτη υξδ'.

Ἐν δὲ τοῖς προφημένοις χρόνοις, μετὰ Ἰωακείμ, [5] Ἀδδοῦς· ὅστις ἱερεὺς

in urbe Theſſalonica inveni; cujus iſte fuit Titulus: *Brunichii, Chronographi Romani, Hiſtoria.*

Poſtea vero quam Conſules Romanam Rempub. plures per annos adminiſtraſſent, regium rurſus imperium primus introduxit Octavianus Auguſtus: qui Manlium Capitolinum culpavit, quod inauſpicatum menſem Februarium inter menſes medium poſuiſſet. Itaque divino ſuo Edicto cavit, uti in poſterum Februarius in ſerie menſium ultimus eſſet: ejus autem in loco, menſem à primo ſextum, ſuo nomine, *Auguſtum* vocari juſſit: antecedentem vero menſem, à Cæſaris avunculi nomine, *Julium*, vocari voluit.

Poſt Tarquinium vero regno ejectum, Rempublicam adminiſtrarunt ſupradicti duo Conſules, Brutus magnus, & Collatinus, Lucretiæ conjux; &, poſt hos, alii multi, uſque ad Cæſarem Julium; per ſpatium annorum CCCCLXIV.

Temporibus autem ſupradictis, poſt Joachimum, Judæo-

---

1. Ἔκθεσις Βρυνιχίου Ρωμαίου χρ.] En tibi fontem ſacrum, ex quo fabulam hanc pulcherrimam hauſit Auctor noſter.

2. μετὰ δὲ τὸ διοικῆσαι] Scr. τὸ διοικῆσαι.

3. ἐκάλεσεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ θείου αὐτοῦ] Quintilem menſem, Julium, ab Antonio nominatum ideo, quod iſto menſe C. Julius natus fuerat, aſſerit Cedrenus: ὁ Ἰουλιος μὴν Κυντίλιος ἐλέγετο· μετωνομάσθη δὲ ὑπὸ Ἀντωνίου, διὰ τὸ γεγενῆσθαι αὐτῷ Γάιον Ἰούλιον.

4. ἡ ὁ Καλλατῖνος] Scr. Κολλατῖνος.

5. Ἀδδοῦς· ὅστις ἱερεὺς ἦν] aliquid hîc deeſſe videtur; aut ὅστις redundat: deinde ſcribendum, Ἰαδδοῦς; qui ſextus erat Judæorum Pontifex, & Jannæum, non Joachimum, ſecutus eſt, teſte Chr. Alex. Auctore.

rum

rum Pontifex maximus erat Addus. Floruit eodem tempore, apud Græcos, Plato Philoſophus. Hic ad Timæum de Deo ſcribens, iſta protu-
'lit: nempe, Eſſentiæ Divinæ
'tria quidem eſſe Nomina;
'Potentiam vero, & Deita-
'tem unam. Cauſam vero primam dixit, *Bonum*; quod omnibus eſt propitium: ſecundam vero Cauſam dixit, *Mentem*, rerum omnium Opificem: Tertiam autem, *Spiritum Vivificum*, omnia vivificantem. Tres itaque Potentias, unam eſſe Deitatem, confeſſus eſt. Hæc Cyrillus, ſanctiſſimus Alexandriæ Epiſcopus, in ſuis protulit ſcriptis, contra Apoſtatam Julianum Imperatorem: qui etiam aſſerit, Trinitatis Sanctæ Unitatem Divinam prædixiſſe omnes, futuri licet ignaros.

Platonis autem tempore, Philoſophiam etiam apud Græcos docuerunt, Xenophon, Æſchines, & Ariſtoteles: qui introduxerunt in mundum Errorem illum, de *Tranſmigratione Animarum*. Ferunt inde, Calliſthus, Lycaonis filiæ, animam, in urſam; Hippomanis, Megarei filiæ, in Leonem; Jus, Inachi filiæ, in Juvencam; Atalantæ, Schœnei filiam, in Pavonem; Phi-

ἦν τῶν Ἰουδαίων. Τῶν δὲ Ἑλλήνων φιλόσοφος παιδευτὴς Πλάτων· ὅστις γράφων πρὸς Τίμαιον περὶ Θεοῦ, εἶπεν· ὅτι, τὸ θεῖον ἐν τρισὶν ὀνόμασι, μία δὲ δυνάμις, καὶ θεότης· εἰπὼν εἷς αἴτιον, τὸ ἀγαθὸν, τὸ οἰκτῖρον τὰ πάντα· δεύτερον αἴτιον, νοῦς, ὁ δημιουργήσας τὰ πάντα· τρίτον αἴτιον, τὸ ζωοποιὸς ψυχὴ, ἥτις ἐζωογόνησε τὰ πάντα. Τὰς οὖν τρεῖς δυνάμεις μίαν ὑπάρχειν θεότητα ὡμολόγησε. Ταῦτα Κυείλλος, ὁ ἁγιώτατος ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας, ἐν τοῖς συγγράμμασιν αὐτοῦ ἐτέταξε, τοῖς κατὰ Ἰουλιανοῦ τοῦ βασιλέως τοῦ παραβάτου, λέγων· ὅτι τὴν ἀγίαν Τριάδα, εἰς μονάδα θεότητος, πάντας προεῖπεῖν, ἀγνοοῦντας τὸ μέλλον.

Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τοῦ αὐτοῦ Πλάτωνος, ἦσαν καὶ ἄλλοι φιλόσοφοι, Ἑλλήνων παιδευταὶ, Ξενοφῶν καὶ Αἰσχίνης, καὶ Ἀριστοτέλης. Οἵτινες πλάνην μετεμψυχώσεως παρεισήγαγον τοῖς ἀνθρώποις· καὶ τὴν μὲν Καλλίσθω, θυγατέρα τοῦ Λυκάονος, μετεμψυχωθεῖσαν εἰς ἄρκον· [1] τὴν δὲ Ἱππομάνη, θυγατέρα τοῦ Μεγαρέως, εἰς Λέοντα· τὴν δὲ Ἰω, θυγατέρα τοῦ Ἰνάχου εἰς δάμαλιν· καὶ [2] τὴν Ἀταλάντην, θυγατέρα τοῦ χοινέως, εἰς ταῶνα· καὶ τὴν

---

1. τὴν δὲ Ἱππομάνη] Hippomenem, Macharei, non filiam, ſed filium, cum Atalanta in matris Deorum templo rem habere auſum, in Leonem, amaſiam vero Atalantam in leænam, commutatos perhibent Mythologi Latini.

2. τὴν Ἀταλάντην &c. εἰς ταῶνα] Argum quidem in Pavonem converſum legimus.

[1] Φιλο-

1 Φιλομήλαν, θυγατέρα Πανδίωνος, εἰς χελιδόνα· καὶ τὴν Πρόκνην, τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς, εἰς ἀηδόνα· καὶ 2 τὴν Ἰώβλην, θυγατέρα τοῦ Ταντάλου, 3 εἰς λίθον μεταμψυχωθῆναι. Καὶ ἄλλα τοιαῦτά τινα ἐμυθολόγησαν αὐτοὶ, καὶ οἱ μετ' αὐτούς.

lomelæ, Pandionis filiæ, in hirundinem; Progne vero, ſororis ejus, in Luſciniam; Niobes, Tantali filiæ, in ſaxum tranſmigraſſe. Cujuſmodi alia plurima fabulati ſunt iſti, & qui eos ſecuti ſunt.

Μετὰ δὲ τὸν τοῦ εἰρημένου Ἀρταξέρξην, βασιλέα Περσῶν, ἀποθανεῖν, 4 ἐβασίλευσεν Ὦχος, υἱὸς αὐτοῦ· ὅστις ἐπολέμησεν Αἰγυπτίοις, καὶ παρέλαβε πᾶσαν τὴν γῆν Αἰγύπτου, καὶ ἀπώλεσεν αὐτήν· βασιλεύοντος τῶν Αἰγυπτίων τότε τοῦ Νεκτανεβῶ, 5 τοῦ ποιήσαντος λεκανομαντείαν, καὶ γνόντος, ὅτι δεῖ 6 τὸν Χόον, βασιλέα Περσῶν, καθαλαβεῖν τὴν Αἴγυπτον. Ὃς καὶ κουρὰν μὲν τὴν ἰδίαν κόμην τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, καὶ ἀλλάξας αὐτοῦ τὰ βασιλικὰ ἱμάτια, ἔφυγε διὰ τοῦ Πηλουσίου ὁ αὐτὸς Νεκτανεβῶ, 7 καὶ εἰς Πέλλαν, πόλιν τῆς Μακεδονίας, διέτριβεν.

Poſt antedictum vero Artaxerxem Perſarum regem demortuum, regnum ſuſcepit Ochus, filius ejus. Ægyptiis hic bellum intulit; regionemque eorum totam ſubactam, devaſtavit. Ægyptiis eo tempore imperabat Nectanabus: qui, cum ex Divinatione per Pelvim intellexiſſet, Ægyptum ab Ocho, Perſarum rege, occupatam iri; tonſa coma, mutatoque veſtitu Regio, per Peluſium, ad Pellam, Macedoniæ urbem, transfugit; ubi deinde vixit.

---

1. φιλομήλαν θυγατέρα πανδίωνος εἰς χελιδόνα] Imo in Luſciniam, Progne vero ſoror in Hirundinem mutatæ dicuntur.

2. τὴν Ἰώβλην, θυγατέρα δὲ Ταντάλου] Scr. τὴν Νιόβην, θυγατέρα δὲ Ταυτάλου.

3. εἰς λίθον μετεμψυχωθῆναι] Auctoris dictionem ſecuti, de Animæ tantum Tranſmigratione, iſta reddidimus: pro μετεμψυχωθῆναι tamen rectius dixiſſet, μεταμορφωθῆναι: de corporis enim tranſmutatione, non de Pythagorica animarum tranſmigratione, loquuntur Fabularum iſtarum auctores.

4. ἐβασίλευσεν Ὦχος, υἱὸς αὐτοῦ] Artaxerxis filius quidem erat Ochus, ſed Spurius. vide Cteſiam.

5. τοῦ ποιήσαντος λεκανομαντείαν] Ita etiam Glycas, Annal. part. 2. *Quum autem per vaticinationem, qua pelvi ſolet fieri, futurum cognoviſſet, ut Ægyptus in hoſtium poteſtatem veniret*, &c. Hujus præſtigiarum etiam meminerunt Euſebius, Cedrenus, Chr. Alex. auctor, aliique.

6. τὸν Χόον, βασιλέα Περσῶν] Scr. Ὦχον.

7. καὶ εἰς Πέλλαν] Nectanebum alii Æthiopiam, alii Macedoniam ſe recepiſſe aſſerunt, teſte Euſebio χρον. λογ. α'. φυγόντος Νεκτανεβῶ, ὡς τινες, εἰς Αἰθιοπίαν, ὡς δὲ ἕτεροι, εἰς Μακεδονίαν, ἔνθα καὶ Ὀλυμπιάδι μιχθεὶς διὰ γοητείας υἱὸν ἔσχεν Ἀλέξανδρον &c.

Eodem tempore increbuit fama Nectanabum cum Olympiade, illusionis cujusdam ope, concubuisse, & ex ea genuisse Alexandrum; quem ferunt, Jovis Ammonis esse filium. Duravit autem prima Thebanorum Ægypti Dynastia, per annos CIↃCCCCXCIII. Hæc vero sapiens Irenæus, in Chronicis suis scripta reliquit.

Iisdem temporibus Pontifex Judæorum maximus fuit Judas. Sacerdotium autem Judaicum duravit annos, CIↃCCII.

Circa idem tempus, Rhodus insula, mense Octobri, nocturno tempore, tota terræ motibus conquassata est: quo tremore Colossus etiam ad terram collapsus est. Eo tempore Pontifices maximi Judæorum, totaque gens, tributa Assyriis pendebant. Assyrii autem, cum Ocho, rege suo, elatiores facti, in terram universam imperium exercuerunt. Regnumque traditum est in manus Assyriorum, Persarum, Medorum, & Parthorum.

Macedoniæ vero imperavit Philippus, per annos XX: qui cum Thessaliam armis subegisset, vicum, Thermas, an-

Ἐν τῷ χρόνῳ ἦν τῷ αὐτῷ, ἣν τὰ χτ τοῦ Ὀλυμπιάδα, καὶ τοῦ αὐτὸν Νεκλαναβὼ θρυλλέμενα, ὡς διὰ χλιδῆς τινὸς ἐπορνεύθη ὑπ' αὐτῆς, καὶ συνέλαβε τὸν Ἀλέξανδρον, ὃν λέγουσιν υἱὸν Διὸς Ἀμμωνος συλληφθῆναι. Κατέσχεν ἔτη ἡ βασιλεία τῶν Αἰγυπτίων, καὶ Θηβαίων, ἡ πρώτη, ἔτη ᾳυζγ'. ταῦτα ὁ Εἰρηναῖος ὁ σοφὸς χρονογράφος ἐξέθετο.

Ἐν τῷ αὐτῷ δὲ καιρῷ [2] ἀρχιερεὺς ἦν τῶν Ἰουδαίων Ἰούδας· [3] κατέσχεν ἔτη ἡ Ἑβραϊκὴ ἀρχιερωσύνη ἔτη ᾳσϛ'.

Ἐν δὲ τοῖς αὐτοῖς χρόνοις ἡ Ῥόδος ἡ νῆσος, ὑπὸ θεομηνίας σεισμῷ κατεσείσθη πᾶσα, ἐν μηνὶ Ὀκτωβρίῳ νυκτός· καὶ [4] ἔπεσεν ἡ στήλη τοῦ Κολοσσοῦ, καὶ ἔκειτο χαμαί. Τότε ὁ οἱ ἀρχιερεῖς τῶν Ἰουδαίων, καὶ τὸ ἔθνος ὅλον, φόρους ἐδίδουν Ἀσσυρίοις. Ὑπερηφανηθεὶς δὲ τότε οἱ Ἀσσύριοι, [5] καὶ ὁ Χῶος, βασιλεὺς αὐτῶν· καὶ ἐπῆρεν τὴν πᾶσαν τοῦ γῆν, καὶ παρεδόθη ἡ βασιλεία εἰς χεῖρας Ἀσσυρίων, καὶ Περσῶν, καὶ Μήδων, καὶ Πάρθων.

Τῆς δὲ Μακεδονίας ἐβασίλευσε Φίλιππος ἔτη κ'. ὅστις νικήσας, ὑπέταξε τὴν Θετταλίαν, καὶ κλίζι

---

1. ὑπὸ Διὸς Ἀμμωνος συλληφθῆναι] Scr. συλληφθῆναι.

2. ἀρχιερεὺς ἦν τῶν Ἰουδαίων Ἰούδας] Omnino legendum, Ἰαδδοῦς: sub his temporibus enim floruit Jaddus, Judæorum Pontifex sextus à cœpto Pontificatu, post Captivitatem Judæorum ex Babylone remissam. vide Chr. Alex. & Eusebium.

3. κατέσχεν ἦν ἡ Ἑβραϊκὴ ἀρχιερωσύνη ἔτη ᾳσϛ'.] scilicet ab Israelitarum ex Ægypto egressu.

4. ἔπεσεν ἡ στήλη τοῦ Κολοσσοῦ] Sub Antiocho Magno, Syriæ rege, accidisse hoc testatur Eusebius.

5. καὶ ὁ Χῶος,] Scr. Ωχος, ut supra.

πόλιν

πόλιν εἰς τιὼ Μακεδονίαν, ἣν ἐκάλεσε Θεσσαλονίκλω, τιὼ πρώϊω λεγομένω, [1] κώμλω Θέρμας. Διονύσιος δὲ ἐξέθετο, ὅτι εἰς ὄνομα βασιλίσσης μιᾶς τῶν χρύσ Φιλίππου μετὰ ταῦτα ἐκλήθη Θεσσαλονίκη. [2] Κατέσχεν δὲ ἡ βασιλεία, ἤτοι τοπαρχία Μακεδόνων, ἔτη χϟ, ἕως τ βασιλείας τ αὐτ Φιλίππ. καθὼς ὁ σοφώτατος Εὐσέβιος ὁ Παμφίλ χρονογραφεῖ.

Καὶ μετὰ Φίλιππον ἐβασίλευσε τ Μακεδονίας Αλέξανδρος ὁ Φιλίππ. Τῶν δὲ Βαβυλονίων, [3] μετὰ τ Χώον, ἐβασίλευσε Δαρεῖος [4] ὁ Μῆδος ὁ Ασσαλάμ· κὴ κατεκυρίευσε πάντων.

Οἱ δὲ Ρωμαῖοι, ὅτε τῆς αὐτοῦ βασιλείας, ἐπεκρώμωσι, προσελάβοντο τιὼ ἐπιοχλὼ τ αὐτῶν γῆς· κὴ προβαλλόμενοι δυνατὸς ἑαυτούς, χώρας ἀπέστων.

tea dictum, in urbem factum, Theſſalonicam nominavit. Dionyſius autem auctor eſt, Theſſalonicam, poſt temporis vocatam fuiſſe, à reginæ cujuſdam, à Philippo ortum ducentis, nomine. Regnum vero, ſive Dynaſtia Macedonum, duravit annos DCII, ad Philippi regnum numeratos: ſicut in Chronico ſuo tradidit ſapientiſſimus Euſebius Pamphili.

Philippo ſucceſſit, in regno Macedonico, Alexander, Philippi F. Babyloniis autem, poſt Ochum, imperavit Darius Medus, Aſſalami F. & imperium mundi tenuit.

Eo regnante, Romani potentiores facti, imperii ſui fines ampliare cœperunt: viroſque bellicoſos in Conſulatum promoventes, regiones ſubinde totas ſibi aſſeruerunt.

---

1. κώμλω Θέρμας] Ita etiam Jo. Tzetz. Chil. 10.

Ηνικῶ Θεσσαλονίκη μὲν πόλις ἡ λαμπροτάτη.

Υπῆρχε κώμη, Θερμὴ ὑπὸ τιὼ κλῆσιν καλεῖτο.

Καὶ μέχρι νυῦ τὸ πέλαγος τὸ τ Θεσσαλονίκης,

Θερμαῖος κόλπος λέγεται, ἀπὸ τ Θέρμης κώμης.

Alίαν primum dictam fuiſſe teſtatur Stephanus: Θεσσαλονίκη, πόλις Μακεδονίας, ἥτις ἄρχα καλεῖτο Αλία, Κασσάνδρ κτίσμα· ubi etiam diverſum à Noſtro nominis Theſſalonicæ originem, ex Lucillo Tarræo profert.

2. Κατέσχεν δὲ ἡ βασιλεία, ἤτοι τοπαρχία τῶν Μακεδόνων ἔτη χϟ] Error hîc in numero: Carano enim primo Macedonum Rege, uſque ad Philippum hunc, CCCCLI tantum annos enumerat Euſebius.

3. μετὰ τ Χώον] Scr. Ωχον. Ochum vero excepit Arſes, Ochi F. qui regnum tenuit annos II. cui ſucceſſit Darius, Arſami F. teſte Euſebio.

4. ὁ Μῆδος, ὁ Ασσαλάμ] Scr. ὁ Αρσάμ, uti habent Euſebius Cedrenus, Glycas: auctor tamen noſter ubique, ὁ Ασσαλάμ, habet.

LIBER OCTAVUS.

De Regni Macedonici Temporibus.

ΛΟΓΟΣ ΟΓΔΟΟΣ.

Χρόνων Μακεδόνων.

ANNO autem quarto regnantis Darii Medi, Aſſalami F. excitavit Deus contra Aſſyrios, Perſas, Parthos, atque Medos, Alexandrum, Philippi filium, Macedoniæ regem. Vicum hic quendam, Racuſtim olim vocatum, in urbem magnam condidit; quam à nomine ſuo Alexandriam appellavit, mactata virgine intacta, cui nomen ipſe dederat, Macedoniam. Fanum etiam Serapidi Soli; balneum item publicum, nomine, Hip-

Τῷ δὲ τετάρτῳ ἔτει τῆς βασιλείας Δαρεὶὸ τοῦ Μήδου, τοῦ Ασσαλάμου, ἐξανέστησεν ὁ Θεὸς τοῖς Ασσυρίοις, καὶ Πέρσαις, καὶ Πάρθοις, καὶ Μήδοις, Αλέξανδρον, τὸν τοῦ Μακεδονίας τοπάρχου, ὅτοι βασιλέα, τοῦ Φιλίππου. Ὅστις καὶ τὴν μεγάλην Αλεξανδρείαν ἔκτισε, τοῦ [1] πρώην λεγομένην κώμην Ραικῶτιν· ἣν αὐτὸς ἐκάλεσεν εἰς ἴδιον ὄνομα, Αλεξανδρείαν, θυσιάσας κόρην παρθένον, Μακεδονίαν παρ' αὐτῷ κληθεῖσαν. Ἔκτισε δὲ καὶ ἱερὸν, τῷ Σέραπι ἡλίῳ,

1. πρώην λεγομένην κώμην Ραικῶτιν] Ραικώτην prius dictam aſſerit Stephanus: Ραικώτης, ἔστως ἡ Αλεξάνδρεια πρότερον ἐκαλεῖτο: vide eundem etiam in Αλεξάνδρια.

1 καὶ δημόσιον, ὃ καλεῖται ὁ Ἱππος· καὶ ἄλλα ἱερά. Ὅτις βασιλεὺς Ἀλέξανδρος περιφάνους γυναίους στρατηγὸς, καὶ τὴν ἀπονοίας Ἀσσυρίων ὀργιαδεὶς, περῶτος παρετάξατο Δαρείῳ, τῷ βασιλεῖ Περσῶν. Καὶ ἐλθὼν εἰς Βυζάποληιν τὴν Εὐρώπης, ἔκτισεν ἐκεῖ τόπον 2 ὅντως ἐκάλισε τὸ Στρατήγιον· ἐκεῖ γὰρ στρατηγήσας τὰ τῆς πολέμυ, μὴ τῆς ἰδίυ στρατῆς, καὶ τῆς συμμάχων αὐτῆς, ἐπέρασεν ἐκεῖθεν σὺν τῷ ἰδίῳ πλήθι, ἄντικρις εἰς ἐμπόριον τῆς Βιθυνίας, λεγόμενον, Δίσκοι. Βελόμενος δὲ περιτέφαδαι τὸ ἴδιον στρατεύμα, ἐξέχυσεν αὐτοῖς ἐκεῖ πολὺ χρυσόν· 3 καὶ μετεκάλεσε τὸ αὐτὸ ἐμπόριον, χρυσόπολιν· ὅτως ἔτως κα-

pum; templaque alia nonnulla extruxit. Idem Alexander in Aſſyriorum faſtum ſtomachatus, comparatis ſibi Ducibus ſtrenuis, concordibuſque, primus cum Dario, Perſarum rege, fortunam belli tentavit. Byzopolim itaque Europæ veniens, Strategium illic conſtruxit: quem locum ideo ſic vocavit, quod, cum prius ibi de iis, quæ ad bellum propoſitum ſpectarent, cum exercitu, & commilitonibus communicaſſet; exercitum inde tranſmiſit in oppoſitum Bithyniæ Emporium, Diſcos, vocatum. Ubi, quo milites ſuos ad bellum redderet paratiores, ingenti eos auri pondere donavit: itaque Emporinm iſtud, Chryſopo-

---

1. Ὃ δημόσιον] δημόσιον, ſimpliciter poſitum apud noſtrum ubique ſignificat δημόσιον λυτρὸν, Balneum publicum: atque hoc ſatis apparebit ex lib. 10. pag. 243. ubi quod prius δημόσιον λυτρὸν vocaverat, deinde δημόσιον tantum dicit: καὶ ἔτως αὐτὸ τὸ δημόσιον λυτρὸν ἐκάλεων, &c. primo; habet; deinde, τὸ δὲ αὐτὸ δημόσιον ἦν κεκλισμένον, &c. ita etiam lib. 13. p. 302. λύσας τὸ λεγόμενον φιλίππυ βασιλέως δημόσιον, λυτρὸν γὰρ παλαιὸν ἦν, καὶ τῷ χρόνῳ φθαρὲν, καὶ μὴ λοῦον. Cæterum exempla hujuſmodi ubique occurrunt. Itaque apud Chr. Alex. auctorem in Hadriano, Hieroſolymas occupante; urbiſque nomen immutante, ἔκτισε τὰ δύο δημόσια, quod Interpres vertit, *condidit duplex forum*, Ego potius vertendum cenſeo, *condidit duo Balnea publica*.

2. ὅντως ἐκάλεσε τὸ Στρατήγιον] Chr. Alex. auctor de Severo Imp. locum reficiente, verba habens, Στρατῆγιν vocat: καὶ ἐκάλεσε τὸν τόπον, στρατῆγιν, recentioribus ſcilicet Græcis uſitata ſcriptionis corruptela. *Pratorium* à Latinis hunc locum dictum aſſerit P. Gyllius, de Topograph. Conſtantin. lib. 3. quem vide. Heſychius Mileſ. in Patr. Conſtantinop. *Forum* vocat: καθὰ καὶ ἐν τῷ Στρατηγίῳ λεγομένῳ φόρῳ, ἔνθα ποτὲ οἱ στρατηγήσαντες τῆς πόλεως ἄνδρες τὰς τιμὰς ὑπεδέχοντο, ἐπὶ λιθίνης ἀνέρχεσθε βήλης.

3. καὶ μετεκάλεσε τὸ αὐτὸ ἐμπόριον, Χρυσόπολιν.] Dionyſius Byzantius apud Stephanum de urb. aliam nominis originem tradit, his verbis: Κέκληται ἡ Χρυσόπολις, ὡς μὲν ἔνιοι φασὶν, ἐπὶ τῇ Περσῶν ἡγεμονίας, σύνταθθαι ποιουμένων τὸ τέλεσμα ἀπὸ τῶν πόλεων χρυσοῦ τὸν ἀθροισμὸν· οἱ δὲ πλείους, ἀπὸ Χρυσοῦ παιδὸς Χρυσηΐδος καὶ Ἀγαμέμνονος.

lim, vocavit: quo nomine etiam adhuc appellatur. Inde vero movens, Trojam venit: ubi ſacra faciens ad Achillis tumulum (ex quo etiam oriundus erat,) rogavit, uti Genium ejus haberet in bellis ſibi auxiliarem. Olympias enim, Alexandri Macedonis mater, originem duxit à Moloſſo, Pyrrhi ex Andromacha filio. Alexander autem, cum Ducibus ſuis, tanquam pardus, inde properans; regiones omnes undique ſubegit. Quin & Dario quoque, Aſſalami F. Perſarum rege, ſuperato, ipſum comprehendit, imperiumque ejus totum, Aſſyriorum, Medorum, Parthorum, Babyloniorum, Perſarum, omneſque adeo mundi ditiones, occupavit uti hæc ſcripta reliquit ſapientiſſimus Bottius. Quinetiam idem Alexander ab Aſſyriæ ſervitutis jugo liberavit omnes Romanorum, Græcorum, Ægyptiorumque urbes, regiones, terraſque; Romanis etiam, quæcunque amiſerant, reſtituens.

Ab Adamo autem, ad Alexandri Macedonis Victoriam, anni numerantur IↃↃDLVII. Quo tempore etiam Judæorum Pontifex maximus erat Addus.

λεῖται, ἕως τ νικ. Καὶ ἐξορμήσας ἐκεῖθεν, ἐν τῇ Τροίᾳ ἦλθε· καὶ ποιήσας θυσίαν εἰς τ τύμβον τ Αχιλλέως, ὡς ἐκ γένους αὐτ καταγόμενος, ᾐτησε τὸ πνεῦμα αὐτ συμμαχεῖν αὐτῷ ἐν τῷ πολέμῳ. Ἐκ τ δ Μολοσσ, τ υἱ Πύῤῥου καὶ τ Ἀνδρομάχης, κατήχθη ἡ Ὀλυμπιὰς, ἡ μήτηρ τ αὐτ Ἀλεξάνδρου τ Μακεδόνος. καὶ διὰ τέως, ὡς πάρδαλις, ἐκεῖθεν ὁρμήσας ὁ Ἀλέξανδρος, ἅμα τοῖς συὶ αὐτῷ στρατηγοῖς, παρέλαβε πάσας τὰς χώρας. Καὶ νικήσας τὸν Δαρεῖον, βασιλέα Περσῶν, τ Ἀσσαλάμ, παρέλαβεν αὐτὸν, καὶ πᾶσαν τ βασιλείαν αὐτ, καὶ πᾶσαν τὴν χώραν Ἀσσυρίων, καὶ Μήδων, καὶ Πάρθων, καὶ Βαβυλωνίων, καὶ Περσῶν, καὶ πάσας τὰς βασιλείας τ γ[1] καθὼς Βόττιος ὁ σοφώτατος συνεγράψατο. Ἐλευθερώσας ὁ αὐτὸς Ἀλέξανδρος καὶ τὰς πόλις, καὶ τὰς χώρας, καὶ πᾶσ τ γὴν τ Ρωμαίων, καὶ Ἑλλήνων, καὶ Αἰγυπτίων, ἐκ τ Ἀσσυρίων καὶ Περσῶν, καὶ Πάρθων, καὶ Μήδων ὑποταγῆς καὶ δουλείας· ἀποδὺς Ρωμαίοις πάντα ἃ ἀπώλεσαν.

Γίνεται δ ἀπὸ Ἀδὰμ, [2] ἕως τ Ἀλεξάνδρου τ Μακεδόνος νίκης, ἔτη ,ϕνζ'. Ἦν δὲ τότε [3] ἀρχιερεὺς τ Ἰουδαίων ὁ Ἀδδούς.

---

1. καθὼς Βοττιος ὁ σοφώτατος] Βόττιος supra dicitur, lib. 2. p. 10.

2. ἕως τ Ἀλεξάνδρου νίκης, ἔτη ,ϕνζ'.] Hæc ſibi *non conſtant*. Auctor enim infra ab *Adamo ad* Alexandri *mortem annos* putat IↃↃDXCIII: *ubi etiam eum* XXXVI annos vixiſſe aſſerit. XXXVI autem ex IↃↃDXCIII deductis, manent IↃↃDDLVII. Annus itaque iſte Alexandri, non Victoriam, ſed Natalem nobis exhibet.

3. ἀρχιερεὺς τῶν Ἰουδαίων ὁ Ἀδδοῦς] Ἰαδδοῦς Scribendum, ſupra monuimus, ex Euſebio, & Chronico Alex. Zonaræ, Ἰωὰδ, vocat.

Ἐλεύθη

Ελύθη δὲ τότε τὰ Περσικὰ μέρη, καὶ τὰ βασίλεια αὐτῆς, καὶ κατεδουλώσαντο οἱ Μακεδόνες, καὶ Αλέξανδρος, μετὰ τοῦ ἄλλου συμμάχων, τῆς γῆς Χαλδαίων, καὶ μήδων, καὶ Περσῶν, καὶ Πάρθων· καὶ νικήσαντες, καὶ φονεύσαντες τὸν Δαρεῖον, εἰσῆλθον εἰς τὰ βασίλεια τοῦ αὐτοῦ Δαρείου. Καὶ ἐνομοθέτησεν ὁ αὐτὸς Αλέξανδρος τῇ χώραν αὐτῆς, καὶ ἐβασίλευσεν αὐτῆς· καὶ ἤγαγεν αὐτῷ οἱ Πέρσαι κόλην ἔριπτον χαλκῆν εἰς Βαβυλῶνα, ἥτις ἵσταται ἕως τοῦ νῦν.

Ο δὲ αὐτὸς Αλέξανδρος [1] τὴν θυγατέρα Δαρείου τοῦ βασιλέως Περσῶν, Ρωξάνην, λαβὼν αἰχμάλωτον, παρθένον οὖσαν, ἠγάγετο εἰς γυναῖκα. Παρέλαβε δὲ καὶ πάντα τὰ ἰνδικὰ μέρη, καὶ τὰ βασίλεια αὐτῆς, ὁ αὐτὸς Αλέξανδρος· λαβὼν καὶ Πῶρον, τὸν βασιλέα Ινδῶν, αἰχμάλωτον· καὶ τὰ ἄλλα πάντα τὰ τῆς ἐθνῶν βασίλεια, δίχα τῆς βασιλείας τῆς Κανδάκης, τῆς χήρας, τῆς βασιλεύσης τῆς Ενδοτέρων Ινδῶν· ἥτις συνελάβετο τὸν αὐτὸν Αλέξανδρον, τῷ τρόπῳ τούτῳ.

Εθος εἶχεν ὁ αὐτὸς Αλέξανδρος μετὰ τοῦ πεμπομένων παρ' αὐτοῦ. πρεσβευτὰς πρὸς τοὺς ἐναντίους βασιλεῖς εἰσέρχεσθαι ἐν σχήματι στρατώτου, καὶ ὁρᾶν, ὁποῖός ὅστις ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος. Η δὲ Κανδάκη βασίλισσα μαθοῦσα τοῦτο, διεφράσατο ὁποίας ὅστις θέας καὶ π' ἔχει σύσημον. Καὶ ἐξέβη αὐτῇ, ὅτι ὅστις χαμαλὸς, ὀδόντας

Solutum ſic fuit regnum Perſicum; ceſſitque Alexandro Macedoni, Commilitonibuſque, Chaldæorum, Medorum, Perſarum, Parthorumque Imperium. Devicto itaque, & Occiſo Dario, regnum ejus invaſit Alexander, & regionibus ejus jura dedit: cui & Perſæ Equeſtrem ex ære ſtatuam erexerunt; qui in Babylone adhuc viſitur.

Item Alexander, Darii Perſarum regis filiam Roxanem, virginem, captivam habens, in uxorem duxit, ſed & Indica etiam regna, & regiones omnes ſubjugavit: Porumque, regem eorum, captivum abduxit Gentium præterea regna ſubegit omnia; præter unicum Candacis, interioris Indiæ reginæ, mulieris viduæ: hæc enim Alexandrum ipſum cepit, hoc modo.

Alexandri mos erat, uti ipſe, veſte militari indutus, Proceribus ſuis, in Legationibus ad reges adverſarios obeundis, ſe comitem adjungeret: nempe ut ſic, quales eſſent reges, ediſceret. Candace vero regina, hoc cognito, ſolicite inquiſivit, qualis eſſet forma Alexander, & quas habuit inſigniores

---

1. τὴν θυγατέρα Δαρείου] Roxanem quidem; non Darii ſed Oxyartis Bactriani, Darii fratris, filiam, uxorem habuiſſe Alexandrum, teſtatur Arrianus.

notas

notas. Edocta vero eum depressioris esse staturæ, dentes autem magnos habere, & prominentes; oculum præterea unum habere cæsium, nigricantem alterum: has notas memoriæ mandat. Ingressum itaque ad Candacem, cum Legatis suis, Alexandrum, regina statim ex indiciis agnovit, & comprehendens eum; 'Tu, inquit, Rex Alexan-'der, Mundum universum; 'Te vero, mulier una cepit. 'Respondit ei Alexander: Ego 'vero Te, ob hanc ingenii 'tui sagacitatem, incolumem 'præstabo, una cum liberis, 'terraque tua omni. Sed & in uxorem Te accipio. Candace, his auditis, se ei obtulit. Alexander itaque, assumpta sibi Candace, inde in Æthiopiam, terrasque alias profectus est.

Moriturus autem Alexander, Ducibus suis, & Commilitonibus edixit; omnibus eisdem uti imperarent regionibus, quibus ipse eos præfecerat. Vixit autem Alexander annos XXXVI; regnavit vero, omnia in potestatem

ἔχων μεγάλους καὶ φαινομένους, ἔχων δὲ ὀφθαλμὸν γλαυκὸν ἕνα, καὶ ἕνα μέλανα· καὶ ἐσημειώσατο καθ' ἑαυτὸν ταῦτα· καὶ εἰσελθόντα πρὸς αὐτὴν, ἅμα τοῖς πεμφθεῖσι παρ' αὐτῆς πρεσβυταῖς, γνωρίσασα ἐν αὐτὸν ἐκ τῆς συσσημάτων, συνέχει αὐτὸν, καὶ εἶπεν αὐτῷ· 'Ἀλέξανδρε βασιλεῦ, τὸν 'κόσμον ὅλον παρέλαβες· καὶ γυνή 'σε μία παρέλαβεν. Ὁ δὲ Ἀλέξ-'ανδρος εἶπεν αὐτῇ· Διὰ τὸ 'συνετὸν καὶ φιλόργον τῆς 'φρονήσεώς σε, ἀβλαβῆ σε φυλάξω, 'καὶ τὴν σὴν γῆν, καὶ τοὺς σοὺς 'υἱούς· ἀγάγομαι δέ σε εἰς γυναῖ-'κα. [1] Ἡ δὲ Κανδάκη ἀκούσασα, δέ-δωκεν ἑαυτήν· ὁ δὲ Ἀλέξανδρος εὐθέως ἔλαβεν αὐτὴν μεθ' ἑαυτοῦ, καὶ εἰσῆλθεν ὅτι τὴν Αἰθιοπίαν, καὶ εἰς ἄλλας χώρας.

Μέλλων δὲ τελευτᾶν ὁ αὐτὸς Ἀλέξανδρος, διετάξατο, ὥστε πάν-τας τοὺς σὺν αὐτῷ στρατιώτας, καὶ συμμάχους, βασιλεύειν τῆς αὐτῆς χώρας, ὅπου ἦν αὐτοὺς ἐάσας, καὶ κρατεῖν τῆς ἐκείσε τόπων. [2] Ἔζησε δὲ ὁ αὐτὸς Ἀλέξανδρος ἔτη λϛ'.

---

1. Ἥτις Κανδάκη ἀκούσασα] De Alexandri gestis vide, Arianum, Q. Curtium &c. Apud Arrianum, de Candace, nihil omnino.

2. Ἔζησε ἢ ὁ αὐτὸς Ἀλέξανδρος ἔτη λϛ'.] Eusebius Alexandrum annos XXXII. tantum vixisse asserit: χρον. κων. Ἀλέξανδρος λβ', ἐτος ἄρχων, ἀναιρεθεὶς φαρμάκῳ τελευτᾷ ἐν Βαβυλῶνι. Cæterum ab Eusebio in omnibus his numeris dissentit auctor Noster Eusebius enim Alex. XII. tantum annos, Noster XVII. regnasse vult: Eusebius eum in Asia belligerantem regnantemque introducit. annos V. Noster. annos IX. ex quatuor scilicet vitæ ejus annis superadditis orta differentia. Nicephorus Patriarcha Computum ab his diversum instituit; Alexandrum enim annos XXXV. vel ut alii, XXXVI. vixisse; an. XVIII. regnasse, VI. nimirum ante devictum Darium, XII. vero postea, asserit, in Chronographia sua.

ἐβασίλευσε

ἐβασίλευσε δὲ ὑποτάξας τὰ πάντα ἔτη ιζ'. ὁ ὃ πόλεμος αὐτοῦ ἐκράτησεν ἔτη θ'. ὑπέταξε δὲ Βαρβάρων ἔθνη κβ'. Ἑλλήνων φυλὰς ιγ'. καὶ ἔκτισε πόλεις αὐτὸς, καὶ οἱ μετ' αὐτὸν, πολλάς. Ἐστιν οὖν ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως τῆς τελευτῆς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος, ι ἔτη ,ϕιζ'. καθὼς συνεγράψατο Θεόφιλος ὁ χρονογράφος.

suam ſubigens, annos XVII: durarunt bella ejus annos IX, ſubjugavit Barbarorum gentes XXII, Græcorum XIII, Urbes ipſe, ſociique, condiderunt quamplurimas. Ab Adamo igitur, ad mortem Alexandri Macedonis, anni ſunt IↃↃDXCIII, ſicut ſcriptum reliquit Theophilus Chronographus.

Μετὰ οὖν τὸν τελευτῆσαι Ἀλεξάνδρου τὸν Μακεδόνος, ἐμερίσθησαν εἰς τέσσαρας τοπαρχίας, ἤτοι βασιλείας, αἱ χῶραι, ἃς ὑπέταξεν ὁ αὐτὸς Ἀλέξανδρος, ἅμα τοῖς συμμάχοις αὐτοῦ· καὶ ἐβασίλευσεν αὐτῶν οἱ Μακεδόνες, οἱ σωματοφυλακοῦντες τοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου, καθὼς διετάξατο, ἔτος· Τῆς Μακεδονίας, καὶ τῆς Εὐρώπης πάσης κρατεῖν, καὶ βασιλεύειν 2 Φίλιππον, τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ τὸν ἴδιον τὸν μείζονα. Καὶ ἐβασίλευσεν ὁ Φίλιππος· καὶ μετὰ Φίλιππον, ἐβασίλευσε Κάσσανδρος· καὶ μετὰ Κάσσανδρον, ἐβασίλευσαν 3 οἱ παῖδες τοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου· καὶ μετ' αὐτοὺς, ἐβασίλευσε Δημήτριος· καὶ μετὰ Δημήτριον, ἐβασίλευσεν ὁ Ἠπειρώτης Πύῤῥος· καὶ μετὰ Πύῤῥον τὸν Ἠπειρώτην, ἐβασίλευσε Μελέαγρος, καὶ ἄλλοι βασιλεῖς ἓξ ἐβασίλευσε, ἕως τῆς βασιλείας Περσέως τοῦ Ἠπειρώτου. Καὶ ἐκράτησεν ἡ βα-

Mortuo Alexandro Macedone, regiones quas ipſe, cum commilitonibus ſuis, ſubjugaverat, in regna quatuor diviſæ ſunt omnes, quibus præerant Alexandri Duces; uti ipſe moriens ſtatuerat, hoc modo, Macedoniam, omnemque adeo Europam, occupavit Philippus, Alexandri frater natu major. Philippo ſucceſſit Caſſander: hunc exceperunt Alexandri filii: poſt hos regnavit Demetrius: poſt Demetrium, Pyrrhus Epirota: Pyrrhum excepit in regno Meleager; Meleagrum reges alii VI, uſque ad regnum Pyrrhi Epirotæ. Duravit itaque eorum imperium,

---

1. ἔτη ,ϕιζ'.] Nicephorus annos ab Adamo uſque ad Alexandri obitum, enumerat IↃↃCLXVII.

2. φίλιππον, τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ] Philippus hic, Aridæus dictus, Philippi ex pellice filius erat: γεγενῆσθαι μὲν ἐκ γυναικὸς ἀδόξου καὶ κοινῆς, dicit Zonaras. Philinam vocat Dexippus, gente Theſſalam: Ἀριδαῖος, ἀδελφὸς αὐτοῦ κατὰ πατρὸς, ἐκ Φιλίννης τῆς Θεσσαλῆς. Philippum, autem eum nuncuparunt Macedones, Philippi regis, patris ejus in honorem: uti idem Dexippus teſtatur, apud Euſeb. χρ. λόγ. α.

3. οἱ παῖδες τοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου] ſcribendum, Κασσάνδρου Caſſandrum enim in regno exceperunt Antigonus, & Alexander, ejus filii. Vide Euſebium.

post mortem Alexandri, annos CLVII.

Ægypti autem omnis, atque Libyæ regem constituerat Alexander Ptolomæum Astronomum, Lagi filium: qui regnavit Ægyptiis, jure regni Macedonico, annos XLII. Huic in regno successit Ptolomæus secundus, ejus filius.

Temporibus autem Ptolomæi regis, Lagi filii, sacras Judæorum scripturas in Græcam linguam transtulerunt LXXII Doctores, intra spatium dierum LXXII. Lingua enim Hebræa scripta fuerunt Biblia illa: quorum vim prehendere cupiens Ptolomæus, in Græcam linguam ea transferri curavit.

Post hujus mortem, tertius regnavit Ptolomæus Philadelphus, annos XXXVII: hunc excepit quartus Ptolomæus Evergetes, & regnavit annos XXV: post hunc quintus Ptolomæus Philopator, annos XVII. Excepit illum sextus

σιλεία αὐτῆς, μ' τῷ τελευτῷ Αλεξάνδρῳ, ἔτη ρνζ'.

Τῆς δὲ Αἰγύπτου πάσης, καὶ τ Λιβύης, ἣν ἔταξάμενος ὁ αὐτὸς Αλέξανδρος κρατεῖν, καὶ βασιλεύειν 1 Πτολεμαῖον τ Λάγου τ ἀστρονόμον· ὃς ἐβασίλευσεν Αἰγυπτίων, ἐν τῷ τῆς Μακεδόνων κράτει 2 ἔτη μβ'. Δεύτερος ὁ βασιλεὺς Πτολεμαῖος, ὁ υἱὸς αὐτοῦ.

Ἐπὶ δὲ τ αὐτοῦ βασιλείας, τοῦ αὐτοῦ Πτολεμαίου τ υἱοῦ Λάγου, ἡρμηνεύθησαν αἱ βίβλοι τῶν Ἰουδαίων Ἑλληνιστὶ, ὑπὸ τῶν οβ' διδασκάλων, δι' ἡμερῶν οβ'. (ἦσαν γὰρ γράμματα Ἑβραϊστί·) οἷα τοῦ αὐτοῦ Πτολεμαίου βουληθέντος ἀναγνῶναι, δι' Ἑλληνικῆς φράσεως, τ διάνοιαν τῶν Ἰουδαϊκῶν βιβλίων.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ, ἐβασίλευσε 3 τρίτος Πτολεμαῖος, ὁ Φιλάδελφος, ἔτη λζ'. καὶ μετ' αὐτὸν ἐβασίλευσε τέταρτος Πτολεμαῖος ὁ Εὐεργέτης, ἔτη κε'. καὶ μετ' αὐτὸν ἐβασίλευσε ε' Πτολεμαῖος ὁ Φιλοπάτωρ, ἔτη ιζ'. καὶ μετ' αὐτὸν ἐβα-

---

1. Πτολεμαῖον τὸν Λάγου, τὸν ἀστρονόμον] De hujus in Astronomicis peritia apud alios mentio nulla: Historicum quidem fuisse eum, videtur ex Arriani Præfat. Histor. Alex. qui eum Alexandri M. res gestas scripsisse testatur; ex cujus præcipue, & Aristobuli Scriptis, ipse suam se compilasse historiam, professus est. Ptolomæus ille Astronomus insignis tempore Marci Aurelii Imp. florùit; uti asserit Suidas. Nec tamen Ægypti rex erat; sed Philosophus.

2. ἔτη μβ'.] Quadraginta tantum annos eum regnasse testantur Eusebius, Nicephor. Patriar. Histor. Synag. Scaliger. aliique præter nostrum omnes.

3. Τρίτος Πτολεμαῖος, ὁ φιλάδελφος] Imo Secundus hic erat Ptolomæus, idemque cum Auctoris nostri Ptolomæo secundo, Ptolomæi Lagi filio; cujus etiam jussu Biblia sacra Hebraica in linguam Græcam à LXXII. Interpretibus translata fuerunt. Huic autem regnanti annos tribuunt XXXVIII. Eusebius, aliique; quos videsis: Noster enim regni annos in plurimis prætermittit, quos vero habet, numeri annorum, ut plurimum corrupti sunt.

σίλευσεν

σίλαδσεν ς' Πτολεμαῖος, ὁ Ἐπιφανής· καὶ μετ' αὐτὸν ἐβασίλαδσε ζ' Πτολεμαῖος, ὁ Φιλομήτωρ, ἔτη ια'. Καὶ ἕτεροι Πτολεμαῖοι βασιλεῖς πέντε ἐβασιλάδησαν ἔτη ιζ'. δωδέκατος δὲ Πτολεμαῖος ἐβασίλαδσεν ὀνόματι Διονύσιος ἔτη κθ'. ὃς ἔσχε θυγατέρα, ὀνόματι Κλεοπάτραν, καὶ υἱὸν, ὀνόματι Πτολεμαῖον· Καὶ λοιπὸν [1] τρισκαιδεκάτη βασίλισσα τῶν Πτολεμαίων Κλεοπάτρα· ἐβασίλαδσε δὲ ἡ αὐτὴ Κλεοπάτρα, ἡ θυγάτηρ τοῦ αὐτοῦ Διονυσίου, ἔτη κβ'. ἐβασιλάδησαν οὖν οἱ ιγ' Πτολεμαῖοι, οἱ Μακεδόνες, τῆς Αἰγυπτιακῆς χώρας ἁπάσης, ἀπὸ τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Λαγοῦ, ἕως Κλεοπάτρας, τῆς Διονυσίου θυγατρὸς, [2] ἔτη τ', ἕως τοῦ ιε' ἔτους τῆς βασιλείας Αὐγούστου Καίσαρος, τοῦ καὶ Ὀκταβιανοῦ, Σεβαστοῦ, Ἰμπεράτορος, τοῦ νικήσαντος τὸν Ἀντώνιον, καὶ τὴν αὐτὴν Κλεοπάτραν, ἐν τῇ ὑπὲρ χώρᾳ ναυμαχίᾳ εἰς τὸν Λευκάτιον τόπον, καὶ φονεύσαντος αὐτοὺς, καὶ ὑποτάξαντος τὴν Αἴγυπτον πᾶσαν· καθὼς Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου, καὶ Παυσανίας, καὶ χρονογράφοι συνεγράψαντο.

Τῆς δὲ Ἀσίας διετάξατο κρατεῖν καὶ βασιλεύειν Ἀντίγονον, καὶ λεγόμενον Πολιορκήτην, ἕως τῆς Κιλικίας, Ptolomæus Epiphanes: poſt quem Ptolomæus ſeptimus, cognomine Philometor, regnavit annos XI. Poſt hunc Ptolomæi alii V. regnarunt, per annos XCII. Ptolomæus autem duodecimus, Dionyſius vocatus, regnavit annos XXIX. Habuit hic filium, nomine Ptolomæum; filiamque, Cleopatram dictam: Hæc, decimatertia in ſerie Ptolomæorum, regnavit annos XXII. Tredecim itaque Ptolomæi Macedones Ægypti univerſæ imperium tenuerunt, à Ptolomæo ſcilicet, Lagi F. uſque ad Cleopatram, Dionyſii filiam, per ſpatium annorum CCC: nempe ad annum decimum quintum Imperatoris Auguſti Cæſaris Octaviani; qui Antonium, atque ipſam etiam Cleopatram, navali prælio vicit, ad locum, Leucadem, dictum, & occiſis eis Ægyptum omnem ſubjugavit: uti ſcriptum reliquerunt in Chronicis ſuis, Euſebius Pamphili, & Pauſanias.

Aſiæ vero Dominum conſtituerat Alexander Antigonum, Poliorcetem dictum; uſque ad Ciliciam, & Dra-

1. τρισκαιδεκάτη βασίλισσα τῶν Πτολεμαίων] Cleopatra in ſerie Ptolomæorum duodecima eſt, ſecundum Euſebium, & Nicephor. Patriarch. Chr. Alexandr.

2. ἔτη τ'.] Numerus hic Africani computum duobus tantum annis ſuperat; à Macedonici ſcilicet Imperii, Lagidarumque, origine numerando, ad XV. Auguſti annum: μέχρι τοῦδε οἱ Λαγίδαι καὶ σύμπας ὁ Μακεδονικὸς ἡγεμονίας χρόνος μετὰ ἔτη τ'. τῶν Περσῶν καθαιρέσεως δυοῖν δέοντα. Africanus apud Euſeb. χρον. λόγ. α'.

conem fluvium, qui Syriam à Cilicia dirimens, Orontes hodie, olim vero Typhon, & Ophites, dictus est.

Syriæ vero Babyloniæ & Palæstinæ præfecit Seleucum Nicanorem: qui, Antigono occiso, Asiæ etiam regnum occupavit. Bellum enim ei intulit, eo quod prope stagnum, & fluvium Draconem, urbem extruxerat, quam Antigoniam nominavit Devicto autem Antigono, totam invasit Asiam Seleucus, & bona Antigoni omnia diripuit. Præfectos autem totius Asiæ constituit Seleucus Nicomedem, & Nicanorem, consanguineos suos, sororis suæ Didymeæ filios. Seleucus autem Nicator uxorem sibi acceperat in bello virginem Parthicam, nomine Apamen: quam inde occiso patre ejus, Pythamene vocato, magni nominis inter Parthos duce, secum abduxit. Ex ea

καὶ τῆς Δράκοντος ποταμῆς, τὴν νυνὶ λεγομένην Ὀρόντην, τὴν διορίζοντος τὴν Κιλικίαν χώραν, καὶ τὴν Συρίαν· ὅστις Τυφῶν, καὶ Ὀφίτης καλεῖται.

Τῆς δὲ Συρίας, καὶ Βαβυλωνίας, καὶ Παλαιστίνης διετάξατο κρατεῖν, καὶ βασιλεύειν Σέλευκον, τὸν Νικάνορα· ὅστις καὶ τὴν Ἀσίας ἐβασίλευσε, φονεύσας τὸν Ἀντίγονον. Πόλεμον γὰρ συνέβαλε μετ' αὐτῆς, διότι ἔκτισε πόλιν πλησίον τῆς λίμνης, καὶ τὸν ποταμὸν τὸν Δράκοντα, ἥντινα ἐκάλεσεν Ἀντιγονίαν. καὶ νικήσας αὐτὸν ὁ Σέλευκος, ἔλαβε καὶ τὴν Ἀσίαν πᾶσαν, καὶ πάντα τὰ διαφέροντα τῆς αὐτῆς Ἀντιγόνης. Ὅστις Σέλευκος ἐπέτρεψε τὰς Σατραπείας τὴν φρουρίδα πάσης τῆς Ἀσίας ἔχειν Νικομήδην, καὶ Νικάνορα, τοὺς συγγενεῖς αὐτῆς, υἱοὺς τῆς Διδυμέας, ἀδελφῆς τῆς αὐτῆς Σελεύκου. Ὁ δὲ αὐτὸς Σέλευκος ὁ Νικάτωρ ἔλαβε γυναῖκα ἐν τῷ πολέμῳ ἀπὸ Πάρθων, ὀνόματι Ἀπάμαν, παρθένον· ἥντινα ἐπῆρεν ἀνελὼν τὸν πατέρα αὐτῆς, Πυθαμένην, ὄντα στρατηγὸν Πάρθων μέγαν. Ἀφ'

---

1. Σέλευκον, τὸν Νικάνορα] In Seleuci hujus cognomine scribendo magna est inter Auctores varietas, aliis Νικήτωρ, aliis Νικήνωρ, scribentibus. Νικάτωρ, deinceps Auctori nostro ubique dictus est; quam scriptionem esse veriorem facillime crediderim, utpote Græco Idiomati magis consonam: ex victoriis enim suis hoc cognomen adeptus est Seleucus, teste Dexippo, apud Eusebium: Σέλευκος δὲ ἀναδὰς μέχρι Βαβυλῶνος, καὶ κρατήσας τῶν Βαρβάρων, βασιλεύει ἔτη λβ'. διὸ καὶ Νικάνωρ ἐπεκλήθη. scribendum Νικάτωρ: ita enim ubique antea eum vocaverat. Hujus enim testem luculentissimum habemus Appianum Alexandrin. de bel. Syr. ubi de Seleuco verba faciens, hæc habet. χρωμένῳ δὲ αὐτῷ τὰ ἐς πολέμους ἐπιτυχέστατα, Νικάτωρ ἐπώνυμον γίνεται. Atque hanc rectam esse nominis hujus scripturam clarissime apparet ex Numismate hoc, Seleuci Nicatoris nomine inscripto, apud J. Tristan. ad fin. Tom. 1. Σελεύκου Βασιλέως Νικάτορος Ἐπιφανοῦς. ΝΕΙΣΙ. quem vide, & Scaliger. in Euseb. p. 119.

2. τὸν σατραπίας τὴν φρουρίδα] Scr. σατραπείας. Σατράπης, Præfectus, Dux, vox Persica est, teste Hesychio. Σατράπαι, ἀρχηγοί, στρατηλάται.

ῆς Απάμας ἔσχεν ὁ αὐτὸς Σέλευκος θυγατέρας δύο, Απάμαν, καὶ Λαοδίκην. Καὶ τελευτησάσης τῆς αὐτῦ γυναικὸς Απάμας, ἐκ Παρθων, ἐσφακὼς ἐφίλησεν ἄλλην, Στρατονίκην ὀνόματι, κόρην εὐπρεπῆ πάνυ, θυγατέρα Δημητρίου, ὑῦ Αντιγόνου τῦ λεγομένου Πολιορκήτου, τῦ φονευθέντος ὑπ' αὐτῦ· ἣν πύρεν ὁ Σέλευκος ἐν Ρώσῳ, κρυπτομένην μετὰ Δημητρίου τῦ πατρὸς αὐτῆς· τὴν ὃ Ρῶσον πόλιν ἔκτισε Κίλιξ, ὁ υἱὸς Αγλαόρου. Ο δὲ Σέλευκος ἔσχε θυγατέρα ἐξ αὐτῆς τῆς Στρατονίκης, ὀνόματι Φίλαν. Καὶ λοιπὸν ἐβασίλευσεν ὁ αὐτὸς Σέλευκος τῆς Συρίας, καὶ τῆς Ασίας πάσης, καὶ τῆς Βαβυλῶνος, καὶ Παλαιστίνης, [1] ἔτη μγ'.

Ο δὲ Νικάτωρ Σέλευκος, εὐθέως μετὰ τὴν νίκην Αντιγόνου τῦ Πολιορκήτου, βαλόμενος κτίσαι πόλεις διαφόρους, ἤρξατο κτίζειν πρῶτον εἰς τὴν πάραλον τῆς Συρίας. Καὶ καταβὰς ἐπὶ τὴν θάλασσαν, εἶδεν ἐν τῷ ὄρει κειμένην πόλιν μικράν, ἣν ἔκτισε Σύρος, ὁ υἱὸς Αγλαόρου. Τῇ δὲ κγ' τοῦ Ξανθικοῦ μηνὸς ἦλθε θυσιάσαι, [2] εἰς τὸ ὄρος τὸ Κάσιον, Διὶ Κασίῳ· καὶ πληρώσας τὴν θυσίαν, καὶ κόψας τὰ κρέα, ἤρξατο πῦ χρὴ κτίσαι πόλιν. Καὶ ἐξαίφνης ἥρπασεν ἀετὸς ἀπὸ τῆς θυσίας

Seleucus duas habuit filias Apamam, & Laodicen. Apama autem uxore, quam ex Parthis tulit, fatis defuncta, alterius ſtatim puellæ amore correptus eſt, nomine Stratonices, elegantis formæ virginis. Filia erat hæc Demetrii, Antigoni Poliorcetis, quem Seleucus interfecerat, filii. Virginem hanc invenerat Seleucus in urbe Rhoſo, (quam condidit Cilix, Agenoris filius) cum patre Demetrio latitantem. Habuit autem ex ea filiam Seleucus, nomine Philam. Cæterum Seleucus Syriæ imperavit, Aſiæque omni, Babyloni, & Palæſtinæ, annos XLIII.

Seleucus autem Nicator, ſtatim poſt victum Antigonum Poliorcetem, urbes nonnullas condere in animo habens, initium condendi ſumpſit ab oris Syriæ maritimis. Itaque per mare deſcendens, urbem conſpexit exiguam, in monte ſitam, à Syro, Agenoris F. olim conditam. Aprilis itaque XXIII die, Caſium montem conſcendit, Jovi Caſio Sacra facturus: quibus rite peractis, & carnibus in fruſtula conciſis, precibus rogavit, ubinam loci condenda eſſet urbs. Dere-

1. ἔτη μγ'.] Euſebius Seleucum annos XXXII. tantum regnaſſe, affirmat.

2. εἰς τὸ ὄρος τὸ Κάσιον] Κάσος una eſt ex Cycladibus inſulis: ex hinc vero deducta Colonia Montem hunc Syriæ inhabitavit, Caſiumque ab inſula unde exierat, appellavit, uti aſſerit Stephanus de Urb. Κάσος, μία τῶν Κυκλάδων· Et poſtea, ἀπῴκισαν δὲ τὴν νῆσον καὶ τὸ ἐν Συρίᾳ ὄρος Κάσιον.

pente vero Aquila, ex ſacrificio carnis offulam ſurripiens, detulit eam Palæopolim: quam inſecuti Seleucus, quique cum eo erant, Auſpices, projectam invenerunt offulam, ad Emporium, Pieriæ vocatæ, prope mare, infra Palæopolim. Deſignato itaque muro, urbis ſtatim jecit fundamenta; quam, ex nomine ſuo, Seleuciam vocavit. Inde Deo gratiis actis, Jopolim contendit, urbem in monte Silpio ſitam: ubi Fanum erat, à Perſeo, Pici ex Danae filio extructum. Hic, poſt tres dies, feſtum Jovi Ceraunio celebravit; ſacrificium faciens, Menſis Maii 1. Antigoniam deinde profectus, urbem ab Antigono Poliorcete conditam, (quæ inter paludem, Arceuthamque fluvium (qui & Japhtha dictus,) ex ea emanantem, media interjacens, ſitu gaudebat tutiſſimo) ſacra illic Jovi fecit, ſuper altaribus, quæ erexerat ibi Antigonus: & exciſis offulis, una cum ſacerdote Amphione, Numen exoravit, uti ſigno aliquo dato ediſceret, utrum ibi in Antigonia, mutato loci nomine, ſedem poneret, necne; an potius alio in loco nova urbis fundamina jaceret. Repente igitur ex aëre deſcendens Aquila ingens, &

σίας, καὶ καπήρασε ὀπὶ τὸν παλαιὰν πόλιν· καὶ κατεσκόπευσεν ὀπίσω Σέλευκος, καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ὀρνεοσκόποι, καὶ πῦρε τὸ κρέας ἐιφὲν παρὰ θάλασσαν, κάτω τ παλαιᾶς πόλεως, ἐν τὸ ἐμπορίῳ [1] τ λεγομένης Πιερίας. Καὶ θεμελιάξας τὰ τείχη, διθέως ἔβαλε θεμελίους, καλέσας αὐτὸν Σελεύκειαν πόλιν, εἰς ἴδιον ὄνομα. Καὶ διελαυνῶν, ἀνῆλθεν εἰς Ἰώπολιν, καὶ μεῖ τρεῖς ἡμέρας, ἐπετέλεσεν ἑορτὴν ἐκεῖ τῷ Κεραυνίῳ Διΐ, ἐν τῷ ἱερῷ τῷ κτισθέντι ὑπὸ Περσέως, τοῦ υἱοῦ Πήκου καὶ Δανάης, τῷ ὄντι εἰς τὸ Σίλπιον ὄρος, ἔνθα κεῖται ἡ Ἰώπολις· ποιήσας τὸν θυσίαν τῇ πρώτῃ τ Ἀρτεμισίου μηνός. Καὶ ἐν τῇ πόλει ἐλθὼν Ἀντιγονίᾳ, τῇ κτισθείσῃ ὑπὸ Ἀντιγόνου τοῦ Πολιορκήτου, (ἀπὸ γὰρ τῆς λίμνης ἐξερχομένου ἄλλου ποταμοῦ, Ἀρχευθᾶ, τοῦ καὶ Ἰάφθα, ἐμεσάζετο ἡ πόλις Ἀντιγονία, καὶ ἐν ἀσφαλείᾳ ἐκαθέζετο·) καὶ ποιήσας ἐκεῖ θυσίαν τῷ Διΐ, εἰς τὸν βωμὸν τὸν ἀπὸ Ἀντιγόνου κτισθέντας, ἔκοψε τὰ κρέα· καὶ ηὔξατο, ἅμα τῷ ἱερεῖ Ἀμφίονι, μαθεῖν διὰ διδομένου σημείου, καὶ εἰ αὐτὸν ὀφείλει οἰκῆσαι πόλιν Ἀντιγονίαν, μετονομάζων αὐτὸν, ἢ οὐκ ὀφείλει αὐτὸν οἰκῆσαι, ἀλλὰ κτίσαι πόλιν ἄλλην ἐν ἄλλῳ τόπῳ. Καὶ ἐξαίφνης ἐκ τοῦ ἀέρος κατῆλθεν ἀετὸς μέγας, καὶ ἐπῆρεν ἐκ τοῦ βωμοῦ

1. τ λεγομένης Πιερίας] de Seleucia ἐν Πιερίᾳ, vide Triſtan. Tom. 1. p. 425.

τ πυρὸς τ ὁλοκαυτώσεως κρέα, κ ἀπῆλθε φέρ τὸ ὄρ τὸ Σίλπιον. Καὶ καταδιώξας 1 ἅμα τοῖς αὐτῷ, εὗρε τὸ κρέας τὸ ἱεραπικὸν, κ τ ἀετὸν ἐπάνω ἑζῶτα. Τ δὲ ἱερέως, κ τ ὀρνοσκόπων, κ τ αὐτ Σελεύκ, ἑωρακότων τὸ θαῦμα, εἶπον· ὅτι, Ἐνταῦθα δεῖ ὑμᾶς οἰκῆσαι, ἐν τῇ δὲ Ἀντιγονίᾳ ὐ δεῖ ἡμᾶς οἰκῆσαι, ὅτε ὐ γένηται αὐτοῖς πόλιν, ὅτι ὐ βέλονται τὰ θεῖα. Καὶ λοιπὸν ἐβουλεύετο ἅμα αὐτοῖς, ἐν ποίῳ 2 τόπῳ ἀσφαλῆ ποιήσει τὴν πόλιν. Καὶ φοβηθεὶς τὰς ἕξεις τ Σιλπίου ὄρους, κ τὸς καταρχομένους ἐξ αὐτ χειμάῤῥους· ἐν τῇ πεδιάδι τ αὐλῶν κατέναντι τ ὄρους, πλησίον τ Δράκοντ ποταμ τ μεγάλου, τ μεταξηθέντ Ὀρόντου, ὅπου ἦν ἡ κώμη ἡ καλουμένη Βοττία, ἄντικρυς τῆς Ἰωπόλεως, ἐκεῖ διεχάραξαν τὰ θεμέλια τ τείχους, θυτιάσας δὲ Ἀμφίον, ἀρχιερέως κ τελεστ, κόρου παρθένου, ὀνόματι Αἱμαθίου, κ μέσου τῆς πόλεως κ τ ποταμ, μιοῦ Ἀρτεμισίῳ, τ κ Μαΐῳ κβ'. ὥρᾳ ἡμερινῇ α', 3 τ ἡλίου ἀνατέλοντ. καλέσας αὐτοῖ Ἀντόχειαν, εἰς ὄνομα τ ἰδίου αὐτ υἱοῦ, τ λεγομένου Ἀντόχου Σωτῆρ· κλίσας εὐθέως καὶ ἱερὸν, ὃ ἐκάλεσε Βοττίου Διός· 4 ἀναγείρας κ τὰ τείχη ταχυδαίως

arreptis ex ara igneſcentibus victimæ carnibus; inde per aëra fertur in montem Silpium. Hanc itaque Seleucus, & qui cum illo fuerunt, inſecuti, ſacratam offulam in monte invenerunt, aquilamque ei incubantem. Sacerdos autem atque Auſpices, ipſe etiam Seleucus, portentum hoc videntes, dixerunt omnes: 'Hic ſedes nobis 'ponendæ ſunt: Antigoniam 'vero nec incoli, nec in ur'bem fieri, fas eſt: quippe 'ſic Numini viſum. Conſilium itaque cum eis inibat Seleucus, quo tandem in loco urbis fundamenta tuto ponerentur. Cavens autem ſibi ab Effluviis montis Silpii, & ab aquis hyberno tempore inde exundantibus; fundamenta urbis molitur in planitie convallis, ex oppoſito montis, juxta Draconem fluvium magnum, (qui poſtea Orontes vocatus eſt,) ubi & vicus fuit, nomine Bottia, è regione Jopolis. Rem vero divinam fecit, via inter urbem & flumen media; victimam immolante Amphione, Sacerdote & Myſta, virginem, nomine Æmathen, Menſis Maii die XXII, hora die prima, ſub ortum ſolis: urbem vero, ab Antiocho Sotere, filio ſuo, Antiochiam vocavit Fanum deinde extruxit, Jovi Bottio ſacrum: Mœniaque urbis

1. ἅ[illegible] τοῖς αὐτῷ] Scr. αὐτοῦ· aut ſupplendum, στρ.

2. τοπῳ ασφαλῆ] Scr. ἀσφαλεῖ.

3. τ ἡλίου ἀνατέλοντ] Scr. ἀνατέλλοντ.

4. ἀναγείρας] Scr. ἀνεγείρας.

excitavit

excitavit, ſpecioſa illa quidem, & ſtupenda, Xenario uſus Architecto. Statuam præterea immolatæ virginis æream, urbis in Fortunam, erexit: cui, juxta fluvium collocatæ, ſacra ſtatim peregit. Antigoniam deinde repetens, eam funditus evertit, utilemque ruinarum materiem flumine inde deportavit. Antigoniæ autem urbis Fortunæ ſtatuam æream erexit, Amalthææ cornu manu tenentem. Quin & in ſublimi poſuit Fortunam illam, quatuor ſupra columnas collocatam; ara etiam excelſa coram illa extructa. Hanc Fortunæ urbis ſtatuam, poſt Seleuci mortem, Demetrius, Antigoni Poliorcetis filius, devexit in Rhoſum, Ciliciæ urbem à Cilice, Agenoris F. conditam.

Seleucus vero, poſt Antigoniam everſam, Athenienſes, qui eam incoluerunt, relictos ibi ab Antigono, cum Demetrio filio, præterea etiam & Macedonas, (quorum omnium numerus fuit ιοοccc virorum) in Antiochiam magnam, à ſe conditam, tranſtulit: ubi ſtatuam etiam æream plane ſtupendam Minervæ poſuit; propter Athenienſes, qui eam coluerunt. Cretenſes etiam deduxit Seleucus, quos arcem, ſummaſ-

φοβερὰ διὰ Ξεναίου, ἀρχιτέκτονος· σήσας ἀνδριάντος σήλιν χαλκῆν σφαιραδείσης κόρης, τύχην τῇ πόλει, ὑφ' ἅρμα τοῦ ποταμοῦ, εὐθέως ποιήσας αὐτῇ τῇ τύχῃ θυσίαν. Καὶ ἀπελθὼν κατέσρεψε τὴν Ἀντιγονίαν πόλιν πᾶσαν ἕως ἐδάφους, μετενεγκὼν καὶ τὰς ὕλας ἐκεῖθεν διὰ τοῦ ποταμοῦ· καὶ ποιήσας καὶ τῇ Τύχῃ Ἀντιγονίᾳ ἀνδριάντα σήλης χαλκῆς, ἐχούσης Ἀμαλθείας κέρας ἔμπροσθεν αὐτῆς. Καὶ [1] ποιήσας ἐκεῖ τετρακιόνιν, ἐν ὕψει ἔσησεν αὐτῇ τῇ τύχῃ, καταστήσας ἔμπροσθεν αὐτῆς βωμὸν ὑψηλόν· ἦν πᾶσα σήλη τῆς τύχης, μετὰ τελευτὴν Σελεύκου, Δημήτριος, ὁ υἱὸς Ἀντιγόνου τοῦ Πολιορκήτου, ἀπήγαγεν ἐν Ῥώσῳ, ἐν τῇ πόλει τῆς Κιλικίας. ἡ δὲ αὐτὴ πόλις Ῥῶσος ἐκτίσθη ὑπὸ Κίλικος τοῦ υἱοῦ Ἀγήνορος.

Ὁ δὲ Σέλευκος, μετὰ τὸ καταστρέψαι τὴν Ἀντιγονίαν, ἐποίησε μετοικῆσαι τοὺς Ἀθηναίους εἰς ἣν ἔκτισε πόλιν Ἀντιόχειαν τὴν μεγάλην, τοὺς οἰκοῦντας τὴν Ἀντιγονίαν· ὄντας ἦν ἐκεῖ ἑπτὰς Ἀντίγονος μετὰ Δημητρίου υἱοῦ αὐτοῦ· καὶ ἄλλους ὄ ἄνδρας Μακεδόνας, τοὺς πάντας ἀνδρας ͵ετ'· ποιήσας ὁ αὐτὸς Σέλευκος, ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ, ἀνδριάντα χαλκοῦν φοβερὸν τοῦ Ἀθηνᾶς, διὰ τοὺς Ἀθηναίους, ὡς αὐτὴν σεβομένους. Κατήγαγε δὲ καὶ τοὺς Κρῆτας ἀπὸ τῆς

1. ποιήσας ἐκεῖ τετρακιόνιν] τετρακιόνιν, pro τετρακιόντιον, ut σηδάειν, pro σηδάεσον, &c.

ἀκρο-

ἀκροπόλεως, [1] ὃς ἔασεν ὁ Κάσος, ὁ υἱὸς Ινάχυ, ἄνω οἰκεῖν· [2] οἵπνες μετοικήσαντες εἰς τὴν αὐτὴν Ανπόχειαν, μετὰ τῆς Κυπρίων· ἐπειδὴ ὁ Κάσος βασιλεὺς ἠγάγετο Αμυκλὼ, τὴν τῆς Κιτίαν, [3] θυγατέρα Σαλαμίνος, τῶν Κυπρίων βασιλέως· καὶ ἦλθον μετ' αὐτῆς Κύπριοι, καὶ ᾤκησαν τὴν ἀκρόπολιν· καὶ τελευτᾷ ἡ Αμυκὼ, καὶ ἐτάφη ἀπὸ σταδίων τῆς πόλεως ρ'. διὸ ἦν ἐκλήθη ἡ χώρα, Αμυκή. Προετρέψατο δὲ ὁ αὐτὸς Σέλευκος καὶ τοὺς Αργείους Ιωνίτας, καὶ κατήγαγε καὶ αὐτοὺς, ἐκ τῆς Ιωπόλεως, ἐν τῇ αὐτῇ Ανποχείᾳ οἰκεῖν· ὕστερον, ὡς ἱεραπικοὺς, καὶ εὐγενεῖς, πολιτευομένους ἐποίησεν. Εστησε δὲ ὁ αὐτὸς Σέλευκος καὶ πρὸ τῆς πόλεως ἄγαλμα λίθινον τῷ ἀετῷ. Εκέλευσε δὲ ὁ αὐτὸς καὶ τοὺς μῆνας τῆς Συρίας, καὶ Μακεδόνας ὀνομάζεσθαι, Διότι εὗρεν ἐν τῇ αὐτῇ χώρᾳ γίγαντας οἰκήσαντας· ἀπὸ δὲ δύο μιλίων τῆς πόλεως Ανποχείας ὅστι τόπος, ἔχων σώματα ἀνθρώπων ἀπολιθωθέντων, ὀργῇ καὶ ἀγανάκτησιν Θεοῦ· ὕστερας ἕως τῆς νῦν καλοῦσι γίγαντας, ὡσαύτως ὃ καὶ Παγράν τινα, ὅτι καλούμενον γίγαντα [4] ἐν τῇ αὐτῇ οἰκοῦντι γῇ κεραυνωθῆναι

que urbis partes habitare fecit olim Casus Inachi filius: & cum his Cyprios etiam in eandem Antiochiam traduxit. Casus enim rex uxorem habuit Amycen, quæ & Cittia vocata est, Salamini, Cypriorum regis, filiam: cum hac Cyprii venientes, urbis summitates incoluerunt. Amyce deinde mortua, centum ab urbe stadiis sepulta est; à qua regio ea Amyca dicta est. Argivos etiam Jonitas hortatus est, uti Jopoli relicta, in Antiochiam migrarent: Quos, cum natalibus clari, sacrisque essent instituti, in urbis Administrationem designavit. Idem Seleucus lapideum simulachrum Aquilæ, ante urbem posuit. Menses item Syrorum, Macedonum mensium nominibus vocari jussit. Syros autem Antiochenses in terra Gigantum habitare, manifestum inde est; quod, duobus ab Antiochiæ passuum millibus, locus est, ubi humana corpora inveniuntur: ira Dei in lapides conversa, quos, in hunc usque diem, Gigantes vocant. Sed & Pagram quendam gigantem, loci illius incolam, igne cœ-

1. ὃς ἔασεν ὁ Κάσος] Scr. εἴασεν. Hi vero Casii montis, urbisque in eo positæ incolæ, censendi sunt: quos tamen Stephanus à Caso, una ex Cycladibus, huc deveniisse inquit: uti supra monuimus.

2. οἵπνες μετοικήσαντες] aliquid hîc deesse videtur ad sensum explendum: forte legendum ἔστιναι μετῴκισεν.

3. θυγατέρα Σαλαμίνος] Vocabulum suspectum: forte legendum, Σαλαμίνος.

4. ἐν τῇ αὐτῇ οἰκοῦντι γῇ] Scr. οἰκοῦντα.

leſti conſumptum, ibi periiſſe ferunt. Ante urbem vero, ad ripam fluminis ulteriorem, Seleucus aliud etiam poſuit ſimulachrum, Capitis ſcilicet Equini; juxtaque, caſſidem deauratam; quibus hæc inſcripta ſunt. 'Huic (inſi-'dens) Seleucus, Antigonum 'fugiens, evaſit: & deinde 'reverſus, eum è medio ſuſtu-'lit. Amphioni etiam ſacerdoti, quicum auſpicia ipſe captaverat, Seleucus columnam poſuit marmoream, intra portam, Romaneſiam dictam. Seleucus etiam Nicator urbem etiam condidit in Syria Maritimam, quam à filia ſua Laodiceam nominavit: (Vicus hic antea fuit Mazabda vocatus:) ſacris autem Jovi, pro more peractis, Numineque rogato ubi urbs condenda eſſet, advolans Aquila, ut antea, offulam ex ara ſurripit: quam dum rex inſequitur, ecce ei in occur-

ὑπὸ πυρός· ὡς δῆλον, ὅτι οἱ Ἀντιοχεῖς τῆς Συρίας [1] ἐν τῇ γῇ οἰκοῦσι τῶν γιγάντων. Ἐποίησε δὲ ὁ αὐτὸς Σέλευκος πρὸ τῆς πόλεως, πέραν τοῦ ποταμοῦ, ἄλλο ἄγαλμα κεφαλῆς ἵππου, [2] ἡ καστίδα κεχρυσωμένην πλησίον, ὑπερκάψας ἐν αὐτοῖς. [3] Ἐφ' ᾧ φυγὼν ὁ Σέλευκος [4] τὸν Ἀντίγονον, ὁ ἀνεσώθη· ἡ ὑποστρέψας ἐκεῖθεν, ἀνεῖλεν αὐτόν. Ἀνήγειρε δὲ ὁ αὐτὸς Σέλευκος καὶ τῷ Ἀμφίονι στήλην μαρμαρίνην, ἔσω τῆς λεγομένης, Ρωμανησίας πόρτας, [3] ὀρνεοθυσίαν ποιοῦντα ἅμα αὐτῷ. Ἔκτισε δὲ ὁ αὐτὸς Σέλευκος ὁ Νικάτωρ καὶ ἄλλην παραλίαν πόλιν ἐν τῇ Συρίᾳ, ὀνόμασι Λαοδίκειαν, [4] εἰς ὄνομα τῆς αὐτοῦ θυγατρὸς, τοπάρχην οὖσαν κώμην, ὀνόματι Μαζαβδάν, ποιήσας, κατὰ τὸ ἔθος, θυσίαν τῷ Διΐ. [5] καὶ αἰτησάμενος, πῶς κτίσει τὴν πόλιν, ἦλθεν ἀετὸς πάλιν, καὶ ἥρπασεν ἀπὸ τῆς θυσίας· καὶ ἐν τῷ καπνιζόμενον αὐ-

---

1. ἐν τῇ γῇ οἰκοῦσι τῶν γιγάντων] Procopius etiam Cæſarienſis Damaſcum, Syriæ urbem, Jovis adverſus Gigantes Trophæum fuiſſe, aſſerit, apud Iſac. Tzetzem in Lycophr. ὁ μὲν Καισαρεὺς Προκόπιος, τὸν Δαμασκὸν φησι Διὸς τρόπαιον καπὶ γιγάντων. Cæterum oſſa prodigioſæ magnitudinis in ipſis terræ viſceribus, naturaliter quandoque producta, ſe vidiſſe teſtatur Goropius Becanus: atque exhinc Gigantum fabulam ortum ducere potuiſſe ſuſpicatur doctiſſimus Jacobus Gaffarellus, *Curioſitez Inouyes part.* 2.

2. ἡ καστίδα κεχρυσωμένην] Κάστις, καστίδιον, & καστίδα, pro *Caſside*, ſive Galea, apud Græcos Recentiores uſurpantur. Vide Nec. Riqult. & Jo. Meurſ. Gloſſar.

3. ὀρνεοθυσίαν ποιοῦντα] Scr. ποιοῦντι.

4. εἰς ὄνομα τῆς αὐτοῦ θυγατρὸς] Stephan. de urb. Laodiceam nomen accepiſſe dicit à Laodice, Seleuci Nicatoris non filia, ſed matre. Λέγεται δὲ ἀπὸ Λαοδίκης, τῆς μητρὸς Σελεύκου τοῦ Νικάτορος; *Ramitham* vero primo, deinde *Leucam Aciem*, vocatam fuiſſe.

5. καὶ αἰτησάμενος πῶς κτίσῃ] forte, αἰτησαμένου.

τὸ

τὸν τ ἀετὸν, ὑπολύπησεν αὐτῷ σύαγρος μέγας, ἐξελθὼν ἀπὸ καλαμῶνος, ὄνπνα ἀνεῖλεν ᾧτινι κατεῖχε δόρατι· καὶ φονεύσας τ σύαγρον, καὶ σύρας τὸ λείψανον αὐτοῦ, ἐκ τοῦ αἵματος αὐτοῦ διεχάραξε τὰ τείχη, ἐάσας τ ἀετόν· καὶ ὅτως τ αὐτῷ πόλιν ἔκλισεν ἐπάνω τοῦ αἵματος τ συάγρου, θυσιάσας κόρην ἀδάῃ, ὀνόματι Ἀγαυῆ· ποιήσας αὐτῇ στήλην χαλκῆν, εἰς τύχην τ αὐτῆς πόλεως. Ἔκτισε δ ὁ αὐτὸς Σέλευκος ὁ Νικάτωρ καὶ ἄλλην πόλιν, εἰς τ Συρίαν, μεγάλην, [1] εἰς ὄνομα τῆς αὐτοῦ θυγατρὸς Ἀπάμας, δύρκως κώμην τοφὸν λεγομένην, Φαρνάκην· καὶ τειχίσας αὐτὴν ὁ αὐτὸς Σέλευκος, ἐπωνόμασε πόλιν, καλέσας αὐτὴν Ἀπάμειαν, θυσίαν ποιήσας· ἣν αὐτὸς [2] μετεκάλεσεν ὀνόματι Πέλλαν, διὰ τὸ ἔχειν τὴν τύχην τῆς αὐτῆς Ἀπαμείας πόλεως τὸ ὄνομα τοῦτο· ἦν γὰρ ὁ αὐτὸς Σέλευκος ἀπὸ Πέλλης, τ πόλεως Μακεδονίας. Ἐποίησε δὲ θυσίαν, ταῦρον, καὶ τράγον· καὶ ἐλθὼν πάλιν ὁ ἀετὸς, ἐπῆρε τὰς κεφαλὰς τοῦ ταύρου, καὶ τοῦ τράγου· καὶ περιεχάραξεν ἐκ τ αἵματος τὰ τείχη. Ἔκτισε δὲ καὶ ἄλλας διαφόρους πόλεις εἰς ἄλλας ἐπαρχίας, καὶ εἰς τὰ Περσικὰ μέρη, ὁ αὐτὸς Σέλευκος, πολλὰς, (ὧν ἀριθμὸς ὄζιν οἑ, καθὼς ὁ στρὸς Παυ-

sum, ex arundineto, aper ingens: hunc Seleucus haſta, quam ferebat, interfecit & occiſi apri circumtrahens cadaver, miſſoque aquilæ augurio, ſanguine ejus deſignatis mœnibus fundamenta urbis in illo poſuit: parata in victimam virgine intacta, nomine Agave; cui etiam ſtatuam æream erexit, in Fortunam urbis. Idem Seleucus Nicator incidens in vicum quendam Syriæ, Pharnacen dictum, mœnibus eum cingit, urbemque fecit magnam; à filiæ ſuæ Apamæ nomine, Apamiam vocans. Quam etiam Seleucus deinde, mutato nomine, Pellam, ab urbis Fortunæ nomine, (ſic dictæ, eo quod à Pella Macedoniæ urbe, ipſe oriundus erat,) appellavit. In ſacrificium porro habuit Taurum, & Hircum: & Aquila rurſus advolans, Tauri Hircique capita abripuit: quorum ex ſanguine, mœnia urbis deſignavit. Sed & alias quamplurimas Seleucus urbes condidit, in aliis regionibus, & in Perſide etiam, numero LXXV, uti ſa-

1. εἰς ὄνομα τ αὐτοῦ θυγατρὸς Ἀπάμας] Hanc etiam urbem ab Apama, Seleuci matre, nomen accepiſſe vult Stephanus. Quot interim matres habebit Seleucus? Cæterum de iſtis, vide etiam Scaliger. in Euſeb. p. 120. ubi à noſtro longe diſſentit.

2. μετεκάλεσεν ὀνόματι Πέλλαν] Ita etiam Stephan. in Ἀπάμεια. σκληθη καὶ Χερρόνησος, ἀπὸ τ περιοχῆς τῶν ὑδάτων· καὶ Πέλλα, ἀπὸ τῆς ἐν Μακεδονίᾳ.

piens Pausanias, in Chronicis suis, memoriæ prodidit: quas omnes, vel nomine suo, vel filiorum suorum, pro libitu, Seleucus insignivit. Sapiens autem Pausanias tradidit, Seleucum Antiochiæ magnæ nomen dedisse, à patre suo Antiocho. Verum nemo urbis Conditor, eam in demortui nomen vocare solet: absurdum enim hoc esset: sed viventis alicujus, & superstitis nomen ei indit. Itaque & urbem hanc Seleucus, Antiochi filii sui nomine, Antiochiam vocavit: uti in prioribus dictum. Cæterum multa etiam alia, Poëtice scripta nobis reliquit sapientissimus Pausanias.

Idem Seleucus Cupressos plantavit, ad urbem Heraclidem olim vocatam, quæ Daphne nunc appellatur, juxta Fanum Apollinis; ubi ante eum cupressos etiam plantaverat Hercules Mysta; qui Daphnem istam olim condidit, & à nomine suo, Heraclidem vocavit. Urbs autem hæc extra lucum condita fuit, juxta Minervæ templum:

σανίας ὁ Κρονογράφος συνεγράψατο· ὧν πάντων πόλεων καὶ τὰ ὀνόματα ἐξέθετο,) εἰς ὄνομα ἴδιον, καὶ τῶν αὐτοῦ τέκνων, [1] ὡς ἔδοξεν αὐτῷ, ὁ Σέλευκος. Ὁ δὲ σοφὸς Παυσανίας ἐξέθετο, εἰς ὄνομα τοῦ ἑαυτοῦ πατρὸς ἔθηκε τὸ ὄνομα τῆς μεγάλης Ἀντιοχείας ὁ αὐτὸς Σέλευκος, ἐπιδὴ καὶ ὁ αὐτοῦ πατὴρ, Ἀντίοχος ἐλέγετο. Οὐδεὶς δὲ κτίζων πόλιν, εἰς ὄνομα τεθνηκότος αὐτὴν καλεῖ· ἔστι γὰρ λῆρος· ἀλλ' εἰς ὄνομα ζῶντος, καὶ ἐσῶντος καλεῖ. ἤντινα πόλιν εἰς ὄνομα Ἀντιόχου, τοῦ ἰδίου αὐτοῦ υἱοῦ, ὡς προείρηται, ἐκάλεσε. Πολλὰ δὲ, καὶ ἄλλα ὁ αὐτὸς σοφώτατος Παυσανίας ποιητικῶς συνεγράψατο.

Ὁ δὲ αὐτὸς Σέλευκος καὶ εἰς τὸν Ἡρακλεῖδαν τὸν ποτε πόλιν, νυνὶ δὲ λεγομένην Δάφνην, ἐφύτευσε τὰς Κυπαρίσσους, πλησίον τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, μετὰ τὰς φυτευθείσας Κυπαρίσσους ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους τοῦ τελεστοῦ, τοῦ κτίσαντος τὸν Δάφνην εἰς ὄνομα ἑαυτοῦ, καὶ καλέσαντος αὐτὸν Ἡρακλεῖδαν πόλιν· αὕτη δὲ ἔξω τοῦ ἄλσους ἦν κεκτισμένη, ὅπου τοῦ

---

1. ὡς ἔδοξεν αὐτῷ, ὁ Σέλευκος] ὁ Σέλευκος, redundat.

2. ἦν κεκτισμένη] Scr. κτισμένη. Atque hîc obiter notandus est Institutionis Græcæ Grammaticæ nostræ Westmonasterienſis auctor, Camdenus; qui in regulis suis de formatione præteriti perfecti, verba à κτ, incipientia primam literam thematis repetere asserens, verbi κτάομαι κέκτημαι, exemplo hoc confirmare nititur: cum verbum, κτάομαι, unicum sit, quod hoc facit; reliquis omnibus à simplici ε incipientibus: unde ἀκτείνω, occido, ἔκτεινα habemus, à κτῆμι, occido, inusitato, ἔκταμαι, & particip. κτάμενος, post κλαυθμός: à κτενίζω, pecto, ἐκτένικα, unde partic. κτενισμένος, à κτίζω, condo, partic. pas. ἐκτισμένος, pro quo poetæ dicunt, κτίμενος: à κτιλόω, cicuro, ἐκτιλωμένος: & siqua sint alia hujusmodi, eandem sequuntur formam.

ναὸν

ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς· τὸ γὰρ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερὸν Δαφνέων ἐλέγετο, [1] μέσον ὄντα τοῦ ἄλσους. Ὅστις Ἡρακλῆς, καὶ τὴν τῆς πάλης ἐξέθετο τέχνην πρῶτος.

Καὶ λοιπὸν ἐτελεύτησεν ὁ αὐτὸς Σέλευκος ἐν τῇ Ἑλλησπόντῳ, ὢν ἐνιαυτοῖς οβ'. καὶ ἐτάφη ἐν Σελευκείᾳ τῇ Συρίας.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Σελεύκου, ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀντίοχος, ὁ ἐπικληθεὶς Σωτήρ, [2] ἔτη εἴκοσι· ὅστις Ἀντίοχος ἐφίλησε τὴν ἰδίαν μητρυιὰν Στρατονίκην, τὴν θυγατέρα Δημητρίου· καὶ ἔλαβεν αὐτὴν γυναῖκα, ἀφ' ἧς εἶχεν υἱοὺς δύο, Σέλευκον, ὅστις μικρὸς ἐτελεύτησε, καὶ Ἀντίοχον, [3] τὸν ἐπικληθέντα Θεοείδη. Καὶ ἐτελεύτησεν Ἀντίοχος ὁ Σελεύκου, καὶ ἐβασίλευσε μετ' αὐτὸν Ἀντίοχος ὁ Θεοείδης, ἔτη ιε'. Καὶ μετ' αὐτὸν ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ὁ ἐκ Βερνίκης, Σέλευκος [4] ὁ Κυλλίνικος, ἔτη κδ'. καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Νικάτωρ, ἔτη λς'. καὶ Σέλευκος ὁ Φιλοπάτωρ, ἔτη δέκα. καὶ Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανὴς, ἔτη ιβ'.

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας λοιμοῦ γενομένου, καὶ πολλῶν διαφθειρέντων τῆς πόλεως, Λήϊός τις, τελε-

Apollinis enim fanum, quod Daphnæum dicebatur; mediam luci partem occupavit. Hercules autem is fuit, qui Palæstræ artes primus docuit.

Post hæc mortuus est Seleucus in Hellesponto annos natus LXXII, & sepultus est in Seleucia Syriæ.

Seleuco successit in regno filius Antiochus, cognomine Soter; regnavit annos XX. Hic novercam suam, quam deperibat, Stratonicen, Demetrii filiam, in uxorem sibi accepit: ex qua filios duos suscepit; Seleucum, qui parvulus interiit; & Antiochum, cognomento Theoidem. Mortuo autem Antiocho, Seleuci F. in regno successit Antiochus Theoides; regnavitque annos XV. Hunc excepit filius ejus ex Bernice, Seleucus Callinicus, & regnavit annos XXIV: deinde Alexander Nicator, qui regnavit annos XXXVI. post hunc Seleucus Philopator, annos X: deinde Antiochus Epiphanes, annos XII.

Hujus sub imperio, peste grassante, plurimisque ex urbe pereuntibus, Leius quidam,

1. μέσον ὄντα τοῦ ἄλσους] μέσον ὄν.

2. ἔτη εἴκοσι] Eusebium, & ἱστορίαν σωζων. Scaligeriana, XIX. tantum annos enumerant Antiochi Soteris.

3. τὸν ἐπικληθέντα Θεοείδη] Θεὸς, hic non Θεοείδης, Eusebio, Zonaræ, aliisque dictus est.

4. ὁ Καλλίνικος ἔτη κδ'.] ἔτη κ'. habet Eusebius: qui etiam inter Seleucum Callinicum, & Seleucum Philopatorem, reges duos ponit, Seleucum Ceraunum, & Antiochum Magnum; cum Noster Alexandrum Nicatorem tantum habeat. Sed nec in numero annorum conveniunt inter se.

qui Myſteriorum peritus fuit, lapidem ex monte urbi imminente exculpi juſſit, in quo caput ingens, corona cinctum, exarari curavit, urbi, convallique obverſum. Tum capiti quædam inſcribens, peſtem repreſſit. Caput autem hoc Antiocheni, *Charonium*, uſque adhuc vocant. Idem rex Antiochus, cognomine Epiphanes, Senaculum primus Antiochenſibus extra urbem extruxit: uti in unum convenirent viri ſenatorii, Magiſtratus, Primoreſque urbis omnes; atqui ibi de Reipublicæ neceſſitatibus conſulentes, ad ſe tandem referrent. Quædam etiam alia extra urbem ædificia erexit; locumque deinde, à cognomine ſuo Epiphaniam vocavit: quam tamen incolis, mœnibus nullis cinctam, reliquit.

σης, ἐκέλευσε πέτραν ἐκ τοῦ ὄρους τοῦ ὑπεράνω τῆς πόλεως γλυφῆναι, ἔχουσαν πρόσωπον μέγα πάνυ, ἐσεμμένον, [1] προσέχοντα ὅπι τὴν πόλιν, καὶ τὸν αὐλῶνα· καὶ γράψας ἐν αὐτῷ τινα, ἔπαυσε τὴν λοιμικὴν ὀδύνην· ὅθεν προσωπεῖον [2] καλοῦσιν, ἕως τοῦ νῦν, οἱ Ἀντιοχεῖς Χαρώνιον. Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Ἀντίοχος, ὁ λεγόμενος Ἐπιφανὴς, ἔκτισε πρῶτον ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ, ἔξω τοῦ πόλεως τὸ λεγόμενον βουλευτήριον, εἰς τὸ ἐκεῖσε συνάγεσθαι πάντας τοὺς συγκλητικοὺς αὐτοῦ, μετὰ τῶν πολιτευομένων, καὶ τῆς πόλεως πάντων τῶν ἡγητόρων, καὶ βουλεύεσθαι, περὶ δεῖ γίνεσθαι περὶ τῶν ἀνακυπτόντων, καὶ τότε ἀναφέρειν ὅπι αὐτὸν τὰ συμφέροντα. Ἔκτισε δὲ καὶ ἄλλα τινα ἔξω τῆς πόλεως, καλέσας τὰ αὐτὰ μέρη εἰς τὸ ἐπώνυμον αὐτοῦ, Ἐπιφανείαν πόλιν· μὴ κτίσας αὐτῇ τεῖχος, ἀλλ' ὅπως ἦν ἡ οἴκησις αὐτῆς ὅπι τὸ ὄρος.

---

1 προσέχοντα ἐπὶ τὴν πόλιν] Scr. προσέχον.

2. καλοῦσιν ἕως τοῦ νῦν οἱ Ἀντιοχεῖς Χαρώνιον.] Charonis hanc faciem fuiſſe aſſerit Jo. Tzetz. Chil. 2. Hiſt. 59.

Ἀκιλλός τις φιλόσοφος ἐν χρόνοις Ἀντιόχου,
Καὶ πλεκτὴς, καὶ μυστικὸς, καὶ τερατοεργάτης,
Λιμοῦ τὴν Ἀντιόχων μεγάλου καταισχόντος,
Ἐσας ἐν πέτρᾳ πρόσωπον Χάρωνος,
θεὶς τε πόλῃ,
Τὴν νόσον ἐξωσφήκησε μακρὰν Ἀντιοχέων.

Narratiunculam hanc ex noſtro deſumpſiſſe videtur Tzetzes: interim verſu tertio, pro λιμοῦ, legendum, λοιμοῦ. & verſu ultimo, ἐξωσφήκησε. Χαρώνια etiam, ſive Χαρωνεῖα, ſunt ſpecus peſtiferum halitum evomentes: Eſt & Χαρωνεῖον, apud Polluc. lib. 8. *Una Carceris janua, per quam ad mortem ducebatur.* De quo etiam Heſych. Χαρώνιον, θύρα μία ἐν νομοφυλακίῳ, δι' ἧς οἱ καταδίκοι τοῦ ἀποθανάτου (Scr. θανάτου) ἐξήγοντο.

Strabo lib. 16. Antiochiam πεντάπολιν fuiſſe ſcribit, & in modum 4. urbium diſtinctarum extructam: quarum I. Nicatoris erat. II. multitudinis habitatorum. III. Seleuci Callinici. IV. Antiochi Epiphanis. Harum vero ſingulæ ſuo, & omnes communi muro circundatæ erant.

Ὁ δὲ αὐτὸς Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανὴς ἠχθέσθη κατὰ Πτολεμαίου, βασιλέως Αἰγύπτου, διότι τέλη ἀπῄτησε τοὺς ἐκ τῶν ὑπ' αὐτὸν ὄντας χώρας Ἰουδαίους. Τῶν γὰρ αὐτοῦ Ἰουδαίων ἐκ τῆς Παλαιστίνης ἐλθόντων ἐν Ἀντιοχείᾳ, καὶ αἰτησάντων τὸν αὐτὸν Ἀντίοχον γράψαι Πτολεμαίῳ, τῷ τῆς Αἰγύπτου τοπάρχῃ καὶ βασιλεῖ, μὴ ἀπαιτεῖν αὐτοὺς τέλος, μετακομίζοντας σῖτον εἰς ἐποψοφὰς αὐτοῦ, μεγάλου λοιμοῦ τότε γινομένου ἐν τῇ Παλαιστίνῃ. (Ἀπὸ γὰρ τῆς Αἰγυπτιακῆς χώρας μετεκόμιζον σῖτον οἱ Ἰουδαῖοι·) ὅσις Πτολεμαῖος δεξάμενος τὰ γράμματα Ἀντιόχου, πλέον αὐτοὺς ἐκέλευσεν ἀπαιτεῖσθαι. Καὶ λοιπὸν Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανὴς ἐπεστράτευσε κατὰ Πτολεμαίου, διότι ἐκ ἐπείθη τοῖς γράμμασιν αὐτοῦ· καὶ συμβολῆς γενομένης μεταξὺ αὐτοῦ ἔπεσε πλῆθος τοῦ αὐτοῦ Ἀντιόχου πολύ, [1] καὶ φυγὼν ἀπῆλθεν ὀπίσω τὸ λιμιτόν. Τοῦτο δὲ γνόντες οἱ τῶν Ἱεροσολύμων Ἰουδαῖοι, ἐξάψεις ἐποιήσαντο, πρὸς χάριν τοῦ Πτολεμαίου, νομίσαντες τεθνᾶναι τὸν Ἀντίοχον, ἑαυτοὺς ὡπλισμένους. Ὁ δὲ Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανὴς συναξας πλῆθος, ἐπεξῆλθε τῷ Πτολεμαίῳ, καὶ ἐφόνευσεν αὐτὸν, κόψας καὶ τὰ πλήθη αὐτοῦ. Καὶ γνοὺς ὡς ἐποίησαν τῶν Ἰουδαίων τῶν Ἱεροσολύμων τὸ, τί πέπονθεν κατ' αὐτοῦ, ὡς συχαρέντες τῇ αὐτοῦ ἥττῃ, ὡπλίσατο κατὰ τῶν Ἱεροσολύμων· καὶ πο-

Idem Antiochus Epiphanes infensus fuit Ptolomæo, Ægyptiorum regi; eo quod à Judæis, regno suo subjectis, tributa exigeret. Grassante enim per Palæstinam fame maxima, Judæi ex Ægypto frumentum emere coacti sunt. Antiochiam itaque profecti, Antiochum regem exoratum habuerunt, uti Ptolomæum, Ægypti regem, per literas hortaretur, uti vectigalia à Judæis non exigeret, qui non nisi in victum necessarium frumenta Ægypto exportabant. Ptolomæus autem, acceptis Antiochi literis, tributa à Judæis eo strictius exigebat. Itaque adversus eum arma movit Antiochus: prælioque commisso, ingens ex Antiochi partibus cecidit multitudo; rex autem ipse fuga in fines suos evasit. Judæi interim Hierosolymitani his auditis, Antiochum in prælio cecidisse rati, Ptolomæo sese dederunt; pyrasque, illi congratulantes, accenderunt. Antiochus autem Epiphanes, collecto iterum exercitu, Ptolomæum adoritur; eoque occiso, copias ejus profligavit. Audito vero, quid contra se fecissent Judæi Hierosolymitani, cladem à Ptolomæo illatam gratulantes, in Hierosolymas arma movit, easque obsidione cinxit;

1. καὶ φυγὼν ἀπῆλθεν ἐπὶ τὸ λιμιτὸν] Hæc aliter omnino narrantur, 1. Maccab. 1.

captas

captas deinde vaſtavit, Judæis internecioni datis omnibus. Eleazarum autem Pontificem Maximum, & Maccabæos, Antiochiam abductos, morte multavit. Sacerdotium etiam Judæorum ſubvertit, Templumque Salomonis Jovi Olympio, & Minervæ, dicavit. Sed & Dei domum porcinis carnibus conſpurcavit; Judæis etiam interdicta religione patria, Græcorum ritus, per tres annos, eos obſervare coegit.

Mortuus deinde eſt Antiochus; poſt quem regnavit filius ejus, Antiochus Glaucus, Hierax vocatus, annis II.

Hunc excepit Demetrianus, Seleuci F. qui regnavit, annos VIII. Judæus vero quidam, nomine Judas, Antiochiam veniens, à Demetriano precibus ſuis obtinuit, ut templum ſibi iterum, & Maccabæorum concederentur reliquiæ; quas Judas in Antiochia magna ſepelivit, in loco qui dicitur, Cerateum: ubi etiam erat ſynagoga Judæorum. Hos enim prope ab urbe, è regione

λιορκήσας αὐτὴν ἐπολέμησε, καὶ παρέλαβεν αὐτὴν, καὶ κατέσφαξε πάντας· τὸν δὲ Ελεάζαρ τὸν ἀρχιερέα τῶν Ιουδαίων, [1] καὶ τοὺς Μακκαβεῖς, ἐν Ανπιοχείᾳ ἀγαγὼν, κολάσας ἐφόνευσε. Καὶ καθεῖλε τὴν ἀρχιερωσύνην τῶν Ιουδαίας, καὶ τὸ ἱερὸν, [2] Σολομῶντος ὄντα, τῶν Ιουδαίων, ἐποίησε [3] Διὸς Ολύμπου, καὶ Αθηνᾶς, μιάνας τὸν οἶκον χοιρείοις κρέασι· καὶ ἐκώλυσε τοὺς Ιουδαίους τὰ πατρῶα θρησκείας, καὶ ἐλληνίζειν αὐτοὺς ἐβιάζετο, ὅπερ ἔστι τρία.

Καὶ τελευτᾷ ὁ αὐτὸς Ανπίοχος, καὶ ἐβασίλευσεν ὁ αὐτοῦ υἱὸς, [4] Ανπίοχος ὁ Γλαυκὸς, ὁ λεγόμενος Ιέραξ, ἔτη δύο.

Καὶ μετ' αὐτὸν ἐβασίλευσεν [5] ὁ Δεμητριανὸς, ὁ Σελεύκου, [6] ἔτη η'. καὶ ἐλθὼν ἐν Ανπιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ Ιούδας τις ὀνόματι, Ιουδαῖος τῷ ἔθνει, ἐνυσώπησε Δημητριανὸν τὸν βασιλέα, παρακαλέσας αὐτὸν, καὶ παρέσχεν αὐτῷ τὸ ἱερὸν, καὶ τὰ λείψανα τῶν Μακκαβαίων· καὶ ἔθαψαν αὐτὰ ἐν Ανπιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ, ἐν τῷ λεγομένῳ Κερατέῳ· ἦν γὰρ συναγωγὴ ἐκεῖ τῶν Ιουδαίων· πρὸ μικροῦ γὰρ τῆς

---

1. καὶ τοὺς Μακκαβεῖς] Ita etiam Cedrenus; ἐφ' ᾧ καὶ οἱ Μακκαβαῖοι ἐμαρτύρησαν. Maccabæus licet uni Judæ, Mattathiæ F. cognomen fuerit, auctores tamen promiſcue quibuſlibet ex Judæis, pro religione Patria dira paſſis, idem tribuere viſi ſunt: uti annotavit doctiſſim. Joſ. Scaliger, in Euſeb. Quos autem hîc Maccabæos vocat auctor noſter, Eleazarus, ſeptemque illi fratres qui una cum matre ſua eodem die neci dati ſunt, fuiſſe videntur. Vid. 2. Maccab. c. 6, & 7.

2. Σολομῶντος ὄντα] Scr. ὄν.

3. Διὸς Ολύμπου] Scr. Ολυμπίου.

4. Ανπίοχος ὁ Γλαυκὸς] Hic Antiochus Eupator, aliis autoribus omnibus dictus eſt..

5. ὁ Δημητριανὸς ὁ Σελεύκου] Demetrium alii vocant.

6. ἔτη η'.] Annos XII. huic aſſignant Euſeb. Et ἰσρηλῶν συναγ. Scaliger.

πόλεως

πόλεως Ανπιοχείας ἐπμωρήσατο αὐτὸς Ανλίοχος, ἐν τῷ ἀεὶ χλαίοντι ὄρει, καπέναντι τῦ Καισίυ Διός. Τὸν δὲ ναὸν ἀγνεύσας ὁ Ιύδας, καὶ τὴν Ιερυσαλὴμ κλίσας, τὸ πάσχα ἐτέλεσε τῷ Θεῷ· Αὕτη δ' ἦν τῆς Ιερυσαλὴμ ἡ ἅλωσις, καθὼς Εὐσέβιος ὁ Παμφίλυ ἐχρονογράφησε.

Μετὰ δ' Δημήτριανὸν, ἐβασίλευσε [1] Ανπίοχος, ὁ ἔκγονος τῦ Γρύπυ, υἱὸς Λαοδίκης, θυγατρὸς Αριαράθυ, βασιλέως Καππαδόκων, ἔτη ιά. Καὶ ἔπαθε τότε ὑπὸ Θεομηνίας Αντιόχεια ἡ μεγάλη, τῷ ὀγδόῳ ἔτει τ βασιλείας αὐτῦ, δὶ τ αὐτῆς Μακεδόνων, μ τὸ ἐξαρχῆς τεθῆναι θεμέλιον τείχυς ὑπὸ Σελεύκυ τῦ Νικάτορος, [2] μ ἄλλα ἔτη ρνϐ', ὥραν ἡμερινὴν ι', μηνὶ Περιτίῳ, τῷ ιϐ Φεβρυαρίῳ, κά. Καὶ ἀνενεώθη πᾶσα, [καθὼς Δόμνος ὁ χρονογράφος συνεγράψατο· μ δὲ τὸ πληρωθῆναι τὰ τείχη, καὶ τ πόλιν πᾶσαν, μ ρκϐ' ἔτη ἔπαθε·] καὶ βελτίω ἐγένετο.

Μετὰ δὲ Ανλίοχον, ἔκγονον τῦ Γρύπυ, ἐβασίλευσεν [3] Ανλίοχος ὁ Εὐεργέτης· ὅστις ἐπυρανήθη ὑπὸ Παρθων, καὶ ἐπεστράτευσε κατ' αὐτῆς μεγάλως. Καὶ μ τὸ πολλὺς ἀπολέσθαι Παρθυς,

Jovis Caſſii, neci dederat Antiochus, in Monte ſemper lachrymanti. Judas autem repurgato Templo, urbeque inſtaurata, Paſcham Deo celebravit. Erat hæc ſecunda Judæorum captivitas: uti in Chronicis tradidit Euſebius Pamphili.

Demetriano ſucceſſit in regno Antiochus, Grypi nepos, filius Laodices, Ariarathi Cappadocum regis filiæ; Et regnavit annos XI. Anno autem octavo imperii ejus Macedonici, terræ motum paſſa eſt Antiochia Magna. Accidit hoc ad horam X diei XXI menſis *Perittii*, ſive Februarii; anno poſt jacta à Seleuco Nicatore prima mœniorum fundamenta CLII, poſt mœnia autem abſoluta, ipſamque urbem totam, annis CXXII. Tum vero de integro reſtituta eſt, tota in melius redacta: ſicuti Domnus Chronographus ſcriptum reliquit.

Antiocho Grypi ſucceſſit in regno Antiochus Evergetes. Hic in Parthos rebellantes arma movit: cumque Parthorum plurimi in bello cecidiſſent; in gratiam de-

1. Αντίοχος ὁ ἔκγονος τῦ Γρύπυ] Hic Euſebio, Αλέξανδρος· ἰσοδιῶν συναγωγῆς auctori, Αλέξανδρος, ὁ τῦ Βαλᾶ, dictus eſt.

2. μ ἄλλα ἔτη ρνϐ'.] ἄλλα, omnino redundat: cæterum locus iſte totus mendoſus eſſe videtur. A primo Seleuci regis anno, ad hujus annum octavum, Euſebius CLXIX. annos enumerat.

3. Ανλίοχος ὁ Εὐεργέτης] His Demetrius, Euſebio, & ἰσοδιῶν συναγ. dictus eſt: à quibus maxime diſſona ſunt, quæ hic profert Auctor noſter. Quiſnam vero ſit Antiochus iſte Dionicus, ſive Dionicis F. quem proxime producit auctor, fateor me neſcire.

inde cum eis rediens, filiam Arſacis Parthi, adverſarii ſui, nomine Brittanen, Antiocho Cyziceno in uxorem accepit: atque hic belli finis fuit.

Poſt Antiochum vero Evergetem, regnarunt ex genere ejus reges alii IX, uſque ad Antiochum Dionicum Leproſum, Cleopatræ & Antiochidis patrem.

Temporibus autem eorum, qui Antiochum Dionicum anteceſſerunt, Romanos invaſit Epiri rex Pyrrhus; oraculo fretus, futurum eſſe, ut à muliere periret. Congreſſus itaque cum eo Curius, Conſul Romanus, bello ſuperior evaſit: Pyrrhus autem in fugam verſus, urbem quandam venit, ædificia extra muros habentem: ubi mulier quædam, tegula in caput ejus vibrata, illum occidit.

Poſtea temporibus Conſul Romanus fuit Magnus; qui & Paulus Macedonicus. Perſem hic, Macedoniæ regem, bello interfecit; Macedoniamque ipſam Romano ſubjugavit Imperio. Hujus meminit in Hiſtoria ſua Catilinaria Salu-

εἰς φιλίαν ἦλθον· καὶ ἔλαβε γυναῖκα Ἀντιόχῳ, τῷ υἱῷ αὐτοῦ, τῷ λεγομένῳ Κυζικηνῷ, τὴν θυγατέρα Ἀρσάκους τοῦ Πάρθου, τὸν τυραννήσαντος αὐτὸν, ὀνόματι Βριπάνην· καὶ ἐπαύσατο ὁ πόλεμος.

Μετὰ δὲ Ἀντίοχον τὸν Εὐεργέτην, ἐβασίλευσε [1]ἐκ τοῦ γένους αὐτοῦ ἄλλοι θ' βασιλεῖς, ἕως τῆς βασιλείας Ἀντιόχου τοῦ Διονύσου, τοῦ λεπροῦ, τοῦ πατρὸς Κλεοπάτρας, καὶ Ἀντιοχίδος.

Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τῆς βασιλείας τοῦ πρὸ Ἀντιόχου τοῦ Διονύσου, τοῦ προειρημένου, ἐπυράννησε Ῥωμαίους ὁ βασιλεύς, ἤτοι τοπάρχης Πύῤῥου, ὁ Ἠπειρώτης, λαβὼν χρησμὸν, ὅτι ὑπὸ γυναικὸς ἀποθνήσκει. Καὶ συμβαλλων αὐτῷ πόλεμον ὁ Κύριος, ὕπατος Ῥωμαίων, ἐνίκησεν αὐτόν· καὶ [2]φυγὼν ὁ Πύῤῥος, ἦλθε πλησίον πόλεως, ἐχούσης ἔξω τειχῶν οἰκήματα· καὶ ῥίψασα γυνὴ κεραμίδα κατὰ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ, ἐφόνευσεν αὐτόν.

Μετὰ ταῦτα δὲ ἐγένετο ὕπατος μάγνος, [3] ὁ καὶ Παῦλος, ὁ Μακεδών· [4] ὅστις ἐφόνευσεν ἐν πολέμῳ τὸν βασιλέα τῆς Μακεδονίας, ὀνόματι Πέρσην, καὶ ἐχειρώσατο τὴν Μακεδονίαν χώραν ἐποίησεν αὐτὴν ὑπὸ Ῥωμαίους. [5] Περὶ δὲ Σαλούστιος μέμνη-

1. ἐκ τῆς γένους αὐτῶν] forte αὐτοῦ.

2. φυγὼν ὁ Πύῤῥος, ἦλθε πλησίον πόλεως &c.] In his diſcrepat auctor à recepta Pyrrhi hiſtoria: non enim in Italia, belloque à Curio in Pyrrhum facto; ſed apud Argos Græciæ hoc accidiſſe teſtantur Juſtinus, & Plutarchus: quos vide.

3. ὁ καὶ Παῦλος, ὁ Μακεδών] Hic, Paulus Æmilius eſt, qui à Macedonibus, Perſeque rege eorum ſuperatis, Macedonicus dictus eſt. Μακεδών autem hîc habet auctor, pro Μακεδονικός· quo ſenſu ſæpe uſurpari aſſerit Stephanus de urb. in Μακεδονία.

4. ὅστις ἐφόνευσεν ἐν πολέμῳ &c.] Imo Captivum abduxit, Triumphumque celeberrimum de eo egit: uti ſcribunt Hiſtorici Romani omnes.

5. περὶ δὲ Σαλούστιος μέμνηται] Nominat quidem, in C. Cæſaris oratione; nec aliquid amplius.

ται, εἰς τὴν Καπελλιναείαν ἐκδέσιν, μνημονεύων καὶ δημηγορίας τοῦ Καίσαρος. Καὶ μετὰ ταῦτα βασιλεύει τῆς ἰδίας χώρας [1] Περσεὺς ὁ Ηπειρώτης, ὁ ναυμάχος, καὶ τοπάρχης Θετταλίας· ὃν τινα Περσέα ὠνόμασε τῇ ἰδίᾳ ἐκδέσει Εὔτροπος, ὁ συγγραφεὺς Ρωμαίων, ἐν τῇ μεταφράσει αὐτοῦ. Τοῦτον δὲ καὶ Παλαίφατος μέμνηται. Τὸν δὲ αὐτὸν Περσέα πολέμῳ ἀνεῖλε Λέκιος Παῦλος, ὕπατος Ρωμαίων.

Illis temporibus, bellum cum Romanis geſſit, per annos xx, Hannibal quidam, Afrorum Rex; quo tempore, Regibus dudum exactis, Romana Reſp. à Conſulibus adminiſtrata eſt. Hic potiorem Italiæ partem, bello ſubactam, vaſtavit; interfecto etiam Paulo illo, de quo ſuperius. Senatus itaque Romanus Conſulem deſignavit Scipionem illum ma-

Εν οἷς χρόνοις Αννιβάλ τις ὀνόματι, [2] ἐπὶξ τῶν Αφρων, ἐπυράννησε τῆς Ρώμης, ὅτε ἔτη εἴκοσιν, ἀβασίλευτον ὄσαν, διοικουμένης ὑπὸ τῶν ὑπάτων. Ος τῆς Ιταλίας πάσης τὸ πολὺ μέρος ἀπώλεσεν, ὑποτάξας πολέμοις, [3] καὶ σφάζει τὸν προειρημένον Παῦλον. Καὶ λοιπὸν προσεβάλλετο ἡ σύγκλητος Ρώμης ὕπατον δοκιμὸν ἐν πᾶσι, μάλιστα δὲ ἐν

1. Περσεὺς ὁ Ηπειρώτης, ὁ ναυμάχος,] Quiſnam tandem ſit hic Perſeus? Si Macedonicum illum ſupradictum vult, (qui quidem maximam Epiri, Theſſaliæque partem ſibi ſubjugaverat,) unde nunc revixit? ſupra enim à P. Æmilio occiſus traditur: aut quare hæc repetita ſunt? Neque enim Perſem alium ullum memorat Eutropius, quem citat Auctor noſter. Deinde cur Ναυμάχος diceretur, non ſatis video: vocabulum enim hoc nullibi apud Scriptores, quod ſciam, occurrit. Perſem quidem claſſe ſua Romanos crebris detrimentis affeciſſe teſtatur Zonaras, Tom. 2. καὶ αὖθις ὁ Περσεὺς ἐφθείρησε, καὶ ἃ κατέσχεν ὁ Φίλιππος, ἀνεκτήσατο, καὶ τὰ ναυτικὰ συχνὰ τῶν Ρωμαίων ἐλύπει, &c. Perſei etiam navis Celeberrimæ meminit Eutropius, lib. 4. his verbis: *Romam* (Paulus) *cum ingenti pompa rediit, in nave Perſei, quæ inuſitatæ magnitudinis fuiſſe traditur, adeo ut* XVI. *ordines dicatur habuiſſe remorum.* His itaque adductus, pro ναυμάχος, ναυμαχος lego, aut forte, νηομάχος, vertoque, *Navalibus pugnis celebris.*

2. ἐπὶξ τῶν Αφρων] Afrorum Rex, ſive Dux: hoc nomine enim Barbaros Duces ſuos appellare ſolitos eſſe, ſupra monuimus.

3. καὶ σφάζει τὸν προειρημένον Παῦλον] Imo ſupradicti Pauli Æmilii Macedonici pater fuit Paulus ille, qui ab Hannibale occiſus eſt. Bellum enim Punicum ſecundum, quod Hannibale [illegible] cum Carthagine habuit Roma, bellum Macedonicum ſecundum, quo cecidit Perſes, L. circiter annos præceſſit.

gnum; virum certe in omnibus, maxime vero in bellis clarum. Scipio hic, interim dum in Italia moras trahebat Hannibal, magnis inſtructus copiis, in Africam, Hannibalis patriam, maturavit iter: ubi regionibus undique vaſtatis, Carthaginem ipſam, ubi regnabat Hannibal, incendio dedit: & abductis incolis omnibus, ipſum etiam Senatum Carthaginenſem captivum Romam abduxit.

De his autem certior factus Hannibal, Bithyniam profectus eſt, ad Antiochum, Nicomedis F. Aſiæ regem: à quo auxilium adverſus Romanos petiit. Fœdera autem amicitiæ cum Romanis habuerunt Macedones, inde ab Alexandri temporibus; eo quod exercitu Romano inſtructus fuiſſet Alexander, bello Darium aggreſſurus. Antiochus vero rex Aſiæ, copiis ſuis confiſus, adjungit ſe Hannibali: atque exercitu ex Bithynia educto, contra Romanos cum eo profectus eſt. Senatus autem Romanus, hoc audito, Conſulem deſignavit Scipionem ſe-

πολέμοις, τ λεγόμενον Σκιπίονα τ μέγαν. Οσις Σκιπίων, ἐν ᾧ ἦν ἀφανείσων ὁ Αννιβαὰλ ἐν τῇ Ιταλίᾳ, ἔλαβε πλῆθος στρατοῦ, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν χώραν τ Αννιβαὰλ, εἰς τὴν Αφρικὴν, καὶ ἀπώλεσεν αὐτὴν, 1 ἐμπρήσας τὴν πόλιν, ἔνθα ἦν ἔδρα ὁ Αννιβαὰλ, τὴν Καρθάγενα, καὶ αἰχμαλωτίσας αὐτὴν, καὶ λαβὼν τὰς αὐτοῦ πάντας, μ τ συγκλήτου αὐτοῦ, ᾐχμάλωτον εἰς τ Ρώμην.

Καὶ τοῦτο γνοὺς ὁ Αννιβαὰλ, ἀπῆλθεν εἰς τ Βιθυνίαν, πρὸς τὸν Αντίοχον, τ Νικομήδους, βασιλέα τ Ασίας· καὶ παρακαλεῖ αὐτὸν, συμμαχῆσαι αὐτῷ. 2 Εἶχον δ, ἀπὸ Αλεξάνδρου, τ Μακεδόνος, οἱ Μακεδόνες συνομοσίας μ τῆς Ρωμαίων φιλίας, ὅτι καὶ στράτον ἔδωκαν τῷ Αλεξάνδρῳ χ Δαρείου. Ο Αντίοχος, ὁ τῆς Ασίας βασιλεύς, πεισθεὶς τῷ Αννιβαὰλ, συνέμιξε, καὶ ἀπῆλθε μετ' αὐτοῦ χ Ρωμαίων, παραξέων τῷ ἰδίῳ στρατῷ, ἐκ τ Βιθυνίας ἐξορμήσας. Καὶ ἀκούσαντες οἱ Ρώμης συγκλητικοὶ τοῦτο, παρεβάλλοντο ὕπατον δυνατὸν, τ δεύτερον Σκιπίονα, 3 τ ἀδελφὸν τ

---

1. ἐμπρήσας τὴν πόλιν &c. καὶ αἰχμαλωτίσας αὐτὴν] Imo minus; obſidione enim eam cinxiſſe Scipionem, vix dici poteſt: *denique non jam à tertio lapide, ſed ipſas Carthaginis portas obſidione quatiebat*: inquit Florus, lib. 2.

2. εἶχον δὲ, ἀπὸ Αλεξάνδρου &c.] Eodem modo nugatur etiam libri hujus 8. initio, de Alexandro verba faciens: Romanis ditiones eorum, ex Perſarum manibus extortas, reddente: quum Romani, non niſi longo poſt Alexandrum M. tempore, poſt Italiam ſero tandem totam ſubactam, in exteros arma movere cœperint.

3. τ ἀδελφὸν τ πρώτου Σκιπίονος] Ut Scipio alter Africanus, ob Africam ſubactam, ita hic Aſiaticus, ab Aſiatico bello à ſe proſpere geſto, cognominatus eſt, ut teſtatur Eutropius: lib. 4. *Scipio Romam rediit, ingenti gloria triumphavit. Nomen & ipſe, ad imitationem fratris, Aſiatici accepit, quia Aſiam vicerat; ſicut frater ipſius propter Africam domitam Africanus appellabatur.*

πρώτου

ωρεφότε Σκιπίονος· καὶ ἔπεμψαν αὐτὸν κατ' αὐτῶν τοὺς δύο, Ἀντίοχον τὸν βασιλέως Ἀσίας, καὶ Ἀννίβαλα τὸν ῥήγα τῆς Ἀφρικῆς. Καὶ ἀπαντήσας αὐτοῖς συνέβαλε πόλεμον μέγαν μετ' αὐτῶν· καὶ σφαγέντων πολλῶν, [1] ἴδεν ὁ Ἀννίβαλα τὴν τοῦ Σκιπίονος δύναμιν, καὶ ὅτι τὰς ἐπάνω φέρει, ἔφυγε· καὶ [2] ἑαυτῷ ὠθαχρησάμενος, πιπίσας ἀπέθανε. καὶ ἑωρακὼς ὁ Ἀντίοχος τὸν Ἀννίβαλα φυγόντα, ἔδωκε νῶτα· καὶ κατεδίωξεν αὐτὸν ὁ Σκιπίων, ἕως τοῦ ὄρους τῆς Ἰσαυρίας, τοῦ λεγομένου Ταύρου· καὶ ἀνελθὼν ἐκεῖ ὁ Ἀντίοχος, ἔπεμψε πρὸς αὐτὸν πρεσβεῖς, παρακαλῶν αὐτὸν, ὡς μηδεμίαν ἔχθραν ἔχων κατὰ Ρωμαίων, ἀλλ' ὑπὲρ ἄλλης πολεμῶν. Καὶ ἐδέξατο αὐτὸν ὁ Σκιπίων, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν φίλον Ρωμαίοις, κατὰ γνώμην τῆς συγκλήτου Ρώμης, πρὸς τὸ παρέχειν αὐτὸν κατ' ἔτος Ρωμαίοις [3] χρυσοῦ τάλαντα τέσσαρα, καὶ ἀργυροῦ, καὶ

cundum, Scipionis prioris fratrem, virum ſtrenuum: qui miſſus à Senatu contra duos illos, Antiochum Aſiæ, & Hannibalem Africæ reges, obviam eis proceſſit: prælioque utrinque acriter commiſſo, plurimi ceciderunt. Videns autem Hannibal, quantæ eſſent Scipionis vires, & quod ubique ſuperior evaſiſſet, in fugam vertitur; & veneno hauſto, mortem ſibi conſciſcit. Antiochus autem ubi Hannibalem fugientem vidit, & ipſe terga dedit: quem Scipio inſecutus eſt Iſauriam uſque, ad montem Taurum. Quo cum veniſſet Antiochus, Scipionem per legatos exoratum habuit, uti in gratiam ſe reciperet: ut qui partes tantum alienas egiſſet; contra Romanos autem nihil hoſtile cogitaſſet. Accepit igitur eum Scipio, & ex Senatuſconſulto Romanis tributarium fecit; ea ſcilicet conditione, ut quotannis, quandiu vi-

---

1. ἴδεν ὁ Ἀννίβαλα] Scr. ἰδών.

2. ἑαυτῷ ὠθαχρησάμενος, πιπίσας ἀπέθανε] ἑαυτὸν ὠθαχρήσατο apud noſtrum, pro, *Manus ſibi inferre*, uſurpatur: ſupra ἀπεχρήσατο eodem ſenſu uſurpavit, in Oenone, Paridis uxore priore, mortem laqueo ſibi conſciſcente, ἑαυτῇ ἀπεχρήσατο ἀγχόνῃ. lib. 5. p. 77: deinde πιπίσας, ſubaudiend. φάρμακον: ita Eutrop. lib. 4. *& cum tradendus eſſet Romanis, venenum bibit &c.* quod à Pæanio, Eutropii Græco Metaphraſte, redditur, φάρμακον καύσας ἀπεθνήσκει. Appianus tamen, de Bel. Syr. Annibalem ait à Flaminio, legatione ob aliam cauſam fungente, apud Pruſiam, Bythiniæ regem, veneno ſublatum fuiſſe. πιπίσας vero, à πίπτω, quod aliquando dicitur, pro πίπτειν, uti tradit Heſychius: Πιπίσκειν καταμίμησιν (lego disjunctim, κατὰ μίμησιν) ἡ λέξις ποιητική τῶν ὀρνέων φωνῆς. Λέγεται δὲ τὸ ποτίζειν, ἢ πίπτειν.

3. χρυσοῦ τάλαντα τέσσαρα, καὶ ἀργυροῦ] Pacis conditiones, uti aſſerit Eutropius lib. 4. hæ fuerunt; *ut ex Europa & Aſia* (Antiochus) *recederet, atque intra Taurum ſe contineret; Hannibalem concitatorem belli dederet.* Livius tamen X. millia talentum Romanos ab Antiocho exegiſſe ſcribit: quem vide.

veret, auri talanta IV, argentique totidem, præter alia quædam, persolveret. Scipio autem convivium exhibens, Antiochum vocavit: cui etiam, tanquam Regi superiorem locum concessit. Sic honoribus auctus Scipio, Romam reversus est: uti hæc sapientissimus Florus, ex Livii monumentis, memoriæ prodidit.

Decimo quinto autem anno Antiochi Dionici, Leprosi, Syriæ regis, (de quo superius diximus;) Tigranes, quidam, Armeniæ rex, Antiocho eidem grave bellum intulit: & bello superior factus Tigranes, Armeniæ rex, Antiochiam magnam cepit, regnumque ejus, bona etiam quæ habuit omnia ei ademit; Antiocho ipso in regiones Persicas fugiente. Pompeius autem Magnus, Roma propter Cæsarem relicta, contra Cilices, Romani imperii hostes, cum exercitu veniens, profligatis illis, in Tigranem, Armeniorum regem, arma movit: quo devicto, Armeniam cepit; Ciliciam quoque, Syriamque: & dissolutis eorum regnis, Antiochenos vindicavit. Antiochiam vero ingressus, illam Romano subjecit imperio. Multa etiam eis indulsit; reparato etiam,

ἄλλα πνὰ, ἄχρι τῆς αὐτῆ ζωῆς. Καὶ ποιήσας ἄριστον ὁ Σκηπίων, ἐκάλεσεν αὐτὸν, καὶ παρέχεν αὐτῷ τ πρῶτον τόπον, τιμήσας αὐτὸν, ὡς βασιλέα. Καὶ μ᾽ δόξης ἀνῆλθεν ὁ Σκηπίων ἐν τῇ Ρώμῃ, καθὼς ὁ σοφώτ@ φλῶρος ὑπεμνημάτισεν ἐκ τῆ Λιβίε συγγραμμάτων.

Τῷ δὲ πεντεκαιδεκάτῳ ἔτ τῆ προφημένε Ἀντόχε τ Διονίκε, βασιλέως τ Συείας, τ λεπρῆ, Τιγράνης τ@, βασιλεὺς Ἀρμενίων, ἐλθὼν ἐπολέμησε τῷ αὐτῷ Ἀντιόχῳ, πόλεμον μέγαν. Καὶ νικήσ τ αὐτὸν Ἀντίοχον ὁ Τιγράνης, βασιλεὺς Ἀρμενίων, παρέλαβε τ Ἀντόχειαν τ μεγάλην, κ τ βασιλείαν αὐτῆ· ἀφελόμεν@ πάντα παρ᾽ αὐτῆ ἃ εἶχε, [1] φυγότος τ αὐτῆ Ἀντόχε βασιλέως ὀπὶ τὰ Περσικὰ μέρη τ αὐτὸν Τιγράνην. Κατελθόντος δὲ ὑπὸ τ Ρώμης Πομπήε, τῆ κ Μάγνε, [2] διὰ τ Καίσαρα, κ ἐλθόντος κ᾽ Κιλίκων, τυραννησάντων τ αὐτὸν Πομπήϊον, κ νικήσαντος αὐτῆ τὲς Κίλικας, ἐπολέμησε κ τῷ Τιγράνῃ, βασιλεῖ τῆ Ἀρμενίων· κ νικήσας αὐτὸν, παρέλαβε κ τ Ἀρμενίαν, κ τ Κιλικίαν, κ τ Συείαν· λύσας κ τὰς τοπαρχίας αὐτάς. κ ἐξεδίκησε τὲς Ἀντοχεῖς, καὶ εἰσῆλθεν ἐν τῇ αὐτῇ Ἀν-

1. φυγόν@ ᾧ αὐτῆ Ἀντιόχε] Scr. φυγόν@.

2. διὰ τ Καίσαρα] Imo Tigranes à Ptolomæo in deditionem acceptus, longe ante Pompeii & Cæsaris discordiam. Verum infinitum esset Auctoris Rerum Romanarum imperitiam ubique notare.

ποχέων

ποχέων πόλῃ, ποιήσας αὐτὴν ἴσον Ρωμαίοις· [1] χαρισάμενος αὐτοῖς πολλὰ, καὶ κλίσας τὸ βουλευτήριον, [2] πεσόντα γὰρ ἦν· ἐτίμησε δὲ αὐτοὺς, ὡς ἐκ γένους Αθηναίους ὄντας.

quod collapsum fuerat, foro judicii publico. Magno autem honore eos prosecutus est, eo quod ortum suum ab Atheniensibus ducebant.

Βύβλος δέ τις, στρατηγὸς δυνατὸς, (ὃς καὶ ἐν τῇ παραλίᾳ Φοινίκης πύργε κώμην, καὶ ἐποίησε πόλιν, τειχίσας αὐτὴν· ἣν ἐκάλεσε Βύβλον, εἰς ὄνομα αὑτοῦ·) [4] ἅτινα γὰρ τὰ ἀγάλματα τῆς Αθήνης, τὰ παρὰ Σελεύκου γενόμενον, [5] φοβερὰ ὄντα, καὶ τὸ ἄγαλμα τοῦ Κεραυνίου Διὸς, ὃ ἱδρύσατο αὐτοῦ Σελεύκου γενόμενον, καὶ αὐτὸ φοβερὸν, αἰτησάμενος χάριν τοῦ Ἀντιοχείς, ἔπεμψε, καὶ ἐν Ρώμῃ ἔπεμψεν, εἰς τὸ Καπετώλιον, ὡς μεγάλης ὄντα θέας, καὶ ὡς ἴσοτα γένητα Ρωμαίοις· (ἅπινα ἀγάλματα ἕως τῦ νῦν εἰσὶ·) καὶ ὑπογράφει· Δῆμος Ἀντιοχείας τῆ μεγάλης ἐτίμησε Ρωμαίους, ἀγάλματα εὐχαριστῶν.

Byblus autem quidam, dux in bello strenuus, (qui in maritimum Phœniciæ vicum incidens, mœnibus eum cinctum, urbem fecit, & à nomine suo Byblum appellavit:) hic inquam, statuas illas mirandas, quas olim Seleucus Jovi Ceraunio, & Minervæ posuerat, ab Antiochenis impetratas, Romam transmisit, ibi in Capitolio collocandas: ut quæ spectatu admirandæ essent, Romanarumque Victoriarum Monumenta. Statuæ autem istæ usque adhuc Romæ visuntur, hunc in modum à Byblo inscriptæ. *Romanis gratificans, statuis hisce eos donavit populus Antiochenus.*

Ἀντίοχος δὲ, ὁ Διονύσιος, βασιλεὺς, ἀκούσας τὸν Τιγράνην, Ἀρμενίων βασιλέως, ἀπώλεσαν, καὶ τὸν τῦ Πομπηίε Μάγνε κατ' αὐτοῦ

Antiochus vero Dionicus, ubi inaudisset Tigranem, Armeniorum regem, à Pompeio magno profligatum fuisse,

---

1. χαρισάμενος αὐτοῖς πολλὰ] Eutropius lib. 6. de Pompeio M. *Et cum venisset in Syriam, Seleuciam vicinam Antiochiæ civitatem libertate donavit, quod regem Tigranem non recepisset. Antiochensibus obsides reddidit: aliquantum agrorum Daphnensibus dedit, quo locus ibi spatiosior fieret: delectatus amœnitate loci, & aquarum abundantia.*

2. πεσόντα γὰρ ἦν] Puto Auctorem scripsisse, πεσόντα· itaque repono, πεσὸν, *lapsum*: ὄντα enim, pro ὃν frequentissime hic occurrit.

3. ἐκάλεσε Βύβλον, εἰς ὄνομα αὑτοῦ] Byblum, antiquissimam Phœniciæ urbem, à Saturno conditam fuisse, testatur Stephanus de urb. Βύβλος. πόλις Φοινίκης ἀρχαιοτάτη πασῶν, Κρόνε κτίσμα; Byblumque dictam, vel à Bybli, Mileti cretensis Filia; aut, ὅτι ἐν πάσης ἀρχαίας βίβλε φυλακὴν ἀσινέα ἐν ταύτῃ γενέσθαι, *ob libros omnes antiquos ibidem tutissime servatos*: aut denique, *quod Isis, Osirim deflens, Diadema suum ibi deposuerit*; τοῦτο δὲ ἦν βιβλίον: *hoc autem Biblion erat, à Byblo Ægypti* &c.

4. ἅτινα γὰρ] Scr. ἅτε.

5. φοβερὰ ὄντα] Scr. ὄν.

Pom-

Pompeium adit; & procidens ei ad pedes, rogavit, uti regnum ſibi ſuum redderet. Annuit votis ejus Pompeius: & conceſſo ei iterum Syriæ regno, Ciliciam etiam, ſuaque omnia ei reſtituit. Menſis igitur Junii die XIX, diſcedente ab Antiochia in Ægyptum Pompeio, rurſus regnavit Antiochus Dionicus Macedo.

Hiſce temporibus floruerunt Cicero, & Saluſtius, ſapientiſſimi Romanorum Poetæ.

Moriturus autem Antiochus Dionicus imperium, facultateſque ſuas omnes, Romanis legavit. Eo itaque demortuo, Romano imperio ceſſit An-

νίκλω, ἐλθὼν πρὸς τὸ Πομπήϊον, προσέπεσεν αὐτῷ, αἰτήσας αὐτὸν ἀναδῶναι αὐτῷ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ. Ὅθεν [1] Πομπήϊος παρακληθεὶς, ἀνέδωκεν αὐτῷ πάλιν τὴν βασιλείαν τῆς Συρίας, καὶ τὴν Κιλικίαν, καὶ πάντα ὅσα κατεῖχε πρόλω ὁ αὐτὸς Αντίοχος. Καὶ τῇ ιθ' τοῦ Δεσίου μηνὸς ἐξῆλθεν ὁδὸν τὴν Αἴγυπτον ἀπὸ Αντιοχείας ὁ Πομπήϊος· καὶ ἐβασίλευσε πάλιν ὁ αὐτὸς Ανλίοχος, ὁ Μακεδών, ὁ Διονίκιος.

Ἐν τοῖς αὐτοῖς δὲ χρόνοις ἦν ὁ Κικέρων, καὶ ὁ Σαλλούστιος, [2] οἱ σοφώταλοι Ρωμαίων ποιηταί.

Ο δὲ βασιλεὺς Ανλίοχος ὁ Διονίκιος, μέλλων τελευτᾶν, κατέλιπε πάντα τὰ ὑπ' αὐτὸν Ρωμαίοις, [3] μὴ τῆς ὑπαρχόντων αὐτῆς. Μετὰ δὲ τὴν

---

1. Πομπήϊος παρακληθεὶς ἀνέδωκεν αὐτῷ] Imo Antiochus, licet rogandi habuit audaciam, repulſam tamen tulit: ἐτόλμησε μὲν γὰρ Αντίοχος ἀπαιτῆσαι αὐτὰς, ἀλλ' ἀπέλαβε δέ. Xiphilin. Epit. Dion. vide & Appian. Alexandr. in Syriacis.

2. οἱ σοφώτατοι Ρωμαίων ποιηταὶ] Jo. Gregorius, *Scriptores*, vertit; hoc ſcilicet Auctori indulgens: ego tamen vocabuli interpretationem genuinam retinere malui, nec enim tanti eſt, ut, in hoc Auctoris famæ conſulatur, in aliis majoris momenti tam graviter peccantis. Saluſtium autem Poetam, nemo unquam dixerit: de Cicerone vero hoc ei concedi fortaſſe poterit: Poetam enim eum fuiſſe, licet vix laurea dignum, teſtem habemus Juvenalem, Sat. 10. ubi hunc ejus verſiculum citat.

O fortunatam natam me Conſule Romam.

Deinde addens:

Antoni gladios potuit contemnere, ſi ſic Omnia dixiſſet. Ridenda poemata malo, &c.

Certe Ciceronem Poeticæ operam, juniorem, impendiſſe, negari non poteſt; ſed & etiam carmina ſcripſit: ex quibus Limonem, poema ejus ſic dictum, citat Donatus, Pontium Glaucam aliud ita appellatum, Plutarchus; ipſe etiam, de ſuis temporibus tres libros carmine ſe ſcripſiſſe teſtatur. Sed & multa ex Græco tranſtulit; ut Arati Phœnomena: cujus etiam nunc pars extat, aliaque præterea. Attamen Poetæ nomine an dignus cenſendus ſit, dubitari poteſt. Tacitus enim *Carmina Ciceronis forum redolere, potius quam Caſtaliam*, aſſerit, Caſſii etiam Severi apud Senecam poeſeos Ciceronianæ cenſura hæc eſt, *Virgilium illa felicitas ingenii, oratione ſoluta, reliquit: Ciceronem eloquentia ſua in carminibus deſtituit.* Vide Gregor. Gyraldum. de Poetar. hiſtor. dialog.

3. μὴ τῶν ὑπαρχόντων αὐτῶν] Scr. αὐτῆς. atque hic ignoti hujus Antiochi finis eſto.

τελευτῶν

πελευτιῶ Ἀντίοχος τ βασιλέως, γέγονεν ἡ Ἀντίοχεια ἡ μεγάλη ὑπὸ Ρωμαίους, καὶ πᾶσα ἡ χώρα τ Συρείας, καὶ Κιλικίας, καὶ ὅσα κατεῖχον οἱ Μακεδόνες. Ἐβασίλευσε δὲ Ἀντιοχείας τ μεγάλης, ἥπι τ Συρίας, καὶ Κιλικίας, καὶ ἄλλων χώρων οἱ Μακεδόνες, ἀπὸ Σελεύκου τ Νικάτορος, ἕως ἧς ἐδόθη Ρωμαίοις ἡ βασιλεία, [1] ἔτη σξγ'.

tiochia magna, omnisque Syria, & Cilicia; insuper etiam quodcunque Macedones possederunt. Macedones itaque Antiochiæ magnæ regnarunt, Syriam, Ciliciam, aliasque regiones sibi subjectas tenentes, à Seleuco Nicatore, usque ad hoc tempus, quo Romanis traditum est imperium, per annos CCLXIII.

---

1. ἔτη σξγ'.] Syriæ regnum Macedonicum CCL. tantum annos durasse, atque post Philippum, Antiochi Dionysii fratrem, defeciſſe, testes habemus Eusebium, & ἱστορίων συναγωγῆς Auctorem.

LIBER NONUS.

De Temporibus Conſulum Romanorum.

ΛΟΓΟΣ ΕΝΝΑΤΟΣ.

Χρόνων Ὑπάτων Ρώμης.

RESpublica Romana à Conſulibus primum adminiſtrata fuit, per annos CCCCLXIV, uſque ad Julium Cæſarem Dictatorem. Hic natus non erat, ſed, matre menſe nono mortua, diſſectaque, ex utero ejus exertus eſt: unde Cæſar dictus, quod Romanis, *Diſſectio*, ſonat. Adultus tandem, virque

ΤΑ ἓν Ρωμαίων πρά-γματα πρόλιν διῳ-κεῖτο ὑπὸ τῶν ὑπά-των, [1] ἐπὶ ἔτη υξδ', ἕως Καίσαρος Ιουλίου τοῦ Δικτάτο-ρος· ὃς οὐκ ἐγενήθη, ἀλλὰ τῆς αὐτοῦ μητρὸς τελευτησάσης τῷ ἐννάτῳ μηνὶ, ἀνέκειραν αὐτήν, καὶ ἐξέβα-λον αὐτὸν ζῶντα, [2] διὸ Καίσαρ ἐλέγετο· (Καίσαρ λέγεται Ρωμαϊστὶ, ἢ ἀνα-

1. ἐπὶ ἔτη υξδ'.] De Conſulatus duratione, à Regibus ſcilicet expulſis, ad C. J. Cæſarem Dictatorem, magna eſt inter auctores opinionum diverſitas. Chr. Alex. auctor annos enumerat tantum CCCXCIII. Euſebius, CCCCLXXIII. Excerptiones Chronologicæ ad Florum, an. DLXII. quod incidit in an. ab urb. Cond. DCCVI. vid. Scal. de Emend. Temp.

2. διὸ Καίσαρ ἐλέγετο.] Ita etiam Cedrenus, Chr. Alexandr. Glycas, & Conſtantinus Manaſſes, qui tamen etiam alias nominis rationes profert. Zonaras

vero

ἡ ἀνατομή.) Ἀναδραφεὶς δὲ, ὁ ἀνδρεῖος ζηλώμενος, προεβλήθη Τριμβυράτωρ, μετὰ Πομπηΐου Μάγνου, καὶ Κράσσου· ὑφ' οὗ γὰρ τῶν τριῶν τέτων ἐδιώκειτο τὰ Ῥωμαίων. Ὁ δὲ Καῖσαρ ὁ Δικτάτωρ, μετὰ τὸ φονευθῆναι τὸν Κράσσον, [1] παραληφθέντα ὑφ' Περσῶν πολέμῳ ἐν τοῖς Περσικοῖς μέρεσιν, ἔμεινε πολεμῶν μετὰ τὸ πλῆθος αὐτῦ ἐν τοῖς μέρεσι τῆς λύσεως. Καὶ προσδεχθεὶς τὸ ὑπατείας, ἤτοι τῆς Τριμβυρατορίας, χειροτονίαν πρὸ τῆς συγκλήτου Ῥώμης, καὶ Πομπηΐου Μάγνου, [3] τῦ αὐτῦ πενθερῦ, ὁ αὐτὸς Καῖσαρ Ἰούλιον προτρεψάμενος τὸς χειροτονηθέντας Ῥωμαίων πολεμίους, ἐπεστράτευσε μετὰ τῆς συγ-

ſtrenuus factus, cum Pompeio Magno, Craſſoque, Triumvir creatus eſt. Poſt Craſſum vero à Perſis captum, occiſumque, Cæſar Dictator, cum copiis ſuis, in regionibus Occidentalibus bellum proſecutus eſt: donec à Senatu, Pompeioque Magno, genero ſuo, Conſulatu, ſive Triumviratu exutus, ægre hoc ferens, in Romanos arma ſumpſit. Aſcitis itaque ſibi Romanorum hoſtibus, Senatui, Pompeioque Magno bellum intulit: Romaque occupata, Senato-

---

vero vulgatam hanc nominis hujus rationem falſam eſſe aſſerit, his verbis, Tom. 2. Ελεγετο δὲ Καῖσαρ, ὡς τινες οἴονται, οἷος δὴ πάλαι τῦ μητρὸς αὐτῦ ἐν τῷ πλέειν θανάσης, καὶ αὐτῦ δι' ἀνατομῆς προσαχθέντος εἰς φῶς· ἐκ ἀληθὲς δὲ τῦτό ἐστι. Deinde ad hoc confirmandum, Matrem eum, ad virilem uſque ætatem, habuiſſe affirmat: rectiſſime. Hujus rei teſtem habemus Suetonium, in J. Cæſares, cap. 26. *Eodem temporis ſpatio matrem primo, deinde filiam, nec multo poſt nepiem amiſit.* Sed & ante J. Cæſarem multi etiam alii fuerunt Cæſares: quorum catalogum nobis exhibet Jo. Glandorpius, in *Notitia familiæ Caii Julii Cæſaris* &c. J. Cæſar itaque Cæſareæ quidem dignitatis auctor fuit; nominis non item. Licet autem probabile ſatis ſit, primum Cæſarem ab iſtiuſmodi caſu nomen habuiſſe, noſtro tamen hoc competere non poſſe manifeſtum eſt. Vide Iſ. Cauſabon. in Sueton.

1. παραληφθέντα ὑπὸ Περσῶν] omnino ſcribendum Πάρθων: Craſſus enim bello Parthico interiit.

2. διαδεχθεὶς τὸ ὑπατείας, ἤτοι τὸ Τριμβ.] Hæc vertit Chr. Alex. Interpres; *Conſulatu, ſeu Triumviratu donatus*, male. Διαδέχομαι enim hîc paſſive, improprie licet, pro, διαδόχον ἔχων ponitur. Ita etiam infra frequentius, ut in Valentiniano Imp. Ἡ μὲν δὲ ἐβασίλευσεν, οὐδέως διεδέξατο τὸν αὐτὸν ἔπαρχον Σαλούστιον, &c. In Zenone etiam Imp. Ὁ δὲ βασιλεὺς Ζήνων πεισθεὶς, διεδέξατο αὐτὸν ἐκ τῆς ἀρχῆς ᾗ μαγίστρου, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν στρατηλάτην ἀναστολῆς. Atque huic interpretationi ſuffragatur Florus, lib. 4. *De ſucceſſione Cæſaris Senatus, id eſt, Pompeius, agitabat, nec ille abnuebat, ſi ratio ſui proximis comitiis haberetur. Conſulatus abſenti, quem decem tribuni plebis, favente Pompeio, nuper decreverant, tum, diſſimulante eodem, negabatur.* Veniret, & peteret more majorum: *ille contra flagitare decreta, ac, niſi* in fide permanerent, non ſe remittere exercitum. *Ergo ut in hoſtem decernitur.* Apud Chr. Alex. vero Τριμβιρατωρ ſcribitur, *Triumvir*; & Τριμβιρατορία, Triumviratus p. 438. Noſter infra etiam habet, Τριμβυρίκ.

3. ᾗ αὐτῦ πενθερῦ] reponendum γαμβρῦ: Pompeius enim J. Cæſaris filiam, Juliam, uxorem habuit. Sed & Cæſar etiam Pompeii filiam in matrimonium petierat. Vide Sueton. in Julio, cap. 27.

res omnes è medio ſuſtulit. Pompeius autem, cum Cæſari propulſando imparem ſe ſenſiſſet, relicta Italia, Regiones Orientales occupare in animo habuit. Dictator itaque Julius Cæſar, Romæ ipſius, totiuſque Occidentis imperio potitus; adverſus Pompeium arma movit: ipſumque in Ægypto comprehenſum, interfecit: uti de eo ſapientiſſimus Lucanus ſcriptum reliquit. Cæſar igitur iſte ſolitarium in Romanos exercuit imperium, ſummoque omnium cum timore, ſupremam rerum poteſtatem ſibi vindicavit. Macedones enim, qui Seleucum Nicatorem ſecuti ſunt, viribus diminuti, Babylonicæ regionis curam neglexerunt; regem ſibi eligendi copia Perſis inde conceſſa.

κλήτε Ρώμης, καὶ Πομπήϊε Μάγνε. Καὶ ἀναχωρήσαντος ἐν Ρώμῃ, παραλαμβάνει αὐτὸν [1] ἀνελὼν πάντας τὲς συγκλητικές. Ο δὲ Πομπήϊος ἐξελθὼν κατ' αὐτῦ, καὶ ἑωρακὼς ἑαυτὸν μὴ δυνάμενον πολεμῆσαι αὐτῷ, καταλιπὼν τὰ δυτικὰ μέρη, ὅπι τ' ἀνατολὴν ἐξώρμησε, βελόμενος διακρατῆσαι τὰ αὐτὰ μέρη. Ο δὲ Ἰέλιος Καίσαρ ὁ Δικτάτωρ κτὶ αὐθεντίαν ἐγκρατὴς γενόμενος τ Ρώμης, καὶ πάντων τῶν δυτικῶν μερῶν, ἐπεστάτευσε κτὶ Πομπήϊε Μάγνε· καὶ καταφθάσας αὐτὸν, [2] ἀνεῖλεν αὐτὸν εἰς τ' Αἴγυπτον χώραν, καθὼς περὶ αὐτῦ ὁ σοφώτατος Λεκανὸς συνεγράψατο. Οὗτος δὲν ὁ Καίσαρ πρῶτος, καὶ μόνος ἐκράτησε τῶν Ρωμαίων, μετὰ πολλῆ φόβε· καὶ πάντα ἐξεδίκησεν. Οἱ δὲ Μακεδόνες, οἱ μετὰ Σέλευκον τ Νικάτορα, [3] ἀνδρανεῖς ὄντες, περιερρύηκε τ Βαβυλωνίας χώρας, συγχωρήσαντες τοῖς Πέρσαις ποιεῖν ἑαυτοῖς βασιλέα.

Judæis ſimiliter, à Senatu Romano Tetrarchas, Rempublicam adminiſtrantes, accipere permiſerunt.

Ομοίως δὲ καὶ τοῖς Ιουδαίοις παρεχώρησε λαβεῖν ἀπὸ τῆς συγκλήτου Ρώμης [4] τετραρχίας βασιλείας.

Temporibus hiſce floruit Livius Hiſtoricus, qui res ge-

Εν τοῖς αὐτοῖς δὲν χρόνοις Λίβιος, ὁ σοφὸς Ρωμαίων ὑπῆρχεν

---

1. ἀνελὼν πάντας τὲς συγκλητικές] Imo, Senatoribus fuga elapſis, urbem potius vacuam invenit. Ita Florus, lib. 4. *Nec Pompeius ab Italia, quam Senatus ab urbe, fugatur prior, quam pene vacuam metu Cæſar ingreſſus, Conſulem ſe ipſe facit.*

2. ἀνεῖλεν αὐτὸν εἰς τὴν Αἴγυπτον] Pompeius à Cæſare devictus in Ægyptum fuga evaſit, auxilium à Ptolomæo rege petiturus; ubi à regis miniſtris Achilla, Pothino, aliiſque, occiſus eſt. Atque in hoc, cum hiſtoricis aliis omnibus, concordat etiam Lucanus, à noſtro citatus. Pharſal. lib. 8.

3. ἀνδρανεῖς ὄντες] Lego, ἀδρανεῖς.

4. τετραρχίας βασιλείας] Scr. τετράρχας.

Εν

ἱστορικὸς, ὃς ἐξέθετο πολλὰ περὶ Ρωμαίων.

Ο δὲ Καίσαρ Ιούλιος ὁ Δικτάτωρ, ὅ ὄζι, μοναρχὴς, μὴ ταῦτα τὴν πάντων ἐκράτησεν, ἐν ὑφηφανίᾳ, καὶ τυραννίδι, [1] ἐπὶ ἔτη ιη'. Οστις καὶ [2] τὸ Βισεξτον ἐφῆυρε, καὶ νόμους Ρωμαίοις ἔδωκε, καὶ μῆνας ἐπωνόμασε Ρωμαίοις· καὶ ὑπάτους ὃ αὐτὸς προεβάλετο καθ' ἕκαστον ἔτος, ὃς ἠβούλετο.

Εν δὲ τῷ αὐτῷ καιρῷ Βεργίλιος, ὁ σοφὸς Ρωμαίων ποιητὴς, συνεγράψατο τὴν τῆ Αἰνείου ἱστορίαν, καὶ τῆς Διδοῦς, τῆς ἐκ Φοινίκης καταγομένης, καὶ τῆ δόριον ἵππον καὶ τῆς Τροίης τῆ ἅλωσιν.

Καὶ εὐθέως ἐμηνύθη ἡ παρουσία Ιουλίου Καίσαρος Δικτάτορος, ὅ ὄζι, μοναρχου, τοῦ τυραννήσαντος, καὶ παραλαβόντος τὴν Ρώμην, καὶ φονεύσαντος τὴν σύγκλητον, καὶ χρηματίσαντος μοναρχου. Καὶ κατέφθασε τὸ πρόσταγμα ἐν Ανποχείᾳ τῇ πόλει, τῇ ις' τοῦ Αρτεμισίου, τῆ καὶ Μαΐου μηνὸς, [3] τῆς μετὰ ταῦτα ἐμπεμπτώσεως. καὶ

stas Romanorum pluribus conſcripſit.

Poſt hæc Julius Cæſar Dictator, ſive Monarcha, per annos XVIII imperium, ſummo cum faſtu, tenuit. Biſſexti hic Romanis auctor fuit: quibus etiam & Leges dedit, Menſiumque appellationes novas: Conſules etiam ipſe, pro libitu ſuo, quotannis deſignavit.

Hoc tempore Virgilius, ſapiens Romanorum Poeta, Æneæ, & Didonis Phœniciæ hiſtoriam, Equum item Ligneum, captamque Troiam, cecinit.

Romæ itaque à Julio Cæſare Dictatore captæ, Senatorumque è medio ſublatorum, imperiique ſibi arrepti fama ſtatim percrebuit: menſis autem Artemiſii, ſive Maii XII, Indictione, quæ deinceps prima vocabatur, Antiochiæ facta eſt ejuſdem Promulgatio. Die autem XX ejuſdem

---

1. ἐπὶ ἔτη ιη'.] Ita etiam Excerptorum Latinorum ex 1. lib. Chronolog. Euſebii &c. Auctor. *Quo tempore Romanorum primus Monarcha C. Jul. Cæſar. Regnavit autem annos* XVIII. Glycas XII. annos enumerat. J. Cæſar tamen V. imperii anno occiſus eſt.

2. τὸ Βισεξτον ἐφῆυρε] Suetonius in Jul. cap. 40. *Converſus hinc ad ordinandum Reip. ſtatum, faſtos correxit, &c. Annumque ad curſum ſolis accommodavit, ut* CCCLXV. *dierum eſſet, & intercalario menſe ſublato, unus dies quarto quoque anno intercalaretur.* Dies autem hic quarto quoque intercalandus, *Biſextus* dictus eſt, eo quod ad XXIV. Februarii, ſive ad VI. Kal. Martii, interponeretur; adeoque duplex eſſet Sextus Kalendas Martii, XXIV. ſcilicet, & XXV. Februarii.

3. τῆς μετὰ ταῦτα ἐμπεμπτώσεως] A primo Jul. Cæſaris anno, & Æra Antiochena, & Indictiones Antiochenæ, omnium antiquiſſimæ, initium ſuum habuerunt. Chr. Alex. Χρηματίζει καὶ τῆς μεγάλης Ανποχείας, ἐς πμλὼ αὐτῆς, ἔτος α', καὶ τετρᾶτον ἔτος τῆ ε'. καὶ δεκαετηρίδος τῶν Ινδίκτων, ἀπὸ τετάρτου ἔτους Γαΐου Ιουλίου Καίσαρος.

ejuſdem Menſis, Antiochiam urbem, quum Romanis ſubjecta eſſet, Julius Cæſar, miſſo Edicto ſuo, liberam eſſe juſſit. Verba autem Edicti ſic ſe habent. *In Antiochia Metropoli, ſacroſancta, inviolabili, libera, principe, Orientiſque Præſide, Julius Caius Cæſar, &c.* Maii autem XXXIII idem Julius Cæſar Dictator Antiochiam venit: ubi Baſilicam extruxit, quam à nomine ſuo Cæſarium, vocavit; è regione templi Martis, Macelli poſtea vocati, poſitam: æreamque ibi ſtatuam erexit, Fortunæ urbis Romæ. Condidit etiam ad Acropolim, quam vocant, in eminentiore Antiochiæ magnæ parte ſitam, Balneum publicum, in ejuſdem incolarum uſum; aqua, à fontibus Viæ Laodicenæ dictis, per aquæductum à ſe extructum, illuc perdu-

προετέθη ἐν Ανποχείᾳ ἡ ἐλευθερία αὐτῆς, ὅτε ἐχώρει ὑπὸ Ρωμαίους, τῇ εἰκάδι τοῦ Αρτεμισίου μηνὸς, πεμφθεῖσα παρὰ τοῦ αὐτοῦ Καίσαρος Ιουλίου. Τὸ δὲ ἄδικτον προετέθη, ἐφειέχον ὅτως. Εν Ανποχείᾳ τῇ μητροπόλει, ἱερᾷ καὶ ἀσύλῳ, καὶ αὐτονόμῳ, καὶ ἀρχούσῃ, καὶ προκαθημένῃ τῆς ἀνατολῆς, Ιούλιος Γάϊος Καίσαρ, καὶ τὰ λοιπά. [1] Καὶ εἰσῆλθεν ὁ αὐτὸς Ιούλιος Καίσαρ ὁ Δικτάτωρ ἐν Ανποχείᾳ, τῇ κγ' τοῦ Αρτεμισίου μηνὸς· καὶ ἔκλισε βασιλικὴν, ἣν ἐκάλεσε τὸ Καισάριον, κατέναντι τοῦ ἱεροῦ τοῦ Αρεως, τοῦ μεταξὺ Μακέλλου· στήσας ἐκεῖ στήλην χαλκῆν τῇ τύχῃ Ρώμης. Εκτισε δὲ ὡσαύτως καὶ ἄνω, εἰς τὴν καλουμένην ἀκρόπολιν, εἰς τὸ ὄρος τῆς αὐτῆς Ανποχείας τῆς μεγάλης, δημόσιον λουτρὸν τοῖς αὐτοῖς ἀκροπολίταις, ἐνείκων τὸ ὕδωρ, ἀπὸ τῶν λεγομένων ὑδάτων τῆς Λαοδικηνῆς ὁδοῦ,

---

Æra tamen Antiochena, Menſis Maii XII. Indictiones vero à primo Septembris die numerabantur. Chr. Alexand. Ἀπὸ πρώτου ἔτους τοῦ Γαΐου Ιουλίου Καίσαρος, καὶ τῶν προκαθημένων ὑπάτων, Λεπίδου καὶ Πλάγκου, ἤγουν ιδ'. καὶ αὐτῆς δὲ Αρτεμισίου μηνὸς, Ανποχεῖς τοὺς ἑαυτῶν χρόνους ἀριθμοῦσι· καὶ αἱ Ινδικτιοὶ χρηματίζειν ἤρξαντο, ἀπὸ πρώτης καὶ αὐτῆς δὲ Γορπιαίου μηνός. Cedrenus hæc, Biſſextique inventum, ad II. Auguſti Cæſ. annum refert; falſo: apud quem etiam ridiculum habes Indictionum nominis originem. καλεῖται δὲ Ινδικτιὼν, παυτὸν Ινακτιὼν, ἡ πρὸς τὸ Ακτιον νίκη. Auguſtus quidem Biſextum reformavit, non tamen invenit. vide Joſ. Scaligeri Canon Iſagog. lib. 3.

1. καὶ εἰσῆλθεν ὁ αὐτὸς Ιούλιος Καίσαρ ὁ Δικτάτωρ ἐν Ανποχείᾳ] Chr. Alex. legit: καὶ ἐκλήθη ὁ αὐτὸς Καίσαρ Ιούλιος Δικτάτωρ ἐν Ανποχείᾳ. Ex his tamen, quæ in noſtro ſequuntur, εἰσῆλθεν retinendum videtur, licet Cæſarem Ægyptum prius, poſt victoriam Pharſalicam, Syriam deinde, adverſus Pharnacem Mithridatis F. arma moventem petiiſſe conſtet. Sueton. in Jul. cap. 35. *Ab Alexandria in Syriam, & inde Pontum tranſiit, urgentibus de Pharnace nunciis.* Sed nec eum, hiſce difficultatibus poſitum, ædificationibus vacaſſe, probabile eſt. Verum, Auctori noſtro ſolenne eſt, neminem Antiochiam venientem, niſi aliquo extructo, inde dimittere.

διὰ

διὰ τ παρ' αὐτῦ κπδέντος ἀγωγῦ. Ἐκπσε ὃ ἐκεῖ [1] ἄνω κὴ μονάχιον, κὴ θέατρον· ἀνεκαίνισε δὲ κὴ τὸ Πάνθειον, [2] μέλλον τα συμπίπτειν, ἀνεγείρας τὸν βωμόν.

Καὶ ἐν Αλεξανδρείᾳ τῇ μεγάλῃ ἀπελθὼν, ἔκπσεν ἐκεῖ ὁ αὐτὸς Καίσαρ, εἰς ὄνομα τ ἰδίυ αὐτῦ υἱῦ, ὃ ἔσχεν ἀπὸ Κλεοπάτρας, ἣν ἐφίλησεν, ὡς ὠρεπῆ ὄσαν· (ἤν πνα κῦρεν εἰς τ Θηβαΐδα διωχθεῖσ ὑπὸ τῦ ἰδίυ αὐτῆς ἀδελφῦ Πτολεμαίυ, λυπηθέντ πρὸς αὐτὸν·) ταύτῃ ὁ Καίσαρ φθείρας, ἔσχον ἐποίησε, κὴ ἐγέννησεν υἱὸν, ὃν [3] ἐπεκάλεσε Καισάριον. Εἰς ὄνομα ὖν τ ἰδίου υἱῦ κὴ τὸ Καισάριον ἔκπσεν ὁ αὐτὸς Ἰάλι ὁ καίσαρ ἐν Αλεξανδρείᾳ τῇ μεγάλῃ. Καὶ ἐκβαλὼν τ ἀδελφὸν αὐτῆς Πτολεμαῖον ἐκ τ βασιλείας τ Αἰγυπτίων, ἔδωκεν αὐτῇ τὸ βασιλείαν Αἰγυπτίων· φονεύσας κὴ τὺς δύο εὐνυχὺς, τὺς εἰσάξαντας τ Πτολεμαῖον εἰς Θηβαΐδα ἐξορίσαι τ Κλεοπάτραν. Ο δὲ υἱὸς τ Κλεοπάτρας, κὴ τ αὐτῦ Καίσαρ, ἐτελεύτα μικρός.

Εν δὲ τῇ Ρώμῃ ἐλθὼν ὁ αὐτὸς Καίσαρ ἐσφάγη ὑπὸ τῦ δευτέρου Βρύτυ, κὴ ἄλλων μετ' αὐτῦ συμποιησαμένων συγκλητικῶν, [4] ὅπ τῆς ὑπατείας Χρυσαυρίκυ, κὴ Αντωνίυ τὸ

cta. Condidit etiam ibidem Gladiatorium, & Theatrum; Pantheum item, ruinæ proximum, inſtauravit; ara etiam excitata.

Inde Alexandriam magnam profectus, Cæſarium etiam, à nomine ſui ex Cleopatra filii, ibidem extruxit. Cum enim Thebaidi in Cleopatram, à fratre ſuo Ptolomæo ira in eam accenſo, expulſam, forte incidiſſet; amore ejus (forma enim erat venuſta) correptus, compreſſit ipſam, filiumque ex ea habuit, quem Cæſarium appellavit. Ptolomæo deinde Cleopatræ fratre, regno Ægyptiorum pulſo; Eunuchis etiam illis duobus, qui Ptolomæo Cleopatræ Thebaidem relegandæ auctores fuerant, interfectis; ei Ægyptiorum regnum conceſſit. Filius vero Cæſaris, & Cleopatræ, parvulus interiit.

Cæterum Romam reverſus Cæſar, à Bruto ſecundo, aliiſque conjuratis ex Senatoribus, occiſus eſt: Chryſaurico, & Antonio iterum Coſſ. Incipit igitur Æra An-

1. ἄνω κὴ μονάχιον] Scr. μονομάχιον.

2. μέλλον τα συμπίπτειν] Scr. μέλλον.

3. ὃν ἐπεκάλεσε Καισάριον] Cæſarionem hunc alii vocant: quem licet Auctor Noſter parvulum interiiſſe aſſerat, Suetonius tamen eum ab Auguſto (poſt victoriam Actiacam, quo tempore 17. minimum annos natus fuit,) retractum è fuga, ſupplicio affectum fuiſſe, teſtatur; in Octavio, cap. 17.

4. ἐπὶ τ ὑπατείας Χρυσαυρίκυ κὴ Αντωνίυ] Antonium quidem, & Iſauricum ponit Coſſ. Chr. Alex. auctor; ſed ad Jul. Cæſ. an. II.

tiochena,

tiochena, in illustrem urbis ejus memoriam, à C. Julii Cæsaris anno I.

C. Julio Cæsare defuncto, Senatus Romanus Augustum Octavianum, Cæsaris cognatum, & Antonium, Sororis Augusti maritum, & Lepidum delegit; qui Triumviri creati, Remp. Romanam administrarunt, Consulesque quotannis designarunt.

Anno autem Augusti Octaviani Triumviratus decimo quinto, Ægypti rebellare cœperunt. Cleopatra etiam, Alexandriæ Pharo magna, in insula quam vocant *Ardente*, duobus milliaribus ab Alexan-

δεύτερον. Χρηματίζει ἓν ἡ μεγάλη Ἀντόχεια, ἐπὶ πηλοῦ, ἔτος πρῶτον ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ Καίσαρος Γαΐου Ἰουλίου.

Μετὰ δὲ τὸν Καίσαρα Γάϊον Ἰούλιον, ἐπελέξαντο οἱ σύγκλητος Ῥώμης τὸν Αὔγουστον Ὀκταβιανὸν, τὸν συγγενῆ τοῦ Καίσαρος, καὶ τὸν Ἀντώνιον, ὃς τὸν τοῦ Αὐγούστου γαμβρὸν ἐπ' ἀδελφῇ, καὶ τὸν Λεπίδιον, καὶ ἐχρίσαντο οἱ τρεῖς Τειρουμβυράτορες· καὶ αὐτοὶ διώκων τὰ Ῥωμαίων πράγματα, προσαλλόμενοι καθ' ἕτος ὑπάτους.

Τῷ δὲ πεντεκαιδεκάτῳ ἔτει τῆς Τριουμβυρίας τοῦ αὐτοῦ Αὐγούστου Ὀκταβιανοῦ, τυραννησάντων τῆς Αἰγυπτίων, καὶ τῆς Κλεοπάτρας, τῆς κτισάσης [2] ἐν Αλεξανδρείᾳ τῇ μεγάλῃ τῷ φαρὸν, εἰς τὴν νῆσον [3] τὴν λεγομένην Καίσαρος,

---

1. τὴν δὲ Αὐγούστου γαμβρὸν ἐπ' ἀδελφῇ] γαμβρὸς ἐπ' ἀδελφῇ, *sororis maritus* est: Antonius enim Octaviam, Augusti sororem in uxorem duxerat. Ita etiam eum vocat Jo. Tzetz. Chil. 9. hist. 253.

Αὔγουστος Ὀκταβιὰνος Ῥώμης κρατῶν πὲ σκῆπτρα,
Ανεψιὸς ὢν Καίσαρος Γαΐου Ιουλίου,
Τὸν ἀνταρσίαν ἐδαμιῶς τῶν Αἰγυπτίων φέρων,
Επ' ἀδελφῇ τῇ ἑαυτοῦ κλῆσιν Ὀκταουΐαν,
Ἐχων γαμβρὸν Αντώνιον, στέλλει κατ' Αἰγυπτίων.

2. ἐν Αλεξανδρείᾳ τῷ μεγάλῳ τῷ φαρῷ] Scr. τῇ μεγάλῃ: constans enim hoc, apud Nostrum, urbis hujus ἐπίθετον. Πολις etiam, per excellentiam, dicta est, teste Stephano: ἐλέγετο δὲ κατ' ἐξοχὴν πόλις, καὶ πολῖται ἐξ αὐτῆς. sicut Athenæ etiam ἄστυ, & Roma, *Urbs*, vocatæ sunt: nisi quis secundum, τῷ, superfluum esse putaverit. Cæterum à quo, quove tempore, Pharos insula continenti Isthmo, ex ingentibus in altum molibus terræ jactis facto, conjuncta fuerit, non convenit inter auctores. Ammianus Marcellinus, Chr. Alex. auctor, Jo. Tzetzes, cum nostro, Cleopatram hujus operis Auctorem statuunt, adeoque ipsius Phari turris, ab insulæ nomine sic dictæ, conditricem. Verum & Pharon turrim, Isthmumque ante Cleopatræ tempora extructa fuisse, ex J. Cæsaris & Strabonis testimoniis probare nititur Joseph. Scaliger, in Euseb. Chron. Animadversion. ad annum Eusebianum MDCCXXXIII. quem vide.

3. τῷ λεγομένῳ Καίσαρος] Pharos Καίσαρα forte dicta fuerit, à luminibus ibidem nocturno tempore, navigantium in directionem, accendi solitis. Chr. Alex. *Protei insulam*, vocat; εἰς τῷ νῆσον τῷ λεγομένῳ Πρωτέως. Ita etiam Ammianus Marcellin. lib. 22. *Insula Pharos, ibi Protea cum Phocarum gregibus diversatum Homerus fabulatur inflatius, à civitatis littore mille passibus disparata.* Vide Homer. Odyss. δ'.

κατὰ-

κατέναντι Αλεξανδρείας, [1] ἀπὸ μιλίων δύο, καὶ προχωσάσης γῆν, καὶ λίθους εἰς τὴν θάλασσαν ὅπου τοσοῦτο διάστημα, εἰς τὸ βαδίζεσθαι τὴν θάλασσαν, ἕως τῆς νήσου αὐτῆς, καὶ τὸ φάρος, ὑπὸ ἀνθρώπων, καὶ ἀλόγων. (ὅπερ φοβερὸν ἐποίησεν ἔργον ἡ αὐτὴ Κλεοπάτρα, [2] διὰ Δεξιφάνους Κνιδίου μηχανικοῦ, ὡς τὴν θάλασσαν ἐποίησε χθόνα.) Τῆς δὲ τυραννίδος τῆς Αἰγυπτίων, καὶ τῆς Κλεοπάτρας βασιλίσσης αὐτῆς γνωσθείσης Ρωμαίοις, ἐξῆλθεν ἀπὸ Ρώμης Αντώνιος, [3] ὁπλισάμενος κατὰ τῆς Κλεοπάτρας, καὶ τῶν Αἰγυπτίων, καὶ ὅτι τὰ Περσικὰ μέρη, [4] ὅτε ἐτάρασσον τὴν ἀνατολήν. Καὶ κατῆλθεν ὅτι τὴν Αἴγυπτον μετὰ πολλῆς δυνάμεως στρατιωτῶν ὁ Αντώνιος· καὶ φθάσας Αλεξάνδρειαν τὴν μεγάλην, προσεκάθητο πολιορκῶν αὐτὴν δηλώσας τῇ Κλεοπάτρᾳ, δοῦναι τὴν πόλιν· [5] ἤδη γὰρ αὐτὴν

dria diſtante, conſtructa, intercapedinem totam, opere Dexiphanis Cnidii Mechanici, terra, lapidibuſque ingeſtis, ſiccavit; fecitque, ut per mare ipſum (ſtupendum plane opus!) ceu per continentem, hominibus, jumentiſque, ad inſulam uſque liber pateret aditus. Cæterum cum Cleopatram, Ægyptioſque, rebellionem moliri, Romani accepiſſent: Antonius, exercitu inſtructus, contra Cleopatram, & Ægyptios, oraſque Perſicas, eo quod Orientem perturbabant, miſſus eſt. Is itaque maximis cum copiis in Ægyptum deſcendit; Alexandriaque obſidione cincta, urbis deditionem à Cleopatra poſtulabat. Illa vero Antonio antea, cum Cæſarem in Ægyptum comitatus eſt, ſatis nota, literis adula-

---

1. ἀπὸ μιλίων δύο] Chr. Alex. habet, ὡς ἀπὸ μιλίων δ'. uterque falſo: non enim milliare integrum à littore diſtabat. Jo. Tzetzes in contrarium lapſus eſt errorem, πεπλασμένον, ſpatium hoc vocans. Cæterum Επλασμένον dictum fuiſſe, apparet ex Joſepho, Antiq. Jud. l. 12. c. 2. ubi de LXX. Interpret. loquens, hæc habet. ὡς δὲ Πτολεμαῖος αὐτοὺς ὁ Δημητρίου, καὶ διελθὼν τὸ ἐπλασμένον χῶμα τῆς θαλάσσης πρὸς τὴν νῆσον, καὶ διαβὰς τὸν χάρακα &c.

2. διὰ Δεξιφάνους Κνιδίου] Κνησίου, habet Chr. Alex. mendoſe. Opus tamen hoc, non Dexiphanis fuiſſe apparet, tum ex Euſebii Chron. ad an. MDCCXXXIII. tum ex turris ipſius inſcriptione, apud Strabonem. ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ. ΚΝΙΔΙΟΣ. ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ. ΘΕΟΙΣ. ΣΩΤΗΡΣΙΝ. ΥΠΕΡ. ΤΩΝ. ΠΛΩΙΖΟΜΕΝΩΝ. Hujus etiam rei teſtem habemus Stephanum de Urb. in Φάρος· ἔστι καὶ νῆσος, ἡ πρὸς τῇ Αλεξανδρείᾳ, ἐφ' ᾗ ὁ Σωστράτου τοῦ Δεξιφάνους πύργος, ὁμωνύμως λεγόμενος Φάρος.

3. ὁπλισάμενος κατὰ τῆς Κλεοπάτρας] Imo à Parthis repulſus, Ægyptum ſe tandem recepit, ubi Cleopatræ ſe totum dedidit. Flor. lib. 4. cap. 11. *Quippe poſt Parthos, quum exoſus arma in otio ageret, captus amore Cleopatræ, quaſi bene geſtis rebus, in regio ſe ſinu reficiebat.* Nugæ itaque ſunt, quæ deinceps de Antonio & Cleopatra profert Auctor noſter.

4. ὅτε ἐτάρασσον τὴν ἀνατολήν] Scr. ἐτάραττον.

5. ἤδη γὰρ αὐτὴν πρόλιν] Lego, ἤθελε.

toriis eum ſollicitavit; ſuique amore tandem captum, ſibique ſubditum habuit. Erat autem Cleopatra ſtatura curta, forma vero præcellente, ingenioque ſubtili. Antonium itaque, exercitumque ejus in urbem recipiens, ipſum ſibi accepit conjugem; novique deinceps eam fecit Antonius imperii conſortem; uxore priore, Auguſti ſorore, ſpreta, repudiataque. Antonius deinde, coactis undique copiis quas potuit maximis, Perſis quoque in belli ſocietatem, liberis ſuis pollicitationibus adductis; confectis plurimis navibus, claſſem ſibi adornat. Alexandria vero, una cum Cleopatra, ſolvens, in Romanas ditiones impetum fecit: urbiſque ipſius potiundæ ſpe fretus, per Epirum regionem curſum ſuum ducere inſtituit.

τῷ πρώτῳ, μετὰ τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου ὅτι τὴν Αἴγυπτον ἐλθών. Ἡ δὲ Κλεοπάτρα ἀντεδήλωσεν αὐτῷ, [1] ὑπονοθέσασα αὐτὸν, ὡς ἐρῶσα αὐτοῦ. Ὁ δὲν Αντωνιος ἠπατήθη, καὶ ἔρωτι ἁλοὺς, ἐφίλησεν αὐτὴν, καὶ ὑπετάγη αὐτῇ. Ἦν δὲ κουδοφυὴς ἡ Κλεοπάτρα, εὐπρεπὴς δὲ πάνυ, [2] καὶ μυσικὴ. Καὶ δεξαμένη τὴν Αντώνιον ἐν τῇ πόλει, καὶ τὰ πλήθη αὐτοῦ, [3] ἠγαμήθη αὐτῷ. Καὶ λοιπὸν ὁ αὐτὸς Αντώνιος λαβὼν αὐτὴν γυναῖκα, ἐπεράννησεν ἅμα αὐτῇ Ρωμαίους. Καὶ καταφρονήσας, καὶ ὑποταξάμενος τῇ αὐτοῦ γυναικὶ, τῇ ἀδελφῇ τοῦ Αὐγούστου Οκταβιανοῦ, καὶ συναγαγὼν ἄλλο πλῆθος πολὺ, πεπτευφάμενος δὲ καὶ Πέρσας, καὶ πολλὰ αὐτοῖς συνταξάμενος [4] ποιήσας πλοῖα δρομόνων πολλῶν· καταπλεύσας ἀπὸ Αλεξανδρείας, ὥρμησε κατὰ Ρωμαίων, μετὰ τῆς Κλεοπάτρας, θέλοντα ἐλθεῖν τὸν αὐτὸν Ρώμην βουλόμενος, διὰ τῆς λεγομένης Ηπείρου χώρας, θέλων ἀνελθεῖν ἐν Ρώμῃ.

---

1. ὑπονοθέσασα αὐτὸν] forte, ὑπονοθεύουσα. Heſychius: Νοθεύει· ἀπαλλοτριεῖ, ἀπατᾷ, κηλακεύει.

2. καὶ μυσικὴ] μυσικὴ hic verto, *ingenio ſubtili*, ſeu ſolerti; præter communem vocabuli uſum · generoſam vero ejus indolem & Jul. Cæſar, & Auguſtus deinde, ille, ab exilio, ſtragulo involutæ ad ſe introductæ; hic, Triumphi ſui ſpem maximam eludentis, admirati ſunt. vide Zonar. Tom. 2. Jo. Tzetz. Chil. 9. hiſt. 253.

Καὶ Πτολεμαίου σώματος δέσποινα Κλεοπάτρα,

Οὖσα σοφὴ, καὶ εὔγλωττος, πανδυμφοπάτη, &c.

3. ἠγαμήθη αὐτῷ] Scr. ἐγαμήθη.

4. ποιήσας πλοῖα δρομόνων πολλῶν] Dromonibus, ſeu Liburnis Antonio Claſſem adornat Auctor noſter: Florus tamen navium ejus magnitudinem prædicat lib. 4. his verbis. *Nobis quadringentæ amplius naves; ducentæ non minus hoſtium: ſed numerum magnitudo penſabat. Quippe à ſenis in novenos remorum ordinibus, ad hoc turribus, atque tabulatis allevata, caſtellorum & urbium ſpecie, non ſine gemitu maris, & labore ventorum ferebantur.*

Καὶ

Καὶ γνωσθείσης τῆς τοιαύτης τυραννίδος Αντωνίου καὶ τῆς Κλεοπάτρας ἐν τῇ Ρώμῃ, εὐθέως ὁ αὐτὸς Οκταβιανὸς ὁπλίσατο κατ' αὐτῶν, καὶ διὰ τὴν ἀτέλειαν τῆς αὐτοῦ ἀδελφῆς· ὅπ ἐπεφρόνησεν αὐτοῦ ὁ αὐτὸς Αντώνιος. Καὶ ἔλαβεν ὁ αὐτὸς Αὔγουστος στρατηγὸν δυνατὸν, ἐκ τῆς συγκλήτου· ἐπιλεξάμενος Μάρκον Αγρίππαν ὀνόματι. καὶ ἔζευξεν αὐτῷ τὴν ἑαυτοῦ ἀδελφὴν Οκταβίαν. Καὶ ὥρμησεν ἀπὸ τῆς Ρώμης, ἅμα τῷ αὐτῷ Αγρίππα στρατηγῷ, [1] καὶ στρατιωτικῶν δυνάμεων αὐτοῦ. καὶ φθάσας τὴν Ηπειρον χώραν, εἰς τόπον λεγόμενον Λευκάτην, συνέκρουσε τῷ Αντωνίῳ καὶ τῇ Κλεοπάτρᾳ πόλεμον ναυμαχίας μέγαν, καθὼς Βεργίλλιος ὁ σοφὸς, ἐν τῇ αὐτοῦ Αινειδοποιΐᾳ συνεγράψατο, εἰς τὸ ὅλβιον αὐτοῦ λόγον. Τὸ δὲ πλῆθος τῶν ἀμφοτέρων στρατευμάτων ἐκτείνασε τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλασσαν. καὶ ἐσφάγη τοῦ Αντωνίου καὶ τῆς Κλεοπάτρας πλῆθος ἐν τῇ Ναυμαχίᾳ, [2] ὥστε τὰ ὕδατα τῆς θαλάσσης αἵμασι μιγῆναι κυμάτων, καὶ μόνον, φαίνεσθαι. Καὶ νικήσας ὁ Αὔγουστος Οκταβιανὸς, [3] ἐφόνευσε τὸν Αντώνιον· τὴν δὲ Κλεοπάτραν παραλαβὼν, καὶ δήσας, ἐφρούρησε· κελεύσας αὐτῇ φυλαχθῆναι,

Auguſtus autem cognito Antonii, & Cleopatræ conſilio; & urbis conſervandæ, ſororiſque, ab Antonio ſpretæ, vindicandæ cauſa, & ipſe arma ſumit. Delecto itaque ſibi Duce ex Senatoribus M. Agrippa, viro ſtrenuo, ſororeque Octavia ei in uxorem data, Roma relicta, cum exercitu contra Antonium movit. Cumque Leucatem, Epiri promontorium, appuliſſet; cum Antonio & Cleopatra navali prælio congreſſus eſt: ſicuti Virgilius ſapiens, in Clypei deſcriptione, (Æneidos) libro octavo tradidit. Ea vero erat utriuſque exercitus militum multitudo, ut terra, mareque eiſdem operirentur. Ex Antonii autem & Cleopatræ partibus tanta fuit ſtrages, ut cæſorum ſanguine ipſum mare cruentatum penitus videretur. Auguſtus vero victoria potitus, Antonium interfecit: Cleopatram autem captivam habens, & in vincula conjiciens; in Triumphum

---

1. καὶ στρατιωτικῶν δυνάμεων αὐτοῦ] Scr. στρατιωτικῆς δυνάμεσιν.

2. ὥστε τὰ ὕδατα τῆς θαλάσσης αἵμασι μιγῆναι] Scr. μιγῆνα. hæc vero ex Æneæ Clypei, Vulcani operis, deſcriptione, Æn. lib. 8. deſumpſit:

In medio claſſes aratas, Actia bella,
Cernere erat, totumque inſtructo Marte videres
Fervere Leucaten, auroque effulgere fluctus &c.

& paulo poſt,

Stupea flamma manu, teliſque volatile ferrum
Spargitur: arva nova Neptunia cade rubeſcunt.

3. ἐφόνευσε τὸν Αντώνιον] Imo Antonius ab Auguſto navali prælio devictus, in Ægyptum fuga evaſit; ubi ſeipſum interfecit.

ſuum, Romæ celebrandum, aſſervari juſſit. Cæterum illa, dum Militum eſſet ſub cuſtodia, cavens ſibi ne viva Romam deportaretur; aſpidi (horum enim, aliorumque id genus ſerpentum copiam, in bellum profectnra ſibi comparaverat) occulte ſeſe mordendam præbens, ſpontaneam ſibi conſcivit mortem. Attamen corpus ejus mortuum, unguentis conditum, læſæ Octaviæ placandæ cauſa, Romam delatum eſt: uti Theophilus ſapiens Chronographus literis mandavit. Verum Alexandrinarum rerum ſcriptores Cleopatram in Ægypto relictam fuiſſe, nonnulla item alia, à Romanis Hiſtoricis abſona, tradiderunt.

εἰς τὸ ἀνενεχθῆναι ἐν τῇ Ῥώμῃ αἰχμάλωτον, ἢ πομπεῦσαι· Ἣτις Κλεοπάτρα ἀπεχρήσατο ἑαυτῇ ¹ ἀπὸ ἀσπίδος κρυβεῖσα, ἐτελεύτα· ἐβάσκαζε γὰρ ἀσπίδας, ἢ ἄλλα ἑρπετὰ, εἰς τὰ πλοῖα, διὰ τὸ πόλεμον· ὡς φυλάσσεται ἓν ὑπὸ σκαπωτῷ, κρύφα δηχθεῖσα ὑπὸ ἀσπίδος, τελευτᾷ, διὰ τὸ μὴ ζῶσαν αὐτὴν ἀνενεχθῆναι ἐν τῇ Ῥώμῃ. Μετὰ δὲ τὸ τελευτῆσαι αὐτὴν, ἀπωνέχθη τὸ λείψανον αὐτῆς ² ἐν τῇ Ῥώμῃ σμυρνιαθέντα, πρὸς θεραπείαν τῆς ἀδελφῆς τοῦ αὐτοῦ Αὐγούστου Ὀκταβιανοῦ· καθὰ Θεόφιλος ὁ σοφὸς χρονογράφος συνεγράψατο. Οἱ δὲ εἰδέμβροι τὰ πατρία Ἀλεξανδρείας τῆς μεγάλης, τὴν Κλεοπάτραν ἐν ³ Αἰγύπτῳ εἶπαν ληφθεῖσαν ἢ ἄλλα δέ τινα, ⁴ μὴ συμφωνοῦντα τοῖς Ρωμαίων συγγραφεῦσι.

Poſt partam hanc victoriam, Auguſtus Octavianus, una cum Duce Agrippa, ſuo

Μετὰ δὲ τὴν τοιαύτην νίκην ὁ αὐτὸς Αὔγουστος Ὀκταβιανὸς ἅμα Ἀγρίππᾳ τῷ στρατηγῷ, ⁵ καὶ γαμβρῷ αὐτοῦ,

---

1. ἀπὸ ἀσπίδ[ος] κρυβεῖσα] Locus mutilus: ος, aut quid tale ſupplendum videtur.

2. ἐν τῇ Ῥώμῃ σμυρνιαθέντα.] Scr. σμυρνιάθεν. Auctoris noſtri σμυρνιάζω Jo. Tzetzes per παρεγχέω reddit. Chil. 9. hiſt. 253.

Ὁ Καῖσαρ δ' Ὀκταβίῳ ἐκείνῳ παρεγχύσας,
Τῇ ἀδελφῇ τῇ ἑαυτοῦ κατήγαγεν εἰς Ῥώμην.

3. Αἰγύπτῳ εἶπαν ληφθεῖσαν] Scr. λῃφθεῖσαν.

4. μὴ συμφωνοῦντα &c.] Quoſnam tandem ſcriptores Romanos, ab Alexandrinis de Cleopatræ cadavere hac in re diſcrepantes, hîc Auctor noſter intelligat, non video. Statuam quidem ejus, aſpide brachio inhærente, lecto traductam fuiſſe ab Auguſto triumphante, aſſerit Zonaras: ἐφόρουν etiam σωμαγωγῆς auctor, in Auguſto; ἧς ἦν δύσχρηστος ἡ πομπὴ, ἐν ᾗ καὶ ἡ Κλεοπάτρα ἐπὶ κλίνης, ἐν τῷ ἰδίῳ θανάτου μιμήματι, παρεκομίσθη, ὡς πομπεῖον. ipſam tamen eodem cum Antonio Sepulchro conditam fuiſſe, teſtem habemus Suetonium, in Octavio, cap. 17. *Ambobus communem ſepulturæ honorem tribuit, ac tumulum ab ipſis inchoatum perfici juſſit.*

5. ἐκ γαμβροῦ αὐτοῦ] Supra Agrippam Octaviani γαμβρὸν ἐπ' ἀδελφῇ, ſororis

αὐτῦ, ἀπὸ 1 τ κώμης Ηπείρε ἐξορμήσας, κ ἦλθεν ὑποτάξας τῳ Αἰγύπτιον χώραν, κ θριαμβεύσας τῳ ἑαυτῦ νίκῃ.

Καὶ κατὰ μ τ πλήθος αὐτῦ, ὑπέταξε τὰς ἄλλας χώρας, καταλύων 2 τὰς τοπαρχίας αὐτῶν. Ην δ ἐνιαυτῶν ιδ', ὅτε Τειομβυράτωρ ἐγένετο. 3 Ἐκράτησε δὲ ὁ τῆς Αἰγύπτε πόλεμος ἔτη πολλά.

Ο δὲ Αὔγυστος Οκταβιανὸς παρελθὼν τῳ Εὐρώπῃ πᾶσ, ἐπέρασεν ἀπὸ τῦ Βυζαντίε, ὅθι τῳ Χαλκηδόνα, πόλιν τῆς Ασίας. Καὶ ἐποίησεν εὐθέως ἄρχοντα, ὃν ἠβελήθη, ἐν τῇ Βιθυνίᾳ, 4 ἐκ τῶν ἰδίων αὐτῦ ἀνθρώπων, ὀνόματι Λαῦσον· διαδεξάμενος τ ἰθιώντα τῳ αὐτῷ χώραν, Δίνωρον, τ προβεβηκότα ὑπὸ τ Καίσαρος, τ θείε αὐτῦ· ἦν γὰρ ἡ Βιθυνία ἔχουσα ἄρχοντα· ἐπειδὴ πρὸ αὐτῦ, ὁ Πομπήϊος Μάγνος ἦν λαβὼν τ αὐτῷ Βιθυνίαν, τελευτήσαντος Νικομήδες, τοπαρχοῦντος αὐτῷ τῦ ὄντος ἐκ τ γένες τ Μακεδόνων· ὅστις τελευτῶν, ἔλασεν αὐτῷ Ρωμαίοις.

genero, Epiro ſolvens, Ægyptum perrexit: quam cum in poteſtatem ſuam redegiſſet, victoriam Triumpho celebravit.

Inde vero cum exercitu movens, aliis itidem regionibus ſubactis, principatus earum abrogavit. Annum autem agens decimum octavum, Triumvir deſignatus eſt; bellum vero Ægyptiacum per multos duravit annos.

Auguſtus Octavianus inde, Europam totam prætervectus, Byzantium venit: atque inde in Aſiam trajiciens, Chalcedonem appulit: ubi Dienaro, quem Cæſar avunculus Bithyniæ præfecerat, ſummoto; ipſe ſtatim, è Ducibus ſuis, Lauſum quendam ſucceſſorem conſtituit. Bithynia enim jampridem Romanæ erat ditionis; ex quo Nicomedes rex, ex Macedonum ſtirpe oriundus, ipſam moriturus Romanis legavit: quo demortuo, Pompeio magno ceſſit ea Provincia.

ſororis maritum, vocavit: ſororem enim ejus Octaviam uxorem habuit. Quia tamen Auguſti γαμβρὸς hoc loco vocatur ſimpliciter Agrippa, quæ vox *Generum* ut plurimum ſonat, ideo γαμβρῷ αὐτῦ, *Genero ſuo*, reddimus. Agrippa enim, relicta tandem uxore Octavia, Auguſti ſorore, Juliam, ejus filiam in uxorem habuit, Auguſto ipſo eum in hoc cogente.

1. ἀπὸ τῆς κώμης Ηπείρε] forte legend. χώρας.

2. τὰς τοπαρχίας αὐτῶν] Scr. τοπαρχίας.

3. ἐκράτησε δὲ ὁ τῆς Αἰγύπτε πόλεμος ἔτη πολλὰ] Imo uno prælio Actiaco & cœptum & finitum eſt hoc bellum: deinceps enim Ægyptus tributaria facta eſt.

4. ἐκ τῶν ἰδίων αὐτῦ ἀνθρώπων] ἄνθρωποι, pro *Militibus*, apud noſtrum frequenter uſurpatur. Ita lib. 16. καὶ ὥρμησεν εἰς τὸ πέραν, κατὰ Βιτελλιανῦ, κ τῶν ἀνθρώπων αὐτῦ.

Porro Auguſtus Octavianus, Galatiam quoque, devicto Deiotaro ejus regulo, in poteſtatem ſuam redegit: Vicumque Arſinem dictum mœnibus cingens, urbem fecit: quam quod duobus maribus, Pontico, atque Aſiano, interjaceret, Ancyram nominavit: puellaque Virgine, nomine Gregoria, in loci. luſtrationem immolata, & regione in Provinciæ formam redacta, Milites ibi Gallos, regionis urbiſque in præſidium, collocat: & à nomine illorum, Provinciam ipſam, (Galatiam,) fluviumque Gallum appellavit. Lydiam item, Pamphiliamque, Deiotaro ſubjectas, Curione duce, cum exercitu magno in eas miſſo, in Romanorum redegit poteſtatem. Quin & Phrygiam

Τὴν δὲ Γαλατίαν ὑπέταξεν ὁ αὐτὸς Αὔγυστος, ὁ καὶ Ὀκταβιανὸς, νικήσας Δηϊόταρον, τὸν τετράρχην αὐτῆς· καὶ τειχίσας κώμην, ἣ λεγομένην Αρσίνην, ἐποίησε πόλιν, [2] ἥντινα ἐκάλεσεν Ἄγκυραν· διὰ τὸ μέσην αὐτὴν εἶναι δύο θαλασσῶν, τοῦ τε Ποντικοῦ, καὶ τῆς Ασιανῆς θαλάσσης. Θυσιάσας δὲ κόρην παρθένον, ὀνόματι Γρηγορίαν, εἰς ἀποκαθάρισμον, ποιήσας αὐτὴν ἐπαρχίαν, ἐάσας ἐκεῖ Γάλλους στρατιώτας, διὰ τὸ φυλάττειν τὴν χώραν, καὶ τὴν πόλιν, καλέσας εἰς ὄνομα αὐτῶν, καὶ τὴν ἐπαρχίαν, [3] καὶ τὸν ποταμὸν, Γάλλον. Ομοίως δὲ καὶ τὴν Λυδίαν, καὶ Παμφυλίαν τὰς ἐπαρχίας ὑπὸ [4] τὸν αὐτοῦ Διονυσοτάρου ἐπαρχιμάσας, παρέλαβε, καὶ ἐποίησεν ὑπὸ Ρωμαίους· πέμψας Κυρίωνα ὀνόματι, στρατηγὸν αὐτοῦ, μετὰ βοηθείας πολλῆς. [5] Φρυγίαν τὴν Πακατιανὴν, ὑπὸ τὴν τετραρχίαν

---

1. τετράρχην αὐτῆς.] τετράρχην hîc, pro βασιλέα, ponit; Heſychius: Τετράρχαι, οἱ βασιλεῖς: ſcribendum τετράρχαι. Τετράρχαι tamen proprie ſunt, regni τετράδας, ſeu partem quartam adminiſtrantes.

2. ἥντινα ἐκάλεσεν Ἄγκυραν.] Stephanus, ex Apollonio in Caricis, Ancyram à Mithridate & Ariobarzane extructam fuiſſe tradit. Alii à Mida conditam volunt: verum hoc, de altera illa Phrygiæ Ancyra, forte intelligendum. Jo. Tzetzes Chil. 1. cum noſtro, Auguſtum Ancyræ Galatæ ſtatuit conditorem.

Τὴν Ἄγκυραν δ' ἣν ἐφημῶ, τοῦ Γαλατίας, εὗρον.
Κτίσμα τοῦ Ὀκταβίου Καίσαρος τὸν Ρωμαῖον,
Κτίσαντα Δηϊτάρου τετράρχην Γαλατίας.
Οὐδ' ἐξ ἀγκύρας σιδηρᾶς ἅρμα τοῦ Μίδου, σχοίνης,
Κληθῆναι ταύτην Ἄγκυραν· ἀλλ' ὅπ μείον κεῖται
Ασιανῆς καὶ Ποντικῆς τῶν θαλασσῶν τῶν δύο.

Ancyra tamen hæc, alterutro mari, longo ſatis diſtat intervallo.

3. καὶ τὸν ποταμὸν, Γάλλον.] Galatia provincia, Galluſque fluvius, ſive à Gallo quodam, ſive à Gallis Celticis, qui relicta patria ſedes ibi fixerunt, uti vult Stephanus de urb. ſic dicta fuerint; longe ante Auguſti tempora ſic appellata fuiſſe manifeſtum eſt.

4. τοῦ αὐτοῦ Διονυσοτάρου] Scr. Δηϊοτάρου, uti ſupra habuit.

5. Φρυγίαν δὲ Πακατιανὴν] Phrygia Major in Salutarem, & Pacatianam, diſtributa eſt. Conſtantin. Porphyr. de Themat.

ἀρχίαν τῆς αὐτῆς ἔσαν, ὑπὸ Ρωμαίους ἐποίησε· πέμψας μετὰ δυνάμεως Πακατιανὸν στρατηγὸν αὐτῆς. Καὶ τὴν Λυκαονίαν δὲ παρέλαβε, τὸν παρχωμένην ὑπὸ Λυκάονος, τοῦ υἱοῦ τοῦ Κάπνος, ὅστις πρωσέπεσε τῷ αὐτῷ Αὐγούστῳ. Καὶ περιεφάνησεν αὐτὸν ὁ Αὔγουστος, ὡς γνήσιον, ἔλαβεν αὐτὸν ὅπη τὴν Αἴγυπτον. Συρία δὲ, καὶ Κιλικία, πρόσθεν, ὅπη τοῦ Καίσαρος Ιουλίου, ἐγένετο ὑπὸ Ρωμαίους.

Pacatianam, eidem ſubditam, Pacatiani ducis illuc cum exercitu miſſi ope, Romano adjecit imperio. Lycaoniam etiam, regemque ejus Lycaonem, Capnis filium, in deditione accepit: Quem cum virum ſtrenuum eſſe percepiſſet Auguſtus, eum ſibi comitem adjunxit. Syria vero, & Cilicia jam olim, Julii Cæſaris ſub imperio, Romanæ fuerant ditionis.

Καταλαβὼν δὲ ὁ Αὔγουστος τὴν Συρίαν, εἰσῆλθεν ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ, θριαμβεῦσαι τὴν κατὰ Ἀντωνίου νίκην, καὶ Κλεοπάτρας, μετὰ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ γαμβροῦ Ἀγρίππα. Ὅστις Ἀγρίππας περιδεὴς τῆς τοποθεσίας τῆς πόλεως Ἀντιοχείας, κτίζει ἐκεῖ δημόσιον λουτρὸν ἔξω τῆς πόλεως, παρὰ τὸ ὄρος, οὗρων ἐκεῖ πηγήν· ὅθεν ἐκάλεσεν εἰς ὄνομα ἴδιον, τὸ Ἀγριππανὸν, τὸ νυνὶ λεγόμενον Ἀμπελινὸν λουτρόν. Κτίζει δὲ 2 καὶ διαιταν οἰκημάτων, καὶ 3 βανιάριν, καλέσας τὴν

Syriam vero profectus Auguſtus, Antiochiam adit; de victoria ſua adverſus Antonium, & Cleopatram, cum genere ſuo Agrippa, ibidem triumphaturus. Agrippa vero urbis Antiochiæ ſitu captus, extra urbem, ad montem, fonte ibi reperto, Balneum Publicum extruxit: quod, à nomine ſuo, *Agrippianum*, ipſe nuncupavit: hodie vero, *Ampelinum* Balneum vocatur. Condidit etiam ædificiorum ſeriem, & Balneum; vicum

---

Themat. Anatol. Φρυγίαν Καπατιανῆς, vocat, literarum tranſpoſitione: τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ Κρουνοῦ καὶ μέχρι τοῦ Αμωρίου, καλεῖται Φρυγία Καπατιανῆς: Cæterum hanc Phrygiæ diſtributionem Auguſto longe poſteriorem eſſe non eſt dubitandum.

1. υἱῆς τοῦ Κάπνου, forte legend. Κάπνους. Verum, unde hæc?

2. καὶ διαιταν οἰκημάτων] Iſta reddo, *ædificiorum ſeriem*, ſive vicum; infra enim, γειτνίαν, vocat. Διαιταν vero pro οἰκήματα, frequentius uſurpatum occurrit: Menandri Protector. Eclog. Legation. τῇ ἐξῆς ἐν ἑτέρᾳ ἐγκύονι διαίτῃ, ἔνθα ξύλινοι κίονες ἦσάν τινες, ἐνδεδυμένοι χρυσῷ. Et paulo poſt: κατὰ δὲ τὸ ἐμπροσθόδιον τῆς διαίτης ἐπὶ πολὺ, παρετέταντο ἄμφιξαι, ἐν αἷς πολύ τι χρῆμα ἀργύρου ἐπλῶ, &c.

3. βανιάριν.] βανιάριν, pro βανιάριον, hîc ſcribi, nullus dubito. Sed quid tandem erit βανιάριον? Suſpicor legendum Βαλνιάριον, *Balnearium*; quod tamen vix alibi inter Græcos occurrit. Nullorum autem quam Balneorum publicorum ædificatorum apud noſtrum, mentio frequentior.

Agrip-

Agrippinum vocans. Sed & ob populi Antiocheni frequentiam, Theatri priori circo, ſecundum ſuperaddidit.

Inde vero diſcedens Auguſtus, Laodiceam, Syriæ urbem, contendit: ubi Theatro magnifico extructo, ſtatuam Marmoream ſibi erexit. Tetrapylum etiam in eadem urbe, parvulum quod erat, ubi amplum effeciſſet, columniſque marmoreis, & & Muſivo adornaſſet; poſita in eodem ænea ſtatua, cum quatuor equis, ibidem quoque de victoria ſua triumphum egit.

Inde Lucullo, & Pontio ducibus, adverſus Tigranem, Phœniciæ regem, cum exercitu miſſis; ipſum profligavit, regionemque ejus Provinciam fecit. Arabiam etiam, quæ Arabi, Barbarorum Saracenorum regi paruit, ſibi, id eſt, Romano imperio ſubjugavit. Vicum etiam quendam muro cingens, Boſtram vovavit, in nomen Boſtri ducis, in Arabes à ſe miſſi. Similiter etiam & in

γειτνίαν Αγριππῆνσ. Προσέθηκε δὲ κλίσας ἐν τῷ θεάτρῳ Ανποχείας [1] ἄλλην ζωὴν ἐπάνω τ̃ πρώτης, διὰ τ̃ πολιτ̃ δῆμον ὁ Αγρίππας.

Ἐκεῖθεν δὲ ἐξελθὼν ὁ Αὔγυστ⊙, κατέλαβε τ̃ Λαοδικέων πόλιν τ̃ς Συρίας· κὴ ἔκτισεν ἐν αὐτῇ τῇ πόλει θέατρον μέγα πάνυ, στήσας ἑαυτῷ ἐκεῖ στήλην μαρμαρίνην. Ἔκτισε δὲ ἐν αὐτῇ τῇ πόλει κὴ τὸ μέγα τετρά̃πυλον, [2] ὄντα μικρὸν· κὴ κοσμήσας αὐτὸ κίοσι, κὴ μαρμάροις, ἀνοικοδομήσας, κὴ μεσώσας, ἐθριάμβευσεν ἐν αὐτῷ τῷ ἑαυτ̃ νίκην· στήσας ἐν τῷ αὐτῷ τετρα̃πύλῳ στήλην χαλκῆν μ̃ τεσσάρων ἵππων.

Καὶ τ̃ Φοινίκην δὲ ὑπέταξε· κὴ πέμψας στρατηγὸς μ̃ βοηθείας, Λύκκλλον, κὴ Πόντον· [3] οἵτινες ἐνίκησ̃ Τιγράνον, τοπαρχ̃ντα αὐτ̃ς, κὴ ἐποίησεν αὐτῷ ἐπαρχίαν. Καὶ τῷ λεγομένην δὲ Αραβίαν ὑφ' ἑαυτὸν, ἤτοι, ὑπὸ Ρωμαίων ἐποίησε, κρατυμένην ὑπὸ Αραβα, βασιλέως Βαρβάρων Σαρακηνῶν. Καὶ ἐπείχισε κώμην, ἣν ἐκάλεσε Βόστραν, εἰς ὄνομα Βόστρου, τ̃ πεμφθέντ⊙ ὑπ' αὐτ̃ στρατηγ̃· κὴ τὰς λοιπὰς δ̃ τοπαρχίας τ̃ Καπ-

---

1. ἄλλην ζωὴν ἐπάνω] Lego ζώνην.

2. ὄντα μικρὸν] Scr. ὄν.

3 οἵτινες ἐνίκησαν Τιγράνον, τοπαρχ̃ντα αὐτ̃ς] Lego, Τιγράνην. Verum bella hæc, à Lucullo, adverſus Mithridatem & Tigranem, Cæſ. Auguſto vix adhuc nato, geſta ſunt. Tigranes vero, Armeniæ rex, à Pompeio deinde devictus, ſe ei dedidit, ac diadema ſuum ad genua Pompeii procidens, in manus ejus tradidit: *quod ei Pompeius reposuit*, (inquit Eutropius, lib. 6.) *honorificeque eum habitum, regni tamen parte mulctavit, & grandi pecunia: adempta eſt & Syria, Phœnice, Sophene.* Zonaras tamen hæc illi à Lucullo adempta fuiſſe ſcribit, Tom. 2.

παδοκίας,

παδοκίας, [1] τῆς τοπαρχουμένης ὑπὸ Αρχελάου· δίχα τ τετραρχίας Ηρώδου, τ τετραρχοῦντος τ Ιουδαίας χώρας· ἐπειδὴ προσήνεγκαν αὐτῷ ἀμφότεροι δῶρα μεγάλα.

reliquis fecit Principatibus; Cappadocia Archelai, & Judæa Herodis regno, exceptis: amplis enim illum uterque muneribus donaverat.

Ο ὖ Ηρώδης, βασιλεὺς τ Ιουδαίας, πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἐποίησε καὶ τῇ ὁδοποιΐαν τ ἔξω τ πόλεως Ανθιοχείας τ μεγάλης· (ἦν γὰρ δύσβατος·) [2] τρώσας αὐτὴν λιθιναῖς πλάκας. Εκάλεσε δὲ ἀμφότεροι τοπάρχαι τὰς μητροπόλεις αὐτῶν, πρὸς τιμὴν αὐτοῦ, εἰς ὄνομα τοῦ Καίσαρος· ὁ μὲν Ηρώδης βασιλεὺς, καὶ τοπάρχης, ἐκάλεσε [3] Καισάρειαν Παλαιστίνης, τ πρώην λεγομένην, Στράτωνος πύργον· ὁ ὖ Αρχέλαος βασιλεὺς, καὶ τοπάρχης, ἐκάλεσε Καισάρειαν Καππαδοκίας, [4] τ πρώην λεγομένην Μάζακαν. [5] Ην γὰρ ὁ Καίσαρ θεῖος τ αὐτοῦ Αὐγούστου, τ

Herodes autem, Judææ rex, illius etiam in honorem, viam publicam extra Antiochiam urbem transitu difficilem, albis lapidibus stravit. Uterque vero principem regni sui urbem, Cæsaris nomine, Augusti in honorem, nominavit. Herodes rex Stratonis Turrim, antea dictam, Cæsaream Palæstinæ: Archelaus vero rex, Mazaca quæ fuit, Cæsaream Cappadociæ vocavit. Augusti enim, qui utri-

---

1. τῆς τοπαρχουμένης ὑπὸ Αρχελάου] Locus iste manifesto mendosus: itaque suspicor legendum; Καὶ τῆς λοιπῆς δὲ τοπαρχίας (κατέλυσε, sive ὑπέβαλε,) δίχα τῆς Καππαδοκίας, τ τοπαρχουμένης ὑπὸ Αρχελάου καὶ τ τετραρχίας Ηρώδου, &c.

2. τρώσας αὐτὴν λιθιναῖς πλάκας] πλάκας, tanquam à πλάκη, pro πλαξίν.

3. Καισάρειαν Παλαιστίνης] Scr. Παλαιστίνης.

4. τὴν πρώην λεγομένην Μάζακαν] Jornandes etiam de Regn. succeſſ. eam à Cappadocibus Cæsaream dictam fuisse scribit: *Cappadoces quoque sub Ephphra rege constituti, primum per Legatos suos Romanorum amicitias petierunt: dehinc Ariobarzane rege succedente, & à Mithridate expulso, ultro se Romano servitio tradiderunt, magnamque civitatem suam Mazacam, in honorem Cæsaris, Cæsaream appellaverunt.* Eutropius tamen, & ex eo etiam postea Jornandes ipse, Suidasque, nomen hoc Mazacæ urbi à Tiberio Imp. post temporis impositum fuisse prodiderunt. Eutrop. lib. 7. de Tiberio hæc habet. *Quosdam reges per blanditias evocatos, nunquam remisit; in quibus Archelaum Cappadocem. Cujus etiam regnum in Provinciæ formam redegit, & maximam civitatem appellari nomine suo jussit, quæ nunc Cæsarea dicitur, cum Mazaca antea vocaretur.* Urbs hæc etiam Eusebeia antea dicta fuerat, teste Strabone apud Stephanum: Καισάρεια, μητρόπολις τ Καππαδοκίας, ἡ πρὶν Εὐσέβεια, καὶ Μάζα, ὡς Στράβων. Scribendum, Μάζακα, uti postea etiam habet Stephanus: Μάζακα, πολις Καππαδοκίας, ἡ νῦν Καισάρεια.

5. ἦν γὰρ Καίσαρ θεῖος τ αὐτοῦ Αὐγούστου] Augusti avunculus major erat J. Cæsar. Sueton. *Postea C. Cæsaris, & deinde Augusti cognomen assumpsit: alterum, testamento majoris avunculi: &c.* Parentes enim habuit Octaviam & Atiam, M. Atio Balbo, & Julia, sorore C. Cæsaris, genitam: eodem Suetonio teste.

que Principatum ſuum durante eorum vita, conceſſerat, Cæſar avunculus fuit.

A Palæſtina, in Ægyptum progreſſus, eam ſubjugavit: cumque in Romanam ſervitutem redegiſſet, Alexandriam ingreſſus, de victoria ſua triumphavit. Civitati autem huic primus Præfectum ex ſuis dedit, nomine Cornelium Gallum: quem & *Auguſtalis* dignitate, nominis ſui inſigni, cohoneſtavit.

Auguſtus deinde Ægypto ſolvens, Romam reverſus eſt; ſumma fretus, ob orbem domitum, & fiducia, & ſecuritate. Senatum vero ſibi habens in omnibus obedientem, pro arbitratu ſuo omnia diſpoſuit. Brutum etiam, Cæſaris avunculi percuſſorem, qui Theſſaliam armis ſumptis occupaverat, comprehenſum, capite multavit, Calviſiano, & Pollione Coſſ. uti Lucanus, ſapiens Romanorum Poeta, memoriæ prodidit.

Hac tempeſtate Soſibius quidam, Senator Antiochenſis, Romam cum Auguſto veniens, diem ſuum obiit: Te-

παρεχωκότος αὐτοῖς ἔχειν τ τετραρχίας τὴν βασιλείαν, ὅτι ἕως τῆς ζωῆς αὐτῶν χρόνων.

Καὶ ἐξορμήσας ἐκ τ Παλαιστίνης, παρέλαβε κ τ Αἴγυπτον· κ ὑποτάξας αὐτὴν εἰσῆλθεν ἐν Αλεξανδρείᾳ τῇ μεγάλῃ, κ ἐκεῖ ἐθριάμβευσε τ ἰδίαν νίκην· ποιήσας κ τὴν Αἴγυπτον ὑπὸ Ρωμαίους. Καὶ ἔδωκεν ἄρχειν αὐτῶν τ Αἰγυπτίων ἐν Αλεξανδρείᾳ τῇ μεγάλῃ ἐν πρώτοις ἄρχοντα ἐκ τ ἰδίων αὐτῦ ἀνθρώπων, ὀνόματι Κορνήλιον Γάλλον· ὅτινι ἔδωκεν ἀξίαν Αὐγουσταλίαν, τ ἰδίαν ὀνόμαζος σήμαντρον.

Καὶ ἐκ τῆς Αἰγύπτου φθάσας ὁ αὐτὸς Αὔγουστος, ἀνῆλθεν ὅτι τ Ρώμην, ὑποτιωθεὶς, κ ἀπογενομένους, ὡς ὑποτάξας τ κόσμον· καὶ τυραννήσας τὴν σύγκλητον, ἐβασίλευσεν ἀφ' ἑαυτῦ, ἐν ὑποφανείᾳ ὢν· ἀνελὼν καὶ τ Βρῦτον, τ φονεύσαντα τὸν Καίσαρα, τ αὐτῦ θεῖον. Οὗτινα Βρῦτον [2] φυλάττοντα τὴν Θετταλίαν μετὰ βοηθείας, πέμψας ἀπεκεφάλισεν, [3] ὅτι τῆς ὑπατείας Καλβισιανῦ, καὶ Πολλίωνος· καθὼς Λουκανὸς, ὁ σοφὸς Ρωμαίων ποιητὴς, συνεγράψατο.

Ἦν δὲ τοῖς χρόνοις τούτοις Σωσίβιός τις, Αντιοχεὺς συγκλητικὸς, ἀνελθὼν μετὰ τ Αὐγούστου ἐν τῇ Ρώ-

---

1. ὀνόματι Κορνήλιον Γάλλον] Eutropius, in Auguſto. *Ægyptus per Octavianum Auguſtum Imperio Ro. adjecta eſt, præpoſitusque Cn. Cornelius Gallus. Hunc primum Ægyptus Romanum Judicem habuit.* Αὐγουστάλιος autem Ægypti Præfectus peculiariter appellatur.

2. φυλάττοντα τὴν Θετταλίαν] Scr. Θεσσαλίαν.

3. ἐπὶ τ ὑπατείας Καλβισιανῦ καὶ Πολλίωνος] Conſules hi nuſquam apparent, per totum Aug. imperium, nec apud Euſebium, nec faſtos Siculos.

μὴ·

μη· καὶ τελετὰ, καταλιπὼν τῷ πρόσθεν αὐτῶ τῇ ἰδίᾳ πόλει εἰς τὸ ἐπιτελεῖσθαι ἐν αὐτῇ κ΄ πενταετηρίδα, τριάκοντα ἡμέρας ι΄ τ΄ ὑπερετηρίου μηνὸς, ἀγῶνας ἁπλοαμάτων, καὶ θυμελικῶν σκηνικῶν πάντων, καὶ ἀθλητῶν, καὶ ἱππικὸν ἀγῶνα.

Καὶ κατέφθασεν ἐν Αντιοχείᾳ, ἐν τῇ δευτέρᾳ παρουσίᾳ αὐτῶ, ὁ γαμβρὸς τ΄ αὐτῶ Αὔγουστος, Αγρίππας· καὶ ἐξεχόωσε τ΄ παλαιᾶ ἱππικᾶ τὰ χώματα ἅπερ εἶχεν ἐκ τ΄ σεφόνη φόβων· καὶ ἐθεώρησε τ΄ πολύτροπον θέαν ὁ αὐτὸς· καὶ θαυμάσας, ἐξῆλθεν ἐκεῖθεν. Εκτισε δὲ σεφόλιν τὸ αὐτὸ παλαιὸν Ιππικὸν, καὶ τὸ παλαιὸν παλάτιον, ἐκ τ΄ ἰδίων, [3] Κοΐντος ὁ Μαρκιανὸς ῥὴξ Ρωμαίων, καταλθὼν ἐν Αντιοχείᾳ τ΄ Συρίας σρὸς Φίλιππον τ΄ βαρύπουν, τ΄ Μακεδόνα, τ΄ βασιλεύοντα ἐν Αντιοχείᾳ, τυπῶσαι φόρους, διδόναι αὐτὸν Ρωμαίοις.

Εγένετο βασιλεὺς Ρωμαίων σεβαστος, καὶ μόνος, καὶ ὁρκιοφάντης, ὁ αὐτὸς θεότατος Αὔγουστος· καὶ ἐκρημάτιζεν ἑαυτὸν ὕτως· Αὔγουστος, Καίσαρ, Οκταβιανὸς, σεσευ-

stamento vero facultates omnes urbi suæ addixerat; uti singulis lustris, mense Octobri, per dies totos xxx Ludi omnifarii, Thymelici, Scenici, Athletici, & Equestres, populo exhiberentur.

Agrippa vero, Augusti gener, Antiochiam secundo visens, Circum veterem, à ruderibus ruinarum prioribus terræ motibus factarum, repurgari curavit: ubi cum Ludos hosce varios, summa cum admiratione spectasset, exinde discessit. Circum autem hunc veterem olim condidit Quintus Marcianus, Dux Romanus, cum Antiochiam Syriæ, vectigal Romanis pendendum Philippo Barypo, Macedoni, ad Antiochiam regnanti indicendi causa advenisset.

Idem divinissimus Augustus, Romanorum imperator, & Monarcha primus, Sacrorumque Antistes erat: Cognomenta autem ista sibi arrogavit. *Augustus Cæsar Octavia-*

---

1. ☞ ὑπερθερετηρίου μηνὸς] Ad nostrum corrigendum est Chr. Alex. ubi pro ὑπερθερετηρίου, σεβαστοῦ habemus. Vides autem nunc Lector, unde Chron. illius compilator, Auctoris sui nomen licet ubique supprimat, narrationem hanc de Sosibio, uti & plurima alia, desumpserit.

2. ἐκ τῶν σεφόλιν φόβων] Φόβος, pro terræ motu, calamitateve alia tali, frequenter apud nostrum sumitur.

3. Κοΐντος δὲ Μαρκιανὸς ῥὴξ Ρωμαίων. Locus mendosus: ☞, mihi omnino παρέλκειν videtur. Quinam vero sint, quos hic memorat, Quintus Marcianus, & Philippus Barypus, doctioribus inquirendum permitto. Forte Ρωμαίων redundat, & ῥὴξ, cognomen est. Certe Marcium Regem habemus Cos. in Fastis Siculis, ad finem Olympiadis CLXXVI.

nus, victor auguſtus invictus, imperator, quod (Græcis) ſonat, αὐτοκράτωρ. Imperavit autem Auguſtus in univerſum annos LVI. Erat vero ſtatura curta, gracilis, capillitio lento, ac porrecto, pulchris oculis, naſo eleganti.

Eo imperante Jovis Fanum extructum eſt, Capitoliumque inſtauratum: utrumque ædificium plane ſtupendum.

Anno autem regni XXXIX, menſe X, Agrippa II, & Donato Coſſ. edicto juſſit, ut regiones omnes Imperio Romano ſubditæ, tam eæ quas ipſe ſubjugaverat, quam quas antea tenuerunt Romani, cenſerentur. Factus eſt autem iſte Cenſus, per totum imperium Romanum, ab Eumene, & Attalo, Senatorii ordinis hominibus. Magnam enim apud omnes habuit reverentiam; ut qui ad iram proniſſimus erat.

Exacto autem regni ejus anno XLI, menſeque VI, Martii XXV, hora diei II, die Dominico, Beata virgo, ac Deipara, Maria, ab Archangelo Gabriele, in urbe Nazareth, lætum nuncium acepit; Quinto, & Longino Coſſ. Vitellio autem Syriæ Præfecto, ab Auguſto Cæſare recens conſtituto.

ἔχων, σέβαστος, κρατιὸς, Ιμπεράτωρ, ὅπερ ἐστὶν, αὐτοκράτωρ. Καὶ ἐβασίλευσεν ὁ αὐτὸς. Αὔγουστος τὰ πάντα ἔτη νς'. τῇ δὲ θεᾷ [1] ὑπῆρχε κονδυλὶς, λεπτὸς, ἀπλόθριξ, εὐόφθαλμος, εὔρινος.

Ἐν δὲ αὐτῷ βασιλείᾳ ἔκτισε τὸ ἱερὸν τοῦ Διὸς ἐν τῇ Ρώμῃ· ἀνανεώσας καὶ τὸ Καπετώλιον· ποιήσας τὰ ἀμφότερα, φοβερὰ κτίσματα.

[2] Τῷ δὲ λθ' ἔτει, ἐν μηνὶ τῷ δεκάτῳ τῆς βασιλείας αὐτοῦ, ἐδέστησεν ἐκφωνήσας δόγμα, ὥστε ἀποχαρίσασθαι πᾶσαν τὴν ὑπ' αὐτὸν γνωσθεῖσαν γῆν, ἣν πρόσθεν εἶχον οἱ Ρωμαῖοι, ὅτι τῆς ὑπατείας Αγρίππα τὸ δεύτερον, ἐν Δρυάτῃ. Καὶ ἀπεγράφη πᾶσα ἡ ὑπὸ Ρωμαίους γῆ, διὰ Εὐμένους καὶ Ἀτάλου, συγκλητικῶν Ρωμαίων. Εἶχε γὰρ πολὺ φόβον· ὀργίλος γὰρ ἦν πάνυ.

Μετὰ δὲ τὸ διελθεῖν τὸ μα'. ἔτος, ἐν μηνὶ ἕκτῳ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἐν τῷ Δύστρῳ μηνὶ κε', ὥραν ἡμερινὴν δευτέραν, ἡμέρᾳ Κυριακῇ, εὐηγγελίσατο ἐν Ναζαρὲτ τῇ πόλει ὁ Αρχάγγελος Γαβριὴλ τὴν ἁγίαν παρθένον, καὶ Θεοτόκον Μαρίαν, [3] ἐν ὑπατείᾳ Κυΐντου, καὶ Λογγίνου· [4] ἡγεμονεύοντος δὲ τῆς Συρίας Οὐπλλίου, τοῦ καὶ πρωτοχθέντος νεωστὶ, ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου Καίσαρος.

---

1. ὑπῆρχε κονδυλὶς] De Auguſti ſtatura, vide Sueton. in Octavio Tit. 79.

2. τῷ δὲ λθ'. ἔτει] Apographum hæc facta eſt XLII. Auguſti Imp. anno, Auguſto XIII. & M. Plautio Coſſ. teſte Euſebio. Quos vero hic Auctor Conſules nominat, nuſquam apparet.

3 ἐν ὑπατείᾳ Κυΐντου καὶ Λογγίνου] Novos uſque & inauditos Conſules nobis exhibet Auctor.

4. ἡγεμονεύοντος δὲ τῆς Συρίας Οὐπλλίου] Scr. Οὐιπλλίου.

LIBER X.

De Temporibus Auguſti Imperatoris, & Dei Incarnatione.

ΛΟΓΟΣ Ι΄.

Χρόνων Βασιλείας Αὐγούστου, καὶ Ἐνανθρωπήσεως Θεοῦ.

ΕΝ δὲ τῷ μϚ΄ ἔτει, καὶ μηνὶ τῷ δ΄ τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Αὐγούστου, ἐγεννήθη ὁ Κύριος ἡμῶν, καὶ Θεὸς, Ἰησοῦς ὁ Χριστὸς, τῇ πρὸ ιʹ καλανδῶν [1] Ἰαννουαρίου, μηνὶ Δεκεμβρίῳ κεʹ, ὥραν ἡμερινὴν ἑβδόμην, ἐν πόλει τῆς Ἰουδαίας, ὀνόματι Βηθλεὲμ, [2] πλησίον οὖσαν τῶν Ἱεροσολύμων· [3] ἔτους κγ΄ τῆς Ἀντιόχειαν τὴν μεγάλην χρηματιζούσης μϚ΄. ἡγεμο-

ANNO autem XLII, menſe IV, Auguſti imperantis, VIII, Kal. Januarias, Decembris XXV, hora diei VII, natus eſt Dominus Deus noſter, Jeſus Chriſtus, in civitate Judææ, nomine Bethleem, Hieroſolymis vicina: (erat

---

1. καλανδῶν Ἰαννουαρίου] Scr. Ἰανουαρείων.

2. πλησίον ὄσαν τῆς Ἱερουσαλὴμ] Scr. ὄσης.

3. ἔτους κγτῆς Ἀντιόχειαν τὴν μεγ. χρηματίζοντος μϚ΄.] Annus Auguſti XLII incidit in Æræ Antiochenæ annum XLVII: ab anno enim primo J. Cæſaris, qui V. annos regnavit, incipit Æra hæc; uti etiam Auctor noſter ſupra.

is annus Æræ Antiochenæ XLII,) Cyrenio, viro Consulari, Syriæ tunc temporis Præfecto, Octaviano ipso, & Silvano Coss. Herode vero Judææ regnum tenente.

Numerantur ergo ab Adamo, ad Phalecum usque, Eberi F. anni MMDXXXIII; à Phaleco vero, ad Augusti Cæsaris regni annum XLII, anni sunt MMDCCCCLXVII: adeo ut ab Adamo, primo homine, ad Incarnationem D. N. Jesu Christi, id est, ad Agusti Cælaris Imperantis annum XLII, anni effluxerint MMMMMD.

Conversationem suam denique habuit in terra cum hominibus per annos XXXIII; sicut testantur S. Scripturæ. Ab Adamo igitur, ad D. N. Jesum Christum in carne Crucifixum, anni habentur MMMMMDXXXIII. Phalecus enim, secundum Mosis Prophetiam, dimidium dicitur temporis Christi futuri adventus. Quemadmodum enim hominem Deus die sexto formavit, uti Moses scriptis suis testatus est; (qui etiam & hoc addit, apud Dominum, scilicet, unum diem idem esse, ac Mille annos: die vero sexto, ut antea diximus ex scriptura, Deus

νεύοντος τῆς Συρίας Κυρηνίου, τοῦ ἀπὸ ὑπάτων, [1] ὑπατεύοντος δὲ τοῦ αὐτοῦ Ὀκταβιανοῦ, καὶ Σιλουανοῦ, τοπαρχοῦντος δὲ, ἤτοι βασιλεύοντος τῆς Ἰουδαίας Ἡρῴδου τοῦ βασιλέως.

Σωάγεται οὖν ἀπὸ Ἀδάμ, ἕως τοῦ Φαλὲκ, υἱοῦ Ἔβερ, ἔτη ͵φλγ'. καὶ ἀπὸ Φαλὲκ, ἕως τοῦ μϛ' ἔτους τῆς βασιλείας Αὐγούστου Καίσαρος, ἔτη ͵ϛϡξζ'. ὡς σωάγεσθαι ἀπὸ Ἀδὰμ τοῦ πρωτοπλάστου, ἕως τῆς κατὰ σάρκα γεννήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τοῦ μϛ' ἔτους τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Αὐγούστου Καίσαρος, ἔτη ͵ςφ'.

Καὶ λοιπὸν συναναστάφη ὅτι τῆς γῆς τοῖς ἀνθρώποις ὁ Κύριος ἡμῶν, καὶ Θεὸς, ὡς ἐν ταῖς γραφαῖς ἐμφέρεται, ἔτη λγ'. ὡς γίνεσθαι ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως τῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ κατὰ σάρκα γεννήσεως, καὶ σταυρώσεως, ἔτη ͵εφλγ'. Ὁ γὰρ Φαλὲκ, κατὰ τὴν προφητικὴν φωνὴν Μωσέως, τὸ ἥμισυ λέγεται τοῦ χρόνου τῆς μελλούσης τοῦ Χριστοῦ παρουσίας. ὥσπερ γὰρ τὸν ἄνθρωπον τῇ ἕκτῃ ἡμέρᾳ ἔπλασεν, ὡς [2] Μωσῆς ἐξέθετο· (συντάξας ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν αὐτοῦ καὶ τοῦτο· καὶ ἔστιν ἡ μία ἡμέρα Κυρίου, ὡσεὶ χίλια ἔτη· τῇ δὲ ἕκτῃ ἡμέρᾳ, ὡς προεῖπεν ἡ γραφὴ, ἔπλασεν ὁ Θεὸς

---

1. ὑπατεύοντος δὲ τοῦ αὐτοῦ Ὀκταβιανοῦ καὶ Σιλουανοῦ] Eusebius etiam hoc anno Coss. habet Agustum XIII & M. Plautium: Hunc M. Plautium Silvanum vocant Fasti Capitolini.

2. συντάξας ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν αὐτοῦ] Hæc Mosis verba habentur in hymno ejus, inter Psalmos Davidicos numero XC. quæ etiam repetuntur, Petri Epist. II. cap. III. ver. VIII. Ἓν δὲ τοῦτο μὴ λανθανέτω ὑμᾶς ἀγαπητοὶ, ὅτι μία ἡμέρα παρὰ Κυρίῳ ὡς χίλια ἔτη, καὶ χίλια ἔτη ὡς μία ἡμέρα.

τ̃ ἄνθρωπον, καὶ ὑπέπεσε τῇ ἁμαρτίᾳ ὁ ἄνθρωπος·) ὡς δῆλον εἶναι, ὅτι ὅτῳ καὶ τῇ ἕκτῃ ἡμέρᾳ τῆς χιλιάδος, ὅτε τῆς γῆς ἐφάνη ὁ Δεσπότης ἡμῶν Ιησοῦς ὁ Χριστός· καὶ ἔσωσε τ̃ ἄνθρωπον, διὰ τ̃ σταυροῦ, καὶ τῆς ἀναστάσεως· Απερ συνεγράψατο Κλήμης, Θεόφιλος, καὶ Τιμόθεος, οἱ σοφοὶ χρονογράφοι, ὁμοφωνήσαντες. Ο δὲ θεοφιλέστατος χρονογράφος Εὐσέβιος ὁ Παμφίλε, ὁ γλυκύμυθος ἐπίσκοπος Καισαρείας Παλαιστίνης, τῇ μὲν ἕκτῃ χιλιάδι τῶν ἐνιαυτῶν λέγει καὶ αὐτὸς φανῆναι τὸν ὅλων σωτῆρα, καὶ Κύριον, Ιησοῦν Χριστὸν, κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐξ ἡμερῶν τῆς πλάσεως τοῦ Ἀδάμ· πρὸ τ̃ δὲ πληρωθῆναι τὸ ἑξακισχιλιοστὸν ἔτος εἶπεν, ὅτι ἐφάνη ὅτε τ̃ γῆς ὁ Κύριος ἡμῶν, καὶ Θεὸς, Ιησοῦς Χριστὸς, ἐύσασθαι τὸ γένος τ̃ ἀνθρώπων· καὶ ἐγεννήθη, [1] καὶ ἐνηνθρώπησε, φησὶ, τῷ ἐφ' ἑτέῳ· ἔπαθε, καὶ ἀνέστη ὁ Κύριος ἡμῶν Ιησοῦς ὁ Χριστὸς, καὶ ἀνελήφθη, τῷ ἑβδομηκοστῷ ἕτει. Εν δὲ τῷ ἑξακισχιλιοστῷ ἔτει συμφωνοῦσιν ἅπαντες φανῆναι τ̃ Κύριον. κἂν ὀλίγον πλέον, κἂν ἔλασσον, εἰς τὸς ἔτος εἶπαν φανῆναι, κατὰ τ̃ προφητικὸν φωνήν· καὶ μὴ ὁμοφωνοῦσιν, ἐκδέχομαι [2] περὶ τῶν ἀριθμῶν τῶν ἐνιαυτῶν· ἐν ἐσχάτοις καιροῖς ἐφάνη, ὡς ἡ θεία γραφὴ σημαίνει.

hominem formavit; qui deinde in peccatum lapsus est:) consentaneum omnino videtur, ut sexto etiam die Millenario in terris appareret D. N. Jesus Christus, Passione, & resurrectione sua hominem salvaturus. Hæc vero à sapientissimis Chronographis Clemente, Theophilo, & Timotheo, inter se consentientibus, accepimus. Eusebius autem Pamphili, Cæsareæ Palestinæ Episcopus, & ipse omnium Dominum & Salvatorem, Jesum Christum, sexto annorum Millenario, secundum numerum diei, quo factus est Adamus, apparuisse fatetur: 'ante impletum, inquiens, sextum Millenarium annorum 'terris sese exhibuit D. N. 'Jesus Christus; uti genus humanum liberaret. Natum autem esse, & incarnatum anno Mundi MMMMMD, esse etiam passum, & resurrexisse, inque cœlos assumptum anno MMMMMDXXXIII, affirmat idem. Utcunque igitur inter Scriptores haud convenit, de numero annorum adventus Domini, aliis plures, pauciores aliis numerantibus, in hoc tamen sunt omnes, illum ætate Mundi sexta, juxta dictum Propheticum, apparuisse. Ultimis enim temporibus venisse, testatur S. Scriptura.

---

1. καὶ ἐνηνθρώπησε φησὶ τῷ ἐφ' ἑτέῳ] Ubinam tandem hoc dicit Eusebius? certe in Chronicis suis ad Adamo ad Christum natum annos putat tantum 5199. Si autem ita ut Auctor vult calculum suum instituerit, ubi fuerit inter illum & Theophilum alioſque memoratos discrepantia?

2. περὶ τῶν ἀριθμῶν] Scr. τ̃.

Augusti

Auguſti Cæſaris ſub imperio, iram divinam experta eſt Salamine, Palæſtinæ urbs. Hanc Auguſtus refecit, & Dioſpolim vocavit.

Sub hoc tempus Herodes, Judæorum rex, Magos quoſdam, Judæam explorandi cauſa adveniſſe edoctus, eos comprehendi juſſit. Magi enim hi, Myſteriorum haud ignari, cum ex ſtella in oriente viſa, Chriſtum in carne veniſſe intellexiſſent; dona ſecum ferentes, eum, tanquam regem magnum, & victorem, veneraturi advenerant. Orientem itaque verſus curſum ſuum dirigentes, ubi natus eſſet Judæorum Rex, ſciſcitati ſunt. Fama autem eorum inter Judæos paſſim ferebatur; donec noti tandem, comprehenſique, ad Herodem regem perducerentur. Ei vero, quamobrem Judæam explorandi cauſa advenerant, interroganti, reſponderunt; ſe, ſtella mirabili in Oriente viſa monitos, Regem Magnum mundo natum eſſe, dona ei, ceu Regi Magno oblaturos, illumque ut Deum veneraturos, adveniſſe. His auditis, Herodes admirabundus obſtupuit, ſe-

Ἐπὶ δὲ τ βασιλείας τ αὐτ Αὐγύστυ Καίσαρος Σεβαστ, ἔπαθεν ὑπὸ θεομιλίας πόλις τ Παλαισίνης, ὀνόματι Σθαμίνη. ἥντινα πόλιν ἐγείρας ὁ αὐτὸς Αὔγυστος, ἐπεκάλεσε Διὸς πόλιν.

Ηρώδης ὢν ὁ τοπάρχης, ὅτι Βασιλεὺς τ Ιουδαίας, ἐν αὐτῷ τῷ χρόνῳ ἐδιδάχθη, ὅτι καταίσχοποι Μάγοι ἀπὸ Περσίδος εἰσῆλθον εἰς τ Ιουδαίαν χώραν· καὶ ἐκέλευσεν αὐτοὺς συλλημφθῆναι. ἦλθον γὰρ ἀπὸ τ Περσίδος Μάγοι, γνόντες, ὡς μυστικοὶ, διὰ τ φανέντος ἀστέρος, τ μεγάλου τεχθέντος εἰς τὴν ἀνατολήν, [1] τ τ Σωτῆρος Χριστ ἐναν θρωπήσεως· δῶρα φέροντες αὐτῷ, ὡς Βασιλεῖ μεγάλῳ, καὶ νικητῇ. οἵτινες [2] εἰς τὴν ἀνατολὴν ἐλθόντες, ἐπηρώτων· Ποῦ ἔστιν ὁ τεχθεὶς Βασιλεὺς τ Ιουδαίων; καὶ ἐθορυβήθη τοῖς Ιουδαίοις. οἵτινες Μάγοι γνωσθέντες, συλλημφθῆ, καὶ εἰσηγέχθη τῷ Ηρώδῃ Βασιλεῖ. Καὶ ἐπηρώτησεν αὐτούς· Διὰ τί ὅτι τ Ιουδαίαν χώραν ἐλήλυθε καταίσχοποι; Καὶ ἀνήγαγον αὐτῷ οἱ Μάγοι τὸ τ ἀστέρος θαῦμα, καὶ ὅτι μέγας Βασιλεὺς ἐγεννήθη τῷ κόσμῳ· καὶ ὅτι δῶρα αὐτῷ ἐνεγκόντες, παρεγενόμεθα ὡς Βασιλεῖ μεγάλῳ προσενέγκαι αὐτῷ, ἃ ὁπωρισθήμεθα δῶρα, ὡς Θεῷ. Εἴδομεν γὰρ αὐτ τ ἀστέρα, ἐν τῇ ἀνατολῇ· καὶ ἤλθομεν προσκυνῆσαι αὐτῷ. ὁ δὲ Ηρώδης ἀκούσας ταῦτα, ἐθαμβος ἔμεινε· λογιζόμενος, ὅτι μὴ Αὔγουστον Καί-

1. τὴν τ σωτῆρος χριστ ἐναν θρωπήσεως] Scr. ἐναν θρώπησιν.

2. εἰς τὴν ἀνατολὴν ἐλθόντες] Imo ἀπὸ ἀνατολῶν, *ex regionibus Orientalibus*, adveniſſe Magos teſtatur S. Scriptura. Mat.

σαρα,

σαρα, ποίας δυνάμεως ὁ γενηθεὶς βασιλεύς. Ησαν δὲ ἐλθόντες οἱ Μάγοι ἐν Ιεροσολύμοις, [1] ἐν ὑπατείᾳ Οὐϊνδικίου, καὶ Οὐαλερίου. Ηκριβώσατο δὲ παρ' αὐτῶν ὁ Ηρώδης τὸν χρόνον τοῦ φανέντος ἀστέρος· καὶ εἶπεν αὐτοῖς τοῖς Μάγοις, ὅπ ἐὰν εὕρητε αὐτόν, ἐλθόντες ἀπαγγείλατέ μοι· ὅπως κἀγὼ ἐλθὼν, προσκυνήσω αὐτῷ. Καὶ ἀπελθόντες οἱ Μάγοι, ὁδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ ἀστέρος, ὃν ἑωράκασιν ἐν τῇ ἀνατολῇ, ἦλθον ἕως Ιησοῦ, καὶ τῆς μητέρα αὐτοῦ, ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει. Καὶ πεσόντες εἰς τὸ ἔδαφος τῆς γῆς, προσεκυνήσαν τῷ Σωτῆρι Χριστῷ· ἔλεγον γὰρ ἐν ἑαυτοῖς· ὅπ, τὸν μείζονα αὐτοῦ Θεὸν ὑποδεικνύει ἡμῖν δοῦναι ὁ ἀστήρ, ὃν ἡμεῖς προσκυνοῦμεν, ὡς θεόν. Καὶ προσενέγκαντες αὐτῷ δῶρα ἅπερ ἐβάσταζον, ὡς Θεῷ, καὶ χρηματισθέντες, δι' ἄλλης ὁδοῦ, τὸν τοῦ λιμίτου, ἀνῆλθον εἰς τὰ Περσικὰ μέρη, καταφρονήσαντες τοῦ Ηρώδου βασιλέως.

Καὶ ὡς παιχθεὶς ὁ αὐτὸς Ηρώδης βασιλεὺς ὑπὸ τῶν Μάγων, [2] ἐθυμώθη· καὶ περιεργασάμενος ἀπὸ τῶν ἀρχιερέων τῶν Ιουδαίων, ποῦ ὁ Χριστὸς γεννᾶται, ἔμαθε. καὶ πέμψας τοὺς στρατιώτας, ἔσφαξε πάντα τὰ νήπια ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει τῆς Ιουδαίας· καθὼς ἡ θεία λέγει γραφή. Καὶ ληφθεὶς εὐθέως ὁ Ηρώδης πάθει

cum reputans, ſecundum Cæſarem quantæ poteſtatis eſſe potuerit Rex iſte. Magi autem iſti Hieroſolymas venerunt, Vindicio & Valerio Coſſ. Herodes vero tempus, quo ſtella apparuit, à Magis diligenter exquirens, dimiſit eos, dicens; ſi inveniatis eum, mihi renuncietis vellem, ut & ego adiens, illum venerer. Magi itaque abeuntes, & ipſam, quam in Oriente viderant, ſtellam viæ ducem habentes, Jeſum & matrem ejus, in urbe Bethleem invenerunt. Inter ſe vero dicentes; 'ſtella iſta, quam nos 'pro Deo habemus, Deum 'certe ſe majorem nobis ex-'hibet: in terram proni cadentes, donaque, quæ attulerant, ei, ceu Deo, offerentes, Chriſtum ſalvatorem venerati ſunt. Divinitus vero admoniti, Herode Rege inſuper habito, ad limites divertentes, per avia tandem ad Perſidem evaſerunt.

Herodes ubi ſe à Magis deluſum eſſe ſenſiſſet, ira commotus eſt: curioſius itaque à Pontificibus Judæorum inquirens, ubi Chriſtus naſceretur; & Bethleem Judææ, locum eſſe edoctus; miſſis illuc militibus, infantes omnes necidedit: ſicuti ſacræ teſtantur Scripturæ. Herodes vero mor-

3. ἐν ὑπατείᾳ Οὐϊνδικίου καὶ Οὐαλερίου] Chr. Alex. hos vocat, Indicium, & Varium. verum Coſſ. hos ponit ad an. Auguſti XLII. quo anno noſter ſupra Auguſtum XIII. & Silvanum Coſſ. fecit.

2. ἐθυμώθη] Scr. ἐθυμώθη.

bo incurabili ſtatim correptus, à vermibus exeſus interiit. Hunc in regno Judæorum excepit Archelaus, ejus filius, Lamia, & Serelliano Coſſ. regnavitque annos IX, ſicuti Clemens, ſapientiſſimus Chronographus ſcriptum reliquit

Auguſtus vero Cæſar Octavianus, imperii ſui anno LV, menſe Hyperberetæo, ſive Octobri, Oraculum adit: factaque Hecatombe, Pythiam rogavit, dicendo. 'Quis, poſt 'Me, Romana tenebit ſceptra? Vate vero nihil reſpondente, ſacra iterum peregit, & ſecunda vice ſciſcitatus eſt: 'Quare, inquiens, Oraculum 'ſilet, nec mihi dat reſponſum? Tum demum à Pythia accepit hæc.

ανιάτῳ, σκωληκόβροτος ἐξήνετο, κὴ ἀπέθανε· κὴ ἐξήνετο βασιλεύς, ἤτοι τοπάρχης τ Ιουδαϊκῆς ἔθνους, Αρχέλαος, ὁ υἱὸς αὐτῆς, ἔτη θ', [1] ἐν ὑπατείᾳ Λαμία, κὴ Σερελλιανῆ· καθὼς ὁ σοφώτατος Κλήμης ὁ Χρονογράφος ἐξέθετο.

Ο δὲ Αὔγουστος Καίσαρ Οκταβιανὸς, τῷ νε ἔτει τ βασιλείας αὐτῆς, μηνὶ Οκτωβρίῳ, τῷ κὴ ὑπερβερεταίῳ, ἀπῆλθεν εἰς τὸ μαντεῖον· κὴ ποιήσας ἑκατόμβην θυσίαν, ἐπηρώτησε· Τίς μετ' ἐμὲ βασιλεύσει τ Ρωμαϊκῆς πολιτείας; Καὶ οὐκ ἐδόθη αὐτῷ ὑπόκρισις ἐκ τ Πυθίας. Καὶ πάλιν ἐποίησεν ἄλλην θυσίαν, κὴ ἐπηρώτησε τ Πυθίαν τὸ, διὰ τί οὐκ ἐδόθη αὐτῷ ὑπόκρισις, ἀλλὰ σιγᾷ τὸ μαντεῖον; Καὶ ἐξέρρεθη αὐτῷ ὑπὸ τ Πυθίας ταῦτα.

Me puer Hebræus, ſummi moderator Olympi,	Παῖς Εβραῖος κέλεταί με Θεὸς μακάρεσσιν ἀνάσσων,
Migrare hinc mandat, Stygiaſque revertere ad umbras.	Τόνδε δόμον προλιπεῖν, [2] κὴ ἄϊδος αὖθις ἱκέσθαι.
Vade igitur, noſtrum neve ultra altare fatiges.	Καὶ λοιπὸν ἄπιθι ἐκ τρόμων ἡμετέρων.

---

1. ἐν ὑπατείᾳ Λαμίᾳ κὴ Σερελλιανῆ] Lamiam, & Servitium Coſſ. habent Euſebius, & Chr. Alex. Auctor; ut hic, anno Auguſti XLIV. ille, anno ejuſdem XLVI. uterque tamen annum integrum ponit, inter hos Coſſ. & Herodis obitum.

2. κὴ ἄϊδος αὖθις ἱκέσθαι.] Cedrenus habet, κὴ ὁδὸν αὖθις &c. & verſu ſequente, ἐκ δόμων ἡμετέρων· uti habet etiam Euſebius. Habes vero hoc Oraculum inter Oracula vetera, à Jo. Opſopœo edita, ubi hoc modo legitur.

Παῖς Εβραῖος κέλεταί με θεοῖς μακάρεσσιν ἀνάσσων,
Τόνδε δόμον προλιπεῖν, κὴ ἀϊδὶς αὖθις ἱκέσθαι.
Λοιπὸν ἄπιθι, σιγῶν δ' ἐκ βωμῶν ἡμετέρων.

Ubi tamen verſus ultimus claudicat: forte legendum ἡμιτεράων.

Καὶ

Καὶ ἐξελθὼν ἐκ τ μαντείε ὁ Αὔγες Καίσαρ, ἦλθὼν εἰς τὸ Καπετώλιον, ἔκπσεν ἐκεῖ βωμὸν μέγαν, ὑψηλὸν, ἐν ᾧ ἐπέγραψε Ρωμαϊκοῖς γράμμασιν. Ο βωμὸς ἔτός ὅτι τ πρωτογόνε Θεῦ· Οτις βωμός ὅτιν εἰς τὸ Καπετώλιον ἕως τῆς νυῦ· καθὼς Τιμόθεος ὁ σοφὸς συνεγράψατο.

Augustus itaque inde ex Oraculo discedens, in Capitolium venit; ubi altari excelso erecto, ei literis Latinis inscribi jussit: *Hæc est Ara Primogeniti Dei.* Quæ Ara adhuc usque visitur, in Capitolio: uti sapiens Timotheus memoriæ prodidit.

Ο δὲ αὐτὸς Καίσαρ Οκταβιανὸς νόσῳ βληθεὶς, [1] ἐν τῇ Ρώμῃ ἐτελεύτησε, γέρων, ὢν ἐτῶν οε', [2] ἄπαις, [3] ἦ σωφρονήσας ἀπὸ σωματικῆς ἁμαρτίας. Ην γὰ μυστικὸς ἀρχιερεύς, ἦ βασιλεύς.

Cæsar autem Octavianus in morbum incidens, Romæ moritur, senex, annorum LXXV, sine prole, & ab omni labe corporis liber; ut qui non Rex solum, sed & Ponti ex Maximus fuit, mysteriorumque peritus.

Μετὰ ὃ τὴν βασιλείαν Αὐγέσε Καίσαρος, ὅτι ὑπατείας [4] Σέξτε, ἦ Σεκτικιανῦ, [5] ἐβασίλευσε Τιβέριος Καίσαρ, ἔτη κβ'. [6] Ην ὃ δημοσιαῖος, γέρων, [7] λεπτακινὸς, ἀὸφθαλμος, με-

Post Cæsarem Augustum, Imperator factus est Tiberius, Sexto, & Sexticiano Coss. & regnavit annos XXII: Erat vero statura mediocrem superante, ætate vergente, gracilis,

---

1. ἐν τῇ Ρώμῃ ἐτελεύτησε] Hieronymus in versione sua Eusebiana Augustum Atellæ in Campania mortuum asserit: uterque falso. Nolæ enim diem suum obiit. Vide Suetonium, alios.

2. ἄπαις,] An de prole mascula intelligendus est Auctor? Filiam enim Juliam ex uxore Scribonia suscepisse eum, nemini non notum.

3. ἦ σωφρονήσας ἀπὸ σωματικῆς ἁμαρτίας] Itane vero? Audiamus tamen Suetonium in Octavio, Tit. 69. *Adulteria quidem exercuisse, ne amici quidem negant &c.* Et paulo post. *L. Antonius super festinatas Liviæ nuptias objecit; & fœminam Consularem è triclinio viri coram in cubiculum abductam, rursus in convivium rubentibus auriculis, incomptiore capillo reductam.* Quem Paragraphum etiam petulantissima ejusdem Epistola claudit Suetonius: quam videsis. Sed & uxorem etiam suam sibi habuit lenam, eodem Suetonio teste Tit. 71. *circa libidines hæsit; postea quoque, ut ferunt, ad vitiandas virgines promptior; quæ sibi undique etiam ab uxore conquirerentur.*

4. Σέξτε ἦ Σεκτικιανῦ] Eusebius ad ultimum Augusti annum habet Sext. Pompeium, & Sext. Apuleium, Coss. Chr. vero Alex. ad annum Augusti antepenultimum, id est, LIV. (annos enim LVI. tantum eum imperare facit;) Sextum & Sextum Coss. habet; anno vero sequenti, sive penultimo, Pompeium & Apuleium ponit, ac si diversi essent.

5. ἐβασίλευσε Τιβέριος Καίσαρ ἔτη κβ'.] Ita etiam Chr. Alex. Eusebius tamen annos Imperii XXIII. ei tribuit.

6. ἦν δὲ δημοσιαῖος] Ita etiam Suetonius in Tiberio, Tit. 68. *Corpore fuit amplo atque robusto; statura, quæ justam excederet.* Reliquo tamen ejus Characterismo parum cum Suetonio congruit Auctor noster.

7. λεπτακινὸς] vocabulum hoc nusquam mihi occurrit: forte scribendum λεπτακικός· cui tamen scriptioni adversatur Suetonii Characterismus Tiberii.

oculis pulchris, niger, capillitio brevi, criſpoque, ſubſimus, ædificationi deditiſſimus. Hic contra Perſas arma movebat: res vero ad pugnam non devenerunt; verum Cæſar oblatas ab eis pacis conditiones accepit.

Inde Romam reverſurus, Antiochiam magnam venit; ubi extra urbem juxta montem Silpium, porticus duas extruxit magnificas, deſuper contignatas, & ſplendide ornatas, quatuor Milliarium intervallo diſtantes inter ſe. Tetrapyla etiam contignata vicatim extruxit, quæ & marmore & muſivo adornavit: ipſam vero urbis plateam ſtatuis, & columnis æreis ſplendidam fecit. Inſuper etiam mœnibus urbis olim à Seleuco factis, nova adjecit, intra quæ, non ſolum Porticus illas duas clauſit, ſed & montem etiam ipſum, Acropolim quoque, & Jopolim. Senatus itaque, populuſque Antiochenus, Tiberio Cæſari ſtatuam æream poſuit, ſupra columnam magnam Thebanam, in platea, inter porticus illas duas ab ipſo extructas mediam: qui quidem locus, Umbilicus urbis vocatur: ubi &

λαΐχεος, κονδόθριξ, ἁλὸς, ὑποσιμος, φιλοκλίσης. Οσις ἐπεστράτευσε κατὰ Περσῶν, καὶ μὴ πολεμήσας, ἀλλὰ προσκληθεὶς παρ' αὐτῆς πάντα εἰρωνίης ἐποίησε.

Καὶ ἀνιὼν ὅπη τὴν Ρώμην, ἦλθεν ἐν Ανποχείᾳ τῇ μεγάλῃ· καὶ ἔκτισεν, ἔξω τῆς πόλεως, ἐμβόλους δύο μεγάλους, πρὸς τῷ ὄρει τῷ λεγομένῳ Σιλπίῳ, [1] ἔχοντας διαστήματα μιλίων δ', ὑπερόφους, καὶ πανδαπρεπεῖς. καὶ κατὰ ξύμμετρα διαστήματα τετράπυλα διὰ εἰλημάτων, φιλοκαλλήσας αὐτὰ μωσάϊσι, καὶ μαρμάροις· καὶ τὴν πλατεῖαν δὲ [2] χαλκοργήμασι, καὶ ἀγάλμασι κοσμήσας, καὶ τειχίσας τοὺς αὐτοὺς ἐμβόλους, καὶ τὸ ὄρος ἀποκλείσας ἔσωθεν, προσεκόλλησε [3] τῷ αὐτῷ τείχει τὸ νέον τῷ παλαιῷ τείχει τῆς πόλεως, τῷ ὑπὸ Σελεύκου γεωμυθέντι· ἀποκλείσας, διὰ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ τείχους, καὶ τὴν Ακρόπολιν, καὶ τὴν Ιώπολιν. Καὶ ἀνέστησε τῷ αὐτῷ Τιβερίῳ Καίσαρι ἡ βουλὴ, καὶ ὁ δῆμος τῆς Ανποχέων, στήλην χαλκῆν, ὑπεράνω μεγάλου κίονος Θηβαίου, ἐν τῇ πλατείᾳ, κατὰ τὸ μέσον τῶν ἐμβόλων, τῶν ὑπ' αὐτοῦ κτισθέντων. Οσις τόπος κέκλη-

---

1. ἔχοντας διαστήματα μιλίων δ'.] longiſſimam hîc Plateam memorat; niſi forte error ſit in numero. Quid ſi, pro μιλίων, legamus σταδίων.

2. χαλκοργήμασι καὶ ἀγάλμασι κοσμήσας] χαλκουργήματα ponit, pro ſtatuis æreis. Ita infra lib. 14. ἦν γὰρ ἐν αὐτῷ χαλκουργήματα δύο, ἔππος καὶ αὐτὰ εἰσι τῶν θαυμάτων ὁ Ικαρος, καὶ ὁ Δαίδαλος; id eſt, Icari, & Dædali ſtatuæ æreæ.

3. τῷ αὐτῷ τείχει τὸ νέον τῷ παλαιῷ &c.] forte ſcribend. τὸ αὐτὸ τεῖχος τὸ νέον τῷ παλαιῷ τείχει τῆς πόλεως.

τοῦ,

του, ὁ ὀμφαλὸς τ πόλεως, ἔχων καὶ τύπον ἐγγεγλυμμένον ἐν λίθῳ, ὀφθαλμῶ. Ηπις σήλη ἵσταται ἕως τ νῦ.

Ο δὲ αὐτὸς Τιβέριος Καίσαρ μαθὼν, ὅτι ὁ Σέλευκος ὁ βασιλεὺς, φοβηθεὶς τὰς ῥύσεις τῶν ὑδάτων καπόντων ἐκ τῦ ὄρους χειμῶνος, καὶ λιμναζόντων, ἀποφυγὼν τὸ ὄρος, ἐν τῇ πεδιάδι τὴν πόλιν ἔκτισε· καὶ ἔθηκε τῇ αὐτῦ σήλῃ κιβώτιον λίθινον, ἐν ᾧ ἐποίησε τέλεσμα δι' Αβλάκωνος, τελεστῦ, καὶ ἱερέως, διὰ τὰς ῥύσεις τῦ Παρμενίου χειμαῤῥοῦς ποταμῦ, καὶ τῶν κατερχομένων ῥευμάτων ἐκ τῦ ὄρους, πρὸς τὸ μὴ βλάπτεσθαι τὸ αὐτὸ μέρος τῆς πόλεως, ἢ παρθενῶνας τὰς ὑπ' αὐτῦ κτισθέντας δύο ἐμβόλους μεγάλους· ὅπερ κιβώτιον λίθινον λέγουσιν εἶναι οἱ Αντιοχεῖς πολῖται, τὸ ὠνεωκὸν τῆς πόλεως αὐτῶν, διότι ἐξηγόρακε τὸ μέρος αὐτὸ τῆς πόλεως, διὰ τῆς ἀσφαλείας τῦ κτισθέντος παρ' αὐτῦ τείχους, ἐκ τ τῶν Βαρβάρων Σαρακηνῶν, καὶ Περσῶν ἁρπαγμῆς, καὶ ἁλώσεως. ᾠκεῖτο γὰρ δίχα τείχους τοτὲ μὲν τὸ πρὸς τὸ ὄρος μέρος τ πόλεως, κτισθὲν [1] ὑπὸ Αντιόχου τῦ ἐπιφανεστάτου βασιλέως· [2] ὅπ καὶ τὸ βουλευτήριον ἔκτισε, καὶ ἄλλα ἱερά. Ωσαύτως δὲ καὶ Αντίοχος ὁ βασιλεὺς πάλιν, [3] ὁ λεγόμενος Φιλάδελφος

oculi effigiem, lapidi inſculptam, videre eſt. Statua autem illa ibi adhuc viſitur.

Tiberius autem Cæſar, ubi intellexiſſet, Seleucum regem, caventem ſibi à torrentibus aquarum, quæ per hybernum tempus è monte exundantes reſtagnabant, monte relicto, in planicie urbem condidiſſe; & ipſe, opera uſus Ablaccon is cujuſdam, ſacerdotis, & myſtæ, juxta ſtatuam ſuam, capſulam lapideam collocavit, myſtice præparatam: nempe ut Parmenii torrentis eluviones, & aquarum è Monte cataractas, hoc faſcino propelleret, ne pars illa urbis læderetur, aut Porticus à ſe extructæ averterentur. Capſulam vero hanc lapideam Antiocheni dicunt eſſe *Redemptorium* urbis ſuæ: nimirum, quod hæc murum, à Tiberio factum, inexpugnabilem reddens, eam urbis partem quaſi redemit ab incurſionibus, & rapinis Barbarorum Saracenorum, & Perſarum. Olim enim ea pars urbis, quæ ad montem ſita, ab illuſtri illo Antiocho condita eſt, (Senaculum nempe publicum, aliaque loca ſacra,) nequaquam mœnibus cincta habitabatur. Similiter etiam

1. ὑπὸ Αντιόχου τῦ ἐπιφανεστάτου βασιλέως] Antiochum Epiphanem dicit, qui ædificia quædam à ſe extra urbem extructa, à nomine ſuo, Epiphaniam vocavit: uti Auctor ſupra lib. 8.

2. ὅπ καὶ τὸ βουλευτήριον] forte legendum, ὅπερ aut ὅπις.

3. ὁ λεγόμενος Φιλάδελφος] Antiochi hujus Philadelphi apud alios mentio nulla.

Antiochus Philadelphus extra urbem multa extruxit: qui & ad Daphnen, in Luco, Fana duo condidit, Apollini unum, alterum Dianæ: in quibus etiam ſtatuas duas aureas collocavit, Aſylorum eis jura concedens; ut ne quis noxius, ad ea confugiens, inde extraheretur. Hæc vero extructa ſunt, ſub Regibus Macedonicis.

Extruxit etiam Tiberius Cæſar, in eadem Antiochia, templum ingens Jovi Capitolino: Balneum quoque publicum extruxit, prope fontem illum, quem olim condidit Alexander Macedo, nomenque ei dedit, à Matre ſua, Olympiadem. Alexander enim eo veniens, & aquas de ſcaturigine illa bibens; videor (inquit) mihi lac maternum hauſiſſe. Fons autem iſte juxta montem ſitus eſt; quem & intra urbis ambitum mœnibus ſuis Tiberius incluſerat. Idem etiam Baccho fanum extruxit juxta montem; poſitis etiam exterius ad templum ſtatuis duabus, Amphionis & Zethi, Dioſcurorum ex Antiopa prognatorum in honorem. Fluvium etiam, urbem alluentem, qui Draco olim vocabatur, Orontem, quaſi Orientalem, Romana

φος, ἔκπσεν ἔξω τῆς πόλεως πολλά· ὅσις ϗ ἐν Δάφνῃ ἔκπσεν, ἐν τῷ ἄλσει, ἱερὰ δύο, Ἀπόλλωνος, ϗ Ἀρτέμιδος· στήσας ἐν αὐτοῖς ἀγάλματα δύο χρυσᾶ, [1] παραχὼν φυγάδια τοῖς καταφεύγουσιν ἐκεῖ, πρὸς τὸ μὴ ἐκβάλλεσθαί τινα [2] ἐκ τῶν αὐτῶν ἱερέων. Ταῦτα δὲ ἔκτισαν, ὅτε τὰ Μακεδονικὰ βασίλεια ὑπῆρχεν.

Ὁ δὲ Τιβέριος Καίσαρ ἔκτισεν ἐν τῇ αὐτῇ Ἀντιοχείᾳ πόλει ἱερὸν μέγα Διὸς Καπετωλίου. Ὁμοίως δὲ ἔκτισεν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς ϗ δημόσιον λουτρὸν, πλησίον τῆς Ὀλυμπιάδος πηγῆς, τῆς κληθείσης ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος, εἰς ὄνομα τῆς αὐτοῦ μητρός· ἔπειδὴ ἐκ τῆς αὐτῆς ὕδατος Ἀλέξανδρος, ἐλθὼν ἐκεῖ, ϗ εἶπεν· ὅτι, ἔπια γάλα τῆς ἐμῆς μητρός. Κεῖται δὲ ἡ πηγὴ ὑπὸ τὸ ὄρος· ἥντινα ὁ αὐτὸς Τιβέριος ἔσω τοῦ τείχους ἀπέκλεισεν. Ἔκτισε δὲ ϗ ἱερὸν τῷ Διονύσῳ, πρὸς τῷ ὄρει, ὁ αὐτὸς Τιβέριος βασιλεὺς, στήσας δύο στήλας μεγάλας τῶν ἐξ Ἀντιόπης γεγεννημένων Διοσκούρων, ἔξω τοῦ ναοῦ, εἰς τιμὴν αὐτῶν, Ἀμφίονός τε, ϗ Ζήθου. Ὁ αὐτὸς Τιβέριος ϗ τὸν ποταμὸν τῆς πόλεως, τὸν περίλιμνον λεγόμενον Δράκοντα, [3] μετεκάλεσεν Ὀρόντην τῇ Ρωμαϊκῇ λέξει. ὅπερ ἑρμηνεύεται,

---

1. παραχὼν φυγάδια τοῖς καταφεύγουσιν] Heſych. Παρανόμια, τὰ ὀφλήματα τῶν ἀξιώματα.

2. ἐκ τῶν αὐτῶν ἱερέων] Scr. ἱερῶν.

3. μετεκάλεσεν Ὀρόντην τῇ Ρωμαϊκῇ λέξει] Ita etiam Euſtathius, ad Dionyſii περιηγητὴν locum hunc:

Τῆς

ἑρμηνεύεται, ἀνατολικός. Ἐκτισε δὲ καὶ τὸ θέατρον, σφοδρὸς ἄλλως ζώνην, πρὸς τῷ ὄρει, καὶ θυσιάσας κόρην παρθένον, Ἀντιγόνην ὀνόματι· ὅθεν θέατρον οὐκ ἐπλήρωσεν εἰς τέλειον. Ἔκτισε δὲ ἐπάνω τῆς ἀνατολικῆς πύρτας, ἧς αὐτὸς ἔκτισε, στήλην λιθίνην τῇ λυκαίνῃ, τρεφούσῃ τὸ Ρῶμον, καὶ τὸ Ρῆμον· σημαίνων, Ρωμαῖον ἔτι κτίσμα τὸ σφοδρὸν τείχος τῇ αὐτῇ Ἀντιόχου πόλει. Ἔκτισε δὲ καὶ ὄπισθεν τοῦ θεάτρου, ἱερὸν τοῦ Πανός. Ταῦτα δὲ Δομνῖνος, ὁ σοφὸς χρονογράφος, ἐξέθετο.

Ἔκτισε δὲ ὁ αὐτὸς Τιβέριος, ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ χώρᾳ, παρὰ τὴν λίμνην, πόλιν, ἥντινα ἐκάλεσε Τιβεριάδα, εὑρηκὼς ἐν τῷ τόπῳ ὕδατα θερμά· κτίσας τῇ πόλει καὶ δημόσιον λουτρὸν, μὴ ὑποκαιόμενον, ἀλλ' ἐξ αὐτῆς τῆς θερμῆς [2] παρέχοντα τὴν χρῆσιν τῇ lingua vocavit. Theatrum quoque extruxit, circumque alium priori, prope montem; adjecit; immolata etiam virgine, nomine Antigone: quod quidem opus ad exitum non perduxit. Portæ etiam Orientali, à ſe extructæ, ſtatuam ſuperimpoſuit lapideam Lupæ, & Remi nutricis; nempe ſic nova illa urbis mœnia Romanum opus fuiſſe, ſignificans. Præterea etiam Pani templum extruxit, Theatrum à tergo reſpiciens. Hæc vero Domninus, ſapiens Chronographus, literis prodidit.

In Judæa etiam Tiberius urbem prope Lacum, extruxit, quam Tiberiadem vocavit. Aquas vero calidas ibi inveniens, Balneum etiam publicum extruxit, quod natura ſua Thermarum uſum urbi ſuppeditavit. Archelao autem

fatis

Τῆς δὲ φορᾶς ἀντιλέγει καπασύρεται ὑπὸ Ὀρόντου.

ubi Scholiaſtes poſt aliam nominis rationem aſſignatam, hæc addit. Ἄλλοι δέ φασιν, ὅτι Καῖσαρ Τιβέριος ὑπὸ Δρόμωνος αὐτὸν Ὀρόντην μετωνόμασεν, ὃ σημαίνει Ρωμαιστὶ τὸν ἀνατολικόν. ὅτι πᾶσα ἡ φορὰ Ἀντιόχειαν χώρᾳ λιπαρόν τε καὶ εὔυδρον, καὶ ἀγαθὴ μῆλα τρέφειν, καὶ δένδρεσι καρπὸν αὔξειν. Cæterum meras ineptias eſſe has, apparet ex Polybio, lib. 5. ubi Seleuciam, & Antiochiam deſcribens, Orontis etiam mentionem facit. Ὁ δὲ καλούμενος Ὀρόντης ποταμὸς ἐκ μακροῦ, αὐτῆς ποιεῖται τὰς ὑπολάς· ὃς τὴν ἀρχὴν ἔχει ῥεύματος λαμβάνων ἀπὸ τῶν κατὰ τὸν Λίβανον, καὶ τὸν Ἀντιλίβανον τόπων, καὶ διανύσας τὸ καλούμενον Ἀμύκης πεδίον, ἐπ' αὐτὴν ἰκνεῖται τὴν Ἀντιόχειαν &c. Polybius vero diem ſuum obiit, ante Tiberium Imp. anno circiter CXXXVI. anno nempe XVII. ante natum Ciceronem. Vide doctiſſim. J. Voſſium de Hiſtor. Gr. Strabo etiam, qui Tiberii σύγχρονος fuit, fluvium hunc ab Oronte quodam, qui pontem ei induxit, nomen accepiſſe teſtatur. Vid. Strab.

1. ὅθεν θέατρον οὐκ ἐπλήρωσεν] lego, ὅπως θέατρον.

2. παρέχοντα τὴν χρῆσιν] Scr. παρέχον. Verum urbs hæc, non à Tiberio, ſed ab Herode Tetrarcha, Tiberii Imp. in honorem extructa eſt. Audi Euſebium:

fatis defuncto, Tiberius Cappadociam, ejus regnum, Romano adjecit imperio.

Tiberii hujus temporibus anno urbis ſui juris factæ lxxii, incendium accidit Antiochiæ Syriæ, quod per ſilentium noctis majorem Fori partem, & Senaculum conſumſit. Conflagrarunt etiam eo tempore Muſarum ædes, quas extruxerat Antiochus Philopator, ex pecuniis quas in hoc teſtamento ſuo legaverat Maro quidam Antiochenus: qui, mutatis ſedibus, Athenas commigrans, ex facultatibus ſuis Muſarum templum, & Bibliothecam extrui juſſerat. Tiberius autem urbem quoque aliam in Thracia condidit, quam Tiberiam appellavit.

Anno autem xv imperantis Tiberii, Albano & Nerva Coſſ. S. Joannes Præcurſor Baptiſmum Reſipiſcentiæ prædicare cœpit, & baptizare: ac à Prophetis prædictum fuerat. Exibat autem ad eum

πόλει. Εποίησε δὲ καὶ τὴν Καππαδοκίαν ὑπὸ Ρωμαίους μετὰ τελευτὴν Αρχελάου, τοῦ τοπάρχου αὐτῆς.

Εν δὲ τοῖς χρονοῖς τοῦ αὐτοῦ Τιβερίου, ἐμπρησμὸς ἐγένετο ἐν Αντιοχείᾳ τῇ Συρίας, τῇ οϛ'. ἔτει τῆς αὐτονομίας αὐτῆς, ἐν νυκτὶ, ἀδήλως καύσας τὸ πλέον μέρος τῆς ἀγορᾶς, καὶ τὸ βαλανεῖον, καὶ τὸ ἱερὸν τῶν Μουσῶν, τὸ κτισθὲν ὑπὸ Αντιόχου τοῦ Φιλοπάτορος, ἐκ τῶν ἐαθέν[1] χρημάτων καταλιπόντος ὑπὸ Μάρωνος Αντιοχέως, μετοικήσαντος εἰς τὰς Αθήνας, καὶ κελεύσαντος τότε, ἐκ τῶν αὐτοῦ κτισθῆναι τὸ τῶν Μουσῶν ἱερὸν, καὶ βιβλιοθήκην. Εκτισε δὲ καὶ ὁ Τιβέριος πόλιν ἐν τῇ Θράκῃ ἄλλην, ἣν ἐκάλεσε Τιβερίαν.

[2] Τῷ δὲ ιε' ἔτει τῆς ὑπατείας αὐτοῦ, ἐν ὑπατείᾳ Αλβανοῦ, καὶ Νερέα, ἤρξατο ὁ ἅγιος Ιωάννης ὁ πρόδρομος κηρύσσειν βάπτισμα μετανοίας, βαπτίζειν, καὶ τὸν προφητικὸν φωνήν· καὶ ἀπῆλθε πρὸς αὐτὸν

---

sebium: Chron. l. i. Ηρώδης ἔκτισε Τιβεριάδα, εἰς ὄνομα Τιβερίου Καίσαρος. Stephanus etiam de Urb. Τιβεριὰς πόλις τῆς Ιουδαίας, πρὸς τῇ Γεννησαρίτιδι λίμνῃ· ἐκτισθη δὲ ὑπὸ Ηρώδου.

1. ἐκ τῶν ἐαθέν χρημάτων] Ita habet Cod. MS. verum Librarius, mentem habens in aliis occupatam, vocabulum hoc ultima ſyllaba mutilavit: ſcribe ἐαθέντων.

2. τῷ δὲ ιε'. ἔτει τῆς ὑπατείας αὐτοῦ] ἴσ. βασιλείας. Ad annum vero Tiberii XIII. Coſſ. invenio Silanum & Nervam, apud Chr. Alex. Euſebius ibi ponit A. Piſonem, & M. Craſſum; anno autem ſequente, Silanum & Silium. Infra tamen Auctor Chriſtum baptizatum aſſerit, Rufo & Rubellione Coſſ. recte: Hos enim Coſſ. proferunt ad an. Tiberii XV. & Chr. Alex. & Euſebius. Numerus itaque hîc aſſignatus, atque ejus loco, τῷ ϛ' ιδ'. ἔτει. legendum: quo tempore Joannes Baptiſmum ſuum, ſupradictis etiam ſub Coſſ. forte incepiſſet. Verum Faſtorum in Coſſ. deſignandis errores ubique perſequi, labor eſſet & infinitus & inutilis: manum itaque de tabula.

πᾶσα

πᾶσα ἡ Ιουδαία χώρα. Καὶ λοιπὸν ἀρχὴν ἐποιήσατο τ σωτηρίου ὁ Κύριος ἡμῶν Ιησοῦς Χριστὸς, βαπτισθεὶς ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Ιωάννου τ προδρόμου, ἡλικίᾳ ὡσεὶ πῶν λ', καὶ θαυματουργῶν. Ἐβαπτίσθη δὲ ἐν τῷ Ιορδάνῃ, ποταμῷ τῆς Παλαιστίνης, μηνὶ Αὐδυναίῳ, τῇ καὶ Ιανουαρίῳ ἕκτῃ, [1] ὥρᾳ νυκτερινῇ ι', ἐν ὑπατείᾳ Ῥόφου, καὶ Ῥουβελλίωνος. Ἀπὸ τότου καὶ ὁ Βαπτιστὴς Ιωάννης δῆλος ἐγένετο τοῖς ἀνθρώποις· καὶ ἀπέτεμεν αὐτὸν [2] Ηρῴδης ὁ βασιλεὺς, ὁ Φιλίππου, ὁ τοπαρχῶν, ἤτοι βασιλεύων τῆς Τραχωνίτιδος χώρας, ἐν Σεβαστῇ πόλει, τῇ πρὸ ιη' καλανδῶν Ιουνίων, ἐν ὑπατείᾳ Φλάκκου καὶ Ρουφίνου, διὰ Ηρωδιάδα, τὴν γυναῖκα αὐτοῦ· ὅτι ἔλεγεν αὐτῷ ὁ Ιωάννης, οὐκ ἔξεστί σοι ἔχειν τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου. καθὼς ἐν ταῖς θείαις ἐμφέρεται γραφαῖς ταῦτα. Καὶ λυπέμενος διὰ τὸν Ιωάννην ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ηρῴδης ὁ δεύτερος, ὁ Φιλίππου, ἀνῆλθεν ἀπὸ τῆς πόλεως Σεβαστῆς ἐν Πανειάδι πόλει τῆς Ιουδαίας. Καὶ προσῆλθεν αὐτῷ γυνή τις εὐπορωτάτη, οἰκοῦσα τὴν αὐτὴν Πανειάδα πόλιν, [3] ὀνόματι Βερονίκη,

omnis Judæa regio: tum demum primordia ſalutis Humanæ ſtatuit D. N. Jeſus Chriſtus, ab eodem Joanne Præcurſore baptiſatus, cum annum ageret XXX, aut eo circiter, miracula tum primum faciens. Baptizatus autem fuit in Jordane, Palæſtinæ fluvio, Menſis Audynæi, ſive Januarii VI, ad horam noctis X, Rufo & Rubellione Coſſ. Ex eo tempore innoteſcere hominibus cœpit Joannes Baptiſta; cui rex Herodes, frater Philippi, regis Trachonitidis, caput amputavit, in urbe Sebaſte, VIII Kal. Junias, Flaccone & Rufino Coſſ. propter uxorem Herodiadem. Dixerat enim Herodi Joannes; Non licet tibi fratris tui uxorem habere: uti hæc in ſacris Literis enarrantur. Herodes autem rex, ejus nominis ſecundus, Philippi frater, ob Joannem contriſtatus, Sebaſte relicta, Paneadem, Judææ urbem, ſe recepit. Acceſſit autem ad eum, ejuſdem urbis incola, mulier quædam opulenta, nomine Veronica. Huic in animo erat, ſtatuam eri-

---

1. ὥρᾳ νυκτερινῇ ι'.] Chr. Alex. ὥρᾳ ι'. τ νυκτός· quam tamen lectionem Raderus rejicit, Librariique vitio imputat: idque merito. Nec enim veriſimile eſt, officium hoc Salvatori Noſtro à Baptiſta nocturno tempore præſtitum fuiſſe.

2. Ηρῴδης ὁ βασιλεὺς, ὁ φιλίππου ὁ τοπαρχῶν, ἤτοι βασιλεύων τ Τραχωνίτιδος &c.] Scr. τοῦ τετραρχοῦντος, ἤτοι βασιλεύοντος τῆς Τραχωνίτιδος. Herodes enim Tetrarcha Galilæam; Philippus autem, frater ejus, Ituream & Trachonitidem regionem, ſibi ſubjectas habuerunt; uti apparet ex Sacris literis, Luc. 3. cap. 1.

3. ὀνόματι Βερονίκη] Βερενίκη, Jo. Damaſceno eſt. Vide Jo. Gregorii de Auctore Prolegomena.

gere Jeſu in honorem, qui eam à morbo liberaverat. At hoc non auſa facere, niſi prius impetrata regis venia, libellum ſupplicem Herodi obtulit, Chriſto Salvatori ſtatuam in ea urbe erigendi licentiam petens. Libellus autem iſte ſic ſe habet.

Auguſtiſſimum Herodem, Toparcham, Judæis pariter & Gentibus Legiſlatorem, Trachonitidis Regem, Veronica, honorabilis urbis Paneadis incola, humillime precatur.

'Juſtitia, & erga homines 'benignitas, & quodcunque 'eſt virtutum omnium, divi- 'num caput veſtrum, ceu co- 'rona cingunt. Quod ego neu- 'tiquam ignorans, ad te ac- 'cedo; ſpem optimam con- 'cipiens vota mea omnino 'obtinendi. Quid vero ſibi 'vult hæc Præfatiuncula, ſe- 'quens te docebit oratio: Ego 'quidem ab ætate puerili 'fluxu ſanguinis laborans, fa- 'cultates meas omnes, & for- 'tunas in medicos profudi; 'remedium vero inveni nul- 'lum. Ubi vero ad me per- 'veniſſet Chriſti illius fama, 'qui in Miraculis tantus erat, 'ut mortuos reſuſcitare, viſum 'cœcis reſtituere, dæmonas è 'mortalium corporibus ejice-

βαλομένη, ὡς ἰαθεῖσα ὑπὸ τῦ Ιησῦ, σήλωσιν αὐτῷ ἀναστῆσαι. Καὶ μὴ τολμῶσα, διὰ τὴν βασιλικῆς κελεύσεως, τῦτο ποιῆσαι, δέησιν ἐπέδωκε τῷ αὐτῷ Ηρώδῃ βασιλεῖ, αἰτῦσα ἀναστῆσαι σήλωσιν τῷ σωτῆρι Χριστῷ, ἐν τῇ αὐτῇ πόλει. Ηπς δέησις ἔχει ὕπως.

Σεβαστῷ Ηρώδῃ, τοπάρχῃ, καὶ ἐθνάρχῃ Ιουδαίων τε, καὶ Ελλήνων, βασιλεῖ τῆς Τραχωνίτιδος χώρας, ἱκεσίας δεήσεις [1] παρὰ Βερονίκης, ἀξιωματικῆς πόλεως Πανεάδος.

Δικαιοσύνη, καὶ φιλανθρωπία, καὶ αἱ λοιπαὶ τῶν ἀρετῶν πασῶν θεοειδέφυσι [2] τὸ ὑμετέραν θείαν κορυφήν. ὅθεν κἀγὼ ταῦτα εἰδυῖα, ἦκον σὺν ἀγαθαῖς ταῖς ἐλπίσι, πάντως τῶν αἰτουμένων τεύξομένη. Τίς δὲ ἡ τῦ παρόντος προοιμίου χρῆσις, προϊὼν ὁ λόγος σε διδάξει. ἐκ παιδόθεν ληφθεῖσα παθει αἱμορροίας, ὀχετῶν εἰς ἰατρῦς, καταναλωσά μου τὸ βίον, καὶ τὸ πλῦτον· καὶ ἴασιν οὐκ εὗρον. Ακηκοῦα δὲ τὰ θαυμαζομένα Χριστῦ τὰ ἰάματα, ὃς νεκροὺς ἐξανίστησι, καὶ τυφλοὺς πάλιν εἰς φάος ἔλκων, καὶ δαίμονας ἐκ βροτῶν ἀπελαύνων, καὶ πάντας τοὺς ἐν νόσοις μαραινομένους, λόγῳ θεραπεύει· πρὸς αὐτὸν ἦν κἀγώ, ὡς πρὸς

---

1. παρὰ Βερονίκης, ἀξιωματικῆς πόλεως Πανεάδος] ἀξιωματικῆς ad Bernicen, non ad urbem referendum; uti Godefredus Tilmannus, Jo. Damaſceni interpres, ſenſiſſe videtur. Ἀξιωματικοὶ ſunt, qui in dignitate aliqua conſtituti ſunt, & à plebe remoti.

2. τὸ ὑμετέραν θείαν κορυφὴν] Scr. ὑμετέραν.

Θεὸν

Θεὸν, ἔδραμον. [1] Καὶ περισχηκυῖα τὸ περιέχον αὐτὸν πλῆθος, δειλιάσασα δὲ ἐξειπεῖν αὐτῷ καὶ πρὸ ἀπτίστου μου νόσου, μή πως τὸ μολυσμὸν τῶν παθῶν ἀποστρεφόμενος, ὀργισθῇ κατ' ἐμοῦ, καὶ πλέον μοι ἐπέλθῃ ἡ πληγὴ τῆς νόσου· καθ' ἑαυτὴν ἐλογισάμην, ὅτι, εἰ δυνηθείην ἅψασθαι τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ, πάντως ἰαθήσομαι· καὶ λάθρα εἰς τὸ περὶ αὐτὸν εἰσδύσασα πλῆθος, ἐσύλησα πρὸ ἴασιν, τοῦ κρασπέδου αὐτοῦ ἅψαμένη· [2] καὶ στάσεισης μου τῆς πηγῆς τοῦ αἵματος, γέγονα σῶμα χρῆμα ὑγιής. Αὐτὸς δὲ μᾶλλον, ὡς περιγνοὺς τῆς ἐμῆς καρδίας τὸ βούλευμα, ἀνέκραξε· Τίς μου ἥψατο; δυνάμις γὰρ ἐξῆλθεν ἀπ' ἐμοῦ· Ἐγὼ δὲ ὠχριῶσα, καὶ σὺν νυσα, πρὸ νόσον θρασυτέραν ὑποστρέφειν ἐπ' ἐμὲ λογιζομένη, προσπεσοῦσα αὐτῷ, πρὸ γῆν ἐπλήρωσα δακρύων, πρὸ τόλμαν ἐξειποῦσα. Ὁ δὲ, ὡς ἀγαθὸς, σπλαγχνισθεὶς ἐπ' ἐμὲ, ἐπεσφράγισέ μοι πρὸ ἴασιν, εἰρηκώς· Θάρσει θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· πορεύου εἰς εἰρήνην. Οὕτως καὶ ὑ-

're, quoſcunque denique mor-
'bos verbo ſolo ſanare po-
'tuerit; ipſa quoque ad il-
'lum, tanquam Numen, con-
'fugi. Turbam autem ani-
'madvertens circumſtantem,
'verebar illi morbum meum
'inſanabilem enarrare; ne for-
'te ſpurcitiem mali averſa-
'tus, ira in me commo-
'veretur; & morbus me in-
'de ſævior affligeret. Me-
'cum igitur in animo re-
'putans, quod ſi liceret vel
'fimbriam veſtimenti attinge-
're, ſtatim convaleſcerem, oc-
'culte memet turbæ immiſ-
'cebam; & fimbria ejus tacta,
'medelam ſuffurata ſum, ſub-
'ſtitit enim ſanguinis mei flu-
'xus, & protinus ſanata fui.
'ille vero cordis mei conſilia
'præſentiſcens, elata voce,
'Quis, inquit, me tetigit? Vir-
'tus enim ex me prodiit. Ego
'vero pallore ſuffuſa, inge-
'miſcens; reverita, ne in me
'repetitis viribus graſſaretur
'morbus; ad pedes ejus pro-
'voluta, & terram lachrymis
'complens, audaciam meam
'profitebar. At ille, pro be-
'nignitate ſua mei miſertus,
'præſtitam mihi valetudinem
'corroboravit, hoc dicto: Con-

fide filia, fides tua te ſalvam fecit: Vade in pace. Similiter

---

1. Καὶ περισχηκυῖα τὸ περιέχον αὐτὸν πλῆθος] Jo. Damaſcenus habet, τῷ περιέχοντι αὐτὸν πλήθει, rectius: cæterum hoc ipſum loquendi genus barbarum apud noſtrum frequenter occurrit.

2. καὶ στάσεισης μοῦ τῆς πηγῆς] Damaſcenus habet, στάσης, (pro στάσεισης) haud recte. Στέλλω hoc loco, *reprimo*, ſive *ſiſto*, ſignificat: unde habemus apud Alexandr. Aphrodiſ. τὰ στέλλοντα τὴν κοιλίαν, quæ alvum ſiſtunt, ſive adſtringunt.

'& vos, Auguſtiſſimi, uti voto 'meo annuatis, obnixe peto.

Hæc ubi ex libello ſupplici intellexiſſet Herodes, ad famam miraculi attonitus ſtetit; myſterium curationis horreſcens, petenti reſpondit: 'Hæc 'in te, O Mulier, facta ſanatio, maximi ſane digna eſt 'monumenti. Abi igitur, & 'ſtatuam ei erige qualem vis, 'honorem optatum illi exhibens, qui te ſanam reddidit.

Statim itaque Veronica, quæ antehac Hæmorrhuſa fuerat, in media urbe ſua Paneade, Domino Deoque Noſtro, Jeſu Chriſto, ſtatuam erexit, ex ære ductili conflatam, auri etiam aliquantulum, & argenti admiſcens. Quæ quidem ſtatua adhuc viſitur in urbe Paneade, jam olim, ab eo loco ubi ſtetit, urbis in meditullio, tranſlata in ſanctam Ædem Oratoriam. Monumentum vero hoc inveni, in dicta urbe Paneade, apud Baſſum quendam, qui à Judaiſmo ad Chriſtianiſmum tranſierat; qui in eodem etiam libro antiquorum Judææ regum omnium res geſtas conſcriptas habuit.

Idem Rex Herodes, Philippi frater; ex repletione ægrotans, decubuit, per ſpatium

μεῖς, Σεβαστοὶ, τὴν δέησιν ὀξεῖαν τῇ δεομένῃ παράσχετε.

Ο δὲ βασιλεὺς Ηρώδης, ἀκηκοὼς ταῦτα διὰ τ δεήσεως, ἐξεπλάγη διὰ τὸ θαῦμα· κ φοβηθεὶς τὸ μυστήριον τῆς ἰάσεως, εἶπεν· Αὕτη ἡ εἰς σε γενομένη ἴασις, ὦ γύναι, μείζονος πάλης ὄντι ἀξία. Πορευθεῖσα τοίνυν, οἵαν θέλει, ἀνάστησον αὐτῷ πάλιν, προσθέσει δοξάζουσα τ ἰασάμενον.

Καὶ εὐθέως ἡ αὐτὴ Βερονίκη, ἡ πρόσθεν αἱμόῤῥους, ἐν μέσῳ τ ἰδίας αὐτῆς πόλεως Πανεάδος, ἀνέστησε τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, κ Θεῷ Ιησοῦ Χριστῷ πάλιν χαλκῆν ι ἐκ χαλκοῦ θερμελάτου, συμμίξασα βραχύ τι μέρος χρυσοῦ, κ ἀργύρου. Ηπς πάλιν μένει ἐν Πανεάδι πόλει, ἕως τ νῦν, 2 πρὸ πολλοῦ χρόνου μετενεχθεῖσα ἀφ' οὗ ἵστατο ἐν μέσῳ τῆς πόλεως τόπου, εἰς ἅγιον εὐκτήριον οἶκον. Οὗ ὑπομνημα κῦρον ἐν τῇ αὐτῇ Πανεάδι πόλει παρὰ Βάσσῳ τινι, γενομένῳ ἀπὸ Ιουδαίων χριστιανῷ. Εν οἷς ὑπῆρχεν ὁ βίος πάντων τῶν βασιλέων τῶν βασιλευσάντων πρόσθεν τῆς Ιουδαϊκῆς χώρας.

Ο δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Ηρώδης, ὁ Φιλίππου, γενόμενος ἐμπλυθὴς, 3 ἐκρίνετο ὑπὸ μηνῶς ν'. κ ἐσφάγη

---

1. ἐκ χαλκοῦ θερμελάτου] Scr. θερμηλάτου, uti habet Damaſcenus.

2. πρὸ πολλοῦ χρόνου] Damaſcenus legit, ὑπὸ πολλοῦ χρόνου.

3. ἐκρίνετο ἐπὶ μηνῶς ν'.] ſuſpicor legendum, ἐκλίνετο· aliter enim, nullus ſanus ſenſus ex verbis hiſce elici poterit. Herodem vero iſtum in exilio diem ſuum obiiſſe, quo tamen mortis genere incertum, dubitandum non eſt; nec enim eum unquam inde revocatum legimus. Vide Joſeph. Antiquit lib. 18.

ἐν

ἐν τῷ κυβικλείῳ αὐτῦ, μὴ τὸς ἡ μιῶας, συνειδύας καὶ τ γυναικὸς αὐτῦ· καθὼς ὁ σοφώτατος Κλήμης συνεγράψατο.

Τῷ δὲ ὀκτωκαιδεκάτῳ ἔτει τῆς βασιλείας τῦ αὐτῦ Τιβερίυ Καίσαρος, καὶ μιᾷ τῷ ζ', γλυόμενος ἐνιαυτὸς τρεῖς λγ' ὁ Ιησῦς Χριςὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, παρεδόθη ὑπὸ Ιούδα Ισκαριώτυ, μαθητῦ αὐτῦ, ὁ αὐτὸς Κύριος καὶ σωτὴρ ἡμῶν, μιᾷ Δύςρῳ, τῷ καὶ [1] Μαρτίῳ, κγ', τῆς σελήνης ἐχούσης ἡμέραν ιγ'· ἦν δὲ ἡμέρα πέμπτη, ὥρα νυκτερινὴ πέμπτη. Καὶ ἀπωύχθη πρὸς τ Καϊάφαν ἀρχιερέα, καὶ κεῖθεν ἐξεδόθη Ποντίῳ Πιλάτῳ ἡγεμόνι· καὶ εὐθέως ἡ γυνὴ τ αὐτῦ Πιλάτυ, Πρόκλα, ἐδήλωσεν αὐτῷ. Μηδέν σοι καὶ τῷ δικαίῳ τύτῳ· πολλὰ γὰρ ἔπαθον σήμερον κατ' ὄναρ δι' αὐτόν· Καὶ γνόντες τῦτο οἱ Ιουδαῖοι, ἐκραύγαζον, κράζοντες· ἆρον, ἆρον, σταύρωσον αὐτόν. Καὶ ἐσταυρώθη Κύριος ἡμῶν Ιησῦς Χριςὸς [2] τῇ πρὸ ηʹ καλανδῶν Απριλλίων, μιᾷ Μαρτίῳ κδ', τ σελήνης ἐχούσης ἡμέραν ιδ'· ἦν δὲ

VIII menſium: quibus exactis, in cubiculo ſuo, conſcia etiam uxore, occiſus eſt: ſicut ſapientiſſimus Clemens ſcriptis prodidit.

Anno autem XVIII, & menſe VII, Imperantis Tiberii, Jeſus Chriſtus, Deus & Servator Noſter, annos circiter XXXIII natus, à Juda Iſcariota, diſcipulo ſuo, proditus eſt; Martii XXIII, die Lunæ, feria V, hora nocturna V. Abductus vero fuit ad Caiapham, Pontificem Maximum: exinde autem Pontio Pilato Præſidi traditus fuit. Procla vero Pilati uxor, miſſo ſtatim nuncio, eum monuit, ne quid tentaret adverſus juſtum illum hominem: 'Multa enim, inquit, 'hodie per ſomnium paſſa 'ſum propter eum. Judæi vero, hoc cognito, tumultuantes exclamarunt: *Tolle, Tolle; Crucifige eum.* Crucifixus eſt itaque D. N. Jeſus Chriſtus VIII Kal. Apriles, Martii XXIV, die Lunæ XIV, hora die VI, cum eſſet Paraſceve, ſive, dies Præpara-

---

1. Μαρτίῳ κγ', τ σελήνης ἐχούσης ἡμέρων κγ'.] Cedrenus, & Chr. Alexand. Auctor, Salvatorem noſtrum Martii XXIII. crucifixum, XXV. vero reſurrexiſſe, & ex conſequentia, XXII. à Juda proditum, volunt: noſter tamen horum numero, diem alium in his omnibus addit; in lunæ tantum die cum eis conveniens.

2. τῇ πρὸ ηʹ. καλανδῶν Απριλλίων.] Hic non ſibi conſtat Auctor: VIII. enim Calendas Apriles incidit, non in Martii XXIV. ſed XXV. Quod enim Romani computantes, VIII. Calendas (ſubaudi, *ante*,) Apriles, dicunt, Græci recentiores, τῇ πρὸ ηʹ. καλανδῶν Απριλίων, efferunt. Ita etiam Auctor noſter ſupra, Chriſti nativitatem aſſignans, τῇ πρὸ ηʹ. καλανδῶν Ιανουαρίων, μιᾷ Δεκεμβρίῳ κεʹ. ad VIII. Kal. Januarias, id eſt, Decembris XXV. eam ponit; recte.

tionis. Sol vero lumine orbatus eſt, & tenebræ factæ ſunt ſuper terram univerſam. Harum autem tenebrarum in ſcriptis ſuis meminit ſapientiſſimus Phlegon Athenienſis, hiſce verbis. 'Anno regni 'Tiberii Cæſaris decimo octavo, Eclipſis ſolis erat ma-'xima, qualem priora ſecula 'videre nullam. Hora enim 'diei ſexta nox erat tanta, ut 'etiam ſtellæ apparerent.

Dominus vero noſter Jeſus Chriſtus filius Dei viventis, circiter ejuſdem Paraſceves horam IX, animam efflavit. Protinus per totum orbem terræ motus ingens exortus eſt, ſepulchra etiam aperta ſunt, & rupes diſſilierunt, mortuique reſurrexerunt: adeo ut Judæi ipſi dicerent; *Dei certe filius erat, quem crucifiximus*: uti hæc omnia in S. Scripturis veriſſime tradita habemus.

Hora vero X ejuſdem diei ſepultus eſt Jeſus Chriſtus, Sulpitio & Sylla Coſſ. anno Æræ Antiochenæ LXXIX, Syriam tum procurante Caſſio, quem Tiberius Cæſar regioni ei præfecerat.

ἡμερινὴ ὥρα ἕκτη, τ ἡμέρας ἥσης παρασκευῆς. [1] Καὶ ἐσκοτάθη ὁ ἥλιος, καὶ ἦν εἰς τ κόσμον σκότος· ὥστε ἕ σκότους συνεχάλασε ὁ σοφώτατος Φλέγων ὁ Ἀθηναῖος, εἰς τὸ ἰδίαν αὐτῦ συγγραφὴν ταῦτα. Τῷ ὀκτωκαιδεκάτῳ ἔτει τῆς βασιλείας Τιβερίυ Καίσαρος, ἐγένετο ἔκλειψις ἡλίυ μεγίστη [2] πλέον τῶν ἐγνωσμένων χρόνων· καὶ νὺξ ὑπῆρχεν ὥρα ἕκτη τ ἡμέρας, ὥστε καὶ τοὺς ἀστέρας φαίνεσθαι.

Ο δὲ Κύριος Ἰησῦς Χριστὸς, ὁ υἱὸς τ Θεῦ τ ζῶντος, ἔδωκε τὸ πνεῦμα τῇ αὐτῇ παρασκευῇ, ὥρᾳ ἦν ὡς θ'. καὶ εὐθέως ἐγένετο εἰς πάντα τ κόσμον σεισμὸς μέγας, καὶ τάφοι ἀνεῴχθησαν, καὶ πέτραι ἐχίσθησαν, καὶ νεκροὶ ἀνέστησαν. (καθὰ ἐν ταῖς θείαις γραφαῖς ἐμφέρεται πάντα μετ' ἀληθείας·) ὥστε λέγειν τοὺς Ἰουδαίους, ἀληθῶς Θεῦ υἱὸς ἦν οὗτος, ὃν ἐσταυρώσαμεν.

Καὶ ἐτάφη ὁ Ἰησῦς Χριστὸς [3] ὥραν δεκάτην τῆς αὐτῆς παρασκευῆς ἡμέρας, [4] ἐν ὑπατείᾳ Σουλπικίου καὶ Σώλα, τ ἑβδομηκοστῷ ἐννάτῳ ἔτει χρηματίζοντος κατὰ Ἀντιόχειαν τὴν μεγάλην· ἡγεμονεύοντος δὲ τότε τῆς Συρίας Κασσίου, τοῦ καὶ πεμφθέντος ὑπὸ τ αὐτῦ Τιβερίου Καίσαρος.

---

1. ἐσκοτάθη ὁ ἥλιος] Scr. ἥλιος.

2. πλέον τῶν ἐγνωσμένων χρόνων] πλέον hoc loco redundat. Cæterum ipſa Phlegontis verba non producit Auctor noſter; quæ tamen habes apud Euſebium Chronic. lib. 1. Cum tamen alii Phlegontem hunc Trallianum appellent. unde Noſtro Athenienſis dictus eſt; Phlegontem enim illum, qui Hadriani libertus erat, quique Olympionica, & Chronica ſcripſit, hoc loco intelligere eum, non eſt quod dubitemus.

3. ὥραν δεκάτην] Scr. ὥρᾳ.

4. ὑπατείᾳ Σουλπικίου καὶ Σώλα] Scr. Συλλᾶ. Sulpicium Galbam, & Syllam Coſſ. habent & Chr. Alex. & Euſebius; ſed ad annum XIX. Tiberii, anno ſcil. Chriſti paſſionem ſequente.

Ανέστη

Ανέστη δὲ ὁ Κύριος ἡμῶν, καὶ Θεὸς, Ιησοῦς, μηνὶ Δύστρῳ, τῷ καὶ Μαρτίῳ, κε', ὥρᾳ νυκτερινῇ δεκάτῃ, ὀπφωσκούσης ἡμέρας Κυριακῆς, τοῦ αὐτοῦ Μαρτίου μηνὸς ἕκτης εἰκάδος, ἐχούσης τὴν σελήνης [1] ἡμέραν ἐξκαιδεκάτην· καὶ ἐφάνη τοῖς Αποστόλοις, καὶ ἄλλοις ἁγίοις πολλοῖς, καὶ συναναστράφη αὐτοῖς ὅτε τὴν γῆς, μετὰ τὴν ἀνάστασιν, ἡμέρας μ'. καὶ ἀνελήφθη εἰς τοὺς οὐρανοὺς ὁ Κύριος ἡμῶν καὶ Θεὸς, Ιησοῦς Χριστὸς, μηνὶ Αρτεμισίῳ, τῷ καὶ Μαΐῳ δ', ὥρᾳ ἡμερινῇ ϛ', ἡμέρᾳ ε'. Τῶν ἁγίων Αποστόλων ὁρώντων, καὶ πολλοῦ πλήθους ἄλλου, πῶς ἀπὸ νεφελῶν ἀνελήφθη· καὶ τῶν ἁγίων ἀγγέλων λεγόντων· Τί ἀτενίζετε εἰς τοὺς οὐρανοὺς, Γαλιλαῖοι ἄνδρες; οὗτός ἐστιν ὁ Ιησοῦς.

Καὶ κατῆλθε τὸ ἅγιον, καὶ ζωοποιὸν πνεῦμα εἰς τοὺς ἁγίους αὐτοῦ Αποστόλους, μηνὶ Αρτεμισίῳ, τῷ καὶ Μαΐῳ ιδ', ἡμέρᾳ κυριακῇ, ὥραν γ' ἡμερινήν· ἡγεμονεύοντος τῆς Ιουδαίας τοῦ αὐτοῦ Ποντίου Πιλάτου· ὅτε περιελήφθη ἀρχὴν τὸ ἔθνους, ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Τιβερίου Καίσαρος, τοῦ καταλύσαντος τὴν βασιλείαν τῶν Ιουδαίων, καὶ [2] προχρισάμενον αὐτοῖς ἄρχοντα, ὃν ἠβουλήθη αὐτὸς, ἀρχιερατεύοντων τῷ Ιουδαϊκῷ ἔθνους Αννα καὶ Καϊάφα.

Μετὰ δὲ ἔτη τέσσαρα τῆς ἀναστάσεως, καὶ ἀναλήψεως τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Ιησοῦ Χριστοῦ, ὅτε τὴν βασιλείας

Reſurrexit vero Dominus Deus noſter Jeſus, Dyſtri, ſive Martii Menſis xxv, hora noctis x, illuceſcente ejuſdem Martii xxvi, qui dies erat Dominicus; die vero Lunæ xvi, Apoſtolis etiam ſuis, aliiſque ſanctis pluribus viſus eſt; cum quibus etiam converſatus eſt, poſt reſurrectionem ſuam, per dies xl. Artemiſii vero, ſive Maii menſis iv, hora diei ii, feria v, in cœlum aſſumptus eſt Dominus Deus Noſter Jeſus Chriſtus, S. Apoſtolis, turbaque alia magna, una videntibus illum per nubes in Cœlos receptum; Sanctis Angelis interim dicentibus: 'Viri 'Galilæi, quid intentos ocu-'los in Cœlum habetis? Iſte Jeſus eſt &c.

Menſis autem Artemiſii, ſive Maii xiv, die Dominico, hora diei iii, Spiritus Sanctus, & vivificus, in Sanctos ejus Apoſtolos deſcendit; Judæam tum procurante dicto Pontio Pilato; qui, poſt diſſolutum à Tiberio Cæſare Judæorum regnum, ab eodem, Præſides pro arbitratu ſuo ubique conſtituente, huic Genti præfectus fuerat; ſub Pontificatu vero Annæ & Caiphæ.

Eodem autem regnante Tiberio Cæſare, quatuor poſt annis quam ſalvator noſter

1. ἡμέραν ἐξκαιδεκάτην] Scr. ἐξκαιδεκάτῳ.

2. προχρισάμενον αὐτοῖς ἄρχοντα] Scr. προχειρισαμένου.

Jeſus

Jeſus Chriſtus, ſurrectus à Mortuis, in Cœlum aſſumptus fuerat, (quo etiam tempore Paulus in Ciliciam tranſmigraverat, relicta Antiochia magna, ubi verbum Dei primus cum Barnaba, prædicaſſet, prope Pantheum, in vico Singonio:) eo, inquam, tempore Petrus ab Hieroſolymis diſcedens, Antiochiam venit: ubi promulgato Evangelio, Epiſcopi munus ſuſcepit. Chriſtianorum vero, qui ex Judæis facti fuerant, perſuaſionibus adductus, qui ex Ethnicis erant fideles, non recepit; ſed eorum nulla ratione habita, inde diſceſſit. Divus autem Paulus Antiochiam magnam reverſus, & de his certior factus; ſcandalum hoc ubique de medio ſuſtulit, omneſque ſine diſcrimine amplexus, ad ſalutem perducere conatus eſt: uti hæc Clemens, & Tatianus, ſapientiſſimi Chronographi literis prodiderunt.

Tiberius autem naturæ cedens, diem ſuum obiit in Palatio, annos natus LXXVIII.

Tiberium in imperio excepit Ælius Caius Caligula. Hic privatus adhuc, Barbaris gentibus terrori fuit maximo: itaque & Senatus eum imperatorem deſignavit, Gallo & Non-

τ αὐτῦ Τιβερίυ Καίσαρος, μ τὸ ἐξελθεῖν τ ἅγιον Παῦλον ἀπὸ Ανπιοχείας τῆς μεγάλης, (κηρύξαντα ἐκεῖ πρῶτον τ λόγον, ἐν τῇ ξύμῃ τῇ πλησίον τ Πανθέυ, τῇ καλυμμένῃ τ Σίνγωνος,) ἅμα Βαρνάβα, ἡ ὅτι τῶ Κιλικίαν ἐξελθεῖν· ὁ Πέτρος ἀπὸ Ιερυσολύμων, ἐν τῇ αὐτῇ Ανπιοχείᾳ παρεγένετο, ἡ τ λόγον ἐδίδασκε. Καὶ ἐκεῖ αὐτὸν ἐνθρονίσας, πεισθεὶς τοῖς ἀπὸ Ιυδαίων γεγομένοις χριστιανοῖς, τὸς ἐξ ἐθνῶν πιστὸς ὐκ ἐδέξατο, ὅτε ἠγάπα· ἀλλ' ὅπως ἐάσας αὐτὸς, ἐξῆλθεν ἐκεῖθεν. Ο δὲ ἅγιος Παῦλος μ ταῦτα ἐλθὼν ἐν Ανπιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ, καὶ μαθὼν ταῦτα πρεὶ τοῦ ἁγίυ Πέτρυ, πανταχῦ τὸ σκάνδαλον πρειεῖλε, [1] καὶ πάντας εἴσως ἐδέξατο, ἡ ἠγάπα, πρσδεπόμενος ἅπαντας· καθὼς συνεχάφαντο ταῦτα οἱ σοφώτατοι, Κλήμης ἡ Ταπανὸς, οἱ χρονογράφοι.

Ο δὲ Τιβέριος βασιλεὺς τελευτᾷ ἰδίῳ θανάτῳ [2] ἐν τῷ παλατίῳ, [3] ὢν ἐνιαυτῶν ογ'.

Μετὰ δὲ τ βασιλείαν Τιβερίυ Καίσαρος, [4] ἐβασίλευσεν Ηλιος Γάϊος, ὁ ἡ Καλιγυλᾶς· ὃς ἔσχε φόβον πολὺν πρὸς ἅπαντα τὰ τῶν Βαρβάρων ἔθνη, πρὸ τῦ βασιλεῦσαι· ἡ διὰ

---

1. καὶ πάντας εἴσως ἐδέξατο] Scr. ἴσως.

2. ἐν τῷ παλατίῳ,] Imo in villa Luculliana mortem obiit, teſte Suetonio.

3. ὢν ἐνιαυτῶν ογ'.] Ita etiam Suetonius. Corrigendum itaque Chr. Alex. ubi hæc ipſa ex noſtro, corrupte licet, deſumpta habes.

4. ἐβασίλευσεν Ηλίῳ Γαΐῳ] Helium, ſive Ælium, dictum Caligulam nullibi invenio.

πατείας

τῦτο ἡ σύγκλητος βασιλέα ἀνηγόρευσεν αὐτόν. Εβασίλευσε δὲ [1] ἐπὶ τῆς ὑπατείας Γάλλυ, καὶ Νοννιανῦ. καὶ [2] ἐκράτησεν ἡ βασιλεία αὐτῦ ἔτη δ', καὶ μηνᾶς ἑπτά. Ην δὲ εὐμήχης, εὔθετος, λεπτοχαράκτηρος, [3] εὔχρως, ἀρχιγήνειος, ἀπλόθριξ, μικρόφθαλμος, φείγοργος, ὀργίλος, μεγαλόψυχος. Εν δὲ τῷ πρώτῳ ἔτει τῆς βασιλείας αὐτῦ, ἔπαθεν ὑπὸ θεομηνίας Ανπόχεια ἡ μεγάλη, μηνὶ Δύστρῳ, τῇ καὶ Μαρτίῳ, κγ', πρὶ τὸ αὔγος· τὸ δεύτερον αὐτῆς πάθος τῦτο, τὸ μετὰ τὸς Μακεδόνας, ἔτεσι χρηματίζουσα πέ, μετὰ τὸς Ανποχεῖς. Επαθε δὲ καὶ μέρος Δάφνης· καὶ πολλὰ χρήματα παρέσχεν ὁ βασιλεὺς Γάϊος τῇ αὐτῇ πόλει, καὶ τοῖς ζήσασι πολίτας. Καὶ ἔκτισεν ἐκεῖ δημόσιον λυτρὸν, [4] πλησίον τοῦ ὄρυς Γαΐυ Καίσαρος, πέμψας ἀπὸ Ρώμης, ἐν αὐτῇ Ανποχείᾳ, ἵνα κτίσῃ τὸ δημόσιον λυτρὸν, Σθηναϊκὸν ἔπαρχον· ὅσις καὶ ἀγωγὸν ἐποίησε μέγαν, ἀπὸ Δάφνης Γλύφας τὸ ὄρος, καὶ ἀγαγὼν τὰ ὕδατα ἐν τῷ κλιδίνῃ παρ' αὐτῦ δημοσίῳ, λυτρῷ. Εκτισε δὲ καὶ ἱερά.

niano Coſſ. imperavit vero annos IV, & menſes VII. Erat autem procerus, membris bene compoſitis, facie tenui, colore pulchro, lanuginem primam emittens, capillitio molli & demiſſo, oculis parvis, ingenio aeri, iracundus, & magnanimus. Hujus Imperantis anno primo Antiochia Magna, una cum parte aliqua ſuburbii Daphnæi, divinam iram ſecundo, poſt tempora Macedonum, paſſa eſt, menſis Dyſtri, ſive Mar-Martii XXIII, matutino tempore, Æræ Antiochenæ anno LXXXV. Itaque ingentes pecuniarum largitiones in urbem, incolaſque ſuperſtites Caius Imperator erogavit. Balneum quoque publicum extruxit, prope montem C Cæſaris; à Roma Antiochiam miſſo, qui opus hoc effectum daret, Saliano Præfecto: qui, monte abſciſſo, magnum ibi Aquæductum condidit, per quem aquas ex Daphne in Balneum hoc novum introduxit. Templa etiam quædam extruxit.

---

1. ἐπὶ ὑπατείας Γάλλυ καὶ Νοννιανῦ] Gallum & Nonianum quidem Coſſ. invenio apud Chr. Alex. & Euſebium etiam: ſed ad annum Tiberii XXI. biennio ſcilicet ante Caligulam Imp.

2. ἐκράτησεν ἡ βασιλεία αὐτῦ ἔτη δ', καὶ μηνᾶς ἑπτά.] Imperavit Caius Caligula triennio, & X. menſibus, diebuſque VIII. uti teſtatur Suetonius, Tit. 59.

3. εὔχρως] Pallido colore fuiſſe ait Suetonius; qui etiam Characterem, à noſtro longe diverſum, ei tribuit.

4. πλησίον δ' ὄρυς Γαΐυ Καίσαρος.] Prope montem C. Cæſaris; id eſt juxta eam montis partem, ubi J. Cæſar Balneum publicum, Gladiatorium, Theatrum, aliaque Antiochenſibus olim extruxerat; de quibus Auctor ſupra lib. 9.

Miſit præterea Caius Cæſar duos etiam alios Senatores Romanos prædivites, Pontoum, & Varium, qui Antiochiæ proſpicerent, & non ſolum ex iis quæ Imperator Antiochenis abunde largitus eſt, ſed ex propriis etiam ſumptibus urbem inſtaurarent, inſtauratamque incolerent. Duo itaque Senatores hi quamplurima per urbem domicilia, propriis ex ſumptibus, ædificarunt: inſuper etiam inferius ad urbis mœnia, juxta fluvium, Balneum ingens publicum, Varium, vocatum, extruxerunt; proxime quod ædes etiam privatas ſuas extructas habuerunt. Trinymphum quoque, ſtatuis hinc inde ſplendidiſſime ornatum, condiderunt; uti virginibus Antiochenis quibuſcunque, nuptialia ſua celebrantibus, inſerviret. Sed & alia etiam per urbem plurima ædificia, Imperatoriis ex ſumptibus, erexerunt dicti duo Senatores, urbemque ita inſtauratam incoluerunt: Cives vero ſuperſtites, Caius Cæſar etiam honoribus auxit.

Favebat autem Caius Cæſar factioni Praſinæ: itaque ea, licentiam inde ſibi ſumens, à primo Imperii ejus

Ἀπέστειλε δὲ ὁ αὐτὸς Γάϊος Καῖσαρ καὶ δύο συγκλητικοὺς ἄλλους πάλιν ἀπὸ Ρώμης πλουσιωτάτους, ὀνόματι τὰ ὀνόματα ταῦτα, Πόντος, καὶ Οὐάριος, ὅπως τὸ καὶ φυλάξωσιν τὴν πόλιν, καὶ κτίσωσι αὐτήν, ἐκ τῆς φιλοτιμηθέντων ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ βασιλέως, ὡσαύτως δὲ καὶ ἐκ τῆς ἰδίων αὐτῶν παραχωρεῖν τῇ αὐτῇ πόλει, καὶ οἰκεῖν ἐν αὐτῇ· οἵτινες πολλὰ πάνυ οἰκήματα ἐκ τῆς ἰδίων ἔκπαι· πρὸς δὲ τοῖς οἰκήμασι, καὶ ἄλλα πάλιν ἔκπαι οἱ αὐτοὶ συγκλητικοὶ ἐν τῇ αὐτῇ Ἀντιόχου πόλει, ἐκ τῶν ἰδίων αὐτῶν χρημάτων, δημόσιον λουτρὸν μέγα, τὸ λεγόμενον Οὐάριον, κάτω παρὰ τὸ τεῖχος, πλησίον τοῦ ποταμοῦ· ἔνθα καὶ τὰ οἰκήματα αὐτῶν ἔκπαι, πλησίον τοῦ δημοσίου· [1] καὶ Τρίνυμφον ὑπερπέραστον πάνυ· κοσμήσαντες αὐτὸ ἀγάλμασιν, εἰς τὸ γαμοστολεῖσθαι τὰς πολίτιδας παρθένους πάσας. Καὶ ἐκ τῶν ὑπὸ φιλοτιμηθέντων ἀνήγειραν πολλὰ κτίσματα ἐν αὐτῇ τῇ Ἀντιοχέων πόλει. Καὶ ἔμειναν οἰκοῦντες ἐν αὐτῇ τῇ πόλει οἱ αὐτοὶ συγκλητικοί· καὶ τοὺς ὑπολοιφθέντας ὑπάτους ἀξίαις ἐτίμησεν ὁ αὐτὸς Γάϊος Καῖσαρ.

Ἀπὸ δὲ τοῦ πρώτου ἔτους Γαΐου Καίσαρος, παῤῥησίαν λαβὸν παρ' αὐτοῦ, τὸ Πράσινον μέρος ἐδημοκρά-

---

1. καὶ Τρίνυμφον ὑπερπέραστον] Trinymphum hîc vocat, quod poſtea ſæpius νυμφαγωγίαν, & νυμφαῖον, nuptiis quibuſcunque celebrandis deſtinatum ædificium, ut ipſe vult: Cedrenus tamen pauperibus ſolum virginibus, quæque domibus propriis carebant, eorum tribuit uſum, in Leone Magno: καὶ τὸ νυμφαῖον, τὸ τοῦδε δὴ οἴκου κεῖμενον ἀντικρὺ, ἐν ᾧ τοῖς γάμοις ἐγίνοντο τῶν ἐκ ἐχόντων οἴκους.

τησεν

τησεν ἐν τῇ Ρώμῃ, καὶ κτὶ πόλιν, ὅτι ἔτη γ', ἄρχει τῆς βασιλείας αὐτοῦ· ἔχαιρε γὰρ αὐτοῖς. Τῷ δὲ τρίτῳ ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ, ἔπραξαν ἐν Ἀντιοχείᾳ τῆς Συρίας, οἱ ἐκ Βενέτου μέρους τῆς αὐτῆς πόλεως, τοῖς αὐτόθι Πρασίνοις ἐν τῷ θεάτρῳ· Καιρὸς ἀναίρει, καὶ καταίρει· Πράσινοι μάχοι· θεωροῦντος τότε τοῦ Προνοΐου, ἄρχοντος ὑπατικοῦ. Καὶ ἐγένετο δημοτικὴ ἀταξία μεγάλη, καὶ συμφορὰ τῇ πόλει συνέβη. Οἱ γὰρ Ἀντιοχεῖς Ἕλληνες, μετὰ τῶν αὐτόθι Ἰουδαίων συμβαλόντες δημοτικῷ μαχῇ, ἐφόνευσε πολλοὺς Ἰουδαίους, καὶ τὰς συναγωγὰς αὐτῶν ἔκαυσε. Καὶ ἀκούσας ἐν Παλαιστίνῃ ὁ ἱερεὺς τῶν αὐτῶν Ἰουδαίων, ὀνόματι Φινεές, συναθροίσας πλῆθος Ἰουδαίων, καὶ Γαλιλαίων, πολιτῶν ὄντων, ὡς λ' χιλιάδας ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ, ἦλθεν ἐξαίφνης ἐν τῇ αὐτῇ Ἀντιόχου πόλει, ἀπὸ Τιβεριάδος πόλεως· καὶ ἐφόνευσε πολλοὺς, ὡς ἅπαξ αἰφνίδιον εἰσελθὼν μετ' ὡπλισμένων ἀνδρῶν· καὶ ἐάσας, πάλιν ἀπῆλθεν ἐν Τιβεριάδι ὁ αὐτὸς Φινεές. Καὶ ταῦτα μαθὼν ὁ βασιλεὺς Γάϊος, ἠγανάκτησε κατὰ τῶν συγκλητικῶν, τῶν ὄντων ἐν τῇ αὐτῇ Ἀντιοχείᾳ πόλει, Ποντίου, καὶ Οὐαείου· καὶ πέμψας ἐζημίωσεν αὐτοὺς, ἐπαυρὼν πᾶσαν τὴν οὐσίαν αὐτῶν, καὶ τοὺς διαφέροντας αὐτοῖς ἐν Ἀντιοχείᾳ [1] οἴκους ἐπίτλωσεν· (ἅτινα οἰ-

anno, per totum triennium, Romæ, omnibuſque aliis urbibus, dominabatur. Tertio autem imperii ejus anno Antiochiæ Syriæ in Theatro, ſpectante etiam tum ludos Pronœo Præfecto; qui ex Veneta erant Factione, alta voce Praſinis exclamarunt: *Tempus extollit, & deorſum agit*: *Jam* Praſinæ *pugnæ.* Et coorta eſt in populo conturbatio ingens; cujus eventus urbi ceſſit in incommodum. Græci enim Antiocheni cum Judæis, qui ibi habitarunt, ad pugnam popularem perveni-entes, ex Judæis plurimos interfecerunt, & Synagogas eorum incendio devaſtarunt. Cujus rei famam, cum in Palæſtina Judæorum ibi ſacerdos, nomine Phineas accepiſſet; collecta Judæorum, & Galilæorum copioſa multitudine, nempe triginta circiter millibus, ab urbe Tiberiade exercitum hunc ducens, Antiochiam ſubito adoritur: cujus incolas inopinatos opprimens, quamplurimos eorum internecioni dedit; ſtrageque finita, Tiberiadem ſtatim repetit. Hæc ubi audiſſet Caius Imperator, in Pontoum, & Varium Senatores, qui Antiochiæ habitabant, ira commotus eſt. Miſſis itaque qui bona eorum publicarent, domoſque eorum omnes fiſco addicerent; (quæ proinde ab Antiochenis, *Baſilicæ*, i. e. domus Regiæ vocan-

1. οἴκους ἐπίτλωσεν] id eſt, Regio Fiſco addixit, Titulorum tabellis, quas σανίδας vocat Agathias lib. 5. eiſdem pro more affixis. Hoc vero privato nemini

vocantur:) ipſos etiam ferreis compedibus vinctos adduci juſſit; eo quod neque Antiochenos tumultuantes compeſcuiſſent; nec Phineæ ſacerdoti urbem vaſtanti, obviam iviſſent.

Miſit etiam Tiberiadem Palæſtinæ, qui Phineam ſacerdotem comprehenſum, tanquam rebellionis reum, capite multarent. Multos etiam Judæos, & Galilæos, neci dedit. Phineæ autem ſacerdotis caput, in Orontis fluvii ripa oppoſita, extra urbem Antiochiam, conto affixum erigebatur. Quæ vero in urbe ignibus abſumpta fuerant, miſſis pecuniis ipſe inſtauravit.

Eodem vero anno Caius Imperator à Cubiculariis Eunuchis, Satellitibus ſuis, Senatu factum approbante, cum annum ageret XXXIX, occiſus eſt.

Caio ſucceſſit in imperio Claudius Cæſar, Germanicus, Caſſio & Solone Coſſ. & regnavit annos XIII. menſes VIII. dies XX. Hic

κήματα ἐκλήθη τὰ βασιλικὰ ἐξ ἐκείνου ἐν τῇ αὐτῇ Ἀντιοχείᾳ τ Συρίας·) ἀγαγὼν κὴ αὐτὸς σιδηροδεσμίους· διότι ὅτε τ παραχὴν τ πόλεως ἔπαυε· ὅτε πῷ ἱερεῖ Φινεὲς, [1] πορθοῦντα τ πόλιν ἀντέστη.

Ἐπεμψε δ κὴ ἐν Τιβεριάδι πόλει τ Παλαιστίνης, καὶ παρέλαβε τὸν αὐτὸν Φινεὲς, ἱερέα τῶν Ἰουδαίων, κὴ ἀπεκεφάλισεν αὐτὸν, ὡς Τύραννον· κὴ πολλοὺς Ἰουδαίους, καὶ Γαλιλαίους ἀπώλεσε. Καὶ τὴν κεφαλὴν δὲ τ Ἱερέως Φινεὲς [2] ἐκόντωσεν ἔξω τ πόλεως Ἀντιοχείας, [3] πέραν τ Ὀρόντου ποταμοῦ· Καὶ τὰ καυθέντα ἐν τῇ πόλει ἀνενέωσε, πέμψας χρήματα.

Καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ἔτει ἐσφάγη ὁ αὐτὸς Γάϊος βασιλεὺς, ἔσω ἐν τῷ παλατίῳ, ὑπὸ τῶν ἰδίων σπεκουλατορίων τ κουβικουλαρίων συνόχων, κτὶ γνώμιλλω τ συγκλήτου, ὢν ἐτῶν λϑ'.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Γαΐου Καίσαρος, ἐβασίλευσε Κλαύδιος Καῖσαρ, ὁ Γερμανικὸς, [4] ὅπὶ τ ὑπατείας

---

mini licitum, uti ex Juſtiniani Novella XXVIII. videre eſt: Τὸ δὲ μόλισαι ἐπὶ τῷ Πόντῳ πολυμελεδήμονι φυλάξαι, τὸ μηδενὶ δοῦναι παῤῥησίαν ἢ πύλας ἐπιθέναι χωρίοις, ἢ οἰκήμασιν ἀλλοτρίοις· μόνον γὰρ ἴδιον τοῦτο τῶν τε δημοσίων, τῶν τε βασιλικῶν οἴκων ἐστὶ, τῶν τε ἡμετέρων, τῶν τε τ δυσεβεστάτης Αὐγούστης, Εἰ δὲ εἰς ἕτερόν τινὸς εὕροι σωφρονείας σανίδας ἀναπηγείσας, αὐτὰς δίχα καθαιρήσει, ἀνιχνεύσας δὲ τ τοιούτους κολαπήξαντα.

1. πορθοῦντα τὴν πόλιν] Scr. πορθοῦντι. Unde vero Hiſtoriolam hanc petierit Auctor non habeo dicere.

2. ἐκόντωσεν ἔξω τῆς πόλεως] Κόντος, & κοντάριον, Contus: inde κοντοῦν, Conto affigere.

3. πέραν τ Ὀρόντου ποταμοῦ.] Scr. Ὀρόντου.

4. ἐπὶ τῆς ὑπατείας Κασίου καὶ Σόλωνος] Coſſ. hi nuſquam apparent.

τείας

πείας Κασίυ, ϗ Σόλωνος. [1] Ἐβασίλευσε δὲ ὁ αὐτὸς Κλαύδιος Καῖσαρ ἔτη ιδ'. ϗ μῆνας θ'. Ἦν δὲ κοντόσαρκος, εὐσκιος, γλαυκόφθαλμος, μιξοπόλιος, λευκὸς, μακρόψις, γαλεώτατος. Ἔκτισε δὲ πόλιν, ἣν ἐκάλεσεν, εἰς ἴδιον ὄνομα, Κλαυδιόπολιν. [2] Ἔκτισε δὲ ϗ Βρεττανίαν πόλιν, πλησίον τε ὠκεανῦ.

Ὁ δὲ αὐτὸς Κλαύδιος βασιλεὺς ϗ τῇ δημοκρατίᾳ τῶν Πρασίνων κατάστασιν ἔδωκεν. Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτῦ βασιλείας ἔπαθεν ὑπὸ θεομηνίας ἥ Ἔφεσος, ϗ ἡ Σμύρνα, ϗ πολλαὶ ἄλλαι πόλεις τῆς Ασίας. αἷσισιν ἐχαρίσατο πολλὰ εἰς ἀνανέωσιν. Ἐσείσθη δὲ πότε ϗ ἡ μεγάλη Ἀντιόχεια πόλις, ϗ διερράγη ὁ ναὸς τῆ Ἀρτέμιδος, ϗ τῦ Ἄρεως, ϗ τῦ Ἡρακλέους· ϗ οἶκοι φανεροὶ ἔπεσαν. Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Κλαύδιος ἐκύφισεν ἀπὸ τῶν συνεργιῶν, ἤτοι συσσιτίων τῶν Ἀντιοχέων πόλεως τῆς Συρίας, τὴν λῃτουργίαν ἣν παρεῖχον

navit annos XIV. & menſes IX. Erat hic ſtatura curta, corpore craſſo, oculis cœſiis, ſubcanus, colore candido, facie oblonga, ingenio mitiſſimo. Urbem hic condidit, quam à nomine ſuo Claudiopolim, vocavit. Brettaniam quoque urbem condidit, non procul ab Oceano.

Claudius autem Imperator Praſinis dominationem ſuam confirmavit. Hujus autem ſub imperio Epheſus, & Smyrna, cum plurimis aliis Aſiæ urbibus, iram divinam expertæ ſunt: quibus inſtaurandis Imperator plurima ſuppeditavit. Eodem concuſſa eſt etiam Antiochia magna, templaque Dianæ, Martis, atque Herculis per medium dirupta ſunt; ædeſque plurimæ corruerunt. Itaque Claudius Imperator Tributum Fumarium, à Sodalitiis Antiochenis ſibi pendi ſolitum, in Porticuum contignata-

1. ἐβασίλευσε δὲ ὁ αὐτὸς Κλαύδιος Καῖσαρ ἔτη ιδ', ϗ μῆνας θ'.] Claudium annos XIII. & menſes IX. imperaſſe ait, à vero non procul: Nono enim Kalendas Februarii, id eſt, Januarii XXIV. Caligula occiſo, Claudius imperare cœpit; qui etiam XIV. imperii anno, III. idus Octobris, ſive menſe ſupra annum XIII. Octava, diem ſuum obiit: teſte Suetonio.

2. Ἔκτισε δὲ ϗ Βρεττανίαν πόλιν] Ubinam tandem terrarum? Britanniam quidem noſtram, nulli poſt Jul. Cæſarem tentatam, Claudium Imp. armis ſuis petiiſſe, deque ea deinceps triumphum egiſſe maximum legimus: de Britannia vero urbe maritima, ab eodem extructa, nihil omnino accepimus.

3. ἣν παρεῖχον ὑπὲρ καπνῦ] Tributum hoc καπνικὸν aliis dicitur, quod pro numero fumariorum pendebatur. Quo tempore vero primum populo impoſitum fuit haud temere dixero: longe tamen poſt Claudium inſtitutum fuiſſe, non eſt dubitandum. Tributi hujus inventum peſſimum Nicephoro Logothetæ tribuit Zonaras, Tom. 3. Τότε ϗ ἡ τῦ καπνικῦ, ἐπίθεσις, συνόημα ἠκούσθη, ἐπαχθέντος τοῖς τῶν σκηνῶν, ϗ πλωχείων γηροκομείων τε, ϗ μοναστηρίων παροίκοις, ϗ παντὶ μήπω γῆν

tignatarum, à Tiberio Cæsare extructarum, instaurationem remisit.

Sub initiis autem Imperantis Claudii Cæsaris, decem post annis quam Dominus Deus N. Jesus Christus in Cœlum assumptus fuit, primus post Sanctum Petrum Apostolum Antiochiæ Magnæ, quæ in Syria est, Episcopus factus est Evodius: sub quo, qui *Nazoræi* antea, & *Galilæi* vocitabantur, *Christianorum* nomen acceperunt; imponente hoc illis, simul & inter illos Evangelium prædicante, Evodio ipso Episcopo.

Anno autem Claudii Cæsaris VIII, Judæi Apostolos, atque eorum discipulos insectari cœperunt: quin & rebellionem adversus Romanos meditabantur. Tum primum itaque contra eos missus est Festus Chiliarchus; exinde vero exitium Judæis imminere visum est. Præfecerat enim illis Claudius Imperator Felicem quendam; qui magnas

ὑπὸ κωπῆς, εἰς ἀνανέωσιν τῆς ὑποροφῶν ἐμβόλων αὐτῆς, τῆς κλιθέντων ὑπὸ Τιβερίου Καίσαρος.

Ἐν δὲ ταῖς ἀρχαῖς τ βασιλείας τ αὐτ Κλαυδίου Καίσαρος, μ τὸ ἀναληφθῆναι τ Κύριον ἡμῶν καὶ Θεὸν, Ἰησ Χριστὸν, μ ἔτη δέκα, πρῶτος μ τ ἅγιον Πέτρον τ Ἀποστολον, τὴν χειροτονίαν τ ἐπισκοπῆς τ Ἀντιοχέων μεγάλης πόλεως τῆς Συρίας [1] ἔλαβεν Εὐόδος, χρόνους παντελάρχης. Καὶ ὅτι αὐτ χριστιανοὶ ὠνομάσθησ, τ αὐτ ἐπισκόπ Εὐόδ [2] προομιλήσαντος αὐτοῖς, καὶ ἐπιθήσαντ αὐτοῖς τὸ ὄνομα τοῦτο. πρώην γὰρ Ναζωραῖοι ἐκαλοῦντο, καὶ Γαλιλαῖοι ἐκαλοῦντο οἱ χριστιανοί.

Τῷ δὲ ὀγδόῳ ἔτ τῆς βασιλείας τ αὐτ Κλαυδίου Καίσαρ, διωγμὸν μέγαν ἐποίησαν οἱ Ἰουδαῖοι κ τῶν Ἀποστόλων, καὶ τῶν μαθητῶν αὐτῶν· καὶ τυραννίδα κ Ῥωμαίων ἐμελέτων. Ὅθεν πρῶτ ἐπέμφθη κατ' αὐτῶν χιλίαρχ, [3] ὀνόματι Φῆσ· καὶ ἐξ ἐκείνου ὄλεθρ αὐτοῖς ἐγένετο. Καὶ ἄρχοντα γὰρ [4] προεχειρίσαντο αὐτοῖς ὁ αὐτὸς Κλαύδιος

ἔχοντι, μήτε τέλ. Imperatore tamen hoc antiquius esse inde manifestum est, eo quod ab Auctore nostro memoratur, quem Nicephorum hunc 200. ad minimum annis præcessisse, nos alibi probaturos non dubitamus.

1. ἔλαχεν Εὐόδ] Scr. Εὐόδι.

2. προομιλήσαντος αὐτοῖς] Ὁμιλίαν hoc loco accipio, eodem sensu quo Scriptores Ecclesiastici, pro concione, sive oratione in cœtu fidelium habita. Cæterum Christianos dictos fuisse ante Claudium Imp. dum S. Petrus adhuc Antiochiæ versaretur, ex Actor 11. manifesto apparet.

3. ὀνόματι Φῆσ] Festus in Judæam Procurator missus est, non à Claudio, sed à Nerone, Imperii sui anno II. vide Josephum, lib. 20. cap. 7.

4. προεχειρίσαντο αὐτοῖς] Scr. προεχειρίσατο.

σιλεὺς,

βασιλεὺς, Φίλιππα ὀνόματι, παράσσοντα αὐτές.

Μετὰ δὲ ιη' ἔτη τ ἀναληφθῆναι ἐν τοῖς ὐρανοῖς τ Κύριον ἡμῶν, καὶ Θεὸν, Ιησοῦν Χριστὸν, ἐν τῇ ἑορτῇ τῆς Πεντηκοστῆς τῶν αὐτῶν Ιουδαίων, οἱ ἱερεῖς ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἤκουσῃ φωνῆς ἀνθρωπίνης, λεγούσης, ἀπὸ τοῦ ἐσωτέρου ἱεροῦ, τ λεγομένου, Ἁγιον τῶν ἁγίων, 1 Μεθιστάμεθα ἐντεῦθεν. Τῇ δὲ φωνῇ ταύτῃ τρίτον ξηνθεῖσαν ἤκουσῃ, ὡς θυσιάζουσιν, οἱ αὐτοὶ ἱερεῖς, καὶ ἐγνώσθη τοῦτο παντὶ τῷ ἔθνει. Καὶ ἐξ ἐκείνου ὄλεθρος ἤρξατο τοῖς Ιουδαίοις· καθὼς Ἰώσηπος, ὁ Ἑβραίων φιλόσοφος, τοῦτα συνεχάψατο, εἰρηκὼς κ τοῦτο· ὅτι ἐξότε Ιουδαῖοι ἐσταύρωσαν Ιησοῦν, ὃς ἦν ἄνθρωπος ἀγαθὸς, κ δίκαιος· (εἴπερ ἄρα τ τοιοῦτον, ἄνθρωπον δεῖ λέγειν, κ μὴ Θεὸν·) 2 ὅτι ἐξέλιψεν ὀδυνὴ ἐκ τῆς Ιουδαίας χώρας. Ταῦτα ἐν τοῖς Ιουδαϊκοῖς συγγράμμασιν αὐτοῦ ἐξέθετο ὁ αὐτὸς 3 Ἰώσηπος Ιουδαίοις.

in Judæa tragœdias excitabat.

Anno vero XVIII poſt Dominum ac Deum noſtrum Jeſum Chriſtum in cœlos aſſumptum, ipſo Judæorum Feſti Pentecoſtes die, ſacerdotibus ab Interiore Templi Adyto, quod *Sanctum Sanctorum* dictum eſt, Humana vox ſubito audita eſt, hiſce verbis: *Migremus hinc.* Vox autem hæc tertia vice repetita, ſacerdotibus audita fuit; ſacra tum peragentibus: cujus rei fama toti Judæorum genti innotuit. Hinc Fatalia Judæorum tempora initium habuerunt: uti ſcriptis ſuis teſtatus eſt Joſephus; Hebræorum Philoſophus; qui & iſta inſuper tradidit: 'Judæos nunquam à calamitatibus ſuis reſpiraſſe quidem, 'ex quo Cruci Jeſum fixerunt; 'hominem illum bonum, ac juſtum: ſi modo Hominem (inquit) illum fas ſit dicere, & 'non Deum potius, qui talis fuerit. Hæc Joſephus ille Judæus in Libris ſuis de Judæorum Antiquitatibus ſcripta reliquit.

---

1. μεθιστάμεθα ἐντεῦθεν] forte, μεθιστώμεθα. verba apud Joſephum, de bel. Jud. l. 7. ſunt iſta. ΜΕΤΑΒΑΙΝΩΜΕΝ ΕΝΤΕΥΘΕΝ. Corrigendus interim ἱστορικῶν συναγωγῆς Scaligerianæ Auctor, qui ipſo Dominicæ Paſſionis die prodigium hoc accidiſſe aſſerit: deque hoc Joſephum appellat teſtem; qui tamen Pentecoſtes feſto accidiſſe hoc clare teſtatur. Suſpicor etiam mendoſum eſſe numerum annorum poſt Aſcenſionem Domini, à noſtro poſitum, quo hoc accidiſſe ſcribit. Licet enim annum ipſum Joſephus non ponit expreſſe, manifeſtum tamen eſt non longo temporis ſpatio temporali devaſtationem hoc anteceſſiſſe. Hieroſolyma autem capta eſt anno II Veſpaſiani Imp. anno ſcilicet XXXIX. poſt Aſcenſionem Domini, uti Euſebius Auctor eſt. Scaliger hoc accidiſſe vult anno Chriſti LXV, ſexennio ſcilicet ante Jeroſolymas captas, triginta duobus vero annis poſt Domini Aſcenſionem. Scalig. in Euſeb. Chron. pag. 171.

2. ὅτι ἐξέλιψεν ὀδυνὴ] Scr. ἐξέλειψεν.

3. Ἰώσηπος Ιουδαίοις] Scr. Ιουδαῖος.

Eodem

Eodem imperante Claudio, Primores, & populus Antiochenus ad imperatorem referebant, ab eo petentes, uti, divino ejus ex Edicto, facultatem ſibi haberent, Olympia à Piſæis redimendi ex annuis illis reditibus, urbi ſuæ, à Soſibio quodam, Cive & Senatore Antiocheno, olim legatis. Facultatem itaque Olympia redimendi conceſſit eis Claudius Imperator, anno Æræ Antiochenæ XCII. Factum nempe hoc ab Antiochenis, quod ægre ferrent in Magiſtratibus ſuis ea quæ de ſupradictis Soſibii reditibus factitata eſſent. Soſibius enim uti ſcriptum reliquit in Chronographia ſua ſapiens Pauſanias, Antiochiæ Magnæ legavit moriens XV auri talenta, annuatim urbi ſolvenda; ſicuti ſuperius in Auguſti Octaviani temporibus memoratum eſt. Reditum vero hunc annuum Soſibius Antiochenis, legaverat, ut haberent unde ſumptus facerent in varium illud ſpectaculum, Scenicorum, Thymelicorum, Tragicorum, Athleticorum ludorum, Gladiatorum quoque, & Certaminum Equeſtrium; quod quinto quoque anno, Hyperberetæo, ſive Octobri menſe, per XXX dies celebrari ſolebat: Et primitus quidem

Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Κλαυδίου, οἱ αὐτοὶ Ἀντιοχεῖς, Κήτορες, ἡ πολῖται, ἀναφορὰν ἔπεμψαν, δεόμενοι, ὥστε παρασχεθῆναι αὐτοῖς, ἀπὸ θείας αὐτοῦ κελεύσεως, ἀγορασθῆναι τὰ Ὀλύμπια [1] ἀπὸ τῆς Πισέων τῆς Ἑλλάδος χώρας, ἀπὸ τῆς ἐτησίων προσόδων, τῆς ἐαυθέντων χρημάτων παρὰ Σωσιβίου τινὸς, συγκλητικοῦ, συμπολίτου αὐτῶν. Καὶ [2] παρέχεν αὐτοὺς ἀγοράσαι τὰ Ὀλύμπια ὁ αὐτὸς Κλαύδιος βασιλεὺς, ἔτους χρηματίζοντος, ϡξ΄. τοῦ Ἀντιοχεῖς Σύρους, ζϛ΄. Γοῦτο δ' ἐποίησε οἱ αὐτοὶ Ἀντιοχεῖς, λυπηθέντες πρὸς τοὺς πολιτευομένους τῆς αὐτῆς πόλεως, διὰ τὰς προσόδους τὰς προφημένας, παρὰ Σωσιβίου ἐαυθείσας τῇ πόλει αὐτῶν· περὶ οὗ Σωσιβίου ὁ σοφὸς χρονογράφος Παυσανίας ἐξέθετο, ὅτι εἶασε τελευτῆσαι, ϡξ΄ ἀφεθήκας, τῇ τοῦ Ἀντιοχέων μεγάλῃ πόλει, Σωσίβιός τις ἐτησίαν πρόσοδον χρυσίου τάλαντα δεκαπέντε· ἅπινα ἐν τοῖς ἀνωτέρω χρόνοις τοῦ Αὐγούστου Ὀκταβιανοῦ προγέγραπται. Τὰ δὲ τοῦ προσόδου εἰάθη, εἰς τὸ ὀπιτελεῖσθαι τοῖς αὐτοῖς συμπολίταις, ϡξ΄ πενταετῆ χρόνον, πολύτροπον θέαν, ὅτι ἡμέρας λ', μηνὶ Ὑπερβερεταίῳ, τοῦ καὶ Ὀκτωβρείῳ, σκηνικῶν, θυμελικῶν, καὶ Τραγικῶν, καὶ ἀθλητοῦ ἀγῶνα, καὶ ἱππικῶν, [3] καὶ μοναχῶν. Καὶ τὰς μὲ

1. ἀπὸ τῶν Πισέων] Scr. Πισσάων· ſecundum Stephanum tamen ſcriberetur, Πισσαίων: à Πισσα enim, gentile facit, Πισσάτης, & Πισσαῖος.

2. παρέχεν αὐτοὺς ἀγοράσαι] Lego, αὐτοῖς.

3. καὶ μοναχῶν] Scr. μονομάχων.

ἀρχὰς

ἀρχὰς ἐπετέλεϛ [1] οἱ αὐτοὶ πολιτάρχαι· μεθ' ἃ τοῦτο ὑπερεπάθετο, τὰς παρασόδους ἀποκερδαίνοντες ἀπὸ θείας κελεύσεως, οἱ αὐτοὶ πολιτάρχαι Ἀντιοχείας, μετὰ τὴν κατάρων, ἠγόραϛ τὰ Ὀλύμπια ἀπὸ τῶν Πισέων· καὶ ἦτοϛ οἱ αὐτοὶ βουλευταὶ τὰϛ τῆϛ πόλεως πάντας, (ὡς ἂν ἕτοιμοι ὄντες ἐνδῦναι αὐτοῖς,) ἐν τῷ τέως τῶν Ὀλυμπίων ἑορτῷ ὑπετελεῖτο αὐτοῖς· Καὶ πειθόντων τῶν πατέρων, καὶ τοῦ δήμου παντὸς, καὶ τῶν ἱερέων, ἐνεδόθη αὐτοῖς· καὶ ἐπετέλεϛ οἱ αὐτοὶ πολιτάρχαι, μετὰ τὸ παρόν ἔτοϛ, πάλιν [2] τῆϛ τῶν σκηνικῶν, καὶ ἀθλητῶν, μουσικῶν, καὶ τραγικῶν, καὶ ἱππικῶν ἀγῶνα· καὶ λοιπὸν τὰϛ λ' ἡμέραϛ, ἀπὸ τ νεομηνίας τ Ὑπερβερεταίου μηνὸϛ, μετὰ πέντε ἔτη, ἕωϛ τοῦ καιροῦ τ πενταετοῦϛ φθάσαντοϛ.

Ludos hoſce Gymnaſiarchæ rite celebrabant: deinceps vero, lucellum captantes, celebrationem hanc penitus omittebant; donec tandem, divino Imperatoris Edicto, Primoribuſque urbis poſtulantibus, ad id coacti, Olympia à Piſæis redimebant. Tum vero cives univerſos monebant, ſe Solennia Olympica, (quæ antea fuerant) illis exhibere paratos eſſe; quibus eos ſe accingere hortabantur. Annuentibus itaque urbis Primoribus, cum ſacerdotibus, omnique populo, Ludi illi Scenici, Athletici, Thymelici, Tragici, Equeſtriaque Certamina, ſicut olim, per XXX dies celebrata ſunt: facto initio à Novilunio menſis Octobris ſingulis Luſtris recurrentibus.

Καὶ πάλιν εὐείσκοντες ἀφορμὴν εὔλογον οἱ αὐτοὶ πολιτάρχαι, διαφόρων πολέμων κινηθέντων ἐν τῇ ἀνατολῇ· ἃ μὲν ἄλλα καὶ τῆϛ αὐτῆϛ πόλεως Ἀντιοχείας ληφθείσηϛ ὑπὸ ἐναντίων· ὡσαύτωϛ δὲ καὶ θεομηνίαϛ γενομένηϛ, καὶ διαφόρων σεισμῶν, καὶ ἐμπρησμῶν, ἀνεβάλοντο καὶ [3] τ χρὶ πενταετῆ χρόνον πάλιν ὑπερτελεῖν αὐτοῖς πολύτροπον ἀγῶνα θέαν· ἀλλ' ἐπετέλεϛ ἄλλαϛ διαφό-

Rurſus autem variis bellorum motibus in Oriente excitatis, cum Antiochia & ipſa vel ab hoſtibus occupata, aut etiam iram Divinam paſſa, crebris terræmotibus, & incendiis labefactata fuiſſet; oblata inde apta occaſione, iidem Magiſtratus omnigenum illud ſpectaculum Quinquennale intermittebant; nec deinceps ſtatis, ut antea, temporibus, ſed XV puta, aut

1. οἱ αὐτοὶ πολιτάρχαι] πολιτάρχαι licet *Magiſtratus* generatim ſignificet, hoc loco tamen per *Gymnaſiarchas* reddimus; Magiſtratus nempe eos dicentes, quibus Ludos hoſce curare committebatur.

2. τῆϛ τῶν σκηνικῶν] Scr. τῶν τῶν σκ.

3. τ χρὶ πενταετῆ χρόνον] Scr. τῶν καπὰ π.

etiam xx quoque anno, pro arbitrio ſuo, (idque ſexies tantum,) celebrabant; etiam & tunc quoque, cum Antiochia urbs, malis illis defuncta, pace ſua priſtina gauderet.

Anno autem XIII Imperantis Claudii, Creta inſula, divinam iram paſſa, tota terræ motibus agitata eſt. Eodem tempore Dictys Cretenſis in tumulo reperta eſt, pyxide ſtannea incluſa, Troiani belli hiſtoria, ab eodem Dicty, ſecundum rerum geſtarum veritatem expoſita. Pyxidem hanc, quæ ad ſepulti caput jacebat, theſaurum rati qui illac tranſibant; ad Imperatorem Claudium deferunt: qui, pyxide aperta, reque cognita, Hiſtoriam hanc deſcribendam dedit; deſcriptamque, in Bibliotheca publica reponendam curavit.

Claudius autem Cretenſibus plurima, in ruinarum inſtaurationem, largitus eſt: morboque deinde correptus, poſt biduum in Palatio diem ſuum obiit, annum agens LXV.

Claudium Cæſarem in imperio excepit filius ejus Nero;

ρους φειδόδους ἐξ τῆς αὐτῆς προεκηρύκευεν, δι' ἐνιαυτῶν ιε', ἢ καὶ κ'. 1 ὡς ἐὰν αὐτοῖς ἔδοξε, μὴ τὸ τὴν πόλιν τῶν ἀντιοχέων τὰ κακὰ ἀπαλλαγῆναι, καὶ ἐν εἰρήνῃ διάγειν.

Τῷ ὑ ιγ' ἔτει τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Κλαυδίου Καίσαρος, ἔπαθεν ἡ ὑπὸ θεομηνίας ἡ Κρήτη νῆσος πᾶσα· ἐν οἷς χρόνοις εὑρέθη, ἐν τῷ μνήματι τοῦ Δίκτυος, 2 ἐν καστιτείνῳ κιβωτίῳ, 3 ἡ ἔκθεσις τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, μετὰ ἀληθείας παρ' αὐτοῦ συγγραφεῖσα πᾶσα. Εκειτο δὲ προσκέφαλα τοῦ λειψάνου τοῦ Δίκτυος· καὶ νομίσαντες τὸ αὐτὸ κιβώτιον θησαυρον εἶ), προσηνεγκαν αὐτὸ τῷ βασιλεῖ Κλαυδίῳ· ὃ ἐκέλευσε, μὴ τὸ ἀνοῖξαι, μὴ γνῶναι, τί ὄν, μεταγραφῆναι αὐτά, καὶ ἐν τῇ δημοσίᾳ βιβλιοθήκῃ ἀποτεθῆναι αὐτά.

Καὶ ἐτελεύτα ὁ Κλαύδιος, πολλὰ ἐν τῇ Κρήτῃ χαλεπαίνων εἰς ἐπανόρθωσιν. Ετέλευσεν δὲ ὁ αὐτὸς Κλαύδιος ἰδίῳ θανάτῳ, ἐν τῷ παλατίῳ, 4 ἀφεψήσας ἡμέρας δύο, ὢν ἐνιαυτῶν ξε'.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Κλαυδίου Καίσαρος ἐβασίλευσε Νέρων, ὁ

---

1. ὡς ἐὰν αὐτοῖς ἔδοξε] ὡς ἐάν, pro ὡς ἄν.

2. ἐν καστιτείνῳ κιβωτίῳ] ita & infra, κιβώτιον; Scribendum κιβωτίῳ, & κιβώτιον.

3. ἡ ἔκθεσις τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου] Septimius, qui vitam Dictys Cretenſis ſcripſit, hos belli Trojani annales XIII Neronis anno repertos aſſerit.

4. ἀφεψήσας ἡμέρας δύο] Veneno extinctus eſt Claudius, teſte Suetonio; Tit. 44. *Et veneno quidem occiſum convenit: ubi autem, & per quem dato diſcrepat.* Diem vero ſupremum obiit, LXIV. ætatis anno, eodem referente.

5. Νέρων, ὁ υἱὸς αὐτοῦ] Nero filius fuit Domitii & Agrippinæ Germanici, Claudii fratris, filiæ: quem Claudius, matre ejus Agrippina in uxorem accepta, filium adoptione deſignavit.

υἱὸς

υἱὸς αὐτῦ, [1] ὅπ τ ὑπατείας Σιλουανῦ, καὶ Αντωνίνυ· ὅσις ἐβασίλευσεν ἔτη ιγ', καὶ μιῶας δύο. Ην δὲ μακρὸς, λεπτὸς, εὔμορφος, εὐρινος, ἀνθηροπρόσωπος, μεγαλόφθαλμος, ἁπλόθριξ, [2] ὁλοπόλιος, διασυπώγων, εὔτακτος. Η μόνον δὲ ἐβασίλευσε, ἐξεζήτησε τὰ περὶ τ Ιησῦ· καὶ [3] ἀγνοήσας ὅπ ἐσταυρώθη, ἐζήτησεν αὐτὸν ἀνενέγκαι ἐν Ρώμῃ, ὡς φιλόσοφον μέγαν, καὶ θαύματα ποιῦντα. ἤκουσε γὰρ, πρὸ τ βασιλεύσαι, περὶ αὐτῦ τοιαῦτα. Θέλων δὲ ἐπερωτῆσαι αὐτόν τινα, ἐζήτει ἀναγαγέσθαι αὐτόν. Ην γὰρ ὁ αὐτὸς Νέρων βασιλεὺς τῦ δόγματος τῶν λεγομένων Επικουρείων, ὅ ἐστι, τῶν αὐτοματισῶν, τῶν λεγόντων, ἀπερισκέπτα εἶναι τὰ πάντα. Καὶ μαθὼν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Νέρων, ὅπ πρὸ πολλῦ χρόνυ ἐσταύρωσαν αὐτὸν οἱ Ιουδαῖοι, ζήλῳ φερόμενοι, καὶ μόνον, ἐν μηδενὶ μεμφθέντα, ἠγανάκτησε· καὶ ἐκέλευσε, καὶ ἀνεμέχθη-

Silvano & Antonino Coſſ. qui regnavit annos XIII, & Menſes II. Erat hic procerus, gracilis, decorus, naſo eleganti, vultu florido oculis grandioribus, capillo lento & porrecto, canus, barba hiſpida, moribus compoſitis. Quamprimum vero regnare cœpit, de Jeſu percontatus eſt; de quo, privatus adhuc, acceperat magnum eum eſſe Philoſophum, & virum Mirificum. Neſcius itaque eum jam Crucifixum fuiſſe, Romam adduci eum voluit, de quibuſdam illum interrogaturus. Nero enim Imperator Epicureorum Dogmati favebat; qui omnia fortuito fieri, nulla interveniente Providentia, affirmarunt. Certior autem factus Imperator Nero, eum, inculpatum licet, à Judæis, invidia ſola impulſis, cruci jampridem fuiſſe affixum, ira commotus eſt. Miſſo itaque in Judæam Maximo, juſ-

---

1. ἐπὶ τ ὑπατείας Σιλουανῦ καὶ Αντωνίνυ] Silanum & Antoninum Coſſ. invenio apud Euſebium; ſed biennio ante Neronem Imperatorem: nempe ad an. VII Claudii Imp.

2. ὁλοπόλιος] Nero ſufflavo erat capillo, teſte Suetonio: anno enim ætatis ſuæ ſecundo & triceſimo mortuus eſt. Quis vero διασυπώγωνα eum fuiſſe crediderit, cum nondum moris erat barbam alere? Hadrianus enim Imp. Romanorum primus barbam aluit, uti Dio teſtatur. in Traiano: Ἁδριανὸς γὰρ πρῶτος γένυν κατέδειξε. Neque hoc ornatus cauſa; ſed ut faciem maculoſam diſſimularet; referente Æl. Spartiano, in Adriano: *Statura fuit procerus* &c. *promiſſa barba, ut vulneraz quæ in facie naturalia erant, tegeret.* verum Characterem Neronis hîc profert auctor à Suetonii penitus diverſum; niſi quod ἀνθηροπρόσωπον eum facit, uti & Suetonius: Tit. 51. vultu pulchro magis quam venuſto.

3. ἀγνοήσας ὅπ ἐσταυρώθη] ineptiæ: quomodo enim Chriſtum neci traditum ignorare potuerit, cum jam olim Pilatus ad Tiberium, Tiberius vero ad Senatum de Chriſtianorum dogmate, nimirum ut inter cætera ſacra reciperetur, retuliſſent? ut teſtatur Euſebius, χρον. καν. Πιλάτυ Τιβερίῳ περὶ κατὰ τ Σωτῆρος ἀναφερόμενος, καὶ ὅ Χριστιανῶν δόγμα, Τιβέριος πρὸς τὸν σύγκλητον ἐπανενεγκόντος περὶ τ εἰς Χριστὸν πίστεως.

sit Romam adduci Annam, & Caiapham; Pontium quoque Pilatum, qui Præfectura sua defunctus, in Palæstina tum degebat. Cumque Pilatum Annas & Caiphas multorum non recte factorum postularent, insuper & hoc addiderunt, se quidem Legibus Jesum judicandum tradidisse. Datis itaque ubi interfuit pecuniis, Annas & Caiphas, rebus suis prospere actis, dimissi sunt.

Eodem imperante Nerone, Athenas, Græciæ urbem, venit D. Paulus: ubi incidit in Philosophum Atheniensem celeberrimum, Dionysium Areopagitam, Philosophiæ Dogmata ibi pandentem. Affirmavit hic Solem ex Divinæ Lucis Effluvio emanasse: alia item nonnulla, de Rerum fabrica, philosophatus est. Hunc Paulus videns, allocutus est: cui Dionysius; Qualem inquit, tu Deum prædicas, garrule. At vero ubi D. Pauli doctrinam attentius percepisset; ei ad pedes procidens, ut Baptismi lavacro immersus, Christianus ipse fieret, rogavit. Paulus itaque eum baptizans, Christianum fecit: perspectoque fidei ejus fervore, Episco-

σαν ἐν τῇ Ῥώμῃ διὰ μαξίμου, τὸ Ἄννας, καὶ Καϊάφας· Καὶ Πιλάτον δέ, οἰκοῦντα τὴν Παλαιστίνην, μετὰ ἀδοξίας τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ [1] ἀνήγαγε δι Αξιμον. Πολλὰ δὲ εἰπόντες περὶ τοῦ Πιλάτου καὶ οἱ περὶ τὸν Ἄνναν, καὶ Καϊάφαν, [2] ἐδίδασκαν καὶ τοῦτο. Ὅτι, ἡμεῖς τοῖς νόμοις αὐτὸν παρεδώκαμεν. Καὶ πολλοῖς δεδωκότες χρήματα οἱ περὶ τὸν Ἄνναν καὶ Καϊάφαν, κατορθώσαντες ἀπελύθησαν.

Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Νέρωνος, ὁ ἅγιος Παῦλος ἀπῆλθεν ἐν Ἀθήναις, τὴν πόλιν τῆς Ἑλλάδος· καὶ εὗρεν ἐκεῖ φιλόσοφον, ὀνόματι Διονύσιον, τὸν Ἀρεοπαγείτην, τὸν Ἀθηναῖον, τὸν περιβόητον, εὑρόντα φιλοσοφίας δόγματα· ὃς ἐξέθετο περὶ τοῦ ἡλίου, ὅτι [3] ἀπὸ τῆς ἀπορροίας τοῦ φωτὸς τοῦ Θεοῦ ἐστι· καὶ ἄλλα τινὰ εἰπών, περὶ τῆς δημιουργίας. Οὗπω ἑωρακὼς ὁ ἅγιος Παῦλος, προσηγόρευσε· καὶ ἐπηρώτα τὸν ἅγιον Παῦλον ὁ Διονύσιος· Τίνα κηρύσσεις Θεὸν, σπερμολόγε; Καὶ ἀκέσας τὸν ἁγίου Παύλου ὁ αὐτὸς Διονύσιος διδάσκοντος αὐτὸν, προσέπεσεν αὐτῷ, αἰτῶν αὐτὸν φωτισθῆναι, καὶ γενέσθαι χριστιανόν. Καὶ βαπτίσας αὐτὸν ὁ ἅγιος Παῦλος,

---

1. ἀνήγαγε δι Αξιμον] Ita habuit Cod. MS. forte legendum, διὰ Μαξιμου, uti supra. Verum hæ nugæ sunt: Pilatus enim, Caligula adhuc imperante, sibi mortem conscivérat. Helvic. ex Josepho: quem vide.

2. ἐδίδασκαν καὶ τοῦτο] Scr. ἐδίδασκον.

3. ἀπὸ τῆς ἀπορροίας] forte scribendum ἀπορροίας.

ἐποίησε

ἐπίσκοπον χειροτονεῖ. Καὶ ἐνταῦθα μὲν ὁ ἅγιος Παῦλος τὸν θρόνον τῆς πίστεως τοῦ αὐτοῦ Διονυσίου, ἐπίσκοπον αὐτὸν ὄντα ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ· ὅστις Διονύσιος, [1] ὁ ἀπὸ φιλοσόφων, καὶ βίβλους κατ' Ἑλλήνων ἐξέθετο. Ὁ δὲ ἅγιος Παῦλος ὑπέστρεψεν εἰς Ἱεροσόλυμα.

pum regionis ejus conſtituit Dionyſium. Et hic quidem Dionyſius, qui ex Philoſophorum numero fuerat, adverſus Græcos libros ſcripſit. Paulus vero Hieroſolymas reverſus eſt.

Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Νέρωνος, ἀνῆλθεν ἐν Ῥώμῃ Σίμων τις ὀνόματι, Αἰγύπτιος μάγος, ποιῶν διὰ γοητείας φαντασίας τινὰς, καὶ λέγων ἑαυτὸν χριστόν. Ἀκούσας δὲ ὁ ἅγιος Πέτρος, ὁ Ἀπόστολος ᾠκεῖ αὐτῷ, [2] ἀνήρχετο ἐν τῇ Ῥώμῃ. Ἐν τῷ δὲ ἀνιέναι αὐτὸν ἐν τῇ Ῥώμῃ, διερχομένου αὐτῷ δι' Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης, συνέβη τελευτῆσαι [3] Εὔοδον τὸν ἐπίσκοπον, καὶ πατριάρχην Ἀντιοχείας· καὶ ἔλαβε τὸ χῆμα τοῦ ἐπισκοπῆς Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης Ἰγνάτιος, τοῦ ἁγίου Πέτρου τοῦ Ἀποστόλου χειροτονήσαντος. Συνέβη δὲ ἐν τοῖς αὐτοῖς χρόνοις τελευτῆσαι καὶ Μάρκον, τὸν Ἀπόστολον, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ μεγάλῃ, ἐπίσκοπον ὄντα ἐκεῖ, καὶ πατριάρχην. Καὶ παρέλαβε τὸν ἐπισκοπὴν παρ' αὐτοῦ Ἀνιανὸς, μαθητὴς αὐτοῦ· καθὼς ὁ σοφὸς Θεόφιλος ὁ χρονογράφος συνεγράψατο.

Temporibus etiam Neronis Romam venit Magus quidam Ægyptius, nomine Simon; qui Præſtigiis quibuſdam Magicis uſus, Chriſtum ſe eſſe venditavit. D. Petrus, hoc audito, Romam contendit: dumque per Antiochiam magnam iter faceret, contigit Evodium mori, Epiſcopum, & Patriarcham Antiochenſem: cujus in locum D. Petrus Apoſtolus Ignatium ſurrogavit. Eodem tempore mori etiam contigit Marcum Apoſtolum, & Patriarcham Alexandriæ Magnæ. Moriturus autem, diſcipulum ſuum Anianum ſuffecit ſibi: ſicut ſapiens Theophilus Chronographus ſcriptum reliquit.

---

1. ὁ ἀπὸ φιλοσόφων] *Qui Philoſophus fuerat:* eodem modo dicitur, ὁ ἀπὸ ὑπατων, apud recentiores, de viro Conſulari; & ὁ ἀπὸ νοταριων, infra apud noſtrum, lib. 18. eodem etiam libro de Eulalio quodam, qui ex divite pauper factus fuerat, auctor verba habens, eum ἀπὸ δυπόρων vocat. Simili etiam locutionis genere apud Cedrenum Didymus cæcus, ὁ ἀπὸ ὀμμάτων, dictus eſt, in Conſtantio & Conſtante Impp. Τότῳ τῷ ἔτει Δίδυμός τις, ἐλλόγιμος ἀνὴρ, ἀπὸ ὀμμάτων, ἐγνωρίζετο.

2. ἀνήρχετο ἐν τῇ Ῥώμῃ] Sub Claudio imp. Romam veniſſe Petrum aſſerunt Euſebius, & Zonaras.

3. Εὔοδον τὸν ἐπίσκοπον] Ita etiam ſupra eum vocavit: ſcribendum tamen, Εὐόδιον: uti ex Euſebio, & Nicephoro Patriarcha apparet.

Petrus autem Apoſtolus Romam veniens, edoctuſque, ubi Simon Magus commorabatur, ad eum profectus eſt. Simon autem, ne injuſſu ſui Petro vel cuivis alii ad ſe pateret aditus; pro foribus Canem Paſtoralem prægrandem, catena vinctum habuit: qui, niſi ſigno à Simone prius dato, advenientibus quibuſcunque ingreſſum prohibebat. Atque hoc omnibus, Magum adeuntibus, Miraculum antehac habebatur. Cæterum Petrus, viſo Cane illo prægrandi, & efferato; præmonitus etiam ab eis, qui extra fores adſtabant, non poſſe illum introire; ut pote in quem canis, niſi contrarium ei Simon ſignificaret, more ſuo irruens, protinus dilaceraret, inintrepide acceſſit; ſolutaque catena, Canem ingredi ad Simonem juſſit, eique humana ‘voce ſignificare, Petrum, ſer‘vum Dei altiſſimi, introire velle. Canis adhæc propere accurrens, Simonem de præſtigiis quibuſdam Magicis diſſerentem coram omnibus humana voce alloquitur, ei dicens: ‘Petrus ſervus Dei Al‘tiſſimi te conventum vult. Audientes autem, qui aderant, Canem humana voce loquentem, attoniti dixerunt: Quiſ-

Καταφθάσαντος δὲ τοῦ ἁγίου Πέτρου τοῦ Ἀποστόλου τὴν Ῥώμην, καὶ μαθόντος, ποῦ μένει Σίμων ὁ μάγος, ἀπῆλθε πρὸς αὐτὸν ἔνθα κατέμενε· καὶ εὗρεν ἐκεῖ κύνα μέγαν ἐν τῷ πυλεῶνι ποιμνικόν, ὅπου κατέμενε Σίμων ὁ μάγος, ἀλύσει δεδεμένον, ὅντινα ὁ Σίμων, διὰ τὸν Πέτρον, καὶ τοὺς θέλοντας ἀνιέναι πρὸς αὐτὸν, ἐδέσμησεν· εἰς τὸ μηδένα, ὡς ἔτυχεν, δίχα τοῦ τὸν Σίμωνα κελεύειν τῷ κυνὶ, καὶ συγχωρεῖν τὸν κύνα παριέναι, ὃς ἠβούλετο ὁ Σίμων· καὶ τοῦτο ἦν θεάτρου θαῦμα τῷ μέλλοντι ἀνιέναι πρὸς τὸν αὐτὸν Σίμωνα. Ὁ δὲ Πέτρος ἑωρακὼς τὸν κύνα, ὅτι μέγας καὶ φοβερόν· καὶ μαθὼν παρὰ τῶν ἑστηκότων ἔξω τοῦ αὐτοῦ πυλῶνος, ὅτι εἰ μὴ κελεύσει ὁ Σίμων τῷ κυνὶ, ὁ συγχωρεῖ ὁ αὐτὸς κύων τινὰ ἀνελθεῖν· ἀλλ' ἐπορχόμενος, φονεύει τὸν πλησιάζοντα αὐτῷ. κρατήσας οὖν ὁ Πέτρος τὴν ἄλυσιν τοῦ κυνὸς, ἔλυσεν αὐτὸν, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἀνελθε πρὸς Σίμωνα, καὶ εἶπε αὐτῷ, ἀνθρωπίνῃ φωνῇ· Πέτρος, ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, ἀνελθεῖν θέλει. Ὁ δὲ αὐτὸς κύων [1] ἀνῆλθεν δρόμου θείου· καὶ ἐν τῷ ἐκεῖνον διδάσκειν τινὰ μαγικὰ πλανήματα, ἔστη ἐν μέσῳ ὁ κύων, καὶ ἀνθρωπίνῃ φωνῇ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, ἀνελθεῖν θέλῃ πρός σε. Ὁ δὲ ἀκούσαντες τοῦ κυνὸς λαλοῦντος ἀνθρωπίνῃ φωνῇ, ἐθαύμαζον, λέ-

1. ἀνῆλθεν δρόμου θείου] Scr. δρομαίως.

γοντες

γοντες· Τίς ὄτι Πέτρος, ἢ ἡ δύναμις αὐτῦ Πέτρυ, ὃ εἶπεν ὁ κύων; ὅτι ἐποίησε τὸ κυνὰ ἀνθρωπισὶ λαλῆσαι, [1] καὶ ποιήσαι αὐτῷ τινὰ ἀπόκεισιν. Καὶ λέγει ὁ Σίμων τοῖς ἐξῶσι καὶ θαυμάζυσι τὸ Πέτρου τοῖς ἀνθρώποις τῦτο ὑμᾶς μὴ ξενίσῃ· ἰδὺ γὰρ κἀγὼ λέγω αὐτῷ τῷ κυνὶ, τῇ αὐτῇ ἀνθρωπίνῃ φωνῇ ἀπόκεισιν αὐτῷ ἀποτενέγκαι. Καὶ λέγει ὁ Σίμων τῷ κυνί· κελεύω σοι ἀπελθεῖν, καὶ εἰπεῖν τῷ Πέτρῳ, ἀνθρωπίνῃ φωνῇ ὅτι,, εἶπεν ὁ Σίμων, ἄνελθε. Καὶ ἀνῆλθε πρὸς τὸ Σίμωνα ὁ Πέτρος, καὶ συνέβαλε μετὰ Σίμωνος τῷ Αἰγυπτίυ, ποιῶν καὶ αὐτὸς θαυμάσια· καὶ ἐνίκησε τὸν Σίμωνα τὸν μάγον, ποιῶν ἰάσεις. Καὶ ὅτις δὺσαν τῷ Πέτρῳ πολλοὶ, καὶ ἐφωτίσθησαν.

Καὶ ἦν ἐν τῇ Ρώμῃ ταραχὴ μεγάλη, καὶ θρύλλος, ἕνεκεν τῦ Σίμωνος, καὶ τῦ Πέτρυ, ὅτι κατέναντι ἀλλήλων ἐποίουν θαύματα. Καὶ ἀκύσας τινὶ ταραχὺ Ἀγρίππας, ὁ ἔπαρχος, ἀνήγαγε τῷ βασιλεῖ Νέρωνι, ὅτι εἰσί τινες, ἐν ταύτῃ τῇ βασιλευύσῃ πόλει, θαύματα ποιῦντες κατέναντι ἀλλήλων, καὶ ὁ μὲ εἷς λέγει αὐτὸν Χριστόν· ὁ δὲ ἕτερος λέγει, ὃτι ἔστιν αὐτός, ἀλλὰ μάγος ἐστίν· Ἐγὼ γὰρ τῦ Χριστῦ μαθητὴς

nam Petrus iſte? aut qualis Petri hujus, de quo canis loquitur, vis tanta, quæ efficere potuit, ut Canis humana voce locutus nuncium ei ferret? Stupentibus autem ad id, quod à Petro factum fuerat omnibus, dixit Simon, 'ne 'hoc vos adeo reddat attoni-'tos: ecce enim ego quo-'que efficiam, ut Canis hu-'mana voce reſponſum Petro referat. Cani deinde dixit Simon: 'Jubeo ut egreſſus Pe-'tro voce humana dicas, Si-'monem velle eum ingredi. Petrus igitur intravit; & cum Simone Ægyptio congreſſus, miracula & ipſe edidit, morboſque ſanavit, Simonem Magum in omnibus ſuperans. Unde Petro plurimi fidem habuerunt, & ab eo baptizati ſunt.

Magnus autem Romæ erat tumultus in populo, ob Simonem & Petrum inter ſe de Miraculis edendis certantes. Hoc cognito Agrippa, urbis præfectus, Neroni rem detulit; 'Sunt, inquiens, in urbe hac 'imperatrice, qui de Miraculis 'faciundis inter ſe certant: 'quorum alter Chriſtum ſe eſſe 'venditat; alter vero, non Chri-'ſtum, ſed Magum eſſe eum, 'dicit: ſe enim Chriſti diſci-'pulum fuiſſe aſſerit. Jubet itaque Nero Imperator, coram

---

1. καὶ ποιῆσαι αὐτῷ τινὰ ἀπόκρισιν] ἀπόκρισις, ut plurimum, *Reſponſum*, hoc tamen loco *nuncium* ſignificat; uti & alibi etiam apud noſtrum: hinc ἀποκρισιάριος, apud recentiores, pro Legato. Eccleſiæ primum hi, poſtea vero etiam privatorum, miniſtri ſic dicti, quibus negotiorum quorumcunque tractandorum cura commiſſa fuit.

ſe

se adduci Simonem, & Petrum: Pontium etiam Pilatum è carcere accersit: Hi itaque coram Imperatore sistebantur. Nero autem Simoni, Tune, inquit, es, quem Christum vocant homines? Imo, respondit ille. Tum Nero Petrum interrogavit: Estne, inquiens, hic revera Christus? respondit Petrus; Non est: Ego enim Christi ex Discipulis fui; atque oculis hisce in cœlos assumptum eum vidi. Tum Nero Pilatum interrogans; Hiccine, inquit, est, quem tu cruci affigendum tradidisti? Pilatus, intentis in eum oculis, Nequaquam, respondit: Comatus enim hic est, atque obesus. De Petro autem eum interrogans Nero; Ast hunc, inquit, Christi discipulum agnovisti? Maxime; respondit Pilatus: in Prætorium enim introductum eum, tanquam Christi assectatorem, cum, de hoc à me interrogatus, omnino negaret, dimisi protinus. Nero itaque utrumque, tum Simonem, Christum esse falso venditantem, tum Petrum, qui à Pilato Christi abnegati convictus fuerat, ex palatio ejici jussit.

εἰμί. Καὶ ἐκέλευσεν ὁ βασιλεὺς Νέρων εἰσαχθῆναι πρὸς αὐτὸν τ Σίμωνα, καὶ τὸν Πέτρον· καὶ τ Πιλάτον δὲ ἀχθῆναι ἀπὸ τ δεσμωτηρίου. Καὶ εἰσελεύχθησ πρὸς τ βασιλέα· καὶ ἐπηρώτησε τ Σίμωνα ὁ Νέρων, λέγων· Σὺ εἶ, ὃν λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι εἶ) Χριστόν; Ο δ εἶπε· ναί. Καὶ ἐπηρώτησε καὶ τ Πέτρον ὁ Νέρων λέγων· Ακριβῶς ὅτός ὄστιν ὁ Χριστός; Ο δὲ Πέτρος ἔφη· οὐκ ἔστιν αὐτός· Εγὼ γὰρ ἐκείνου μαθητὴς εἰμὶ, καὶ ἐπ' ἐμοῦ εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἀνελήφθη. Καὶ καλέσας τ Πιλάτον, εἶπεν αὐτῷ περὶ τοῦ Σίμωνος· ὅτι, Οὗτός ὄστιν, ὃν ἐξέδωκας εἰς τὸ σταυρωθῆναι; Καὶ προσελθὼν αὐτῷ ὁ Πιλάτος, εἶπεν· οὐκ ἔστιν αὐτός· οἶδα γὰρ καὶ [1]καρηκομῶντα ὄντα, καὶ πεπλανημένον. Περὶ δὲ τ Πέτρου ἐπηρώτησεν αὐτόν· Τοῦτον δὲ μαθητὴν αὐτοῦ οἶδας; ὁ δὲ εἶπε, ναί. εἰσήγαγον γάρ μοι αὐτόν, ὡς μαθητὴν αὐτοῦ, καὶ ἐπηρώτησα αὐτόν, καὶ ἠρνήσατο, λέγων, μὴ εἶ) αὐτοῦ μαθητής· καὶ ἀπέλυσα αὐτόν. Καὶ λοιπὸν Νέρων, ὡς φλυαρήσαντα τ Σίμωνα, [2]καὶ εἰπόντα ἑαυτὸν Χριστόν, ὅπερ οὐκ ἦν· καὶ τ Πέτρου πάλιν ἐλεχθέντος ὑπὸ τ Πιλάτου, καὶ ἀρνησαμένου τ Χριστόν· ἐκέλευσε, καὶ ἐξεβλήθησαν ἀμφότεροι ἐκ τοῦ παλατίου.

---

1. καρηκομῶντα ἐστὶ] Scr. καρηκομῶντα.

2. καὶ εἰπόντα ἑαυτὸν Χριστὸν] Scr. εἰπόντα.

Καὶ

Καὶ δὴ γοῦν ἐν τῇ Ρώμῃ, ποιοῦντες θαύματα ἀπέναντι ἀλλήλων· ἡ μὲν Σίμων ὁ μάγος, ἀχθέντος ταύρου μεγάλου, εἶπεν εἰς τὸ ὠτίον αὐτοῦ λόγον, καὶ εὐθέως ὁ ταῦρος ἀπέθανε, καὶ ἐθαυμάζετο ὁ Σίμων. Ὁ δὲ Πέτρος εὐθέως εὐξάμενος ὑπὲρ πάντων, ἐποίησεν ἀναζῆσαι τὸν Ταῦρον· καὶ ἀπεδόθη τῷ ἰδίῳ δεσπότῃ ὁ αὐτὸς ταῦρος. Καὶ πάντες ἐπῄνεσαν τὸν Πέτρον, λέγοντες· ὅτι, τὸ ποιῆσαι τεθνεῶτα ζῆσαι, μεῖζόν ἐστι θαῦμα. Καὶ ἄλλα δὲ πολλὰ ἐποίησαν σημεῖα κατέναντι ἀλλήλων· ἅπερ [1] ἐν ταῖς πράξεσι τῶν ἁγίων Ἀποστόλων συγγέγραπται. Ὁ δὲ Ἀπόστολος Πέτρος, διὰ εὐχῆς αὐτοῦ ἐφόβησε τὸν Σίμωνα τὸν μάγον, θελήσαντα ἀναληφθῆναι. Εἶπε γὰρ ὁ Σίμων τῷ Πέτρῳ, [2] ὅτι εἶπεν, ὅτι Χριστὸς ὁ Θεός σου ἀνελήφθη. ἰδοὺ κἀγὼ ἀναλαμβάνομαι. Καὶ εἶδεν αὐτὸν ὁ Πέτρος κυφιζόμενον, διὰ τῆς μαγείας, εἰς τὸν ἀέρα, ἐν μέσῳ τῆς πόλεως Ρώμης· καὶ ηὔξατο ὁ Πέτρος, καὶ κατεμύεχθη Σίμων ὁ μάγος ἐκ τοῦ ἀέρος εἰς τὴν γῆν, [3] ὅτι τὴν πλατείαν, καὶ ἐφόνησε. Καὶ τὸ λείψανον αὐτοῦ κεῖται ἐκεῖ, ἕως ἅρπι, ὅπου ἔπεσε, καὶ ἔχει περὶξ κάγκελλον λίθινον· καὶ ἀκόμη ὁ τόπος ἐκεῖνος ἕκτοτε, τὸ Σιμώνιον.

Deinceps itaque Romæ commorati ſunt, de Miraculis edendis invicem certantes. Et quidem Simon Magus, Tauro magno in medium adducto, cum ei in aurem aliquid immuſſitaſſet, expiravit ſtatim Taurus; admirantibus Simonem omnibus. Petrus vero, Deum precatus, Taurum, in vitam revocatum, domino reſtituit. Petro itaque primas dederunt omnes, dicentes, Mortuum vitæ reſtituere, majus eſſe miraculum. Sed & plurima etiam alia miracula ediderunt, invicem certantes; quæ quidem ſcripta ſunt in Actis Sanctorum Apoſtolorum. Cæterum Simon Magus, in cœlos aſcenſurum ſe venditans, Petri Apoſtoli precibus occubuit. Dixerat enim Petro Simon; Tu dicis, Chriſtum Deum tuum in Cœlos aſſumptum fuiſſe: ecce me quoque in Cœlos aſſumptum. Petrus itaque, cum in medio urbis Romæ Magicis artibus ſublimem eum in aërem efferri videret, Deum ipſe precatus eſt: & repente Simon, magno cum ſonitu in plateam decidens, [interiit.] Reliquiæ autem ejus, eodem quo decidit loco, recondebantur; qui cancellis lapideis undique ſeptus, exinde *Simonium* adhuc uſque appellatur.

---

1. ἐν ταῖς πράξεσι τῶν ἁγίων Ἀποστόλων] Acta Apoſtolorum dicit ea, quæ ſub Clementis nomine prodeunt.

2. ὅτι εἶπεν, ὅτι Χριστὸς ὁ Θεός σου ἀνελήφθη] Lego, ἔφης, ὅτι Χριστὸς &c. uti habet Cedrenus.

3. ἐπὶ τὴν πλατείαν] Scr. πλατείαν.

Nero autem Imperator, audito Simonem à Petro interfectum esse, ira commotus, Petrum quoque comprehensum occidi jussit. Petrus autem quamprimum comprehensus esset, successorem in Episcopatu Romano designavit Linum quendam, ex discipulis suis: quem tum quoque, cum prehensus fuit, sectatorem habuit. Erat autem D. Petrus ætate provectior, statura quæ mediocrem excederet, recalvaster, crine curto, capite & mento canus, colore pallente, oculis vini colorem referentibus, barbatus, nasutus, juctis superciliis, proclivis, prudens, ad iram pronus, mutabilis, meticulosus, à spiritu S. loquens, & miracula edens.

Linum vero post S. Petrum, Romanæ sedis Episcopum, sive Patriarcham fuisse, Eusebius Pamphili in Chronicis suis scriptum reliquit.

Sanctus autem Petrus Apostolus Martyrium passus est, in crucem actus, capite ad terram verso: Præfectum enim juramento adstrinxerat, ne eodem quo Dominus modo cru-

Ακέσας δὲ Νέρων ὁ βασιλεὺς, ὅτι ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Πέτρου ὁ Σίμων, ἠγανάκτησε· καὶ ἐκέλευσεν αὐτὸν συλλεφθέντα ἀποθανεῖν. Καὶ ἦν μόνον ἐκρατήθη ὁ ἅγιος Πέτρος, ἐπέδωκε τὸ ἔνδυμα τῆς ἐπισκοπῆς Ρώμης [1] Λίνῳ ὀνόματι, μαθητῇ αὐτοῦ· ἠκολούθει γὰρ αὐτῷ, ὅτε ἐκρατήθη· ὁ δὲ αὐτὸς ἅγιος Πέτρος γέρων ὑπῆρχε, τῇ ἡλικίᾳ μετριώτερος, ἀναφαλλὰς, κονδύλιος, ὀλοπόλιος τὴν κάραν καὶ γλύκιον, λευκὸς, ὑπόχλωρος, οἰνοπαὴς τὰς ὀφθαλμὰς, εὐπώγων, μακρόρινος, συνόφρυς, ἀνακαθήμενος, φρόνιμος, ὀξύχολος, εὐμετάβλητος, δειλὸς, φθεγγόμενος ὑπὸ πνεύματος ἁγίου, καὶ θαυματουργῶν.

Καὶ ἐγγύετο μετὰ τὸ ἅγιον Πέτρον τὸν ἐπίσκοπον, ἤτοι πατριάρχην Ρώμης, ὀνόματι Λῖνος· καθὼς ὁ σοφὸς Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου ἐχρονογράφησεν.

Ὁ δὲ ἅγιος Πέτρος ὁ Ἀπόστολος ἐμαρτύρησε, [2] σταυρωθεὶς καταπρόσωπα, μετὰ αὐτοῦ Ἀποστόλου ὁρκώσαντος τοῦτο τὸν ἔπαρχον, ὅτι μὴ ὡς ὁ Κύριός μου σταυρωθῶ. Καὶ ἐτελειώθη ὁ ἅγιος

---

1. Λένῳ ὀνόματι] Scr. Λίνῳ, ex Eusebio, & Nicephoro Patriarcha; uti & Auctor ipse infra habet.

2. σταυρωθεὶς καταπρόσωπα] id est, *capite deorsum verso*: καταπρόσωπα hoc idem est, ac κατὰ τὸ πρόσωπον. Lucian. κατὰ τὸν πρόσωπον ἀπῆλθη, præceps abiit. Hujusmodi vero compositionibus gaudet Auctor noster. Ita supra, Dictys de belli Trojani historia, in tumulo ejus reperta, verba faciens, ἔκειτο ἡ θεσπρόσωπα τοῦ λειψάνου τοῦ Δικτυος, inquit: ubi θεσπρόσωπα poni videtur, pro, θεσπροσωπάλαιον, *Cervical*, seu *pulvinar*; quod forte officium cadaveri præstiterit volumen hoc.

Πέτρος

Πέτρος, [1] ὅτι τῆς ὑπατείας Ἀπρωνιανῦ, καὶ Καπίτωνος.

Ομοίως δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ Πιλάτου ἠγανάκτησεν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Νέρων· καὶ [2] ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀποκεφαλισθῆναι, λέγων· Διὰ τί ἐξέδωκε τὸν δεσπότην Χριστὸν τοῖς Ιουδαίοις, ἄνδρα ἀμεμπτον καὶ δυνάμεις ποιοῦντα; εἰ γὰρ ὁ αὐτοῦ μαθητὴς τοιαῦτα θαυμάσια ἐποίει, ὁποῖος ὑπῆρχεν ἐκεῖνος δυνατός;

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας κατέφθασεν Ἰουδέως ἐν τῇ Ρώμῃ καὶ ὁ ἅγιος Παῦλος, πεμφθεὶς ἀπὸ τῆς Ιουδαίας χώρας παρασάσιμος· καὶ ἐμαρτύρησε καὶ αὐτὸς, ἀποτμηθεὶς τὴν κεφαλὴν, [3] τῇ πρὸ γ' καλανδῶν Ιουλίων, ὅτε τῆς ὑπατείας Νέρωνος, καὶ Λεντύλλου. Καὶ ἐκέλευσεν ὁ βασιλεὺς Νέρων, τὰ σώματα τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ταφῆ μὴ παραδοθῆναι, ἀλλ' ἄταφα μεῖναι. Υπῆρχε δὲ ὁ Παῦλος, ἐπὶ σφείων, τῇ ἡλικίᾳ

cisigeretur. Factum vero hoc, Aproniano & Capitone Coss.

Pilato quoque iratus Imperator Nero, caput ei amputari jussit; eo quod Dominum Christum, virum inculpatum, & mirificum, Judæis tradidisset. Si enim, inquit, discipulus talia potuerit, quam potens tandem fuerit ipse.

Ejusdem sub imperio S. Paulus etiam ex Judæa Romam mittitur, ibi causam dicturus: Martyrium vero & ipse passus est, capite multatus, III Kal. Julias, Nerone & Lentulo Coss. Corpora autem Sanctorum Apostolorum insepulta projici mandavit Nero Imperator. Paulus vero, dum in vivis esset, statura erat curta, calvus, subcanus capite mentoque, naso decoro, subcæsius, superci-

1. ἐπὶ τῆς ὑπατείας Απρωνιανῦ καὶ Καπίτωνος] Apronianum Coss. sub Nerone non invenio: apud Eusebium quidem ad an. Neronis XIII. Capitonem & Rufum Coss. habemus: verum Persecutionem Christianorum idem rejicit in annum sequentem, id est, Neronis ultimum. Jos. Scaliger ante quinquennium accidisse contendit; nempe ad Neronis annum IX. Memmio & Virginio Coss. quem vide, ad numerum Eusebianum MMLXXXIV.

2. ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀποκεφαλισθῆναι] Ita etiam Chr. Alex. p. 580. Glycas etiam, Annal. par. 3. qui tamen Pilatum non à Nerone, sed à Tiberio Imp. capitis damnatum vult. Cedrenus, & Zonaras, & ante eos Eusebius, (qui etiam se hoc ex Romanorum Historicis accepisse asserit,) eum multis circumseptum calamitatibus manus sibi intulisse, testantur; idque sub C. Caligula Imp.

3. τῇ πρὸ γ' καλανδῶν Ιουλίων] Eodem nempe ipso die, quo D. Petrus cruci affixus est: quæ constans ubique est Traditio. Quidam vero Petrum & Paulum eodem die, & anno, Martyrio coronatos aiunt; ex quibus etiam est Eusebius, qui Dionysium, Corinthiorum Episcopum, hujus rei testem appellat. Euseb. Eccleslast. Hist lib. 2. cap. 24. Alii tamen eodem quidem hoc die, anno vero diverso, factum volunt: è quorum numero Auctor noster esse videtur; ubi diversos etiam profert Coss. Neronem & Lentulum, qui Consulatum scilicet una gesserunt Neronis Imp. an. 7. secundum Helvicum.

liis junctis, cute candida, vultu florido, barbatus, aſpectu ridibundo, prudens, moribus probis, affabilis, blandus, Spiritu Sancto afflatus, morboſque ſanandi potentia donatus.

κονδοειδὴς, φαραχλὸς, μιξοπόλιος τὴν κάραν καὶ τὸ γένειον, σύρινος, ὑπόγλαυκος, συνόφρυς, [1] λαδηχλὸς, ἀνθρωπρόσωπος, εὐπώγων, ὑπογελῶντα ἔχων τὸ χαρακτῆρα, φρόνιμος, ἠθικὸς, ὁμίλος, γλυκὺς, ὑπὸ πνεύματος ἁγίου ἐνθουσιαζόμενος, καὶ ἰώμενος.

Nero autem Imperator, exercitu adverſus Judæos & Hieroſolymam miſſo, peſſime illos tractavit; plurimos etiam neci dedit: ad hoc incitatus, quod rebelles, ipſum opprobriis laceſſiſſent, ob Pilatum, Chriſti in vindictam, capite multatum: ſed & pro certo etiam acceperat, Præfectum, Judæorum ipſorum importunitate impulſum, Chriſtum cruci affixiſſe. Hac Judæorum ſtrage perierunt Annas & Caiphas.

Ἐπέμψε δὲ κατὰ τῶν Ἰουδαίων, καὶ τῶν Ἱεροσολύμων ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Νέρων, καὶ πᾶσι κακῶς ἐχρήσατο, πολλοὺς φονεύσας σφαγικῇ συμβολῇ· ὅτι τυραννίδι φερόμενοι, ἐξεφώνησε βλασφημικὰς φωνὰς κατὰ τοῦ Νέρωνος, [2] διότι ἀπεκεφάλισε τὸν Πιλάτον, ὡς εἰς ἐκδίκησιν Χριστοῦ· καὶ ἦλθεν εἰς αὐτὸν ὑμεῖς ἀλλὰ, ὅτι καὶ αὐθεντήσαντες τὴν ἡγεμόνα, ἐσταύρωσε τὸν Χριστόν· καὶ διὰ τοῦτο ἠγανάκτει κατ' αὐτῶν, ὡς τυράννων, καὶ ἐσφάγησε τότε ὑπὸ σφαγῶν, ἐν τῇ συμβολῇ, ὅ, τε Ἄννας καὶ ὁ Καϊάφας.

Idem Imperator Nero, miſſo ex Ducibus ſuis Polemone, aliam Ponti regionem captam, in Provinciæ formam redegit, & Pontum Polemoniacum appellavit.

Παρέλαβε δὲ ὁ αὐτὸς Νέρων, ἐν τῷ βασιλεύειν αὐτὸν [3] χώραν ἄλλην ἐν τῇ Πόντῳ, πέμψας Πολέμωνα στρατηγὸν αὐτοῦ· καὶ ἐποίησεν αὐτῷ ἐπαρχίαν, καλέσας αὐτῷ, [4] Πόντον Πολεμωνιακόν.

---

1. λαδηχλους] forte ſcribend. λαδηχεις.

2. διότι ἀπεκεφάλισε τὸν Πιλάτον &c.] Ridicula hæc omnia: Judæis, rebellionis anſam præbuit Ceſtii ſive Geſſii Flori, Judææ Præfecti, avaritia. vide Joſeph. Antiquit. Judaic. lib. 20. & Cor. Tacitum, Hiſt. 5.

3. χώραν ἄλλην ἐν τῇ Πόντῳ] Forte legendum ἄλλῃ. Duæ Provinciæ à Nerone Imperio Romano adjectæ memorantur ab Eutropio, & Suetonio; Pontus, & Alpes Cottiæ: prior, concedente rege Polemone; non à Polemone neſcio quo Neronis Duci ſubjugata, Tit. 18. *Augendi, propagandique Imperii, neque voluntate ulla, neque ſpe motus unquam, &c. Ponti modo regnum concedente Polemone, item Alpium, defuncto Cottio, in provincia formam redegit.* χώραν vero ἄλλῃ forſan vocat, reſpectu habito ad Judæam, quæ etiam à Veſpaſiano, in illam à Nerone miſſo, tandem penitus ſubacta eſt.

4. Πόντον Πολεμωνιακὸν] Scr. Πολεμωνιακήν. Stephanus, in Πόντος, ἔστι καὶ Πόντος Πολεμωνιακὸς ἐπαρχία.

Ὁ δ' αὐτὸς Νέρων [1] ἔχαιρε τῷ Βενέτῳ μέρει πολύ.

Ἐπὶ δὲ τῆς χρόνων τ' βασιλείας αὐτῦ, Λυκανὸς ὁ σοφώτατος ἦν παρὰ Ρωμαίυς μέγας, καὶ ἐπαινέμβιος. Ἐπὶ δὲ τῆς ὑπατείας [2] Ἰτορικῦ, καὶ Τολπιλλιανῦ, ἢ καὶ Τροχέλυ, ἀφανὴς ἐγένετο Νέρων ὁ βασιλεύς, καὶ ἐτελεύτα, [3] τῆς ἱερέων τῆς Ἑλλήνων κατασκευασάντων αὐτῷ, διὰ πότυ δόσεως· ὄντος τοῦ δόγματος τῆς Ἐπικυρίων τῦ μετ' αὐτὸν λαβόντος παρὰ τῆς ἱερέων συνταξιν τῆς βασιλείας, καὶ εἰσελθόντος ἰδεῖν αὐτὸν, ὡς ἄῤῥωστον, καὶ κεντήσαντος αὐτὸν, ἐν τῷ παλατίῳ· Καὶ τελευτᾷ ὁ αὐτὸς Νέρων, [4] ὢν ἐνιαυτῆς ξθ'.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Νέρωνος, ἐβασίλευσε Γαλβᾶς Αὔγυστος, μιῶας ζ'. Ἦν ὢ μακρὸς, γυναῖος, λευκόχρως, ὑπόπαβος, [5] χρυπόρυγχος, μιξοπόλιος, μανικός. Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας τῦ αὐτῦ Γαλβᾶ, [6] ταφῇ παρεδόθησαν τὰ σώματα τῆς ἁγίων

Nero autem Factioni Venetæ multum favebat.

Temporibus autem Neronis imperantis, floruit ſapientiſſimus Lucanus, Poeta magni nominis apud Romanos. Cæterum Itorico & Tolpilliano, ſive Trochelo Coſſ. Nero Imperator, è medio ſublatus, interiit: Conjurationem adverſus eum agitantibus, ex hauſtu veneni, Græcorum ſacerdotibus. Is enim, quem in regno ſucceſſorem ſacerdotes deſignaverant, dogmatis erat Epicureorum; qui palatium ingreſſus, tanquam viſurus Imperatorem ægrotantem, eum confodit. Nero itaque diem ſupremum obiit, annos natus LXIX.

Excepit Neronem Galba, qui regnavit menſes VII. Erat autem procerus, generoſus, colore candido, ſubſtrabus, ungues habens aduncos, ſubcanus, ad inſaniam pronus. Hujus autem ſub Imperio, Sanctorum Apoſtolorum cor-

---

1. ἔχαιρε τῷ Βενέτῳ μέρει] Contrarium ex Suetonio colligi poſſe videtur, Tit. 22.

2. Ἰτορικῦ καὶ Τολπιλλιανῦ, ἢ καὶ Τροχέλυ] Chr. Alex. habet, Ἰταλικῦ καὶ Τραχάλυ. Nero è medio ſublatus eſt, C. Galerio Trachalo Turpiliano, & C. Silio Italico Coſſ. ſcribendum itaque, Ἰταλικῦ, καὶ Τυρπιλλιανῦ, ἢ καὶ Τραχάλυ.

3. τῶν ἱερέων τῶν Ἑλλήνων κατασκευασάντων αὐτῷ] Imo nihil minus: vide Suetonium.

4. ὢν ἐνιαυτῶν ξθ'.] Ita etiam Chr. Alex. verum numerus in utroque mendoſus: Anno enim ætatis ſuæ XXXII. è vivis exceſſit Nero, teſte Suetonio.

5. χρυπόρυγχος] vocabulum novum! forte auctor ſcripſerit, χρυπώνυχος; itaque reddidi, *ungues habens aduncos*: ſi quis tamen χρυπόῤῥινος legere malit, Suetonium ſibi habebit aſtipulantem, qui eum *aduncо naſo fuiſſe* ſcribit. Alias etiam idem eum *acrem, vehementem, & in coercendis delictis vel immodicum*, fuiſſe idem perhibet: atque ob hoc forſan noſter eum, μανικὸν vocat.

6. ταφῇ παρεδόθησαν τὰ σώματα &c.] Hoc à Veſpaſiano Imp. factum vult Chr. Alex. auctor.

pora, jussu ipsius Imperatoris sepulturæ tradita sunt: per insomnium enim, ut hoc faceret, monitus est. Galba autem, annum agens XLIX, ex venæ sectione, subito mortuus est.

Galbam excepit Lucius Otho; qui imperavit Menses III. Erat hic statura brevi, lato corpore, fortis, crine molli & porrecto, oculis parvis, subsimus, balbus. Hujus sub Imperio D. Jacobus Apostolus, Hierosolymarum Episcopus & Patriarcha, à B. Petro, cum Romam abiit, sui in locum substitutus, interiit: Hierosolymarum vero Episcopatum suscepit Symeon, qui & Simon, ibique sedit Patriarcha.

Otho vero morbo correptus, interiit; annos natus LIII.

Othoni successit in Imperio Vitellius Augustus: qui regnavit annos IX, & Men-

Αποστόλων χεῖ κέλευσιν τῦ αὐτῦ βασιλέως· ἐν ὁράματι γὰρ ἐκελεύθη δῆναι τὰ σώματα τῶν ἁγίων Αποστόλων εἰς ταφήν. Καὶ τελευτᾷ ὁ Γάλβας [1] ἰδίῳ θανάτῳ ἐξαίφνης, φλεβοτομηθείς· [2] ὢν ἐνιαυτῶν μϑ'.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Γαλβᾶ, ἐβασίλευσε Λεύκιος Οθων, μῆνας γ'. Ην δὲ κονδοειδής, πλατύς, γυναῖος, ἁπλόθριξ, μικρόφθαλμος [3] ὑπόσιμος, ψελός. Εν δὲ τῇ αὐτῦ βασιλείᾳ ὁ ἅγιος Ιάκωβος ὁ Απόστολος, ὁ ἐπίσκοπος Ιεροσολύμων, καὶ πατριάρχης, ὃν ἐνεδρόνισεν ὁ ἅγιος Πέτρος ἀντὶ ἑαυτῦ [4] ἀνιὼν ἐπὶ Ρώμην, ἐτελεύτησε· καὶ παρέλαβε τὸ ϗῆμα τῆς ἐπισκοπῆς Ιεροσολύμων, Συμεὼν, ὁ καὶ Σίμων, καὶ ἐγένετο πατριάρχης.

Τελευτᾷ δὲ ὁ αὐτὸς Οθων, [5] ἐτῶν νγ', ἀρρωστήσας.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Οθωνος, ἐβασίλευσε [6] Βιτέλλιος Αὔγουστος, ἔτη θ', καὶ μῆνας η'. Ην δὲ δι-

---

1. ἰδίῳ θανάτῳ ἐξαίφνης φλεβοτομηθείς] Præciso scilicet à militibus jugulo: audi Suetonium in Galba Tit. 20. *Plures autem prodiderunt, obtuliſſe ultro jugulum, & ut hoc agerent, ac ferirent, quando ita videretur, hortatum.*

2. ὢν ἐνιαυτῶν μϑ'.] numerus mendosus: Galba periit tertio & septuagesimo ætatis anno: teste Suetonio.

3. ὑπόσιμος, ψελός.] Scr. ὑπόσιμος, ψελλός.

4. ἀνιὼν ἐπὶ Ρώμην.] Locus iste, quem Chr. Alex. auctor ex nostro descripsit, vitiosa interpunctione in Latinis laborat: interpres enim verba hæc, ἀνιὼν ἐπὶ Ρώμην, quæ ad Petrum referenda sunt, Jacobum respicere facit; male, penitusque contra mentem auctoris. Jacobus vero iste, lapidibus à Judæis obrutus, interiit, anno Neronis septimo; septem scilicet annis ante Othonem Imp. vid. Euseb. Joseph.

5. ἐτῶν νγ', ἀρρωστήσας] Otho XXXVIII. ætatis anno, & XCV. Imperii die, mortem sibi conscivit: vide Suetonium.

6. Βιτέλλιος Αὔγουστος ἔτη θ'. καὶ μῆνας η'.] Imo VIII. tantum mensibus imperium tenuit: τὰ ἔτη θ', igitur auctori nostro reponimus

μοιριαῖος

μοιριαῖος, εὔσηθος, γλαυκὸς, πυῤῥάκης, δασυπώγων, εὐόφθαλμος, δειλός. Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας, σὺν θεῷ ἔπαθεν ὑπὸ θεομηνίας Νικομήδεια, πόλις μεγάλη, ἡ Βιθυνίας μητρόπολις. Καὶ πολλὰ αὐτῆς τοῖς σεισωθεῖσιν ἐχαρίσατο, καὶ τῇ πόλει, εἰς ἀνανέωσιν, ὁ αὐτὸς βασιλεύς· ἦν γὰρ καὶ σφόδρα παθοῦσα ὑπὸ θεομηνίας, καὶ ἐσφαμμένη· καὶ ἀνήγειρεν αὐτήν.

Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Βιτελλίου Καίσαρος, ἐπυράννησε οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ [1] ἐφόνευσε Κυρηναῖον, τὸν ἄρχοντα αὐτῶν, λιθοβολήσαντες αὐτόν. Τῷ δὲ λε' ἔτει μετὰ τὸ τοῦ σωτῆρος ἡμῶν καὶ Θεοῦ ἀνάληψιν, ἐπεστράτευσε κατ' αὐτῶν ὁ Βιτέλλιος βασιλεύς, [2] πέμψας στρατηγὸν ἑαυτοῦ, Οὐεσπασιανὸν καὶ Τίτον, υἱὸν αὐτοῦ· καὶ ἐπέσπευσε τὴν Ἰουδαίαν χώραν, πολεμοῦντες αὐτῷ, καὶ τὴν Ἱερουσαλήμ. Καὶ ἐν τῷ πολεμεῖν αὐτὸν, ἀπέθανεν ἐν τῇ Ῥώμῃ ὁ Βιτέλλιος βασιλεύς, [3] νόσῳ βληθεὶς, ὢν ἐνιαυτῶν μη'.

ſes VIII. Erat vero ſtatura mediocrem ſuperante, pectore firmo, oculis cæſiis & pulchris, rufus, barba hirſuta, meticuloſus. Hujus imperii ſub initio divinam iram rurſus exerpta eſt Nicomedia, urbs magna, & Bithyniæ Metropolis: cum prius terræ motibus concuſſa, fere everſa funditus fuiſſet. Imperator autem incolis ſuperſtitibus, & urbi de novo inſtaurandæ, pecuniam plurimam largitus eſt.

Vitellio autem imperante, Judæi novis rebus ſtudentes, Præfectum Cyrenæum, lapidibus obrutum, neci dederunt. Imperator itaque, anno XXXV poſt Deum & Salvatorem noſtrum in cœlos aſſumptum, contra eos arma movit, miſſis Veſpaſiano, & filio ejus Tito, ducibus; qui terram Judæam, & Hieroſolymas hoſtiliter invadentes, devaſtarunt. Vitellius interim, poſt bellum hoc cœptum, morbo correptus, Romæ moritur, annum agens XLVIII.

---

1. ἐφόνευσεν Κυρηναῖον] Quis Cyrenæus iſte? Si Cyrenium, ſive Quirinium illum intelligit, qui ad Deſcriptionem faciendam in Judæam ab Auguſto miſſus eſt, toto cœlo errat: namque poſt hujus Romam reditum, ante belli Judaici initium, multi miſſi ſunt Præfecti, uſque ad Geſſium Florum; cujus oppreſſionibus, Judæi tandem irritati, arma in Romanos ſumpſerunt; uti ſupra monuimus.

2. πέμψας στρατηγὸν ἑαυτοῦ Οὐεσπασιανὸν] Veſpaſianus, non à Vitellio, ſed Nerone, in Judæos miſſus eſt.

3. νόσῳ βληθεὶς, ὢν ἐνιαυτῶν μη'.] Vitellius, religatis poſt terga manibus, injecto cervicibus laqueo, veſte diſciſſa, ſeminudus in forum tractus eſt; tandem apud Gemonias minutiſſimis ictibus excarnificatus atque confectus eſt, & inde unco tractus in Tiberim; ætatis anno LVII. vide Sueton. in Vitel.

poſt

Poſt hunc Imperator ab exercitu ſalutatus eſt diviniſſimus Veſpaſianus; Rufo & Capitiano Coſſ. Erat hic ſtatura curta, calvus, ventrioſus, canus, colore rufo, oculis vini colorem referentibus, vultu patulo, iracundus. Belli autem Judaici cura Tito filio commiſſa, ipſe Romam profectus eſt: ubi imperavit annos IX, & Menſes X. Hujus ſub imperio, Chriſtiani perſecutionem gravem perpeſſi ſunt, Decio & Ruſticio Coſſ. Anno autem XXXVIII poſt Chriſtum Salvatorem in Cœlos aſſumptum, Commodo & Rufo Coſſ. Imperatoris Veſpaſiani filius Titus, Judæam, Hieroſolymas, totamque adeo Palæſtinam occupatam vaſtavit; urbeque ipſo Feſti die capta, Judæorum templum evertit: undecies autem centena millia Judæorum gladio interfecit; centum vero & quinquaginta millia juniorum utriuſque ſexus haſtæ ſubjecit; Judææ

Καὶ μετ' αὐτὸν ἀνηγορεύθη βασιλεὺς ὁ θειότατος Οὐεσπασιανός καὶ ἔσεψεν αὐτὸν ὁ στρατὸς, [1] ὅτι τ ὑπατείας Ρύφου καὶ Καπιτιανῦ. Ἦν ὁ κοντοθοιδὴς, φαλακρὸς, μεγάστωρ, πολιὸς, πυῤῥάκης, ἔχων οἰνοπαεῖς ὀφθαλμὺς, πλάτοψις, ὀργίλος. Καὶ ἐάσας Τίτον, τ ἑαυτῦ υἱὸν, πολεμεῖν τὴν Ἰουδαίαν χώραν, ἦλθεν ὅτι τ Ρώμην, καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη θ', καὶ μῆνας ι'. [2] Ἐπὶ ὧ τ ἑαυτῦ βασιλείας, ἐγένετο διωγμὸς μέγας τῶν χριστιανῶν, [3] ὅτι τῆς ὑπατείας Δεκίου, καὶ Ρουστίου. τῷ ὧ λη' ἔτει μὴ τὸ ἀναληφθῆναι τ σωτῆρα Χριστὸν, ὁ δὲ Τίτος τὴν Ἰουδαίαν παρέλαβε, καὶ τὴν Ἱερουσαλὴμ, [4] ὅτι τ ὑπατείας Κομμόδου, καὶ Ρόυ, βασιλεύοντος τ πατρὸς αὐτῦ Οὐεσπασιανῦ· καὶ ἐπόρθησε τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ πᾶσαν τ Παλαιστίνην, καὶ τὸ ἱερὸν τῶν Ἰουδαίων κατέστρεψεν, ἐν τῇ αὐτῇ τῆς ἑορτῆς ἡμέρᾳ, ὅτε παρέλαβε τ πόλιν· καὶ ἀπώλεσε ψυχῶν μυριάδας ρ', [5] ξίφεσιν αὐτὺς κατακόψας.

ἄλλας

---

1. ἐπὶ τ ὑπατείας Ρύφου καὶ Καπιτιανῦ] Rufum & Capitonem habemus Coſſ. apud Euſebium, ſed ad annum Neronis XIII. qui ad an. Veſpaſiani I. Galbam Aug. II. & Vinium ponit; uti & Faſti Capitolini. Chr. Alex. hoc anno habet Galbam & Titum Rufinum Coſſ.

2. ἐπὶ δὲ τ ἑαυτῦ βασιλείας] Scr. αὐτῦ.

3. ἐπὶ τ ὑπατείας Δεκίου καὶ Ρουστίου] Conſules hi nuſquam apparent: Perſecutionem autem ſecundam Domitiani Imp. an. XIII. factam eſſe tradunt alii.

4. ἐπὶ τ ὑπατείας Κομμόδου καὶ Ρόου] Scr. Ρύφου: Commodum enim, & Rufum Conſules invenio apud Caſſiodorum; ſed ad Veſpaſiani annum VI. quadriennio ſcilicet poſt captas Hieroſolymas. Anno enim Veſpaſiani II. capta eſt hæc urbs; quo anno Euſebius ponit Veſpaſianum Aug. II. & Titum Coſſ. Chron. Alex. Veſpaſianum ſolum.

5. ξίφεσιν αὐτὺς κατακόψας] Ita etiam Chr. Alex. Verba Joſephi apud Euſebium Chr. lib. I. hæc ſunt. φησὶ ὁ Ἰώσηππος, λιμῷ καὶ μαχαίρᾳ ρ', μυριάδας ἀπολέσθαι, καὶ ἄλλας τρεῖς μυριάδας διαπεπρᾶσθαι αἰχμαλώτων.

λιμῷ

ἄλλας ὃ μυριάδας ις' ἀφαπέσφαξεν αἰχμαλώτων, νεανίσκων, καὶ παίδων ἀξιογενικῶν, καὶ παρθένων κορασίων· καθὼς καὶ Ἰώσηπος ὁ σοφώτατος συνεγράψατο· Ἑβραῖος γὰρ ὑπάρχ², καὶ παρὼν ἐν τῷ πολέμῳ. Καὶ πᾶσας ὃ τὰς ἐπαρχίας τ Ἰουδαίας ἀπώλεσεν ὁ Τῖτος. ὁ δὲ σοφὸς Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου συνεγράψατο ὅτως· ὅτι, ἐν τῇ ἑορτῇ αὐτῶν τ Χριστὸν ἐσταύρωσ οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ ἐν τῇ αὐτῇ ἑορτῇ πάντες ἀπώλοντο, τὸ σωτῆρος ἐκδεδωκότος αὐτούς· τρὶς ὃ ¹ μτ' ταύτης πορθηθείσης τ Ἱερουσαλήμ· καθὼς ὁ σοφώτατος Εὐσέβιος συνεγράψατο.

Ο δὲ Τῖτος, θριαμβεύσας τὴν νίκην, ἀπῆλθεν ὅτι τὴν Ῥώμην· Οὐεσπασιανὸς δὲ ἐκ τ Ἰουδαϊκῆς πραίδας, ἔκτισεν ἐν τῇ Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ τὰ λεγόμενα Χερουβίμ, πρὸ τῆς πύλης τῆς πόλεως. Ἐκεῖ γὰρ ἔστησε τὰ χερουβὶμ τὰ χαλκᾶ, ἃ εὗρε Τίτος, ὃ αὐτοῦ υἱὸς, ἐν τῷ ναῷ Σολομῶντος πεποιημένα· καὶ ὅτι τ ναὸν ἔσεισεν, ἀφείλατο αὐτὰ ἐκεῖθεν, καὶ ἐν Ἀντιοχείᾳ αὐτὰ ἤνεγκε, σὺν τοῖς Σεραφὶμ, θριαμβεύων τ ἐπ' Ἰουδαίων ἐμοιμήλου νίκην, ὅτι τῆς αὐτοῦ βασιλείας· εἰς πύλην τὴν σελήνην, μτ'

quoque Præfecturas omnes ſuſtulit: uti teſtatur ſapientiſſimus Joſephus Judæus, qui & ipſe huic bello interfuit. Sed & memoriæ prodidit etiam ſapiens Euſebius Pamphili, Judæos omnes, eodem ipſo Feſto, exitio datos fuiſſe, quo Chriſtum cruci affixerant; Salvatore noſtro illos in manus hoſtium ſuorum tradente. Tertia vero hæc eſt Hieroſolymarum devaſtatio; uti idem ſapientiſſimus Euſebius memoriæ prodidit.

Titus autem, triumpho de Judæis celebrato, Romam reverſus eſt. Veſpaſianus autem, ex præda Judaica, ante Antiochiæ magnæ portam, fabricam illam, quæ *Cherubim* appellatur, erexit. Ibi enim poſuit Cherubinos illos æreos, quos una cum Seraphinis, everſo Salomonis templo, Titus filius inde avexerat, & ad Antiochiam, de Judæis devictis triumphum ibi acturus deportaverat: ſed & columnam etiam æream Lunæ poſuit, cum Tauris quatuor Hieroſolymam reſpici-

---

λιωφ itaque apud noſtrum deſideratur: deinde cum noſter ε' μυριάδας αἰχμαλώτων, Captivorum CL. Millia, habet, Joſephus XXX. tantum Millia numerat.

1. μτ' ταύτης πορθηθείσης] poſt ταύτης, ſubaudi πορθήσεως, aut aliquid tale, quod cum vocabulo ταύτης conveniat. Devaſtationes enim tres, quas auctor memorat, ſunt, I. ſub Nabuchodonoſore. II. Sub Antiocho Epiphane, temporibus Maccabæorum. III. vero atque ultima hæc, ſub Veſpaſiano, & Tito ejus F.

2. εἰς πυλὼν τὴν σελήνην] ſupplendum ex Chr. Alex. σήσας ἄνω σήλην χαλκῆν, εἰς πυλὼν τῆς σελήνης.

entibus: eo quod urbem internoctu cepiſſet, Luna illuceſcente. Daphnes etiam Theatrum condidit, cum hac Inſcriptione: *Ex præda Judæa.* Quo vero loco Theatrum condidit, olim ſtetit Synagoga Judæorum; qua everſa, Theatrum ibidem per contumeliam excitavit; ſtatua etiam ſua eodem loco ex Marmore erecta; quæ ad hunc uſque diem ibi viſitur.

Idem Veſpaſianus in Cæſaræa quoque Palæſtinæ Odeum plane amplum, & Theatri inſtar, ex Judæorum ſpoliis, eodem etiam loco, quo Judæorum antea ſteterat Synagoga, extruxit.

Macedoniam vero ſecundam, à prima ſeparans, in Provinciam fecit.

Ejuſdem ſub Imperio, divinam iram paſſa eſt Corinthus, Helladis Metropolis, Deſii, ſive Junii xx, nocte intempeſta: incolis itaque ſuperſtitibus, urbique inſtaurandæ, multa largitus eſt. Multa etiam per Pannoniam & Comagenam Provincias, extruxit; Europam etiam à Thracia ſejungens, ex Perintho

τεσσάρων ταύρων περσεχόντων ὅπη τῷ Ιερουσαλήμ· νυκτὸς γὰρ αὐτῷ παρέλαβε, λαμπούσης τῆς σελήνης. Ἔκτισε ὁ καὶ τὸ θέατρον Δάφνης, ὀπιχαράψας ἐν αὐτῷ. [1] Ἐξ παιδὸς Ιουδαία. Ἦν ὁ πρόλω, ὁ τὸ αὐτὸ θεάτρου τόπος, συναγωγὴ τῶν Ιουδαίων· καὶ πρὸς ὕβριν αὐτῶν, τὴν συναγωγὴν αὐτῶν λύσας, ἐποίησε θέατρον, στήσας ἑαυτῷ ἄγαλμα μαρμάρινον ἐκεῖ, ὅπερ ἕως τὴ νῦν ἵσταται.

Ἔκτισε ὁ καὶ ἐν Καισαρείᾳ τῆς Παλαιστίνης, ἐκ τῶν αὐτῶν Ιουδαϊκῶν πρυμάδας, ὁ αὐτὸς Οὐεσπασιανὸς ᾠδεῖον μέγα πάνυ, [2] θεάτρου ἔχοντος διάστημα μέγα, ὄντος καὶ αὐτοῦ τὸ τόπου πρώην συναγωγῆς τῶν Ιουδαίων.

Ἐποίησε ὁ καὶ ἐπαρχίαν Μακεδονίαν δευτέραν, ἀπὸ τῆς πρώτης αὐτῷ ἀπομείσας.

Ἐπὶ ὁ τοῦ αὐτοῦ βασιλείας ἔπαθεν ὑπὸ θεομηνίας ἡ Κόρινθος, μητρόπολις τῆς Ελλάδος, μηνὶ Ιουνίῳ, τῷ καὶ Δεσίῳ κ', ἑσπέρας βαθείας. Καὶ ἐχαείσατο τοῖς ζήσασι, καὶ τῇ πόλει, πολλά. Ἔκτισε ὁ καὶ εἰς Παννονίαν, καὶ εἰς Κομμαγηνίαν, τὰς ἐπαρχίας, πολλά. Καὶ τὴ [3] Εὐρώπην δὲ ἀπὸ Θράκης ἐμέρισε, κτίσας Ηράκλειαν

---

1. Ἐξ παιδὸς Ιουδαία] Hæc ipſa Latina Inſcriptio fuiſſe videtur, Romanis Characteribus ſic ſe habens: EX PRÆDA JUDÆA: quod apud Chr. Alex. Ita Græce dicitur: Ἐκ τῆς παιδὸς τῶν Ιουδαίων.

2. θεάτρου ἔχοντος διάστημα] forte Scr. ἔχον.

3. Εὐρώπην ὁ ἀπὸ Θράκης ἐμέρισε] Idem ex veteribus aſſerit Euſtathius, in Dionyſ. Perieg. Οἱ ὁ παλαιοὶ φασιν, ὅτι Οὐεσπασιανὸς ἐχώρισε τὴν Θράκην ἀπ' αὐτῆς, nempe ab Europa: quæ generali ſenſu accepta, omnes ab Helleſponto provincias occidentales continet. Idem: κἀκεῖνο δὲ γνωστέον, ὅτι

Εὐρώπη

Ηρακλειαν πόλιν, ἐπὶ τῷ προφόλῳ λεγομένῳ, Πειρινθον· ἥτινα ἐποίησε μητρόπολιν, δοὺς αὐτῇ ἄρχοντα. Ἔκτισε δὲ καὶ ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ, πλησίον τοῦ θεάτρου, ἱερὸν, ὃ ἐπεκάλεσε, τῶν Ἀνέμων.

Νόσῳ δὲ βληθεὶς, καὶ [2] πάραυτος ῥωμένῳ, ἐτελεύτα, ὢν [3] ἐνιαυτῶν οα'.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ, ἐβασίλευσε Τῖτος, ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ἔτη

antea vocata, Heracleam urbem condidit; Præfectoque ei dato, Metropolim esse voluit. Templum etiam Antiochiæ Magnæ, quod *Ventorum* appellavit, juxta Theatrum extruxit.

Morbo deinde correptus, membrorum vi jam resoluta, diem suum obiit, annos natus LXXI.

Hunc excepit Titus filius; qui imperavit annos II. Erat

Εὐρώπη μὲν πάντα τὰ κατὰ δύσιν, ἀρξαμένοις ἀπὸ Ἑλλησπόντου. Est & pars etiam quædam Europæ generalis, totius nomine appellata, eodem Eustathio teste: Σημειωτέον δὲ, ὅτι καὶ μέρος τι τῆς Λιβύης τῆς χώρας ἐστὶν ἰδίως οὕτω καλούμενον Λιβύη. &c. deinde: τοιοῦτον δέ τι καὶ πρὸς τὴν Ασίαν εἰρηται ἐν τοῖς ἑξῆς ῥηθήσεται· ἐπὶ μέρους τι τῆς Εὐρώπης Ἑσπερίαν γέγονεν· ἐκείνης γὰρ μέρος τι ἐξηρέθη, ὃ λέγεται Εὐρώπη. Quænam vero sit pars hæc, non docet: probabile tamen est, sicut Africa minor, ea Africæ pars quæ Hispaniæ obversa est; & Asia minor, ea Asiæ pars, quæ Europæ ex oppositio sita est, peculiari nomine dicta sunt; Græciam etiam, Macedoniam, Thraciamque, ex adverso Asiæ jacentes, Europam peculiariter dictas fuisse. Atque hoc confirmare videtur Auctor noster, in superioribus, de Augusto post bellum Actiacum Byzantium petente, his verbis. Ὁ δὲ Αὔγουστος Ὀκταβιανὸς παρελθὼν τὴν Εὐρώπην πᾶσαν, ἐπέρασεν ἀπὸ τοῦ Βυζαντίου ἐπὶ τὴν Χαλκηδόνα &c. Vid. Scalig. in Euseb. Chr. p. 183.

1. τῷ προφόλῳ λεγομένῳ Πειρινθον] Scr. Πέρινθον. Eustathius in Dionys. Perieget. οἱ δὲ μέρος τι αὐτῆς τὸ ἐντὸς Περίνθου, ἤτοι Ἡρακλείας, τῷ Ἑλλησπόντῳ ἀπένειμαν.

2. πάραυτος ῥωμένῳ] Quid hoc πάραυτος sit? Zonaras habet πυρετοῖς; Οὐιτασιανὸς δὲ νοσήσας πυρετοῖς μετήλλαξεν. Verum febri eum extinctum non fuisse, testem habemus Suetonium; qui ex nimia alvi solutione eum interiisse dicit. Chr. Alex. auctor ipsissima nostri verba habet, sed corrupta, & pro πάραυτος, legit παρουσύς.. Ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ νόσῳ κλιθεὶς [Scr. βληθεὶς] ὁ Οὐιτασιανὸς ὁ βασιλεὺς, παρουσὺς τελευτᾷ. Suspicor itaque Auctorem nostrum scripsisse, πάρετος; ex quo nutans Librarius, ου ε, in αυ, mutatione frequentissima, πάραυτος fecit. πάρετος autem reddo, *membrorum vi soluta.* Suetonius, *Alvo repente usque ad defectionem soluta, Imperatorem ait stantem mori oportere, dumque consurgit; ac nititur, inter manus sublevantium extinctus est.* Lectionem vero hanc confirmat Constantinus Manasses, in Vespasiano, ubi hæc habet:

Παρέτῳ γινομένῳ ὑπ' ἀκράτου σὺν ῥήξει,
Καὶ νόσῳ καταλύσαντος τὸν βίον, καὶ τὸ κράτος,
Ἔτεσι βασιλεύσαντος ὀκτὼ πλείοσι πρὸς δέκα,
Τίτος παρῆλθεν εἰς αὐτὸ, &c.

3. ὢν ἐνιαυτῶν οα'.] Sueton. Extinctus est VIII. Kalend. Julii *annum gerens ætatis sexagesimum ac nonum, superque mensem ac diem septimum.*

vero procerus, gracilis, colore venuſto, crine lento, brevique, & raro, oculis parvis. Morbo autem inſanabili correptus, fatis conceſſit, annum agens XLII.

Poſt Titum in Imperio ſucceſſit diviniſſimus Domitianus; qui regnavit annos XV, & menſes II. Erat hic ſtatura procera, gracilis, candidus, crine rufo curtoque, oculis cæſiis, ſubcurvus, ſummuſque Philoſophus. Hujus ſub imperio, Chriſtianorum erat Perſecutio: Imperator autem Romam adduci juſſit D. Joannem Teologum; uti examini eum ſubjiceret: miratus autem Apoſtoli ſapientiam, Epheſum redeundi clam ei copiam fecit, dicendo: Ad locum unde veniſti in pace redeas. Ob hoc autem exprobratus, in Patmum eum relegavit. Sed & alios etiam ex Chriſtianis quamplurimos ſuppliciis affecit: itaque fuga ſibi conſulentes, in Pontum ſe receperunt: ſicut hæc à Bottio ſapiente Chronographo literis tradita ſunt.

ϛ'. Ην δὲ μακρὸς, λεπτὸς, εὔχροος, [1] ἀπλόθριξ, ασανὸς, μικρόφθαλμος, κονδόθριξ. Καὶ πάθει ἀνιάτῳ ελληθεὶς, ἀπέθανεν, ὢν ἐνιαυτῶν μϛ'.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Τίτου, ἐβασίλευσεν [2] ὁ θειότατος Δομετιανὸς, ἔτη ιε', καὶ μῆνας ϛ'. Ην δὲ μακρὸς, λεπτὸς, λευκὸς, ξανθὸς, κονδόθριξ, γλαυκὸς, ὑποκυρτος, [3] φιλόσοφος ἄκρος. Επὶ δὲ τ αὐτῦ βασιλείας, διωγμὸς χριστιανῶν ἐγένετο· ὅτις καὶ τ ἅγιον Ιωάννην, τ θεολόγον, ἀνήνεγκεν ἐν τῇ Ρώμῃ, [4] καὶ ἐξαίτασεν αὐτόν. Καὶ θαυμάσας τ αὐτῦ Αποστόλου τὴν σοφίαν, ἀπέλυσεν αὐτὸν λάθρα, ἀπελθεῖν εἰς Εφεσον· εἰπὼν αὐτῷ. Απέλθε, καὶ ἡσύχασον, ὅθεν ἦλθες. Καὶ ἐλοιδορήθη· καὶ ἐξώρισεν αὐτὸν εἰς Πάτμον. Πολλὰς δὲ ἄλλας χριστιανὰς ἐπεμωρήσατο· ὥστε φυγεῖν ἐξ αὐτῆς πλῆθος ὅπη τ Πόντου· καθὼς Βώττιος, ὁ σοφὸς χρονογράφος συνεγράψατο κατ' αὐτῆς.

---

1. ἀπλόθριξ, σπανὸς.] ασανὸς ad crinem referendum exiſtimo, & τὸ ξηρὸν, aut quid tale ſubaudiendum: ασανὸς τὸ ξηρὸν ſupra habuit, de Hippolyto.

2. θειότατος Δομετιανὸς] Quidni? ſeipſum enim ἀπεθέωσε. Cum enim omni flagitiorum genere polluiſſet, ἑαυτὸν ὁ αθεος πλουτεῖον ἀπεθέωσε, inquit Cedrenus; *Deum ſeipſum poſtremo appellari juſſit.*

3. Φιλόσοφος ἄκρος] Imo μεγαθήρεως ſolertiſſimus. Bibliothecas tamen impenſiſſime reparandas curavit, licet libros neglexerit. Vide Suetonium in Domitiano, Tit. 20.

4. καὶ ἐξαίτασεν αὐτὸν] Scr. ἐξέπεμψεν. Joannnem Apoſtolum ſub Domitiano Patmum inſulam relegatum ſcribit Irenæus. apud Euſebium; Romam vero accerſitum fuiſſe nullibi invenio.

Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Δομετιανὸς [1] ἐφίλει τὴν ὀρχηστὴν τῶν πρασίνων μέρους τῆς Ρώμης, τὸν λεγόμενον Πάριδα. ὃθεν καὶ ἐλοιδορεῖτο ὑπὸ τῆς συγκλήτου Ρώμης, καὶ Ιουβεναλίου, τῷ ποιητῇ τὰ Ρωμαίων, ὡς χαίρων εἰς τὸ Πράσινον. [2] Ὅτις βασιλεὺς ἐξώρισε τὸν αὐτὸν Ιουβενάλιον τὸν ποιητὴν ἐν Πενταπόλει, ὅπερ ἐστὶ Λιβύην· τὸν δὲ ὀρχηστὴν πλουτήσας, ἔπεμψεν ἐν Αντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ, ὅπου τὸ ἐκεῖ αὐτὸν οἰκεῖν, ἔξω τῆς πόλεως. Ὅτις Πάεις ὀρχηστὴς ἐκεῖ ἀπελθὼν, ᾤκει ἔξω τῆς αὐτῆς πόλεως, κλίσας ἑαυτῷ οἶκον θεοφάστειον, καὶ λυπρὸν, ὅπερ ὄχθην ἔως τῆς νεῶ, τὸ λεγόμενον, Παράδεισον, καὶ ὁ Οἶκος· καὶ ἐκεῖ τελευτήσας, κεῖται ἐν σορῷ, ὄπισθεν τοῦ οἴκου, ἐν τοῖς κήποις αὐτοῦ.

Imperator autem Domitianus ſumme charum ſibi habuit Paridem quendam, Praſinæ Factionis Saltatorem: cumque ob hoc à Senatu, ipſoque etiam Juvenale Poeta probris laceſſitus eſſet, Juvenalem in Pentapolim Libyæ relegavit; Saltatorem vero muneribus onuſtum, Antiochiam magnam adire, ibique extra urbem habitare juſſit. Paris itaque Saltator Antiochiam profectus eſt. extraque urbem extructis ſibi ſuburbicanis ædibus Balneoque, ibi habitavit. Ædes autem hæ uſque adhuc viſuntur; *Paradiſus* & *Domus*, vocatæ. Ibi etiam in hortis, ædes illas à tergo reſpicientibus, mortuus Paris tumulo jacet conditus.

Ὁ δὲ αὐτὸς Δομετιανὸς ἔκτισεν ἐν Αντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ δημόσιον λυπρὸν, τὸ λεγόμενον, τῆς Μηδείας· διότι ἄγαλμα ἔστησεν ἐν αὐτῷ

Idem Domitianus Antiochiæ magnæ publicum extruxit Balneum, *Medeæ*, dictum: eo quod ſtupendum ibi Medeæ ſimulachrum in medio

1. ἐφίλει τὴν ὀρχηστὴν] uxori quidem ejus Domitiæ percharus fuiſſe perhibetur Paris Iſte Hiſtrio: hoc itaque occiſo, eam repudiavit Domitianus, teſte Dione, & Zonara. Noſter tamen de Paride à Domitiano muneribus auctо, & ad Antiochiam incolendam ab eodem miſſo, ubi tandem mortuus & ſepultus eſt, ſuaviſſimam ſtatim profert narratiunculam. Paridem tamen iſtum Pantomimum, & Palatio, & urbi univerſæ olim gratiſſimum, Romæ ſepultum jacere, teſtem habemus locupletem Martialem, in hoc in eundem Epigrammate.

Quiſquis Flaminiam teris viator,
Noli nobile præterire Marmor.
Urbis deliciæ, Saleſque Nili,
Ars, & gratia, luſus, & voluptas,
Romani decus, & dolor Theatri:
Atque omnes veneres, Cupidineſque,
Hoc ſunt condita, quo Paris, ſepulchro.

2. ὅτις βασιλεὺς ἐξώρισε τὸν αὐτὸν Ιουβενάλιον] Ipſiſſima hæc habes apud Suidam, de Juvenale, in Pentapolim Libyæ, vel ut alii, in Oaſim Ægypti, ob Paridem, relegato. Unde eum, *Hiſtrionis Exulem*, vocat Sidonius Apollinar. Carm. 9.

Nec qui conſimili deinde caſu,
Ad vulgi tenuem ſtrepentis auram,
Irati fuit Hiſtrionis Exul.

collocaſſet. Hujus itaque à nomine Antiochenſes, non autem *Domitianum* appellitarunt. Balneum autem hoc juxta Monomachium, Veneriſque templum poſitum eſt. Extruxit etiam Imperator idem Antiochiæ templum Æſculapio.

Domitiani ſub Imperio floruit ſapientiſſimus ille Apollonius Tyanenſis; qui peragratis omnibus fere regionibus atque urbibus, Teleſmata ubique fecit. Hic Roma relicta, Byzantium pervenit: & ingreſſus illam olim Byzi urbem, nunc vero majori ſua Fortuna, Conſtantinopolim, Civium rogatu, Teleſmata ibi plurima confecit; nempe adverſus Ciconias, & Lycum fluvium, qui urbem ſecat mediam, Teſtudines item, & equos [ferocientes:] alia etiam mirabilia operatus eſt. Byzantio deinde diſcedens, aliis etiam in urbibus Teleſmata confecit. Tyana vero Syriam profectus, Antiochiam Magnam pervenit, ubi à θαυμασὸν τῇ Μηδείᾳ· καὶ ἔτως αὐτὸ τὸ δημόσιον λυτρὸν ἐκάλεσεν οἱ πολῖται, καὶ ἐκέτι, τὸ Δομετιανόν· Τὸ δὲ αὐτὸ δημόσιον ἦν κεκτισμένον παρὰ τὸ ὄρος, πλησίον τῦ μονομαχίε, καὶ τῦ ἱερῦ τῆς Αφροδίτης. Εκτισε δὲ ἐκεῖ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς καὶ ἱερὸν τῦ Ασκληπίε.

Ην δὲ τοῖς χρόνοις τ βασιλείας τ αὐτῦ Δομετιανῦ, ὁ σοφώτατος Απολλώνιος ὁ Τυανεύς· καὶ ἔπεμζε περιπολεύων, καὶ [2] παντοχῦ ποιῶν τελέσματα, εἰς τὰς πόλεις, καὶ εἰς τὰς χώρας. Οτις ἀπὸ τ Ρώμης ἐξελθὼν, κατέλαζε τὸ Βυζάντιον· καὶ εἰσελθὼν [3] εἰς Βυζάπολιν, τ νῦν λεγομένην εὐτυχῶς, Κωνσταντινούπολιν· ἐποίησε καὶ ἐκεῖ πολλὰ τελέσματα, παρακληθεὶς ὑπὸ τῆς Βυζαντίων, τὸ τῆς πελάργων, καὶ τὸ τ Λύκε ποταμῦ, τ κατ' μέσε τ πόλεως παρερχομένε, [4] καὶ τ τ χελώνης, [5] καὶ τὸ τ ἵππων, καὶ ἄλλα πολλὰ θαυμαστά· Καὶ λοιπὸν ἀπὸ τ Βυζαντίε ἐξελθὼν, ἐποίει εἰς τὰς ἄλλας πόλεις ὁ αὐτὸς Απολλώνιος τελέσματα. Καὶ ἦλθεν ἐπὶ τ

---

1. ἦν κεκλισμένον] Scr. ἐκλισμένον.

2. παντοχῦ ποιῶν τελέσματα] Locum hunc ex noſtro deſcripſit Chr. Alex. auctor; cujus Interpres τελέσματα reddit *Vectigalia*; ridicule. De Apollonio vero hoc Teleſta plurima etiam habes apud Jo. Tzetzem. Centur. 2. Hiſt. 60. de Teleſmatum vero conficiendorum modo, eorumque viribus, vide doctiſſimi Jac. Gaffarelli *Curioſitates Inauditas*, ab ipſo Gallice Scriptas.

3. εἰς Βυζάπολιν] Chr. Alex. legit diſjunctim, Βυζῦ πάλιν: Cedrenus etiam urbem hanc à Byzo rege conditam vulgi male: Byzantem enim, non Byzum, habuit conditorem.

4. καὶ τ τῆς χελώνης] Scr. τὸ τ χ.

5. καὶ τὸ τῶν ἵππων] *Ferocientes*, hoc loco ſupplevimus, ex Glyca, & Cedreno. Glycas Annal. par. 3. de Apollonio Teleſta: *Et equos indomitos frenis coercuit.* Cedrenus de eodem: καὶ τῶν ἵππων τὸ ἀζυξίαν χαλινώσας, ἐν τῇς στωελθύσεσι τῶν ἀρχόντων,

Συείαν,

Συρίαν, ἀπὸ Τυάνων, καὶ εἰσήλθεν ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ· καὶ ἠτήσαν αὐτὸν οἱ Ἀντιοχεῖς κτίστορες ποιῆσαι κἀκεῖ τελέσματα, ὡσεὶ ὧν ἐδέοντο. Καὶ ἐποίησεν εἰς τὴν Βορρᾶν ἄνεμον, θήσας τὸ αὐτὸ τέλεσμα, κατὰ τὴν ἀνατολικὴν πόρταν. Ὁμοίως ὃ ἐποίησε τέλεσμα, ἐν αὐτῇ τῇ πόλει, καὶ διὰ τοὺς σκορπίους, πρὸς τὸ μὴ τολμᾶν αὐτοὺς πλησιάζειν τῇ χώρᾳ· καὶ ἔθηκε τὸ αὐτὸ τέλεσμα ἐν μέσῳ τῆς πόλεως, ποιήσας χαλκοῦν σκορπίον, καὶ χώσας αὐτὸν, πήξας ἐπάνω κίονα μικρόν. καὶ ἐξήνοντο ἀφανεῖς οἱ σκορπίοι ἐκ τῆς ἐνορίας Ἀντιοχείας πάσης. Ἐποίησε δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ ἐκεῖ. Ἠτήσαντο δὲ αὐτὸν οἱ πολῖται, ἵνα ποιήσῃ τέλεσμα πρὸς τοὺς κώνωπας, εἰς τὸ μὴ ἔχειν κώνωπας τὴν αὐτὴν πόλιν Ἀντιόχειαν. Καὶ ἐποίησε· κελεύσας αὐτοῖς, ἵνα τῇ ἑβδόμῃ τοῦ Δεσίου, τοῦ καὶ Ἰουνίου μηνὸς, ὅπερ τελῆται ἐν αὐτῇ Ἀντιοχείᾳ τῆς Συρίας τὸ ἱππικὸν τὸ ἀπὸ Γράσης, τοῦ αὐτοῦ Δεσίου μηνός· ἀλλὰ τῇ νουμηνίᾳ τοῦ Δεσίου μηνὸς θήσας τὸ τέλεσμα, τῇ ἑβδόμῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ὅπερ τρέχειν, ἵνα πάντες ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τοῦ ἱπποδρομίου τῆς Γράσης, βασάζωσιν ἐπάνω καλάμων, ὁλόφυρον. [1] σηθάειν μολιβοῦν, ἔχοντα λεμὸν τοῦ Ἄρεως, καὶ χωνο-

Primoribus urbis rogatus eſt, uti illic etiam Teleſmata contra quædam urbis incommoda conficeret. Unum itaque adverſus Ventum Aquilonarem paravit; quod ad portam urbis Orientalem collocavit. Teleſma etiam aliud eadem urbe adverſus Scorpios effecit, ad eoſdem à regione illa propellendos. Fuſo enim Scorpio æreo, & urbe media, ſub terra recondito, columnam ei parvam ſuperimpoſuit; quo facto evanuerunt Scorpii, nec urbem parteſve vicinas ultra infeſtarunt. Plurima item alia ibidem confecit. Rogatus vero à civibus Antiochenis; uti Teleſma adverſus Culices, urbem ſuam infeſtantes, conficeret; votis eorum annuit. Teleſmate itaque, ipſo Novilunii die menſis Junii, confecto; uti menſis ejuſdem die ſeptimo, Equeſtre Certamen, Graſtenſe dictum, menſeque Junio agitari ſolitum, celebraretur, ad hunc modum. Dicto Solennitatis Graſtenſis die, mandavit, ut unuſquiſque civium plumbeam imagunculam ſolidam, Martis vultus referentem, calamo affixam geſtaret; hinc vero ſcutum à calamo demiſſum, pelli ruſſeæ alligatum; illinc

1. σηθάειν μολιβοῦν, ἔχοντα λεμὸν τοῦ Ἄρεως] Mendoſe hæc omnia; quæ ita reſtituenda videntur. σηθάριον μολυβοῦν, ἔχον λεμίον τοῦ Ἄρεως. Λεμὸς enim, idem quod λαιμὸς, apud Heſychium: Λεμὸς, λάρυξ, φάρυγξ, & ſupra; λαιμὸς, ὁ φάρυγξ, ὁ τραχηλος, ἡ λάρυγξ, ὁ βρόγχος. λεμίον vero diminutivum, à λεμὸς: unde corrupta ſcriptione: λεμὶν: ut à σηθάριον, σηθάειν

illinc gladiolum, filo lineo similiter annexum haberet: ad hunc autem modum instructi omnes, inter equitandum inclamarent; *Vacet urbs Culicibus*: Peracta vero Celebritate, domi apud se imaguncula reponeret unusquisque. Hoc factum est; nec deinceps Antiochiæ culex apparuit unquam.

Apollonius autem Tyanensis, dum primoribus comitatus, Antiochiam urbem perlustraret, ejus situm observaturus, in columnam incidit porphyreticam, urbis in medio positam; vidensque nihil ei impositum esse, sed & ipsam quoque columnam typhonicis ignibus tactam fuisse; Quid hoc sibi vellet, ab eis interrogavit. 'Responderunt illi; 'Debborium quendam, Phi'losophum, & telestam, post 'urbem Caii Cæsaris sub im'perio terræ motibus concus'sam, Columnam eam ibi sta'tuisse, simulachro marmoreo 'ei superimposito; cujus pe'ctori hæc inscripsit: *Immota*, '*Inconcussa*. Hoc autem fecit, 'urbis in tutelam; ne terræ'motibus agitata corrueret.

κάτω τ καλάμυ, 1 σκυτάειον κρεμαμώμμον ἀπὸ δέρματος ρυσίυ ἐντεῦθεν, κἀκεῖθεν ὑ 2 παραμήριν, ἀπὸ καλαμίυ κρεμμαμμον, ὡσαύτως 3 λινῷ ῥάμματι δεδεμμία· εἰρηκὼς αὐτοῖς κραΐζειν εἰσελαύνοντας, καὶ λέγειν· Ακώνωπα τῇ πόλ. Καὶ μὴ τὸ ἀπολύσαι τὸ ἱπποδρόμιον, ἕκασον ἀπολίσθαζ αὐτὸ εἰς τ ἰδίον οἶκον. Καὶ ἐκέπ ἐφάνη ἐν Αντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ κώνωψ.

Εν τῷ δὲ παρέρχεσθαι τ αὐτὸν Απολλώνιον τ Τυανέα, καὶ ἱστορεῖν τὴν αὐτὴν Αντιόχειαν, μὴ τῆς κινητόρων, τ πόλεως τοποθεσίαν· εἶδεν ἐν μέσῳ τ αὐτῆς πόλεως κίονα ἑστῶτα πορφυρᾶν, καὶ μὴ ἔχοντα ἐπάνω τί ποτε, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τ κίονα ὑπὸ τυφωνικῶν πυρὸς φλεγόμενα. Καὶ ἐπερωτήσας παρ' αὐτῶν, τί ἐστι τοῦτο; ἔμαθε παρ' αὐτῶν, ὅτι μὴ τὸ πάθος τῆς πόλεως, τὸ ὅτι Γαΐου Καίσαρος, Δεββόριός τις, φιλόσοφος τελεστής, ἐποίησε τὸ τέλεσμα τοῦτο, ὥστε δονουμένην τὴν πόλιν ὑπὸ σεισμῶν μὴ πίπτειν· στήσας τ κίονα, καὶ ὑπράνω αὐτῶν, σκυτάριν μαρμάρινον, καὶ ἐν τῷ στήθει αὐτῶν

ῥάμμα. λεμὸς vero, licet, *Guttur*, proprie significet, pro *Stomacho* tamen ab Homero usurpatum tradit Jul. Pollux, lib. 2. cap. 4. Ομηρος μέντοι τ στόμαχον, καὶ λαιμὸν, καὶ λοιμαγχίαν καλεῖ. Hoc vero in loco *vultum*, seu *Effigiem*, sonare videtur.

1. σκυτάειον κρεμμώμμον] Scr. κρεμώμμον.

2. παραμήριν ἀπὸ καλαμίυ κρεμμάμμον] Scr. iterum, κρεμώμμον, sive κρεμάμμον, à κρέμαμαι. παραμήριν vero, pro παραμήριον: quo vocabulo Græci recentiores, Gladiolum, designant; eo quod à femore pendeat.

3. λινῷ ῥάμματι δεδεμμία] Scr. δεδεμμία.

ἔγραφεν·

ἔγραφεν· Ἀσεισα, ἄπλωτα. καὶ τυφωνικῆ πυρὸς ὑπὸ τῆς ἀφαπῆς γλυμμένη, καυθὲν τὸ ἐπάνω τοῦ κίονος σηθάριν, ἔπεσε· καὶ δεδοίκαμεν, μὴ πάλιν πάθῃ ἡ πόλις ἡμῶν. ἀλλὰ παρακλήθητι, καὶ ποίησον σὺ αὐτὸς τέλεσμα, ἵνα μὴ πάθῃ ἔτι παραυτομένη ἡ πόλις. Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος σεναίξας, ἀνεβάλετο τῷ ποιῆσαι ἄλλο τέλεσμα περὶ σεισμῶν. Καὶ ἑωρακότες αὐτὸν σεναίξαντα, ἐπέμειναν παρακαλοῦντες αὐτόν· καὶ λαβὼν δίπτυχον, ἔγραψε ταῦτα. Καὶ σὺ πάλαιγα Ἀντόχεια δὶς πάθοις· ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐλεύσεται καιρὸς, ὅτε δὶ [1] ὅπὶ πήμασι κεῖσε σεισμοῖς· δὶς δ' αὖθ' [2] πυρὶ καύσαι ὁ παρ' αἰγιαλοῖς Ἀρέντησι· εἰ μὴ πάλιν πάθοις. Καὶ ὅπ δέδωκε τὸ δίπτυχον τοῖς αὐτοῖς Ἀντοχεῦσι κλήτορσι. Καὶ ἐξορμήσας ὑπὸ τ ϖ Ἀντόχου πόλεως κατῆλθεν εἰς Σελεύκειαν τῆς Συρίας· καὶ ἀπέπλευσεν ὅπ τὸ Αἴγυπτον. Ἔζησε δὲ ὁ αὐτὸς Ἀπολλώνιος ἔτη τριάκοντα καὶ τέσσαρα καὶ μῆνας ὀκτώ· καθὼς Δομνῖνος, ὁ σοφώτατος χρονογράφος συνεγράψατο ταῦτα.

'Cæterum Typhonicis deinde 'ignibus ex fulgure accidentibus, ſimulachrum columnæ 'impoſitum, ignibus correptum, in terram corruit: nos 'vero de urbe noſtra metuimus, ne eadem rurſus paſſura ſit. Te itaque exoratum habeamus, uti parato 'Teleſmate, urbem in poſterum inconcuſſam nobis præſtare digneris. Apollonius 'autem ingemiſcens, de Teleſmate adverſus terræmotus conficiendo reſponſum hæſitabundus ſuſpendit. Videntes autem eum ſuſpiria trahentem, inſtabant etiam atque etiam rogantes. Is itaque, acceptis tabulis, iſta inſcripſit. *At Tu, miſera Antiochia, bis infelix futura! iterumque veniet tempus, quo gravia à terræ tremoribus paſſura es. Bis etiam, ſi modo bis tantum, ad Orontis ripas conflagrabis.* Tabulas deinde haſce primoribus eiſdem Antiochenſibus tradidit. Antiochiâ vero diſcedens, Seleuciam profectus eſt: atque inde in Ægyptum navigavit. Vixit autem Apollonius annos XXXIV, menſeſque VIII, ſicuti hæc ſapientiſſimus Chronographus Domninus literis tradidit.

Ὁ δὲ αὐτὸς θειότατος Δομετιανὸς βασιλεὺς ἔκτισεν, εἰς τὸ

Idem diviniſſimus Domitianus Imperator urbem in

---

1. ἐπὶ πήμασι κεῖσε σεισμοῖς] Sci. κείσῃ

2. πυ ' καύσαι ὁ παρ' αἰγιαλοῖς Ἀρέντησι] Locus iſte peſſime à Librario habitus eſt. Forte legendum, πυρὶ καύσεται ὁ παρ' αἰγιαλοῖς Ὀρόντης. Cedrenus legit: κλαύσεται δ' σε καὶ ὁ παρ' αἰγιαλοῖς Ὀρόντης.

Iſauria condidit, quam Domitianopolim nominavit. Idem etiam celeberrimum illum Aſclepionem neci dedit, eo quod prædixerat, eum gladio eſſe periturum. Cæterum Domitianus, paulo poſt temporis Jovis templum, ſacrificandi cauſa, ingreſſus, inſidiis in eum à ſenatu ſtructis, è medio ſublatus eſt, cum annum ageret XLV; rumore tamen in populum ſparſo, raptum eum in cœlum fuiſſe, tanquam Philoſophum. Verum ille in Jovis æde, à ſenatu occiſus eſt; ut qui faſtuoſiſſimam in eos tyrannidem exercuiſſet. Juſſit autem ſenatus Chlamydem quam geſtabat purpuream in Templo ſuſpendi, ab una catenarum, à quibus Candelæ appendebantur. Quicunque itaque templum ingreſſi, decepti ſunt, exiſtimantes eum Cœlos ſublatum. Ubi vero innotuit

Ισαυρίαν, πόλιν, 1 ἥντινα ἐκάλεσε Δομεπανόπολιν. Εφόνευσε δὲ ἀγανακτήσας ὁ αὐτὸς Δομεπανὸς 2 τὸν θεοσόητον Ασκληπίονα, εἰπόντα αὐτῷ· ὅτι, σφαζόμενος τελευτᾷς· Καὶ μετ' ὀλίγον χρόνον κατασκοπευθεὶς ὑπὸ τῆς συγκλήτου ὁ αὐτὸς Δομεπανὸς, 3 ὡς εἰσῆλθεν ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Διὸς θυσιάσαι, καὶ ἀφανὴς γενόμενος, τελευτᾷ, ἐνθεὸς μέν· εἰπόντων πάντων ὅτι ἐπήρθη ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὸν ἀέρα, ὡς φιλόσοφος. Εφονεύθη δέ, σφαγεὶς ἐν τῷ αὐτῷ ἱερῷ τοῦ Διὸς, ὑπὸ τῆς συγκλήτου, ὡς ὑβρήφανος, καὶ ἐνυβρίζων αὐτούς. οἵτινες συγκλητικοὶ, ἐποίησαν, ἵν ἐφόρει χλαμύδα πορφύραν, κρεμασθῆναι εἰς μίαν ἅλυσιν 4 τῶν ὄντων ἐν τῷ ἱερῷ κανδήλων· καὶ πάντες οἱ 5 εἰσιόντες εἰς τὸ ἱερὸν ἠπατῶντο, νομίζοντες ὅτι ἐπήρθη εἰς τὸν ἀέρα. Εγνώσθη δὲ μὴ ταῦ-

---

1. ἥντινα ἐκάλεσε Δομεπανόπολιν] Corrigendus itaque Stephanus de Urbibus, qui Δομετιόπολιν habet: Δομιτιόπολις, Ισαυρίας πόλις. Δομιτιόπολις enim à Domitio, Δομιτιανόπολις vero à Domitiano nomen ſuum neceſſario accepit.

2. τὸν θεοσόητον Ασκληπίονα] Ita etiam Chr. Alex. Auctor, qui narratiunculam ſequentem etiam, de Domitiani Imp. cæde, ex noſtro deſcripſit: niſi quod noſter, Ασκληπίονα, ille Ασκλήπιον dicit; uterque vitioſe. Reponendum Ασκληθρείονα, ex Suetonio, in Domit. Tit. 15.

3. ὡς εἰσῆλθεν ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Διὸς θυσιάσαι,] Fabuloſa hæc omnia; in cubiculo enim ſuo à Stephano Domitillæ procuratore, aliiſque conjuratis, occiſus eſt: vide Suetonium.

4. τῶν ὄντων ἐν τῷ ἱερῷ κανδήλων] Chr. Alex. legit: τῶν ὄσων ἐν τῷ ἱερῷ κανδήλων. Si tamen κανδήλα hic, fœminino genere, pro *Candela* ponitur, κανδηλῶν genitivo plurali ſcriberetur. Forte itaque vel neutrum eſt, vel maſculinum; idemque ſignat, Græcis recentioribus, κανδηλαίδριον, *Candelabrum*. Exempla tamen hujuſmodi haud temere occurrunt. κανδήλων, etiam infra habemus, lib. 12. in Commodo Imp. pro *Candelis* poſitum: λόγῳ λαμπάδων, ἢ κανδήλων, &c.

5. εἰσιόντες εἰς τὸ ἱερὸν ἠπατῶντο] Scr. ἠπατῶντο.

τα-

τα, ὅτι ἐσφάγη· καὶ ἐγένετο ταραχὴ μεγάλη, διότι εἰς τὸ ἱερὸν ἐσφάγη.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Δομετιανὸν, ἐβασίλευσε Νέρβας Αὔγουστος, ἔτος α', καὶ μῆνα α'. Ἦν δὲ διμοιριαῖος, γέρων, εὐόφθαλμος, μακρόρινος, εὔσωμος, μιξοπόλιος, μελάγχρους, ἁλὸς, δασυπώγων, ἀγαθός. Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἔπαθεν ὑπὸ θεομηνίας τὸ τρίτον αὐτῆς πάθος Διοκαισάρεια, πόλις τῆς Κιλικίας, ἡ Νικόπολις, καὶ ἡ χώρα αὐτῆς. Καὶ διὰ τοῦτο ἔπεμψέ τινα ἐκεῖ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς συγκλητικὸν Ρωμαῖον, ὀνόματι Ζάρβον, εἰς τὸ κτίσαι αὐτήν· ἐδωκε δὲ αὐτῷ ὀκτὼ κεντηνάρια. Καὶ καταλαβὼν τὴν Κιλικίαν ὁ αὐτὸς Ζάρβος ὁ συγκλητικὸς, καὶ ἑωρακὼς τὰ πεπτωκότα· πολλὴν

tandem occisum fuisse, ingens in urbe erat tumultus; nempe quod in Templo interfectus esset.

Domitianum in imperio excepit Nerva Augustus qui regnavit annum I, & mensem I. Erat hic statura justam excedente, senex, oculis pulchris, nasutus, corpore bene composito, subcanus, cute nigra, crispus, barba hirsuta, moribus probis. Hujus sub imperio divinam iram passa est vice tertia Diocæsarea, Ciliciæ urbs; Nicopolis etiam, regioque circumvicina. Itaque eo misit Imperator virum senatorium, nomine Zarbum; traditis ei, in urbis instaurationem, VIII centenariis. Zarbus itaque in Ciliciam veniens, ubi urbis ruinas inspexisset, summa qua potuit cura, eam instaura-

---

I. παρεσχὼν αὐτῷ ὀκτὼ κεντηνάρια] Modus iste per Centenaria numerandi ubique apud Græcos recentiores occurrit; quantum vero Centenarium sit, in incerto relinquit Suidas: Κεντηνάριον, νομισμάτων ποσότης. Procopius de bel. Pers. l. I. Centenarium, Centum libras continere ait: ἔλκει λίτρας τὸ κεντηνάριον ἑκατὸν, ἀφ' ᾧ δὴ καὶ ὠνόμασαν. κεντὸν γὰρ τὸ ἑκατὸν καλοῦσι Ρωμαῖοι. Et à *Centum* quidem, vocabulo Romano, nomen traxisse manifestum est: centum tamen Pondo præcise non valuisse, ex Glyca apparet, Annal. p. 2. pag. 256. Ubi de Æthiopum regina Salomoni munera offerente verba faciens, hæc habet. *Simul ei largita* CXX *auri talenta cum aromatibus &c. ad suos est reversa. Talentum vero libras* CXXV. *continet. De quo colligi potest, eum à regina Centenarios auri nostros centum accepisse.* Si ergo CXX talentis æquipollent C. Centenarii; talentum vero CXXV. libras continet; exhinc apparet Centenarium libras CL. continere, adeoque Centenarium Procopianum semisse superare. Anne igitur Centenarius duplex? Minor, de quo Procopius, qui Centum libras continet: & Major ille, à Glyca positus, qui Minoris sesquialter est, librasque habet CL, secundum itaque hunc computum Imperator in urbis hujus instaurationem, si de Minore Centenario, eoque aureo, (aliter enim pecuniarum summa condendæ urbi longe impar videbitur:) intelligatur, Monetæ nostræ Anglicanæ, quam *Sterling* vulgo dicimus, 33600. libras; si secundum Glycæ vero Centenarium numeremus, 50400. libras, largitus esti posito scilicet, argenti unciam V. Solidos valere; aurum vero ita se habere ad argentum, sicut L. ad XIV. qualis hodie est monetæ nostræ valor.

vit, & in melius refecit. Itaque etiam cives, gratias ei rependentes ab ejus nomine urbem appellari voluerunt. Senator enim eam antea ab Imperatoris nomine, Nervam denominaverat.

Cæterum Imperatore è vivis excedente, priuſquam abſoluta eſſet urbs; mutato nomine, Anazarbum, vocarunt; Tabulariis etiam cura commiſſa, in Acta Publica eam ſub eodem nomine referendi. Primitus enim urbs hæc, Scynta, vocata eſt: de cœlo autem tacta primum ſub Conſulibus Romanis, de integro inſtaurata eſt, & Ciſcus vocata. Rurſus etiam Julio Cæſ. Imperante, terræ motibus everſa, nova iterum facta eſt, & Diocæſarea nominata. Sub Nerva vero Imperatore denuo paſſa, uti dictum eſt, Anazarbus appellata eſt. Zarbus autem, parata in victimam virgine indigena, nomine Cepara, ſtatuam ei æneam erexit, urbis in Fortunam. Imperator autem, per Zarbi literas, de incolarum calamitatibus certior factus, plurima eis, qui à ruinis erant ſuperſtites, honorifice ſuppeditavit. Idem Nerva D. Joannem Apoſtolum ab

σπουδὴν δήμου, ἀνενέωσε τὴν πόλιν, βελτίω αὐτὴν ποιήσας. Ὅθεν καὶ εἰς τὸ αὐτοῦ ὄνομα ἐκλήθη ἡ πόλις, τῆς πολιτῶν εὐχαριστούντων αὐτῷ. Ὁ γὰρ συγκλητικὸς, εἰς ὄνομα τοῦ βασιλέως Νέρβα, ἐκάλεσεν αὐτὴν, πόλιν Νέρβαν.

Σωέβη δὲ πεπαῦσθαι τὰ βασιλέα, πρὸ τοῦ πληρωθῆναι αὐτὴν [1] καὶ μετακάλεσεν αὐτὴν [2] Ἀνάζαρβον, ἐπιτρέψαντες τοῖς συμβολαιογράφοις, ἵνα αὐτὴν χρηματίζειν. Ἐλέγετο γὰρ ἐξαρχῆς ἡ αὐτὴ πόλις, Σκυῖται· καὶ ἔπαθε πρῶτον πάθος ὅτε τῆς ὑπάτων Ῥώμης· καὶ ἀνενεώθη, καὶ μετεκλήθη, Κίσκος πόλις. Καὶ πάλιν ἔπαθεν, ὅτε τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου, τὸ β' αὐτῆς πάθος· καὶ ἀνενεώθη, καὶ μετεκλήθη Διοκαισάρεια· καὶ παθοῦσα, ὡς προείρηται, ὅτε Νέρβα βασιλέως, μετωνομάσθη Ἀνάζαρβος. Ποιήσας δὲ θυσίαν κόρῃ ὁ Ζάρβος, ὀνόματι Κηπάραν, χωρικὴν, ἐποίησεν αὐτῇ στήλην χαλκῆν, εἰς τύχην τῆς πόλεως. Ἐμήνυσε δὲ τῷ αὐτῷ βασιλεῖ ὁ Ζάρβος περὶ τῆς πολιτῆς 3 καὶ τοῖς σωθεῖσι πολίταις ἐχαρίσατο, ὡς φιλότιμος, πολλὰ ὁ αὐτὸς βασιλεύς. ὅτις Νέρβας ἀνεκαλέσατο τὸν Ἀπόστολον τὸν ἅγιον Ἰωάννην· καὶ

---

1. καὶ μετεκάλεσεν αὐτὴν] Scr. μετεκάλεσαν, ut ad Cives referatur, & tum ἐπιτρέψαντες congruat.

2. Ἀνάζαρβον] Anazarban vocat Stephanus, qui ab Azarba conditore eam ſic dictam innuit. Stephanus de urb. Ἀναζαρβὰ, πόλις Κιλικίας κέκληται ἀπὸ Ζ φωνήεντος, ἢ ἀπὸ Αζάρβα Ζ κλίσεως.

3. καὶ τοῖς σωθεῖσι] Scr. σωθεῖσι, ἦλθεν

ἦλθεν ἐν Ἐφέσῳ πάλιν ἀπὸ Πάτμου.

Ἐπὶ δὲ τ αὐτῦ βασιλείας ἀνεφάνη Μάνης, δογματίζων, καὶ διδάσκων, ὀχλαγωγῶν. ὡσαύτως δὲ ἐπὶ τῆς αὐτῦ βασιλείας ἐκωλύθησ οἱ μονομάχοι, καὶ αἱ θέαι αὐτῆς· καὶ [1] ἐπενοήθησαν ἀντ' αὐτῆς, τῆς κυνηγίων ἡ θέα.

Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς νοσήσας, καὶ φθαρεὶς, τελευτᾷ, ὢν ἐνιαυτῶν οα'.

exilio revocavit: qui ex Patmo Epheſum rediens, ibidem degebat.

Hujus ſub Imperio Manes cœpit dogmata ſua ſpargere; populumque ad ſe allectare. Hoc etiam imperante, Ludi Gladiatorii populo interdicti ſunt: in quorum locum ſubſtituta ſunt ſpectacula Cynegetica.

Nerva vero Imperator in morbum incidens, naturæ debitum exolvit, annos natus lxxi.

---

1. καὶ ἐπενοήθησαν ἀντ' αὐτῶν, τῶν κυνηγίων ἡ θέα.] Ludis quidem Gladiatoriis interdixit Nerva: Cynegetica tamen abſurde in eorum locum ſubſtituiſſe dicitur Nerva; ſpectacula jam olim populo exhiberi ſolita.

LIBER XI.

De Temporibus Trajani Imperatoris, & Antiochenſi Paſſione tertia.

ΛΟΓΟΣ ΙΑ΄.

Χρόνων Τραϊανῦ Βασιλέως καὶ πάθους Ἀντιοχείας τρίτου.

NErvæ in Imperio ſucceſſit diviniſſimus Trajanus: imperavit hic annos XIX, & menſes VI. Erat autem procerus, corpore tenui, colore nigro, facie parva, capillitio curto, canoque, oculos habens ſubſidentes. Ad ſecundum vero uſque Trajani Imperatoris annum, palam exhibebat ſe Eccleſiæ Epheſinæ doctorem, ubi Epiſcopus fuit, & Patriarcha, D. Joannes, Apoſto-

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Νερβᾶ, ἐβασίλευσεν ὁ θειότατος Τραϊανὸς ἔτη ιθ΄, καὶ μῆνας ἕξ. Ἦν δὲ μακρὸς, ξηρὸς τῷ σώματι, μελάγχρως, λεπτοχαράκτηρος, κονδόθριξ, πολιὸς, καθεῖς ἔχων ὀφθαλμούς. Εως δὲ τοῦ δευτέρου ἔτους τῆς βασιλείας αὐτοῦ, ἦν φανερούμενος, καὶ διδάσκων ἐν Ἐφέσῳ, ἐπίσκοπος, καὶ πατριάρχης ὤν, ὁ ἅγιος Ἰωάννης, ὁ Ἀπόσ-

στολος

σολος, καὶ θεολόγος· καὶ [1] ἀφανὴ ἑαυτὸν ποιήσας, ἐκέπι ἄφθη πνὶ, καὶ ὁπόθεν ἔγνω, τί ἐγένετο ἕως τ νῦν καθὼς Ἀφρικανὸς, καὶ Εἰρηναῖος, οἱ σοφώτατοι συνεγράψαντο.

Ἐπὶ δὲ τ βασιλείας τ αὐτ Τραϊανῦ, διωγμὸς μέγας τῶν χριστιανῶν ἐγένετο, καὶ [2] πολλοὶ ἐμαρτύρησαν. Ἐν ᾧ χρόνῳ ὁπλοστατεύσας [3] ἀνῆλθε πολεμῶν μετὰ δυνάμεως πολλῆς κατὰ Ρωμαίων, ἐκ γένους Παρθῶν, βασιλεὺς Περσῶν, ὁ ἀδελφὸς Οσδρόου, βασιλέως Ἀρμενίων. Καὶ παρέλαβε πόλις, καὶ ἐπεσκύδωσε χώρας πολλὰς, ἔχων μεθ' ἑαυτ, καὶ τ ἴδιον αὐτ υἱὸν, Σανατρύκιον. Καὶ ὡς πραυδεύῃ ὁ Μεερδότης βασιλεὺς [4] τ Εφραησίαν χώραν, ἐλαύνων κατηνέχθη ἀπὸ τ ἵππου, καὶ ἐκλάσθη κακῶς, καὶ ἐτελεύτησεν ἰδίῳ θανάτῳ. Ἐν τῷ δὲ μέλλειν αὐτὸν τελευτᾶν, ἐποίησε τ υἱὸν αὐτ, τ Σανατρύκιον, [5] Αρσάκην, ὅ ἐστι, βασιλέα ἀντ' αὐτ· Περσιστὶ δὲ, Τορκίμ, βασιλεὺς ἑρμηνεύεται. Καὶ ἐπέμψ-

lus, & Theologus. Poſtea vero ſubtrahens ſeſe, diſparuit: neque adhuc conſtat, quid de eo factum eſt: ſicuti ſcriptis tradiderunt, Africanus, & Irenæus, ſapientiſſimi Chronographi.

Eodem imperante Trajano, Chriſtianorum gravis Perſecutio facta eſt, & plurimi ſupplicio affecti ſunt. Circa idem tempus contra Romanos arma movebat Perſarum rex Meerdotes, genere Parthus, Oſdrois, Armeniorum regis, frater: qui maximis inſtructus copiis, filium quoque Sanatrucium ſecum habens plurimas tum urbes, tum regiones captas, ſpoliavit. Dumque regionem Euphrateſiam deprædatur, curſum præcipitans ex equo dejicitur; caſuque graviter confractus, diem ſuum obiit. Moriturus autem, Sanatrucium filium, *Arſacem*, id eſt, Regem, ſui in locum ſubſtituit: Perſice autem, *Torcim*, regem ſonat. Sanatru-

1. ἀφανὴ ἑαυτὸν ποιήσας] Opinionem hanc irridet Cedrenus, pag. 248. Edition. Pariſ. quem videſis.

2. πολλοὶ ἐμαρτύρησαν] Scr. ἐμαρτύρησαν.

3. ἀνῆλθε πολεμῶν] Scr. πολεμῶν.

4. τ Εφραησίαν χώραν] Scr. Εὐφραησίαν.

5. Αρσάκην, ὅ ἐστι βασιλέα] Heſychius. Ἀρσακες, οἱ βασιλεῖς Περσῶν. Inde eſt quod habemus infra, in Juliano Imp. Σαβοσεφρσάκης, quod disjunctim ſcriberetur, Σάπωρ Αρσάκης, Sapor Rex. Pro Περσῶν tamen, apud Heſychium, ſuſpicor legendum Παρθῶν: Parthici enim reges, *Arſacidæ* dicti ſunt. Procop. de bel. Perſ. l. 2. εἰσὶ μὲν ἡμῶν πολλοὶ Αρσακίδαι, ὦ δέσποτα, ἐκείνου Αρσάκου ἀπόγονοι· ὃς δὴ ἔστι τ Πάρθων βασιλείας ἀλλότριος ἐπύθετο ὢν, ἡνίκα ὑπὸ Πάρθοις ἦν τὰ Περσῶν πράγματα. Perſis vero Rex, Τορκὶμ, ſonat; ut ex noſtro diſcimus.

cius

cius autem, Perſarum rex factus, bellum Romanum perſequitur: interim Oſdroes, rex Armeniæ, audita Meerdotis fratris morte, filium ſuum Parathemaſphatem, patruelis ſui Sanatrucii, Perſarum regis in auxilium, magno exercitu inſtructum, contra Romanos protinus emiſit. Imperator autem diviniſſimus Trajanus de his certior factus, ſine mora bellum parat; & ingenti inſtructus exercitu, Senatoribns etiam ſtipatus, inter quos quoque erat Adrianus, neptis maritus, anno imperii ſui XII, menſe Hyperberetæo, ſive Octobri, cum ſuis Roma ſolvit, Perſas bello aggreſſurus. Ad partes vero Orientales appulſus, menſe Appellæo, ſive Decembri, ad Seleuciam Syriæ, à ſtativis, Bytyllii, dictis, (qui portus eſt nativus prope Seleuciam,)

γεν ὁ αὐτὸς Σανατρῦκις, βασιλεὺς Περσῶν, λυμαινόμενος τὴν Ρωμαΐαν. Ὁ δὲ Οσδρόης, βασιλεὺς Αρμενίων, ὁ τοῦ Μεερδότου ἀδελφὸς, ἀκούσας τὸν αὐτοῦ θάνατον, ἔπεμψε καὶ αὐτὸς εὐθέως τὸν ἴδιον αὐτοῦ υἱὸν ἀπ' αὐτῆς τὴς Αρμενίας, μετὰ πολλῆς στρατιᾶς, [1] τὸν Παραθεμαασπάτιν, πρὸς βοήθειαν τὸν ἑαυτοῦ ἐξάδελφον Σανατρυκίου βασιλέως Περσῶν, κατὰ Ρωμαίων. Καὶ ταῦτα ἀκούσας ὁ θειότατος Τραϊανὸς βασιλεὺς, εὐθέως ἐπεστράτευσε [2] τῷ ιβ' ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἐξελθὼν κατ' αὐτοὺς, μηνὶ Οκτωβρίῳ, τῇ καὶ Υπερβερεταίῳ, ἀπὸ Ρώμης· καὶ φθασάντων, πρῶτον κατέπλευσεν ὅπου τὴν ἀνατολὴν, ἑρμήσας μετὰ δυνάμεως πολλῆς στρατοῦ, καὶ συγκλητικῶν· ἐν οἷς ἦν καὶ Αδριανὸς, [3] ὁ γαμβρὸς αὐτοῦ ὅτι ἀδελφῇ. Καὶ κατέφθασεν ἐν Σελευκείᾳ τῆς Συρίας, [4] μηνὶ Απριλλέῳ, τῇ καὶ Δεκεμβρίῳ, [5] εἰς δρόμον, ἀπὸ τῶν λεγομένων, Βυτυλλίου ὁρμητηρίου,

---

1. τὸν παραθεμαασπάτιν] Dio Παρθαμασίριν eum primo, deinde Παραθαμαασπάτιν vocat; uti & noſter etiam infra.

2. τῷ ιβ' ἔτει τῆς βασιλείας] Hieronymus apud Euſebium, bella hæc Orientalia à Trajano geſta, ad annum ejuſdem V. refert.

3. ὁ γαμβρὸς αὐτοῦ ἐπ' ἀδελφῇ] Scr. ἀδελφιδῇ, Conſobrinæ. Trajano & ſanguine, & affinitate junctus erat Adrianus, teſte Æl. Spartiano, in Adrian.. *Adriano pater Ælius Adrianus, cognomento Afer, fuit, conſobrinus Trajani Imp.* Et paulo poſt. *Denique ſtatim ſuffragante Sura, ad amicitiam Trajani pleniorem rediit, nepte per ſororem Trajani uxore accepta.* Eadem fere habes apud Dionem in Adriano: Ἀδριανὸς ὑπὸ μὲν Τραϊανοῦ οὐκ ἐτεθοιήθη· ἦν μὲν γὰρ πολίτης αὐτοῦ, καὶ ἐπετροπεύθη ὑπ' αὐτοῦ, ἡβήσας δ' οἱ συνῳκίσθη καὶ ἀδελφιδῆν αὐτοῦ ἐγεγαμήκει.

4. μηνὶ Απριλλέῳ] Scr. Απελλαίῳ.

5. εἰς δρόμον] Omnino legendum, εἰς δρόμωνας. ut ex ſequentibus apparet. Curſum autem publicum & Equis, vehiculiſque, & Navigiis etiam ſtetiſſe, apparet ex Sidonio Apollin. Epiſtol. lib. 1. Ep. 5. Ticini *Curſoriam* (*ſic navigio nomen*) *aſcendi; qua in Eridanum brevi delatus*: &c. Ubi Sidonius *Curſoriam*, (ſubaudi

πηείᾳ, ὄντος αὐτοφυοῦς λιμένος, πλησίον Σελευκείας τῆς Συρίας. οἱ δὲ Πέρσαι ἦσαν παραλαβόντες Ἀντιόχειαν τὴν μεγάλην, δίχα μάχης πολέμου· ἐπὶ συντάξει φιλικῇ, καὶ πάντα, ἐφάμιλλα ἐν αὐτῇ, κρατοῦντες αὐτῶν, καὶ φυλάττοντες τῷ βασιλεῖ Περσῶν Σανατρουκίῳ, τῆς Ἀντιοχέων ἀξιωματικῶν, ἐπὶ ἰδίαν προαιρέσιν, πάλαι εἰρήνης, καὶ ὑποταγῆς ὑπαρχόντων, διὰ πρεσβείας αὐτῆς πρὸς τὸν βασιλέα Περσῶν. Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Περσῶν, πιθανὸς, [1] ἔπεμψε δύο βαρζαμαράτας, ὀνόματα τὰ ὀνόματα ὅτι ταῦτα, Φύρτων, καὶ Γάργαρις, μετὰ βοηθείας πολλῆς Περσικῆς, χιλιάδων γ'. ὁ δὲ βασιλεὺς Τραϊανὸς, ἅμα μόνον κατέφθασε τῷ δρόμωνι τὴν Σελευκέων πόλιν τῆς Συρίας, ἔγραψε λάθρᾳ τοῖς Ἀντιοχεῦσιν ἀξιωματικοῖς, καὶ τοῖς πολίταις πᾶσι, σημαίνων τὴν ἑαυτοῦ παρουσίαν, καὶ ταῦτα· ὅτι, Ἐγνώκαμεν ὑμῶν ἔχειν ἴδιον πλῆθος ἀνδρῶν πολὺ, δίχα τῶν ἱδρυμένων αὐτόθι στρατιωτικῶν ἀεὶ μενόντων. οἱ δὲ πολέμιοι Πέρσαι, οἱ ἐν ὑμετέρᾳ πόλει ὄντες, ὀλίγοι ὑπάρχουσι, πρὸς τὸ ὑμέτερον πλῆθος. [2] Ἀναιρεῖ οὖν ἕκαστος ὃς ἔχει Πέρσας εἰς ἴδιον αὐτοῦ

ipſe, celoci vectus, maturavit iter ſuum. Perſæ autem Antiochiam magnam tum occupantes, eam Regi ſuo aſſeruerunt, domini ejus facti; non armis, ſed mutuo & amico fœdere intercedente. Primores enim Antiochiæ, ſponte ſua Sanatrucio Perſarum regi ſeſe dedentes, per legatos, pacis conditiones poſtulaverant. Quibus Rex Perſarum annuens, miſit eo Barzamanatas duos, Phurtunum, & Gargarim, tribus millibus militum Perſicorum inſtructos. Trajanus autem Imperator, quamprimum celocis ope Seleuciam Syriæ appuliſſet, nuncium Antiochiam clam expedivit, qui Primoribns, civibuſque omnibus, adventum ejus notum faceret: quibus etiam & iſtæ ſcripſit. ‘Novimus vos præ‘ter milites veſtros Stationa‘rios, ex civibus etiam fre‘quentem numerare populum; ‘quorum præ multitudine, ‘Perſæ iſti, civitatem ve‘ſtram tenentes, pauci exiſti‘mandi ſunt. Quiſque igi‘tur veſtrum, noſtra fretus

---

(ſubaudi navem,) quam Græci δρόμωνα, vocant. Harum vero Remiges δρομωνάριοι, Latinis etiam Dromonarii dicti: quibus Theodorici ſcripta Epiſtola extat, apud Caſſiodorum, Variar. lib. 2. ex qua paucula hæc, ad propoſitum noſtrum ſpectantia, proferre non gravabor. *Et ideo Comiti Sacrarum Largitionum noſtra præcepit auctoritas, ut in hoſtilienſi loco conſtitui debeatis; quatenus fiſcali humanitate recreati, excurſus cum veredariis per alveum Padi more ſolito faciatis, ut diviſo labore, equis publicis debeat ſubveniri*: &c. Hujuſmodi autem navigio, relicta poſt ſe claſſe reliqua, celeritatis cauſa hîc uſum fuiſſe Trajanum, innuit Auctor.

1. ἔπεμψε δύο βαρζαμαράτας] Βαρσαμαναίους, infra vocat Duces hos Perſicos.

2. ἀναιρεῖ οὖν ἕκαστος] Scr. ἀναιρείτω, ſive ἀναιρῇ.

'præſentia, quos apud ſe Per'ſas ha et è medio tollat. Ad'venimus enim Romanis in'jurias illatas ulturi.

Antiochenſes igitur, ſuper hoc admoniti, per ſilentium noctis Perſas omnes, inſomnes ipſi, exciderunt. Perſarum autem Duces illos duos, Barſamanatas dictos, Phurtùnum, & Gargarim, comprehenſos interfecerunt: & cadavera eorum per totam urbem raptantes, exclamarunt: *Ecce, Domini Trajani in victoriam, Phurtunum & Gargarim tractos! age, age Phurtune, & Gargari.* Interim vero, dum hi à populo diſtrahebantur, qui ex Perſis evadere potuerunt, ſtragi ſeſe eripientes, ignem urbi per noctem injecerunt: pars itaque ejus, licet non magna, ad Scepinum vicum, conflagravit. His auditis, Imperator Trajanus intrepidos Antiochenſium animos ſumme prædicavit; claſſeque à Seleucia ſolvente, ad ſacram Daphnem cum exercitu ducens iter, ſacra ibi, in Apollinis templo peregit. Per nuncios autem à Daphne miſſos Antiochenſes monuit, uti occiſorum Perſarum cadavera ex urbe ejicerentur, & procul inde exportata con-

οἶκον, θαῤῥῶν εἰς τ ἡμετέραν παῤῥησίαν· διότι ἐληλύθαμεν ἐκδικοῦντες τὰ Ρωμαίων.

Καὶ ταῦτα γνόντες οἱ αὐτοὶ Ἀντιοχεῖς, νυκτὸς ὥρμησ χτ τὴν ὄντων ἐν τῇ αὐτῆς πόλῃ Περσῶν, κ ἀγρυπνήσαντες, ἀνεῖλον πάντας. Καὶ συλλαβόμενοι τὸς δύο στρατηγὸς Περσῶν, τὸς λεγομένους Βαρσαμανάτας, κ φονεύσαντες κ αὐτὸς, ἔσυραν κ τὰ λείψανα αὐτῆς χτ πᾶσ τ πόλιν Φυρτοῦνα κ Γάργαρη, φωνὴν κράζοντες ὡσὶ αὐτῆς ταύτην. Εἰς τ νίκην Τραϊανῦ τ δεσπότου, ἴδε σύρονται Φυρτοῦνε κ Γάργαρις· ἄγε, ἄγε, Γάργαρη, Φυρτοῦνε. Οἱ δὲ ὑπολειφθέντες Πέρσαι ἐξειλῆσαι ἐν τῷ σύρεσθαι ἐκείνους ὑπὸ τὸ πλήθους, ἐξερχόμενοι καὶ φεύγοντες, ἔβαλον πῦρ τῇ αὐτῇ νυκτὶ, κ ἔκαυσ μέρ μικρὸν τ πόλεως, ὅπι τ λεγομένην, Σκεπινὴν γωνίαν. Ο δὲ βασιλεὺς Τραϊανὸς ἀκούσας ταῦτα, ἐπῄνεσε τὸ ἀνδρεῖον τῆς Ἀντιοχέων πολιτῆς· κ τὴν δὲ πλοίων τὸ στρατὸ αὐτοῦ καταφθασάντων ἀπὸ Σελευκείας, ἀνῆλθον ὅπι τ ἱερὰν Δάφνην, εὔξασθ, κ θυσιάσαι, εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλων. Καὶ ἐδήλωσε τοῖς Ἀντιοχεῦσιν ἀπὸ Δάφνης, κελεύσας ἐκβληθῆναι ἀπὸ τ πόλεως τὰ λείψανα τῶν φονευθέντων Περσῶν, κ ἀπὸ μιάσματος τ αὐτῆς πόλεως ἐκβληθέντα, καυθῆναι· ἀλλ ἐθῆναι ὑπ κ τ πόλιν πᾶσ, κ χυέ-

---

1. Φυρτοῦνε, κ Γάργαρη] Ex Græcorum formatione nominum, Γαργάριος, ſcribendum eſſet: ſed nec vocalis longa in ultima, accentum in antepenultima hoc loco pati poteſt.

θαι

ὡς πυρὰς καὶ τόπον καὶ πυλῶνα τῆς αὐτῆς πόλεως, δαφνίνων δένδρων· καὶ ἐλλέδην ἐν τῷ πυρὶ τὰ φυλλοδαφνῶν λίβανον πολὺ καὶ καθ' πᾶσαν τὴν πόλιν [1] ταυρέας ἐκτυπεῖν, πρὸς τὸ ἀποδιωχθῆναι τὰ πνεύματα τὰ ἄδικα τῶν σφαγέντων Περσῶν· καὶ ἐγένετο ὕτως. Καὶ κατῆλθεν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Τραϊανὸς ἀπὸ Δάφνης, καὶ εἰσῆλθεν ἐν Ἀντιοχείᾳ τῆς Συρίας, [2] διὰ τῆς χρυσέας τῆς λεγομένης, τοῦτ' ἔστι, τῆς Δαφνητικῆς, φορῶν ἐν τῇ αὐτοῦ κεφαλῇ στέφανον ἀπὸ ἐλαιοκλά-

concremarentur. Juſſit etiam luſtrari urbem pyris hinc inde, & ad portas, ex ramuſculis laureis accenſis, & thure ignibus largiter injecto; Tympana quoque ubique per urbem pulſari, ad abigendos Perſarum interfectorum noxios ſpiritus: quod etiam factum eſt. Menſis autem Audynei, ſive Januarii VII, feria V, hora diei IV, Trajanus Imperator per portam Auream, ſive Daphneticam, ex Daphne veniens, Antiochiam Syriæ ingreſſus eſt, co-

---

1. ταυρέας ἐκτυπεῖν] ταυρέη, ſeu ταυρέη, (ſubaudi, δορᾷ] Pellis eſt Taurina: ſumiturque pro quovis ex ea facto ſcutica, Clypeo, Caſſide, &c. Hoc vero hoc loco, Tympanum quod ex pelle etiam taurina factum, ſignare videtur: quo etiam ſenſu habes apud Leonem Imp Conſtitut. 7. & Mauricium, ſtrategic. lib. 1. vide Nic. Rigaltii, & Jo. Meurſii Gloſſaria in Ταυρέα. Non itaque aſſentiri poſſum Reineſio, Var. Lect. l. 3. ubi animadvertit in Palladii Hiſt. Lauſ. interpretem Gent. Hervetum, eo quod Ταυρεαν non *Scuticam*, ſed *Taurinam pellem*, vertit. Palladii verba hæc ſunt, c. de Nathanaele abbate: Παραγίνεται ὁ δαίμων ἐν νυκτὶ, ταυρέαν κατέχων ὥστε οἱ δῆμοι, σχῆμα ἔχων στρατιώτου ῥαπιδιστοῦντος, ψόφους ἐργαζόμενος τῇ ταυρέᾳ. Quo in loco ταυρέα, manifeſte ponitur pro Tympano, uti apparet ex iſtis, σχήμα ἔχων στρατιώτου: quid enim Militi cum Scuticis, & flagellis, Lictoris armis? cui Tympano ſuo, præſertim terrorem alicui incuſſuro nihil convenientius. Aeris autem purgandi virtutem pulſatis Tympanis, Campanis, & hujuſmodi ſonoris ineſſe, jam olim invaluit opinio. Hujus rei exemplum habemus, apud Menandrum Protector. Excerpt. de Legationib. de Turcis Zemarchum, Juſtini minoris Legatum, excipientibus, verba habentem: haud multum huc facientibus præmiſſis, dedeinde addit: Ἐπιπαραγίνεται ἡ κώδωνι νυκτὶ, καὶ τυμπάνῳ ὑπερέχει δ' Φόρτα, ὠδὶ ἐφερεν τὸ φυλλῶδες δ' λιβάνου τῇ φλογὶ λαμπιζόμενον· καὶ ἅμα γινόμενοι μανιώδεις, καὶ ἐμβριμώμενοι, τὰ πονηρὰ ἀπελαύνειν ἐδόκουν. Ὅτω γὰρ ἀποτρόπαιοί τινες εἶναι, καὶ ἀλεξίκακοι ἐδόκουν. Vide etiam Pomponatium de Incantat. cap. 12. Hieron. Magium Miſcellaneor. lib. 4. cap. 14. & Angel. Roccham de Campanis.

2. διὰ τῆς χρυσέας τῆς λεγομένης] Subaudi, πόρτας; uti infra habet, in Theodoſio Jun. Prochroniſmo autem hîc utitur Auctor noſter, Portam hanc nomine quod nondum habuit appellans: à Theodoſio enim prædicto, auro tandem obducta Porta ærea Daphnetica, Aurea deinceps dicta fuit: uti nos docet auctor noſter in Theodoſio Min. his verbis. Ὁ δὲ αὐτὸς Θεοδόσιος ἐχρύσωσε Δαφνητικῆς πόρτας δύο θύρας τὰς χαλκᾶς· καὶ ὁμοιότητα ἧς ἐχρύσωσε πορτας ἐν Κωνσταντινουπόλει· ἥτις καλεῖται ἕως ἄρτι, ἡ Χρυσέα πόρτα.

ronam capite geſtans, ex ramuſculis oleaginis contextam. Tympana etiam pulſari juſſit, ſingulis noctibus, per XXX dies: idem etiam menſe hoc quotannis fieri mandans, Perſarum occiſorum in memoriam. Hæc autem Domninus Chronographus literis prodidit.

Interim vero, dum Trajanus Antiochiæ Syriæ commorabatur, de rebus belli conſilium agitans, à Tyberiano, Palæſtinæ Primæ Præfecto, literas accepit, hiſce verbis ſcriptas: 'Imperatori 'invicto Cæſari, divinſſimo Trajano. Mandatum ve 'ſtrum, de puniendis Gali'læis, qui nobis veniunt ſub'nomine *Chriſtianorum*, quan'tum in me eſt, effectum dedi. 'At hi ſeſe uitro ſuppliciis, '& morti dedunt: & multus 'licet fuerim hortationibus, '& minis, illud agens, ut 'à ſe mihi prodendo eos de'terrerem; fruſtra tamen ha'ctenus fui. Vos itaque juxta 'ac Majeſtati V. Invictiſſimæ 'viſum fuerit, de his rebus 'decernatis. Edixit autem Trajanus Tiberiano, cæteriſque Præfectis; uti in poſterum à Chriſtianorum cædibus abſtinerent: exinde ita-

δων, μιμνὶ Αὐδυναίῳ, τῷ ἁγ Ιανναρίῳ ἐβδόμῃ, ἡμέρᾳ ε', ὥρᾳ ἡμερινῇ δ'. Τὰς δ' παρεὰς 1 ἐκέλδοσε βάλεδζ ἄχρι ἡμερῶν λ', καθ' ἑκάσδιν νύκτα· κελεύσας ἁγ τοῦτο, ὥσε κατ' ἔτος, τῷ αὐτῷ χρόνῳ γίνεδζ, μνήμης χάριν τῆς τῶν Περσῶν ἀπωλείας. Ἅπινα Δομνῖνος ὁ χρονογράφος συνεγράψατο.

Ἐν τῷ δ' διατρίβειν τὸν αὐτὸν Τραϊανὸν βασιλέα ἐν Ἀντιοχείᾳ τῆς Συρίας, βουλευόμενον τὰ περὶ τοῦ πολέμου, 2 ἐμήνυσεν αὐτῷ Τιβεριανὸς, ἡγεμὼν τοῦ προτὸς Παλαιστινῶν ἐθνους, ταῦτα. Αὐτοκράτορι, νικητῇ, Καίσαρι, θειοτάτῳ Τραϊανῷ. Ἀπέκαμον τιμωρούμενος, καὶ φονεύων τοὺς Γαλιλαίους, τοὺς τῷ δόγματος τῶν λεγομένων χριστιανῶν, ἀντὶ τῶν ὑμετέρων θεσπισμάτων· ἁγ δὲ παύονται ἑαυτοὺς μιμούμενοι, εἰς τὸ ἀναιρεῖδαι. Ὅθεν ἐκοπίασα, τούτοις παραινῶν, ἁγ ἀπειλῶν, μὴ τολμᾶν αὐτοὺς μιμεῖδαι μοι, ὑπάρχοντας ἐν τοῦ προφημένου δόγματος· ἁγ ἀποδιωκόμενοι, δὲ παύονται. Θεασάσθω μοὶ ἂν καταξιώσαντες τὰ παρεσταλμένα 3 τῷ ὑμετέρῳ κράτει προσπεσεῖν. Καὶ ἐκέλευσεν αὐτῷ ὁ αὐτὸς Τραϊανὸς παύεδζαι τοῦ φονεύειν τοὺς χριστιανούς. Ὁμοίως δ' ἁγ τοῖς πανταχοῦ ἄρχουσι

---

1. ἐκέλδοσε βάλεδζ] Scr. βάλλεδζ: *feriri*, ſive *pulſari*.

2. ἐμήνυσεν αὐτῷ ταῦτα.] *Eum per literas de his monuit*; vel, *literas has ei miſit*: quo ſenſu, μηνύω, apud noſtrum frequenter uſurpatur. Mallem tamen, ἐμήνυσεν αὐτῷ.

3. τῷ ὑμετέρῳ κράτει προσπεσεῖν] forte legendum, προσπεσεῖν, ut referatur ad κράτος: licet Principes plurali numero frequentiſſime compellatos, vel pueri norunt.

τοῦτο

τοῦτο ἐκέλευσε, μὴ φονεύειν τ̃ λοιπ̃ τοὺς λεγομένους χριστιανούς. Καὶ ἐγένετο ἔνδοσις μικρὰ τοῖς χριστιανοῖς.

Καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ Ἀντιοχείας τ̃ς μεγάλης, πόλεμον κατ' Περσῶν κινήσας ὁ αὐτὸς Τραϊανός· καὶ ἐνίκησεν αὐτοὺς κατὰ κράτος, τ῀ τρόπῳ τούτῳ. Μαθὼν ὅτι διαφθονεῖται τ῀ Σανατρουκίῳ, βασιλεῖ Περσῶν, ὁ ἴδιος αὐτ̃ ἐξάδελφος, Παρθεμασπάτης· πέμψας πρὸς αὐτὸν, ὑπενόθευσεν αὐτὸν Τραϊανὸς βασιλεύς, ταξάμενος δ̃ναι αὐτ῀ τὴν βασιλείαν Περσῶν, ἐὰν συμμαχήσῃ αὐτ῀. Καὶ ὑπονοθευθεὶς, ἦλθε πρὸς αὐτὸν νυκτός· καὶ λαβὼν αὐτὸν εἰς τὸ ἴδιον αὐτ̃ μέρος, [1] μετὰ τ῀ πλήθους αὐτ̃, ὁ αὐτὸς διώκεται ὑπὸ Τραϊανοῦ, ὥρμησε κατὰ τ῀ Σανατρουκίου, βασιλέως Περσῶν· καὶ πολλῶν Περσῶν πεσόντων, συνελάβετο τ῀ Σανατρούκιον, βασιλέα Περσῶν, φεύγοντα· καὶ ἐφόνευσεν αὐτόν. Καὶ ἐποίησεν ἀντ' αὐτ̃ βασιλέα Περσῶν, (τοῖς ὑπολειφθεῖσι καὶ προσπεσοῦσιν αὐτ῀ Πέρσαις,) ὁ αὐτὸς Τραϊανὸς, κατὰ τὰς συντάξεις, ὀνόματι Παρθεμασπάτην, υἱὸν Οσδρόου· γράψας τ῀ συγκλήτῳ, τ῀ ἐν Ρώμῃ, ὅτι τοσούτων, καὶ ἄπειρον γῆν, καὶ [2] ἄμετρα διαστήματα ἀφεστηκότα τ̃ς Ρώμης, διοικεῖν οὐκ ἀνεχόμεθα· ἀλλὰ παράσχωμεν αὐτοῖς βασιλέα, ὑποτε-

que aliquantum temporis à calamitatibus ſuis reſpirarunt Chriſtiani.

Trajanus autem Antiochia diſcedens, contra Perſas arma movit; quos tali commento penitus profligavit. Graves intercedebant inimicitiæ inter Sanatrucium, Perſarum regem, & patruelem ejus, Parthemaſpatem. Trajanus itaque Imperator, ubi hoc reſcierat, in partes ſuas Parthemaſpatem ſollicitavit; pollicitus, ſe ei, ſi ſe belli ſocium adjungeret, Perſarum regnum daturum. Accepit conditionem Parthemaſpates, noctuque cum ſuis ad Trajanum acceſſit. Hunc itaque ſibi adjungens, Sanatrucium, Perſarum regem, adoritur: Perſiſque plurimis in prælio cadentibus, Sanatrucius rex fugam capeſſit, captuſque tandem interficitur. Huic itaque in regno Perſarum Imperator Parthemaſpatem, Oſdrois filium, ex pacto Regem ſuffecit; Perſis, qui ſupererant, ad pedes ei procidentibus. Senatum vero Romanum de his certiorem faciens; 'Has, inquit, regiones, tantæ cum 'ſint, tantoque à Roma inter'vallo diſſitæ, tenere non 'poſſumus: Regem itaque po'tius eis conſtituamus, im-

1. μετὰ τ῀ πλήθους αὐτ̃] πλῆθος, pro exercitu, ſupra habuimus, in Auguſt. Imp. καὶ κατὰν μετὰ τ῀ πλήθους αὐτ̃, ὑπέταξε τὰς ἄλλας χώρας.

2. ἄμετρα διαστήματα ἀφεστηκότα] forte ſcribendum, ἀφεστηκῶν.

'perio

'perio Romano ſubjectum. 'reſcripſit ei ſenatus: Impe'ratori integrum eſſe, pro 'arbitrio ſuo de rebus omnibus 'decernere, juxtaque ac ipſe 'Romaniæ utile fore judicaverit. Sic itaque Parthemaſpates Perſarum rex factus eſt Hæc autem de bello Perſico, & diviniſſimi Trajani victoria, conſcripta reliquit ſapientiſſimus Arianus Chronographus; qui iſta omnia accurate expoſuit.

Idem Imperator Amidam in Metropolim fecit; & Meſopotamiam, ab Oſdroina ſejunctam, in Provinciæ formam redegit: Præfecto, Jureque Metropolitico, ei conceſſis. Provinciam etiam aliam fecit, ad Danubium flumen; quam Daciam Parapotamiam nominavit.

Eodem diviniſſimo Trajano Imperante, divinam iram paſſa eſt, vice tertia, Antiochia magna, quæ ad Daphnem ſita eſt, Apellæi, ſive Decembris XIII, feria prima, poſt gallicinium, Æræ Antiochenæ

ταγμένον τῷ τῆς Ρωμαίων κράτει. Καὶ ἀντέγραψεν αὐτῷ ἡ σύγκλητος ἀπὸ Ρώμης, ἅπαντα ποιῆσαι, ὡς ἂν βέλτιστα, καὶ αὐτὸς συνείδοι συμφέρειν τῇ Ρωμανίᾳ. Καὶ ἐβασίλευσε Περσῶν ὁ Παθεμασπάτης. Τὰ δὲ πόλεμον, καὶ τὰ κατὰ Περσῶν νίκην τοῦ θειοτάτου Τραϊανοῦ, ὁ σοφώτατος Ἀρειανὸς ὁ χρονογράφος ἐξέθετο, ἱστορήσας, καὶ συγγραψάμενος πάντα ἀκριβῶς.

Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς ἐποίησε καὶ τὴν Ἀμιδαν μητρόπολιν, καλέσας ἐπαρχίαν Μεσοποταμίαν, ἀποτεμόμενος αὐτὴν ἀπὸ Οσδροΐνης, δοὺς καὶ ἄρχοντα αὐτῇ, καὶ δίκαιον μητροπόλεως. Ἐποίησε δὲ καὶ ἄλλην ἐπαρχίαν [1] εἰς τὸν Δάνυβιν ποταμὸν, ἣν ἐκάλεσε Δακίαν παραποταμίαν.

Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ θειοτάτου Τραϊανοῦ, ἔπαθεν Ἀντιόχεια ἡ μεγάλη, ἡ πρὸς Δάφνῃ, τὸ τρίτον αὐτῆς πάθος, [2] μηνὶ Ἀπριλλέῳ, τῷ καὶ Δεκεμβρίῳ ιγ', ἡμέρᾳ α', μετ' ἀλεκτρυόνα, [3] ἔτους χρηματίζοντος ρξδ' κατὰ τὸν αὐτὸν Αντιο-

1. εἰς τὸν Δάνυβιν ποταμὸν] Δάνυβιν pro Δανούβιον. Eutropius, lib. 8. in Trajano: *Daciam Decebalo victo ſubegit, provincia trans Danubium facta, in his agris quos nunc Taiphali tenent, & Victophali, & Theruingi habent. Ea provincia decies centena millia paſſuum in circuitu tenuit,*

2. μηνὶ Ἀπριλλέῳ] Scr. Ἀπριλλέῳ, ſive Ἀπριλλαίῳ.

3. ἔτους χρηματίζοντος ρξδ'.] Terræmotus iſte Antiochenſis contigit Trajani Imp. anno XVIII. nempe ad numerum Euſebianum MMXXXI. ut apparet ex Dione, de eis qui hac clade perierunt mentionem faciente, ὧν εἷς ὁ Πέδων ὁ ὕπατος ἐκλύετο: *ex quorum numero erat Pedo Conſul.* M. autem Valerius Meſſala, & C. Popillius Caro Pedo Coſſ. fuerunt ad annum Trajani, Imp. penultimum, nempe Faſtis Capitolin. XVII. Euſebio vero, & Chr. Alex. auctori XVIII. qui obiter corrigendus: Ποδων enim habet, pro Πέδων. Hæc cum ita ſint, manifeſtum eſt hæc contigiſſe ad annum Æræ Antiochenæ CLXIII.

Ανποχεῖς, μ῍ δὲ ϛ' ἔτη τῆς παρουσίας τῦ θειοτάτυ βασιλέως Τραϊανῦ τῆς ὀπὶ τὴν ἀνατολήν. Οἱ δὲ Ανποχεῖς οἱ ὑπομείναντες, καὶ ζήσαντες τότε, [1] ἱερὸν ἔκλησ῍ ἐν Δάφνῃ, ἐν ᾧ ἐπέγραψαν· Οἱ σωθέντες ἀνέσησ῍ Διὶ Σωτῆρι.

anno CLXIV, poſt Trajani diviniſſimi in Partes Orientales adventum, annis II. Qui autem ex Antiochenſibus ſuperſtites manſerunt, templum in Daphne condebant, cum hac inſcriptione: *Jovi Servatori ſacrarunt ſoſpites.*

Εν ᾗ τῇ αὐτῇ νυκτὶ, ὅτε ἔπαθεν ἡ αὐτὴ Ανλιόχεια ἡ μεγάλη, ἔπαθε τότε καὶ [2] ἡ Ρόδος πόλις νῆσος ἔσα τ῍ Εξαπόλεως. ὑπὸ θεομηνίας, τὸ δεύτερον αὐτῆς πάθος. ὁ δὲ αὐτὸς εὐσεβέσαλος Τραϊανὸς ἔκλισεν ἐν Ανλιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ, ἀρξάμενος πρῶτον κλίσμα, τὸ λεγομενόν, μέσιν πύλιν, πλησίον τ῍ ἱερῦ τ῍ Αρεως, ὅπε ὁ Παρμενίος ὁ χειμαῤῥος καταῤχεται, ἔζησε τῦ

Eadem vero nocte, qua Antiochia magna, divinam quoque iram ſecundo paſſa eſt Rhodus inſula, ſex habens urbes. At vero pientiſſimus Imperator Trajanus, Antiochiam magnam inſtauraturus, Portam Mediam dictam inprimis extruxit, prope Martis ædem, ad Parmenium fluentum, non procul à Macello, hodie appellato. Su-

---

CLXIII. adeoque anno poſt Trajani in Antiochiam adventum VI. ſi modo, uti vult auctor noſter, Imperii ſui anno XII. Antiochiam venerit Trajanus; & non, ut ipſe ait, anno poſt ejus adventum II. unus itaque anni Metachroniſmus eſt. Evagrius etiam falſus eſt, Hiſt. Eccleſ. lib. 2. cap. 12. ubi cladem hanc Antiochenſem contigiſſe aſſerit, ἔνναλον καὶ πενληκοσὸν καὶ ἑκαλοσὸν ἀγόσης τ῍ πόλεως ελ῍ τῆς αὐλονομίας· Urbis αὐλονομίας anno CLIX, totius quadrennii prochroniſmo peccans.

1. ἱερὸν ἐκλησαν] Scr. ἔκλισαν.

2. ἡ Ρόδ῍ πόλις νῆσ῍ ἔσα τῆς ἐξαπόλεως] Locus proculdubio mendoſus: Rhodus quidem urbs eſt Iberiæ, ſive Hiſpaniæ, à Rhodiis condita, teſte Euſtathio in Dionyſ. Perieg. ex Strabone: ὁ δὲ γεωγράφ῍ φησὶ καὶ ὅτι πολίσαντες οἱ Ρόδιοι μέχρις Ιβηρίας, ἔκλισαν ἐκεῖ πόλιν Ρόδον. Eſt etiam Rhodopolis, urbs Lazica, de qua Procopius, de bell. Perſ. lib. 2. & Goth. l. 4. Verum hæc verba, νῆσ῍ ἔσα, de Rhodo Inſula loqui auctorem, clare docent. In Rhodo vero urbem etiam ejuſdem nominis fuiſſe diſcimus ex Pomponio Mela de ſitu Orbis lib. 2. Locus itaque iſte auctoris noſtri hoc modo fortaſſe reſtituendus: ἔπαθε τότε καὶ ἡ Ρόδος, πόλις Ρόδε νήσε ἔσα τῆς ἐξαπόλεως. *Eodem tempore paſſa eſt etiam Rhodus, urbs Rhodi inſula ſex urbibus inſignis.* vel forte ſic: ἔπαθε τότε καὶ ἡ Ρόδ῍, ſed quare ἐξάπολιν vocat Rhodum, cum, ut ex Scylace Caryandenſi habemus, in Periplo, πρίπολις tantum fuerit? Ρόδος κατὰ τῦτο νῆσ῍ πρίπολις ἀρχαία πόλις· καὶ ἐν αὐτῇ πόλεις αἵδε, Ιάλυσ῍, Λίνδ῍, Κάμειρ῍; idem etiam teſtatur Euſtath. in Dionyſ. loc. citat. Pomponius etiam Mela, l. 2. ubi poſt enumeratas maris Mediterranei inſulas, deinde addit: *in Lycia Rhodos. in illis ſingulæ iiſdem nominibus urbes. In Rhodo tres quondam erant, Lindos, Camiros, Jalyſos, quæ & Rhodus dicta eſt, teſte Plinio Hiſt. Nat. l. 5. de hoc videant eruditi.*

perius

perius autem inſculpſit effigiem Lupæ, Romuli & Remi nutricis: uti ſcirent poſteri, Romanorum hoc eſſe opus. Virginem etiam Antiochenam, formoſam, nomine Calliopem, immolavit, in expiationem, & luſtrationem urbis; cujus etiam in honorem Nymphæum extruxit. Porticus etiam duas ingentes deinde excitavit: inter alia vero plurima, quæ Antiochiæ extruxit, Balneum etiam Publicum, & Aquæductum condidit, aquam è fontibus Daphnicis emanantem, in Agrias diducens: operi vero utrique nomen ſuum impoſuit. Theatrum quoque Antiochenſe, imperfectum antea, ad exitum perduxit: cujus etiam Proſcenii in medio, urbis ſcilicet in fortunam, Virginis à ſe immolatæ ſtatuam æneam deauratam, Oronti fluvio incidentem, & à Seleuco & Antiocho regibus corona redimitam, quatuor columnis erectam collocavit. Quo tempore autem terræmotus Antiochiæ accidit, Imperatore ibi etiam adhuc commorante, martyrio coronatus eſt S. Ignatius, Epiſcopus Anνωὶ λεγομένου Μακέλλε· γλύψας ἄνω ἄγαλμα λυκαίνης, τρεφούσης τ Ρῶμον, κ τ Ρῆμον· διὰ τὸ γινώσκεσθαι, ὅτι Ρωμαῖόν ἐςι τὸ κίνσμα. θυσιάσας ἐκεῖ παρθένον κόρην εὐπρεπῆ, πολιτίδα, ὀνόματι Καλλιόπην, ὑπὲρ λύτρε, κ ἀποκαθαρισμῦ τ πόλεως, νυμφαγωγίαν αὐτῇ ποιήσας. Καὶ εὐθέως ἀνήγειρε τὰς δύο ἐμβόλας τὰς μεγάλας· κ ἀλλὰ δ πολλὰ ἔκτισεν ἐν τῇ αὐτῇ Ἀντιόχε πόλει, κ δημόσιον, καὶ ἀγωγόν· ἀποστρέψας τὸ ὕδωρ τὸ ἀπὸ τῶν πηγῶν Δάφνης ἐκχεόμενον, εἰς τὰς λεγομένας, Ἀγρίας· ὀπιθήσας κ τῷ δημοσίῳ, κ τῷ ἀγωγῷ εἰς τὸ ἴδιον, ὄνομα. Καὶ τὸ θέατρον δὲ τ αὐτῆς Ἀντιοχείας ἀνεπλήρωσεν, [2] ἀτελὲς ὄν· στήσας ἐν αὐτῷ ὑπαίνω τετράρων κιόνων, [3] ἐν μέσῳ τῦ νυμφαίυ τῶν προσκηνίων, τ σφαγιασθεῖσης ὑπ' αὐτῦ κόρης στήλην χαλκῆν κεχρυσωμένην, καθημένην ἐπάνω τῦ Ὀρόντυ ποταμῦ, εἰς λόγον τύχης τ αὐτῆς πόλεως, στεφομένην ὑπὸ Σελεύκυ, κ Ἀντιόχυ βασιλέων. Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Τραϊανὸς ἐν τῇ αὐτῇ πόλ διῆγε, ὅτε ἡ θεομηνία ἐγένετο [4] ἐμαρτύρησε δὲ ὅτι αὐτῦ τότε ὁ ἅγι

---

1. νυμφαγωγίαν αὐτῇ ποιήσας] Νυμφαγωγίαν hîc, quod alibi Νυμφαῖον vocat ædificium, virginum pauperiorum nuptiis celebrandis deſtinatum: uti ſupra monuimus.

2. ἀτελὲς ὄν,] opus hoc à Tiberio incœptum ait Auctor ſupra, in Tiberio Imp.

3. ἐν μέσῳ τῦ νυμφαίυ & προσκηνίων] τῦ νυμφαίυ omnino παρέλκειν videntur.

4. ἐμαρτύρησε δὲ ἐπὶ αὐτῦ τότε ὁ ἅγι Ἰγνάτι] Ignatium, Epiſcopum Antiochenum, ex Syria Romam miſſum, ibique beſtiis prædam projectum fuiſſe conſtans ſcriptorum eſt traditio.

ἄμ@ Ιγναπ@, ὁ ἐπίσκοπος τ πόλεως Ἀντιοχείας· ἠγανάκησε γὰρ κατ' αὐτ῀, ὅτι ἐλοιδόρει αὐτόν. Συνέλε δὲ τότε κὴ πέντε ὀνόματα χριστιανῶν γυναικῶν Ἀντιοχέων, ἃς ἐξήτασεν αὐτὰς, λέγων· Τίς ἐστιν ἡ ἐλπὶς ὑμῶν, ὅτι ὕπως ἐκδίδοτε ἑαυτὰς εἰς θάνατον; Αἱ δὲ ἀπεκρίθησ᾽, λέγουσαι· ὅτι, φονευόμεναι ἡμᾶς παρ' ὑμῶν, ἀνίστασ᾽ ἡμᾶς πάλιν, ὡς ἔχομεν σώματι, εἰς αἰωνίαν ζωήν. Καὶ ἐκέλευσεν αὐτὰς πυρικαύστους γενέσθαι, [2] κὴ τῶν χῶν τῶν ὀστέων αὐτῶν συνέυξε χαλκῷ, κὴ ἐποίησε τὸν χαλκὸν εἰς ὃ ἐποίησε δημόσιον χαλκία τ῀ θερμῶ. Καὶ ὅτε ἤρξατο παρέχειν τὸ δημόσιον, εἴ τις ἐὰν ἐλέετο εἰς αὐτὸ τὸ δημόσιον, ἐσκολ῀το, καὶ ἔπιπτε, κὴ [3] ἐξήρχετο βασταγμῷ.

Καὶ μαθὼν ὁ βασιλεὺς Τραϊανὸς τ῀το, ἤλλαξε τὰ αὐτὰ χαλκία, κὴ ἐποίησεν ἄλλα, ἀπὸ καθαρῶ χαλκῶ, λέγων· ὅτι, ὃ καλῶς ἐποίησα, χῶν σωμάτων συμμίξας αὐτοῖς, καὶ κοινώσας τὰ θερμὰ ὕδατα. Ταῦτα δὲ ἔλεγε, ἐπειδὴ οἱ χριστιανοὶ [4] ὠνέξιζον τοῖς Ἕλλησι, καυχώμενοι.

tiochenſis; cui Trajanus iraſcebatur, ab eo increpatus. Eodem tempore Imperator comprehenſis quinque Chriſtianis mulieribus Antiochenis, interrogavit eas; 'qua 'tandem, inquiens, ſpe fre-'tæ, ſic voſmet morti objici-'tis? Reſpondent mulieres; 'Nos equidem, à vobis neci 'traditæ, iterum, atque hiſdem 'corporibus, in æternam vitam reſurgemus. Tum vero imperator eas ignibus comburi juſſit, oſſiumque combuſtorum cineres æri commiſceri: ex hoc vero vaſa ahenea, in uſum Lavacri, fabricavit. Quamprimum autem populo Balneum exhibuit, ſi quis lavatum ingrederetur, vertigine ſtatim correptus cecidit, nec niſi ab aliis ſuſtentatus exire inde potuit.

Trajanus vero Imperator, de his certior factus, vaſa illa ahenea tranſmutavit, aliaque ex ære puro conflari juſſit, dicens: 'Male equidem à me 'factum, qui Corporum ci-'neres vaſis immiſcens, Bal-'neum contaminavi. Hoc autem ideo dicebat, eo quod Chriſtiani ſuper hoc glorian-

ditio Doctiſſimus tamen Joſephus Scaliger in Euſebii Chron. certiora hujus rei teſtimonia, quam quæ adhuc habentur, deſiderat: atque equidem hic Auctoris noſtri locus contrarium aſtruere videtur. Sed nec de Ignatii Martyrii tempore convenit inter Noſtrum & Euſebium: hic enim ponit ad annum Trajani Imp. X. ſeptem nempe annis, ante dictum terræ motum Antiochenſem; quo tempore noſter Ignatium Martyrio coronatum aſſerit.

1. ἐξαίτασεν αὐτὰς] Scr. ἐξήτασεν.

2. κὴ τῶν χῶν τῶν ὀστέων] Scr. τ῀ χῶν.

3. ἐξήρχετο βασταγμῷ] Tanquam onus à portatoribus, ſublatus exiit.

4. ὠνέξιζον τοῖς Ἕλλησι] Forte legendum, ὑπωκίζον.

tes, Græcos ſubinde laceſſerunt. Vaſa autem priora ahenea refundens, ſtatuas inde quinque mulieribus prædictis erexit; dicens: Ecce ego eas, non autem Deus eorum, (uti dixerunt ipſæ,) excitavi. Statuæ vero hæ, Balneo eodem Publico poſitæ, etiam adhuc viſuntur. Fornacem quoque ignitum paravit; juſſitque, ut Chriſtiani, quibuſcunque ſic viſum eſſet, in flammas ultro ſe injicerent. Multi itaque ſeſe injicientes, martyrium ſubierunt: cujus numeri fuerunt S. Droſina, virgineſque aliæ complures.

Extruxit autem Imperator idem Dianæ templum in Daphne, in luco medio poſitum. Provincias etiam duas ultra Danubium flumen, in partibus Occidentalibus, conſtituit, quas Daciam primam, & ſecundam vocavit.

Morbo deinde correptus, diem obiit, annos natus LXVI.

Trajanum excepit Ælius Adrianus, Aproniano & Nigro Coſſ. qui regnavit annos

Τὰ ὖ πρῶτα χαλκία ἀναχώσας, ἐποίησε σήλας χαλκᾶς πέντε ταῖς αὐταῖς γυναιξὶ, λέγων· ὅπ, ἰδὲ ἐγὼ αὐτὰς ἀνέστησα, καθὼς εἶπον, ἡ ὐχὶ ὁ Θεὸς αὐτῶν. Αἵπνες σήλαι εἰς αὐτὸ τὸ δημόσιον λουτρὸν ἵσανται ἕως ἄρτι. Ἐποίησε ὖ κ) κάμινον πυρὸς, κ) ἐκέλευσε τὸς βουλομένους χριστιανὸς βάλλειν ἑαυτὸς ἐν προθέσει. κ) πολλοὶ ἔβαλλον ἑαυτὸς, κ) ἐμαρτύρησ. Ἐμαρτύρησε ὖ τότε ἡ ἁγία Δροσινὴ, κ) ἄλλαι παρθένοι πολλαί.

Ἔκτισε δὲ ἐν Δάφνῃ ἱερὸν Ἀρτέμιδος, ἐν μέσῳ τῇ ἄλσους. Ἐποίησε δὲ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς κ) πέραν τῆ Δανουβίου ποταμῆ, ὅπ τὰ δυτικὰ μέρη, ἐπαρχίας δύο. ἄστυας ἐκάλεσε, Δακίαν πρώτην κ) δευτέραν.

Καὶ εὐθέως νόσῳ βληθεὶς, ἐτελεύτα, [1] ὢν ἐνιαυτῶν ξς'.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Τραϊανῆ, ἐβασίλευσεν [2] Ἡλιος Ἀδριανὸς, [3] ὅπ τ ὑπατείας Ἀπρωνιανῆ, κ)

---

1. ὢν ἐνιαυτῶν ξς'.] Annos hîc plus juſto tres addidit: non totos enim LXIII. vixit Trajanus; teſte Eutropio, lib. 8. *Obiit autem ætatis anno* LXII. *Menſe* IX. *& die quarto*; niſi forte error ſit in numero. Hieronymus enim, apud Euſebium, qui iſta ex Eutropio deſcripſiſſe videtur, habet; anno LXIII. menſe IX. die IV. Euſebii tamen Græca habent, ἐτῶν ξε', uti & Chron. Alex. Cæterum de hujus Imp. ætate nullo modo inter Auctores convenit: Sext. Aurel. Victor. enim Trajanum LXIV. annos vixiſſe affirmat; Dion. tamen LXI an. menſ. VI, dies XV. tantum ei attribuit.

2. Ἡλιος Ἀδριανὸς] Ælii nomen Græci frequenter Ἥλιον, reddunt; ſicut infra noſter, in Ælio Antonino Pio; quem vocat, Ἥλιον Ἀντωνῖνον Πίον: frequentius tamen Αἴλιος occurrit; quomodo etiam infra Ælium Adrianum ſcriptum habemus.

3. ἐπὶ τ ὑπατείας Ἀπρωνιανῆ] Scr. Ἀπρωνιανῆ, uti habent Euſebius, & Chr. Alex.

Νίγρε.

Νίγρε. [1] ἐβασίλευσε δὲ ἔτη κϐ, καὶ μῆνας ε'. Ἦν δὲ διμοιριαῖος, εὐσκιος, [2] λευκόχλωος, μιξοπόλιος, εὐθὴς, εὐσπώγων, γλαυκοφθαλμος, ἥσυχος, ἐλλόγιμος, ἱεραπικός. Ἐκτισε δὲ ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ καὶ αὐτὸς δημόσιον λουτρὸν, καὶ ἀγωγὸν, ἐφ' ὀνόματι αὐτοῦ· καὶ τὸ θέατρον τῆς πηγῶν Δάφνης αὐτὸς ἐποίησε, καὶ τὰ ἐκχεόμενα ὕδατα ἐν ταῖς Ἀγρίαις ταῖς λεγομέναις φάραγξιν ἀπέστρεψε, [3] ποιήσας πίλας, καὶ οἰκοδομήσας στερεὰς, καὶ πολυδαπανήτους, πρὸς τὸ νικῆσαι τὰς ὁρμὰς τῶν ὑδάτων, καὶ διὰ τοῦ γεφυρωθέντος παρ' αὐτοῦ ἀγωγοῦ ἀχθῆναι εἰς τὸ αὐτὸ Ἀντιόχου πόλιν, εἰς ἀφθονίαν τῆς πόλεως. Ἐκτισε δὲ καὶ τὸν ναὸν τῶν αὐτῶν πηγῶν, ὅθεν ἐξέρχονται τὰ ῥεῖθρα ἐν τῇ αὐτῇ Δάφνῃ· ἐγείρας, ἐν τῷ αὐτῷ ναῷ τῶν Νυμφῶν, ἄγαλμα μέγα, καθήμενον, καὶ κρατοῦν πῶλον τοῦ Διὸς, εἰς τιμὴν τῶν Ναϊάδων, ὅτι ἐτελείωσε τὸ τοιοῦτο φοβερὸν ἔργον, ὑπὲρ εὐχαριστίας. Ἐποίησε δὲ καὶ τὸ ζεῦγος ὕδωρ τῆς λεγομένης Σαραμάννας πηγῆς δι' ἑλικῶν ἐξιέναι, καὶ ἐκχεῖσθαι εἰς αὐτὸν τὸ τῆς πηγῆς ὁλκὸν ἐν τῷ θεατριδίῳ τὸ ἐκ τοῦ ναοῦ ἐξιὸν ὕδωρ, ἐν διαφόροις χεύμασι ε'· ἅπερ ἐκάλεσεν ὁ αὐτὸς, πενταμόδιον, τετραμόδιον, τριμόδιον,

xxii, & menſes v. Erat autem ſtatura juſtam excedente, corpore craſſo, candidus, ſubcanus, pulcher, barba hiſpida, oculis cæſiis, quietus, eloquens, ſacrorumque peritus. Extruxit etiam iſte Antiochiæ magnæ Balneum publicum, & Aquæductum; à nomine ſuo vocatum utrumque. Theatrum quoque Daphnes ad fontes erexit; & aquas inde per Agrias quas vocant Pharanges defluentes divertit, pilis in terram defixis, eiſque firmiter impactis, & ſumptuoſiori opere aggeſtis; uti aquarum decurrentium vim repellerent, & affluentem aquarum copiam per aquæductum, urbis in uſum diducerent. Fontium etiam Fanum in Daphne, unde aquæ ſcaturiunt, extruxit: quo eodem Nympharum Fano ſimulachrum ingens, ſedens, & Jovis alitem manu tenens, collocavit; Naiadum nempe in honorem, grateſque perſolvens, ob ſtupendum hoc opus ad exitum perductum. Scaturiginem quoque fontis Saramanni per canalem in Theatridium tranſire fecit; quo & aquas, ex Fano dimanantes, per meatus v. diverſos, deduxit, quibus nomina dedit, Pentamodium, Tetramodium, Trimodium, Di-

1. ἐβασίλευσε δὲ ἔτη κϐ'. καὶ μῆνας ε'.] Eutropius eum regnaſſe inquit annos XXI. menſes X. dies XXIX. Euſebius & Chr. Alex. an. XXI. Zonaras huic numero menſem adimit.

2. λευκόχλοος, Scr. λευκήχροος

3. ποιήσας πίλας] πίλα, vocabulum Latinum; *Pila.*

modium, Modium. Adrianus etiam Fontibus feſtum quoque diem inſtituit, Deſii ſive Junii XXIII, ſacrificiis rite celebrandum. Fontem vero qui in Agriis eſt, Palladis dictum, ruinoſum fanum, ſepto muniens, Aquæductum fecit, in uſum ſacram Daphnem incolentium.

Adrianus autem Imperator, dum privatus adhuc eſſet, & Senator, cum Trajano Imperatore, (cujus nempe gener erat,) Atinochiæ magnæ commorabatur, quo tempore urbs iram divinam paſſa eſt. Quin & ex Senatoribus Romanis alii etiam plurimi eodem tempore adfuerunt; qui, juſſu Imperatoris, plurima Antiochiæ ædificia, & Balnea conſtruxerunt. Imperante vero eodem diviniſſimo Adriano, menſis Novembris X, divinam iram experta eſt Cyzicus Helleſponti Metropolis inclyta, tempore nocturno tremoribus agitata. Imperator autem urbi inſtaurandæ plurimum ſuppeditavit, incolaſque ſuperſtites pecuniis, & dignitatibus donavit. Extruxit etiam Adrianus, in eadem urbe Cyzico, templum plane

δημόδιον, μόδιον. Καὶ ἐπετέλεσεν ὁ αὐτὸς Ἀδριανὸς ἑορτὴν τῶ πηγῶν, μιᾷ Δεσίῳ, τῷ καὶ Ἰουνίῳ, κγ'. καὶ τὰς θυσίας δὲ ὡσαύτως γίνεσθαι. Τιμᾷ δὲ πηγὴν, τὴν εἰς τὰς Ἀγρίας τὴν λεγομένην Παλάδος, ἀπολυομένου, περισφίγξας, ἐποίησεν ἀγωγὸν, εἰς μετάληψιν τοῖς οἰκοῦσι τὴν ἱερὰν Δάφνην.

Ὁ δὲ αὐτὸς Ἀδριανὸς βασιλεὺς, πρὸ τῆς βασιλεῦσαι ὢν μὲν Τραϊανοῦ τοῦ βασιλέως, [2] ὡς γαμβρὸς αὐτοῦ, ὅτε ἔπαθεν ἡ αὐτὴ Ἀντόχεια πόλις ἡ μεγάλη ὑπὸ τῆς θεομηνίας, τότε συγκλητικὸς ὑπῆρχεν. Ἦσαν δὲ καὶ πολλοὶ συγκλητικοὶ ἀπὸ Ῥώμης ὄντες ἐν τῇ αὐτῇ πόλει Ἀντοχείᾳ· οἵτινες καὶ ἐκελεύσθησαν παρ' αὐτοῦ, καὶ ἔκτισαν ἐν Ἀντοχείᾳ οἴκους πολλοὺς, καὶ λουτρά. Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ θειοτάτου Ἀδριανοῦ, ἔπαθεν ὑπὸ θεομηνίας σεισμὸν ἡ Κύζικος, ἥτις ἐστὶ μητρόπολις μεγάλη τῆς Ἑλλησπόντου ἐπαρχίας, μιᾷ Νοεμβρίῳ ι', νυκτός· Καὶ πολλὰ τῇ αὐτῇ πόλει ἐχαρίσατο, καὶ ἀνήγειρεν αὐτὴν· καὶ τοῖς ὑπολειφθεῖσι πολίταις ἐχαρίσατο χρήματα, καὶ ἀξίας. Ἔκτισε δὲ ὁ αὐτὸς Ἀδριανὸς ἐν τῇ αὐτῇ Κυζίκῳ ναὸν μέγαν πάνυ, [3] ἕνα ὄντα τῶν θαυμάτων·

---

1. τὴν λεγομένην Παλάδος] Scr. Παλλάδος.

2. ὡς γαμβρὸς αὐτοῦ] Generum Trajani eum vocat, quod Neptem ejus uxorem habuit.

3. ἕνα ὄντα τῶν θαυμάτων] Orbis Spectacula vulgo ſeptem numerantur; verum ex horum numero non eſt Cyzicenum hoc Adriani templum. De Miraculis hiſce ſcripſit Philo Byzantius: apud quem iſta ſunt: *Horti penſiles, Pyramides Ægyptiæ, Jovis Olympii ſimulachrum, Coloſſus Rhodius, Muri Babylonici, Dianæ Epheſiæ templum, & Mauſoli Sepulchrum.* Alii alia his annumerant; de quibus vide Leonis Allatii Not. in Philon. Byzant.

πήσας

σήσας ἑαυτῷ σήλω μαρμαρίνω σηδαρίω μεγάλω πάνυ ἐκεῖ, εἰς τὸν ὀροφὸν τοῦ νεῶ· ἐν ᾧ ὀπιχάφη. Θεία Αδριανοῦ. ὅσον ὄζὶν ἕως τῆς νυῦ.

Ο δὲ αὐτὸς Αδριανὸς, ὀργισθεὶς χ[τ] Ιουδαίων, ἐλέλυσεν εἰς ἃ Ιερουσαλὴμ οἰκεῖν Ελλησας, μετονομάσας αὐτῶν πόλιν Αἰλίαν. Εν ᾗ τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ ὁ αὐτὸς Αδριανὸς ἀνήγειρε καὶ τ Κολοσσὸ Ρόδου, πεσόντα ὑπὸ σεισμοῦ δεομένας, ὅτε ἡ δεῖνα πόλις Ρόδου νῆσου ἔπαλεν, ἐν τοῖς πρόσθεν χρόνοις, [2] κείμενον χαμαὶ ἔτη τιϛ', [3] μὴ ἀπολομένου ἐξ αὐτοῦ πνου. ἀναλώσας εἰς τὸ ἀναστῆσαι, καὶ στῆσαι εἰς τ ἴδιον τόπον, εἰς μηχανὰς [4] καὶ χοῖνα, καὶ τεχνίτας, κεντηνάρια γ' ὡς ὑποκάτω ἔγραψε τ χρόνον, καὶ τὰ δαπανήματα.

Επὶ δὲ τῆς βασιλείας τ αὐτοῦ Αδριανοῦ, [5] Μαρκίων τις ὀνόματι, τὸ

ingens, & Mundi Miraculis annumerandum cujus in ſummo, ſtatuam ſibi marmoream ingentem poſuit; quæ uſque adhuc ibi viſitur, hanc habens Inſcriptionem, *Divi Adriani.*

Idem Adrianus udæis infenſus, Hieroſolymorum nomine in Æliam mutato, Græcos ibi habitare juſſit. Coloſſum quoque rhodium, qui, inſula terræmotibus olim concuſſa, in terram collapſus, per annos CCCXII, undequaque tamen integer, humi jacuiſſet, idem Imperator in locum ſuum priſtinum excitavit. Inſumpſit autem in hoc, machinis, funibus, & Artificibus parandis, Centenaria III, uti inferius ad Baſim legere erat; ubi tempus, ſumptuſque operis inſcribi curavit.

Ejuſdem Adriani ſub imperio, Marcion quidam, Ma-

---

1. ἡ πόλις Ρόδου νῆσου ἔπαλε] Ita etiam ſupra ſcribit Auctor: verum πόλις, aut νῆσος, uti monuimus, redundare videtur.

2. κείμενον χαμαὶ ἔτη τιϛ'.] Coloſſus Rhodius ruit, Antiochi Mag. Syr. Regis anno I. nempe ad annum Euſebianum MDCCXCIV. Olymp. CXXXIX. aſſerente Euſebio. Si itaque poſt CCCXII. annos tandem erectus fuerit, hoc factum fuiſſet non ab Hadriano ſed Domitiani Imp. anno X. Chron. Alex auctor. Coloſſum Rhodium excitatum fuiſſe ſcribit, Veſpaſiani Imp. an. VII. Veſpaſiano V. & Tito III. Coſſ. Επὶ τούτων τῶν ὑπάτων ἐν Ροδῳ ὁ Κολοσσὸς ἀνεστάθη, μὴκος ἔχων ποδῶν ρζ'. Euſebius hoc factum ait eodem Veſpaſiani Imperat. anno VI, Titi IV conſulatu. Ad hunc vero Veſpaſiani Imperat. annum ab Olympiadis CXXXIX. anno II. quo corruit Coloſſus, anni ſunt CCXCVII Joſ. Scaliger eum à Nerone erectum vult, capite ſuo eidem impoſito; à Veſpaſiano vero refectum, dempto Neronis capite, ſoliique dicatum. Joſ. Scalig. Annot. ad Chron. Euſebian. ad annum MMXCI. Chron. Alex. auctor Coloſſum Rhod. Hadriani ſub imperio primum motum eſſe ſcribit.

3. μὴ ἀπολομένου ἐξ αὐτοῦ] Strabo aliter: κεῖται δὲ νεὼ ὑπὸ σεισμῶν πεσὼν ἀφεικλασθεὶς ἀπὸ τῶν γονάτων. Ad eundem etiam ſenſum Plinius lib. 34 cap. 7. *Veſſi ſpecus hiant, defractis membris,* &c.

4. καὶ χοῖνα] Scr. χοινίκων.

nichæorum Dogma impium diſſeminavit; dicens, Terreſtrem hanc fabricam ab Auctore quodam malo ortum ſuum habuiſſe. Multos itaque ex Græcis, Judæis, & Chriſtianis, perverſos ad ſe attraxit ſicut ſapientiſſimus Clemens memoriæ mandavit.

Idem Adrianus urbem in Thracia condidit, quam Adrianopolim vocavit: aliam quoque urbem condidit; &, *Adriani Venationes*, nominavit. In Ægypto etiam urbem extruxit, nomine Antinoen. Aqua autem intercute laborans Adrianus, Baiis mortuus eſt, ætatis LXV anno.

Adrianum excepit religioſiſſimus Imperator Ælius Antoninus Piùs; qui regnavit annos XXIII. Erat autem ſtatura juſta, decorus, candidus, canus capite, mentoque, naſo eleganti, facie lata, oculis rubentibus, rubicundus, vultu ridibundo, valdeque magnanimus. Extruxit hic Heliopoli,

[1]Μανιχαϊκὸν μυσερὸν δόγμαλα ἐπλάτυνε λέγων, ἐκ τοῦ πονηροῦ τινος τὴν γένεσιν κτίσιν γεγονέναι. καὶ πολλοὺς ἀνατρέψας, Ἕλληνας, καὶ Ἰουδαίους, καὶ χριστιανοὺς, εἰς ἑαυτὸν προσελάβετο· καθὼς ὁ σοφώτατος Κλήμης ἐξέθετο.

Ὁ δὲ αὐτὸς Ἀδριανὸς ἔκτισε πόλιν ἐν τῇ Θρᾴκῃ, ἣν ἐπεκάλεσεν Ἀδριανούπολιν· καὶ ἄλλην δὲ ἔκτισε πόλιν, ἣν ἐκάλεσεν [2]Ἀδριανῶν θήρας. Ἔκτισε δὲ πόλιν ἐν τῇ Αἰγύπτῳ, [3]ἣν ἐκάλεσεν Ἀντίνοα. [4]Ὑδροπιάσας δὲ ὁ αὐτὸς Ἀδριανὸς, [5]τελευτᾷ ἐν Βάιαις, ὢν ἐνιαυτῶν ξε'.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Ἀδριανοῦ, ἐβασίλευσεν Ἡλιος Ἀντωνῖνος Πῖος, εὐσεβὴς, ἔτη κγ'. Ἦν δὲ εὐπλιξ, εὔσαρκος, λευκὸς, πολιὸς καὶ τὴν κάραν καὶ τὸ γένειον, εὔρινος, πλατύψις, οἰνοπαὴς τοὺς ὀφθαλμοὺς, [6]πυρακὴς, γελῶν ἀεὶ, μεγαλόψυχος πάνυ· ὅσις ἔκτισεν ἐν Ἡλι-

---

1. Μανιχαϊκὸν μυσερὸν δόγμαλα] Scr. μυσαρὸν δόγμα. Manichæorum tamen nomen nondum auditum eſt.

2. Ἀδριανῶν θήρας] Myſiæ urbs hæc eſt; & à Cedreno, Ἀδριανῶν θήρας ἐν τοῖς μιπάτοις Cedrenus in Adriano: ἔτος ἐν Μυσίᾳ θηράσας, ὠκοδόμησε πόλιν, καὶ μετωνόμασεν αὐτὴν, Ἀδριανῶν θήρας ἐν τοῖς μιπάτοις.

3. ἣν ἐκάλεσεν Ἀντίνοα] Ἀντινόεια Stephano eſt, ab Antinoi, pueri Adriano in deliciis, nomine ſic dicta. Stephan. de urb. Ἀντινόα, πόλις Αἰγύπτου, Ἀντινόου παιδὸς. Ib. καλεῖται ἡ πόλις Ἀδριανοῦ πόλις. Hieronymus apud Euſeb. Chr. lib. 2. *Antinous puer regius eximia pulchritudinis in Ægypto moritur: quem Hadrianus vehementer deperiens, (nam in deliciis habuerat) in Deos refert: ex cujus nomine etiam urbs appellata eſt.*

4. ὑδροπιάσας δ'] Scr. ὑδρωπιάσας: Participium aor. 1. ab ὑδρωπιάω, ὑδρωπιῶ, *Hydrope laboro.*

5. τελευτᾷ ἐν Βάιαις] Ita Cod. MS. reſcribo, ἐν Βαΐαις, ex Euſeb. Chr. Can. Ἀδριανὸς ὑδρωπι τελευτᾷ ἐν Βαΐαις τῆς Ἰταλίας.

6. πυρακὴς] Scr. πυῤῥάκης.

ἐπόλει τῆς Φοινίκης τ̃ Λιβάνε ναὸν τῷ Διὶ μέγαν, ἕνα καὶ αὐτὸν ὄντα τῶν θεαμάτων. Ἐκτισε δὲ καὶ ἐν Λαοδικείᾳ τῆς Συρίας τ̃ φόρον, [1] μέγαν θέαμα, καὶ τὸ Αντωνιανὸν δημόσιον λουτρόν.

Ἐπεστράτευσε δὲ κατ̃ Αἰγυπτίων τυραννησάντων, καὶ φονεύσαντων τ̃ Αὐγουσταλιον Δίναρχον· καὶ μετ̃ τὴν ἐκδίκησιν, καὶ τ̃ νίκην, ἔκτισεν ἐν Αλεξανδρείᾳ τῇ μεγάλῃ κατελθὼν, τὴν Ηλιακὴν πύλην, καὶ τὴν Σεληνιακὴν, καὶ τ̃ δρόμον.

Ελθὼν δὲ καὶ ἐν Αντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ, ἐποίησε τὴν πλάκωσιν τ̃ πλατείας τῶν μεγάλων ἐμβόλων, τῶν ὑπὸ Τιβερίε κτισθέντων, καὶ πάσης ὅλ τ̃ πόλεως, [2] στρώσας τ̃ διὰ μυλίτε λίθε, ἐκ τῶν ἰδίων ἀγαθῶν, λίθες ὑπὸ σκαῦδ@, καὶ τὰ δὲ λοιπὰ ἀναλώματα ἐκ τῶν ἰδίων φιλοτιμησάμν@. καθὼς καὶ ἐν λιθίνῃ πλακὶ γράψας ταύτην τὴν φιλοτιμίαν, ἔστησεν αὐτὴν ἐν τῇ πύλῃ, τῇ λεγομένῃ, τῶν Χερυβίμ· ἐκεῖθεν γὰρ ἤρξατο. Ητις στήλη ὄζιν ἕως τ̃ νῦν ἐκεῖ, ὡς μεγάλης ὕσης τ̃ φιλοτιμίας.

Ἐκτισε δ̃ καὶ ἐν Καισαρείᾳ τῆς Παλαιστίνης λουτρὸν· καὶ ἐν Νικομηδείᾳ τ̃ Βιθυνίας· καὶ [3] ἐν Εφέσῳ τῆς

quæ urbs eſt Phœniciæ Libani, templum Jovi magnum; inter mundi Miracula & hoc numerandum. Extruxit etiam Laodicææ Syriæ Forum, opus magnum & ſpectabile Balneum etiam Publicum, Antonianum dictum.

Contra Ægyptios vero, qui in Dinarchum Ægypti Auguſtalem inſurgentes, eum neci dederant, arma movit: quos ubi ultus fuerat, victor Alexandriam magnam venit; ubi Solis, & Lunæ Portas, Curſum etiam extruxit.

Antiochiam quoque magnam veniens, plateam inter Porticus illas ingentes, à Tiberio extructas; urbem etiam totam lapide molari ex Thebaide exportato, ſumptibus propriis ſtratumina-vit: uti conſtat ex Tabula lapidea, quam, titulo magnificentiæ hujus inſcriptam, ad Cherubinorum portam, unde incœpit opus, erexit: quod quidem monumentum etiam adhuc ibi viſitur, in tanti operis memoriam.

Idem etiam Cæſareæ Palæſtinæ, Balneum publicum extruxit: Nicomediæ etiam Bithyniæ, aliud; etiam aliud Epheſi

1. μέγαν θέαμα] Scr. μέγα.

2. στρώσας τὴν διὰ μυλίτε λίθε] forte legendum, στρώσας αὐτὴν· de Porticubus vero iſtis vide ſupra in Tiberio.

3. ἐν Εφέσῳ τῆς Ασίας] Aſiam hîc intelligit proprie ſic dictam, quæ pars eſt Aſiæ Minoris, Europæ proxime oppoſita: quo ſenſu etiam, Europæ nomine, Græciam frequenter indigetat. Troadem autem, parteſque vicinas, ab Aſio quodam Philoſopho Aſiæ nomen accepiſſe, ſupra lib. 5. oſtendit; ubi etiam

Ephesi in Asia; omnia in nomen suum vocitata.

Romam autem reversus, magnum ibi Aquæductum condidit. Legem autem à Julio Cæsare olim latam, qua cautum erat, ne cujus Senatorii ordinis viri ratum esset de bonis suis Testamentum, nisi si dimidiam eorum partem Imperatori pro tempore legasset, pientissimus Antoninus abrogavit; Syngraphas etiam Fiscales, quibus ad hoc Senatum obstrinxerat, comburendas dedit; divino suo Edicto, omnibus facultatum suarum liberum usum, & dispensationem concedens.

Antoninus autem, dum Loriis commorabatur, morbo correptus, paucis post diebus interiit, annum agens. LXXVII.

Excepit hunc Marcus Antoninus, Philosophus, ejus filius; qui regnavit annos XVIII,

Ασίας· ἅτερ δημόσια λειτὰ εἰς τὸ ἴδιον ἐπεκάλεσεν ὄνομα.

Καὶ ἀνελθὼν ὅπι Ρώμιλω, ἔκπσεν ἐν τῇ Ρώμῃ ἀγωγὸν μέγαν· καὶ 1 ἔκαυσε τὰς χάρτας τῶ ταμείυ, ἐφ' οἷς ἡ συγκλητος ἐγγράφως ὡμολόγησεν, ὅπι τ Καίσαρος Ιυλίυ Γαΐυ παρ' αὐτῶ κελευσάντες, μὴ ἐξεῖναι συγκλητικὸν ἀφαιρεῖσθαι ποιεῖν εἰς τὰς ἰδίας, εἰ μὴ 2 τὸ ἥμισυ μέρος τῆς αὐτῶ οὐσίας ἀφαιρεῖται εἰς τ κ̄ς καιρὸν βασιλέα· εἰρηκὼς ὁ αὐτὸς εὐσεβέσαλος Αντωνῖνος, διὰ θείου αὐτοῦ τύπυ, ἔκασον ἀπολαύειν τῆς ἰδίων, κὴ βιάζεσθαι, ὡς θέλει.

Ο δὲ αὐτὸς Αντωνῖνος, 3 ὡς ἔσιν ἐν Δωρίῳ, νοσήσας ἡμέρας ὀλίγας, ἀπέθανεν, ὢν ἐνιαυτῶν οζ'.

Μετὰ δὲ τὸν βασιλείαν Αντωνίνυ, ἐβασίλευσε Μάρκος Αντωνῖνος, ὁ φιλόσοφος, 4 ὁ υἱὸς αὐτῶ, ἔτη ιη',

---

am regnum Trojanum, & Ephesinum, idem esse statuit. Plinius, ex Agrippa, Asiam proprie dictam in duas partes dividit, quarum prima Paphlagonia à septentrione, Phrygia & Lycaonia ab oriente, mari ab occidente, à meridie vero mari Ægyptio terminatur. Plin. Nat. Hist. lib. 6.

1. ἔκαυσε τὰς χάρτας τῶ ταμείυ] Factum hoc Antonini Imp. anno X. Largo & Messalino Coss. uti asserit Chr. Alex. Auctor. Τύτοις τοῖς ὑπάτοις ἄφεσις ἐγένετο τῶν χρεωφειλετῶν παρὰ Αντωνίνου Εὐσεβοῦς, κὴ οἱ ταμιακοὶ χάρται διερρήγησαν.

2. τὸ ἥμισυ μέρος τῆς αὐτῶ οὐσίας] Zonoras non dimidiam, sed aliquam bonorum certam partem ex Senatus consulto fisco adjudicatam, testatur, Tom. 2. in Antonino Pio: Περὶ τύτυ δὲ αὐτοκράτορος ἄδεται, ὅτε κὴ τὸ τῆς συγκλήτυ κρατήσαντος ψήφισμα, ὃ κατ' ἐπιβαγλὼ τῆ Ιυλίυ γένους Καίσαρος, θεσπίζον, μηδενὶ ἐφεῖσθαι διαθήκας ποιεῖν, εἰ μὴ μέρος ἀφορισμένον τῆ κοινῆ κρατούσης ταμίῳ· ὅθεν νομίζεται κὴ μέχρι τῦδε τὰς διαθήκας ἐγγράφεσθαι, ὅτι κὴ τῷ βασιλικῷ ταμίῳ κρατοῦσιν τόδε.

3. ὡς ἔσιν ἐν Δωρίῳ] repono Λωρίῳ, ex Eutropio, lib. 8. in Antonio Pio: *Obiit apud Lorios, villam suam, milliario ab urbe* XII. Hæc ipsa ex Eutropio describens Hieronymus, *Lorium*, vocat villam, ubi mortuus est Antoninus.

4. ὁ υἱὸς αὐτῶ] Adoptitius erat filius; & filiam etiam ejus Galeriam Faustinam, uxorem habuit.

κσὶ

καὶ μιῶν θ'. Ἦν δὲ κονδοειδὴς, λεπτὸς, λευκὸς, μικροπόλιος, κονδόθριξ, εὐόφθαλμος, εὐπώγων, λεπτοχαράκτηρος, μακρόρινος. Ὃ δὴ αὐτὸς Μάρκος βασιλεὺς ἐξεφώνησε τὸν δικαιότατον νόμον, [1] ὥστε καὶ ἐξ ἀδιαθήτου κληρονομεῖν τοὺς πατέρας τὰ τέκνα· καὶ [2] τῷ ἀχαεισυμβίῳ παιδὶ τὸ τέταρτον μέρος δίδοσθαι τῆς πατρικῆς οὐσίας.

& menſes IX. Erat autem ſtatura curta, corpore tenui, colore candido, ſubcanus, capillitio brevi, oculis pulchris; barbatus, facie parva, naſutus. Marcus iſte Imperator, æquiſſimo ſuo edicto juſſit; ut inteſtatis liberis, in bonis pater ſuccederet: & ingratus etiam filius, ex quadrante tamen, hæres eſſet.

Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ὑπετάχθη τὸ ἔθνος τῶν Γερμανῶν. ὡσαύτως δὲ ὅτι τῶν χρόνων τῆς βασιλείας αὐτοῦ, καὶ Ἰουλιανὸς ὁ Χαλδαῖος ὁ μέγας ἐθαυμάζετο.

Eodem Imperante Germanorum gens Romanis ſubjugata eſt; cujus etiam ſub imperio floruit Julianus Chaldæus, vir magni nominis.

Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Μάρκος ἔκτισεν, ἤτοι ἀνενέωσεν ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ τὸ δημόσιον, [3] τὸ λεγόμενον Κεντιναάριον· ἦν γὰρ ἐν τῷ χρόνῳ Τραϊανοῦ πεσὸν, ἐν τῇ σεισμοπληξίᾳ. Ἔκτισε δὲ καὶ τὸ Μουσεῖον,

Marcus autem Imperator Balneum Publicum, *Centenarium* dictum, Antiochiæ magnæ, Trajani temporibus terræmotibus concuſſum, redintegravit. Idem quoque Muſæum extruxit, & Trajani

---

1. ὥστε καὶ ἐξ ἀδιαθήτου &c.] Scr. ἀδιαθέτου. Hanc Marci Imp. legem habes apud Chr. Alex. ipſiſſimis fere verbis deſcriptam: ubi Interpres, non patres liberis, ſed liberos patribus, ex hoc Edicto Imperat. Succedere debere vult. Et quidem verba utrumque ſenſum præ ſe ferre videntur: Zonaræ tamen auctoritate ductus, qui hæc aliter exprimit, (atque Edictum etiam hoc, non Marco, ſed Antonino Pio attribuit:) de Patrum in bonis liberorum, ex inteſtato morientium ſucceſſione intellexi. Zonaræ verba hæc ſunt, Tom. 2. in Antonino Pio. Τοῦτο λέγω νομοθέτημα εἶναι, τὸ τῶν τέκνων ἀδιαθέτων τελευτώντων κληρονόμους ἀναφαίνεσθαι τοὺς γονεῖς· καὶ διαπεπτωκόσιν τοῖς παισὶν εἰ ἀπαιδίᾳ, ἀνάγκην εἶναι τὸ νομιμον μέρος τοῖς γονεῦσι καταλιμπάνειν. *Hujus lex eſſe fertur, ut parentes liberorum inteſtatorum hæredes ſint: & qui teſtamento facto orbi decedant, neceſſario legitimam partem parentibus relinquant.*

2. τῷ ἀχαεισυμβίῳ παιδὶ τὸ τέταρτον μέρος δίδοσθαι,] Chr. Alex. auctor legit, τῷ ἀχαείσῳ παιδὶ, melius: quod vero noſter, τὸ τέταρτον μέρος, vocat, Chr. Alex. reddit, τὸ τετρασσάριον. quod *Raderus* vertit *Quadrantem*; male. τετρασσάριον enim id eſt, IV. unciæ, Aſſis non *Quadrans*, ſed *Triens* eſt.

3. τὸ λεγόμενον Κεντιναάριον] Ita dictum fortaſſe, ab ædificationis impenſa: qua eadem cauſa etiam Κεντιναάριον, dicta fuit Turris maxima Curiæ Conſtantinopolitanæ, à Conſtantino M. extructa.

Nymphæum, *Oceanum* vocatum. Factioni autem Praſinæ ſtudebat Marcus Antoninus Imperator.

Pannoniam deinde profectus, ex morbo interiit.

M. Antoninum in Imperio excepit filius ejus, Antoninus Verus; qui regnavit annos VIII. Erat autem procerus, craſſus, naſo adunco, pulchris oculis, colore nigro, crine criſpo, curtoque, barbatus, mulieribus addictiſſimus. Hic, una Hunnorum gente ſuperata, & reportata inde victoria, plurimas etiam alias gentes in deditione accepit: munificus enim erat. Tandem vero in Proconeſo interfectus eſt, annum agens XXXIX.

καὶ τὸ Νυμφαῖον αὐτῦ [1] τὸ λεγόμενον ὠκεανόν. Ὁ δὲ αὐτὸς Μάρκος Αντωνῖνος βασιλεὺς ἔχαιρε τῷ Πρασίνῳ μέρει.

Απελθὼν δὲ ἐν τῇ Παννονίᾳ χώρᾳ, νόσῳ τελευτᾷ.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Μάρκου Αντωνίνου, ἐβασίλευσεν [2] Αντωνῖνος Βῆρος, υἱὸς αὐτῦ, ἔτη η'. Ἦν δὲ δίμικτος, παχὺς, στρογγύλοπρόσωπος, εὐόφθαλμος, μελάγχρους, ἐλόθριξ, κοντόθριξ, γυναικίτης, καταγώγιος πολύ. Ὃστις πολεμήσας [3] κατὰ ἐνὸς ἔθνους Οὔννων, καὶ νικήσας αὐτὸς, πολλὰ ἄλλα ἔθνη, δίχα πολέμου, ὑπέταξεν· ἦν γὰρ καὶ φιλόπλουτος. [4] Ὃστις ἐσφάγη ἐν Προκονήσῳ, ὢν ἐνιαυτῶν λθ'.

---

1. τὸ λεγόμενον, ὠκεανόν] Nomen hoc Nymphæo huic datum fuit, non à Marco inſtauratore, ſed poſt temporis à Probo Imp. qui id muſivo opere, Oceanum imitante, adornavit: uti infra apparet ex noſtro, in Probo Imp. Ἐν δὲ τῇ αὐτῦ βασιλείᾳ ἐπεκόσμησεν ὁ Αντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ τὸ λεγόμενον Μασεῖον, καὶ τὸ ὁ αὐτῷ Νυμφαῖον τὸ σισμιτοφόρης, γράψας ὁ αὐτῷ διὰ μυσαρείου τὸ ὠκεανόν. ubi, pro μυσαρείου, forte legendum, μυσακίου, uti aliis ſcriptum habetur.

2. Αντωνῖνος Βῆρος, υἱὸς αὐτῦ ἔτη η'.] Marcus Antoninus Verum generum imperii conſortem habuit per annos XI. ut Julius Capitolinus vult, eoſque Imperii ſui primos: ſucceſſorem itaque eum non habuit, ſed Commodum filium.

3. κατὰ ἐνὸς ἔθνους Οὔννων] Bellum Marcomanicum forte intelligit periculoſiſſimum illud, à Marco Imp. ſolo, idque non ἀκροτὶ, & ut auctor vult, δίχα πολέμου, ſed ſudore, ſanguineque multo peractum.

4. ὅστις ἐσφάγη ὁ Προκονήσῳ] Nihil minus: Altini enim ex Apoplexi mortuus eſt, ætatis anno XLII. uti teſtatur Jul. Capitolinus.

ΛΟΓΟΣ

ΛΟΓΟΣ ΙΒ΄.

Χρόνων Κομόδου Βασιλέως καὶ Παρεχῆς Ολυμπίων.

LIBER XII.

De Temporibus Commodi Imperatoris, Ludiſque Olympicis Antiochiæ Magnæ exhibitis.

ΜΕΤΑ δὲ τὸν βασιλείαν Αντωνίνου Βήρου, ἐβασίλευσε Κόμοδος ὁ Αὔγουστος ἔτη κβ΄, καὶ μῆνας η΄. Ην δὲ τὸν ἡλικίαν μεσοειδὴς, λευκὸς, ξανθογένειος, πλατόψις, σιμὸς, εὔση-

POST Antoninum Verum, imperavit Commodus Auguſtus, annos XXII, & menſes VIII. Erat autem ſtatura mediocrem ſuperante, candidus, ſubcæſiis oculis, vultu patulo, ſimus, pectoroſus,

1. ἔτη κϐ΄. καὶ μῆνας η΄.] Error manifeſtus in numero: ſuſpicor legendum, ἔτη ιϐ΄, κ. μ. η΄. Ita enim Eutropius, lib. 8. in Commodo. *Obiit morte ſubita, adeo ut ſtrangulatus, vel veneno interfectus putaretur, cum annis* XII. *poſt patrem, & octo menſibus imperaſſet.* Ex quo noſter hæc forte deſcripſerit: auctorem enim hunc ei non incognitum fuiſſe ſupra apparet.

crine flavo, crispoque, mento lanuginem emittente, ædificandi studiosus, & sacrorum peritus. Extruxit hic Antiochiæ magnæ Balneum publicum, quod *Commodium* vocavit: Dianæ etiam ædem, huic è regione sitam, instauravit. Medium autem inter hæc duo, *Xystum* condidit; extructis etiam gradibus, & porticibus: inferius autem, Xysti ad introitum, Jovi Olympio Fanum erexit.

Hujus autem sub Imperio Primores, & populus Antiochensis ad Imperatorem referebant de reditibus illis, quos Sosibius supradictus Antiochiæ legaverat, in ludos agonisticos, & cujusque generis spectacula ibidem celebranda; supplices eum rogantes, uti Edicto suo divino caveret, ne in posterum Magistratus reditus hosce in proprium usum converterent; sed, ut ærario publico asserti, Ludorum Olympiorum aliorumque, qui ad Antiochensem populum oblectandum exhibendi essent, sumptibus faciendis inservirent. Commodus itaque Imperator, reditibus istis, divino suo Edicto, ærario publico vendicatis, Jovis Olympii in honorem, Ludos Olympicos

θ῀, ἀρχιηγέτ῀, φιλοκτίστης, ἱερός. Οστις ἔκτισεν ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ δημόσιον λουτρὸν, ὃν ἐκάλεσε Κομόδιον. καὶ τὸ ἱερὸν δὲ τῆς Ἀθηνᾶς, τὸ κατέναντι αὐτοῦ, ἀνενέωσε, καὶ εἰς τὸ μέσον αὐτῶν ἐποίησε [1] τὸ λεγόμενον, Ξυστὸν, κλίσας βάθρα, καὶ τὰς ἐμβόλας. Καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν δὲ τὴν κάτω τοῦ Ξυστοῦ, ἔκτισεν ἱερὸν τῷ Ολυμπίῳ Διΐ.

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας οἱ Ἀντιοχεῖς, πάτριες, καὶ πολῖται, μιλούσιν ποιήσαντες, ἐδεήθησ τοῦ αὐτοῦ βασιλέως Κομόδου, ἵνα ἀπὸ θείας αὐτοῦ κελεύσεως προσκυρώσῃ τῷ δημοσίῳ τὰς προσόδους, ἃς εἶασε τῇ τῶν Ἀντιοχέων πόλῃ Σωσίβιος ὁ προφημίζ῀, λόγῳ θεωριῶν πολυτρόπων, καὶ διαφόρων ἀγώνων, ὁπτελεμένων τῇ αὐτῇ πόλῃ· καὶ ἵνα μὴ ποιῶνται τὰς προσόδους οἱ πολιτευόμενοι, ἀλλὰ τὸ δημόσιον· [2] καὶ αὐτὸ χορηγεῖ λόγῳ τῶν ὁπτελεμένων πρὸς τέρψιν τ῀ πόλεως Ολυμπίων, καὶ ἄλλων πομπῶν θεωριῶν, ἐν τῇ αὐτῇ πόλει τῶν Ἀντιοχέων. Καὶ εὐθέως ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Κόμοδ῀, διὰ θείας αὐτοῦ κελεύσεως, προσεκύρωσε τῷ δημοσίῳ τὰς προσόδους, [3] θεσπίσας τὰ Ολύμπια ὁπτελεῖσθ῀, καὶ

---

1. τὸ λεγόμενον Ξυστὸν] Ξυστὸς, locus est Athleticis certaminibus destinatus. Hesychius: Ξιστὸς· ὁμοίως ἀνδρῶν ἀληπτῶν τόπ῀. De Xysti vero fabrica, vide doctissimum Onuphr. Panvin. de Lud. Circens.

2. καὶ αὐτὸ χορηγεῖ] Scr. χορηγῇ.

3. θεσπίσας τὰ Ολύμπια ἐπιτελεῖσθ῀] Reditus hi à Sosibio Antiochensibus dati sunt

καὶ ἀφορείσας ἐκ τοῦ δημοσίου παρέχεσθαι, εἰς λόγον ἀναλωμάτων τῶν ὑπουργέντων τῇ τῶν Ολυμπίων ἱερᾷ καὶ κρυπτικῇ ἑορτῇ φανερὰ χρήματα· νομοθετήσας, καὶ τετραετῆ χρόνον ὀφειλόμενον ἀμέμπτως ἐν ταῖς ἑορταῖς τῶν Ἀναθημάτων, ἤτοι θυσιῶν, τ' ἐξ ἔθους, τοῦτ' ἔστι, τῷ Πανέμῳ, ἤτοι Ἰουλίῳ μηνὶ, καὶ τῷ Λοῷ, τῷ λεγομένῳ Αὐγούστῳ μηνὶ, ὅτι ἡμέρας μέ, εἰς ἑορτὴν τοῦ Ολυμπίου Διός. Ωσαύτως ἀφορείσας καὶ εἰς λόγον ἱπποδρομίου ἀμέμπτως ὀφειλομένου καὶ τῇ Ηλίου ἡμέραν, τοῦτ' ἔστι καὶ Κυριακὴν, ἄλλων ἐξ αὐτῶν φανερὰν χρυσίου ποσότητα. Ομοίως δὲ καὶ εἰς λόγον σκηνικῆς ἑορτῆς νυκτερινῆς ὀφειλομένης καὶ ἔτη γ', τ' λεγομένων Ὀσίων, ὅσπερ ἐστὶ, μυστηρίων Διονύσου, καὶ Ἀφροδίτης, τοῦτ' ἔστι, [1] τ' λεγομένου Μαϊουμᾶ, διὰ τὸ ἐν τῷ Μαΐῳ, τῷ καὶ Ἀρτεμισίῳ μηνὶ ὀφείλεσθαι τῷ αὐτῷ ἑορτῇ, ἀφώρισε φανερὰν χρυσίου ποσότητα, λόγῳ λαμπάδων, καὶ κανδήλων καὶ τῶν ἄλλων [2] τῶν παρεχορέντων ὅτι τῷ

indixit. quarto quoque anno, per XLV dies continuos, rite celebrandos, in Festis Anathematum, sive sacrificiorum; quæ ex consuetudine peragi solebant, *Panemo*, sive Julio, & *Loo*, sive Augusto mensibus: separata in hoc, ex ærario publico, pecuniarum summa satis ampla, in ministros, officium suum in Olympiorum sacra, universalique celebritate præstantes, eroganda. Similiter etiam eisdem reditibus, auri satis amplam seposuit quantitatem, in Certamina Equestria, singulis Solis, id est, Dominicis diebus, rite peragenda. Præterea etiam in usum Festi illius Triennalis, nocturno tempore tentoriis celebrari soliti, auri portionem sufficientem assignavit; ad lampades, candelasque parandas; quæque aliæ res necessariæ essent ad solennitatem illam, qua per spacium XXX dierum, totis noctibus Genio indulgebant.

sunt, in Ludos omnifarios, quinto quoque anno Mense Octobri celebrandos: uti ex Auctore discimus, lib. 9. ad finem. Hic vero Commodus Imper. eos in sumptus ad Olympicorum celebrationem, Julio & Augusto Mensibus, faciendos decernit: mutato scilicet anni tempore, servata tamen eadem celebrationum recurrentium periodo. Auctoris enim χρόνῳ τετραετὴς, intelligendus est de Ludorum post quartum annum expletum, quinto vero ineunte, celebratione: quod spatium etiam supra, in Claudio Imp. vocat τὸν χρόνον τὸν πενταετῆ· quo modo etiam Olympica celebrari solita erant.

1. Τῷ λεγομένῳ Μαϊουμᾷ] Maiumæ Festum, à Suida memoratum, de quo Jo. Meursius, Glossar. Græcobar. à Nostri diversum fuisse videtur. Suidæ enim annuum erat; Nostri Triennale. Diversorum etiam in honorem celebratæ sunt hæ solennitates: illa Maiæ, Nostri vero, Bacchi & Veneris in honorem. Mense etiam eodem licet agitatæ fuerint, Suid. Μαϊουμᾶς πανήγεις ἐγίνετο ἐν τῇ Ρώμῃ, καὶ τ' Μαΐου μηνὸς. Maiuma tamen, de quo ille loquitur, Diuma Celebratio, eaque Maii Kalend. celebranda, fuisse videtur: Nostri vero nocturna erat, & πανήγεις τῶν λ'. ἡμερῶν τερπνῶν παννυχίδων, per totas XXX noctes continuas agitanda.

2. τῶν παρεχορέντων] Scr. παρεχωρέντων.

Sunt autem hæc, *Orgia*, vocata; nempe Myſteria Veneris & Bacchi in honorem agitata: quæ, quod menſe Maio celebrari ea mos erat, *Majumæ* nomen habuerunt. Feſtivitatis autem ejus nocturnæ meminit ſapientiſſimus Romanorum Poëta Virg. l. IV, ubi iſta Latina lingua hiſce prodidit verbis.

. . . . . *Trieterica Baccho* Orgia; *nocturnuſque vocat clamore Cithæron.*

. . . . . quod Græco idiomate ſonat: τῷ τειετηρικῷ ἔτει &c.

Imperator etiam pecunias ſatis amplas Cynegiis deſtinavit; quæ quidem in quatuor annos, ex vetuſto ritu, celebrari ſolita, ipſe XXXII menſibus tantum agitari voluit: nempe ut VI menſibus aliis à venatione abſtinendo, ferarum collectio fieret, in diem feſtum Dianæ & Marti ſacrum.

Tum primum *Syriarcha*, à Primoribus, populoque con-

παιήγυριν τῆς λ' ἡμερῶν τερπνῶν παννυχίδων. ὡσὶ ἧς νυκτερινῆς ἑορτῆς μέμνηται Βεργίλιος ὁ σοφώτατος Ρωμαίων ποιητὴς, ἐν τῷ δ' αὐτῦ λόγῳ, τῇ Ρωμαϊκῇ γλώσσῃ ἐκδεδωκὼς ταῦτα.

1 Τειετηρικῷ Βακχειτζχῶ ὀργίαν ὀκτερνυς κυς βωσκων κλαμορε κιθαιρων. Ο ὅτι τῇ Ελλωϊδι γλώσσῃ· τῷ τειετηρικῷ ἔτει, 2 ὅτε ὁ Διόνυς ἐν νυκλι τῇ φωνῇ τῳ ἑορτῳ τῆς ὀργίων ἐν τῷ Κιθαιρωνίῳ ὄρει.

Ο δὲ αὐτὸς βαπλὸς ἀφώρισε φανερὰ χρήματα ἡ εἰς λόγον Κωηγίων, ὀφειλόντων ὁπτελεῖσθαι ὅπὶ ἔτη δ'. ἔτως ἄγεσθαι μῆ, 3 ὅπὶ μιῶας λϛ', 4 ἕως τ ἀποσφαῖς· ἀργεῖν δ τὺς ὑπολοίπυς μιῶας ϛ', εἰς τῳ συλλογῳ τῆς θηείων εἰς ἑορτῳ θεραπείας Αρεως ἡ Αρτέμιδος.

Καὶ εὐθέως τότε 5 ὠνομάσθη Συριάρχης πρῶτος Αρταβάνιος πολιτάρχης,

---

1. Τριετηρικῷ Βακχειτζχῶ ὀργίαν ὀκτερνυς κυς βωσκων κλαμορε κιθαιρων.] Locus iſte Virgilii, ab imperitis Librariis Græculis, ob Linguæ Latinæ ut videtur ignorantiam, peſſime habitus, ab Auctore noſtro hoc modo fortaſſe Græcis characteribus fuerit expreſſus.

. . . . Τριετηρικὰ Βάκχῳ Ορχια, νυκτερνὲς κε βοκὰτ κλαμαῶρε Κιθαιρών.

Quæ apud Virgilium ita leguntur, Æneid. lib. 4.

Trieterica Baccho
Orgia; Nocturnuſque vocat clamore Cithæron.

2. ὅτε ὁ Διόνυς] forte legendum, ὁ Διόνυσος. Periodus vero hæc mutila apparet, ex verbi alicujus defectu.

3. ἐπὶ μιῶας λϛ'.] Omnino legendum, μϛ'. ut VI. menſium reliquorum adjectione expleantur Menſes XLVIII. ſive anni IV.

4. ἕως τῆς ἀποσφαγῆς] ἀποσφαγὴ hoc loco non ſenſu vocabuli proprio, ſed eodem quo, ἀπήρεως, uſurpari videtur; nempe pro tempore, quo à mactatione abſtinetur.

5. ὠνομάσθη Συριάρχης πρῶτος Αρταβάνιος] Hujus munus erat, populo Ludos Theatrales edere, nempe Syriarcha,

τὸ δόμμα, ᾠκοδομημένος ἀπὸ τῆς κτησάντων, καὶ τὸ δῆμα παντός.

Ἀφώρισε δὲ καὶ τὰ λοιπὰ χρήματα εἰς λόγον μίμων, καὶ ὀρχηστικῶν, καὶ τῆς λοιπῶν τέρψεων τῆς ἐν Παννήμοις ὀπτελουμένων. Καὶ ἔκτοτε παρεχέθη τῇ αὐτῇ τῆς Ἀντιοχέων πόλει, ὅσα τὸ δημόσιον ἀμέμπτως τὰ χορηγούμενα, λόγῳ τῆς προειρημένων θεωριῶν πάντα. Καὶ ἀνέστησε τῷ βασιλεῖ Κομόδῳ οἱ Ἀντιοχεῖς στήλην χαλκῆν ἐν μέσῳ τῆς πόλεως αὐτῆς. Ἐπ' ἔν τῆς αὐτῆ βασιλείας προέτοις, ὀπτελέθη τὰ Ὀλύμπια τοῖς Ἀντιοχεῦσι Σύροις, ἀπὸ θείας αὐτῆ, ὡς προείρηται, κελεύσεως, [1] ἔτους ξ' χρηματίζοντος ἐν τῷ παρ' αὐτῆ καινῷ Ξυστῷ. [2] Ἠγόρασε δὲ τὰ αὐτὰ Ὀλύμπια οἱ Ἀντιοχεῖς παρὰ τῶν Πισαίων τῆς Ἑλλάδος, ἐπ' ᾗ προόδῳ ἀγῶνος Ὀλυμπίου· ὡς ἦν ὅτε ἔτη τξ', ἀγχάφῳ πάκλῳ.

Καὶ ἐγένετο ἐν αὐτῇ Ἀντιοχείᾳ [3] Ἀλιτάρχης, ἐν τῇ αὐτῇ θείᾳ κε-

stitutus est Artabanius, Magistratus Antiochensis.

Pecuniarum vero quod reliquum fuit, in Mimos, & Saltatriculos erogavit; cæteraque id genus ludicra, populo exhiberi solita. Quæcunque igitur ad Ludos illos antedictos necessaria erant, ea omnia in posterum Antiochenis, ex ærario publico, rite suppeditata sunt. Antiochenses itaque Imperatori Commodo statuam æream, urbis in medio, erexerunt. Anno autem Æræ Antiochenæ cclx, divino Imperatoris ex Edicto, uti superius dictum, Ludi Olympici Antiochiæ, in Xysto, à Commodo extructo, primum celebrata sunt. Ludos vero hosce Olympicos Antiochenses à Pisæis pretio dato, ex pacto non scripto, habuerunt sibi, per xc Olympiades celebrandos, hoc est, in annos cccLx.

Eodem ex Edicto Imperatorio, *Alitarcha* tum primum designatus

---

Syriarcha, Antiochiæ Syriæ: ut etiam Ἀσιάρχαι dicti sunt, qui eodem munere Ephesi, Asiæ urbis, fungebantur: quorum mentio occurrit, Actor. cap. 19. 31. Asiæ etiam Præfectus, Ἀσιάρχης olim dictus est, uti testatur Constantin. Porphyrog. De Themat. lib. 1. cap. 3. Τὸ δὲ νῦν καλούμενον τῶν Θρακησίων θέμα, πάλαι μὲν, καὶ κατ' ἀρχὰς, Ἀσίαν μικρὰν ὠνομάζετο· καὶ ὁ ταύτης κρατεῖν ἀνθύπατος, Ἀσιάρχης ἐλέγετο.

1. ἔτους ξ'. χρηματίζοντος κατὰ τὰς αὐτὰς Ἀντιοχεῖς] Error manifestus est in numero: CCLX. enim Æræ Antiochenæ annus respondet Caracallæ Imper. anno II, ut Eusebius putat; annorum scilicet ad minimum XX. facto metachronismo.

2. ἠγόρασαν δὲ τὰ αὐτὰ Ὀλύμπια] Facultatem hanc Olympicos Ludos à Pisæis redimendi à Claudio Imp. Antiochensibus concessam legimus supra lib. 10. in Claudio.

3. Ἀλιτάρχης] Infra scribitur, in Diocletiano, Ἀλυτάρχης, rectius. Est autem Alitarcha in Ludis Olympicis De-

corè

deſignatus eſt Aphronius, Ex-præfectus, civis Antiochenus: cui, quamdiu habitum *Alitarchæ* geſtaret, honores divini ab omnibus deferebantur, tanquam Jovi ipſi. At neque, per totum illud tempus, domum aliquam ſubiit, neque lecto ſeſe reclinavit: ſed humi, ſub dio dormiens, ſubſtratis ei ſtragulis mundis, & ſtorea juncea, ſuper lapidibus recumbebat. Geſtavit autem ſtolam inauratam, & nivis inſtar candidam; caput corona, Lychnitibus, Margaritis, aliiſque lapillis pretioſis inſignita, cinctus: manu vero geſtavit Sceptrum Ebeninum, pedibuſque ſandalia alba. Diebus autem hiſce ſub dio dormivit, in Hypæthro Cæſario Baſilicæ, à Julio Cæſare Dictatore extructo: ubi etiam ſtetit ejus ſtatua, extra concham Baſilicæ collocata. Cæſareum vero illud Martis fani è regione ſitum erat; quo loco nunc ſtat Macellum, ſic di-

λεύσει ὀνομαζεὶς πρῶτος Αφρόνιος, ὁ ἀπὸ ἐπάρχων, πολίτης Αντιοχεύς. Οσις φορέσας τὸ σχῆμα τῆς Αλιτάρχου, τὰς μὲ ἡμέρας ἐπμᾶτο, καὶ προσεκυνεῖτο ὡς αὐτὸς ὁ Ζεύς· μὴ ἀνιὼν δὲ εἰς οἶκον τὰς αὐτὰς ἡμέρας, μήτε εἰς κλίνην ἀναπίπτων, ἀλλ' εἰς ἕξαερον καθεύδων εἰς ἔδαφος, ὑπαίθρου λίθων, καὶ καθαρῶν στρωμάτων, καὶ ἁρυΐνης ψιάθου. Εφόρει δὲ [2] στολὴν διάχρυσον, ἄσπρον, ὡσεὶ χιών· καὶ στέφανον ἀπὸ λυχνιτῶν, καὶ ἄλλων τιμίων, καὶ [3] κατεῖχε ῥάβδον ἐβελλίνην, φορῶν εἰς τὰς ἰδίας πόδας σανδάλια ἄσπρα. Εκάθευδε δὲ τὰς αὐτὰς ἡμέρας εἰς τὸ ἕξαερον τῆς λεγομένης βασιλικῆς τὸ Καισάριον, τὸ κτισθὲν ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Ιουλίου τοῦ Δικτάτορος, ὅπου ἵστατο ὁ ἀνδριὰς τοῦ αὐτοῦ Καίσαρος ὁ ἔξω τῆς Κόγχης τῆς βασιλικῆς. Τὸ δὲ αὐτὸ Καισάριον κατέναντι τοῦ ἱεροῦ τοῦ Αρεως ὑπῆρχεν, ὅπου τὸ λεγόμενον Μάκελλον, διὰ τὸ ἐκεῖ τὰ

---

cori *Moderator*; uti ex Phavorino diſcimus. Αλυτάρχης, ὁ τὸ ἐν τῷ Ολυμπιακῷ ἀγῶνι δικαστικὸν ἄρχων. Ita etiam Etymologici magni Auctor; qui præterea addit, Αλυτάρχαι ſonare, *Lictorum Principem*: Αλύται enim Eleis, *Lictores*, dicuntur. Ηλεῖοι δὲ, τοὺς ῥαβδοφόρους, ἢ μαστιγοφόρους, ὥσπερ τοῖς ἄλλοις καλοῦμεν, ἀλύτας καλοῦσι· καὶ τούτων ἀρχοντα, Αλυτάρχαι. Etymolog. Mag. in Αλυτάρχης.

1. ἀλλ' εἰς ἕξαερον καθεύδων] Εξαέριον dicit, quod aliter ὕπαιθρον Locus ſubdialis, ſive aeri expoſitus.

2. στολὴν διάχρυσον ἄσπρον] forte legendum, στολὴν ὁλοσηρικὴν ἄσπρον; quem Alytarchæ habitum infra facit, in Diocletiano: Τὸν στολὴν ὁ Αλύταρχος ἄσπρον, ὁλοσηρικὴν ἐφόρει· ὁ δὲ βασιλεὺς, ἀντὶ τοῦ ἄσπρου, ἐφόρεσε πορφυροῦν.

3. κατεῖχε ῥάβδον ἐβελλίνην.] Scr. ἐβελίνην. Ἔβελος, ſive Ἔβενος, Ebenus; unde ἐβέλινος, & ἐβένινος· cujus lignum omnium graviſſimum eſt, & colore nigro. Plinius, lib. 12. cap. 4. Duo ejus facit genera: alterum quidem rarum, *Enodi materiæ nigri ſplendoris, ac vel ſine arte protinus jucundi*: *alterum ſrticoſum*, &c.

χείρεια

χοίρεα κρέα κόπτεσθαι μόνον, πλησίον τ Αρέως τ ἱερῦ.

1 Ο ὁ γραμματεὺς προεχειρίσθη προφάσει, ἀπὸ τ βουλῆς, καὶ τῦ δήμυ, ὀνόματι Πομπαιὸς Κοιαίσωρ, ὃς ἐκ γένυς συγκλητικῶν Ρώμης ὑπάρχων, φορέσας καὶ αὐτὸς στολὴν ἄσπρον, καὶ στεφανὸν ὁλόχρυσον, τύπῳ φυλλοδαφνῶν. Ονπνα ἐτίμων, καὶ προσεκυνοῦσιν, ὡς πνα, φησὶν, Απόλλωνα.

Η αὐτὴ δ βουλὴ, καὶ ὁ δῆμος πάλιν προεβάλλοντο Αμφιθαλῆν, 2 ὀνόματι Κάσιον Ιλλύριον φορεῦντα ὡσαύτως στολὴν ἄσπρον, ὁλοσηρικὸν, καὶ στέφανον πεπλεγμένον ἀπὸ δαφνίνων φύλλων, καὶ ἐν τῷ μέσῳ, σφενδόνην χρυσῆν, ἔχον τ Διά. ὄνπνα Αμφιθαλῆν ἐτίμων, καὶ προσεκυνοῦσιν, ὡς τ Ερμῆν. καθὼς ὁ σοφὸς Δομ-

ctum, à porcinis carnibus, quæ ibi ſolæ venales cæduntur, nec procul à Martis fano ſitum.

Scriba quoque tum primum, à ſenatu, populoque, deſignatus eſt Pompeianus Quæſtor, à Senatoribus Romanis oriundus: qui & ipſe ſtolam quoque candidam geſtabat, & coronam ex auro ſolido, in Laureæ effigiem fabrefactam. Hunc vero, tanquam Apollinem, habuerunt.

Senatus inſuper, populuſque, Amphithalem deſignarunt, nomine Caſium Illuſtrem; qui ſtola ſimiliter candida, holoſerica, indutus incedebat, coronam geſtans, ex lauri foliis contextam, cujus in medio ſigillum erat Jovis aureum. *Amphithali* autem huic, ceu Mercurio, divinos deferebant honores: ſicuti hæc

---

1. Ο ὁ γραμματεὺς προεχειρίσθη] Gregorius noſter Γραμματέα illum, Actor. cap. 19. v. 35. memoratum, non urbis ſcribam Ordinarium, ſed hunc Auctoris Noſtri, Olympicorum ſcribam, cujus forte munus fuerit, τὰ γράμματα τῶν ἱερονεικῶν curare, fuiſſe vult: in Not. & Obſervat. in quædam Scriptur. loca. Anglice ſcripta: quem videſis.

2. ὀνόματι Κάσιον Ιλλύριον] Eruditiſſimus Jo. Meurſius in Gloſſario ſuo Græcobarb. Et Notis ad Heſychium, Illuſtris, de Viris Claris, notam eſſe, non autem cognomentum; argumentatione ſane ſatis probabili. Quod enim Latini, *Vir Illuſtris*, Græci Ιλλύριος reddidiſſe videntur: unde habemus, Πρόκλος Ιλλύριος, Ησύχιος Ιλλύριος, Χρυσόδωρος Ιλλύριος, Εὐτόλμιος Ιλλύριος exemplo ſcilicet à Latinis ſumpto, apud quos, *Illuſtris*, appellatio in operum inſcriptionibus & alibi etiam, frequenter occurrit: unde *Marcellus*, *Vir Illuſtris*; Macrobius, *Vir Clariſſimus*, & *Inluſtris*; Boethius, *Vir Clariſſimus & Inluſtris*. Victor de perſecut. Vandal. lib. 11. *Mittit ergo tunc ad Eccleſiam Alexandrum Illuſtrem, hujuſmodi legationem deferentem.* Ex Latino vero, *Illuſtris*, fit Ιλλύριος; eadem forma, qua Αὐγουστάλιος, ab *Auguſtalis*. Verum contra hoc facere videtur locus iſte Auctoris noſtri, ubi, ὀνόματι Κάσιον Ιλλύριον, nullo alio modo reddi poteſt, quam, *nomine Caſium Illuſtrem*; adeo ut Ιλλούριος hîc, Caſii cognomentum fuiſſe videtur. Nec enim penitus improbabile eſt, Dignitatis notaculum quod primo fuit, in cognomentum quandoque tranſire potuiſſe. niſi forte quis, ὀνόματι, ad Κάσιον tantum reſpicere velit.

omnia ſapiens Domninus Chronographus literis prodidit.

Ad ſacra vero hæc Ludorum Olympicorum certamina, undique conveniebat, quicquid erat Juventutis nobilioris; qui in partes ſeſe diſtrahentes, inter ſe invicem certamina inierunt. Et hi quidem, (inter quos etiam, virgines fuerunt plurimæ;) ſumma ſane temperantia, & moderatione ibi degebant; nulla ex parte aliorum indigi, ut qui ipſi copioſi eſſent, atque auri vim magnam, ex patria quiſque ſua attulerant: quin unuſquiſque etiam eorum, pro facultate, famulitio ſuo ſtipatus incedebat; nec, niſi rogati, aut ex pacto, certabant, & ut honores inde in patria ſua conſequerentur. Itaque certaminibus hi ſtrenue ſe exercuerunt, & venerationi etiam omnibus fuerunt; hi quidem palæſtria, illi curſu, alii in-

νῖν☉ ὁ χρονογράφ☉ πάντα ταῦτα συνεγράψατο.

Εἰς δὲ ☩ αὐτὸν ἱερὸν ἀγῶνα τῶν Ολυμπίων ἤρχοντο ἀπὸ ἑκάστης πόλεως, ϗ χώρας, νεώτεροι διηνεῖς κτ⁅ τάγμα ἀγωνιζόμενοι· ϗ ἐμέριζον αὐτὰς κατέναντι ἀλλήλων. Μετὰ δὲ πολλῆς σωφροσύνης, ϗ ὑπηκοΐας διῆγον, μηδαμόθεν μηδὲν κομιζόμενοι· ἦσαν γὰρ εὔποροι, ἔχοντες ϗ δέλους ἰδίους εἰς ὑπηρεσίαν, ἕκα-ς☉ κτ⁅ ☩ ἴδιον πλῆτον. Οἱ δὲ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ϗ παρθένοι ὑπῆρχον· ἦσαν δὲ ὑπηφερόμενοι ϗ πολλὰ χρυσὸν ἐκ τῆς ἰδίας πατρίδ☉· ἀλλ' εὐχῆς χάριν, ϗ πάγματος, ἠγωνίζοντο, ϗ διὰ τὸ ἔχειν δόξας εἰς πλὼ ἰδίαν πατρίδα. Πολλὰ ἦν εἶχον ἀγῶνα, ϗ φόβον, ἐρχόμενοι· ϗ οἱ μὲ ἐπάλαιον, οἱ δὲ ἔτρεχον, [1] οἱ δὲ ἐσάλπιζον, οἱ δὲ ἐπ⁅κρατίαζον, ἕτεροι δὲ [2] ἐπύ-κ⁅διον πυξίνοις δακτύλοις πυκ⁅ι-κὰς

1. Οἱ δὲ ἐσάλπιζον] Licet σαλπίζειν, *Tuba canere*, proprie ſignificet; latiore tamen ſenſu hoc loco, pro Inſtrumentis Muſicis quibuſvis certamine dictum puto.

2. ἐπύκ⁅διον πυξίνοις δακτύλοις] Pugillatus erat alius Gymnaſticus; Hoſtilis alius: Hic cæſtibus crudis certabatur, crudo ſcilicet corio confectis, nodiſque ferreis, plumbeiſve munitis: Græciſque præcipue uſitatum hoc Pugillatus genus. Virgil. Georg. lib. 3.

Crudo decernet Græcia Cæſtu.

Cruentus utplurimum hic pugillatus, cum non niſi auribus, naſiſque mutilati, fere unquam recedebant Pugiles: adeoque tandem, ob ſpectaculi crudelitatem, legibus vetitus fuit: uti teſtatur Ammianus Marcellinus, lib. 14. Mitius illud alterum Pugillatus genus Mollioribus loris, ἐπὶ ἱμάντων μαλακωτέρων, uti inquit Pauſanias Eliacor. lib. 2. apud Græcos; Sacculis vero, vel tomento farctis, aut alia re plenis, quæ gravem ictum reddere non potuit, apud Latinos peragebatur. Unde habemus apud Trebellium Pollion. in Gallienis: *Pugiles ſacculis, non veritate pugnantes.* Molliorem hanc Pugilum armaturam Pauſanias in Arcad. μειλίχας, à Mollitie, vocat; quarum etiam formam exactam ibidem profert, his verbis. τοῖς δὲ πυκ⁅δύσιν ὧν ἦν πε πλινθεῖα ἱμὰς ὀξὺς ἐπὶ τῷ καρπῷ τῆς χειρὸς ἑκατέρας,

καὶ συμβολαὶς, ἄλλοι δὲ ἡνιόχοις [1] ἵπποις πεντοδόλοις, οἱ δὲ ἐφ' ὅπλοις ἠγωνίζοντο τραγικὰ μέλη. Ἦσαν δὲ καὶ παρθένοι κόραι φιλοσοφοῦσαι, ἐν τάγματι σωφροσύνης ἐρχόμεναι, καὶ ἀγωνιζόμεναι, καὶ παλαίουσαι, [2] μετὰ βομβωναρίων, ἐν τρέχουσαι, καὶ τραγῳδοῦσαι, καὶ λέγουσαι ὕμνους πρὸς Ἑλληνικούς· αἵπινες γυναῖκες μετὰ γυναικῶν ἐμάχοντο, ἀλλαγνιζόμεναι πικρῶς, ἐν περὶ τὰ παλαίσματα, καὶ περὶ τὸς δρόμους, ἐν τὸ φώνημα. Καὶ εἴ τις ἐξ αὐτῆς, εἴ τε γυνὴ, εἴτε νέος, τῷ ἱερῷ, φησὶ, δήμῳ κράζοντος, ἐξέφθη, ὁ στεφανούμενος, ὡς νικητὴς, σώφρων ἔμενεν ἕως τῆς τελευτῆς αὐτῷ· ἐσφραγίζετο γὰρ ἀθέως μετὰ τὸν ἀγῶνα, καὶ ἐγίνετο ἱερεύς. Ὡσαύτως δὲ καὶ παρθένοι φιλόσοφοι, αἱ στεφανούμεναι, ἐγκύοντο μετὰ τὰ ἀγῶνα ἱερείαι· κἀκεῖθεν ἀπεσφέροντο πάντες. Οἱ δὲ ἔχοντες κλήσεις χωρίων, ἃ συνετέλουν, ἀλλὰ ἀσυνστrumentis muſicis, alii Pancratio, pugillatu alii, digitis buxo armatis, certantes: nonnulli equis injugibus aurigabantur; alii Tragicis Modulationibus certabant. Quinetiam & Virgines quoque, Philoſophiæ Candidatæ, ex voto quodam caſtitatis, eo conveniebant; & hæ quidem certabant aliæ colluctantes, (cum bombonariis) aliæ currentes, aliæ Tragœdias, & Græcas quaſdam cantilenas modulantes. Cum mulieribus autem non niſi mulieres decertabant; & hæ, ſive lucta, ſive curſu, ſive voce contendentes, acria quoque inter ſe certamina commiſerunt. Si quis autem alterutrius ſexus, ſacro populo acclamante, tanquam certamine ſuperior, coronatus fuerit; hic, finito certamine, ſtatim in ſacerdotem obſignatus, aduſque mortem caſtus remanſit. Virgines quoque, Philoſophiæ candidatæ, coronam victricis adeptæ, ſacerdotio addicebantur. Tum

---

πέρας, ἀλλὰ ταῖς μαλίχαις ἐπ' ἐπύκλουν, ὑπὸ τὸ κῆλον δέοντες τῆς χάρης, ἵνα οἱ δάκτυλοι σφίσιν ἀπολείπωνται γυμνοί· οἱ δὲ ἐκ βοείας ὠμῆς ἱμάντες λεπτοὶ, τρόπον τινὰ ἀρχαῖον πεπλεγμένοι δι' ἀλλήλων, ἦσαν αἱ μαλίχαι. Pugiles vero *Digitis Buxeis*, ſive Buxo munitis, certantes nuſquam alibi invenio.

1. ἵπποις πεντοδόλοις] ἵππος πεντόδολος, *Pullus Equinus*, ſeu Equulus, qui primos dentes emittit; παρὰ τὸ πεντύειν βαλεῖν ὀδόντας, uti ex Ariſtotele tradit Euſtathius, in Ιλ. ε. ἐν τὸ βαλεῖν δὲ ὀδόντας· τοιοῦτόν τι παρὰ Ἀριστοτέλει, ὅτε λέγει, βάλλειν ἄνθρωπον τοὺς ὀδόντας, ἤτοι ἐκβάλλειν, καὶ ῥίπτειν. ἀφ' οὗ καὶ ἡ τοῦ πεντοδόλου λέξις ἐπὶ ἀλόγων. Hoc vero loco, ἵππους πεντοδόλους, pro Equis injugibus, necdum ſubactis, poni exiſtimamus.

2. μετὰ βομβωναρίων] Ignotum mihi penitus hoc vocabulum: veſtis tamen genus quoddam ſignare videtur, exercitiis hiſce proprium: quale erat Campeſtre, aut ſubligar, apud Romanos.

vero inde discedentes, sedes quisque suas repetierunt. Si quis autem ex coronatis fundi fuit dominus, vectigalia deinceps pendebat nulla; nempe, dum ipse viveret. Si quibus etiam Opificum sodalitiis præfuit Agonista, ab omni servitio immunia, durante ejus vita, & ipsa erant futura. Athletarum vero frequentia, tanta quanta fuerit, impedimento non erat, quo minus illis omnibus utriusque sexus, qui ex pacto eo convenerant, daretur certandi locus. Et erat quidem, cum plures venerunt; erat etiam, ubi pauciores; pro tempestate nimirum, & ventorum ad navigationem accommodatorum opportunitate.

τελεῖς ἔμφυον, ἀφ' ἧς ἐσέφθησαν, ἡ κλίσις αὐτῆς, τὸν χρόνον, καὶ μόνον, τῆς ζωῆς τοῦ στεφθέντος. Εἰ δὲ καὶ ἐργασηρίων τινῶν ἐδέσποζεν, ἀλειτούργητα ἔμενε, τὸν χρόνον τῆς ζωῆς αὐτῆς μόνης, ἃ εἶχεν ἐργασήρια ὁ ἀγωνισάμενος. Τοσοῦτοι δὲ ἦσαν οἱ ἐρχόμενοι ἀγωνίσασθαι, ὅτι [2] ἐχ' ὑπερέβαλλοντο ἀριθμῷ· ἀλλ' ὅσους συνέβη ἐλθεῖν ἐπὶ τάγμα, καὶ εἴτε νέους, εἴ τε παρθένους κόρας, πάντας ἐθεώρουν. Καὶ ποτὲ μὲν πλῆθος ἦρχετο πολὺ, ποτὲ δὲ οὐκ ἦρχετο, πρὸς τοὺς χρόνους, καὶ τοὺς ἀνέμους τῆς θαλάσσης.

Ejusdem Commodi sub imperio, divinam iram tertiùm passa est Nicomedia, Bithyniæ Metropolis; grassante etiam ulterius terræ motu, Mydopolim usque, & Sangarim fluvium, locaque vicina, Maii

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ Κομόδου βασιλείας ἔπαθεν ὑπὸ σεισμοῦ Νικομήδεια, μητρόπολις τῆς Βιθυνίας, τὸ τρίτον αὐτῆς πάθος, [3] ἕως τῆς Μυδοπόλεως, καὶ τοῦ ποταμοῦ τοῦ Σαγάρεως τὰ πέριξ, μηνὶ Μαΐῳ, τῷ καὶ Αρτε-

---

1. ἡ κλίσις αὐτῆς &c.] Scr. κλῆσις. Enallagen vero hîc numeri habemus sermoni soluto inusitatam: forte legendum, αἱ κλήσεις αὐτῶν, τ. χ. κ. μ. τῆς ζωῆς τῶν στεφθέντων.

2. ὑπερεβάλλοντο ἀριθμῷ] Scr. ὑπερεβάλλοντο.

3. ἕως τῆς Μυδοπόλεως, καὶ τοῦ ποταμοῦ τοῦ Σαγάρεως] Mydopolis, sive Mudopolis urbs nullibi, quod sciam, occurrit: forte legendum Μιδοπόλεως; Auctorque intelligat urbem illam, quæ Straboni Μιδάϊον, Stephano, Μιδάϊον, & Μίδαι, dicta, Phrygiæ, Midæ olim regni, urbs erat. Pro Σαγάρεως vero, legerem Σαγαρείου, Stephan. de Urb. Σαγάρεια, ποταμὸς τῆς κάτω Φρυγίας. Eustathius in Dionys. Perieget. Sangarium Maximum vocat Bithyniæ fluvium: ὃς δὴ Σαγάρεια καὶ ναυσίπορός ἐστι, καὶ μέγιστος τῶν ἐν Βιθυνίᾳ ποταμῶν· uterque recte: utramque enim regionem irrigans, in Euxinum effunditur. Procopius tamen de Justinian. Ædific. flumen hoc, Σάγαριν vocat: Σάγαρις itaque genitivum format, Σαγάριος, & Attice Σαγάρεως, ut à πόλις πόλεως· quomodo Noster fortasse scripserit. Jul. Solinus, Sagarin, habet: uti & Ovidius, de Ponto:

Huc Lycus, huc Sagaris, & Peninsque Hypanisque, Crateisque.

μησὶ τῷ

μισίῳ γ', εἰς τὸ αὖγ. Καὶ πολλὰ ἐχαείσατο ὁ βασιλεὺς τῇ αὐτῇ πόλει, ἣν ἀνήγειρεν αὐτίκα.

Ἐπὶ δὲ τοῦ αὐτοῦ Κομμόδου κπίστωρ τις, καὶ πολιτευόμενος Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης, [1] ὀνόματι Ἀρταβάνης, Ἀλιτάρχης, μετὰ τὸ πληρῶσαι τὸ στεφάνιον τῆς Ὀλυμπίων ἐν Δάφνῃ, ἐφιλοτιμήσατο ξίψας, ἐν τῇ ἱερᾷ Δάφνῃ, τῷ δήμῳ [2] καλαμίων σωτόμια πολλὰ, ἄρτων διωνιζόντων, καλέσας τοὺς αὐτοὺς ἄρτους, Πολιτικοὺς, διὰ τὸ τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ πόλει τούτους χαρίσασθαι· ἀφορίσας ἐκ τῶν ἰδίων χωρίων [3] πρόσοδον ἀνηλωμένην, εἰς λόγον τῶν αὐτῶν ἄρτων. Καὶ ἀνήγειραν αὐτῷ οἱ Ἀντιοχεῖς στήλην ἐν Δάφνῃ μαρμαρίνην, ἐπιγράψαντες· [4] Ἀρταβάνης αἰωνία μνήμη.

Ὁ δὲ αὐτὸς Κόμμοδος βασιλεὺς, ἀπελθὼν εἰς τὸν οἶκον Φαυστίνης, συγγενοῦς αὐτοῦ, [5] ἀπὸ αἱματικοῦ χυμοῦ ἀθρόως ἐτελεύτησε.

III, ſub ortum ſolis. Multa autem Imperator, in urbis inſtaurationem, largitus eſt.

Eodem Imperante Commodo, Artabanes quidam, ex Civibus, & Magiſtratibus Antiochiæ magnæ, Syriarcha, poſt Coronationem Olympicam in Daphne finitam, magnificentiam ſuam populo præſtiturus, ſparſit in eum, ad ſacram Daphnem, teſſeras quamplurimas Panis Perpetui; deſtinatis etiam ex prædiis ſuis, ad Congiarii hujus ſumptus faciendos, reditibus annuis proportionalibus. Panes vero iſtos, *Civicos*, vocavit, quod Civitatem ſuam eis donaſſet. Huic itaque Antiochenſes ſtatuam Marmoream ad Daphnem poſuerunt, cum hac Inſcriptione: *Artabanis memoria ſempiterna.*

Commodus autem Imperator, dum apud Fauſtinum, conſanguineum ſuum, commorabatur, ſanguinis fluxu ſubito correptus, interiit.

Defuncto

---

1. ὀνόματι Ἀρταβάνης, Ἀλιτάρχης] Imo, Συριάρχης· Ita enim ſupra libri hujus initio, eum vocat: καὶ οὕτως τότε ἀνομάσθη Συριάρχης τοῦτο Ἀρταβάνιος, πολιτευόμενος, &c. Alytarcha enim eodem tempore deſignatus eſt Aphronius, uti ex loco citato videre eſt. Artabani vero hujus nominis ſcriptione magnam varietatem obſervare licet: Noſtro enim Ἀρταβάνιος, & Ἀρταβάνης, Chr. Alex. Auctori, Ἀρτάβανος etiam dictus eſt.

2. καλαμίων σωτόμια πόλλα ἄρτων διωνιζόντων.] Chr. Alex. habet, καλαμίας σωτόμιας διωνιζόντων· mendoſe: ex noſtro reſtituendus locus iſte.

3. πρόσοδον ἀνηλωμένην] Lego, ἀναλωμένην. Chr. Alex. legit, ἀναλωθεῖσαν.

4. Ἀρταβάνης αἰωνίαν μνήμην] forte legendum, Ἀρταβάνους. Chr. Alex. habet: Ἀρταβάνει ἡ μνήμη αἰωνία.

5. ἀπὸ αἱματικοῦ χυμοῦ ἀθρόως ἐτελεύτησε] Nihil minus: Ælius Lamprid. *Quintus Ælius Latus Prafectus, & Martiæ concubina ejus inierunt conjurationem ad occidendum eum. Primum ei vene-*

Defuncto Commodo, imperium obtinuit Lucius Pertinax Auguſtus, menſes II, & dies XVIII. Erat autem procerus, pectore firmo, naſo adunco, capillitio plano, oculis grandibus, ſenex, totuſque canus. A militibus autem occiſus eſt, dum ex palatio in Campum Martium procedit, ætatis ſuæ anno LXX.

Poſt hunc, imperavit Didius Julianus, qui & Silvius, menſes VII. Erat autem procerus, ſubcanus, capillitio criſpo, junctis ſuperciliis, ſubſtrabus, facie tenui, colore flavo.

Extruxit hic Antiochiæ Magnæ *Plethrum* quod vocant. Cum enim antea, quæ in Ludis Olympicis fieri ſolebant, Palæſtræ in Theatro agitatæ fuiſſent; Didius, rogatu civium urbis Antiochiæ, pecunias populo largitus eſt, ad *Plethrum* conficiendum.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Κομόδε, ἐβασίλευσε Περτίναξ, [1] ὁ καὶ Λάκιος Αὔγυρος, μῆνας ϛ', καὶ ἡμέρας ιη'. Ην δὲ μακρὸς, εὐθώραξ, [2] ὄπιρινος, ἁπλόθριξ, μεγαλόφθαλμος, γέρων, ὁλοπόλιος. Τελευτᾷ δὲ σφαγεὶς ὑπὸ τῆς στρατιᾶς, ὡς ἐξήρχετο ἐκ τοῦ παλατίου εἰς τὸ Μάρτιον, ὢν ἐτῶν ο'.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Περτίνακος, ἐβασίλευσε [3] Δίδιος Ιουλιανὸς, ὁ καὶ Σίλβιος, μῆνας ζ'. Ην δὲ μακρὸς, μιξοπόλιος, ὠλόθριξ, συνόφρυς, ὑποσταφὸς, λεπτοχαράκτηρος, μελίχρους.

Ἔκτισε δὲ ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ [4] τὸ λεγόμενον Πλεθρὶν, ἐπειδὴ εἰς τὸ θέατρον ἐπετέλουν τὰς πάλας ἐν τοῖς Ολυμπίοις. Καὶ διὰ μιωύσεως τῆς τῆς πόλεως Ἀντιοχείας [5] κτητόρων δεηθέντων, παρέσχεν αὐτοῖς χρήματα, εἰς τὸ κλίσαι τὸ αὐτὸ Πλεθρίν· καὶ ἔκτισαν αὐτὸ

---

num dederunt: quod cùm minus operaretur, per Athletam, cum quo exerceri ſolebat, eum ſtrangulaverunt. Athleta iſte, Narciſſus, dictus fuit; ut ex Dione diſcimus, in Commodo.

1. ὁ καὶ Λάκιος Αὔγυρος] Ita etiam Chr. Alex. Ρωμαίων ις' ἐβασίλευσε Λάκιος Περτίναξ· uterque de nomine falſo: Euſebius in Chronic. Helvium Pertinacem vocat: recte: uti ex ejuſdem aurei nummi inſcriptione apparet, ubi hæc leguntur. IMP. CÆS. P. HELV. PERTIN. AUG. id eſt, *Imperator Cæſar Publius Helvius Pertinax Auguſtus.*

2. ὄπιρινος] Suis frequenter vocabulis utitur Auctor noſter: è quorum numero hoc eſſe ſuſpicor. Forte itaque ſcripſerit, ἐπίρρινος, quo Naſum adunc um ſignare voluerit.

3. Δίδιος Ιουλιανὸς, ὁ καὶ Σίλβιος] Legendum, Σάλβιος. Eutropius lib. 8. *Poſt eum, (*Pertinacem*) Salvius Julianus remp. invaſit*, &c.

4. τὸ λεγόμενον Πλεθρὶν] Πλεθρὶν pro Πλεθρίον, ut Σοηθάειν, pro σηθάειον· diminutivum à πλέθρον, *Jugerum.* Locus fuiſſe videtur Palæſtræ deſtinatus; forte etiam & Curſui. Heſych. Πελέθρισμα, τὸ δρόμημα. Πέλεθρον autem more Poetico dicitur, pro πλέθρον· adeoque πελεθρισμα, pro πλέθρισμα.

5. κτητόρων δεηθέντων Scr. δεηθέντων.

πλησίον

πλησίον τῦ Καισαρίυ, ἀγοράσαντες τὴν οἰκίαν Ασαβίνυ, πολιτδομήυ, Ιυδαίυ τὴν θρησκείαν, πλησίον τῦ Ξυςῦ, καὶ τῦ Κομμοδίυ δημοσίυ. Εσφάγη δὲ ὁ αὐτὸς Ιυλιανὸς Δίδιος ὑπὸ κυβικυλαρίυ, εἰς τὸν παλὸν τῦ παλατίυ Ρώμης ἔσω, ὡς ἀναψύξη τοῖς ἰχθύσι, καὶ συσκιλὸν τὸν μετ' αὐτόν. Ἦν δὲ ἐνιαυτῶν ξ'.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Διδίου Ιυλιανῦ, ἐβασίλευσεν ὁ θειότατος Σέβηρος, ὁ καὶ Σεπτίμιος, ὑπὸ τῆς συγκλήτυ Ρώμης ψηφισθεὶς, ὅτι τῆς ὑπατείας Φλάκκωνος, καὶ Κλάρυ. Εβασίλευσε δὲ ἔτη ιζ', καὶ μῆνας θ'. Ἦν δὲ διμοιριαῖος τῇ ἡλικίᾳ, λεπτὸς, εὔσπονδος, μακρόρινος, εὐόφθαλμος, μελάγχροος, ἐλόθριξ, ὁλοπόλιος, μεγαλοπώγων, τὰς πόδας συφόμμος, μεγαλόψυχος, ὀργίλος.

Quod & factum eſt, non procul à Cæſario; Pretio comparatis in id ædibus Aſabini, Judæi profeſſione, qui etiam ex urbis Magiſtratibus fuit, prope Xyſtum, & Balneum Commodianum ſitis. Didius autem Julianus, dum ad fontem intra palatium piſcibus intendit, à cubiculario ſuo, à ſucceſſore ad id ſubornato, occiſus eſt, annum agens LX.

Didium Julianum excepit diviniſſimus Severus, qui & Septimius, à Senatu Romano Imperator ſalutatus, Flaccone, & Claro Coſſ: & regnavit annos XVII, & menſes novem. Erat vero ſtatura mediocrem ſuperante, gracilis, pectore firmo, naſutus, oculis venuſtis, niger, criſpus, canus, barbatus, æger pedibus, magnanimus, & ad iram pronus.

Hujus

---

1. ὑπὸ κυβικυλαρίυ] Julianus ab omnibus derelictus, à Tribuno quodam, εἷς τῶν χιλιαρχούντων Herodiano dicitur, à Senatu ad id miſſo, in Palatio occiſus eſt: teſte Herodiano, lib. 2. Ælius tamen Spartianus eum per militem gregarium à ſenatu miſſum, interfectum tradit.

2. καὶ συσκιλὸν τὸν μετ' αὐτὸν] Chr. Alex. habet τῶν μετ' αὐτόν. Eutropius: *Victus eſt à Severo apud Milvium pontem, interfectus in palatio.*

3. Φλάκκωνος καὶ Κλάρυ] Chr. Alex. legit, Φλάκκυ καὶ Κλάρυ. Euſebius ad an. Severi I. Coſſ. ponit Falconem & Clarum: uti & Faſti Capitolini, pro Φλάκκωνος. Itaque apud noſtrum, legendum Φάλκωνος, facili literarum tranſpoſitione.

4. ἔτη ιζ', καὶ μῆνας θ'.] Euſebius Severo Imperanti annos tribuit ſolidos XVIII, uti & Herodianus: Eutropius tantum XVI, & menſes IV. Chr. Alex. an. XIX. Zonaras, an. XVI. menſ. VIII. dies III. Dio eum Imperare facit, annos XVII. menſ. VIII. & dies III. cui computo proxime accedit Auctor noſter.

5. τὰς πόδας συφόμμος] Quænam hæc pedum ſit affectio, non ſatis video, σύφω enim adſtringo proprie ſonat, diciturque de rebus aſtringendi vim habentibus. Itaque συφόμμους τὰς πόδας, *pedibus ægrum*, ſenſu licet liberiore, reddimus. Atque Severum pedum infirmitate laboraſſe teſtem habemus Æl. Spartianum in Severo, *Idem cum pedibus ager bellum moraretur, idque milites anxie ferrent, ejuſque filium Baſſianum, qui una erat, Auguſtum feciſſent, tolli ſe atque in*

Tribunal

Hujus ſub imperio novis rebus ſtudebat Albinus, Senator; quem cum Gepidibus (in quos à Didio miſſus fuerat) bella gerentem exercitus, ſpreta Senatus autoritate, Imperatorem ſalutaverat. Hunc autem inſecutus Severus, in Thracia comprehenſum, neci dedit.

Severus autem Byzantium veniens, cum ſitum ejus amœnum obſervaſſet, urbem inſtauravit; Balneo etiam Publico ibidem extructo, cui, *Zeuxippus*, nomen; ex eo, quod ibi olim ſteterat, in Tetraſtoi meditullio, ærea Solis ſtatua; cujus ad Baſim Solis nomen Myſticum inſcribebatur, his

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτῦ βασιλείας ἐπυράννησεν Αλβινος ὁ συγκλητικός· ὄντινα ὁ στρατὸς, [1] ὡς πολεμεῖ τοῖς Γιπέσι, πεμφθεὶς παρὰ τ πρὸ αὐτῦ βασιλέως Διδίυ, ἀνηγόρευσε βασιλέα, [2] αὐθεντήσας τῲ σύγκλητον. Καὶ [3] κατεδίωξεν αὐτὸν ὁ Σέβηρος ἐν τῇ Θράκῃ, καὶ παραλαβὼν αὐτὸν, ἐφόνευσεν.

Ελθὼν δὲ ὁ Σέβηρος ὅπῃ τὸ Βυζάντιον, καὶ ἑωρακὼς τῲ τοποθεσίαν τῆς πόλεως καλῶ, ἀνήγειρε τῲ Βυζάντιον, καὶ ἔκτισε δημόσιον λυτρὸν, τὸ λεγόμενον Ξεύξιππον, διότι ἐκεῖ ἵστατο, ἐν μέσῳ τῦ τετραστόυ, σὺν χαλκῇ τ Ηλίυ· καὶ [4] ὑποκάτω αὐτῆς ἔγραψε τὸ μυστικὸν ὄνο-

---

Tribunal ferri juſſit. Quod vero ſpartianus, *pedibus ager*, Dio, τὰς ἕλκους ὑποτομὰς, dicit, *articulis pedum praciſis.* Idem tamen alibi morbum ejus Podagram diſtinctim vocat, his verbis: *Ἰῶ δὲ τὸ σῶμα βραδυς μὲν, ἰσχυρὸς δὲ, καίτοι ἀσθενέσατος ὑπὸ τῆς ποδάγρας ἡμιόμενος.*

1. ὡς πολεμεῖ τοῖς Γιπέσι] Scr. Γήπαισι, vel Γήπεσι Gepædes vero Gens Gothica erat, ſive Getica juxta Danubium ſedes habens, ut ex Procopio habemus, de bell. Vandal. lib. 1. Γοτθικὰ ἔθνη πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἀφθονόν τε ἰῶ, ἔστι πανυῦ ἐσί· τὰ δὲ δὴ πάντων μέγιστά τε καὶ ἀξιολογώτατα, Γότθοί τε εἰσὶ, καὶ Βανδίλοι, Ουϊσιγότθοι, καὶ Γήπαιδες. Et paulo poſt: ἕτος ὁ λεὼς (dictæ nempe gentes Gothicæ, quas nomine tantum inter ſe differre, ipſe loco citato, teſtatur:) ὑπὲρ ποταμὸν Ιστρον ἐκ παλαιᾶς ᾤκουν. ἔπειτα Γήπαιδες μὲν τὰ ἀμφὶ Σιγηδόνα τε καὶ Σίρμιον χωρία ἔσχον, ἐντός τε καὶ ἐκτὸς ποταμῦ Ιστρυ, ἔνθα δὴ καὶ εἰς ἐμὲ ἱδρύνται. Ex Gepidibus vero iſtis Longobardi, atque Avares deinde ortum ſuum duxerunt: uti tradit Conſtantinus Porphyrogen. de adminiſtrand. Imp. cap. 25. Οἱ μὲν Γήπαιδες, ἐξ ὧν ὕστερον διηρέθησαν Λογγίβαρδοι, καὶ Αβάρης, τὰ πρὸς Σιγηδῶνα καὶ Σερμίων χωρία ᾤκησαν.

2. αὐθεντήσας τῲ σύγκλητον] αὐθεντεῖν Auctori noſtro ſignat, *poteſtate* ſive *autoritate ſua aliquid agere*; & αὐθεντεῖν τινα de eo dicitur, qui alium in ſuam cogit ſententiam. Hujus locutionis exempla adeo frequenter hîc occurrunt, ut ulla eorum huc adducendi opus non eſt.

3. κατεδίωξεν αὐτὸν ὁ Σέβηρος ἐν τῇ Θράκῃ] Imo in Gallia; ubi etiam Albinus interfectus eſt. Eutropius in Severo lib. 8. *Sub eo etiam Clodius Albinus, qui in occidendo Pertinace ſocius fuerit Juliano, Cæſarem ſe in Gallia fecit, victuſque apud Lugdunum, eſt interfectus.*

4. ὑποκάτω αὐτῆς ἔγραψε] Chr. Alex. habet, ἔγραφε· forte legendum in utroque, ἐγράφη· inſcriptionem enim hanc primitus habuiſſe ſtatuam iſtam, manifeſtum eſt.

μὸ

μα τ ἡλίῳ· Ξεύξιππῳ Θεῷ. 1 Οἱ γὰρ Θράκες ἔτως ἔλεγον τ ἥλιον. 2 Οἱ δὲ τῆς πόλεως Βύζης ἔτως ὠνόμαζον τὸ αὐτὸ δημόσιον, Ξεύξιππον, καὶ τὸ ὄνομα ὅπερ εἶχε τὸ πρότερον ὁ τόπος· καὶ ἐκέπι, ὡς εἶπεν ὁ βασιλεύς, εἰς τὸ ἴδιον αὐτῦ ὄνομα ἐκάλεσεν αὐτό, Σεβήριον. Ο δὲ βασιλεὺς Σέβηρος τὸ Τετράσωον, 3 ὅπερ ἐν μέσῳ ἵστατο ἡ στήλη τῦ ἡλίου, μετοικοδόμησε τὸ δημόσιον, ὃ ἔκτισεν αὐτός· ἀντ' αὐτῦ κλίσας ἐν τῇ ἀκροπόλεως τῆς αὐτῆς Βυζαντίων ναὸν, ἤτοι ἱερὸν τῷ Ηλίῳ, 4 πλησίον ὄντων ἐκεῖ ἄλλων δύο ἱερῶν, πάλαι κτισθέντων μετρίως, τοῦτο μὲν Βύζῃ, τῇ Αρτέμιδι σὺν τῇ ἐλάφῳ, τοῦτο δὲ Φιλίας, Αφροδίτῃ· καὶ ἀναλαβὼν ἐκ τ Τετρασώου ὁ Σέβηρος τὸ ἄγαλμα τ Ηλίου, ἔστησεν ἄνωθεν τ ἱερῦ· καὶ κλίσας ὁ αὐτὸς βασιλεὺς καὶ κατέναντι τ ἱερῦ τ Αρτέμιδος κωμήλιον μέγα πάνυ, καὶ κατέναντι τ ἱερῦ τ Αφροδίτης, θέατρον. Τὸ δὲ Ιππικὸν ἔστησεν εἰς τὸ αὐτὸ Βυζάντιον ὁ αὐτὸς θειότατος

verbis: *Deo Zeuxippo.* vocabulo enim hoc Thraces, Solem indigetant. Balneum itaque hoc Byzantini, non ut Imperator id vocari voluit, *Severianum,* ſed à loci nomine antiquo, *Zeuxippum* vocitabant. Imperator autem Severus Tetraſtoum hoc, cujus in medio ſita fuerat Solis ſtatua, Balneo publico à ſe extructo adjecit: cujus in locum, in ipſa urbis ſummitate, templum quoque Soli erexit, (cujus in ſummo Solis ſtatuam, ex Tetraſtoo detractam collocavit:) in propinquo duobus illis, quæ olim ibi erecta fuerant, hoc quidem à Byzo, *Dianæ Cervinæ* ſacrum, illud à Phidalia, Veneris in honorem. E regione autem Dianæ templo, Cynegium plane magnum, Veneris autem fani ex oppoſito Theatrum condidit. Idem diviniſſimus Severus, ædibus coemptis, hortoque

---

1. οἱ γὰρ Θράκες ἔτως ἔλεγον τ ἥλιον] Heſychius Illuſtris, Patr. Conſtant. Zeuxippi nomen balneo huic inditum fuiſſe aſſerit, non à ſole, ſed ab Hercule, ob Diomedis equos ab eo ibi domitos: Heraclitus de Incredibil. cap. 31. de Diomedis Equis loquens, hæc habet. φασὶ ταύτας ἀνθρωποφάγους εἶναι· ἄξιαι δὲ ἦσαν νομάδες· ἃ δυναμένας δέ τινος αὐτὰς ὑφ' ἅρμα ζεῦξαι, ὁ Ηρακλῆς ἔζευξεν. unde Ζεύξιππος dictus eſt.

2. οἱ δὲ τ πόλεως Βύζης] Chr. Alex. Βυζάντων· rectius diciſſet, Βυζάντιον· Byzantium enim Byzantem, non Byzum, aut Byzem, conditorem habuit: vide Scaliger. in Euſeb. Chron. p. 75.

3. ὅπερ ἐν μέσῳ ἵστατο] Locus iſte mendoſiſſimus habetur apud Chr. Alex. Sed nec adeo uſque quaque ſanus in noſtro apparet: itaque reponendum cenſeo, ὅπερ ἐν μέσῳ, &c. Et deinde, pro, μετοικοδόμησε τὸ δημόσιον, lego μετοικοδόμησε τῷ δημοσίῳ.

4. πλησίον τῶν ὄντων ἐκεῖ δύο ἱερῶν.] Chr. Alex. pro his, habet, καὶ ἀντὶ τῶν ἄλλων δύο ἱερῶν· leg. κατέναντι τῶν ἄλλων δ. 1.

adjacente arboribus denudato, Hippodromum ibi Byzantinis extruxit: quem tamen ad exitum non perduxit. Strategium quoque Severus instauravit, ab Alexandro Macedone olim, cum adversus Darium arma movit, extructum: hoc nomine eidem indito, eo quod exhinc, ubi in bellum Persicum sese parasset, trajecit exercitum.

Ejusdem Severi temporibus, imperium sibi arripuit Senator alius, nomine Niger, in Persas exercitum ducens: quibuscum pacis conditionibus initis, exercitus, audito eum à quibusdam ex Senatu Romano Imperatorem nominatum fuisse, Nigrum Imperatorem dicebat. Hic itaque Orientem omnem, ad Ægyptum usque, occupavit: quem tamen Laodicenses Syri nequaquam recipiebant, sed ei etiam resistebant. Laodiceam itaque obsidione cinxit; captamque funditus evertit, incolis etiam internecioni datis.

Hunc itaque bello petens Severus, in Thebaide Ægypti adoritur: tandemque bello

Σέβηρος, ἀγοράσας οἰκήματα, καὶ τὸ κῆπον τὸν ὄντα ἐκδενδρώσας, ἐποίησε τὸ Ἱππικὸν τοῖς Βυζαντίοις· ὅπερ οὐκ ἔφθασε πληρῶσαι· καὶ τὸ ὃ λεγόμενον Στρατήγιον ἀνενέωσεν ὁ αὐτὸς Σέβηρος· πρόλαι γὰρ ἦν κτισθὲν ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος, ὅτε κατὰ Δαρείου ἐπεστράτευσεν, ὃς καὶ ἐκάλεσε τὸν τόπον, στρατήγιον, ἐκεῖ γὰρ στρατηγήσας τὰ τοῦ πολέμου, ὥρμησεν εἰς τὸ πέραν κατὰ Περσῶν.

Ἐπὶ τῆς τοῦ βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Σεβήρου ἐπυράννησε καὶ ἄλλος συγκλητικός, Νίγερ τις ὀνόματι, κατελθὼν κατὰ Περσῶν· καὶ μετὰ τὸ ποιῆσαι πάκτα εἰρήνης πρὸς Πέρσας, ἀκούσας ὁ στρατὸς, ὅτι τινὲς τῆς συγκλήτου Ῥώμης αὐτὸν ὠνόμασε βασιλέα, ἀναγορεύει τὸν αὐτὸν [1] Νίγρου βασιλέα. Καὶ παρέλαβε πᾶσαν τὴν ἀνατολὴν, ἕως τῆς Αἰγύπτου· ὅτινα οὐκ ἐδέξαντο οἱ Λαοδικεῖς Σύροι, ἀλλ' ἀντέστησαν αὐτῷ. [2] Καὶ φοσατεύσας, παρέλαβε Λαοδίκειαν, καὶ ἔσφαξεν αὐτὴν, καὶ κατέσφαξε πάντας.

Καὶ ἐπεστράτευσε κατ' αὐτοῦ ὁ αὐτὸς Σέβηρος, καὶ καταδιώξας ἔφθασεν αὐτὸν [3] ἐν Θηβαΐδι τῆς Αἰ-

---

1. Νίγερος βασιλέα] Infra etiam Νίγερτον habet barbare satis: scribend. Νίγερα, accusat. à Νιγερ. Νιγερος, quam vocabuli hujus formationem esse, ex sequentibus apparet.

2. καὶ φωσατεύσας] φοσατεύω, Et apud nostrum φοσσεύω, *Fossa munio*, vel obsidione cingo: φοσατεύω plerumque scribitur cum duplici σ'. ut & φοσσάτον, *Castra fossa munita, exercitus.*

3. ἐν Θηβαΐδι τῆς Αἰγύπτου] Niger, uti tradit Zonaras, apud Issum Ciliciæ; ut Eutropius vero, apud Cyzicum, Propontidis urbem, à Severo interfectus est. Eutropius in Severo: *Pescennium Nigrum, qui in Ægypto & Syria rebellaverat, apud Cyzicum interfecit.*

γύπτου,

γύπῳ. ὀνίνα πολέμῳ συλλαμβανόμενος, ἐφόνευσεν. καὶ ὑποστέψας ἀπὸ τῆς Θηβαΐδος μὴ τὴν νίκην, ἠγανάκτει κατὰ τῆς Αλεξανδρέων, διότι ἐδέξαντο τὸν Νίγερτον τύραννον, καὶ ἐπέγραψαν εἰς τὰς πόρτας αὐτῆς· Τοῦ κυρίου Νίγερος ἡ πόλις. Καὶ ἀπαντήσαντες τῷ αὐτῷ βασιλεῖ Σεβήρῳ οἱ δῆμοι τῆς αὐτῆς Αλεξανδρέων μεγάλης πόλεως, ἔκραζον ταῦτα· Ὁμολογοῦμεν, εἰρήκαμεν, τοῦ κυρίου Νίγερος ἡ πόλις· Σὺ ἦδα ὁ κύριος αὐτοῦ. Καὶ δεξάμενος τὸ ἑτοιμον τῆς ἀπολογίας, συνεχώρησεν αὐτοῖς τὸ πλαῖσμα, καὶ ἐνδελεχῶς ἀπαρχὰς, ἐδέξατο αὐτούς. Καὶ ἔκτισεν αὐτοῖς δημόσιον λουτρὸν, ὃ ἐπεκάλεσε Σεβήριον· ἔκτισε δὲ καὶ ἱερὸν τῆς Ρέας. Εν τῷ δὲ μέλλειν αὐτὸν ἐξιέναι, συνέλαβε Θερμόν τινα ὀνόματι, ὅστις ὑπῆρχε τῶν πρώτων ἀξιωματικῶν Αλεξανδρείας τῆς μεγάλης, καὶ ἀγαπώμενος ἀπὸ τῆς πολιτείας· ὅστις Θερμὸς ἦν κτίσας ἐν τῇ πόλει, ἐκ τῶν ἰδίων, δημόσιον λουτρὸν, ὃ ἐπεκάλεσε Θέρμα, εἰς ὄνομα ἑαυτοῦ. ὀνίνα Θερμὸν ἐδήμευσεν Σέβηρος, ὡς φίλον τοῦ Νίγερος. Ἀπὸ δὲ Αλεξανδρείας ἐξελθὼν ἦλθεν ἐν Λαοδικείᾳ τῆς Συρίας, καὶ ἐπήνησε τοὺς ὑπολειφθέντας Λαοδικεῖς, καὶ πολλὰ αὐτοῖς ἐχαρίσατο, καὶ δίκαιον μητροπόλεως παρέχε τῇ αὐτῇ πόλει, τὸ χρόνον τῆς βασιλείας αὐ-

captum, interfecit. Victoria autem potitus Imperator, à Thebaide Alexandriam contendit. Alexandrinis autem infensus erat, quod Nigrum rebellantem admittentes, portis etiam suis inscripserant: *Domini Nigri est hæc urbs.* Populus itaque Alexandrinus Severo Imperatori procedens obviam, alta voce exclamavit. *Fatemur dixisse nos urbis hujus Dominus Niger est: Tu autem Nigri dominus eras.* Imperator autem, subita hac Alexandrinorum apologia cacaptus, condonavit hoc eis; datisque indulgentiis, in gratiam cum illis rediit. Extruxit etiam ibi Balneum publicum, cui nomen dedit, Severianum. Magnæ matri etiam ædem sacravit. Inde vero discessurus, Thermum quendam, quod Nigri studiosus fuerat, comprehendi jussit, bonaque ejus publicari. Erat hic Thermus ex primariis Alexandriæ Optimatibus, & civibus suis summe charus; ut qui propriis sumptibus Balneum Publicum extruxerat, quod à nomine suo, *Therma*, vocavit. Inde autem discedens Imperator, Laodicæam Syriæ venit; ubi laudatis qui supererant Laodicensibus, plurima eis largitus est; jure etiam Metropolitico urbi, dum Imperator ipse viveret, concesso.

1. τοῦ κυρίου Νίγερος] κυροῦ, pro κυρίου· ut paulo post, κύριος, pro κύριος; recentiorum Græcorum scribendi forma usitatissima.

Sed & à nomine e iam ſuo, Laodicenſes, *Septimios*, appellari voluit; urbiſque Laodicenæ cives ſuperſtites Senatoria dignitate cohoneſtavit: nempe quod Nigrum rebellem rejicientes, etiam armis impetiverant. Pecunias etiam illis Frumentarias plena manu dedit Civicas quoque, quas in urbis inſtaurationem, annuatim ſolvendas, Edicto decrevit. Niger enim, urbem captam, funditus evertit, incendioque vaſtavit; civibus etiam omnibus, ſe ei opponentibus, internecioni datis. Severus autem Hippodromum, & Cynegium Laodicenſibus condidit; fonteque inferius, prope urbis portum reperto, Balneum quoque Publicum extruxit. Hexaſtoon etiam, quod vocant, ibidem excitavit.

Antiochiam magnam deinde veniens, plurima etiam civibus dedit; ut qui exeunti ei adverſus Nigrum in Ægyptum, elatis vocibus, victoriam ominati fuerant. Extruxit autem ibi ad montem Balneum Publicum, quod à nomine ſuo Severianum vocavit: Mandato etiam Magiſtratibus Antiochenis dato, uti ex

τῦ, καὶ μόνον· καὶ Σεπτιμίους ἐκέλευσεν αὐτοὺς χρηματίζειν, εἰς τὸ ἴδιον αὐτῦ ἐπώνυμον, καὶ ἀξίας συγκλητικῶν παρέχε τοῖς βουλευταῖς ἀξιωματικοῖς τῆς αὐτῶν Λαοδικέων πόλεως, διότι οὐκ ἐδέξαντο τὸν τύραννον Νίγερα, ἀλλ' ἐπολέμησαν αὐτῷ. Καὶ παρέχεν αὐτοῖς καὶ σιτωνικὰ χρήματα πολλὰ καὶ πολιτικὰ χρήματα πολλὰ, ἐτήσια δεσπόσας ἔχειν αὐτοὺς, εἰς ἐπανόρθωσιν τῆς πόλεως αὐτῶν· ὅπ ὅτε ἦν παραλαβὼν αὐτὴν ὁ Νίγερ, ἔκαυσε, καὶ ἔτρεψε, καὶ πάντας κατέσφαξε τοὺς ἀντιστατήσαντας, καὶ πολεμήσαντας αὐτῷ. ἔκτισε δὲ [1] τοῖς αὐτοῖς Λαοδικεῖς ὁ Σέβηρος καὶ Ἱππικὸν, καὶ Κυνήγιον, καὶ δημόσιον λουτρὸν, πλησίον κάτω τοῦ λιμένος, ὑδρικῶς ἐκεῖ πηγῶν. Ἔκτισε δὲ ἐκεῖ καὶ τὸ λεγόμενον Ἑξάστωον.

Ἐλθὼν δὲ καὶ ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ, πολλὰ καὶ αὐτοῖς ἐχαρίσατο [2] κληδόνα γὰρ νίκης ἔδωκαν αὐτῷ, κράζοντες, ἐξιόντι εἰς Αἴγυπτον κατὰ Νίγερος. Ἔκτισε δὲ τοῖς αὐτοῖς Ἀντιοχεῦσι δημόσιον λουτρὸν μέγα πλησίον τοῦ ὄρους, ὃ ἐπεκάλεσεν εἰς ὄνομα αὐτῦ, Σεβηριανόν. Ἐκέλευσε δὲ τοῖς αὐτόθι πολιτευομένοις, [3] ἐκ τῆς βου-

1. τοῖς αὐτοῖς Λαοδικεῖς] Scr. Λαοδικεῦσιν.

2. κληδόνα γὰρ νίκης ἔδωκαν αὐτῷ.] κληδὼν, à κλήζω· *Omen*, generaliter ſignificat: ut plurimum tamen, *Omen fauſtum*. Glycas vero ex aliorum quorundam ſententia, *Geniorum per excantationes certas attractionem, & è ſublimi deductionem*, ſonare vult: Annal. par. II. p. 273. atque hoc ſenſu, à verbo κλῶ, quod idem ſit cum καλέω, ſignificationem evocandi habente, deductum volunt vocabulum.

3. ἐκ τῆς βουλευτείας] Scr. βουλευτείας.

βουλῆς

σείας τῆς ὑπομείναντων ἐγκαυστικῶν χρημάτων ἐκ τῶ δημοσίων τῶ πεσόντων, κλίσαι τῇ πόλει δημόσιον λουτρὸν ἄλλο· οἵπνες πολιτάρχοι ἀγοράσαντες τὴν οἰκίαν πᾶσαν τῆς Λιβίας, τῆς πολιτίσσης, καὶ τὸ λουτρὸν αὐτῆς, καὶ τὸ κῆπον, ἔκπσαν ἐκεῖ δημόσιον λουτρὸν εἰς τὰ πεδιάδα τῆς πόλεως. Οὗ δημόσιον πληρώσαντες, ἐπωνόμασ, ἀλλοφθονέμενοι ἀλλήλοις, Λιβιανὸν, εἰς ὄνομα τῆ πωλησάσης τὸ τόπον. Ο δὲ αὐτὸς Σέβηρος ἐξελθὼν εἰς ἄλλον πόλεμον, ἐτελεύτησεν [1] εἰς τὸ Βαρβαρικὸν, ὑπὸ τὴν δύσιν, ὢν ἐνιαυτῆς ξε'.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Σεβήρου, [2] ἐβασίλευσεν Αντωνῖνος Γέτας, ἔτος α'. Ην δὲ κονδοφθὴς, πλατόψις, σιμὸς, ὑποφάλακρος, μιξοπόλιος, στρογγύλωρ μεγαλόσωμος, λευκόχρως, μικρόφθαλμος. Ανεῖλεν δὲ αὐτὸν ὁ στρατὸς, καὶ πελάτης, [3] ὢν ἐνιαυτῆς να'.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Αντωνίνε Γέτα, ἐβασίλευσεν Αντωνῖνος ὁ Καράκαλλος, υἱὸς Σεβήρε ἔτη ς', καὶ ἡμέρας κβ'. Ην ὑ εὐμήκης, καὶ εὐθενὴς, εὔχροος, στιλόρινος, βασυπώγων, μιξοπόλιος, ἐλόθριξ. Εφιλεῖτο δὲ ὑπὸ τῶ δήμε Ρώμης

materie Encauſtica, ex Balneorum collapſorum ruinis reſidua, Balneum aliud Publicum extruerent. Domo itaque Liviæ cujuſdam, civis Antiochenæ, Balneo item, hortoque ejus, pretio coemptis, urbis in planitie Balneum aliud Publicum erexerunt iidem Magiſtratus. Quod ubi ad exitum perduxiſſent, nominis imponendi honorem ſibi mutuo invidentibus, *Livianum*, à dominæ prioris nomine, appellatum eſt. Severus autem, in gentes Barbaras Occidentales bello alio ſuſcepto, ibidem mortuus eſt, annum agens LXV.

Poſt Severum imperavit Antoninus Geta, annum unicum. Erat hic ſtatura curta, vultu lato, ſimus, ſubcalvus, capillitio caneſcente, ventrioſus, ore patulo, cute alba, oculis parvis. Ab exercitu autem ſublatus periit, annos natus LI.

Hunc excepit Antoninus Caracalla, Severi filius; qui regnavit annos ſex, & dies XXII. Erat hic procerus, robuſtus, colore florido, naſo obtorto, barba hirſuta, crine caneſcente, criſpoque. Populo hic Romano univerſo

1. εἰς τὸ Βαρβαρικὸν] Noviſſimo bello in Britannia noſtra ſuſcepto, Eboraci mortuus eſt Severus; teſte Eutropio.

2. ἐβασίλευσεν Αντωνῖνος Γέτας] Antoninus Caracallus, & frater Geta, haud longe poſt imperium ſuſceptum, ac fratre in ipſo matris ſinu occiſo, Antoninus Caracallus dominationem ſibi ſolam arripuit.

3. ὢν ἐνιαυτῶν να'.] Maximus hîc in numero error: forte Auctor ſcripſerit, ἐνιαυτῶν κα'. ſic enim vero propropius accederet: annos enim XXII. tantum menſeſque IX natus, Geta occiſus eſt, teſte Zonarâ.

charus erat; Factioni autem Prasinæ studebat. A Palatio autem ad Templum procedens, occisus est anno ætatis XLVII.

Post Antoninum Caracallam, imperavit Valerianus, annos VI. Statura erat curta, gracilis, crine lento, canus, subsimus, barba spissa, pupillis nigris, oculis magnis, timidus, parcus. Hujus sub Imperio Mariades quidam ex Magistratibus Antiochenis, communi Senatus, populique suffragio, ex Concilio ejectus est. Cuicunque enim Factioni præfectus fuerat, is nunquam equos coemit; nummo Publico, ad Circensia destinato, in loculos suos collecto. Hic itaque Persidem abiit; ubi Sapori, Persarum regi, ultro se obtulit urbis suæ Antiochiæ magnæ proditorem. Sapores itaque Persarum rex, copiis ingentibus instructus, per Chalcidis limites ducit iter; to-

παντὸς· ἔχαιρε δὲ εἰς τὸ Πράσινον μέρος. [1] Ἐσφάγη δὲ ἐν τῷ Παλατίῳ, ὡς ἐξήρχετο εἰς τὸ ἱερὸν, [2] ὢν ἐνιαυτῶν μζ'.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Αντωνίνου Καραγάλλου, [3] ἐβασίλευσε Βαλεριανὸς ἔτη ς'. Ἦν δὲ κοντοειδὴς, λεπτὸς, ἀπλόθριξ, πολιὸς, ὑποσιμος, δασυπώγων, μελάγκορος, μεγαλόφθαλμος, δειλὸς, [4] σκνιφός. Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτῆ βασιλείας, εἷς τῶν πολιτευομένων Αντιοχείας τῆς μεγάλης, ὀνόματι Μαριάδης, ἐκβληθεὶς ἐκ τῆ βελῆς, κατὰ συσκλητον τῆ παντὸς βελευτηρίυ, καὶ τῆ δήμυ, [ἐλείπετο γὰρ εἰς τὰ Ἱππικὰ, εἰς οἷον δήποτε μέρος ἐστρατήγησε, μὴ ἀγοράζων ἵππυς, ἀλλὰ τὰ τῆ ἱππικῆ δημόσια ὑποκερδαίνων·] ἀπῆλθεν εἰς τὴν Περσίδα, καὶ ἐπηγείλατο τῷ βασιλεῖ Περσῶν Σαπώρει, [5] παραδίδων αὐτῷ Αντόχειαν τὴν μεγάλην, τὴν ἰδίαν αὐτῆ πόλιν. Καὶ ἦλθεν ὁ αὐτὸς Σαπώρης, βασιλεὺς Περσῶν, μετὰ δυνάμεως στρατῆ πολλῆ, [6] διὰ τῆ λιμιτῆ Χαλκίδος, καὶ παρα-

---

1. ἐσφάγη ἢ ἐν τῷ παλατίῳ] Nihil minus, Edessa enim Syriæ, Carras proficiscens, à milite quodam, à tribunis in id misso, cum ventris exonerandi causa equo, ut quidam volunt, descendisset, occisus est.

2. ὢν ἐνιαυτῶν μζ'] Alii XLIII annos ei tribuunt, Chr. Alex. LX. Dio tamen, qui eodem tempore vixit, & post eum Zonaras, XXIX tantum annis eum vixisse tradunt.

3. ἐβασίλευσε Βαλεριανὸς ἔτη ς'.] Miror, unde tot Imperatores Auctori nostro excidissent! ab Antonino enim Caracalla, usque ad Valerianum Imp. alii VIII minimum intercesserunt. Quod autem Valerianum an. VI. Gallienum vero ejus successorem, an. XIV. regnare facit Auctor, notandum est annos hos non separatim computandos esse. Valerianus enim, Gallienum filium collegam habens, à Persis captivus VI Imperii anno abductus est; Gallieno interim annum XIV, sive ut alii, XV. explente.

4. σκνιφὸς] ἴσ. σκνιπός.

5. παραδίδων αὐτῷ Ανλιόχειαν] Scr. παραδιδόναι, sive παραδῶναι.

6. διὰ τοῦ λιμιτοῦ Χαλκίδος] Chalcis Syriæ urbs est, à Monico Arabe condita,

παραλαμβάνει τ Συρίαν πᾶσαν, καὶ πορθεῖ αὐτήν. Καὶ παραλαμβάνει Ἀντόχειαν τ μεγάλην πόλιν ἐν ἑσπέρᾳ, καὶ πορθεῖ αὐτήν· καὶ σφάττει, καὶ καίει αὐτήν, [1] χιλιαπεζόσης τότε τ μεγάλης Ἀντοχείας δτί. Ἀπεκεφάλισε δὲ καὶ τ πολιτευόμενον, ὡς προδότην ὄντα πατρίδος ἰδίας. Παρέλαβε δὲ καὶ πάντα τὰ ἀνατολικὰ μέρη, καὶ σφάττει, καὶ καίει, καὶ πορθεῖ αὐτά, καὶ ἐφόνευσε πάντας, ἕως πόλεως Ἐμίσης, τ τ Λιβάνου Φοινίκης. Καὶ ἐξελθὼν [2] ὁ ἱερεὺς τῆς Ἀφροδίτης, ὀνόματι Σαμψιγέραμος, μετ' βοηθείας ἀγροικικῆς, καὶ σφενδοβόλων, ὑπήντησεν αὐτῷ. Καὶ προσεχῶς ὁ Σαπώρης βασιλεὺς Περσῶν ἱερατικὸν σχῆμα, παρήγειλε τῷ στρατῷ τῷ ἰδίῳ, μὴ τοξεῦσαι κατ' αὐτοῦ, [3] μήτε ἀπελθεῖν αὐτοῖς, μήτε πολεμῆσαι αὐτοῖς, εἰς προσβείαν δεχόμενος τὸν ἱερέα· προεδήλωσε γὰρ αὐτῷ ὁ ἱερεὺς,

tamque Syriam occupatam vastavit. Magnam quoque Antiochiam, vespere captam, diripuit; eversa etiam urbe, & flammis absumpta. Annus tunc erat Æræ Antiochenæ CCCXIV. Mariadem vero Magistratum Antiochenum, tanquam patriæ suæ proditorem, capite multavit. Per omnem quoque Orientem grassatus, adusque Emisam, quæ Phœniciæ Libanisiæ urbs est, occisis ubique incolis, omnia cepit, vastavit, combussit. Egressus autem Sampsigeramus quidam, Veneris sacerdos, rustica fundatorum manu stipatus, sapori procedebat obviam. Rex autem Sapores, observato habitu sacerdotali, imperavit suis, nequis sagittam emitteret, aut in turbam illam arma sua moveret: Sacer-

condita, teste Stephano, in Χαλκὶς· τετάρτη, πόλις ἐν Συρίᾳ, κτισθεῖσα ὑπὸ Μονίκου τοῦ Ἄραβος. Hujus etiam meminit Procopius, de Justin. Ædif. l. 2. inter Syriæ urbes à Justiniano instauratas etiam hanc enumerans: ubi, quod post Antiochiam magnam ab eodem instauratam, pluribusque ædificiis de novo adornatam, de hac nostra statim addit, ἔτω ἦ καὶ Χαλκίδος πόλεως τὸ προάστιον, ὑπὸ τῶν ἐτῶν καταῤῥακωμμένον, σὺν τῷ προτειχίσματι ἀνανεωσάμενος, πολλῷ ἐχυρώτερον καθεστήσατο, ab Antiochia haud procul dissitam fuisse eam, colligimus. Urbem hanc montanam fuisse discimus ex Strabone lib. 16. Μετὰ δὲ τ Μάκραν ἐστὶν ὁ Μασσυὰς ἔχων πυὰ καὶ ὀρεινά, ἐν οἷς ἡ Χαλκὶς, ὥστε ἀκρόπολις ἔ Μασσύων· ἀρχὴ δ' αὐτοῦ Λαοδικεία ἡ πρὸς Λιβάνῳ. *Chalcis ad Belum*, Plinio dicitur, atque inter Cœlosyriæ urbes enumerata. Plin. Nat. Hist. l. 5. c. 23.

1. χιλιαπεζόσης τότε τ μεγάλης Ἀντοχείας δτί.] Numerus inversus est: legendum τιδ'. Æræ enim Antiochenæ annus CCCXIV. Valeriani & Gallieni Imp. anno XII, quo tempore Sapores Syria pulsus est, respondet.

2. ὁ ἱερεὺς τῆς Ἀφροδίτης ὀνόματι Σαμψιγέραμος] Narratiunculam hanc ex Domnino se descripsisse, paulo infra fatetur Auctor.

3. μήτε ἀπελθεῖν αὐτοῖς] Lego, ἐπελθεῖν.

dotem

dotem etiam, pro patria ſua ſe legatum advenire dicentem, accepit. Interim vero dum Sapores rex, altari excelſo inſidens, cum ſacerdote ſermones haberet, ex ruſticis quidam, vibrato in regem lapide, fronte eum percuſſit; qui ſtatim mortuus cecidit. Tumultu inde exorto, exercitus Regis ob mortem factum eſſe intellexerunt. Romanos itaque veniſſe exiſtimantes, in fugam ſe conjiciunt omnes; prædaque tota relicta, fines ſuos repetunt; Sampſigeramo ſacerdote interim, cum turba ſua ruſtica, illos perſequente. Per limites vero redeuntes eos adortus eſt Enathus, Romanorum ſocius, Rex Barbarorum Sarracenorum, & Arabiæ dominus: qui uxorem habuit Zenobiam, reginam Sarracenicam. Hic Saporis Perſarum regis copias profligavit omnes; uti hæc tradidit ſapiens Dom-

δέξαθαι αὐτὸν πρεσβεύοντα ὑπὲρ τ ἰδίας χώρας. Ἐν τῷ δὲ ἁμαλέγεθζ αὐτὸν τῷ ἱερεῖ, [1] ἐν ὑψηλῷ βωμῷ καθημένῳ [2] τ αὐτῦ βασιλέως Σαπώρη, [3] ἔρριψεν εἰς τὴν ἀγροίκων σφενδόλῳ λίθον, καὶ ἔδωκε τῷ αὐτῷ Σαπώρῃ βασιλεῖ κ τ μετώπῳ, κ εὐθέως ἀπέθανεν ὅπι τ τόπον. Καὶ ταραχῆς γενομένης, ἔπεσεν ὁ στρατὸς αὐτῦ, ὅτι ἀπέθανε· κ ὑποπλαβόντες Ρωμαίους καταφθάσαι, ἔφυγον ὅπι τὸ λίμιτον πάντες, διωκόμενοι ὑπὸ τ ἀγροίκων, καὶ τῦ ἱερέως Σαμψιγεράμυ· ἐάσαντες τὰ τ παίδας πάντα, ἀφανεῖς ἐγένοντο. Ὑπολύπησε ὖ αὐτοῖς διὰ τῦ λιμίτου, ἀνταποιούμενος Ρωμαίων, [4] Ἐναθος, βασιλεὺς Σαρακηνῶν Βαρβάρων, ὁ κρατῶν τ Ἀραβίαν χώραν· ὅστις εἶχε γυναῖκα, Ζηνοβίαν ὀνόματι, Σαρακηνὴν βασίλισσαν. Καὶ πάντας τὰς Πέρσας, [5] τὰς τ βοηθείας Σαπώρη, ἀνήλωσεν Ἔναθος, βασιλεὺς Σαρακηνῶν· καθὼς

---

1. ἐν ὑψηλῷ βωμῷ καθημένου] βωμὸς hîc, locum ſignat editiorem, in quem aſcendere, atque expatiari quis poteſt. Euſtathio eſt, κλισμά τι ἀπλῶς καὶ ἀνάστημα, ἐφ' ᾧ ἐστὶ βλῶσαι καὶ πεθῆναι. *Suggeſtum*, reddere poſſumus.

2. τ αὐτῦ βασιλέως Σαπώρη] Scr. Σαπώρου, tanquam à Σαπώρης; aut Σάπωρος, à Σάπωρ, uti mox habebimus.

3. ἔρριψεν εἰς τῶν ἀγροίκων σφενδλόλῳ] Anne σφενδλοβόλῳ, ponitur, pro σφενδόνῃ, Funda? au potius σφενδλοβόλῳ habemus pro σφενδονοβόλων· quo vocabulo Auctor *Fundatores* forte expreſſerit? vox tamen & hæc penitus inaudita.

4. Ἐναθος, βασιλεὺς Σαρακηνῶν] Scr. Ὀδέναθος. Hic vero Princeps erat Palmyrenorum, & Romanorum Socius. Trebellius Poll. *Niſi Odenatus Princeps Palmyrenorum, captô Valeriano, feſſis Rom. Reip. viribus, ſumpſiſſet imperium; in Oriente res perditæ eſſent.* Saporem itaque Syria Odenathus expulit, atque ad Cteſiphontem uſque inſecutus eſt: ob hæc vero præclara ejus geſta, Auguſtus ab Imp. Gallieno deinde ſalutatus, totius etiam orientis imperium obtinuit.

5. τὰς τ βοηθείας Σαπώρη] Scr. Σαπώρου.

Δομνῖνος

Δομνῖνος, ὁ Σοφὸς χρονογράφος ἐξέθετο. Ὁ δὲ σοφώτατος Φιλόστρατος ἄλλως συνεγράψατο τὰ περὶ Σάπορος βασιλέως Περσῶν· εἰπὼν, ὅτι καὶ τὴν Συρίαν πᾶσαν παρέλαβε, καὶ ἔκαυσε σὺν τῇ μεγάλῃ Ἀντιοχείᾳ, καὶ ἄλλας πόλεις πολλάς· Ὁμοίως δὲ καὶ τὴν Κιλικίαν παρέλαβε, καύσας Ἀλεξάνδρειαν τὴν μικρὰν, καὶ Ῥωσὸν, καὶ Ἀναζαρβον, καὶ Αἴγας, καὶ Νικόπολιν, καὶ ἄλλας πολλὰς πόλεις τῆς Κιλικίας, καὶ διὰ τῆς Καππαδοκίας κατῆλθεν ὅπι τὰ Περσικὰ μέρη· καὶ ὅτι ἀπιώτησεν αὐτῷ Ἐναδος, βασιλεὺς Σαρακηνῶν, εἰς συμμαχίαν αὐτῷ, ὡσὶν, ἐλθὼν, καὶ ἐφόνευσεν αὐτόν. Δομνῖνος δὲ ἀληθέστερον μᾶλλον ἐξέθετο, εἰρηκὼς, ὅτι ὅπι τὴν Κιλικίαν, Σπάτιον, τὸν σατράπην αὐτῷ, ἐξέπεμψε μετὰ πλήθους.

Ὁ δὲ Βαλεριανὸς [1] βασιλεὺς ἐξελθὼν ἀπὸ Ῥώμης, ἦν ἀπελθὼν εἰς πόλεμον [2] εἰς Μεζουλανὸν· καὶ ἐγνώσθη αὐτῷ διὰ τὴν ἀνατολὴν, καὶ ἤθελεν ὑποστρέψαι, καὶ κατελθεῖν εἰς τὴν ἀνατολὴν, καὶ οὐκ ἠδυνήθη· ἀλλὰ μεσιαθεὶς ἐσφάγη ἐκεῖ εἰς Μεζουλανὸν, ὢν ἐτῶν ξα'.

ninus Chronographus. Aliter autem ista de Sapore, Persarum rege, scriptis suis tradidit sapientissimus Philostratus, affirmans Syriam nempe eum omnem, Antiochiam item magnam, aliasque urbes plurimas incendio devastasse. Cilicia etiam, ejusque urbibus, Alexandria minore, Rhoso, Anazarbo, Ægis, Nicopoli, aliisque plurimis ignibus absumptis, Persidem suam per Cappadociam repetenti, Enathum, Saracenorum regem, ceu belli socium, ei obviam processisse, tandemque interfecisse. Cæterum his veriora sunt, quæ apud Domninum habentur; qui Spatem Satrapam à Sapore in Ciliciam cum exercitu missum fuisse, testatur.

Imperator autem Valerianus, Roma profectus, in Mediolanum arma movit: ubi de motibus Orientalibus certior factus, ab inœpto opere desistere voluit, in Orientem profectus: Verum ab hostibus undique obsessus, per eos non potuit; sed Mediolani occisus interiit, annum agens LXI.

---

1. Βαλεριανὸς βασιλεὺς ἐξελθὼν ἀπὸ Ῥώμης] Qualis est hæc ἀνισορημία· Valerianus enim Imp. jam olimà Sapore in Persidem abductus, ignominiosissima servitute vitam transegit; vel, ut quidam, pelle detracta, ibidem mortem obiit. Hæc vero de bello Mediolanensi, ac Imperatore ibi interfecto, ad Collegam superstitem magis spectant: hunc enim vitæ exitum habuerunt Gallienus Imp. & frater ejus, Valerianus, Valeriani Majoris filii.

2. εἰς Μεζουλανὸν] Μεδιόλανον dicta est hæc urbs Procopio, Μεδιολάνιον Eustathio.

Valerianum excepit Galienus, qui & Licinianus; qui imperavit annos XIV. Erat hic ſtatura juſta, ſtrenuus, niger, criſpus, barba hiſpida, naſo eleganti, oculis grandibus magnanimus: Venetæ autem Factioni ſtudebat. Hic, imperio ſuſcepto, in Perſas arma movit; injurias Romanis illatas ulturus. Urbibus autem ab eis ſpoliatis, civibuſque ſuperſtitibus, plurima largitus eſt; quæque ignibus abſumpta fuerant, inſtauravit; tributis etiam in quadriennium alleviatis. Templum quoque ingens Emeſſæ extruxit. Prælio autem cum Perſis commiſſo, plurimi utrinque ceciderunt: itaque datis invicem pacis conditionibus, imperator inde in Arabiam ducit iter. Ubi cum Enatho, Barbarorum Saracenorum rege prælio inito, ipſum interfecit, atque Arabiam occupavit. Romam autem reverſus ex morbo interiit, annum agens L.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Βαλεριανῦ, 1 ἐβασίλευσε Γαλιηνὸς, ὁ καὶ Λικινιανὸς, ἔτη ιδ'. Ἦν δὲ τῇ ἡλικίᾳ τέλειος, καὶ γλυκαῖος, μελάγχροος, ἀλόγριξ, δασυπώγων, σύρινος, μεγαλόφθαλμος, μεγαλόψυχος· ἐφίλει δὲ τὸ Βένετον μέρος. Καὶ ἣν μόνον ἐβασίλευσεν, ἐπεστράτευσε κατὰ Περσῶν, καὶ κατῆλθεν εἰς ἐκδίκησιν Ρωμαίων· καὶ πολλὰ παρέσχε τοῖς πεφυδαιδευμένοις, καὶ ζήσασι, καὶ ἀνήγειρε τὰ καυθέντα, καὶ ἐκύφισε τὰς συντελείας, ὅπι ἔτη δ'. Ἔκτισε δὲ καὶ ἱερὸν ἐν Ἐμίσῃ μέγα. Καὶ συμβαλὼν πόλεμον πρὸς τὸς Πέρσας, καὶ πολλῶν πεσόντων ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ἐποίησεν εἰρήνης πάκτα. Κἀκεῖθεν ὑποστρέψας, ἀπῆλθεν εἰς τὴν Ἀραβίαν, καὶ 2 συνέβαλε πόλεμον τῷ Ἐνάθῳ, βασιλεῖ Σαρακηνῶν Βαρβάρων, καὶ ἐφόνευσεν αὐτὸν, καὶ παρέλαβε τὴν Ἀραβίαν· καὶ ὑποστρέψεν ἐν Ρώμῃ, καὶ νόσῳ βληθεὶς, τελευτᾷ, 3 ὢν ἐνιαυτῶν ν'.

Poſt Gallienum Licinianum, imperavit Claudius Apollianus, annos IX. Erat au-

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Γαλιήνου, τοῦ καὶ Λικινιανοῦ. ἐβασίλευσε 4 Κλαύδιος Ἀπολλιανὸς

---

1. ἐβασίλευσε Γαλιηνὸς, ὁ καὶ Λικινιανὸς] Scr. Λικίνιος. Gallienus enim Licinius, non Licinianus dictus eſt, ut ex nummis ejus videre eſt.

2. συνέβαλε πόλεμον τῷ Ἐνάθῳ] Nugaciſſima ſunt hæc omnia, quæ de Gallieno Odenathum armis petente, profert Auctor: nec enim ab Imperatore, ſed à fratris ſui filio interfectus eſt Denathus, teſte Zonara.

3. ὢν ἐνιαυτῶν ν'.] hoc nullo modo poteſt eſſe: novem enim tantum annos regnavit, ut Eutropius vult aut ſi imperii ſui anno 1. patre collega aſſumptus fuiſſet, adeo ut totos 14. annos regnaſſet; cum tamen Auguſtus adoleſcens factus eſſet, uti teſtatur idem Eutropius, quinquageſimum ætatis ſuæ annum attingere non potuit.

4. Κλαύδιος Ἀπολλιανὸς] Infra etiam Ἀπελλιανὸς dictus eſt Claudius iſte: quomodo cognominatum eum alibi non invenio.

ἔτη θ'. Ἦν δὲ διμοιριαῖος, λευκὸς, εὐγκοίλιος, ἀπλοῦς, πλάτοψις, ὑπόσιμος, ὑπόγλαυκος, ὑπόξανθος, στρεβλόστομος, μικρὸν ὑπότραυλος, μεγαλόψυχος· ἔχαιρε δὲ τῷ Πρασίνῳ μέρει.

Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἔπαθε Νικομήδεια, μητρόπολις τῆς Βιθυνίας, τὸ τέταρτον αὐτῆς πάθος, ἀπὸ σεισμοῦ, [2] ἕως ποταμῶν καὶ Δακιβίζης. Καὶ ἐφιλοτιμήσατο τοῖς ζήσασι πολλὰ, καὶ τῇ πόλει.

Ἐν αὐτῷ χρόνῳ Ζηνοβία, ἡ Σαρακηνὴ, ἡ Ἐνάθου γυνὴ, ἐκδικοῦσα τὸν θάνατον τοῦ ἰδίου αὐτῆς ἀνδρὸς, λαβοῦσα τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ, παρέλαβε τὴν Ἀραβίαν, καταχουφίσασα τότε ὑπὸ Ρωμαίων, φονεύσασα καὶ τὸν δοῦκα Ρωμαίων, Τραιανὸν, καὶ πᾶσαν τὴν σὺν αὐτῷ βοήθειαν, ὅτε καὶ αὐτοῦ Ἀπολλιανοῦ, τοῦ καὶ Κλαυδίου, βασιλείας. Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Κλαύδιος ἐν τῷ Σιρμίῳ ἦν πολεμῶν, κἀκεῖσε τελευτᾷ, ὢν ἐτῶν νε'.

tem ſtatura juſtam ſuperante, candidus, ventroſus, crine plano, vultu patulo, ſubſimus, ſubcæſius, ſubflavus, ore detorto, aliquantum balbus, magnanimuſque: Praſinæ autem Factioni favebat.

Hujus ſub imperio Nicomedia, Bithyniæ Metropolis, divinam iram quarta vice experta eſt; terræ motibus aduſque flumina, & Dacibizem invaleſcentibus Imperator autem urbi, civibuſque ſuperſtitibus, plurima largitus eſt.

Eiſdem temporibus Zenobia illa Saracenica, Enathi conjugis cædem ultura, adſcitis ſibi, qui ſanguine illi conjuncti erant, Arabiam, quæ tum Romanis paruit, occupavit, occiſo Traſſo, Romanorum Duce, copiiſque ejus omnibus profligatis; Imperatore ipſo Claudio Apolliano tum Sirmii bellum gerente: Ubi etiam diem ſuum obiit, annum agens LVI.

---

1. ἔτη θ'.] Claudium imperaſſe annum I. menſeſque IX. teſtatur Euſebius. Et quidem biennium non expleviſſe, auctorem habemus Eutropium, lib. 9. Forte itaque ſcribendum, ἔτη β'.

2. ἕως ποταμῶν καὶ Δακιβίζης] Δακιβίζη urbs quædam, ſive oppidum maritimum Bithyniæ, à Nicomedia haud longe ſitum eſſe videtur. Colligo ex Zonara, Tom. III. in Valente Imp. ubi hæc habet. Καί ποτε ἐν Νικομηδείᾳ διάγοντι, προσῆλθον αὐτῷ εἰς πρεσβείαν ἐκ τῶν ὀρθοδόξων συνήμαντοι, ἄνδρες ἱερατικοὶ ὁσιδηκονλα· ὃς ἅπαντας σὺν τῷ πλοίῳ ὃν ἔπλεον, καυθῆναι προσέταξε. καὶ καταφλέχθησαν πάντες ἐν μέσῃ τῇ θαλάσσῃ σὺν τῇ νηΐ, ἀγρὶ Δακυβίζης διαοκησάσῃ. Inter Bithyniæ etiam fluvios, qui una ſe in mare effundunt, Bizem fluvium habemus, apud Ammian. Marcellin. l. 22. *Dextram igitur inflexionem Boſphori Thracii excipit Bithynia latus &c. per quæ littora in ſinus oblongos curvata, Sangarius, & Phyllis, & Bizes, & Rhebas fluvii funduntur in maria.* Hæc itaque flumina fuiſſe puto, de quibus hic loquitur Auctor.

Poſt Claudium Apollianum, imperavit Quintilianus, dies XVII. Erat autem ſtatura quæ mediocrem excederet, gracilis, facie oblonga, naſutus, colore nigro, crine demiſſo, oculis pulchris, capite mentoque caneſcentibus. In palatio mortuus eſt, ætatis anno XLI, cum & quo tempore, pro ſumma rerum neceſſitate, Imperator factus eſſet, graviter ægrotaret.

Quintilianum excepit diviniſſimus Aurelianus ille bellicoſus, qui imperavit annos VI. Erat hic procerus, gracilis, ſubcalvus, parvis oculis, canus, magnanimus, impatiens Diadema vero ſtella adornatum geſtavit. Hic quamprimum imperare cœpit, mœnia urbis Romæ vetuſtate collapſa inſtauravit, minutiſſimaque fecit. Operi autem ipſe inſtitit; quæque in Roma erant operarıorum ſodalitia, inſtructura hac operam ſuam navare coegit. Muro itaque

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν [1] Απολλιανῦ Κλαύδιος [2] ἐβασίλευσε Κυιντιλιανὸς, ἡμέρας ιζ'. Ην δὲ δημοιριαῖος, λεπτὸς, μακρόψις, μακρόεινος, μελάγχροος, ἀπλόθριξ, δ'όφθαλμος, μιξοπόλιος τὴν κάραν καὶ τὸ γένειον· Καὶ τελευτᾷ ἐν τῷ παλατίῳ· [3] ἠξιώσει γὰρ, ὅτε ἀνηγορεύθη βασιλεὺς ἀπὸ τῆς ἀνάγκης, ὧν ἐνιαυτῶν μά'.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Κυιντιλιανῦ, ἐβασίλευσεν ὁ θειότατος Αὐρηλιανὸς ὁ πολεμικὸς, [4] ἔτη ς'. Ην δὲ μακρὸς, λεπτὸς, ὑποφάλακρος, μικρόφθαλμος, ὁλοπόλιος, μεγαλόψυχος, εὔστωλτος· [5] Εφόρει δὲ διάδημα ἔχον ἀστέρα. Η μόνον ὃν ἐβασίλευσεν, ἤρξατο τὰ τείχη Ρώμης κλίζειν, γυναῖα· ἦν γὰρ τῷ χρόνῳ φθαρέντα. Αὐτὸς δὲ ἐφέστηκε τῷ ἔργῳ, καὶ ἀναγκάζει τὰ συνέργεια Ρώμης ὑπουργεῖν τῷ κλίσματι, καὶ [6] πληρῶσαι τὰ τείχη ἐν ὀλίγῳ πάνυ χρόνῳ,

---

1. Απολλιανῦ Κλαυδίου] forte, Κλαυδίς.

2. ἐβασίλευσε Κυιντιλιανὸς] Ita etiam Zonaræ dictus eſt: Eutropius tamen & Euſebius Quintilium eum vocant; quidam Quintillum; quam ſcriptionem confirmant hujus Imp. Nummi.

3. ἠξιώσει γὰρ ὅτε ἀνηγορεύθη] Claudii Morte Romæ audita, Senatus Quintilium, ejus fratrem, Imperatorem elegit: Exercitus tamen Aurelianum Auguſtum ſalutavit. Quod ubi audiſſet Quintilius, vena ſoluta, mortem ſibi voluntariam conſcivit, diebus tantum XVII imperio potitus.

4. ἔτη ς'.] Aurelianus imperavit an. V. Menſe VI. teſte Eutropio l. 9.

5. ἐφόρει δὲ διάδημα ἔχον ἀστέρα.] Aureliani Mater erat ſolis ſacerdos; quamobrem præcipuum ſtellæ huic cultum ſemper exhibuit. Imperator ejus etiam effigiem Clypeo ferens inſculptam, uti nummi ejus teſtantur quibus etiam ſolem nudi forma expreſſum, capiteque corona radiata inſignito, cum hac inſcriptione, SOLI INVICTO, obſervare licet.

6. καὶ πληρῶσαι τὰ τείχη] Lego, καὶ πληρώσας τ. τ. Anno vero imperii ſui II. Tacito & Placidiano Coſſ. Aurelianam hanc Murorum Romanorum inſtau-

χρόνῳ, ἐποίησε θείαν αὐτῆ κέλευσιν, ἵνα ἐξ ἐκείνε τῆ χρόνου, οἱ τῆς πόλεως πάσης ἐργασηριακοὶ, Αὐρηλιανοὶ χρηματίζωσι, τῆ βασιλικῆ ὀνόματος λαβόντες τὴν ἀξίαν, ὑφ' ἡμῶν, καὶ κόπων. Ο δὲ αὐτὸς Αὐρηλιανὸς δεξάμενος μαθύσιν, ἐπεστάλησε τῆ Ζηνοβίας, βασιλίσσης Σαρακηνῶν, εἰς τὴν ἀνατολὴν ἀπελθών. Εμαθύθη γὰρ περὶ αὐτῆς, ὅτι ἐπορεύετο, καὶ ἔκαυσε τὰ ἀνατολικὰ μέρη, ἕως τῆ θείων Αντιοχείας τῆς μεγάλης, πλησίον τῆ Ορόντε ποταμῆ καταστρωσάσα. Η μόνον ὃ κατέφθασεν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Αὐρηλιανὸς Αντιόχειαν, δι' ἡδέως ὥρμησεν, ὡς ἔχει, κατ' αὐτῆς ἐξελθών· καὶ συλλήψας, καὶ τὸ κοψε τὰ πλήθη αὐτῆς πάντα. Παραλαβὼν ὃ αὐτὴν Ζηνοβίαν, ἐκέλευσεν εἰς δρομοναρίαν κάμηλον· καὶ πομπεύσας αὐτὴν εἰς τὰς ἀνατολικὰς χώρας πάσας, εἰσήγαγεν αὐτὴν καὶ εἰς Αντιόχειαν τὴν μεγάλην. Καὶ θεωρήσας ἐκεῖ ἱπποδρόμιον, εἰσήγαγεν αὐτὴν εἰς δρομοναρίαν κάμηλον. Καὶ καθίσας ἐν αὐτῆ Αντιοχείᾳ τόπον, ἔστησεν αὐτὴν ἄνω δεδεμένην, ὅτι ἡμέρας τρεῖς· ὄντινα τόπον καθίσας, ἐκάλεσε, θριαμβον. Κἀκεῖθεν κατενεγκὼν αὐτὴν, ἀπήγαγεν ἐν τῆ Ρώμῃ, ὡς βασιλίσσαν

exiguo temporis ſpatio ad exitum perducto, Edicto ſuo Imperatorio decrevit, ut quotquot Romæ erant Operariorum in Mechanicis hiſce ſodalitiis, ab Imperatorio nomine, *Aureliani*, exinde vocarentur nempe mercedem hanc, pro exantlatis laboribus, reportantes. Aurelianus vero per literas edoctus Zenobiam, Saracenorum reginam, partes orientales incendiis vaſtare, direptis omnibus, aduſque Antiochiæ magnæ fines; & Orontem prope fluvium caſtra ſua poſuiſſe; in Orientem contra ipſam cum exercitu profectus eſt. Quamprimum autem Antiochiam appulſus fuerat, educto exercitu, ſine mora reginam adortus eſt; prælioque commiſſo, & copiis ejus omnibus profligatis, ipſam quoque captivam habuit; & Camelo Dromadi ſuperimpoſitam, per Orientem omnem in Triumpho diduxit. Antiochiam vero perductam, dum ſpectabat ipſe Circenſia, in Circum eam introduci juſſit, dromadi inſidentem. Pegmate quoque erecto, quod ob hoc *Triumphum* vocavit, in eo devinctam per triduum eam collocari juſſit. Romam vero inde deportatam, ceu Regi-

---

inſtaurationem aggreſſum eſſe teſtatur Chr. Alex. Auctor: non autem, uti Noſter, ipſis imperii initiis. Euſebius tamen hoc ab Aureliano factum aſſerit, ſub dictis quidem Coſſ. anno tamen ſequente, nempe imperii ejus III.

1. Αὐρηλιανοὶ χρηματίζωσι] Scr. χρηματίζωσι.

nam Barbarorum Saracenorum, ubi eadem qua Antiochiæ pompa triumphandam ibi dediſſet, caput ei amputavit.

Porro Imperator Aurelianus, illis Enathi cognatis interfectis, Arabiam, ab illis occupatam, Romano imperio rurſus aſſeruit.

Imperatore autem ab Antiochia magna diſceſſuro, *Monetarii* Antiochenſes, qui dicuntur, tumultuantes, veteres quaſdam conſuetudines repoſcebant ſibi. His vero infenſus Aurelianus, pœnis eos compeſcuit.

Idem Aurelianus Daciam quoque Paraporamiam, Danubio fluvio adjacentem, in Provinciæ formam redegit. Aurelianus etiam in aliud bellum exivit: ubi per inſidias

Βαρβάρων Σαρακηνῶν· καὶ θριαμβεύσας αὐτὸν ἐν τῇ Ρώμῃ, τῷ πεφόλῳ χήματι, [1] ἀπεκεφάλισεν αὐτόν.

Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Αὐρηλιανὸς καὶ τὴν Ἀραβίαν, κατεχομένην ὑπὸ Βαρβάρων Σαρακηνῶν, συλλυθεῖσαν Ἐναθᾶ Σαρακηνῇ, φονεύσας πάντας, ἐποίησεν αὐτὴν ὑπὸ Ρωμαίους εἶναι ἐπαρχίαν.

Ἐν δὲ τῷ μέλλειν αὐτὸν ἐξιέναι ἀπὸ Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης, ἐσαισίαζον οἱ λεγόμενοι, [2] Μονιτάριοι Ἀντιοχείας ὅτι αὐτῷ, κράζοντες διὰ συνηθείας πολλάς. Καὶ ἀγανακτήσας κατ' αὐτῶν, ἐπωμώρησατο αὐτούς.

Ὁ δὲ αὐτὸς Αὐρηλιανὸς καὶ [3] Δακίαν ἐποίησεν ἐπαρχίαν, τὴν παραποταμίαν, πλησίον οὖσαν τοῦ Δανουβίου ποταμοῦ. Συνέβαλε δὲ ὁ αὐτὸς Αὐρηλιανὸς ἄλλον πόλεμον· καὶ [4] ὑπὸ τοῦ

---

1. ἀπεκεφάλισεν αὐτόν.] Hoc nemo alius unquam dixit. Zozimus quidem eam itinere mortuam tradit, falsiſſime: Et Romam enim perducta eſt, & ibidem etiam cum liberis Romanarum more matronarum, vitam agens, ſummo honore conſenuit: cujus rei teſtes habemus Trebellium Pollionem, Eutropium, alioſque.

2. Μονιτάριοι Ἀντιοχείας] Μονήτα, & Μονίτα *Moneta*: unde Μονητάριος, & apud noſtrum etiam Μονιτάριος, *Monetarius*. Inſurrectio etiam Romæ à Monetariis facta eſt; gravis illa quidem, & periculi plena; & quam non niſi poſt ſeptem ſuorum millia cæſa Aurelianus compeſcere potuit; uti ipſe fatetur in Epiſtola ſua ad Ulpium patrem, apud Flav. Vopiſcum.

3. Δακίαν ἐποίησεν ἐπαρχίαν] Provinciam potius tranſtulit, quam fecit. Vopiſcus, in Aureliano: *Quum vaſtatum Illyricum, ac Mœſiam deperditam videret, Provinciam trans Danubium Daciam à Trajano conſtitutam, ſublato exercitu, & provincialibus, reliquit, deſperans eam poſſe retineri; abductoſque ex ea populos in Mœſia collocavit, appellavitque ſuam Daciam: quæ nunc duas Mœſias dividit.* Ita enim Eutropius, lib. IX. in Aureliano: *Provinciam Daciam, quam Trajanus ultra Danubium fecerat, intermiſit, vaſtato omni Illyrico, & in Mœſia collocavit: & eſt in dextera Danubio in mare fluenti, cum antea fuerit in læva*

4. ὑπὸ τοῦ ἰδίου φρατὸς ἐδολοφονεύθη] Mneſthei, ſervi ſui fraude, libellum Cæſaris manu ſcriptum fingentis, quo multa neci deſtinatorum nomina continebantur, occiſus eſt: uti rem habes copioſius narratam apud Vopiſcum.

ἰδίῳ

ἰδίᾳ στρατῷ ἐδολοφονήθη, [1] ἐν τόπῳ καλουμένῳ, Κενῷ Φρυρίῳ, ὡς κακῶς στρατηγήσας τὸ στρατόν. Καὶ τελευτᾷ, ὢν ἐνιαυτοὺς ξά.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Αὐρηλιανοῦ, ἐβασίλευσε Ταχίτος Αὔγουστος, [2] μῆνας ζ'. Ἦν δὲ δημοσιακὸς, λεπτὸς, ὑπωφάλακρος, ἐλλόγιμος, κονδόθριξ, ὁλοπόλιος, λεπτόρινος, φρόνιμος. Ἐν δὲ τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ ἀνεφάνη [3] Μανιχαῖός τις, ὀνόματι Κερδών, δογματίζων, καὶ διδάσκων, καὶ συναγων ὄχλους. Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Ταχίτου, ἐγένετο πόλεμος ἐν τῇ Ποντικῇ· καὶ καταβὰς ὁ αὐτὸς βασιλεὺς πολεμῶν, καὶ ἐσφάγη ἐν Ζταννικῇ τοῦ Πόντου, ὢν ἐνιαυτοὺς οε'.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Ταχίτου, ἐβασίλευσε Φλωριανὸς Αὔγουστος, μῆνας ς'. Ἦν δὲ κονδοειδὴς, παχὺς, ἀναφάλας, λευκὸς, οἰνοπαὴς τοὺς ὀφθαλμοὺς, εὐόσιμος, μυξοπόλιος τὴν κάραν καὶ τὸ γένειον, πάνυ

à ſuis interfectus, (in loco, quod *Caſtrum Novum* appellatur,) ob Ducis officium male præſtitum; diem ſuum obiit, annos natus LXI.

Poſt Aurelianum imperavit Tacitus Auguſtus, menſes VII. Erat hic ſtatura juſtam ſuperante, corpore tenui, ſubcalvus, eloquens, crine curto, canus, naſo tenuiore, prudens. Hujus ſub imperio extitit Cerdo quidam nomine, Manichæus; qui factis Conciliabulis, dogmata ſua in vulgus diſſeminavit. Sub eodem Tacito, bellum in regione Pontica geſtum eſt; in quod Imperator ipſe profectus, occiſus eſt in Ztannica Ponti, annum agens LXXV.

Hunc excepit Florianus Auguſtus; qui regnavit menſes II. Erat autem ſtatura curta, craſſus, recalvaſter, colore candido, lippus, ſubſimus, capillitio, mentoque caneſcentibus, ingenii acutiſſimi.

---

1. ἐν τόπῳ καλουμένῳ, Κενῷ Φρυρίῳ] Ita etiam Eutropius, lib. 9. *Interfectus eſt in itineris medio quod inter Conſtantinopolim & Heracleam eſt, ſtrata veteris locus Cenophrurium appellatur:* Ubi tamen ſcribendum, *Canophrurium*: & apud noſtrum, κωμῃ Φρυρίῳ, uti habet Euſebius & Cedrenus; qui etiam Caſtellum hoc ab incolis, κενοφλωριον, vocari teſtatur.

2 μῆνας ζ'.] Imo intra ſextum Imperii ſui menſem, militari tumultu oppreſſus, interiit. vide Eutrop.

3. Μανιχαῖος τις, ὀνόματι Κερδών] Ita etiam Chr. Alex. Auctor. Verum Quot Cerdones nobis proferunt ſcriptores iſti? Supra enim habuimus Marcionem Hæreticum, ſub Hadriano Imperat. Marcion autem iſte Cerdonis illius unici, quem producunt Hiſtorici, nominis hujus Hæreſiarchæ diſcipulus erat. Manichæus itaque, quem hic Noſter indigetat, forte eſt Manes ipſe, Manichæorum Choregus, nominiſque Auctor: quem circa hæc tempora, impia ſua dogmata diſſeminaſſe, ex ſcriptoribus Eccleſiaſticis conſtat. Vide Euſebium, Hiſt. Eccleſ. l. 7. cap. 25. Cedren. Glycam, Annal. part. 3. Zonar. Tom. 2. Socrat. Scholaſt. Hiſt. Eccleſ. lib. 1. cap. 19. alioſque, Chr. tamen Alex. Auctor, unicus quod ſciam, Manetem Hæreſiarcham ſub Nerva Imp. ponit.

Perſis

Perſis hic bellum intulit: per Tarſum vero iter faciens, à ſuis interficitur, annos natus lxv.

Poſt Florianum, imperavit Ælius Probus, annos III, & menſes III. Erat hic ſtatura juſtam ſuperante, ventricoſus, crine plano, detonſoque, barba hirſuta, cute nigra, rufus, oculis pulchris, ſumme prudens. Factioni autem Praſinæ ſtudebat. Hic Muſæum, quod vocant, Antiochiæ Magnæ, & Nymphæum, ſigmatis forma extructum, adornavit; cælato ibi Oceano, opere Muſivo. Inſuper etiam Edicto Imperatorio juſſit, uti ex ærario Publico Antiochenſi, ſtipendia annua, pro juventute urbis, literis gratis inſtituenda, exhiberentur.

Idem Imperator Probus bellum adverſus Gothos, in Sirmio habuit; quo tempore fames ingens per totum orbem graſſata eſt. Annona autem deficiente, ſeditione in exercitu excitata, à militibus interfectus eſt, annos L. natus.

δὲ δριμύταλος. Επεςράτευσε δὲ κατ' Περσῶν, καὶ ὡς καταέρχεται ἐν Ταρσῷ, ἐσφάγη ὑπὸ τῆς ἰδίων, ὧν ἐνιαυτῆς ξε'.

Μετὰ δὲ τ βασιλείαν Φλωριανὸν, ἐβασίλευσε 1 Ηλιος Πρόβος 2 ἔτη γ', καὶ μῆνας γ'. Ην δὲ δημοτικὸς, πολεμάρχης, ἁπλοῦς, ἀυτόκρος, δασυπώγων, μελάγχρους, πυρρακὴς, εὐόφθαλμος, σοφὸς πάνυ· ἐφίλει δὲ τὸ Πράσινον μέρος. Εν δὲ τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ ἐπεκόσμησεν ἐν Αντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ 3 τὸ λεγόμενον Μουσίον, καὶ τὸ ἐν αὐτῇ Νυμφαῖον τὸ σιγματοειδὴς· γράψας ἐν αὐτὸ διὰ μουσαϊκῶ τ ὠκεανόν. Ο δὲ αὐτὸς βασιλεὺς καὶ τὰς σιτήσεις τ αὐτῆς πόλεως Αντιοχείας, ἐκ τοῦ δημοσίου ἔταξεν, ἵνα δωρεὰν παιδεύωσι διὰ θείας αὐτοῦ προσάξεως θεσπίσας.

Ο δ' αὐτὸς βασιλεὺς Πρόβος ἐπολέμησε τοῖς Γότθοις, ἐν τῷ Σιρμίῳ καὶ ἐν τῷ πολεμεῖν αὐτὸν, ἐγένετο λιμὸς κοσμικὸς μέγας, καὶ μὴ εὑρεθέντων ἀναλωμάτων, ἐσασίασεν ὁ στρατὸς· καὶ ἐπιβουλεύσας 4 ἔσφαξαν αὐτὸν, ἐν τῷ Σιρμίῳ, ὄντα ἐνιαυτῆς ν'.

Μετὰ

1. Ηλιος Πρόβος] Probum Imp. Helium, ſive Ælium dictum nullibi invenio. Sed nec nomen hoc agnoſcunt Imp. hujus nummi, qui ita inſcribuntur: IMP. C. M. AUR. PROBUS P. F. AUG. id eſt; *Imperator Cæſar Marcus Aurelius Probus, Pius, Felix, Auguſtus.* Antonius Piſo, in Tractatu ſuo *de Nummis Antiq.* Gallice ſcripto, Imperatorem hunc, *Marcum Aurelianum Valerianum Probum*, appellat.

2. ἔτη γ', καὶ μῆνας γ',] Cedrenus, & Glycas. Probo Imperanti annos II, & menſes IV tantum tribuunt: Eutropius tamen, & poſt eum Jornandes, VI annos & IV menſes eum imperaſſe teſtantur; cui numero Euſebius menſem unicum adimit. Itaque apud Noſtrum ſcribendum videtur, ἔτη ς', καὶ μ. γ.

3. τὸ λεγόμενον Μουσίον] Scr. Μουσεῖον.

4. ἔσφαξεν αὐτὸν ἐν τῷ Σιρμίῳ] De loco, & mortis genere, Noſtro cum aliis

Μετὰ δὲ τ βασιλείαν Πρόβ, [1] ἐβασίλευσεν ὁ θειότατος Κάρος, ἔτη ϛ'. Ην δὲ κοντοφυὴς, εὔσηπος, λευκὸς, ἁπλόθριξ, μιξοπόλιος, ὑπογλαυκος, πλάτοψις, εὐρινος, παχύχειλος, ὑπερήφανος. Επὶ ὅ τῆς αὐτῦ βασιλείας [2] ὑπέταξε χώραν, ἥντινα ἐκάλεσε, Καρίαν, ποιήσας αὐτὴν ἐπαρχίαν. Επεστράτευσε δὲ κ᾽ τ Περσῶν, κ᾽ εἰσελθὼν παρέλαβε τὰ Περσικὰ μέρη, ἕως Κτησιφῶντος πόλεως, κ᾽ ὑπέστρεψεν. Ετείχισε ὅ ἐν τῷ λιμιτῷ κάστρον, ὅπερ ἐποίησε πόλιν, δὺς αὐτῇ κ᾽ δίκαιον πόλεως, [3] ὃ ἐκάλεσεν εἰς ἴδιον ὄνομα, Κάρας. Υποστρέψας δὲ ἐν Ρώμῃ, ἐξῆλθεν ἐν ἄλλῳ πολέμῳ Οὔννους, [4] κ᾽ ἐσφάγη, ὅτι τ ὑπατείας Μαξίμε, Ιανναρίε, ὧν ἐτῶν ξ' ἥμισυ.

Μετὰ δὲ τὸν βασιλείαν Κάρου [5] ἐβασίλευσε Νουμεριανὸς Αὔγουστος,

Poſt Probum imperavit diviniſſimus Carus, annos II. Erat autem ſtatura brevi, pectore firmo, candidus, crine plano, ſubcanus, oculis ſubcæſiis, vultu lato, naſo decoro, labioſus, ſuperbus. Imperator iſte regionem quandam Subjugavit, quam in Provinciæ formam redactam, *Cariam*, vocavit. Contra Perſas etiam arma movit; eorumque regiones, ad Cteſiphontem uſque urbem, occupavit. Inde vero reverſurus Caſtrum ibi, in limitibus ſitum muro cinxit: datoque eidem Civitatis jure, à nomine ſuo, *Caras*, vocavit. Romam deinde reverſus, belloque alio adverſus Hunnos ſuſcepto, interfectus eſt; Maximo, & Januario, Coſſ. annos LX, cum ſemiſſe natus.

Hunc excepit Numerianus Auguſtus, & regnavit annos

---

aliis convenit Scriptoribus; de cauſa non item. Fl. Vopiſcus tres Probi cædis profert cauſas: 1. quod milites nunquam ocioſos permiſit: 2. quod dixerat, brevi fore, ut nullis militibus opus ſit: 3. quod in patria ſua amplianda ad ſordida, ac ſervilia miniſteria milites coegiſſet.

1. ἐβασίλευσεν ὁ θειότατος Κάρος ἔτη ϛ'.] Caro imperanti annos II tribuit Auctor noſter; ſinguliſque filiis ejus ſucceſſive, totidem: Cum tamen Carus pater, & filii duo, una imperarint, nec imperii annum tertium expleverint, omnes.

2. ὑπέταξε χώραν, ἥντινα ἐκάλεσε Καρίαν] Ubinam tandem terrarum hæc regio? Cariam quidem agnoſcimus, Aſiæ minoris regionem; ſed longe ante Carum Imp. hoc nomine vocatam.

3. ὃ ἐκάλεσεν εἰς ἴδιον ὄνομα, Κάρας] Κάρα, ut cum noſtro Cedrenus, & Procopius, ſive Κάρρας, ut Stephanus, urbs eſt Meſopotamiæ, quæ Hebræis חרן *Charan.*

4. κ᾽ ἐσφάγη, ἐπὶ τ ὑπατείας Μαξίμε κ᾽ Ιανναρίε] Alii Carum, in Perſide fulmine ictum interiiſſe ſcribunt; Verum his Coſſ. hoc fieri non potuit. Maximianum quidem, & Januarium Coſſ. habemus, apud Euſebium, & Chr. Alex. Auctorem; quos tamen hic ad Diocletiani annum IV. ille ad ejuſdem an. III. ponit.

5. ἐβασίλευσε Νουμεριανὸς] Carus expeditione in Perſas ſuſcepta, Numerianum,

annos 11. Erat hic procerus, gracilis, crine lento, facie longa, tenuique barbatus, ſubcanus, naſo decoro, oculis pulchris, colore nigro. Hujus ſub Imperio, Chriſtiani gravem Perſecutionem perpeſſi ſunt: quo tempore martyrium ſubierunt S. Georgius Cappadox, & S. Babylas: erat enim hic Epiſcopus Antiochiæ Magnæ.

Numerianus enim Imperator, expeditione in Perſas ſuſcepta, [per Antiochiam] Iter faciens, & Chriſtianorum ſacra Myſteria inſpiciendi deſiderio captus; Eccleſiam Sanctam, ubi Chriſtiani congregati fuerunt, uti cujuſmodi eorum eſſent Myſteria intelligeret, ingredi voluit: Audierat enim, Galilæos in occulto, Litanias ſuas celebrare. Propiùs autem, accedenti, occurrebat S. Babylas, ingreſſum ejus prohibens, verbis hiſce: ‘*At ego* non ſinam ‘te, Idolothytis conſpurca‘tum, in Myſteria Dei vi‘ventis introſpicere. Ad hoc indignatus Numerianus Imperator, eum abſque mora neci tradidit. Antiochia deinde diſcedens adverſus Perſas proficiſcitur. Perſæ autem, prælio cum eo commiſſo, gravi-

ἔτη δύο. Ἦν δὲ μακρὸς, λεπτὸς, ἀπλόθριξ, μακρόψις, λεπτοχαράκτηρ, εὐπώγων, μιξοπόλιος, εὔρινος, εὐόφθαλμος, μελάγχρως. Ἐπὶ δὲ τῆ αὐτῆ βασιλείας διωγμὸς χριστιανῶν μέγας ἐγένετο· ἐν οἷς ἐμαρτύρησεν ὁ ἅγιος Γεώργιος ὁ Καππάδοξ, καὶ ὁ ἅγιος Βαβυλᾶς· ἦν γὰρ ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης.

Καὶ καταφθάσεν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Νουμεριανὸς, ἀπὼν πολεμῆσαι μετὰ Περσῶν. καὶ θέλων κατασκοπῆσαι τὰ τῶν χριστιανῶν τὰ θεῖα μυστήρια, ἐβουλήθη εἰσελθεῖν ἐν τῇ ἁγίᾳ ἐκκλησίᾳ, ὅπου συνήγοντο οἱ χριστιανοὶ, εἰς τὸ θεάσασθαι, τί ἐστιν, ἃ ποιοῦσι μυστήρια, ἀκούσας, ὅτι κρυπτόμενοι τελοῦσι τὰς λειτουργίας αὐτῶν οἱ αὐτοὶ Γαλιλαῖοι. Καὶ ἐλθὼν πλησίον, ἐξαίφνης ὑπελαμβάνθη ὑπὸ τοῦ ἁγίου Βαβυλᾶ· καὶ ἐκώλυσεν αὐτὸν, λέγων αὐτῷ, ὅτι μεμιαμμένος ὑπάρχεις ἐκ τῶν θυσιῶν τῶν εἰδώλων· καὶ οὐ συγχωρῶ σοι ἰδεῖν μυστήρια Θεοῦ ζῶντος. Καὶ ἀγανακτήσας ὁ βασιλεὺς Νουμεριανὸς, ἐφόνευσεν αὐτὸν αὐθέως· καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ Ἀντιοχείας, καὶ ἐπεστράτευσε μετὰ Περσῶν· ἐν τῷ δὲ συγκροῦσαι αὐτὸν τὸν πόλεμον, ἐπετέθη αὐτῷ οἱ

rianum, filium natu minorem, optimæ ſpei adoleſcentem, illuc ſecum duxit: Carino interim, filio natu majori, rerum Occidentalium cura commiſſa. Caro autem patri fatis functo, Numerianus haud longe ſuperfuit, Apri ſoceri inſidiis interfectus.

1. Καὶ ὁ ἅγιος Βαβυλᾶς] Perſecutione ſub Decio Imp. facta martyrium ſubiiſſe S. Babylam, teſtatur Euſebius, & poſt eum Zonaras: verum quæ hîc de S. Babylæ Martyrio profert Auctor, ab Euſebii narratione longe recedunt.

Πέρσαι,

Πέρσαι, [1] καὶ ἀνεῖλαν τὸ πολὺ πλῆθος τῆ βοηθείας αὐτῷ, καὶ ἔφυγεν ἐν Κάραις τῇ πόλει· καὶ φοασούσαντες οἱ Πέρσαι, παρέλαβον αὐτὸν αἰχμάλωτον καὶ εὐθέως ἐφόνευσαν αὐτόν· [2] καὶ ἐκδείραντες τὸ δέρμα αὐτοῦ, ἐποίησαν ἀσκόν· καὶ σμυρνιάσαντες, ἐφύλαξαν αὐτὸν εἰς ἰδίαν δόξαν. Τὸ δὲ λοιπὸν πλῆθος αὐτοῦ κατέκοψαν. τελευτᾷ δὲ ὁ βασιλεὺς Νουμεριανὸς, ὢν ἐνιαυτῶν λς'.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Νουμεριανοῦ, ἐβασίλευσε Καεῖνος Αὔγουστος, ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ἔτη ϛ'. Ἦν δὲ κονδοειδὴς, παχὺς, πλατόψις, λευκὸς, ἐλόθριξ, ἀναφάλας, σπανὸς, μεγαλόψυχος. ἐφίλει δὲ τὸ Πράσινον μέρος.

Ἣ μόνον δὲ ἐβασίλευσεν, ἐπεστράτευσε κατὰ Περσῶν, εἰς ἐκδίκησιν τοῦ ἰδίου αὐτοῦ ἀδελφοῦ, Νουμεριανοῦ· καὶ ᾠφελήθη αὐτοῦ κράτος. Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας, ἐτελεύτησαν οἱ ἅγιοι, Κοσμᾶς, καὶ Δαμιανὸς, τῷ τρόπῳ τούτῳ, φθονηθέντες ὑπὸ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ δεσπότου. Ἦσαν γὰρ ἰατροὶ τὴν ἐπιστήμην, ἠγαπῶντο δὲ ὑπὸ τοῦ βασιλέως Καείνου, ὡς ποιοῦντες ἰάσεις· συνέβη γὰρ τοῦτο γενέσθαι τῷ αὐτῷ Καρίνῳ

ter ei incubuerunt; maximaque exercitus Imperatorii parte excisa; ipse fuga in Caras evasit. Persæ vero urbem obsidione cingentes, captivum eum habuerunt; necique statim traditum, excoriarunt: detractamque ei pellem, in utrem efformarunt: unguentisq; conditam, gloriæ causa asservarunt: Reliquum vero quod fuit exercitus ejus penitus delerunt. Numerianus autem Imperator è vivis excessit annos natus XXXVI.

Post Numerianum imperavit Carinus Augustus, frater ejus, annos II. Erat autem statura curta, crassus, vultu lato, candidus, crine crispo, recalvaster, parcus, magnanimus: Factioni autem Prasinæ studebat.

Hic, susceptο Imperio, absque mora Persis bellum intulit, Numeriani fratris in Vindictam: eosque penitus profligavit. Eodem imperante, Sancti illi, Cosmas, & Damianus, domino suo invisi, neci traditi sunt, hoc modo. Erant hi professione Medici; quos Imperator etiam, ob curationes ab eis effectas, magni habuit: cui etiam ipsi hujusmodi quid contigerat. Post Persas prælio devictos & infinitam eorum multitudinem

1. καὶ ἀνεῖλαν τὸ πολὺ πλῆθος &c.] Ἀνεῖλα, aor. 1. inusit. ab ἔλω· cujusmodi frequenter utitur Auctor noster.

2. καὶ ἐκδείραντες τὸ δέρμα αὐτοῦ &c.] Tale quid de Valeriano factum memorant scriptores nonnulli: Numeriano vero hæc non accedisse, ex probatis scriptoribus satis constat.

exciſam, Perſæ trium menſium inducias petierunt. Imperator itaque, ob hyemis intemperiem, exercitus etiam ſui bellis attriti rationem habens, conditiones pacis in tres menſes conceſſit. Ipſe interim in Cyrrheſticam, quam vocant, regionem contendit, ob exercitum ſuum reficiendum, & ut vulnerati ſanarentur. Ubi per hyemem commoranti, quæque ad bellum ſpectabant, pertractanti, ſubito accidit faciem ejus in averſum detorqueri. Cumque ii, qui plurimi eum ſequebantur, Medici nihil omnino proficerent, regionis illius Medici ad Imperatorem vocati ſunt; ut qui regionis ſuæ aëris vim penitus introſpectam haberent. Quos inter, ad Imperatorem acceſſerant cum domino ſuo Sancti illi, Coſmas & Damianus. Cumque in Imperatore ſanando fruſtra fuiſſent Medici omnes;

βασιλεῖ. [1] Μετὰ τὸ συλλῦσαι τοῖς Πέρσαις, καὶ τὰς ἐπάνω ἀνέσεις, καὶ πόλεις ἐξ αὐτῶν ἄπειρον πλῆθος, χειμῶνος βαρυτάτου γεγονότος, ἡ τῆς οἱ Πέρσαι μικρῶν τειῶν ἔνδοσιν γενέσθαι· καὶ διὰ τὸ ἐπαχθὲς τ χειμῶνος, φειδόμενος τ ἰδίου στρατοῦ, ὡς κοπωθέντα, ἐπέδωκε τῶν τειῶν μηνῶν τ αἴτησιν τῆς εἰρήνης. Καὶ λαβὼν τὸ ἴδιον πλῆθος, ἦλθεν ὅπι τ λεγομένην [3] χώραν τ Κυρυστικῶν, βαλόμενος καὶ τ ἴδιον στρατὸν ἀναπαῦσαι, καὶ τοὺς πληγάτους θεραπεῦσαι. Ἐλθόντος δὲ αὐτοῦ ἐν τοῖς Κυρυστικοῖς, ἐν τῷ χειμῶνι, κἀκεῖ αὐτοῦ διάγοντος καὶ τὰ τ πολέμια πρακταίζοντος, συνέβη ἐξαίφνης τ ὄψιν αὐτοῦ εἰς τὰ ὀπίσω στραφῆναι. Καὶ πολλῶν ἰατρῶν ἀκολουθέντων τῷ αὐτῷ βασιλεῖ, καὶ μηδὲν αὐτὸν ὠφελησάντων, ἐκελεύσθησαν οἱ τ χώρας ἰατροὶ εἰσελθεῖν πρὸς τ βασιλέα, ὡς εἰδότες τὰς ἀέρας τ ἑαυτῶν χώρας. Ἐν οἷς εἰσῆλθε καὶ ὁ Ἐπιτάτης τ ἁγίων, Κοσμᾶ, καὶ Δαμιανοῦ, πρὸς τ βασιλέα· [4] καὶ συνεισῆλθαν ἅμα αὐτῷ οἱ ἅγιοι. Καὶ μηδὲν δυνη-

---

1. μετὰ τὸ συλλῦσαι τοῖς Πέρσαις] Quas hîc aniles fabulas profert Auctor? in Perſas enim nunquam Carinus Imp. profectus eſt; utpote cui à Patre Caro in Perſas proficiſcente, imperii Occidentalis cura commiſſa eſt.

2. ὡς κοπωθέντα] Scr. κωπηθέντα.

3. χώραν τῶν Κυρυστικῶν] Scr. Κυῤῥηστικῶν Cyrrheſtica, regio Syriæ, Antiochiæ contermina, à Cyrrho urbe ſic dicta Stephan. Κυῤῥός, πόλις Συρίας, ἡ ἀκρόπολις· Σίνδαρος ὁ πολίτης Κυῤῥήστης, ὡς Πολύβιος πέμπτῳ· καὶ Κυῤῥηστὶς ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ ἡ χώρα, Κυῤῥηστική. Pro Σίνδαρος tamen repono Γίνδαρος, ex Strabone, lib. 16. Qui etiam Κυρηστικὴ ſcribit cum η', quandoque etiam cum ι', & ſimplici ρ'. εἶτα ἡ Κυρηστικὴ μεχρὶ Ἀντιοχείας. Et paulo infra: Ἐντεῦθα δ' ἐστὶ πόλις Γίνδαρος ἀκρόπολις τῆς Κυρηστικῆς. Plinius lib. Nat. Hiſt. lib. 5. cap. 23 de Cœleſyria verba faciens, Cyrrheſticam vocat: *Et inde Cyrrhiſtica regio Cyrrhum, &c.*

4. καὶ συνεισῆλθαν ἅμα] ἦλθα, aor. 1. inuſitat. ἔλθω, & paulo ſupra, εἶλα ab ἕλω.

δέντων

δένταν τ̃ ἰατρῶν ὠφελῆσαι τ̃ βασιλέα Καεῖνον, οἱ ἅγιοι Κοσμᾶς καὶ Δαμιανὸς λαθρέως διελέχθησάν τισι τῶν μεγιστάνων τ̃ βασιλέως, ἵνα ἰάσωνται αὐτόν. Καὶ εἰσελθόντες οἱ ἅγιοι τῷ βασιλεῖ ἐν νυκτὶ, καὶ αὐτοὶ ἰάσαντο αὐτὸν διὰ τ̃ ἰδίας πεποιθήσεως. Καὶ ὁμίλουσιν αὐτοῖς, λέγων· ὅτι, ἔτοι οἱ ἄνθρωποι δοῦλοι τ̃ Θεῦ, τοῦ ὑψίστου εἰσί. Καὶ ὑγιάνας, καὶ ἀποκαταστήσας, ὡς ἦν τὸ πρόσθεν, εἶχεν αὐτοὺς ἐν τιμῇ. καὶ πάντες οἱ μεγιστάνες αὐτοῦ. Παρακληθεὶς δὲ παρ' αὐτῶν τῶν ἁγίων, ἐποίησεν εὐθέως θείαν αὐτοῦ διάταξιν εἰς πᾶσαν τ̃ Ρωμαϊκὴν πολιτείαν, ὥστε μηδένα τ̃ λεγομένων χριστιανῶν ὑπομεῖναί τι κακὸν, μήτε ὑπ κωλύεσθαι θρησκεύειν, ὡς βέλονται.

Ο δὲ ὁμιστάτης αὐτῶν, εἰσαχθεὶς ὑπὸ τῶν ἄλλων ἀξιωματικῶν ἰατρῶν, τῶν ἀκολουθούντων τῷ αὐτῷ βασιλεῖ· καὶ ἑωρακὼς τὸν πρὸς τοὺς ἁγίους ἀγάπην, ἣν εἶχεν ὁ βασιλεὺς πρὸς αὐτοὺς, φθονῶν αὐτοῖς ἐκαρτέρησε. Καὶ μ τὸ ἐξελθεῖν τ̃ αὐτὸν Βασιλέα Καρίνον ἐκ τῶν Κηρυστικῶν εἰς τὰ Περσικὰ, [1] ὅλως ὁ ἐπισάτης τ̃ ἁγίων, Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ, λαβὼν αὐτοὺς μ τῶν ἰδίων αὐτοῦ ἀνθρώπων ἐν τοῖς ὄρεσιν, [2] ἐκρέμνισεν αὐτοὺς, ὡς ὄπτας ἐκ τ̃ δόγματος τῶν χριστιανῶν· καὶ ἕπως οἱ δίκαιοι ἐτελειώθησ.

Εν δὲ τῷ μέσῳ χρόνῳ τ̃ πο-

Sancti, Cosmas, & Damianus, quosdam ex Primoribus Imperatoris clanculum alloquuti, rogabant, uti eum sanandi licentiam ipsi haberent. Per noctem itaque intromissi Sancti hi, precibus suis Imperatorem sanabant: qui fidem deinceps eis habens, dicebat; 'Homines isti 'Servi sunt Dei altissimi. Imperator itaque, pristinæ sanctitati restitutus, Sanctos hosce & ipse, & Optimates ejus, in honore habuerunt. Quin & rogatu eorum divino suo Edicto per totum Imperium Romanum protinus promulgato, cavebat; ne quis deinceps Christianos, quos vocant, violaret, aut à cultu suo prohiberet.

Cæterum eorum Dominus, ubi intellexerat quanto Sanctos hosce amore prosequebatur Imperator; à Primariis Medicis Imperatoris in id adductus summe eos invisos habuit: Quam primum vero Imperator ex Cyrrestica regione in Persidem discesserat, servis suis stipatus, per dolum Sanctos illos ad montes abductos, tanquam Christiani dogmatis sectatores, præcipites dedit. Talem itaque vitæ exitum Justi hi habuerunt.

Imperator autem Carinus,

1. ὅλως ὁ ἐπισάτης] Scr. ὅλῳ. 2. ἐκρέμνισεν αὐτοὺς] Scr. ἐκρήμνισεν.

medio belli tempore, naturæ conceſſit, annos natus XXXII.

Carinum excepit Diocletianus; qui imperavit annos XX, & menſes IX. Erat hic procerus, gracilis, facie macilenta, capite, barbaque canus, colore corporis pallente, oculis cæſiis, naſo craſſo, ſubcurvus, ſumme magnanimus, ædificandique ſtudioſiſſimus. Imperator vero deſignatus eſt, Baſſo, & Quintiano, Coſſ.

Hoc Imperante, tenebræ profundæ per diem integrum, orbi incubuerunt. Tertio autem imperii anno exacto, Maximianum filium, qui & Herculianus, Cæſarem creavit. Perſis autem arma ſumentibus, Diocletianus, cum Maximiano, in eos profectus eſt. Per Antiochiam vero magnam facto itinere, Diocletianus, Maximiano contra Perſas miſſo, ibidem commoratus eſt: ubi etiam Palatium ingens extruxit, inventis ibi jactis olim à Gallieno Licinniano fundamentis. Balneum etiam Publicum urbis in planicie extruxit, prope Cir-

λέμε, ὁ αὐτὸς [1] Καεῖνος τελευτᾷ ἰδίῳ θανάτῳ, ὢν ἐνιαυτῷ λϛ'.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Καρίνε, ἐβασίλευσε Διοκλητιανὸς, ἔτη κ', καὶ μῆνας θ'. Ἦν δὲ μακρὸς, λεπτὸς, ξηρόψις, ὁλοπόλιος τὴν κάραν καὶ τὸ γένειον, λευκὸς τῷ σώματι, γλαυκὸς, παχύρινος, ὑποκυρτος, μεγαλόψυχος πάνυ, καὶ φιλοκτίσης. Ἀνηγορεύθη δὲ βασιλεὺς, ὅτε [2] τῆς ὑπατείας Βάσσε, καὶ Κυιντιανῦ.

Ἐπὶ ἧς τῆς αὐτῦ βασιλείας [3] ἐγένετο σκότος μέγα πᾶσαν τὴν ἡμέραν· μεθ' δὲ τρία ἔτη τῆς βασιλείας αὐτῦ, ἐποίησε Καίσαρα [4] τὸν υἱὸν αὐτῦ Μαξιμιανὸν, [5] τὸν καὶ Ἐρκυλιανόν. Τῶν δὲ Περσῶν κινησάντων, ἐπλισάμενος ὁ Διοκλητιανὸς ἐπεστράτευσεν ἅμα τῷ Μαξιμιανῷ. Καὶ φθασάντων τὴν αὐτῆς Ἀντόχειαν τὴν μεγάλην, ἔπεμψεν ὁ αὐτὸς Διοκλητιανὸς Μαξιμιανὸν τὸν Καίσαρα κατὰ Περσῶν, καὶ ἔμεινεν ὁ αὐτὸς Διοκλητιανὸς ἐν Ἀντοχείᾳ. Καὶ ἔκτισεν ἐκεῖ παλάτιον μέγα, εὑρὼν θεμελίους τεθέντας πρόλαι μὲ ὑπὸ Γαλλιανῦ, τοῦ καὶ Λικιννιανῦ. Ἔκτισε δὲ ὁ αὐτὸς

---

1. Καεῖνος τελευτᾷ τῷ ἰδίῳ θανάτῳ [Imo à Diocletiano multis præliis tentatus, ab eodem tandem victus interficitur, teſte Fl. Vopiſco.

2. τῆς ὑπατείας Βάσσε καὶ Κυιντιανῦ] Baſſum & Quintianum Coſſ. Euſebius ad Diocletiani Imp. annum IV. ponit; Chr. Alex. auctor, ad ejuſdem annum V.

3 ἐγένετο σκότος μέγα.] De tenebris hiſce apud alios altum ſilentium.

4. τὸν υἱὸν αὐτῦ Μαξιμιανὸν] Diocletiani gener, non filius erat Maximianus. vide Cedrenum.

5. τὸν καὶ Ἐρκυλιανὸν] Ἐρκύλιος, aliis omnibus, tam Græcis, quam Latinis, atque etiam Noſtro infra dictus eſt.

Διοκλη-

Διοκλητιανὸς καὶ δημόσιον λιτρὸν, εἰς τιμὴ μεδιάδα, πλησίον τοῦ παλαίε Ιππικε, ὅθεν ἐκάλεσε τὸ Διοκλητιανόν. Ἔκτισε δὲ καὶ ὡρεῖα, [1]λόγῳ ἀποθετῶν σίτε· καὶ μέτρα ὧν σίτε πᾶσιν ἔδωκε, καὶ τοῦ πωλεσκομένων ἄλλων πάντων· διὰ τὸ μὴ ἐπηρεάζεσθαί τινα τοῦ ἀγοραίων ἀπὸ τοῦ στρατοῦ. Ἔκτισε δὲ καὶ τὸ Στάδιον τὸ λεγόμενον ἐν Δάφνῃ, διὰ τὸς Ολυμπικὸς, καὶ τὸς λοιπὸς ἀγωνιστάς· ὥστε μὴ [2]ἀπιέναι ἐν κοτείγαις καὶ στεφανοῦσθαι ἐν ἀργυρῷ ποταμῷ· ἄλλα μετὰ τὸ ἀγωνίσασθαι πάντας ἐν Ανποχείᾳ τῇ μεγάλῃ, ἀνιέναι αὐτὸς ἐν τῇ λεγομένῃ Δάφνῃ, καὶ μὴ ἵνα τοσοῦτον διάστημα ὁδοῦ ἀπέρχωνται, ἐν τῷ Αργυρῷ ποταμῷ, [2]ἐν κοτείγαις τ' Κιλικίας, καὶ οἱ Ολυμπικοὶ καὶ οἱ Ανποχεῖς, ἀπόντες κατὰ τὰ Ολύμπια· καθὼς καὶ ἐν τῇ θείᾳ αὐτοῦ ἀγωγῇ ἐκέλευσεν, ἐν Δάφνῃ 3 διαφνοῦσθαι τὸς ἀγωνιζομένους ἐν τῷ ἀγῶνι τοῦ Ολυμπίων. Ἔκτισε δ', ἐν αὐτῷ τῷ Σταδίῳ Δάφνης, ἱερὸν Ολυμπίε Διός· καὶ ἐν τῇ σφενδόνῃ, τοῦ αὐτοῦ Σταδίε, [4]ἔκτισεν ἱερὸν τῇ Νεμέσῃ. Ανενέωσε δὲ καὶ τὸ τοῦ Απόλλωνος ἱερὸν, κοσμήσας διαφόροις μαρμάροις. Ἔκτισε δὲ

cum veterem; quod Diocletianum vocavit. Horrea quoque, pro frumentis condendis, extruxit: menſuris etiam frumenti, aliorumque venalium omnium publice conſtitutis: ne, qui mercaturam exercerent, à milite damno aliquo afficerentur. Stadium quoque, quod vocant, in Daphne extruxit, propter Olympicos, alioſque Agoniſtas; ſcilicet ne quadrigis vecti, ad Argyrum fluvium proficiſci tenerentur, ad Coronationem: poſt certamina Antiochiæ magnæ finita, Daphnem peterent; neque in poſterum tantum itineris intervallum emetirentur, ad Argyrum fluvium quadrigis devecti Cilicibus, Antiochenſes, quique in Olympicis Agoniſtæ fuiſſent. Poſt ludos itaque finitos, juxta Edictum Imperatorium, Daphnem deinceps petebant, uti ibi coronarentur. Condidit etiam, in hoc Daphnes ſtadio, fanum Jovis Olympii: & in ejuſdem ſtadii funda, templum Nemeſi erexit. Apollinis quoque fanum inſtauravit; variiſque Marmoribus exornavit. Tem-

---

1. λόγῳ ἀποθετῶν] forte ſcribendum, ἀποθηκῶν

2. ἐν κοτείγαις] Ita etiam infra: καὶ μὴ ἵνα τοσοῦτον διάστημα ὁδοῦ ἀπέρχωνται ἐν τῷ Αργυρῷ ποταμῷ ἐν κοτείγαις τῆς Κιλικίας. Locus iſte difficilis eſt, & cui enucleando me fateor imparem. Κοτείγαις, *Quadrigis*, vertimus, nempe ob vocum ſimilitudinem: nec enim vocabulum hoc uſquam alibi invenire potui. Quid tamen Quadrigis cum fluvio? De hoc videant eruditi.

3. Διαφνοῦσθαι τὸς ἀγωνιζομένους] forte στεφανοῦσθαι.

4. ἔκτισεν ἱερὸν τῇ Νεμέσῃ] Scr. Νεμέσει.

plum

plum etiam ſubterraneum Hecate ſacravit; in quod per gradus CCCLXV deſcendebatur. Palatium inſuper in Daphne extruxit; ubi Imperatores, illuc adventantes, commorarentur: cum antea tentoriis ſolum, ad Lucum defixis, uterentur. Quinetiam fabricas ibi erexit, in quibus arma, in exercitus uſum, fabricarentur. Edeſſæ etiam fabricas erexit, uti armamenta belli ad manum haberent. Similiter etiam in Damaſco fabricas extruxit; ob frequentes Saracenorum incurſiones. Antiochiæ etiam Monetarum officinam, qua nummi cuderentur, terræmotibus collapſam, redintegravit. Balneum etiam, præter alia tria à ſe condita, quartum quoque extruxit, quod Senatorium nominavit.

Maximianus interim Cæſar, Perſis penitus debellatis, Antiochiam revertitur; Captivam ſecum ducens Perſici regis uxorem: quam paucis ſtipatam, (exercitu reliquo funditus deleto,) ad Indiæ limites, una cum Rege Marito fugientem, aſſecutus fuerat. Regina autem Perſarum, Arſane, Diocletiani Romani Imperatoris juſſu, in Daphne καὶ τῇ Εκάτῃ ἱερὸν καταχθόνιον, βαθμοὺς τξε'. Εκτισε δὲ ἐν Δάφνῃ καὶ παλάτιον, εἰς τὸ τοὺς ἀνιόντας βασιλεῖς, ἐκεῖ καταμένειν· ἐπιδὴ πρόσθεν εἰς τὸ ἄλσος ἐποίουν παπυλεῶνας, καὶ κατέμενον. [1] Εκτισε δὲ καὶ φαβρικὰς τρεῖς, πρὸς τὸ κατασκευάζεσθαι ὅπλα τῷ στρατῷ. Εκτισε δὲ καὶ ἐν Εδέσῃ φαβρικὴ, διὰ τὸ τὰ ὅπλα ἐξ ὑγοὺς χορηγεῖσθαι· ὡσαύτως δὲ καὶ ἐν Δαμασκῷ ἔκτισε φαβρικὴ, ἐνοήσας τὰς ὁπὸ ρομὰς τῶν Σαρακηνῶν. Εκτισε δὲ καὶ ἐν Ανποχείᾳ Μόνητων, ὥστε χαράσσεσθαι ἐκεῖ νομίσματα· ἣν γὰρ ἡ αὐτὴ Μόνητα ὑπὸ σεισμῶν καταγραφεῖσα· καὶ ἀνενεώθη. Εκτισε δὲ καὶ λουτρὸν, ὃ ὠνόμασε Συγκλητικόν· ὁμοίως δὲ καὶ ἄλλα γ' λουτρά.

Ο δὲ Καίσαρ Μαξιμιανὸς ἀπελθὼν κατὰ Περσῶν, καὶ νικήσας αὐτοὺς κατὰ κράτος, ἐπανῆλθεν ἐν Αντιοχείᾳ, λαβὼν αἰχμάλωτον τὴν τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν γυναῖκα, ἐκείνων φυγόντων, μετ' ὀλίγων ἀνδρῶν, εἰς τὸ Ινδολιμιτὸν, σὺν πλήθους αὐτῶν ἀναλωθέντος. Η δὲ βασίλισσα τῶν Περσῶν Αρσανὴ ὠκησεν ἐν Δάφνῃ, φυλατομένη κατὰ κέλευσιν

1. ἔκτισε ἢ καὶ φαβρικὰς] φαβρικὴν etiam neutrum infra habemus; ἔκτισε ἢ καὶ ἐν Εδέσῃ φαβρικά. Juſtiniani Novell. 85. habet, φάβρικ ὥστε διὰ θείας ἡμῶν ἀνηρεφῆς ἐν ἐκείνοις αὐτὰς καθαπάσεσθαι τῆς τόποις, ἐν οἷς εἰσὶ δημόσιαι φαβρικες. Fabricæ autem hæ loci erant publici, armis conficiendis deſtinati; artificibus etiam ex publico ſtipe conſtituta, ut ex ſequentibus, Juſtinian. Novel. citat. apparet: ἐφ' ᾧ δημόσια αὐτὰς ἐργαζομένους ὅπλα, καὶ τὰς ἐκ τοῦ δημοσίου σιτήσεις κομίζεσθαι.

τ βασιλέως Ρωμαίων Διοκλητιανῦ, μ τιμῆς, ὅτι χρόνων. Καὶ μ ταῦτα, πάντων εἰρήνης γνομένων, ἀπεδόθη. Πέρσαις, τῷ ἰδίῳ αὐτῆς ἀνδρὶ, φυλαχθεῖσα μ τιμῆς.

Εν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ δωρεαὶ παρεχέθησαν, παρὰ τ βασιλέως, πάσῃ τῇ Ρωμαίων πολιτείᾳ, ὑπὲρ τῆς Επινικίων.

Εκτισε δὲ καὶ εἰς τὰ λίμιτα κάστρα ὁ αὐτὸς Διοκλητιανὸς, ἀπὸ τ Αἰγύπτου, ἕως τῆς Περσικῶν ὁρων, τάξας ἐν αὐτοῖς στρατιώτας λιμιτανέους· παραχρισάμενός καὶ δούκας κτ ἐπαρχίαν, ἐνδοτέρω τῆς κάστρων καθέζεσθαι, μ πολλῆς βοηθείας, πρὸς παραφυλακήν. Καὶ ἀπέστειλαν πρὸ βασιλεῖ, καὶ τῷ Καίσαρι, σκήνας ἐν τῷ λιμίτῳ τῆς Συρίας.

Εν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ ἐπυράννησαν οἱ Αἰγύπτιοι, καὶ ἐφόνευσε τοὺς ἄρχοντας αὐτῆς. Καὶ ἐπεστράτευσε κατ' αὐτῆς ὁ αὐτὸς Διοκλητιανὸς, καὶ ἐπολέμησεν ἐν Αλεξανδρείᾳ τῇ μεγάλῃ, πολιορκήσας αὐτὴν, καὶ ποιήσας φοσσάτα, κόψας τ ἀγωγὸν, καὶ στέψας αὐτὸν, ἀπὸ τ λεγομένου Κανώπου, καὶ παρέχοντα χρῆσιν τῇ πόλει. Παρελαβὼν δὲ Αλεξάνδρειαν, ἐνέπρησεν αὐτὴν· εἰσῆλθε δὲ ἐν αὐτῇ ἔφιππος, τ ἵππου αὐτοῦ φειπατοῦντος ἐπάνω τῶν λειψάνων. Ην δὲ κελεύσας τῷ ἐξπεδίτῳ, μὴ φείσασθαι τ φονεύειν, ἕως οὗ ἀνέλθῃ τὰ αἵματα τῶν σφαζομένων [1] ἕως

annis aliquot, omni cum honore, cuſtodiebatur. Poſt vero, pacis conditionibus invicem initis, Regina, in Perſidem miſſa, conjugi ſuo reſtituta eſt.

Eodem tempore Imperator, ob partam victoriam, ubique per imperium Romanum Largitiones diſtribuit.

Idem Diocletianus Caſtra paſſim per confinia extruxit, ab Ægypto, uſque ad fines Perſicos; collocatis ibi Limitaneis militibus, Ducibus etiam per provincias conſtitutis, qui Caſtris hiſce cum armata manu inſidentes, loca cuſtodirent. Imperatori itaque, & Cæſari, ſtativas ubique, per confinia Syriæ, poſuerunt.

Sub hoc tempus Ægyptii in Præfectos ſuos inſurgentes, eos interfecerunt. Imperator itaque in eos arma movit, Alexandriamque Magnam obſidione cinxit: & foſſa egeſta, reſciſſoque qui ibi urbis in uſum erat, aquæductu, curſuque aquarum per aliam à Canopo viam diverſo, urbem tandem cepit, captamque incendiis vaſtavit. Imperator autem, equo inſidens, urbem ingreſſus eſt; equo interim occiſorum cadavera calcante. Exercitui vero in mandata dederat, uti non prius à cædibus abſtinerent, quam ad equi cui inſidebat genua ſan-

1. ἕως τὸ γόνυ τ ἵππου] ἕως, accuſativo junctum, alibi haud temere invenies.

guis occiſorum pertingeret. Corrigit autem, (Deo ita volente,) Imperatore urbem ingrediente, à Portis ipſis non procul, equum ejus, dum per cadavera incedit, trunco hominis impingere; equique, ex caſu illo labaſcentis, genu ſanguine tinctum eſſe. Quo viſo, imperator militem repreſſit; & venia data non ulterius in Alexandrinos ſævire permiſit. Alexandrini itaque ſtatuam æream Equo grati poſuerunt; locumque eum, *Diocletiani Equum*, uſque adhuc appellant. Inſuper etiam Alexandrini annum Juum primum exinde numerabant. Hoc itaque initium eſt Æræ Alexandrinorum in Ægypto.

Hujus ſub imperio, prodiit Romæ Manichæus quidam, nomine Bundus: qui neglectis Manichæorum Placitis, Dogmata ſua invexit. 'Docebat 'hic, Bonum Deum cum malo 'bellum habuiſſe; Malumque 'à Bono ſuperatum; honorem 'proinde Victori tribuendum. In Perſidem quoque profectus, ibi etiam dogmata ſua diſſeminavit. Manichæorum vero dogma hoc Perſæ, idiomate ſuo, *Dariſthen rum* vocant: quaſi dicas, *Dei Boni* dogma.

τὸ γόνυ τ̃ ἵππ̃ου ἔ ἐκάθητο. Σωσθὲν δὲ, καὶ κέλσιν Θεῦ πλησίον τῆς πύρτας [1] εἰσελθόντος αὐτ̃, τὸν ἵππον ἐν ᾧ ἐκάθητο ὁ βασιλεὺς πατῆσαι λείψανον ἀνθρώπ̃, [2] καὶ κονδύλαντα εἰς αὐτὸ γονατῆσαι, καὶ αἱματωθῆναι τὸ γόνυ τ̃ ἵππ̃ου. Καὶ παρεσχηκὼς, [3] ἔδωκεν ἐνδυλπεντίας, καὶ ἐπαύσαντο οἱ στρατῶται κόπτοντες τὺς πολίτας Αλεξανδρείας. Καὶ ἀνέστησ οἱ αὐτοὶ Αλεξανδρεῖς στήλην χαλκῆν τῷ ἵππῳ, ὑπὲρ εὐχαριστίας· ὅστις τόπ ἵππος Διοκλητιανῦ· Καὶ ἔκτοτε ἐχρημάτισεν ὀνομάζεσθαι πρῶτον ἔτ Αλεξανδρείας. Εστιν ὃν ἐξ ἐκείνου τ̃ χρόνου ὁ χρηματισμὸς τῆς πρὸς Αἴγυπτον Αλεξανδρείας.

Επὶ δὲ τῆς βασιλείας αὐτ̃, ἀνεφάνη τὶς Μανιχαῖ ἐν Ρώμῃ τῇ πόλει, ὀνόματι Βάνδος· ὅστις ἀπέστησεν ἐκ τ̃ δόγματ τῆς Μανιχαίων, παρεισαγαγὼν ἴδιον δόγμα, καὶ διδάσκων, ὅτι· ὁ ἀγαθὸς Θεὸς ἐπολέμησε τῷ πονηρῷ, καὶ ἐνίκησεν αὐτόν· καὶ δεῖ τῷ νικητῷ πιστ̃ν. Απῆλθε δὲ καὶ ἐν Περσίδι διδάσκων. ὅπερ δόγμα Μανιχαϊκὸν παρὰ Πέρσαις καλεῖται, καὶ τῇ αὐτῶν γλώσσαν, τὸ τῆς Δαρισθενῶν· ὃ ἑρμηνεύεται, τὸ τ̃ ἀγαθ̃.

---

1. εἰσελθόντ αὐτ̃] Scr. εἰσελθόντ.

2. καὶ κονδύλαντα εἰς αὐτὸ] Novum plane, mihique inauditum hoc vocabulum.

3. ἔδωκεν ἐνδυλπεντίας] Scr. ἐνδυλλωπίας.

Ὁ δὲ αὐτὸς Διοκλητιανὸς βασιλεὺς ἐποίησε Διωγμὸν χριστιανῶν· καὶ ἐμαρτύρησαν πολλοὶ μαρτυρήσαντες· Ἐν οἷς ἐμαρτύρησε καὶ ὁ ἅγιος Μηνᾶς· καὶ αἱ ἐκκλησίαι δὲ κατηρέθησαν, καὶ ἀπειλαὶ ἦν, καὶ φόβος ἦν πολύς.

Idem Diocletianus Imperator Chriſtianos perſecutus eſt; quorum multi Martyrio coronati ſunt: inter quos fuit Sanctus Menas. Quin & templa eorum à fundamentis everſa ſunt: graves inſuper minæ, terroreſque Chriſtianis incuſſi.

Ἐν δὲ τῷ χρόνῳ τῶν Ολυμπίων κατέφθασεν ἐν Ἀντιοχείᾳ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Διοκλητιανὸς, ἐλθὼν ἐξ Αἰγύπτου καὶ τῶν Ολυμπικῶν ἀγῶνος μέλλοντος ἐπιτελεῖσθαι, ἐφόρεσε τὸ σχῆμα τὸ τοῦ Αλυτάρχου ὁ βασιλεὺς Διοκλητιανὸς. Τὴν δὲ στολὴν ὁ Αλύταρχος ἄσπρον, ὁλοσηρικὸν ἐφόρει· ὁ δὲ βασιλεὺς, ἀντὶ τοῦ ἄσπρου, ἐφόρεσε πορφυροῦν· τὰ δὲ ἄλλα πάντα, ὡς ἦν ἔθος τῷ Αλυτάρχῃ φορεῖν· κρατῶν τὴν ἱερὰν ῥάβδον, καὶ προσκυνῶν τὸν δῆμον, ἐθεώρησε τὸν Ολυμπικὸν ἀγῶνα, τὰς νενομισμένας πάσας ἡμέρας. Καὶ ἐκ τῶν ἀξιωματικῶν αὐτοῦ κατήρχοντό τινες ἐν τοῖς Ολυμπικοῖς ἀγῶσιν, ἐπιδεικνύμενοι ἀρετῆς χάριν· καὶ οἱ μὲν ἐπάλαιον, οἱ δὲ ἐπύκτευον, οἱ δὲ ἐπαγκρατίαζον, οἱ δὲ ἔτρεχον· καὶ [1] τοῖς νικῶσι παρεῖχε σάκρας, καὶ πᾶσι πολλὰ ἐφιλοτιμήσατο. [2] καθὼς Δομετιανὸς ὁ σοφώτατος

Olympicis autem appropinquantibus, Imperator Diocletianus, ex Ægypto Antiochiam venit: Ludiſque celebratis, ipſe Alytarchæ habitum ſuſcepit. Moris autem erat, ut Alytarcha ſtolam albam, holoſericam geſtaret: imperator vero, pro alba, purpuream ſibi ſumpſit; in cæteris, habitum Alytarchæ per omnia referebat: ſacramque manu ferens virgam, & populum pro more veneratus, per dies conſtitutos omnes, Olympica Certamina ſpectabat. Itaque ex Optimatibus etiam ejus nonnulli eo ad Certamina convenerunt, virtutis ſuæ ſpecimina exhibituri: quorum hi palæſtra, illi pugillatu, alii Pancratio, curſu vero alii decertabant. Victoribus autem *Sacras* dedit; omnibuſque munera affatim diſpertivit uti ſapientiſſimus Dometianus hæc ſcripta reliquit. Diocletianus autem Aly-

1. τοῖς νικῶσι παρεῖχε σάκρας] Σάκραι *Reſcripta* ſunt, ſive *Literæ Imperatoriæ*: hoc vero loco Diplomata Imperatoria, ſive Literas quas vocant *Patentes*, Victoribus Honores quoſdam, ſive dignitates confirmantes intelligi puto.

2. καθὼς Δομετιανὸς ὁ σοφώτατος] Porte legendum, Δομνίνῳ ὁ σ. De Ludis enim hiſce Olympicis Antiochiæ celebratis, quicquid profert Auctor noſter, Domnino Chronographo id omne ſe accepiſſe ſupra fatetur, lib. 12. in Commodo.

tarcha Antiochiæ factus, Imperatorium habitum depoſuit: nec amplius, finitis Olympicis, Imperatorio fungi munere voluit; dicens: *Imperio memet abdicavi; Joviſque immortalis habitum geſtavi.* Hunc itaque vitæ ſtatum deinceps amplexus eſt: naturæque tandem ceſſit, annos natus LXXII.

Poſt depoſitum vero à Diocletiano Imperium, à Maximiano Herculeo ſuſceptum eſt; qui imperavit annos XIX. Hic Romam reversus, de Perſis, & Ægyptiis devictis, triumphum egit. Erat autem procerus, robuſtus, capite caneſcente, crine plano, barbatus, colore nigro, naſo eleganti, oculis pulchris, eloquens. Infenſus & hic quoque Chriſtianis fuit; plurimoſque Sanctos neci dedit; ex quibus fuerunt S. Pantaleo, S. Heſychius, S. Hermippus, S. Hermolaus, & S. Hermocrates, Martyres.

Accidit autem etiam hujus ſub imperio, Olympica celebrari, quo tempore Armenios, adverſus Romanum imperium rebellantes, exercitu in Orientem ducto, penitus ſubegerat. Certior autem factus, Olympicorum celeberrimam jam inſtare Panegyrin,

ταττ συνεχάψατο. Καὶ Αλυτάρχης ἐν Ανποχείᾳ ὁ αὐτὸς Διοκλητιανὸς, ⳏ ἀποθέμενος τὸ βασιλικὸν σχῆμα, ⳏ μὴ τὸ πληρῶσαι τὰ Ολύμπια, ἐχ' εἵλετο βασιλεῦσαι, λέγων· ὅτι, ἀπεθέμην τὴν βασιλείαν, ⳏ ἐφόρεσα σχῆμα τ̄ ἀθανάτε Διός. ⳏ ἔκτοτε ἔμεινεν ἕως. Τελευτᾷ δὲ ἰδίῳ θανάτῳ, ὢν ἐνιαυτῶν οϐ'.

Μετὰ δὲ τὸ ἀποθέσθαι τ̄ Διοκλητιανὸν τ̄ βασιλείαν, ⁝ ἐβασίλευσε Μαξιμιανὸς, ὁ ⳏ ἐπίκλην Ερκύλιος, ἔτη ιϐ'. Καὶ ἀνελθὼν ἐν Ρώμῃ, ἐθριάμβευσε τ̄ χ̄ῑ Περσῶν, ⳏ Αἰγυπτίων νίκην. Ην δὲ μακρὸς, εὐθενὴς, μιξοπόλιος τ̄ χάραν, ἁπλοθριξ, τελειοπώγων, μελάγχροος, εὔρινος, εὐόφθαλμος, ἐλλόγιμος. Ηγωνίσατο δὲ ⳏ αὐτὸς χ̄ῑ χριστιανῶν, ⳏ ἐτιμωρήσατο πολλοὺς ἁγίους· ἐν οἷς ἐμαρτύρησεν ὁ ἅγιος Παντελέων, ⳏ ὁ ἅγιος Ησύχιος, καὶ ὁ ἅγιος Ερμιππος, ⳏ ὁ ἅγιος Ερμόλαος, ⳏ ὁ ἅγιος Ερμοκράτης.

Καὶ πάλιν Ολυμπίων ἀγομένων ἐν τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ, ἐλθόντος αὐτοῦ ἐν τῇ ἀνατολῇ χ̄ῑ Αρμενίων, τυραννησάντων Ρωμαίους, νικήσας αὐτοὺς χ̄ῑ κράτος, ⳏ ὑποτάξας αὐτούς· μαθὼν ὅτι πανήγυριν τῶν Ολυμπίων ὑπαρχὴν, παρεγένετο ἐν Αντιοχείᾳ, διὰ τὰς ὑπισχνουμένας ἡμέ-

---

1. ἐβασίλευσε Μαξιμιανὸς, ὁ ⳏ ἐπίκλην Ερκύλιος, ἔτη ιϐ'.] Diocletianus & Maximianus collegæ imperium una tenuerunt, unoque deinceps die, imperio abdicato, habitum privatum ſumpſerunt. Eutropius lib. 10. ad finem: *utrique uno die privato habitu imperii inſignes mutavit, Nicomediæ Diocletianus, Herculeus Mediolani, &c.*

ρας

ρας τ᾽ ἀγῶνος. Καὶ φορέσας ϗ αὐτὸς τὸ χλῆμα τ᾽ Αλυτάρχου, [1] ἀλυτάρχησε· ϗ ἠγωνίσαντο ϗ ὅπι αὐτῷ, ἐκ τῶ δήμου, τέκνα συγκλητικῶν, ϗ συγκλητικοὶ νεώτεροι· ϗ οἱ μὲν ἐπάλαιον, οἱ δὲ ἔτρεχον, οἱ δὲ ἐπαγκρατίαζον, οἱ δὲ ἡνιόχουν, οἱ δὲ ἐπύκλουν [2] οἱ ὃ ἐφωνάσκων· ϗ οἱ νικῶντες ἐλάμβανον μείζους ἀξίας; οἱ δὲ προέκοπτον ἐν ταῖς στρατείαις, δίχα τῶν δεδομένων αὐτοῖς φιλοτιμιῶν. ἀπέθετο ὃ ϗ αὐτὸς Μαξιμιανὸς τὸ βασιλείαν, ϗ τὸ πορφύραν, ϗ πᾶσαν τὸ βασιλικὸν φορεσίαν· ϗ ἐφόρεσε τὰ Αλυταρχικά. Καὶ μ᾽ τὸ πληρωθῆναι τὰς ἡμέρας τῶν Ολυμπίων, ὐχ᾽ εἵλετο ὐδὲ αὐτὸς βασιλεῦσαι· ἀλλ᾽ ἐπανελθὼν ἐν τῇ Ρώμῃ, ἀπετάξατο τῆς βασιλείας, ϗ ἔμεινεν ὅπως, ἕως θανάτου. [3] Καὶ᾽ μ᾽ χρόνον τελευτᾷ ἰδίῳ θανάτῳ, ὢν ἐνιαυτῶν νζ'.

Καὶ μ᾽ τὸ ἀποδέδαι τὸ βασιλείαν Μαξιμιανὸν, [4] ἐβασίλευσε Μαξέντιος, ὁ ϗ Γαλέριος, ἔτη γ'. Ην κονδυλειδὴς, πλατὺς, ἀλόθριξ, λευκὸς, εὐπώγων, ὑπόσγαθος, σι-

Antiochiam venit: ubi & ipſe, Alytarchæ habitum geſtans, munia ejus executus eſt. Qui autem ibi convenerant Senatorum filii, Senatores etiam Juniores ipſi, coram eo decertabant; hi quidem palæſtra, illi curſu, alii Pancratio, aurigatione alii, alii Pugillatu, nonnulli etiam voce certantes. Victorum autem (præter munera quæ eis largitus eſt,) hos quidem majoribus auxit honoribus, illos vero ad Militares provexit dignitates. Maximianus autem ipſe, poſito Imperio, purpura, regioque ornatu omni exuebat ſeſe; habitumque Alytarchæ geſtans, peractis Olympicorum diebus, non amplius imperatorio fungi munere dignatus eſt: ſed Romam reverſus, regno ſeſe abdicavit, privatam deinceps vitam agens. Non longe autem poſt, annum agens LVII, fatis conceſſit.

Imperium à Maximiano poſitum ſuſcepit Maxentius, qui & Galerius: regnavitque annos III. Erat vero curtus, corpore lato, criſpus, candi-

---

1. ἀλυτάρχησε] Scr. ἠλυτάρχησε.

2. οἱ ὃ ἐφωνάσκων] ἐφωνάσκεν, uti etiam ſupra habet, in Commodo.

3. ϗ μ᾽ χρόνον τελευτᾷ] Scr. ϗ μ. χ.

4. ἐβασίλευσε Μαξέντιος, ὁ ϗ Γαλέριος] Scr. Μαξιμιανὸς, ὁ ϗ Γαλέριος. Maxentius enim Galerii cognomentum non habuit. Diocletianus autem, & Maximianus Herculius Imp. poſito imperio, hic quidem ſibi ſucceſſorem deſignat Conſtantium Chlorum, Imperii parte occidentali ei commiſſa: Diocletianus vero Maximianum Galerium Orientalibus regionibus, ſui in locum, præfecit. Maxentium tamen Maximiani Herculei filium Romani, ſua auctoritate, Cæſarem crearunt: contra quem Conſtantinus M. Conſtantii Chlori ex Helena filius, V. imperii ſui anno arma movit, tandemque penitus devicit, ad Milvium pontem, teſte Eutropio, lib. 10. Cæterum tempora hæc, in ſe perplexa ſatis, implicatiſſima reddit Auctor noſter.

dus, barbatus, ſubſtrabus, ſimus, iracundus: Factioni autem Venetæ ſtudebat.

Hujus ſub imperio floruit Iamblichus Philoſophus; qui in Daphne vitam ſuam tranſegit.

Eodem tempore Perſæ, junctis cum Armenia viribus, Romanas ditiones invaſerunt, eaſque deprædarunt. Maxentius itaque, per Armeniam iter ducens, Perſas bello petit; quibus debellatis, regiones etiam ibi Perſarmeniis abreptas, Romano addidit Imperio; quas in Armeniam primam, & ſecundam Romanorum diſtribuit. Interim vero, dum Perſarmeniæ Maxentius commorabatur, Perſæ Oſdroinam invadentes, urbem ibi captam, & incendiis vaſtatam, funditus everterunt; ſpoliiſque ingentibus onuſti, abſque mora receſſerunt: Nomen autem urbi ab eis captæ, Maximianopolis. Urbem hanc Imperator Maxentius, mœnibus excitatis, de integro inſtauravit; civeſ-

μὸς, ὀργίλος· ἐφίλει δὲ τὸ Βένετον μέρος.

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτῆς βασιλείας, [1] Ἰάμβλικος ὁ φιλόσοφος ἐδίδασκεν, οἰκῶν ἐν Δάφνῃ, ἕως τῆς τελευτῆς αὐτοῦ.

Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ οἱ Πέρσαι συμμαχήσαντες Ἀρμενίοις πολεμηθεῖσιν ἅμα αὐτοῖς, ἐπελθόντες ἐν τοῖς Ῥωμαϊκοῖς, ἐπορθήσαντο χώρας. Καὶ [2] ἐπεστράτευσε κατ' αὐτῶν ὁ αὐτὸς Μαξέντιος, καὶ ἐπολέμησε Πέρσας, καὶ ἀνήλωσεν αὐτὰς, διὰ τὸ Ἀρμενίας καταλαβεῖν κατ' αὐτῶν· καὶ ἀπέσπασε χώρας [3] ἐκ τῆς Περσαρμενίων, καὶ ἐποίησεν ὑπὸ Ῥωμαίους· ἵνπνα ἐκβάλῃ τοὺς Πέρσας, καὶ δι' ἑτέραν Ἀρμενίαν, Ῥωμαίων. Ἐν τῷ δὲ εἶναι τὸν αὐτὸν Μαξέντιον εἰς Περσαρμενίαν, ἐπέθεντο οἱ Πέρσαι εἰς τὴν Οσδροΐνην, καὶ παρέλαβον πόλιν, καὶ ἔκαυσαν, καὶ ἔσφαξαν, καὶ λαβόντες πολλὴν προῒδαν, ἐξαίφνης ἀνεχώρησαν. ἐλέγετο δὲ ἡ παραληφθεῖσα ὑπ' αὐτῶν πόλις Μαξιμιανόπολις. Οἱ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Μαξέντιος ἀνήγειρεν αὐτὴν κλίνας καὶ

---

1. Ἰάμβλιχος ὁ φιλόσοφος ἐδίδασκε] Jamblichi duo fuerunt: alter Libertus; ita enim, ἀπὸ δούλων, apud Suidam, vertere poſſimus. Ἰάμβλιχος οὗτος, ὡς φασιν ἀπὸ δούλων ἦν. Suid. Floruit hic ſub Antonino Pio, uti inquit Voſſius: ſcripſit vero Babylonica, ſive Rhodinis & Sinonidis Amores, lib. 39. teſte Suida. Iamblichum alterum Chalcidenſem, Philoſophum, Porphyrii auditorem, de quo hoc loco noſter, Suidas ſub Conſtantino Imp. alii aliquanto ſequius ponunt, Valentiniano & Valente Impp.

2. ἐπεστράτευσε κατ' αὐτῶν ὁ αὐτὸς Μαξέντιος] Bellum hoc in Perſas à Galerio Maximiano, Diocletiani Imp. anno XVII. geſtum eſt. Vide Euſebii Chron.

3. ἐκ τῶν Περσαρμενίων] Perſarmenii dicti ſunt, qui Armeniam majorem incolunt; Romano Imperio olim ſubditam, à Philippo vero, qui Gordiano ſucceſſit, Sapori Perſarum regi proditam: uti teſtatur Evagrius, Eccleſ. Hiſt. l. 5. cap. 7.

τὰ τείχη· καὶ πολλὰ φιλοπμησάμενος τοῖς ζήσασιν, ἐκέφισεν αὐτὰς τῆς σωτελείας ὅπ ἔτη γ'. Καὶ [1] ἐπανελθὼν ἐν τῇ Ρώμῃ, ἀνῃρέθη, ὢν ἐνιαυτῶν νγ'.

[2] Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Μαξεντίου, ἐβασίλευσε Κωνστάντιος ὁ χλωρὸς ἔτη ιγ'. Ην δὲ μακρὸς, λεπτὸς, μιξοπόλιος, εὔχρους τὸ σῶμα καὶ τὰς ὀφθαλμὰς, εὔρινος, σοφὸς, ἥσυχος, μεγαλόψυχος.

Ἐν δὲ τῇ αὐτῇ βασιλείᾳ ἔπαθεν ὑπὸ θεομηνίας [3] Σαλαμὶς, πόλις τῆς Κύπρου, ὑπὸ σεισμῶν καταποντωθεῖσα εἰς τὴν θάλασσαν τὸ πολὺ αὐτῆς μέρος· τὸ δὲ λοιπὸν ἕως ἐδάφους ἔπεσεν. Ηντινα ἀνεγείρας ὁ αὐτὸς Κωνστάντιος, καὶ πολλὰ πάνυ φιλοπμησάμενος, καὶ κλίσας καὶ τοῖς ζήσασι πολίτας, συγχωρήσας σωτελείας ὅπ ἔτη τέσσαρα. καὶ κλίσας διαφόροις κλίσμασι τὴν πρόσθεν μὲν λεγομένην, Σαλαμιάδα, ἐξ ἐκείνου δὲ μετακληθεῖσαν Κωνσταντίαν· ἥτις ὄντως νῦν μητρόπολις τῆς Κύπρου.

Ἐν δὲ τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ

que ſuperſtites multis donavit, tributis etiam illis in triennium remiſſis. Romam deinde reverſus, è medio ſublatus eſt, ætatis anno lIII.

Maxentium excepit Conſtantius Chlorus; qui imperavit annos XIII. Erat hic procerus, gracilis, ſubcanus, colore corporis, oculorumque, pulchro, naſo eleganti, parcus, quietus, magnanimis.

Hujus ſub imperio, Salamias, urbs Cypri, divinam iram paſſa eſt: maxima enim ejus pars terræmotu in mare disjuncta eſt: reliquum vero urbis ſolo adæquatum corruit. Hanc itaque Conſtantius excitavit, & pecuniarum plurimum civibus ſuperſtitibus largitus, tributa etiam illis in quadriennium remiſit. Urbem vero hanc, quæ antea Salamias vocata fuit, variis ædificiis à ſe ornatam, Conſtantiam, à ſuo nomine nuncupari voluit: quæ etiam Cypri metropolis eſt, in hunc uſque diem.

Eodem imperante miſſus

---

1. ἐπανελθὼν ἐν τῇ Ρώμῃ ἀνῃρέθη] Mortis genus hoc Galerio non convenit.

2. Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Μαξεντίου &c.] Conſtantius, & Galerius Maximianus, quem hîc Auctor intelligit, eodem tempore Cæſares creati ſunt, & in Reip. adminiſtrationem aſſumpti, à Diocletiano, & Maximiano Herculio: uti ſupra dictum: ſolique deinceps, poſt purpuram ab his poſitam, ſimul imperarunt; Conſtantius quidem Gallis, Britanniiſque contentus, reliquo imperio omni Galerio conceſſo.

3. Σαλαμιὰς, πόλις Κύπρου] forte, Σαλαμὶς. Pomponius Mela, de ſitu Orb. l. 2. cap. 7. de Cypro inſula, ejuſque magnitudine verba habens, hæc addit: *ut quæ aliquando novem regna ceperit, & nunc aliquot urbes ferat; quarum clariſſimæ, Salamis, & Paphos*, &c. Stephanus etiam, de urb. Κωνστάντια, ἡ ἐν Κύπρῳ Σαλαμίς.

eſt

eſt, ingenti cum exercitu, Maximus Licinianus, ad Partes Orientales vindicandas ab incurſionibus Perſarum, & Saracenorum, qui antehac Orientem, ad Ægyptum uſque perturbaverant. Accidit autem eodem tempore. Imperatorem Conſtantium in morbum incidere; ex quo, quadrageſimo poſt die, interiit; ætatis anno ſexageſimo.

Conſtantio fatis defuncto, Maximus Licianus ab exercitu in Oriente Imperator ſalutatus eſt. Pheſtiano itaque Exarcho, ibi cum copiis relicto, qui Orientem cuſtodiret, ipſe Romam proficiſcitur. Antequam vero ex Antiochia diſcederet, Circenſia ſpectare voluit: ubi populus Antiochenſis dicteriis eum laceſſebant, quod urbem nullis Largitionibus donaſſet, cum tamen ibidem Imperator primum renunciatus fuiſſet. Imperator itaque ſuper his indignatus, milites armatos adver-

[1] ἀπέστειλε Μάξιμον τ̃ Καλλικιανὸν μ̃τ̀ πολλ̃ς στρατ̃ς, ὅπ̀ τὸ φυλάττειν τὰ μέρη τ̃ ἀνατολ̃ς, διὰ τὰς Πέρσας, καὶ τὰς ὁπδρομὰς τ̃ν Σαρακην̃ν· ἐτάραττον γὰ τ̃ φόβ̃ τὴ ἀνατολὴ, ἕως Αἰγύπτ̃. Συμέβη ὃ ἐν αὐτ̃ τ̃ χρόν̃ τὸν βασιλέα Κωνστάντιον, ἀρξάμενον τὰ ἡμέρας μ', τελευτ̃σαι· ἦν δὲ ἐνιαυτ̃ν ἑξήκοντα.

Μετὰ δὲ τὴ βασιλείαν Κωνσταντ́ν, ἀνηγόρευσεν ὁ στρατὸς, ἐν τ̃ ἀνατολ̃, [2] Μάξιμον Λικινιανὸν αὐτοκράτορα. Καὶ ἐκάσας ἐν αὐτ̃ τ̃ ἀνατολ̃ Φεστιανὸν ἔξαρχον, μ̃τ̀ βοηθείας, εἰς τὸ φυλάττειν τὴ ἀνατολὴ, ἀπ̃λθεν ἐν Ρώμ̃. Ἐν τ̃ δὲ μέλλειν αὐτὸν ἐξιέναι ἀπὸ Ἀντιοχείας, ἐθεώρησεν Ἱπποδρόμιον· καὶ ὕβρεις̃ αὐτὸν οἱ δ̃μοι τ̃ πόλεως, ὅτι οὐδὲν ἐφιλοτιμήσατο τ̃ πόλει, ἐκεῖ ἀναγορευθεὶς βασιλ́ς. Καὶ ἀγανακτ̃σας, [3] ἐκέλευσεν ἅρμα κατ' αὐτ̃ν ἐξελθεῖν·

---

1. ἀπέστειλε Μάξιμον τ̃ Καλλικιανὸν] Scr. τ̃ καὶ Λικινιανὸν uti infra; ſive Λικινίαν· utroque enim nomine appellatus eſt: *Maximum*, tamen hunc dictum, nuſquam reperio. Nummi ejus Græce ita inſcribuntur: ΑΥ. Κ. ΟΥΑΛ. ΛΙΚΙΝΙΑΝ. ΛΙΚΙΑΝΟΣ. ΣΕΒ. Αὐτοκράτωρ Καίσαρ Οὐαλέριος Λικινιανὸς Λικίνιος Σέβαστος &c. & Latine: IMP. C. VAL. LICIN. LICINIUS P. F. AVG. *Imperator Cæſar Valerius Licinianus Licinius Pius Felix Auguſtus.* Licinius vero non à Conſtantio, ſed à Galerio Imperator factus, ideoque probabiliter in bella iſta Orientalia miſſus eſt. Eutropius lib. 10. *Per hoc tempus Licinius à Galerio Imperator eſt factus, Dacia oriundus, natus ei antiqua conſuetudine, & in bello, quod adverſum Narſeum geſſerat; ſtrenuus laboribus, & officiis acceptus.*

2. Μάξιμον Λικινιανὸν αὐτοκράτορα] Scr. αὐτοκράτορα.

3. ἐκέλευσεν ἅρμα κατ' αὐτ̃ν ἐξελθεῖν] Ἅρμα, Singul. Num. & ἅρματα, plural. pro *Armis*, frequenter occurrunt apud recentiores: hoc tamen loco pro *Exercitu*, ſive, *Armatis*, poni videtur.

καὶ ἐπόξδισαν αὐτὸς οἱ σταπῶται ἐν τῷ Ἱωποδρομίῳ, καὶ ἀπώλοντο χιλιάδες δύο. Ο δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Μάξιμος, ἐλθὼν ἐν τῇ Ρώμῃ, ἐβασίλευσεν ἔτη ζ'. Ην δὲ σύστημος, μελάνθριξ, σύθετος, δασυπώγων, εὐόφθαλμος, καμπυλόρινος, φιλοσταπώτης, ὀργίλος, [1] τραικταϊσής.

Ἐν δὲ τῇ αὐτῦ βασιλείᾳ [2] ἐχαρίσατο ἐλευθερίαν τοῖς χριστιανοῖς, εἰς τὸ μὴ κρύπτεσθαι αὐτὸς, ἀλλὰ δημοσιεύειν. Συνέβη δὲ ἐν τῷ χρόνῳ τῆς αὐτῦ βασιλείας, ἐν Ηλιουπόλει τῆς Φοινίκης μαρτυρῆσαι τ' ἅγιον Γελάσινον· [3] ἦν γὰρ μῖμος δεύτερος, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ πανγύδιον, παρόντος ἀγομένου. καὶ πλήθους θεωρῦντος, ἔβαλον αὐτὸν [4] εἰς βάτλιν μεγάλην βαλανείου, γέμουσαν ὕδατος χλιαροῦ, καταγελῶντες τοῦ χριστιανικοῦ δόγματος καὶ τοῦ ἁγίου βαπτίσματος. Ο δὲ αὐτὸς Γελάσινος ὁ μῖμος βαπτι-

sus eos exire juſſit: populum itaque ſagittis in Circo petebant, millibus duobus excidio datis. Maximus autem Imperator, Romam veniens, ibidem imperavit annos VII. Erat hic pectore firmo, capellitio nigro; membris compoſitis, barba hirſuta, oculis pulchris, naſo adunco militum ſtudioſus, iracundus, negotiis tractandis idoneus.

Sub hoc Imperatore, Chriſtianis indultum eſt, uti non amplius latitantes, in publicum prodirent. Contigit autem Hujus ſub imperio martyrium ſubire S. Gelaſinum, Heliopoli Phœnicum. Erat hic mimus ſecundi ordinis; qui, ſpectante populo univerſo, Theatrum ingreſſus, in ſolum Balnei magnum, aquis tepentibus plenum, injectus eſt; nempe Chriſtianæ religionis, & ſancti Baptiſmatis in Ludibrium. Gelaſinus autem iſte Mimus, ubi ba-

---

1. τραικταϊσής] Cyrilli Lex. τραικταϊσία. σχηματία, ἐξεταστέα· à verbo τραικταίζω, *Tracto*. Infra etiam lib. 16. habemus τραικτεύειν & τραικτευτὴς, ab eodem fonte.

2. ἐχαρίσατο ἐλευθερίαν τοῖς χριστιανοῖς] Vide Euſeb. Eccleſ. Hiſt. l. 10. cap. 5.

3. ἦν γὰρ μῖμος δεύτερος] Mimum δεύτερον vocat, quem Cicero, *Auctorem ſecundarum partium*. Cic. in Verr. *Ut in Auctoribus Græcis fieri videmus, ſæpe illum qui eſt ſecundarum, aut tertiarum partium, quam poſſit aliquanto Clarius dicere; quam ipſe Primarum malium ſubmittere, ut ille princeps quam maxime excellat.* &c. Primarum nimirum partium actori, præcipuum fabulæ recitandæ onus incubuit. Hiſtriones trium horum ordinum, πρωταγωνιστὴς, δευτεραγωνιστὴς, Græcis dicti ſunt: ἀγὼν enim, etiam actionem Fabulæ in Scena ſignificat: unde apud Heſychium, Ἀγωνιστὰι, οἱ ὑποκριταὶ, id eſt, *Mimi*, ſive *Hiſtriones*.

4. εἰς βάτλιν μεγάλην βαλανείου] Βάτλις, Βατλίον, βατλίον, & Βατλα, *Butta*, *Dolium*: hîc, pro *Labro*, ponitur.

ptizatus ex labro, veſtibus albis indutus, egrederetur; Mimum agere amplius detrectavit; populumque allocutus univerſum, *Ego*, inquit, *Chriſtianus ſum; vidi enim in Lavacro tremendam Dei Majeſtatem; & Chriſtianus moriar.* Hæc ubi audierat omnis qui in Theatro ſpectabat populus, furore ſummo commotus eſt. confeſtim itaque omnes ex gradibus in ſcenam irruentes, comprehenſum Gelaſinum, & Theatro extractum, in albo quem ferebat amictu, lapidibus obrutum interfecerunt. Atque hic juſti viri exitus fuit. Reliquias vero ejus, qui genere ei conjuncti erant, in vicum unde ipſe oriundus erat, Mariammen dictum, milliarii dimidia parte à Damaſco urbe remotum, deportarunt. Huic etiam Oratoriam domum extruxerunt.

Imperator autem maximus Licinnianus, à Chirurgorum ſectionibus interiit, annos natus XLVI.

ἀθεὶς, καὶ ἀνελθὼν ἐκ τοῦ βάπτισ. καὶ φορέσας ἱματία λαμπὰ, ἐκέπ ἠνέῳγετο θεατείσαι, λέγων ὅτι τῷ δήμῳ, ὅτι χρισπανός εἰμί· εἶδον γὰρ δύναμιν Θεοῦ φοβερὰν, ἐν τῷ βαπτίζεσθαί με ἐν τῷ βαπτίσῳ, καὶ χρισπανὸς ἀποθνήσκω. Καὶ ἀκούσας τοῦτο ὁ δῆμος ὅλος, ὁ θεωρῶν ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς πόλεως, ἐμάνη σφόδρα· καὶ ὁρμήσαντες ἐκ τῶν βάθρων εἰς τὸν θυμέλην, ἐκράτησαν αὐτὸν, καὶ σύραντες αὐτὸν ἔξω τοῦ θεάτρου, ὡς φορεῖ τὰ λαμπὰ ἱμάτια αὐτοῦ, [1] λιθοβολίσαντες ἐφόνευσαν αὐτόν· καὶ ὅπως ἐτελειώθη ὁ δίκαιος. καὶ λαβόντες τὸ λείψανον αὐτοῦ, ἀπήγαγον αὐτὸ εἰς τὸν κώμην τὸν λεγομένην Μαριάμμην, ὅθεν ὑπῆρχεν, [2] ἔξω ὄσαν Δαμασκοῦ τῆς πόλεως ἀπὸ ἐνὸς ἡμίσεος μιλίου. Καὶ ἐκτίσθη αὐτῷ εὐκτήριος οἶκος.

Ὁ δὲ βασιλεὺς Λικιννιανὸς Μάξιμος, [3] χειρουργηθεὶς τελευτᾷ, ὢν ἐνιαυτῶν μς'.

---

1. λιθοβολίσαντες ἐφόνευσαν] Scr. λιθοβολήσαντες.

2. ἔξω ὄσαν Δαμασκοῦ τῆς πόλεως] Chr. Alex. habet, ἔξω Ἡλιου πόλεως, verisimilius: Mariamme enim vicus uti & Heliopolis, Phœniciæ; Damascus vero, Syriæ urbs est. Mariammia Stephano dicitur: Μαριαμμία, πόλις Φοινίκης.

3. χειρουργηθεὶς τελευτᾷ] Licinius, à Conſtantino multis præliis tentatus, ab eodem tandem penitus devictus, ſeſe dedidit: deinde vero, ut Eutropius teſtatur, religionem ſacramenti, Theſſalonicæ privatus occiſus eſt.

JOANNIS ANTIOCHENI
Cognomento MALALÆ
CHRONOGRAPHIÆ.

Pars Altera
DE
Imperatoribus Christianis.

ΛΟΓΟΣ ΙΓ'.

ΧΡΟΝΩΝ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ.

LIBER XIII.

De Temporibus

Constantini Imperatoris.

ΜΕΤΑ δὲ τ βασιλείαν Μαξίμε Λικιννίε, ἐβασίλευσεν ὁ θειότατος, καὶ πιστότατος, ὁ υἱὸς Κωνσταντίε τ Χλωρῦ, Κωνσταντῖνος ὁ μέγας, τῇ πρὸ ὀκτὼ καλανδῶν Αὐγούστων, [1] ὅτε τ ὑπατείας Σεβήρε, καὶ Μαξιμιανῦ· καὶ ἔμεινε βασιλεύων ἔτη λϛ'. Ἦν δὲ μακρὸς, [2] πυρὸς, μεγαλόψυχος, ἥσυχος, θεοφιλής.

Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τ βασιλείας αὐτῦ, πόλεμος ἐγήγετο ἐν τῇ δύσει μέγας· καὶ ἐξῆλθε καθ' αὐτῆς ὁ θειότατος Κωνσταντῖνος, [3] καὶ ἠτιμωθείς, ἐφοσεύετο ὑπὸ τῶν Βαρβάρων. Καὶ θλιβόμενος, ἐν τῷ μέλλειν αὐτὸν

MAXIMUM Licinnium excepit in Imperio Conſtantinus Magnus, Conſtantii Chlori F Imperator Fideliſſimus, & pientiſſimus: qui regnare cœpit VIII Kal. Auguſti, Severo, & Maximiano Coſs. & regnavit annos XXXII. Erat autem procerus, rufus, magnanimus, ingenii ſedati, & Deo charus.

Hujus ſub Imperio, bellum grave in Occidente exortum eſt; ad quod reprimendum diviniſſimus Conſtantinus cum exercitu profectus eſt: cæterum devictus Imperator, à Barbaris undique cingebatur. His

---

1 Ἐπὶ τ ὑπατείας Σεβήρε καὶ Μαξιμιανῦ.] Chr. Alex. ad Conſtantini annum I. Conſtantium Cæſ. & Maximianum Jovium V. Coſs. ponit; Euſebius vero nullos.

2 πυρὸς.] Scr. πυῤῥός.

3 Καὶ ἠτιμωθεὶς ἐφοσεύετο ὑπὸ τῶν Βαρβάρων.] Alii omnino aliter iſta narrant. Vide Euſeb. de vit. Conſtant. lib. 1. qui hæc Conſtantino, Maxentium Romæ imperantem armis petenti, accidiſſe teſtatur: Cujus etiam rei narrationem ſe ab Imperatore ipſo poſthac accepiſſe, loco citato profitetur.

itaque poſitus anguſtiis, ad ſomnum decubiturus, Deo precibus expetivit his malis liberari. Somno deinde correptus, per quietem vidit Crucem in Cœlo, cui inſcriptum erat: *In Hoc vince.* Perlecta autem Inſcriptione, è ſomno expergefactus eſt. Surgens itaque, & efficta Crucis, quam in Cœlo vidit, effigie; eam in pugnam præferri juſſit: ſimul etiam exercitui ſui addens animos, victoriam eis pollicitus eſt. Tum vero egreſſus, prælioque cum Barbaris commiſſo, illos eo uſque profligavit, ut ad unum omnes perierint. Victor deinde Romam repetit cum Triumpho magno, Crucis ſignum prælatum habens: cujus quoque vim, ſimul & Viſionem ſuam omnibus aperuit; teſtatus, ***Hoc ſignum eſſe Dei Galilæorum qui Chriſtiani vocantur.*** Abſque mora igitur Gentilium Templa, atque fana funditus evertit: miſſiſque ubique per Imperium Literis ſuis Imperatoriis, Chriſtianorum Eccleſias aperiri juſſit. Tum vero, ubi jejunaſſet, & rudimentis Chriſtianæ Religionis imbutus fuiſſet, baptizatus eſt ipſe, cum matre Helena, à Silveſtro Epiſcopo Romano: baptizati etiam ſunt propinqui ejus omnes, & amici; Romanorumque inſuper aliorum multitudo ingens. Sic itaque Imperator Conſtantinus Chriſtianus factus eſt.

καθεύδειν, ηὔχετο ξυλλῦσαι ἀπ' αὐτῶν· καὶ ἐλκυσθεὶς εἰς ὕπνον, εἶδε κατ' ὄναρ, ἐν τῷ οὐρανῷ, σταυρὸν, ἐν ᾧ ἐπεγέγραπτο· Ἐν τούτῳ νίκα. Καὶ ἀναγνὺς τὸ ἐπιγεγραμμένον ἐν τῷ σταυρῷ, ἐλυπήθη· καὶ ἀναστὰς, ἐποίησε σήμειον σταυροῦ, ὡς εἶδεν ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ προηγεῖτο αὐτοῦ. καὶ προτρεψάμενος τὸ ἴδιον στρατὸν, λέγων, ὅτι νικῶμεν· καὶ ὁρμήσας, καὶ συμβαλὼν τοῖς Βαρβάροις, ἐνίκησε τὸ πόλεμον κρατῶν, ὥστε μηδένα τῶν Βαρβάρων σωθῆναι, ἀλλὰ πάντας ἀπολέσθαι. Καὶ ἐπανῆλθεν ἐν τῇ Ρώμῃ μετὰ νίκης, καὶ χαρᾶς μεγάλης, ἔχων ἔμπροσθεν αὐτοῦ τὸ σήμειον τοῦ σταυροῦ. ἐξηγεῖτο δὲ πᾶσι τοῦτο τοῦ δράματος, καὶ τὸ σήμειον τοῦ σταυροῦ δυνάμιν, λέγων· ὅτι τοῦτο τὸ σημεῖόν ἐστι τοῦ Θεοῦ τῶν Γαλιλαίων, τῶν λεγομένων Χειστιανῶν. Καὶ εὐθέως τὰ ἱερὰ, καὶ πάντας τοὺς ναοὺς τῶν Ἑλλήνων κατέστρεψε, καὶ τὰς ἐκκλησίας τῶν Χειστιανῶν ἀνέῳξε, παντα χοῦ σάκρας καταπέμψας, ὥστε τὰς ἐκκλησίας τῶν Χειστιανῶν ἀνοιχθῆναι. Καὶ νηστεύσας, καὶ κατηχηθεὶς, ἐβαπτίσθη ὑπὸ Σιλβέστρου ἐπισκόπου Ρώμης, αὐτὸς, καὶ ἡ μητὴρ αὐτοῦ Ελένη, καὶ πάντες οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ, καὶ οἱ φίλοι αὐτοῦ, καὶ πλῆθος ἄλλων πολλῶν Ρωμαίων. Καὶ ἐγένετο Χειστιανὸς ὁ αὐτὸς Κωνσταντῖνος βασιλεύς.

Poſthæc vero contra Perſas arma movens, bello ſuperior

Καὶ ἐστράτευσε κατὰ Περσῶν, καὶ ἐνίκησεν, καὶ ἐτύπησε πάντα εἰρωνης

εἰρώνης μετὰ [1] Σαραβάρου, βασιλέως Περσῶν, τοῦ Πέρσου αἰτήσαντος εἰρήνην ἔχειν μετὰ Ρωμαίων. ὁ δὲ αὐτὸς Κωνσταντῖνος βασιλεὺς καὶ τὴν Ευφρατησίαν ἐποίησεν ἐπαρχίαν, ἀπὸ Συρίας, καὶ Οσροϊνῆς μερίσας, καὶ δὸς δίκαιον μητροπόλεως ἐν Ιεραπόλει. Καὶ ὑποστρέψας, ἦλθεν ἐν Αντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ· καὶ ἔκτισεν ἐκεῖ τοῦ μεγάλου ἐκκλησίαν, μέγιστον κτίσμα, λύσας τὸ λεγόμενον Φιλίππου βασιλέως δημόσιον, λουτρὸν γὰρ παλαιὸν ἦν, καὶ τῷ χρόνῳ φθαρὲν, καὶ μὴ λῦσον. Ἔκτισε δὲ καὶ ξενῶνα πλησίον· ὁμοίως δὲ ἔκτισε καὶ τοῦ λεγομένου Ρουφίνου βασιλικήν· ἦν γὰρ τοῦτο ἱερὸν τοῦ Ερμοῦ, καὶ ἔλυσεν αὐτὸ Ρουφῖνος, ὁ ἔπαρχος τῶν ἱερῶν πραιτωρίων. Απελθὼν δὲ μετὰ βασιλέως ἐν τῷ πολέμῳ, ἐκελεύθη ὑπ' αὐτοῦ μεῖναι ἐν Αντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ· καὶ ἐπλήρωσε τὴν αὐτοῦ βασιλικὴν, ἐπανερχομένου τοῦ αὐτοῦ βασιλέως ὀπὶ Ρώμην. ἐν τῷ δὲ μέλλειν ἐξέρχεσθαι τὸν βασιλέα Κωνσταντῖνον ἀπὸ τῆς αὐτῆς Αντιοχείας, ἐποίησε πρῶτος αὐτὸς ἄρχοντα Αντιοχείας τῆς Συρίας Πλούταρχον ὀνόματι, χριστιανόν· ὅστις καὶ εἰς τὸ κτίσμα τῆς ἐκκλησίας, καὶ τῆς βασιλικῆς, ἐκελεύθη ἐργοδιωκτεῖν. ὁ δὲ αὐτὸς Πλούταρχος, ἐν τῷ κτίζειν τὸν ξενῶνα, εὑρηκὼς τὸ χαλκοῦργημα τοῦ Ποσειδῶνος, τὸ [2] ἑσὼς τετελεσμένον, ἕνεκεν τοῦ μὴ πάσχειν σεισμοῦ

evaſit; datis etiam Perſis pacis conditionibus, flagitante hoc ab eo Sarabaro, Perſarum rege. Idem Conſtantinus Imperator, Euphrateſiam, à Syria, & Oſdroïna ſejungens, Provinciam fecit; jure etiam Metropolitico Hierapoli conceſſo. In reditu vero Antiochiam veniens, Eccleſiam Magnam, opus plane magnificum, ibidem condidit, diſſoluto Philippi regis Balneo Publico: quod, pervetuſtum cum eſſet, & tempore collapſum, inutile prorſus fuit. Prope Eccleſiam quoque Hoſpitium extruxit: Rufini etiam Baſilicam condidit. Fuerat hæc olim Mercurii fanum; quod Rufinus, Prætoriorum ſacrorum Præfectus, demolitus fuerat; eodem in loco inchoata ante bellum Baſilica; quam poſtea, à bello redux, Imperatoris juſſu, Romam repetentis, Antiochiæ relictus, ad exitum perduxit. Conſtantinus autem Imperator ab Antiochia diſcedens, Syriæ Præfectum Chriſtianum primus conſtituit, Plutarchum nomine: cujus etiam cura, in Eccleſia, & Baſilica, extruendis, uſus eſt. Plutarchus vero iſte, inter condendum Hoſpitium, reperta ibidem Neptuni ſtatua ærea, Teleſmatice præparata, adverſus terræ mo-

1 Σαραβάρου.] Conſtantinus adverſus Parthos, ut Eutropius, vel Perſas, ut Hieronymus, qui jam Meſopotamiam fatigabant, ultimo vitæ anno bellum moliens, Achyrone, Nicomediæ ſuburbio, fatis conceſſit. Quo tempore Sapor, ſive Sapores, Perſarum erat Rex: qui etiam, anno ſequente, Niſibim obſedit, vaſtata Meſopotamia. Sed & Cedrenus teſtatur, anno XXI. Conſtantini Imp. pacem inter Saporem, Perſarum regem, & Romanos ruptam fuiſſe. Itaque pro Σαραβάρου, hoc loco, legendum Σαπώρου.

2 Εσὼς.] Scr. ἐσός.

tus, ne deinceps ab his urbs patereturꝛ eam extractam inde, refundit, ſtatuamque ex ea effictam, Conſtantino Imperatori erexit: quam & extra Prætorium ſuum excitavit, cum hac Inſcriptione, *Bono Conſtantino.* Quæ quidem ſtatua ibi uſque adhuc viſitur.

Idem Imperator Antiochiæ Magnæ primus Comitem Orientis, qui Præfecti Prætorio locum teneret, conſtituit Chriſtianum, nomine Felicianum: cui etiam, in Prætorium ei ut eſſet, Muſarum Fanum aſſignavit. Factum hoc, Illo, & Albino, Coſs. Conceſſis etiam Antiochenſibus, divino Imperatoris ex Edicto, Dignitate ac Jure Comitatus Secundi, anno Æræ Antiochenæ CCCLXXXIII; cum ante illud tempus Orientis Comes Antiochiæ Magnæ ſedem ſuam non habuerit: ſed moto aliquo bello, Delegatus ibi pro tempore ſedebat; quo finito, deſiit & ejus Delegatio. Conſtantinus autem Imperator, Antiochia diſcedens, Rufinum ibi Præfectum reliquit: qui, ſedulo operam ſuam impendens, Baſilicam abſolvit. Ob hanc itaque cauſam, *Rufini Baſilica* vocata eſt.

τὴν πόλιν, ἐπάρας τοῦτο, ἐχώνευσε, καὶ ἐποίησεν αὐτὸ στήλην τῷ αὐτῷ Κωνσταντίνῳ τῷ βασιλεῖ· στήσας αὐτὴν ἔξω τοῦ πραιτωρίου αὐτοῦ, γράψας ὑποκάτω αὐτῆς· Βόνῳ Κωνσταντίνῳ. Ἥτις στήλη χαλκῆ ἵσταται ἕως τῆς νῦν.

Προηγάγετο δὲ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς ἐν τῇ αὐτῇ μεγάλῃ πόλει τῆς Ἀντιοχέων, πρώτοις κόμητα ἀνατολῆς, ὅτε ὑπατείας Ἰλλοῦ, καὶ Ἀλβίνου, ποιήσας αὐτῷ πραιτώριον, τὸ ἱερὸν τῶν Μουσῶν, πληρώσας τὸν τόπον ἐν τῇ ἀνατολῇ τοῦ ἐπάρχου τοῦ πραιτωρείων, ὀνόματι Φιλικιανὸν, χριστιανόν· χαρισάμενος τῇ αὐτῇ πόλει τῆς Ἀντιοχέων, διὰ θείου αὐτοῦ τύπου, δικαιώματα ἀξίας δευτέρου κομητάτου, [1] τοῦ τὸν ἔτους χρηματίζοντος, καὶ τὸ μεγάλου τῶν Ἀντιοχέων πόλιν. Οὐκ ἦν γὰρ πρόσθεν, ἐν τῇ αὐτῇ μεγάλῃ Ἀντιοχείᾳ, κόμης ἀνατολῆς [2] ἐνηύθετος· ἀλλὰ καὶ πόλεμον κινούμενον, [3] δηλητὴρ ἐκάθητο ἐν Ἀντιοχείᾳ τῆς Συρίας· καὶ ὅτε ἐπαύετο ὁ πόλεμος, ἐκυφίζετο ὁ δηλητήρ. Ὁ δὲ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἐξῆλθεν ἀπὸ Ἀντιοχείας, ἐάσας Ῥυφῖνον τὸν ἔπαρχον· ὅστις Ῥυφῖνος ἀποδάσας, ἀνεπλήρωσε τὴν βασιλικήν· καὶ διὰ τοῦτο ἐκλήθη ἡ Ῥυφίνου.

---

1 Τοῦ τὸν ἔτους χρηματίζοντος.] Æræ Antiochenæ annus CCCLXXXIII. reſponder anno Chriſti Euſebiano CCCXXXVI, ſive Dionyſiano vulgari CCCXXXV, qui Conſtantini Imp. ſecundum eundem Euſebium, annus erat XXIX. qui quidem annus in Chr. Alex à Radero edito deeſt: idem tamen Chr. à Scaligero editum, ad hunc Conſtantini annum, Conſtantium Cæſ. VI. & Albinum Coſs. exhibet, anno ſequente ἄνευ ὑπάτων, relicto. Eodem etiam anno dictos Coſs. ponunt Faſti Capitolini.

2 Ἐνηύθετος.] Scr. ἐνηύθητος.

3 Δηλητὴρ ἐκάθητο.] Δηλητήρ, *Delegatus*; uti & δηλητείων, *Delegatio* apud Suidam. Heſychius etiam, δηλητεύων, ἀφορίζων, qui cauſis determinandis præeſt.

ὁ δὲ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἔπεμψε τὴν ἑαυτοῦ μητέρα, τὴν [1] κυρὰν Ἑλένην, εἰς Ἱεροσόλυμα, εἰς ἀναζήτησιν τοῦ τιμίου σταυροῦ· ἥτις καὶ εὑροῦσα, ἀνήγαγε τὸν αὐτὸν τίμιον σταυρὸν, μετὰ τῶν πέντε ἥλων· καὶ ἀνεζήθη ἐξ ἐκείνου τὰ τῶν χριστιανῶν πάντα.

Idem Conſtantinus Imperator matrem ſuam, Dominam Helenam, Hieroſolymas miſit, ad exquirendam Crucem Venerabilem: quam una cum quinque clavis repertam, Helena inde reportavit. Ex eo tempore res Chriſtianorum melius ſe indies habuere.

ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς καὶ τρίτην Παλαιστίνην ἐποίησεν ἐπαρχίαν. καὶ ὅτι τοῦ αὐτοῦ βασιλείας [2] ἀνεκαινίσθη τότε Βυζάντιον, ὅτε τῆς ὑπατείας Γαλλιανοῦ, καὶ Συμμάχου, τοῦ αὐτοῦ δὲ βασιλέως Κωνσταντίνου [3] ποιήσαντος πρόκεσον ὅτε πολλοῦ χρόνου, ἀπὸ Ῥώμης ἐλθόντος ἐν τῇ Βυζαντίῳ· ὅσις καὶ τὸ περίβολον τεῖχος τῆς αὐτῆς πόλεως ἀνενέωσε τοῦ Βύζου, καὶ προσθεὶς ἄλλο διάστημα πολὺ τῷ τείχει, καὶ συνάψας τῷ παλαιῷ τείχει τῆς αὐτῆς πόλεως, ἐκέλευσεν αὐτὴν Κωνσταντινούπολιν λέγεσθαι· ἀναπληρώσας

Idem Imperator, tertiam quoque Palæſtinam, Provinciam fecit. Hujus etiam ſub Imperio Byzantium inſtaurata eſt, Galliano & Symmacho Coſs. Cum enim Imperator, proceſſu ad longum tempus ſuſcepto, Byzantium Roma profectus eſſet; veterem urbis murum, Byzi opus, inſtauravit; muroque alio de novo extructo, & ad murum veterem adjecto, urbem ipſam, Conſtantinopolim, vocari juſſit. Hippodro-

---

1 Κύραν Ἑλένην.] Κύρα, pro κυρία, *Domina*, apud recentiores frequenter.

2 Ἀνεκαινίσθη τότε Βυζάντιον ἐπὶ τῆς ὑπατείας Γαλλιανοῦ καὶ Συμμάχου.] Mallem ἐνεκαινίσθη: Urbs enim hæc licet annis ante aliquot, ſub aliis Coſs. exædificari cœpta fuerit, ſub his tamen ad exitum tandem perducta eſt, atque dedicata; uti etiam teſtatur Chr. Alex. auctor: qui Coſs. hos ponit ad annum Conſtantini M. XXV. quo anno Heſychius Illuſtris in Patr. Conſtant. urbem dedicatam tradit: annus vero hic erat Chriſti vulgari CCCXXXI, Æræ vero Antiochenæ annus CCCLXXIX. Auctor tamen noſter infra, urbis hujus dedicationem confert in ejuſdem Æræ annum CCCLXXVIII. id eſt in annum Chriſti vulgarem CCCXXX. qui Conſtantini Imp. eſt XXIV. Hieronymus etiam in ſupplemento ſuo ad Chr. Euſeb. Encænia hæc ponit ad Conſtantini annum XXIV. quo anno Faſti Capitolini Gallicanum & Symmachum habent Coſs. Verum de hac Urbis Conſtantinopolitanæ encæniorum Epocha, vide Joſ. Scaliger de Emend. temp. lib. V. & ejuſdem Can. Iſagog. l. III. Pro Γαλλιανοῦ ſcr. Γαλλικανοῦ.

3 Ποιήσαντος πρόκεσον ἐπὶ πολλοῦ χρόνου.] Πρόκεσος, & πρόκενσος, *Proceſſus*: Quocunque Imperator, relicto palatio, proficiſcitur apud recentiores πρόκεσον ποιεῖν dicitur, ſive terra, ſive mari, ſive voluptatis tantum, aut etiam religionis cauſa iter ſuſceptum ſit. Peregrinationes vero, ſive ſeceſſus remotiores, longioreſque, μακρόκενσα vocabant, id eſt, μακρότερα πρόκενσα. Conſtantinus de Adminiſtr. Imp. cap. 51. καὶ ὅ δ' εἰς μακρόκενσα ἀπίοι ὁ μακρόβιος ἔτος βασιλεύς, οἷον εἰς Νικομήδειαν, εἰς τὸ Ὄλυμπον, εἰς πύθια· καὶ διὰ τοῦτο ἐπετηδεύσατο τὰ δύο δρομώνια, εἰς ὑπηρεσίαν καὶ ἀνάπαυσιν αὐτοῦ τε, καὶ τῶν ἀρχόντων αὐτοῦ.

mum quoque inſtauravit, ſtatuiſque æreis, ornatuque omnimodo ſplendidiorem reddidit: extructa etiam ibi, ad formam ejus quæ Romæ eſt, ſella Imperatoria, unde Ludos Imperator ſpectaret. Palatium quoque magnum, & ſpecioſum, quale Romæ habetur, prope Hippodromum, Cochleum dictum, extruxit: Forum etiam amplum, & ſpectabile, cujus in medio Columnam poſuit, Porphyreticam totam, penituſque mirandam: cui etiam ſtatuam ſibi impoſuit, capite ſeptem radiis coronato: quod ſimulachrum æreum, Imperator ex Ilio, ubi olim ſteterat, urbe Phrygiæ, advexit. Idem etiam Conſtantinus, ablatum clanculum Roma Palladium, quod vocant, in foro à ſe condito, infra columnam ſtatuæ ſuæ collocavit: ſicut Byzantini nonnulli aſſerunt, ipſum ibidem recondi affirmantes. Urbis vero à ſe inſtauratæ, & à nomine ſuo vocatæ, Fortunam, *Anthuſam*, appellari voluit; ſacrificium incruentum Deo peragens. Urbis hujus prima fundamina poſuit Phidalia; quæ urbis Fortunæ tunc temporis, Ceroën nomen impoſuit. Phidaliam hanc Byzas, Thraciæ

δὲ τὸ Ἱππικὸν, καὶ κοσμήσας αὐτὸ χαλκουργήμασι, καὶ πάσῃ ἀρετῇ· κλίσας ἐν αὐτῷ καὶ κάθισμα θεωρίας βασιλικὸν, κατ' ὁμοιότητα τ ἐν Ῥώμῃ ὄντος. ἔκτισε δὲ καὶ παλάτιον μέγα, καὶ εὐρεπὲς, κατ' ὁμοιότητα ὡσαύτως τ Ῥώμης, σφηνοειδὲς τ Ἱππικῦ, τ λεγομένῳ Κοχλίᾳ· [1] κτίσας καὶ φόρον μέγα καὶ εὐπρεπῆ πάνυ, καὶ στήσας ἐν τῷ μέσῳ κίονα ὁλοπόρφυρον, ἄξιον θαύματος, καὶ ἐπάνω τ αὐτοῦ κίονος, ἑαυτῷ ἔστησεν ἀνδριάντα, ἔχοντα ἐν τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ ἀκτῖνας ἑπτά· ὅπερ χαλκέργημα ἤγαγεν, [2] εἰς τὸ Ἴλιον ἐσηκὼς, πόλιν τ Φρυγίας. Ὁ δὲ αὐτὸς Κωνσταντῖνος ἀφελόμενος ὑπὸ Ῥώμης κρύφα τὸ λεγόμενον Παλλάδιον ξόανον, ἔθηκεν αὐτὸ εἰς τ ὑπ' αὐτοῦ κτισθέντα φόρον, ὑποκάτω τ κίονος τῆς στήλης αὐτοῦ· ὥς τινες λέγουσι τῶν Βυζαντίων, ὅτι ἐκεῖ κεῖται. Τὴν δὲ τύχην τῆς πόλεως, τῆς ὑπ' αὐτῷ ἀναγεωθείσης, καὶ εἰς ὄνομα αὐτῷ κτισθείσης, ποιήσας τῷ Θεῷ θυσίαν ἀναίμακτον, ἐκάλεσεν, Ἀνθουσαν. Ἥτις πόλις ἐκτίσθη ἐξαρχῆς ὑπὸ Φιδαλίας· καὶ ἐκάλεσε τότε τ Τύχην αὐτῆς, Κηρώνην. Τὴν δὲ αὐτοῦ Φιδαλίαν ἠγάγετο Βύζας, ὁ τῆς Θρᾴκης βασιλεὺς, μετὰ τῶν

1 Κτίσας καὶ φόρον μέγα.] Scr. μέγαν. ὁ φόρος, Forum, recentioribus.

2 Εἰς τὸ Ἴλιον ἐσηκώς.] Scr. ἐσηκός. Hieronymus in ſupplemento ſuo ad Chron. Euſeb. numero MMCCCXLVI. *Conſtantinopolis dedicatur, pene omnium urbium nuditate.* Statuam vero hanc, Apollinis Iliaci fuiſſe aſſerit Zonaras: λέγεται δὲ ὑπὸ Ἀπόλλωνος εἶναι τὴν στήλην τὸ ἄγαλμα, καὶ μετενεχθῆναι ἀπὸ τῆς ἐν τῇ Φρυγίᾳ πόλεως τ Ἰλίου. Statuæ huic Conſtantinus nomen ſuum indidit, clavis etiam quibuſdam Dominicæ crucis capiti inſertis: uti idem Zonaras teſtatur, qui etiam eam ad ſuum uſque tempus duraſſe aſſerit, Tom. 3. in Conſtantino.

τελετῶν

τελευτῶν Βαρβυσίου, τοῦ πατρὸς αὐτῆς, τὴν τοπαρχίαν, καὶ φύλακα τοῦ αὐτοῦ ἐμπορίου. [1] Ὅστις Βάρβυσος μέλλων τελευτᾶν, ἐκέλευσε τὴν Φιδαλίαν ποιῆσαι τεῖχος πρὸς τόπῳ, ἕως θαλάσσης. ὁ δὲ Βύζας εἰς τὸ ἑαυτοῦ ὄνομα καλέσας τὴν χώραν, ἐβασίλευσεν ἐν τῇ αὐτῇ πόλει.

Ἔκτισε δὲ δύο ἐμβόλους, ἀπὸ τῆς εἰσόδου τοῦ παλατίου, ἕως τοῦ αὐτοῦ φόρου, εὐπρεπεῖς, καὶ κεκασμημένους ἀνδριάσι, καὶ μαρμάροις διαφόροις, καλέσας τὸν τόπον τῶν ἐμβόλων, Ρηγίαν· [2] κτίσας ἔξωθεν ἐγγὺς καὶ βασιλικὴν, καὶ ἔξω, μεγάλους κίονας, καὶ ἀνδριάντας, ὧν αὐτὸς ἐκέλευσε, Σενάτον· κατέναντι στήσας τῇ ἰδίᾳ μητρὶ, Ἑλένῃ, στήλην Αυγούστας, ἐν πορφυρῷ μικρῷ κίονι· [3] καλέσας τὸν τόπον, Αυγουστῶνα. Ὁμοίως δὲ ἀνεπλήρωσε καὶ τὸ λεγόμενον Ξυστὸν, δημόσιον λουτρὸν, κοσμήσας κίοσι, καὶ μαρμάροις ποικίλοις, καὶ χαλκουργήμασιν· εὗρε γὰρ αὐτὸ ἀπλήρωτον, ἀρχὴν μὲν ποιήσαντος τοῦ Σεβήρου βασιλέως τὸ αὐτὸ δημόσιον. Ἔκτισε δὲ καὶ τὸ Ἱππικὸν, καὶ ἄλλα πολλά· καὶ ὅτε πάντα ἐπλήρωσεν, ἐπετέλεσεν Ἱππικὸν, ἐν πρώτοις θεωρήσας ἐκεῖ, καὶ φορέσας τότε ἐν πρώτοις, ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ κορυφῇ, διάδημα διὰ μαργαρίτων, καὶ λίθων τιμίων· κυκλόμενον πληρῶσαι τὴν προφητικὴν φωνὴν, τῇ λέξει·

rex, in uxorem duxit, poſt mortem Barbyſii, patris ejus; qui loci illius Dominus fuit, & Emporii Cuſtos. Hic vero moriturus, Phidaliæ in mandatis reliquit, uti muro ad mare perducto locum illum circumdaret. Byzas itaque, loco illo in nomen ſuum vocato, ſedem illic regni poſuit.

Porro [Conſtantinus] ab introitu Palatii, ad Forum uſque, Porticus duas extruxit ſpecioſas, variis ſtatuis, columniſque marmoreis ornatas: Locum vero hunc, *Regiam*, vocavit: cui vicinam etiam Baſilicam condidit; ſtatuis, & columnis ingentibus exterius ornatam: quam &, *Senatum*, vocavit. Huic ex adverſo matris Helenæ, Auguſtæ, ſtatuam, columnellæ Porphyreticæ impoſitam, collocavit: locum vero hunc, *Auguſtæum*, nominavit. Similiter quoque Balneum Publicum, *Zeuxippum* dictum, à Severo Imperatore inchoatum, ipſe ad exitum perduxit; variiſque illud columnis, ſtatuiſque marmoreis, æreiſque exornavit. Hippodromum quoque extruxit, atque alia plurima. Omnibus vero hiſce abſolutis, Certamina Equeſtria indixit; quos ipſe in Circo ſuo primus ſpectavit. Tum primum quoque Coronam, Margaritis, & lapillis pretioſis inſignitam, Imperator capite geſtavit: animo ſcilicet explendi dictum illud Propheti-

1 Ὅστις Βάρβυσος.] Scr. Βαρεύπος.

2 Κτίσας ἐγγὺς καὶ βασιλικὴν.] Βασιλικὴ, proprie eadem eſt, quæ Latinis, Regia: ſumitur tamen pro ſtructura quavis ampla, & Regali, ſive publici ſive privati uſus: Hoc loco, *Senaculum*, ſignat.

3 Καλέσας τὸν τόπον, Αυγουστῶνα.] Forum hoc Αυγουστεῖον vocat Procopius: Codino Αυγουστεὼν dicitur.

cum:

cum: *Imposuisti capiti ejus coronam ex lapide pretioso*: Imperatorum enim præcedentium nemo talem gestavit. Artemisii vero, sive Maii XI, anno Æræ Antiochenæ CCCLXXVIII, Festivitatem celeberrimam agitari jussit: Divino etiam Edicto suo sancivit, uti eodem die Natales Urbis celebrarentur. Zeuxippum quoque, Balneum Publicum, quod propter Circum, Regiam, & Palatium situm est, eodem Maii XI. aperiri jussit. Fecit autem sibi Imperator statuam quoque aliam inauratam, urbis Fortunam, quam *Anthusam* vocavit, & ipsam quoque inauratam, manu dextra gestantem. Statuam hanc, eodem die Genethliacorum Circensium, introduci jussit à militibus Chlamydes & campagos indutis, & cereos portantibus omnibus. Juffit vero, uti milites isti, Pompam introducentes, superiorem Hippodromi flexum circumeant; cumque ad sedile Imperatoriæ sedi oppositum perventum erit, assurgens qui pro tempore Imperator fuerit, visas Fortunæ urbis, & Constantini statuas veneretur: qui mos ad hunc usque diem observatur.

Ἔθηκας δὴ τὴ κεφαλὴν αὐτοῦ στέφανον ἐκ λίθου τιμίου· ἐδεῖς γὰ τῶν πρὸ αὐτῦ βασιλευσάντων, τοιοῦτόν τι προσετὲ ἐφόρεσε. καὶ ἐπετέλεσεν ἑορτὴν μεγάλην, μηνὶ Μαΐῳ, τῇ κὴ Ἀρτεμισίῳ, ἀ, ἔτους χϡ Ἀντιόχειαν τὴ μεγάλην χρηματίζοντος τοῦ. κελεύσας, διὰ θείου αὐτῦ τύπου, τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὅπερ τελεῖται τὴ ἑορτὴν τῆς Γενεθλίου τ πόλεως αὐτοῦ· κὴ ἀνοίγειν τῇ αὐτῇ ἀ τῆς Μαΐου μηνὸς τὸ δημόσιον λουτρὸν, τὸ Ζεύξιππον, πλησίον ὂν τ Ἱππικοῦ, καὶ τ Ῥηγίας, κὴ τῦ παλατίου· ποιήσας ἑαυτῷ ἄλλην στήλην ξοάνου κεχρυσωμένην, βαστάζουϛ τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ χειρὶ τὴ τύχην τ αὐτῆς πόλεως, καὶ αὐτὴν κεχρυσωμένην ἐκέλευσεν, Ἄνθουϛ. Κελεύσας χϡ τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῦ Γενεθλιακοῦ Ἱππικῦ, εἰσιέναι τὴ αὐτὴν τὴ ξοάνου στήλην, 1 διεγυομένην ὑπὸ τ στρατιωτῶν, μϛ χλαμύδων, 2 καὶ καμπαγίων, πάντων κατεχόντων κηρούς· καὶ περιέρχεσθαι τὸ κῶμα τ ἄνω καμπὸν, κὴ ἔρχεσθαι εἰς τὸ 3 σκάμμα, κατέναντι τῦ βασιλικῦ καθίσματος, κὴ 4 ἐγείρεσθαι τ χϡ καιρὸν βασιλέα, κὴ προσκυνεῖν, ὡς θεωρεῖ τὴ αὐτὴν στήλην Κωνσταντίνου, κὴ τ Τύχης τ πόλεως. κὴ πεφύλακται τῦτο τὸ ἔθος, ἕως τ νῦν.

---

1 Διεγυομένην ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν.] Chr. Alex. habet διηγευομένην. διηγεύειν, & διεγεύειν, vel ut noster habet διιγεύειν, *Dirigere* sonat; vocabulo Latino Græcanicam formam induente, Hinc διηγευόμενος, & διιγευόμενος.

2 Καὶ καμπαγίων.] Καμπάγια, & καμπάκια, Calceamenti quoddam genus: de quo vide Jo. Vossium, de vitiis Serm. & Meursium in Glossario, & Ben. Baldwinum, de Calceo antiq. & Myst. Chr. Alex. habet καμβαγίων; pro quo Raderus, λαμπαδίων, reponit; male. Verum locus iste ibidem pessime corruptus, ex nostro restituendus est.

3 Σκάμμα.] Scr. Σκαμμα.

4 Ἐγείρεσθαι.] Ἐγείρεσθαι hic, pro ἀναστῆναι, *assurgere*. Hesychius, Ἐγείρω, ἐγέρθητι, ἀνάστηθι.

Ο δὲ

Ο δὲ θειότατος Κωνσταντῖνος, [1] ἐν τῇ συμπληρώσει τ αὐτοῦ ὑπατείας, ἔῤῥιψεν ἐν Κωνσταντινουπόλει χάεισμα τοῖς Βυζαντίοις, καλαμῶν σωτομία ἄρτων ἡμερησίων [2] διωνειζόντων· ὃς τινας ἄρτους ἐκάλεσε, Παλατίνους, διὰ τὸ ἐν τῷ παλατίῳ ξογεύεσθαι τὸς αὐτὸς ἄρτους, ἑκάστου ἄρτου [3] ἀφοείσας οἰνοκρέα, καὶ βεστία· ἀφοείσας πρόσοδον ὑπὲρ αὐτῶν, ἐκ τ ἰδίων, καὶ καλέσας αὐτὸς, Πολιτικούς.

Divinissimus etiam Constantinus, in ipso Consulatus sui exitu, congiarium Byzantinis Constantinopoli largitus est; sparsis in populum calamorum tesseris panis Quotidiani perpetui: singulis etiam, præter panem, carnibus, vino, & vesti assignatis. Panes vero hos, *Palatinos* vocavit; quod ex Palatio darentur; sepositis ex proprio in hoc reditibus. Panes etiam hi, *Politici*, dicti sunt.

Ο δὲ αὐτὸς Κωνσταντῖνος ἔμεινε βασιλεύων ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἀφελόμενος αὐτὴν ἀπὸ τ Εὐρώπης ἐπαρχίας, ἀπὸ Ηρακλείας τ μητροπόλεως αὐτῆς· δὸς αὐτῇ ὑπὸ Θεοῦ δίκαιον βασιλείας· προσβαλόμενος ἐν αὐτῇ ἔπαρχον πραιτωρίων, καὶ ἔπαρχον πόλεως, καὶ τὸς λοιπὸς μεγάλους ἄρχοντας, χειρισανὸς πάντας ποιήσας· καὶ ἔμεινεν ἐξ ἐκείνου εὐτυχῶς βασιλεύουσα.

Idem vero Constantinus Imperii sedem Constantinopoli posuit; eamque, cum antea Europæ sub ditione esset, & Heracleæ Metropoli subjecta, sui juris fecit: concesso ei à Deo, jure imperandi: constitutis etiam Urbi, & Prætorio Præfectis, aliisque primariis Magistratibus, eisque Christianis omnibus. Itaque ex eo tempore urbs illa feliciter imperitavit.

Ο δὲ αὐτὸς Κωνσταντῖνος βασιλεὺς καὶ τὴν Φρυγίαν Σαλουταρείαν ἐποίησεν ἐπαρχίαν. Επὶ δὲ τ αὐτοῦ βασιλείας ἡ συνόδος ἐγένετο τ τιη' ἐπισκόπων, κτ' Αρείου, περὶ τ πίστεως τῶν χειστιανῶν. Εν αὐτῇ ᾗ τῇ συνόδῳ ὑπῆρχε καὶ ὁ ὁσιώτατος ἐπίσκο-

Idem Constantinus Imperator Phrygiam Salutarem Provinciam fecit. Ejusdem sub imperio Synodus CCCXVIII. Episcoporum celebrata est, contra Arium, de rebus ad Christianam fidem pertinentibus: cui interfuit etiam san-

---

1 Εν τῇ συνπληρώσει τ αυτοῦ ὑπατείας.] Consules initio Magistratus sui, pecunias in populum spargere, mos erat: quod & Imperatores etiam facere consueverunt: idque non solum in coronatione, aut etiam consulatum ineuntes, sed quandoque deponentes etiam: ut ex hoc loco apparet: Forte hoc factum, ob tam insigne opus ad exitum perductum, quale erat instaurata, ac dedicata Constantinopolis.

2 διωνειζοντων.] Scr. διανωνιζοντων.

3 Αφορισας οινοκρέα, καὶ βεσία.] Lego, οἶνον, κρέα, & βεσία. βέστης, & βεστον, *Vestis*: & βεστάριον, *Res Vestiaria*, sive *Vestiarium*: βεστάριος, βεστάρχης, *Vestiarius*. Hesychius βεστάριον habet, per ι. Βιστάριον, τόπος ἐν ᾧ τὰ χρήματα τίθενται, καὶ τὰ ἱμάτια ἐσθίνται.

ctiſſimus Epiſcopus Euſebius Pamphili, Chronographus.

Conſtantino imperante, divinam iram paſſa eſt Maximianopolis, Oſdroenæ urbs, vice ſecunda, poſt ipſam à Perſis captam. Imperator itaque Conſtantinus urbem de integro inſtauravit; mœnia quoque collapſa excitavit, & ſuperſtitibus incolis plurima largitus eſt; vocata deinceps urbe, à nomine ſuo, Conſtantina. Vicum etiam quendam in Bithynia, nomine Sugam, de novo extructum, civitatis jure donavit, & à matris ſuæ nomine Helenopolim appellavit: cujus etiam à nomine, Provinciam quoque ipſam, Helenopontum vocavit.

Eodem etiam tempore Conſtantinus Imperator, fana illa tria, quæ in eo loco, qui Acropolis olim dicebatur, poſita erant, Solis nempe, Dianæ, Lunæ, & Veneris, reditibus exuta deinceps manere juſſit.

Non longo autem poſt tempore Imperator Conſtantinus, in Nicomediam Bithyniæ itinere facto, in morbum incidit; à quo cum per ſex dies decubuerat, in ejuſdem civitatis ſuburbio quodam, Achyrone dicto, non procul ab urbe, diem ſuum obiit, antequam opus illud magnificum, & inter orbis Miracula cenſendum, Eccleſiæ nempe Antiochenæ

πος Ευσέβιος ὁ Παμφίλου, ὁ χρονογράφος.

Ἐπαθε δὲ, ὅτι τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Κωνσταντίνου, ὑπὸ θεομυσίας, Μαξιμιανόπολις τῆς Οσδροϊνῆς, τὸ δεύτερον αὐτῆς πάθος, τὸ μὴ τὸ ληφθῆναι ὑπὸ τῶν Περσῶν. Καὶ ἀνήγειρεν αὐτὴν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, καὶ τὰ τείχη αὐτῆς· ἦσαν γὰρ πεσόντα· καὶ τοῖς ἐνδιαιτωθεῖσι πολλὰ ἐχαρίσατο· καὶ μετεκάλεσεν αὐτὴν, εἰς τὸ ἴδιον ὄνομα, Κωνσταντίναν. Ἐκτισε δὲ καὶ εἰς τὴν Βιθυνίαν, τῆς τροφῆς ἔσαν [1] κώμην, λεγομένην Σκαπὴν· δὲς αὐτῇ καὶ δίκαιον πόλεως, καὶ καλέσας αὐτὴν εἰς ὄνομα τῆς ἰδίας αὐτοῦ μητρὸς, Ελενόπολιν. Καὶ εἰς ὄνομα δὲ τῆς αὐτοῦ μητρὸς, ἐκάλεσε καὶ ἐπαρχίαν, Ελενόποντον.

Καὶ ἐν αὐτῷ τῷ χρόνῳ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Κωνσταντῖνος τὸς ὄντας ἐν Κωνσταντινουπόλει τρεῖς ναὸς, ἐν τῇ πρώην λεγομένῃ ἀκροπόλει, τοῦ Ηλίου, καὶ τῆς Αρτέμιδος, σελήνης, καὶ τῆς Αφροδίτης, ἐκέλευσεν ἀχρημάτιστους τοῦ λοιποῦ διαμεῖναι.

Μετὰ δὲ ὀλίγον χρόνον ἐτελεύτησεν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, ἐν Νικομηδείᾳ τῆς Βιθυνίας, ὡς ἔστιν ἐν περιγράφῳ, ἐν περιοικίῳ τινὶ, [2] λεγομένῳ Αχυρῶνι, πρὸ ὀλίγου διαστήματος τῆς πόλεως, ἀνύσασας ἡμέρας ἓξ, πρὸ τοῦ πληρωθῆναι τὸ κτίσμα ἐν Ανποχείᾳ τῇ μεγάλῃ τῆς Συρίας, τὸ τῆς μεγάλης ἐκκλησίας τὸ μέ-

1 Κώμην λεγομένην Σκαπήν.] Drepanum, vel ut Stephanus & Cedrenus, Drepana, aliis omnibus dicta eſt urbs iſta.

2 Λεγομένῳ Αχυρῶνι.] Ita Hieronymus, Chr. Alex. alii. Eutropius villam publicam vocat: *Nicomediæ in villa publica obiit.*

γιστον,

γιζον, καὶ ἐν ὃν τῷ ἑπταμάτων. Τελευτᾷ δὲ, [1] ὢν ἐνιαυτῷ ξ', καὶ μηνῶν γ'· ὡς ταῦτα συνεγράψατο, καὶ τὰς χρόνους πάντας τῶν προγεγραμμένων βασιλέων, ὁ σοφώτατος Νεστοριανὸς, ὁ χρονογράφος.

Magnæ fabricam ad exitum perduxiſſet. Mortuus autem eſt, annos natus LX, cum menſibus tribus: uti hæc memoriæ prodidit ſapientiſſimus Neſtorianus, Chronographus; qui prædictorum quoque Imperatorum res geſtas Chronico deſcripſit.

CONSTANTINUS JUNIOR,
ROM. IMPERATOR.

ΜΕτὰ δὲ τὴν βασιλείαν Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου, [2] ἡγρέθη βασιλεὺς ὢν ἐν Ρώμῃ, Κωνσταντῖνος, ὁ υἱὸς αὐτοῦ· ὃν πνα ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ ἐποίησε βασιλέα Ρώμης, [3] ὅτε τῆς ὑπατείας Οὔρσου, καὶ Πολυκίου.

Ὁ δὲ αὐτὸς Κωνσταντῖνος βασιλεὺς ὁ μικρὸς [4] ἐβασίλευσεν ἐν τῇ Ρώμῃ ἔτη ιβ'. ὅτις μετὰ τελευτὴν τοῦ πατρὸς, ἐξῆλθεν εἰς πρόκεσον, καὶ [5] ἐσφάγη ἐν Μοθώνῃ, ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ὢν ἐνιαυτῶν κ'.

POſt mortuum vero Conſtantinum, Romæ regnum tenuit Conſtantinus filius; quem pater, dum adhuc ipſe in vivis eſſet, regem ibi conſtituerat; Urſo, & Polybio, Coſs.

Hic autem Conſtantinus Junior, per annos XII. Romæ regnavit, Patris vero poſt obitum, dum in Proceſſum exiret, à fratris ſui militibus Mothone occiſus eſt, annum agens XX.

---

1 Ὢν ἐνιαυτῶν ξ', καὶ μηνῶν γ'.] Conſtantinum M. ætatis ſuæ anno LXVI. obiiſſe aſſerit Eutropius, lib. 10. *Bellum adverſus Parthos moliens, qui jam Meſopotamiam fatigabant, uno & trigeſimo anno Imperii, ætatis ſexto & ſexageſimo, Nicomedia in villa publica obiit.*

2 Ηυρέθη βασιλεὺς ὢν ἐν Ρώμῃ Κωνσταντῖνος.] Conſtantino M. fatis defuncto, imperium inter tres ejus filios diſtributum eſt, hoc modo. Conſtantino, filio natu maximo, Occidentis imperium obtigit, id eſt Galliæ, Hiſpaniæ & Britanniæ: Conſtanti, Italia & Illyricum: Conſtantio, Thracia, & Orientis totius imperium.

3 Επὶ τῆς ὑπατείας Οὔρσου & Πολυκίου.] Chr. Alex. habet Οὔρσου καὶ Πολεμίου. Faſti etiam Capitolini hoc anno Urſum, & Polemium Coſs. exhibent.

4 Ἐβασίλευσεν ἐν τῇ Ρώμῃ ἔτη ιβ'.] Hæc Conſtanti potius, Romæ imperanti competunt. Conſtantinus enim junior imperii ſui anno III. occiſus eſt, uti teſtatur Hieronymus.

5 Εσφάγη ἐν Μοθώνῃ.] Quemnam hic locum memorat Auctor? Methonem quidem, Thraciæ urbem, habemus apud Stephanum: aliam item ejuſdem nominis in Macedonia, apud eundem: Laconiæ, tertiam: Perſidis, quartam: Eubœæ denique quintam: Italiæ tamen nullam: qua regione Conſtantinum juniorem interemptum fuiſſe, tradunt Scriptores. Eutropius: *Conſtantinum porro bellum fratri inferentem, & apud Aquileiam inconſultius prælium aggreſſum, Conſtantis duces interemerunt.* Eadem habes apud Hieronymum.

CONSTANS
ROM. IMPERATOR.

CONstantinum Juniorem excepit, in regno Romano Conſtans, frater ejus: qui, cum annos ibi XVI. regnaverat, ex Dyſenteria interiit, annos natus XXVII.

Μετὰ δὲ τ βασιλείαν Κωνσταντίνου τ μικρ, ἐβασίλευσεν ἐν τῇ Ῥώμῃ Κώνστας, ὁ ἀδελφὸς αὐτ, [1] ἔτη ις'. [2] ὅστις ἀῤῥωστήσας ὑπὸ δυσεντερείας, ἐτελεύτα, ὢν ἐνιαυτ κζ'.

CONSTANTIUS
IMP. CONSTANTINOPOLITANUS.

CONstantino autem Magno ſuccedebat, in Imperio Conſtantinopolitano, Conſtantius, filiorum natu minimus: qui imperavit annos XXX. Erat autem hic vir magni animi, atque *Exocionita*, id eſt, Arrianus. Hujus ſub imperio motus ciebant Perſæ,

Μετὰ δὲ τ βασιλείαν Κωνσταντίνου τ μεγάλου, ἐβασίλευσε Κωνσταντινουπόλεως Κωνσταντ, ὁ υἱὸς αὐτ ὁ μικρότερ, [3] ἔτη λ'. ἦν δὲ μεγαλόψυχ, [4] ἐξακιονίτης, ὅ ἐστιν, Ἀρειανός. ὅπ δὲ τῆς αὐτ βασιλείας ἐκίνησαν οἱ Πέρσαι, ἤτοι

---

1 ετη ις'.] Eutropius Conſtanti Imperanti annos tribuit XVII; ſcriptores tamen alii XIII: aut XII. tantum.

2 ὅστις ἀῤῥωστήσας ὑπὸ δυσεντερείας ἐτελεύτα.] Scr. δυσεντερίας. Valetudine quidem parum proſpera uſus eſt Conſtans, ut qui morbo articulari obnoxius erat: ex quo tamen non interiit: Magnentii enim factione occiſus eſt, in caſtro cui Helenæ nomen, haud longe ab Hiſpania, ætatis anno XXX. uti, præter noſtrum, alii omnes.

3 ετη λ'.] Conſtantius obiit XXIV. anno poſt Conſtantinum patrem mortuum: annis autem IV. ante mortem patris ad regnum provectus eſt: teſte Hieronymo. Anni itaque imperii ejus omnes ſunt XXVIII: ideoque ubi apud Eutropium dicitur, Conſtantium obiiſſe *anno imperii octavo & trigeſimo*, legendum, *octavo & vigeſimo*.

4 Εξακιονίτης.] Ita etiam infra, lib. 15. de Atalarico: ᾧ δὲ Ἀρειανὸς τῷ δογματι, ὅ ἐστιν, ἐξακιονίτης· ap. Chr. Alex. ſcribitur, ἐξωκιονίτης, rectius, ut Jo. Meurſio videtur, qui ἐξωκιόνιον, Monaſterium fuiſſe putat, idque Arrianorum: quod ex his Noſtri locis confirmari videtur. Fro quibuſvis vero Arrianis vocabulum hoc poſtea poſitum fuiſſe videtur: unde legimus apud Chr. Alex. Theodoſium Imp. templa Catholicis reddidiſſe, *Numeris Exocionitis ubique expulſis*, διώξαντα ἐξ αὐτῶν τὸς λεγομένους ἀριθμιὸς Ἐξωκιωνίτας.

[1] Ἀββυραρσάκιος ὁ βασιλεύς· ᾧ ἐπεστράτευσε κατ' αὐτῶν, ποιήσας Καίσαρα Ἰουλιανὸν, συγγνέα αὐτοῦ.

Καὶ γνόμενος ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ, ἐπλήρωσε τὸ μεγάλιον ἐκκλησίαν, ὑπεγράψας ταῦτα.

Χριστῷ [2] Κωνσάντιος ἐπέρασον οἶκον ἔτευξεν,

Οὐρανίαις ἀψῖσι παρεικέλα, [3] παμφανόεντα·

Κωνσαντίου ἄνακτος [4] ὑποδρήσσοντος ἐφετμαῖς·

Γοργόνιος δὲ κόμης [5] θαλάμου πόλον ἔργον ὔφανε.

Καὶ κατελθὼν ὅπι τὰ Περσικά, ἐποίησε πάντα εἰρήνης μετ' Περσῶν ὅπι φανερὸν χρόνον, πολλῶν πεσόντων ἐξ ἀμφοτέρων ἐν τῇ συμβολῇ. Καὶ ὑποστρέψας, ἐποίησε τὰ ἐγκαίνια τῆς αὐτῆς μεγάλης ἐκκλησίας ἐν Ἀντιοχείᾳ. Καὶ ἐξελθὼν ὁ αὐτὸς Κωνσάντιος ἀπὸ Ἀντιοχείας, ἀνιὼν ὅπι Κωνσαντινούπολιν, ἔφθασε τὴν Κιλικίαν· ᾗ ἔκτισεν ἐκεῖ τὴν γέφυραν [6] τοῦ Πυράμου

ab Abburarſacio rege eorum ducti. Imperator itaque, Juliano cognato ſuo Cæſare creato, in eos arma movit.

Magnam autem Antiochiam veniens, Eccleſiam ibi magnam abſolvit: cui iſta inſcripſit.

Extruxit ſacras Chriſto Conſtantius ædes,

Cælo conſimiles, ſummo ſplendore nitentes:

Sic Conſtantini regis pia juſſa ſequutus.

Gorgonio Comiti ſtructuræ cura relicta eſt.

In Perſidem deinde profectus eſt; prælioque cum eis inito, multiſque utrinque cæſis, induciæ ad tempus ſatis longum factæ ſunt. Imperator itaque Antiochiam reverſus, Magnæ Eccleſiæ dedicationem celebravit. Hinc vero Conſtantinopolim profecturus, per Ciliciam iter ducit: ubi Pyrami fluvii pontem, opus magnificum, extruxit. Ab inde

---

1 Ἀββυραρσάκιος ὁ βασιλεύς.] Scribendum, Σαββυραρσάκιος, ſive Σαββυραρσάκης, uti habetur infra, in Juliano. Compoſitum vero vocabulum eſt, quod disjunctim legitur, Σάπωρ Ἀρσάκης, id eſt, *Sapor Rex*, Perſarum ſcil. ἀρσάκης enim, *Rex* ſonat: uti ſupra edocti ſumus, lib. XI.

2 Κωνσάντιος ἐπέρασον οἶκον.] Scr. ἐπήρατον. Cæterum verſus hi haud ſani ſunt. Forte legendum, Κωνσαντῖνος, ut & verſu tertio Κωνσαντίνου, uti metri ratio poſtulare videtur. Conſtantinus enim Magnus Eccleſiam hanc inchoavit, maximamque ejus partem abſolvit: cui tandem ſub Conſtantio F. ad exitum perductæ, iſta inſcripta ſunt.

3 παμφανόεντα.] Lego, παμφαάοντα. Hom. Il. Θ'.

Ἅρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ὐπώπια παμφαάοντα.

4 ὑποδρήστοντος ἐφετμαῖς.] Forte legendum, ὑποδρήσσοντος.

5 θαλάμου πόλον.] Lego, θαλαμηπόλος. θαλαμηπόλος, qui circa cubiculum verſatur, Cubicularius.

6 Τὴν Πυράμου ποταμοῦ.] Leucoſyrus olim dictus eſt, teſte Stephano: Πύραμος, ποταμὸς ἐν Μαλλῳ τῆς Κιλικίας. ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Λευκόσυρος.

vero Mopſueſtiam, Ciliciæ urbem veniens, ex morbo ibi interiit, annum agens quadrageſimum.

ποταμῷ, ἔργον μέγιστον. Καὶ [1] εἰσελθὼν ἐν Μαμψυεστίᾳ, πόλει τῆς Κιλικίας, ἀπέζωσήσας τελευτᾷ ἐκεῖ, [2] ὢν ἐνιαυτῷ μ΄.

JULIANUS IMPERATOR.

COnſtantium in imperio excepit Julianus, Apoſtata, Conſanguineus ejus; quem ipſe Cæſarem antea creaverat; Marmentio, & Neveta, Coſs. & imperavit annos II. Erat hic eloquentia celebris: Apoſtata autem dictus eſt, quod Majorum ſuorum fide Chriſtiana renunciata, in Paganiſmum tranſiſſet. Amicum autem, & coævum habuit Libanium, celeberrimum Sophiſtam Antiochenſem.

Hujus ſub Imperio S. Domitius martyrium paſſus eſt. Julianus enim, copiis ingentibus collectis, in Perſas arma movit. Itinere vero per Antio-

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Κωνσταντίου, ἐβασίλευσεν [3] Ἰουλιανὸς, ὁ ἀποστάτης, ὁ πρώην γνώμιμος Καῖσαρ, ὁ συγγενὴς τοῦ αὐτοῦ Κωνσταντίου, ὑπατείας [4] Μαρμεντίου, καὶ Νεβήτα. [5] ὅστις ἐβασίλευσεν ἔτη β΄. ὧν δὲ ἑλλόγιμος. ὅστις ἐκλήθη ἀποστάτης, διότι ἀρνησάμενος τὸ δόγμα τοῦ αὐτοῦ προγόνων, τὸ τῶν χριστιανῶν, γέγονεν Ἕλλην. ὢν δὲ φίλος, καὶ ὁμόχρονος Λιβανίου, τοῦ περιβοήτου σοφιστοῦ Ἀντιοχείας.

Ἐπὶ δὲ τοῦ αὐτοῦ βασιλείας, ἐμαρτύρησεν ὁ ἅγιος Δομέτιος. Ἐπεστράτευσε γὰρ κατὰ Περσῶν μεγάλῃ στρατείᾳ, καὶ καταλαβὼν κατέλαβεν Ἀντιό-

---

1 Εἰσελθὼν ἐν Μαμψυεστίᾳ.] Scr. Μοψυεστίᾳ. Stephanus: Μόψος πόλις, Κιλικίας, ἐπὶ τῷ Πυράμῳ ποταμῷ, ἀπὸ Μόψου τοῦ μάντεως. Urbs hæc etiam Μόψου κρῆναι dicta eſt: Cedren. in Conſtantio: καὶ ἐλθὼν ἐν Μόψου κρήναις, τελευτᾷ μηνὶ Νοεμβρίῳ γ΄. Hieronymus etiam. *Conſtantius Mopſocrenis, inter Ciliciam Cappadociamque moritur, anno ætatis ſuæ XLV.*

2 ὢν ἐνιαυτῶν μ΄.] Scribend. με΄. ætatis enim XLV. mortem obiit, teſte Eutropio: quem etiam ſequitur Hieronymus.

3 Ἰουλιανὸς ὁ ἀποστάτης.] Julianus iſte Græcis Scriptor. περιβόητος, id eſt, *Tranſgreſſor*, paſſim vocatur: quod tamen nos, Epitheto æque frequenter Juliano à Latinis impoſito, *Apoſtatam*, reddimus.

4 Μαρμεντίου καὶ Νεβήτα.] Chr. Alex. habet Μαμερτίνου καὶ Νεβήτλα; rectius: hoc anno enim Faſti Capitolini Fl. Mamertinum, & Fl. Nevittam, Coſs. habent.

5 ὅστις ἐβασίλευσεν ἔτη β΄.] Julianus poſt Conſtantii mortem, imperium ſolus tenuit anno uno, & menſibus VIII. uti Hieronymus, & poſt eum Jornandes. Eutropius tamen, eum imperium ſui anno VII. mortem obiiſſe teſtatur: nempe annos illos V, quibus, à Conſtantio Cæſar renunciatus, in imperii conſortium adſcitus eſt, annumerans.

χειαν?

χειαν· καὶ ἀνελθὼν ἐν τῷ ὄρει τῷ λεγομένῳ Κασίῳ, ἐποίησεν ἐκεῖ θυσίαν ἑκατόμβῃ τῷ Διὶ Κασίῳ· καὶ καταλαβὼν ἐκεῖθεν, καὶ ἐλθὼν εἰς Δάφνην, ἐποίησε καὶ ἐκεῖ θυσίαν τῷ Ἀπόλλωνι. καὶ παρακοιμηθεὶς, εἶδεν ἐν ὁράματι παῖδα ξανθὸν, λέγοντα αὐτῷ· Ἐν Ἀσίᾳ δεῖ σε τεθνάναι. εἰσερχόμενοι δὲ ἀπὸ Δάφνης ἐν Ἀντιοχείᾳ, ὑπήντησαν αὐτῷ οἵ τε συγκλητικῶν αὐτοῦ, καὶ τῶν ἀξιωματικῶν αὐτῆς, καὶ τὸ δῆμος. καὶ ἔκραξαν αὐτῷ οἱ δημόται Ἀντιοχείας ὑβριστικὰς φωνὰς, ὡς χειστιανοὶ θερμοὶ ὄντες· δεδωκότες αὐτῷ, ἐν ταῖς αὐτοῦ φωναῖς, κλησόνα μὴ ὑποστρέψαι. ἀπὸ δὲ τῶν πλησίον αὐτῆς, δύο καταδιδάκτοι χειστιανοὶ, ὧν τὰ ὀνόματά ἐστι ταῦτα, Ἰουβεντῖνος, καὶ Μαξιμιανὸς, ἀποχίσαντες συνέμιξαν τοῖς ὑβρίζουσιν αὐτὸν ὄχλοις, πλέον ἀνεγείροντες τὸ δῆμον εἰς ὕβρεις. καὶ ἑωρακὼς αὐτοὺς Ἰουλιανὸς ὁ βασιλεὺς, ἐκέλευσεν αὐτοὺς συλληφθῆναι· καὶ παραχρῆμα αὐτοὺς ἀπεκεφάλισεν ἐν Ἀντιοχείᾳ, καὶ ἐτέθησαν τὰ λείψανα αὐτῶν ἐν τῷ μαρτυρίῳ, τῷ λεγομένῳ Κοιμητηρίῳ· ὕπτιναι καλοῦσιν οἱ Ἀντιοχεῖς, Γεντιλίους. Καὶ ἀγανακτήσας κατὰ τῶν Ἀντιοχέων, ἠπείλει αὐτοῖς, λέγων ὑποστρέφειν, καὶ τιμωρεῖσθαι αὐτοὺς, ὡς μὴ ἔχοντας κλησόνα· [1] εἰπὼν περὶ τῶν αὐτῶν Ἀντιοχέων λόγον, ψεγάλλων αὐτοὺς ὡς τυράννους. καὶ προσέθηκε τὸν καθ' αὐτῶν ξηθέντα παρ' αὐτοῦ λόγον, ἔξω τῶν παλατίων τῆς αὐτῆς πόλεως, εἰς τὸ

chiam facto, ad Montem Caſium profectus eſt, ubi Jovi Caſio Hecatomben fecit: inde in Daphnem deſcendens, Apollini quoque ſacra peregit: ubi cum ad ſomnum recumberet, per quietem vidit puerulum quendam flavum, qui dicebat ei: *In Aſia moriturus es.* Ex Daphne autem Antiochiam adventanti, procedebant ei obviam Primores ejus, & Conciliarii, cum populo. Populus autem Antiochenus, qui Chriſtianiſmi zelo fervebat, Imperatorem contumelioſis dicteriis excepit; à Perſico etiam bello eum non reverſurum ominatus. Inter hos duo etiam erant ex familiaribus ejus, Chriſtianiſmi Candidati; quorum nomina, Juventinus, & Maximianus; qui ex Comitatu Imperatorio diſcedentes, immiſcuerunt ſeſe convicianti populo; multoque magis eos ad opprobria concitarunt. Hos videns Imperator Julianus, abſque mora comprehenſos capite multavit Antiochiæ: ubi etiam reliquiæ eorum in Martyrio, quod *Cœmeterium* vocant, recondebantur: Hos vero Antiochenſes, *Gentiles*, appellant. Julianus autem Antiochenis infenſus, interminatus eſt illis, dicens ſe redeuntem pœnas ab illis exacturum, eo quod adverſa ſibi ominati eſſent. Quin & Orationem contra Antiochenſes condidit; in qua rebellionis eos reos peragit: quam quidem Orationem extra Palatium Antiochenum, ad Elephantorum

---

1 Εἰπὼν περὶ τῶν αὐτῶν Ἀντιοχέων λόγον.] Λόγον iſte à Juliano in Antiochenos ſcriptus, Μισοπώγων inſcribitur.

Tetra-

Tetrapylum, quod prope Regiam eſt, palam appendi juſſit.

Tum vero contra Perſas arma movens, per Cyrrheſticam ducit iter. Cyrrhum autem, regionis illius urbem, præteriens, turbam conſpexit ad S. Domitii Cellam aſtantium, qui ab eo morborum ſanationem petebant. Interrogatis autem quibuſdam, quid ſibi vellet iſte populi concurſus, reſponſum tulit; Monachum montis in ſpelunca degere, ad quem turba iſta congregata eſt, uti morborum ſuorum medelam, & benedictionem ab illo accipiant. Julianus itaque Imperator, per Referendarium Chriſtianum, S. Domitium monuit, verbis hiſce: *Speluncam intraſti, ut Deo tuo placeres: ne igitur de hominibus placendis ſis ſolicitus; ſed ſolitariam agas vitam.* Reſpondens ei S. Domitius: *Ego*, inquit, *Deo, qui corpus mihi, animumque dedit, in hac ſpelunca memet includendo jampridem conſecravi; Populum vero, ex fide ad me venientem, arcere non poſſum.* Cæterum Julianus Imperator, ſpeluncæ os, aggeſtis lapidibus ingentibus, occludi juſſit, viro juſto intus incluſo. Atque hunc vitæ finem habuit S. Domitius.

λεγόμενον Τετράπυλον τῷ ἐλεφάντων, πλησίον τῆς Ρηγίας.

Καὶ ἐξελθὼν διὰ τῆ Κηρυστικῶν, ἀπῆλθε χτ Περσῶν· παρερχόμενος δὲ [1] διὰ Κύρυ τῆς πόλεως ἐν τῇ χώρᾳ, εἶδεν ὄχλον ἑστῶτα ἐν τῷ σπηλαίῳ τῆ ἁγίυ Δομετίυ, καὶ ἰώμενον παρ' αὐτου. καὶ ἐρωτᾷ τινας, τί ἐστιν ἐκεῖνο ὁ συναγόμενος ὄχλος; καὶ ἔμαθεν, ὅτι ἐν τῷ σπηλαίῳ τῆ ὄρυς ὄζι μοναχὸς, καὶ πρὸς αὐτὸν συνάγεται ὁ ἑσὼς ὄχλος, θέλων ἰαθῆναι, καὶ εὐλογηθῆναι παρ' αὐτου. καὶ ἐδήλωσε τῷ ἁγίῳ Δομετίῳ ὁ βασιλεὺς Ιυλιανὸς, [2] διὰ Ρεφερενδαρίυ χειστανῦ, ταῦτα· "Διὰ τὸ ἀρέσαι τῷ Θεῷ συ εἰς "τὸ σπήλαιον εἰσῆλθες· ἀνθρώποις "μὴ θέλε ἀρέσκειν, ἀλλὰ ἰδίαζε. καὶ ἀντεδήλωσεν αὐτῷ ὁ ἅγιος Δομέτιος· "ὅτι, ὡς τῆ Θεῦ ἐκδόσαντός "μυ τὴ ψυχὴν, καὶ τὸ σῶμα, ἐκ "πολλῶν χρόνυ ἐν τῷ σπηλαίῳ τούτῳ "ἐμαυτὸν ἀπέκλεισα· τὴ δὲ πρός "με ἐρχόμενον ὄχλον ἐν πίστει, ἀπο- "διώκειν ὐ δύναμαι. καὶ ἐκέλευσεν ὁ βασιλεὺς Ιυλιανὸς [3] ἀναφραγῆναι τὸ σπήλαιον λίθοις μεγάλοις, καὶ ἔνδον αὐτὸν τὸν δίκαιον ἔσω· καὶ ἐκ τούτυ ἐτελειώθη ὁ ἅγιος Δομέτιος.

---

1 Διὰ Κύρυ τῆς πόλεως.] Scr. Κύρῖυ: à Cyrrho enim urbe, Cyrrheſtica regio dicta eſt; uti ſupra monuimus.

2 διὰ ῥεφερενδαρίυ χειστανῦ.] ῥεφερενδάριος, ſive ῥαφερενδάριος, à Suida exponitur ἀναφορεύς, *Relator*. Vide Jo. Meurſ. Gloſſar. & Jo. Voſſium, de vit. Serm.

3 ἀναφραγῆναι τὸ σπήλαιον.] Ita etiam Chr. Alex. ἀναφράσσω tamen, *aperio*, ſignificat, ſenſu plane oppoſito. Heſychius: ἀναφορά ξαντες (leg. ἀναφράξαντες) ἀναπλύξαντες, ἀναπετάσαντες. Forte itaque legendum, ἀποφραγῆναι.

Καὶ

Καὶ κατιὼν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ιουλιανὸς κατὰ Σαββουρσάκην, βασιλέως Περσῶν, κατέφθασεν ἐν Ιεραπόλει· καὶ πέμψας κατεσκεύασε πλοῖα ἐν Σαμοσάτοις, πόλεως τῆς Ευφρατησίας, τὰ μὲν, διὰ ξύλων, τὰ δὲ, διὰ δερμάτων· ὡς ὁ σοφώτατος Μάγνος ὁ χρονογράφος [1] ὁ Καρλιὼς, ὁ συνὼν αὐτῷ Ιουλιανῷ βασιλεῖ, συνεγράψατο. Ἀπὸ δὲ Ιεραπόλεως ἐξελθὼν, ἦλθεν ἐν Κάραις τῇ πόλει· κἀκεῖθεν εὗρε δύο ὁδοὺς, μίαν ἀπάγουσαν εἰς τὴν Νίσιβιν, πόλιν οὖσάν ποτε Ρωμαίων, καὶ ἄλλην ὅπου τὸ Ρωμαϊκὸν κάστρον, [2] τὸ λεγόμενον Κιρκήσιον, κείμενον εἰς τὸ μέσον τοῦ δύο ποταμοῦ, τοῦ Ευφράτου, [3] καὶ τοῦ Αββορᾶ· ὃν ἔκτισε Διοκλητιανὸς, βασιλεὺς Ρωμαίων. καὶ μερίσας τὸν στρατὸν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς, πέμπει ὅπου τὴν Νίσιβιν ὁπλίτας ἄνδρας μυρίους ἑξακισχιλίους, μετὰ δύο ἐξάρχων, Σεβαστιανοῦ, καὶ Προκοπίου. καὶ κατέφθασεν ὁ αὐτὸς Ιουλιανὸς τὸ Κιρκήσιον κάστρον· καὶ ἐάσας καὶ ἐν τῷ Κιρκησίῳ κάστρῳ ὅσους εὗρεν ἐγκαθέτους στρατιώτας ἑξακισχιλίους, προσθεὶς αὐτοῖς καὶ ἄλλους ὁπλίτας ἄνδρας τετρακισχιλίους, μετὰ ἐξάρχων δύο, Ακακίου, καὶ Μαύρου. καὶ ἐξῆλθεν ἐκεῖθεν, καὶ παρῆλθε τὴν Αββορᾶν ποταμὸν, διὰ τῆς [4] γεφύρης, τῶν πλοίων φθασάντων εἰς τὸν Ευφράτιον ποταμὸν, ὧν πλοίων ὑπῆρχεν ὁ ἀριθμὸς, χιλίων

Imperator autem Julianus, in Sabburarſacem, Perſarum regem exercitum ducens, Hierapolim venit; miſſis in Samoſatam, Euphrateſiæ urbem, qui navigia fabricarent, lignea quædam, quædam vero coriacea; uti habet ſapientiſſimus Magnus Carrenſis, Chronographus, qui hoc bello ſub Juliano militavit. Hierapoli autem diſcedens Imperator, Carras venit; unde via ſeſe in partes duas findit, quarum una in Niſibim abducit, urbem Romanis olim ſubjectam; altera in Circeſium tendit, Caſtrum Romanum, quod Euphratem inter & Abboram fluvios medium, à Diocletiano Imperatore extructum eſt. Julianus itaque diviſo exercitu, armatorum XVI. millia Niſibim verſus expedivit, ſub Sebaſtiani, & Procopii ductu: Ipſe autem ad Circeſium caſtrum ducit iter. Ubi militum ſtationariorum VI millibus, quos ibi invenit, ipſe IV millia militum alia adjecit, Accameo & Mauro Ducibus conſtitutis. Inde autem diſcedens, ipſe, cum Anatolio Magiſtro, Saluſtio, Præfecto Prætorio, cæteriſque Ducibus, Abboræ fluminis ponte trajecto, claſſem ſuam, MCCL. naves numero habentem, per Euphratem adventantem, præſto-

1 ὁ Καρλιὼς.] Lego, Καρρλιὼς. Stephanus: Κάρρα, πόλις Μεσοποταμίας &c. τὸ ἐθνικὸν, Καρρλιώς. Pro Κάρα etiam, uti noſter ſemper habet, ſcribendum, Κάρραι.

2 τὸ λεγόμενον Κιρκήσιον.] Scr. Κιρκήσιον. De Caſtello hoc vide Procopium, Perſ. lib. 2.

3 καὶ τὸ Αββορᾶ.] Αββόρρας Procopio vocatur fluvius iſte.

4 γεφύρης.] Scr. γεφύρας.

latus est. Tum vero coactis in unum copiis, locum editiorem conscendit ipse, unde exercitum allocutus est: & cujusque fortia facta deprædicans, uti paratissimo, optimoque animo contra Persas in aciem descenderent hortatus est. Posthæc navigia conscendere jussis omnibus, ipse quoque in paratam sibi navem ingressus est; præmissis, qui exploratores essent, MD. ex numero Lanceariorum, & Mattiariorum, fortissimis viris. Vexillum etiam suum sibi præferri jussit: Lucianum vero Comitem, virum bellicosissimum, Imperator secum habuit: qui plurima Persarum castra, Euphrati confinia, & quæ, medias inter aquas, in insulis etiam sita erant, vastavit, Persis eorum custodibus deletis omnibus. Extremæ vero classis curam Victori, & Dagalaipho demandavit. Solvens autem cum exercitu omni Imperator, copias

διακοσίων πεντήκοντα. καὶ συναθροίσας τὸ ἴδιον αὐτοῦ στρατὸν, ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ Ανατόλιον μάγιστρον, καὶ Σαλλέστιον ἔπαρχον πραιτωρίων, καὶ τοὺς στρατηλάτας αὐτοῦ, ἀνελθὼν ἐν ὑψηλῷ βήματι, δι' ἑαυτοῦ, προσεφώνησε τῷ στρατῷ, ἐπαινῶν αὐτοὺς, καὶ προτρεπόμενος, προθύμως, καὶ σωφρόνως ἀγωνίσασθαι κατὰ Περσῶν. καὶ εὐθέως ἐμβαίνειν εἰς τὰ πλοῖα ἐπέτρεψεν, εἰσελθὼν καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ εὐτρεπισθὲν αὐτῷ πλοῖον· καὶ [1] προηγεῖσθαι αὐτῷ πρὸς κυλικάτορας προσέταξεν ἄνδρας γυναίους, ἐκ τῆς ἀριθμοῦ [2] τῶν λαγκιαρίων, καὶ ματτιαρίων, χιλίους πεντακοσίους· κελεύσας βαστάζεσθαι καὶ τὰ σίγνα αὐτοῦ, καὶ τὸ κόμητα Λουκιανὸν, ἄνδρα πολεμικώτατον ὄντα σὺν αὐτῷ. ὅσις καὶ πολλὰ κάστρα Περσικὰ, πλησίον τοῦ Ευφράτου κείμενα, καὶ ἐν μέσῳ τῶν ὑδάτων ἐν νήσοις ὄντα, ἐπόρθησε, καὶ τοὺς ἐν αὐτοῖς ὄντας Πέρσας ἀνεῖλε. Βίκτορα δὲ, καὶ Δαγαλάϊφον κατέταξεν ὄπισθεν τῶν λοιπῶν πλοίων τῆς φυλάττειν τὰ πλήθη. καὶ καταλαβὼν ὁ βασιλεὺς, μετὰ τοῦ στρατοῦ παντὸς,

---

1 προηγεῖσθαι αὐτῶν πρὸς κυλικάτορας.] Scr. προσκυλικάτορας, conjunctim. προσκυλικεύειν, & ἐξκυλικεύειν, *excubias agere, explorare*: inde προσκυλικάτορες, & ἐξκυλικάτορες, *Excubitores, Exploratores*. Vide J. Vossium de vit. Serm. & Jo. Meurs. Glossar. His adde Nic. Rigalt. Glossar. in Σκῦλται, & Σκυλιτάτωρες: licet enim voces hæ diversam agnoscant originem, eandem tamen rem signare videntur.

2 Τῶν λαγκιαρίων, & ματτιαρίων.] Λαγκιάριοι sunt *Lancearii*: verum quinam sint Mattiarii hi, non adeo facile est dictu. Vocabulum occurrit aliquoties apud Ammianum Marcellinum, & Zozimum: quod tamen non explicant interpretes. Certe Mattiarios cum Lanceariis ubique junctos invenimus: *Mater* autem, sive *Materis*, aut *Mataris*, teli quoddam genus erat, cujus meminerunt inter antiquos J. Cæsar, & Livius; quod etiam Lanceæ longioris genus fuisse, conjicit doctissimus J. Vossius, de vit. Serm. An igitur *Matari* armatus fuerit Mattiarius noster, aliis inquirendum propono. Militum vero genus hoc Explorationibus idoneum fuisse, etiam ex Ammiano Marcellino colligere licet: qui lib. 21. de Constantio Imp. hæc habet: *Qua gratia in latitiam Imperator versus, ex metu, concione mox absoluta, Arbelionem ante alios faustum ad intestina bella sedanda ex anteactis jam sciens, iter suum praire eum Lanceariis, & Mattiariis, & catervis expeditorum præcepit.*

καὶ

διὰ τ μεγάλης διόρυγ@ τ Εὐφράτ8, τ μισγούσης τῷ Τίγρητι ποταμῷ· κὴ εἰσῆλθεν [1] εἰς τ αὐτὸν Τίγριδα ποταμὸν, ὅπ8 μίγνυνται οἱ δύο ποταμοὶ, κὴ ἀποτελοῦσι λίμνην μεγάλην. καὶ παρέλαβεν εἰς τὰ Περσικὰ, ἐν τῇ χώρᾳ τῶν λεγομένων Μαυζανιτῶν, πλησίον Κτησιφῶντος πόλεως, ἔνθα ὑπῆρχε τὸ Περσικὸν βασίλειον· κὴ ὁπηνίκα ἠθύμησεν Ἰουλιανὸς ὁ βασιλεὺς, ἐσκήνωσεν ἐν τῇ πεδιάδι τ αὐτῆς πόλεως Κτησιφῶντος, βουλόμενος μετ τ ἰδίας συσκήνου κὴ ἕως Βαβυλῶνος εἰσελθεῖν, κὴ ὑπολαβεῖν τὰ ἐκεῖσε.

Ο δὲ βασιλεὺς Σαββαραφάκης, ὑπονοήσας ὅπ διὰ τ Νισίβεως ἤρχετο ὁ βασιλεὺς Ρωμαίων Ἰουλιανὸς, ὥρμησε καθ' αὐτῶ μετ τ πλήθους αὐτῶ παντός. Απαγγελθέντος δὲ αὐτῷ, ὅπ ὅπισθεν αὐτοῦ ὄντ ὁ βασιλεὺς Ρωμαίων Ἰουλιανὸς, παραλαβὼν τὰ Περσικὰ μέρη, κὴ ὅπ ἔμπροσθεν αὐτῷ ἅπασιν οἱ στρατηγοὶ τῶν Ρωμαίων, κὴ πλήθη πολλὰ, καὶ γνὺς ὅπ ἐμεσάθη, φεύγει ὀπὶ τ Περσαρμηνίαν· δόλῳ πέμψας δύο συσκηνικὰς αὐτοῦ, καὶ αὐτὰς μετ ἰδίαν βούλησιν ξυροτμήσας, πρὸς Ἰουλιανὸν τ βασιλέα Ρωμαίων, ἵνα πλανήσωσιν αὐτὸν, πρὸς τὸ μὴ καταδιωχθέντα [2] αὐτὸν φθασθῆναι. οἱ δὲ ξυροτμηθέντες [3] Πέρσες ἦλθον πρὸς τ βασιλέα Ρωμαίων, προδῶναι, [4] φησὶν, θέλοντες τ βασιλέα Περσῶν, ὡς πεπωρησάμενον αὐτός·

suas per eum locum trajecit, ubi Tigris & Euphrates concurrentes, ingentem alveum efficiunt. Exinde per Tigrim vectus, in Perſidis regionem perrexit, quæ Mauzanitarum vocatur, à Cteſiphonte non procul, ubi Reges Perſarum ſedes ſuas habuerunt. Figebat autem tentoria ſua Victorioſus Imperator Julianus in ipſa Cteſiphontis planicie; in animo etiam habens, ad Babylonem uſque cum Primoribus ſuis penetrare, ipſamque ſubjugare.

Perſarum vero Rex Sabbararſacius, exiſtimans Imperatorem Romanum per Niſibim iter ſuum inſtituiſſe; copiis ſuis omnibus inſtructus, adverſus eum proficiſcitur. Certior autem factus Julianum ſibi à tergo eſſe, regiones Perſicas occupantem, à fronte autem Romanos Duces, cum exercitu magno ſe adorturos inſtare; mediis ſe hoſtibus incluſum ſentiens, in Perſameniam fugit. Cavenſque ſibi ne ab hoſtibus prehenderetur, ex Primoribus ſuis duos, naribus proprio illorum ex conſenſu abſciſſis, doloſe mittit, qui Julianum in avia abducerent. Duo itaque hi Imperatorem Romanum adeuntes, Perſarum ei regem, ob illatas ſibi injurias, ſe prodituros eſſe dicebant. Cumque juramento

1 Εἰς τ αὐτὸν Τίγριδα ποταμὸν.] Scr. Τίγριτα, à Τίγρις, Τίγριτ@: de qua vocis hujus formatione, vide Euſtathium in Dionyſ. Periegeſi.

2 αὐτὸν φθασθῆναι.] φθασθῶσι, aor. 1. paſſ. infinit. modi, à φθάζω inuſitato: quam tamen vocem paſſive uſurpatam, alibi haud temere invenies.

3 Πέρσες.] Scr. Πέρσαι.

4 φησὶν.] Scr. φασὶν.

ſeſe in hoc obſtrinxiſſent, Imperator dolis eorum deluſus, ipſe cum exercitu hos itineris duces ſecutus eſt. Menſis autem Deſii, ſive Junii, dies erat XXV, cum à Transfugis hiſce in locum deſertum, & aquis carentem, per milliaria CL. per errorem ducti, invenerunt ibi mœnia quædam antiqua & collapſa urbis, olim Bubionis; villam etiam aliam, quæ domicilia quædam adhuc ſtantia habens, deſerta tamen fuit, nomine Aſiam. Imperator hic, cum exercitu conſidens, caſtra poſuit: ſed nec militi cibum, nec jumentis pabulum in tam deſerto loco invenire potuit. Exercitus itaque totus, percepto demum ab Imperatore Transfugarum dolis deluſo ſe in loca illa horrida & inculta adductum eſſe, tumultus ſtatim ciebat maximos. Die autem ſequente, nempe Junii XXVI, Imperator deceptores illos coram adduci juſſit: qui interrogati, fatebantur; *Se quidem, ob Regem Patriamque ſuam ſervandos, fraudem illis feciſſe; Ecce etiam,* dicentes, *ad mortem parati ſervi tui.* Accepit eos Imperator, ſalvoſque fore fide data promiſit, modo exercitum ſuum ex deſerto illo deducerent.

Circa horam vero diei ſecundam, Julianus interim

ἀπατηθεὶς δὲ παρ' αὐτῶν ἐπομνυμένων ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ἰουλιανὸς, ἠκολούθησεν αὐτοῖς, μὴ τὸ ἰδίου στρατεύματος· καὶ ἀπήγαγον αὐτὸν εἰς τὴν ἔρημον, καὶ ἄνυδρον, ὅπου μίλια ρν', πλανήσαντες αὐτὸν, τῇ εἰκάδι πέμπτῃ τοῦ Δεσίου, τοῦ καὶ Ἰουνίου μηνός· καὶ εὗρον ἐκεῖ τεῖχη παλαιὰ πεπτωκότα πόλεως λεγομένης Βουβίων, καὶ ἄλλο δὲ χωρίον, ἐστώτων μὲν τῶν οἰκημάτων, ἔρημον δὲ ὂν, ὅθεν ἐλέγετο Ἀσία· ἔνθα ἐλθὼν ὁ βασιλεὺς Ἰουλιανὸς, καὶ ὁ πᾶς στρατὸς τῶν Ῥωμαίων, ἐκεῖ ἐσκήνωσεν. Ἐν αὐτοῖς δὲ τοῖς τόποις γηρόμενοι ἐλίποντο τροφῶν, καὶ οὐδὲ τοῖς ἀλόγοις ὑπῆρχε βοτάνη· ἦν γὰρ ἐρημία· καὶ γνοὺς ὁ πᾶς στρατὸς Ῥωμαίων, ὅτι ἀπατηθεὶς ὁ βασιλεὺς, ἐπλάνησεν αὐτοὺς, καὶ εἰς ἐρήμους ἤγαγε τόπους, εἰς πολλὴν ἀταξίαν ἐτάραξαν. Τῇ δὲ ἑξῆς ἡμέρᾳ, μηνὶ Ἰουνίῳ κς', ἀγαγόντες τοὺς πλανήσαντας αὐτὸν Πέρσας, ἐξήτασεν αὐτούς· "καὶ ὁμο-
"λογήσαντες, λέγοντες, ὅτι ὑπὲρ πατρί-
"δος, καὶ τοῦ βασιλέως ἡμῶν, ἵνα σω-
"θῇ, ἐδώκαμεν ἡμᾶς ἑαυτοὺς εἰς
"θάνατον, καὶ ἐπλανήσαμεν ὑμᾶς·
"ἰδοὺ οἱ δοῦλοί σου ἀπεθάνομεν. Καὶ
ἀπεδέξατο αὐτοὺς, μὴ φονεύσας αὐτούς· ἀλλὰ δοὺς λόγον αὐτοῖς, ἵνα ἐκβάλωσι τὸν στρατὸν ἐκ τῆς ἐρήμου χώρας.

Καὶ περὶ ὥραν δευτέραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ὁ βασιλεὺς Ἰουλιανὸς παρὼν

---

1 Δοὺς λόγον αὐτοῖς.] λόγος hoc loco, *Indemnitatis cautionem* ſignificat: quo ſenſu aliquoties etiam infra occurrit; ut lib. 14. de Eudocia Imperatrice fratres ſuos accerſente: ὥρμησεν αὐτοὺς ἐκ τῆς πόλεως Ἀθηνῶν, δοὺς λόγον, ἐν Κωνσταντινουπόλει: & lib. 15. in Zenone: καὶ σκηλὼν αὐτὸν, καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ, δοὺς λόγον ὅπως μὴ ἀποκεφαλίζονται, μὴ σφαγιάζονται, &c.

τὸ στράτευμα, καὶ δυσωπῶν αὐτοὺς, μὴ ἀτάκτως φέρεσθαι, ἐτρώθη ἀδήλως· καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸ ἴδιον παπυλεῶνα, διὰ τῆς νυκτὸς τελευτᾷ· ὡς ὁ προγεγραμμένος μάγνος ἐξέθετο. Εὐτυχιανὸς δὲ ὁ χρονογράφος, ὁ Καππαδόξ, στρατιώτης ὤν, καὶ ὁ Βικάριος τῆς ἰδίας ἀειθμῆς τῶν Πειμοαρμηνιακῶν, παρὼν καὶ αὐτὸς ἐν τῷ πολέμῳ, συνεγράψατο, ὅτι καταελθὼν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ἰουλιανὸς, [2] μονὰς ιε΄ ἀπὸ τὰ Περσικὰ μέρη, διὰ τοῦ Εὐφράτου εἰσῆλθε, καὶ ὁπικρατὴς γενόμενος, καὶ νικήσας, πάντας παρέλαβεν, ἕως πόλεως λεγομένης Κτησιφῶντος, ἔνθα ὁ βασιλεὺς Περσῶν ἐκάθητο, ἐκείνου

dum luſtrato exercitu militem ſe continere hortaretur, ab incerta manu vulneratus eſt: & in tentorium ſuum ſe recipiens, eadem nocte mortuus eſt: uti ſcriptis prodidit Magnus ſupradictus. Eutychianus autem Chronographus, Cappadox, qui & Miles, & Vicarius cohortem ſuam Primoarmeniorum bello hoc duxit, ſcriptum reliquit; Imperatorem Julianum, emenſo xv. dierum itinere, in regiones Perſicas, per Euphratem penetraſſe: ubi bello ſuperior factus, & ubique victor, omnia ſubegit, aduſque Cteſiphontem urbem, regni Perſici ſedem Regiam;

---

1 Βικάριος δὲ ἰδίου ἀειθμοῦ.] Quod Noſtro ἀριθμὸς, aliis recentiorum νεμερον eſt; *Numerus*; *Cohors* ſcilicet: Suidas, Νέμερα, πεῖραι, πλήθη στρατευμάτων, φάλαγγες, νέμερα, λεγεών. *Numerus* vero quantus fuit, ex Cedreno, cum Noſtro collato, colligere licet. Ubi enim Noſter, de Tzitta, à Juſtiniano in Armeniam miſſo Præfecto, habet, ἀριθμὸς τέσσαρας· Cedrenus hæc reddit, χιλιάδας τέσσαρας. Βικάριος vero, *Vicarius*; qui duplex erat, Politicus, & Militaris: βικάριος ἀριθμοῦ, *Vicarius cohortis*, quem Galli, *Lieutenant*, appellant.

2 Μονὰς ιε΄ ἀπὶ τὰ Περσικὰ μέρη.] Ita etiam infra lib. 18. αἰχμαλωτισαντες ἐπὶ μονὰς δέκα. Μονὴ, *Manſio*, ſive *ſtatio* eſt. Vocabulum hoc ſenſu uſurpatum occurrit etiam apud Theophanem, in Juſtiniano: ὥστε ἀπὸ δ΄ μονῶν τῆς θαλάσσης τὸν Γελίμερα αὐλίζεσθαι: quo loco Anaſtaſius Bibliothecar. μονὰς, *Manſiones* vertit. *Et aſſeverabat omnem ſecuritatem habere illos, & haud metuere quenquam illorum, quod adverſus ſe moveretur exercitus, ita ut à quatuor* manſionibus *malis* (l. maris) *Gelimer moraretur.* Quod vero Theophani, ἀπὸ δ΄ μονῶν, Anaſtaſio *à quatuor manſionibus*, eſt, apud Procopium ſcribitur, ἡμερῶν τεττάρων ὁδῷ. Lib. enim 1. de bell. Vandal. unde hæc ipſa nobis protulit Theophanes, de Beliſarii in Gelimerem expeditione verba faciens Procopius, hæc habet: καὶ διὰ ταῦτα Γελίμερα πολέμιον, ἐδὲν ὑνοοῦντα, Καρχηδόνος τε καὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων ὠλιγωρηκότα τῶν ἐπὶ θαλάσσῃ χωρίων, ὃν Ερμιόνη Δαπετσβιὸ ἔχειν, ἣ ἔστιν ὃν Βυζακίῳ, ἡμερῶν τεττάρων ὁδῷ τῆς ἠίονος διέχουσα· ὥστε πάρεσιν αὐτοῖς πλεῖν ἐδὲν δειμαίνουσι δύσκολον, καὶ ὁρμίζεσθαι ἔνθα αὖ αὐτοὺς τὸ πνεῦμα καλοίη. Itaque δ΄ μοναὶ Theophanis, & Anaſtaſii *Quatuor Manſiones*, ſunt *Quatuor dierum itinera*; & Noſtri idcirco μοναὶ ιε΄, ſunt, quod nos Anglice diceremus, **Fifteen daies march**, ſive ſpatium illud quod exercitus diebus XV. emetiri ſolet. In Curſibus etiam Publicis Veredariorum erant σταθμοὶ, id eſt, *ſtationes*, ſive *manſiones*, Ubi iter facientes Veredos ſibi paratos habuerunt. Quæ Perſis etiam Paraſangæ erant, à Lazis ἀνάπαυλαι, ſive *manſiones* vocatæ ſunt: uti nos docet Agathias lib. 2. Harum tamen *manſionum* neutra ad noſtrum propoſitum facere videtur.

Rege ipſo in Perſarmeniam fuga elapſo. Sequente autem die, Primoribus, & exercitu ſtipatus, Babylonem uſque penetrare deſtinaverat, urbem eam de nocte aggreſſurus. Inter dormiendum vero, per ſomnum vidit virum quendam adultum, lorica indutum, qui tentorium Regium in Aſia, urbe Cteſiphonti vicina, erectum ingreſſus, haſta eum percuſſit. Ipſe autem, horrore expergefactus, exclamitare: confeſtim itaque conſurgentes Cubicularii Eunuchi, & Spatharii, quique ad tentorium regis excubias agebant milites, cum lampadibus regiis ad eum ingreſſi ſunt. Julianus autem Imperator, ubi animadvertiſſet ſe ſub axilla lethale vulnus accepiſſe, de Vici nomine, ubi poſitum erat tentorium, ſciſcitatus eſt. Aſiam vero vocari, reſpondentibus eis; elata ſtatim voce, exclamavit: *O Sol, Julianum perdidiſti*! Et effuſo ſanguine ejus omni, animam efflavit, hora noctis V, anno Æræ Antiochenæ CCCCXI.

Exercitus itaque abſque mora, priuſquam id hoſtes reſci-

φυγόντος ὅτι τὰ μέρη τῶν Περσαρμενίων. καὶ βεβομβύου μὲν τῶν ἰδίας συσκλήτου, καὶ τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ, ἄχει τὴν Βαβυλῶνα τῇ ἑξῆς ὁρμήσαι, καὶ ταύτην παραλαβεῖν διὰ τῆς νυκτός· καὶ ὡς καθεύδει, εἶδεν ἐν ὁράματί τινα τέλειον ἄνδρα, [1] ἐνδεδυμένον ζάβαν, καὶ εἰσελθόντα πρὸς αὐτὸν εἰς τὴν παπυλεῶνα αὐτοῦ, πλησίον τῆς πόλεως Κτησιφῶντος, [2] ἐν πόλει λεγομένῃ Ασίᾳ, καὶ κράσαντα αὐτὸν λόγχῃ· καὶ πεσόντα, ἐξυπνίσθη κράξας· καὶ ἐξανέστησαν οἱ κουβικουλάριοι εὐνοῦχοι, καὶ σπαθάριοι, καὶ ὁ στρατὸς, ὁ φυλάττων τὴν παπυλεῶνα· καὶ εἰσελθόντες πρὸς αὐτὸν μὲν λαμπάδων βασιλικῶν· καὶ προσπεσόντος Ιουλιανὸς ὁ βασιλεὺς ἑαυτὸν σφαγέντα κατὰ τῆς μασχάλης, ἐπηρώτησεν αὐτούς· πῶς λέγεται ἡ κώμη, ὅπου ἐστὶν ὁ παπυλεών μου; καὶ εἶπον αὐτῷ, ὅτι Ασία λέγεται. καὶ εὐθέως ἔκραξεν· [3] "ὦ "Ηλιε, ἀπώ- "λεσας Ιουλιανόν. καὶ ἐκχυθείσης τὸ αἷμα, παρέδωκε τὴν ψυχὴν, ὥραν νυκτερινὴν πέμπτην, ἔτους κατὰ [4] Αντιόχειαν τῆς μεγάλου θεοῦ.

Καὶ εὐθέως ὁ στρατὸς, πρὸ τοῦ γνῶναι τοὺς πολεμίους Πέρσας, ἀπῆλ-

1 Ενδεδυμένον ζαβαν.] Chr. Alex. habet, ἐνδεδυμένον ἱματισμὸν. Ζάβα tamen indumentum eſt Militare, quod *Loricam*, reddit Suidas, in Ζαβαρειον. Ζαβαρεῖον, ἐν ᾧ αἱ ζάβαι, αὗ εἰσιν ὅπλα πολεμικὰ ἀπόκεινται· ζάβα γὰρ τὸ λωρίκιον. Juſtinianus etiam Novell. LXXXV. κωλύομεν γὰρ τοὺς ἰδιώτας ἐργάζεσθαι καὶ ὠνεῖσθαι τόξα καὶ βέλη, σπάθας τε καὶ ξίφη, (ἅπερ καλεῖν εἰώθασι παραμήεια,) καὶ τὰς λεγομένας ζάβας, ἤτοι λωρίκια, &c.

2 Εν πόλει λεγομένῃ Ασίᾳ.] Chr. Alex. habet, ἐν κώμῃ λεγομένῃ Ραδίᾳ.

3 ὦ "Ηλιε, ἀπώλεσας Ιουλιανόν.] Alii eum blaſphemam animam hiſce tradunt evomuiſſe: NENIKHKAC ΓΑΛΙΛΑΙΕ, *Viciſti Galilæe.*

4 ἔτους κατὰ Αντιόχειαν τὴν μεγάλου θεοῦ.] Annus Æræ Antiochenæ CCCCXI, anno Chriſti vulgari CCCLXII. reſpondet, id eſt anno Chriſti Euſebiano CCCLXIV: quo etiam anno Hieronymus Juliani ponit obitum.

Hoc

σον εἰς τ παπυλεῶνα Ιοβιανῦ, [1] κόμητος τῶν δομεσίκων, καὶ στρατηλάτου τ ἀξίαν ἔχοντος· καὶ ἀγνοοῦντα ἤγαγον αὐτὸν εἰς τ βασιλικὸν παπυλεῶνα, ὡς δῆθεν τ βασιλέως Ιουλιανῦ ζητήσαντος αὐτόν. καὶ ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τ παπυλεῶνα, συνέχοντες αὐτὸν, ἀνηγορεύθη βασιλέα, τῇ κζ' τ Δεσίου, τ καὶ Ιουνίου μηνὸς, [2] περὶ τοῦ ἀφαύσου. τὸ δ' σκῆπτρον τ στρατοῦ τὸ ὅπλ Κτησιφῶντα, καὶ [3] τὸ ἀπὸ πολλοῦ ἀφεσίματος ἀπληκεῖον, οὐκ ἔγνω τὰ συμβάντα, ἕως ἀνατολῆς ἡλίου, ὡς ἀπὸ ἀφεσίματος ὄντες. Ετελεύτα οὖν ὁ αὐτὸς Ιουλιανὸς βασιλεὺς, [4] ὢν ἐνιαυτῶν λγ'.

Εν αὐτῇ δὲ τῇ νυκτὶ εἶδεν ἐν ὁράματι καὶ ὁ ὁσιώτατος ἐπίσκοπος Βασίλειος, ὁ Καισαρείας Καππαδοκίας, τοὺς οὐρανοὺς [5] ἠνεῳγμένους, καὶ τ σωτῆρα Χριστὸν ἐπὶ θρόνου καθήμενον, καὶ εἰπόντα κραυγῇ· Μερκούριε, ἀπελθὼν φόνευσον Ιουλιανὸν τ βασιλέα, τ κλ τ χριστιανῶν. Ο δὲ ἅγιος Μερκούριος, ἐνώπιον ἑστὼς τ Κυρίου, ἐφόρει θώρακα σιδηροῦν ἀποστίλβοντα·

rent, tentorium Joviani, Comitis Domeſticorum, & Tribuni militum, adeuntes, ipſum, nil tale cogitantem, Regis ad tentorium, tanquam à Juliano accerſitum, deduxerunt: ſtatimque ut ingreſſus eſt, tenentes eum, Imperatorem ſalutarunt, Deſii, ſive Junii XXVII, tempore antelucano. Reliquus autem exercitus, qui ad Cteſiphontem caſtra poſuerat, quique longo aberat intervallo, de his quæ acciderant, uſque ad ortum Solis, nihil cognovit. Mortuus eſt itaque Julianus Imperator, ætatis ſuæ anno XXXIII.

Porro eadem ipſa nocte ſanctiſſimus Baſilius, Cæſarienſis in Cappadocia Epiſcopus, per ſomnum vidit cœlos apertos, Chriſtumque Salvatorem ſolio inſidentem, magnoque clamore dicentem: *Mercuri! egreſſus, Julianum Imperatorem, Chriſtianorum hoſtem, interfice.* Aderat coram Domino S. Mercurius, thorace ferreo coruſcante armatus: acceptoque

---

1 Κόμητος τ δομεσίκων.] Δομέσικοι, præter alias multas ſignificationes, etiam cohortem ſignificat, Imperatoris cuſtodiæ deſtinatam, ex equitibus utplurimum conſtantem; unde Suidas: Δομέσικοι, οἱ τῶν Ρωμαίων ἱππεῖς· οἱ καὶ Ρωμαίοις οἰκειακοὶ στρατιῶται. Zonaras etiam Annal. Tom. 2. de Diocletiani patre: ἄλλοι δὲ κόμητα δομεσίκων αὐτὸν γενέσθαι φασί· δομεσίκους δέ τινες τοὺς ἱππέας νομίζουσιν· adeo ut Jovianus, Imperatorii ſatellitii Præfectus fuiſſe videatur. Hieronymus, *Primicerium Domeſticorum*, vocat.

2 Περὶ τοῦ ἀφαύσου.] Lego, ἀφαυσφῶσαι. Chr. Alex. ἀφαυσφῶσαι, mendoſe.

3 τὸ ἀπὸ πολλοῦ ἀφεσίματος ἀπληκεῖον.] Απληκεύειν, *applicare*, Caſtra metari: & ἄπληκτα, *Foſſata*, *Caſtra*: vocabula hæc à Latino *applico* formata, hoc ſenſu paſſim occurrunt apud recentiores.

4 ὢν ἐνιαυτῶν λγ'.] Legendum, λα'· Eutropius, lib. 10. teſtatur Julianum interfectum eſſe, *anno ætatis altero & trigeſimo.* Chr. Alex. interim corrigendum, quod habet, ὢν ἐτῶν λς'. Hieronymus tamen longiſſime omnium à vero abeſt, annos XL. ei tribuens.

5 Ηνεῳγμένους.] Scr. ἀνεῳγμένους.

mandato,

mandato, diſparuit protinus. Rurſus autem coram Domino comparere viſus, exclamavit: *Occiſus eſt Imperator Julianus, uti imperaſti, Domine.* Clamore tanto perterritus Baſilius Epiſcopus, è ſomno excitatus eſt. Colebat enim eum Julianus Imperator, ut eruditum, & ſtudiorum ſuorum ſocium: frequenteſque ad illum litteras mittebat. S. itaque Baſilius in templum, ad Preces matutinas deſcendens, cleroque univerſo ad ſe vocato, Viſionis arcanum illis aperuit, & quod Julianus Imperator eadem nocte interfectus eſſet. Illi vero Epiſcopum, uti taceret, nec quid tale evulgaret, rogarunt omnes. Verum Eutropius Chronographus ex his nonnulla in Scriptis ſuis aliter tradidit.

καὶ ἀκέσας τ κέλευσιν, ἀφανὴς ἐγίνετο. καὶ πάλιν εὑρέθη ἕως ἔμπροσθεν τ Κυρίε, καὶ ἔκραξεν· Ἰουλιανὸς ὁ βασιλεὺς σφαγεὶς ἀπέθανεν, ὡς ἐκέλευσας, Κύριε. καὶ πτοηθεὶς ἐκ τ κραυγῆς [1] ὁ ἐπίσκοπος Βασίλειος, διυπνίσθη τεταραγμένος. ἐτίμα γὰρ αὐτὸν Ἰουλιανὸς ὁ βασιλεὺς, καὶ ὡς ἐλλόγιμον, καὶ [2] ὡς συμπαίκτορα αὐτῦ· καὶ ἔγραφεν αὐτῷ συχνῶς. καὶ κατελθὼν ὁ ἅγιος Βασίλειος διὰ τὰ ἑωθινὰ εἰς τ ἐκκλησίαν, καλέσας πάντα τ κλῆρον αὐτῦ, εἶπεν αὐτοῖς τὸ τ ὁράματος μυστήριον, καὶ ὅτι ἐσφάγη Ἰουλιανὸς ὁ βασιλεὺς, καὶ τελευτᾷ ἐν τῇ νυκτὶ ταύτῃ. καὶ πάντες παρεκάλουν αὐτὸν σιγᾷν, καὶ μηδενὶ λέγειν τι [3] τοσῦτον. ὁ δὲ σοφώτατος [4] Εὐτρόπιος ὁ χρονογράφος, ἓν ποιτέτων ἐχ' ὡμοφώνησεν ἐν τῇ αὐτοῦ συγγραφῇ.

---

1 Ο ἐπίσκοπος Βασίλειος διυπνίσθη.] Narratiunculam hanc habes etiam apud Chron. Alex. Verum futilia ſunt hæc omnia: Baſilius enim, Juliano ſuperſtite, presbyter tantum erat; ſub Valente vero Epiſcopus tandem factus eſt; cujus rei teſtes habemus locupletes Niceph. Hiſt. Eccleſ. lib. 11. cap. 17, & 18. Sozomen. l. 6. cap. 15. Socrat. l. 4. cap. 21.

2 Ὡς συμπαίκτορα αὐτῦ.] Raderus apud Chr. Alex. συμπαίκτορα etiam vertit, *ſtudiorum ſocium*: atque hanc interpretationem confirmare videntur, quæ infra habentur in Chr. Alex. de Theodoſio Jun. & Paulino, qui ibidem vocatur Theodoſii συμπαίκτωρ καὶ φίλος· non modo enim familiaritate conjuncti, ſed & literis etiam una imbuti fuerant. Vide etiam Niceph. l. 10. c. 1.

3 τοσῦτον.] Scr. τοιῦτον.

4 Εὐτρόπιος ὁ χρονογράφος ἓν ποιτέτων ἐχ' ὡμοφώνησεν.] Nec mirum: Paganus enim erat Eutropius.

JOVIANUS
IMPERATOR.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Ἰουλιανοῦ τοῦ ἀποβάτου, ἐβασίλευσεν [1] Ἰοβιανὸς, ὁ υἱὸς Ουρανιανοῦ, σταθεὶς ἐπὶ τοῦ στρατοῦ ἐκεῖ [2] ἐπὶ τὰ Περσικὰ μέρη, [3] ὅτε τὴν ὑπατείας Σαλουστίου· ὃς δὲ χριστιανὸς πάνυ· ἐβασίλευσε δὲ μῆνας ζ'.

Ἡ μόνον δὲ ἐβασίλευσε, ἀλλὰ προσεφώνησε παντὶ τῷ στρατῷ, καὶ τοῖς περὶ αὐτοῦ συγκλητικοῖς, δι' ἑαυτῆς φράξας· εἰ θέλετέ με βασιλεύειν ὑμῶν, ἵνα πάντες χριστιανοὶ ἐσέ· καὶ εὐφήμησε αὐτὸν ἅπας ὁ στρατὸς, καὶ οἱ συγκλητικοί. καὶ ἐξελθὼν ὁ αὐτὸς Ἰοβιανὸς, ἅμα τῷ στρατῷ, ἐκ τῆς ἐρήμου, εἰς τὴν εὐθαλῆ γῆν τῆς Περσικὴν, ἐμερίμνα πῶς ἂν ἐξέλθοι ἐκ τῶν Περσικῶν μερῶν. ὁ δὲ βασιλεὺς Περσῶν Σαββαραθάκιος, [4] μαθὼν τὴν τοῦ βασιλέως Ἰουλιανοῦ τελευτὴν, φόβῳ

MOrtuo Juliano Apoſtata, imperium ſuſcepit Jovianus, Uraniani F. qui regnavit menſes VII: Diadema capiti ejus imponente exercitu ibi in Perſicis regionibus, ſub Conſulatu Saluſtii.

Hic, cum Chriſtiani nominis ſtudioſiſſimus eſſet, quamprimum imperare cœpit, exercitum omnem, Primoreſque allocutus, ipſe voce ſua proclamavit; *Si me veſtrum vultis Imperatorem, ſitis Chriſtiani omnes.* Fauſtis ad hæc eum celebrarunt acclamationibus Exercitus totus, & Senatores. Egreſſus deinde Jovianus cum exercitu ſuo ex ſolitudine in virentes Perſidis campos, ſollicite perquiſivit quo pacto ex Perſarum finibus ſeſe expediret. At vero Perſarum rex Sabborarſacius, morte Juliani

---

1 Ἰοβιανὸς, ὁ υἱὸς Ουρανιανοῦ.] Zonaras habet, υἱὸς Βαρωνιανοῦ, rectius: Varroniani enim filius erat: Varronianum etiam ipſe filium habuit, quem Cæſarem creavit: Ουκρωνιανὸν, itaque forte noſter ſcripſerit. Imperator vero iſte Eutropio Jovinianus dictus eſt; Ammiano Marcellino, Juvianus dictus fuiſſe videtur: qui hoc nomen ideo exercitui arriſiſſe ſcribit, eo quod unica tantum litera à Juliano diſcriminatum erat: Marcellinus lib. 25. Scriptorum Græcorum, Latinorumque plurimi, Ἰοβιανὸν vocant: noſter Ἰοβιανὸν, & Ἰοβιανόν.

2 ὑπό.] Forte, ἐπί.

3 Ἐπὶ τῆς ὑπατείας Σαλουστίου.] Julianus enim Imp. Saluſtii collega, jam mortuus eſt.

4 Βασιλεὺς Περσῶν Σαββαραθάκιος.] Qui aliis Σάπωρ, & Σαπώρης, Noſtro utplurimum Σαββαραθάκιος eſt, id eſt, Σάπωρ ἀρσάκης, *Sapor Rex*, uti ſupra monuimus. Chr. Alex. habet, Λαββαραθάκιος, mendoſe.

5 Μαθὼν τὴν τοῦ βασιλέως Ἰουλιανοῦ τελευτήν.] Chr. Alex. legit, μήπω μαθών· μήπω itaque hic excidiſſe ſuſpicor. Perſarum enim rex, audita Juliani morte, Romanorumque neceſſitate, animoſior inde factus, ipſos inſecutus eſt. Vide Ammianum Marcellinum.

Imperatoris [nondum] audita, pavore ingenti perculsus, ex Persarmenia Surenam quendam ex Optimatibus suis legatum misit ad Imperatorem Romanum, pacis conditiones obnixe petiturum. Hunc amice accepit diviniſſimus Jovianus Imperator; annuitque, ſe pacis petitionem libenter acceptare: viciſſimque dixit, ſe Legatum ad Perſarum Regem miſſurum. Quod ubi audierat Surenas, Perſarum Legatus, Jovianum Imperatorem rogavit, uti abſque mora ulla pacis fœdera ferirentur. Jovianus itaque, infra dignitatem ſuam eſſe exiſtimans, ſi Imperator cum Senatorio viro, Perſarum nempe Legato, ipſe de pacis conditionibus ageret; deſignavit ad hoc munus obeundum Arintheum Patricium, ex Conſiliariis ſuis; interpoſita fide de firmandis eis omnibus, de quibus ipſi cum Perſarum Legato conveniret: conceſſis inſuper trium dierum induciis, quibus de pace conſilia agitarentur. Pactum eſt itaque inter Arintheum Patricium Romanum, & Surenam Senatorem & Legatum Perſarum, uti Perſis Romani totam Mygdoniam Provinciam, Niſibimque, ejus Metropolim,

πολλῷ συνεχόμενος, ἐκ τ Περσαρμενίας χώρας πρεσβευτὴν ἐξέπεμψεν, αἰτήσ πρὶ εἰρήνης ἢ δεόμενος, ἕνα τῆς μεγιστάνων αὐτῦ, [1] ὀνόματι Σευῆραινᾶν, πρὸς τ βασιλέα Ρωμαίων· ὅπερ ἐδέξατο ἀσμένως ὁ θειότατος Ιοβιανὸς βασιλεὺς, καὶ ἐπένευσε δέχεσθαι τ πρεσβείαν τ εἰρηνικήν· [2] εἰρηνικὸς πέμπειν καὶ αὐτὸς πρεσβευτὴν πρὸς τ βασιλέα Περσῶν. [3] ἤτησε τ βασιλέα Ιοβιανὸν, τυπῶσαι αὐτὸς καὶ ἄλλαγμα εἰρήνης πάντα. καὶ ἀφορίσας συγκλητικὸν αὐτῷ, τ Πατρίκιον Αειν θεον, δέδωκεν αὐτῷ τὸ πᾶν· συντάξαμενος ἐμμένειν τοῖς παρ' αὐτῦ δοκιμαζομένοις, ἤτοι τυπωμένοις· [οἷα τ βασιλέως αὐτοῦ ὑφηνανοῦτος, μὴ τ συγκλητικῦ, ἤτοι πρεσβευτῦ Περσῶν, πιῆσαι εἰρήνης πάντα.] καὶ ἄλλαγμα δόντες ἔνδοσιν τ πολέμου ἡμέρας τρεῖς, ἐν τῇ δὲ τ εἰρήνης βουλῇ. καὶ ἐτυπώθη μεταξὺ τ [4] Παζρικίου Αειν θέτου τ Ρωμαίου, καὶ Σευῆραινᾶ, συγκλητικῦ καὶ πρεσβευτῦ Περσῶν, [5] δοῦναι Ρωμαῖοι Πέρσαις πᾶσαν τ ἐπαρχίαν τὴν λεγομένην Μυγδονίαν, καὶ τ μητρόπολιν αὐτῆς, [6] τὴν λεγομένην Νιζτίβιν, χωρὶν,

polim,

---

1 ὀνόματι Σευῆραινᾶν.] Chr. Alex. hunc, Σευῆραν, vocat.

2 Εἰρηνικὸς πέμπειν καὶ αὐτός.] Repono, εἰρηνικῶς, ex Chr. Alex.

3 ἤτησε βασιλέα τον Ιοβιανόν.] Locus mutilus: ſupple ex Chr. Alex. Ακουσας δὲ τᾶτα Σευῆνας, πρεσβευτὴς Περσῶν, ἤτησε &c.

4 Παζρικίου Αριν θέτου.] Scr. Αριν θέου, ſive Αριν θαίου, uti habet Chr. Alex.

5 δοῦναι Ρωμαῖοι Πέρσαις.] Chr. Alex. δοῦναι Ρωμαίοις, rectius.

6 τὴν λεγομένην Νιζτίβιν.] Νίζτιβις, pro Νίσιβις; corrupta recentiorum ſcriptura. Niſibis vero à quibuſdam, Antio-

σὺν τείχεσι μόνοις, ἄνδρα δὲ ἀνδρῶν τὸν οἰκήντων αὐτήν. καὶ τούτου συνεχθέντος, καὶ εἰρήνης ἐξεφάνη γενομένης, ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ ὁ βασιλεὺς Ἰοβιανὸς ἕνα τῶν σατραπῶν, Πέρσην ὄντα μὲν τὸν πρεσβευτήν, ὀνόματι Ἰούνιον, εἰς τὸ ἀφέσασθαι αὐτὸν, καὶ τὰ ἐξαπέδια αὐτοῦ, ἐκ τῆς Περσικῆς χώρας, καὶ παραλαβεῖν τὴν ἐπαρχίαν, καὶ τὴν μητρόπολιν αὐτῆς.

polim, cum ſolis mœnibus, incolis vero denudatam, concederent. Quo confirmato, paceque tabulis conſignata, Jovianus Imperator ſibi aſſumpſit ex Perſarum Satrapis Junium quendam, qui cum Legato veneret, qui ipſum, exercitumque, ex Perſarum finibus educeret; & Provinciam, ejuſque urbem Principem acciperet.

[1] Καὶ καταφθάσας ὁ βασιλεὺς Ἰοβιανὸς τὸ Νιζιβίων πόλιν, ἐκ εἰσῆλθεν ἐν αὐτῇ, ἀλλ' ἔξω τῆς τειχέων κατεσκήνωσεν. ὁ δὲ Ἰούνιος, ὁ τῶν Περσῶν σατράπης, εἰσελθὼν εἰς τὴν πόλιν, καὶ κέλευσιν τοῦ βασιλέως, εἰς ἕνα τῶν πύργων σημεῖον Περσικὸν ἔθηκε· τοῦ δὲ βασιλέως Ρωμαίων κελεύσαντος τοὺς πολίτας πάντας, σὺν πᾶσι τοῖς ἀφέρσιν αὐτοῖς, ἕως ἑνὸς, ἐξελθεῖν. καὶ ἐξελθὼν πρὸς αὐτὸν Σιλουανὸς, κόμης τῆς ἀξίας, καὶ πολιτάρχης τῆς αὐτῆς πόλεως, προσέπεσεν αὐτῷ τῷ βασιλεῖ, δεόμενος αὐτοῦ, μὴ προδοῦναι τὴν πόλιν Πέρσαις· καὶ ἐκ ἔπεισεν αὐτόν. ὀμωμοκέναι γὰρ, [φησὶν,] ἔφασκε, καὶ μὴ βέλεσθαι [2] δόξαν ἐπίορκον παρὰ πᾶσιν ἔχειν. καὶ τειχίσας πόλιν ἔξω τοῦ τείχους τῆς πόλεως Ἀμίδης, καλέσας τὴν κώμην Νισίβεως, ἐκεῖ πάντας τοὺς ἐκ τῆς Μυγδονίας χώρας οἰκεῖν ἐποίησε, καὶ Σιλουανὸν τὸν πολιτάρχην.

Imperator autem Jovianus Niſibim veniens, urbem non ingreſſus eſt; ſed tentoriis extra mœnia defixis, Junium, Perſarum Satrapam, ingredi juſſit. Hic itaque ingreſſus, turrim conſcendit; a cujus ſummitate, ſignum Perſicum extulit; Imperatore, incolas urbis ad unum omnes, cum bonis ſuis, excedere jubente. Egreſſus autem Silvanus Comes, & Præfectus urbis, procidens Imperatori ad pedes, deditionem urbis deprecatus eſt. Renuit Imperator, cauſatus fidem ſe ſuam interpoſuiſſe, nec perjurii de ſe opinionem apud omnes excitare velle. Itaque extra mœnia urbis Amidæ, vicum quendam muro cingens, vicum Niſibenum vocavit; Mygdonioſque omnes, ipſumque Silvanum Præfectum, ibidem habitare juſſit.

Antiochia Mygdoniæ dicta eſt; aſſerente Theodorito Hiſt. Eccleſ. lib. 2. cap. 30. Νισβις, ἣν Ἀντιόχειαν Μυγδονίας τινὲς ὀνομάζουσιν, ἐν μεθορίῳ κεῖται τῶν Περσῶν καὶ Ρωμαίων ἡγεμονίας. Pro Noſtri vero Νιζιβίων, Chr. Alex. habet Νησιβέων.

[1] Καὶ καταφθάσας ὁ βασιλεὺς Ἰοβιανὸς τὸ Νι[illegible]βίων πόλιν.] Scr. τὴν N. πόλιν. Iſta vero ſupplenda ſunt, apud Chr. Alex.

[2] δόξαν ἐπίορκον.] Forte ſcribend. ἐπιόρκου, uti Chr. Alex. habet.

Tum vero per Mesopotamiam instituto itinere, templa Christianorum excitavit, rerumque gerendarum curam eis commisit; Christianis etiam ubique Præfectis, & Exarchis, per Orientem omnem constitutis. Imperator autem Jovianus, pace cum Persis ad breve tempus confecta, Oriente relicto propter Hyemem, quæ gravis incumbebat, cum copiis suis Constantinopolim versus maturavit iter. Galatarum autem regionem in reditu suo appulsus, in vico Didastana diem suum obiit, annum agens sexagesimum.

Καὶ περάσας ὅπι τὴν Μεσοποταμίαν, εὐθέως πάντα τὰ χειστιανῶν ἀνήγειρε, καὶ [1] χειστιανοῖς ἐνεχείριζε τὰ πεφάσματα, καὶ ἄρχοντας χειστιανοὺς εἰς τὴν ἀνατολὴν πᾶσαν πεμπάζετο, καὶ ἐξάρχους. καὶ ἀπολιπὼν τὴν ἀνατολὴν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ιοβιανὸς, μετὰ τὸ ποιῆσαι πάντα εἰρήνης μετὰ Περσῶν πρὸς ὀλίγον χρόνον, ἐξώρμησεν ὅπι Κωνσταντινούπολιν σπευδαίως, μετὰ τοῦ αὐτοῦ στρατοῦ, διὰ τὴν χειμῶνα· ἦν γὰρ βαρύς. καὶ ἐν τῇ ἀνιέναι αὐτὸν, κατέφθασε τὴν Γαλατῶν χώραν· καὶ τελευτᾷ ἰδίῳ θανάτῳ, [2] ἐν κώμῃ λεγομένῃ Διδάστανα, [3] ὢν ἐτῶν ξ'.

VALENTINIANUS
IMPERATOR.

JOvianum excepit in regno Valentinianus, cognomento Severus; qui Imperator Nicææ factus, regnavit annos XVI. Christianus hic erat, ad imperium à Senatu provectus:

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Ιοβιανὸν, [4] ἐβασίλευσε Βαλεντινιανὸς, ἐν Νικαίᾳ πόλει, ὁ Παίτομος, [5] ἔτη ιε'. ἦν δὲ χειστιανός. ἔτος δὲ ἐφ' ᾧ συνελήφθη προήχθη, καὶ

---

1 χειστιανοῖς ἐνεχείριζε τὰ πεφάσματα.] Chr. Alex. habet, ἐνεχείρησε, mendose. Verum ista, quæ ibi depravatissime leguntur, ex nostro restituenda sunt.

2 Ἐν κώμῃ λεγομένῃ Διδάστανα.] Scr Δαιδάστανα. Hieronymus: *Jovianus eruditate, sive odore prunarum, quas nimias adoleri jusserat, Dadastanæ moritur.* Vide & Socratem, Theodoritum, Zozomenum, alios.

3 ὢν ἐτῶν ξ'.] Mortuus est Jovianus anno ætatis suæ XXXII. teste Eutropio, lib. 10, ad finem: *Decessit imperii mense septimo, tertio decimo Kal. Martias: ætatis, ut qui plurimum, ac minimum tradunt, tertio & trigesimo anno.*

4 Ἐβασίλευσε Βαλεντινιανὸς, ἐν Νικαίᾳ πόλει.] ἀναγορευθεὶς supplendum videtur. Cedren. Οὐαλεντινιανὸς ἀνηγορεύθη ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας, &c.

5 ἔτη ιε'.] Valentinianus Imp. salutatus, fratrem Valentem in imperii consortium statim adscivit. Valens tamen iste, quo superstite diem suum obiit Valentinianus, XIII. tantum annos imperasse infra dicitur: numerus itaque hic corruptus. Forte itaque scribendum, ἔτη ια'. XI. enim imperii anno mortuum Valentinianum tradit Hieronymus.

ἐτέφθη

ἐξέφηνε βασιλεὺς ὑπὸ Σαλουστίου, τοῦ ἐπάρχου, τοῦ πραιτωρίου, ὁπλιζομένου αὐτὸν, καὶ καταναγκάσαντος αὐτὸν βασιλεῦσαι. τοῦτον γὰρ αὐτὸν βασιλέα Βαλεντινιανὸν Ἰουλιανὸς ὁ βασιλεὺς, ὁ ἀποστάτης, ὡς χειστιανὸν πάνυ, [1] ἐπεμψεν εἰς Σαλαβρίαν, ποιήσας τριβούνον ἀριθμοῦ· ἔγνω γὰρ ἐν ὁράματι, ὅτι, μετ' αὐτὸν, αὐτὸς βασιλεύει. ὁ δὲ ἔπαρχος Σαλούστιος, πέμψας ἤνεγκεν αὐτὸν ἀπὸ Σαλαμβρίας, καὶ εἶπε τῷ στρατῷ· ὅτι, εἰ δεῖς ποιεῖ βασιλέα Ρωμαίων, ὡς ἔστος.

Diadema autem ei impoſuit, qui & eum Imperatorem nominavit, & quaſi imperium ſuſcipere coëgit, Saluſtius, Prætorio Præfectus. Imperator enim Julianus Apoſtata, Valentinianum, ceu Chriſtiani nominis ſtudioſiſſimum, in Salabriam relegaverat, conſtituens eum cohortis tribunum: ut qui viſo quodam præſenſerat, eum poſt ſe regnaturum. Hunc itaque ex Salabria accerſendum curat Saluſtius Præfectus, exercitumque concione habita monuit, neminem ad imperium Romanum æque idoneum eſſe ac hunc.

Η μόνον δὲ ἐβασίλευσεν, οὐδέως [2] διεδέξατο τὸν αὐτὸν ἔπαρχον Σαλούστιον, καὶ ὑπὸ ἐγγύας ποιήσας, ἔθηκε πρόθεμα κατ' αὐτοῦ, ἵνα εἴπις ἠδικήθη τι παρ' αὐτοῦ, προσέλθῃ τῷ βασιλεῖ. καὶ οὐδεὶς προσῆλθε κατὰ Σαλουστίου, ἦν γὰρ ἀγνότατος.

Hic vero quamprimum regnare cœpit, Saluſtium Præfectura abdicavit, & ſtipulatis qui pro eo reſponderent fidejuſſoribus, publico contra eum Edicto denunciavit, uti ſi quis ab eo læſus fuiſſet, ad Imperatorem accederet. Nemo autem contra Saluſtium prodiit: erat enim vir ſumma integritate.

Ο δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Βαλεντινιανὸς ἔκτισεν ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ πολλά. ἐπεστράτευσε δὲ καὶ Περσῶν, πέμψας τὸν ἴδιον αὐτοῦ ἀδελφὸν Βάλεντα, ποιήσας αὐτὸν Καίσαρα, μηνὶ Ἀπριλλίῳ πρώτῃ· καὶ ἐκ

Valentinianus Imperator plurima Antiochiæ condidit. Contra Perſas quoque arma movit, miſſo Valente, fratre ſuo; quem Cæſarem creaverat, Aprilis 1.

---

1 Ἐπεμψεν εἰς Σαλαβρίαν.] Chr. Alex. habet, Ἀλυωβρίαν. Cæterum Valentinianus, cum Juliano Imp. Præfectus cohortis eſſet, ob ſpretos ejuſdem ritus Gentilitios, militia exutus, & in Melitinam, Armeniæ urbem, exul miſſus eſt: uti teſtatur Zozomenus, Hiſt. Eccleſ. lib. 4. cap. 6.

2 διεδέξατο τὸν αὐτὸν ἔπαρχον Σαλούστιον.] Hæc ita reddit Chr. Alexandrini Interpres: *Saluſtium Præfectum prætorio recepit*: male omnino, contraque verborum vim. Διαδέχεσθαι enim apud Authores hoſce, ſonat, διάδοχόν τινι δοῦναι, *Succeſſorem alicui dare*, ſive, Magiſtratu abdicare. Hoc maximum nimirum ſeveritatis ſuæ τεκμήριον exhibuit Imperator Valentinianus, cum nec amico ſuo chariſſimo, modo injuſti quid in illum objiceretur, parci voluiſſet. Non itaque Valentinianus Vadimonium pro Saluſtio promiſit; hoc enim accuſatorum omnium propulſandorum occaſio proculdubio extitiſſet: ſed vadimonium ab eo, criminationibus quibuſcunque reſpondendis, exegit.

Non tamen ad prælia deventum eſt: Valens enim pacis conditiones iniit cum eis; hoc ab eo Perſis flagitantibus: utpote quem penes, fratris ſub perſona, ſumma rerum eſſet poteſtas.

Valens autem, cum exercitu ſuo, Novembris x, Indictione xiv, Antiochiam Syriæ veniens, ibi de pace cum Perſis agendi cauſa commoratus eſt. Fœdera autem firmavit in Septennium, Perſis ei dimidiam Niſibis partem reddentibus. Valens autem ſitu urbis Antiochenæ, tum ob aërem, tum ob aquas amœniſſimo delectatus, Forum ibi, opus magnificum extruxit; diſſoluta, uſque ad Plethrium, Baſilica, quæ Cæſarium olim vocata, juxta Horologium ſita erat, & Commodi Balneum, quod nunc in Syriæ Comitis Prætorium converſum eſt. Concham quoque ejus inſtauravit. Fornicatum item opus Parmenio torrenti, qui ex monte hiberno tempore ſcaturiens, urbem percurrit medius, ſuperinduxit. Aliam quoque Baſilicam extruxit, è regione Balnei Commodiani. Inſuper etiam Baſilicas quatuor columnis ingentibus Saloniticis exornavit; quarum tecta laqueata cælaturis, marmore vario,

ἐπολέμησεν ὁ αὐτὸς Βάλης, ἀλλὰ καταλθὼν ἐποίησεν εἰρήνης πάκτα, (εἶχε γὰ πᾶσαν ἐξεσίαν, εἰς πρόσωπον τ ἰδίυ ἀδελφ.) καταλθόντων Περσῶν, κ αἰτησάντων εἰρήνλυ.

Γενόμν ουῦ ὁ αὐτὸς Βάλης ἐν Ανποχείᾳ τ Συείας, μ τ πλήθυς τ στρατωτικ δυνάμεως, μλλ Νοεμβρείῳ δεκάτῃ, Ινδικτῶνι ιδ', [1] δίσυρεν ἐκεῖ, ἕνεκεν τ ποιῆσαι μ Περσῶν τὰ πάκτα τ εἰρήνης· κ ἐποίησε τὰ πάκτα, ὅτι ἔτη ἑπτὰ, τ Περσῶν αἰτησάντων εἰρλύην, κ ἀναχωρησάντων τὸ ἥμισυ τ Νιζιβίυ. κ ἔκτισεν ἐν τῇ αὐτῇ Ανποχέων πόλ, περφθεὶς τ τοποθεσίας, κ τ ἀέρων, κ τ ὑδάτων, τρφῶτον τ φόρον ὀπιβαλόμν, μέγα κτίσμα, λύσας τ βασιλικήν, τὸ λεγομν τρφὸν τὸ Καισάειον, τ ὅταν πλησίον τ ὡρολογίκ, κ τ Κομμοδίυ δημοσίκ, τ νυνὶ ὄντ τρφαιτωρίυ ἀνατολ Συείας ἄρχοντος. ἔκως τ λεγομν Πλεθρίυ, κ τὸ κόλχλυ ἀναπεώσας αὐτῆς· κ ἐπάνω τ λεγομν Παρμνίυ χειμαζέρου ποταμ, κατερχομν ἀπὸ τ ὄρους, κ μέσον τ πόλεως Ανποχείας. κ ποιήσας ἄλλλυ βασιλικὴν κατέναντι τ Κομμοδίυ, κ κοσμήσας τὰς τέσσαρας βασιλικὰς κίοσι μεγάλοις Σαλωνιτικοῖς· κ λαθώσας δὲ τὰς [2] ὑπορφώσεις, κ καλλωπίσας γραφαῖς, κ μαρμάροις

1 δίσυρεν ἐκεῖ.] Διατύω, apud Noſtrum, ſignificat *Moras trahu*; uti etiam paulo infra: κ διατριψαντ ἐν Ρώμῃ τ αὐτ βασιλέως Αρκαδίυ πρὸς τ αὐτὰ ἀδελφὸν, βασιλέα Ονώριον· ὡπωύτως ἢ κ κατὰ τὸν ὁδὸν διασύραντ, &c.

2 ὑπορφώσεις.] Scr. ὑπωροφώσεις. διαφόροις,

ἀμφόροις, καὶ μωσώσει· μαρμαρώσας δὲ ἐπάνω τῶν εἰλημάτων τὸ χειμάῤῥε-ξε πᾶν τὸ μέσαυλον, ἐπλήρωσε τὸν φόρον αὐτοῦ· καὶ τὰς τέτρασι βασιλικαῖς ἀμφόρως ἀρίστας χαλκοῦν, καὶ ἀνδριάντας στήσας. ἐν ᾧ τῷ μέσῳ [1] στήσας μέγα πάνυ κίονα, ἔχωσαν στήλῃ Βαλεντινιανῷ βασιλέως, ἀδελφῷ αὐτοῦ· καὶ στήλῃ δὲ μαρμαρίνῃ ἐν τῷ Σινάτῳ τῆς Κόγχης, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἐν τῇ Κόγχῃ βασιλικῆς ἄλλην στήλην, διὰ πολυτελοῦς λίθου, ἀνέθηκε καθεζομένῳ τῷ αὐτῷ θειοτάτῳ βασιλεῖ Βαλεντινιανῷ. ἔκτισε δὲ καὶ τὰς δύο σφενδόνας τοῦ Κυνηγίου, εἰλήσας αὐτὰς, καὶ πληρώσας βαθρων· ἐπειδὴ πρόσθεν Μονομαχεῖον ἦν. ἔκτισε δὲ καὶ τὸ δημόσιον λουτρὸν, πλησίον τοῦ Ἱππικοῦ. ἔκτισε δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ θαυμαστὰ ἔργα, ἐν τῇ αὐτῇ πόλει.

Ὁ δὲ θειότατος βασιλεὺς Βαλεντινιανὸς πολλοὺς συγκλητικοὺς, καὶ ἄρχοντας ἐπαρχιῶν ἐφόνευσεν, ὡς ἀδικοῦντας, καὶ κλέπτοντας, καὶ ἁρπάζοντας. τὸν δὲ [2] Πραιπόσιτον τοῦ παλατίου αὐτοῦ, ὀνόματι Ῥοδανὸν, ἄνδρα δυνατώτατον, καὶ εὔπορον, καὶ διοικοῦντα τὸ παλάτιον, ὡς πρόσθεν

& muſivo opere decoravit. Meſaulum quoque Parmenii fornicibus ſuperimpoſitum, marmore totum adornans, Forum ſuum abſolvit. Quatuor etiam Baſilicas ornamentis variis, ſtatuiſque poſitis inſignivit: quarum in medio, ingenti Columnæ impoſitam fratris ſui Valentiniani Imperatoris ſtatuam collocavit. Statuam quoque aliam, in Conchæ Senaculo, marmoream; tertiam inſuper ex lapillis pretioſis, ad ſedentis formam factam, in medio Baſilicæ in Concha poſitæ, eidem Imperatori Valentiniano dicavit. Duas etiam Cynegii Fundas extruxit; quas etiam, tecto ſuperinductas, ſedibus complevit; cum prius Monomachium fuiſſet. Balneum quoque Publicum, prope Circum extruxit; præter alia etiam, in eadem urbe, admiranda plurima.

Diviniſſimus autem Imperator multos ex Senatoribus, & Provinciarum Præſides, propter rapinas, extortiones, aliaque injuſta ab eis commiſſa, morte multavit. Rhodanum vero, palatii Præpoſitum, virum potentem, & copioſum, &

---

1 στήσας μέγα πάνυ κίονα.] μεγάλῳ ſcribendum eſſe, apparet ex ſequentibus.

2 Πραιπόσιτον τοῦ παλατίου.] *Præpoſiti*, imperio Græco-Romano plurimi fuerunt: hic vero πραιπόσιτος τοῦ παλατίου, idem erat, qui & ἔπαρχος, ſive ὕπαρχος πραιτωρίων, quo duplici nomine Procopio dictus eſt, Goth. 2. & 3. Evagrius ὑπαρχον τῆς αὐλῆς vocat: quem etiam ſummum fuiſſe magiſtratum aſſerit: τοὺς καλουμένους βινδικας ἐφ' ἑκάστῃ πόλει καθιστάμενος, ἐσήγησε φασὶ Μαξίνου & Σύρου, τὸν κορυφαῖον διέποντος τῶν ἀρχῶν, ὃν οἱ πάλαι ὕπαρχον τῆς αὐλῆς ἐκάλουν. Evagrius Hiſt. Eccleſ. lib. 3. cap. 42. Idem πραιπόσιτος τῆς αὐλῆς, Simeoni Metaphraſti dictus eſt. Latinis, *Cura Palatii*, vocabatur, & *Curopalates*: Græcis etiam, mutuato vocabulo, Κουροπαλάτης. Vide Jo. Meurſii Gloſſar. & doctiſſimi Fabroti Gloſſar. ad Cedren. ubi etiam ipſiſſimum hunc Auctoris noſtri locum habes.

pala-

palatium curantem, (ut qui Eunuchorum Præfectus esset, magnaque dignitate cultus,) in funda Hippodromi, interim dum ipse Circensia spectabat, vivum cremiis comburi jussit. Rhodanus enim iste Præpositus, viduæ cuidam, Veronicæ nomine, dolo velut à potentiore circumventæ, bona sua eripuerat. Mulier Valentinianum Imperatorem de his appellat: qui statim litis arbitrum illis dedit Salustium Patricium: qui etiam Rhodanum Præpositum reum peregit. Imperator, ut Salustii sententiam intellexit, Præposito edixit, uti ablata viduæ restitueret: quod tamen adduci non potuit ut faceret Rhodanus; sed ab Salustio Patricio provocavit. Imperator super his indignatus, mulieri præcepit, uti ad se accederet, dum Circensia spectaret. Mulier itaque Imperatorem accessit, ad Certamen quintum Matutinum [finitum;] cum Rhodanus Præpositus illi à dextra astaret: quem tamen compre-

ὄντα ἀρχιδυνάχον, καὶ ἐν μεγάλῃ τιμῇ ὄντα, ζῶντα ἔκαυσεν εἰς τὸ σφενδόνην τοῦ Ἱππικοῦ φρυγάνοις, ὡς θεωρεῖ τὸ Ἱππικὸν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Βαλεντινιανός. ὁ γὰρ προαιπόσιτος αὐτοῦ Ροδανὸς ἥρπασεν οὐσίαν ἀπό τινος χήρας γυναικὸς καλουμένης Βερονίκης, [1] πλέξας αὐτῇ ὡς ἐν δυνάμει ὤν. [2] καὶ προσῆλθεν ἐκείνη τῷ αὐτῷ Βαλεντινιανῷ βασιλεῖ. ἣ μόνον δὲ ἐβασίλευσε, καθ' αὐτοῦ ἔδωκεν αὐτοῖς δικασήν, τὸν πατρίκιον Σαλούστιον· ὅστις κατέκρινε τὸν αὐτὸν προαιπόσιτον Ροδανόν. καὶ μαθὼν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς τὸν ὅρον ἔδωκε τοῦ πατρικίου Σαλουστίου, ἐκέλευσε τῷ αὐτῷ προαιποσίτῳ, ἀναδοῦναι τῇ χήρᾳ, ἅπερ ἥρπασε παρ' αὐτῆς. καὶ ἐκ ἐπείθη ὁ αὐτὸς Ροδανὸς, καὶ ἀνέδωκεν αὐτῇ· ἀλλ' ἐξεκαλέσατο τὸν πατρίκιον Σαλούστιον· καὶ [3] ἀγανακτήσας ὁ αὐτὸς βασιλεὺς, ἐκέλευσε τῇ αὐτῇ γυναικὶ προσελθεῖν αὐτῷ, ὡς θεωρεῖ τὸ Ἱππικόν· καὶ προσῆλθεν αὐτῷ ἡ γυνὴ [4] τῷ πέμπτῳ βαΐῳ προϊάς· καὶ ὡς ἴσατο ἔξω εἰς αὐτοῦ εἰς τὰ δεξιὰ ὁ αὐτὸς Ροδανὸς προαιπόσιτος, ἐκέλευσεν ὁ αὐτὸς βα-

---

1 πλέξας αὐτῇ.] Hesychius: Πλέκει, μηχανᾶται. Infra etiam lib. 14. de Cyro Præfecto: καὶ κατεσκευάσθη λοιπὸν, ὡς ἐπλάκη ὡς Ελλην ὁ αὐτὸς Κῦρος, &c.

2 Καὶ προσῆλθεν ἐκείνη τῷ αὐτῷ Βαλεντινιανῷ βασιλεῖ· ἣ μόνον δὲ ἐβασίλευσε, κατ' αὐτοῦ ἔδωκεν αὐτοῖς &c.] Locus mutilus: qui ex Chr. Alex. ita restituendus. Καὶ προσῆλθεν ἐκείνη τῷ αὐτῷ Βαλεντινιανῷ βασιλεῖ, καθ' αὐτοῦ τοῦ προαιποσίτου· ὃς ἔδωκεν αὐτοῖς &c.

3 ἀγανακτήσας ὁ αὐτὸς βασιλεὺς, ἐκέλευσε τῇ αὐτῇ γυναικὶ προσελθεῖν αὐτῷ.] Chr. Alex. habet: καὶ ἀγανακτήσας ὁ Σαλούστιος, ἐκέλευσε τῇ γυναικὶ προσελθεῖν τῷ βασιλεῖ, &c.

4 τῷ πέμπτῳ βαΐῳ προϊάς.] Chr. Alex. habet, τῷ βαΐῳ προϊ· ubi Interpres, *βαΐου, solum*, vertit: qua tamen ratione ductus, non video. Quomodo enim Imperator, dum Circensia spectaret, solus esse diceretur? πέμπτῳ, itaque supplendum, ex nostro. Βαΐῳ vero

βασιλεὺς, καὶ κατεχέθη ἀπὸ τ καθίσματος, ὅτι πάσης τ πόλεως, καὶ ἀπωλώλει εἰς τ σφενδόνην τ Ιππικῆ, καὶ ἐκαύθη. καὶ ἐχαρίσατο τῇ αὐτῇ χήρᾳ γυναικὶ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Βαλεντινιανὸς πᾶσαν τ οὐσίαν τ αὐτοῦ περιποιήτε Ροδανῷ· καὶ εὐφημίθη ὑπὸ τ δήμε παντὸς, καὶ τ συγκλήτου, ὡς δίκαιος, καὶ ἀπότομος· καὶ ἐγλύετο φόβος πολὺς εἰς τὰς κακοπράγμονας, καὶ εἰς τὰς ἁρπάζοντας τὰ ἀλλότρια, καὶ ἡ δικαιοσύνη ἐκράτει.

Ομοίως δὲ καὶ τὴν δέσποιναν [1] Μαριανὴν, τ ἑαυτῆ γυναῖκα, ἀγοράσας πρᾴσειον ἔχον πρόσοδον, καὶ [2] δῦσα παρ' ὃ ἦν τὸ πρᾴσειον ἄξιον, καὶ τιμηθεῖς, ὡς Αυγέσιν· hensum, & à sella in Circi fundam deturbatum, spectante populo universo, concremavit. Imperator porro Valentinianus Rhodani Præpositi bona Viduæ addixit omnia: Senatu interim, populoque universo eum acclamationibus celebrantibus, ceu Judicem justum, & severum. Terror itaque inde ingens injurios homines, & aliena diripientes invasit omnes, Justitia interim invalescente.

Pari exemplo Imperator, audito Imperatricem Marianam, conjugem suam, prædium Suburbanum pretio, sed viliori quam erat, coëmisse, (nempe, quod æstimatio ei, tanquam Augustæ, facta fue-

---

vero Munera erant, non ab Imperatore, aut Patriarcha, septimana ante diem tantum Palmarum quotannis distributa; quod Jo. Meursio visum est; unde & nomen sumpsisse putat: sed etiam ἔπαθλα, βραβεῖα, Munera sive præmia quæcunque victoribus data. Βαΐς enim, sive βαΐον, *Palma ramus*: Palma autem victores olim coronatos fuisse, omnibus notum. Hinc pro Dono, sive munere quocunque, vocabulum deinceps usurpatum. Male itaque Landulphum corrigit J. Meursius, Notis suis in Constantin. Porphyrog. de Administr. Imp. pag. 21. ubi in his verbis, *usque ad solutionem primi* bravii *calcavit*: pro *bravii*, *baii*, reponendum contendit. *Brabium* enim hoc loco, ὃ βαΐου Cedreni sensum optime exprimit: utrumque enim, tum βραβειον, tum βαΐον *Præmium victori datum*, sensu primo: metaphorice vero, id tempus, quo, certamine finito, præmium victori deferendum erat, significat. Atque hic vocabuli hujus sensus ubique est, apud nostrum. Certamen vero quodlibet ubi finiebatur, victori Bravium statim datum erat: unde habemus, apud Cedrenum, ὃ περὶ τε βαΐε· apud Nostrum hoc loco, τῷ πέμπτῳ βαΐῳ· & infra, lib. 18. ἕως ὃ εἰκοστοῦ δευτέρου βαΐου· id est, *usque ad vigesimum secundum Certamen finitum*. Præmia vero hæc à Principe Victores petere solitos fuisse apparet ex nostro infra, lib. 18. ubi de Juliano Samarita, Tyranno, Circensia spectante verba faciens, hæc habet: καὶ τὸ περσῖνον βαΐον ἐνίκησε Νικέας τις, ἡνίοχος χρυσιανός· & paulo post: ὁ ἐλθὼν πρὸς τὸν τύραννον, ὀφείλων τιμηθῆναι, ---- εὐθέως πέμψας ἀπεκεφάλισε τὸν ἡνίοχον ἐν τῷ ἱπποδρομίῳ.

1 Μαριανὴν, τὴν ἑαυτῆ γυναῖκα.] Valentinianus Imp. duas simul uxores habuit; priorem hanc, quam Chr. Alex. *Marinam*, Jornandes & Zonaras, *Severam* vocant: ex qua, privatus adhuc, Gratianum filium habuit: alteram deinde, uxore sua eum ad id incitante, sibi sumpsit, nomine Justinam: uti testatur Paulus Diaconus: *Valentinianus, dudum laudante uxore sua pulchritudinem Justina, sibi eam sociavit in matrimonio.*

2 δοῦσα.] Scr. δοῦσαν.

rat:) mittit qui juramento obſtricti bona fide prædium æſtimarent. Cumque intellexiſſet illud multo pluris eſſe, quam quod Auguſta ſolverat, indignatus adverſus Imperatricem, eam proſcripſit; prædiumque Suburbanum mulieri, quæ vendiderat, reſtituit.

Imperator autem Gratianum filium Auguſtum creavit. Gratianus vero, à patre ſuo Romanorum Imperator conſtitutus, Marianam matrem ab exilio revocavit.

At vero diviniſſimus Valentinianus, morbo correptus, non longo poſt tempore mortuus eſt; in caſtro Birgitinorum, annum agens LV.

ἀκούσας, ἔπεμψε καὶ διεπράσατο τὸ αὐτὸ προάστειον, ὁρκώσας τοὺς ἀγοραστὰς. καὶ μαθὼν, ὅτι πλείονος ἦν τιμῆς πολὺ ἄξιόν ἐστι τὸ ἀγορασίας, ἠγανάκτησε κατὰ τῆς βασιλίσσης, καὶ ἐξώσασιν αὐτὴν τῆς πόλεως· ἀναδοὺς τῇ πωλησάσῃ γυναικὶ τὸ προάστειον.

Ο δὲ αὐτὸς βασιλεὺς ἀνηγόρευσε βασιλέα, Γρατιανὸν, τὸν υἱὸν αὐτοῦ· τὴν δὲ αὐτὴν δέσποιναν Μαριανὴν ἀνεκαλέσατο ὁ υἱὸς αὐτῆς, [1] Βαλεριανὸς, μετὰ τὸ φυγεῖν αὐτὸν βασιλέα ἐν τῇ Ρώμῃ ζῶσαν τὸν αὐτοῦ πατρός.

Ο δὲ θειότατος Βαλεντινιανὸς νόσῳ βληθεὶς, μετὰ χρόνον ἐτελεύτα, [2] ἐν καστελλίῳ Βιργιτίνων, ὢν ἐνιαυτῶν νε'.

EUGENIUS
IMPERATOR.

MOrtuo Valentiniano Magno, Severo dicto, exercitus, ſpreta Senatus auctoritate, Eugenium quendam Imperatorem ſalutavit: qui cum imperaſſet dies XXII, ſtatim interfectus eſt.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Βαλεντινιανοῦ τοῦ μεγάλου, τοῦ ἀποτόμου, [3] ἐποίησεν ὁ στρατὸς βασιλέα, αὐθεντήσας τινὰ σύγκλητον, Εὐγένιον ὀνόματι· καὶ ἐβασίλευσεν ἡμέρας εἴκοσι δύο, καὶ ἐσφάγη αὐθέως.

---

1 Βαλεριανὸς.] Scr. Γρατιανός.

2 Εν καστελλίῳ Βιργιτίνων.] Locum hunc, Brigionem vocat Paulus Diacon. qui etiam Quadorum oppidum fuiſſe aſſerit: *Dum apud Brigionem, oppidum Quadorum, legationi reſponderet, anno ætatis quinto & quinquageſimo, ſubita effuſione ſanguinis, quæ Græce* ἀποπληξις *vocatur, voce amiſſa, ſenſu integer, expiravit.* Eadem habemus apud Hieronymum; qui tamen locum hunc, *Brigitionem*, vocat; Sext. Aurel. Victor, *Bergentionem.*

3 Εποίησεν ὁ στρατὸς βασιλέα -- Εὐγένιον.] Eugenius anno tandem XVI, poſt Valentinianum mortuum, Valentiniani minoris ſcil. anno XIII, imperium ſibimet uſurpavit; quod ad ejuſdem uſque an. XVII. tenuit: quo tempore à Theodoſio Imp. victus, & interemptus eſt; uti teſtatur Proſper Aquitanus. Vide etiam Marcellinum Comitem.

VALENS
IMPERATOR.

Καὶ ἐβασίλευσεν ὁ θειότατος Βάλης, ὁ ἀδελφὸς Βαλεντινιανῦ τ ἀποτόμυ, ὁ γυναῖος ἐν πολέμοις, ὑπὸ τ συγκλήτυ Κωνσταντινυπόλεως ἀναγορευθεὶς, [1] ἔτυς τηςʹ χτ Ανπόχειαν. ὅτε γὸ ἐτελεύτα Βαλεντινιανὸς, ὁ αὐτῦ ἀδελφὸς ἦν ἐν Κωνσταντινυπόλ, ὁ Βάλης· ἀλλ' ἦν πέμψας αὐτὸν ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, ἐν τῇ ζωῇ αὐτῦ, πολεμῆσαι εἰς τὸ Σίρμιον, πρὸς τὺς Γότθυς. ὕστινας νικήσας χτ κράτος, ὑπέστρεψε· καὶ τεφθεὶς, ἐβασίλευσεν ἔτη ιγʹ. ἦν δὲ τῷ δόγματι Εξακιονίτης, πολεμικὸς, καὶ μεγαλόψυχος, καὶ φιλοκτίσης.

Η μόνον δὲ ἐβασίλευσεν, ἔδωκε τοῖς Αρειανοῖς τὴν μεγάλην ἐκκλησίαν ἐν Κωνσταντινυπόλει· καὶ εἰς τὰς ἄλλας πόλεις τὸ αὐτὸ πεποικώς. καὶ πάνυ ἐκάκωσε τὺς χριστιανύς, ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ.

Ο ὗ αὐτὸς Βάλης καὶ τὴν δευτέραν Καππαδοκίαν ἐποίησεν ἐπαρχίαν, ἀποτειχίσας αὐτὴν ἀπὸ τ πρώτης.

IMperium deinde ſuſcepit diviniſſimus Valens, frater Valentiniani Severi, vir in bello ſtrenuus, à Senatu Conſtantinopolitano Imperator renunciatus; anno Æræ Antiochenæ CCCXXVI. Valens enim Conſtantinopoli aberat, quo tempore Valentinianus mortuus eſt: ſed Sirmiis, quo frater dum in vivis eſſet eum miſerat, cum Gothis bellum gerebat: quibus penitus devictis, reverſus eſt; Diademateque ſuſcepto, regnavit annos XIII. Erat hic dogmate Exocionita, vir in bello ſtrenuus, magnanimus, & ædificiis extruendis deditiſſimus.

Quamprimum vero imperare cœpit, Eccleſiam magnam Conſtantinopolitanam Arianis conceſſit; quod & aliis etiam in urbibus ab eo factum eſt: Chriſtiani vero per imperium ejus ubique peſſime habiti.

Idem Valens, Cappadociam Secundam à Prima dirimens, Provinciam fecit.

---

1 ἔτυς τηςʹ κατὰ Ανπόχειαν.] Numerus mendoſus: forte ſcribendum, υηςʹ. Sed nec ſic hiſtoriæ veritati congruit. Annus enim Æræ Antiochenæ CCCCXXVI reſpondet anno Valentis Imp. ultimo, ſive Chriſti anno Dionyſiaco vulgari CCCLXXVIII, qui annus III erat ab exitu Valentiniani Imp. Ineptit autem Auctor, dum Valentem, poſt fratrem tandem mortuum, Imperium ſuſcipientem introducit: niſi forte intelligendus ſit de triennio illo, quo, poſt fratrem Valentinianum mortuum, ipſe Orientis imperium ſolus adminiſtravit. Ubi vero ſtatim addit, Valentem XIII annis imperaſſe, de toto illo tempore, quo cum fratre imperavit, loqui eum putandum eſt. Verum ἀσύγκατα hæc omnia: vide Ammianum Marcellinum, lib. 26.

Hujus ſub imperio, divinam iram experta eſt Nicæa, Bithyniæ urbs; menſe Septembri, Indictionis XI. Valens autem, ad Adrianopolim, Thraciæ urbem itinere ſuſcepto; uti Fabricam ibi extrueret, ipſo in itinere ſublatus eſt. In agro confederat, ædificiorum vacuo; qui ex cauſa incognita conflagravit; unde & ſcalis per noctem accenſis, Imperator, cum Cubiculariis, & Spathariis ſuis, abſumptus eſt: annos natus XLIX.

Ἐπὶ δὲ τ βασιλείας αὐτ̃ ι ἔπαθεν ὑπὸ θεομηνίας Νίκαια, πόλις τ Βιθυνίας, μηνὶ Σεπτεμβρείῳ, Ινδικτιῶνος ια΄· ἐτελεύτησε δὲ ὁ αὐτὸς Βάλης, ποιήσας φρόνεσον εἰς Αδριανόπολιν τ Θρᾴκης, 2 ἀπελθὼν κλίσαι φαβρίκα ἐκεῖ οἶκον πρὸ τ̃ς πόλεως, ἐν ἀγρῷ ἑτέρῳ τ̃ οἰκήματος, τ̃ ἀγρ̃ ἀδήλως ἀναφθέντος, καὶ ἀναφθέντων τ̃ σκαλῶν νυκτὸς, ἀπώλετο, μετ̀ τ̃ν κουβικουλαρίων, καὶ σπαθαρίων αὐτ̃, ὢν ἐνιαυτ̃ν μδ΄.

GRATIANUS
IMPERATOR.

POſt Valentem, imperium ſuſcepit pientiſſimus Gratianus, Valentiniani filius natu major; Auſoniano, & Hermogene Coſs. & regnavit per annos XVII. Erat autem ingenii

Μετὰ δὲ τ βασιλείαν Βάλεντος, ἐβασίλευσεν ὁ εὐσεβέστατος Γρατιανὸς, ὁ υἱὸς Βαλεντινιανοῦ ὁ μείζων, 3 ὑπὸ τ ὑπατείας Αυσονιανοῦ, καὶ Ερμογένους· ἐβασί-

1 ἔπαθεν ὑπὸ θεομηνίας Νίκαια.] Accidit terræmotus iſte tremendus, (quo, ut Hieronymus ait, *Nicæa, quæ ſæpe corruerat, terræ motu funditus everſa*;) Valentiniani & Valentis Impp. anno IV, an. Chriſti vulgari CCCLXVIII, Indictione XI, ut Noſter recte, Valentiniano Aug. II, & Valente Aug. II. Coſs. Teſtem habemus Chr. Alexandrini Auctorem, qui terræ motum hunc accidiſſe aſſerit, μηνὶ Γορπιέῳ, ᾗτοι ε΄ ἰδῶν Οκτωβρίων, (repono, Σεπτεμβρίων) V. idus Septembres, ſive Septembris die IX.

2 Απελθὼν κλίσαι φαβρίκα ἐκεῖ οἶκον.] Nugæ! Valens commiſſo cum Gothis bello illo in Thracia, quod Paulus Diaconus, Hieronymus, aliique, *lachrymabile*, nuncupant, penitus debellatus, in viliſſimam quandam caſulam, vulnere accepto, à ſuis deportatus eſt: ubi deinde, Gothis ſupervenientibus, igneque ſuppoſito concrematus eſt. Vide Ammianum Marcellinum, lib. 31. Hieronymum, & Paulum Diacon. lib. 11. ſupplem. ad Eutrop. Hiſtor. Cæterum Auctoris noſtri locus iſte aliter etiam ſatis perplexus eſt, nec adeo facilis explicatu.

3 Επὶ τ ὑπατείας Αυσονιανοῦ καὶ Ερμογένους.] Scr. Αυσωνίου καὶ Ερμογενιανοῦ. Ad annum enim Valentis ultimum, Faſti Capitolini *D. Auſonium Magnum Pœnium Gallum*, & *Q. Claudium Hermogenianum* Coſs. habent. Chr. Alex. Gratiani Imp. anno primo, poſt patruum ſcil. Valentem mortuum, Auſonium & Olybrium habet Coſs. uti & Socrates etiam Hiſt. Eccleſ. lib. 5. cap. 2. & Proſper Aquitan. in ſupplement. ad Euſeb. Chron.

λδσε

λάσε δὲ [1] ἔτη ιζ'. ἦν δὲ ἥσυχος, καὶ πρᾶος.

Ἐπὶ δὲ τ βασιλείας αὐτ, [2] Θέων, ὁ σοφώτατος φιλόσοφος ἐδίδασκε, καὶ ἡρμήνευε τὰ Ἀστρονομικὰ, καὶ τὰ Ἑρμ τοῦ Τεισμεγίστ συγγράμματα, καὶ τὰ Ὀρφέως.

sedati, & honorum largitor facilis.

Hujus ſub Imperio Theon, ſapientiſſimus Philoſophus, Aſtronomiam docuit: Mercurii etiam Triſmegiſti, atque Orphei Scripta expoſuit.

THEODOSIUS
IMPERATOR.

Τῷ δὲ ἕκτῳ ἔτει τ βασιλείας τ αὐτοῦ Γρατιανῦ, ἀνηγορεύθη ὑπ' αὐτοῦ βασιλεὺς [3] Θεοδόσιος ὁ Σπανὸς, γαμήσας Πλακιδίαν, ἀδελφὴν Γρατιανῦ.

Πρὸ δ τῆς βασιλείας Γρατιανῦ, [4] ἐτελεύτησε Βαλεριανὸς, βασιλεὺς Ρώμης, ὁ υἱὸς Βαλεντινιανῦ, ὁ ἀδελφὸς Γρατιανῦ ὁ μείζων, βασιλεύσας τ Ρώμης ἔτη ὀλίγα πάνυ· καὶ ἐγένετο ἀντ' αὐτοῦ βασιλεὺς ἐν τῇ Ρώμῃ [5] ὁ συγγενὴς αὐτοῦ Βαλεντινιανός.

GRatianus autem Imperator, imperii ſui anno VI. Theodoſium Hiſpanum, qui Placidiam ſororem in uxorem habuit, Imperii Socium ſibi accepit.

Ante Imperium vero à Gratiano ſuſceptum, è vivis exceſſerat Valerianus, qui Romæ imperavit, Valentiniani filius, & frater Gratiani natu major, qui paucis admodum annis imperium tenuit: cui ſucceſſit in regno Romano conſanguineus ejus, Valentinianus.

---

1 Ἔτη ιζ'.] Ab anno ſcil. patris Valentiniani III, quo in Imperii conſortium ab eo aſſumptus fuit.

2 Θέων ὁ σοφώτατος φιλόσοφος.] De ſeptem, quos Suidas enumerat, *Theonibus*, unum ſub Theodoſio M. ponit: cujus etiam ſcripta enumerat iſta. Μαθηματικά· Ἀριθμητικά· περὶ σημείων, καὶ σκοπῆς ὀρνέων, καὶ τ τῶν ἡρώκων φωνῆς· περὶ τῆς κυνὸς ἐπιτολῆς· περὶ τ ἐν Νείλῳ ἀναβάσεως· εἰς τ Πτολεμαῖον προχειρον κανόνα, καὶ εἰς τὸν μικρὸν ἀστρόλαβον. Theonem itaque hunc, noſtrum eſſe, ſuſpicor.

3 Θεοδόσιος ὁ Σπανός.] Scr. Ἱσπανός. Hiſpanus enim gente erat Theodoſius, uti & noſter infra habet: atque à Gratiano Imperator renunciatus, non ut Noſter, imperii ſui anno VI, ſed (poſt Valentem patruum mortuum) primo, uti Proſper vult: Cedrenus tamen Gratianum tres annos ſolum imperaſſe, deinde Theodoſium ſibi imperii ſocium adſciviſſe aſſerit.

4 Ἐτελεύτησε Βαλεριανός.] Quemnam tandem hic habemus Valerianum, Gratiani fratrem natu majorem? Supra enim ab ipſo Auctore noſtro Gratianus, ὁ υἱὸς Βαλεντινιανῦ ὁ μείζων, vocatur, uti revera erat: ſed nec filium ullum, Valerianum vocatum, habuit Valentinianus Imp.

5 Ὁ συγγενὴς αὐτῦ Βαλεντινιανός.] Valentinianus iſte Gratiani frater Conſanguineus erat; ut qui ex eodem patre natus fuit.

Imperator autem Gratianus, ſplenis doloribus correptus, diu ægrotavit: quem in Hippodromum aſcendentem per Cochleam Conſtantinopoli, Ludos ſpectandi cauſa, ad Portam *Decimi* dictam, interfectus eſt, annum agens XXVIII.

Gratiano ſucceſſorem in regno Senatus Conſtantinopolitanus Theodoſium renunciavit; (ut qui genere ei junctus fuit) ex Hiſpania oriundum, ſacratiſſimus itaque Theodoſius Magnus, Hiſpanus, Gratiani ſororis maritus, Senatuſconſulto ad Imperium evectus, regnavit annos XVII. Chriſtianus hic erat, vir prudens, & pius, rebuſque agendis aptiſſimus. Quamprimum vero regnare cœpit, literis ſuis per imperium miſſis, Eccleſias ubique Orthodoxis reddidit, ejectis Arianis. Idem duos quos ex uxore priore Galla ſuſcepe-

ὁ δὲ βασιλεὺς Γρατιανὸς νόσῳ ὠδινώδει τὰ σπλάγχνα, ἔμεινεν ὅτι πολὺν χρόνον νοσῶν· καὶ ἐν τῷ ἀνιέναι αὐτὸν ἐν τῷ Ἱππικῷ Κωνσταντινουπόλεως, θεωρῆσαι, διὰ τῆς Κοχλίας, κατὰ τὴν θύραν τὴν λεγομένην Δεκίμου, [1] ἐσφάγη, καὶ τελευτᾷ, ὢν ἐνιαυτῶν κή.

Μετὰ δὲ τοῦτο βασιλείαν Γρατιανοῦ, ἡ σύγκλητος Κωνσταντινουπόλεως ἀνηγόρευσε βασιλέα Θεοδόσιον, [2] ὡς ἐκ τῆς γένους αὐτῶν, ὄντα ἐκ τῆς Ἰσπανίας χώρας. καὶ ἀναγορευθεὶς ὑπὸ τῆς συγκλήτου, ἐβασίλευσεν ὁ θειότατος Θεοδόσιος, ὁ Σπανὸς, ὁ μέγας, [3] γαμβρὸς Γρατιανοῦ, [4] ἔτη ιζ'. ἦν δὲ χειστιανὸς, καὶ φρόνιμος, καὶ εὐσεβὴς, καὶ ἐνδραστής· ἣ μόνον δὲ ἐβασίλευσεν, εὐθέως ἀνέῳξε τὰς ἐκκλησίας τοῖς ὀρθοδόξοις, [5] παντα χοῦ ποιήσας σάκρας, καὶ διώξας τὺς Ἀρειανούς. ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς ἔσχε τὺς δύο [6] αὐτοῦ υἱὺς, οὓς ἔσχεν

---

1 Ἐσφάγη, καὶ τελευτᾷ.] Eodem modo periiſſe Gratianum etiam tradit Chr. Alex. Auctor, falſo uterque: à Maximo enim Tyranno, Andragathium ad id mittente, in Galliis interfectus eſt. Vide Zozimum, Proſperum, Paulum Diaconum, Zonaram, Cedrenum, alios.

2 ὡς ἐκ τῆς γένους αὐτῶν.] Forte ſcribendum αὐτοῦ, ut ad affinitatem inter Gratianum & Theodoſium, ex Gallæ Gratiani ſorore, à Theodoſio in uxorem acceptæ, contractam reſpicere putetur Auctor. Quomodo enim Theodoſius Senatui toto Conſtantinopolitano genere junctus diceretur.

3 Γαμβρὸς Γρατιανοῦ.] Γαμβροὶ, ſecundum Jul. Pollucem, lib. III. ſunt οἱ ἐκ τῆς γημάντος οἰκίας, qui ex Sponſi ſunt familia. Heſychius ad *Generum* vocabulum reſtringit: Γαμβρὸς, ὁ ἀνὴρ τῆς θυγατρός. Hoc loco, pro *Sororis Marito* ponitur; qui etiam Noſtro, aliiſque aliter, γαμβρὸς ἐπ' ἀδελφῇ, dicitur.

4 ἔτη ιζ'.] Theodoſius in imperii conſortium à Gratiano Imp. aſſumptus, una cum eo, & Valentiniano fratre ejus, XIII. deinceps annis imperavit: quo utroque defuncto, cum filiis ſuis Arcadio & Honorio, III. annis amplius regnat. Vide Proſper. Aquitan. & Marcellin. Comitem.

5 Παντα χοῦ ποιήσας σάκρας.] Eadem habemus apud Chr. Alex. quæ Raderus ita vertit: *Imperator reddidit templa Catholicis, ubique repurgata*: male. Quænam Σακραι ſunt, omnibus jam ſatis notum.

6 αὐτὺς.] Scr. αὐτοῦ.

ἀπὸ τ πρεσβυτέρας αὐτῦ γυναικὸς Γάλλης· ἡ τ μὲ Αρκάδιον ἐποίησε βασιλέα ἐν Κωνσταντινουπόλ· τ δὲ Ονώριον, ἐν Ρώμ. τὺς δὲ ναὺς τ Ελλήνων πάντας κατέσρεψεν ἕως ἐδάφυς ὁ αὐτὸς Θεοδόσιος βασιλεύς· κατέλυσε δὲ ἡ [2] τὸ ἱερὸν Ηλιουπόλεως τὸ μέγα καὶ πρεσβύτον, τὸ λεγόμενον Τρίλιθον, ἡ ἐποίησεν αὐτὸ ἐκκλησίαν χεισιανοῖς. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ἱερὸν Δαμασκῦ ἐποίησεν ἐκκλησίαν χεισιανῶν· ἡ ἄλλα δὲ πολλὰ ἱερὰ ἐποίησεν ἐκκλησίας, ἡ ηὐξήθη τὰ τ χεισιανῶν πλέον, ὅτι τῆς βασιλείας αὐτῦ.

rat filios, Diademate insignitos, Arcadium Constantinopoli, Honorium Romæ imperare fecit. At vero Ethnicorum templa funditus evertit omnia. Quod vero Heliopoli erat, Trilithum vocatum, ingens illud, & celebratissimum; templum quoque Damascenum, aliaque plurima, in Ecclesias conversa, Christianis donavit: Unde & res Christianorum, hujus sub imperio, plurimum auctæ sunt.

Ο δὲ αὐτὸς βασιλεὺς ἀπεμέρισε καὶ [3] τ Φοινίκην Λιβανισίαν ἀπὸ τῆς Φοίνικος, ἡ ἐποίησεν ἐπαρχίαν, δὺς δίκαια μητροπόλεως, καὶ ἄρχοντα ὀρδινάριον Εμέζῃ τῇ πόλει. ὁ αὐτὸς δὲ βασιλεὺς ἡ τ Πόντον μερίσας, ἐποίησεν ἐπαρχίαν, [4] ἥντινα ἐκάλεσεν Εμίμοντον.

Idem Imperator Phœniciam Libanesiam à Maritimo dirimens, Provinciam fecit; Jure Metropolitico, & Præfecto ordinario Emessæ urbi concessis. Idem etiam Pontum dividens, Provinciam fecit, quam *Hemimontum* vocavit.

Hujus

---

1 Απὸ τῆς πρεσβυτέρας αὐτῦ γυναικὸς Γάλλης.] Gallam quidem, Valentiniani majoris & Justinæ filiam, uxore priore defuncta, conjugem habuit Theodosius: Arcadium tamen & Honorium filios ex Flacilla, ut Paulo Diacono, sive Flaccilla, uti in Nummis dicitur, ex uxore priore, susceperat. Hanc Placillam, vocant Zonaras, & Cedrenus, male: ad quorum etiam mentem Chr. Alexandrini Interpres Auctorem suum pervertit, pag. 709. in margine.

2 Τὸ ἱερὸν Ηλιουπόλεως τὸ μέγα καὶ πρεσβύτον, τὸ λεγόμενον Τρίλιθον.] Heliopoleis multas enumerat Stephanus, inter quas Phœniciæ una est: atque hujus templum hoc loco ab Auctore indigetari ut credam, inducor ex Sozomeni lib. 7. cap. 15. ubi hæc habet. Εισὶ δὲ καὶ πόλεις πολλαὶ πρεσθύμως ὑπερεμάχοντο τῶν θεῶν οἱ Ελληνισταὶ, μεγάλως μὲν Αρραβίοις, Πετραῖοι, καὶ Αεροπολίται· μετρίως δὲ Παλαισινοῖς, Ραφιῶται, & Γαζαῖοι· πρὸς δὲ Φοινίκην, οἱ τὴν ἁλιᾶ πόλιν οἰκοῦντες, &c. *Balanii* templum hoc vocatur apud Chr. Alex. Οὗτος ὁ Θεοδόσιος καὶ κατέλυσεν & τὸ ἱερὸν Ηλιουπόλεως, τὸ δὲ Βαλανεῖ τὸ μέγα καὶ πρεσβύτον, καὶ τὸ Τρίλιθον, καὶ ἐποίησεν αὐτὸ ἐκκλησίαν χριστιανῶν.

3 Τὴν Φοινίκην Λιβανισίαν.] Stephano, Λιβανησία, dicta est: Ἔμισα, πόλις Φοινίκης Λιβανησίας· ubi Emessæ nominis variantem scriptionem observare est: quandoque enim etiam Ἔμεσα, eodem teste, scribitur. Verum Εμέζῃ, uti hoc loco habemus, recentiorum sapit barbariem.

4 ἥντινα ἐκάλεσεν Ἐμίμοντον.] Scr. Αἱμίμοντον. Procopius de Justiniani ædific. lib. 4. Ζῶτα μὲν οὖν Ἰουστινιανὸς

Hujus ſub imperio, dominium ſibi capeſſens Albinus quidam, Iſaurus, Anazarbum, Irenopolim, & Caſtabalam, Ciliciæ urbes, vaſtavit: qui à Rufo, militum magiſtro comprehenſus, interfectus eſt.

Eodem tempore Theodoſius Imperator, tria quæ Conſtantinopoli fuerunt Templa, ad Acropolim olim dictam ſita, diſſolvit; quorum Solis quod fuit, in contubernium converſum, magnæ Eccleſiæ Conſtantinopolitanæ conceſſit: qui quidem locus uſque adhuc à Sole nomen habet: Dianæ vero Fanum, in Tabloparochium, Aleatoribus aſſignavit: verum locus iſte, *Templum*, vicuſque vicinus, *Cervinus*, uſque vocantur. Veneris autem Fanum in Carrucarium fecit Præfecto Prætorio; conſtructiſque in circuitu Hoſpitiis, pauperculas ibi meretrices gratis commorari juſſit. Idem Theodoſius vicum, Rophinam prius dictum, in urbem exædificavit, quam à nomine ſuo Theodoſiopolim vocavit; ad-

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐπυράνωσε Βαλβῖνος ὁ Ἴσαυρος, καὶ ἔσφλεν Ἀνάζαρβον τὴν πόλιν, καὶ Εἰρηνόπολιν, καὶ Κασάβαλαν, τῆς Κιλικίας πόλεις. καὶ συλληφθεὶς ὑπὸ Ῥάφου στρατηλάτου, ἀνῃρέθη.

Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Θεοδόσιος, ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ, τοὺς πρεῖς ναοὺς, τοὺς ὄντας ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς τὴν λεγομένην Ἀκρόπολιν, καταλύσας, ἐποίησε τοῦ Ἡλίου ναὸν, αὐλὴν οἰκημάτων, καὶ ἐδωρήσατο αὐτὴν τῇ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ Κωνσταντινουπόλεως· ἥτις αὐλὴ κέκληται, ἕως τοῦ νῦν, τοῦ Ἡλίου· τὸν δὲ τῆς Ἀρτέμιδος ναὸν [1] ἐποίησε ταβλοπαρόχιον τοῖς κοτπίζουσιν· ὅσις τόπος κέκληται, ἕως τῆς νῦν, ὁ ναός· ἡ δὲ πλησίον ξύμη, [2] τὸ ἐλάφιν. τὸν δὲ τῆς Ἀφροδίτης ναὸν, [3] ἐποίησε καρκχαρεῖον τοῦ ἐπάρχου τοῦ πραιτωρείων· [4] κτίσας πέριξ ὁσπήτια, καὶ κελεύσας δωρεὰν μένειν ἐν αὐτοῖς τὰς πάνυ πενιχρὰς πόρνας. ἐποίησε δὲ ὁ αὐτὸς Θεοδόσιος καὶ τὴν λεγομένην πρόσθεν κώμην Ῥοφαεινᾶν, πόλιν· ἥτις μετεκλήθη Θεοδοσιούπολις, λαβοῦσα ἔκ-

---

σινιανῷ τῷδε πεποίηται· Ὅσαι δὲ αὐτῷ ὀχυρώματα εἴργασαι ἀμφί τε τὸν ἄλλον Θρᾴκιον, καὶ τὴν νυῦ καλουμένην Αἷμόν, ἐγὼ δηλώσω. Αἷμος vero mons Thraciæ eſt; qui eam à Mœſia diſterminans, ad Pontum uſque Euxinum protenditur. A monte itaque iſto, Provincia contermina, Hæmimontus dicta videtur.

1 Ἐποίησε ταβλοπαρόχιον τοῖς κοτπίζουσιν.] Ταβλοπάροχος eſt, qui tabulam Luſoribus exhibet: inde Ταβλοπαρόχιον, *Aleatorium*, ſive locus Aleatoriæ exercendæ deſtinatus: Κότπος vero recentioribus, idem quod κύβος, *Alea*: unde κοτπίζειν, *aleam ludere*.

2 τὸ Ἐλάφιν.] Ἐλάφιν, pro Ἐλάφιον· diminutivum hoc eſt ab ἔλαφος, *Cerva*; quæ beſtia Dianæ propria erat.

3 ἐποίησε καρκχαρεῖον] Καρρῦχα, *Currus* eſt, ſive Carruca: Heſychius, Ἅρμα, ὄχημα, καρρῦχα, δίφρος· inde καρκχάριος, *Carrucharius*: καρκχαρεῖον, *Carrucharium*, ſive locus Carrucis recipiendis deſtinatus.

4 κτίσας πέριξ ὁσπήτια.] ὁσπήτιον, & ὁσπίτιον quandoque legitur; à Latino, *Hoſpitium*.

τοτε ἡ αὐτὴ κώμη καὶ δίκαιον πόλεως, ἕως τ νῦν· [1] ὀπὶ τῆς ὑπατείας Μηροβαύδε, καὶ Σατορνίνε.

Ο δὲ αὐτὸς Θεοδόσιος ὀπὶ τῆς ἑαυτοῦ βασιλείας, ἐποίησε τ συνόδον τ ϛ' ὀπισκόπων, τ ἐν Κωνσταντινουπόλῃ, ἕνεκεν τ ὁμοουσίε τ ἁγίου πνεύματος. ὡσαύτως δὲ ὁ αὐτὸς Θεοδόσιος βασιλεὺς ϖεφήναγε τ ἔπαρχον ϖραιτωείων Αντίοχον, τὸν ὀπίκλην Χάζωνα τ μέγαν, καταγόμενον ἀπὸ Αντιοχείας τ μεγάλης. ἣ μόνον ὃ ϖεφήχθη ἔπαρχος, ἀνήναγε τῷ αὐτῷ Θεοδοσίῳ βασιλεῖ, ὅτι ἐπλατύνθη καὶ ηὐξήθη ἡ αὐτὴ μεγάλη πόλις Αντόχεια τ Συείας, καὶ ἔχει πολλὰ οἰκήματα ἔξω τειχέων, [2] ὀπὶ μίλιον ἕνα. καὶ ἐκέλευσεν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Θεοδόσιος ϖερι-τειχισθῆναι καὶ τὰ ἔξω τῆς πόλεως ὄντα οἰκήματα· καὶ ἐγένετο τεῖχος ἀπὸ τ πόρτας 3 τ λεγομένε φίλον αὐτοῦ, ἕως τ λεγομένε Ροδίωνος· καὶ ϖερίελαβε τὸ ὄρος τὸ νέον τεῖχος, ἕως τ παλαιᾶ τείχους, τοῦ κτισθέντος ὑπὸ Τιβερίε Καίσαρος· καὶ ϖροσεκόλλησε τὸ νέον τεῖχος ἕως τ ξύακος τᾶ λεγομένε Φυρμίνε, τ κατερχομένε ἐκ τῆς ἀφαφῆς τ ὄρους· ἐνεγκὼν τὺς λίθους ἐκ τᾶ μονομαχείε τ παλαιᾶ, τᾶ ὄντος εἰς τ ἀκρόπολιν ἄνω· λύσας καὶ τ ἀγω-

dito etiam, quod & adhuc retinet, Metropolis jure; Merobaudo, & Saturnino Coſs.

Idem Theodoſius Imperator Synodum Conſtantinopoli convocavit CL Epiſcoporum: in qua de Conſubſtantialitate Spiritus Sancti agebatur. Porro Theodoſius Imperator Prætorio Præfectum conſtituit Antiochum Magnum cognomento Chuzonem, ex Antiochia oriundum. Hic vero ſtatim à munere ſuſcepto, ad Imperatorem Theodoſium retulit, de Antiochia Magna Syriæ; ad molem nempe tantam creviſſe eam, ut ab ipſis urbis mœnibus, ad diſtantiam milliarii unius, in ſuburbia excurreret. Imperator itaque juſſit, uti ædificia etiam quæ extra urbem poſita erant muro cingerentur: murus itaque factus eſt, à Philonauta quam vocant Porta, Rhodionem uſque dictum locum; ita ut murus iſte novus montem includeret, uſque ad murum veterem, à Tiberio Cæſare extructum. Murum vero novum perduxerunt etiam ad Phurminum, quod vocant, fluentum, ex montis cavernis emanans; comportatis eo lapidibus ex Monomachio veteri, quod ſuperius ad Acropolim ſtetit. Dirutus eſt etiam, quem

1 Επὶ τῆς ὑπατείας Μηροβαύδε καὶ Σατορνίνου.] Ad Theodoſii Imp. annum V Coſs. hoſce nobis exhibent Proſper Aquitan. Marcellin. Com. & Chr. Alex. hujus tamen poſterioris Codices impreſſi, Μηρωβάνδου habent, perperam.

2 ἐπὶ μίλιον ἕνα.] Scr. ἓν. μίλιον, & μιλιάριον dicunt Græci recentiores, quod Latinis *Milliarium* eſt, ſive ſpatium mille paſſuum.

3 τοῦ λεγομένε φίλον αὐτοῦ.] Ita habuit Cod. MS. forte tamen legendum Φιλοναύτε.

Julius Cæſar extruxerat, Aquæductus, aquas ex via Laodicena ad Acropolim deferens, ad Balneum aquis ſupplendum, quod ad montem extruxerat, in uſum Acropolitarum, qui ſedes ibi olim poſuerant, reliquique fuerunt ex eis, quos Nicator Seleucus, in planiciem deductos, adhortatus eſt, uti ſedes, ubi & ipſe, ponentes, urbem à ſe conditam, Antiochiam magnam incolerent. Eodem tempore Gindarus, Lytargus, plurimaque alia Syriæ oppida ruſticana mœnibus cincta fuerunt.

Hujus ſub imperio Tzanni trajicientes, Cappadociam, Ciliciam, Syriamque diripuerunt; prædaque arrepta, regiones ſuas repetierunt.

Idem Theodoſius Imperator, novam à veteri dirimens Epirum, Provinciam fecit, Jure Metropolitico, & Præfecto urbi Dyrrhachio conceſſis. Similiter etiam Palæſtinam ſecundam à Prima ſejungens, Provinciam fecit; Metropolis jure, & Præfecto Scythopoli datis.

Theodoſius autem Imperator Conſtantinopoli Romam proficiſcens, per Theſſalonicam fecit iter: ubi militibus

γὸν τ ἐρχόμενον εἰς τ αὐτὸ ἀκρόπολιν ἀπ τ λεγομένων ὑδάτων ἐκ τ Λαοδικείας ὁδόν· ὅπερ ἀγωγὸν ἐποίησεν [1] Ἰουλιανὸς ὁ Καῖσαρ· κτίσας τὸ δημόσιον ἄνω εἰς τὸ ὄρος, τοῖς λεγομένοις ἀκροπολίταις, τοῖς ὑπομείνασι κ οἰκήσασιν ἄνω, μετ' ὀλίγον κατήγαγε Σέλευκος ὁ Μακεδών, ὁ Νικάτωρ, ἐν τῇ πόλει τῇ κτισθείσῃ ὑπ' αὐτοῦ, ἐν τῷ λεγομένῳ αὐλῶνι· ὥστε κ παρεκάλεσεν οἰκεῖν ἅμα αὐτῷ τ κατὰ τὴν πόλιν Ἀντιόχειαν τ μεγάλην. ἐν ἐκείνῳ δ τῷ καιρῷ ἔλαβε τεῖχος κ Γίνδαρος, κ τὸ Λύταρσον, κ ἄλλαι πολλαὶ κωμοπόλεις τ Συρίας.

Ἐπὶ δὲ τ αὐτοῦ βασιλείας [2] οἱ Τζάννοι περάσαντες, ἦλθον εἰς τὴν Καππαδοκίαν, κ Κιλικίαν, κ Συρίαν· κ ἐπεξαίδευσ, κ ἀπῆλθον.

Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Θεοδόσιος ἐμέρισε τ νέαν Ἤπειρον ἀπὸ τ παλαιᾶς, κ ἐποίησεν ἐπαρχίαν, δοὺς δίκαιον πόλεως κ ἄρχοντα [3] Δορραχείῳ πόλει· ὁμοίως δὲ κ δευτέραν Παλαιστίνην ἐμέρισεν ἀπὸ τ πρώτης, κ ἐποίησεν [4] ἄρχοντα· δοὺς δίκαιον μητροπόλεως, κ ἄρχοντα, τῇ λεγομένῃ Σκυθῶν πόλει.

Ὁ δὲ αὐτὸς Θεοδόσιος βασιλεὺς, ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως ἐξελθὼν ὅπως Ῥώμην, εἰσῆλθεν ἐν Θεσσαλονίκῃ πό-

1 Ἰουλιανὸς ὁ Κ.] Scr. Ἰούλιος ὁ Κ. vide ſupra lib. IX.

2 οἱ Τζάννοι περάσαντες.] Pontica gens hi ſunt, Macrones olim dicti; uti aſſerit Euſtathius in Dionyſ. Perieg. qui Σάννας etiam, & Τζάνας eos vocari juſſit.

3 Δορραχείῳ πόλει.] Δορράχιον aliis dicitur: Euſtath. in Dionyſ. ὃ δὲ κεῖται κ ἡ τῆς νέας Ἠπείρου μητρόπολις, ἡ ποτὲ καλουμένη Ἐπίδαμνος, ἤτοι τὸ Δυρράχιον. Alexander apud Stephan. de urb. Δυρράχιον eam vocat.

4 ἄρχοντα.] Lego, ἐπαρχίαν.

λει· καὶ τ̃ ὄντος μεθ' αὐτ̃ σταπωικοῦ πλήθους [1] διὰ μιτάτα παράξαντος τ̃ πόλιν, ἐσασίαζ, καὶ ὕβριζ τ̃ βασιλέα οἱ Θεσσαλονικεῖς. ὁ θεωρήσας Ιππικὸν ἐν τῇ αὐτῇ πόλει, γέμοντος τ̃ Ιππικ̃, ἐκέλευσε τοξεύειν· καὶ [2] ἀπώλετο πλῆθος χιλιάδων δεκαπέντε. ὁ διὰ τοῦτο ἀγανακτήσας κατ' αὐτοῦ Αμβρόσιος ὁ ἐπίσκοπος, ἐποίησεν αὐτὸν ἀκοινώνητον· καὶ [3] ἔμεινεν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας μὴ εἰσερχόμενος εἰς τ̃ ἐκκλησίαν· ἕως ὑ παρεκλήθεὶς ὁ ἐπίσκοπος, εἰς τὰ ἅγια γενέθλια ἐδέξατο αὐτόν. ὁ μὴ ἄλλως δὲ ἐδέξατο αὐτὸν, ἕως ὑ ἐποίησε νόμον, ἵνα οἱασδήποτε ἀγανακτήσεως τ̃ βασιλέως γινομένης, ἔνδοσιν δίδοσθαι ἀπὸ τ̃ ὑπερεπομένων τεσσάρακοντα ἡμερῶν, καὶ εἶθ' ὕστερον γενέσθαι τὸ πρακτέον.

Ο δὲ αὐτὸς βασιλεὺς καὶ τὴν δευτέραν Γαλατίαν ἀπὸ τ̃ πρώτης μερίσας, ἐποίησεν ἐπαρχίαν· δοὺς δίκαιον πόλεως, καὶ ἄρχοντα, [4] Πισινουντι τῇ πόλει.

ob metationes tumultum cientibus, populus Theſſalonicenſis, concitata ſeditione, Imperatorem conviciis impetebat. Imperator autem, qui tum Circenſia ſpectabat, ad quæ frequens multitudo convenerat, militem ſagittis populum petere juſſit: unde & quindecim millia capitum ceciderunt. Ob hoc indignatus Ambroſius Epiſcopus, Imperatori Eccleſia interdixit, neque ingredi eum paſſus eſt, per dies plurimos; donec exoratus tandem recepit eum, in Feſto Theophaniorum; ea tamen conditione, ſi per *Sacram* Imperatoriam ediceret, ut quali cunque incideret occaſio, quæ Imperatorem commotum redderet, Judicum ſententiæ, non niſi interpoſito xxx dierum ſpatio, ratæ eſſent.

Idem Theodoſius Galatiam quoque ſecundam à prima dirimens, Provinciam fecit; Metropolis jure, & Præfecto Peſſinunti conceſſis.

---

1 διὰ μιτάτα παροξύναντος τὴν πόλιν.] Ita etiam Cedrenus in Theodoſio: τ̃ δὲ σταλιωτῶν αὐτοῦ παραξάντων τὴν πόλιν διὰ μιτάτα, ἐσασίασαν οἱ Θεσσαλονικεῖς. Theophanes etiam motum hunc Theſſalonicæ ortum ſcribit, διὰ τὰ μιτάτα τ̃ σταλ̃. Μιτάτα, ſive Μετάτα, *Metationes* ſunt; id eſt loca, & hoſpitia exercitui excipiendo deſignata. Nos Anglice **Quarters** dicimus. Tumultus vero hujus mentionem etiam faciunt Theodoritus lib. 5. cap. 17. & Zonaras, Tom. III. qui tamen de cauſa ſilent. Sozomenus etiam, lib. 7. cap. 24. aliam tamen hic à noſtro ejus profert originem: quem vide.

2 ἀπώλετο πλῆθος χιλιάδων δεκαπέντε.] Ita etiam Zonaras: De numero tamen Theſſalonicenſium, à Theodoſio neci datorum non convenit inter Scriptores: Theodoritus, & Glycas, VII tantum hominum millia hac clade cecidiſſe aſſerit: Cedrenus utrumque numerum exhibet: κατέκτανε χιλιάδας ἑπτὰ, ὡς δέ τινες, πεντεκαίδεκα.

3 ἔμεινεν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας μὴ εἰσερχόμενος εἰς τὴν ἐκκλησίαν.] Totos menſes VIII à cœtu Chriſtianorum publico ſecretum fuiſſe teſtantur Glycas, & Zonaras.

4 Πισινουντι τῇ πόλει.] Πεσσινῦς, Stephano ſcribitur. Πεσσινῦς, πόλις Γαλατίας.

Porro Theodoſius Imperator, expeditione quadam ſuſcepta, Mediolani in morbum incidens, fato ibi ſuccubuit, annos natus LXV; reliquiis ejus inde Conſtantinopolim deportatis. Moriens autem Theodoſius, Arcadium (quem Romam veniſſe reſcierat, ut Honorium fratrem viſeret, tunc temporis ex morbo decumbentem) per literas hortatus eſt, uti Conſtantinopolim repetens, Orienti proſpiceret. Arcadio autem Romæ cum fratre Honorio longius commorante; quin & per viam quoque moras trahente, citius Conſtantinopolim attingere non potuit, quam Gainas quidam ex Senatoribus imperium invaſiſſet. Tandem vero Arcadius, Conſtantinopolim veniens, Gainam iſtum rebellem è medio ſuſtulit.

ὁ δὲ αὐτὸς Θεοδόσιος βασιλεὺς, ποιήσας πρόκενσον ἀπὼν ὅπλων πόλεμον, [1] ἐν Μιζυλάνῳ ἠῤῥώστησε, καὶ τελευτᾷ ἐκεῖ ἐν Μιζυλάνῳ, [2] ὢν ἐνιαυτῶν ξε'· καὶ ἀπέχθη τὸ λείψανον αὐτοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει. ὅτε δὲ ἔμελλε τελευτᾶν Θεοδόσιος, μαθὼν [3] ὅτι εἰς Ρώμην ἦλθεν ὁ Αρκάδιος πρὸς Ονώριον τὸν αὐτοῦ ἀδελφὸν ἀῤῥωστήσαντα· ἔγραψεν αὐτῷ ὑποστρέψαι εἰς Κωνσταντινούπολιν, διὰ τὴν ἀνατολήν. καὶ διατρίψαντος ἐν Ρώμῃ τοῦ αὐτοῦ βασιλέως Αρκαδίου πρὸς τὸν αὐτοῦ ἀδελφὸν, βασιλέα Ονώριον· ὡσαύτως δὲ καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν διασύραντος, ἐν ὅσῳ ἔρχεται ὁ Αρκάδιος ἐν Κωνσταντινουπόλει, Γαϊνὰς ἐπυράννησεν, ὁ συγκλητικός, θέλων βασιλεῦσαι. καὶ κατέφθασεν ὁ Αρκάδιος ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ ἐφόνευσε τὸν τύραννον Γαϊνάν.

---

1 ἐν Μιζυλάνῳ ἠῤῥώστησε.] Mediolanum Procopio, Stephano, aliiſque dicta eſt hæc urbs. Expeditio autem hæc, de qua Auctor noſter, in Eugenium Tyrannum à Theodoſio ſuſcepta eſt: poſt quem devictum, Mediolanum ſe recipiens Imperator, ibidem haud longe poſt diem ſuum obiit. Vide Sozomenum l. 7. cap. 28. Theodoritum lib. 5. cap. 25. & Socratem lib. 5. cap. 24. & 25.

2 ὢν ἐνιαυτῶν ξε'.] De numero annorum quibus vixit Theodoſius, diſcrepant Auctores: Chr. Alex. cum noſtro, annos LXV ei tribuit: Socrates, Sozomenus & Cedrenus, LX; Paulus Diaconus L tantum.

3 ὅτι εἰς Ρώμην ἦλθεν ὁ Αρκάδιος πρὸς Ονώριον &c.] Alii hæc aliter omnino narrant; Theodoſium nempe, morti proximum jam ſe ſentientem, Honorium filium Conſtantinopoli accerſiviſſe, atque imperii Occidentalis curam ei commendaſſe. Vide Socratem, lib. 5. cap. 25. & Sozomen. lib. 7. cap. 28.

ARCADIUS
IMPERATOR.

ΜΕτὰ οὖν τ βασιλείαν Θεοδοσίυ τ μεγάλυ, [1] τ Σπανῦ, ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Αρκάδιος ἐν Κωνσταντινυπόλ, ἐλθὼν ἀπὸ Ρώμης, [2] τὰ πάντα ἔτη εἰκοσιτρία, ἐάσας ἐν Ρώμῃ Ονώριον, τ ἀδελφὸν αὐτῦ τ μικρότερον. ὢν δὲ ὠφείλογος, κὴ ἐνδραγής. καὶ ἀνδρεως ἐλθὼν, ἐποίησε βασιλέα τ υἱὸν αὐτοῦ, Θεοδόσιον τ μικρὸν, ἐν Κωνσταντινυπόλει.

Ος αὐτὸς Αρκάδιος ἐποίησε κὴ ἴδιον ἀριθμὸν, [3] ὃς ἐκάλεσεν Αρκαδιακός. Αρρωστήσας δὲ, ἐξαίφνης τελευτᾷ, ὢν ἐνιαυτῶν λα'.

MAgnum itaque Theodoſium Hiſpanum excepit in Imperio filius ejus Arcadius, Roma Conſtantinopolim veniens: ubi regnavit annos XXIII, Honorio fratre ſuo natu minore Romæ relicto. Erat autem [Arcadius] vir ingenii acerrimi, & rebus agendis idoneus: qui quamprimum Conſtantinopolim reverſus fuerat, filium ſuum, Theodoſium juniorem, imperii ſocium ſibi accepit.

Idem Arcadius agmen quoque proprium inſtituit; quod & *Arcadiacum* vocavit. In morbum vero incidens, ſubito mortuus eſt, ætatis anno XXXI.

HONORIUS
IMPERATOR.

ΜΕτὰ δὲ τ βασιλείαν Αρκαδίυ, [4] ἐβασίλευσεν ὁ ἀδελφὸς αὐτῦ Ονώριος ἐν Ρώμῃ ἔτη λα'. ἦν δὲ ὀργίλος, κὴ σώφρων.

POſt Arcadium mortuum, Romæ imperavit Honorius, annos XXXI. Iracundiæ hic deditus erat, ſed vir ſanæ mentis.

Hic

---

1 Τ Σπανῦ.] Legendum, Ἰσπανῦ, uti ſupra monuimus.

2 τὰ πάντα ἔτη εἰκοσιτρία.] Annos nempe XII cum Theodoſio patre, annoſque XIII poſt ejus exceſſum. Vide Proſper Aquitan. & Jornandem.

3 ὃς ἐκάλεσεν Αρκαδιακός.] Numeri hujus infra etiam mentio, lib. 15. apud Cedrenum item in Arcadio: ποιεῖ δὲ κὴ ἴδιον ἀριθμὸν ἐν Κωνσταντινυπόλ, ὃς ἐκάλεσεν Αρκαδικός.

4 ἐβασίλευσεν ὁ ἀδελφὸς αὐτῦ Ονώριος ἐν Ρώμῃ ἔτη λα'.] Poſt Arcadium fratrem mortuum, annos tantum XV

Hic fanum Serapidis Solis, quod Alexandriæ magnæ fuit, occludi juſſit.

Romæ vero magna ſeditione coorta, Imperator in Ravennam urbem indignabundus ſeceſſit; accerſito ex Gallia Alaricho Duce, cum copiis ejus, ad Romam deprædandam. Alarichus autem Romam veniens, civibus, & Senatoribus, Honorii hoſtibus, ſeſe adjunxit; & omnino nihil in Romanos hoſtile perpetrans, Imperatoris ipſius in Palatium irrumpit; univerſoque Theſauro Regio, Imperatoris etiam à Patre ſorore, Placidia, virguncula, ſecum abreptis in Galliam reverſus eſt, tyrannidem uſque agitans. Conſtantius autem quidam Comes, qui Alarichum ſecutus, Placidiam virginem ſibi concreditam habuit; arrepta occaſione, Alarichum effugit, eamque Honorio Imperatori reducem dedit. Cujus facti in gratiam, Honorius Conſtantium ad Senatoriam dignitatem provexit:

ὁ δ' αὐτὸς βασιλεὺς [1] ἔκλεισε τὸ ἱερὸν τ Σεράπιδος Ηλίου, τ ἐν Αλεξανδρείᾳ τῇ μεγάλῃ.

Ἐπὶ δὲ τ αὐτ βασιλείας, ταραχῆς γνωμψύης δημοτικῆς ἐν τῇ Ῥώμῃ μεγάλης, ἀγανακτήσας ἀπῆλθεν εἰς Ῥάβενναν πόλιν· [2] καὶ πέμψας, ἤγαγεν Αλάριχον στρατηλάτην [3] ἀπὸ τ Γαλίων μ' πλήθους, ἵνα συμαιδεύσῃ τιμὴ Ῥώμῃ. καὶ ἐλθὼν ὁ Αλάριχος ἐν τῇ πόλει, παρέθετο αὐτὸν τῇ πόλει, καὶ τοῖς συγκλητικοῖς, τοῖς ἐχθροῖς ονωρίου, καί τινα τ τῆς πόλεως οὐκ ἔβλαψεν· ἀλλὰ ὁρμήσας εἰς τὸ παλάτιον, ἐπῆρε πάντα τὰ τ παλατίου χρήματα, καὶ [4] τ ἀδελφῇ Ονωρίου ἀπὸ πατρὸς, Πλακιδίαν, μικρὰν οὖσαν παρθένον· καὶ πάλιν ἀπῆλθεν αὐτὸς εἰς τὰς Γαλλίας τυραννήσας. Κωνσάντιος δὲ, ἔπ κόμης ὢν μ' Αλαρίχου, πιστευθεὶς παρ' αὐτ τῷ κόμῃ Πλακιδίαν, δωρηθεὶς ἔλαβεν αὐτήν· καὶ φυγὼν τ Αλάριχον, ἤγαγεν αὐτῷ πρὸς τ βασιλέα Ονώριον. καὶ εὐχαριστῶν αὐτῷ ὁ Ονώριος, ἐποίησεν αὐτὸν συγκλητικὸν, καὶ ἐξέδωκεν

---

imperavit Honorius: Auctor itaque hoc loco de toto annorum numero, quibus una cum patre Theodoſio, & Arcadio fratre, imperium tenuit, intelligendus eſt.

1 ἔκλεισε τὸ ἱερὸν τ Σεράπιδος Ηλίου.] Templum hoc à Theodoſio M. everſum fuiſſe teſtantur Socrates, Sozomenus, alii: falſo itaque hic ab Honorio clauſum tantum fuiſſe dicitur.

2 καὶ πέμψας ἤγαγεν Αλάριχον.] Eadem habet etiam Zonaras; qui tamen Hiſtoricorum hac in re diſſentionem recte notat. Vide Paulum Diacon. lib. 13. Socratem lib. 7. cap. 10. Sozomenum lib. 9. cap. 6, 7, 8, & 9. & Jornandem de Regn. ſucceſſ.

3 ἀπὸ τῶν Γαλλίων.] Scr. Γαλλίων, cum duplici λ, uti ipſe infra habet: Stephano tamen, & Procopio, Γαλλία, ſive Γαλλίας, *Gallia* eſt; & Γάλλοι, *Galli*.

4 Τῇ ἀδελφῇ Ονωρίου ἀπὸ πατρὸς, Πλακιδίαν.] Ex uxoribus enim diverſis eos ſuſcepit Theodoſius; nempe ex Flaccilla, uxore priore, Arcadium & Honorium: ex Galla vero poſteriore, Valentiniani M. filio, Placidiam. Cæterum Placidiam hanc, poſt Alarichum jam mortuum, Athaulfus, affinis ejus, Gothorum rex conſtitutus, capta iterum Roma, inde abduxit, ſibique connubio copulavit: quæ poſtea Honorio fratri, poſt mariti obitum, Conſtantio id exigente, à Wallia Gothorum rege reddita eſt. Vide Paul. Diacon. lib. 14.

αὐτῷ

αὐτῷ τὴν Πλακιδίαν εἰς γυναῖκα, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν βασιλέα ἐν Ρώμῃ. ἐξ ἧς ἔσχεν υἱὸν ὁ αὐτὸς Κωνσάντιος, ὃν ἐκάλεσε Βαλεντινιανόν. καὶ ἅμα Κωνσαντίῳ γαμβρῷ ὁ Ονώριος, ὅτι τ αὐτῦ βασιλείας ἀνεῖλε τὺς τέσσαρας τυράννυς, Ἀτάλον, καὶ Σεβαστιανὸν, καὶ Μάξιμον, [1] καὶ Κώνσαν, τὺς συγκλητικύς· οἵτινες ἀντῆραν αὐτῷ, ἐκκοπτεύσαντες τ δῆμον. μετὰ δὲ τὸ φονευθῆναι αὐτὺς, καὶ τὰς οὐσίας αὐτῶν δημευθῆναι, ἐάσας τ Κωνσάντιον ἐν τῇ Ρώμῃ βασιλεύειν, [2] ἦλθεν ὁ αὐτὸς Ονώριος ἐν Κωνσταντινουπόλει, βασιλεύοντι μετὰ Θεοδοσίυ τ μικρῦ.

quin & Placidia ei in uxorem data, in imperii etiam conſortium eum admiſit. Conſtantio ex Placidia natus eſt filius, nomine Valentinianus. Honorius itaque, Conſtantio in regni ſocietatem adſcito, quatuor rebelles illos Senatores, Attalum, Sebaſtianum, Maximum, & Conſtantem, qui plebem in partes ſuas allicientes, Imperatori negotium faceſſerunt, è medio ſuſtulit; bonis eorum publicatis. Honorius autem, imperio Occidentis Conſtantio tradito, ipſe Conſtantinopolim contendens, Theodoſio Juniori ſeſe Imperii ſocium adjunxit.

Ο ὗ Κωνσάντιος, βασιλεὺς Ρώμης τελευτᾷ ἰδίῳ θανάτῳ, ὅτι τ βασιλείας, καὶ ζωῆς Ονωρίυ· καὶ τυραννήσας συγκλητικός τις, ὀνόματι Ιωάννης, τ ἄλλων συγκλητικῶν συμποιησαμένων μεθ' αὐτῦ, βασιλεύει ἐν τῇ Ρώμῃ. [3] καὶ γνὺς τῦτο ὁ Ονώριος, ἐμάνη· καὶ νόσῳ βληθεὶς,

Contigit autem, vivente adhuc, & regnante Honorio, Conſtantium Romanum Imperatorem è vivis excedere: poſt quem, Joannes quidam Senator, tyrannidem arripiens, Senatorum reliquorum ope fretus, Imperium Occidentis invaſit. Quo audito, Honorius in furorem actus eſt; & ex a-

---

1 καὶ Κώνσαν.] Mallem Κώνσαντα. Conſtans iſte Conſtantini cujuſdam filius erat: qui ex infima militia cum eſſet, ob ſolam ſpeciem nominis in Britannia tyrannus exortus eſt: indeque in Galliam tranſiens, Conſtantem hunc filium ſuum ex Monacho Cæſarem fecit. Quomodo ergo inter Senatorii ordinis viros eum Auctor enumerat? Vide Paul. Diacon. & Proſper. Aquitan.

2 ἦλθεν ὁ αὐτὸς Ονώριος ἐν Κωνσταντινουπόλει.] Nihil minus: Occidentis enim imperium, ad vitæ ſuæ exitum tenuit. Falſo etiam Honorio ſuperſtite imperium ſibi arripuiſſe infra dicitur Joannes tyrannus. Vide Jornandem, Paul. Diacon. & Marcellinum Comitem.

3 καὶ γνὺς τῦτο ὁ Ονώριος, ἐμάνη.] Ineptiæ: audi Paulum Diaconum, lib. 14. *Honorius vero poſtquam cum minore, de quo præmiſſum eſt, Theodoſio, Arcadii Germani ſui filio annis XV imperaſſet; cum jam antea eum fratre XIII annis, ac ſub patre XII regnaſſet: Remp. ut cupierat pacatam relinquens, apud urbem Romam vita exemptus.* Vide Proſper. Aquitan. & Jornandem.

qua

qua intercute laborans, mortuus eſt, ætatis anno XLII.

[1] ὑδροπάσας τελευτᾷ, [2] ἂν ἐνιαυτῶν μϚ'.

---

1 ὑδροπιάσας.] Scr. ὑδρωπιάσας.

2 ἂν ἐνιαυτῶν μϚ'.] Alii annos XL tantum eum vixiſſe ſcribunt: Zonar. ὑδέρῳ δὲ ϖελιπεπ]ωκὼς ὁ Ονώριος, ϑνήσκει, ζήσας μὲν ἐνιαυτὰς ϖαραπλήσιον. Vide etiam Marcellin. Comit. & Proſper. Aquitan.

ΛΟΓΟΣ ΙΔ'.

ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ
ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΝΕΩΤΕΡΟΥ,
ΕΩΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ
ΛΕΩΝΤΟΣ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ.

LIBER XIV.

De Temporibus
THEODOSII JUNIORIS,
Usque ad Imperium
LEONIS JUNIORIS.

ΜΕΤΑ δὲ τ βασιλείαν Ονωρίου, ἐβασίλευσε μόνος ὁ θειότατος Θεοδόσιος, ὁ νέος, ὁ υἱὸς Αρκαδίου βασιλέως, ἀδελφοῦ Ονωρίου, [1] ὅτε τ ὑπατείας Στελίχωνος, κ Αβιλιανοῦ, ὑπὸ τ ἰδίου πατρὸς ςεφθείς.

POST Honorium, imperavit ſolus diviniſſimus Theodoſius Junior; qui à patre Arcadio, Honorii fratre, Imperator renunciatus fuerat, Stilicone & Aureliano Coſs. Imperium vero tenuit annos L, &

---

1 Επὶ τῆς ὑπατείας Στελίχωνος, κ Αβιλιανοῦ.] Imo nondum natus erat Theodoſius Jun. Stiliconem enim & Aurelianum Coſs. habemus ad Arcadii an. V, ut Proſper, & Marcellinus Comes, vel ad an. VI, ſecundum Chr. Alex. Theodoſius vero anno ſequente, Vincentio & Fravita Coſs. uti Auctores dicti teſtantur, Arcadio natus eſt. Hujus etiam rei teſtem locupletem habemus Socratem, lib. 6. cap. 6. ubi de Gainæ Gotthi rebellione verba faciens, hæc addit: τέλος δὲ ἔσχεν ἔτος ὁ πόλεμος ἐν τῇ ὑπατείᾳ Στελίχωνος κ Αυρηλιανοῦ· τὴν δὲ ἑξῆς ὑπατείαν ἐδίδου Φραυΐτος, Γότθος μὲν αὐτὸς τῷ γένει, μεγάλῃ δὲ δυνάμει τῇ παρὰ Ρωμαίοις

χρηστά-

& menſes VII. Factioni hic Praſinæ ſtudebat; cujus etiam partes egit ubique per imperium. Conſtantinopoli vero Praſinos, qui à dextra ejus ſedentes antea ſpectabant Ludos, gradus à ſiniſtra deinceps occupare juſſit: militeſque Pedaturæ, qui ex adverſo ſellæ Imperatoriæ ſpectabant, ad Venetam partem tranſtulit. Praſinis autem Gradus dedit, ſex habentes Meſoſtylia; Cyro Præfecto ſubindicans, velle ſe, quos charos ſibi habuit, è regione ſui eos ſpectare. Tum vero qui Praſinæ Factionis erant Conſtantinopolitani Imperatori inclamabant: *Suum cuique*. Theodoſius autem, miſſo Protocurſore, eos monuit; ſe, in honorem eorum, ad ſiniſtram ſellæ ſuæ, unde ſpectabat ipſe, tranſtuliſſe eos. Tum vero fauſtis acclamationibus eum celebrarunt. Edixit etiam Imperator, ubique per imperium, uti Praſini ad ſini-

ἐβασίλευσε δὲ [1] τὰ πάντα τη ν', ϗ μηνὸς ζ'. ὅσις ἔχαιρε τῷ Πρασίνῳ μέρει, ϗὰ ἀντεποιεῖτο αὐτῷ ϗτ' πόλιν. ἐν δὲ Κωνσταντινουπόλει μετήγαγεν αὐτὸς, θεωροῦντας ϖρὸς τὰ δεξιὰ αὐτῦ μέρη, ϗ ἐποίησεν αὐτὸς θεωρεῖν εἰς τὰ ἀριστερὰ βάθρα· ϗὰ [2] τὸς τ πεδατόρας στραπώτας, τὸς ϗατέναντι τ ϗαθίσματος θεωροῦντας, μετέστησεν ὅπι τὸ Βένετον μέρος· ϗ τὰ βάθρα ἔδωκε τοῖς τ Πρασίνου μέρους, [3] ἔχοντα μεσόστυλα ἕξ· εἰρηκὼς τῷ ἐπάρχῳ Κύρῳ, ὅτι, ὃς φιλῶ, ϗατέναντί μου θέλω θεωρεῖν. ϗ ἔκραξαν ἐν Κωνσταντινουπόλει οἱ ἐκ τ Πρασίνου μέρους, τῷ αὐτῷ βασιλεῖ· τὰ ἴδια τοῖς ἰδίοις. ϗὰ [4] ἔπεμψεν αὐτοῖς μανδάτα, διὰ τ ϖροτοκόρσορος, λέγων· ὅτι, ἐγὼ, ὡς ϖρὸς ὑμᾶς, εἰς τὰ ἀριστερὰ τ ϗαθίσματος, ἔνθα θεωρῶ, μετέστησα ὑμᾶς· ϗὰ εὐφήμησαν αὐτόν. ϗ ἐκέλευσε ϗατὰ πόλιν εἰς τὰ ἀριστερὰ

χρηστίμου, μεγάλα δὲ ϗ ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ ἀγωνιστίμου· διὸ ϗ τῆς ὑπατείας ἀξίας μετέσχεν, ϗαθ' ἣν πέμπτην τῷ βασιλεῖ Ἀρϗαδίῳ υἱὸς, ὁ ἀγαθὸς Θεοδόσιος, τῇ δεκάτῃ τ Ἀπριλίου μηνός. Marcellinus tamen, & Chr. Alex. eum, non Aprilis X, ſed IV idus menſis ejuſdem, ſive Aprilis die IX, natum volunt. Anno vero ſequente, id eſt, ætatis ſuæ ſecundo, Theodoſius ab Arcadio patre Auguſtus creatus eſt, Arcadio Aug. V. & Honorio Aug. V. Coſs. uti Marcellin. Com. & Chr. Alex. teſtantur. Biennii itaque hic Prochroniſmus eſt.

1 τὰ πάντα ἔτη ν'.] Id eſt, VIII cum patre Arcadio, & XLII poſt ejus exitum. Vide Marcellin. Comit.

2 τὸς τῆς πεδατόρας στραπώτας.] Quid πεδατόρα hoc loco ſignet, haud temere dixero: Vocabulum hoc, plurali licet numero, profert ex Mauricio Strateg. XI, cap. 3. & Leone, Conſtitut. XV, Nic. Rigaltius in Gloſſario ſuo; & ex eo, J. Meurſius, Gloſſ. Græcobarb. nec tamen vocis vim explicant. Gloſſ. vet. apud Rigaltium: Πεδατόρα, *Pedatura*, *Podiſini*. Cæterum videſis locos ex dictis Auctoribus ab eiſdem citatos.

3 ἔχοντα μεσόστυλα ἕξ.] Scr. μεσοστύλια. μεσοστύλιον, *Intercolumnium* eſt, ſive ſpatium inter duas columnas.

4 ἔπεμψεν αὐτοῖς μανδάτα διὰ τ ϖροτοκόρσορος.] Μανδάτον, *Mandatum*: hoc loco *Nuncium* ſonat: ut ſenſus verborum ſit; *Per Protocurſorem eis nuncium miſit*, ſive, *eis notum fecit*, &c. Protocurſor vero, Curſorum Præfectus eſt: voce hybrida, ex Græco ϖρῶτος, & Latino *Curſor*, conficta.

τῶν ἀρχόντων θεωρεῖν τοὺς Πρασίνους.

Ἐβασίλευσε δὲ παιδίον ὄντα· δὲ προέκοψε τῇ ἡλικίᾳ ὁ αὐτὸς Θεοδόσιος βασιλεὺς, ἀνεγίνωσκεν ἔσω εἰς τὸ παλάτιον, ἐν τῇ ζωῇ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς Ἀρκαδίου. καὶ μετὰ τὸν τελευτὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, συνανεγίνωσκεν αὐτῷ ἄλλος νεώτερος εὐφυέστατος, ὀνόματι Παυλῖνος, υἱὸς κόμητος δομεστίκων. μετὰ δὲ τὸν τελευτὴν τοῦ αὐτοῦ πατρὸς, ἀνδρωθεὶς Θεοδόσιος ὁ βασιλεὺς, ἐζήτει λαβεῖν γυναῖκα εἰς γάμον· καὶ ὤχλει τὴν αὐτοῦ ἀδελφὴν Πουλχερείαν τὴν θεσποίνην, ὅση παρθένῳ, ἵππος, ὡς φιλοῦσα τὸν ἴδιον αὐτῆς ἀδελφὸν, ὥστε [1] εἵλατο γαμηθῆναί τινι· καὶ δὴ διεργασαμένη περὶ παρθένων πολλῶν κορασίων, δυσγατέρων πατρικίων, ἢ ἐξ αἵματος βασιλικοῦ· εἰπὼν τῷ αὐτῷ Θεοδοσίῳ βασιλεῖ, ἀδελφῷ αὐτῆς, [2] συνδιάγουσα αὐτῷ ἐν τῷ παλατίῳ. καὶ εἶπεν αὐτῇ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Θεοδόσιος, ὅπ· "ἐγὼ "θέλω, εἰ εὕρεις μοὶ νεωτέραν, εὔ- "μορφον πάνυ, ἵνα τοιοῦτον κάλλος μὴ "ἔχῃ γυνὴ εἰς Κωνσταντινούπολιν, εἴτε "ἐξ αἵματός ὄζι βασιλικοῦ, εἴτε ἐξ "αἵματός ὄζι συγκλητικοῦ φορότου. εἰ "δὲ μή ὄζι καλὴ εἰς ὑπερβολὴν, [3] ὃ "χρείαν ἔχω, ὥστε ἀξιωματικὴν, ὥστε "ἐκ βασιλικοῦ αἵματος, ὥστε πλοῦτον.

stram Præfectorum ſedentes, Ludos ſpectarent.

Imperator autem renunciatus eſt, dum puer admodum erat: adoleſcentior autem factus, in Palatio literis imbutus eſt, patre Arcadio adhuc vivente. Patris autem poſt obitum, in literis percipiendis ſocius ei adjunctus eſt juvenis quidam nobilis, nomine Paulinus, Comitis Domeſticorum filius. Theodoſius autem Imperator, cum jam in virum adoleviſſet, uxorem ducere in animo habuit: atque eo nomine Pulcheriam Auguſtam, ſororem ſuam, ſæpiuſcule interpellaverat; quæ, virgo licet eſſet, fratrem ſuum adeo charum ſibi habuit, ut à nuptiis ipſa abſtinuerit. Pulcheria itaque inquirendis quæcunque ex Regio, vel Patricio ſanguine prognatæ eſſent, virginibus ſedulam navans operam, ad Theodoſium Imperatorem fratrem ſuum, qui cum in Palatio convixit, de illis referebat. Cui Theodoſius, "Tu modo, in- "quit, ſi conciliare mihi poſſis "teneram virginem, forma- "que talem, qualem Conſtan- "tinopolis præterea nullam "datura eſt, Regiis illam, vel "Patriciis claram natalibus, "hanc volo. At ſi forma non "ſit abſolutiſſima, Regio licet "ſit, an Patricio prognata ſan-

1 εἵλαθο.] Scr. εἵλετο.

2 συνδιάγουσα αὐτῷ ἐν τῷ παλατίῳ.] Corrupta hæc habentur apud Chr. Alex. Auctorem, qui totam hanc hiſtoriam ex noſtro deſcripſit.

3 ὃ χρείαν ἔχω, ὥστε ἀξιωματικὴν, &c.] Locus mendoſus: Chr. Alex. habet, ὃ χρείαν ἔχω ὥστε βασιλικοῦ αἵματος, ὥστε πλοῦσιαν, ἀλλὰ καλὴ εἶπν, &c. Forte legendum, ὃ χρείαν ἔχω ὥστε ἀξιωματικὸν, ὥστε βασιλικοῦ αἵματος, ὥστε πλοῦτον.

 "guine,

"guine, diveſque, non moror "iſta. Quinimo, quacunque "tandem ſtirpe edita ſit, virgo "modo ſit, omnibuſque pul- "chritudinis palmam præri- "piat, illam expeto. His au- ditis Pulcheria, emiſſis ubique nunciis, hujuſmodi virginem ſollicite anquiſivit. Paulinus etiam, uti ei hac ex parte gratificaretur, undiquaque curſitabat.

Contigit interim Conſtantinopolim cum cognatis ſuis advenire Virginem quandam Græcanicam, forma ſingulari, & doctrina præſtantem, cui nomen Athenaïs; (quæ & poſtea Eudocia vocata eſt) Leontii, Philoſophi Athenienſis, viri ditiſſimi filiam. Hæc Imperatricem urbem petere, amitæ ſuæ viſendæ gratia coacta eſt, hac ex cauſa. Leontius Philoſophus, ejus pater, filios duos adultos habuit, Valerium, & Geſium. Hos moriturus teſtamento inſtituit ex aſſe hæredes: "Athenaidi autem, (in "Teſtamento ſcripſit) filiæ "meæ deſideratiſſimæ C. Nu- "miſmata tantum dari volo: "ſufficit enim illi Fortuna ſua, "qua univerſum ſexum ſuum "ἀλλὰ καὶ εἴ τινος δή ποτέ ὄζει γα- "μετῆ, [1] μόνον παρθένον, καὶ εὐ- "πρεπεστάτῃ πάνυ, ταύτῃ λαμ- "βάνω. καὶ [2] ἀκηκοῶσα ταῦτα ἡ δέσποινα Πουλχερία, παντα χῆ ἔπεμ- ψε φειδομένη· καὶ Παυλῖνος δὲ φειδόμενος ἔσχεν, ἀρέσαι αὐτῇ.

Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ συνέβη ἐλθεῖν ἐν Κωνσταντινουπόλει, μετὰ τῶν ἰδίων συγγενῶν, κόρην εὐπρεπῆ, ἑλληνίμον, ἑλλαδικὴν, ὀνόματι Ἀθηναΐδα, τὴν καὶ Εὐδοκίαν μετακληθεῖσαν, [3] θυγατέρα γνωμένην Λεοντίου τοῦ φιλοσόφου, Ἀθηναίου, εὐπορωτάτου· ἥτις Ἀθηναΐς, ἡ καὶ Εὐδοκία, ἠναγκάσθη καταλαβεῖν τὴν βασιλίδα πόλιν, διὰ τὴν ἰδίαν αὐτῆς θείαν, διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην. ὁ φιλόσοφος Λεόντιος, ὁ αὐτῆς πατὴρ, ἔχων υἱοὺς τελείους δύο, μέλλων τελευτᾶν, διέθετο· τάξας ἐν τῇ ἑαυτοῦ διαθήκῃ, τοὺς δύο αὐτοῦ υἱοὺς κληρονόμους πάσης τῆς αὐτοῦ καταλειπομένης οὐσίας, 4 Οὐαλέριον, καὶ Γέσιον· εἰρηκὼς ἐν τῇ αὐτοῦ διαθήκῃ· "Ἀθηναΐδι, "τῇ ποθεινοτάτῃ μου γνησίᾳ θυγατρὶ "δοθῆναι βούλομαι νομίσματα ἔκα- "τον, καὶ μόνον· ἀρκεῖ γὰρ αὐτῇ ἡ αὐ- "τῆς τύχη, ἣ ὑπερέχουσα πᾶσαν

---

1 μόνον παρθένον, ὑπερεπεστάτῃ πάνυ.] Legerem, μόνον παρθένος, καὶ ὑπερεπεστάτη πάνυ. Chr. Alex. habet tantum, μόνον ὑπερεπὴς πάνυ.

2 ἀκηκοῶσα.] Scr. ἀκηκοῦια.

3 θυγατέρα γνωμένην Λεοντίου τοῦ φιλοσόφου.] Ita dictus eſt Philoſophus iſte ab omnibus Scriptoribus, præter unum Chr. Alexandrini Auctorem, qui Heraclitum eum vocat. Cæterum lectio hæc noſtra ſtabiliri poteſt ex Photio, Biblioth. num. CLXXXIII, ubi de Imperatricis Eudociæ Octateuchi Metaphraſi metrica verba habens, diſtichon hoc exinde profert.

Δευτέρῳ καὶ τοῦδε θεᾷ θέμιδος κάμε βίβλον
Εὐδοκίη βασίλεια Λεοντιάδος ὑπατείρεια.

4 Οὐαλέριον καὶ Γέσιον.] Fratres hoſce Zonaras, Valerium & Geneſium, vocat; Chr. Alex. Valerianum & Geſium.

"γενεὰν

"γυναικείαν τύχλω. καὶ ἐτελεύτησεν ὁ αὐτὸς Λεόντιος ὁ φιλόσοφος ἐν Ἀθήναις. μεθ' οὗ τὴν αὐτοῦ ἀποβίωσιν, ἐλυσώπει ἡ αὐτὴ Ἀθηναΐς, ἡ καὶ Εὐδοκία, τοὺς ἰδίους ἀδελφοὺς, ὡς μείζονας, προσπίπτουσα αὐτοῖς, καὶ αἰτοῦσα, μὴ προσέχειν τῇ αὐτῇ διαθήκῃ· ἀλλὰ κατὰ τὸ τρίτον μέρος μερίσασθαι μετ' αὐτῆς τὰ πατρῶα· λέγουσα, "μηδὲν ἡμαρτηκέναι, (ὡς καὶ "ὑμεῖς οἴδατε) πρὸς τὸν ἴδιον [1] ὑμῶν "πατέρα· καὶ οὐκ οἶδα, διὰ τί ἄπορόν "με καταλέλιπε, μέλλων τελευτᾶν, [2] εὐ-"πορίας τύχην, μετὰ τὸν αὐτοῦ θάνατον, "ἐχαρίσατο. οἱ δὲ αὐτῆς ἀδελφοὶ "ἔμειναν ἀπειθεῖς, καὶ ὀργισθέντες ἐξέ-"βαλον αὐτὴν καὶ ἐκ τῆς πατρῴας αὐτῆς "οἰκίας, ἔνθα συνέμεινεν αὐτοῖς. καὶ ἐξέ-ξατο αὐτὴν ἡ ἀδελφὴ τῆς γενομένης αὐτῆς μητρὸς, ὡς ὀρφανὴν, καὶ ὡς παρθένον ἐφύλαξεν αὐτήν. ἥντινα λαβοῦσα, ἀνῆλθεν ἐν Κωνσταντινουπόλει, πρὸς τὴν ἄλλην ἀδελφὴν τοῦ αὐτῆς πατρὸς, καὶ θείαν αὐτῆς. καὶ [3] λαβοῦσαι αὐτὴν ποιῆσαι αἰτίωσιν "antecellit. Atque ita Leontius Philoſophus Athenis deceſſit: poſt cujus obitum Athenaïs, quæ & Eudocia, fratres ſuos, utpote natu majores, pedibus illorum provoluta, ſupplex rogavit, uti Teſtamenti illius rationem non adeo habentes, Paternæ Hæreditatis partem tertiam ſibi aſſignarent. "Ego enim, inquit, in com-"munem noſtrum Parentem "nihil commiſi, uti vos probe "noſtis: nec ſatis ſcio, qua "tandem cauſa adductus, mo-"riturus pater, nulla mihi vo-"biſcum conceſſa Patrimonii "ſorte, proſpera me mea frui "Fortuna, poſt ſe mortuum, "juberet. At fratres in ſententia perſtiterunt; iratique etiam ex ædibus paternis, ubi cum eis convixerat, ejecerunt. Itaque accepit illam ſibi matertera ejus; atque, ceu parentibus orbam, & virginem, tutata eſt. Conſtantinopolim deinde adduxit, ad cognatam aliam, virginis amitam, patris ejus ſororem. Hæ vero, cauſa

---

1 ὑμῶν.] Leg. ἡμῶν, uti habet Chr. Alex.

2 εὐπορίας τύχλω.] Supple, καὶ εὐπορ. τύχ. ex Chr. Alex. ubi etiam εὐποιίας τυχεῖν legitur; forte rectius. Interim Interpres, in ſequentibus particulam ἐκ, deſiderari, fruſtra ſuſpicatur; abſque hac enim expoſtulatio virginis multo eſt elegantior.

3 λαβοῦσαι αὐτὴν ποιῆσαι αἰτίωσιν.] ποιῆσαι αἰτίωσιν κατὰ τῶν αὐτῆς ἀδελφῶν, *Fratres ejus poſtulare*, ſive, *contra fratres ejus actionem intendere*, cum Radero vertimus: forte tamen ποιεῖν αἰτίωσιν hoc loco, *Petitionem*, ſive, *Libellum ſupplicem exhibere*, rectius interpretaremur. Αἰτίω enim, *oro, peto*: Heſychius. Αἰτῶν, παρακαλῶν· unde αἰτίωσις, *Petitio, Libellus ſupplex*. Αἰτῆμαι etiam infra ſenſu haud multum abſimili uſurpatur, lib. 18. ubi de Indorum Auxumitarum Rege Romanorum Legatum excipiente narratione facta, verba hæc à Rege prolata dicuntur: διὰ πολλῶν χρόνων ἠξιώθην μεταὶ τῆς βασιλέως Ρωμαίων κτήσεως φιλίαν· quo loco ἠξιώθην, *petivi*, ſive *deſideravi*, ſonare videtur. Actorum etiam cap. 28. ver. 22. Ἀξιοῦμεν δὲ παρὰ σοῦ ἀκοῦσαι ἃ φρονεῖς. Cæterum quod hoc loco αἰτίωσις, infra & apud Noſtrum, & Chr. Alex. etiam, δέησις dicitur: adeo ut non ſit amplius, hac de re dubitandi locus.

illius ſuſcepta, ad Pulcheriam Auguſtam, Theodoſiii Imperatoris ſororem pientiſſimam, fratres ſuos [de bonis paternis] poſtulaturam, adduci curaverunt. Illa vero ad Pulcheriam adducta, oratione diſertiſſima expoſuit, quo pacto à fratribus ſuis injurioſe habita fuerit. Videns autem Pulcheria Athenaidem, forma tali, & eruditione præditam, cognatas ejus interrogavit, virgo eſſet, necne? Dicebant hæ, virginem eſſe intactam, à patre ſuo Philoſopho Græco cuſtoditam, & Philoſophiæ præceptis abunde ſatis imbutam. Cognatis itaque ejus, una cum virgine, Cubiculariorum ſub cura ibidem manere juſſis, Pulcheria acceptum ab ea Libellum ſupplicem ad Theodoſium fratrem deferebat; cui etiam dixit: "Inveni "tibi virginem Græcanicam, "Philoſophi cujuſdam filiam, "teneram, & formoſiſſimam, "intactam, egregie ornatam, "& eruditione præſtantem. Quo audito, Imperator, uti Juvenis, exarſit: accerſito itaque ſocio ſuo & amico Paulino, Pulcheriam ſororem rogavit, uti per ſpeciem alicujus negotii, Athenaidem in ſuum ipſius cubiculum introduceret, unde

χτ' αὐτῆς ἀδελφῶν, παρεσκεύασαν αὐτῇ πορευθεῖν τῇ εὐσεβεστάτῃ δεσποίνῃ Πυλχερίᾳ, ἀδελφῇ Θεοδοσίου βασιλέως. ἡ δὴ πορευθεῖσα ἐδίδαξεν, ὡς διαζομένη παρὰ τ ἰδίων αὐτῆς ἀδελφῶν, διαλεγομένη ἐλλογίμως. καὶ ἐωρακυῖα αὐτὴ ἡ αὐτὴ Πυλχερεία εὐπρεπῆ, καὶ ἐλλόγιμον, ἐπηρώτησε τὰς αὐτῆς θεράς, εἰ ὄζι παρθένος. καὶ ἐδιδάχθη παρ' αὐτῶν, ὅτι παρθένος ὄζιν ἁγνὴ, φυλαχθεῖσα ὑπὸ τ αὐτῆς πατρὸς, φιλοσόφου [1] γλυαμμένου ἐν Ελλάδι, καὶ [2] διὰ λόγων πολλῶν φιλοσοφίας ἀναχθεῖσα. καὶ [3] κελεύσας αὐτῇ, ἅμα τ αὐταῖς θεραις, διὰ κυβικυλαρίων φυλαχθῆναι, καὶ μεμεῖναι· λαβοῦσα, φησὶ, τ δέησιν παρ' αὐτῆς, εἰσῆλθε πρὸς τ ἴδιον αὐτῆς ἀδελφὸν τ βασιλέα Θεοδόσιον, καὶ εἶπεν αὐτῷ, "ὅτι, πῦρον νεωτέραν, πάνυ εὔμορ- "φον, καθαρίαν, σῦσολον, ἐλλόγιμον, "ἑλλαδικὴν παρθένον, δυγατέρα φι- "λοσόφου. ὁ δ' ἀκούσας, ὡς νεώτερος, ἀνήφθη· καὶ μεταστειλάμενος τ συμπορφύρα αὐτῦ καὶ φίλον Παυλῖνον, ᾔτησε τ ἑαυτοῦ ἀδελφὴν, ὡς ἐπ' ἄλλῳ τινὶ εἰσαγαγεῖν τ Αθηναΐδα, τ καὶ Ευδοκίαν, [4] ἐν τῷ αὐτῆς κυβικλείῳ, ἵνα διὰ τ βίλλα θεάσηται

1 γλυαμμένου.] Scr. γλυομένου.

2 διὰ λόγων πολλῶν φιλοσοφίας ἀναχθεῖσα.] Imperatricis hujus eruditionis teſtimonia habentur plurima: quorum nonnulla extant Gr. & Lat. in Bibliotheca Patr. Tom. 8. Photius etiam Eudociæ Imp. Metaphraſin Octateuchi metricam laudat, & ejuſdem etiam Zachariæ, & Danielis Prophetarum Metaphraſin. De Chriſto etiam Homero-centones, à Patricio quodam inchoati, ſed non ad exitum perducti, uti Zonaras teſtatur, ab eadem deinde abſoluti, digeſtique, in omnium manibus ſunt.

3 κελεύσας.] Scr. κελεύσασα.

4 ἐν τῷ αὐτῆς κυβικλείῳ.] κυβικλεῖον, & κυβουκλεῖον, ſive κυβύκλιον, vel ut apud Chr. Alex. ſcribitur, κυβικύλιον, *Cubiculum* eſt: unde κουβικυλάριος, *Cubicularius*, & κυβικλαρέα, *Cubicularia*, apud Græcos recentiores.

αὐτῇ,

αὐτῷ, ἅμα Παυλίνῳ. καὶ εἰσήχθη· καὶ ἑωρακὼς αὐτὴν, ἠράθη αὐτῆς· καὶ Παυλίνου δὲ θαυμάσαντος αὐτήν. καὶ κρατήσας αὐτῆς, καὶ χειραγωγὴν ποιήσας, (ἦν γὰρ Ἑλλὰς) καὶ μετονομάσας αὐτὴν Εὐδοκίαν, ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα, ποιήσας αὐτῇ βασιλικοὺς γάμους. καὶ ἔσχεν ἐξ αὐτῆς θυγατέρα, ὀνόματι Εὐδοξίαν.

Ἀκούσαντες δὲ οἱ τοῦ Αὐγούστας Εὐδοκίας ἀδελφοὶ, ὅτι βασιλεύει, φοβηθέντες· καὶ πέμψασα, ὑπέσχεν αὐτοὺς ἐκ τῆς πόλεως Ἀθηνῶν, [1] ὑπὸ λόγον, ἐν Κωνσταντινουπόλῃ, καὶ ἐποίησεν αὐτοὺς ἀξιωματικούς, προαγαγόντος αὐτοὺς τοῦ βασιλέως τὸν μὲν λεγόμενον Γέσιον [2] ἔπαρχον πραιτωρίων τοῦ Ἰλλυρίων ἔθνους, τὸν δὲ Οὐαλέριον μάγιστρον· εἰρηκέναι αὐτοῖς τὰ αὐτῆς βασιλίσσης Εὐδοκίας, ἀδελφῆς αὐτῶν· "ὅτι, εἰ μὴ ὑμεῖς κακῶς ἐχρήσασθέ "μοι, ἐκ ὑπαλλαζόμην ἐλθεῖν, καὶ "βασιλεῦσαι. [3] τὸ οὖν ἐκ τοῦ γενέ- "σεώς μου βασιλείαν, ὑμεῖς μοι "ἐχαείσασθε· ἣ γὰρ ἐμὴ ἀγαθὴ τύ- "χη ἐποίησεν ὑμᾶς [4] ἀτυχεῖς εἰς

ipse eam, cum Paulino, per velum spectaret. Introductam itaque virginem, Paulino quidem eam admirante, Imperator anxie deperibat: Christianam itaque eam ubi fecisset, (Pagana enim fuerat) nomine in Eudociam mutato, in uxorem habuit; nuptiis etiam Regiis, illius in honorem, celebratis. Filiam vero ex ea suscepit, nomine Eudoxiam.

At vero fratres Eudociæ Imperatricis, ubi sororem suam regnare intellexissent metu perculsi, in Helladem profugerunt: Quo Eudocia, Cautione Indemnitatis data, Constantinopolim ex Athenis accersitos, summos ibi ad honores provexit. Gesium enim Imperator Præfectum Prætorio gentis Illyricæ, Valerium vero Magistrum constituit; dicente fratribus suis Eudocia Imperatrice, "Quod nisi vos ma- "le me tractassetis, ego non "Constantinopolim petere, "indeque Imperatrix fieri, co- "acta fuissem. Regnum ita- "que, quod extra nascendi sor- "tem mihi obtigit, vos dedi- "stis: quod enim votis meis "non æquiores stetistis, illud

1 ὑπὸ λόγον.] Chr. Alex. à Radero editum, habet ὑπολόγον, conjunctim, mendose: sed nec vocabuli sensum assecutus est Interpres. De hoc Auctoris loquendi genere, vide quæ nos supra notavimus lib. 13. in Juliano Imp.

2 ἔπαρχον πραιτωρίων τοῦ Ἰλλυρίων ἔθνους, τὸν δὲ Οὐαλέριον μάγιστρον.] Quænam fuerint dignitates istæ, in Glossariis, doctorumque virorum in Auctores Annotatis, copiose satis dictum est; ad quæ Lectorem mittere potius, quam toties dicta hic inculcare malo.

3 τὸ οὖν ἐκ τοῦ γενέσεώς μου βασιλείαν.] ἐκ, pro ἐκτὸς hoc loco poni putamus; itaque ἐκ τοῦ γενέσεώς μου, *extra nascendi sortem*, vertimus: Chr. Alexandrini tamen Interpres ista reddit, *ab ipso natali meo*: quam quidem interpretationem omnino improbare haud ausim; rem itaque in medio relinquo.

4 ἀτυχεῖς.] Chr. Alex. habet, ἀπιθεῖς, rectius.

"non

"non malo veſtro in me ani-
"mo, ſed bonæ meæ Fortunæ
"acceptum refero.

Imperator autem Theodoſius, Paulinum, ut amicum, convictorem, & nuptiarum conciliatorem, per omnes honorum gradus ad dignitates evexit; deinde etiam Magiſtri dignitate inſignivit. Sic honoribus auctus eſt Paulinus; qui cum plurimum potuerit apud Imperatorem, ut qui Paranymphus ejus fuerit, ſæpiuſcule etiam, ut qui Magiſter erat, ad Imperatricem Eudociam intromiſſus eſt.

Imperator autem Theodoſius Aſparem quendam, virum Patricium, cum exercitu magno Romam verſus emiſit, contra Joannem illum rebellem. Hunc itaque Aſpar bello ſuperavit, regnoque Romano deturbatum, neci tradidit: Romanus vero Imperator à Theodoſio renunciatus eſt Valentinianus Junior, conſanguineus ejus, Conſtantii Imperatoris, & Placidiæ magnæ filius: cui etiam in uxorem dedit filiam Eudoxiam, quam ex Eudocia Auguſta, Philoſophi filia, ſuſceperat. Ex ea vero filias duas habuit Valentinianus, Eudociam & Placidiam.

Accidit autem poſt temporis, cum Imperator Theodoſius in Sanctis Theophaniis ad Eccleſiam exiret, Paulinum Magiſtrum domi manere; æger enim ex pede decumbens,

"ἐμέ· ἐχὶ ἡ ὑμετέρα πρὸς ἐμὲ
"γνώμη.

Ο δὲ βασιλεὺς Θεοδόσιος καὶ Παυλῖνον, ὡς φίλον αὐτοῦ, καὶ μεσάσαντα τῷ γάμῳ, καὶ συναειςοῦντα αὐτοῖς, ἐποίησε διὰ πάσης ἀξίας ἐλθεῖν· καὶ μὴν ταῦτα προηγάγετο αὐτὸν μάγιστρον· καὶ ἠυξήθη. ὡς ἔχων ἢ παῤῥησίαν πρὸς τὸν βασιλέα Θεοδόσιον, ὡς παράνυμφος, καὶ πρὸς τὴν Αυγέσαν Ευδοκίαν εἰσήει συχνῶς ὁ αὐτὸς Παυλῖνος, ὡς μάγιστρος.

Ο δὲ αὐτὸς Θεοδόσιος βασιλεὺς ἔπεμψεν ἐν τῇ Ρώμῃ Ἄσπαρα, τὸν πατρίκιον, μετὰ δυνάμεως πολλῆς στρατοῦ, κατὰ Ιωάννου τοῦ Τυράννου. καὶ ἐνίκησε τὸν αὐτὸν Ιωάννην ὁ Ασπαρ, καὶ ἐξέβαλεν αὐτὸν τῆς βασιλείας Ρώμης, καὶ ἐφόνευσεν αὐτόν. καὶ ἐποίησεν ὁ βασιλεὺς Θεοδόσιος βασιλέα ἐν τῇ Ρώμῃ Βαλεντινιανὸν τὸν μικρὸν, τὸν υἱὸν Πλακιδίας τῆς μεγάλης, καὶ Κωνσταντίου βασιλέως, τὸν ἴδιον αὐτοῦ συγγενέα. καὶ ἐκδίδωσιν αὐτῷ τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα, ἣν εἶχεν ἀπὸ Ευδοκίας Αυγέσας, θυγατρὸς τοῦ φιλοσόφου, ὀνόματι Ευδοξίαν· ἀφ' ἧς ἔσχεν ὁ αὐτὸς Βαλεντινιανὸς θυγατέρας δύο, Ευδοκίαν, καὶ Πλακιδίαν.

Συμβὰν δὲ μετὰ χρόνον, ἐν τῷ προϊέναι τὸν βασιλέα Θεοδόσιον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἐν τοῖς ἁγίοις Θεοφανίοις, τὸν μάγιστρον Παυλῖνον, ἀνδιδέντα ἐκ τοῦ ποδὸς, ἀπρόϊτον μεῖναι,

μεῖναι, [1] καὶ ἐκκωσεῦσαι. προσιὼν δὲ τῷ αὐτῷ Θεοδοσίῳ βασιλεῖ πένης τις μῆλον Φρυγιάπικον παμμεγεθὲς πολὺ, εἰς πᾶσαν ὑπερβολήν· καὶ ἐξενίσθη ὁ βασιλεὺς, καὶ πᾶσα ἡ σύγκλητος αὐτοῦ· καὶ εὐθέως ὁ βασιλεὺς δεδωκὼς τῷ προσαγαγόντι τὸ μῆλον, νομίσματα ἑκατὸν πεντήκοντα, ἔπεμψεν αὐτὸ τῇ Αυγούστῃ Εὐδοκίᾳ· καὶ ἡ Αυγούστα ἔπεμψεν αὐτὸ Παυλίνῳ μαγίστρῳ, ὡς φίλῳ τε βασιλέως· ὁ δὲ μάγιστρος Παυλῖνος, ἀγνοῶν ὅτι ὁ βασιλεὺς ἔπεμψεν [2] αὐτῷ τῇ Αυγούστῃ, λαβὼν ἔπεμψεν αὐτὸ τῷ βασιλεῖ Θεοδοσίῳ, ὡς εἰσέρχεται εἰς τὸ παλάτιον. καὶ δεξάμενος αὐτὸ ὁ βασιλεὺς, ἐγνώρισεν αὐτὸ, καὶ ἀπέκρυψεν αὐτό· καὶ καλέσας τε Αυγούσταν, ἐπηρώτησεν αὐτὴν, λέγων· "ποῦ ὄζι τὸ μῆλον, ὃ ἔπεμψά σοι; "ἡ δὲ εἶπεν, ὅτι ἔφαγον αὐτό. καὶ ὤμοσεν αὐτῇ κατὰ τῆς αὐτῆς σωτηρίας, εἰ ἔφαγεν αὐτὸ, ἢ τινι αὐτὸ ἔπεμψε. καὶ ἐπωμόσατο, [3] ὅτι οὐδενὶ αὐτὸ ἔπεμψα· ἀλλ' ὅτι αὐτὴ αὐτὸ ἔφαγε. καὶ ἐκέλευσεν ὁ βασιλεὺς ἐνεχθῆναι τὸ μῆλον, καὶ ἔδειξεν αὐτῇ αὐτό. καὶ ἠγανάκτησε κατ' αὐτῆς, ὑποτοπήσας, ὅτι ὡς ἐρῶσα [4] τῷ αὐτῷ Παυλίνῳ, ἔπεμψεν αὐτῷ τὸ μῆλον, καὶ ἠρνήσατο. καὶ διὰ τοῦτο ἀνεῖλε τὸν αὐτὸν Παυλῖνον ὁ βασιλεὺς Θεοδόσιος· καὶ λυπηθεῖσα ἡ Αυγούστα Εὐ-

morbum excuſavit. Obtulit interim pauper quidam Theodoſio pomum Phrygium, prægrande illud, & inuſitatæ magnitudinis; Imperatore ipſo, Proceribuſque ejus omnibus, magnitudine illius ſtupeſcentibus. Imperator autem, datis ei qui obtulerat CL nummis, pomum Eudociæ Auguſtæ dono miſit; quo eodem ipſa Paulinum Magiſtrum, ceu Imperatoris amicum, donavit. Paulinus vero Magiſter, ignorans illud Imperatorem jam antea Auguſtæ dediſſe, Imperatori Theodoſio, cum Palatium intraret, remiſit. Acceptum vero munus Imperator agnoſcit, & ſecreto apud ſe ſervat: vocatamque deinde Auguſtam interrogat: "Ubi eſt pomum, inquiens, "quod tibi miſi? "Comedi; inquit Illa. Adjuravit illam Theodoſius per ſalutem ſuam uti diceret, an malum illud ediſſet ipſa, an vero alteri dono miſiſſet. Juravit illa comediſſe ſe, nec illud alicui dediſſe. Tum vero Imperator pomum adferri juſſit, allatumque Auguſtæ oſtendit; ſimulque ei iraſcitur, ſuſpicatus eam Paulino, ceu Amaſio ſuo, pomum miſiſſe, ideoque factum negaſſe. Paulinum itaque Imperator de medio ſuſtulit: quod factum Imperatoris, tanquam in ſe injurioſum, indigne tulit Auguſta Eudocia:

1 καὶ ἐκκωσεῦσαι.] Chr. Alex habet, καὶ ἐξκωσεῦσαι, ſcriptione Latino vocabulo, magis conveniente: ἐξκωσεύειν enim, & ἐξκουσατεύειν, excuſare, dicunt recentiores.

2 αὐτῷ.] Scr. αὐτό.

3 ὅτι οὐδενὶ αὐτὸ ἔπεμψα.] Vel ἔπεμψεν hoc loco ſcribendum, vel in ſequentibus, ἔφαγον.

4 τῷ αὐτῷ Παυλίνῳ.] Scr. τοῦ αὐτοῦ Παυλίνου.

cujus ob cauſam Paulinum periiſſe, (Juvenis enim erat formoſus) in omnium erat ore. Auguſta itaque Theodoſium Imperatorem exoratum habuit, uti ſibi liceret loca ſancta adire, orationis ergo: facultateque impetrata, Eudocia inde ex Conſtantinopoli Hieroſolymam perrexit, orandi cauſa: Ubi quamplurimis extructis ædificiis, mœnia quoque urbis inſtauravit. Dicebat enim hoc voluiſſe Davidem Prophetam, in iſtis: *In bona voluntate tua, Domine, ædificabuntur muri Hieruſalem.* Ibi autem ſede poſita, Mauſolæum ſibi regium extruxit: & naturæ cedens, ibidem ſepulta eſt. Moritura autem juravit, ſe extra crimen eſſe, de quo Paulini cauſa accuſata fuerat.

Erat autem Theodoſius Imperator doctrina inſigniter inſtructus, populoque ſuo univerſo, Senatuique ſumme charus. Eo autem, & Valentiniano Imperantibus, Attilas quidam, Gepidum ex genere oriundus, contra Romam, & Conſtantinopolim etiam, exercitum myriadum multarum ſecum duxit. Hic, per Legatum ſuum Gothum, Valentiniano, Romæ imperanti, edixit: *Imperat tibi per me Domi-*

δοκία, ὡς ὑβριαθεῖσα, (ἐγνώσθη γὰρ παντα χῆ, ὅτι δι' αὐτὴν ἐσφάγη ὁ Παυλῖνος· ἦν γὰρ πάνυ εὔμορφος νεώτερος) [1] ἠτήσατο δὲ ἡ Αυγόυσα τὸν βασιλέα Θεοδόσιον, τὸ κατελθεῖν εἰς τὰς ἁγίας τόπους, εἰς εὐχήν· καὶ παρέσχεν αὐτῇ. καὶ κατῆλθεν ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως, ὅτι Ιεροσόλυμα, σὺξαῶς· καὶ ἔκτισεν ἐν Ιεροσολύμοις πολλὰ, καὶ τὸ τεῖχος ἀνενέωσε τῆς Ιερυσαλὴμ, εἰπῶσα· ὅτι, δι' ἐμὲ εἶπε Δαβὶδ ὁ προφήτης, ὅτι "καὶ [2] ἐν "τῇ εὐδοκίᾳ σου οἰκοδομηθήσεται "τὰ τείχη Ιερυσαλὴμ, Κύριε. καὶ μείνασα ἐκεῖ, καὶ κτίσασα ἑαυτῇ μνῆμα βασιλικὸν, ἐτελεύτησε, καὶ ἐτέθη ἐν Ιεροσολύμοις. ἐν ᾧ τῷ μέλλειν αὐτὴν τελευτᾶν, ἐπωμόσατο, [3] μὴ συνειδέναι τῇ κατηγορίᾳ τὸ ἕνεκεν Παυλίνου.

Ο δὲ βασιλεὺς Θεοδόσιος ὢν ἐλλόγιμος, φιλοῦσι παντὸς τὸ δήμου φιλέμψυχος, καὶ τὸ συγκλήτου. ὅτι δὲ τῆς βασιλείας αὐτοῦ, καὶ Βαλεντινιανοῦ, ἐπεστράτευσε κατὰ Ρώμης, καὶ κατὰ Κωνσταντινουπόλεως, Ατλιλᾶς, ἐκ τοῦ γένους τῶν Γηπαίδων, πλῆθος ἔχων μυριάδων πολλῶν. ἁλώσας, διὰ Γότθου ἑνὸς πρεσβευτοῦ, τῷ Βαλεντινιανῷ, βασιλεῖ Ρώμης· "ἐκέλευσέ "σοι δι' ἐμοῦ ὁ δεσπότης μου, καὶ δε-

---

1 ἠτήσατο δὲ ἡ Αυγόυσα.] δὲ redundat; nec habetur in Chr. Alex.

2 ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου οἰκοδομηθήσεται &c.] Optime! ſi modo Græce Davidus prophetatus fuiſſet, prætextum ſpecioſiorem iſta fingendi habuiſſent Græculi hi.

3 μὴ συνειδέναι τῇ κατηγορίᾳ τῆς ἕνεκεν Παυλίνου.] Locus mutilus: forte legendum τῇ, vel αὐτῆς· aut etiam ſupplendum, τῇ γενομένῃ καθ' αὐτῆς ἕνεκεν Παυλίνου, uti iſta leguntur in Chr. Alex.

"δεσπότης

ce αὐθης σῦ, Ατπλᾶς, [1] ἵνα εὐτρε-
ce πίσης αὐτῷ τὸ παλάτιόν σου.
ὁμοίως δὲ καὶ Θεοδοσίῳ βασιλεῖ τὰ
αὐτὰ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐδήλωσε,
δι' ἑνὸς Γότθου πρεσβευτοῦ. καὶ ἀκη-
κοὼς Αέτιος, ὁ πρῶτος συγκλητικὸς
Ρώμης, τὴν ὑπερβάλλουσαν τόλμαν τῆς
ὑπονενοημένης ἀπαιρίσεως Ατπλᾶ,
[2] ἀπῆλθε πρὸς Αλάριχον, πρὸς τὸν
Γάλλον, ὄντα ἐχθρὸν Ρωμαίων· καὶ
προσετρέψατο αὐτὸν, καὶ ἤνεγκεν αὐτὸν
ἅμα αὐτῷ, κατ' Ατπλᾶ· [3] ἐπολέ-
μησε γὰρ πόλεις πολλὰς τῆ Ρώμης. καὶ
ἐξαίφνης ὑπερέβαντες αὐτῷ, ὡς ἔστιν
ἀπηκάδων πλησίον τοῦ Δανουβίου πο-
ταμοῦ, ἔκοψαν αὐτῶν χιλιάδας
πολλάς. 4 εἰς δὲ τὴν συμβολὴν, πλη-
γὴν λαβὼν ὁ Αλάριχος [5] ἀπὸ σα-
γίτας, ἐτελεύτησεν. ὡσαύτως δὲ καὶ
ὁ Ατπλᾶς ἐτελεύτησε καταφορᾷ
αἵματος [6] διὰ τῶν ῥινῶν ἐνεχθεῖσα νυ-
κτὸς, μεθ' Οὔννας παλλακίδος αὐ-
τοῦ καθεύδων· ὅπως κόρη καὶ ὑπενοήθη,

nus meus, & Dominus tuus, Attilas, *uti Palatium tuum ſibi paratum efficias.* Eadem plane verba Theodoſio etiam Imperatori, Conſtantinopoli denuncianda, Legato cuidam Gotho demandavit. Cæterum Aetius, princeps Senatus Romani, ubi hanc tam inſani mandati Attilæ audaciam intolerandam audiſſet, profectus in Galliam, ad Alarichum, Romanorum hoſtem, in belli ſocietatem adverſus Attilam, qui plurimas Romani Imperii urbes vaſtaverat, hortando adduxit. Hi itaque, junctis copiis, Attilam ex improviſo, ad Danubium caſtra ponentem, adorti, millia multa de exercitu ejus exciderunt. Alarichus autem, in congreſſu ipſo, ictu ſagittæ vulneratus, interiit. Similiter quoque Attilas, cum Hunna pellice concumbens, ſanguinis fluxu, ex naribus per noctem prorumpente, mortuus

1 ἵνα εὐτρεπίσης αὐτῷ.] Chr. Alex. habet, ἐντρεπήσῃς· mendoſe. Cæterum legationis hujuſmodi apud Priſcum Rhetorem, (quem eundem fuiſſe cum Priſco illo Thrace, qui bella hæc inter Attilam & Romanos deſcripſiſſe ab Auctore infra dicitur, probabile eſt) mentio extat nulla, in Legation. Excerpt. Theodoſium quidem de Transfugis, & Tributis poſtulandi anſam frequentiſſime eum arripuiſſe, ibidem teſtatur Priſcus: à Valentiniano vero Imperatore, ſororem ejus Honoriam in uxorem, regnumque Occidentale, vel ſaltem dimidiam ejus partem, dotis nomine, ſibi poposciſſe.

2 ἀπῆλθε πρὸς Αλάριχον, πρὸς τὸν Γάλλον, ὄντα ἐχθρὸν Ρωμαίων.] Eadem habes apud Chr. Alexandrini Auctorem, qui etiam addit, διὰ Ονώριον. Cæterum hæc à vero aliena ſunt: Alarichus enim, Honorio adhuc ſuperſtite, fatis defunctus eſt. Forte itaque de Theoderico, Gothorum rege, iſta intelligenda ſunt: hunc enim Aetius in Romanorum adverſus Attilam ſocietatem legatis ſuis adduxit. Vide Paul. Diacon. & Idacii Chron.

3 ἐπολέμησε.] Chr. Alex. habet ἀπώλεσε, rectius.

4 εἰς δὲ τὴν συμβολήν.] Raderus iſta vertit, *atque ad fidem faciendam*; male omnino.

5 ἀπὸ σαγίτας.] Σαγίτα, & σαγίττα, & temporibus etiam ſequioribus, σαΐτα, *Sagitta* dicta eſt.

6 διὰ τῶν ῥινῶν ἐνεχθεῖσα.] Scr. ἐνεχθείσῃ· niſi quis legere mallet, καταφορᾷς αἵματος διὰ τῶν ῥινῶν ἐνεχθείσης. Chr. Alex. habet, καταφορᾷ αἵματος διὰ τῶν ῥινῶν ἐνεχθείς. Cæterum de Attilæ mortis genere non convenit inter Scriptores.

eſt, à pellice iſta, uti vulgo credebatur, è medio ſublatus. De hoc bello ſcripſit ſapientiſſimus Priſcus Thrax. Alii autem tradiderunt, Attilæ ſpatharium, ab Aëtio Patricio corruptum, Dominum ſuum confodiſſe; atque ita Aëtium, victoria potitum, Romam rediiſſe.

Iiſdem temporibus Theodoſius Eccleſiam magnam Alexandriæ extruxit; quæ Theodoſii uſque adhuc vocatur Eccleſia: Cyrillum enim, Epiſcopum Alexandrinum, ſummo proſecutus eſt amore.

Circa eadem hæc tempora Alexandrini, Epiſcopo ſuo freti, licentiam quidvis agendi ſibi ſumentes, Hypatiam, matronam grandævam, Philoſopham inſignem, omniumque ore celebratiſſimam, vivam cremiis combuſſerunt. Hujus etiam ſub imperio divinam iram paſſa eſt Creta inſula, quæ centum in medio mari poſitas urbes habuit; uti de hac olim inſula cecinit ſapientiſſimus

ὅπ αὐτὴ αὐτὸν ἀνεῖλε. ϖδὲ δ πολέμ συνεχάλατο ὁ σοφώτατ Πρίσκος ὁ Θράξ. ἕτεροι δὲ συνεχάψαντο, ὅτι Αέτι ὁ πατρίκιος τ σπαθάειον αὐτ ὑπενόθευσε, κὴ αὐτὸς κεντήσας ἀνεῖλεν αὐτόν· κὴ ὑπέστρεψεν ἐν Ρώμ ὁ πατρίκι Αέτι νικήσας.

Ο δὲ βασιλεὺς Θεοδόσι, ἐν τοῖς αὐτοῖς χρόνοις, ἔκτισε τ μεγάλ ἐκκλησίαν ἐν Αλεξανδρείᾳ· ἥτις λέγεται, ἕως τ νυ, ἡ Θεοδοσίυ· ἐφίλει γὰ Κύριλλον, τ ὀπίσκοπον Αλεξανδρείας.

Καθ' ἐκεῖνον ὃ τ χρὸν παῤῥησίαν λαβόντες ὑπὸ τ ὀπισκόπ οἱ Αλεξανδρεῖς, ἑκαμῷ φρυγάνοις αὐθεντήσαντες Υπατείαν, τ ϖδεβόητον φιλόσοφον, ϖδὲ ἧς μεγάλα ἐφέρετο· λῶ δὲ παλαιὰ γυνή. ἐν δὲ τῇ αὐτ βασιλείᾳ ἔπαθεν ὑπὸ θεομιλίας ἡ Κρήτη νῆσ, 2 ἥτις εἶχεν ἐν μέσῳ θαλάσσης ὑπαρχούσας πόλεις ἑκατόν· 3 καθὼς ϖδὲ τ αὐτῆς

1 Υπατείαν, τὴν ϖδεβόητον φιλόσοφον &c.] Theonis Alexandri Philoſophi filia hæc fuit, quæ ob eximiæ ſuæ rerum Aſtronomicarum peritiæ invidiam, ab Alexandrinis diſcerpta eſt, uti teſtatur Heſychius Illuſtris, de Vir. Clar. his verbis: Υπατία, ἡ Θέωνο θυγάτηρ δ Αλεξανδρέως φιλοσόφυ, κὴ αὐτὴ φιλόσοφο, διεσπάσθη ὑπὸ Αλεξανδρέων, κὴ τὸ σῶμα αὐτῆς συνβολιθὲν, κατ' ὅλης τῆς πόλεως διεσπάρη. τοῦτο δὲ πέπονθε, διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν σοφιαν, κὴ μᾶλιστα εἰς τὰ ϖδὶ ἀστρονομίας. Sed vide etiam Socratem lib. 7. cap. 15. ubi plenior Hypatiæ hujus cædis narratio habetur.

2 ἥτις εἶχεν ἐν μέσῳ θαλάσσης ὑπαρχούσας πόλεις ἑκατόν.] Pomponius Mela de ſit. Orb. lib. 2. cap. 7. *Super eas jam in medio mari, ingens, & centum quondam urbibus habitata, Crete, ad orientem promontorium Samonium, ad occidentem κριῦ μέτωπον immittit*, &c. Scylax etiam Caryendenſ. de hac inſula verba habens, & quibuſdam ejus urbibus enumeratis, addit; εἰσὶ δὲ κὴ ἄλλαι πόλεις ἐν Κρήτῃ· λέγεται δὲ εἶναι ἑκατόμπολις. Unde Homerus Iliad. β'.

Ἄλλοι θ' οἱ Κρήτ ἑκατόμπολιν ἀμφενέμοντο.

3 καθὼς ϖδὲ τῆς αὐτῆς νήσ ἐξέθετο ὁ σοφώτατο Ευριπίδης.] Nil tale apparet apud Euripidem quem habemus hodie.

νήσ

νήσῳ ἐξέθετο ὁ σοφώτατος Ευριπίδης. ἔπαθε δὲ καὶ πᾶσα ἡ περίχωρος αὐτῆς. ἔπεσε δὲ ἐν τῇ αὐτῇ Κρήτῃ τὸ δημόσιον τῆς μητροπόλεως Γορτύνης, τὸ κτισθὲν ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Ιουλίου, [1] ἔχον ἰδιάζοντα θόλα ιϛ', καὶ ἐν ἑκάστῳ μιᾷ [2] μία δοίκησις θόλων παρεῖχεν. ὧν δὲ τὸ δημόσιον τέλειον, ὑπὸ δὲ [3] ἑνὸς καμινίου μόνου τὰ δώδεκα θόλα ὑπεκαίοντο· καὶ ὧν ἰδεῖν ξένον θέαμα. καὶ ἀνήγειρεν ἐξ αὐτῶν ὁ βασιλεὺς Θεοδόσιος, ὅ ἐστι, δύο κτήματα τοῦ δημοσίου, θερεινὸν, καὶ χειμερινόν· τῶν κτητόρων τῆς αὐτῆς πόλεως αἰτησάντων αὐτόν. παρέσχε δὲ καὶ λόγῳ κτισμάτων, ὑπὲρ τὴν πόλεως, καὶ χώρας, πολλά.

Εκτισε δὲ καὶ ἐν Αντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ βασιλικὴν διάφωτον μεγάλην, πάνυ εὐπρεπῆ, κατέναντι ἣν τῶν λεγομένων Αθλων· λιπαρὰ οἱ Αντιοχεῖς καλοῦσι, τὴν Ανατολίου, διότι Ανατόλιος στρατηλάτης ἐπέστη τῷ κτίσματι, λαβὼν τὰ χρήματα ἀπὸ τοῦ βασιλέως, ὅτε ἐγίνετο παρ' αὐτοῦ στρατηλάτης ἀνατολῆς· διὰ τοῦτο καὶ ὅτε ἐπλήρωσε τὸ αὐτὸ ἔργον τῆς βασιλικῆς, ἐπέγραψεν ἐν αὐτῇ, διὰ χρυσέου μουσαφίου ταῦτα· "Ερ-"γον Θεοδοσίου βασιλέως· ὥσπερ

Euripides. Sed & quodcunque ei in circuitu terrarum adjacebat, conquaſſatum eſt; corruente quoque eodem tempore Balneo Publico, quod Cretenſibus in Gortyna Metropoli extruxerat Julius Cæſar. Balnei hujus unicum licet eſſet ædificium, duodecim tamen Tholos diſtinctos, ad ſingulorum menſium uſum deſtinatos ſingulos, unica tamen fornace (mirum ſpectatu) univerſos calefactos, intra ſe continebat. Horum vero Tholorum ſex, in utriuſque lavationis, hybernæ ſcilicet, & æſtivæ uſum, petentibus civitatis ejuſdem primoribus, reædificavit Theodoſius Imperator. Plurima etiam eidem urbi, inſulæque reſarciendæ, ultro largitus eſt.

Extruxit etiam Imperator Antiochiæ magnæ Baſilicam, è regione loci Athlorum vocati, ingentem illam, & ſplendidiſſimam, prælucidamque: quam & Antiocheni, Anatolii Baſilicam vocant. Anatolius enim, Magiſter militum Orientis ab Imperatore conſtitutus, acceptis ab eo pecuniis, ædificium hoc urgebat operi præpoſitus: cui etiam ad exitum perducto, inſcribi curavit, (nec immerito) artificio muſivario inaurato; *Opus Theodoſii Imperatoris.* Deſuper au-

1 ἔχον ἰδιάζοντα θόλα ιϛ'.] τὸ θόλον, neutrum, haud temere alibi invenies. Tholus vero ædificium eſt forma rotunda extructum, & in acutum faſtigium deſinens. Heſychius: Θολος, προσγειοειδὴς οἶκος, δι' ὀστράκων εἰλημμένος. Cæterum de his plura tibi ſuppeditabit Lexicon Vitruvianum, à Joanne de Laet recens editum.

2 μία δοίκησις θόλων παρεῖχεν.] Locus mendoſus: forte legendum, μιαν δοικησιν &c.

3 ἑνὸς καμινίου μόνου.] Κάμινος, καμίνη, & apud noſtrum καμίνιον, *Caminus* eſt, ſive Fornax.

tem collocabantur Imperatoris ambo, Theodosius, & cognatus ejus, Valentinianus, qui Romæ regnavit. Idem Theodosius Daphneticæ Portæ valuas æreas auro superinduxit, ad instar ejus, quæ Constantinopoli ab ipso deaurata, *Aurea* adhuc Porta vocatur: quo nomine etiam appellatur hæc Antiochena, ad hunc usque diem, quam auro etiam obduxit, curante hoc ei Nymphidiano, viro Consulari: quo tempore etiam nuncium allatum fuit, Maximum Senatorem, occiso rege Valentiniano, Occidentis imperium invasisse.

Imperator autem Theodosius Antiochum Præpositum, virum Patricium, qui in Palatio plurimum potuit, & omnia pro arbitrio suo ibi disposuit, pessime tractavit. Hic enim, Cubicularius cum fuerit, Theodosium, à Patre ejus adhuc vivente, enutriendum, ipsumque adeo Imperium administrandum acceperat. Quin & Patricia fretus dignitate, in Theodosium jam adultum, licentiam suam exercere non desiit. Imperator vero hæc in eo minime ferens, bona ejus publicavit, comaque detonsa, magnæ Ecclesiæ Constantino-

ἄξιον. ἐπάνω δὲ ἦσαν βασιλεῖς δύο, Θεοδόσιος, καὶ ὁ συγγενὴς αὐτοῦ, Βαλεντινιανὸς, ὁ ἐν Ῥώμῃ βασιλεύων. ὁ δὲ αὐτὸς Θεοδόσιος ἐχρύσωσε καὶ τὴν Δαφνητικῆς πόρτας δύο θύρας τὰς χαλκᾶς· καθ' ὁμοιότητα ἧς ἐχρύσωσε πόρτας ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἥτις καλεῖται ἕως ἄρτι, ἡ χρυσέα πόρτα· ὁμοίως δὲ καὶ ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ καλεῖται, ἕως τῆς νῦν, ἡ χρυσέα πόρτα, χρυσωθεῖσα διὰ Νυμφιδιανοῦ ὑπατικοῦ.

[1] ἐν ᾧ χρόνῳ ἀπηγγέλθη ὁ θάνατος Βαλεντινιανοῦ βασιλέως Ῥώμης, σφαγέντος ὑπὸ Μαξίμου συγκλητικοῦ, καὶ κρατήσαντος, καὶ βασιλεύσαντος ἐν Ῥώμῃ.

Ὁ δὲ αὐτὸς Θεοδόσιος βασιλεὺς ἐποίησε κακῶς Ἀντίοχον τὸν περιποσίτον, καὶ πατρικίον, διωκήσαντα ἐν τῷ παλατίῳ, καὶ κρατήσαντα τῶν πραγμάτων. ἦν γὰρ καὶ ἀναθρεμμένος τὸν αὐτὸν Θεοδόσιον [2] ἐν τῇ ζωῇ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς, ὡς κουβικουλάριος, καὶ διοικῶν, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς Ἀρκαδίου, τὴν πολιτείαν Ῥωμαίων. καὶ ἔμεινε, μὴ τὸ πληρῶσαι αὐτὸν, ὡς πατρίκιος, καταυθεντοῦντα τοῦ αὐτοῦ Θεοδοσίου. καὶ ἀγανακτήσας κατ' αὐτοῦ, ἐδήμευσεν αὐτὸν, καὶ κουρεύσας, [3] ἐποίησε παπᾶν τῆς μεγάλης

ἐκκλη-

---

1 ἐν ᾧ χρόνῳ ἀπηγγέλθη ὁ θάνατος Βαλεντινιανοῦ.] Quænam habemus hic portenta? Valentinianus enim, post mortuum Theodosium, IV annis superstes erat. Consule, si placet, Prosperum Aquitan. & Marcellinum Comitem.

2 ἐν τῇ ζωῇ τοῦ αὐτοῦ πατρός.] Alii hæc aliter narrant; Antiochumque ab Isdigerde Persarum Rege, quem Arcadius Imp. moriturus, filii sui parvuli Theodosii Tutorem testamento constituerat, ad Imperatoris teneri curam suscipiendam missum volunt. Vide Zonaram, & Cedrenum.

3 ἐποίησε παπᾶν τῆς μεγάλης ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως.] Zonaras Antiochum Ecclesiæ Chalcedonensis clericum factum vult, in æde S. Martyris Euphe-

ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως· ποιήσας διάταξιν, μὴ εἰσέρχεσθαι εἰς ἀξίας συγκλητικῶν, ἢ πατρικίων, τοὺς εὐνούχους κουβικουλαρίους, [1] μετὰ τὸ πλήρωμα τῆς αὐτῶν στρατείας, τοῦτ' ἔστι, τοὺς ἀπὸ φοιποσιτίων παλατίου. καὶ ἐτελεύτα ὁ αὐτὸς Ἀντίοχος, ὢν πρεσβύτερος.

Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς φοβεῖται ἔπαρχον φοιποείων, καὶ ἔπαρχον πόλεως, τὸν πατρίκιον Κῦρον, τὸν φιλόσοφον, ἄνδρα σοφώτατον ἐν πᾶσι. καὶ ἦρξεν ἔχων τὰς δύο ἀρχὰς ἔτη τέσσαρα, φροντίζων εἰς τὴν καρύχαν τῆς ἐπάρχου τῆς πόλεως, καὶ φροντίζων τῶν κτισμάτων, καὶ ἀνανεώσας πᾶσαν Κωνσταντινούπολιν· [3] ἦν γὰρ καθαριώτατος. φοὶ δὲ ἔκραξαν οἱ Βυζάντιοι εἰς τὸ Ἱππικὸν, φάσαν τὴν ἡμέραν, θεωροῦντος Θεοδοσίου, ταῦτα. "Κωνσταντῖνος ἔκτισε· "Κῦρος ἀνενέωσεν· [3 αὐτὸν ἐπὶ τόπου, Αὔγουστε·] Κῦρος ὁ ἐκπλα-

politanæ clericum fecit. Quin & Legem quoque tulit, qua cautum eſt, nequis in poſterum ex Cubiculariis Eunuchis, poſt militiam hanc exactam in Præpoſitum Palatii factus, ad Senatoriam, vel Patriciam dignitatem eveheretur. At vero Antiochus paulo poſt moritur, ſenio confectus.

Imperator autem Prætorio, Urbique Præfectum conſtituit Cyrum Patricium, virum Philoſophum, & in omnibus ſolertiſſimum: qui & munus utrumque, per quadriennium integrum obivit; carrucaque vectus Præfectoria, ædificiorum per urbem omnium curam ſuſcepit; ipſamque adeo Conſtantinopolim omnem de integro renovavit: decoris enim erat ſtudioſiſſimus. Itaque etiam de eo Byzantini, per totam diem acclamantes, iſta in Circo extulerunt: *Conſtantinus extruxit, Cyrus inſtauravit*: Imperatore ipſo Ludos interim ſpectante. At vero Cyrus, ſuper his atto-

---

Euphemiæ: ἀφαιρεῖται δὲ καὶ πᾶσαν τὴν ὕπαρξιν, αὐτὸς δὲ κελεύεται κληρικὸς εἰς τὸν ἐν Χαλκηδόνι ναὸν τῆς πανευφήμου μάρτυρος Εὐφημίας· καὶ ἀνήκοος μεῖ' ὀ πολύ.

1 μετὰ τὸ πλήρωμα τῆς αὐτῶν στρατείας.] Στρατεία hoc loco, uti & aliquoties etiam infra, pro Ordine, ſive Dignitate quacunque, qua ab imo uſque ad ſupremum ejus gradum, ſive Primiceratum, ordine aſcendebatur: atque hoc, τὸ πλήρωμα τῆς στρατείας, vocat Auctor noſter. Vide infra, lib. 15. in Zenone: Καὶ ταῦτα ἀκούσας ὁ βασιλεὺς Ζήνων, συνέχε τὸν πατρίκιον Πελάγιον, τὸν ἀπὸ Σιλεντιαρίων, πληρώσαντα, (ſubaudi, τὴν στρατείαν αὐτοῦ) καὶ ἐλθόντα εἰς τὴν τοῦ πατρικίου ἀξίαν, &c. Lib. etiam 18. in Juſtiniano: Εἰσὶ δὲ ὀνομάζονται, διότι πάντας τοὺς πεπλέοντας ἐν τοῖς στρατείαις ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων ἐν ἀξιοσοδείποις τρέφει ἐν τῷ αὐτοῦ παλατίῳ, χαριζόμενος ἑκάστῳ τὰ οἰκεῖα πρωτικηρίατα. Dorotheus etiam, Doctr. XXIII. Ἐν τῷ παλατίῳ εἰσὶ μεγάλαι καὶ λαμπραὶ στρατιαί, τουτέστι τὴν σύγκλητον, τοὺς πατρικίους, τοὺς στρατηλάτας, τοὺς ἐπάρχους, τοὺς σιλεντιαρίους· εἰσὶ γὰρ αὗται πολύμοιροι στρατιαί.

2 ὧν γὰρ καθαριώτατος.] Chr. Alex. habet, διότι καθαρὸς ὢν πάνυ· Verum ab Auctore noſtro longiuſcule in hac narratione in aliis etiam diſcedit.

3 αὐτὸν ἐπὶ τόπου, Αὔγουστε.] Iſta vocabula, uncis incluſa, omnino redundant.

nitus,

nitus, ſententiam iſtam protulit: *Diſplicet Fortuna nimis blanda.* Imperator autem iratus ad hæc, Cyrumque, urbis Inſtauratorem, pari acclamantium plauſu cum Conſtantino celebrari dedignatus; eum, tanquam Græcum hominem, religionis poſtulavit: & honoribus omnibus exutum, bonis etiam publicatis, ipſum aſylum petentem comprehendit, clericumque fieri coëgit. In Phrygiam deinde Epiſcopus, ad Cotyæum, Phrygiæ Salutaris urbem, miſſus eſt: cujus urbis incolæ quatuor jamiam Epiſcopos ſuos è medio ſuſtulerant. Inſtabant tum Sancti Natales, cum Cyrus Epiſcopus Cotyæum advenit. Clerus autem, populuſque Cotyæenſis, probe ſcientes Cyrum Epiſcopum eo ab Imperatore miſſum ideo, uti tanquam Græcus homo interficeretur, ipſo Genethliorum die derepente omnes in Eccleſia voce alta exclamantes, concionem ab eo fieri petiverunt. Coactus itaque ab eis, in Concionem aſcendit: & pacem prius populo precatus, hujuſmodi ad eos Concio-

γεὶς, ἀπεφθέγξατο· ἐκ ἀρέσκει μοι τύχη, πολλὰ γελῶσα. κὴ [1] ἐχόλεσεν ὁ βασιλεὺς, ὅτι ἔκραξαν περὶ Κύρε, κὴ μὴ Κωνσανλίνε αὐτὸν ἐκραξαν, ὡς ἀνανεώσαντα τὴν πόλιν· κὴ κατεσκλάδη λοιπὸν, κὴ ἐπλάκη ὡς Ελλὴν ὁ αὐτὸς Κῦρος, κὴ ἐδημεύθη, παυθεὶς τ ἀρχῆς. κὴ πεφυγὼν, ἐγένετο κὴ αὐτὸς παπᾶς, κὴ ἐπέμφθη εἰς τ Φρυγίαν, [2] ἐπίσκοπος γενόμενος εἰς τὸ λεγόμενον Κοτυάειον. ἦσαν γὰ οἱ αὐτοὶ Κολιαεῖς πολῖται φονεύσαντες ἐπισκόπες τέσσαρας· [3] τὸ δὲ Κοτυάειον πόλις ἐςὶ τ Φρυγίας ἐπαρχίας Σαλυταρίας. κὴ κατέλαβε τ Κοτυαέων πόλιν, ἐπίσκοπος ὢν, ὁ αὐτὸς Κῦρος, πρὸ τῶν ἁγίων Γενεθλίων. γνόντες δὲ οἱ τ πόλεως κληρικοὶ, κὴ πολῖται, ὅτι ὡς Ελλὴν ἔπεμψεν αὐτὸν ὁ βασιλεὺς ἵνα ἀποθάνῃ, ἐν τοῖς ἁγίοις Γενεθλίοις ἐξαίφνης οὖν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ [4] ἔκραξαν αὐτῷ προσομιλῆσαι. κὴ ἀναβαθεὶς, ἀνῆλθεν ὁμιλῆσαι· κὴ μὴ τ δῦναι εἰρήνην,

1 ἐχόλεσεν.] Scr. ἐχόλησεν.

2 ἐπίσκοπος γενόμενος εἰς τὸ λεγόμενον Κοτυάειον.] Scr. γενόμενος. Alii vero Cyrum hunc, non Cotyæenſibus, ſed Smyrnenſibus Epiſcopum datum volunt. Vide Zonar. Cedren. & Chr. Alex.

3 τὸ δὲ Κοτυάειον πόλις ἐςὶ τῆς Φρυγίας ἐπαρχίας Σαλυταρίας.] Κοτυδάειον, urbs hæc Euſtathio in Dionyſ. Perieget. dicta eſt: qui etiam Phrygiæ tertiæ, Ἐπικτήτε, vocatæ eam facit. Phrygia enim Antiquis triplex erat; Phrygia Major, ubi Midas regnavit; Phrygia Minor, Helleſponto contermina; κὴ τρίτη, ἡ λεγομένη Ἐπίκτητος, ἐν ᾗ τὸ Κατυδάειον, ἔ τὸ Δορύλαιον, ὡς ὁ γεωγράφος ἱςορεῖ. Stephanus tamen, qui etiam ex Strabone urbis hujus nomen profert, Κοτυάειον vocat: Κοτυάειον, πόλις τῆς Ἐπικτήτε Φρυγίας· Στεφάνων ιϛ'. Itaque Κοτυάειον apud Euſtathium omnino reponendum: uti hodie legitur apud Strabon. ipſum, l. 12. τῆς δ' Ἐπικτήτε Φρυγίας Αζανοί τε εἰσι, κὴ Νακόλεια, κὴ Κοτυάειον, &c.

4 ἔκραξαν αὐτῷ προσομιλῆσαι.] προσομιλεῖν, & ὁμιλεῖν, recentioribus *concionem habere*, ſonat: unde, *Homilia*, etiam Latinis Concio eſt.

προσω-

πεφσωμίλησεν ἔτως. "Ἀδελφοὶ, "ἡ γέννησις τοῦ Θεοῦ, καὶ σω- "τῆρος ἡμῶν Ἰησῦ Χριστοῦ σωπῇ "πμάσθω, ὅτι ἀκοῇ μόνῃ [1] σωνε- "λήφθη ἐν τῇ ἁγίᾳ παρθένῳ, λόγῳ· "αὐτῷ ἡ δόξα, εἰς τοὺς αἰῶνας· "Ἀμήν. καὶ εὐφημηθεὶς κατῆλθε, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ἕως θανάτου. καὶ πεφηγάγετο ἔπαρχον, Ἀντίοχον τὸν Χούζωνα, τὸν ἔγγονον Ἀντιόχου τοῦ Χούζωνος τοῦ μεγάλου, ὃς παρέχεν ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ πεφθήκλου χρημάτων, εἰς τὸ Ἱππικὸν, καὶ τὰ Ὀλύμπια, καὶ τὰ Μαϊουμᾶν. καὶ μετ' αὐτὸν, πεφήχθη ἔπαρχος Ῥυφῖνος, ὁ συγγενὴς τοῦ αὐτοῦ βασιλέως· [2] καὶ ἐφονεύθη, ὡς μελετήσας τυραννίδα.

Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Θεοδόσιος ἐφίλει ἔρωτι Χρυσάφιον, τὸν κυβικυλάριον, [3] τὸν λεγόμενον Ζτομμᾶν, ὡς πάνυ εὐπρεπῆ ὄντα· καὶ παρεῖχεν αὐτῷ πολλὰ, ὅσα ἂν ἠτήσατο αὐτὸν, καὶ εἴ τι παῤῥησίαν πρὸς αὐτὸν, καὶ κατῆρχε πάντων τῶν πεφγμάτων, καὶ ἥρπαζε πάντα· ἦν γὰρ πάτρων, καὶ προστάτης τῶν Πρασίνων.

Ἐπὶ δὲ τοῦ αὐτοῦ βασιλείας ἔπαθεν ὑπὸ θεομηνίας Νικομήδεια, nem habuit. *Fratres, Natales Dei, & Salvatoris noſtri Jeſu Chriſti, par eſt, uti ſilentio recolantur; eo quod, auditu ſolo, in Sancta Virgine, conceptum eſt Verbum. Cui ſit gloria, in ſæcula ſæculorum Amen.* Omnium deinde plauſibus acceptus, deſcendit; ibique ad mortem uſque remanſit. Præfectus autem conſtitutus eſt Antiochus Chuzon, magni Antiochi Chuzonis, qui Antiochenis in auctarium pecunias dedit, ſumptibus in Circenſia, Olympia, & Majumæ feſtum faciendis, nepos. Poſt hunc Imperator Præfectum conſtituit Rufinum, cognatum ſuum: qui imperium ſibi arripere tentans, interfectus eſt.

Adamavit autem Theodoſius Chryſaphium quendam, Cubicularium, cognomento Ztummam: egregia enim forma præditus erat. Huic plurima largitus eſt, nihilque ei non indulſit: tantumque apud Imperatorem potuit, ut cujuſque bona arripiens ſibi, pro arbitrio ſuo omnia agitaret. Praſinæ quoque Factionis Patrocinium ſuſceperat.

Hujus ſub imperio Nicomedia, Bithyniæ Metropolis,

---

1 σωνελήφθη ἐν τῇ ἁγίᾳ παρθένῳ λόγῳ.] Lego, λόγος, ſive potius, ὁ λογος. Chr. Alex. habet, σωνελήφθη ε. τ. α. παρθένῳ· λόγος γὰρ ἦν. αὐτῷ ἡ δόξα &c.

2 καὶ ἐφονεύθη, ὡς μελετήσας τυραννίδα.] Quemnam hic memorat Rufinum Auctor noſter? Rufinus quidem Præfectus Prætorio, ut Chr. Alexandrini Auctori, ſive Præfectus Orientis, ὁ τῆς ἀνατολῆς ὕπαρχος, uti Evagrio dictus eſt, Arcadii Imperii ſub initio, ob affectatæ tyrannidis ſuſpicionem, à militibus occiſus eſt: uti legimus apud Marcellinum Comitem, Proſper. Aquitan. Paul. Diacon. & Evagrium: nec Rufinum illum alium, res novas ſub Theodoſio minore molientem, proferunt nobis Hiſtorici.

3 τὸν λεγόμενον Ζτομμᾶν.] Cedrenus Ζωμνᾶν eum cognominatum vult.

quintam cœleſtis iræ viciſſitudinem perpeſſa eſt nocte intempeſta, everſa funditus, & mari obruta. Plurima itaque ibi extruxit, Balnea, Porticus, Portum, Theoria: Sancti item Anthimi Martyrium, cæteraſque Eccleſias omnes denuo excitavit.

Eodem Imperante ab Iſauria prædones, per montes viam capeſſentes, Seleuciam Syriæ vi occupatam ſpoliarunt; regioneque tota devaſtata, abreptiſque omnibus, Iſauriam ſuam repetierunt. Factum hoc Februario menſe, Theodoſio ipſo, & Romorido, Coſs.

Hujus ſub imperio, Conſtantinopolis divinam iram primum experta eſt, Januarii XXVI, nocturno tempore; à Troadenſibus, quas vocant, Porticibus, aduſque Tetrapylum æreum terræ tremoribus concuſſa. Imperator itaque, cum Senatu, populoque & clero univerſo, nudus pedes, per dies multos Deum precibus propitiatus eſt.

Circa idem tempus, Perſarum Rex Blaſſes adverſus Romanos arma movit. Quo au-

μητρόπολις τ Βιθυνίας, τὸ πέμπτον αὐτῆς πάθος, ἑωσφόρας βαθείας, καὶ ἀπώλετο εἰς γῆν, καὶ εἰς θάλασσαν καταποντισθεῖσα· καὶ πολλὰ ἔκτισεν ἐκεῖ, καὶ τὰ δημόσια, καὶ τὰς ἐμβόλας, καὶ τ λιμένα, [1] καὶ τὰ θεώρια, καὶ τὸ Μαρτύριον τ ἁγίυ Ανθίμυ, καὶ πάσας τὰς ἐκκλησίας αὐτῆς.

Επὶ δὲ τ βασιλείας αὐτῦ, παρέλαβον οἱ Ισαυροι λησαρχοῦντες Σελεύκειαν τ Συρίας, μιᾷ [2] Περιπίῳ, [3] ὅπὶ τ ὑπατείας τ αὐτῦ Θεοδοσίυ, καὶ Ρομορίδυ· καὶ ἐφθαρίδευς, καὶ ἔσπειραν τ χώραν, ἐλθόντες διὰ τ ὀρέων· καὶ πάντα λαβόντες, ὑπέστρεψαν εἰς τ Ισαυείαν.

Επὶ δὲ τ αὐτῦ βασιλείας ἔπαθεν ὑπὸ σεισμῦ, μιᾷ Ιανναείῳ κς', ἐν νυκτὶ, [4] ἀπὸ τ λεγομένων Τροαδησίων συμβόλων, ἕως τ χαλκῆ τετραπύλυ. ὅσις βασιλεὺς ἐλετάνδυε, μετὰ τ συγκλήτυ, καὶ τ ὄχλυ, καὶ τ κλήρυ, ἀνυπόδητος, ὅπὶ ἡμέρας πολλάς.

Εν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ ἦλθε πολεμῶν Ρωμαίοις Βλάσης, βασιλεὺς Περσῶν· καὶ γνὺς ὁ βασιλεὺς Ρωμαίων,

---

1 καὶ τὰ θεώρια.] Per θεώρια intelligo loca Ludis ſpectandis deſtinata, ſive Theatra, Circos, aut hujuſmodi. Quandoque etiam ponitur pro Spectaculis ipſis; ut infra, lib. 17. in Juſtino Imp. καὶ ἐπήρθησαν τὰ θεώρια, & οἱ ὀρχησταὶ ἐν τ ἀνατολῆς, &c.

2 Περιπίῳ.] Scr. Περιτλίῳ.

3 ἐπὶ τῆς ὑπατείας τ αὐτῦ Θεοδοσίυ καὶ Ρομορίδυ.] Si modo his Coſs. invaſio hæc ab Iſauris facta eſt, ad Arcadii potius imperium referri debuit. Theodoſius enim junior, bimus tantum, cum Rumorido Conſulatum iniit, patris ſui Arcadii Imp. anno VIII, ſecundum Marcellinum Comit. vel IX, ut putat Chr. Alex. Auctor.

4 ἀπὸ τ λεγομένων Τροαδησίων συμβόλων.] Repono ἐμβόλων, ex Chr. Alex. Porticus vero hæ Troadenſes duæ erant, ut ex Marcellino diſcimus, ad annum 448. *Utramque Porticum Troiadenſem, turreſque portarum utraſque, ignis ſubditus exuſſit.*

ἐποίησε

ἐποίησε στρατηλάτην ἀνατολῆς † πατρίκιον Προκόπιον, καὶ ἔπεμψεν αὐτὸν [1] μετ' ἐξπεδίτε πολεμῆσαι. Μέλλοντος δὲ αὐτῷ συμβάλλειν, ἐδήλωσεν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς Περσῶν, ὅτι, "εἰ ἔχει τὸ ἐξπέδιτόν σε ὅλον ἄν-"δρα δυνάμενον μονομαχῆσαι, καὶ "νικῆσαι ἕνα Πέρσην προβαλλόμενον "παρ' ἐμέ, εὐθέως ποιῶ τὰ πάκτα "τῆς εἰρήνης ὀπὶ ἔτη ν', καὶ τὰ ἐξ "ἔθους παρεχόμενα δῶρα. καὶ τού-των δοξάντων, προεβάλετο ὁ βασι-λεὺς Περσῶν, [2] ἐκ τοῦ τάγματος τῶν λεγομένων ἀθανάτων, Πέρσην, ὀνό-ματι Ardazanem· οἱ δὲ Ρωμαῖοι, [3] Ἀρεόβινδόν τινα Γότθον, [4] κόμητα φοιδεράτων. καὶ ἐξῆλθον οἱ δύο ἔφιπ-ποι, καὶ ἔνοπλοι· [5] ὁ δὲ Ἀρεόβινδος

dito, Imperator Procopium Patricium, magiſtrum militum Orientis conſtitutum, contra Perſam cum exercitu miſit. Cumque jam prælium initurus erat, Rex Perſarum illi denunciavit his verbis: "Si modo "per totum exercitum tuum "inveniri poſſit, qui Perſam, "quem Ego in certamen datu-"rus ſum, prælio ſingulari de-"vicerit, Ego protinus pacis "conditiones in annos L vobis "daturus ſum, & pro more "munera. Cumque de hoc u-trinque conventum fuiſſet, Perſa ex ſuis quendam pro-duxit, nomine Ardazanem, ex cohorte quam vocant *Im-mortalium*; cui Romani oppo-ſuerunt Areobindum quen-dam Gothum, comitem Fœ-deratorum. Hi itaque duo ar-mati, & equis inſidentes, egreſſi ſunt: Areobindo, pro more gentis

1 μετὰ ἐξπεδίτε πολειωῆσαι.] Ἐξ-πέδιτον, *Expeditum*, exercitus: frequen-ter occurrit apud recentiores.

2 ἐκ τοῦ τάγματος τῶν λεγομένων Ἀθανάτων.] Equites lectiſſimi erant hi; totumque agmen, CCIↃↃ in ſe continebat. Ἀθάνατοι. τάγμα ἱππέων ὡραίων Πέρσης μυρίων ἀνδρῶν. Socrates etiam, lib. 7. cap. 20. παρελθόντες οἱ καλούμενοι παρ' αὐτοῖς ἀθάνατοι, (ἀρι-θμὸς δὲ ὧν ἔτυγε μυρίων ἡνιοχικῶν ἀνδρῶν) μὴ πρότερον ἔφασαν τῷ εἰρήνῃ προσδέξασθαι, πρὶν ἂν αὐτοῖς (ἴσ. αὐτοὶ) ἀφυλάκτοις ὦσιν τοῖς Ρω-μαίοις ἐπιτῶνται. Cæterum Immortales hi, ſub Theodoſio Juniore, penitus exci-ſi ſunt. Vide Socratem loco citato. Sed nec Romani ab inani hoc titulo, impe-rio etiam jam langueſcente, tempera-bant ſibi: unde apud Joannem Curopalat. in Michaele Ducæ F. cognomento Para-pinacio, ἀθανάτους hoſce habemus. εἰ μὴ γὰρ διὰ τοῦτο, εὐκόλως ἂν τὸ Βυ-ζάντιον κατηγωνίσατο, στρατόν τε ἰδιαί-τατον ἔχων, ὃς ὀνομάζεσιν ἀθανάτους, καὶ ἕτερον ἐκ ἀγυιᾶς ἀπὸ συρκλύδων ἀν-δρῶν συρκείμενον.

3 Ἀρεόβινδόν τινα Γότθον.] De ſin-gulari hoc inter Areobindum & Perſam certamine, paucis licet, meminit tamen Socrates, lib. 7. cap. 18.

4 κόμητα Φοιδεράτων.] Φοιδεράτοι, *Fœderati*: hoc vero nomine dicti ſunt Gothi, ſub Romanis militantes: ut ap-paret ex Jornande de Reb. Get. cap. 21. *Nam & dum famoſiſſimam & Roma æma-lam in ſuo nomine (Conſtantinus) conderet civitatem, Gothorum interfuit operatio; qui fœdere inito cum Imperatore XL ſuorum millia illi in ſolatia contra gentes varias obtulere; quorum & numerus, & millia uſ-que ad præſens in Rep. nominantur, id eſt,* Fœderati.

5 ὁ δὲ Ἀρεόβινδος ἐβάσταζε καὶ σω-κάριν.] σωκάριν, pro σακάριν, hic poni ſuſpicor: σακάριον vero ex σακάριον fit, uſitatiſſima ſcriptionis corruptela.

gentis ſuæ, ſocarem ferente. Prior autem Perſa Gothum conto petit: cujus ictum Areobindus, corpore dextrorſum

ἐβάσαζε ϗ σωκάριῳ, χῇ τὸ Γοτθικὸν ἔθνος. πρῶτος δὲ ὁ Πέρσης ὥρμησε, μῇ τ κόντῳ· ϗ πλαγιάσας ὁ Ἀρεόβινδος ὅπῃ τὸ δεξιὸν αὐτῆς

Sic Σωθένλω apud noſtrum habemus, pro Σωθένιν, & hoc pro Σωθένιον. Cæterum quid tandem ſit σακάριν, ſive σακάριον; aut vocabula illa alia ejuſdem familiæ, quæ infra occurrunt, ſcil. σάκος, & σακκεύω, libentiſſime ab aliquo diſcerem. Certe adeo inauditæ ſunt hæ voces, ut etiam eas ſuſpectas habeant viri eruditiſſimi, atque ex Auctoribus expungant. Ita in hoc Olympiodori loco apud Photium: Ἀδάλφῳ τῦτο μαθὼν, ϖεθϋπαντάζῃ χιλιάδας δέκα σὺν παγόμῳ ϖραλώτῃ, ἔχοντι ἄνδρας ϖερὶ αὐτὸν Ἀσίρῳ ὀκτωκαίδεκα, ἢ ϗ εἴκοσιν· ὃν ἔργα ἡρωϊκὰ ϗ θαυμάσιν ἄξια ἐπιδειξάμενον, μόλις * σάκεσι ζώγρησαν, ϗ ὕστερον ἀναιροῦσι. *Adaulphus, cognita re, collectis decem millibus militum, occurrit Saro, viros octodecim aut viginti apud ſe habenti; quem geſta heroica, & ſtupore digna edentem, * ſcutis adhibitis, vivum agre capere potuerunt, tandemque occidunt.* Pro σάκεσι hoc loco, doctiſſimus Hœſchelius, licet, ut ipſe fatetur, in H. Stephani codice veteri, σάκεσι ſcriptum invenerit, ſi quid aliud, σακκίοις tamen reponendum cenſet. Andr. Schottus, σάκεσι, vel σάκεσιν, omnino legi vult: Scuta ſcilicet, quam ſacculos, hoſtibus vivis capiendis accommodatiora exiſtimans. Iſta quidem parum arridentia; verum unde ſaniora expectabimus? Mihi certe rem ſtrictius perpendenti ſubiit tandem ſuſpicari, σακάριον, ſive σάκον, Laquei quoddam genus eſſe, hoſtibus irretiendis, & ex equis deturbandis, idoneum, atque à Gothis, aliiſque gentibus barbaris in bella ferri ſolitum. Atque conjecturam hanc noſtram quodammodo ſtabilire videtur, quod legimus apud Iſidorum de Originib. lib. 18. cap. 56. de Laqueariis Romanis, verbis hiſce. *Laqueariorum pugna erat, fugientes in ludo homines injecto laqueo impeditos, conſecutoſque proſtrare,* &c. A σάκος vero, ſive σάκκος, fit σακκεύω, *Illaqueo*, laqueo impedio, ſeu implico. Atque huic vocabuli ſignificationi aſtipulatur Heſychius, ubi σακᾶς, interpretat, βροχιζῆ, ὀχλεύῃ· βροχὸς enim *Laqueus* eſt; ὀχλὸς etiam, *Vinculum, Ligamen.* Heſychius: Ὀχλεύς· μοχλὸς, τροφὶξ, δεσμὸς, &c. Forte & his cognata eſt Latino-barbara vox iſta, *Soga*, quæ *Funis* explicatur à Gloſſar. Legg. Longobard. lib. 1. tit. 25. leg. 33. *Si quis ſogas furatus fuerit de bove junctorio* &c. uti nos monet doctiſſimus Jo. Voſſius de Vitiis ſermonis. Vocabuli autem interpretatio iſta loco huic Auctoris noſtri optime convenit: ut & alteri illi, lib. 18. pag. 435. ubi hæc habemus: ϗ καλαδιώξαντες οἱ Οὖννοι, ἐσόκκευσαν φεύγοντας τὸς ἐξάρχυς Ρωμαίων· ϗ ὁ μὲν Γοδιλᾶς, ἀποσπάσας τὸ ἴδιον ξίφος, ἔκοψε τ σάκον, ϗ ἐξείλησεν. Habemus hic Duces fugientes laqueis hiſce irretitos; unumque eorum Godilam, ſtricto gladio laqueum diſcindentem, atque hoc pacto effugientem: nec omnino dubito, quin Adaulphi milites non ſacculis, nec ſcutis, ſed Laqueis hiſce adhibitis, Sarum tandem vivum ceperint. Pro σάκεσι itaque, in Olympiodori excerptis Photianis, σάκεσι loco ſuo omnino reſtituendum. Nec me quicquam movet, quod locus iſte aliter ſe habet apud Cedrenum, ubi hæc legimus: ὃς Σώκισρον κατέχων τὸν Περσῶν, ἐσώκισε, ϗ κατενεσκὼν ὁπ τ ἵππυ ἀπέκτεινε· mendoſa enim eſſe hæc, nullus dubito, & pro Σώκισρον, (quod ab imperitis Librariis in Nomen proprium factum eſt; idque pari jure, quo ſupra apud eundem in Oreſtis hiſtoria, τὸ Σαραπλωικὸν λίμιτον, in Σαραπλωικὸν Ἔμετ, (nomen ſi Dis placet, loci neſcio cujuſdam) transformarunt) σωκίσρῳ, quo vocabulo Cedrenus, pro Noſtri σακαρίῳ, uſus videtur, reponendum. Quid enim aliter de ἐσώκισε, quod proxime ſequitur, quodque Xylander adeo caute miſſum fecit, ſtatuendum eſt? Sed de his plus ſatis.

μέρος,

μέρος, ἐσόκλισεν αὐτόν· καὶ κατενεχθὼν ἐκ τοῦ ἵππου, ἔσφαξε. καὶ λοιπὸν ὁ βασιλεὺς Περσῶν ἐποίησε πάντα εἰρήνης· καὶ ἀνελθὼν μετὰ τὴν νίκην ὁ αὐτὸς Ἀρεόβινδος ἐν Κωνσταντινουπόλει, σὺν τῷ στρατηλάτῃ Προκοπίῳ, καὶ εὐχαριστηθεὶς παρὰ τοῦ βασιλέως, ἐφήχθη ὑπατος.

Ο αὐτὸς δὲ βασιλεὺς ἐποίησεν ἐπαρχίαν, ἀπομερίσας ἀπὸ τῆς Λυκαονίας, ἣν πρὸ ἐκάλεσε Λυκίαν, δοὺς δίκαιον μητροπόλεως, καὶ ἄρχοντα, τῇ λεγομένῃ πόλει Μύρᾳ, τῆς αὐτῆς Λυκίας, [1] ἔνθα ἐστὶ Θεοῦ μυχεῖον, πῦρ αὐτόματον. ὁμοίως δὲ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς καὶ Συρίαν δευτέραν [2] ἀπομερίσας ἀπὸ τῆς πρώτης ἐπαρχίας, δοὺς δίκαιον μητροπόλεως, καὶ ἄρχοντα τῇ Απαμείᾳ τῇ πόλει· καὶ Κιλικίαν δευτέραν ἀπομερίσας ἀπὸ τῆς πρώτης, ἐποίησεν ἐπαρχίαν, δοὺς δίκαιον μητροπόλεως, καὶ ἄρχοντα Αναζάρβῳ τῇ πόλει. ἐποίησε δὲ καὶ ἄλλην ἐπαρχίαν, ἀπομερίσας ἀπὸ τῆς Βιθυνίας, ἣν πρὸ ἐκάλεσεν Ονωριάδα, εἰς ὄνομα τοῦ αὐτοῦ θείου Ονωρίου, δοὺς δίκαιον μητροπόλεως, καὶ ἄρχοντα Ηρακλείᾳ, πόλει τοῦ Πόντου.

Επὶ δὲ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἀκμὴν Νεστόριος ἤκμαζεν· ὅστις ἐπίσκοπος μετὰ ταῦτα ἐγένετο Κωνσταν-

obliquato, declinans, ipſum laqueo implicavit, ex equoque deturbatum, interfecit. Tum vero Rex Perſarum pacis conditiones dedit. Areobindus autem, poſt partam victoriam, Conſtantinopolim rediens cum Procopio Militum magiſtro, qualem promeruit ab Imperatore gratiam reportavit, ad Conſularem dignitatem provectus.

Idem Imperator Lyciam à Lycaonia dirimens, Provinciam fecit; datis Præfecto, & Metropolis jure, Myræ, urbi Lyciæ: ubi & divinum eſt Miraculum, ignis ſponte è terra erumpentis. Idem etiam Syriam ſecundam à prima ſejungens, in Provinciam fecit; Apamiæ Præfecto, & jure Metropolitico, conceſſis. Ciliciam præterea ſecundam à prima dirimens, Provinciam fecit; urbe Anazarbo, Metropolitico jure, & Præfecto donata. Bithyniæ quoque partem abſcindens, Provinciam fecit; quam, à patrui nomine, Honoriadem appellavit: cujus etiam primariam urbem, Heracleam Ponti, Præfecto, jureque Metropolitico donavit.

Hujus ſub Imperio Neſtorius floruit: Erat hic Eccleſiæ

---

1 ἔνθα ἐστὶ Θεοῦ μυχεῖον, πῦρ αὐτόματον.] De hoc igne in Lycia & terra ſponte erumpente Cedrenus, ex B. Patricio, de Thermis & Inferis: ὅπου δὲ πῦρ ἐστιν ὑποκάτω τῆς γῆς, πείθετω σε τὸ ἐν Σικελίᾳ, καὶ ἐν Λυκίᾳ περφανῶς ἀναδιδόμενον, &c. Euſtathius etiam in Dionyſ. Perieget. ἱστοροῦσι δὲ καὶ ὄρος εἶναι περὶ Λυκίαν, πῦρ αὐτόματον· τοῦτο δὲ μέχρι καὶ εἰς ἄρτι φαίνεται. Mons iſte Chimæra dictus eſt, ut ex Solino diſcimus, cap. 42. *Quod in Campania Veſuvius, in Sicilia Ætna, hoc in Lycia mons Chimæra eſt. Hic mons nocturnis æſtibus famidam exhalat: unde fabula triformis monſtri in vulgum data eſt, quod Chimæram animal putaverunt.*

2 ἀπομερίσας.] Forte ſcribendum, ἀπεμέρισεν.

Conſtantinopolitanæ poſthæc Epiſcopus: in quem concionantem cum tumultus à populo cierentur, Imperator Epheſinam contra eum Synodum CCXL Epiſcoporum convocare coactus eſt, eumque Epiſcopatu deturbare. Synodo huic præfuit Cyrillus, Alexandriæ magnæ Epiſcopus.

Circa id tempus Eudoxia Auguſta, Valentiniani Regis Vidua, & Theodoſii Imperatoris ex Eudocia filia, Romæ degens mœſta, & Maximo Tyranno, ob conjugis ſui cædem, infenſa, Zinzerichum Vandalum, Africæ regem, adverſus Maximum, Romæ imperantem, incitavit: qui derepente cum copiis ſuis Romam veniens, eam cepit; Maximoque cum copiis ejus omnibus deleto, cuncta ex Palatio uſque ad æneas ſtatuas diripuit. Senatores etiam ſuperſtites,

πνευπόλεως· καὶ παραχῆς ἠλομιμένης ἐν τῷ ὁμιλεῖν αὐτὸν, ἠναγκάσθη ὁ αὐτὸς Θεοδόσιος συνοδον τ σμ' ἐπισκόπων ἐν Ἐφέσῳ, χῦ τ αὐτῦ Νεσορίυ, καθελεῖν αὐτὸν ἀπὸ τ ἐπισκοπῆς. ἠγεῖτο δὲ τ συνόδυ Κύειλλος, ὁ ἐπίσκοπος Αλεξανδρείας τ μεγάλης.

Εν αὐτῷ δὲ τῷ καιρῷ ἐν τῇ Ρώμῃ διάγυσα ἡ δέσποινα Ευδοξία, χηρομένη χήρα, γυνὴ Βαλεντινιανοῦ βασιλέως, θυγάτηρ δὲ Θεοδοσίυ βασιλέως χῦ Ευδοκίας, λυπρομένης χῦ Μαξίμυ τ τυράννυ, τ φονεύσαντος τ ἄνδρα αὐτῆς, χῦ βασιλεύσαντος, προετρέψατο δὲ Ζινζίριχον τ Ουάνδαλον, τ ῥῆγα τ Αφρικῆς, ἐλθεῖν χῦ Μαξίμυ βασιλέως τ Ρώμης. ὅστις ἐξαίφνης ἦλθεν ἐν τῇ Ρώμῃ πόλει μ' πλήθυς, χῦ παρέλαβε τ Ρώμυλον, χῦ ἐφόνευσε τ Μάξιμον βασιλέα, χῦ πάντας ἀπώλεσε, σκυλεύσας πάντα τὰ τ παλατίυ, ἕως τ χαλκυρημάτων· λαβὼν αἰχμαλώτυς

1 τῷ συνόδῳ τ σμ' ἐπισκόπων ἐν Ἐφέσῳ.] De numero Epiſcoporum in hac Synodo congregatorum, non convenit inter Scriptores: Cedrenus CCXXX enumerat; Noſter CCXL: alii tamen, licet omnes plus ducentorum hanc Synodum faciant, numerum tamen in incerto relinquunt. Codex Conciliorum, à Binio editus, CLIV tantum nomina hodie exhibet.

2 λυπρομένης κατὰ Μαξίμυ.] Locus mendoſus: forte ſcribendum, λυπρομένη κ. Μ.

3 προετρέψατο δὲ Ζινζίριχον.] Γιζέριχος aliis Græcorum dictus eſt; & Latinis etiam Geizerichus, Gizerichus, & Genſerichus. Vide Procopium de bel. Vandal. l. 1. Cedrenum, Glycam, Jornandem, Paul. Diacon. Proſper. Aquitan. &c. δὲ vero omnino redundat.

4 ἕως τ χαλκυρημάτων.] χαλκυρήματα hoc loco, æneas ſtatuas, vertimus; quo ſenſu etiam vocabulo hoc infra utitur Auctor noſter. Vox tamen etiam opus aliud quodcunque æneum ſignificat: ſed nec ab his abſtinuit prædo iſte, teſte Procopio, de bel. Vandal. l. 1. ὅτε χαλκᾶ, ὅτε ἄλλυ ὁτυοῦν, ἐν τοις βασιλείοις φειδόμενος· ἐσύλησε δὲ χῦ τὸν τ Διὸς τ Καπιτωλίυ νεὼν, χῦ τὸ τέγυς τῷ ἡμισείαν ἀφείλετο μοῖραν. τοῦτο δὲ τὸ τέγος χαλκοῦ μὲν τ ἀρίστου ἐτύγχανεν ὄν· χρυσοῦ δὲ αὐτῷ ὑπερχυθέντος ἀδρῦ, ὡς μάλιστα μεγαλοπρεπές τε χῦ θαύματος πολλοῦ ἄξιον διεφαίνετο. τῶν δὲ μετὰ Γιζερίχυ νεῶν μίαν οὐ ἢ τὰς εἰκόνας ἔφερε, φασὶν ἀπολέσθαι, &c.

5 λαβὼν αἰχμαλώτυς τὸς σωθεὶς λειφθέντας

μαλώτους τὰς ἀπολειφθέντας συγκλητικούς, καὶ τὰς γυναῖκας αὐτῶν· ἐν οἷς ἔλαβε καὶ τὴν πρωτοπαμμίλιον αὐτοῦ, τὴν Νέαποιναν Εὐδοξίαν, καὶ τὴν θυγατέρα αὐτῆς Πλακιδίαν, τὴν γυναῖκα τοῦ πατρικίου Ὀλυβρίου, (αὐτὸς διάγοντος ἐν Κωνσταντινουπόλει) καὶ Εὐδοκίαν τὴν παρθένον, αἰχμαλώτους· καὶ ἀπήγαγε πάντας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, ἐν Χαρταγένῃ πόλει. ὅστις Ζιγζιερίχου εὐθέως ἐξέδωκε τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ υἱῷ Ονορείχῳ τὴν θυγατέρα Εὐδοξίας τῆς Νεαποίνης, τὴν παρθένον [1] Εὐδοκίαν τὴν μικράν· καὶ εἶχεν αὐτὰς ἐν τιμῇ μεθ' ἑαυτοῦ.

Ὁ δὲ βασιλεὺς [2] Θεοδόσιος μαθὼν ὅτι κατὰ γνώμην Εὐδοξίας, τῆς αὐτοῦ θυγατρὸς, προεδόθη ἡ Ρώμη, ἐλυπήθη πρὸς αὐτὴν, καὶ εἶασεν αὐτὴν ἐν τῇ Ἀφρικῇ παρὰ Ζιγζιερίχῳ, μηδὲν αὐτῇ δηλώσας. ἀλλὰ ποιήσας προκένσον, ἐξῆλθεν ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως εἰς Ἔφεσον, πόλιν τῆς Ἀσίας· καὶ ἤυξατο εἰς τὸ ἅγιον Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, αἰτῶν αὐτὸν, τίς ἄρα μετ' αὐτὸν βασιλεύει; καὶ ἐν ὁράματι ἔμαθε· καὶ ἦλθεν ἐν Κωνσταντινουπόλει. μετὰ δὲ ὀλίγον καιρὸν ἐξῆλθεν ἱππασθῆναι· καὶ ἐν τῷ ἱππάζεσθαι αὐτὸν, συνέπεσεν ἐκ τοῦ ἵππου· καὶ

cum uxoribus, captivos abduxit: inter quas, & Eudoxiam quoque Auguſtam, quæ illum accerſiverat, filiamque ejus Placidiam, Olybrii Patricii (qui tum Conſtantinopoli commorabatur) uxorem, & Eudociam etiam, virginem, in Africam ad Carthaginem captivas duxit. Reverſus itaque Zinzerichus, Eudociam minorem, virginem, Eudoxiæ Auguſtæ filiam, filio ſuo Honorio in uxorem dedit: utriſque, & matre & filia, apud ſe in honore habitis.

Imperator autem Theodoſius, ubi reſciviſſet filiam ſuam Eudoxiam Romæ proditæ auctorem fuiſſe, ei infenſus erat; captivamque eam in Africa apud Zinzerichum, nec verbo de ea ullo apud eum habito, manere ſivit. Ipſe vero Proceſſu facto, ex Conſtantinopoli in Epheſum, Aſiæ urbem, devenit: ubi S. Joannis Theologi ædem ingreſſus, fuſis precibus, rogavit eum; quiſnam poſt ſe Imperium ſuſcepturus eſſet? Quod ubi per ſomnium edoctus fuiſſet, Conſtantinopolim repetiit. Non multo autem poſt temporis equitatum egreſſus, inter equitan-

---

λειφθέντας συγκλητικούς.] Captivorum quidem multa millia inde abduxiſſe Genſericum, memorant Scriptores; Nobiles tamen omnes effugiſſe, teſtem habemus Paul. Diacon. l. 15. *Percuſſis itaque Romanis tam terribili nuntio, nobilibuſque ſimul, aut popularibus ex urbe fugientibus, urbem omni præſidio vacuam Genſericus obtinuit.*

1 Εὐδοκίαν τὴν μικράν.] Eudocia Minor, hæc dicta eſt, reſpectu habito ad Eudociam Imperatricem, Theodoſii minoris uxorem, hujus vero aviam: Eudocia enim Valentiniani filia erat natu major.

2 Θεοδόσιος μαθὼν ὅτι κατὰ γνώμην Εὐδοξίας] Imo quinto tandem poſt Theodoſium mortuum anno accidit hæc Romæ direptio. Vide Marcellin. Comit. & Chr. Alex.

dum

dum equo excuſſus eſt; luxataque ex caſu ſpinæ vertebra, in Palatium lectica delatus eſt. Tum vero vocata ad ſe ſorore Pulcheria Auguſta, de Marciano, qui ſibi in imperio ſucceſſurus erat, cum ea ſermones habuit. Accerſito etiam Marciano, qui ex Tribunis fuerat, dixit ei, præſentibus Aſpare, Senatuque omni: "Divinitus "mihi oſtenſum eſt, Te poſt "Me Imperaturum. Secundo autem poſt die Theodoſius è vivis exceſſit, annum agens LI.

πληγεὶς τ σφόνδυλον αὐτ, [1] εἰσῆλθε λεκτικτίῳ. καὶ καλέσας τ ἀδελφὴν αὐτ, τ δέσποιναν Πυλχερίαν, εἶπεν αὐτῇ διὰ Μαρκιανὸν, τ ἔχοντα μεθ' αὐτὸν βασιλεῦσαι. καὶ μεταστειλάμνος Μαρκιανὸν, τ ἀπὸ Τειβύνων, εἶπεν αὐτῷ ὅτι Ασπαρ καὶ τ συγκλητικῶν πάντων, "ὅτι ἐφάνη "μοι, ὅτι σὲ δεῖ βασιλέα "μεθ' ἐμέ. καὶ μετ' ἡμέρας δύο τελευτᾷ ὁ αὐτὸς Θεοδόσιος, ὢν ἐνιαυτῶν νά.

[1] εἰσῆλθε λεκτικτίῳ.] Scr. λεκτικίῳ, uti habet Chr. Alexandrini. λεκτικιον, *Lectica* eſt.

MAR-

MARCIANUS IMPERATOR.

Μετὰ δὲ τ βασιλείαν τ αὐτοῦ Θεοδοσίυ, ἐβασίλευσεν, ἀπὸ τ συγκλήτυ σεφθεὶς, ὁ θειότατος Μαρκιανός· λὼ δὲ μακρὸς, ἁπλόθριξ, πολιὸς, [1] συφόμμυος τὰς πόδας· ἐτῶν κ Ανπόχειαν υζ', ἰνδικτιῶνος δ'. ἢ μόνον δὲ ἐβασίλευσεν, ἐγάμησε τ ἀδελφὴν Θεοδοσίυ τ βασιλέως, τὴν δέσποιναν Πυλχερίαν, ἔσαν παρθένον ἐνιαυτῶν μ δ'. ἐβασίλευσε δὲ ἔτη ς', κ μῆνας ε'.

Ἐπ' ὀ τ αὐτῦ βασιλείας ἔπαθεν ὑπὸ θεομηνίας ἡ λεγομένη Τρίπολις, τ Φοινίκης παράλυ, μηνὶ Γορπαίῳ, ἐν νυκτί. κ ἀνήγειρε τὸ δημόσιον τὸ θερινὸν [2] πεσόντα, τὸ λεγόμενον, ὁ Ικαρος. ἦν γὰρ ἐν αὐτῷ χαλκουργήματα δύο, ἄπνα κ αὐτά εἰσι τ θεαμάτων, ὁ Ικαρος, κ ὁ Δαίδαλος· κ ὁ Βελλεροφῶν, κ ὁ Πήγασος ἵππος. κ τὸ Φακίδιον ὀ ἀνεγέωσε, κ ἄλλα φανερὰ τ πόλεως αὐτῆς, σὺν τῷ ἀγωγῷ.

Ἐπὶ δὲ τ αὐτῦ βασιλείας συνεκαλέσατο τ συνόδον Χαλκηδόνος, τ χλ' ὀπισκόπων.

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτῦ βασιλείας ἀνεδόθη αἱ δέσποιναι, Ευδοξία, κ Πλακιδία, κ ἦλθον ἐν Κωνσταντινουπόλει μετὰ τ ἰδίων υἱῶν.

TH eodosio demortuo, imperium habuit sacratissimus Marcianus, à Senatu Diademate insignitus. Annus erat Æræ Antiochenæ CCCCXCIX, Indictionis IV. Erat autem hic procerus, crine lento, canus, pedibus infirmis. Statim vero à susceptο Imperio, in uxorem sibi sumpsit Pulcheriam Augustam, Theodosii Imperatoris sororem; quæ virgo erat annorum LIV. Imperavit vero Marcianus annos VI, & menses V.

Sub hujus autem Imperio Tripolis, Phœniciæ maritimæ urbs, divinam iram passa est, mense Septembri, tempore nocturno: cujus Balneum æstivum, terræ motibus collapsum, Imperator instauravit. Nomen huic, *Icarium*, erat: à statuis nempe æreis, quæ ibi positæ erant, Icari, atque Dædali; (quas inter mundi Miracula connumeres) & præterea etiam Bellerophontis, & Pegasi equi. Phacidium etiam, & Aquæductum, aliaque plurima ejusdem urbis ædificia, instauravit.

Imperator etiam iste Synodum Chalcedonensem DCXXX Episcoporum convocavit.

Ejusdem sub imperio, Eudoxia, & Placidia, Augustæ, ad

1 συφόμμυος τὰς πόδας.] Vide quæ supra notavimus ad hæc verba, lib. 12. in Severo.

2 πεσόντα] Scr. πεσόν.

ſuos remiſſæ, Conſtantinopolim redierunt; ſuamque rurſus uxorem ſibi habuit Placidiam Olybrius: ex qua Julianum Conſtantinopoli ſuſcepit.

Idem Imperator Chryſaphium cubicularium, cognomine Ztummam, quem Theodoſius Imperator adeo charum ſibi habuit, capite multavit, bonis ejus publicatis: ut qui à multis, ab eo læſis, accuſatus fuiſſet, & Factionis etiam Praſinæ partes, & patrocinium ſuſcepiſſet.

Porro autem Marcianus filiam, ex priore uxore ſibi natam, Anthimio in uxorem dedit; tradito etiam ei Romano Imperio. Ex hac, Anthemius quoque filiam habuit, quam Kecimero, militum magiſtro, locavit.

Marcianus autem, ubique per Imperium, Factionis Venetæ partes egit: itaque etiam, cum à Praſinis tumultus excitatus fuerat, Edicto ſuo Imperatorio cavit, ne quis ex Factione Praſina Magiſtratu, vel Militia intra triennium fungeretur. Ob excitatum vero tumultum plus juſto iratus, ſolita inde pedum infirmitate correptus eſt: ex qua cum per

πόλει· καὶ ἔλαβεν Ολύβριος τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, Πλακιδίαν· [1] καὶ ἔτεκεν Ιουλιανὸν, εἰς τὸ Βυζάντιον.

Ο δὲ αὐτὸς βασιλεὺς καὶ Χρυσάφιον τὸ Ζτυμμὰν, τὸν κουβικουλάριον, ἀπεκεφάλισε καὶ ἐδήμευσε, τὸ φιλάμμον ἅπαν ἀπὸ τοῦ πρὸ αὐτοῦ βασιλέως, ὡς πολλὰς ἐπηρεάσαντα, καὶ προσταλδόντας καθ' αὐτοῦ, καὶ ὡς προστάτην, καὶ πάτρονα τῶν Πρασίνων.

Ο δὲ αὐτὸς Μαρκιανὸς ἔδωκε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, τὴν ἀπὸ προτέρας γαμετῆς, Ανθιμίῳ· [2] καὶ ἐποίησεν αὐτὸν βασιλέα ἐν τῇ Ρώμῃ· ἐξ ἧς ἔσχε θυγατέρα Ανθίμιος, ἣν ἐξέδωκε τῷ στρατηλάτῃ Ρεκίμερ.

Ο δὲ αὐτὸς Μαρκιανὸς ἔχαιρε τῷ Βενέτῳ μέρει κατὰ πόλιν· ὅστις καὶ διάταξιν αὐτοῦ θείαν ἐξεφώνησε, (παραχθεὶς γνωμῶν ἅπαν τὸ τῶν Πρασίνων μέρος) [3] μὴ πολιτεύεσθαι Πρασίνους ἐκέλευσε, μήτε στρατεύεσθαι, ὅτι ἔτη τρία. καὶ ὀργισθεὶς διὰ τὸν παραχθέντα, ἐσύφθη τοὺς πόδας αὐτοῦ· [4] καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀρρωστήσας ὅτι

---

1 καὶ ἔτεκεν Ιουλιανόν.] Ιουλιάναν, Julianam quidem, Olybrio filiam ex Placidia Conſtantinopoli natam, memorat Chr. Alex. Forte itaque Ιουλιαναν etiam apud Noſtrum legendum.

2 καὶ ἐποιησεν αὐτὸν βασιλέα ἐν τῇ Ρώμῃ.] Imo hoc, Marciano Imp. jam defuncto, à Leone M. ſucceſſore ejus factum eſt. Vide Evagr. lib. 2. cap. 16.

3 μὴ πολιτεύεσθαι Πρασίνους ἐκέλευσε.] Locus mendoſus: forte legendum, μὴ πολ. Πρ. κελεύσας· aut ℭ μὴ πολ. Πρ. ἐκέλευσε, μήτε στρ. &c.

4 καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀρρωστήσας.] Morbone aliquo, an ex veneno, Aſparis nutu ei dato, interierit Marcianus, dubium relinquit Zonaras: Μαρκιανὸς δὲ θνήσκει ἐξ βασιλεύσας ἔτη καὶ μιῶν πινας, ὡς μὲν πινες λέγουσι, νοσήσας· ὡς δὲ πινες, φαρμακθεὶς νοσεῖ ὑπ' αὐτοῦ Ασπαρ.

μιῶν

μιῶας πέντε, ϗ σαπεὶς, ἐτελεύτα, ὢν ἐνιαυτῶν ξε'. Πυλχερία δὲ ἡ δέσποινα ἐτελεύτα πρὸ αὐτοῦ, πρὸ ἐνιαυτῶν δύο.

menſes v decubuiſſet, putredine demum contracta, diem ſuum obiit, annos natus LXV; duobus poſt annis, quam Pulcheria Auguſta è vivis exceſſerat.

LEO MAGNUS IMPERATOR.

Μετὰ δὲ τ βασιλείαν Μαρκιανοῦ, ἐξέρθη ὑπὸ τ συγκλήτου ὁ θειότατος [1] Λέων ὁ μέγας, ὁ Βέσσος, ἔτη ις', ϗ μιῶας ια'.

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐβασίλευσεν ἐν Ρώμῃ Ανθίμιος, [2] ὁ ὑπὸ Μαρκιανοῦ σεφθείς.

Ἐν δὲ τῇ βασιλείᾳ Λέοντος, ἔπαθεν ὑπὸ θεομιλίας Ανπόχεια ἡ μεγάλη τὸ τέταρτον αὐτῆς πάθος, μιῷ Σεπτεμβρίῳ ιγ', ἡμέρᾳ κυριακῇ, ἔτους χϛ τ αὐτῶ Ανπόχειαν χρηματίζοντος φς', ὑπὲ τῆς ὑπατείας Πατρικίου· καὶ ἐχαρίσατο τοῖς Ανποχεῦσι ϗ τῇ πόλει [3] λόγον κτισμάτων ὁ αὐτὸς βασιλεὺς πολλά.

Ἐπὶ δὲ τ αὐτοῦ βασιλείας ἐτελεύτα ὁ ἅγιος [4] Συμεὼν ὁ στυλίτης, ὄντος τότε Αρδαβυρίου τ πατρικίου, τ υἱῦ Ασπαρος, στρατηλάτου ἀ: απο-

HUnc excepit in imperio ſacratiſſimus Leo Magnus, Beſſus natione; à Senatu Diademate inſignitus: Regnavit autem annos XVI, & menſes XI.

Hoc Imperium tenente, Romæ regnavit Anthemius, quem ad hanc dignitatem Marcianus evexerat.

Imperante autem Leone, quartam cœleſtis iræ viciſſitudinem paſſa eſt Antiochia magna, Septembris XIII, ſub primam lucem: Dies erat Dominicus, annus autem Æræ Antiochenæ 506, Patricii ſub Conſulatu. Imperator autem civibus, atque urbi inſtaurandæ, multa largitus eſt.

Eodem Imperante, ſanctus Symeon ſtylita è vivis exceſſit; quo tempore magiſter Militum Orientis erat Ardaburius Patricius, Aſparis filius. An-

1 Λέων ὁ μέγας, ὁ Βέσσος.] Ita etiam Jornandes, de Regnor. Succeſſ. *Leo Beſſica ortus progenie, Aſparis patricii potentia ex tribuno militum factus eſt Imperator.* Beſſi autem Thraciæ populus: vide Solinum, cap. 16. Strabo Beſſos Illyrico adjudicat, Æmique montis partem maximam eos occupare ſcribit. Strabo lib. 7. Deinde vero, ὃς ἐβασίλευσε, aut quid tale deeſſe videtur.

2 ὁ ὑπὸ Μαρκιανοῦ σεφθείς.] Hoc falſum eſſe, ſupra notavimus.

3 λογον.] Scr. λόγῳ

4 Συμεὼν ὁ στυλίτης.] De Symeone hoc Stylita, vide Evagrium lib. 1. cap. 13, & 14.

tiochenſibus autem clamitantibus, & Juſti illius reliquias ſibi petentibus, Ardaburius, miſſa Gothorum armata manu, S. Symeonis corpus Antiochiam magnam deportavit. Antiochenſes itaque Martyrium ei magnum extruxerunt; ubi Sanctus ille jacet, capulo reconditus.

Leonis hujus ſub Imperio, Iſocaſius, vir Quæſtorius, Philoſophus, ex Ægis in Cilicia oriundus, apud Imperatorem delatus, Paganiſmi poſtulatus eſt. Erat hic civis Antiochiæ magnæ, qui multos magiſtratus cum laude geſſerat: ſummæ enim erat prudentiæ. Cæterum juſſu Imperatoris comprehenſus, & exauctoratus, à Conſtantinopoli, ubi tum degebat, Chalcedonem miſſus eſt, ad Theophilum, Bithyniæ Præfectum; qui & examina-

λῆς. καὶ κραξάντων τ Ανπιοχέων, καὶ αἰτησάντων τὸ σῶμα τ δικαίυ, ἔπεμψεν ὁ αὐτὸς Αρδαβύριος Γοτθικὴν βοήθειαν, καὶ ὠὠέλκε τὸ λείψανον τ ἁγίυ Συμεῶνος ἐν Ανπιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ· καὶ ἐκτίσθη αὐτῷ μαρτύριον οἶκος μέγας, καὶ ἐτέθη ἐν αὐτῷ εἰς σορόν.

Ἐν δὲ τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ Λέοντος, [1] κατηρέθη Ισοκάσιος ὁ Κοιαισώειος, ὁ φιλόσοφος, ὡς Ελλὼ· ὅσις κατήγετο ἐκ γῆυς [2] Αιγεώτης τ Κιλικίας· ὢν δὲ κτήτωρ Ανπιοχείας τ μεγάλης. ὅσις δίηνυσεν ἀρχὰς πολλὰς μὴ δόξης· ὢν γὸ σφόδρα λογικός· καὶ συχεθεὶς ὑπ' κέλσιν τ βασιλέως, διάγων τότε ἐν Κωνσανπινεπόλ, καὶ ἀποζωδεὶς τῆς ἀξίας αὐτοῦ, παρεπέμφθη ἐν Χαλκηδόνι ἀπὸ Κωνσανπινεπόλεως, τῷ ἄρχονπι Βιθωνίας Θεοφίλῳ, ὅσις καὶ

---

1 κατηρέθη Ισοκάσιος ὁ Κοιαισώειος.] Forte ſcripſerit Auctor, κατερήθη, à κατερέομαι, paſſive ſumpto: κατηρέω enim eſt, *Accuſo*. Mallem tamen κατηγορήθη, uti habet Chr. Alex. Κοιαισώριος vero, ſive, ut habet Chr. Alex. Κυεσόριος, non *Quæſtor* eſt, uti vertit Raderus; ſed *Vir Quæſtorius*, id eſt, qui Quæſtoris munere aliquando functus eſt. Iſocaſium vero munere hoc defunctum fuiſſe apparet ex paulo infra ſequentibus; ubi Jacobus Archiatrus ab Imperatore petit, uti Iſocaſius Conſtantinopoli, coram Senatu, & Præfecto Prætorio, non autem Provinciæ Præfecto, cauſam diceret, ἐπειδὴ Κοιαίσωρος εἶχεν ἀξίας, *quoniam Munere Quæſtorio functus fuerat*. Si enim hoc tempore Quæſtor fuiſſet, non εἶχεν, ſed ἔχει potius ſcripſiſſet Auctor. Confirmantur hæc ex ipſius etiam verbis hiſce; ἀλλὰ δίκη καθορᾷ δίκασον ἐπ' ἐμοὶ, ὡς ἐδίκαζες σὺ ἐμοί. Ex quibus verbis apparet Iſocaſium Puſæi Κοιαίσωρα, ſive πίσεδρον, id eſt, *Aſſeſſorem* aliquando fuiſſe. Quæſtor enim iſte Principis, vel etiam Magiſtratuum minorum Aſſeſſor erat. Procopius Goth. lib. 1. Φιδελιόν τε πέμψαντες, ἄνδρα ἐκ Μεδιολάνων ὁρμώμενον, ἣ ἐν Λιβύροις, (lego, Λιγύροις) κεῖται, ὃς δὴ Αζαλαρίχῳ παρήδρευε πρότερον, (Κοιαίσωρα δὲ τὸν ἀρχὸν τοῦτον καλοῦσι Ρωμαῖοι) Βελισάριον εἰς Ρώμην ἐκάλουν, &c. *Miſſo itaque Fidelio, ex Mediolano, quæ Liguriæ urbs eſt, oriundo, hic vero Atalarichi olim aſſeſſor fuerat, (quam dignitatem Romani Quæſtorem vocant) Beliſarium ad Romam vocant.* Beliſarii vero Aſſeſſor erat Procopius iſte, ex quo iſta protulimus. Cedrenus tamen Iſocaſium hunc, Antiochiæ Quæſtorem facit.

2 Αιγεώτης.] Scr. Αιγεάτης, ex Stephano.

[1] τὰς φωνὰς αὐτῦ ἔλαβεν. Ιακώβυ δέ τ κόμητος, ϗ ἀρχιατρῦ, τ λεγομένυ Ψυχίστυ, παρακαλέσαντ τ βασιλέα· (ἐφίλει γὰρ ὁ βασιλεὺς τ αὐτὸν Ιάκωβον, ϗ πᾶσα ἦν ἡ σύγκλητος, ϗ ἡ πόλις, ὡς ἄριστον ἰατρὸν, ϗ φιλόσοφον· ᾧπερ ϗ ἡ σύγκλητος εἰκόνα συνεστήσατο ἐν τῷ Ξυξίππῳ·) ὅπως Ιάκωβ τ βασιλέα, [2] αἰτήσῃ αὐτῷ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐξεταθῆναι τ αὐτὸν Ισυχάσιον, παρὰ τ συγκλήτυ, ϗ τ ἐπάρχυ τ πραιτωρίων, ϗ μὴ θεῖναι ἄρχοντα ἐπαρχίας· ἐπειδὴ Καισάρεως εἶχεν ἀξίας. καὶ πειθεὶς ὁ βασιλεὺς Λέων, ἐκέλευσεν ἐνεχθῆναι ἀπὸ Χαλκηδόνυ τ αὐτὸν Ισυχάσιον· καὶ ἐνεχθεὶς εἰς τ Ξυξίππον, [3] ἐξεταζέτο θεῖναι τ ἐπάρχυ τ πραιτωρίων, Πουσαίυ· ϗ ἐλάλησεν ὁ αὐτὸς Πυσαῖος πρὸς αὐτὸν Ισυχασίυ, [4] εἰσελθόντος πρὸ βήματος γυμνοῦ, ϗ [5] δεδεμένα ὀπισθάγκωνα· "Ορᾷς "σαυτὸν, Ισυχάσιε, ἐν ποίῳ χήματι "π καθέστηκας; Αποκριθεὶς ὁ Ισυ- "χάσιος, εἶπεν· ὁρῶ, ϗ ὐ ξενί- "ζομαι. Ανθρωπος γὰρ ὢν, ἀνθρω- "πίναις πρεπόντα συμφοραῖς. ἀλ- "λὰ δίκη καθαρᾷ δίκασον ἐπ' "ἐμοὶ, ὡς ἐδίκαζες σὺ ἐμοί. καὶ ἀκούσας τ Ισυχασίυ ὁ δῆμος τ Βυζαντίων, ὁ ἐσὼς ϗ θεωρῶν, εὐφήμησε τ βασιλέα Λέοντα πολλά· ϗ

tionem ejus accepit. Jacobus autem erat quidam, cognomine Pſychiſtrus, Comes, & Archiatrus, Imperatori ipſi, Senatuique, totique adeo populo percharus: cui etiam, tanquam Philoſopho, & Medico eximio, Senatus in Zeuxippo ſtatuam poſuerat. Jacobus hic Imperatorem rogavit, uti Conſtantinopoli, coram Senatu, & Præfecto Prætorio, non autem Provinciæ Præfecto, cauſam diceret Iſocaſius; ob dignitatem quam habuerat Quæſtoriam. Exoratus Imperator, Iſocaſium Chalcedone reduci juſſit: qui in Zeuxippum deductus, Puſæi, Præfecti Prætorio, examini ſubjectus eſt. Cumque nudus, & poſt terga revinctis lacertis, pro Tribunali accederet, exprobrans eum Puſæus: "Videſne, (inquit) "Iſocaſi, quo habitu adſtes? "Cui Iſocaſius; Video, (inquit) "nec demiror. Homo "enim cum ſim, in humanas "incidi calamitates. Tu ve- "ro ita de Me judica, uti me- "cum de aliis judicaſti. Hæc ubi ab Iſocaſio audivit populus Byzantinus, qui eventum expectans circumſtitit; Imperatorem Leonem, fauſtis acclamationibus repetitis, celebrabat; & abſtractum inde

1 τὰς φωνὰς αὐτῦ ἔλαβεν.] Raderus vertit, *accuſationem ejus accepit*: ego potius, *Examinationem*, vertendum, judicavi.

2 αἰτῶν αὐτῷ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐξεταθῆναι.] Scr. αἰτῶν αὐτὸν ἐν K. ἐξετασθῆναι. De Jacobo vero hoc Medico, vide Marcellinum, in Leone.

3 ἐξεταζέτο.] Scr. ἐξητάζετο.

4 εἰσελθόντ τ πρὸ βήματος γυμνῦ.] Corrige Chr. Alex. ubi ſcribitur, εἰσ. πρὸς δηλ. γυμνοῦ.

5 δεδεμένα.] Chr. Alex. habet, δεδεμένω, rectius.

Ιsocasium, à Zeuxippo ad Magnam Eccleſiam deduxerunt: ubi in Chriſtianorum album relatus, & elementa fidei edoctus, ſacroque fonte luſtratus, in regionem ſuam remiſſus eſt.

Idem diviniſſimus Leo Imperator diebus Dominicis ab omni opere ceſſari juſſit; promulgato ſuper hoc Edicto Imperatorio, ne quis die Dominico tibia caneret, aliudve Inſtrumentum Muſicum tractaret; ſed quibuſcunque negotiis abſtinerent. Deinceps itaque ab omni opere feriatum eſt.

Circa id tempus Imperator Aſparem Patricium, quem Tyrannidem moliri ſuſpicabatur, (ut qui princeps Senatus eſſet) occidi juſſit, intra Palatium: Ardaburium quoque, & Patricium, filios ejus, & ipſos etiam Senatores, in Conventu neci dedit, corporibus eorum in fruſta conciſis. Concitatus inde Conſtantinopoli tumultus: occiſorum enim ex partibus ibi erat ingens Gothorum multitudo, præter Comites, miniſtros alios, atque aſſectatores

ἀποσάσαντες αὐτὸν, ἀπήγαγον ἀπὸ τ Ξεύξιππα εἰς τ μεγάλην ἐκκλησίαν· καὶ δὲς τὸ ὄνομα αὐτῷ, κατηχήθη, καὶ ἐφωτίθη· καὶ ἐπέμφθη εἰς τ χώραν αὐτῦ.

Ο δὲ αὐτὸς θειότατος Λέων βασιλεὺς [1] τὰς κυριακὰς ἀπραξίας ἔτι ἐκέλευσεν· ἐκφωνήσας φῶς τόπτε θεῖον αὐτῦ νόμον, ἵνα μήτε αὐλῶσι κιθάρᾳ, ἢ ἄλλο τι μουσικὸν λέγειν ἐν κυριακῇ, ἀλλὰ πάντας ἀργεῖν· καὶ πᾶς ἄνθρωπος ἡσύχαζε.

Επὶ δὲ τ αὐτῦ βασιλείας, ὑπονοήσας τυραννίδα μελετᾶν Ασπαρ τ πατείκιον, ὡς φθάσαν τ συγκλήτε, ἐφόνευσεν ἐν τῷ παλατίῳ, καὶ [2] Αρδαβύριον, καὶ Πατρίκιον, τὸς υἱὸς αὐτῦ, ἐν κομβέντῳ, καὶ αὐτὸς ὄντας συγκλητικὸς, κατακόψας τὰ σώματα αὐτῶν. καὶ ἐγένετο ἐν Κωνσταντινουπόλει ταραχή· εἶχον γὰρ πλῆθος Γότθων, καὶ κόμητας, καὶ ἄλλς πῦδας, καὶ φθειρομένοις αὐτοῖς ἀν-

---

1 τὰς κυριακὰς ἀπραξίας εἶναι.] Eadem habes apud Glycam, part. 4. in Leone I. Imp.

2 Αρδαβύριον, καὶ Πατρίκιον, τὸς υἱὸς αὐτῦ.] Corrige Zonaram, ejuſque interpretationem; ubi Patricius, non pro nomine proprio, ſed pro Dignitate, accipitur. Verba hæc ſunt: μέχρι δὲ τέλους ἀντέχειν μὴ οἷός τε ὢν, εἶκων ἀνάγκῃ, Καίσαρα ποιεῖ, ἀπὸ πατρικίε, τὸν τ Ασπαρ παῖδα, Αρδαβυρίου δὲ ἀδελφόν. Omnino legendum, Καίσαρα ποιεῖ τ Πατρίκιον, τ τ Ασπαρ παῖδα &c. *Patricius* enim, ſive *Patriciolus*, dictus eſt Aſparis filius natu minor. Habemus ex Jornande, de Reb. Get. & Marcellino Com. quorum utriuſque hæc verba ſunt: *Aſpar primus Patriciorum, cum Ardabure & Patriciolo filiis, illo quidem olim Patricio, hoc autem Cæſare, generoque Leonis appellato, Arrianus cum Arriana prole Spadonum enſibus in palatio vulneratus interiit.* Eodem modo peccat & Cedrenus olim Patricium fuiſſe ait Marcellinus, inde eſt, quia ad hunc Leonis Imp. annum XIV, (quo Marcellinus hoc factum vult) anni elapſi fuerant XXV, ex quo Conſulatum geſſerat Ardabures. Corrigendum etiam Chr. Alex. ubi hæc mendoſiſſima habentur. Chriſtophorſonus etiam, Evagrii Interpres, Auctorem ſuum corrupit, ubi verba ejus pervertens, non Patricium, natu minorem, ſed Ardaburium Aſparis F. natu majorem, eum creare facit.

ἀνθρώπους πολλούς. ὅθεν εἷς Γότθος τῆς ἀμφιρόνταν τῷ αὐτῷ Ασπαρι, ὀνόματι Οστρυς, κόμης, εἰσῆλθεν εἰς τὸ παλάτιον τοξότων, μετὰ ἄλλων Γότθων· [1] καὶ συμβολῆς γενομένης μετὰ τῶν ἐξκουβιτόρων καὶ αὐτοῦ Οστρυ, πολλοὶ ἐκόπησαν. καὶ μεταθεὶς, εἶδεν ὅτι ἡττήθη, καὶ ἔφυγε· λαβὼν τὴν παλακίδαν Ασπαρος, Γότθαν σύνευνον, ἥτις ἔφιππος ἐξῆλθεν ἅμα αὐτῷ ὅτι τοῦ Θρᾴκιος· καὶ ἐπεραίδευσε τὰ χωρία. ὅθεν ἔκραξαν οἱ Βυζάντιοι· "Νεκρὸς φίλος οὐδείς, "εἰ μὴ μόνος Οστρυς.

Ο δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Λέων διωγμὸν ἐποίησε τῶν Αρειανιτῶν Εξακιονιτῶν, διὰ Ασπαρα, καὶ Αρδαβούριον, [2] διὰ τάξεις παντοχοῦ καταπέμψας, μὴ ἔχειν αὐτοὺς ἐκκλησίας, ἢ συνάγεσθαι.

Επὶ δὲ τοῦ αὐτοῦ βασιλείας [3] ἔβρεξεν ἐν Κωνσταντινουπόλει κονίαν ἀντὶ βροχῆς, καὶ ὅτι παλαιᾷ ὕψος ἔστηκεν εἰς τοὺς κεράμους ἡ κονία· καὶ πάντες ἔτρεμον, λιτανεύοντες, καὶ λέγοντες· "ὅτι πῦρ ἦν, καὶ ἐσβέσθη, "καὶ εὑρέθη κονία, τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπευσαμένου.

Εγένετο δὲ ἐν τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ ἐμπρησμὸς μέγας ἐν Κωνσταντινουπόλει, οἷος οὐδέποτε· ἐκαύθη γὰρ ἀπὸ

eorum quamplurimos. Unde & Gothus quidam, Oſtrys nomine, Comes, & Aſparis ex Aſſeclis, in Palatium cum Gothis aliis irrumpens, ſpicula in Excubitores emiſit: inter quos & Oſtrym pugna commiſſa, plurimi ceciderunt. At vero Oſtrys, ubi ſe hoſtibus undique cinctum, viribuſque imparem vidiſſet, fugam capeſſit: abductaque ſecum Aſparis pellice, Gothica quadam fœmina formoſa, cum ea in equum poſita in Thraciam evaſit; ubi & agros deprædatus eſt. De hoc Byzantini diverbium habuerunt, dicendo: *Mortui amicus nemo, niſi ſolus Oſtrys.*

Idem Leo Imperator, Aſparis atque Ardaburii cauſa, Arianos Exocionitas perſecutus eſt: publicatis ubique Edictis, quibus Eccleſias habere eos, conventuſve ullos, vetuit.

Hujus temporibus Conſtantinopoli, pro imbre, cinis depluit, & quatuor digitos altus tegulis incubuit. Tremore inde perculſi omnes, in preces ſe dederunt, dicentes invicem: "Utique ignis erat; quo Di-"vina Miſericordia extincto, "cinis inventus eſt.

Eodem imperante, tantum Conſtantinopoli extitit incendium, quantum antea nunquam: à mari enim ad mare

1 καὶ συμβολῆς γενομένης μετὰ τῶν ἐξκουβιτόρων.] Iſta vertit hoc modo Chr. Alex. Interpres: *& communicato cum Excubitoribus conſilio*; peſſime: nec in hoc ipſo errore hic tantum eſt.

2 διὰ τάξεις.] Scr. Δι' ἀπάξεις.

3 ἔβρεξεν ἐν Κωνσταντινουπόλει κονίαν.] Accidit hoc Leonis Imp. anno XV, ex Veſuvii montis ignitis eruptionibus: uti ex Marcellino Comite diſcimus, ad dictum annum. *Veſuvius Mons Campaniæ tonidus inteſtinis ignibus æſtuans, exuſtæ vomit viſcera, nocturniſque in die tenebris omnem Europæ faciem minuto contexit pulvere. Hujus metuendi memoriam eineris Byzantii annue celebrant VIII Idus Novembr.*

con-

conflagravit urbs. Leo itaque Imperator Palatium, de eo metuens ne ab ignibus corriperetur, deseruit: flumineque trajecto, D. Mamantem se contulit: ubi per sex menses in Processu commorabatur; extructis interim ibi portu, & Porticu, quam *Porticum Novam* appellavit; quo nomine usque adhuc vocatur.

Idem Imperator Leo navali prælio formidabili Sinzerichum Vandalum, Afrorum regem, impetebat, misso in eum cum classe ingenti Basiliscо Patricio, Verinæ Augustæ, Leonis uxoris, fratre. Hic vero, pecuniis à Zinzericho Vandalorum rege acceptis, classem, cum Exarchis, & comitibus, exercituque omni, prodidit; soluſque ipse, cum liburna sua, fugam primus capessens, evasit; cæteris navibus omnibus, cum exercitu, mari submersis. Inter quos Damonicus dux fuit, Antiochia magna oriundus; qui & exercitum ducebat, & ipse strenue contra Afros pugnabat: solus autem in mediis hostibus cum esset, correptus est, & armatus sicut erat, in mare disjectus. Basiliscus interim, bello superatus, Constantinopolim reversus est.

Eodem imperante Leone

θαλάσσης, ἕως θαλάσσης· καὶ φοβηθεὶς τὸ παλάτιον, ἐξῆλθεν ὁ βασιλεὺς Λέων πέραν εἰς τὸ ἅγιον Μάμαντα· καὶ ἐποίησεν ἐκεῖ μῆνας ἓξ ἐν προκέσῳ· καὶ ἔκτισεν ἐκεῖ λιμένιον καὶ ἔμβολον, [1] ὅπερ ἐκάλεσε, νέον ἔμβολον· ὅστις ἕως τοῦ καλεῖται ἕως τῆς νῦν.

Επεστάλσε δὲ ὁ αὐτὸς Λέων, ἐν τοῖς χρόνοις τῆς αὐτοῦ βασιλείας, [2] κατὰ Σινζερίχου Ουανδαλήριγον τῶν Αφρων, πόλεμον ναυμαχίας φοβερόν· καὶ ἔπεμψε στόλον μέγαν, καὶ Βασιλίσκον τὸν Πατρίκιον, τὸν ἀδελφὸν Βερίνης τῆς Αυγούστας, τῆς γυναικὸς τοῦ αὐτοῦ Λέοντος. ὅστις Βασιλίσκος λαβὼν χρήματα παρὰ Ζινζερίχου ξένος τοῦ Ουανδάλων, καὶ προέδωκε τὰ πλοῖα, καὶ τοὺς ἐξάρχους, καὶ τοὺς κόμητας, καὶ τὸ στρατὸν πάντα· καὶ μόνος, μετὰ τῶν ἰδίων πλοίων, [3] ἤτοι λιβέρνων, πρῶτος ἔφυγε· τὰ δ' ἄλλα πλοῖα πάντα, καὶ ὁ στρατὸς ἀπώλετο, ἐν τῇ θαλάσσῃ βυθισθέντα. ἐν οἷς καὶ Δαμονικὸς, ὁ ἀπὸ δυκῶν, γηγόμενος στρατηλάτης ἐξεδίτου, καταγόμενος ἐκ τῆς Αντιοχέων μεγάλης πόλεως, ἀνδραγαθήσας κατὰ τῶν Αφρων, καὶ μοναδεὶς ἐμεσάθη, καὶ συνελήφθη καὶ ἐρίφη εἰς τὸ βυθὸν ἔνοπλος. καὶ ὑπέστρεψεν ὁ Βασιλίσκος ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἡττημένος.

Επὶ δὲ τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ

1 ὅπερ ἐκάλεσε νέον ἔμβολον.] Scr. ὅνπερ. De incendio hoc, vide Zon. & Cedren.

2 κατὰ Σινζερίχου Ουανδαλήριγος τῶν Αφρων.] Lego, Ουανδάλου, ἡγεμόνος τῶν Αφρων. De prælio vero hoc navali inter Gizerichum (ita enim aliis dictus est) & Basiliscum, vide Procopium, de bello Vandal. lib. 8.

3 ἤτοι λιβέρνων.] Λίβερνον, sive λίβυρνον, uti aliis scribitur, *Liburna*, est.

Λέοντος

Λέοντος ἐπφάγη Ανθίμιος, ὁ βασιλεὺς ἐν Ρώμῃ· ἐν ἔχθρᾳ γὰρ ἠμύμφοις τὴν ἰδίαν αὐτῆς γαμβροῦ Ρεκίμερ, τὴν στρατηλάτην, φοβηθεὶς αὐτὸν, ὡς Γότθον, ἀπῆλθεν εἰς τὸ ἅγιον Πέτρου προσφεύγων ὁ βασιλεὺς Ανθίμιος, φησὶν, ὡς ἄῤῥωστος. ἧς γνοὺς Λέων ὁ βασιλεὺς, ἔπεμψεν ἐν Ρώμῃ τὸν πατρίκιον Ολύβριον [1] τῶν Ρωμαίων, [2] μετὰ τὴν ὑπατείαν αὐτῆς, ἣν δέδωκεν ἅμα Ρουσικίῳ, εἰς τὸ, φησὶ, ποιῆσαι φίλους τὸν βασιλέα Ανθίμιον, καὶ τὸν γαμβρὸν αὐτῆς Ρεκίμερ, ὡς ὄντας ἐκ τῆς συγκλήτου Ρώμης· καὶ κελεύσας αὐτῷ, ὅπ, μὴ τὸ γενέσθαι Ανθίμιον καὶ Ρεκίμερ φίλους, ἐκ τῆς Ρώμης ἔξελθε, καὶ ἄπελθε πρὸς Ζιγζήριχον Ουάνδαλον, τὸν ἔπαρχα τῆς Αφρικῆς, ὡς ἔχων παῤῥησίαν πρὸς αὐτὸν, διότι [3] τὸν γαμετὴν τῆς σῆς ἀδελφῆς Πλακιδίας ἔχῃ νύμφην τοῦ υἱοῦ αὐτῆς· καὶ πεῖσον αὐτὸν φίλον μᾶς γενέσθαι. ὑπελάμβανε δὲ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Λέων τὸν αὐτὸν Ολύβριον, ὅπ ἀντείχετο Ζιγζηρίχου, καὶ ὅπ τὰ μέρη αὐτῆς ὑπῆρχε· καὶ παρεφυλάττετο αὐτὸν ὁ Λέων, μή ἐὰν νικήσῃ κατὰ Λέοντος Ζιγζήριχος πόλεμον, προδώσει ὁ αὐτὸς Ολύβριος Κων-

Anthemius, rex Romanus, è medio ſublatus eſt. Huic interceſſerunt cum genero ſuo Recimere graves inimicitiæ; à quo, tanquam Gotho, metuebat ſibi. Itaque templum D Petri, aſylum quærens, ſed valetudinem prætendens, Anthemius ſe recepit. Hæc ubi audiviſſet Leo Imperator, Olybrium, Patricium Romanum, poſt munera Conſularia ab eo & Ruſticio, in populum ſparſa, Romam miſit; uti, quæ inter Anthemium & generum ejus Recimerem, Senatorem utrumque Romanum, interceſſerant, inimicitias conſopiret. Inſuper etiam ei in mandato dedit, poſtquam Anthemium & Recimerem conciliaſſet, uti Roma diſcedens, Zinzerichum Vandalum, Africæ regem, adiret; (apud quem, quod uxoris ejus Placidiæ ſororem filio ſuo deſponſatam haberet, plurimum eum poſſe non dubitavit:) illumque in gratiam ſecum redire ſuaderet. Suſpicatus quippe eſt Leo Imperator, Olybrium pro Zinzericho ſtare, & partes ejus ſecreto agere. Cavebat itaque ſibi ab eo, ne ſi forte Zinzerichus in ſe bella moveret, Olybrius, ut qui ei af-

1 τῶν Ρωμαίων.] Forte ſcribend. τὸν Ρωμαῖον.

2 μετὰ τὴν ὑπατείαν αὐτῆς, ἣν δέδωκεν ἅμα Ρουσικίῳ.] Υπατεία nummus dicitur, à Magiſtratibus in populum ſparſus: uti ſupra dictum eſt. Verum hæc diſſona ſunt ab aliis hiſtoricis: Olybrius enim & Ruſticius Conſulatum geſſerunt, Leonis Imp. anno VII; cum tamen Anthemius à Leone Romanus Imperator non conſtitutus fuerit, ante imperii ſui annum X. Vide Marcellinum Comit. & Chr. Alex.

3 τὸν γαμετὴν τῆς σῆς ἀδελφῆς.] Manifeſtam vocabulorum ἀπαξίαν hic habemus: legendum, τὴν ἀδελφὴν τῆς σῆς γαμετῆς Πλακιδίας. Placidiam enim, Valentiniani Imp. filiam alteram, uxorem habuit Olybrius; alteram vero, nomine Eudociam, Genſerichus F. ſuo Honoricho matrimonio junxerat.

finitate junctus esset, Constantinopolim Zinzericho prodere-ret ; Imperiumque inde sibi comparaturus esset. Post itaque quam Olybrius Romam versus abierat, relictis Constantinopoli filia sua, uxoreque Placidia, sacratissimus Imperator Leo Magistriano literas Anthemio Romanorum regi deferendas dedit, in hæc verba: "Ego (inquit) Asparem, atque "Ardaburium è medio sustuli; "ne quis supereſſet, qui mihi "imperanti adversaretur. Sed "& Tu quoque Recimerem "generum tuum occidito; ne "sit, qui tibi imperitet. Quin "& Olybrium quoque Patri-"cium ad te misi; ipsum etiam "occidas, velim: nempe ut "regnes, aliis imperans, non "subserviens. Collocaverat autem Recimer ad portum, portasque Romæ singulas, præsidium Gothicum: nec prius cuiquam patebat aditus, quam quid haberet apud se aperuisset. Modestus itaque Magistrianus, qui à Leone missus fuerat ad Anthemium, ubi Romam venit, exploratione statim facta, Literæ Imperatoriæ, à Leone ad Anthemium missæ, ei ablatæ sunt: quas Recimeri

σανπιόπολιν τῷ Ζινζηείχῳ, ὡς συλλήψῃς, καὶ ὅπ [1] βασιλεύει ὁ αὐτὸς Ολύβριος ἐν Κωνσανπινοπόλει. καὶ μετὰ τὸ δεθῆναι Ολύβριον ὅπι πρὸς Ρώμην, ἐάσαντα τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα Πλακιδίαν, καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ ἐν Κωνσανπινοπόλει· ἔγραψεν [2] ὁ θειότατος θεῖος βασιλεὺς Λέων [3] διὰ μαγισριανοῦ Ανθιμίῳ βασιλεῖ τῆς Ρώμης ταῦτα· "ὅπ, ἐγὼ ἐφό-"νευσα Ασπαρα, καὶ Αρδαβούριον, "ἵνα μηδείς μοι [4] ἐναντιῶται κελεύ-"οντι· ἀλλὰ καὶ σὺ φόνευσον τὸν γαμ-"βρόν σου, Ρεκίμερ· ἵνα μὴ ἐπάνω "σοῦ κελεύῃ. ἰδοὺ, ἀπέσειλά σοι καὶ "Ολύβριον τὸν πατρίκιον· φόνευσον "καὶ αὐτὸν, καὶ βασίλευσον κελεύων, "καὶ μὴ κελεύομενος. διὸ ὃ ἀφο-ρείσας ὁ Ρεκίμερ εἰς ἐκάστην πόρταν Ρώμης, καὶ εἰς τὸ λιμένα, βοήθειαν Γοτθικήν· καὶ εἴ πις εἰσήρχετο ἐν Ρώμῃ, ἐρευνᾶτο, τί ἐπιφέρετο. καὶ ἀπελθόντος [5] τοῦ μαγίστρου Ανθεμιόλεως, τοῦ πεμφθέντος ὑπὸ Λέοντος πρὸς Ανθέμιον βασιλέα, καὶ ἐρευνηθέντος, ἐπήρθησαν αἱ πύλαι Λέοντος, αἱ πρὸς Ανθέμιον, καὶ εἰσηνέχθησαν τῷ Ρε-

---

1 βασιλεύει.] Forte scribend. βασιλεύσῃ.

2 ὁ θειότατος θεῖος βασιλεύς.] Epithetorum horum alterum omnino redundat.

3 διὰ μαγισριανοῦ.] Μαγισριανὸς, *Magistriani*, dicti sunt, Officiales Magistri Officiorum. Vide doctissimi Fabroti Glossar. ad Cedrenum. Apud Nostrum tamen sensu latiore pro Legato quolibet, sive nuncio Regio accipi videtur: ita infra lib. 18. Persis Officiales hujusmodi attribuit. ὅτε δὲ ἀνηγορεύθη βασιλεὺς Περσῶν Χοσδρόης, ἐδήλωσε τοῖς πρεσβευταῖς Ρωμαίων, διὰ Πέρσου Μαγισριανοῦ, εἰσελθεῖν σὺν τοῖς Περσικοῖς, &c. *Chosroes vero Persarum Rex factus, Romanorum Legatos per Magistrianum Persam monet, uti in Persidem venirent*, &c.

4 ἐναντιῶται.] Scr. ἐναντιῶται.

5 τοῦ μαγίστρου Ανθεμιόλεως.] Ita Cod. MS. Lego, τοῦ μαγισριανοῦ Μοδέστου.

κίμερ· καὶ ἔδωκεν αὐτὰς Ολυβρίῳ. καὶ λοιπὸν ἔπεμψεν ὁ Ρεκίμερ πρὸς Γουνδαβάδειον, τὸν υἱὸν τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ, καὶ ἐκάλεσεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν Γαλλιῶν· ἐκεῖ γὰρ ἦν στρατηλάτης. ὅστις ἐλθὼν, ἐφόνευσε τὸν Ανθίμιον βασιλέα, [1] ὃς ἦν εἰς τὸν ἅγιον οἶκον τοῦ Αποστόλου Πέτρου· καὶ εὐθέως ἀπῆλθεν εἰς τὰς Γαλλίας ὁ αὐτὸς Γουνδαβάριος. καὶ ἔστειλεν ὁ Ρεκίμερ βασιλέα Ολύβριον, μετὰ γνώμης τῆς συγκλήτου Ρώμης· καὶ ἐβασίλευσεν ὁ αὐτὸς Ολύβριος τῆς Ρώμης μῆνας ὀλίγους· καὶ ἀρρωστήσας, ἐτελεύτα. καὶ [2] ἐποίησε πάλιν ἄλλον βασιλέα ὁ Ρεκίμερ, ἀπὸ τῆς συγκλήτου τῆς αὐτῆς Ρώμης, Μαιορεῖνον· καὶ ἐφόνευσαν καὶ αὐτὸν, ὡς φιλήσαντα Ζινζήριχον, ξῆγα τῶν Αφρων. καὶ ἐποίησεν ἀντ' αὐτοῦ πάλιν ἄλλον βασιλέα ἐν τῇ Ρώμῃ, ἀπὸ τῆς συγκλήτου, ὀνόματι Νέπον, ὁ αὐτὸς Ρεκίμερ· καὶ τελευτᾷ ὁ Ρεκίμερ.

Ο δὲ αὐτὸς Λέων βασιλεὺς ἔλαβε γαμβρὸς δύο τῶν θυγατέρων αὐτοῦ· Λεοντίᾳ, τῇ μείζονι, Μαρκιανὸν τὸν πατρίκιον, τὸν υἱὸν [3] γνωμῶν Ανθιμίου, βασιλέως Ρώμης· καὶ Αριάδνῃ, Ζηνώνα τὸν Ισαυρον, τὸν Κοδισσέον· καὶ

traditas, ipſe Olybrio communicavit. Statim itaque Recimer Gundabarium, ſororis filium, ex Galliis, ubi Magiſter Militum erat, accerſit. Gundabarius itaque Romam venit, & Anthemio Rege in ipſo templo S. Apoſtoli Petri, quo ſe receperat, occiſo, Gallias deinceps repetivit. Tum vero Recimer Olybrium, Senatu approbante, Romæ regem conſtituit: qui, ubi menſibus paucis regnaſſet, in morbum incidens, fato ſuccubuit. Cui Recimer Majorinum quendam, ex Senatoribus Romanis, ſucceſſorem deſignavit. Hic vero, tanquam Zinzerichi Afrorum Regis ſtudioſus, è medio ſublatus eſt: Senatore etiam alio, Nepote vocato, ad Occidentis imperium à Recimere provecto. Tandem vero Recimer diem ſuum obiit.

Cæterum Leo Imperator filiæ utrique virum comparavit, natu majori Leontiæ Marcianum Patricium, Anthemii Romani Regis filium; Ariadnæ vero Zenonem Iſaurum, Codiſſeum: quorum utrumque

---

1 ὃς ἦν.] Scr. ὡς ἦν.

2 ἐποίησε πάλιν ἄλλον βασιλέα ὁ Ρεκίμερ ἀπὸ τῆς συγκλήτου τῆς αὐτῆς Ρώμης Μαιορεῖνον.] Omnia hic peſſime confundit Auctor noſter: Maioranus enim, ſive Majorinus, (ut noſter, Græcique alii eum vocant) ante Olybrium, Occidentale habuit imperium; inter hos etiam duobus aliis intervenientibus. Regum horum Romanorum ſeries hæc eſt, ex Marcellino, & Jornande: *Maioranus*, à Marciano Imp. rex factus; *Severus*; *Anthemius*, à Leone Romam miſſus Imperator: *Olybrius*; *Glycerius*; *Nepos*; qui Glycerium, à regno dejectum, Epiſcopum fecit. Hunc Νέπον, infra vocat Auctor, tanquam à Νέπως, Νέπου· eumque à Recimere Regem creatum aſſerit, falſiſſime: Recimer enim ante Olybrium, fatis conceſſit, teſte Paulo Diacono, lib. 16. *Poſt menſem tertium* (occiſi Anthemii) *excruciatus languoribus & ipſe* (Recimer) *interiit. Mortuo Recimere, Olimbrius Imperator Gundibarum, ejus nepotem, Patritium effecit.*

3 γνωμῶν.] Scr. γνώμων.

Patricia dignitate, & Præſentis Militiæ Præfectura honeſtavit. Maſculum vero primogenitum edidit Illuſtriſſima Ariadna, quam Leonem vocavit: Clariſſima enim Leontia fœminas tantum produxit.

ἐποίησεν ἀμφοτέρους στρατηλάτας Πραισέντιν, καὶ πατρικίους. ἔτεκε δὲ ἡ θεοφανεστάτη Ἀριάδνη πρωτότοκον ἄῤῥενα, ὃν ἐπεκάλεσε Λέοντα· ἡ γὰρ Λεοντία ἡ ἐμφανεστάτη θηλείας ἔτεκε μόνον.

LEO JUNIOR
IMPERATOR.

LEo autem Imperator nepotem ſuum, Leonem Juniorem, Zenonis filium, in Imperii conſortium aſſumpſit, quem & Conſtantinopoli Diademate inſignivit. Cæſar itaque factus Leo Minor, Conſulatum inibat, menſe Januario Indictionis XII, Æræ Antiochenæ anno DXXII. Sequentis autem Februarii die 3. Leo Magnus ex Dyſenteria mortuus eſt, ætatis anno LXXIII.

Leone Magno demortuo, imperium tenuit Leo Junior, annum 1, & dies XXIII. Hic, cum puer eſſet tenellus, matris ſuæ Illuſtriſſimæ Ariadnæ monitu, patris ſui Zenonis, Militum Magiſtri, & Patricii, (dum ipſum, ceu Imperatorem veneraretur) capiti regium Diadema impoſuit, Februarii IX, Indict. XII; ſimulque deinceps regnarunt.

Ὁ δὲ βασιλεὺς Λέων ἔστεψεν ἐν Κωνσταντινουπόλει Λέοντα τὸν μικρὸν, τὸν ἔγγονον αὐτοῦ, υἱὸν δὲ Ζήνωνος, ποιήσας αὐτὸν βασιλέα ἅμα αὐτῷ. καὶ προῆλθεν ὕπατος ὁ αὐτὸς Καῖσαρ Λέων ὁ μικρὸς, τῷ Ἰανναρείῳ μηνὶ, τῇ δωδεκάτης ἰνδικτιῶνος, τῷ φκβ' ἔτει τῆς Ἀντιόχειαν. τῷ δὲ μετ' αὐτὸν Φεβραρίῳ μηνὶ γ', νόσῳ ἁλοὺς ὁ βασιλεὺς Λέων ὁ μέγας [1] δυσεντερείας, τελευτᾷ, ὢν ἐνιαυτῶν ογ'.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Λέοντος τοῦ μεγάλου, ἐβασίλευσε Λέων ὁ μικρὸς ἔτος α', καὶ ἡμέρας εἰκοσιτρεῖς· ὢν δὲ παιδίον μικρόν. ὑπεβλήθη δὲ ὑπὸ τῆς ἰδίας αὐτοῦ μητρὸς, τῆς θεοφανεστάτης Ἀριάδνης· καὶ ὡς προσκυνεῖ αὐτὸν ὡς βασιλέα Ζήνων ὁ στρατηλάτης, ὁ πατρίκιος, [2] ὁ αὐτοῦ πατὴρ, ἐπέθηκε φόρον βασιλικὸν ὅτι τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, τῇ ἐννάτῃ τοῦ [3] Περιτίου μηνὸς, τῆς δωδεκάτης ἰνδικτιῶνος· καὶ ἐβασίλευσε ἅμα.

1 δυσεντερείας.] Scr. δυσεντερίας. De hoc vero Leonis morbo ſtupendo, vide quæ Cedrenus habet.

2 ὁ αὐτοῦ πατήρ.] Chr. Alex. habet, ὁ αὐτοῦ πάππος, mendoſe: non enim avus, ſed pater Leonis erat Zeno.

3 Περιτίου.] Scr. Περιτλίου.

ZENO
IMPERATOR.

Ἐβασίλευσε δὲ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ζήνων, ὁ Κοδισσέως, ὁ Ἴσαυρος, μετὰ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ υἱοῦ Λέοντος ὀλίγον χρόνον· καὶ προῆλθεν ὕπατος ὁ θειότατος Λέων ὁ μικρὸς, ἔτους χριστιανῶν Ἀντιόχειαν φκβ', ἰνδικτιῶνος δωδεκάτης· καὶ τῷ ἑνδεκάτῳ μηνὶ τῆς αὐτοῦ ὑπατείας ἠξιώσησε, καὶ τελευτᾷ ὁ θειότατος Λέων ὁ μικρὸς, μηνὶ Νοεμβρίῳ, ἰνδικτιῶνος ιγ', ἔτους χριστιανῶν Ἀντιόχειαν φκγ', [1] ὢν ἐνιαυτῶν ζ'· καθὼς συνεγράψατο Νεστοριανὸς ὁ σοφώτατος χρονογράφος, ἕως Λέοντος τοῦ μικροῦ.

IMperator itaque Zeno Iſaurus, Codiſſeus, cum filio ſuo Leone, ad breve licet tempus, imperavit : ſacratiſſimus enim Leo Junior. cum Conſulatum ſuum iniviſſet anno Æræ Antiochenæ DXXII, Indict. XII, Conſulatus ſui menſe XI; in morbum incidens, è vivis exceſſit, menſe Novembri, Indict. XIII, anno Æræ Antiochenæ DXXIII, annum agens ſeptimum : ſicuti ſcriptum reliquit Neſtorianus, ſapientiſſimus Chronographus ; qui hiſtoriam ſuam ad Leonem uſque Juniorem perduxit.

---

1 ὢν ἐνιαυτῶν ζ'] Quomodo hoc eſſe potuit, haud video: Chr. Alexand. tamen annos XVII eum vixiſſe aſſerit: uterque proculdubio falſò; uterque tamen Neſtorianum eundem auctorem habet. Procopius enim eum, haud multos dies natum, Imperatorem ſalutatum fuiſſe, ſcribit: Τελευτήσαντος δὲ καὶ Λέοντος ἐν Βυζαντίῳ, παρέλαβε τὸν βασιλέων Λεων ὁ Ζήνωνος τε καὶ Ἀριάδνης τῆς Λέοντος θυγατρὸς, ἐς ἡμερῶν ἔτι ὀλίγων παῖδα ἡλικίαν ἥκων. Auctor etiam noſter ſupra, eum παιδίον μικρὸν fuiſſe teſtatur. Imperium vero tenuit non anno toto uno. Procop. de bel. Vandal. lib. 1.

ΛΟΓΟΣ ΙΕ'.

ΧΡΟΝΩΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΖΗΝΩΝΟΣ, ΕΩΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ.

LIBER XV.

De Temporibus Zenonis Imperatoris, adusque Anastasii Imperium.

POST mortuum autem Leonem Juniorem, Imperium tenuit Sacratiſſimus Zeno, per annos xv. Menſe autem Imperii ſui octavo, Petrum, S. Euphemiæ Chalcedonenſis Paramonarium, Epiſcopum, ſive Patriarcham Antiochenſem conſtitutum, Antiochiam miſit. Poſt vero quam duobus annis & decem menſibus regnaſſet,

ΜΕΤΑ δὲ τὴν βασιλείαν Λέοντος τοῦ μικροῦ, ἐβασίλευσεν ὁ θειότατος Ζήνων, ἔτη ιε'. ἐν τῷ μιῷ τοῦ ὀγδόου τοῦ αὐτοῦ βασιλείας, ἐποίησεν ὀπίσκοπον παπειάρχῃ ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ Πέτρον, [1] τὸν Φραμονάριον τῆς ἁγίας Εὐφημίας τῆς ἐν Χαλκηδόνι· καὶ ἔπεμψεν αὐτὸν ἐν Ἀντιοχείᾳ. μεθ' ἃς δὲ δύο ἔτη, καὶ μῆνας δέκα τῆς

1 τὸν Φραμονάριον τῆς ἁγίας Εὐφημείας.] Μονὴ recentioribus idem quod *Monaſterium*; inde Παραμοναρίος, *Monaſterii Miniſter*; *Manſionarium*, vocat Anaſtaſius. Petrum vero hunc, cognomento Κναφέα, ſive *Fullonem*, non *Euphemiæ*, ſed *S. Baſſæ* Presbyterum fuiſſe; nec à Zenone Imp. Epiſcopum creatum, ſed Leonis I. anno ſeptimo Epiſcopatum Antiochenum ſibi arripuiſſe teſtatur Cedrenus.

βασι-

βασιλείας αὐτῦ, ἐν λύπῃ γεγόμενος διὰ τοῦτο γάμα αἰτηθὲν παρὰ τοῦ αὐτοῦ πενθερᾶς Βερίνης, καὶ μὴ τυχεῖν αὐτῆ παρ' αὐτῦ, κατεσκοπάθη παρὰ τῆς ἀεισοίνης Βερίνης, τοῦ αὐτῦ πενθερᾶς. καὶ φοβηθεὶς, μὴ σφαγῇ ὑπό τινος τῶν ἐν τῷ παλατίῳ, ὡς συνοικοῦσης τῆς πενθερᾶς αὐτῦ ἐν τῷ παλατίῳ, ποιήσας πρόκοσον ἐν Χαλκηδόνι, ἔφυγεν ἐκεῖθεν βαρέσδοις, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν Ισαυρίαν, [1] ὡς ἔστι βασιλεύς. ὅπου καταλαβε, φυγοῦσα τὴν ἰδίαν αὐτῆς μητέρα λάθρα, καὶ ἡ βασίλισσα Ἀριάδνη, εἰς τὴν Ισαυρίαν· καὶ διῆγεν ἅμα τῷ ἰδίῳ αὐτῆς ἀνδρί.

cum Verina Auguſta, ſocrus ejus, ob negatam ſibi quam ab eo poſtulaverat rem quampiam, inſidias ei ſtruxiſſet; ſuper his anxius animi, verituſque ne ab aliquo Palatinorum interficeretur, (ſocrus enim in Palatio cum genero ſuo ſimul habitabat) Chalcedonem ſe contulit: inde vero veredis, (Imperator licet eſſet) in Iſauriam fugit. Quem Imperatrix quoque Ariadna, matrem ſuam clam fugiens, in Iſauriam ſecuta eſt; ubi etiam cum viro ſuo degit.

BASILISCUS

IMPERATOR.

Καὶ μετὰ τὸ φυγεῖν Ζήνωνα τὸν βασιλέα, καὶ Ἀριάδνην, εὐθέως προεχειρίσατο ἡ αὐτὴ Λεοντία Βερίνα βασιλέα, στέψασα Βασιλίσκον, τὸν ἴδιον αὐτῆς ἀδελφόν· καὶ ἐβασίλευσεν ὁ αὐτὸς Βασιλίσκος, ὁ ἀδελφὸς Βερίνης τῆς πενθερᾶς Ζήνωνος, ἔτη β'. ἡ δὲ αὐτὴ Βερίνα ὅτε αὐτὸν βασιλέα, ὠνόμασε καὶ ὕπατον, μετ' Ἀρμάτου, προαχθέντος παρὰ Βασιλίσκου στρατηλάτου τῶν μεσά-

STatim vero poſt Zenonis & Ariadnæ fugam, Verina Auguſta Baſiliſcum, fratrem ſuum, Diademate inſignitum, Imperatorem renunciavit. Imperium autem tenuit Baſiliſcus, Verinæ Zenonis ſocrus frater, annis 2. Conſulem quoque eodem, quo Imperatorem, tempore deſignavit Verina, una cum Armato, quem Baſiliſcus ipſe Magni Prælentis Militiæ Magiſtrum conſtituerat:

1 ὡς ἔστι βασιλεύς.] Chr. Alexandrini Interpres ita vertit: *atque inde Veredis, velut Imperator, properavit in Iſauriam*: ac ſi Imperatorium fuiſſet, nec exercitu, nec ſatellitio ſtipatum eum Veredis fugere. Immo ſummæ potius Zenonis μικροψυχίας argumentum hoc ponit Auctor, eo quod, Imperator licet eſſet, ad laborioſum hunc, vilemque Curſum deſcenderet, atque ἵππου τραχυδρόμους, ſive Veredis, à ſocrûs ſuæ inſidiis etiam ſe ſubduceret.

duo

duo itaque hi Conſulatum una geſſerunt.

Baſiliſcus vero ſimul ac imperare cœpit, Marcum filium ſuum Imperatorem renunciavit; amboque ſimul regnarunt.

Imperantibus autem Baſiliſco, & Marco filio, divinam iram paſſa eſt Syriæ Primæ urbs, nomine Gabala, menſe Septembri, ſub ortum Solis: cui de novo inſtaurandæ, Baſiliſcus Imperator libras auri L largitus eſt.

λε Πραισέντε· καὶ ὑπάτευσαν οἳ δύο.

Ο δὲ αὐτὸς Βασιλίσκος ἦ μόνον ἐβασίλευσεν, ἔσεψε τ ὑὸν αὐτῦ βασιλέα, ὀνόματι Μάρκον· καὶ ἐβασίλευσαν οἳ δύο.

Ἐπ᾽ ὀ τ αὐτῦ βασιλείας Βασιλίσκε, καὶ Μάρκε, τ ὑὲ αὐτοῦ, ἔπαθεν ὑπὸ θεομηνίας πόλις τ πρώτης Συρίας, ὀνόματι Γάβαλα, μηνὶ Γορπαίῳ, εἰς τὸ αὖγος· ᾧ ἐχαρίσατο τῇ αὐτῇ πόλῃ ὁ βασιλεὺς Βασιλίσκος, εἰς ἀναγέωσιν, χρυσίου λίτρας ν᾽.

ZENO
IMPERATOR.

INter hæc Zeno Imperator, numeroſo milite ſtipatus, ex Iſauria Conſtantinopolim rediit; miſſis Antiochiam Magnam Militibus Præſidiariis, ſub Troconde Duce. Petrus autem Patriarcha, qui Epiſcopus à Zenone creatus fuerat, ubi de his accepiſſet, Baſiliſci tamen partibus adhæſit. Baſiliſcus vero, audito Zenonis Imperatoris adventu, miſit Armatum, Præſentis Militiæ Magiſtrum, omnibus, quas habuit in Thracia, Conſtantinopoli, & Palatio, copiis inſtructum: quem etiam adjuraverat per

Καὶ ἐπανῆλθε Ζήνων ὁ βασιλεὺς μετὰ πλήθυς πολλῦ ἐκ τῆς Ισαυρίας ὅπι Κωνσταντινέπολιν, πέμψας εἰς Αντόχειαν τὴν μεγάλην παραφύλακας Ισαύρυς, ᾗ στρατηλάτην Τροκόνδην. ἀπέσας ουῦ Πέτρος ὁ πατριάρχης, ὁ ὑπ᾽ αὐτῦ δεξάμενος τ ὄπισκοπῆς τ χειροτονίαν· ὑπὲρ τ μέρυς Βασιλίσκε ἐποίει. ὁ δὲ Βασιλίσκος μαθὼν τ τ βασιλέως Ζήνωνος ἐπάνοδον, ἔπεμψεν Αρμάτον τ στρατηλάτην τ Πραισέντε, μετὰ πάσης ἧς εἶχε δοσθείας στρατῦ ἐν Θρᾴκῃ, ᾗ ἐν Κωνσταντινεπόλει, [1] καὶ εἰς τὸ παλάτιον· ὁρκώ-

1 καὶ εἰς τὸ παλάτιον.] Verba hæc, & præcedentia à Radero peſſime vertuntur, cui in mentem non venit, εἰς, cum accuſativo, hoc loco, ut & alibi frequentiſſime pro ἐν poni.

σας

σας αὐτὸν εἰς ἅγιον βάπτισμα [1] νεωφωτίσυ, μὴ προδοῦναι. καὶ λαβὼν τὸ πλῆθος τ στρατῦ ὁ Αρμάτος, ἐπέρασε· καὶ τοῦτο προμαθὼν Ζήνων ὁ βασιλεὺς, ἔπεμψε πρὸς [2] τ αὐτὸν Αρμάτον, ἐπαγγειλάμενος αὐτῷ πολλὰ, καὶ [3] τ στρατηλασίαν τ αὐτοῦ ζωῆς, καὶ τ υἱὸν αὐτῦ ποιεῖν Καίσαρα. καὶ προπεμπεὶς ὁ αὐτὸς Αρμάτος τὸν Ζήνωνος βασιλέως, προέδωκεν, εὑρεθεὶς εἰς τὸ μέρος Ζήνωνος τ βασιλέως· καὶ οὐκέτι ὑπήντησε Ζήνωνι ἐρχομένῳ ὁ αὐτὸς Αρμάτος· ἀλλὰ δι' ἄλλης ἔδοξεν ὁπέναι ὁδῦ τ Ισαυρείας.

Εξορμήσας δὲ Ζιμών, ἐπέρασεν ἀπὸ τ λεγομένων Πυλῶν, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ παλάτιον, μετ' ὀλίγων ὁπλιτῶν, ἰνδικτιῶνι ιδ'· καὶ ἐδέχθη ὑπὸ τ στρατευμάτων, καὶ τ συγκλήτου. ἐθαῤῥει δὲ εἰς τὸ Πράσινον μέρος, ὅτι ἐφιλεῖτο παρ' αὐτῶν· ἔχαιρε γὰρ καὶ αὐτὸς Ζήνων ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ Πράσινον μέρος.

Ακούσας δὲ ἐξαίφνης Βασιλίσκος, ὅτι Ζιμών ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ παλάτιον ὥρμησε, καὶ εἰσῆλθε· καὶ ὅτι ἐδέξαντο αὐτὸν πάντες, καὶ Βηρίνα ἡ δέσποινα, ἡ πενθερὰ αὐτῦ· λαβὼν οὖν Βασιλίσκος τ γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ τὰ τέκνα, ἔφυγε εἰς τ μεγάλην ἐκκλησίαν Κωνσταντινουπόλεως, εἰς τὸ μέγα φωτιστήριον, προδοθεὶς

sanctum Baptiſmum, cujus lavacro recenter intinctus fuerat, ne ſe Zenoni proderet. Armatus itaque copiis acceptis, trajecit; quod ubi Imperator Zeno intellexit, miſſo ad Armatum Legato, multa ei pollicitus eſt, Præſentis Militiæ Præfecturam perpetuam, filiumque ejus Cæſarem futurum. Armatus itaque Promiſſis hiſce Zenonis allectus, [Baſiliſcum] prodidit, in Zenonis partes diſcedens: nec Zenoni venienti cum exercitu occurrit, ſed via alia Iſauriam petere ſtatuit.

Zeno autem, cum exercitu ſuo, per *Pylas*, quas vocant, trajecit; Palatiumque cum militibus ſuis ingreſſus, ab exercitibus, & Senatu receptus eſt, Indictione XIV. De Praſinis vero ſatis ſecurus erat; quippe hi Zenonem, ut qui partibus eorum faveret, percharum ſibi habuerunt.

Baſiliſcus interim ubi audiviſſet, Imperatorem Zenonem veniſſe, Palatiumque occupaſſe, ab omnibus, ipſa etiam Verina Auguſta, ſocru ejus, receptum; ipſe, proditum ſe ab Armato videns, arreptis ſecum liberis, & uxore ſua, ad magnum protinus Baptiſterium Eccleſiæ magnæ Conſtantinopolitanæ ſe rece-

---

1 νεωφωτίσου.] Scr. νεοφωτίσυ.

2 τ αὐτὸν Αρμάτον.] Armatus iſte, & Harmatius, à Scriptoribus varie dictus eſt.

3 τὴν στρατηλασίαν τῆς αὐτῦ ζωῆς.] Chr. Alex. habet, ἕως τῆς αὐτῦ ζωῆς, rectius.

pit, Theudericho tum Conſulatum gerente.

Sacratiſſimus autem Imperator Zeno, velo in uſum Circi exhibito, ſtatim aſcendit, Ludoſque ſpectavit; urbe tota reditum ei gratulante. Sic itaque receptus à ſuis, inter ipſa Circenſia, magnam ad Eccleſiam miſit, & à Baſiliſco, & uxore ejus, filioque, inſignia Imperatoria abſtulit: extractumque inde eum, cum uxore, liberiſque, data cautione nec capitibus multatum, nec neci eos traditum iri, amandavit eum cum ſuis in Limnas, Cappadociæ Caſtellum: in cujus turrim quandam conjectus, porta ejus muro obſtructa, caſtelloque à præſidio militari Iſaurico cuſtodito, ipſe tandem, cum uxore, liberiſque, fame necatus interiit, turrim hanc pro ſepulchro conſecutus.

Zeno autem Imperator poſt reditum ſuum annos XII regnavit: in univerſum itaque complevit annos XV, & menſes 2: quibus etiam nonnulli duos illos, quibus Baſiliſcus imperavit, annos annumerant. Cæterum Zeno Imperator, ſta-

ὑπὸ Αρμάτου. [1] ὅτε τ ὑπατείας Θεοδερείχου.

Ο δὲ θειότατος Ζήνων βασιλεὺς, θεραχὼν τὸ ἔθνος τ Ιππικῦ, εὐθέως ἐλθὼν ἐθεώρησε· καὶ ἐδέχθη ὑπὸ πάσης τ πόλεως. καὶ μὴ τὸ δεχθῆναι, ἐν ὅσῳ θεωρεῖ, ἔπεμψεν εἰς τ μεγάλην ἐκκλησίαν, καὶ ἐπῆρε θεραπ Βασιλίσκου, καὶ τ υἱὸν αὐτῦ, καὶ τ γυναικὸς αὐτῦ, τὸ ἔνδυμα τ βασιλείας· καὶ ἐκβαλὼν αὐτὸν, καὶ τ γυναῖκα αὐτῦ, καὶ τὰ τέκνα αὐτῦ, ὑπὸ λόγον ὅπως μὴ τμηθῶσι, μὴτε σφαγιάζωνται· ἔπεμψεν αὐτὸν, καὶ τὰς αὐτῦ, εἰς Λίμνας κάστρον ἐν Καππαδοκίᾳ. καὶ ἐβλήθη εἰς ἕνα πύργον τ κάστρου, [2] καὶ ἀνεκρίθη ἡ θύρα, καὶ ἐφύλαττον τ πύργον καὶ τὸ κάστρον Λίμνας πλῆθος στρατιωτῶν Ισαύρων πολὺ, ἕως λιμοκλονηθεὶς ὁ αὐτὸς Βασιλίσκος, καὶ ἡ γυνὴ αὐτῦ, καὶ τὰ τέκνα αὐτῦ, ἀπέδωκαν τὰς ψυχάς· καὶ ἐτάφη ἐκεῖ εἰς τ αὐτὸν πύργον ἐν Καππαδοκίᾳ.

Καὶ ἐβασίλευσε Ζήνων μετὰ τ ἐπάνοδον αὐτῦ ἄλλα ἔτη ιϛ'· τῦτ' ἔστι, τὰ πάντα ἔτη ἐβασίλευσε ιε', καὶ μῆνας δύο· πρὸς δὲ καὶ τὰ δύο ἔτη Βασιλίσκου εἰς τ αὐτῦ πάντων βασιλείαν. ὁ δὲ αὐτὸς Ζήνων βασιλεὺς

---

1 Επὶ τῆς ὑπατείας Θευδερίχου] Nihil minus: Zeno enim ad Conſtantinopolim reverſus eſt, vel Baſiliſco & Armato Coſs. vel anno ſequente, quo vel nulli erant Conſules, ut Marcellinus Comes, vel Armatus ſolus Conſulatum geſſit, ut Victor vult; quum Theodoricus non ante ſeptimum poſthæc, vel octavum annum ad Conſulatum provectus fuerit. Vide Chr. Alex. Victorem, & Marcellinum.

2 καὶ ἀνεκρίθη ἡ θύρα.] ἀνακρίνω hoc loco novo plane ſenſu accipitur, pro, *obturo*: quo etiam modo παρακρίνω fere uſurpatur à Jo. Tzetze Chil. 1. Hiſt. 14.

Μόνον δὲ ταύτας παρελθεῖν φασὶ τὸν Οδυσσέα,
Κήρῳ μὲν παρακρίσαντα τὰ τῶν ἑταίρων ὦτα.

ἐπαιλ-

ἐπανελθὼν, οὐδέως καθεῖλε Πέτρον τὸν ἐπίσκοπον καὶ πατριάρχην Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης, ὡς φίλον Βασιλίσκου· καὶ ἐξώρισεν αὐτὸν [1] εἰς Εὐχαΐτα εἰς τὴν Ποντικήν· καὶ ἐποίησεν ἀντ' αὐτοῦ Στέφανον ἐπίσκοπον Ἀντιοχείας. ἔδωκε δὲ ὑπὲρ τῆς ἐπανόδου αὐτοῦ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ζήνων δωρεὰς πᾶσι τοῖς ὑποτελέσιν αὐτοῦ. ἐν ᾧ τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ [2] ἐσφάγη ὁ ἐπίσκοπος Στέφανος Ἀντιοχείας εἰς καλάμια ὀξυθέντα ὑπὸ τῆς κλήρου τῆς ἰδίου, ἔξω τῆς αὐτῆς πόλεως, εἰσελθὼν εἰς τὴν πύλην τὴν ἁγίων τεσσαράκοντα, εἰς τὰ λεγόμενα Βαφλαῆ, ὡς Νεστοριανός· καὶ ἐῤῥίφη τὸ λείψανον αὐτοῦ εἰς τὸν Ὀρόντην ποταμόν. καὶ μαθὼν Ζήνων ὁ βασιλεὺς, ἐποίησεν ἐπίσκοπον καὶ πατριάρχην ἄλλον, ὀνόματι Καλανδίονα, ἐν τῇ αὐτῇ Ἀντιοχέων πόλει τῆς Συρίας· καὶ ἐξωρίσθη καὶ αὐτὸς, ὡς Νεστοριανός. καὶ ἀνεκλήθη ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Ζήνωνος βασιλέως ὁ ἐπίσκοπος Πέτρος ἐκ τῆς ἐξορίας, τοῦ δήμου τῶν Ἀντιοχέων αἰτησάντων, καὶ τῆς κλήρου· καὶ ἐλθὼν ὑπὸ Εὐχαΐτων, ἐχρίσατο πάλιν πατριάρχης, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὸν ἴδιον αὐτοῦ θρόνον ἐν Ἀντιοχείᾳ.

Ἐπὶ δὲ τῆς τοῦ Ζήνωνος βασι-

tim à reditu ſuo, Petrum Epiſcopum & Patriarcham Antiochiæ Magnæ, tanquam qui Baſiliſci partibus adhæſerat, Epiſcopatu ejectum, in Euchaita, Ponti urbem, relegavit; Stephano in locum ejus ſuffecto. Tributariis autem ſuis omnibus, ob reditum ſuum felicem, munera largitus eſt Zeno Imperator. Eodem imperante Zenone, Clerus Antiochenſis Stephanum, Epiſcopum ſuum, quod Neſtorii eſſet ſectator, extra urbem, Quadraginta Sanctorum ad Synaxim, quæ Barlais (uti vocant) habebatur, ingredientem, calamis præacutis confecerunt; corpuſque ejus mortuum in Orontem fluvium projecerunt. Imperator autem Zeno de his certior factus, Calandionem quendam, Epiſcopum & Patriarcham Antiochiæ Syriæ conſtituit: Verum hic quoque, quod Neſtorianus eſſet, exterminatus eſt. Tum vero Imperator, Clero, populoque Antiochenſi hoc ab eo flagitantibus, Petrum Epiſcopum ab exilio revocavit. Hic itaque ab Euchaitis revocatus, & in Patriarchatum reſtitutus, in ſede ſua Antiochenſi finivit vitam.

Cæterum Imperator Zeno

---

1 Εἰς Εὐχαΐτα εἰς τὴν Ποντικήν.] Urbs hæc varie dicta eſt, τὰ Εὐχάϊτα, ut hoc loco, & apud Cedrenum: ἡ Εὐχαΐτα. & Εὐχάνια etiam legitur, apud Zonaram. Theodoropolis autem alio nomine deinceps vocata eſt, uti idem teſtatur Tom. 3. in Joanne Zimiſca. Cæterum Cedrenus Petrum Fullonem à Zenone in Pityos relegatum, ad S. Theodorum vero in Euchaitis clam confugiſſe aſſerit.

2 ἐσφάγη ὁ ἐπίσκοπος Στέφανος.] Eadem refert Evagrius, & ex eo Nicephorus; niſi quod, ubi Noſter à Clero, illi à populo Antiocheno Stephanum occiſum tradunt. Ubi obiter notandum, Nicephori Interpretem παῖδες Ἀντιοχέων, qua voce Nicephorus cum Evagrio uſus eſt, *Antiocheni pueri*, inepte reddidiſſe.

Basiliscum, Armati Præsentis militiæ Magistri filium, ex pacto Cæsarem renunciavit. Zenoni itaque Circensia spectanti, Basiliscus etiam assidebat; Cæsarque simul, cum Imperatore, aurigantibus præmia exhibuit. At vero Imperator, Armati, Præsentis militiæ Magistri, Cæsaris patris, perjurium animo suo recogitans; & quod per sacrum Baptismum Basilisco juraverit, se eum non prodituram esse; "hortatu tamen meo, inquit, adductus, "prodidit eum, & mortis ei "auctor fuit, Imperio meo (uti "ait ipse) se præstans fidelem. "Quin & ubi primum adole"verit Cæsar filius ejus, omni"no & fidem suam erga me "violabit: At ego illi fidem "meam liberavi; ipsum Pa"tricium protinus, Militiæ"que Præfectum constituen"do; filium etiam ejus Cæsa"rem renunciando. Imperator itaque Armatum, tanquam perjurum, occidi jussit: quod & factum est, interim dum Decimum pertranssiens, Circum ingrederetur Ludos spectaturus. Post cædem Armati, Basiliscum filium ejus, adolescen-

λείας, προεχειρίσθη παρ' αὐτῷ κατὰ συντάξεις, καὶ ἐγίνετο Καίσαρ ὁ υἱὸς Ἀρμάτου, τοῦ στρατηλάτου Πραισέντου, ὀνόματι Βασιλίσκου· καὶ συνεκάθητο τῷ αὐτῷ Ζήνωνι Βασιλίσκος εἰς τὸ Ἱππικὸν θεωροῦντι, καὶ ἐπιμαθὼν ἡνιόχους ὁ βασιλεὺς, καὶ ὁ Καίσαρ. ὁ δὲ Ζήνων [1] λογισάμενος, ὅτι ὀμόρκησεν Ἀρμάτος ὁ στρατηλάτης τοῦ Πραισέντου, ὁ πατὴρ τοῦ Καίσαρος, ἐπομοσάμενος εἰς τὸ ἅγιον βάπτισμα Βασιλίσκῳ τῷ βασιλεῖ, μὴ προδοῦναι [2] αὐτόν. "καὶ προτραπεὶς παρ' "ἐμοῦ, προέδωκεν αὐτὸν, καὶ ἀπέ"θανεν, [3] ὡς τῇ ἐμῇ, φησὶ, βασι"λείᾳ πρὸ φυλάξας· μικρὸν γὰρ, "ἐὰν ἀνδριωθῇ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ Καί"σαρ, πάντως καὶ ἐμὲ παραβαίνει· "ἐγὼ δὲ ὃ παρέδωκα αὐτὸν, ἀλλὰ "καὶ αὐτὸν ἐποίησα, ὅτι τόπῳ πα"τρίκιον, καὶ στρατηλάτῃ, καὶ τὸν υἱὸν "αὐτοῦ Καίσαρα· ἐκέλευσεν οὕτω σφαγῆναι τὸν Ἀρμάτον, ὡς ὀμόρκον, καὶ ἐσφάγη, ὡς ἄνερχεται [4] κατὰ τὸ Δέκιμον εἰς τὸ Ἱππικὸν θεωρῆσαι. καὶ μὴ τὸ φονευθῆναι Ἀρμάτον, τὸν υἱὸν αὐτοῦ Βασιλίσκον τὸν Καίσαρα, παιδίον ὄντα, ἐχειροτόνησεν ὅπι-

1 λογησάμενος.] Scr. λογισάμενος.

2 αὐτῷ.] Scr. αὐτόν.

3 ὡς τῇ ἐμῇ βασιλείᾳ, φησὶ, πρὸ φυλάξας.] Chr. Alex. habet, πῶς τῇ ἐμῇ βασ. πρὸ φυλάξει· ad quam lectionem Codicem etiam nostrum MS. recenti manu correctum inveni. Cæterum ubi sensus aliquis inde elici poterit, lectionem veterem retinere satius est.

4 κατὰ τὸ Δέκιμον.] Chr. Alex. habet, κατὰ τὸ δόκιμον, corrupte: quod à Radero redditur, *in speciem* &c. Cæterum τὸ Δέκιμον loci cujusdam Circo vicini nomen fuisse videtur. Occurrit iterum infra, ubi de Illo ab Imperatrice insidiis petito mentio facta est: καὶ Ἱππικῷ ἀγομένῳ, ὡς ἀνέρχεται διὰ τῶν πυλιτῶν ἐπὶ τὸ Δέκιμον, ἐκέλευσεν αὐτὸν ὁ στρατηλάτης χολλιθῆναι, &c.

σκοπεν

σκοπον ἐν Κυζίκῳ, τῇ μητροπόλει τ Ελλησπόντου.

Ἐπὶ δὲ τ αὐτ βασιλείας, τυραννήσαντες οἱ Σαμαρεῖται ἐν Παλαιστίνῃ, ἔσεφαν λῃσαρχον, ὀνόματι Ιεσσαὶν, Σαμαρείτην· καὶ εἰσῆλθεν ἐν Καισαρείᾳ, καὶ ἐθεώρησεν Ιππικὸν, καὶ ἐφόνευσε πολλὺς χριστιανὺς, ἡγεμονεύοντος τ ἀνατολ Παλαιστίνης Πορφυρίου. ὁ δὲ αὐτὸς Ιεσσαὶς ἔκαυσε τ ἅγιον Προκόπιον, ὅτε Τιμοθέου ἐπισκόπου Καισαρείας. καὶ ἐλθὼν ὁ δοὺξ Παλαιστίνης Ασκληπιάδης μετ τ αὐτ βοηθείας, καὶ ὁ ληστοδιώκτης Ρήγης, ὁ ἀξιωματικὸς [1] Καισαρείας, μετ τῶν Αρκαδιακῶν· ὁρμήσαντες καθ' αὐτ, συνέβαλον αὐτῷ, καὶ παρέλαβον αὐτόν· καὶ ἀπεκεφάλισ τ αὐτὸν Ιεσσαὶν, καὶ ἐπέμφθη ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ, μετ τ διαδήματος, τῷ βασιλεῖ Ζήνωνι. καὶ εὐθέως ὁ βασιλεὺς Ζήνων ἐποίησε τ συναγωγὴν αὐτῶν, τὸν ὄρος [2] εἰς τὸ Γαριζὶ ὄρ, σύνκτειον οἶκον τ ἁγίας θεοτόκου Μαρίας· ἀνανεώσας καὶ τ ἅγιον Προκόπιον·

tulum, Cyzici, quæ Helleſponti Metropolis eſt, Epiſcopum deſignavit.

Hujus ſub imperio Samaritani, Palæſtinam incolentes; tyrannidem capeſſentes, Juſtaſam quendam, Samaritanum, Latronum Principem, Diademate cinxerunt. Hic itaque Cæſaream ingreſſus, Circenſia ſpectavit; multoſque Chriſtianos interfecit; Porphyrio tunc temporis Syriæ Primæ Præfecturam tenente. Quin & S. Procopii quoque templum concremavit; Timotheo tum ſedem Cæſarienſem occupante. Supervenientes autem ei Palæſtinæ Dux Aſclepiades cum copiis ſuis, & Rheges Latronum infectator, Cæſarienſis Axiomaticus, cum Arcadiacis, Juſtaſam adorti ſunt: prælioque commiſſo, comprehenſum tyrannum capite multarunt, caputque ejus, regiumque Diadema, Zenoni Imperatori miſerunt. Zeno itaque Synagogam Samariticam, quam in monte *Gargazi* habuerunt, in Oratoriam Ædem convertit, Sanctæ Deiparæ Mariæ ſacratam; inſtaurato etiam S. Proco-

---

1 Καισαρίας.] Scr. Καισαρείας.

2 εἰς τὸ Γαριζὶ ὄρ.] Chr. Alex. legit, εἰς τὸ καλούμενον Γαριζαρίδιν· Suſpicor legendum τὸ Γαριζὶν ὄος. Mons enim Garizin Samariæ imminet; in quo celeberrimum erat templum illud, à Samaritanis ſacrificii, & Orationis cauſa frequentatum, atque cauſa tali extructum. Tempore Alexandri Macedonis Manaſſes, Jaddi Pontificis Judæorum frater, eo quod alienigenam duxiſſet uxorem, Nicaſam nempe, Sanabelletis Samariæ ducis filiam, ab altari pulſus eſt. Socero Manaſſes rem defert, qui ei pollicetur, ſi filiam ſuam retineret, ſe ei & ſacerdotium conſervaturum, atque etiam Pontificem, & ducem eorum locorum quibus ipſe imperaret, eum creaturum. Annuit Manaſſes: extructo itaque in Garizino monte templo, Sanabellet generum ſuum Pontificem ibidem conſtituit, cui exinde adhæſit populus Samaritanus. Vide Joſephi Antiquit. Judaic. lib. 11. c. 8. Ad hunc montem reſpexit Samaritana, Joh. c. 4. dicendo, *Patres noſtri in hoc monte adorarunt*, &c.

pii Templo. Quinetiam & Samaritarum potentiorum bonis publicatis, Edicto cavit, ne quis ex Samaritis deinceps militaret. Sic itaque res ad pacem redacta est.

Eodem Imperante, Theuderichus quidam, Exconsul, Valemeris filius, (qui Constantinopoli enutritus, literisque imbutus fuerat, & Præsentis Militiæ tandem Magister constitutus) cum Armati fatum apud se reputasset, metuens sibi ab Imperatore Zenone, relicta Constantinopoli, & assumptis secum copiis suis, in Calabriam devenit, ob numeros Militares ibi collocatos. Tyrannidem vero arripiens, Thraciam universam occupavit: quin & contra Zenonem Imperatorem arma movens, adusque Sycenum trajectum, Constantinopoli è regione situm, penetravit; Aquæductu etiam urbis exciso. Cumque per multos dies urbi incubuisset, nihil tamen Imperatorem lædere potuerit; inde movens, Romam tendit, Odoacri, Barbarorum regi tum parentem. Quicum inito prælio, ex Senatorum consensu, & proditione urbem Romam, ipsumque Odoacrem, nullo ne-

ποιήσας διάταξιν [1] μὴ στρατεύεσθαι Σαμαρείταις, δημεύσας καὶ τὰς οὐσίας αὐτῶν· καὶ ἐγένετο κατάστασις.

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτῆς βασιλείας Θευδεριχος, ὁ ἀπὸ Οὐάλων, [2] ὁ υἱὸς Ουαλέμερος, ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀνατραφεὶς καὶ ἀναγνὸς, στρατηλάτης ὢν Πραισέντου, καὶ ἑωρακώς τι ὑποῆεσι Αρμάτος, φοβηθεὶς τὴν βασιλέα Ζήνωνα, ἔλαβε τὴν ἰδίαν βοήθειαν, καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως, ὅτι Σαλαβρίαν ἀπῶν, διὰ τὰς ἐκεῖ καθεζομένας ἀριθμούς. καὶ τυραννήσας, παρέλαβε πᾶσαν τὴν Θράκιον· καὶ ἦλθε μέχρι τῆς βασιλέως Ζήνωνος, ἕως Συκῶν πέραν κατέναντι Κωνσταντινουπόλεως, κόψας καὶ τὸν ἀγωγὸν τῆς πόλεως. καὶ ποιήσας ἡμέρας πολλὰς, καὶ μὴ δυνηθεὶς βλάψαι τὸν βασιλέα, ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν, [3] ὁρμήσας ὅτι τὴν Ρώμην, τότε κατεχομένην ὑπὸ τοῦ Οδοάκρου, ἡγοῦς τῶν Βαρβάρων. καὶ πολεμήσας αὐτῷ, καὶ γνώμην καὶ προδοσίαν τῆς συγκλήτου Ρώμης, παρέλαβεν [4] ἀνεπηρεάστως τὴν αὐτὴν Ρώμην, καὶ τὸν Οδοάκρον ἔηγα· καὶ

1 μὴ στρατεύεσθαι Σαμαρείταις] Pœnæ hujus, qua Criminalibus aliquando Civili, quandoque Militari tantum, est & ubi alterutro munere fungendo interdictum fuit, frequens apud Auctores occurrit mentio. Noster etiam supra hæc habet, in Marciano, qui tumultuantes Prasinos pœna hujusmodi coercuit: ὅστις καὶ διαζῆν αὐτοῖς ἄδειαν ἐξεφώνησε, (παραχῆς ἠκολούθησε παρὰ τῶν τῆς Πρασίνης μέρους) μὴ πολιτεύεσθαι Πρασίνους, μήτε στρατεύεσθαι, ἐπὶ ἔτη τρία.

2 ὁ υἱὸς Ουαλέμερος.] Theuderichus, sive Theodericus, Theodemiris erat filius, Valemir vero ejus patruus erat. Vide Paul. Diac. lib. 16. & Jornand. de Reb. Get. cap. 52.

3 ὁρμήσας ἐπὶ τὴν Ρώμην.] Ista à vero aliena sunt: non Romam enim, sed Ravennam tenuit Odoacer: qua post triennalem tandem obsidionem capta, Theudericus Odoacrem, dolo licet, interemit tamen: uti testantur Procopius Gothic. lib. 1. Paul. Diacon. lib. 16. Jornand. de rebus Geticis, cap. 57.

4 ἀνεπηρεάστως.] Scr. ἀνεπηρεάστως.

ἐφόνευ-

ἐφόνευσεν αὐτὸν, καὶ κατέσχε τῆς Ῥώμης, γνώμῃ ἀντ' αὐτοῦ, ἕως ἐν αὐτῇ, [1] ἔτη μζ'. καὶ ἐφιλιώθη Ζήνωνι μετὰ ταῦτα τῷ βασιλεῖ, καὶ πάντα ὅσα ἔπραττε κατὰ γνώμην αὐτοῦ, καὶ τοὺς ὑπάτους χειροτόνει Κωνσταντινουπόλεως, καὶ τοὺς ἐπάρχους τοῦ πραιτωρίου, καὶ τὰ [2] κωδικίλλια μὲν τῶν αὐτοῦ ἀρχόντων τῶν μεγάλων, ἀπὸ τοῦ βασιλέως Ζήνωνος ἐδέχετο, μιμούμενον αὐτῷ τίνα ἤθελε προσαχθῆναι· [3] καὶ τοὺς σκηπίονας δὲ τῶν ὑπάτων ὁπὸ τοῦ βασιλέως αὐτοῦ ἐλάμβανε· μόνον ὃ ἕως ἐγίνετο ὁ αὐτὸς Θευδεείχος.

Προσῆλθεν αὐτῷ μία χήρα, συγκλητικὴ Ῥώμης, ὀνόματι Ἰουβεναλία, διδάσκουσα αὐτὸν, "ὅτι [4] τεσσάκοντα "ἔτη ἔχω δικαζομένη μετὰ τοῦ πατρι- "κίου Φίρμου· ἀλλὰ εὐλύτησόν με. καὶ ἐνεγκὼν τοὺς δικολόγους τῶν ἀμφοτέρων μερῶν, εἶπεν αὐτοῖς· "εἰ μὴ "διὰ τὸ αὔριον καὶ τὸ [5] μεθ' αὐτὴν δό- "σετε αὐτοῖς τὸν ὅρον, καὶ ἀπαλλά- "ξετε [6] αὐτοῖς, ἀποκεφαλίζω ὑμᾶς. καὶ καθίσαντες διὰ τῶν δύο ἡμερῶν, εἶπαν τὰ δοκοῦντα τοῖς νόμοις, δεδωκότες αὐτοῖς ὅρον, καὶ ἀπαλλαξαντες αὐτούς. καὶ ἄψασα κηρὸς Ἰουβεναλία προσῆλθεν αὐτῷ, [7] εὐχαριστοῦσα ὅτι εὐλυτώθη τὸ δίκης·

gotio cepit. Quo occiso, ipse Romanum regnum sibi vendicavit; regnavitque ibi, per annos XLVII. Theuderichus autem, posthæc in gratiam cum Zenone rediens, omnia ad mentem ejus agitabat: Consules etiam ipse Constantinopolitanos, & Prætorio Præfectos designans; à Zenone Imperatore itidem Magistratuum suorum primariorum omnium Codicillos, Consulum etiam scipiones, (indicatis prius, quos ad dignitatem ullam provectos ipse vellet) accepit. Jus vero Regium apud Theuderichum solum remansit.

Accedit autem ad eum Patricia quædam Romana, nomine Juvenalia, fœmina vidua, his verbis eum interpellans: "Causam, [ô Rex] quæ mihi "cum Patricio Firmo inter- "cessit totis jam XXX annis, Tu "mihi expedi. Accersitis itaque utriusque Partis Causidicis; "Nisi (inquit eis) intra "biduum litibus istis ad exi- "tum perductis, Clientes hos- "ce dimiseritis, capite vos ple- "ctam. Causa itaque per biduum agitata, Causidici sententiam juxta leges ferebant, & litigantes dimiserunt. Juvenalia itaque cereis accensis, ad Regem venit; gratiasque ei e-

---

1 ἔτη μζ'.] Triginta tantum annos eum regnasse asserit Jornandes, de Regn. Success. in Zenone.

2 καὶ τὰ κωδικιάλλια.] Scr. κωδικίλλια. κωδικελλᾶριος, & κωδικίλλιον, codicillus.

3 καὶ τοὺς σκηπίονας ἢ τῶν ὑπάτων.] σκηπίων, & σκιπίων Scipio est; quo vocabulo Auctor Symbolum, sive Insigne Consulare signare videtur.

4 τεσσαράκοντα ἔτη.] Chr. Alex. habet, τρία ἔτη.

5 μεθ' αὐτὴν δόσετε.] Scr. μεθ' αὐτὸν δώσετε.

6 αὐτοῖς] Scr. αὐτούς.

7 εὐχαριστοῦσα ὅτι εὐλυτώθην.] Scr. εὐχαριστοῦσα ὅτι εὐλυτώθη.

git,

git, quod à Lite abſoluta eſſet. Theuderichus autem Cauſidicis indignatus eſt, accerſitiſque dixit: "Quorſum, quam uno "biduo extricaſtis, cauſam in "totos triginta annos traxiſtis? Cauſidicos itaque utriuſque Partis capite truncavit: metuſque inde reliquis inceſſit ingens. Decretum etiam de ſingulis Legibus edidit

Deinde Roma relicta, Ravennæ, urbi maritimæ, ad vitæ exitum habitavit. Poſt quem demortuum, Romanum regnum obtinuit Alarichus, ejus nepos. Arianus vero erat, id eſt, *Exocionita*.

Imperante autem Zenone, ſecundas divinæ iræ vices perpeſſa eſt Conſtantinopolis; parva urbis parte, ad Taurum uſque, terræ tremoribus concuſſa. Quo tempore etiam ſexta vice paſſa eſt Nicomedia, Bithyniæ Metropolis; Hellenopolis etiam, ejuſdem Provinciæ urbs. Quibus inſtaurandis Imperator plurima largitus eſt.

Iiſdem temporibus adverſus Imperatorem inſurgebat Illus Patricius, Iſaurus natione, Imperatoris etiam amicus, quique eum ex Iſauria, quo confugerat Imperator, Conſtantinopolim reduxerat. Quo ubi

καὶ ἠγανάκτησεν ὁ αὐτὸς Θευδερίχος μὲν τὴν δικολόγων, καὶ ἀναγὼν αὐτὰς εἶπεν αὐτοῖς· "Διὰ τί, ὦ ἐ-"ποιήσατε εἰς δύο ἡμέρας, καὶ ἀπη-"λάξατε αὐτὰς, εἰς τριάκοντα ἔτη "οὐκ ἐποιήσατε; καὶ πέμψας ἀπεκεφάλισε τὰς δικολόγους τῶν ἀμφοτέρων μερῶν, καὶ ἐγένετο φόβος πολύς. καὶ ἐποίησε διάταξιν περὶ ἐναέσου νόμου.

Καὶ ἐξελθὼν ἀπὸ τῆς Ρώμης, ᾤκησε τὴν Ραβεννὰν, πόλιν παράλιον, ἕως θανάτου αὐτοῦ. καὶ μετὰ θανατὸν αὐτοῦ, ἐγένετο ἐξῆς Ρώμης [1] ὁ ἔκγονος αὐτοῦ, Αλάριχος. οὗ δὲ Αρειανὸς τῷ δόγματι, [2] ὅ ἐστιν, Εξακιονίτης.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Ζήνωνος ἔπαθεν ὑπὸ σεισμοῦ τὸ δεύτερον αὐτῆς πάθος Κωνσταντινούπολις, ὀλίγον διάστημα, ἕως τοῦ Ταύρου. ἔπαθε δὲ τότε καὶ Νικομήδεια, μητρόπολις τῆς Βιθυνίας, τὸ ἕκτον αὐτῆς πάθος· ὁμοίως δὲ καὶ Ελληνούπολις, τῆς αὐτῆς ἐπαρχίας· καὶ πολλὰ παρέσχεν αὐτοῖς ὁ αὐτὸς Ζήνων.

Ἐν δὲ τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ ἀντῆρεν ὁ πατρίκιος Ιλλους ὁ Ισαυρος, ὁ φίλος τοῦ αὐτοῦ βασιλέως Ζήνωνος, ὁ ἀναγαγὼν τὸν αὐτὸν βασιλέα Ζήνωνα μὲν βοηθείας πολλῆς τὸ δεύτερον αὐτοῦ ἐπάνοδον ἀπὸ τῆς Ισαυρείας,

1 ὁ ἔκγονος αὐτοῦ Αλάριχος.] Scr. Ατταλάριχος. Theuderichum enim in regno excepit nepos ejus Athalaricus, Amalaſuenthæ filiæ, & Eutarici filius. Vide Jornand. de reb. Getic. cap. 69. Procopium etiam, Gotthicor. l. 1.

2 ὅ ἐστιν, Εξακιονίτης.] Legendum, Εξωκιονίτης, uti ſupra monuimus. Chr. Alexandrini Interpres iſta Atalaricum reſpicere vult: Ego vero ad Theudericum potius referenda exiſtimo, qui quidem Arianus erat: quum Athalaricus, ob ætatem teneram, (octennis enim tantum, ut Procopius Gotthic. l. 1. vel ſaltem vix decennis, ut Jornandes vult, ad regnum evectus eſt) de controverſis fidei Articulis ut parum ſollicitus fuerit, neceſſe eſt.

ὅτε

ὅτε ἔφυγεν ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως βασιλέων. ὅσις Ἰλλὺς ἀνῆλθεν ἐν Κωνσταντινουπόλει, μετὰ τοῦ αὐτοῦ βασιλέως Ζήνωνος· καὶ ὡς θαῤῥοῦντος παρ' αὐτοῦ, καὶ θαῤῥῶν αὐτῷ, ἐβουλεύσατο μετὰ τοῦ αὐτοῦ Ζήνωνος ὁ Ἰλλυς, ὥστε ἐκβληθῆναι τὴν πενθερὰν τοῦ αὐτοῦ Ζήνωνος ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως, ἵνα μὴ πάλιν ὀπισθεβουλεύσῃ ὡς πρῶτον. καὶ πέμπει τὸν αὐτὸν Ἰλλον ὁ Ζήνων εἰς τὴν Ἰσαυρίαν, ἵνα ἐκλέξῃ Λογγῖνον, τὸν ἀδελφὸν Ζήνωνος. καὶ κατελθὼν ὁ αὐτὸς Ἰλλυς, ἀπέμεινεν εἰς τὴν Ἰσαυρίαν, γράφων φησὶ Ζήνωνι, ὥστε λαβεῖν αὐτὸν λόγον διὰ Βερίνης τῆς δεσποίνης, τῆς πενθερᾶς τοῦ αὐτοῦ Ζήνωνος βασιλέως, ὡς φοβουμένου τὸν βασιλέα Ζήνωνα. καὶ ἔπεισε τὸν αὐτῷ δέσποιναν Βερίναν ὁ βασιλεὺς Ζήνων, ὁ γαμβρὸς αὐτῆς, καὶ τὰ δόξαντα μεταξὺ Ἰλλυ καὶ τοῦ αὐτοῦ Ζήνωνος, ὥστε καταλθεῖν καὶ δοῦναι Ἰλλυ λόγον ἀπαθείας, ὡς φοβουμένῳ Ζήνωνα, καὶ ἀνενέγκαι αὐτὸν, καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Λογγῖνον. καὶ κατῆλθεν ἡ αὐτὴ Βερίνα εἰς τὴν Ἰσαυρίαν· καὶ δεξαμένου αὐτῷ Ἰλλυς, ἀπέκλεισεν εἰς κατέλλιον ἐν τῇ Ἰσαυρίᾳ [1] ἔχων βοήθειαν πολλὴν· καὶ κελεύσας αὐτῷ διὰ στρατιωτῶν φυλάττεσθαι, καὶ λαβὼν Λογγῖνον, τὸν ἀδελφὸν τοῦ βασιλέως, ἀνῆλθεν ἐν Κωνσταντινουπόλει. καὶ ἐχρῶτο ὁ αὐτὸς Ἰλλυς συγκλητικὸς, καὶ ὕπατος, καὶ μάγιστρος, καὶ πατρίκιος, διοικῶν τὴν πᾶσαν πολιτείαν. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ Λογγῖνος, ὁ ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως,

cum Imperatore adveniſſet, conſiliis invicem communicatis, Zenonem fidenter hortatus eſt Illus, uti Socrum ſuam ex urbe ejiceret; ne deinceps ei, ut antea, inſidiaretur. Imperator itaque Illum in Iſauriam remiſit, uti Longinum fratrem ſuum inde abduceret. Deſcendens itaque Illus in Iſauriam, commorabatur ibi; Imperatori interim reſcribens, velle ſe per Verinam Auguſtam, Zenonis Imperatoris ſocrum, Libellum Indemnitatis à Zenone Imperatore, à quo metuebat ſibi, accipere. Suadebat itaque Zeno Verinam Auguſtam ſocrum ſuam in ea de quibus ipſe cum Illo conſilium habuerat; nempe uti in Iſauriam deſcendens, Illo Libellum Indemnitatis ab Imperatore, quem metuebat, concederet; ſimul etiam inde eum cum Longino, Zenonis fratre, abduceret. Verina itaque in Iſauriam deſcendens, ab Illo accepta eſt: qui deinde eam in caſtrum quoddam Iſauricum, à præſidio numeroſo cuſtoditum, incluſit. Ipſe interim, accepto ſecum Longino, Imperatoris fratre, Conſtantinopolim revertitur. Porro autem Illus ad Senatoriam, Patriciamque dignitatem evectus, Conſul quoque factus, & Magiſter, omnem ubique Remp. adminiſtravit. Longinus etiam, Imperatoris frater, Conſul

1 ἔχων.] Scr. ἔχον.

creatus est, & Præsentis Militiæ Magister. Hic vero Constantinopolitanis quatuor Factionibus saltatores quatuor *Emmalos* minores distribuit: quippe qui tum fuerunt saltatores celebres, veterani admodum erant; quos largitionibus abunde donatos, liberos esse jussit. Prasinis vero Autocyonem quendam Alexandrinum dedit Emmalum, *Caramallum* vocatum: Venetis vero *Chrysomallum* dedit Rhodum quen-

ἐγίνετο στρατηλάτης Πρασίνων, καὶ ὕπατος· καὶ παρέσχεν εἰς τὰ τέσσαρα μέρη Κωνσταντινουπόλεως [1] ὀρχιστὰς ἐμμάλους μικροὺς τέσσαρας· ἦσαν γὰρ οἱ ὀρχήσμοι ἐν Κωνσταντινουπόλει εὔφημοι παλαιοὶ, καὶ ἐποίησεν αὐτοὺς λῦσαι, πολλὰ χαιρισάμενος αὐτοῖς. ἔδωκε δὲ τοῖς Πρασίνοις ἔμμαλον τὸν Αὐτοκύονα, τὸν λεγόμενον Καράμαλλον, ἀπὸ Ἀλεξανδρείας τῆς μεγάλης· καὶ τὸν Ῥόδον, τὸν λεγόμενον Χρυσόμαλλον, καὶ αὐτὸν Ἀλεξανδρέα, εἰς τὸ

---

1 ὀρχιστὰς ἐμμάλους μικροὺς τέσσαρας] Scr. ὀρχηστὰς ἐμμάλους; ut infra etiam habemus Χρυσόμαλλον, & Καράμαλλον quæ omnia à μαλλὸς, *vellus*, *Coma promissa*, composita videntur. Verum unde nomina ista saltatoribus, sive Pantomimis hisce indita fuerint, libenter ab aliquo ediscerem, utrum ab Insignis, sive Indumenti genere quodam, necne: propria enim eorum nomina hæc non fuisse, ex Auctoris verbis satis appareret, & quod unicuique eorum vocem ἔμμαλλον attribuit. Caramallum tamen, Pantomimum nobilem, à Scriptoribus variis memoratum invenio: inter quos Apollinaris Sidonius, Carm. 23. ad Consentium Narbonens. hæc habet:

Coram te Caramallus, aut Phabaton,
Clausis faucibus, & loquente gestu,
Nutu, crure, genu, manu, rotatu,
Toto in schemate vel semel latebit.

De altero illo χειρονόμῳ nihil alibi inveni; verum Caramallum hunc ipsum Auctoris nostri saltatriculum fuisse facile crediderim hisce enim ipsis Zenonis Imp. temporibus, quo Caramallus Constantinopolim adductus est, floruit Apollinaris. Anne hunc etiam intelligat Speusippus, ad Panaretam Pantomimam scribens, apud Aristænetum Epist. lib. 1. ep. 26. his verbis: ἵνα ᾖ μόνον σοφῶς μιμεῖσθαι τὸν Καράμαλλον τὸν πάνυ ἀπάντων ἔχεις τῷ μίμησιν ἀκριβῆ, vide ant Eruditi. Leontius etiam Epigrammatista Anthолog. lib. 4. Caramallum quendam ὀρχησιῶ hoc celebrat carmine:

Μυσίων δεκάτη, χαρίτων Καράμαλλε τετάρτη,
Τερπωλὴ μερόπων, ἄγε & ἀγλαΐη.
Ὄμμασί σοι, καὶ ταρσοὶ ποδήνεμα, καὶ σοφὰ χειρῶν
Δάκτυλα, καὶ μυσῶν κρείσσονα, καὶ χαρίτων.

De Chrysomallo Saltatore nihil mihi alibi occurrit: Chrysomallam tamen saltatriculam quandam habemus, Theodoræ Imperatricis, Justiniani uxoris, amicam familiarem, apud Procopium Cæsarien. in Histor. Arcan. Χρυσομάλλῳ δὲ αὐτῇ πάλαι μὲν ὀρχηστρὶς ἐξεηύδα, καὶ αὐθις ἑταίρα, &c. Eadem habes apud Suidam: Χρυσομάλλῳ ὄνομα ὀρχηστρίδος, εἶτα ἑταίρας· ἤκμαζεν ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ καὶ Θεοδώρας. Saltatorum autem horum usus erat ad populi oblectationem, sed præcipue ad sedandos Factionum tumultuantium frequentissimos motus. Discimus ex Theodorici Regis ad Agapitum Urb. Præf. epistola, apud Cassiodorum Variar. lib. 1. ep. 32. ubi hæc habentur: *Verum ne posthac ulla possit iterum furiosa contentio provenire, Helladius de medio voluptatem populo præstaturus introeat; habiturus æqualitatem menstrui cum cæteris Prasini pantomimus.* Vide & ejusdem lib. 1. ep. 20. ubi Helladium & Theodorum, Pantomimorum par, populi electioni proponit Theodori-

cus

τὸ Βένετον· καὶ Ελλάδιον, τὸν ἀπὸ Εμέζης τῆς πόλεως, εἰς τὸ Ρήσιον μέρος· ἔδωκε δὲ καὶ τὸν λεγόμενον Μαργαρίτιν, τὸν Κατζάμυν, τὸν ἀπὸ Κυζίκου ἐνεδρῶν, τοῖς Λατίνοις. καὶ ἀπέθετο τὴν δευτέραν αὐτοῦ ὑπατείαν Λογγῖνος.

Ἡ δὲ βασίλισσα Ἀριάδνη, ἡ τοῦ αὐτοῦ Ζήνωνος γυνὴ, δεξαμένη γράμματα λάθρα, καὶ παρεκάλεσε τὸν βασιλέα Ζήνωνα, ἵνα ἀπολυθῇ ἀπὸ [1] καστελίου ὅπου ἦν ἀποκεκλεισμένη ἡ δέσποινα Βηρίνα. καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς Ζήνων, ἵνα αἰτήσῃ τὸν πατρίκιον Ιλλουν περὶ αὐτῆς. καὶ μεταστειλαμένη ἡ βασίλισσα Ἀριάδνη Ιλλουν, ἤτησεν αὐτὸν μὴ δακρύων, διὰ τὸν αὐτῆς μητέρα Βηρίναν, ἵνα ἀπολυθῇ· καὶ οὐκ ἐπείθη Ιλλους, ἀλλὰ λέγει αὐτῇ· "Τί "αἰτεῖς ζητεῖς; ἵνα ποιήσῃ πάλιν "ἄλλον βασιλέα καὶ σὲ ἀνδρός; καὶ πάλιν εἶπεν ἡ Ἀριάδνη τῷ βασιλεῖ Ζήνωνι· "ὅπ, Ιλλους ἔστιν εἰς τὸ "παλάτιον, ἢ ἐγώ; καὶ λέγει αὐτῇ ὁ βασιλεὺς, "ὅπ, εἴ τι δύνῃ, ποίησον· "ἐγὼ σε θέλω. καὶ λοιπὸν ἡ Ἀριάδνη κατεσκεύασε τὸν φονεῦσαι τὸν Ιλλουν· καὶ Ιππικῶν ἀγομένων, ὡς ἀνέρχεται διὰ τῶν πολιτῶν, ὅπου τὸ Δέ-

dam, & ipſum Alexandrinum: Ruſſatis vero, Helladium quendam, Emiſenum: Albatis denique *Margaritam* quem vocant, Catzamyn dedit quendam, Cyzicenum. Tum vero Longinus Conſulatum ſuum ſecundum depoſuit.

Ariadna autem Imperatrix, Zenonis uxor, clam acceptis à matre literis, Imperatorem oravit, uti Verina Auguſta Caſtello, ubi concluſa erat, eximeretur. Jubet eam Imperator, uti Patricium Illum ſuper ea re interpellaret. Illum itaque accerſitum Regina Ariadna lachrymans obſecravit, uti Verinam matrem ſuam liberaret. Verum illus petentem averſatus, "Quare, inquit, Ve-"rinam tibi quæris? an ut, "ſublato viro tuo, Imperato-"rem alium ſufficiat? Ariadna itaque Imperatorem rurſus compellans; "Ergone, in-"quit, Illus iſte, an Ego po-"tius in Palatio dominor? Reſpondens ei Imperator, "Age, dixit, ſi quid poſſis, "quid moraris? Ego Tuus "ſum. Exinde igitur Ariadna Illo inſidias ſtruit: Circenſibus autem celebratis, dum ad Decimum per Pulpita tranſi-

cus Rex. Helladius autem iſte idem forſan fuerit cum hoc ejuſdem nominis ſaltatriculo, quem Auctor noſter infra Ruſſatis à Longino datum fuiſſe ſcribit: qui poſt Zenonem mortuum Romam ſe recipere potuerit: peregrinum enim eum illuc adveniſſe apparet ex dicta Theodorici Regis Epiſtola Caſſiodor. Variar. lib. 1. ep. 20. Theodoricus autem Gothus hoc ipſo erat tempore: Conſtantinopoli enim educatus, & à Zenone Imp. filius etiam adoptatus, ab eodem ad Italiam ab Odoacris, ejuſque Barbarorum manibus liberandam miſſus eſt; quo bello poſt triennium abſoluto, regnum Italiæ longo deinde tempore tenuit: uti teſtatur Jornandes de Reb. Get. cap. 57. & 59. Vide etiam Paul. Diacon. lib. 16. de Geſt. Roman.

1 καστελίου.] Scr. καστελλίου. κάστελλον, & καστέλλιον, pro *Caſtello* dixere Græci recentiores.

ret Illus, Sporacius quidam Scholarius, ad hoc conductus, gladio caput ejus impetivit, animo eum per medium diſſecandi. Illo autem Spatharius forte adſtitit; qui ſupervenientem gladium animadvertens, dextra manu ictum ejus excepit: cujus tamen mucro, ipſo in deſcenſu ad Illi caput alliſus, dextram ei aurem præcidit: Scholaris autem è veſtigio interfectus eſt. At vero Illum ſatellites ejus, humeris ſuis levatum, domum deportabant. Imperator autem, his auditis, juravit ſe iſtarum in Illum inſidiarum inſcium eſſe: ſed fidem ei Illus derogavit. Exinde itaque ei infenſus, vindictam meditatus eſt: melius vero aliquanto ſeſe habens, ſinum trajecit, facinus aliquod patrandi animo. Ad extremum vero cum integer eſſet, & vulnus jam cicatrice obductum eſſet, Imperatorem adiit, in Orientem ad tempus aliquod ſecedendi licentiam impetrans: nempe ob aëris, ut ipſe præ ſe ferebat, mutationem: nondum enim, dixit, ſatis ſe à vulnere revaluiſſe. Imperator autem votis annuens, Magiſtri eum munere liberavit, Militumque in Oriente Magiſtrum conſtituit, poteſtate ei omni conceſſa. Præterea quo-

κιμον, [1] ἔκρουσεν αὐτῷ ὁ σωματοφύλαξ σχολάριος σπαθίῳ κατὰ τῆς κεφαλῆς, ὀνόματι Σποράκιος, βαλόμενος εἰς δύο αὐτὸν κόψαι· καὶ εὑρέθη [2] ὁ σπαθάριος τοῦ Ἰλλου ἐγγύς, καὶ σφοδρὸν τὸ ξίφος καταρχόμενον τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ χειρὶ ἐδέξατο· καὶ καταληθῆσα ἡ ἀρχὴ τοῦ ξίφους εἰς τὸν κεφαλὸν αὐτοῦ, ἔκοψε τὸ ὠτίον τοῦ αὐτοῦ Ἰλλου τὸ δεξιόν· καὶ ἐσφάγη ὁ σχολάριος ὅπου τοῦ τόπου. ὁ δὲ Ἰλλους καθιδεὶς ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων αὐτοῦ, ἀπωχέθη εἰς τὸν ἴδιον αὐτοῦ οἶκον βασταζόμενος. ὁ δὲ Ζήνων ἀκούσας, ἐπωμόσατο λέγων ἀγνοεῖν τοῦ κατὰ Ἰλλου καταστάσεως, καὶ οὐκ ἐπείθη ὁ Ἰλλους· ἀλλὰ ἔχων τὸν λύπην, πεποιῆσθαι· καὶ [3] καλλίων ἐγένετο, ἀπῆλθε πέραν, βαλόμενός τι ποιῆσαι· εἰς τέλειον δὲ ὑγιάνας, ἔμεινεν ἔχων τὴν πλησῆς τοῦ ὠτειλήν. καὶ εἰσελθὼν πρὸς τὸν βασιλέα Ζήνωνα, ᾐτησεν αὐτὸν ὅπως τὸν ἀνατολὴν ἀπολυθῆναι πρὸς ὀλίγον χρόνον, διὰ τὸ τὸν ἀέρας, φησὶν, ἀλλάξαι, ἐπειδὴ ἠδένει ἀπὸ τῆς πληγῆς. ὁ δὲ βασιλεὺς Ζήνων ποιήσας, διεδέξατο αὐτὸν ἐκ τῆς ἀρχῆς τοῦ μαγίστρου, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν στρατηλάτην ἀνατολῆς, δοὺς αὐτῷ πᾶσαν ἐξουσίαν. καὶ αὐτὸς δὲ Ἰλλους ᾐτησεν αὐτὸν λαβεῖν μεθ' ἑαυτοῦ, πρὸς θεραπείαν

1 ἔκρουσεν αὐτῷ ὁ σωματοφύλαξ σχολάριος | Leg. αὐτόν. *Scholarios* vero, five *Scholares* dictos fuiſſe militum manipulos quoſdam, ad Imperatoris, & Palatii cuſtodiam deſtinatos, non eſt, poſt tam multas doctorum virorum de hac re obſervationes, quod ego hic monerem.

2 ὁ σπαθάριος τοῦ Ἰλλου.] σπάθη, & σπαθίον, *Spatha*, five *Enſis* eſt: inde σπαθάριος, *enſifer*, *ſatelles*: ubique occurrit apud recentiores tum Græcos, tum Latinos.

3 καλλίων.] Scr. καλλίον.

τ Αυγέσας, τ πατρίκιον Λεόντιον, τ Παυλίνης, εἰς τὸ δοῦναι αὐτῷ τ Δέσποιναν Βερίναν, τ μητέρα τῆς βασιλίσσης Ἀριάδνης, ἵνα ἀναγάγῃ αὐτὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει. ἤτησε δὲ τ βασιλέα ὁ αὐτὸς Ἶλλος λαβεῖν καὶ ἄλλους συγκλητικούς, πρὸς ἰδίαν ὑποδοχήν· καὶ παρέσχεν αὐτῷ. [1] καὶ ἦλθεν ὁ πατρίκιος Ἶλλος, λαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ τ πατρίκιον Λεόντιον, καὶ τοὺς ἄλλους συγκλητικούς· καὶ κατῆλθεν ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ, ποιήσας ὀλίγον χρόνον, [2] χαριζόμενος αὐτοῖς πολλὰ, ἐξῆλθεν ὅπως τ Ἰσαυρίαν· καὶ καταγαγὼν τὴν Δέσποιναν Βερίναν ἀπὸ τ καστελλίου, ἐποίησεν αὐτὴν στῆναι βασιλέα, εἰς τ ἅγιον Πέτρον, ἔξω τ πόλεως Ταρσοῦ τ Κιλικίας, τ πατρίκιον Λεόντιον, πείσας αὐτὸν στεφθῆναι, ὄντα ἄνδρα ἐλεύθερον. καὶ ἐποίησεν ἡ αὐτὴ Βερίνα θείας κελεύσεις κατ' πόλιν, καὶ σάκρας πρὸς τοὺς ἄρχοντας, καὶ πρὸς τοὺς στρατιώτας, ὥστε δέξασθαι αὐτὸν, καὶ μὴ ἐναντιωθῆναί τινα, χάρασσα ὃ σάκραν ἔχουσι πολλὰ κακὰ περὶ Ζήνωνος. καὶ ἐβασίλευσεν ἐν Ἀντιοχείᾳ ὀλίγας ἡμέρας.

que Illus Leontium Patricium Paulinæ F. dari ſibi comitem petiit; nempe cui Verinam Auguſtam, Ariadnæ Imperatricis matrem, traderet Conſtantinopolim deducendam. Quin & ab Imperatore etiam licentiam petivit, itineris comites alios, quos ipſe voluit, ex Senatu delegendi: Hoc etiam ei conceſſit Imperator. Illus itaque, adjunctis ſibi Leontio Patricio, aliiſque ex Senatoribus, Antiochiam magnam contendit: ubi ad tempus exiguum commoratus, multaque civibus largitus, inde in Iſauriam ducit iter. Ubi Verinam Auguſtam ex caſtro educens, ſtatim hoc ei negotium dedit, uti Leontium Patricium (quem ad hoc, utpote virum liberum, adduxerat) Diademate inſigniret. Quod & factum eſt, ad templum D. Petri, extra Tarſum Ciliciæ ſitum. Quin & Verina, Edictis Imperatoriis, *Sacriſque* ubique per Imperium emiſſis; à Præfectis undique, & militibus poſtulavit, uti nihil obnitentes, Leontium Imperatorem ſuum agnoſcerent. Sed & *Sacram* etiam quandam, opprobriis in Zenonem refertam, divulgavit. Paucis itaque diebus Antiochiæ imperavit Leontius.

Καὶ γνοὺς Ζήνων ὁ βασιλεὺς, ἔπεμψε βοήθειαν πολλὴν, καὶ στρατηλάτῃ Ἰωάννῃ τ Σκύθῃ. καὶ ἀκούσας Λεόντιος, καὶ Ἶλλος, καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ,

Imperator vero Zeno, his auditis, ingentem adverſus eos exercitum emiſit, ſub ductu Joannis Scythæ. Quod ubi Leontio, Illo, cæteriſque eorum conſciis, notum fuit; in Papy-

1 καὶ κατῆλθεν ὁ πατρίκιος Ἶλλος.] Mallem, καὶ ἀπῆλθεν.

2 χαρισάμενος αὐτοῖς πολλά.] καὶ, vel δὲ, alicubi deſiderari videtur.

rium Caſtellum omnes, una cum Verina, ſe receperunt: Ubi Verina, naturæ concedens, diem ſuum obiit. Pamprepius vero quidam, ob [Caſtelli] proditionem meditatam, in ſumma ejus parte occiſus eſt, cadavere ejus in montes projecto. Illus vero, & Leontius, obſidione cincti, capti ſunt. Dumque in itinere ſunt ad Seleuciæ Hauriæ Præfectum, ob maledicentiam ſuam capite multati ſunt. Capita vero eorum, Conſtantinopolim delata, ad D. Cononem in oppoſito litore Syceno, turbis interim innumeris ad ſpectaculum concurſitantibus, à Zenone contis affixa ſunt.

Ejuſdem ſub Imperio Perozes Perſis regnavit, quo tempore etiam Praſini tumultus Antiochiæ maximos excitarunt, Judæis ad unum omnibus internecioni datis. Quod in Theodoro Orientis Comite non ferens Imperator, eum di-

[1] καὶ ἀνῆλθαν μετὰ Βηρίνης [2] εἰς τὸ Παπύρις καστέλλιον· καὶ Βηρίνα μὲν ἰδίῳ θανάτῳ τελευτᾷ. Παμπρέπιός δέ τις, ὡς πρόδότης, μετ' αὐτῶν ὤν, ἐσφάγη ἄνω, καὶ ἐξέῤῥιφη τὸ λείψανον αὐτοῦ εἰς τὰ ὄρη. Ἴλλους δὲ, καὶ Λεόντιος, φοσσοδεθέντες παρελήφθησαν. [3] καὶ πρόοδον ποιησάμενοι σὺν τῷ ἄρχοντι Σελευκείας τῆς Ἰσαυρίας, ἀπὸ βλασφημίας ἀπεκεφαλίσθησαν· καὶ αἱ κεφαλαὶ αὐτῶν εἰσηνέχθησαν Ζήνωνι ἐν Κωνσταντινουπόλει, εἰς κόντον πεπηγμέναι· καὶ πολὺς ὄχλος ἀπείρων θεωρῶν αὐτάς· ἦσαν γὰρ ἀπενεχθεῖσαι πέραν ἐν Σύκαις, ὅπου τὸν ἅγιον Κόνωνα.

Ἐπὶ τῆς αὐτοῦ βασιλείας, ἐβασίλευσε Περσῶν Περόζης· πολλὰς δὲ ταραχὰς, καὶ φόνους ἐν τῷ αὐτῷ καιρῷ ἐποίησαν οἱ Πράσινοι ἐν Ἀντιοχείᾳ· ἐφόνευσαν γὰρ, φησὶν, Ἰουδαίους, μηδενὸς φειδόμενοι. καὶ διῃρέθη ὁ τότε κόμης τῆς ἀνατολῆς Θεόδωρος, [4] ἀγανακτηθείς· καὶ εἰρήνευσε τὰ

---

1 καὶ ἀνῆλθαν μετὰ Βηρίνης.] καὶ omnino redundat.

2 εἰς τὸ Παπύρις καστέλλιον.] Evagrius Eccleſ. Hiſt. lib. 3. cap. 27. rebelles hoſce πρὸς τὸ Παπιρίου λεγόμενον Φρούριον ſe contuliſſe ſcribit. Jornandes etiam de Regn. Succeſſ. caſtellum hoc Papyrium vocat: *Additoque ſuperſolito Iſaurus dono, omnes ſimul conſpirant contra Zenonem, cujus theſauris in Papyrio caſtello munitiſſimo repertis deſaviunt.* Marcellinus item: *Leontius interrex, & Illus Tyrannus in Papyrio Iſauriæ caſtello capti decollatique ſunt.* Forte itaque Auctor noſter ſcripſerit, εἰς τὸ Παπύριον καστέλλιον.

3 καὶ πρόοδον ποιησάμενοι &c.] Locum hunc peſſime ſuſpectum habeo, nec video quinam ſenſus clarus inde elici poterit: doctis itaq; enucleandum permitto.

4 ἀγανακτηθείς.] Vocabulum hoc à noſtro frequenter uſurpatur, diciturque de eo qui in iram, ſive offenſam alicujus incidit. Ut lib. 18. μέλλοντι Ἰουνίῳ ἰνδικτιῶνι τῇ αὐτῇ ἐδέχθη ὁ ἐπίσκοπος Ῥώμης, Βιγίλιος, ὑπὸ τοῦ βασιλέως· διὸ γὰρ ἀγανακτηθείς, καὶ προσφυγίῳ χρησάμενος εἰς τὸν ἅγιον Σέργιον &c. Exempla paſſim occurrunt. Quod autem hoc loco dicit, διὸ ἀγανακτηθείς, ad finem ejuſdem lib. 18. inquit, ὑπὸ ἀγανάκτησιν γέγονεν, de Beliſario verba habens: καὶ ἀμφοτέρων συρραθέντων, &c. καπῖπον Βελισαρίῳ τοῦ παιχνίου· καὶ ἐκ τούτου ὑπὸ ἀγανάκτησιν γέγονεν.

Δημοπρά-

δημοτικά. καὶ ἀνελωέχθη τῷ αὐτῷ βασιλεῖ Ζήνωνι τὸ γεγόμενον ὑπὸ τῶν Πρασίνων πρὸς τοὺς Ιουδαίους ἀσέβημα· καὶ ἠγανάκτησε κατὰ τῶν Πρασίνων τῶν ἐν Ανπιοχείᾳ, λέγων· "Διὰ τί "τοὺς νεκροὺς μόνον τῶν Ιουδαίων ἔκαυ- "σαν; ἐχρῆν δὲ αὐτοὺς καὶ τοὺς ζῶν- "τας Ιουδαίους καῦσαι. καὶ ἐσιωπήθη τὸ πρᾶγμα.

Ο δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Ζηνῶν ἐρωτήσας Μαυριανὸν τὸν σοφώτατον κόμητα, ὅστις πολλὰ αὐτῷ προέλε- γεν, (οἶδε γὰρ καὶ μυστικά τινα εἰδώς) "καὶ τίς μετ' αὐτὸν βασιλεύει; προ- "εἶπεν, ὅτι, καὶ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ, "καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ [1] Ἀναστέ- "χεταί τις ἀπὸ Σιλεντιαρίων. [[2] καὶ ταῦτα ἀκούσας ὁ βασιλεὺς Ζήνων, συνέσχε τὸν πατρίκιον Πελάγιον, τὸν ἀπὸ Σιλεντιαρίων] πληρώσαντα, καὶ ἐλθόντα εἰς τὸν τῶν πατρικίων ἀξίαν, ἄνδρα σοφόν· [3] ἐκέλευσε, δημεύσας, φυλάττεσθαι· ὅντινα νυκτὸς οἱ φυ- λάσσοντες ἔπνιξαν, καὶ ἔρριψαν εἰς θάλασσαν τὸ λείψανον αὐτοῦ, κατὰ κέλευσιν τοῦ βασιλέως. καὶ ἀκούσας τοῦτο ὁ ἔπαρχος τῶν προαιτωρίων Αρκάδιος, ἐλοιδόρει τὸν βασιλέα Ζήνωνα, διὰ Πελάγιον· καὶ ἦλθεν εἰς

gnitate exuit; Tumultuſque inde in populo conſopitus. Imperator autem Zeno certior factus de eo quod à Praſinis in Judæos patratum fuerat, iratus eis, "Quorſum, inquit, Ju- "dæos mortuos tantum igni- "bus mandarunt, quos etiam "vivos concremare oportuit? Res vero inde ſilentio ſepulta eſt.

Idem vero Imperator Zeno Maurianum Comitem, virum ſapientiſſimum, (qui multa ei prædixerat; norat enim occulta quædam Myſteria) interrogavit; "Quis poſt ſe impera- "turus eſſet? Reſpondit ille; "Imperium ſimul, & uxorem "tuam accipiet quidam ex Si- "lentiariis. [Hoc audito, Imperator comprehendit Pelagium Patricium, qui jam olim Silentiariorum] gradum ſupremum aſcenderat, & ad dignitatem Patriciam provectus fuerat, virum ſapientem: boniſque ejus publicatis, ipſum cuſtodiæ tradidit. Hunc vero, Imperatoris ipſius ex mandato, Cuſtodes per noctem ſtrangularunt, corpuſque in mare projecerunt. Arcadius autem Prætorio Præfectus ubi hoc audierat, Imperatorem ob

1 Ἀναστέχεταί τις ἀπὸ Σιλεντιαρίων.] Verba hæc ſonant, ac ſi Anaſtaſius Silentiarii officio dudum functus fuiſſet: quomodo etiam invenimus ὁ ἀπὸ ὑπατέων, ἀπὸ νοταρίων, de eis ſcilicet dictum, qui muneribus iſtis jamiam defuncti ſunt: quod & proprie etiam in ſequentibus dictum eſt de Pelagio Patricio, qui Silentiariorum gradus omnes prætervectus, ad Patriciam jam dignitatem aſcendiſſet. Omnes tamen Scriptores alii eum ex Silentiario Imperatorem ſalutatum tradunt. Vide Marcellin. Zonar. Cedren. Chr. Alex. Victor. Tununenſ. alios.

2 καὶ ταῦτα ἀκούσας &c.] Quæ uncis incluſa ſunt, ex Chr. Alex. ſupplevimus, qui hæc ipſa ex noſtro, vel uterque ex tertio quodam, tranſcripſit.

3 ἐκέλευσε, δημεύσας, φυλάττεσθαι.] Chr. Alex. habet, καὶ δημεύσας αὐτὸν ἐκέλευσε φυλάττεσθαι· rectius; καὶ enim particula apud noſtrum deſideratur.

Pela-

Pelagii cædem conviciis infectatus est: quod ubi ad Zenonis aures perveniſſet, juſſit illum, ſimulac palatium ingrederetur, occidi. Hoc ubi reſcierat Arcadius, cum ab Imperatore accerſitus Eccleſiam pertranſiret, ex curru deſcendens, ſimulavit velle ſe precari: Eccleſiamque Magnam Conſtantinopoli ingreſſus, ibi manſit, à morte ſic liberatus; bonis interim ejus omnibus à Zenone Imperatore publicatis. Non multo autem poſt temporis Imperator Zeno, Dyſenteria correptus, fato ſuccubuit, annos natus LX, & menſes IX, Aprilis die IX, Æræ Antiochenæ anno DXXXIX, Indictionis XIV.

Ab Adamo igitur, aduſque Zenonis exitum, anni ſunt MMMMMDCCCCXXCIII.

τὰς ἀκοὰς Ζήνωνος, καὶ ἐκέλευσεν εἰσερχόμενον εἰς τὸ παλάτιον σφαγιῶσαι. ὁ δὲ Ἀρκάδιος μαθὼν τοῦτο, ὡς μετεσάλη ἀπὸ τοῦ βασιλέως, [1] παρερχόμενος ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας, ἐποίησεν ὡς θέλων εὔξασθαι· καὶ κατελθὼν ἐκ τοῦ ὀχήματος, εἰσῆλθεν εἰς τὴν μεγάλην ἐκκλησίαν Κωνσταντινουπόλεως· καὶ ἔμεινεν ἔσω, καὶ ἐξέφυγε θανάτου. καὶ ὡς ἔστιν ἐκεῖ, ἐδήμευσεν αὐτὸν ὁ βασιλεὺς Ζήνων. μετὰ δὲ ὀλίγον καιρὸν [2] δυσεντερίᾳ ληφθεὶς ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ζήνων ἐτελεύτησεν, ὢν ἐνιαυτῶν ξ', καὶ μηνῶν θ', μηνὶ Ξανθικῷ θ', ἔτους κτ' Ἀντιόχειαν φλθ', ἰνδικτιῶνος ιδ'.

Ἐστιν οὖν ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως τῆς τελευτῆς Ζήνωνος βασιλέως, ἔτη ,ϛϡμγ'.

---

1 παρερχόμενος ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας.] Mallem διὰ τῆς ἐκκλ. uti habet Chr. Alex.

2 δυσεντερίᾳ ληφθείς.] Ita etiam Chr. Alex. Evagrius tamen Zenonem Imp. Comitiali morbo correptum diem ſuum obiiſſe perhibet: ὃ Ζήνωνος τοίνυν ἄπαιδος τελευτήσαντος ἐπιληψείας νόσῳ μετὰ ἑβδομηκοστὸν καὶ δέκατον ἔτος τῆς αὐτοῦ βασιλείας, ἥλπισε μὲν Λοσχίνος &c. Cedrenus tamen eum miro quodam modo ſublatum perhibet.

ΛΟΓΟΣ Ιϛ'.

ΧΡΟΝΩΝ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

ΒΑΣΙΛΕΩΣ.

LIBER XVI.

De Temporibus

ANASTASII

IMPERATORIS.

ΜΕΤΑ ὃ τ βασιλείαν Ζλώνος ἐβασίλδσεν ὁ θειότατος Αναζάσιος ὁ Δίκορος, ὁ Δυῤῥαχλωὸς, ὁ ἀπὸ τ νέας Ηπείρε, ἀπὸ Σιλεντιαρίων, ὅπι τ ὑπατείας Ολυβείε τ ὑῆ Αρεοβίνδε· ὅσις ἐβασίλδσεν ἔτη κζ', ϗ μιῶας γ', σεφθεὶς ἐν μιῶι Απριλλίω, τῆ ἁγία πέμπτη τ μεγάλης ἑβδομάδος. ϗ ἠγάγετο Αειάδνιν, τ τ Ζλώνος τ πρὸ αὐτῦ βασιλδύσαντος γυμαῖκα. ἣν δὲ μακρὸς πάνυ, κονδύλιξ, εὔσαρκος, στρογγυλόψις, μιξοπόλιος τ χάραν ϗ τὸ γλύκιον, [1] ἐν τῷ δεξιῷ ὀφθαλμῷ ἔχων τὴν κόρην γλαυκὴν,

ZENONEM excepit in Imperio divinissimus Anastasius Dicorus, qui ex silentiariis fuerat, ex Dyrrachio Novæ Epiri oriundus, Consule Olybrio, Ariobindi filio. Inauguratus est mense Aprili, feria sancta v magnæ Hebdomadæ; duxitque in uxorem Ariadnam, Zenonis decessoris sui viduam: Imperavit autem annos XXVII, & menses tres. Erat hic statura valde procera, capillitio brevi, decorus, facie rotunda, capite, mentoque subcanescentibus, oculorum pupilla dextra cæsia, sinistra vero nigricante,

1 Εν τῷ δεξιῷ ὀφθαλμῷ ἔχων τὴν κόρην γλαυκὴν.] Eandem Anastasii τὸ δικόρε appellati causam assignat Zonaras, licet singulo oculo colorem suum

assignando

gricante, oculis nihilominus pulcherrimis; barbam vero frequenter tondebat.

Hic Imperator factus Prætorio Præfectum constituit Hierium Patricium; qui Calliopium, cognatum suum, Orientis Comitem designavit. Hic vero ad Principatum evectus, cum adversus eum insurgerent Prasini Antiochenses, fuga salvus evasit. Hoc audito, Hierius Præfectus Imperatori rem detulit: qui statim Orientis Comitem designavit Constantium Tarsensem, concessa etiam ei in omnes potestate plena; ex eo quod Prasini Antiochiæ dominantes, in Præfectos frequenter insurgerent. Illud igitur in populo Antiochensi Constantius egit, ut Magistratibus suis deinceps morem gererent. Annus erat Æræ Antiochenæ DXLIII.

At vero Imperator Russatis Constantinopolitanis admodum studebat; Prasinos vero, & Venetos, tumultuantes ubique compescuit.

Audito autem quod Isauri, in regione ipsorum copiis collectis, tyrannidem sibi arripere in animo haberent; adversus eos arma movit, missis in expeditionem hanc, cum copiis Scythicis, Gothicis, & Bessicis, Joanne cognomine Gibbo, Præsentis Militiæ Magistro; & Diogeniano Patri-

ἡ ἐν τῷ ἀειτερῷ μέλαιναν, τελείως ἔχων ὀφθαλμὺς, τὸ δὲ γλύειον αὐτῦ πυκνῶς ἐκείρετο.

Ἐν ᾧ τῇ αὐτῦ βασιλείᾳ ἐποίησεν ἔπαρχον πραιτωείων τ̃ πατρίκιον Ἱέριον· ὅστις ἐποίησε κόμητα ἀνατολῆς Καλλιόπιον, τ̃ ἴδιον συγγένεα. ἡ ὡς ἄρχει, ἐπῆλθον τῷ αὐτῷ Καλλιοπίῳ οἱ Πράσινοι Ἀντιοχείας ἐν τῷ πραιτωείῳ· ἡ φυγὼν διεσώθη. Τῦτο δὲ γνὺς ὁ ἔπαρχ Ἱέριος, ἀνήγαγε τῷ βασιλεῖ Ἀναστασίῳ· καὶ εὐθέως πραιηγάγετο ὁ αὐτὸς βασιλεὺς κόμητα ἀνατολῆς Κωνστάντιον τ̃ Ταρσέα, δὺς αὐτῷ ἐξουσίαν [1] ἐπὶ πάσης ζώνης, ἐπειδὴ τὸ Πράσινον μέρ Ἀντιοχείας δημοκρατῦν, ἐπήρχετο τοῖς ἄρχουσιν· ὅστις Κωνστάντιος, ἐποίησε τ̃ δῆμον Ἀντιοχείας εἴκειν κελεύσμασιν ἀρχόντων, ἔτους χρηματίζοντος ἐπὶ Ἀντιόχειαν φμγ'.

Ἐφίλει δὲ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς τὸ Ῥώσιον μέρ Κωνσταντινουπόλεως, τοῖς ᾧ Πρασίνοις, ἡ Βενέτοις παντα-χῆ ἐπεξήρχετο στασιάζουσιν.

Ο δὲ αὐτὸς βασιλεὺς ἀκούσας ὅτι συνάγονται οἱ Ἴσαυροι εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῦ χώραν, τυραννῆσαι βυλόμενοι, εὐθέως ἐπεστράτευσε κατ' αὐτῦ· ἡ ἐπολέμησεν αὐτοῖς πέμψας στρατηγὺς Ἰωάννην, τ̃ ὀπίκλην κυρτὸν, στρατηλάτην Πραισέντου, καὶ Διογενιανὸν τ̃ πατρίκιον, τ̃ συγ-

---

assignando à Nostro discrepet. Zonaras enim hæc habet: δίκῃ Ἀναστάσιος, ὅτι ἀνομίας ἀλλήλαις εἶχε τὰς κόρας τ̃ ὀφθαλμῶν· τῇ μὲν γὰρ λευκῷ τὸ χρῶμα μελάντερον, ἡ δὲ λαμπρὸς τὸ γλαυκότερον ἐχρωμάτιζο.

[1] κατὰ πάσης ζώνης.] Suspicor scribendum, ζωῆς.

γλύεα

ηλέα τ Αυγέσας, καὶ ἄλλους, μυρίαν πλήθους Σκυθῶν, καὶ Γοτθικῆς, καὶ Βεσσικῆς χειρός. καὶ ἀνήλωσε τὰς αὐτῶν Ισαύρους, καὶ ἀπώλεσε τὴν χώραν αὐτῶν, καὶ τὰς πόλεις αὐτῶν κατέστρεψε, καὶ πυρίκαυστα ἐποίησε τὰ καστέλλια αὐτῶν, λαβὼν αἰχμαλώτους τοὺς ἐξάρχους αὐτῶν, εἰς τὸν αὐτῶν τυραννίδα, Λογγῖνον, τὸν ἀπὸ μαγίστρων, τὸν φαλακρὸν, καὶ Αθηνόδωρον τὸν νεώτερον, [1] καὶ Λογγινίνλιν τὸν χωλὸν, [2] καὶ Κόνωνα τὸν Φουσκιανῦ, τὸν ἀπὸ ἐπισκόπων Απαμείας· ὁ δὲ Λογγινίνης πρῶτος ἀπώλετο ἐν τῇ συμβολῇ τοῦ πολέμου, [3] ὅτε ὑπλώτησαν ἀλλήλοις τὰ ἐξέρκετα εἰς τὸ Κοτυάειον, πόλιν τῆς Φρυγίας, ἐκεῖ ἐσφάγη· καὶ μετ' αὐτὸν Κόνων ὁ Φουσκιανῦ, λόγχῃ βληθεὶς, ἔπεσε. καὶ πεσόντες οἱ Ισαυροι εἰς φυγὴν, συνελήφθησαν τότε καὶ οἱ λοιποὶ ἔξαρχοι ζῶντες· καὶ ἀποκεφαλίσθησ, καὶ ἀνεχώχθησ αἱ κεφαλαὶ αὐτῶν τῷ αὐτῷ Αναστασίῳ βασιλεῖ. καὶ μετὰ τὴν αὐτῶν νίκην ἔδωκε δωρεὰς τοῖς ὑποτελέσι πᾶσι, τοῖς ὑπὸ τὴν αὐτοῦ βασιλείαν.

Ο δὲ θειότατος βασιλεὺς Αναcio, Auguſtæ cognato, aliiſque ducibus. Hi vero Iſauros iſtos profligarunt; & regionibus eorum vaſtatis, everſis etiam urbibus, Caſtelliſque ignibus abſumptis, Rebellionis etiam iſtius Duces primarios, Longinum nempe Calvum, Exmagiſtrum, Athenodorum Juniorem, Longininem Claudum, & Cononem Fuſciani F. Exepiſcopum Apamenſem, [aut occiderunt, aut] captivos abduxerunt. Primus itaque Longinines, ad Cotyæum, urbem Phrygiæ, ubi exercitus inter ſe commiſſi primum conflictati ſunt, ipſo in congreſſu occiſus periit. Poſt quem Conon, Fuſciani F. cecidit, haſta transfixus. Cæteri autem Duces, Iſauris in fugam verſis, vivi comprehenſi ſunt, capiteque multati; capitibus eorum ad Anaſtaſium Imperatorem deportatis: qui hac victoria potitus, omnibus per Imperium Tributariis munera tranſmiſit.

Diviniſſimus autem Imperator Anaſtaſius tributum au-

---

1 καὶ Λογγινίνλιν τὸν χωλόν.] Lilingis iſte à Marcellino dictus eſt: *Dum bellum paratur Iſauricum, dumque Iſaurici imperium ſibi vindicare nituntur, in Phrygia juxta Coteiaum civitatem, unde confluunt, Lilingis, ſegnis quidem pedes, ſed eques in bello acerrimus à Romanis primus in prælio trucidatus*: &c.

2 καὶ Κόνωνα τὸν Φουσκιανῦ τὸν ἀπὸ ἐπισκόπων Απαμείας.] Cononem hunc τὸν ἀπὸ ἐπισκόπων Απαμείας ideo vocat Auctor, quia Epiſcopali functione militari munere commutata, Longino Iſauro, Iſaurus & ipſe belli hujus ſocium ſeſe adjunxerat: vide Evagr. Hiſtor. Eccleſ. lib. 3. cap. 35. & Nicephor. lib. 16. cap. 36. Conon vero iſte & Longinines, ſive Lilingis, de quo ſupra, inter captivos numerandi non ſunt; proximis enim verbis prælio eos cecidiſſe ſcribit Auctor noſter: in verſione itaque noſtra verba hæc, [*aut occiderunt, aut*] omnino ſupplenda judicavimus, quo Auctoris mentem clariorem redderemus.

3 ὅτε ὑπλώτησαν.] Forte ſcribendum, ὅτε γὰρ ὑπλώτησαν ſenſus enim aliter claudicare videtur.

reum, pro ſingulis jugïs per imperium, pendendum inſtituit: ne ſcilicet ab Exactoribus, in ſpecie, militibus in victum erogandum, colligeretur.

Eodem Imperante, qui ex Praſinis erant in populo Conſtantinopolitano, ipſum inter Circenſia rogarunt, uti qui ob lapides in Circo jactos à Præfecto urbis comprehenſi fuerant, vinculis liberarentur. Imperator votis eorum haud annuens, etiam eis iraſcebatur; juſſitque, uti miles eos adoriretur. Coortus inde ingens in populo tumultus; turbaque adversus Excubitores deſcendente, ubi ad ſedem Imperatoriam perventum fuiſſet, in Imperatorem ipſum lapis emiſſus eſt. Surgens autem Imperator, ictum declinavit. Videntes itaque Excubitores hominis audaciam, impetu in illum facto, membratim conciderunt; qui ſic animam edidit. Popellus

σάσιος [1] ἐποίησε χρυσοτέλειαν τ̃ ἰύγων τοῖς συντελεσταῖς πᾶσι, διὰ τὸ μὴ ἀπαιτεῖσθαι τὰ εἴδη, [2] καὶ διαφθείρεσθαι ὑπὸ τ̃ σκαπωτ̃ῶν.

Ἐπὶ δὲ τ̃ αὐτ̃ βασιλείας οἱ δῆμοι Κωνσταντινουπόλεως τ̃ Πρασίνων, Ἱππικῆ ἀγωνίᾳ, παρεκάλουν τ̃ βασιλέα ἀπολυθῆναί τινας, συλλεφθέντας διὰ τ̃ ἐπάρχου τ̃ πόλεως, ὡς [3] λιθοβολίσαντας· καὶ ὁ παρεκλήθη ὑπὸ τ̃ δήμου ὁ αὐτὸς βασιλεὺς, ἀλλὰ ἀγανακτήσας [4] ἐκέλευσεν ὅπλα καθ' αὐτ̃ν ἐξελθεῖν, καὶ ἐγένετο μεγάλη ἀταξία. καὶ κατῆλθον οἱ δῆμοι κατὰ τ̃ ἐξκουβίτορων, καὶ ἐλθόντες ἐπὶ τὸ κάθισμα, ἔῤῥιψαν λίθον κατὰ τ̃ βασιλέως· καὶ ἀναστὰς ὁ βασιλεὺς, ἐξέφυγε τ̃ λίθον. καὶ θεασάμενοι οἱ ἐξκουβίτορες [5] τ̃ τ̃ ἀνδρὸς τόλμαν, ὥρμησαν καθ' αὐτ̃ῦ, καὶ ἔκοψαν αὐτὸν κατὰ μέλος· καὶ ὕτως ἀπέδωκε τὴν ψυχήν. ὁ δὲ δῆμος [6] θεωθεὶς

---

1 ἐποίησε χρυσοτέλειαν τ̃ ἰύγων.] Χρυσοτέλεια τ̃ ἰύγων auri quantitas quædam, pro jugeris ſingulis per imperium à Vectigalibus penſa fuiſſe videtur. De Tributo hoc, vide Evagr. Hiſtor. Eccleſ. lib. 3. cap. 42. & Nicephor. lib. 16. cap. 44. Juſtiniani temporibus quandoque in ſpecie, quandoque auro pro loci cujuſque conſuetudine, pendebatur; ut apparet ex ejuſdem Novell. XVII. Ἀναλώσεις δὲ τὰς ὑπηρεσίας προικτέας, ἤτοι τὰς ἀπαιτητὰς, ἐν ταῖς ἑαυτῶν ἀρχαῖς φανερὰ ποιεῖν κέλευσα ἑφ' εἷς ἑκάστης διδόασι, τοτέσι τότε ποσὸν τ̃ ζυγοκεφάλων. ἢ ἰύγων, ἢ ἰυγαλίων, ἢ ὁπωσδήποτε ἐν αὐταῖς κατὰ χώραν καλοῖεν, ἐκ ὅτου τίνων αὐτὰ καὶ ποίων χωρίων ἀπαιτῆσι, καὶ τὸ τῶν δεδομένων ποσὸν, εἴτε ἐν εἴδεσιν, εἴτε ἐν χρυσίῳ.

2 καὶ διαφθείρεσθαι ὑπὸ τῶν σκαπωλῶν.] Novum prorſus locutionis genus; pro, καὶ ἀναλίσκεσθαι ὑπὸ τῶν σκαπωτῶν, ſive, καὶ ἀπ' αὐτῶν διαφθείρεσθαι τὰς σκαλιώτας, aut quo ſimili.

3 λιθοβολισαντας.] Scr. λιθοβολήσαντας.

4 ἐκέλευσεν ὅπλα καθ' αὐτῶν ἐξελθεῖν.] τὸ ὅπλον, & τὰ ὅπλατα plurali numero apud recentiores frequentiſſime occurrunt: hoc tamen loco ὅπλα pro *Exercitu*, ſeu, *Militibus armis inſtructis*, ponitur.

5 τὴν τ̃ ἀνδρὸς τόλμαν.] Unum reliquis omnibus audaciorem hic innuere videtur Auctor: & quidem, Maurum, hunc dictum ait Chr. Alexandrini Auctor, his verbis: ἐν οἷς εἷς Μαῦρος ἔῤῥιψεν ἐπάνω τ̃ βασιλέως· καὶ ἐξεφ. &c. quæ verba apud noſtrum deſiderari videntur.

6 θεωθεὶς.] Mallem σεισθεὶς, uti habet Chron. Alex.

ἔβαλε

ἔβαλε πῦρ εἰς τ̃ λεγομένην Χαλκὴν τ̃ Ἱππικ̃, καὶ ὁ ἐμβολ@ ἐκαύθη ἕως τ̃ βασιλικ̃ καθίσματος, καὶ ὁ ἔμβολ@ ὃ ὁ δημόσι@ ἕως τοῦ Ἑξαϊππίου, καὶ τοῦ φόρου Κωνσταντίνου ἅπας καιδεὶς κατέμεινεν, παντελῶς ἀλλοκοπῶν γενομένων. Πολλῶν δὲ συνελθέντων καὶ τιμωρηθέντων, ἐλήφθη ἡσυχία, [1] τοῦ θαλαχθέντ@ ἐπάρχου πόλεως Πλάτων@, ὃς ὑπῆρχε πάτρων τ̃ Πρασίνου μέρους.

Ἐπὶ δὲ τ αὐτ̃ βασιλείας ἀνεφάνη τὶς ἀνὴρ ἐν Ἀντιοχείᾳ τ̃ μεγάλῃ, ὢν ἀπὸ πόλεως Ἀμίδης, ὀνόματι Ἰωάννης Ἰσθμί@, [2] χειμευτὴς ὑπάρχων, καὶ φοβερὸς ὀπιθέτης· καὶ λάθρα εἰσήρχετο εἰς τὰ ἀργυροπρατία, καὶ ὑπεδείκνυεν αὐτοῖς χεῖρας ἀνδριάντων, καὶ πόδας χρυσᾶς, [3] καὶ ἄλλα ζῶδια, λέγων· ὅτι [4] θησαυρὸν γέμοντα τοιαῦτα ζώδια ὄβρυζα κῦρον. καὶ ἐκ τούτου ἠπάτησε πολλούς, [5] καὶ ἐκόμβωσε πολλὰ χρή-

autem in angustias redactus, ignes in Circi Chalcam, quam vocant, injecit; unde Porticus, usque ad sedem Imperatoriam, conflagravit. Porticus item Publica, Hexaippum usque, & Constantini Forum, tota in cineres versa, corruit, cædibus undique factis. Plurimis autem comprehensis, & punitis, turba demum conquievit: at non, nisi Platone quodam, Prasinorum Patrono, ad urbis Præfecturam provecto.

Eodem Imperante, prodiit Antiochiæ Ioannes quidam Isthmeus, Amidensis Chemista, & impostor insignis. Vafre hic Argentariorum officinas ingressus, obtulit illis statuarum manus, pedesque, totos aureos; imagunculas etiam alias; dicendo se Thesaurum reperisse, simulachris hujusmodi obryzis refertum. Hisce malis artibus fucum plurimis fecerat, pecuniasque abunde sibi corraserat: quem

---

1 θαλαχθέντος ἐπάρχου πόλεως.] Chr. Alexandrini Interpres hæc vertit, *Producto urbi Præfecto* &c. male. Cæterum textus ipsius lacuna ex hoc nostri loco suppleri potest.

2 χειμευτὴς ὑπάρχων.] Ita etiam Cedrenus: τότε καὶ ἀνήρ τις χειμευτὴς, ἐκ τ̃ τῆς χείμης τεχνῶν, &c. utrobique per ει dipthongum. Salmasius tamen Plinian. Exercit. in Solin. per η scribendum contendit.

3 καὶ ἄλλα ζῶδια.] Scr. ζώδια, uti ipse etiam infra habet. Cedrenus legit, καὶ ἕτερα εἴδη χρυσᾶ. ζώδια vero hoc loco Idola, vel Imagunculas significat.

4 θησαυρὸν γέμοντα τοιαῦτα ζώδια ὄβρυζα.] Ita etiam infra habemus, καὶ ἐγόμωσεν αὐτὸ Οὐννικὸν καὶ Γοτθικὸν χεῖρα. Verum ista ἀστυτάκτα sunt: dicendum, γέμοντα τοιούτων ζωδίων ὀβρύζων.

5 καὶ ἐκόμβωσε πολλὰ χρήματα.] Infra habemus, καὶ ἐκόμβωσε καὶ κεῖ πολλὰς δραγματοπράξας· à κόμβ@, κομβόω formatur. Κόμβ@ vero habemus apud Jo. Meurs. Glossar. Græco-barb. qui tamen non explicat. Hesychio κόμβ@, est, κόσυμβ@, ἐκπωμα, *Nodus, Poculum*: *Crumenam* quoque quandoque significare ex eodem colligere licet, unde Κομβολύτης, βαλαντοτόμ@, *Crumenisca*, apud eundem. κομβώσασθαι tamen idem reddit στολίσασθ, *Vestire*, ornare: quo sensu etiam occurrit 1 Pet. 5. 5. Πάντες δὲ ἀλλήλοις ὑποτασσόμενοι, τὴν ταπεινοφροσύνην ἐγκομβώσασθε. Hoc Auctoris nostri loco κομβόω, *Emungo, malis artibus lucrifacio*, sonare videtur.

ideo Antiochenſes *Bagulam* appellarunt, id eſt, verſutiſſimum Impoſtorem. Inde vero Conſtantinopolim,clam omnibus, profectus, multos etiam ibi Argentarios emunxit: unde & Imperatori ipſi demum innotuit. Comprehenſus autem, & coram eo adductus, frænum equeſtre, cum curcuma ex auro ſolido, & Margaritis intertexta, ei obtulit. Quod Anaſtaſius Imperator manu accipiens; "At mihi, inquit, "haud impones. Itaque ad Petras eum relegavit; ubi diem ſuum obiit.

Eodem tempore, Anaſtaſio Imperatore ipſo tum tertium Conſule, Calliopas quidam, ex Factionariis Conſtantinopolitanis, Auriga, magnam Antiochiam veniens, Praſinis datus eſt, Baſilio Edeſſeno tum Comite. Hic itaque vacuum

ματα· [1] ὧπνι παρονύμῳ ἔθηκαν οἱ Ἀντιοχεῖς Βαγυλάν, ὅ ἐστι, γοργὸς ὀπαδέτης. καὶ λαθὼν πάντας, ἔφυγε ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ ἐκόμβωσε καὶ κεῖ πολλὰς ἀργυροπραπάς· ὥστε γνωσθῆναι τῷ βασιλεῖ. καὶ συλληφθεὶς εἰσήχθη πρὸς τὸν βασιλέα, καὶ προσηνέγκεν αὐτῷ χαλινὸν ἵππου ὁλόχρυσον, [2] διὰ μαργαρίτων ὢν τὸ κέρκωμον αὐτοῦ. καὶ λαβὼν αὐτὸ ὁ βασιλεὺς Ἀναστάσιος, λέγει αὐτῷ, "ἐμὲ οὐ κομβώσεις· [3] καὶ ἐξώρισεν αὐτὸν εἰς Πέτρας, κἀκεῖ τελευτᾷ.

Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ τοῦ αὐτοῦ βασιλείας, ὅτε τὸ ὑπατείας τοῦ αὐτοῦ βασιλέως Ἀναστασίου ὡς τὸ τρίτον, κατῆλθεν ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ Καλλιόπας τις ἡνίοχος, [4] ἀπὸ φακτοναείων Κωνσταντινουπόλεως· καὶ ἐδόθη εἰς τὸ Πράσινον μέρος Ἀντιοχείας, ὅτε Βασιλείου κόμητος

---

1 ὧπνι παρονύμῳ ἔθηκαν οἱ Ἀντιοχεῖς Βαγυλαν.] παρονύμῳ dicit, pro παρωνυμιαν. Quidnam vero vocabuli ſit Βαγυλάν; Gregorius noſter *Bajulum*, reddendum exiſtimavit: quid ſi, *Va ulum*, legeremus, i. e. Circitorem, Circumforaneum? V, enim in B, frequentiſſime mutant Græci, in dictionibus à Latinis mutuatis: unde βαγαβόειν dicunt, pro *Vagari*; βῆλον, pro *Velum*, βεντος, *Ventus*, βίγλα, *Vigilia*, aliaque ſimilia quamplurima. Verum de his videant Eruditi.

2 διὰ μαργαρίτων ὢν τὸ κέρκωμον αὐτοῦ.] Scr. ὂν κέρκωμον, vel, ut alii habent, κερκωμον, *Capiſtrum* eſt, ſive *Franum*: Heſychius, ὂν κημῷ, ὂν κερκώμῳ· κημὸς vero ſpecies fræni eſt, apud eundem: Κημὸς, πλεκτὸν ἀσγεῖον, &c. καὶ γυναικεῖον προκήτιημα, καὶ εἶδος χαλινοῦ· hoc tamen loco eam tantum fræni partem ſignificat, quod *Capiſtrum* vocant.

3 καὶ ἐξώρισεν αὐτὸν εἰς Πέτρας.] Palæſtinæ Tertiæ eſt hæc urbs, uti ex Auctore noſtro diſcimus infra; Ὁμοίως δὲ καὶ ὁ πατριάρχης Ἀντιοχείας Φλαβιανὸς, ὡς Νεστοριανὸς, ἐξωρίσθη εἰς Πέτρας, πόλιν ἔτω καλουμένην, ἥτις τῆς τρίτης Παλαιστίνης. Evagrius etiam Eccleſ. Hiſtor. lib. 3. cap. 31. ὁ Φλαβιανὸς ἐκβάλλεται καθαιρεθεὶς Πέτρας οἰκεῖν, πρὸς ταῖς ἐσχατιαῖς τῆς Παλαιστίνων κειμένας.

4 ἀπὸ φακτοναείων Κωνσταντινουπόλεως.] Φακτοναείοι, Factionarii, ſunt Aurigæ, qui Factionibus in Certaminibus Circenſibus currus agitantes officium ſuum præſtabant.

[1] Αιδεσινῦ· καὶ παρέλαβε τὸ [2] σαῦλον τῶν Πρασίνων μέρους λιπόμενον, καὶ ἐνίκησε χωρὶς κράτος. καὶ μετ' ὀλίγον καιρὸν ἐπετελέσθη ἐν τῇ Δάφνῃ Ἀντιοχείας, χωρὶς τὸ ἔθος, ἡ σωτήρια τῶν Ολυμπίων ἡ λεγομένη· καὶ τοῦ πλήθους τῶν Ἀντιοχέων ἀνελθόντος ἐν Δάφνῃ, οἱ ἐκ τῶν εἰς [3] ἐλασίας ὁρμήσαντες, μετὰ τοῦ ἡνιόχου Καλλιόπα, κατελθόντες ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν Ιουδαίων τῇ οὔσῃ ἐν τῇ αὐτῇ Δάφνῃ, ἐνέπρησαν αὐτὴν, ἁρπάσαντες πάντα ὅσα ἦν ἐν τῇ συναγωγῇ, καὶ ἐφόνευσαν πολλοὺς, μάλιστα Ιουλίῳ θ', ἰνδικτιῶνος ιε'· καὶ πήξαντες ἐκεῖ τὸ τίμιον σταυρὸν, ἐποίησαν γενέσθαι μαρτύριον τοῦ ἁγίου Λεοντίου. τούτων δὲ γνωσθέντων τῷ αὐτῷ Ανασταsίῳ βασιλεῖ, πεμπάγματο κόμητα ἀνατολῆς [4] τῆς ἀπὸ κομμερκιαρίων Προκόπιον τὸν Ἀντιοχέα· ὅστις κατιδὼν ἑαυτὸν [5] ἀπὸ θείου τύπου νυκτέπαρχον, μηνᾶν ὀνόματι, Βυζάντιον. καὶ ταραχῆς γενομένης παρὰ τῶν τοῦ Πρασίνου μέρους, ἐβουλήθη ὁ αὐτὸς μηνᾶς καταχεῖναι τινας τῆς ἀτάκτων· καὶ γνόντες ἐκεῖνοι, πεπέφυγον εἰς τὸν ἅγιον Ιωάννην, ἔξω τῆς πόλεως. καὶ γνοὺς τοῦτο ὁ νυκτέπαρχος, ἐν τῷ μεσημβρίῳ

eo tempore Prasinorum stabulum occupavit, Aurigantium ubique Victor. Paulo autem post temporis Olympicorum, quæ vocant, Solennia Daphne Antiochensi pro more celebrata sunt. Cumque populus Antiochensis numerosior ad Daphnem convenisset; qui ex Equitatu erant, una cum Calliopa Auriga, Synagogam Judæorum ad Daphnem sitam invadentes, incendiis vastarunt, occisis plurimis, abreptisque quæ in Synagoga erant omnibus. Factum hoc Julii die IX, Indictionis XV. Tum vero defixa ibi Cruce venerabili, in D. Leontii Martyrium converterunt. Imperator autem Anastasius, his auditis, Orientis Comitem constituit, ex Commerciariis, Procopium quendam Antiochensem; qui & Byzantinum quendam, nomine Menam, divino Imperatoris ex Edicto, Nycteparchum sibi habuit. Tumultu autem à Prasinis in populo excitato, quosdam ex seditiosis comprehendere statuit Menas: quod ubi seditiosi isti intellexissent, ad D. Joannis Ædem, extra urbem sitam, confugerunt. Nycteparchus autem de hoc cer-

---

1 Αιδεσινῦ.] Forte Εδεσσηνῦ.

2 σαῦλον.] σαῦλος, & σαῦλον, *Stabulum*. Vide Meursium.

3 ἐλασίας.] Scr. εἰσελασίας.

4 τῆς ἀπὸ κομμερκιαρίων Προκόπιον.] Lego, τῆς ἀπὸ κομμερκιαρείων. κομμέρκιον, *Commercium*, Tributum: inde κομμερκιάριος, *Commerciarius*, qui Tributa colligit.

5 ἀπὸ θείου τύπου νυκτέπαρχον.] Νυκτέπαρχος, Præfectus erat Vigilum: Hujus potestas postea à Justiniano abrogata est, & pro eo Prætor substitutus; uti Auctor infra, lib. 18. ἐπαύθη δὲ τοῦ αὐτοῦ χρόνου ἡ τοῦ Νυκτεπάρχου ἀρχὴ, καὶ ἐκλήθη ἀντ' αὐτοῦ Πραίτωρ. Nycteparchi nomen Justinianus reprobans, eum πραίτωρα τοῦ δήμου, *Pratorem plebis* vocare voluit. Vide Novell. Constitution. XIII.

tior

tior factus, ſumpto ſibi Gothico præſidio, eo contendit tempore meridiano: tempuumque ſubito ingreſſus, ex ſeditioſis quendam, nomine Eleutherium, ſub ſacra Altaris menſa latitantem, ibidem transfixit; truncoque inde extracto, caput ei amputavit: adeo ut ſanctum quoque Altare exinde totum ſanguine conſpurcaretur. Arrepto deinde capite, in urbem Antiochiam reverſus eſt: Cumque ad Orontis pontem perveniſſet, caput in flumen projecit. Tum vero ad Procopium Comitem ingreſſus, rem ei totam, ſicut acciderat, enarravit. Tempore autem pomeridiano, ubi hujus rei fama Praſinis innotuerat, D. Joannis Ædem adeuntes, Eleutherii truncum ibi invenerunt: quem lecticæ impoſitum in urbem detulerunt. Balneo autem *Olbio* dicto appropinquantes, è regione Rufini Baſilicæ, Nycteparchus eos adortus eſt, copiis ſuis, Civibuſque ex Veneta Factione, ſtipatus: pugnaque in *Nauticorum* vico commiſſa, Praſini ſuperiores evaſerunt. Rufini itaque, & Zenodoti Baſilicis occupatis, ignes injecerunt: unde Rufini Baſilica tota conflagravit, una cum duobus, quæ utrinque ſteterunt Tetrapylis, & Prætorio Comitis Orientis; quæ vaſtata incendiis omnia corruerunt. Comes interim

ἀπῆλθε μὴ τοῦ Γοτθικῆς βοηθείας εἰς τὸ ἅγιον Ἰωάννου· καὶ ἐξαίφνης εἰσπῆλθεν εἰς τὸ ἅγιον οἶκον, καὶ εὗρεν ἐκεῖ ὑποκάτω τῆς ἁγίας τραπέζης τῆς θυσιαστηρίου πνὰ τῶν ἀτάκτων, ὀνόματι Ἐλευθέριον· καὶ κεντήσας αὐτὸν ξίφει ἐκεῖ, σύρας ἐκ τοῦ θυσιαστηρίου τὸ λείψανον αὐτοῦ, ἀπεκεφάλισεν· ὥστε τὸ ἅγιον θυσιαστήριον πληρωθῆναι αἵματος. καὶ λαβὼν τὴν κεφαλὴν, εἰσήρχετο ὅπι τὴν πόλιν Ἀντιόχειαν· καὶ ἐλθὼν ἕως τῆς γεφύρας τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ, ἔῤῥιψε τὴν κεφαλὴν εἰς τὸν ποταμόν. καὶ εἰσῆλθεν ἔδηλωσε Προκοπίῳ τῷ κόμητος τῆς ἀνατολῆς, διηγούμενος αὐτῷ τὰ συμβάντα. καὶ μὴ τὸ μεσημβρινὸν ἐγνώσθη τοῦτο τοῖς Πρασίνοις· καὶ ἐξελθόντες εἰς τὸ ἅγιον Ἰωάννου, εὗρον τὸν κορμὸν Ἐλευθερίου. καὶ [1] λαβόντες εἰς κραβαταρέαν τὸ λείψανον αὐτοῦ, εἰσήγαγον εἰς τὴν πόλιν βασάζοντες αὐτό. καὶ ὑπηντήθησαν κατέναντι τῆς λεγομένης Ῥουφίνου βασιλικῆς, ὅπι τὸ λυτρὸν τὸ λεγόμενον τῆς Ὀλβίης· καὶ συμβαλόντες εἰς τὴν ξύμμιαν τῆς θαλασσίων μὴ τῆς βοηθείας καὶ τοῦ νυκτεπάρχου καὶ τῶν τῆς Βενέτου μέρους δημοτῶν μάχην, ἐνικήθη ὁ δῆμος τοῦ Πρασίνου μέρους· καὶ καταλαβόντες τὴν Ῥουφίνου βασιλικὴν, καὶ τὴν λεγομένην Ζηνοδότου, ἔβαλον πῦρ, καὶ ἐκαύθη πᾶσα ἡ Ῥουφίνου, καὶ τὰ δύο τετράπυλα τὰ ἐντεῦθεν κἀκεῖθεν, καὶ τὸ πραιτώριον τοῦ κόμητος τῆς ἀνατολῆς, καὶ πάντα κατεκαύθη ὑπὸ τοῦ πυρὸς διαφθαρέντα. καὶ ἔφυγεν ὁ

[1] λαβόντες εἰς κραβαταρέαν.] Infra etiam, lib. 18. τὸν δὲ Ἀλέξανδρον κωλοτομήσας, ἐπόμπευσεν εἰς κραβαλείαν· κραβαλαρέα, ſive κραβαταρία, Lecticula eſt, à κράβατος.

κόμης

κόμης τ ἀνατολῆς [1] εἰς Αλεξανδρείαν τ Καμβύσε. [2] καὶ πάσαντες ἀπὸ τ Πρασίνε μέρες τ νυκτέπαρχον Μηνᾶν, καὶ ἀνακείραντες αὐτὸν, [3] ἐξέβαλον τὰ συκόπα αὐτε. καὶ μ τὸ σῦραι τὸ λείψανον αὐτε, ἐκρέμασ αὐτὸ ἐν τῷ ἐσῶπ χαλκῷ ἀνδριάντι τῷ λεγομένῳ Κολονισίῳ τὸ μέσον τ ἀνπφόρε· καὶ μεταγάγοντες τὸ λείψανον, σύραντες ἔξω τ πόλεως Ανποχείας, ἔκαυσ φρυγάνοις. ὁ δὲ βασιλεὺς Αναστάσι διδαχθεὶς, προεχειρίσατο κόμητα ἀνατολῆς [4] Εἰρηναῖον τ Πενταδιαστὴ, Ανποχέα· καὶ ἐπέπεσεν ἐκδίκησιν, καὶ φόβον ἐν τῇ πόλει.

Ο δὲ αὐτὸς βασιλεὺς ἐκύφισε [5] τ λειτεργίαν τ λεγομένε χρυσαργύρε πᾶσαν διαιωνίζεσαν ἀπὸ θείε τύπε, ἥπις ἐστὶ μεγάλη καὶ φοβερὰ φιλοπμία, [6] ἀντεισάξας τ θείαις λαργιπῶσι πρόσοδον ἀντ' αὐτε ἐκ τ ἰδίων αὐτε.

Orientis in Alexandriam Cambyſis fuga evaſit: Menam vero Nycteparchum Praſini prehendentes, caputque ei detondentes, teſticulos ejus execarunt; ipſumque paſſim per urbem tractum, de ænea tandem ſtatua, *Coloniſia* vocata, ex oppoſito medii Fori ſita, ſuſpenderunt: Cadaverque ejus, extra Antiochiam urbem projectum, cremiis combuſſerunt. Imperator autem Anaſtaſius, ubi hæc audierat, Orientis Comitem conſtituit Irenæum Pentadiaſtem, Antiochenum: qui pœnis populum coercens, terrorem omnibus incuſſit.

Idem Imperator, divino ſuo Edicto, perpetuum illud *Chryſarguri* Tributum penitus ſuſtulit: ſacriſque Largitionibus, in locum ejus, reditus de proprio ſubminiſtravit. Egregium hoc Regiæ magnificentiæ, & mirandum plane exemplum.

Idem

---

1 εἰς Αλεξανδρείαν τῷ Καμβύσε.] Ubinam tandem terrarum ſita erat hæc urbs? Alexandrias XII enumerat Chr. Alexandrini Auctor, XVIII Stephanus de Urbibus; hujus tamen Noſtræ ibidem mentio nulla.

2 καὶ πάσαντες ἀπὸ τ Πρασίνε μέρες.] Lego, οἱ ἀπὸ τ Πρασίνε μέρους.

3 ἐξέβαλον τὰ συκόπα αὐτε.] Vocabulum hoc nullibi mihi occurrit; ob eam tamen, quæ inter hæc eſt, ſimilitudinem, τὰ συκόπα *Teſticulos* vertere auſus ſum. Certe Bacchum *Ficulna Pudenda*, ſive *Teſticulos*, & mentulam ex pelle cervina confectam ſibimet applicaſſe teſtatur Iſai. Tzetzes in Lycophron. de Baccho, Polyhymno cuidam ſui copiam facere, poſt inventam matrem ſuam, promittente, mentionem faciens his verbis: πλουτήσωτ δὲ Πολυύμνε, Διόνυσ θέλων πληρῶσαι τὴν ὑπόσχεσιν, σύκινα αἰδοῖα περιθῆψεν ἑαυτῷ, & φαλλὸς δερμάτινος ἐλάφου.

4 Εἰρηναῖον τὸν Πενταδιαστήν.] Irenæus iſte, ὁ Πενταδίας, à Theophane, & Chr. Alexandrini Auctore appellatur: Τῷτῳ τῷ ἔτει (anno ſcil. Juſtiniani Imp. III) Σαμαρειτῶν ςασιασάντων, & ποιησάντων ἑαυτοῖς βασιλέα καὶ Καίσαρα, ἐπέμφθη Εἰρηναῖ ὁ Πενταδίας ςρατηλάτης, καὶ ἐθαυμάτωσε πολλὰς, &c. Chr. Alex. in Juſtiniano.

5 τὴν λειτεργίαν τ λεγομένε Χρυσαργύρε.] De Tributo hoc, ab Anaſtaſio Imp. abolito copioſe Evagrius, Eccleſ. Hiſt. lib. 3. cap. 38. & poſt eum Nicephor. lib. 16. cap. 40. Zonar. in Anaſtaſio, & Cedrenus.

6 ἀντεισάξας ταῖς θείαις λαργιπῶσι πρόσοδον

Idem etiam Antiochiæ Rufini Basilicam instauravit: varia etiam Romaniæ per urbes ædificia excitavit.

Eodem Imperante, Persarum rex Coades, ingenti exercitu instructus, Theodosiopolim, atque Amidam, munitissimam Mesopotamiæ Metropolim, bello cepit. Constantinum quoque, Ducem Romanorum fortissimum, & urbis Theodosiopolitanæ Custodem, cum pluribus aliis, captivum abduxit; qui diem suum omnes in Perside obierunt. Imperator itaque Anastasius bellum Persis intulit, in expeditionem hanc missis Areobindo Dagalaiphi filio, Julianæ conjuge, & militum in Oriente Magistro; Patricio etiam, Magni Præsentis Militiæ Magistro; & Hypatio, Secundini Patricii filio, Præsentis Militiæ Magistro; Appione quoque Patricio, quem & Prætorio Præfectum Orientis constituit: horum vero sub ductu, exercitum emisit, ex Equestribus, & Pedestribus Copiis, instructissimum. Prælio autem com-

Ἔκπτωσε δὲ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς ἐν Ἀντιοχείᾳ τὴ τ λεγομένῳ Ρουφίνῳ, καὶ [1] κατὰ πόλιν τ Ρωμανίας διάφορα κτίσματα.

Ἐπὶ ὧ τ αὐτῦ βασιλείας παρελήφθη Ἀμιδὰ, μητρόπολις ὀχυρὰ πάνυ τ Μεσοποταμίας, καὶ Θεοδοσιόπολις, πολέμῳ ληφθεῖσα [2] ὑπὸ Κωάδε βασιλέως Περσῶν, ἐπελθόντος τ βασιλέως μετὰ δυνάμεως πολλῆς. Ἐλαβε δὲ φωραλήπτης ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Περσῶν Κωνσταντῖνον, στρατηγὸν Ρωμαίων δυνατὸν, φυλάττοντα τὴν αὐτὴν Θεοδοσιόπολιν, καὶ ἄλλους δὲ πολλές· οἵτινες καὶ ἐτελεύτησεν ἐν τοῖς Περσικοῖς μέρεσι. καὶ ἐπεστράτευσε κατὰ Περσῶν ὁ αὐτὸς Ἀναστάσιος βασιλεὺς, πέμψας Ἀρεόβινδον, τ Δαγαλαΐφε υἱὸν, στρατηλάτην ἀνατολῆς, τ ἄνδρα Ἰουλιάνας, [3] καὶ Πατρίκιον στρατηλάτην τ μεγάλε Πραισέντου, καὶ Ὑπάτην στρατηλάτην Πραισέντε, τ υἱὸν Σεκουνδίνε τ πατρικίε, καὶ τ πατρίκιον Ἀππίονα, ποιήσας αὐτὸν ἔπαρχον πραιτωρίων ἀνατολῆς, καὶ πλῆθος ἄπειρον στρατᾶς μεθ' αὐτῆς πεζικῆς καὶ ἱππικῆς δυνάμεως. καὶ συνέβαλον

πρόσθεν ἀντ' αὐτῦ.] Θεία λαργιτίωνες ista Fiscus erat, sive Thesaurus Imperatorius, ex quo sumptus in publicum impendebantur. Reditus enim Imperatoris trium erant generum, uti nos docet Scholiastes Basilic. Eclog. 7. πατριμόνια, *Patrimoniales*, ut Domus, Prædia, & quæcunque Jure hæreditario ei obtigerunt; πρίβατα, *Privati*, ubi proventus publici Imperatori cesserunt in usum privatum; & Λαργιτίωνες, τυτέστιν ὅτε αἱ δημοσίαι εἴσοδοι εἰς δημοσίας ἀναλίσκονται χρείας, καὶ ᾗ καιρῷ· Et *Largitiones*, ubi Proventus Publici in usum Publicum impendebantur.

1 κατὰ πόλιν τῆς Ρωμανίας.] Ut Constantinopolis, *Nova Roma*, ita etiam Imperium Constantinopolitanum, *Romania*, dicebatur: & Imperio Orientali subditi omnes *Romanos* sese appellarunt.

2 ὑπὸ Κωάδε βασιλέως Περσῶν.] Procopio, Cedreno, & quibusdam aliis, *Cabades*, dicitur.

3 καὶ Πατρίκιον στρατηλάτην --- καὶ Ὑπάτην.] Scr. Πατρίκιον,---Ὑπάτον. Vide Procop. Gothic. lib. 1. & Marcellini Chron.

μεθ'

μεῖ' ἀλλήλων τὰ ἀμφότερα τάγματα, καὶ ἐσφάγησαν πολλοὶ, καὶ ἔπεσεν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν· ὧν ἐν πολέμου Εὐσάθιος ὁ σοφώτατος χρονογράφος συνεγράψατο· ὅστις καὶ οὐδέως ἐτελεύτησε, μήτε εἰς τέλειον τὴν ἔκθεσιν αὐτῶν συντάξας. ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Ἀναστάσιος μετεστείλατο τὸν στρατηλάτην τῶν Σκουτάρεων ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ ἔπεμψεν ἀντ' αὐτοῦ τὸν ἐνδοξότατον Κέλερα [1] τὸν Ἰλύριον, ἄνδρα σοφόν· καὶ ἀνεδόθησαν αἱ πόλεις αἱ κατεχόμεναι ὑπὸ Περσῶν, διὰ τοῦ αὐτοῦ Κέλερος μαγίστρου. καὶ ἐγένετο εἰρήνη καὶ ἔνδοσις τοῦ πολέμου, καὶ ἀνεχώρησαν τὰ ἐξέρκεια, καὶ ὁ στρατὸς ὅλος Ῥωμαίων τε καὶ Περσῶν.

Ὁ δὲ θειότατος Ἀναστάσιος εὐθέως [2] ἐτείχισε τὸ Δοράς, χωρίον ὄντα τῆς Μεσοποταμίας, μέγα δὲ ὄντα πάνυ, καὶ ὀχυρὸν, κείμενον μέσον τῶν [3] ὁρέων Ῥωμαίων τε, καὶ Περσῶν· καὶ ἐποίησεν ἐν αὐτῷ δημόσια λουτρὰ δύο, καὶ ἐκκλησίας, καὶ ἐμβόλους, καὶ ὡρεῖα εἰς ἀπόθετα σίτου, καὶ κισθέρνας ὑδάτων. τὸ δὲ αὐτὸ χωρίον διὰ τοῦτο ἐκλήθη Δοράς ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος, διότι τὸν βασιλέα Περσῶν ἐκεῖ συνελάβετο, [4] καὶ κεῖθεν ἔχει τὸ ὄνομα· νυνὶ δὲ [5] λαβόντα δίκαιον πόλεως, μετεκλήθη Ἀναστασιούπολις. καὶ στήλας τοῦ αὐτοῦ Ἀναστασίου ἀνέστησε ἐκεῖ.

missio, quamplurimi utrinque ceciderunt: Belli autem hujus hiſtoriam exorſus eſt ſapientiſſimus Chronographus Euſtathius; quam tamen, morte præoccupatus, ad exitum non perduxit. Anaſtaſius vero Imperator Hypatium, Secundini filium, [Præſentis] Militiæ Magiſtrum, ex Perſide Conſtantinopolim revocavit; ſuffecto in locum ejus Celere Illyrico, viro illuſtriſſimo, & prudentiſſimo; cujus ſub auſpiciis occupatæ à Perſis urbes iterum redditæ ſunt; pacisque conditionibus initis, & induciis belli factis, exercitus utrinque ſe ſubduxerunt.

Tum vero diviniſſimus Anaſtaſius *Doras*, oppidum Meſopotamiæ magnum, & muniſſimum, in Romani & Perſici Imperii finibus ſitum, muro ſtatim cinxit: ubi etiam Balnea duo Publica, Eccleſias, Porticus, Horrea etiam ad frumentum recondendum, & ciſternas aquarum extruxit. Oppidum autem hoc ab Alexandro Macedone ideo, *Doras* appellatum tradunt; quod ibi Perſarum Regem bello ceperit. Nunc vero demum civitatis jure donata, Anaſtaſiopolis vocata eſt; ſtatuis etiam eidem Anaſtaſio à civibus excitatis.

1 τὸν Ἰλύριον.] Scr. Ἰλλύριον.

2 ἐτείχισε τὸ Δοράς, χωρίον ὄντα &c.] Scr. ὄν, uti & infra: Urbs vero Δορὰς Procopio, Evagrio, Nicephoro, Cedreno, aliiſque, præter Chr. Alexandr. Auctorem, omnibus dicta eſt.

3 ὁρέων.] Scr. ὁρίων.

4 κἀκεῖθεν ἔχει τὸ ὄνομα.] Eandem nominis hujus occaſionem aſſignat, præter alios, Evagrius etiam, Hiſt. Eccleſ. lib. 3. cap. 37.

5 λαβόντα.] Legendum, λαβόν.

Eodem Imperante Euphemius Patriarcha Conſtantinopolitanus, ut qui Neſtorii partibus adhæſerat, ſede ſua deturbatus, in Euchaitam Ponti relegatus eſt, ſuffecto in locum ejus Macedonio; qui & ipſe ob hæreſim Neſtorianam ejectus eſt. Conſimiliter quoque Flavianus Patriarcha Antiochenus, tanquam Neſtorianus, ad *Petras* Palæſtinæ Tertiæ urbem, relegatus eſt: cui in Patriarchatu Antiochenſi ſuffectus eſt Severus, Monachus, Novembris VI, anno Æræ Antiochenæ DLXI.

Idem Imperator Joannem Paphlagonem, publicas Prætorii Præfecti chartas tractandi munere liberatum, Exconſulem fecit: & in locum ejus Tractatorem, & Logothetam ſubſtituit Marinum Syrum. Idem etiam Magiſtratus Senatorii ordinis omnes muneribus ſuis levavit; *Vindicibus*, quos vocant, per ſingulas Romaniæ

Εν ᾧ τῇ αὐτῦ βασιλείᾳ [1] καθαιρέθη Εὐφήμιος, ὁ πατειάρχης Κωνσαντινυπόλεως· καὶ ἐξώρισεν αὐτὸν εἰς Εὐχαΐταν ὅπι τ Πόντου, ὡς Νεσοριανόν· καὶ ἐχειροτονήθη ἀντ' αὐτῦ πατειάρχης Κωνσαντινυπόλεως Μακεδόνιος, [2] ὅσις καὶ αὐτὸς καθαιρέθη ὡς Νεσοριανός. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ πατειάρχης Ανπιοχείας Φλαβιανὸς ὡς Νεσοριανὸς ἐξωρίσθη εἰς Πέτρας, πόλιν ὕπω καλυμμένην, ὅσαν τ τρίτης Παλαισίνης. καὶ ἐχειροτονήθη ἀντ' αὐτῦ Σέβηρος πατειάρχης ἐν Ανπιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ, [3] ἀπὸ μοναζόντων, μηνὶ Νοεμβρίῳ ς', ἔτυς χρηματίζοντος κῦ τὺς Ανπιοχεῖς φξά.

Ο δὲ αὐτὸς βασιλεὺς καθίσας Ιωάννην τ Παφλαγόνα ἐκ τ πρακτορεύειν τὰ δημόσια χαρτία τ θειοτωείυ τ ἐπάρχων, [4] ἐποίησεν αὐτὸν ἀπὸ ὑπάτων, ἀντ' αὐτῦ ποιήσας πρακτορίτιον, καὶ λογοθέτιον, Μαρῖνον τ Σύρον· ὅσις τὺς πολιτοφυλάκας ἅπαντας ἐπῆρε τ βυλῆς, [5] καὶ ἐποίησεν ἀντ' αὐτῶν τὺς λεγομένυς Βίνδικας, εἰς

---

1 καθαιρέθη Εὐφήμιος.] Scr. καθηρέθη, uti & in ſequentibus: hunc vero *Euthymium* vocat Cedrenus, falſo.

2 ὅσις καὶ αὐτὸς καθαιρέθη ὡς Νεσοριανός.] Imo tres hi Epiſcopi Orthodoxi, Euphemius, Macedonius, & Flavianus, ab Imperatore Hæretico, (Synchyticorum enim ſectator erat) ut Synodi Chalcedonenſis defenſores, thronis ſuis deturbati, & in exilium miſſi ſunt. Vide Victor. Turonenſ. Marcellin. Zonaram, & Cedrenum.

3 ἀπὸ μοναζόντων.] Marcellinus: *Severus Eutychetis perfidiæ, Anaſtaſio Cæſare volente, ſedem Flaviani Antiſtitis, ex Monacho Epiſcopus, occupavit.* Annus hic erat Chriſti vulgaris DXIII, Clemente & Probo Coſs.

4 ἐποίησεν αὐτὸν ἀπὸ ὑπάτων.] Notandum eſt, hanc dicendi formulam, ἀπὸ ὑπάτων, quandoque Conſulem *Ordinarium*, eum ſcilicet qui jamdudum hac functus fuerit dignitate; quandoque vero *Codicillarem* tantum, ſive Honorarium ſignare Conſulem: uti nos monet doctiſſimus Alemannus, in Notis ſuis ad Procopii Hiſtor. Arcan. quem vide.

5 καὶ ἐποίησεν ἀντ' αὐτῶν τὺς λεγομένυς Βίνδικας.] Βίνδιξ, *Vindex*, Vectigalium exactor. Inter ea quæ ab Anaſtaſio Imp. male geſta ſunt, *Vindices* hoſce in Remp. introductos, cum Vectigalium exactiones antea à Curialibus per ſingulas civitates fierent, ponit Evagrius, lib.

εἰς πᾶσαν πόλιν τ Ρωμανίας. ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς [1] προεχειρίσατο κόμητα λαφιπόνων ἐν Κωνσταντινουπόλει τ ἀπὸ ὑπάτων Ἰωάννην τ Παφλαγόνα, τ λεγόμενον Καϊάφαν· ὅστις ἅπαν τὸ προχωρὸν κέρμα τὸ λεπτὸν [2] ἐποίησε φολλερὰ προχωρεῖν, εἰς πᾶς τ Ρωμαϊκὴν καταστασιν ἔκτοτε.

Ο δὲ αὐτὸς Ἰωάννης τὰ χαλκουργήματα τ πλατείας Κωνσταντινουπόλεως ἐχώνευσεν, ἄνωθεν ὁ θειότατος βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ὡς καλλιστευόντα, ἀπὸ ἐκβάσης πόλεως σωμαγαγὼν, ἱδρυσεν, εἰς κόσμησιν τ αὐτῆς Κωνσταντινουπόλεως δι' ἀρετῆς. ὁ δὲ αὐτὸς Ἰωάννης χωνεύσας αὐτὰ, ἐποίησεν ἐξ αὐτῶν στήλιν μεγάλιν εἰς πᾶσαν ὑπερβολὴν τῷ αὐτῷ Ἀναστασίῳ βασιλεῖ· ἥντινα ἔστησεν εἰς τ κίονα τ μέγαν ἑστῶτα ἀργὸν εἰς τὸν φόρον τ Ταύρου τὸ λεγομένου· ὅστις [3] κίον προφὴν μὲ εἶχε στήλην Θεοδο-

urbes, in locum eorum ſuffectis. Idem Imperator Joannem Paphlagonem, Exconſulem, cognomine Caipham, Comitem Largitionum Conſtantinopoli conſtituit. Nummos hic, *Minutos*, dictos, in *Follerales* commutatos, exinde per totum imperium ſignari juſſit.

Idem etiam Joannes ſtatuas æreas omnes, à diviniſſimo Conſtantino Imperatore Conſtantinopolitanæ urbis ad ornatum ex omnibus undique urbibus advectas, refudit; ſtatuamque exinde magnitudinis plane ſtupendæ Anaſtaſii ejuſdem Imperatoris conflavit; columnæque ingenti, quæ in Tauri Foro ſtetit vacua, impoſuit: Quæ quidem Columna Theodoſii Magni ſtatuam, terræmotuum priorum vi jam

---

lib. 3. cap. 42. προσεῖλε δὲ καὶ τῶν τ φόρων εἴσπραξιν εἰς τ βασιλικῶν, τὰς καλουμένας Βίνδικας ἐφ' ἑκάστη πόλει προσαλλόμενον, ἐσηγήσω φασὶ Μακέλλου Σύρου, τῶν καρυφαίων διέποντος τ ἀρχῶν, ὃν οἱ πάλαι ὕπαρχον τ αὐλῆς ἐκάλουν· ὅθεν καὶ πολὺ οὔτε φόροι διερρύησαν, τότε ἄνθη τ πόλεων διέπεσε, &c. Vide etiam Nicephorum, lib. 16. cap. 44.

1 προεχειρίσατο κόμητα λαφυσιπόνων.] Comitum in Imperio Orientali multiplex erat dignitas: Vox autem Primarium quendam in re unaquaque ſignare videtur. Quæ vero Λαφυσιπόνες ſint, ſupra diximus.

2 ἐποίησε φολλερὰ προχωρεῖν.] De hoc Marcellinus, ad Anaſtaſii Imp. annum 7. *Nummis, quos Romani Terentianos* (leg. Tefuntianos) *Graci Phollerates vocant, Anaſtaſius Princeps ſuo nomine figuratis, placabilem plebi commutationem diſtraxit.* Φόλις autem, ſive φόλλις, uti infra lib. 18. ſcribitur, idem eſt, quod ὀβολός. Suidas: ὀβολοί εἰσιν οἱ καλοῦσι φόλλεις· Procop. etiam Arcan. Hiſt. ἃ δὲ καὶ ἐς τὰ κέρματα τοῖς βασιλεῦσιν εἰργάσατο, ἃ μοι παρεῖτεον οἶμαι εἶναι. τῶν γὰρ ἀργυρᾶμμιδίων πρότερον δέκα καὶ ἑξακοσίους ὀβολοὺς, οὓς φόλλεις καλοῦσιν, ὑπὲρ ἑνὸς σατῆρος χρυσοῦ ἐδίδοσαν τοῖς ξυμβάλλουσιν ἐμπόροις, αὐτοὶ ἐπιτεχνώμενοι κέρδη οἰκεῖα, ὀγδοήκοντα καὶ ἕξακόσια μόνους ὑπὲρ τοῦ σατῆρος δίδοσθαι τοὺς ὀβολοὺς διεπράξαντο. Erat autem Follis XII pars Siliquæ: Siliqua vero Nomiſmatis, ſive Aurei Solidi pars eſt XXIV. Vide Scholiaſten Baſilic. Eclog. 23. apud Meurſ. in voce μιλιαρήσιον.

3 κίον.] Scr. κίων.

exinde

exinde excuſſam, olim ſuſtinuerat.

Eodem tempore Edicto ſuo cavit Imperator Anaſtaſius, ne quis *Copidermiæ* Chirographum faceret: ſed nec *Copidermum*, vel nomine tenus, uſpiam vigere voluit. Edicti autem verba ſic ſe habent: "Quoniam nobis in votis eſt, "uti omnes à Jugo ſervitutis "eſſent liberi; quonam igi-"tur pacto liberos homines in "Conditionem ſervilem in-"duci patiamur? Idem etiam Imperator, divino ſuo Edicto ſancivit, ne quis, abſque Literis Imperatoriis, quoſcunque, ſive mares, ſive fœminas, in Liberos ſibi adoptaret: ex eo, quod Liberi Adoptitii Legitimorum jus habeant, in bonis Adoptantis, etiam ex Inteſtato, ſuccedendi.

Eodem imperii ejus tempore, tumultu in populo Alexandrino, ob olei defectum, concitato, Theodoſius, Auguſtalis eorum, ex Antiochia oriundus, Calliopii Patricii filius, interfectus eſt, anno Æræ An-

σίᾳ τ̃ μεγάλᾳ, καὶ ἰῶ̃ πεσῶσα εἰς τὰς φόβας ἡ αὐτὴ σήλη μόνη.

Ἐν αὐτῷ̃ δ' τῷ̃ χρόνῳ ἐξεφώνησεν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς διάταξιν, ὥστε [1] μὴ ποιεῖν τινα ἔγγραφον Κοπιδερμίας· μήτε δὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα τ̃ Κοπιδέρμου ὀνομάζεσθαι, μήτε τὸ πρᾶγμα γίνεσθ· τ̃ αὐτ̃ νομοθεσίας ἐχέσης ἔτως· "ὅτι ἡμῖν ὅσιν εὐχὴ, "τὰς ἐν ζυγῷ̃ δουλείας ἐλευθεροῦν· "πῶς οὖ̃ ἀνεξόμεθα, τὰς ἐν ἐλευ-"θερίᾳ ὄντας ἄγεσθαι εἰς δουλικὴν "τύχην; ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς ἕτερον ἐξέθετο θεῖον τύπον, ὥστε μηδένα, δίχα σάκρας, τινὰ τεκνοποιεῖσθαι, μήτε ἄῤῥεν, μήτε θῆλυ, ἀλλὰ ἀπὸ θείας σάκρας· διὰ τὸ, μὴ τὸ τεκνοποιούμενον ἔχειν δίκαιον ὡ̃ νομίμῳ, μὴ συσατρὸς, εἰς τὸ μὴ ἐξ ἀῤῥαβέτῳ κληρονομεῖν τ̃ οὐσίαν τ̃ τεκνοποιουμένου αὐτόν.

Ἐν δὲ τῷ̃ αὐτῷ̃ χρόνῳ τ̃ς αὐτ̃ βασιλείας, οἱ δῆμοι Αλεξανδρείας τ̃ μεγάλης ἐσασίαζ, μὴ ἐφόνευσ τ̃ Αυγουσάλιον αὐτῶ̃, Θεοδόσιον ὀνόματι, τ̃ καταγόμενον ἀπὸ Ανποχείας, τ̃ υἱὸν Καλλιοπίου τ̃ πατρικίου, διὰ λεῖψιν ἐλαίου, ἔτους χρηματίζοντος κτ̃

---

1 μὴ ποιεῖν τινα ἔγγραφον κοπιδερμίας.] Et in proximis, μήτε ᾧ̃ αὐτὸ τὸ ὄνομα ᾧ̃ κοπιδέρμου ὀνομάζεσθαι. Nova prorſus, mihique inaudita ſunt hæc vocabula: à δέρμα tamen, quod *Cutem* ſignat, & κοπὴ, *Sectio*, *Inciſio*, compoſita videntur: adeo ut κοπιδερμία, *Cuticidium*, reddi poſſe videatur. Quoniam vero Lege hac cautum fuit, ne quis *Liber* homo *Servus* fieret, Judæos præcipue eam reſpicere exiſtimo. Hos enim Servos emere, eoſque circumcidere conſueviſſe, colligimus ex Lege quadam de hac re à Conſtantio & Conſtante Impp. lata, quam nobis exhibet Cedrenus, his verbis: Κωνστάντιος δὲ καὶ Κώνστας ἐνομοθέτησαν, Ἰουδαῖον μὴ ὠνεῖσθαι δοῦλον· ἐπεὶ ἀφαιρεῖσθαι αὐτὸν εἰς τὸ δημόσιον λόγον. εἰ δέ τις τολμήσῃ δοῦλον, ξίφει πεμπρεῖσθαι, καὶ τὰ τούτου δημεύεσθαι οὐσίαν. *Conſtantius & Conſtans legem tulerunt, Ne quis Judæus ſervum emeret: Emptum publicari juſſerunt. Si quis circumcidere Servum auſus eſſet, gladio feriri, & bona ejus publicari.* Lex itaque iſta, à Conſtantio & Conſtante Impp. primitus lata, ab Anaſtaſio tandem denuo forte propoſita fuerit.

τὰς

τὰς Ἀντιοχείας φξδ', ἰνδικτιῶνος θ'. καὶ ἀγανακτήσας ὁ αὐτὸς βασιλεὺς, πολλὰς ἐπιμωρήσατο ἐξ αὐτῆς τῆς Ἀλεξανδρέων, ὡς τυραννήσαντας τ ἄρχοντα αὐτῆς.

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτῆ βασιλείας [1] ἐτυράννησε Βιταλιανὸς ὁ Θρᾷξ, διὰ πρόφασίν τινα, φησὶ, λέγων, ὅτι διὰ τὰς ἐξοριωθέντας ἐπισκόπους. καὶ παρέλαβε τ Θρᾴκιλω, καὶ Σκυθίαν, [2] καὶ Μυσίαν, ἕως Ὀδύσσου καὶ Ἀγχιάλου, ἔχων μεθ' ἑαυτῆ πλῆθος Οὐννων καὶ Βουλγάρων. καὶ ἔπεμψεν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ὑπάτιον, τ στρατηλάτην Θρᾴκης, καὶ παρετάξατο αὐτῷ· καὶ προδοθεὶς παρελήφθη ὑπὸ τ αὐτοῦ Βιταλιανῆ· καὶ δοθέντων χρημάτων πολλῶν, ἀνεδόθη Ρωμαίοις· καὶ ἀφεθέντος τ αὐτῆ Ὑπατίου, μετ τ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπάνοδον αὐτοῦ, προῆλθεν ἀντ' αὐτῆ στρατηλάτης Θρᾴκης Κύριλλος [3] Ἰλλιρυκιανός. καὶ εὐθέως ἀπελθὼν παρετάξατο τῷ αὐτῷ Βιταλιανῷ· καὶ συνέκρουσαν, καὶ ἔπεσον πολλοὶ ἐξ ἀμφοτέρων τ μερῶν· καὶ φεύγουσιν ὁ Κύριλλος, εἰσῆλθεν ἐν Ὀδύσσῳ τῇ πόλει, καὶ διῆγεν ἐκεῖ, Βιταλιανῆ ἀναχωρησάντος ἐκ τ μερῶν ἐκείνων. διὰ δόσεως δὲ χρημάτων ἐξηγόρασεν ὁ αὐτὸς Βιταλιανὸς τοὺς φυλάττοντας τ αὐτῆς Ὀδύσσου

tiochenæ DLXIV, Indict. IX. Quo Alexandrinorum facto commotus Imperator, à multis eorum, ob vim Præfecto ſuo illatam, pœnas exegit.

Ejuſdem ſub Imperio Vitalianus Thrax, vindictam prætexens Epiſcoporum exulantium, arma ſumpſit; & collecto ſibi Hunnorum, & Bulgarorum numeroſo exercitu, Thraciam, Scythiam, Myſiamque, Odyſſum uſque, & Anchialum, occupavit. Adverſus hunc Imperator Hypatium, Thraciæ militum Magiſtrum, emiſit: qui, prælio cum eo commiſſo, proditione quadam captus, in Vitaliani manus devenit: numeratoque pecuniarum ingenti pondere, Romanis iterum reſtitutus eſt. Conſtantinopolim vero poſt reverſum, Imperator magiſtratu abdicavit; ſubrogato in locum ejus Cyrillo Illyriciano; qui & ipſe cum Vitaliano armis decertabat. Prælio autem commiſſo, plurimi utrinque ceciderunt: Cyrillus autem ſuperior factus, Odyſſum urbem ſe recepit; Vitaliano etiam ex regionibus illis recedente. Vitalianus interim, miſſis per cognatos eorum qui ad portas Odyſſi excubias agebant

1 ἐτυράννησε Βιταλιανὸς ὁ Θρᾷξ.] Thracem hunc faciunt etiam Evagr. lib. 43. Nicephor. lib. 16. cap. 38. & Zonaras: Marcellinus tamen in Chronico, & Jornandes de Regn. Succeſſ. Scytham eum fuiſſe volunt.

2 καὶ Μυσίαν.] Scr. Μυσίαν· Evagrius interim corrigendus, lib. 3. cap. 43. ubi legitur καὶ Μυδίαν.

3 Κύριλλος Ἰλλιρυκιανός.] Forte ſcribendum, ὁ Ἰλλυρικιανὸς, *Illyricus*, vel *Illyricianus*, quomodo recentiores locuti ſunt: Ita habemus apud Marcellinum in Chron. ad annum 499. *Ariſtus Illyriciana ductor militiæ*: & ad an. 530. *Mundo, Illyriciana militiæ ductor*, &c.

pecu-

pecuniis, factisque etiam pollicitationibus aliis quibusdam, Custodes corruperat. Proditione itaque facta, Vitalianus urbem noctu ingreditur, captumque ibi Thraciæ Militum Magistrum, Cyrillum interfecit. Tum vero Thraciam rursus omnem, & Europam deprædabatur, ad Sycas etiam ipsas perveniens, Trajectumque Constantinopolitanum; urbem etiam ipsam invadere, in animo habens. Itaque in Trajectu ipso, ad S. Michaelis Archangeli, quæ in Sosthenio est, Ædem Oratoriam, cum suis consedit. Imperator autem, accersito prius per Marinum Proclo, Philosopho Athenienſi, magni nominis viro: "Dic Philosophe, inquit ei Anastasius Imperator, "quid "de Cane hoc facturus sum, "qui sic Me, Rempublicam- "que perturbat? Respondet ei Proclus: "Animum ne de- "spondeas Imperator; quam- "primum enim armatos ali- "quot in illum emiseris, fu- "gam sine mora capessurus est. Edixit itaque Imperator Marino Syro, Expræfecto, qui ei cum Proclo verba facienti adstabat, uti ipse Vitalianum, qui è regione Constantinopolis cum copiis suis confederat, adoriretur. Proclus autem Phi-

πόλεως τὰς πόρτας, πέμψας διὰ πνων συγγυῶν τ αὐτῷ [1] πορταείων. χρήματα, καὶ πνας ἐπαγγελίας. πρεσδοσίας δὲ γνομένης, εἰσῆλθε νυκτὸς εἰς τ Ὀδυσσον πόλιν ὁ αὐτὸς Βιταλιανὸς, [2] καὶ παρέλαβε τ στρατηλάτην Θρᾴκης Κύριλλον, καὶ ἀνεῖλεν αὐτόν. καὶ ἦλθε πρειδιὼν πάλιν πᾶσαν τ Θρᾴκην, καὶ τ Εὐρώπην, ἕως ἧ ἦλθεν ἐν Σύκαις, καὶ ὅπι τ ἀναπλοῦν πέραν Κωνσταντινουπόλεως, βουλόμενος καὶ αὐτὴν Κωνσταντινούπολιν λαβεῖν. καὶ ἐκάθητο ἐν τῷ ἀναπλῷ, ὅπι τὸ λεγόμενον [3] Σωσθένιον, ἐν τῷ Εὐκτηρίῳ τ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ. ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀναστάσιος πρόφασιν μὴ δοῦναι μεταστειλάμενος, διὰ Μαρίνου, τ φιλόσοφον Πρόκλον, τ Ἀθηναῖον, ἄνδρα πρεσδύτην. καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς Ἀναστάσιος· "Τί ἔχω ποιῆσαι τῷ κυνὶ τούτῳ, "ὅπ ὅπως ταράττει με καὶ τ πολι- "τείαν, φιλόσοφε; ὁ δὲ Πρόκλος εἶπεν αὐτῷ· "Μὴ ἀθυμήσεις βασι- "λεῦ· φεύγει γὰρ, καὶ ἀπέρχεται, ἢ "μόνον πέμψεις καθ' αὐτῶν πνας. καὶ εὐθέως ὁ βασιλεὺς Ἀναστάσιος εἶπε Μαρίνῳ τῷ Σύρῳ τῷ ἀπὸ ἐπάρχων, ἐγγὺς πλησίον ὄντε διελέγετο ὁ βασιλεὺς τῷ φιλοσόφῳ Πρόκλῳ, ὁπλίσασθαι κατ' τ αὐτῶν Βιταλιανῶν, ὄντα εἰς τὸ πέραν Κωνσταντινουπόλεως. καὶ λέγει Πρόκλος ὁ φιλόσοφος, ἐμφοβηθεὶς τ

1 πορταείων.] πόρτα, Porta; inde πορτάριος, Portarius, qui portam custodit.

2 καὶ παρέλαβεν τ στρατηλάτην Θρᾴκης Κύριλλον, καὶ ἀνεῖλεν αὐτόν.] Marcellinus in Chronico: *Cyrillum loquacem magis, quam strenuum militia ductorem, inter duas pellices Vitalianus reperit dormientem, eumque mox abstractum culiro Getico jugulavit.* Vide tamen Evagrium etiam, lib. 3. cap. 43. & Nicephorum lib. 16. cap. 38. qui rem aliter narrant.

3 Σωσθένιον.] Scr. Σωσθένιον· de loco hoc vide quæ supra annot. ad lib. 4.

Βασι-

βασιλέως, Μαρίνῳ τῷ Σύρῳ· "ὁ "σὶ δίδωμί σοι λάβε, καὶ ἔξελθε κατ' "αὐτοῦ Βιταλιανόν. καὶ ἐκέλευσεν ὁ αὐτὸς φιλόσοφος ἐνεχθῆναι τὸ λεγόμενον, θεῖον ἄπυρον, πολὺ, εἰπὼν τριβῆναι αὐτὸ ὡς εἰς μίγμα λεπτὸν, καὶ δέδωκε τῷ αὐτῷ Μαρίνῳ, εἰρηκὼς αὐτῷ· "ὅπ, ὅπου ἐὰν ψεύσεις ἐξ αὐτοῦ, "εἴτε εἰς οἶκον, εἴτε ἐν πλοίῳ, μὴ τὸ "ἀνατεῖλαι τὸν ἥλιον, εὐθέως ἅπεται "ὁ οἶκος, ἢ τὸ πλοῖον, καὶ ὑπὸ πυρὸς "ἀναλίσκεται. ὁ δὲ Μαρῖνος παρεκάλεσε τὸν βασιλέα, ἵνα ἕνα τῶν στρατηλάτων αὐτοῦ πέμψῃ, λαμβάνοντα τὸ βοήθημα· καὶ εὐθέως μετεστείλατο ὁ βασιλεὺς Πατρίκιον τὸν Φρύγα, τὸν στρατηλάτην, καὶ Ἰωάννην τὸν Βαλεριανοῦ· καὶ εἶπεν αὐτοῖς ὁπλίσασθαι κατ' αὐτοῦ Βιταλιανόν, εἰς τὸ πέραν, λαμβάνοντας πλοῖα δρομόνων, καὶ στρατώτας. καὶ ἐπεὶ ὅπὶ τὰς πόδας τοῦ βασιλέως, λέγοντες· "ὅπ, καὶ αὐτοί, καὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ "οἱ δύο ἡμεῖς φίλοι ἤμεθα· καὶ μὴ "συμβῇ, πρὸ ἐποπυχίαν γένεσθαι, καὶ "ὑπονοηθῶμεν ὡς προδόται. καὶ ἀγανακτήσας καθ' αὐτῶν ὁ βασιλεὺς, ἔβαλεν αὐτοὺς ἔξω τοῦ παλατίου· καὶ κελεύσας Μαείνῳ τῷ Σύρῳ λαβεῖν τὰς δρόμωνας, καὶ τὸ θεῖον ἄπυρον, καὶ τὸν στρατιωτικὸν βοήθειαν ὁπλισαμένων, καὶ ἐξελθεῖν κατ' αὐτοῦ Βιταλιανόν. ἀκούσας δὲ Βιταλιανὸς ὅπ μετὰ πολλῆς βοηθείας ἐξέρχεται ὁ Μαρῖνος καθ' αὐτοῦ, ὅσα εὗρε πλοῖα ἐκράτησε, καὶ ἐγόμωσεν αὐτὰ Οὐννικῶν καὶ Γοτθικῶν χεῖρα, ὡπλισμένους. καὶ ὥρμησεν εἰσελθεῖν εἰς

losophus Marinum Syrum, coram Imperatore, in hunc modum allocutus; "Tu, inquit, "Vitalianum adorturus, quod "tibi dabo, modo ſumas ve- "lim. Juſſit itaque Philoſophus ingens vivi ſulphuris pondus adduci; quod in partes minutiſſimas contritum, Marino dedit: "Hoc, inquiens, qui- "buſcunque tu tectis, aut na- "vigiis ſuperinjeceris, ea ſta- "tim ab exortu ſolis accenſa "conflagrare videbis, adeoque "ab ignibus abſumi. Sed Marinus quoque Imperatorem adhortatus eſt, uti aliquem ex Magiſtris Militum, armata manu inſtructum, belli ſocium ſibi daret. Accerſitis itaque Patricio Phryge, Militum Magiſtro, & Joanne, Valerianæ F. edixit illis Imperator; uti cum militum & navigiorùm apparatu trajicientes, Vitalianum adorirentur. Ad pedes itaque ejus hi procidentes; "Nos, inquiunt, "Tui ipſius Patriſ- "que tui amiciſſimi ſemper "fuimus: [veremur autem] "ne, ſi quid ſecius acciderit, "Nos proditionis poſtulare- "mur. Sed movebant hæc Imperatori ſtomachum: itaque duobus illis ex Palatio ejectis, Marino Syro negotium dedit; uti dromonibus, & armata manu acceptis, & aſſumpto ſecum vivo ſulphure, Vitalianum ipſe aggrederetur. Vitalianus autem ubi audierat Marinum, copiis magnis inſtructum, ſibi imminere adverſarium; navigiorum quodcunq; potuit corraſit: quibus Gothicis Hunniciſque co-

piis onuſtis, Conſtantinopolim ipſam aggredi in animo habuit; inani ſcilicet ſpe fretus ipſam occupandi, Marinumque obviam ſibi prodeuntem, cum copiis ejus omnibus, opprimendi. Marinus autem de vivo illo Sulphure, quod à Philoſopho acceperat, navigiis undique diſtribuit; Nautis inſuper indicans, & militibus, nil armis opus eſſe; modo ut de vivo illo ſulphure acciperent juſſit, navibuſque in adverſum occurrentibus immitterent; quæ exinde ſtatim conflagraturæ eſſent. Quod ſi ulteriorem etiam ripam occupare potuerint, hoc ipſum tectis hoſtium Imperatoris uti injicerent, in mandatis dedit. Marinus itaque, ubi præceptum quod à Philoſopho acceperat, de navigiis hoc modo comburendis, vectoribuſque ſubmergendis, militibus ſuis tradidiſſet, ulteriorem Trajectus ripam petit, Vitalianum aggreſſurus. Sed & Vitalianus quoque Marino ſeſe obviam dedit; propiuſque jam à ſe invicem claſſes abfuerunt, è regione Templi S. Teclæ, quod Sycis eſt, juxta ſinus locum qui *Bytharium* dicitur. Ubi ad horam diei tertiam, navali prælio commiſſo, dere-

Κωνσταντινούπολιν, θαῤῥῶν ὅτι πάντως αὐτῷ λαμβάνῃ, καὶ Μαρῖνον δὲ ἀπαντῶντα ἀναλίσκῃ, μεθ' ἧς ἔχει βοηθείας. ὁ δὲ Μαρῖνος [1] ἐρόγευσε τὸ θεῖον ἄπυρον ᾧ ἔδωκεν αὐτῷ ὁ φιλόσοφος εἰς ὅλα τὰ πλοῖα τῶν δρομώνων, εἰρηκὼς τοῖς ναύταις καὶ τοῖς στρατιώταις, ὅτι ἡ χρεία ὅπλων, ἀλλ' ἵνα [2] ῥίπτετε ἐκ τούτου εἰς τὰ ἐρχόμενα κατέναντι ὑμῶν πλοῖα, καὶ καίονται. εἰ δὲ πέραν ἀπέλθωμεν εἰς τοὺς οἴκους ἔνθα εἰσὶν οἱ ἐχθροὶ τοῦ βασιλέως, ἐκεῖ ῥίψατε. ὁ δὲ Μαρῖνος, καθὼς εἶπεν αὐτῷ ὁ φιλόσοφος, ὅτι ἀνάπτονται ὑπὸ τοῦ πυρὸς τὰ πλοῖα, [3] καὶ πονπίζονται αὐτανδρα, παρήγγειλεν αὐτοῖς ῥίπτειν· καὶ ὥρμησεν εἰς τὸ πέραν, κατὰ Βιταλιανοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων αὐτοῦ. καὶ κατώτητος καὶ τὰ πλοῖα Βιταλιανοῦ, καὶ εὐρέθησαν ἔξησα ἀλλήλων, κατέναντι τῆς ἁγίας Θέκλης τῆς ἐν Σύκαις, εἰς τὸν τόπον τοῦ ξυλίματος, [4] ὅπου λέγεται τὸ Βυθάριν. καὶ γίνεται ἐκεῖ ἡ ναυμαχία, ὥραν τρίτην τῆς ἡμέρας· καὶ ἀνήφθης ἐξαίφνης ὑπὸ πυρὸς τὰ

---

1 ἐρόγευσε.] Scr. ἐῤῥόγδυσε.

2 ῥίπτετε.] Scr. ῥίπτητε.

3 καὶ πονπίζονται αὐτανδρα.] Heſychius: Αὐτάνδρον, σὺν αὐτοῖς τοῖς ἀνδράσιν.

4 ὅπου λέγεται τὸ Βυθάριν.] Scr. Βυθάριον. Evagrius de hac navali pugna verba habens, lib. 3. cap. 43. καὶ ὡσπερεὶ μὲν ἀνεκώχευον· εἶτα μετὰ τὰς ἕκτας καὶ τὰς ἀκροβολισμὸς μεταξὺ τῶν δυοῖν στρατοπέδοιν, ναυμαχίας καρτερᾶς συστάσης ὡσεὶ περὶ καλούμενα Βυθάρεια, φεύγει μὲν ὡσπερεὶ παίδιον πτύμενον κρυσταίνων ὁ Βιταλιανὸς, &c. *Bythias* etiam dictus eſt locus iſte, ut ex Dionyſii Anaplo nos docet Petr. Gyllius de Boſp. Thrac. l. 2. cap. 9. *Deinde eſt Calamus, & Bythias: ille à Calamorum multitudine, hic ab alta protectione promontoriorum circumſurgentium nominatur.* Idem tamen ſui oblitus, de Topograph. Conſtantin. lib. 4. cap. 10. *Vitharia* locum hunc vocat, Vitaliani profligati hiſtoriam ex Evagrio recitans.

πλοῖα

πλοῖα ἅπαντα Βιταλιανῦ τ πυράννυ, καὶ ἐποντίσθη εἰς τ βυθὸν τ ῥώματος, μεθ' ὧν εἶχον Γότθων, καὶ Οὔννων, καὶ Σκυθῶν στρατηγὸν συνεπομένων αὐτῷ. ὁ δὲ Βιταλιανὸς, καὶ οἱ εἰς τὰ ἄλλα πλοῖα, θεωρήσαντες τὸ γεγονὸς, [1] ὅπ ὑπὸ πυρὸς αἰθρίου ἀναπλουτα τὰ ἑαυτῶν πλοῖα, ἔφυγον, καὶ ὑπέστρεψαν ὀπὶ τ ἀνάπλου. Μαρῖνος δὲ ὁ ἀπὸ ἐπάρχων, περάσας ἐν Σύκαις, ὅτις εὗρε τὴν Βιταλιανῦ εἰς τὰ θεράσεια, ἢ εἰς οἴκους ἀνεῖλε, καταδιώκων αὐτὸς ἕως τ ἁγίυ Μάμαντος· καὶ νυκτὸς ἐπούσης ἔμεινε Μαρῖνος, καὶ ἡ βοήθεια αὐτῦ φυλάτ]ουσα τὰ ἐκεῖ. ὁ δὲ Βιταλιανὸς ἔφυγε νυκτὸς, μετ τ ὑπολειφθέντων αὐτῷ, ἐκ τοῦ ἀναπλυ, ὁδεύσας ἐν τῇ αὐτῇ νυκτὶ μίλια ξ'· καὶ θεοΐας νυκτὸς, ὁδεὶς εὑρέθη εἰς τὸ πέραν, ἐκ τ αὐτῦ Bi-

pente Tyranni Vitaliani classis conflagrans, una cum Gothorum, Hunnorum, & Scytharum, quos sibi adsciverat, copiis, profundo mari demersa est. Vitalianus autem ipse, quique in reliquis erant navibus, classem ab ignibus sic absumptam videntes; in fugam versi, Trajectum repetierunt. Marinus itaque copiis trajectis, quotquot eorum qui à Vitaliani partibus steterant, ycarum in suburbiis, vel domibus invenit, omnes è medio sustuli, insectatus eos usque ad D. Mamantis templum: Ubi nocte jam ingruente, ipse cum copiis suis consedens excubias agebat. Vitalianus interim cum suis, qui ex clade superfuerunt, omnibus noctu ex Trajectu fugit, milliaria per eam noctem LX emensus: adeo ut mane proximo Vitaliani ex militibus, ad ulteriorem ripam, nec unus

---

1 ὅπ ὑπὸ πυρὸς αἰθρίου ἀναπλουτα τὰ ἑαυτῶν πλοῖα.] Navalis hujus victoriæ, quam Anastasius Imp. Procli Mathematici ope adversus Vitalianum adeptus est, meminit etiam Zonaras: qui tamen non sulphure vivo navibus injecto, sed speculis Ustoriis eam effectam tradit: κάτοπτρα γὰρ ἀθέτα χαλκεύσας πυροφόρα ὁ Πρόκλος, καὶ ἐκ τοῦ τείχους τούτου ἀπαυγάσας κατέναντι τ πολεμίων νεῶν· τούτοις τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων θερμοκαλυσῶν, πῦρ ἐκείθεν ἐκκεραυνῶσας, κατεφλέγον τ νηΐτλον τ ἐναντίων στρατόν. *Nam specula ex are fabricasse ustoria fertur Proclus, eaque de muro è regione hostilium navium suspendisse: in quæ cum solares radii impegissent, ignem inde fulminis instar erumpentem classiarios, ipsasque naves hostium combussisse.* Verum non satis video, quo pacto fidem istis adhibere possimus, Marcellinum legentes, hujusce ævi scriptorem; Justiniani enim adhuc Patricii cancellos se egisse, testatur ipse. Hic itaque, de hac Vitaliani invasione verba faciens, hæc habet: *Missi sunt ad Vitalianum Senatores, qui pacis cum eo leges componerent: nonaginta auri pondera, exceptis regalibus muneribus, pro precio tunc accepit Hypatii* Et paulo post: *Magister militum Vitalianus per Thraciam factus, Hypatium quem captivum catenatumque apud Acres castellum tenebat, reversus suo remisit avunculo.* Victor etiam Turonensis, hujus æqualis, licet non precio Vitalianum amotum dicat, armis tamen propulsatum omnino negat: *Vitalianus Comes cum manu valida Barbarorum Constantinopolim veniens, in Sosthene sedit: qui non aliter postulatus pacem Anastasio Imperatori promittit, nisi prius defensores Synodi Chalcedonensis relegatos exilio sedibus propriis reddat,* &c. Verum cum Victor hæc Anastasii Imp. an. XXIV. gesta narret, Marcellinus ad annum sequentem, Anthemio & Florentio Coss. ea refert.

quidem inventus esset. Hanc vero Imperio victoriam conciliavit Salvator Christus, & Fortuna Imperatoris. Anastasius itaque Imperator, ad Sosthenium Processum faciens, in templo S. Michaelis Archangeli, gratias Deo, per plures dies, solennes habuit. Proclus autem Philosophus Atheniensis, discedendi facultate ab Imperatore impetrata, dimissus est, quatuor Centenaria accipere ab ipso jussus: Quibus tamen non acceptis, vacuus in urbem suam discedere maluit; ubi paulo post diem obiit. Dixerunt autem ex Constantinopolitanis nonnulli, Sulphur hoc vivum, in aërem projectum, subtilissimum cum sit, radiis solaribus accendi; & Naturæ etiam viribus hæc perfici potuisse. Cæterum Vitalianus, in Anchialum secedens, illic demum acquievit.

Ejusdem Anastasii sub Imperio Hunni Sabiri, gens bellicosissima, Portis Caspiis trajectis, Cappadociam adusque penetrarunt: quam, una cum iis etiam omnibus, quas præteribant, regionibus Romanorum deprædantes, quamplurimos occisioni dederunt: & possessionibus eorum ignibus devastatis, cum præda ingenti recesserunt. Accedentibus itaque ad Imperatorem à singulis suis urbibus qui bonis suis exuti

παλιανῦ· καὶ ἐνίκησεν ὁ σωτὴρ Χριστὸς, καὶ ἡ τ βασιλέως τύχη. καὶ ἐποίησε πεδίκιον ὁ βασιλεὺς Ἀναστάσιος εἰς τὸ Σωσθένιν, ἐν τῷ ἀρχαγγέλῳ Μιχαὴλ εὐχαριστῶν ὅτι ἡμέρας πολλάς. ὁ δὲ φιλόσοφος Πρόκλος ὁ Ἀθηναῖος, αἰτήσας τ βασιλέα, ἀπελύθη, μηδὲν ἀναχόμψος λαβεῖν ὧν ἔδωκε τ αὐτῦ βασιλέως· ὧν κελεύσας αὐτὸν λαβεῖν κεντηνάρια τέσσαρα· ὅστις φιλόσοφος ἀπελθὼν ἐν Ἀθήναις, εἰς τ ἰδίαν πόλιν, εὐθέως ἐτελεύτησεν. ἔλεγον δέ τινες ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅτι ἀπὸ τῆς θέρμης τοῦ ἡλίου, ὡς λεπτότατον [1] ὄντα, τὸ θεῖον ἄπυρον ῥιπτούμενον εἰς τ ἀέρα ἅπτεται· καὶ φυσικόν ἐστι τοῦτο. ὁ δὲ Βιταλιανὸς ἀπελθὼν ἐν Ἀγχιάλῳ, ἐκάθητο ἐκεῖ ἡσυχάζων.

Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τοῦ αὐτοῦ Ἀναστασίου βασιλέως, οἱ Οὖννοι Σάβειροι, περάσαντες τὰς Κασπίας πύλας, [2] ἔθνος πολεμικώτατον, ἦλθον ἕως Καππαδοκίας, καὶ προσδεύσαντες αὐτῷ, καὶ ὅσας παρῆλθον χώρας Ρωμαίων, καὶ ἐφόνευσε πολλὰς, καὶ ἔκαυσε τὰ κτήματα, καὶ λαβόντες αἰχμαλωσίαν πολλὴν, ἀνεχώρησε. ἦλθον δὲ οἱ ἀπὸ τῆς αἰχμαλωσίας προσδευσάντες, καὶ πολλὰ παρέσχεν ὁ βασιλεὺς τοῖς

1 ὄντα.] Scr. ὄν.

2 ἔθνος πολεμικώτατον.] Scr. πολεμικώτατον de hac vero Hunnorum Sabirorum irruptione, vide Marcellinum, Victorem Turonensem, Evagrium lib. 3. cap. 43. Nicephor. lib. 16. cap. 38. & Cedrenum. Munificentiæ tamen hujus Imperatoris in Vectigales spoliatos, de qua Auctor paulo infra, apud istos ne verbum quidem.

προσδευ-

περιδιδεῖσιν ἑκάστης πόλεως. ἔκτισε γὰρ τὸ τεῖχος τοῖς μεγάλοις κώμοις Καππαδοκίας, καὶ ἠσφαλίσατο τὰς δύο Καππαδοκίας· καὶ συνεχώρησε πάσαις ταῖς περιδεδεημέναις ἐπαρχίαις τὰς συντελείας εἰς τέλειον ὅπη ἔτη γ'.

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ βασιλείας ἔπαθεν ὑπὸ θεομηνίας ἡ Ῥόδος νῆσος τὸ τρίτον αὐτῆς πάθος, νυκτός· καὶ πολλὰ αὐτοῖς τοῖς περιλειφθεῖσιν ἐχαρίσατο, καὶ τῇ πόλει, λόγῳ κτισμάτων.

Ἐν δὲ τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ ἐγένετο δημοτικὴ ἐπανάστασις, περὶ τοῦ χριστιανικοῦ δόγματος, περὶ τῶν Βυζαντίων ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὡς βεβουλημένου τοῦ αὐτοῦ βασιλέως προσθεῖναι εἰς τὸ Τρισάγιον, τὸ, "Ὁ σταυρωθεὶς δι' ἡμᾶς, ἐλέησον "ἡμᾶς· καθὼς ἐν ταῖς ἀνατολικαῖς πόλεσι λέγεται. καὶ συναθροισθὲν τὸ πλῆθος τῆς πόλεως ἐσαισάφ δυνατῶς, ὡς τινος παραξένης προσθεμένης τῇ πίστει τῶν χριστιανῶν. καὶ θρύλλος ἐγένετο ἐν τῷ παλατίῳ, ὥστε τὸν ἔπαρ-

fuerant, abunde eis ſuppeditatum eſt Quin & grandiores Cappadociæ pagos mperator mœnibus cinxit; Cappadociam quoque utramque propugnaculis munivit, ſpoliatas etiam Provincias à tributis quibuſcunque pendendis, per triennium, immunes eſſe juſſit.

Eodem Imperante, tertiam Cœleſtis iræ viciſſitudinem, nocturno tempore paſſa eſt Rhodus inſula: ad quam reſarciendam, ſuperſtitibus incolis Imperator plurima largitus eſt.

Ejuſdem ſub imperio, tumultus in populo Byzantino, Religionis cauſa, inde coortus eſt, quod Imperator Hymno *Triſagio* adjici voluit clauſulam hanc; ["Qui Crucifixus es "pro nobis, Miſerere Noſtri] in Eccleſiis Orientalibus recitari ſolitam. Coacta itaque in unum multitudine, perturbatio rerum ingens facta eſt, ac ſi novitium aliquod Chriſtianæ Fidei aſſutum eſſet. In Palatio etiam tumultus erat adeo

---

1 ὁ σταυρωθεὶς δι' ἡμᾶς, ἐλέησον ἡμᾶς.] Τρισάγιος, Hymnus eſt, Græca Eccleſia decantari ſolita. Verba autem erant hæc: Ἅγιος ὁ θεὸς, ἅγιος ἰσχυρὸς, ἅγιος ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς· his Petrus Fullo Eccleſiæ Antiochenæ ſub Leone Imp. antiſtes, clauſulam hanc poſt ἅγιος ἀθάνατος, addidit; Χριστὲ βασιλεῦ, ὁ σταυρωθεὶς δι' ἡμᾶς· poſtea vero in exilium pulſus, cum tandem denuo à Zenone Epiſcopatui ſuo reſtitutus fuiſſet, his omiſſis, Χριστὲ βασιλεῦ, reliqua retinuit, nempe ὁ σταυρωθεὶς δι' ἡμᾶς. Cedrenus: πρότερον δὲ προσέθηκε [Πέτρος ὁ Κναφεὺς] τῷ τρισαγίῳ, Χριστὲ βασιλεῦ, ὁ σταυρωθεὶς δι' ἡμᾶς. ὕστερον δὲ ἐλθὼν. προσεῖπε τὸ, Χριστὲ βασιλεῦ. Deinceps itaque clauſulæ hujus additio apud Antiochenſes, Eccleſiaſque Orientales obtinebat; unde à Conſtantinopolitanis, & Occidentalibus, *Theopaſchitæ*, dicti ſunt Orientales. *Paſſianos* eos vocat Marcellinus: *Die Dominico, dum jubente Anaſtaſio Cæſare per Platonem in Eccleſia pulpito inſiſtentem in hymnum Trinitatis Dei* Paſſianorum Quaternitas *additur, multi Orthodoxorum priſtina voce pſallentes, perfidoſque præcones clamoribus objurgantes, in ejuſdem Eccleſiæ gremio cæſi ſunt.* Vide Evagrium lib. 3. cap. 44. Nicephorum lib. 16. cap. 45. Victorem, & Cedrenum.

gravis,

gravis, ut Plato urbis Præfectus fuga ſibi conſulens, latebras quæſierit, ubi à furore populi tutus deliteſceret. Populus enim tumultuans, "Impe-"ratorem alium Romaniæ "poſcebat. Quin & in ædes Marini Syri, Expræfecti, irruentes, ignem tectis injiciebant, bonaque ejus diripiebant omnia. Sed & æraria quoque ejus expilabant, argentumque inibi inventum, ſecuribus diſſecantes, diſtribuebant. Marinum vero ipſum non invenerunt; quippe hic, fama turbæ numeroſioris ædes ſuas adorturæ accepta, ſubduxerat ſeſe. Exiſtimabat enim popellus, Marinum, quod Orientalis eſſet, clauſulæ hujus Triſagio adjiciendæ, Imperatori auctorem fuiſſe. Monachum vero Orientalem, ædibus Marini repertum, comprehendentes interemerunt; contoque affixum caput circumferentes, exclamabant: "Ecce Trinitatis in-"ſidiatorem. Tum vero Julianæ nobiliſſimæ Patriciæ ædes advenientes, virum ejus Areobindum Imperatorem Romanum exclamantes depoſcebant. Areobindus itaque fuga evadens, in Trajectu latuit. Cæterum Imperator Anaſtaſius in Circum veniens, in Regiam ſedem ſine Diademate aſcendit. Quod ubi populo no-

χον τ πόλιως Πλάτωνα εἰσδραμόνλα φυγεῖν, κ ἀποκρυβῆναι τ τ δήμου ὀργήν. ἔκραζον γ σατιάζοντες· "ἄλλον βασιλέα τῇ Ρωμανίᾳ. κ ἀπελθόντες εἰς τὰ Μαρίνα τ Σύρα τ ὑπ ἐπάρχων, ἔκαιῳ τ οἶκον αὐτ, κ ἐσκεδάσευ τὰ αὐτ πάντα· αὐτὸν γ οὐχ εὗρον. ἀκούσας γ, ὅτι εἰς τ αὐτ τὸ πολὺ πλῆθ τ δήμα ἔρχεται, ἔφυγε· ἔλεγον γ, ὅτι, ὡς ἀνατολικὸς, αὐτὸς τῷ βασιλεῖ ὑπέβαλε λέγεσθαι τ τοῦτο. κ [1] σκεδάσαντες τὰ αὐτ δημόσια, τ ἄργυρον αὐτ εἰς ἀξίνας ἔκοπτον, κ ἐμερίζοντο. εὗρον δὲ εἰς τ οἶκον αὐτ μονάζοντα ἀνατολικὸν, κ τοῦτον συλλαβόντες, ἐφόνευσαν, κ τ κεφαλὴν αὐτ εἰς κόντον βαστάζοντες, ἔκραζον· "ὅτός ὅζιν ὁ ὑπό-"βουλ τῆς Τειάδος. κ ἐλθόντες εἰς τὰ Ἰουλιανῆς τῆς ὑπερενεσάτης πατρικίας, ἔκραζον διὰ τ ἄνδρα αὐτῆς Ἀρεόβινδον βασιλέα τῇ Ρωμανίᾳ· κ ἔφυγε Ἀρεόβινδος ἐν περάματι κρυβείς. [2] κ ἀνελθὼν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ἀναστάσι ἐν τῷ Ἱπποδρομίῳ, εἰς τὸ κάθισμα, δίχα διαδήματ· κ τοῦτο γνὺς ὁ

---

1 σκεδάσαντες τὰ αὐτ δημόσια.] δημόσια hic Æraria, vertimus: Τραπεζίτης enim, & Λογοθέτης, id eſt, *Publicarum Rationum Miniſter*, ſive Vectigalium *Curator*, erat Marinus, uti Auctor noſter ſupra: ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς κατέστησε Ἰωάννην τ Καππαδόκα ἐπ τ τραπεζιτεύειν τὰ δημόσια χαρτία τ πραιτωρίου τ ἐπάρχων, ἐποίησεν αὐτὸν ἀπὸ ὑπατικῶν, ἀντ αὐτ ποιήσας τραπεζίτην, κ λογοθέτην Μαρῖνον τ Σύρον.

2 κ ἀνελθών.] Scr. ἀνῆλθεν, uti habet Chr. Alex.

δῆμ,

δῆμος, εἰσῆλθεν ἐν τῷ Ἱππικῷ· καὶ διὰ θείας φωνήσεως αὐτὸς μετεχειρίσατο τὰ πλήθη τῆς πόλεως, εὐδιαλγείλας αὐτοῖς μὴ ὡς ἔτυχε φονεύειν, ἢ ἐπέρχεσθαί ποι· καὶ ἡσύχασεν ἅπαν τὸ πλῆθος, αἰτήσαντες αὐτὸν φορέσαι τὸ στέμμα. καὶ ἐξ ὅτε ἡσύχασε, καὶ ἀνεχώρησε τὸ συναθροίζεσθαι, ἐκέλευσε κατοχλεῖσθαι· καὶ πολλῶν κρατηθέντων, τοὺς μὲν ἐπεμψήσατο, [1] τοὺς δὲ ἐρυμάπωσε διὰ τὴν ἐπαρχίαν τῆς πόλεως. ταῦτα δὲ ἔπαρχον ὅπου πολλὰς ἡμέρας, καὶ πλήθους ἀπείρου φονευθέντος, εὐταξία ἐγένετο μεγάλη, καὶ φόβος οὐκ ὀλίγος ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ ἐν ἑκάστῃ πόλει τῆς Ρωμανίας.

tum fuit, in Hippodromum omnes ſe contulerunt: turbamque tandem totam, divinis ſuis ſermonibus, Imperator ſibi conciliavit: eos inſuper hortatus, ne ſic temere in quoſvis irruentes, ultra cædes patrarent. Tum vero tumultus omnis acquievit; obteſtante etiam ipſum popello, uti reſumptum Diadema rurſus geſtaret. Ubi primum autem tumultu ſedato, populus domum ſuam quiſque ſe receperat, ſeditioſos comprehendi juſſit Imperator; quorum nonnullos ſuppliciis ſubjecit, alios vero Urbi Præfecto in cuſtodiam tradidit. Hæc autem cum per plures dies perpeſſi fuiſſent, infinita hominum multitudine neci data, ſecuta eſt inde tranquilla maxime rerum facies; metuſque ingens Conſtantinopoli, omnibuſque adeo Romaniæ urbibus, hominum animis incuſſus eſt.

Μετὰ δὲ ὀλίγον καιρὸν εἶδεν ἐν ὁράματι ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ἀναστάσιος, ὅτι ἔστη ἐναντίον αὐτοῦ ἀνήρ τις τέλειος, [2] εὐχήμων, βαστάζων κώδικα γεγραμμένον, καὶ ἀναγινώσκων· καὶ ἀναπτύξας τὸν κώδικα, φύλλα πέντε, καὶ ἀναγνὺς τὸ τοῦ βασιλέως ὄνομα, εἶπεν αὐτῷ· "Ἰδέ, "διὰ τὸ [3] ἀπλησίαν σου, [4] ἀπα"λείφω δεκατέσσαρα· καὶ τῷ ἰδίῳ

Imperator autem Anaſtaſius, non multo poſt tempore, per ſomnum vidit, è regione ſibi adſtantem, virum quendam adultum, ornatumque; qui codicem ſcriptum ferens, legebat: foliis autem quinque pervolutis, lectoque Imperatoris nomine; "Ecce, (inquit) ob in"ſatietatem tuam, [annos] quatuordecim deleo: ſimulque

---

1 τοὺς δὲ ἐρυμάπωσε.] Scr. ἠρυμάπωσε· ἐρύομαι, & ἔρυμαι, Cuſtodio; unde ἔρυμα, Cuſtodia ſalva, ſive Carcer. Heſychius: ἔρυμα, ὀχύρωμα, Φυλακή, κάλυμμα, Φύλαγμα· ab ἔρυμα vero Auctor noſter verbum ἐρυματίζω formavit.

2 εὐχήμων.] Chr. Alex. à Radero editum habet λοιχήμων, corrupte: Chr. idem ex Joſ. Scaligeri editione legit λοιχείμων· ad quam lectionem noſtram emendandam cenſeo.

3 ἀπλησίαν σου.] Cedrenus habet, κακοπιστίαν σου.

4 ἀπαλείφω δεκατέσσαρα.] Ita etiam Chr. Alexandr. Cedrenus legit, πεσαρεσκαίδεκα ἔτη. Conſtantinus Manaſſes:

Σὺ

que eos digito expunxit. A ſomno vero experrectus Imperator,& perterrefactus, Amantium Cubicularium, & Præpoſitum ad ſe vocavit, cui quod per ſomnum viderat aperuit. Amantius ei, "In æternum, inquit, "vivas Imperator. In- "ſomnium & ego quoque hac "ipſa nocte habui. Dum enim "Majeſtate Veſtra coram ſta- "rem, porcus quidam, ingen- "tis apri ſpeciem præ ſe ferens, "à tergo mihi venire viſus eſt; "qui extremam chlamydis o- "ram in os arripiens, vellica- "bat mordicus; meque ipſum "deorſum agens, dentibus la- "cerabat, & proculcatum pe- "dibus totum devorabat. Accerſitus igitur ab Imperatore Proclus, Aſianus Philoſophus, ſagaciſſimus ſomniorum conjector, viſionis vim Imperatori expoſuit; brevi ſcilicet eos interituros eſſe.

Imperator autem Anaſtaſius, præter ea quæ ſupra memoravimus; etiam alia vectigalibus ſuis omnibus munera diſtribuit. Quin &, per ſingulas etiam Romaniæ urbes, varia erexit ædificia, mœnia, & aquæductus; portus etiam repurgavit; & Balnea publica δακτύλῳ αὐτῆ ἀπήλειψε, φησί. [1] καὶ διυπνίωθη ταραχθεὶς ὁ αὐτὸς Ἀναστάσιος βασιλεὺς, καὶ μεσηλεσάμενος Ἀμάντιον τὸν κουβικουλάριον, καὶ πραιπόσιτον, διηγήσατο αὐτῷ τὸ τοῦ ὁράματος ὅπασίαν. ὅστις Ἀμάντιος εἶπεν αὐτῷ· "Εἰς τὸν αἰῶνα ζῆθι, "βασιλεῦ· ἐνύπνιον γὰρ εἶδον κἀγὼ, "ἐν ταύτῃ τῇ νυκτὶ, ὅτι ὡς ἑστηκὼς "κἀγὼ ἐναντίον τῆς ὑμετέρας κράτους, "[2] ὀπισθέν μου ἐλθὼν χοῖρος, ὥσπερ "σύαγρος μέγας, καὶ δραξάμενος τῷ "στόματι τὸ ἀρχεῖον τῆς χλαμύδος, "καὶ πηδήξας κατηγαγέ με εἰς τὸ "ἔδαφος τῆς γῆς, καὶ ἀνέπλωσέ με, "κατεδίων καὶ κατεπάτησε. καὶ μεσηλεσάμενος ὁ βασιλεὺς Πρόκλον, τὸν Ἀσιανὸν φιλόσοφον, τὸν ὀνειροκρίτην, ὄντα πάνυ ὀξυδερκέστατον, εἶπεν αὐτῷ τὴν τοῦ ὁράματος διήγησιν, καὶ ὅτι μὴ χρόνον τελειοῦνται.

Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Ἀναστάσιος, μὴ τὰς μεσούσας αὐτῆ δωρεὰς, πάλιν ἄλλας κατέπεμψε πᾶσι τοῖς ὑποτελέσι τῆς αὐτοῦ πολιτείας. ἔκτισε δὲ καὶ εἰς ἑκάστην πόλιν τῶν Ρωμανίας διάφορα κτίσματα, καὶ τείχη, καὶ ἀγωγὰς, καὶ λιμένας ἀνακαθάρας, καὶ δημόσια λουτρὰ ἐκ

Σὺν δὲ κακίαν μυσαχθεὶς καὶ βδελυκτοτροπίαν,
Ἐκκόψων ὑποξέσθη τὰς χρόνους τῆς ζωῆς σου,
Καὶ χοίρους ὑπολόβωσε τέσσαρας πρὸς τὰς δέκα·
Καὶ ταῦτ' εἰπὼν, ἀπήλειψε τούτους ἀπὸ τοῦ χάρτου.

1 καὶ διυπνίωθη ταραχθείς.] Chr. Alex. habet, καταῤῥαγείς· mendoſe.

2 ὀπισθέν μου ἐλθὼν χοῖρος.] Juſtinum, Anaſtaſii in imperio ſucceſſorem, iſta notant: quem συφορβὸν, ſubulcum fuiſſe vult Zonaras: Ἀνεῤῥήθη δὲ βασιλεὺς Ἰουστῖνος ὁ θρᾷξ, γένους μὲν ὑπὸ ἀσήμων καὶ ἀφανῶν, αὐτὸς τὸ πρότερον αὐτουργῶν, ἢ βουκόλος τυγχάνων ἢ συφορβός. Certe loco humili, imo ſordido natum, agriſque exercendis tantum aſſuetum fuiſſe eum, aſſerit Procopius, Arcan. Hiſtor.

Θεμελίων

θεμελίων οἰκοδομήσας, καὶ ἄλλα πολλὰ ἐν ἑκάστῃ παρέχε [1] πόλιν.

Καὶ μετ' ὀλίγον χρόνον ἀῤῥωστήσας ἀνέκειτο, ἢ ἀστραπῆς ἢ βροντῆς ῥυεισῆς μεγάλης πάνυ, φοβηθεὶς ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ἀναστάσιος, ἀπέδωκε τὸ πνεῦμα, [2] ὢν ἐνιαυτῷ ἐννενήκοντα, ἢ μησὶν πέντε.

ab ipsis etiam fundamentis excitavit; plurimaque per urbes alia passim donavit.

Haud longo autem post tempore, ex morbo decubuit; tonitruque ingenti facto, fulmineque, consternatus inde Imperator Anastasius spiritum efflavit, ann. natus xc, & mens. v.

---

1 πολιν.] Scr. πόλει.

2 ὢν ἐνιαυτῶν ἐννενήκοντα.] Zonaras dicit Anastasium octoginta octo tantum annos vixisse: uti etiam & Victor Turonens. *Anastasius Imperator intra palatium suum tonitruorum terrore fugatus, & coruscationis jaculo percussus, in cubiculo, quo absconsus fuerat, moritur: & cum ignominia absque consuetis exequiis ad tumulum ducitur, anno vitæ suæ XXCIIX.* Marcellinus vitæ ejus annorum numerum incertum relinquit; octogenario tamen majorem obiisse testatur.

ΛΟΓΟΣ ΙΖ'.

ΧΡΟΝΩΝ

ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ

ΒΑΣΙΛΕΩΣ.

LIBER XVII.

De Temporibus

Justini

Imperatoris.

ANastasii post exitum imperium susce-pit sacratissimus Justinus, ex Bederiana Thracum oriundus, sub Magni Consulatu, Julii IX, Indictione undecima: quem exercitus Excubitorum Palatium custodientium, una cum populo, nutu Divino, diademate insignitum, Imperatorem creavere: Erat enim Comes Excubito-

ΜΕΤΑ δὲ τ βασιλείαν Ἀναστασίυ ἐβασίλευσεν ὁ θειότατος Ἰυστῖνος, ἀπὸ Βεδελειάνας ὢν Θρᾴξ, ὅπι τ ὑπατείας Μάγνυ, μιᾶι Ἰυλίῳ δ', ἰνδικτιῶνι ἑνδεκάτῃ. [1] ὅπινα ὁ στρατὸς τ φυλατλόντων τὸ παλάπον, κελεύσει Θεῦ, ἐξκυβιτόρων, ἅμα τῷ δήμῳ, σέψαντες, ἐποίησαν βασιλέα. ὢν γὰ κόμης ἐξκυβιτόρων.

---

1 ὅπινα ὁ στρατὸς τ φυλατλόντων τὸ παλάπον κελεύσει Θεῦ, ἐξκυβιτόρων.] Ita etiam Chr. Alexandr. Ἐξκυβίτορες, *Excubitores*, Milites erant Prætoriani, Palatio, atque Imperatori tutando destinati; atque ideo ὁ στρατὸς τ ἐξκυβιτόρων &c. ab Auctore dicuntur. Græcis σωματοφύλακες vocantur. Horum vero Præfectus erat Justinus. Evagrius lib. 4. cap. 1. de Justino Imp. hæc habet: ὑπὸ τ βασιλικῶν σωματοφυλάκων ἀναῤῥηθεὶς, ὥνπερ ἦρχεν, ἡγεμὼν τῶν ἐν τῇ αὐλῇ τάξεων κατέστη. infra etiam noster κόμης ἐξκυβιτόρων dicitur.

ἐβα-

1 ἐβασίλευσε δὲ ἔτη θ', καὶ ἡμέρας εἰκοσιδύο. τῇ δὲ ἡλικίᾳ ὢν δημοειδὴς, εὔσηθος, ξανθὸς, ὁλοπόλιος, εὔειν, ὑπόπυῤῥος, εὔμορφος, ἐν πολέμοις κοπωθεὶς, φιλότιμος, 2 ἀγράμματος δέ. ἢ μόνον δὲ ἐβασίλευσεν, ἀνεῖλεν Ἀμάντιον τὸ πραιπόσιτον αὐτοῦ, καὶ Ἀνδρέαν τὸ κουβικουλάριον αὐτοῦ, τὸ Λαυσιακὸν, καὶ Θεόκριτον τὸ κόμητα, 3 τὸ τοῦ αὐτοῦ Ἀμαντίου δομέστικον· ὅτινα ἐβούλετο ποιῆσαι βασιλέα ὁ αὐτὸς Ἀμάντιος, δοὺς τῷ αὐτῷ Ἰουστίνῳ χρήματα ἐξοχεῦσαι, ἵνα γένηται Θεόκριτος βασιλεύς· καὶ ἐξεβόησεν. ὁ στρατὸς ἓν, rum. Imperavit autem annos IX, & dies XXII. Erat hic ſtatura mediocrem excedente, pectore firmo, crine criſpo canoque, naſo decoro, facie rubicunda & formoſa, in bellis exercitatus, magnificus, cæterum literarum rudis. Quamprimum autem imperare cœpit, è medio ſuſtulit Amantium Præpoſitum, & Andream Lauſiacum, cubicularium; Theocritum etiam Comitem, Amantii familiarem, quem Amantius Imperatorem creare ſtatuerat; qui etiam Juſtino ipſi pecunias dedit erogandas, ut Theocritus fieret Imperator. Quin

---

1 ἐβασίλευσε δὲ ἔτη θ', καὶ ἡμέρας εἰκοσιδύο.] Victor Turonenſ. annos VIII, & menſes IX. Juſtinum regnaſſe aſſerit: forte de annorum numero quibus ſolus imperavit intelligendus eſt: cum enim Juſtinus annos octo, menſes novem, & dies tres regnaſſet, Juſtinianum ſororis filium in Imperii ſocietatem adſcivit: ut Evagrius teſtatur, lib. 4. cap. 9. Poſt quod tempus menſes etiam quatuor ſuperfuit, ut ex eodem Evagrio diſcimus, loco citato; ubi etiam eum annos IX integros, cum tribus tantum diebus, regnaſſe affirmat: ſibi ſcilicet hac in re parum conſtans. Julii enim die IX, Æræ Antiochenæ DLXVI anno, Indictione ſcilicet XI, ſecundum Evagrium ipſum Imperator renunciatus eſt Juſtinus: Kalendis autem Auguſti Æræ Antiochenæ DLXXV, id eſt, Indictione V, ſecundum eundem, diem obiit. Totum itaque regni ejus tempus IX annos, dieſque inſuper XXII, uti Noſter recte, complexum eſt. Marcellinus tamen ad novem imperii ejus annos, menſes etiam duos addit.

2 ἀγράμματος δέ.] Hujus rei teſtem locupletem habemus Procopium, Juſtini coævum, Arcan. Hiſtor. ἐπειδή τε ὁ βασιλεὺς [Ἀναστάσιος] ἐξ ἀνθρώπων ἠφάνισο, αὐτὸς [Ἰουστῖνος] τῇ τοῦ ἀρχῆς ἀνιέμενος τῷ βασιλείαν παρέλαβε, τυμβωρύχων μὲν γενόμενος ἤδη, ἀμφήκτος δὲ γραμμάτων ἁπάντων, καὶ τὸ δὴ λεγόμενον ἀναλφάβητος ὤν.

3 τὸ τοῦ αὐτοῦ Ἀμαντίου δομέστικον.] Δομέστικος, *Domeſticus*: licet vero vocabulum hoc dignitatis etiam erat, hoc tamen loco οἰκεῖον ſonare puto, uti habet Zonaras: μετὰ δέ γε τὸν τελευτῶντα Ἀναστάσιον, βουλῆς γνωμούσης τὸν μετὰ τοῦτον βασιλέως ὁ εὐνοῦχος Ἀμάντιος &c. θέλων Θεοκρίτου τινὰ [Θεόκριτον alii] οἰκεῖον αὐτῷ ὄντα βασιλεῦσαι, χρήματα τῷ Ἰουστίνῳ παρέσχε διανέμειν τοῖς στρατιώταις, &c. Conſtantinus Manaſſes Theocritum Amantii conſanguineum fuiſſe vult, de Juſtino iſta præferens:

Λαῶν γὰρ, ὡς φασι, πολὺν χρυσὸν ἐξ Ἀμαντίου,
Ὑπῆρχε δὲ πραιπόσιτος Ἀμάντιος ἐκεῖνος,
Καὶ κελευσθεὶς τοῖς πέμμασι τοῦτον καταχρῆσαι,
Ὡς ἂν ποιήσαιντο τὸν κριτὸν Θεοκρίτῳ,
Τῷ συγγενεῖ τε τῶν αὐτῶν αἱμάτων Ἀμαντίου,
Ἐκ τῶν ὀφειλῶν ἑαυτῷ κτᾶται τὴν βασιλείαν.

Vide etiam Evagrium, lib. 4. cap. 2.

& Juſtinus eas crogavit: quibus acceptis, exercitus populuſque non Theocritum, ſed Juſtinum, Deo ita volente, Imperatorem dixere. Imperio itaque potitus, eos qui Imperio ſuo inſidiati fuiſſent, intra palatium occidit.

Idem imperator Appionem Patricium, Diogenianum, & Philoxenum, Senatores ab Anaſtaſio Imperatore in exilium miſſos, revocavit. Atque Appionem conſtituit Prætorio Præfectum, Diogenianum vero Militum in Oriente Magiſtrum, & Philoxenum, haud longe poſt, Conſulem deſignavit.

Hujus imperii ſub initio tremendum in Oriente Aſtrum apparuit, *Cometa* vocatum, radium deorſum emittens, *Barbatum* quem vocant; cujus ad conſpectum trepidarunt homines.

Idem Imperator ſine mora Vitalianum, qui contra Anaſtaſium, Rempublicamque rebellia moverat arma, ſibi conciliavit; Præſentiſque Militiæ Magiſtrum conſtituit.

Ejuſdem Imperantis anno primo, Severus Patriarcha Antiochenus, Vitalianum fugiens, in Ægyptum ſe recepit: cujus in locum Patriarcha creatus

καὶ ὁ δῆμος λαῶν, ἐκ [1] εἵλατο Θεόκριτον ποιῆσαι βασιλέα, ἀλλὰ θελήσει Θεοῦ ἐποίησαν Ἰουστῖνον βασιλέα· μετὰ δὲ τὸ βασιλεῦσαι αὐτὸν, τοὺς βεβουλευκότας ἐπιβουλεῦσαι τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ, ἐφόνευσεν ἔσω ἐν τῷ παλατίῳ.

Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς ἀνεκαλέσατο τὸν πατρίκιον Ἀππίωνα, καὶ Διογενιανὸν, καὶ Φιλόξενον, ὄντας συγκλητικοὺς ἐν ἐξορίᾳ, καὶ πεμφθέντας φυγὰς ὑπὸ αὐτοῦ βασιλέως· καὶ ἐποίησεν Ἀππίωνα ἔπαρχον πραιτωρίων, καὶ Διογενιανὸν στρατηλάτην ἀναπλῆν, καὶ Φιλόξενον δὲ μετ' χρόνον ἐποίησεν ὕπατον.

Ἐν ᾧ τῇ ἀρχῇ τοῦ αὐτοῦ βασιλείας ἀνῆλθεν ἐν τῇ ἀνατολῇ φοβερὸς ἀστὴρ, ὀνόματι κομήτης, ὃς εἶχεν ἀκτῖνα πέμπουσ' ἐπὶ τὰ κάτω, ὃν ἔλεγον εἶναι πωγωνίαν· καὶ ἐφοβοῦντο.

Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς εὐθέως περιεβάλετο καὶ Βιταλιανὸν, τὸν τυραννήσαντα Ἀναστασίῳ τῷ βασιλεῖ, καὶ τῇ πολιτείᾳ· καὶ ἐποίησεν αὐτὸν στρατηλάτην Θρᾳκήσιον.

[2] Τῷ δὲ πρώτῳ ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἔφυγε Σέβηρος, ὁ πατριάρχης Ἀντιοχείας, εἰς Αἴγυπτον, φοβηθεὶς Βιταλιανόν· καὶ ἐχειροτονήθη ἀντ' αὐτοῦ

---

1 εἵλατο.] Lego, εἵλαντο, uti habet Chr. Alex.

2 τῷ δὲ πρώτῳ ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἔφυγε Σέβηρος.] Victor Tur. Severum Juſtini Imper. anno tandem VI, Juſtino & Appione Coſs. aſſerit: *Antiochenus Epiſcopus Severus, Chalcedonenſis Synodi obtrectator, quum à Juſtino Imperatore quæreretur ad pœnas, fugit: & in ejus locum ſubſtituitur Paulus.* Evagrius tamen, & poſt eum Nicephorus, Severum Juſtini anno I, pœnas dediſſe, lingua ejus abſciſſa, teſtantur Evagr. lib. 4. cap. 4. Nicephor. lib. 17. cap. 2. Vide etiam Cedrenum, & Zonaram.

Παῦλος

Παῦλος παραδιάρχης, ὁ ἀπὸ ξενοδόχων τῆς Εὐβούλου. ὅστις τὰς τῆς συνόδου Χαλκηδόνος ἑξακοσίας τριάκοντα ὀπισκόπους ἐνέταξε τοῖς διπτύχοις τῶν ἐκκλησιῶν ἑκάστης πόλεως· καὶ διὰ τοῦτο ἐγένετο χίσμα μέγα, καὶ ὐκ ἐκοινώνουν αὐτῷ πολλοὶ, λέγοντες, ὅτι [1] οἱ τῆς συνόδου ἀκολουθοῦντες τὰ Νεστορίου φρονοῦσιν.

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας, τὰ Ἱπποδρόμια συνεχέθη τοῖς Σελευκέσι, καὶ Ἰσαύροις. καὶ ἐν αὐτῷ τῷ χρόνῳ ἀνεφάνη γυνή τις, ἐκ τῆς χώρας τῆς Κιλικίας, γιγαντοσύνης ὑπάρχουσα τὴν ἡλικίαν, εἰς μῆκός τε καὶ πλάτος [2] ἄνθρωπον ὑπερτέλειον πῆχυν ἕνα· ἥτις συνεστῶσα συνῆλθε πᾶσαν τὴν Ρωμαίων πολιτείαν· εὑρέθη δὲ ἡ αὐτὴ καὶ ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ· ἥτις ἐκομίζετο ἀπὸ ἑκάστου ἐργαστηρίου φόλλιν μίαν.

Ὁ δὲ αὐτὸς Ἰουστῖνος βασιλεὺς [3] ἐδιγνάτευσεν ὕπατον στρατηλάτην Πραισέντην, Βιταλιανὸν, ὅστις συνῆλθεν ὕπατος Ρωμαίων· καὶ [4] ἐν τῷ ὑπατεύειν αὐτὸν, μετὰ τοῦτον

est Paulus, qui Hoſpitii Eubuliani Præfectus fuerat. Hic DCXXX Synodi Chalcedonenſis Epiſcoporum nomina, in Eccleſiarum Diptychas, per ſingulas Urbes, retulit: Schiſma inde magnum factum eſt, multis ab eo ſecedentibus, quibus Synodi illius fautores Neſtorianiſmum ſapere videbantur.

Hujus ſub imperio Circenſia certamina Seleucenſibus, & Iſauris, exhibita ſunt: quo tempore etiam innoteſcere cœpit mulier quædam à Cilicia, ſtatura plane Gigantea, quæ & proceritate & magnitudine, juſtam hominis ſtaturam cubito uno ſuperavit. Hæc univerſum per imperium vagabunda, ſtipem petebat: Antiochiam quoque magnam veniens, ex officina quaque erogatum ſibi habuit follem unum.

Idem Imperator Juſtinus Vitalianum, Præſentis Militiæ Magiſtrum, ad dignitatem quoque Conſularem evexit. Conſul itaque Romanis datus Vitalianus, dum populo hypatiam

---

1 οἱ τῆς συνόδου.] Forte ſcribendum, τῇ συνόδῳ.

2 ἄνθρωπον ὑπερτέλειον πῆχυν ἕνα.] Locus proculdubio mendoſus: forte legendum, ἄνθρωπον ὑπερεχουσαν τέλειον πῆχυν ἕνα. Cedrenus: Τῷ αὐτῷ ἔτει [Juſtini VII] ἐφάνη γυνή τις ἐκ τῆς Κιλικίας γιγαντοσύνης, ὑπερέχουσα τῇ ἡλικίᾳ πάντα ἄνθρωπον τέλειον πῆχυν ἕνα, καὶ πλατεῖα σφόδρα. Mulieris hujus Giganteæ meminerunt etiam Nicephorus, lib. 17. cap. 3. & Zonaras in Juſtino.

3 ἐδιγνάτευσεν ὕπατον.] Διγνατεύω, & δισγνατεύω, *Deſigno*, apud recentiores.

4 ἐν τῷ ὑπατεύειν αὐτόν.] Hypatiæ hæ, ſive Munera Conſularia initio Conſulatus cujuſque populo exhibebantur: verum Vitalianus ſeptimo Conſulatus ſui menſe interfectus eſt; cujus rei teſtem habemus, hujuſce temporis hominem, Marcellinum, in Chronico: *Indictione XIII, Vitaliano & Ruſtico Coſs. Vitalianus bis Coſs. VII menſe Conſulatus ſui XVII Vulneribus confoſſus in Palatio, cum Cleriano & Paulo ſatellitibus interemptus eſt.* Factum hoc Juſtiniani Patricii factione; ut ex Procopio diſcimus, Arcan. Hiſtor. Victore etiam Turonenſ. qui tamen ſub Maximi

tiam facit, poſt primam à ſe Mappam emiſſam, occiſus eſt in palatio; ut qui in Imperium arma moverat rebellia, plurimaſque Romaniæ urbes, ac regiones devaſtaverat.

Eodem Imperante Ztathius, Lazorum rex, Perſarum imperium cum diutius non ferret, è regionibus Perſicis diſceſſit. Perſis imperavit eo tempore Coades, Ztathii etiam ipſius olim amicus. Nempe Perſarum imperio paruit Lazorum Rex: cui, quandocunque eum mori contigerit, in Regno Succeſſor à Perſarum rege, ſed Lazis oriundus, deſignabatur. Lazorum itaque Rex iſte Paganiſmi pertæſus, cavenſque ne ſi à Coade Perſarum Rege diademate inſigniretur, ſacrificia rituſque alios omnes more Perſico peragere neceſſe haberet; ſtatim ac pater Damnazes è vivis exceſſerat, Byzantium venit, ad Juſtinum Imperatorem: ſuique deditione facta, Lazorum Rex ab eo inaugurari petivit. Receptus itaque à Juſtino, & ſacro fonte luſtratus, Chriſtianus factus eſt; fœmina etiam Romana in uxorem ducta, Nomi Patricii filia,

αὐτῦ 1 μάππαν, ἐσφάγη ὁ αὐτὸς Βιταλιανὸς ἐν τῷ παλατίῳ, ὡς τυραννήσας Ρωμαίων, καὶ πολλὰς πόλεις καὶ χώρας τῆς Ρωμανίας πορθήσας.

Ἐπὶ δὲ τ αὐτῦ βασιλείας 2 Ζτάθης, ὁ τ Λαζῶν βασιλεὺς, μιωθάσας, καὶ ἀναχωρήσας ἀπὸ τῶν Περσικῶν μερῶν, (βασιλεύοντος Περσῶν Κωάδου, καὶ φίλου ὄντος τ αὐτῦ Ζτάθου βασιλέως Λαζῶν, ὡς ἅπαξ ὑποκειμένου τῇ βασιλείᾳ τ αὐτῦ Κωάδου· διὸ καὶ εἰ συμέβη ποτὲ τελευτῆσαι τὸν βασιλέων Λαζῶν, ὑπὸ τ Περσῶν βασιλέως προεχειρίζετο, καὶ ἐτέφετο, ἐκ τ γένους μὲν τ αὐτῶν Λαζῶν·) ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Λαζῶν φυγὼν τὸ τῶν Ἑλλήνων δόγμα, διὰ τὸ μὴ προχειρισθέντα αὐτὸν ἀπὸ Κωάδου βασιλέως Περσῶν ποιῆσαι καὶ θυσίας, καὶ πάντα τὰ ἤθη τὰ Περσικά· ἢ μόνον ἐτελεύτησεν 3 ὁ αὐτῦ πατὴρ Δαμναζης, εὐθέως ἀνῆλθε πρὸς τ βασιλέα Ἰουστῖνον ἐν τῷ Βυζαντίῳ, καὶ αὐτὸν ἐκδὺς, παρεκάλεσεν αὐτὸν ἀναγορεύθῆναι βασιλέα Λαζῶν. καὶ δεχθεὶς παρὰ τ βασιλέως ἐφωτίσθη, καὶ χειστιανὸς γνόμενος ἠγάγετο γυναῖκα Ρωμαίαν, 4 τ ἐκγόνων Νόμυ τ πατρικίυ, ὀνό-

---

Maximi Conſulatu, anno nempe Juſtini Imp. V, hoc factum vult: quod omnino falſum eſt: Conſulatu enim ſuo, quem una cum Ruſtico, Juſtini Imp. anno II, geſſit, interemptus eſt Vitalianus.

1 μαππαν.] Μαππα, *Mappa*, & μαππάριος, *Mapparius*, qui Mappam mittit; ſive ſignum in Circo dat Aurigantibus. De Mappa vide, inter alios, doctiſſimum Jo. Voſſium de Vitiis Sermon. lib. 1, cap. 4.

2 Ζτάθης.] Cedreno, & Zonaræ, Τζάθης, Chronico Alex. Τζάθος, dicitur.

3 ὁ αὐτῦ πατὴρ Δαμναζης.] Chr. Alex. Tzathium facit τ υἱὸν Ξαμναξῦ, Xamnaxi filium.

4 τῶν ἐκγόνων Νόμυ.] Chr. Alex. habet, ἔκγονον Ὀνίνυ.

ματι Ουαλεριανῷ. καὶ ἔλαβεν αὐτὸν μεθ' ἑαυτὸν εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ χώραν, σεφθεὶς παρὰ Ιουστίνου βασιλέως Ρωμαίων, καὶ φορέσας στέφανον Ρωμαϊκὸν βασιλικὸν, καὶ χλαμύδα ἄσπρον ὁλοσήρικον, [1] ἔχον ἀντὶ πορφυρᾶς ταβλίου χρυσοῦν βασιλικὸν ταβλίον, ἐν ᾧ ὑπῆρχεν ἐν μέσῳ σημάριον, [2] ἀληθινὸν ἔχοντα τὸν χαρακτῆρα τοῦ αὐτοῦ βασιλέως Ιουστίνου· [3] καὶ σιχάριον ἦν ἄσπρον [4] παραγαύδιον, καὶ αὐτὸ [5] ἔχον χρυσᾶ πλουμία βασιλικὰ, ὡσαύτως ἔχοντα τὸν χαρακτῆρα τοῦ αὐτοῦ βασιλέως· [6] τὰ δὲ ζαγγία [7] ἃ ἐφόρει, ἰδίων ἀγαγὼν ἀπὸ

nomine Valeriana: quam etiam in regionem ſuam ſecum abduxit. A Juſtino autem Imperatore Romano Diademate Regio more Romano inſignitus eſt, Chlamydeque alba holoſerica, pro purpureo Clavum aureum Regium habente, cujus in medio ſigillum fuit, Imperatoris Juſtini expreſſam referens effigiem. Tunicam quoque albam Paragaudiam geſtabat, aureis pro more Regio Clavis adornatam, & ipſis etiam Imperatoris effigiem præ ſe ferentibus: quas autem ferebat Tzangas, ex regione ſua

---

1 ἔχον ἀντὶ πορφυρᾶς ταβλίου.] Chr. Alex. habet ἔχων, ac ſi Regem ſpectaret: ſi vero ad Chlamydem referatur, legendum, ἔχουσαν. Ταβλία autem Clavi ſunt: voce ſupra uſus eſt Auctor, lib. 2. τοὺς μὲν βασιλικοὺς πορφύρας, ἐχούσας ταβλία χρυσᾶ, τοὺς δὲ τῶν συγκλητικῶν, &c. χλαμύδας ἐχούσας σημαντὸν τῆς βασιλικῆς φορεσίας ταβλίοις πορφυροῖς.

2 ἀληθινὸν ἔχοντα τὸν χαρακτῆρα.] Scr. ἔχον. Cæterum ex noſtro corrigendum Chr. Alex. uti habetur, ἀληθεινὸν, reponendum, ἀληθινόν.

3 καὶ σιχάριον ἦν ἄσπρον.] Σιχάριον proprie erat veſtis Sacerdotalis, albi coloris: uti nos docet Symeon Archiepiſcop. Theſſalonicenſ. de Templo, &c. ὃ δὲ σιχάριον τοῦ φωτεινοῦ τῶν ἀγγέλων ἐμφαίνει σχῆμα· ὅτω γὰρ πολλάκις φωτεινῷ ἐσθῆτι περιεβλήθησαν ἄγγελοι, ὡς καὶ ὁ ἐν τῷ μνήματι λευκῷ ἐσθῆτι ἐνδεδυμένος. Hoc loco *Tunicam* ſimpliciter ſonat.

4 Παραγαύδιον.] Trebell. Pollio in D. Claudio: *Albam ſuſericam paragaudem triuncem unam.* Parthica erat hæc veſtis. Heſychius: Παραγαύδας [corrupte hodie additur, παραγωγὰς, uti nos monet doctiſſimus Salmaſius,] χιτῶνας παρὰ Πάρθοις *Paragaudæ*, lora ſunt; *Paragaudiæ* vero Veſtes, quæ *loris auratis* circumtexebantur. Vide Clariſſimi Viri Cl. Salmaſii notas in Trebell. Poll. & in Flav. Vopiſc.

5 ἔχον χρυσᾶ πλουμία βασιλικά.] πλούμιον, & πλοῦμμιν, *Pluma*: *Clavus* hic eſt. Procopius de Ædific. Juſtiniani lib. 3. χιτῶνα δὲ μεταξῆς ἐγκαλλωπισμασι [Scr. ἐγκαλλωπισμοῖς] χρυσοῖς παντοίοις ὡραϊσμένον, ἃ δὴ νενομίκασι πλουμία καλεῖν. Sed vide etiam Salmaſ. loc. citatis.

6 τὰ δὲ ζαγγία.] Scr. τζαγγία, uti habet Chr. Alex. addito litera T, verbis pleriſque à ζ incipientibus, more recentiorum barbarico; ut τζικούριον, *Securis*; τζακκίζειν, quod Itali *Saccheggiare* dicunt. Τζάγγα vero, ſive τζαγγία, *Calceamenta* erant Regia: Latinis *Zanchæ* dictæ ſunt: Trebellius Poll. in D. Claudio: *Zanchas de noſtris Parthicis paria duo*: id eſt, Calceos ex Parthica pelle confectos.

7 ἃ ἐφόρει, ἰδίων ἀγαγών.] Lego, ἃ ἰδίων ἀγαγὼν, &c. Senſus aliter mutilus eſt.

ſecum

ſecum adductas, more Perſico Margaritis, uti & Zonam, diſtinctas habuit. Sed & aliis etiam muneribus plurimis & ipſe, & uxor Valeriana, ab Imperatore Juſtino donati ſunt.

Quamprimum vero hæc Coadi Perſarum Regi innotuerant, per Legatum Juſtino literas miſit, in hæc verba ſcriptas: "Tu, amicitia & pace "inter nos facta, hoſtilia ta- "men agis. Ecce enim La- "zorum Regem, mihi ſubdi- "tum, inauguraſti; cum ſub "Romanorum nunquam, ſub "Perſarum vero Imperio ſem- "per fuerit. Ad hæc Juſtinus Romanorum Imperator per Legatum ei reſcripſit, hiſce verbis: "Nos ſubditorum tuo- "rum Imperio noſtro adſcri- "pſimus neminem, vel in par- "tes noſtras pelleximus: Ve- "rum in ditiones noſtras ve- "nit Ztathius quidam, ſuppli- "citer nos precatus, uti ab "Ethnica religione, ſacrificiis "impuris, & errore Diabolico "liberatus, in Chriſtianum "fieret, æternique Dei, rerum "omnium Opificis, Gratia "dignus cenſeretur. Ad me-

τὴν ἰδίας αὐτῦ χώρας, εἶχον μαργαρίτας Περσικῷ σχήματι· ὁμοίως δὲ καὶ ἡ ζώνη αὐτῦ ὑπῆρχε διὰ μαργαρίτων. καὶ ἄλλα δὲ ἔλαβε δῶρα πολλὰ, παρὰ τῦ αὐτῦ βασιλέως Ιυστίνε καὶ αὐτὸς, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ Ουαλεριανή.

Καὶ γνὺς τῦτο Κωάδης ὁ βασιλεὺς Περσῶν, ἐδήλωσε τῷ βασιλεῖ Ιυστίνῳ διὰ πρεσβύτε ταῦτα· "ὅπ, "φιλίας καὶ εἰρήνης ἀναμεταξὺ ἡμῖν "λαλυμένης καὶ γενομένης, τὰ ἐχθρῶν "πράττεις. Ιδὲ γὰρ ὑποκείμενόν "μοι βασιλέα Λαζῶν αὐτὸς προσ- "χειρίσω, μὴ ὄντα ὑπὸ τὴν "Ρωμαίων διοίκησιν, ἀλλ' ὑπὸ τὴν "Περσῶν πολιτείαν ἐξ αἰῶνος. καὶ πρὸς ταῦτα ἀντεδήλωσεν ὁ βασιλεὺς Ρωμαίων Ιυστῖνος διὰ πρεσβύτου· "ἡμεῖς πινὰ τῶν ὑποκειμένων τῇ "ὑμετέρᾳ βασιλείᾳ ὔτε προσελα- "βόμεθα, ὔτε προσεπεψάμεθα· ἀλλ' "ἐλθὼν πρὸς ἡμᾶς τις, ὀνόματι "Ζτάθιος, [1] εἰς τὰ ἡμέτερα βα- "σίλεια, ἐδεήθη προσπίπτων ἡμῖν "ξυθλῶσαι τῆς Ελληνικῆς δόγματος, "καὶ θυσιῶν ἀσεβῶν, καὶ δαιμόνων "πλάνης, καὶ χριστιανὸς, "[2] ἀξιόμνον τῆς δυνάμεως τοῦ αἰωνίε "Θεῦ, καὶ δημιυργοῦ τῶν ἁπάντων.

---

1 εἰς τὰ ἡμέτερα βασίλεια.] Βασίλειον proprie eſt *Regia*: apud noſtrum, *Regnum*, ubique ſignificat. Uti lib. 2. de Oedipode: καὶ ἀνοίξας ὁ Οἰδίπους, ἔλαβεν ἦλυς, καὶ πήξας τοῖς ἰδίοις αὐτῦ ὀφθαλμοῖς τελευτᾷ, ἐάσας τὸ βασίλειον τοῖς υἱοῖς αὐτῦ υἱοῖς, &c. Et lib. 18. de Auxumitarum Rege, Homeritenſem de injuriis regno ſuo ab eo illatis poſtulante, hæc habemus: ὁ δὲ τῶν Αυξωμιτῶν βασιλεὺς ἐδήλωσε τῷ βασιλεῖ Αμεριτῶν, ὅπ, καλῶς ἐποίησας, φονεύσας Ρωμαίυς Χριστιανὺς πρεσβευτὰς, καὶ ἔθλαψας τὰ ἐμῷ βασίλεια.

2 ἀξιόμνον τῆς δυνάμεως.] Scr. ἀξιόμνῳ.

"1 καὶ

"[1] καὶ κωλῦσαι τὸν βυλόμενον εἰς "βελτίονα τάξιν ἐλθεῖν, καὶ γνῶ- "ναι Θεὸν ἀληθινὸν ἡμεῖς προτρε- "πόμεθα· ὥστε χριστιανὸν αὐτὸν γε- "νόμενον, καὶ ἀξιωθέντα τῆς ἐπου- "ρανίων μυστηρίων, εἰς τὴν ἰδίαν "ἀπελύσαμεν χώραν. Καὶ ἐγένετο ἐκ τούτου ἔχθρα μεταξὺ Ρωμαίων, καὶ Περσῶν.

"liorem itaque vitæ conditio- "nem venire volentem pro- "hibere noſtrum non erat: "Quin & Dei cognitionem "ut amplecteretur, eum hor- "tati ſumus. Chriſtianum de- "nique factum, cœleſtibuſque "Myſteriis initiatum, in regio- "nem ſuam remiſimus. Cæte- rum exinde Perſis cum Roma- nis inimicitæ interceſſerunt.

Καὶ προετρέψατο ὁ βασιλεὺς Περσῶν ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἡγεμόνα τῆς Οὔννων, ὀνόματι Ζιλγιβί· περὶ οὗ ἀκούσας Ιουστῖνος ὁ βασιλεὺς, (ὅτι προλάβων μὲν αὐτὸς ἰδίᾳ προτρεψάμενος αὐτὸν πρὸς βοήθειαν Ρωμαίων· πέμψας γὰρ ἰδίᾳ αὐτῷ καὶ δῶρα πολλὰ, καὶ συνταξιν παρ' αὐτοῦ λαβὼν, μεθ' ὅρκου.) ἀκούσας ὅτι προσεχώρησε τῷ βασιλεῖ Περσῶν, ἐλυπήθη σφόδρα. Ο δὲ αὐτὸς Οὖνος, προτραπεὶς ὑπὸ Κωάδου βασιλέως Περσῶν, ἦλθε κατ' Ρωμαίων [2] μετ' εἰκοσιχιλιάδων, ὀφείλων πολεμῆσαι Ρωμαίοις. Ο δὲ θειότατος Ἰουστῖνος ἐδήλωσε διὰ πρεσβευτοῦ τῷ βασιλεῖ Κωάδῃ, μετὰ φιλικῆς αὐτοῦ ἀποκρίσεως ἕνεκεν εἰρήνης, ὡς ἐπ' ἄλλῳ τινὶ γράψας φησὶ τὴν τοῦ αὐτοῦ Ζιλγιβὶ ἡγεμόνος ἀποβασίαν καὶ ὀπορκίαν, καὶ ὅτι ἀφ' Ρωμαίων ἐκομίσατο χρήματα κατὰ Περσῶν, ὀφείλων αὐτοὺς προδοῦναι, καὶ τῷ καιρῷ τὴ συμβολὴν ὑπὲρ Ρωμαίων συμμαχεῖν· "καὶ, ὅτι δεῖ ἡμᾶς,

Eodem tempore Rex Perſarum Zilgibim, Hunnorum regem, in partes ſuas ſollicitavit. Quod cum Juſtinus Imperator audiſſet, (eum ſcilicet, quem ipſe prius ad Romanorum ſocietatem, miſſis donis quamplurimis invitaverat, fœduſque juramento firmaverat, ad Perſarum regem nunc deſciviſſe;) ingenti irâ correptus eſt. Cæterum Hunnus iſte, à Coade rege ſollicitatus, exercitu viginti Millium armatorum inſtructus, adverſus Romanos arma movit. Sacratiſſimus autem Juſtinus, pacis conditiones amicâ interpellatione conciliaturus, quaſi de aliâ quapiam re ſcribens, per Legatum ſuum miſſis ad Coadem regem literis, de perfidiâ, & perjurio Regis Hunnorum certiorem fecit; nempe eum à Romanis pecunias accepiſſe, uti Perſas eis proderet; ipſoque in congreſſu Romanorum partes ſuſcepturum. "Quin "& Nos, inquit, fratres cum

---

1 καὶ κωλῦσαι τὸν βυλόμενον εἰς βελτίονα τάξιν ἐλθεῖν, καὶ γνῶναι θεὸν &c.] Locum mutilum ex Chr. Alex. ita reſtituimus: καὶ κωλῦσαι τὸν βυλόμενον εἰς βελτίονα τάξιν ἐλθεῖν ἃκ ἐνεδέχετο· καὶ γνῶναι θεὸν &c.

2 μετ' εἰκοσιχιλιάδων.] Leg. diſiunctè, εἴκοσι χιλιάδων.

"simus, amicitiam invicem "colere oportet, neque com- "mittere, ut canibus istis in "ludibrium cedamus. His auditis, Persarum Rex Zitgibim amice interrogavit, an à Romanis ipse pecunias accepisset, contra Persas sollicitatus. "Immo, inquit Zitgi- "bis, me accepisse fateor. Ad hæc iratus Persarum Rex, credensque Hunnum per dolum venisse, occidit illum; multos etiam ex exercitu ejus per noctem interfecit; plane nescientibus Hunnis, hoc à Persarum Rege provenire, sed tanquam ab alia quapiam regione in se, Regemque suum, impetum factum fuisse existimantibus. Qui vero à cæde reliqui fuerunt Hunni, profugerunt. Tum demum Coadi Regi visum est de Pacis conditionibus tractare, missis hac de re literis per Legatum, Labroium nomine, ad Justinum Romanum Imperatorem.

Circa hoc tempus Paulus, Patriarcha Antiochenus, è vivis excessit: cujus in locum Euphrasius Hierosolymitanus suffectus est: qui & *Orthodoxos*, quos vocant, graviter persecutus est, plurimis eorum etiam neci traditis.

Iisdem temporibus Veneta Factio commotiones ubique

"ἀδελφὺς ὄντας, εἰς φιλίαν λα- "λεῖν, καὶ μὴ ὑπὸ τῆς κυνῶν τούτων "παίζεσθαι. Καὶ ὀπηγνὺς ταῦτα ὁ βασιλεὺς Περσῶν, [1] ἐπηρώτησε τὸν Ζιλγιβὶν εἰρηνικῶς, ὅπ' Δῶρα ἔλαβεν παρὰ Ρωμαίων, πεισθεὶς κατὰ Περσῶν; "καὶ εἶπεν ὁ Ζιλγιβὶς "τὸ ἀληθὲς, καὶ ὡμολόγησε. Καὶ ὠργίσθη ὁ βασιλεὺς Περσῶν Κωάδης, καὶ ἐφόνευσεν αὐτὸν, ὑπονοήσας ὅπ δόλῳ ἦλθε πρὸς αὐτὸν· καὶ πολλὰς τοῦ ὄχλου αὐτῦ νυκτὸς ἀνεῖλε, πέμψας κατ' αὐτῆς πλῆθος πολὺ, ἀγνοούντων ὅπ ἀπὸ τοῦ βασιλέως Περσῶν ἐπέμφθη κατ' αὐτῆς τὸ πλῆθος· ἀλλὰ ὡς ἀπ' ἄλλης χώρας, φησὶν, ἐπελθόντων τοῖς Οὔννοις, καὶ τῷ ἔθνει αὐτῆς· οἱ δὲ λοιποὶ τῆς Οὔννων οἱ φθασθέντες ἔφυγον. Καὶ ἔδοξε λοιπὸν ὁ βασιλεὺς Κωάδης λαλεῖν φθεὶ πάντων εἰρήνης, [2] δηλώσας διὰ Λαβροΐου πρεσβευτῦ τῷ βασιλεῖ Ρωμαίων Ιυστίνῳ.

Ἐν ᾧ χρόνῳ τελευτᾷ Παῦλος ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας, καὶ ἐχειροτονήθη ἀντ' αὐτοῦ Εὐφράσιος, ὁ Ἱεροσολυμίτης· ὅστις μέγαν ἐποίησε διωγμὸν κατὰ τῆς λεγομένων Ορθοδόξων, πολλὺς φονεύσας.

Ἐν δὲ τοῖς αὐτοῖς χρόνοις τὸ Βένετον μέρος ἐν πάσαις ταῖς πό-

---

1 ἐπηρώτησε τὸν Ζιλγιβὶν εἰρηνικῶς, ὅπ, δῶρα &c.] Chr. Alex. habet, ἐπηρώτησεν τὸν Ζιλγιβὶν εἰρηνικὸς αὐτῷ, ὅπ δῶρα &c. Verum cum alterutro modo locum hunc legere possimus, nihil omnino mutare statui. Hunc vero Anastasius Bibliothec. Zelicben vocat.

2 δηλώσας διὰ Λαβροΐου πρεσβευτῦ. Chr. Alex. Raderianum habet, διὰ Βρίου; Scal. διὰ Βροΐου: ubi etiam πρεσβευτέρου corrupte legitur, pro πρεσβευτῦ.

λεσιν

λεσιν ἠτάκτει, καὶ ἐτάραττον τὰς πόλεις λιθασμοῖς, καὶ καταβάσεσι, καὶ φόνοις· ἐπῆρχοντο γὰρ καὶ τοῖς κατὰ πόλιν ἄρχουσιν, ἀρξάμενοι ἀπὸ τοῦ Βυζαντίου. Ταῦτα δὲ ἐπράττοντο, ἕως τῆς γνωμένης προαγωγῆς τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει γενομένης [1] Θεοδότου ὑπάρχου πόλεως, τοῦ ἀπὸ κομητῶν τῆς ἀνατολῆς· ὅστις προεβλήθη ὅτι τῆς τρίτης Ἰνδικτιῶνος, καὶ κατεδουλώσατο τῆς δημοκρατίας τοὺς Βυζαντίων, πολλοὺς τοὺς ἀτάκτων, χρὴ κέλευσιν τοῦ βασιλέως Ἰουστίνου. Ἐν οἷς συνελάβετο Θεοδόσιόν τινα, τὸ ὄνομα Ζτικκαν, ὅστις ἐν πολλῇ εὐπορίᾳ ὑπῆρχε, καὶ τῇ ἀξίᾳ ὢν Ἰλλουστρίου· ὃν τοῦτον αὐθεντήσας ἀνεῖλε, μὴ ἀναμείνας τὴν βασιλέως. Καὶ ἀγανακτηθεὶς, ὑπὸ τοῦ βασιλέως, ἐπαύθη τῆς ἀρχῆς, καὶ ἀπεζώσθη τῆς ἀξίας, [2] κελευσθεὶς ἐξελθεῖν ὅτι τάχιον ἀνατολήν. Καὶ μετὰ τὸ καταλαβεῖν αὐτὸν τάχιον ἀνατολήν, ἔφυγε φοβηθεὶς, ἐν τῇ τρίτῃ Ἰνδικτιῶνι, προσφυγὼν ἐν Ἱεροσολύμοις, καὶ ἀπεκρύβη ἐκεῖ· καὶ αὖτ' αὐτοῦ προήχθη ἔπαρχος πόλεως Θεόδωρος ὁ ἀπὸ ὑπάτων, ὁ ὀπίκλην Τηγανιστής. Προήχθη δὲ ἐν Ἀντιοχείᾳ Ἐφραίμιος, ὁ Ἀμιδηνὸς· ὅστις ἠγωνίσατο κατὰ τῆς δημοκρατουμένων Βενέτων· καὶ λοιπὸν ἡσύχασεν ἡ δημοκρατία τοῦ Βενέτου μέρους, τοῦ ποιεῖν παρα-

per urbes excitabat, Lapidationibus, tumultibus, cædibusque, omnia miscens. Quin & adversus urbium etiam præfectos ubique insurgebant [Veneti,] initium rebellionis à Constantinopoli sumentes. Nec desierun tumultuantes, usque dum Theodotus, excomes Orientis, urbi Præfectus constitutus fuerit; quod factum est Indictione Prima. Hic itaque insurrectionem populi Byzantini compescuit, seditiosorum permultis, Imperatoris ipsius ex jussu, in supplicium adactis. Inter quos cum Theodosium quendam, cognomine Zticcam, virum locupletissimum, & dignitate Illustrem, à se comprehensum, non expectato Imperatoris Mandato, ipse autoritate propria fretus, neci dedisset, hoc in eo non ferens Imperator, Magistratu eum abdicavit, & honoribus exutum, in Orientem ablegavit. Quo cum advenisset, de salute sua necdum satis securus, fugam inde capessit, Indictione 3, & Hierosolymam veniens, ibi delituit. In locum vero istius, Theodorus Exconsul, cognomento Teganistes, urbi Præfectus constitutus est. Antiochiæ vero Præfectus est Ephræmius, Amidenus: qui Venetarum Partium tumultibus obviam eundo, usque adeo coercuit eos, ut acquiescentes demum Veneti commotio-

1 Θεοδότου ὑπάρχου πόλεως.] Mallem ἐπάρχου: De Theodoto vero hoc, Urbis Præfecto, vide Procopium, Arcan. Histor. pag. 43.

2 κελευσθεὶς ἐξελθεῖν ἐπὶ τὴν ἀνατολήν] Procopius eum Hierosolymam relegatum scribit; loco citato.

nibus omnino abſtinerent. Sed & tum quoque ſpectacula prohibita fuerunt; & ſaltatores ex Oriente toto, excepta Alexandria Magna in Ægypto, ejecti ſunt.

Idem Imperator etiam Certamina Olympica prohibuit, ne deinceps Antiochiæ, ab Indictione XIV, celebrarentur. Ab Afranio autem, ad uſque DLXVIII [annum Æræ Antiochenæ,] quo tempore Ludis illis interdictum eſt, Alytarchæ LXXVII numerantur.

Eodem tempore, Anatolio, Carini filio Orientis tum Comite, Antiochia Cœleſti ex irâ tremendo more conflagravit; quæ quidem conflagratio, certum futuræ ultionis divinæ erat indicium. Incendia enim à S. Stephani Martyrio, uſque ad Magiſtri Militum Prætorium graſſabantur. Acciderunt etiam poſt hæc, diverſos Antiochiæ per vicos, incendia varia; à quibus quamplurimæ abſumptæ ſunt ædes, animæque permultæ perierunt: ſed nec ſciri unquam potuit, undenam ignes iſti accendebantur. Imperator autem, Ephræ-

χὰς ἐν ταῖς πόλεσι· καὶ ἐπήρθησαν τὰ θεώρια, καὶ οἱ ὀρχησταὶ ἐκ τῆ ἀνατολῆς, καὶ πάντες ἐξωρίσθησαν, δίχα μόνοι τῆ μεγάλης Αλεξανδρείας τῆς πρὸς Αἴγυπτον.

Ο δὲ αὐτὸς βασιλεὺς ἐκώλυσε τὸν ἀγῶνα τῶν Ολυμπίων, πρὸς τὸ μὴ ὀπιτελεῖσθαι ἐν Αντιοχείᾳ, ἀπὸ Ινδικτιῶνος ιδ'. [1] Αλυταρχησαν δὲ [2] ἀπὸ Αφρανίε, [3] ἕως ἐγδόου ἐξηκοστῆ πενταικοσιοστοῦ, ἀφ' ἧ ἐκωλύθη τὰ Ολύμπια, Αλύταρχοι οζ'.

Τῷ δὲ αὐτῷ χρόνῳ, Ανατολίου τῆ Καρίνε ὄντος κόμητος ἀνατολῆς, συνέβη ἐν Αντιοχείᾳ ἐμπρησμὸν μέγαν γενέσθαι, ὑπὸ θείκῆς ὀργῆς· ὅστις ἐμπρησμὸς προεμηύσε τὴν τοῦ Θεῦ μέλλησαν ἔσεσθαι ἀγανάκτησιν. Εκαύθη γὰρ ἀπὸ τῆ Μαρτυρίε τοῦ ἁγίε Στεφάνε ἕως τῆ πραιτωρίε τῆ στρατηλάτε. Εκαίοντο δὲ καὶ μετὰ τοῦτα ἐμπρησμοὶ πολλοὶ, εἰς διαφόρες γειτονίας τῆς αὐτῆς πόλεως, καὶ ἐκαύθησαν πολλοὶ οἶκοι, καὶ ἀπώλοντο πολλαὶ ψυχαὶ· καὶ ὅθεν τὸ πῦρ ἀνήφθη. [4] Κατὰ πρεσβείαν Εφραι-

---

1 ἀλυταρχησαν δὲ.] Scr. ἠλυταρχησαν.

2 ἀπὸ Αφρανίε.] Lib. 12. Αφρόνιος iſte dicitur.

3 ἕως ὀγδόε ἐξηκοστῆ πενταικοσιοστῆ, ἀφ' ἧ &c.] Annus hic deſideratur: ſuſpicor legendum, ἕως οζ ἐξηκ. πεντ. ἔτες κατὰ τὰς αὐτὰς Αντιοχεῖς. [uti vulgo loquitur Auctor noſter,] ἀφ' ἧ ἐκωλύθη, &c. Incidit hoc in Juſtini Imp. annum III, qui erat Indictio XIII; ita ut à ſequente Indictione XIV, Olympicorum Inhibitio iſta deinceps locum habuerit: uti Auctor ſuprà.

4 κατὰ πρεσβείαν Εφραμίε τοῦ Πατριάρχε.] δὲ, particula, aut quid tale deeſſe videtur. Cæterum Ephræmius, licet poſtea, Euphraſio ruinis Antiochenſibus obruto, Patriarcha creatus fuerit, adhuc tamen Antiochæ Præfectus tantum erat. Itaque omnino legendum, Ευφρασίε τῆ Πατριάρχε; niſi quis maluerit, Εφραμίε, καὶ τῆ Πατριάρχε Αντιοχείας.

μίε,

μὲν, τῦ πατριάρχου Ανποχείας, ἐφιλοπμήσατο ὁ αὐτὸς βασιλεὺς, διὰ τὰς καυδέντας τόπους, χρυσῦ κεντηνάρια δύο.

Εν δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ συνέβη παθεῖν ὑπὸ θεομηνίας [1] τὸ λεγόμενον Δοῤῥάχιον, πόλιν τῆς νέας Ηπείρυ ἐπαρχίας, ἐξ ἧς ὑπῆρχεν Ανασάσιος ὁ βασιλεύς· ὅσις μὴ πολλὰ ἔκτισεν ἐκεῖ, παρεχωρὼς αὐτοῖς μὴ τὸ Ιπποδρόμιον. Ο δὲ βασιλεὺς Ιυστῖνος πολλὰ παρέχεν εἰς ἀνανέωσιν τῇ αὐτῇ Δοῤῥαχίων πόλει, [2] ἥπις πρόσθω μὲν ἐλέγετο Επίδαυρος· ὁμοίως δὲ μὴ τοῖς πρειλειφθεῖσιν ἐφιλοπμήσατο. Εν δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ μὴ ἡ Κόρινθος τῆς Ελλάδος ἔπαθε· μὴ πολλὰ καὶ ἐκεῖ ἐχαρίσατο ὁ αὐτὸς βασιλεύς. Εν δὲ τῷ μεταξὺ χρόνῳ ἔπαθεν ὑπὸ θεομηνίας Ανάζαρβος, πόλις τῆς Κιλικίας, τὸ τέταρτον αὐτῆς πάθος· ἀνήγειρε δὲ αὐτὴν ὁ αὐτὸς βασιλεύς. Εν αὐτῷ ᾧ τῷ χρόνῳ κατεπόθη ὑπὸ θεομηνίας [3] ὑδάτων ποταμιαίων Εδεσα, πόλις μεγάλη τῆς Οσδροήνης ἐπαρχίας, ἐν ἑσπέρᾳ, τῦ αὐτῦ ποταμῦ μὴ μέσον τ πόλεως παρερχομένυ, τῦ λεγομένυ Σκίρτυ, [4] αὐτανδροι σὺν τοῖς οἴκοις ἀπώλοντο.

mii Patriarchæ Antiochenſis precibus ad hoc incitatus, ad locos exuſtos reficiendos, auri Centenaria duo largitus eſt.

Contigit autem eodem tempore divinam ſubire vindictam Dyrrachium, Epiri Novæ Urbem; unde ortum ſuum habuit Anaſtaſius Imperator: qui, præter alia quæ ibi extruxit plurima, circum quoque excitavit. Juſtinus vero Imperator, urbi Dyrrachio (quæ Epidamnus olim vocabatur,) inſtaurandæ, incoliſque ſuperſtitibus, plurima largitus eſt. Eodem tempore divinam quoque iram perpeſſa eſt Corinthus, Græciæ urbs: cui item inſtaurandæ Imperator plurima dedit. Inter hæc etiam quartam iræ divinæ viciſſitudinem experta eſt Anazarbus, Ciliciæ urbs: quam & ipſam quoque Imperator de integro excitavit. Eodem tempore Oſdroenæ provinciæ urbs Magna, Edeſſa, exundationibus Scirti fluminis, quod urbem mediam perfluit, cum domibus incoliſque ſuis, tempore veſpertino, tota abſorpta eſt. Dixerunt autem, qui

---

1 τὸ λεγόμενον Δοῤῥάχιον.] Scr. Δυῤῥάχιον.

2 ἥπις πρόσθω μὲν ἐλέγετο Επίδαυρος.] Scribo, Επίδαμνος. Stephanus de Urb. Δυῤῥάχιον, πόλις Ιλλυρικὴ, Επίδαμνος καλουμένη. Patria erat hæc Anaſtaſii Imp. uti teſtatur Evagrius, lib. 3. cap. 29. ἔστι ὁ Ανασταστος πατρίδα τὴν Επίδαμνον ἔχων, Δυῤῥάχιον νῦν προσαγορεύεται, &c. Epidaurus quidem Urbs eſt, ſed alia. De hiſce vero Cladibus, vide Evagrium, lib. 4. cap. 5, & 8. Nicephorum, lib. 17. cap. 3. Cedrenum etiam, & Zonaram; apud quem tamen, pro Ανάζαρβος, mendosè ſcribitur, Ανάβαρζος, ſive Ανάβαρζα.

3 ὑδάτων ποταμιαίων.] Forte Scribendum, ποταμείων.

4 αὐτανδροι σὺν τοῖς οἴκοις ἀπώλοντο.] Nova plane hæc locutionis forma.

ſuperſtites adhuc urbem incoluerunt, hujuſmodi aliquid olim temporibus urbi accidiſſe, ſeque à Majoribus accepiſſe, alias etiam urbem ſuam, ab exundante fluvio, licet non ut nunc totam, aquis immerſam fuiſſe: ceſſante autem poſt ira cœleſti, juxta ædes quaſdam ſpecioſas, ad fluminis ripam poſitas. Tabulam magnam Lapideam repertam eſſe, cui hæc inſculpta fuerunt: *Scirtus fluvius male omnino Civibus ſaltabit.* Cæterum urbs Edeſſa à Seleuco Nicatore, Macedone, extructa primum, & mœnibus cincta, nomen habuit, à Conditore inditum, *Antiochiam Mixobarbaram.* Poſt vero quam primam ejus perpeſſa eſt ruinam, Edeſa vocabatur. Plurima vero Imperator urbibus ſingulis inſtaurandis, ornandiſque, largitus eſt; uti & incolis ſuperſtitibus: Edeſſam vero Juſtinopolim vocavit.

Ejuſdem autem Imperatoris anno ſeptimo, Menſe Maio, Olybrio tum Conſule, quintam divinæ iræ viciſſitudinem perpeſſa eſt Antiochia Magna.

Ελεγον δὲ οἱ πεισωθέντες, καὶ οἰκοῦντες τὴν αὐτὴν πόλιν, ὅτι καὶ ἐν ἄλλῳ καιρῷ κατέκλυσε τὴν αὐτὴν πόλιν ὁ αὐτὸς ποταμὸς, ἀλλ' οὐχ ὅτως ἀπώλεσεν· ἐπεὶ μεμαθήκαμεν, ὅτι καὶ ἐν ἄλλοις χρόνοις ἐγίνετο τὸ αὐτὸ χῆμα, μετὰ δὲ τὸ παυθῆναι τὴν ὀργὴν, [1] τὰ πλησίον τῶν θεμελίων τοῦ αὐτοῦ ποταμοῦ οἰκήματα, φιλοκαλίας τυγχάνοντα, εὑρέθη πλὰξ λιθίνη μεγάλη, ἐν ᾗ ἐπεγέγραπτο ἐν γλυφῇ ταῦτα. "Σκιρτὸς ποταμὸς "Σκιρτήσει κακὰ Σκιρτήματα πο- "λίτως. Ἡ δὲ αὐτὴ Εδεσα πόλις ἐκπέσθη ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος, λαβοῦσα τεῖχη· ἣν πάνυ ὠνόμασεν ὁ αὐτὸς Σέλευκος ὁ Μακεδὼν, "[2] Ἀντιό- "χειαν τὴν Μιξοβάρβαρον· καὶ ὅτε ἔπαθε τὸ πρῶτον αὐτῆς πάθος, μετεκλήθη Εδεσα. Πολλὰ δὲ παρέσχεν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς ἐν ἑκάστῃ πόλει, ἀνακαινίσας ἐν πολλαῖς εὐπρεπείαις, καὶ τοῖς σωθεῖσι πολλὰ χαρισάμενος· [3] τὴν δὲ Εδεσ᾽ μετωνόμασεν, Ιουστινούπολιν.

Τῷ δὲ ἑβδόμῳ ἔτει τῆς αὐτοῦ βασιλείας, ἔπαθεν ὑπὸ θεομηνίας Ἀντιόχεια ἡ μεγάλη τὸ πέμπτον αὐτῆς πάθος, [4] ἐν μηνὶ Μαΐῳ, ὑπατείας Ολυβρίου.

---

1 τὰ πλησίον τῶν θεμελίων &c.] Lego, κατὰ τὰ πλησίον &c.

2 Ἀντιόχειαν τὴν Μιξοβάρβαρον.] Scr. Μιξοβάρβαρον.

3 τὴν δὲ Εδεσαν μετωνόμασεν, Ιουστινούπολιν.] Tam Anazarbum, quam Edeſſam hoc nomine inſignivit: Evagrius lib. 4. cap. 8. μετεκλήθησαν τοίνυν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Ιουστίνου ἡ Εδεσα, καὶ τύτων ἑκατέρα τῇ αὐτοῦ εὐθυμηδείᾳ κατεκοσμήθησαν.

4 ἐν μηνὶ Μαΐῳ ὑπατείας Ολυβρίου.] Accidit tremendus iſte Terræmotus Juſtini Imp. anno VII, & menſe decimo, id eſt, VIII ejuſdem anno currente; quo Conſulatum ſolus geſſit Olybrius; ut ex Marcellino diſcimus. Itaque apud Auctorem noſtrum, poſt, τῷ ἑβδόμῳ ἔτει τῆς αὐτοῦ βασιλείας, addendum, καὶ μηνὶ δεκάτῳ: Uti habet Evagrius, lib. 4. cap. 5. Nicephorus etiam, lib. 17. cap. 3. Juſtinus enim Imperator renunciatus eſt Julii die IX, Æræ Antiochenæ anni DLXVI,

id

βρίω. [1] πολλὺς γὰρ ἦν ὁ φόβος τοῦ θεοῦ γινόμενος κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, ὥστε τοὺς συλληφθέντας ὑπὸ τῶν οἰκημάτων ἐν τῇ γῇ καὶ πνιγμοὺς γενέσθαι, καὶ ἐκ τοῦ ἀέρος δὲ [2] πανδήμου πυρὸς φαίνεσθαι· καὶ ἔκαμον ὡς ὑπὸ ἀστραπῆς τὸν εἰσκόμιζε τὸ ἔδαφος τῆς γῆς, καὶ ἐκεραυνοῦντο οἱ θεμέλιοι, κυφιζόμενοι ὑπὸ τῶν σεισμῶν, καὶ ὑπὸ τοῦ πυρὸς τεφρόμενοι, ὥστε καὶ τοῖς φεύγουσιν ὑπήντα τὸ πῦρ. Καὶ γὰρ ἰδεῖν θαῦμα φοβερὸν, καὶ παράδοξον· πῦρ ἐρεύγόμενον ὄμβρον, ὄμβρος καμίνων φοβερῶν, φλὸξ εἰς ὑετὸν λυομένη, καὶ ὑετὸς, ὡς φλὸξ, ἐξαπόμενος καὶ τοὺς βοῶντας ἐν τῇ γῇ καταναλίσκει. Καὶ ἐκ τούτου Ἀντόχεια ἄχρηστος ἐγένετο· οὐκ ἔμεινε γὰρ, εἰ μὴ τὰ πρὸς ὄρος μόνον, παροικήματα οἰκήματα. Οὐκ ἔμεινε δὲ ὅτε οἶκος εὐκτηρίου, ἢ μοναστηρίου, ἢ ἄλλου ἁγίου τόπου, ἀδιάρρηκτος· τὰ γὰρ ἄλλα συνετελέσθησαν εἰς τὸ παντελές· ἡ δὲ μεγάλη ἐκκλησία Ἀντοχείας, ἣν κτίσεν ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου βασιλέως, τῆς θεομισίας γενομένης, καὶ πάντων πεπωκότων εἰς τὸ ἔδαφος, ἔστη ὀλίγας ἡμέρας ε', μετὰ τὸ γενέσθαι τὸν τοῦ Θεοῦ φοβερὰν ἀπειλήν· καὶ αὐτὴ ὑπὸ πυρὸς ληφθεῖσα, καὶ συνέχθη ἕως ἐδάφους. Καὶ ἕτεροι δὲ οἶκοι μὴ πεπωκότες ὑπὸ

Tanta enim per id tempus ab irato Numine conſternatio Mortalibus inceſſit, ut & ædium ruinis obruti ab igne ex terra exiliente abſumerentur: ex aere etiam ignis, ſcintillarum inſtar decidens, obvios quoſque, Fulminis in morem, combuſſit. Sed & ipſis etiam pavimentis ebullientibus, ædificiorum fundamina ſubtus concuſſa, & fulminibus tacta, conflagrarunt. Prorumpentibus vero, ut ſe eriperent, hominibus obverſatæ ſunt undique occurſitantes flammæ. Imo ſpectaculum videre erat plane tremendum, & præter hominum fidem ignes imbrem eructantes, imbres caminorum horreſcentium, ignes in imbrem ſolutos, imbreſque, flammarum inſtar accenſos, miſeros ſub terra ejulantes abſumentes. Exinde Antiochia deſolatio facta eſt: nec enim ædes Oratoria ulla, nec Monaſterium, nec ſacer aliquis locus, ſed nec domus, præterquam quæ ad montem fuerunt, ulla non diſrupta ſupererat; cætera quidem omnia tota abſumebantur. Magna autem Eccleſia Antiochenſis, quam ibi olim extruxit Conſtantinus M. Imperator, corruentibus aliis omnibus, ſola aliquandiu ſtetit, Numiniſque tremendam iram per dies duos ſuſtinuit: tandem vero & ipſa flammis correpta, tota abſumpta eſt. Quæque alia terræ tre-

id eſt, anno Chriſti Vulgaris DXVIII: decimus autem menſis, poſt expletum Juſtini annum VII, erat Maius, Æræ Antiochenæ anni DLXXIV, anni Chriſti Vulgaris DXXVI, quo anno Olybrius Conſulatum ſolus geſſit.

1 πολλὺς γὰρ ἦν ὁ φόβος.] Scr. πολὺς.

2 πανδήμου πυρὸς φαίνεσθαι.] Scr. πανδήμους.

moribus

moribus ſupererant ædificia, ignibus abſumpta funditus ruebant: pereuntibus ab excidio hoc CCL circiter mortalium Millibus. Ob magni enim Feſti Aſſumptionis Chriſti Dei Noſtri Celebrationem, frequentia ibidem erat advenarum maxima. Ex hac autem Numinis ira conjicere licet, quam numeroſus erat Populus Antiochenſis. Sed & complures etiam, qui ruderibus obruti, vivi effodiebantur, derepente ſpiritum efflabant. Quin & civium quoque qui eripuerant ſeſe, nonnulli, bonorum ſuorum, ſi quid poterant, corradentes, fuga rebus ſuis conſuluerunt: ſed à ruſticis, in quos per viam inciderant, expilati bonis, etiam Vitâ ſpoliabantur. Cæterum inde Dei erga homines miſericordia apparuit. Eorum enim, qui rapinas haſce exercuerant, nonnulli in putredinem ſoluti, occæcati alii, ſub Chirurgorum inciſionibus alii, infeliciter omnes, interierunt; & facinora ſua deprecantes, reddiderunt animas. Ex quorum numero eodem tempore erat Thomas quidam, Silentiarius. Hic à Numinis ira cavens ſibi, aufugerat; & ad tertium, vel eo circiter, ab urbe lapidem, juxta S. Juliani quam vocant Por-

τὰ πάθη τῆ θείκῃ, ὑπὸ τῆ πυρὸς διελύθησαν ἕως θεμελίων. Καὶ ἀπώλοντο ἐν αὐτῷ τῷ φόβῳ ἄχει χιλιάδων ἀμφικοσίων πεντήκοντα· [1] ἐν γὰ ἡ μεγάλη ἑορτὴ Χειςοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἡ τῆς ἀναλήψεως· καὶ πολὺ πλῆθο ἐν τῆ ξένων ἐπεδημῆσαν· ἐπὶ δὲ τῆς αὐτῆς θεομηνίας ἐδείχθη καὶ τὸ τῆ πολιτῶν πλῆθο, ὁπόσον ὑπῆρχε. Πολλοὶ δὲ τῆ χωσθέντων ζήσαντες, μετὰ τὸ ἀνενεχθῆναι αὐτοὺς ζῶντας, ἀπέθανον. Τινὲς δὲ ἐκ τῆ πολιτῶν τῆ σωθέντων, εἶτε ἠδυνήθησαν, ἀφείλαντο, καὶ ἔφυγον· [2] καὶ ἠπιώτεων αὐτοῖς γεωργοὶ, καὶ [3] ἀπέατον παρ' αὐτῆ, φονεύοντες αὐτούς. Ἐδείχθη δὲ ἐν τούτῳ ἡ τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπία· ὅσοι γὰ ἀπέατον, ἀπέθνησκον βιαίως, οἱ μὲ σηπόμενοι, οἱ δὲ πυρλέμενοι, οἱ δὲ χειρυργίαις κοπόμενοι, καὶ ὁμολογοῦντες τὰ πλημμελήματα ἑαυτῆ παρεδίδοσαν τὰς ψυχάς. Ἐν οἷς γὰ ἐν αὐτῷ τῷ καιρῷ ἁρπαγῇ χρησάμενο Θωμᾶς τις σιλεντιάριο, ὅστις ἐξῆλθε φεύγων ἐκ τῆς θεομηνίας· καὶ ἔξω τῆς πόλεως, ὡς ἀπὸ μιλίων τριῶν, ὅπὴ τὸ πόρταν τὸ λεγομένου τοῦ ἁγίου Ιουλιανοῦ [4] οἴ-

1 γὰ ἡ μεγαλη ἑορτὴ Χειςοῦ τ Θεῦ ἡμῶν ἡ τ ἀναλήψεως.] Non erat ipſa Aſſumptionis dies; hæc enim perpetuo feria quinta eſt: ſed poſtridie accidit tremendus iſte terræ-motus, nempe Maii die XXIX, qui tum feria ſexta erat, ſive dies Veneris: cujus rei teſtem habemus Evagrium, lib. 4. cap. 5.

2 καὶ ἠπιώτεων αὐτοῖς γεωργοὶ.] Scribo, ἀπήντων.

3 καὶ ἀπέατον παρ' αὐτῶν.] Scr. ἀπέατων, uti & infra.

4 οἴκει, & ἀπέατα πάντα.] Scr. ᾤκει.

κει,

κει, καὶ ἁπάσα πάντα ἐκ τῶν φευγόντων διὰ τῶν οἰκετῶν αὐτοῦ. Τοῦτο δὲ διεπεράξατο ὅπι ἡμέρας τέσσαρας· καὶ ὡς λυμαίνεται πάντα, ἐξαίφνης, ὑγιὴς ὤν, ἐτελεύτησε· καὶ πάντες ἐδόξαζον τὸν Θεόν. Ἡ δὲ αὐτοῦ οὐσία ἁρπαγεῖσα ἀπώλετο· καὶ ἐν ᾧ τόπῳ ἐτελεύτησεν, ἐκεῖ καὶ ἐτάφη. Ἐδείχθη γὰρ καὶ ἄλλα πολλὰ μυρία τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ· ἔγκυοι γὰρ γυναῖκες, δι' εἴκοσι ἡμερῶν, ἢ καὶ τριάκοντα, ἀνῃλθον ἐκ τῶν χωσθέντων ὑγιεῖς· πολλαὶ δὲ γεννήσασαι εἰς τὸ γῆν κάτω, ὑπὸ τὰ χώματα, ἀνῃλθον σὺν νηπίοις ἀβλαβεῖς, καὶ ἔζησαν μετὰ τῶν τεχθέντων ἐξ αὐτῶν. Καὶ ἄλλα δὲ παιδία ὡσαύτως διεσώθησαν, μεθ' ἡμέρας λ'. καὶ πολλὰ φοβερώτερα τούτων ἐγένετο. Τῇ δὲ τρίτῃ ἡμέρᾳ μετὰ τὴν πτῶσιν ἐφάνη ἐν τῷ οὐρανῷ ὁ τίμιος σταυρὸς διὰ νεφέλης, κατὰ τὸ ἀρκτῶον μέρος τῆς αὐτῆς πόλεως· καὶ πάντες θεασάμενοι αὐτὸν, ἔμειναν κλαίοντες, καὶ εὐχόμενοι, ὅπι μίαν ὥραν. Ἐγένοντο δὲ μετὰ τὴν πτῶσιν τῆς πόλεως καὶ ἄλλοι σεισμοὶ πολλοὶ, ὡς ὅπι χρόνον ἐνιαυτοῦ καὶ μηνῶν ἕξ. Σελευκείας δὲ, καὶ Δάφνης, ὡς ὅπι μίλια εἴκοσι, πᾶσις ἐγένετο· πολλὰ ὃ χρήματα παρέσχε ταῖς παθούσαις πόλεσιν ὁ αὐτὸς βασιλεύς. Ἀκούσας γὰρ τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπίαν, λύπῃ συνεχόμενος

tam ſedibus poſitis, per miniſtros ibi ſuos, bona eorum qui evaſerant omnia diripuit. Ubi vero per dies quatuor rapinas haſce exercuiſſet, omnia deprædans, morte obiit, nullo etiam interveniente morbo, repentinâ. Laus inde Deo ab omnibus tributa eſt. Quoque in loco mortuus, eodem & ſepultus eſt; direptis etiam, quæ corraſerat, bonis ejus omnibus. Sed & verenda magis adhuc Divinæ erga homines miſericordiæ extiterunt indicia: Mulieres etenim prægnantes, xx poſt, vel etiam xxx dies, illæſæ ex ruderibus effodiebantur: quorum plurimæ quoque, ſolutis corruentium ædificiorum ſub ruinis puerperii doloribus, una cum infantibus ſuis illæſæ emergentes, Numinis iræ ſupervixerunt. Quin & pueruli quoque alii, triceſimum poſt diem, incolumes reperiebantur: multaque his ſtupendiora contigerunt. Tertio autem poſt cladem hanc die, Venerandæ Crucis imago de cælo comparuit in nubibus, urbi ad ſeptentriones imminens: quâ viſâ, in lachrymas ſoluti omnes, preces unius horæ per ſpatium effundebant. Acciderunt autem, poſt urbis caſum, plures etiam alii terræ motus, per ſpatium anni unius & VI menſium: quibus etiam Seleuciæ, Daphneſque, quæque ad viceſimum fere lapidem diſtabant, ædificia concuſſa corruebant. Urbibus autem, calamitates haſce perpeſſis, Imperator abunde pecuniarum ſuppeditavit. Dei enim quanta erga homines Miſe-

ricordia fuiſſet, edoctus, & ipſe clades has acerbiſſime tulit; nec Byzantii pro more edita ſunt ſpectacula. Pentecoſtes etiam ſacro Feſto tum exiſtente, Diademate poſito, ipſe, Senatoreſque omnes, veſtibus pullis induti, templum lachrymantes petebant.

Eodem etiam tempore, Carinum Comitem eo centenariis v inſtructum miſit; cumque eo, Phocam Patricium, & Aſterium, viros prudentes: tradito etiam illis pecuniarum ingenti pondere, quod urbi eſſet, Aquæductibus, fluviique pontibus inſtaurandis. Agnovit enim urbem hanc, ex quo una cum Ducibus in bellum Perſicum & ipſe deſcendens, ibidem per tempus aliquod commoratus eſt. Patricios autem dictos, urbis curam ſuſcipere, frequentibus ſuis literis hortatus eſt.

θεὶς ὐ μικρᾷ, θεωρεῖων μὴ ἀγομένων ἐν Βυζαντίῳ, καὶ ἁγίας Πεντηκοστῆς καταλαβούσης, δίχα διαδήματος εἰσῆλθεν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ μετὰ πορφυρᾶ μαντίᾳ χλαίων· σὺν αὐτῷ δὲ [1] καὶ πάντες οἱ συγκλητικοὶ καὶ πορφυρᾶ ἐφόρουν.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ ἀπέστειλεν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Καρίνον κόμητα μετὰ κεντυναρίων πέντε· συναπέστειλε δὲ καὶ Φωκᾶν τὸν Πατρίκιον, καὶ Ἀστέριον, ἄνδρας σοφὺς· δοὺς καὶ αὐτοῖς χρήματα πολλὰ, εἰς ἐπανόρθωσιν τῆς πόλεως, καὶ τῆς ἀγωγῶν, καὶ τῆς γεφυρῶν τοῦ ποταμοῦ, ὡς ὀπτάμενος τὴν αὐτὴν πόλιν· ἐν ᾗ γὰρ οἰκήσας ἐν αὐτῇ χρόνον τινὰ, ὅτε κατῆλθε μετὰ τῆς στρατιᾶς ἐν τῷ Περσικῷ πολέμῳ. Καὶ πυκνῶς ἔγραφε τοῖς αὐτοῖς πατρικίοις, τὲ προνοεῖσθαι τὴν πόλιν.

---

1 καὶ πάντες οἱ συγκλητικοὶ καὶ πορφυρᾶ ἐφόρουν.] Quod noſter πορφυρᾶ φοροῦντες, Cedrenus dicit, φαιὰν στολὴν ἐνδυσάμενοι, *Pullati*, ſive Veſtibus nigricantibus induti. Purpura quidem Regum, & Magiſtratuum Inſigne eſt: etiam & Luctui appropriatus color: nempe quod ad nigrum colorem propius accedat: ſed & quibuſdam πορφύρεον, *Nigrum* eſt. Heſychius: Πορφύρεον πορφυροῦν, μέλαν· Πορφύρει, μελανίζει.

JUSTINIANUS IMPERATOR.

Μετὰ δὲ τὸ ὄγδοον ἔτος τῆς αὐτῆ Ιυστίνυ βασιλείας, [1] καὶ μιῶν δ', συνεβασίλευσεν αὐτῷ ὁ θειότατος Ιυστινιανὸς, μετὰ τῆς Αυγούσας Θεοδώρας, στεφθεὶς ὑπὸ τῦ θειοτάτυ αὐτῦ θείυ, ὅπ τ ὑπατείας Μαβορτίυ. Οσις βασιλεὺς Ιυστινιανὸς πολλὰ ἐχαρίσατο τῇ αὐτῇ τῶν Αντιοχέων πόλει· καὶ εἰς πᾶσαν πόλιν τ Ρωμαϊκῆς πολιτείας ποιήσας μεγάλην κατάστασιν· καὶ ἐν ἑκάστῃ δὲ πόλει κατέπεμψε θείας πάκρας, ὥστε πμωρηθῆναι τὰς ἀταξίας ἢ φόνυς ποιουῦτας, [2] οἵοισ δ' ἂν ὑπαρχωσι μέρυσ· ὥστε μὴ τολμᾶν τινα τῦ λοιπῦ τ ὁιανδήποτε ἀταξίαν ποιῆσαι· φόβον ἐνδειξάμενος εἰς πάσας τὰς ἐπαρχίας.

Εν δὲ Αντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ πρὸς ὀλίγον χρὸν ἐχώρυν ἐν φιλίᾳ οἱ δῆμοι.

EXacto autem Imperantis Justini anno VIII, menseque insuper IX, imperii socium sibi sumpsit divinissimum Justinianum, una cum Theodora Augusta; quem sacratissimus avunculus ejus, Mavortio Cos. Diademate insignivit. Hic vero Justinianus Imperator urbem Antiochiam magno pecuniarum pondere donavit: Res etiam Romanas, ubique per imperium, egregie composuit. Per *Sacras* enim, quas singulis in urbibus promulgandas emiserat, cavit, cædis, vel seditionum autores, quibuscunque demum à partibus steterint, uti pœnas darent. Metus inde Provincialibus undique incussus, nec deinceps erat, qui omnino tumultus excitare ausus est.

Quinetiam populus Antiochenus, per aliquantillum temporis, inter se conveniebant.

---

1 καὶ μιῶν δ'.] Justinus Imperator salutatus est Julii die IX, uti supra diximus: Aprili itaque Justinianus in Imperii societatem à Justino adscitus est; is enim à Julio mensis erat nonus. Atque hujus rei testem habemus Marcellinum: *Anno Regiæ urbis conditæ CXCVII Justinus Imperator, Justinianum ex sorore sua nepotem, jamdudum à se Nobilissimum designatum, regni quoque sui successorem creavit, Kal. Aprilis.* Evagrium etiam, lib. 4. cap. 9. Nicephor. lib. 17. cap. 7. & Chr. Alexandr.

2 οἵοισ δ' ἂν ὑπάρχωσι μέρυσ.] Immo insaniissimum ei fuisse Venetorum studium, luculenter satis testatur Evagrius, lib. 4. cap. 31. Procopius etiam, in Arcana Hist. quos vide.

Extruxit etiam, Antiochiæ ædem oratoriam, è regione Baſilicæ, Rufini dictæ, D. Mariæ Deiparæ ſemper Virgini ſacram: cui etiam in propinquo alteram Ædem, SS. Coſmæ, & Damiano excitavit. Conſimiliter quoque Hoſpitium, Balnea, & Ciſternas extruxit. Quin & religioſiſſima Theodora urbem eandem multis donavit: Ædem etiam ſplendidiſſimam extruxit, Michaeli Archangelo ſacram; Anatolii etiam, quam vocant, Baſilicam condidit, columnis eo ex Conſtantinopoli tranſmiſſis. Eadem Theodora Auguſta, pretioſiſſimam Crucis effigiem, ex Margaritis elaboratam, Hyeroſolymas miſit. Idem Juſtinianus Vectigalibus per Imperium Romanum omnibus dona tranſmiſit.

Iidem Imperatores militum in Oriente Magiſtrum dixerunt Hypatium Patricium, qui partes Orientales à Saracenorum iucurſionibus tueretur.

Cæterum per id tempus Manichæi paſſim per urbes plurimi pœnas dederunt: ex quorum numero erat Erythrii Senatoris Uxor, unaque cum illa plures aliæ.

Quo tempore autem terræ motus acciderat, Comes erat Orientis, Ephræmius; qui

Εκτισε δὲ ἐν τῇ αὐτῇ Ανπο-χείᾳ οἰκτήριον οἶκον τῆς ἁγίας θεοτόκου, καὶ ἀειπαρθένε Μαρίας, ἄνπκρυς τῆς λεγομένης Ρουφίνου βασιλικῆς· κτίσας πλησίον καὶ ἕτερον οἶκον τῶν ἁγίων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ. Ωσαύτως δὲ ἔκτισε καὶ ξενῶνα, καὶ λουτρὰ, [1] καὶ κιγστέρνας. Ομοίως ὃ καὶ ἡ εὐσεβεστάτη Θεοδώρα ἡ αὐτὴ πολλὰ τῇ πόλει παρέχεν· ἔκτισε ὃ καὶ οἶκον τοῦ ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ, ἀπερισπάστον πάνυ· Εκτισε δὲ καὶ τὴν λεγομένην Ανατολίου βασιλικὴν, πέμψας τοὺς κίονας ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως. Η δὲ αὐτὴ Αυγούστα Θεοδώρα, ποιήσασα σταυρὸν πολύτιμον διὰ μαργαρίτων, ἔπεμψεν ἐν Ιεροσολύμοις. Ο δὲ αὐτὸς Ιουστινιανὸς δωρεὰς κατέπεμψε πᾶσι τοῖς ὑποτελέσι τῆ Ρωμαϊκῆς πολιτείας.

Οἱ δὲ αὐτοὶ βασιλεῖς ἐπεχειρίσαντο τὸ πατρίκιον Υπάτιον στρατηλάτην ἀνατολῆς, εἰς τὸ φυλάξαι τὰς ὁπδρομὰς τῶν Σαρακηνῶν διὰ τὰ ἀνατολικὰ μέρη.

Εν δὲ τῷ αὐτῷ καιρῷ κατὰ πόλιν πολλοὶ ἐπιμωρήθησαν Μανιχαῖοι, ἐν οἷς ἐπιμωρήθη καὶ ἡ γυνὴ Ερυθρίε τοῦ συγκλητικοῦ, καὶ ἄλλαι ἅμα αὐτῇ.

Τῆς δὲ σεισμώσης συμβάσης, κόμης ἀνατολῆς ὑπῆρχεν Εφραίμιος·

---

1 καὶ κιγστέρνας.] κιγστέρνα, κιντέρνα, ſive, ut Heſychius habet κιστέρνα, Ciſterna eſt: Κιστέρνα, λάκκος φρέατος, βάραθρα, ἢ βυθός.

ὅσις μετ' ὀλίγον χρόνον [1] ἀναιρεθεὶς τῆς ἐπιχειρίθη Πατριάρχης Ἀντιοχείας· ὁ γὰρ πρὸ αὐτοῦ γεγονὼς Εὐφράσιος ἐν τῇ θεομιμίᾳ πυρίκαυστος ἐγένετο. Γνόντες δὲ οἱ εὐσεβεῖς βασιλεῖς, ὅτι ὁ κόμης τῆς ἀνατολῆς, Εὐφραίμιος, ὑπὸ τοῦ κλήρου κανονικῶς ἐχειροτονήθη Πατριάρχης, ἐπηγάγοντο ἀντ' αὐτοῦ κόμητα ἀνατολῆς Ζαχαρίαν, ὅστις ὑπῆρχε Τύριος. Ὁ δὲ αὐτὸς Ζαχαρίας, ἰδὼν [2] τὴν γενομένην ἄλωσιν τῆς πόλεως, ἠτήσατο τοὺς αὐτοὺς εὐσεβεῖς βασιλεῖς, διὰ μιμήσεως αὐτοῦ ἀπελθεῖν ἐν Βυζαντίῳ, καὶ πρεσβεῦσαι ὑπὲρ τῆς Ἀντιοχέων πόλεως. Καὶ ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ τὸν ἐπίσκοπον Ἀμιδείας, ἄνδρα εὐλαβῆ, καὶ ἄλλους κληρικούς· καὶ ἀπῆλθον ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ πολλὰ κατορθώσαντες, ὑπέστρεψαν ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ, μετὰ δωρεῶν βασιλικῶν, λαβόντες χρυσοῦ κεντηνάρια λ', καὶ τύπους περὶ διαφόρων κεφαλαίων, τοῦ ἄγεσθαι ἐν τῇ αὐτῇ πόλει τὰ πάτρια. Οἱ δὲ αὐτοὶ βασιλεῖς μετ' ὀλίγον καιρὸν ἐδωρήσαντο τῇ αὐτῇ πόλει καὶ ἄλλα κεντηνάρια δέκα.

paulo poſt Patriarchatum Antiochenſem ſuſcipere coactus eſt. Euphraſius enim, deceſſor ejus, conflagratione Cœleſti abſumptus perierat. Imperatores autem religioſiſſimi, audito Ephræmium Orientis Comitem à Clero Canonice Patriarcham inſtitutum fuiſſe, Zacharium quendam, Tyrium, in ejus locum Orientis Comitem ſuffecerunt. Qui quidem Zacharius, ubi tantam hanc Antiochiæ deſolationem vidiſſet, per literas ab Imperatoribus religioſiſſimis petivit, uti ipſe Byzantium vocatus Antiochenſium cauſam Legatus ibi agèret. Itaque aſcitis ſibi in hoc Epiſcopo Amidenſi, viro pio, aliiſque ex Clero; Conſtantinopolim veniunt. Ubi cum felici ſucceſſu negotium egiſſent, Antiochiam magnam reverſi ſunt, donis inſtructi regiis, & ferentes ſecum auri centenaria xxx, cum ſancitis etiam Imperatoriis de variis Capitulis, eo facientibus, ut in Antiochenſium urbe priſtinæ conſuetudines obſervarentur. Quinetiam paulo poſt temporis iidem Impp. urbi etiam alia Centenaria x dederunt.

---

1 ἀναιρεθεὶς τῆς ἐπιχειρίθη πατριάρχης.] Evagrius longe aliter, lib. 4. cap. 6. ὃν [Εφραίμιον] κἀντεῦθεν ἀγασάμενοι Ἀντιοχέων οἱ δοκοῦντες, ἐς ἱερέα ψηφίζονται· καὶ τὸν ἀποστολικὸν λαγχάνει θρόνον, ὥσπερ μισθὸν καὶ γέρας τῆς τοσαύτης εὐνοίας τῶν κληρωσαμένων: nempe ob ſummam ejus in urbe inſtauranda curam, Patriarchatum, tanquam benevolentiæ, Providentiæque ſuæ mercedem, ab Antiochenſibus Epiſcopus delectus, reportavit. Vide & Nicephor. lib. 17. cap. 3. & Cedrenum.

2 τὴν γενομένην ἄλωσιν τῆς πόλεως.] Forte ſcribendum, πᾶσιν, uti ſupra habet.

Contigit autem inter hæc, diviniſſimum Juſtinum ex ulcere pedis, in quo à ſagitta in prælio vulnus olim acceperat, decumbentem, è vivis excedere, Auguſti 1, Indict v, ætatis anno LXXV. In univerſum itaque imperavit annos IX, & dies XXII, annumeratis etiam menſibus illis IV, quibus Nepotem habuit Imperii ſocium.

Εν δὲ τῷ μεταξὺ συμέβη ἀδενῆσαι τ θειότατον Ιωϛῖνον ἐκ τ ἕλκους ὃ εἶχεν ἐν τῷ ποδὶ, (ὧ γὰρ λαβὼν ἐν τῷ τόπῳ σαγίτταν ἐν πολέμῳ, κὴ ἐξ αὐτῆς ὁ κίνδυνος τ ζωῆς αὐτῆς ἐγίνετο,) μηνὶ Αυγούϛῳ α', Ινδικτιῶνος πέμπτης· τελευτᾷ δὲ ἐνιαυτοῖς οε'. Ως εἶ τ πάντα χρόνον τ αὐτῆς βασιλείας ἔτη θ', κὴ ἡμέρας εἰκοσιδύο, μεῖ κὴ τ τεσσάρων μηνῶν τοῦ αὐτῆς ἀνεψιοῦ.

---

1 τελευτᾷ δὲ ἐνιαυτῶν οε'.] Chr. Alex. duos præterea vitæ ejus addit annos: τελευτᾷ δὲ ἐτῶν οζ'. *Moritur anno ætatis ſuæ LXXVII.*

ΛΟΓΟΣ ΙΗ'.

ΧΡΟΝΩΝ

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΥ

ΒΑΣΙΛΕΩΣ.

LIBER XVIII.

De Temporibus

Justiniani

IMPERATORIS.

ΜΕΤΑ δὲ τὴν βασιλείαν Ιυσίνυ, ἐβασίλευσεν ὁ θειότατος Ιυστινιανὸς ἔτη λή, ϗ μῆνας ζ', ϗ ἡμέρας ιγ', ἐν μηνὶ Ἀπριλλίῳ πρώτῃ, Ινδικτιῶνι πέμπτῃ, ἔτυς χρηματίζοντος χϛ' Ἀντιόχειαν πεντακοσιοστῦ ἑβδομηκοστῦ πέμπτυ, ὅτε τὸ ὑπατείας Μαβορτίυ. [1] Ἦν δὲ τῇ ἰδέᾳ κοντοειδὴς, εὐσηθος, εὔειν☞, λευκὸς, ἀλόθριξ, σρογύλοψις, εὔμορφ☞, ἀναφάλας, ἀνθη-

POST Justinum Mortuum imperium tenuit diviniſſimus Juſtinianus, annos XXXVIII, menſes VII, & dies XIII, inauguratus Aprilis die I, Indictione V, Mavortio tum Coſ. anno autem Æræ Antiochenſis DLXXV. Erat hic ſtatura curta, pectore firmo, naſo juſto, candidus, capillo criſpo, facie rotunda, formoſus, recalvaſter, vultu florido, capite

1 Ἦν δὲ τῇ ἰδέᾳ κοντοειδὴς] Faſti Alexandrini à Scaligero editi habent κονδοειδὴς Scr. κονδοειδὴς: nempe κοντὸς, vel κονδὸς, Curtus eſt recentioribus: Faſti dicti à Radero editi κωνοειδὴς habent, mendosè: quomodo enim τῇ ἰδέᾳ κωνοειδὴς quis eſſe poſſit? ſtatura quidem erat curta, ut Noſter; vel ut Procopius, non procera, nec puſilla nimis. Τὸ μὲν οὖν σῶμα [Juſtiniani] οὔτε μακρὸς, οὔτε κολοβὸς ἄγαν, ἀλλὰ μέτριος ὢν. *Corpore neque procero fuit, neque puſillo nimis, ſed quo ſtaturam juſtam non excederet.*

mentoque

mentoque ſubcaneſcentibus, & Chriſtianæ religionis ſtrenuus propugnator. Factioni autem *Praſinæ* ſtudebat; ex Bederiana vero Thracum & ipſe ortum ſuum habuit.

Idem Imperator menſe Octobri, Indict. VI, Comitem Orientis Antiochiæ deſignavit, Patricium Armenium nomine: traditaque ei pecuniarum vi magna, mandavit uti profectus ipſe urbem Phœniciæ, Palmyram vocatam, ad Imperii fines ſitam, & collapſas inibi eccleſias, & ædificia publica, de novo excitaret: Numerum etiam Militum Limitaneis adiici juſſit, qui ſub Duce Emiſſeno ibi conſiderent, in Hieroſolymorum, Romanique Imperii finium cuſtodiam. Erat autem Palmyra olim urbs magna: hoc enim in loco, ante jacta ibi urbis fundamina, Davidus Goliam armatum ſingulari aggreſſus certamine lapillo proſtravit, accurrenſque caput Goliæ ſui ipſius gladio amputavit. Quod ſibi ſumens, per aliquod tempus ſecum habuit: contoque deinde affixum, in Victoriæ ſignum, Hieroſolymis, ſibi præferri voluit. Rex itaque Salomon, in memoriam Victoriæ hujus, à Davide patre reportatæ, ſpecioſam ibi urbem condidit: nomenque ei, à Goliæ fato, Palmyram

ροπρόσωπος, μιξοπόλιος ⁊ κάραν καὶ τὸ γλύκισον, μεγαλόψυχος Χειστιανὸς. Ἐχαιρε δὲ τῷ Βενέτῳ μέρει, [1] καὶ αὐτὸς δὲ ὢν Θρᾷξ ἀπὸ Βεδεριανᾶς.

Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς ὅτι τῆς ἕκτης ἰνδικτιῶνος, τῷ Ὀκτωβρίῳ μηνὶ, προσηγάγετο κόμητα ἀνατολῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ, ὀνόματι Πατρίκιον Ἀρμένιον· ᾧτινι δεδωκε χρήματα πολλὰ, κελεύσας αὐτῷ ἀπελθεῖν, καὶ ἀνανεώσαι πόλιν τῆς Φοινίκης εἰς τὸ λίμιτον, ⁊ λεγομένην Παλμυρὰν, καὶ τὰς ἐκκλησίας, καὶ τὰ δημόσια· κελεύσας καὶ ἀριθμὸν στρατιωτῶν, μετὰ τῶν λιμιτανέων, καθέζεσθαι ἐκεῖ, καὶ ⁊ δοῦκα Ἐμίσσης, πρὸς τὸ φυλάττεσθαι τὰ Ρωμαϊκὰ, καὶ Ἱεροσόλυμα. Ἡ δὲ Παλμυρὰ πρόσθεν μὲν μεγάλη ὑπῆρχεν· ἐπειδὴ ὁ Δαβὶδ ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ, πρὸ τοῦ κτισθῆναι πόλιν, ἐμονομάχησε μετὰ τοῦ Γολιὰθ, ὡπλισμένος ὅντος· [2] ὅστις Γολιὰθ λίθῳ λαβὼν ἔπεσε, καὶ δραμὼν ὁ Δαβὶδ ἀπεκεφάλισεν αὐτὸν εἰς ὃ ἐπεφέρετο ὁ Γολιὰθ ξίφος· καὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ λαβὼν, κατέσχεν ὅτι ἡμέρας, καὶ εἶθ' οὕτως ἐν Ἱεροσολύμοις εἰσήγαγεν αὐτὴν μετὰ νίκης ἔμπροσθεν αὐτοῦ εἰς κόντον βασταζομένην. Διὰ τοῦτο Σολομὼν ὁ βασιλεὺς, ὑπὲρ τῆς νίκης τοῦ αὐτοῦ πατρὸς Δαβὶδ, ἐποίησεν αὐτῇ πόλιν μεγάλην, οὖσαν· αὐτῆς τὸ ὄνομα, Παλμυρὰν,

---

1 καὶ αὐτὸς δὲ ὢν Θρᾷξ ἀπὸ Βεδεριανᾶς.] Juſtinus enim Imp. avunculus ejus, Thrax etiam erat, ab urbe Bederiana ortum ſuum ducens.

2 ὅστις Γολιὰθ λίθῳ λαβὼν.] Subaudi, ἐβαλλε.

1 ὡς

1 ὡς γλυκυμένην μοῖραν τῷ Γολιάθ. Τὸ δὲ πρόσθεν ἐφύλαττεν ἡ αὐτὴ πόλις καὶ τὰ Ἱεροσόλυμα, ὅθεν καὶ Ναβυχοδονόσορ ὁ βασιλεὺς Περσῶν δι' αὐτῆς παρελθὼν, πρόσω αὐτὴν παρέλαβε πολλῷ κόπῳ· ἐφοβεῖτο γὰρ ὄπισθεν αὐτὴν ἐάσας, πλῆθος γὰρ στρατιωτῶν Ἰουδαίων ἐκάθητο ἐκεῖ· ἣν πρῶτα παραλαβὼν, καύσας ἔστρεψε, καὶ οὕτως τὰ Ἱερουσαλὴμ παρέλαβεν.

Ὁ δὲ αὐτὸς 2 Ἰουστινιανὸς ἔδωκεν ὑπατείαν τῇ ἕκτῃ ἐπινεμήσει, τῷ Ἰανουαρίῳ μηνὶ.

Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ ὁ Πέρσης ἐπολέμησε τῷ Λαζῶν βασιλεῖ Ζταθίῳ, ὡς πρόσφυγι Ρωμαίοις. Ὁ γὰρ Λαζῶν βασιλεὺς πέμψας ἐδεήθη τοῦ βασιλέως Ρωμαίων, αἰτῶν βοήθειαν παρ' αὐτοῦ λαβεῖν· καὶ πέμψας αὐτῷ ὁ βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς στρατηλάτας τρεῖς, 3 Γιλδέριχ, καὶ Κήρυκον, καὶ Εἰρηναῖον, μετὰ πολλῆς βοηθείας Ρωμαϊκῆς, καὶ συγκρούσαντες πόλεμον, ἔπεσον ἐξ ἀμφοτέρων πολλοί. Καὶ ἀκούσας ὁ βασιλεὺς Ρωμαίων, ἠγανάκτησε κατὰ τῶν στρατηλατῶν· ὅπ φθόνῳ φερόμενοι πρὸς ἑαυτοὺς οἱ στρατηλάται Ρωμαίων, προδεδώκασιν ἀλλήλους. Καὶ ἀγανακτήσας ὁ βασιλεὺς κατ' αὐτῶν, ἀπεδέξατο αὐτούς· καὶ

dedit. Antehac enim urbs iſta Hieroſolymis cedebat in propugnaculum: unde Rex Perſarum Nabuchadonoſorus, Hieroſolymam bello petens, urbemque hanc, numeroſo Judæorum præſidio inſtructam, à tergo relinquere haud tutum exiſtimans, ipſam prius, multo licet labore, cepit, captamque incendiis vaſtavit: Hieroſolymas vero ipſas deinde occupavit.

Juſtinianus autem menſe Januario, Indict. VI, nummos Conſulares in populum ſpargebat.

Eodem tempore Perſa Lazorum Regi Ztathio, quod Romanorum in partes diſceſſiſſet, bellum intulit. Auxilium itaque Lazorum rex petit à Juſtiniano, Romanorum Imperatore; qui etiam votis ejus annuens, tres Duces, Gilderichum, Cerycum, & Irenæum, magnis inſtructos copiis Romanis, ei in auxilium mittit. Prælio deinde commiſſo, multi utrinque ceciderunt. Imperator autem edoctus Duces hoſce, mutuo flagrantes odio, ſeſe invicem hoſti prodidiſſe, ira commotus, Magiſtratibus eos abdicavit;

1 ὡς γλυκυμένην μοῖραν τῷ Γολιάθ.] De ridiculo hoc commento, vide quæ ſupra notavimus ad lib 5. ubi hæc etiam habentur.

2 Ἰουστινιανὸς ἔδωκεν ὑπατείαν τῇ ἕκτῃ ἐπινεμήσει.] Secundus hic erat Juſtiniani Conſulatus: priorem enim cum Valerio geſſerat, Juſtini Imp. anno IV.

3 Γιλδέριχ, Κήρυκον, καὶ Εἰρηναῖον.] Duces in hoc bello miſſos fuiſſe Beliſarium, Cerycum, & Irenæum aſſerit Chr. Alex. in Auctor. Cedrenus vero, Beliſarium, Cerycum, & Petrum: Gilderichi autem hujus ibidem mentio nulla.

Petrumque misit, qui profectus, dignitate eos amovit; & Copiarum ipse Dux factus, abinde recessit.

Idem Imperator Martyropolim, Armeniæ urbem, instauravit, murisque ejus, & porticibus vetustate collapsis, de integro excitatis, collocatoque ibi Numero Orientali, nomen Urbi Justinianopolim dedit. Sub id tempus Herulorum Rex Grepes, Societatem cum Romanis inituru, exercitu proprio stipatus, Byzantium venit, supplexque ab Imperatore petit, uti Christianus ipse fieret. Sanctis itaque Theophaniis ipse, cum proceribus suis, & Cognatis duodecim, sacro Baptismatis lavacro illuminatus est, Imperatore ipso Justiniano eum ex immaculato fonte suscipiente. Tum vero Imperator abunde muneribus donatum cum in patriam suam, cum exercitu suo, remisit. Discessuro autem Imperator dixit: "sicubi te velim, per li-"teras certiorem te faciam.

Ejusdem sub Imperio Hæresibus variis interdictum est,

καὶ ελθόντος Πέτρου στρατηλάτου, καὶ ἐκκινήσαντος αὐτὸς τῆς ἐξαρχίας, [1] καὶ λαβόντος τὰ ἐκδίτα παρ' αὐτοῦ, ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν.

Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς ἀνενέωσε πόλιν τῆς Ἀρμενίας ὀνόματι Μαρτυρόπολιν, μετονομάσας αὐτὴν Ἰουστινιανόπολιν, ποιήσας τὰ τείχη αὐτῆς, καὶ τοὺς ἐμβόλους, ἅπαν γὰρ τῷ χρόνῳ φθαρέντες· μετενέγκας ἐκεῖ καὶ ἀνατολικὸν ἀριθμόν. Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ προσεδέξατο Ῥωμαίοις [2] ὁ ἡγεμὼν τῶν Ἐρούλων, ὀνόματι Γρέπης· καὶ ἦλθεν ἐν Βυζαντίῳ, μετ' ἰδικῆς βοηθείας, καὶ προσεκύνησε τὸν βασιλέα Ἰουστινιανὸν, καὶ [3] ἤτησεν ἑαυτὸν χενέσθαι Χριστιανόν. Καὶ βαπτισθεὶς ἐν ἁγίοις Θεοφανίοις, ἀνάδοχος αὐτοῦ ἐγένετο τοῦ ἀρχαίου βαπτίσματος ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ἰουστινιανός· ἐφωτίσθησαν δὲ σὺν αὐτῷ καὶ οἱ συγκλητικοὶ αὐτοῦ, καὶ συγγενεῖς αὐτοῦ δώδεκα. Καὶ πολλὰ χαρισάμενος αὐτῷ, ἀπέλυσεν αὐτὸν, καὶ ὤρκισεν ὅπως τὴν ἰδίαν χώραν, μετὰ τῶν ἑαυτοῦ βοηθείας· εἰπόντος αὐτῷ τοῦ βασιλέως Ῥωμαίων, ὅπου, ὅτ' ἂν θελήσω σοι δηλῶ σοι.

Ἐν ᾗ τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ ἐκωλύθησαν αἱρέσεις διάφοροι, καὶ ἀπεσά-

---

1. καὶ λαβόντος τὰ ἐκδίτα] Chr. Alex. habet τὰ ἐξπαιδίτα: scribendum, ἐξπέδιτα: ἐξπέδιον, *Expeditum*: *Exercitus*.

2. ὁ ἡγεμὼν τῶν Ἐρούλων, ὀνόματι Γρέπης] Γρέπης, Cedreno dicitur. Ἐρούλων vero scribendum, uti Procopius habet, Gothic. lib. 2. οἱ πύες δὲ ἀνθρώπων εἰσὶν Ἔρουλοι, καὶ ὅθεν Ῥωμαίοις ἐς ξυμμαχίαν κατέστησαν, ἐρῶν ἔρχομαι, &c.

3. ἤτησεν ἑαυτὸν χενέσθαι Χριστιανόν.] Imo maximis muneribus à Justiniano ad id allecti, Christianismum susceperunt: ut ex eodem Procopio discimus, Goth. lib. 2. Ἐπεὶ δὲ Ἰουστινιανὸς τὴν βασιλείαν παρέλαβε, χώρᾳ τε ἀγαθῇ, καὶ ἄλλοις χρήμασιν αὐτὸς [Ἐρούλους] δωρησάμενος, ἐπιμελῶς λεγεσθαί τε πιστοτέρους ἐποιήσατο, καὶ Χριστιανοὺς ἁπάντας ἔπεισε. Vide etiam Evagrium, lib. 4. cap. 19. Nicephorum lib. 17. cap. 13. & Cedrenum.

ωθησ αἱ ἐκκλησίαι παρ' αὐτῶν, δίχα [1] τῆς λεγομένων Ἐξακιονιτῶν Ἀρειανῶν.

Γίνεται ἓν ὁ πᾶς χρόνος ἀπὸ τ ἀρχῆς [2] Αὐγούστ, καὶ Ὀκταβιανῦ, Ἰμπεράτορος, ἕως τῆς συμπληρώσεως τ δευτέρας ὑπατείας τῦ βασιλέως Ἰουστινιανῦ, ἰνδικτιῶνος ζ', [3] ἔτη φνθ'. ὡς εἴ τὰ πάντα ἔτη ἀπὸ τῦ Ἀδὰμ, ἕως τ αὐτῆς ἰνδικτιῶνος, [4] ἔτη ϛ, υ ζ ζ'. καθὼς εὗρον τ ἀριθμὸν τῆς ἐνιαυτῆς ἐν τοῖς συντάγμασι Κλήμεντος, καὶ Θεοφίλου, καὶ Τιμοθέου, τῶν χρονογράφων ὁμοφωνησάντων. [5] ἐν δὲ τοῖς χρόνοις Εὐσεβίου τῦ Παμφίλου εὗρον τ ἀριθμὸν τ ἐτῶν ἀπὸ Ἀδὰμ [6] ἕως τ ὑπατείας Ἰουστινιανῦ βασιλέως, τῆς

ademptis etiam Hæreticorum templis, Exocionitis Arianis ſolis exceptis.

Cæterum ab Auguſti Octaviani imperii initio, ad ſecundum uſq; Juſtiniani Conſulatum Indict. VII. abſolutum, anni numerantur DLIX. Itaque ab Adamo, ad eandem Indictionem VII. in univerſum interceſſerunt anni MMMMMMCCCCXCVII, juxta annorum Computum, quem in Clementis, Theophili, ac Timothei, Chronographorum inter ſe concordium, ſcriptis inveni. Euſebii enim Pamphili ſi ratiocinia ſequamur, ab Adamo ad ſecundum Juſtiniani Conſulatum, Indict. VII, anni habentur MMMMMMMCCCCXXXII. Sed

---

1. Τῶν λεγομένων Ἐξακιονιτῶν Ἀρειανῶν] Ita etiam Cedrenus. Ἐξακιονιτῶν vero ſcribendum, uti ſupra notavimus, ad lib. XIII.

2. Αὐγούστ, καὶ Ὀκταβιανῦ.] Lego, Αὐγούστ, Ὃ καὶ Ὀκταβιανῦ.

3. ἔτη φνθ'.] Annus DLIX. à Juſtiniani Conſulatu II, retrorſum numerando, coincidit cum anno poſt I. Cæſarem interfectum Decimotertio: qui tamen anni Auguſto Imperanti à nonnullis attribuuntur; licet quidam ab Actiaca victoria, quæ XII. poſt I. Cæſ. mortuum anno accidit imperium ejus initium ſumunt, e quorum numero Auctor noſter eſſe videtur.

4. ἔτη ϛ, υ ζ.] Numerus iſte peſſime corruptus eſt: Auctorem enim adeo ſui oblitum eſſe potuiſſe vix credibile eſt. Supra enim, libro X, dicit Chriſtum natum fuiſſe Auguſti Imp. anno XXII. ſive anno mundi IↃↃ, D, quomodo Græci vulgo computant: quibus annis ſi DXXIX, alios à Chriſto nato ad hunc Juſtiniani Conſulatum II. elapſos addas colliges tantum IↃↃ CIↃ XXIX: adeo ut CCCCLXVIII. annos plus juſto hic poni manifeſtum ſit.

5. ἐν ᾧ τοῖς χρόνοις Εὐσεβίου] Forte ſcribendum χρονικοῖς.

6. ἕως τῆς ὑπατείας Ἰουστινιανῦ] Supplendum, δευτέρας. Verum quomodo Euſebius computum annorum ad Juſtiniani Conſulatum deduxiſſe dicitur, cum ducentis circiter annis Juſtinianum præceſſerit? Itaque puto Auctorem intelligendum eſſe de calculo ab Euſebio ad Chriſti tantum Natalitia inſtituto: à quo tempore reliquus annorum numerus à quoquam nullo negotio deduci poteſt. Sed in iſtis nihil omnino ſani eſt. Euſebius enim ab Abrahamo ad Chriſtum Natum annos numerat MMXV, ab Adamo vero ad Abrahamum, ſecundum LXX, ſeniorum, quæ omnium maximæ ſunt, rationes, MMMCLXXXIV. quibus ſi addas DXXIX, in quem Chriſti annum incidit Juſtiniani Conſulatus II, anni tantum colliguntur IↃↃ, DCCXXVIII. Atque hic eſt verus calculus Euſebianus; qui tamen DCCIV. annis ab hoc Auctoris noſtri Euſebiano ſuperatur.

longe accuratior is est, quem Theophilus, ac Timotheus instituerunt, rationum calculus. Ut ut in eo omnes conveniunt, exitum suum habuisse sextum Mundi Millenarium. Ab urbe autem condita, ad secundum usque sacratissimi Justiniani Consulatum, anni plus minus interceserunt MCCLXXX. A condita autem Constantinopoli, ad eundem Justiniani Consulatum, & indictionis VII. exitum, enumerantur anni CXCIX. Imperatorum porro antecedentium tempora non est ut conficias tibi ex antedictis, per quæ singuli regnarunt intervallis, ex eo quod nonnulli sceptrum bini tenuerint, filiosque, ab infantia prima diademate insignitos, in imperii societatem parentes asciverint. Et quidem Chronographum decet, quot quisque imperator annos regnaverit, exponere. At interim Chronica hujusmodi legentes, solis decurrentium annorum intervallis, per singula antecedentium imperatorum regna, attendere oportet.

ἑβδόμης ἰνδικτιῶνος, ἔτη ,ς,υλϛ'. Ακριβέστερον ὃ μᾶλλον οἱ περὶ Θεόφιλον, καὶ Τιμόθεον, ψηφίσαντες τοὺς χρόνους ἐξέθεντο. [1] Πάντων δὲ τὰ συγγράμματα φέρε ἕκτῳ χιλιάδα ἐνιαυτὸν περαιωθεῖσῃ. Εστι δὲ καὶ [2] ἀπὸ κτίσεως Ρώμης τ δευτέρας ὑπατείας τοῦ θεοπάτορος Ιουστινιανοῦ, ἔτη ασπ', μικρῷ πλέον ἢ ἔλασσον. Ἀπὸ δὲ τῆς κτίσεως Κωνσταντινουπόλεως, ἕως τ προγεγραμμένης ὑπατείας Ιουστινιανοῦ, καὶ τῆς συμπληρώσεως τῆς ἑβδόμης ἰνδικτιῶνος, [3] ἔτη ρζθ'. Τῶν δὲ ἀρχαίων δὲ βασιλέων τοὺς χρόνους ἁδρεῖ φηφίζειν, κατὰ τ προφημένον ἀριθμὸν τῆς βασιλείας αὐτῶν, διὰ τὸ καὶ δύο ἅμα βασιλεῦσαι. ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν ἐκπαιδόθεν ἔσεσθαι οἱ πατέρες, καὶ μετ' αὐτῶν ἐβασίλευον. [4] Ο οὖν χρόνογραφος ἀναγκαίως ἔχει γράφειν τοὺς χρόνους, ὅσους ἐβασίλευσεν ἕκαστος βασιλεύς. δεῖ δὲν τοὺς ἀναγινώσκοντας χρονικὰ συγγράμματα τῇ ποσότητι προσέχειν τῶν ἀλλαγραμόντων χρόνων καὶ μόνον, ὅπι τῆς τῶν προγεγραμμένων πάντων βασιλείας.

---

1. πάντων δὲ τὰ συγγράμματα, φέρε ἕκτῳ χιλιάδα ἐνιαυτὸν] Scribo, ἐνιαυτῶν. Auctores vero suos supra prodidit, nempe Clementem, Theophilum & Timotheum. Cæterum non est, quod Græcorum ab Orbe Condito annorum Computatio nos moretur.

2. ἀπὸ κτίσεως Ρώμης τ δευτέρας ὑπατείας] Lego, ἕως τῆς δευτέρας ὑπ.

3. ἔτης ζθ'.] Encænia urbis Constantinopolitanæ, secundum nostrum, celebrata sunt Æræ Antiochenæ anno CCCLXXVIII, id est, anno Christi vulgari CCCXXX, nempe Constantini Imp. anno XXIV. ex quo tempore ad hunc secundi Justiani Consulatum anni excurrunt CXCIX, uti Auctor recte. Vide quæ supra notavimus ad librum XIII.

4. ὁ δὲν χρονογράφος ἀναγκαίως ἔχει] Mallem, ὁ γὰρ χρονογράφος.

Εν δὲ τοῖς χρόνοις τούτοις, ὡς προεῖπον, ἐβασίλευσεν ὁ θειότατος Ιουστινιανός· τῆς δὲ Περσῶν βασιλεὺς Κωάδης ὁ Δαραάσθενος, ὁ υἱὸς Περόζου.

Εν δὲ Ρώμῃ [1] Αλλάριχος, ἔκγονος τοῦ Βαλεμεριακοῦ· τῆς δὲ Αφρικῆς ἐπὶ [2] Γιλδέριχ, ὁ ἔκγονος Γιζιρίχου· τῆς δὲ Ινδῶν Αὐξωμίτων ἐβασίλευσεν Ανδας, ὁ γεγονὼς χριστιανός· τῆς δὲ Ιβήρων, Σαμαναζός.

Εν δὲ τῷ προγεγραμμένῳ ἔτει τῆς βασιλείας Ιουστινιανοῦ, κατεπέμφθη στρατηλάτης Αρμενίας, [3] ὀνόματι Ζίττας. ἐν οἷς τοῖς προλαβοῦσι χρόνοις οὐ εἶχεν ἡ αὐτὴ Αρμενία στρατηλάτην, ἀλλὰ δοῦκας, καὶ αὐχόντας, καὶ κόμητας. Δέδωκε δὲ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς τῷ αὐτῷ στρατηλάτῃ ἀριθμὸς στρατιωτῶν, ἐκ τῶν δύο Πραισέντων, καὶ ἀνατολῆς [4] καὶ στρατεύσας ἐντοπίους σκριναρίους, ἐποίησεν ἑαυτῷ σκριναρίους στρατηλατοῦντας ἀπὸ θείας σάκρας, αἰτησάμενος τὸν βασιλέα αὐτόχθονας στρατεῦσαι, ὡς εἰδότας τὰ μέρη τῆς Αρμενίας. Καὶ παρέσχεν αὐτῷ τοῦτο, καὶ τὰ δίκαια τῶν Αρμενίων τῶν δυσκῶν, καὶ τῶν κομήτων, [5] καὶ τοὺς

Quo autem tempore ſacratiſſimus Juſtinianus imperium tenuit, Perſarum Rex fuit Coades Daraſthenus, Perozi filius.

Romanum vero regnum hahuit Alarichus, Africanum, Gilderichus; ille Valemeriaci, hic Genſirici nepos. Indis autem Auxumitis regnavit Andas, qui Chriſtianus factus eſt; Iberis vero Zamanazus.

Supradicto autem anno imperii Juſtiniani Ztittas, in Armenia Militum Magiſter conſtitutus eſt; quippe quæ antehac Ducibus, Præfectis, & Comitibus paruit; Militum vero Magiſtrum non habuit. Quinetiam ei dedit Imperator Militum Numeros, quos duobus Præſentibus Militiis, Orientalique ſubtraxit. Tzittas autem, Magiſtratu ſuſcepto, Scriniarios indigenas ſibi accepit: Imperatorem etiam exoratum habuit, uti Divino ſuo ex Edicto, Scriniarii Militiæ inſervientes, ex indigenis (ut qui Armeniæ regiones penitius callerent,) deinceps deligerentur. Et quidem Imperator ei

1. Αλλάριχος, ἔκγονος τοῦ Οὐαλεμεριακοῦ] Scribendum, Αθαλάριχος. Athalaricus vero Eutharici erat filius, ex Amalaſuontha, Theoderici filia: uti ſupra monuimus, ad libr. 15. Vide Jornandem de Reb. Get. Cap. 59.

2. Γιλδέριχ, ὁ ἔκγονος Γιζιερίχου] ἔκγονος, apud noſtrum, quandoque Filium, aliquando etiam Nepotem ſignificat. Gilderichus enim ſive Ilderichus, ut habet Procopius, Honorici filius erat, Genſirichi vero, ſive Gizerichi Nepos. vide Procopium, de Bel. Vandal. lib. 1.

3. ὀνόματι Ζίττας.] Σίττας Procopio dicitur.

4. καὶ στρατεύσας ἐντοπίους σκριναρίους] σκριναρίους, Scriniarius. Suidas: Σκριναρίους, ὁ χαρτουλάριος τοῦ ἐπάρχου, ὁ αἴρων τὸ σκρίνιον, ἤτοι τὸ χιβώριον.

5. καὶ τοὺς ὑπάτους αὐτῶν] Forte legendum ἀνθυπάτους. Armenia enim à

ei non hoc ſolum, ſed Armeniorum quoque Ducum, Comitumque jura, ſicuti & Conſulum, qui prius Caſtrenſes fuerant Milites, dicendorum conceſſit: qui olim enim ibi obtinuerunt, Principatus in poſterum exoluerunt. Sed & à Militum & Orientis Magiſtro Numeros etiam quatuor accepit: ceſſitque deinceps magnum Romanis in præſidium. Erat hic vir in bello ſtrenuus; in uxorem autem duxit Theodoræ Auguſtæ ſororem, nomine Comitonam, quam in ædibus Antiochi, prope Circum Conſtantinopolitanum ſitis, ſibi deſponſatam habuit.

Sed idem tempus Imperator ſacro ſuo Edicto de Epiſcopis, Orphanotrophis Oeconomis, & Xenodochiariis cavit, ne niſi de iis quæ ante munus ſuſceptum habuerint bonis, teſtamentum emitterent; à munere vero ſuſcepto

ὑπάτους αὐτῶν, πρόλυ μὴ ὄντας κατεσιανὸς στρατώτας· ἦσαν γὰρ καταλυθεῖσαι αἱ πρόλυ ἔσαι ἀρχαί. ἔλαβε δὲ καὶ ἀπὸ τ στρατηλάτυ ἀναπολῆς [1] ἀριθμὸς τέσσαρας· καὶ γέγονεν ἔκτοτε μεγάλη φυλακὴ Ρωμαίοις. Ἦν δὲ καὶ ὁ ἀνὴρ πολεμικός· ὅστις καὶ τ ἀδελφὴν Θεοδώρας τ Αὐγέσας ἠγάγετο πρὸς γάμον, [2] ὀνόματι Κομητῶ, νυμφευθεῖσ ἐν τοῖς Ἀντιόχυ, πλησίον τ Ἱππικοῦ Κωνσταντινουπόλεως.

Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἐξεφώνησεν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς θεῖον τύπον περὶ ἐπισκόπων, καὶ ὀρφανοτρόφων, καὶ οἰκονόμων, καὶ ξενοδόχων, [3] εἰ μὴ ὅσα πρὸ τοῦ γνέσθαι ἕκαστ τὴν προσφερομένων εἶχεν ἐν ὑποστάσει περιουσίας, εἰς ταῦτα καὶ μόνα ἵνα ἀφαιρῆται, καὶ

Proconſulibus adminiſtrata fuit; ut apparet ex Juſtiniani Conſtitutione XXI, hanc habente Inſcriptionem: Ο αὐτὸς βασιλεὺς Ἀκακίῳ τῷ μεγαλοπρεπεστάτῳ ἀνθυπάτῳ Ἀρμενίας. Ejuſdem etiam Conſtitutione XXXI. hæc leguntur: ὥστε τεσσάρων Ἀρμενιῶν ὄντων, δύο μὲν εἶναι τὸν ἐπὶ τ δεξιὰ τόπου, τὸν τε ἐπ' ἀριστερὰ· καὶ ἀνθύπατον μὲν εἶναι τ τ προστασίαν ἡγούμενον Ἀρμενίας, κόμητα δὲ τ τῆς τρίτης· τ δ τῆς δευτέρας, καὶ πραίτωρ, ὀρδινάριος καθεστάναι.

1. ἀριθμὸς τέσσαρας.] Quod Noſtro ἀριθμὸς aliis recentioribus plerumque νούμερον dicitur, vocabulo Latino. Suidas: Σπεῖρα, πλήθη στρατευμάτων, φάλαγγες, νάπαι, λεγεών: quot vero militibus conſtabat, numerus non docet. Mille in ſe habuiſſe colligimus ex Cedreno: quod enim Auctor noſter ἀριθμὸς τέσσαρας, Cedrenus χιλιάδας τέσσαρας, vocat, de Sitta duce verba habens: δέδωκε δὲ αὐτῷ καὶ ἀπὸ ἀναπολῆς στρατὸν χιλιάδας τέσσαρας, καὶ γέγονε μεγάλη φυλακὴ καὶ βοήθεια Ρωμαίων.

2. ὀνόματι Κομητῶ] Scr. Κομιτῶ: Theodoræ Auguſtæ ſoror erat natu major. De utriuſque vero ortu, atque Educatione qui certior fieri vult, conſulat Procopium, in Arcan. Hiſtor.

3. εἰ μὴ ὅσα πρὸ τοῦ γνέσθαι ἕκαστ] Senſus imperfectus videtur: ſupplendum cenſeo ὥστε μὴ κληρονομεῖσθαι, εἰ μὴ ὅσα πρὸ τοῦ γνέσθαι ἕκαστ: quæ verba apud Cedrenum habentur, atque hoc loco omnino deſiderantur.

διδέως,

δἰθέως; ἢ μόνον προεχώρησεν, ἐδηλώθη ἡ αὐτοῦ προαίρεσις.

Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἀνεγείρθη τὰ μέρη Συκῶν, καὶ τὸ θέατρον, καὶ τὰ τείχη, μετονομάσας αὐτὴν Ἰουστινιανόπολιν.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ προσεχώρησε Ῥωμαίοις γύναιόν τις ἀνδρεία καὶ πλήθει καὶ φρονήσει, ὀνόματι Βώα, χήρα, ἔχουσα δὲ μικροὺς υἱοὺς δύο, οἳ καὶ ὑπ' αὐτὴν χιλιάδες ἑκατὸν ἦσαν ἐδυνάσθησε τῶν Οὐννικῶν μερῶν, μεθ' ὃν τὸν ἴδιον ἀνδρὸς Βλὰχ ἐποίησαν. Καὶ προτραπεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἰουστινιανοῦ ξενίοις πολλοῖς βασιλικῆς φορεσίας, καὶ σκευῶν διαφόρων ἐν ἀργύρῳ, καὶ χρημάτων οὐκ ὀλίγων, συμμάχους ἐποιήσατο δορυαλώτους καὶ ἄλλους ἕνα Οὔννους, ὅσπερ νῦν προτεθάμμεθα Κωάδην, ὁ τῶν Περσῶν βασιλεύς, εἰς τὸ συμμαχῆσαι αὐτῷ κατὰ Ῥωμαίων. Καὶ προδιαλαβοῦσα αὐτοὺς ἡ αὐτὴ Βώα ἔπεμψε παραινοῦντας ὅπως τὰ Περσικὰ στρατὸς Κωάδου, βασιλέα Περσῶν, μετὰ πλήθους βοηθείας χιλιάδων ν'. (ὧνπερ τὰ πλήθη κατεσφάγη ἐν τῇ συμβολῇ,) τὸν δὲ ἕνα ἔμεινε αὐτῶν, ὀνόματι Τύραγξ, συλλαβομένη δέσμιον ἔπεμψεν ἐν Κωνσταντινουπόλει τῷ

statim ut bonorum ſuorum tabulæ producerentur.

Eodem tempore Imperator Sycarum ruinas excitavit; & inſtauratis ibi Theatro, mœnibuſque, Juſtinianopolim vocavit?

Circa id etiam tempus Romanis adjunxit ſeſe vidua quædam mulier; Hunnorum Sabirorum regina, nomine Boa, viribus prudentiaque præpollens. Mater erat hæc filiorum duorum parvulorum; quæ exercitum cccIↃↃↃ militum ſub ſe habens, regionibus Hunnicis, poſt Blach conjugis ſui obitum imperabat. Hæc, quam Juſtinianus Imperator ampliſſimis Ornatus Regii muneribus, vaſiſque ex argento diverſis, nec non pecuniarum vi maxima, ſibi conciliaverat, alios duos Hunnorum Reges, quos Perſarum Rex Coades in belli ſocietatem adverſus Romanos aſciverat, captivos habuit, nempe eos in Perſidem proficiſcentes, ad Coadem Perſarum regem, cum xx. armatorum Millibus, ipſa adorta eſt; prælioque commiſſo, copias eorum totas delevit; unumque etiam ex Regibus, cui Tyranx nomen, in vincula conjectum, Conſtantinopolim Juſtiniano Imperatori tranſmi-

1. μετονομάσας αὐτὴν Ἰουστινιανόπολιν] Chr. Alex. Stephanus, ſive potius ejus breviator Hermolaus, *Juſtinianas*, vocat: Συκῆ, πόλις αὐθεντικὴ τῆς νέας Ῥώμης, ἡ καθ' ἡμᾶς Ἰουστινιανὴ προσαγορευθεῖσα.

2. καὶ ὑπ' αὐτὴν χιλιάδες ἑκατὸν] Scr. χιλιάδας. De Hiſtoria vero hac convenit ſatis inter Auctorem Noſtrum & Cedrenum: de nominibus non item. Regina enim hæc vidua Cedreno Βαρὴζ, maritus vero ejus Μαλὰχ, dicuntur. Ex regibus vero Hunnicis ab eadem profligatis alterum Στυρακα, alterum Γλῶν vocat.

ſit:

ſit: qui etiam eum, in ripa ulteriore, juxta S. Cononem, in furcam egit. Alter enim Hunnorum rex, nomine Glom, in prælio ab Reginæ copiis occiſus eſt.

Eodem tempore ſocietatem etiam cum Romanis iniit Hunnorum Rex quidam, qui prope Boſporum regnavit, nomine Grod. Hic Conſtantinopolim veniens illuminatus eſt Imperatore ipſo eum ſuſcipiente: à quo muneribus etiam abunde donatus, in patriam ſuam remiſſus eſt; ut Res ibi Romanas, Boſporum que cuſtodiret. Urbem hanc Hercules ille Hiſpanus olim

βασιλεῖ Ἰουστινιανῷ [1] καὶ ἐφάλκισεν αὐτὸν πέραν ἐν τῷ ἀγίῳ Κόγωνι. Ὁ γὰρ Γλὼμ, ὁ ἄλλος ἐκ τῆς αὐτῆς Οὔννων, ἐσφάγη ἐν τῇ συμβολῇ ὑπὸ τῶν πολεμίων τῇ ἐκείνου.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ καὶ ὁ πλησίον Βοσπόρου ἐκ τῆς Οὔννων, [2] ὀνόματι Γρὼδ, προσεχώρησε τῷ αὐτοῦ βασιλεῖ· καὶ ἦλθεν ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ ἐφωτίσθη, ὅπερ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς ἐδέξατο εἰς φώτισμα, καὶ πολλὰ χαρισάμενος αὐτῷ, ἀπέλυσεν αὐτὸν εἰς τὴν ἰδίαν χώραν, εἰς τὸ φυλάττειν τὰ Ρωμαϊκὰ, [3] καὶ τὸν Βόσπορον. Ἣν πρὸ πόλιν Ἡρακλῆς ὁ ἀπὸ Ἰσπανίων ἔκτισε, καὶ ἐποί-

---

1. καὶ ἐφάλκισεν αὐτὸν] Infra etiam lib. 18. habemus τὸς μὲν ἐφαλκισε, ἑτέρας δὲ ἀπεκεφάλισε. Φερκίζειν, ſive φαλκίζειν, utroque enim modo legitur, *in furcam agere*, ſignificat. Nec enim doctiſſimo Meurſio accedere poſſum, qui vocabula hæc diſtinguit, & φερκιζειν quidem *in furcam agere*, φαλκιζειν vero, *Strangulare*, ſignificare contendit. Qua enim de cauſa Hunnus iſte ad Sycas mitteretur, ut ibi tam privato mortis genere periret? Imo potius in oppoſito urbi litore Syceno in furcam agebantur; ut ibi in omnium oculis poſiti, ſi cives erant ſeditioſi, vel flagitii cujuſcunque alius rei, cæteris in terrorem, ſi hoſtes in bello capti, eiſdem jucundum eſſent in ſpectaculum. Exempla paſſim occurrunt, tum apud noſtrum, tum apud alios. Cedrenus, in Conſtant. Pogon. καὶ ἀποστείλας, ἐκρέμασε τὸς πρώτους αὐτῶν, καὶ ἐφάλκισεν ἐν Συκαῖς. ſed nec toti tantum Malefici hoc in loco furcæ ſubjiciebantur, verum & capita etiam eorum contis affixa populo in ſpectacula proponebantur. Exemplum habemus ex Evagrio, de Longino & Theodoro in Anaſtaſium Imp. rebellantibus: τῶν δὲ κεφαλῶν Λογγίνε, καὶ Θεοδώρε πρὸς Ἰωάννε τὸν Σκύθε στελλόντων ἀνὰ τὴν βασιλέως πόλιν, ἃς καὶ ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς τῶν βασιλέως ὑπερτιθέντες ἐν τοῖς καλουμέναις Συκαῖς, αὐτοπρεπῶς τῆς Κωνσταντίνε κειμένης ἐπηώρησεν, ἡδὺ θέαμα τοῖς Βυζαντίοις, ἀνθ' ὧν κακῶς πρὸς Ζήνωνα καὶ τὸς Ἰσαύρους ἐπεπόνθεσαν. *Longini vero, & Theodori capita, à Joanne Scytha Conſtantinopolim miſſa, Imperator palis alligata, in loco cui Sycæ nomen eſt, è regione Conſtantinopolis in ulteriore maris litore ſito ſuſpendit: gratum ſane ſpectaculum propterea Conſtantinopolitanis, quod ipſi à Zenone & Iſauris gravibus ante affecti fuiſſent incommodis.*

2. ὀνόματι Γρὼδ] Cedrenus habet; Γορδᾶς λεγόμενος.

3. καὶ τὸν Βόσπορον· Ἣν πρὸ πόλιν Ἡρακλῆς ὁ ἀπὸ Ἰσπανίων ἔκτισε] Scribo, καὶ τὴν Βόσπορον: Urbis enim nomen eſt hoc loco; eſt etiam & Freti. Stephanus de urb. Βόσπορος, πόλις Πόντε, κατὰ τὸν Κιμμέριον κόλπον, ὡς Φίλων· καὶ πορθμὸς ὁ ὁμώνυμος. Boſporus vero duplex eſt, Thracius, & Cimmerius.

πσε συντελεῖν Ρωμαίοις, αὐτὶ χρημάτων, βόας κατ' ἔτος, [1] δεδωκὼς αὐτῇ τῇ πόλῃ ὄνομα, βοῶν φόρος, ὅθεν καὶ συντελεῖν αὐτὴν ἐκέλευσεν. ἐν αὐτῇ δὲ τῇ πόλῃ ἐκάθισεν ἀριθμὸν στρατιωτῶν Ρωμαίων, [2] ἤτοι Ιταλῶν, λεγομένων Ισπανῶν· ὃς αὐτοῖς καὶ τριβοῦνον, συν αὐτοῖς φυλάττοντα. [3] ἦν δὲ ἐν τῇ πόλῃ συναλλαγαὶ Ρωμαίων τε καὶ Οὐννων.

condidit; impoſito ei, pecuniæ loco, Boum tributo, Romanis quotannis pendendo: unde & nomen urbi, à Tributo Boario, Boſphorum dedit. In hac autem urbe Militum Romanorum, nempe Italorum, qui Hiſpani vocantur, Numerum collocavit; cui Tribunum quoque præfecit, qui cum illis una [urbem] cuſtodiret. Itaque in eadem urbe Romanis cum Hunnis commercia interceſſerunt.

Ο δὲ αὐτὸς ῥηξ, ὁ γνώμῃ χειστιανὸς, ἀπελθὼν ὅπι τὴν ἰδίαν χώραν πλησίον Βοσπόρε, εὗρε τὸν ἴδιον ἀδελφὸν· καὶ ἐάσας αὐτὸν μὴ βουλείας Οὐννικῆς, ἀνεχώρησεν. Εσεβον δὲ οἱ αὐτοὶ Οὖννοι ἀγάλματα· καὶ λαβόντες αὐτὰ, ἐχώνευσαν· ἦσαν γὰρ ἀργυρᾶ, [4] καὶ ἠλέκτεινα.

Prædictus autem Hunnorum Rex, Chriſtianus factus, in patriam ſuam Boſphoro vicinam remeavit: ubi cum in fratrem ſuum incidiſſet copiis Hunnicis ei commiſſis, inde diſceſſit ipſe. Erant autem Hunni Idolorum Cultores; hæc itaque ſibi ſumentes, (ex argento cum fuerint, &

1. δεδωκὼς αὐτῇ τῇ πόλῃ ὄνομα, βοῶν φόρος] Ridiculum hoc commentum nobis obtrudit etiam Cedrenus; niſi quod ſuaviſſimam urbis hujus Conditoris, eandemque Romano imperio (quod tamen nondum erat in rerum natura,) tributariam facientis fabulam, prætermittat.

2. ἤτοι Ιταλῶν λεγομένων Ισπανῶν] Italos, apud Auctorem noſtrum, pro Europæ partium Occidentaliorum incolis frequenter uſurpari, ſupra notavimus, ad lib. 2.

3. ἦν δὲ ἐν τῇ πόλῃ συναλλαγαὶ] Lego, συναλλαγὴ, ut cum verbo λῦ congruat.

4. Ἠλέκτεινα] Electrum Metalli ſpecies quædam eſt, ex Argenti cum Auro mixtione, confecta: ἤλεκτρος, & ἤλεκτρον dixerunt: Heſychius. Ηλεκτρον, ἀλλοτυπον χρυσίου: & deinde; Ηλεκτρος, μέταλλον χρυσίζον. Electrum vero proprie dicebatur, quod Auri partibus tribus Argenti quartam admixtam habuit; ut inquit Iſidorus: vel ut Plinius Nat. Hiſt. lib. 33. cap. 4. quod Auri portionibus quatuor Argenti quintam additam habuit. Metalli hujus apud veteres copia magna erat; eo quod eis (uti doctis videtur) Argenti ab Auro ſeparandi modus ſaltem abſque Argenti jactura, quæ utique nimis magna fuiſſet, penitus ignotus fuerit. Si vero quæratur, unde igitur illis tantum auri puri erat quantum ſufficeret ad nummos conficiendos; reſpondemus, tum fodinas, tum flumina aurifera id illis ſuppeditaſſe; adeoque puri auri quam impuri majorem copiam inde eos hauſiſſe. Atque in hac etiam ſententia eſt Georg. Agricola, de Natura foſſilium lib. 1. cap. 2. *Certe quoties animum refero ad eorum ſcripta*, (de veteribus loquitur,) *adducor ut credam, plus puri auri ſemper*

& electro) refundunt: maſſaſque eorum Boſpori pro Miliariſiis permutarunt. Sacerdotes interim ob hoc in furorem converſi, Regem ſuum è medio tollunt: & in ejus locum, Muget, fratrem ejus ſufficiunt. Sed & à Romanis ſibi metuentes, Boſphorum veniunt; Urbiſque ibi Cuſtodes interficiunt.

Imperator vero de his certior factus Comitem Anguſtiarum Pontici Maris Johannem Exconſulem creavit; quem Gothica manu inſtructum, ad Hierum quod vocant, in ipſis Ponti faucibus conſedere juſſit. Quinetiam Imperator, adverſus Hunnos hoſce arma moturus, per mare Ponticum naves Militibus inſtructas, Claſſiſque Præfectum

καὶ καπήλλαξαν αὐτὰ ἐν Βοσπόρῳ, λαβόντες ἀντ' αὐτῶν μιλιαρίσια. Καὶ μανέντες οἱ ἱερεῖς τ αὐτῶν Οὐῶνων, καὶ ἔσφαξαν τ ἴδιον, καὶ ἐποίησαν ἀντ' αὐτοῦ [2] τ αὐτοῦ ἀδελφὸν, Μοῦγελ. Καὶ [3] πληθέντες Ρωμαίους, ἦλθον ἐν Βοσπόρῳ, καὶ ἐφόνευσαν τοὺς φυλάττοντας τὴν πόλιν.

Καὶ ἀκούσας ταῦτα ὁ αὐτὸς βασιλεὺς, ἐποίησε κόμητα στενῶν τ Ποντικῆς θαλάσσης, ὃν ἐκέλευσε καθῆσθαι [4] ἐν τῷ λεγομένῳ Ἱερῷ, εἰς αὐτὸ τὸ στόμιον τ Πόντου, Ἰωάννην, τὸν ἀπὸ Ὑπάτων, ἀποστείλας αὐτὸν μετ' βοηθείας Γοτθικῆς. Καὶ ἐπεστράτευσε κατ' τ αὐτῶν Οὐώνων ὁ αὐτὸς βασιλεὺς πέμψας διὰ τῆς αὐτῆς Ποντικῆς θαλάσσης πλοῖα

---

repertum eſſe, quam confectum è terrarum, vel lapidum generibus, cum quibus ſolet eſſe permixtum, &c. Sed vide Auctorem ipſum. Vel ſi hoc ſatis ad nummos ferendos haud fuiſſet, aurum habebant metallis vilioribus, ære, plumbo, &c. permixtum, quod in hunc uſum purgare potuiſſent. Ubicunque vero in eam metallorum mixturam, quod Electrum dicebatur, inciderunt, impurgatam omnino uſui ſuo accommodarunt. Sed & virtutes quaſdam peculiares, eaſque Electro genuino quam auro puro ipſo majores attribuerunt. Ex eo enim, quod Naturaliter tale eſt, Venena deprehendi teſtatur Plinius, lib. 33. cap. 4. cui etiam concinit Iſidorus de Origin. *Defæcatius eſt* (inquit ille) *hoc metallum omnibus metallis*: & paulo poſt: *Si ei infundas venenum, ſtridorem edit, & colores varios in modum arcus cœleſtis emittit.*

1. λαβόντες αὐτ' αὐτῶν μιλιαρήσια] Μιλιαρήσιον *Miliariſium* Nummi genus eſt à Militia ſic dictum, uti vult Cedrenus, p. 168. Μιλιαρήσια ἢ ἀπὸ τῆς μιλιτίας, ἤγουν στρατείας. Argenteum erat, atque duas ſiliquas, id eſt, partem duodecimam valebat. Scholiaſtes Baſilic. Eclog. 23. χρὴ γινώσκειν, ὅτι τὸ ἓν κεραμόπον φόλλις εἰσὶ δώδεκα, ἤτοι μιλιαρισίου τὸ ἥμισυ. τὰ δὲ ἓν ιβ'. κεράτια εἰσὶ νομίσματος ἥμισυ. τὸ γὰρ ἀκέραιον νόμισμα ἔχει μιλιαρήσια ιβ', ἤτοι κεράτια. κδ'. *Sciendum eſt, ſiliquam unam folles* XII. *valere, ſive Miliariſii dimidiam partem: ſiliquæ igitur* XII. *Solidi aurei dimidia pars ſunt. Solidus enim juſtus Miliariſia* XII, *ſive ſiliquas* XXIV. *valet.*

2. τὸν αὐτοῦ ἀδελφὸν Μοῦγελ] Hunc, Μοαγέραν, vocat Cedrenus.

3. πληθέντες Ρωμαίους] Inauditum hoc locutionis genus.

4. ἐν τῷ λεγομένῳ Ἱερῷ] Ἱερὸν, *Hierum*, Fanum eſt antiquiſſimum, Jovi Urio ſacrum ad fauces Ponti Euxini in terrâ Aſiatica poſitum. De hoc vide P. Gyllium de Boſporo Thraſio lib. 1. cap. 2. Et l. 2. cap. 19.

γέμοντα στρατιωτῶν, καὶ ἔξαρχον ὁμοίως δὲ καὶ διὰ γῆς πέμψας πολλὴν βοήθειαν τῷ στρατηγῷ Βαδουαρίου. Καὶ ἀκούσαντες οἱ Βάρβαροι, ἔφυγον, καὶ γέγονεν ἐν εἰρήνῃ ἡ Βόσπορος, ὑπὸ Ρωμαίων οἰκουμένη.

[1] Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ συνέβη Ἰνδοὺς πολεμῆσαι πρὸς ἑαυτοὺς οἵ ὀνομαζόμενοι Αὐξωμῖται, καὶ οἱ Ὁμηρῖται· ἡ δὲ αἰτία τοῦ πολέμου αὕτη.

Ὁ τῶν Αὐξωμιτῶν βασιλεὺς [2] ἐνδότερός ἐστι τῶν Ἀμερειτῶν, ὁ δὲ τῶν Ὁμηρειτῶν πλησίον ἐστὶ τῆς Αἰγύπτου. οἱ δὲ πραγματευταὶ Ρωμαίων διὰ τῆς Ὁμηρειτῶν εἰσέρχονται εἰς τὴν Αὐξώμιν, καὶ ὅτι τὰ ἐνδότερα βασίλεια τῶν Ἰνδῶν. εἰσὶ γὰρ Ἰνδῶν, καὶ Αἰθιόπων, [3] βασιλεῖαι ἑπτά· τρία μὲν Ἰνδῶν, τέσσαρα δὲ Αἰθιόπων, τὰ πλησίον ὄντα τοῦ ὠκεανοῦ, ὅτι τὰ ἀνατολικὰ μέρη. Τῶν οὖν πραγματευτῶν εἰσελθόντων εἰς τὴν χώραν τῶν Ἀμερειτῶν, ὅτι τὸ ποιήσασθαι πραγματείαν, ἐγνωκὼς Δίμνος ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀμερειτῶν, ἐφόνευσεν αὐτοὺς, καὶ πάντα τὰ αὐτῶν ἀφείλετο, λέγων· ὅτι οἱ Ρωμαῖοι οἱ χριστιανοὶ κακῶς ποιοῦσι

emittit terreſtrem quoque exercitum ingentem, Baduarii ſub ductu expedit. Cæterum Barbari his auditis fugam capeſſunt; Boſporumque Romani tranquille deinceps incoluerunt.

Contigit autem eodem tempore bellum Auxumitis cum Homeritis Indis mutuum intercedere, ex cauſa ſcilicet iſta.

Homeritarum Rex cum propius ab Ægypto abſit quam qui interiora occupat rex Auxumitarum, Negotiatores Romani Auxumam, interioraque Indorum regna petentes, iter ſuum per Homeritas faciunt. Indorum enim, & Æthiopum, ſeptem ſunt regna, quorum tria Indorum ſunt, quatuor vero, quæ Oceano contermina in Orientem vergunt, Æthiopicæ ſunt ditionis. Negotiatores itaque Romanos ob mercaturam exercendam Partes Homeritarum pertranſeuntes Dimnus, Homeritarum rex, aggreſſus, bonis eos omnibus, vitaque ſpoliavit: Quippe, dicebat, Judæi à Romanis

---

1. ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ συνέβη Ἰνδοὺς πολεμῆσαι πρὸς ἑαυτοὺς] Bellum hoc Indorum Cedrenus refert ad Juſtiniani Imp. An. XV.; Anaſtaſius vero ad ejuſdem annum XVI.: qui etiam Regum horum alterum Damianum, Homeritarum, alterum vero, Adadum, Auxumitarum Regem, vocant; quam tamen Procopius Perſicor. lib. I. Ἑλληβαῖον vocat.

2. ἐνδότερός ἐστι τῶν Ἀμερειτῶν] Scr. Ὁμηρειτῶν. Homeritæ Arabiæ fælicis incolæ erant, Auxumitæ vero Æthiopiæ; qui etiam ab Homeritis ſinu Arabico diſterminabantur. Vide Procopium, Perſicor. lib. I. & Nicephor. Eccl. Hiſt. lib. 9. cap. 18. & lib. 17. cap. 32.

3. βασιλεῖαι ἑπτά] Scr. βασίλεια: βασίλεον vero, pro Regno, ubique ponit Auctor noſter.

Chriſtianis, proprios etiam intra fines, male habiti ſunt, plurimis eorum quotannis occiſioni datis: Exinde igitur Negotiatoribus interdictum eſt. Rex vero Auxumitarum Homeritenſem regem "per litteras interpellans, "Male, inquit, egiſti, quod "Romanorum Chriſtianorum "Negotiatores occideris: quod "& meo pariter regno detri-"mentum ceſſurum eſt. Exinde vero odium inter eos ortum eſt: quod in bellum tandem mutuum prorupit. Cæterum rex Auxumitarum in bellum profecturus vovebat, ſi Dimnum Homeritenſem regem bello ſuperaverit, Chri-"ſtianum ſe futurum. Pro "Chriſtianis enim, inquit, "adverſus eum arma ſumo. Auxumitarum vero rex victoria tandem potitus, Homeritarum regem bello captum occidit, deleto exercitu ejus toto regionibus etiam regniſque ejus occupatis.

Poſt partam vero victoriam duos, ex proceribus ſuis ducentis aliis ſtipatos, Alexandriam miſit; per quos Juſtinianum Imperatorem rogatum habuit, uti Epiſcopus ſibi Clericique darentur, à quibus Chriſtianæ Religionis rudimentis & Myſteriis imbutus, ſacro Baptiſmatis lavacro in-

τοῖς Ιυδαίοις ἐν τοῖς μέρεσιν αὐτῶν, καὶ πολλοὺς κατ' ἔτος φονεύσι· καὶ ἐκ τούτου ἐκωλύθη ἡ πραγματεία. ὁ δὲ τῶν Αὐξωμιτῶν βασιλεὺς ἐδήλωσε τῷ βασιλεῖ τῶν Ἀμεριτῶν· ὅτι, κακῶς ἐποίησας, "φονεύσας Ρωμαίους χριστιανοὺς "πραγματευτὰς, καὶ ἔβλαψας τὰ "ἐμὰ βασίλεια. Καὶ ἐκ τούτου εἰς ἔχθραν ἐτράπησαν μεγάλην, καὶ συνέβαλον πρὸς ἀλλήλους πόλεμον. ἐν τῷ δὲ μέλλειν τὸν βασιλέα τῶν Αὐξωμιτῶν πολεμεῖν, συνετάξατο λέγων, ὅτι [1] ἐὰν νικήσω Δίμνον τὸν βασιλέα τῶν Ἀμεριτῶν, χριστιανὸς γίνομαι· ὑπὲρ γὰρ τῶν χριστιανῶν πολεμῶ αὐτῷ. Καὶ νικήσας ὁ βασιλεὺς τῶν Αὐξωμιτῶν, καὶ ζωγραλαβὼν αὐτὸν αἰχμάλωτον, ἀνεῖλεν αὐτὸν, καὶ πᾶσαν τὴν βοήθειαν αὐτοῦ, καὶ τὴν χώραν καὶ τὰ βασίλεια αὐτοῦ ἔλαβε.

Καὶ μετὰ τοῦτο νίκην ἔπεμψε συγκλητικοὺς αὐτοῦ δύο, καὶ μετ' αὐτῶν ἑξακοσίους ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, δεόμενον τοῦ βασιλέως Ιυστινιανοῦ, ὥστε λαβεῖν αὐτὸν ἐπίσκοπον καὶ κληρικοὺς, καὶ κατηχηθῆναι καὶ διδαχθῆναι τὰ χριστιανῶν μυστήρια, καὶ φωτισθῆναι, καὶ πᾶσαν τὴν Ινδικὴν χώραν ὑπὸ

1. ἐὰν νικήσω Δίμνον &c. χριστιανὸς γίνομαι.] Ita etiam Nicephorus lib. 17. cap. 32. Et Cedrenus. Rex tamen, Auxumitenſis, etiam ante hoc bellum, Chriſtianus fuit, idque ferventiſſimus, χριστιανός τε ὢν, καὶ δόξης τῆσδε ὡς μάλιστα ἐπιμελούμενος, uti teſtatur hujuſce ævi ſcriptor Procopius, Perſicor. lib. 1.

Ρωμαίους

Ρωμαίους γνέσθαι. Καὶ ἐμυήθη τῷ βασιλεῖ Ἰουστινιανῷ πάντα διὰ Λικιννίου, Αὐγουσταλίας Ἀλεξανδρείας· καὶ ἐδέησεν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς, ὅντινα βέλονται ἐπίσκοπον λαβεῖν αὐτούς. Καὶ ἐπελέξαντο οἱ αὐτοὶ πρεσβευταὶ Ἰνδοὶ τὸ παραμονάριον τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἄνδρα εὐλαβῆ, παρθένον, ὀνόματι Ἰωάννην, ὄντα ἐνιαυτοὺς ὡς ἑξήκοντα δύο. Καὶ λαβόντες τὸν ἐπίσκοπον, καὶ τοὺς κληρικούς, οὓς αὐτοὺς ἐπιλέξαιτο, ἀπήγαγον εἰς τὴν Ἰνδικὴν χώραν, πρὸς Ἄνδαν τὸν βασιλέα αὐτῶν.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ συνέβη ἔχθραν γνέσθαι τοῦ δουκὸς Παλαιστίνης Διομήδους, σιλεντιαρίου, μετὰ τοῦ φυλάρχου Ἀρέθα· ὁ δὲ Ἀρέθας φοβηθεὶς, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐνδότερον λίμιτον, ὅπερ τὰ Ἰνδικά. Καὶ μαθὼν τοῦτο ὁ [1] Ἀλαμουνδάρος, ὁ Σαρακηνὸς τῶν Περσῶν, [2] ἐπιρρίψας αὐτῷ τῷ φιλάρχῳ Ρωμαίων, παραλαβὼν ἐφόνευσεν αὐτόν· ἦν γὰρ μετ' χιλιάδων τεσσάρων. Καὶ μαθὼν ταῦτα ὁ βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς, γράφει τοῖς δουξὶ Φοινίκης, καὶ

tingeretur: insuper etiam petens, uti tota Indorum regio sub Romano esset imperio. Imperator autem à Licinnio, Augustatæ Alexandriæ, per literas de his certior factus, Rescripto suo jussit, Episcopum quemcunque vellent sibi acciperent. Deligebant itaque Indorum Legati Joannem, S. Joannis in Alexandria Paramonarium, virum pium, & cælibem, annosque circiter LXII. natum. Hunc igitur, una cum Clericis Episcopum Legati sumentes secum, in Indiam ad Regem suum Andam abduxerunt.

Contigit autem per id tempus Diomedi silentiario, Palæstinæ Duci, cum Aretha Phylarcho inimicitias intercedere. Arethas autem sibi metuens, in interiores Indiæ fines se recepit, quod ubi Alamundaro Saraceno, Persarum Duci, nunciatum fuit, Phylarchum ipse Romanorum adortus est, captumque trucidavit: numerabat enim in exercitu suo XXX Millia Militum: Imperator vero Justinianus ubi hæc audisset,

---

1. Ἀλαμουνδάρος ὁ Σαρακηνὸς τῶν Περσῶν] Infra Alamundarum vocat βασιλίσκον Σαρακηνῶν: nempe Saracenicarum copiarum, quæ à Persarum partibus steterunt, Dux erat Alamundarus iste. Vide Procopium, Persic. lib. 1.

2. ἐπιρρίψας αὐτῷ τῷ φιλάρχῳ Ρωμαίων] Scr. φυλάρχῳ: infra etiam ἀρχίφυλος dicitur. Φύλαρχοι vero, Provinciarum confœderatarum Præfecti erant: Procopius Persic. lib. 1. Οὐδεὶς δὲ ὅστε Ρωμαίων ἑκατοντῶν ἄρχων, οὓς δοῦκας καλοῦσιν, ὅστε Σαρακηνῶν τῶν Ρωμαίοις ἑνστράτευμα ἡγεμόνος, οἱ φύλαρχοι ἐπικαλοῦνται. ξὺν τοῖς ἑπομένοις Ἀλαμουνδάρῳ ἀνδράσι θαυμαστὸν ὅσον. In sequentibus etiam habemus τὸν τῶν τῶν ἐπαρχιῶν φυλάρχους; item, τὸν φύλαρχον Παλαιστίνης.

Phœniciæ, Arabiæ, & Meſopotamiæ Ducibus, Provinciarum etiam Phylarchis, per literas imperavit, uti egreſſi omnes Alamundarum, exercitumque ejus inſequerentur. Sine mora igitur Arethas Phylarcha, Gnuphas, cum Naamane, Dionyſius etiam Phœniciæ Dux, & Joannes Dux Euphrateſiæ, cum Sebaſtiano Chiliarcho, copiis ſuis junctis omnibus exierunt. Quod ubi audiviſſet Alamundarus Saracenus, in regiones Indicas, una cum copiis quas habuit Saracenicis, ſe recepit: Quem Duces & Phylarchæ Romani cum copiis ſuis inſecuti cum prehendere non poterant, iter inde ſuum in Perſidem ducunt: ubi Alamundari tentoriis direptis, ingentem etiam virorum, mulierum, puerorumque turbam captivam inde abduxerunt: camelos etiam dromades jumentaque alia diverſa, quotquot inveniri poterant, pro præda habuerunt. Quinetiam Caſtellis Perſarum quatuor incendio datis, captiſque qui in eis erant Perſis & Saracenis, victores domum revertuntur.

Porro Imperator Dagiſthei quod vocant Balneum Publi-

Ἀραβίας, καὶ Μεσοποταμίας, καὶ τοῖς τῶν ἐπαρχιῶν φυλάρχοις ἀπελθεῖν κατ' αὐτῶν, καὶ καταδιῶξαι αὐτὸν καὶ τὸ πλῆθος αὐτοῦ. [1] Καὶ εὐθέως ἀπιγθόντες Ἀρέθας ὁ φύλαρχος, καὶ Γνέφας, καὶ Νααμὰν, καὶ Διονύσιος ὁ δὲξ Φοινίκης, ὁ Ἰωάννης ὁ τῆς Εὐφρατησίας, καὶ Σεβαστιανὸς ὁ χιλίαρχος, μετὰ τῆς στρατιωτικῆς βοηθείας, (καὶ μαθὼν Ἀλαμούνδαρος ὁ Σαρακηνὸς, ἔφυγεν εἰς τὰ Ἰνδικὰ μέρη, μεθ' ἧς εἶχε βοηθείας Σαρακηνικῆς·) καὶ εἰσελθόντες οἱ δῆκες Ῥωμαίων, καὶ οἱ φύλαρχοι, μετὰ βοηθείας συνεπομένης, καὶ μηδαμοῦ αὐτὸν καταλαβόντες, ὥρμησαν ὀπὶ τὰ Περσικὰ μέρη, καὶ παρέλαβον τὰς σκηνὰς αὐτῶν, καὶ αἰχμαλώτους δὲ ἔλαβον πλῆθος ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν καὶ παιδίων, καὶ ὅσας εὗρον [2] καμήλους δρομαδείας, καὶ ἄλλα διάφορα κτήνη. Ἐκαυσαν δὲ καὶ κάστρα Περσικὰ τέσσαρα παραλαβόντες, καὶ τοὺς ἐν αὐτοῖς ὄντας Σαρακηνούς τε καὶ Πέρσας, καὶ ὑπέστρεψαν εἰς τὰ Ῥωμαϊκὰ μετὰ νίκης.

Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς [3] ἀνεπλήρωσε καὶ τὸ δημόσιον τὸ ἐν Κων-

---

s alii

1. δὐθέως ἀπελθόντες Ἀρέθας ὁ Φύλαρχος, &c.] An à mortuis revixit. modo enim ab Alamundaro interfectum Aretham Phylarchum tradidit.

2. καμήλους δρομαδείας] δρομαδείας vocat Auctor, quo δρομάδας.

3. ἀνεπλήρωσε καὶ τὸ δημόσιον] Chr. Alex. habet τὸ δημόσιον λουτρόν. δημόσιον tamen abſolute, pro Balneo Publico, apud noſtrum frequentiſſime occurrit.

ϛαυπνυπόλῃ, ὃ ἤρξατο κλίζειν Ανα-
ϛάσιϑ ὁ βασιλεὺς, τὸ ὁπήχλιω
Δαμιανέυ. ἔκπσε δὲ κὴ τὸ [1] μεσίαυ-
τον τῆς βασιλικῆς κιγϛέρνας, βε-
λόμενϑ εἰσαγαγεῖν ἐν αὐτῇ τὸ ὕ-
δωρ τὸ Αδριάνιον. ἀνενέωσε ὃ κὴ
τ ἀγωγὸν τ πόλεως.

Εν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ διεβλήθησάν τινες τῶν ἐπισκόπων, ἀπὸ διαφόρων ἐπαρχιῶν, ὡς κακῶς βιῶντες περὶ τὰ σωματικά, κὴ ἀρσενοκοιτοῦντες. ἐν οἷς ἦν Ησαΐας ὁ τ Ρόδε, κὴ ὁ ἀπὸ νυκτεπάρχων Κωνϛαντινουπόλεως. Ομοίως ὃ κὴ ὁ [2] ἀπὸ Διὸς πόλεως τ Θρᾴκης, ὀνόματι Αλέξανδρϑ. οἵτινες κτ' ἐκείαν πρόϛαξιν ἠνέχθησαν ἐν Κωνϛαντινυπόλει, κὴ ἐξετασθέντες καθηρέθησαν ὑπὸ Βίκτορϑ ἐπάρχου πόλεως, ὅϛις ἐπμωρήσατο αὐτούς. Καὶ τ μὲ Ησαΐαν πικρῶς βασανίσας, ἐξώρισε· τ δὲ Αλέξανδρον καυλοτομήσας, [3] ἐπόμπευσεν εἰς κρα-

cum, Conſtantinopoli olim ab Anaſtaſio inchoatum, exædificavit. Extruxit etiam Meſaulum Ciſternæ Baſilicæ, Adriani aquas in eam immittere volens. Urbis etiam Aquæductum renovavit.

Iiſdem temporibus diverſarum provinciarum Epiſcopi libidinis nefandæ, cumque Maſculis impuriſſimi concubitus rei peragebantur: inter quos Iſaias Rhodi, Conſtantinopolitanus olim Nycteparchus, & Alexander Dioſpolis in Thracia Epiſcopi fuerunt. Hi itaque divino Imperatoris ex Edicto Conſtantinopolim adducti, poſt examen initum, à Victore Urbis Præfecto gradu ſuo deturbati, pœnas dederunt. Et Iſaias quidem, graves cruciatus perpeſſus, in exilium miſſus eſt. Alexander vero, veretro amputato, lecticæ impoſitus, populo

---

1 τὸ μεσίαυλον τ βασιλικῆς κιγϛέρνας] μεσίαυλον etiam habet Chr. Alex. & noſtrum iterum infra. At lib. 13. μέσαυλον ſcribitur; rectius: μαρμαρώσας δὲ ἐπάνω τῶν εἰλημάτων τοῦ κλιμάκος τὸν τὸ μέσαυλον, ἐπλήρωσε τ φόρον αὐτῷ. Μέσαυλον vero proprie locum quendam in media caſa eſſe volunt; aut etiam januam, inter duas domus: ex hiſce tamen locis inter ſe collatis ab auctore poni videtur pro Fornicatione quadam, ſive opere Fornicario aquarum canaliculis, vel Ciſternis ſuperinducto. μεσίκωλον habet Scaligeri Editio Faſtorum Alexandrinorum menduſe.

2. ἀπὸ Διὸς πόλεως] Leg. conjunctim, Διοσπόλεως.

3. ἐπόμπευσεν εἰς κραβαταρίαν.] Cedrenus habet, περιέπαξε κὴ γυμνὸς κατὰ τὴν ἀγορὰν θριαμβεύθῆναι. Quod vero Theophanes in Juſtiniano II dicit, πομπεῦσαι πεποιηκεν, Anaſtaſius reddit, *Pompis fecit dehoneſtari.* Nempe mos iſte maleficos populo per ludibrium ſpectandos per urbem circumferendi Juſtiniani temporibus, & deinceps frequentiſſimus erat. Cæterum vox & varie à noſtro effertur: infra enim uno loco habemus, χλροκοπηθέντες περιεθωμβήθησαν ἐν κωμοπόλοις: altero, κὴ περιθωμιεθέντων αὐτῶν ἀνὰ πᾶσαν τὴν

pulo in ſpectaculum datus eſt. Quin & Legem quoque dein Imperator tulit, Libidinis Malculæ reos quoſcunque virilibus mutilari. Multique eodem tempore Maſculi concubitus rei deprenſi ſunt, qui virilibus execti perierunt. Metus hinc malo hoc laborantibus incuſſus eſt.

Circa hæc tempora divinam iram perpeſſa eſt Pompeiopolis, urbs Myſiæ. Ex tremoribus enim terra ſubito dehiſcente, dimidia civitas una cum incolis abſorpta eſt: obrutorum interim clamoribus ad ſuperſtitum aures pervenientibus. Imperator autem effodiendis, qui ſub terra erant, urbique inſtaurandæ, ejuſque incolis plurima largitus eſt.

Idem Juſtinianus, renovatis antecedentium Imperatorum Legibus, *Novellas* etiam *conſtitutiones* ipſe edidit: quas in urbes emiſit: quibus "etiam cavit; Ne Præfecto- "rum aliquis, intra Præfectu- "ram ſuam, vel domum ex- "trueret, vel agrum niſi à "cognatis ſuis, ſibi acqui- "reret: ſcilicet ne quo mo-

καταείαν. Καὶ εὐθέως προσέταξεν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς, τὰς ἐν παιδεραστίαις εὑρισκομένας, καυλοτομεῖσθαι. Καὶ συνεχέσθη ἐν αὐτῷ τῷ καιρῷ πολλοὶ ἀνδροκοῖται, καὶ καυλοτομηθέντες ἀπέθανον· καὶ ἐγένετο ἔκπληξις φόβου καὶ τοῖς νοσοῦσι τὰ τῆς ἀφροδίτης ὀπὸ δυμίαν.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ ἔπαθεν ὑπὸ σεισμοῦ ἐν τῇ Μυσίᾳ Πομπηϊόπολις· τὸ γὰρ κινήσεως γενομένης, ἐξαίφνης ἐχάσθη ἡ γῆ, καὶ ἐχαάσθη τὸ ἥμισυ τῆς πόλεως, μετὰ τῶν οἰκούντων, καὶ ἦσαν ὑπὸ τὴν γῆν, καὶ τὸ ἦχος αὐτῶν ἐφέρετο τοῖς σεισωθεῖσι. Καὶ πολλὰ ἐφιλοτιμήσατο ὁ αὐτὸς βασιλεὺς εἰς τὰς ἐκχύσεις, τῶν σεισωθῆναι τοὺς ὄντας ὑπὸ τὴν γῆν· ὡσαύτως δὲ καὶ τοῖς ζήσασι, καὶ τῇ πόλει, εἰς ἀνανέωσιν.

Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς ἀνενέωσε τοὺς νόμους, τοὺς ἐκ τῶν προλαβόντων βασιλέων δεσποτέντας· καὶ ποιήσας νεαροὺς νόμους, ἐπέμψε κατὰ πόλιν· ὥστε τὸν ἄρχοντα, ἐν ᾧ τόπῳ ἀρχὴν ἔχει, μὴ κλίζειν οἶκον, ἢ ἀγοράζειν κλῆμα (εἰ μή τις συγγενὴς αὐτῷ ὑπάρχοι·) διὰ

τὴν πόλιν; & iterum, συνεχέντες ἐκλύσεως σεισωμίσθησαν: ubi σεισωμίζομαι, & σεισωνιδέομαι, pro σεισπαμπτόμαι corrupte poni nullus dubito. Hac vero ſeveritate non in omnes ἀρετοκρίτας, ſed Praſinos tantum, & divites, eoſque quicunque apud eum in offenſa erant, initio uſus eſt Juſtinianus: ut Prococius teſtatur in Arcan. Hiſt. τοὺς δὲ ἔτως ἁλισκομένους, τὰ αἰδοῖα σεσηραμμένους ἐπόμπευον· ἐκ ἐς πανύπερ μέτοι τὸ κακὸν κατ' ἀρχὰς ἤρξατο· ἀλλ' ὅστις ἢ Πράσινος εἶναι ἢ μεγάλα σεισεξελῆσθαι χρήμασιν ἐδόξαν.

1. καὶ ἐχαάσθη τὸ ἥμισυ τῆς πόλεως.] A χάος, Hiatus, verbum format χαόω, *biſco*; unde Aor. 1. paſſ. ἐχαάσθην. Cedrenus hunc terræ motum ad Juſtini Imp. annum ultimum refert.

τὸ

τὸ μὴ διάζεσθαι τὰς συγκεκλημένας ἢ ἀναγκάζεσθαί τινα, διὰ τῆς ἀρχικῆς ψηφισαμένην, εἰς αὐτὸν ἀφαιρεῖσθαι.

Ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τῶν φυσικῶν παίδων, ὥστε κληρονομεῖν, κατὰ τὸν Ἀναστασίου τοῦ βασιλέως νόμον.

Καὶ περὶ τοῦ κληρονομοῦντος, ὥστε ἐξεῖναι αὐτῷ ἐφ' ὅτῳ ἐὰν θέλητε διδόναι τὴν κληρονομίαν ὅτε δ' ἂν βούληται, καὶ μὴ ἀποκλεῖεσθαι χρόνῳ.

Περὶ δὲ τῶν μαρτύρων, ὥστε ἀναγκάζεσθαι τοὺς ἰδιώτας καὶ ἄκοντας μαρτυρεῖν.

Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς [1] ἐδωρήσατο τὸ Γοτθικὸν ξυλέλαιον, κουφίσας τοὺς ὑποτελεῖς ἐκ τοῦ βάρους.

Ἐπὶ δὲ τοῦ αὐτοῦ βασιλείας, δύο στρατηγοὶ Οὔννων [2] ἐπιβάντες μετὰ πλήθους εἰς τὴν Σκυθίαν, καὶ τὴν Μυσίαν, ὄντος ἐκεῖ στρατηλάτου Ῥωμαίων Βαδουαρίου, καὶ Ἰουστίνου· καὶ ἐξελθόντων αὐτοῦ κατὰ τῶν Οὔννων, καὶ συμβολῆς γενομένης, ἐτράπη Ἰουστῖνος ἐν τῷ πολέμῳ· καὶ ἐγένετο

"do violarentur agrorum poſ-
"ſeſſores; vel cogeretur ali-
"quis invitus, Præfectum, ob
"Præfectoriam ejus autorita-
"tem hæredem ſcribere.

"Similiter etiam jus Hære-
"ditarium liberis Naturalibus
"conceſſit; juxta Legem ab A-
"naſtaſio Imperatore latam.

"Statuit etiam, Hæredi
"licere ſortem ſuam quan-
"docunque vellet depoſcere;
"nec tempore ullo excludi de-
"bere.

"Ad Teſtimonium autem
"ferendum Privatos, etiam
"invitos, cogi voluit.

Idem etiam Imperator do-navit Xylelæum Gothicum; tributariis ſuis hoc onere le-vatis.

Eodem Imperante, duo Hunnorum Duces, cum mag-no exercitu, Scythiam, Myſi-amque invaſerunt: quibus oc-curſum iverunt Baduarius, Militum Magiſter, & Juſti-nus: prælioque commiſſo, Juſtinus occiſus eſt. Itaque in ejus locum Magiſter Mili-tum in Myſia ſuffectus eſt

1. ἐδωρήσατο τὸ Γοτθικὸν ξυλέλαιον] Quid hoc ξυλέλαιον ſit, do-ctioribus inquirendum relinquimus: nos in hoc ſcrutinio fruſtra adhuc ſumus: ſtipendium quoddam fuiſſe videtur Go-this pendi ſolitum. Certe Juſtinianum Imp. imperium Romanum Barbaris tri-butarium feciſſe, teſtem locupletem ha-bemus Procopium, Arcan. Hiſt. idque Gothis præcipue, ut apparet ex Petro Patric. Excerpt. de Legation. ubi Car-porum Legatus apud Monophilum, Myſiæ Ducem, introducit de hac re que-rentes, idemque ſibi fieri poſtulantes, his verbis: Διὰ τί οἱ Γοτθοι ζωσιμα χρήματα παρ' ὑμῶν λαμβάνουσιν, καὶ ἡμεῖς δὲ λαμβάνομεν; &c. & paulo poſt: καὶ δότω ἡμῖν τοσαῦτα· ἡμεῖς γὰρ κρείττονες ἐκείνων ἐσμέν. Quid autem, ſi στυέλιον legeremus? ξ, pro ς.

2. ἐπιβάντες μετὰ πλήθους] ſenſus hoc loco imperfectus eſt: forte legen-dum ἐπιρρίψαντες: ἐπιβάντες enim non habet verbum cum quo cohæreat. Cæterum hujuſmodi ἀσυνταξία apud hunc Auctorem frequenter occurrit.

Conſtantiolus, Florentii filius. Cæterum graſſantes interim Hunni, regiones undique ad uſque Thraciam deprædati ſunt: adverſus quos egreſſi ſunt Conſtantiolus Militum Magiſter, & Godilas, Illyricique Magiſter Militum Aſcum, Hunnus, quem Juſtinianus Imperator è ſacro Baptiſmatis lavacro ſuſceperat. Hunnorum itaque ab his undique cinctorum, plurimi in prælio ceciderunt; prædaque omnis dilapſa eſt: Ducemque eorum utrumque Romani, ſuperiores facti, interfecerunt. Reverſuris autem cum nova vis Hunnorum ſuperveniſſet, Romani Duces, jamjam viribus laſſati, nec alterius prælii impetum qui eſſent ſuſtinendo, terga dederunt. Hunni itaque fugientes inſecuti, Romanorum Duces laqueis implicantes ceperunt. Ex quibus Godilas, ſtricto gladio laqueum diſcindens, ex manibus eorum evaſit; Conſtantiolum vero, equo excuſſum, Aſcumque, captivos habuerunt: quorum illum Romanus Imperator X. Millibus nummorum redemit. Aſcum vero Hunnum, cum pluribus aliis mancipiis, in regionem ſuam captivum abduxerunt. Pax deinde erat Thracum ditionibus.

αὐτ᾽ αὐτῆς Κωνσαντίολος ὁ Φλωρεντίου, στρατηλάτης τῆς Μυσίας. Καὶ ἦλθον οἱ Οὖννοι πορθοῦντες ἕως τῆς Θρᾴκης· καὶ ἐξηλθὼν κατ᾽ αὐτῶν ὁ στρατηλάτης Κωνσαντίολος, καὶ Γοδιλᾶς, καὶ ὁ τοῦ Ἰλλυρικοῦ στρατηλάτης Ἀσκὰμ ὁ Οὖννος, (ὃν ἐδέξατο ὁ βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς ἐν ἁγίῳ βαπτίσματι,) καὶ μεσολαβηθέντων τῶν Οὔννων ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ πολλῶν ἐξ αὐτῶν πεπτώντων, ἀπέφυγον οἱ πορθοῦντα πάντα, καὶ ἐγγύοντο Ῥωμαῖοι ὑπερτέροι, φονεύσαντες καὶ τοὺς δύο ἡγεμόνας. Καὶ ὡς ὑπεστρέφοσιν, ὑπελείφθησαν ὑπὸ ἄλλων Οὔννων· καὶ συμβαλόντες ὑπὸ κόπου, καὶ ἀδυνατώτεροι ὄντες [1] οἱ Ῥωμαίων στρατηγοὶ δέδωκε νῶτα· καὶ καταδιώξαντες οἱ Οὖννοι, ἐσόκαζον φεύγοντας τοὺς ἐξάρχους Ῥωμαίων. Καὶ ὁ μὲν Γοδιλᾶς, ἀποσπάσας τὸ ἴδιον ξίφος, ἔκοψε τὸν σόκον, καὶ ἐξείλησεν. ὁ δὲ Κωνσαντίολος ἠνέχθη ἀπὸ τοῦ ἵππου ἐπὶ τὸ ἔδαφος· καὶ ὁ Ἀσκὰμ δὲ συνελήφθη. Καὶ λαβόντες τοὺς δύο αἰχμαλώτους, τὸν μὲν Κωνσαντίολον ἀνέδωκαν, λαβόντες παρὰ τοῦ βασιλέως Ῥωμαίων νομίσματα μύρια· καὶ ἀπῆλθεν ἐν Κωνσαντινουπόλει. τὸν δὲ Ἀσκὰμ τὸν Οὖννον κρατήσαντες, ἀνεχώρησε ἐπὶ τὴν χώραν αὐτῶν, μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν αἰχμαλώτων· καὶ εἰρήνευσε λοιπὸν τὰ Θρᾳκικὰ μέρη.

1. οἱ Ῥωμαίων στρατηγοὶ δέδωκε νῶτα] Scr. ἔδωκαν.

Εν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ ἠγανακτήθη ὁ πατρίκιος Πρόβος, ὅτις συγγενὴς ἦν Ἀναστασίου τ βασιλέως, ὡς λοιδορήσας τὸν αὐτὸν βασιλέα Ἰουστινιανόν. [1] Καὶ γνωμοῦ σιλεντίου κομβέντου ὅτι περὶ ἐξεως ὑπομνημάτων ἐξηρέφως, καὶ τῶν περιλημμένων πάντων ὑπαναγνωσθέντων τῷ βασιλεῖ μὴ τὸ ἐλεγχθῆναι τὸν αὐτὸν Πρόβον ὅτι κοινοῦ τῆς συγκλήτου, λαβὼν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς τὰ περιεχόμενα, ἔχισεν, εἰπὼν τῷ αὐτῷ Πρόβῳ, ὅτι, ἐγὼ "τὸ ἁμάρτημα συγχωρῶ σοι, ὃ "κατ' ἐμοῦ ἔπραξας· εὔξαι δὲ ἵνα "καὶ ὁ Θεὸς συγχωρήσῃ σοι. Καὶ ἀνυμνήθη ὁ αὐτὸς βασιλεὺς ὑπὸ τ συγκλήτου.

Εν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ, Εὐλάλιός τις, κόμης δομεστίκων, ἀπὸ πλουσίων πένης γενόμενος, τῷ τρόπῳ τούτῳ. ἐμπρησμοῦ γενομένου ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ, γυμνὸς ἔφυγε, μὴ καὶ τῶν τέκνων αὐτοῦ τέκνων. ἐκ ὀλίγων δὲ δανείοις ὑποκείμενος, καὶ μέλλων τελευτᾶν, κληρονόμους συνεστήσατο εἰς τ αὐτὸν βασιλέα, εἰπὼν ἐν "τῇ διαθήκῃ, ὥστε τ εὐσεβέστατον "Ἰουστινιανὸν διδόναι τοῖς ἐμοῖς "θυγατράσιν [2] ἡμερησίας ἀνὰ φό- "λεις ιε'. Καὶ γενομένης αὐτῷ τε-

Eodem ipſo tempore delatio in Probum Patricium, Imperatoris Anaſtaſii cognatum, inſtituta eſt; eo quod Juſtinianum Imperatorem convitiis inceſſiſſet. Facto igitur ſuper hac re ſilentio Conventuali, quæque hinc inde in cauſa agitabantur in ſcripta relatis, & coram Imperatore perlectis; Probus communi Concilii ſuffragio, reus peragebatur. Cæterum Imperator, Decreta in manus ſumens, reſci- "dit. Ego, inquiens, Probe, "quod in me commiſſum eſt, "ignoſco tibi: Deum itaque "precare, ut ipſe etiam tibi "condonet. Quod Imperatoris factum totus Conceſſus magnopere prædicavit.

Eodem tempore Eulalius quidam, Comes Domeſticorum, de divite pauper factus, ab incendio in habitatione ejus facto, unde ipſe, cum tribus liberis ſuis nudus evaſerat; cumque multus eſſet in ære alieno, moriturus Imperatorem ipſum Heredem ſibi, in hæc verba, con- "ſcripſit: Teſtamento hoc "meo volo, religioſiſſimum "Juſtinianum ſingulis filia- "bus meis, ſingulos per dies; "XV. folles annumerare: "Ubi vero juſtam in æta-

1. κὴ γνωμοῦς σιλεντίου κομβέντος] Utraque vox Latina eſt: κόμβεντος eſt *Conventus*: cui τὸ Σιλέντιον additum, innuit Conventum hunc factum eſſe in Palatio, in Imperatoris anteriore cubiculo, ob cujus reverentiam magnum ibi ſervabatur ſilentium. Cubiculariis quibus hæc cura commiſſa erat, Σιλεντιάριοι, & κουβικουλάριοι dicti ſunt. Vide Jo. Meurſ. Gloſſar. & Aleman. in Procop. Arcan. p. 103.

2. ἡμερησίας ἀνὰ φόλεις ιε'.] Scr. ἡμερησίους. Cæterum Cedrenus factum hoc Juſtino Imp. tribuit.

"tem adoleverint, virisque "maturæ fuerint, auri li- "bras X. pro dote singulæ ut "accipiant. Insuper volo, Hæ- "redem meum debita mea "omnia Creditoribus persol- vere. Deinde vero diem suum obiit Eulalius. Hujus itaque Testamentum Imperatori detulit Curator; cui etiam Imperator mandavit, hæreditatem ut adiret. Curator itaque Eulalii ædes petens, & inito facultatum ejus Catalogo, invenit eum in bonis esse ad valorem DLXIV. nummorum. Reversus itaque, Justinianum de facultatum ejus æstimatione, sicut etiam de iis, quæ Testamento legaverat Eulalius, certiorem fecit. Jubenti autem rursus Imperatori, Hæreditatem ut adiret, respondit Macedonius Curator tenuiores esse demortui opes, quam quæ Legatariis suffici- "ant. Cui Imperator; Quor- "sum, inquit, tu me impe- "dis, quo minus pium hoc "Hæredis officium perfici- "am? Age vero, Creditori- "bus ejus omnibus satisfacias; "Legataque etiam omnia per- "solvas. Tres autem filiæ e- "jus jubeo ad Theodoram "λείας ἁλικίας, καὶ ἐρχομένας ὀπὶ "γάμον, λαμβάνειν παρ' ἑκάστης "λίτρας χρυσίου λιτρῶν. Ἀποπληρω- "θῆναι δὲ καὶ τὰς ἐμὰς δανειστάς, "ἐκ τοῦ ἐμοῦ κληρονόμου. Καὶ ὀπὶ τούτοις ἐτελεύτα ὁ αὐτὸς Εὐ- λάλιος· καὶ ἀνηνέχθη ἡ διαθήκη τῷ βασιλεῖ, διὰ τοῦ κυράτορος. Καὶ ἐκέλευσεν αὐτὸν εἰσελθεῖν τὴν κληρονομίαν· ὅστις ἀπελθὼν εἰς τὸν οἶκον, ἔνθα κατέμενεν ὁ αὐτὸς Εὐ- λάλιος, καὶ ποιήσας ἀναγραφὴν τῆς οὐσίσεως αὐτοῦ, εὑρέθη ἡ περι- σία αὐτοῦ ἄχρι νομισμάτων ϕξδ'. Καὶ ἀπελθὼν, ἀνήγαγε τῷ βασιλεῖ τὸ διάμηνυμα τῆς οὐσίσεως, καὶ τὰ ὑπ' αὐτοῦ καταλιφθέντα κληρατα. Καὶ ταῦτα ἀκούσας ὁ αὐτὸς βασι- λεὺς, ὑπετρέπη τῷ κυράτορι Μακε- δονίῳ, εἰσελθεῖν τὴν κληρονομίαν. Καὶ δὴ τοῦ κυράτορος ἀντιπόντος τῷ αὐτῷ βασιλεῖ, μὴ αὐταρκεῖν τὰ τῆς κληράτων πρὸς τὰ τῆς διαθή- κης· ἐπέτρεψεν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς, "εἰπών. τί με κωλύεις εἰσελ- "θεῖν τὴν κληρονομίαν, εὐσεβὲς θέ- "λοντα ποιῆσαι; ἄπελθε, ἀποπλή- "ρωσον πάντας τοὺς δανειστὰς αὐτοῦ, "καὶ τὰ κληράτα, τὰ ὑπ' αὐτοῦ δια- "τυπωθέντα· τὰς δὲ τρεῖς θυγα-

---

1. διὰ τοῦ κυράτορος] Curatorum duo erant genera; alter, cui juniorum educandorum cura commissa erat. Hesych. Κυράτωρ, προφὴς, παιδοκρήτωρ: alter erat, qui Regiarum domorum atque possessionum præfecturam habuit. Unde infra legimus p. ..... Μάνι Μαίῳ ἀπεδόθη Ζήμαρχος, ὁ πρὸ ἐπάρχων, καὶ κυράτωρ τῆς δεσποτικῆς οἰκίας τῶν Πλακιδίας. *Mense Maio Zemarchus Exprafectus, & Curator domus Augustæ Placidiæ exauctoratus est.* Κυράτωρ τοῦ βασιλέως, hic dictus est; quem postea etiam τοῦ λογοθέτου vocarunt; ut ex Harmenopulo notant viri docti. Atque hic est: de quo hoc loco Auctor noster.

"τέρας

"τέρας αὐτῆ ἀχθῆναι κελεύω ταῖς
"τῆ Αὐγούστᾳ Θεοδώρᾳ, τῆ φυλάτ-
"τεσθαι αὐτὰς ἐν τῷ βασιλικῷ κα-
"βικλείῳ· [1] κελεύσας τε δοθῆναι αὐ-
"ταῖς, χάριν προικός, ἀνὰ χρυσίου
"λίτρων εἴκοσι, ἢ παρ' ἃ τε ὑπάρχουσιν,
"ἢν εἴασεν αὐταῖς ὁ αὐτῶν πατήρ.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ καιρῷ ἡ εὐσεβὴς Θεοδώρα, μὴ καὶ τῶν ἄλλων αὐτῆς ἀγαθῶν, ἐποίησε καὶ τοῦτο. οἱ γὰρ ὀνομαζόμενοι, πορνοβοσκοὶ, περιῆγον ἐν ἐφόδῳ τόπῳ περιβλεπόμενοι [2] πένητας, ἔχοντας θυγατέρας, καὶ διδόντες αὐτοῖς, φησὶν, ὅρκους, καὶ ὀλίγα νομίσματα, ἐλάμβανον αὐτὰς, ὡς ὅτι συγκροτήσει. καὶ περιόντων αὐτὰς δημοσίᾳ, κατακοσμοῦντες ἐκ τῆς αὐτῶν ἀτυχίας, κομιζόμενοι παρ' αὐτῶν τὸ τοῦ σώματος αὐτῶν δυσυχὲς κέρδος, καὶ ἀναλίσκοντες αὐτὰς τε περιόντας. Καὶ τοὺς τοιούτους πορνοβοσκοὺς ἐκέλευσε συλλεχθῆναι, μὴ πάσης ἀνάγκης· καὶ ἀχθέντων αὐτῶν, μὴ τινὸς κοραστοῦ, ἐκέλευσεν εἰπεῖν ἕκαστον αὐτῶν μεθ' ὅρκου δόσεως, τί παρέσχον τοῖς αὐτῶν γονεῦσι· καὶ εἶπον δεδωκέναι, ἀνὰ πέντε νομίσματα. καὶ πάντων ὑπὲρ δεδωκότων γνῶσιν μεθ' ὅρκου, δεδωκῶς τὰ χρήματα ἡ αὐτὴ εὐσεβὴς βασίλισσα, ἠλευθέρωσεν αὐτὰς τε ζυγοῦ τῆς δυσυχοῦς δου-

"Auguſtam ut deducantur"
"Auguſtali cubiculo cuſtodi-
"endæ, quibus etiam ſin-
"gulis, Dotis nomine, li-
"bras auri XX. dari volo;
"& præterea, quoccunque eſt
"facultatum, quas pater mo-
"riens illis legavit.

Eodem tempore religioſiſſima Theodora, aliis egregie à ſe factis, etiam hoc adjecit. Per id tempus Lenones qui vocantur paſſim per urbes agebant Circumforanei, perquirentes undique pauperum filias; quas à parentibus ſtipulatione cum eis facta, numuliſque paucis datis, acceptas, ſecum abducebant; ornataſque, publice proſtituebant, etiam invitas; turpiſſimum hoc lucrum, ex illarum infortuniis, ſibi comparantes. Hujuſmodi vero Lenones Imperatrix juſſit omnino omnes comprehendi; comcomprenſoſque, cum puellis una coram adduci; adductoſque, juramento adhibito, profiteri, quanti puellas à parentibus acceperant. Nummoſque quinque pro ſingulis eis dediſſe ſe juramento fidem facientibus, pecunias reddidit pientiſſima Imperatrix, ipſaſque à ſervitutis turpiſſimæ jugo liberavit; Prohibitis etiam in poſte-

1. κελεύσας δὲ δοθῆναι αὐτὰς] Scr. αὐτεῖς.

2. πένητας ἔχοντας θυγατέρας] Scr. ἐχούσας. De hoc Juſtiniani & Theodoræ Imp. facto copioſe, Procopius, de Juſtin. Ædific. lib 1. cap. 3. Sed & Novellam etiam edidit Juſtinianus, ὡς δὲ μὴ εἶναι πορνοβοσκὸς ἐν μηδενὶ τόπῳ τῆς Ρωμαίων πολιτείας. Eſt hæc Novella decima quarta.

rum Lenociniis quibuſcunque. Quin & veſtitu illis integro de propriis ſumptibus ſuppeditato, puellas demum demiſit.

Cæterum Indictionis hujus ſub exitum, Theodora Auguſta, Patriciis, cubiculariis, & IV. millibus virorum ſtipata, Pythium profecta eſt: Cunctiſque, in quas inciderat, Eccleſiis magnifice donatis, Conſtantinopolim reverſa eſt.

Eodem tempore ad Juſtinianum Imperatorem nuncium allatum eſt de prælio inter Romanos & Perſas commiſſo; qui XXX millibus armatorum inſtructi, Xerxis, Coadis Perſarum regis filii, ſub auſpiciis, Meſopotamiam invaſerant. Perozes enim; Coadis filius natu major, eodem tempore Lazicam, & Perſarmeniam, numeroſo cum exercitu petebat; nec pater ipſe Coades hoc tempore in Romanas prodiit ditiones. Xerxi autem, & Meran in occurſum iverunt Damaſci Exλείας, κελεύσασα τ̃ λοιπ̃, μὴ ἔξ) πορνοβοσκές. Αλλὰ χαρισαμ̃ν ταῖς αὐταῖς κόραις τ̃ τ̃ σώματ☉ ἔνδυσιν καὶ ἀπὸ νομίσματ☉ ἑνὸς, ἀπέλυσεν αὐτάς.

Εν ᾧ τῇ συμπληρώσει τ̃ς αὐτ̃ς ἰνδικτι῵ν☉, ἐξώρμησεν ἡ αὐτὴ Αὐγέσα Θεοδώρα [1] εἰς τὸ λεγόμ̃νον Πύθιον, μ̃ πατεικίων, καὶ κυβικυλαείων, ὅσα συὶ χιλιάσι τέτρασι. κὴ πολλὰ χαρισαμ̃ν ταῖς κατὰ τόπον ἐκκλησίαις, ὑπ̃στρεψεν ἐν Κων̃σταντινυπόλ.

Εν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ, ἀπηγγέλθη Ιυστινιανῷ τῷ βασιλεῖ, ὅτι συμβολ̃ς γ̃νομ̃νης μεταξὺ Περσ῵ν κὴ Ρωμαίων, ὅτι τ̃ Μεσοποταμίαν διεξ̃λθόντων τ̃ν Περσ῵ν, μ̃ χιλιάδων λ'. κὴ Ξέρξης, τ̃ ὑ῵ τ̃ βασιλέως Κωάδυ· ὁ γὸ [2] Περόζης, ὁ μείζων ὁ υἱὸς αὐτ̃, ὅτι τ̃ Λαζικὴν, κὴ τ̃ Περσαρμ̃νίαν ἐπολέμ, μ̃ βοηθείας πολλ̃ς. Ο γὸ πατὴρ αὐτ̃, Κωάδης, ἐν αὐτῷ τῷ καιρῷ οὐ ἦλθεν ὅτι τὰ Ρωμαϊκά. ἐξ̃λθον δὲ χ̃τ τ̃ Μέραν, κὴ Ξέρξου ὁ ἀπὸ δυκ῵ν Δαμασκ῵ Κυζπ̃ς, ὁ

---

1. εἰς τὸ λεγόμ̃νον Πύθιον] Pythium quidem Macedoniæ oppidum eſt; ut ex Stephano diſcimus: nonne igitur Auctor hoc loco Thermas illas intelligit potius, quas ſupra lib. 3. vocat, τὰ Πυθια θερμά. Thermæ vero hæ in Bythynia, à Byzantio haud procul ſitæ erant: Procop. de Juſtin. Ædific. lib. 5. Πηγαὶ δὲ θερμ῵ν φύσ ἐν Βιθυνοις ἰδάτων ἀναλυπάνσιν, ει χώρῳ ὀνπ̃ ἐπονομάζσι Πύθια· ἔνθας ἐχυσι ἀφθόν-χλῳ ἄλλοι τε πολλοὶ, κὴ Διαφερόντως Βυζάντιοι.

2. Περόζης, ὁ μείζων ὁ υἱὸς αὐτ̃] ſecundum ὁ redundat. Cæterum inter Coadis, ſive Cabadis filios, quos Procopius tres enumerat, neuter horum apparet. Hic enim natu majorem Καόσ῵ vocat, filium ſecundum Ζαμ῵, minimum Χοσρ῵: qui etiam regno Perſico patri ſucceſſit. Procop. de Bel. Perſic. l. 1.

Βιταλιανῦ,

Βιταλιανῦ, ἀνὴρ μαχιμώτατος, καὶ Σεβαστιανὸς, μετὰ τῆς Ισαυρικῆς χειρὸς, καὶ Προκλιανὸς ὁ δὲξ Φοινίκης, καὶ βασίλειος, ὁ κόμης· ἦν δὲ καὶ Βελισάριος μετ' αὐτῶν, καὶ Ταφαρὰς, ὁ φύλαρχος. Τῦ δὲ ἵππου Ταφαρᾶ πεσόντος, [1] κατενεχθεὶς ὑπὸ τῆς γῆν ἔσφαγη. ὁμοίως δὲ καὶ Προκλιανός· Σεβαστιανὸς δὲ, καὶ Βασίλειος ἐλήφθησαν αἰχμάλωτοι. Κυζῆνος δὲ, πληγὰς γενόμενος, παρελήφθη. Βελισάριος δὲ, φυγῇ χρησάμενος, διεσώθη. Καὶ ἀπαγγέλθη τὰ γενόμενα τῷ βασιλεῖ Ιυστινιανῷ, καὶ ἐλυπήθη σφόδρα. Επεσον δὲ καὶ ἐκ τῶν Περσῶν στρατηγοὶ, μετὰ βοηθείας αὐτῶν πολλῆς· καὶ ὑπέστρεψαν εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῶν χώραν.

Επεμψε δὲ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς συγκλητικὸς ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως, φυλάττειν τὰς πόλεις τῆς ἀνατολῆς, μετὰ τῆς αὐτῶν βοηθείας, τὴν μὲν πατρίκιον Πλάτωνα ἐν Αμιδίᾳ, τὴν δὲ Θεόδωρον τὸν πατρίκιον ἐν Εδέσσῃ, Αλέξανδρον δὲ, τὴν Ιερείου, ἐν Βεροίᾳ· καὶ ἄλλους δὲ συγκλητικὸς, [2] ὅπη τὸ Σῦρον, καὶ Κωνσταντῖναν, εἰς τὸ φυλάττειν τὰς πόλεις. Επέμφθη δὲ ἐν αὐτῷ τῷ καιρῷ καὶ ὁ πατρίκιος Πόμπος, μετὰ πολλῆς βοηθείας, ἔχων μεθ' ἑαυτῦ Ιλλυριανὸς, καὶ Σκύθας καὶ Ισαύρους, καὶ Θρᾴκας· καὶ

dux Cuztis, Vitaliani F. vir bellicoſiſſimus; & Sebaſtianus, copiis Iſauricis inſtructi: Phœniciæ etiam Dux, Proclianus, cum Baſilio Comite: Præter hos etiam aderant Beliſarius, & Tapharas Phylarcha. Tapharas vero equo impingente excuſſus, interfectus eſt: ſimili etiam modo periit & Proclianus. Sebaſtianus, & Baſilius, ab hoſtibus capti ſunt: Cuztis etiam, vulnere accepto, in manus hoſtium devenit: cæterum Beliſarius fuga evaſit. Imperator autem Juſtinianus, ubi hæc audiſſet, ingenti ira commotus eſt. Sed etiam ex Perſarum quoque Ducibus, & Exercitu, ceciderunt quamplurimi; cæteris regionem ſuam repetentibus.

Porro Imperator ex Proceribus ſuis à Conſtantinopoli in Orientem emiſit quoſdam, qui urbibus ibi proſpicerent: ex quibus Amida Platoni, Edeſſa Theodoro Patriciis; Alexandro autem, Hierii filio, Beroea; cæteriſque aliis, Surorum urbs, & Conſtantina tuendæ ceſſerunt. Eodem tempore Pompius etiam Patricius, cum ingenti Illyriorum, Scytharum, Iſaurorum, Thracumque exercitu, emiſſus eſt; ſed ob graviſſimas quæ ingruebant Hy-

1. κατενεχθεὶς ἐπὶ τῷ γῇ] Scr. κατενεχθείς.

2. ἐπὶ τὸ Σῦρον] Scribend. τὸ Σύρων, nempe πολισμα ſubauditur; ut ex Procopio diſcimus, qui urbem hanc ſemper vocat τὸ Σύρων πόλισμα, vel πόλιν Σύρων, Σύρεων ſive Σύρων, nullo proprio nomine eidem adhibito.

emes,

emes, ex pacto Romanos inter Perſaſque inito, inducíæ factæ ſunt.

Contigit autem per id tempus Antiochiam irati Numinus viciſſitudinem ſextam ſubire, per unius horæ ſpacium terræ tremoribus concuſſam: quos etiam rugitus ingens inſecutus eſt; corruentibus interim, quæ à prioribus terræ motibus de novo excitata fuerant, ædificiis, mœniis, Eccleſiiſque nonnullis. Hujus vero cladis fama per urbes ſeſe ſpargente, lugentes omnes litaniis Deum propitiabant. Divinam etiam iram expertæ ſunt partes urbem circumjacentes: perierunt vero ab excidio hoc animarum V. Millia recipientibus ſeſe, qui ſupererant, in alias urbes: ſed & plurimi etiam montes incoluerunt. Quæ quidem omnia, ab Ephræmio Patriarcha Imperatori nunciata, Byzantini quamprimum accepiſſent, ſupplicationes Deo multos per dies fundebant.

Contigit autem eodem tempora Laodicæam etiam terræ motibus tum primum trepidare, dimidia urbis parte collabente, una cum Judæorum ſynagogis. In hac clade perierunt VII. Mortalium millia, cum ſemiſſe: inter quos Heἔνδοτις, ἐγήνετο τῷ πολέμῳ, καὶ συνταξιν Ρωμαίων τε καὶ Περσῶν, διὰ τὸ γηράσαι χειμῶνας ἓξ.

Σεισθῆναι δὲ ἐν αὐτῷ τῷ καμάτῳ ὑπὸ σεισμώσεως παθεῖν Ἀντιόχειαν, τὸ ἕκτον αὐτῆς πάθος· ὁ δ' γεγονὼς σεισμὸς κατέσχεν ὅπὶ μίαν ὥραν, καὶ μετὰ τοῦτο βρυγμὸς φοβερός· ὥστε τὰ ἀνανεωθέντα κτίσματα, ὑπὸ τῆς προτέρων γεγονότων φόβων, καταπεσεῖν, καὶ τὰ τείχη, [1] καί τινες ἐκκλησίαι. Τὰ δὲ συμβάντα ἠκούσθη καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσι, καὶ πᾶσαι πενθοῦσαι ἐλιτάνευον. Ἔπαθε δὲ καὶ μέρη τῆς πόλεως· τελευτῶσι δὲ ἐν αὐτῷ τῷ σεισμῷ ἄχρι ψυχῶν πεντακισχιλίων. Οἱ δὲ περισωθέντες πολῖται εἰς τὰς ἄλλας πόλεις, φανεροὶ δὲ ἐν τοῖς ὄρεσιν ᾤκουν. Ὁ δὲ πατριάρχης Ἐφραίμιος πάντα τὰ γεγονότα ἀνήγαγε τῷ Βασιλεῖ· καὶ ἀκούσαντες οἱ ἐν τῷ Βυζαντίῳ τὰ συμβάντα, ἐλιτάνευον ὅπὶ ἡμέρας ἱκανάς.

Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ συνέβη παθεῖν, ὑπὸ σεισμοῦ, Λαοδίκειαν, τὸ πρῶτον αὐτῆς πάθος· [2] κατεωρέχθη δὲ ὑπὸ τοῦ φόβου τὸ ἥμισυ τῆς αὐτῆς πόλεως, καὶ αἱ συναγωγαὶ τῶν Ἰουδαίων. Ἀπώλοντο δὲ ἐν αὐτῷ τῷ φόβῳ χιλιάδες ἑπτὰ ἥμι-

1. καί τινες ἐκκλησίαι] Scr. καί τινας ἐκκλησίας.

2. κατεωρέχθη δὲ] Scr. κατεωρέχθη.

συ,

σι, Ἑβραίων τε πλῆθος, καὶ χριστιανῶν ὀλίγοι· αἱ δὲ ἐκκλησίαι τῆς αὐτῆς πόλεως ἔμειναν ἀξέσαγεῖς, θεισωθεῖσαι ὑπὸ Θεοῦ. Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς ἐχαρίσατο τοῖς Λαοδικεῦσιν, εἰς ἐκχόσιν τῆς αὐτῆς πόλεως, κεντηνάρια δύο.

braeorum plurimi, Chriſtianorum quoque nonnulli, interierunt. Chriſtianorum vero Eccleſiæ, nutu Divino, inconcuſſæ ſteterunt. Cæterum Imperator Laodicenſes, in urbem à ruderibus repurgandam, centenariis duobus donavit.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ [1] μετεκλήθη Ἀντόχεια, Θεόπολις, κατὰ κέλευσιν τοῦ ἁγίου Συμεὼν τοῦ θαυματέργου. εὑρέθη δὲ καὶ ἐν τῇ αὐτῇ Ἀντοχείᾳ χρησμὸς ἀναγεγραμμένος, θεσπίζων ἔπος· Καὶ οὐ τάλαινα πόλις, Ἀντόχεια ἡ κληθήσῃ. Ὁμοίως δὲ καὶ ἐν τοῖς χαρτίοις εὑρέθη τῶν τὰ ἄκτα γεγραφότων τῆς αὐτῆς πόλεως, ὅτι ἔφασκον, κλησόνα διδοῦντες, εἰς τὸ μετακληθῆναι τὴν αὐτὴν πόλιν. Καὶ ἀνεμέχθη ταῦτα τῷ αὐτῷ βασιλεῖ Ἰουστινιανῷ. καὶ ἐδωρήσατο θείαν φιλοτιμίαν τοῖς Ἀντοχεῦσι, καὶ Λαοδικεῦσι, καὶ Σελευκέσιν ὥστε κεφαλαιῶσαι τὴν αὐτῶν συντέλειαν ὅτι ἔτη τρία, χαρισάμενος τοῖς αὐτοῖς πόλεσι λίτρας διακοσίας, καὶ τοῖς κλήτορσιν ἀξίας Ἰλλουστρίων.

Iiſdem temporibus Antiochia, mutato nomine, Theopolis vocata eſt; imponente hoc eidem S. Symeone Thaumaturgo, nempe ob repertum ibi Oraculum, quod ſic ſe "habuit. Erit, cum tu infœ"lix urbs, Antiochi non vo"caberis. Ad novum vero nomen, urbi inditum, acclamarunt incolæ, bene eidem ominantes: uti proditum eſt ab iis, qui Acta Publica hujus Urbis conſcripſerunt. Juſtinianus autem de his omnibus certior factus, pro divina ſua munificentia, Antiochenſibus, Laodicenis, & Seleucenſibus tributa omnia in triennium remiſit: conceſſis etiam, in urbium harum [ſingularum] inſtaurationem, libris ducentis; Primoribus etiam urbium ſingularum Illuſtrium dignitate auctis.

Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἀνεφάνη, ἐν τοῖς Περσικοῖς μέρεσι, δόγμα μανιχαϊκόν· καὶ μαθὼν ὁ τῆς Περ-

Eodem tempore Manichæorum Dogma, in Perſicis regionibus repullulans, radices

1. μετεκλήθη Ἀντόχεια Θεόπολις] Accidit terræ motus iſte Juſtiniani Imp. anno II. uti teſtatur Evagrius, lib. 4. cap. 6. Cedrenus etiam in Juſtiniano: quorum uterque de nominis etiam urbis mutatione mentionem fecit.

2. κατὰ κέλευσιν τοῦ ἁγίου Συμεὼν τοῦ θαυματέργου] Symeones Miraculis clari duo fuerunt; alter στυλίτης ille, qui Leonis M. anno IV. diem obiit; alter ſub Juſtiniano floruit; quem Auctor noſter hoc loco indicare videtur. Vide Evagr. lib. 4. c. 33.

eo uſque egerat, ut Epiſcopum etiam ſibi, nomine Indarazar, conſtituerent. Quod Rex Perſarum ubi reſciviſſet; & ipſe Archimagique ejus, ira commoti ſunt. Rex itaque ſilentio convocato, Manichæos omnes, una cum Epiſcopo ſuo comprehendi juſſit: quibus coram adductis, exercitui, in procinctu aſtanti in mandatis dedit, uti eos neci darent. Milites itaque Manichæos omnes cum Epiſcopo, cleroque ejus gladio peremerunt; rege ipſo, & Chriſtianorum Epiſcopo ſpectantibus. Quin & publicatis etiam facultatibus eorum, libriſque igni traditis, Eccleſias quoque Chriſtianis addixit: ſacris inſuper undique promulgatis; ſi quis, per imperium Perſicum, Manichæus inveniretur, uti igne abſumeretur: ſicuti hæc narravit Perſarum Baſtagarius, qui poſt ſuſceptum Baptiſmum, Timotheus dictus eſt.

Eodem tempore Romanus Imperator Caſtrum Anaſarthum, civitatis jure donatum, ab Auguſtæ nomine, Theodoriadem vocavit. Conſimi-

σῶν βασιλεὺς, ἠγανάκτησεν· ὡσαύτως δὲ καὶ οἱ ἀρχιμάγοι τῶν Περσῶν· ἦσαν γὰρ ποιήσαντες οἱ αὐτοὶ Μανιχαῖοι καὶ ἐπίσκοπον, ὀνόματι Ἰνδαραζάρ. Ὁ δὲ βασιλεὺς Περσῶν σιλέντιον ποιήσας, καὶ πάντας αὐτοὺς καταφθείρας, καὶ τὸν ἐπίσκοπον τῶν Μανιχαίων, κελεύσῃ τῇ παρεστώσῃ αὐτῷ ἐνόπλῳ στρατιᾷ, καὶ κατέκοψαν ξίφεσι πάντας τοὺς Μανιχαίους, καὶ τὸν ἐπίσκοπον αὐτῶν, σὺν τῷ κλήρῳ αὐτοῦ· καὶ ἐφονεύθησαν πάντες ἐπ' ὄψεσι τοῦ αὐτοῦ βασιλέως, [1] καὶ τοῦ ἐπισκόπου τῶν χριστιανῶν. ἐδημεύθησαν δὲ καὶ αἱ ὑποστάσεις αὐτῶν, καὶ τὰς ἐκκλησίας αὐτῶν ἔδωκε τοῖς χριστιανοῖς, ἐκπέμψας θείας αὐτοῦ σάκρας ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ διοικουμένῃ πολιτείᾳ, ὥστε τὸν ἀπιστούμενον Μανιχαῖον πυρὶ καυσον γνέσθαι· καὶ τὰς βίβλους δὲ αὐτῶν πάσας κατέκαυσεν. Ἅπερ διηγήσατο [2] βασταγάριος Περσῶν, ὅστις βαπτισθείς, μετεκλήθη Τιμόθεος.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ ὁ Ῥωμαίων βασιλεὺς τὸ κάστρον, τὸ λεγόμενον Ἀνάσαρθον, μετεκάλεσε Θεοδωριάδα, εἰς τὸ ὄνομα τῆς Αὐγούστας παρεγκὼς καὶ δίκαια πόλεως.

---

1. καὶ τοῦ ἐπισκόπου τῶν Χριστιανῶν] Miranda profecto eſt hæc Baſtagarii Perſici, quam profert Auctor, Narratiuncula, de Manichæis igni traditis, idque præſente Chriſtianorum Epiſcopo: ſed nec fide omnino ulla digna videtur. Perſæ enim jamdudum, Theodoſii II. Imp. tempore, Chriſtianæ religionis hoſtes ſeſe profeſſi fuerant: Quin & hoc ipſo tempore cum Manichæis in quibuſdam eos conveniſſe teſtatur Agathias, iſtiu ævi ſcriptor, quique ex Archivis Perſicis plurima ſe deſumpſiſſe affirmat. Agath. lib. 2. & 4. vide etiam Nicephor. Hiſt. Eccl. lib. 14 cap. 19, & 21.

2. βασταγάριος Περσῶν] βασταγὴ, *Onus* eſt: Heſychius, Βασταγὴ βάρος. Hinc βασταγάριος, βασταγάρης ſive βασταγιάριος, *Baſtagarius, Bajulus.*

ὁμοίως

ὁμοίως δὲ τὸ ἐν Σύσοις κάστρον μετωνόμασεν, Ιουστινιανόπολιν.

Τῷ δὲ αὐτῷ χρόνῳ Αλαμούνδαρος, ὁ τῶν Περσῶν Σαρακηνὸς, ἐλθὼν μετὰ Περσικῆς, καὶ Σαρακηνικῆς βοηθείας ἐπεκείδετο τῇ πρώτῃ Συρίαν, ἕως τῶν ὁρων Ἀντιοχείας· καὶ σύρας καὶ τόπους τῆς αὐτῆς χώρας. Καὶ ἀκούσαντες τὰ γεγονότα οἱ ἔξαρχοι Ρωμαίων, ἐξῆλθον κατ' αὐτῶν· καὶ γνόντες οἱ Σαρακηνοὶ, λαβόντες πᾶσαν τὴν πρόνοιαν, διὰ τῆς ἐξωτέρω λιμίτου ἔφυγον.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ καιρῷ καὶ ὁ ἀγωγὸς Αλεξανδρείας τῆς μεγάλης ἀνενεώθη, ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ιουστινιανοῦ.

Ακούσας δὲ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς τὰ γινόμενα ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν, πέμψας καὶ ὁλίγην βοήθειαν πεζικὴν ἐκ τῆς Φρυγῶν χώρας, [1] τῶν λεγομένων Λυκοκρανίτας, ἀπέλθειν ὅπῃ τὰ Σαρακηνικὰ, καὶ τὰ Περσικὰ μέρη. ἐν αὐτῷ δὲ τῷ καιρῷ πρεσβεύθη ἔξαρχος Ρωμαίων Βελισαρίου ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ βασιλέως· ἦν γὰρ ἀποδεχθεὶς Υπάτιος ὁ πατρίκιος, ὁ πρὸ αὐτοῦ ὢν στρατηλάτης, καταπεσὼν δὲ Βελισάριος τὰ ἐξέρκεια, καὶ τὰς δόκας, εἰς τὴν τῶν Περσῶν μάχην. Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ ἐπέμφθη εἰς τὰ Περσικὰ Ερμογένης, ὁ ὑπὸ μαγίστρων, liter quoque Suſianum Caſtrum Juſtinianopolim vocavit.

Eiſdem temporibus, Alamundarus Saracenus, Perſarum [ſocius] copiis Perſicis, & Saracenicis inſtructus, Syriam Primam deprædatus eſt; aduſque Antiochiæ fines omnia vaſtans. Hæc ubi audiviſſent Romanorum Duces, contra eum egreſſi ſunt: quo cognito, Saraceni, arrepta præda, per limitem exteriorem evaſerunt.

Eorum tempore Juſtinianus Imperator Aquæductum Alexandriæ magnæ inſtauravit.

Imperator vero certior factus de Saracenorum Incurſionibus; pedeſtribus copiis ingentibus collectis ex Phrygum Lycocranitarum regione dicta, in Perſarum, & Saracenorum partes eas emittit. Eodem tempore, Hypatio Patricio, Militum Magiſtro, dignitate exuto, Beliſarius ab Imperatore in locum ejus ſuffectus eſt, qui exercitus Romanos, Duceſque, & totum Belli Perſici negotium ſibi commiſſum habuit. Eodem etiam tempore in Perſidem miſſus eſt Hermogenes Scytha, Exmagiſter, vir prudentiſſimus.. Menſe autem Ju-

1. τῶν λεγομένων Λυκοκρανίτας.] Non Phrygiæ, ſed Piſidiæ populus iſte erat, à monte quodam, cui λύκος κράνος nomen, ita appellatus, uti teſtatur Procopius de reb. Goth. l. 3. ἀλλὰ καὶ Λυκοκρανίτας καλοῦσι τοὺς Πισιδῶν πινάς· οὐχ ὅτι λύκων κεφαλὰς ἔχουσιν, ἀλλ' ὅτι λύκος κράνα τὸ ὄρος ἐκλήθη, ὃ ταύτῃ ἀνέχει.

nio, Indictionis VII, tumultus Gentilis exortus est: Samaritanis enim, Judæisque, cum Christianis conflictantibus quamplurima in Scythopoli ædificia à Samaritanis combusta sunt. Imperator autem de his certior factus Basso Præfecto iratus, officio eum abdicavit: caputque etiam ei, eadem ipsa in regione, amputavit. Samaritæ interim ubi intellexissent, Imperatorem, sibi infensum esse, res novas moliti sunt; & Julianum quendam, Samaritam, Latronum principem, corona adornantes, prædiis passim, & Ecclesiis ignes injecerunt; quamplurimis etiam Christianis è medio sublatis. Quin & Neapolim ingressus Julianus numerosa Samaritarum turba stipatus, Circensia etiam spectabat ubi Niceas quidam, Christianus auriga Palmam primam tulit: qui cæteris etiam qui ibi aderant omnibus, tam Samaritis, quam Judæis aurigis, superior factus est. Tyrannum itaque adientem, victoriæ præmium ab eo ut acciperet; Tyrannus, cujus sectæ esset, eum interrogavit. Cumque Christianum esse intellexisset, (pro malo in se omine habens, Christianos primam statim palmam suis præripere; quod & factum est:) misso carnifice, Aurigæ in ipso Circo caput amputavit.

ὁ Σκύθης, ἀνὴρ σοφός. Τῷ δὲ ἱππίῳ μιᾷ, τῆς ἑβδόμης ἰνδικτιῶνος, παραχθεὶς ἡνιοχικῆς συμβολόντων τῶν τῆδε Σαμαρειτῶν μεταξὺ χριστιανῶν, καὶ Ἰουδαίων, πολλοὶ τόποι ἐνεπρήσθησαν ἐν Σκυθοπόλει ἐκ τῶν αὐτῶν Σαμαρειτῶν. Καὶ τοῦτο ἀκούσας ὁ αὐτὸς βασιλεὺς, ἠγανάκτησε κατὰ τοῦ ἄρχοντος Βάσσου· ὅνπερ διαδεξάμενος, ἀπεκεφάλισεν, ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ. οἱ δὲ Σαμαρεῖται γνόντες πῶς καθ' ἑαυτῶν ἀγανάκτησιν, ἐπυράννησε, καὶ ἔσεψαν λῃσαρχον, ὀνόματι Ἰουλιανὸν, Σαμαρείτην, καὶ ἔκαυσε κλήματα, καὶ ἐκκλησίας, καὶ ἐφόνευσε πολλοὺς χριστιανούς. καὶ εἰσελθὼν ἐν Νεαπόλει, ἐθεώρησεν Ἱπποδρόμιον, μετὰ πλήθους Σαμαρειτῶν· καὶ τὸ θεωτὸν βαῖον ἐνίκησε Νικέας τις, ἡνίοχος χριστιανός. Ἦσαν δὲ καὶ ἄλλοι ἐν τῇ αὐτῇ Νεαπόλει ἡνίοχοι, Σαμαρεῖται, καὶ Ἰουδαῖοι· ὅστινας ἐνίκησεν ὁ αὐτὸς Νικέας ἡνίοχος. καὶ ἐλθὼν πρὸς τὸν τύραννον, ὀφείλων τιμηθῆναι, (ἐπερώτησε δὲ αὐτὸν, ποίας ὑπάρχει θρησκείας; καὶ μαθὼν, ὅτι χριστιανός ἐστι· καὶ εἰς σύμβολον διαβάλλων, πῶς τῶν χριστιανῶν εὐθέως πρωΐτερον νίκην κατ' αὐτοῦ· ὅπερ καὶ γέγονεν.) εὐθέως πέμψας, ἀπεκεφάλισε τὸν ἡνίοχον ἐν τῷ Ἱπποδρομίῳ. ἐχθήσατο κακῶς καὶ τὸν ἐπισκόπῳ τῆς αὐτῆς πόλεως. τοῦτο δὲ γνόντες οἱ

1. ἐπερώτησε δὲ αὐτὸν] Scr. ἐπερώτησε.

ἄρχοντες

ἄρχοντες Παλαισίνης, καὶ ὁ δὺξ Θεόδωρος ὁ σιμὸς, τὸ τῆς τυραννίδος τόλμημα [1] ἐμιώυσεν εὐθέως τῷ βασιλεῖ Ιουστινιανῷ· καὶ ἀπιγγελὼν ὁ δὺξ κατ' αὐτοῦ μετὰ πολλῆς βοηθείας, λαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὸν φύλαρχον Παλαισίνης. καὶ γνοὺς τοῦτο ὁ τύραννος Ιουλιανὸς ὁ Σαμαρείτης, φυγὼν ἐξῆλθεν ἀπὸ Νεαπόλεως. Καὶ καταδιώξειν αὐτὸν ὁ δὺξ μετὰ τῆς ἑαυτοῦ βοηθείας καὶ συνέκρουσε πόλεμον· καὶ ἔκαμψεν ὁ δὺξ ἐκ τοῦ Σαμαρείτου, πλατος, καὶ παρέλαβε αὐτὸν Σαμαρείτην Ιουλιανὸν, τῷ Θεῷ παραδόντος αὐτόν. καὶ ἀποκεφαλίσας αὐτὸν, ἔπεμψε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, μετὰ τοῦ διαδήματος, τῷ βασιλεῖ Ιουστινιανῷ. Καὶ ὅτε ἐγνώσθη τῷ αὐτῷ βασιλεῖ τὰ γεγονότα, τὸ τῆς τυραννίδος τοῦ Σαμαρειτῶν καὶ τοῦ δυσυχοῦς Ιουλιανοῦ, ἡ παρὰ τῶν ἀρχόντων μιώυσις διὰ θέως κατέλαβεν ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ ἡ τοῦ τυράννου κεφαλή. ἔπεσον δὲ ἐκ τῶν Σαμαρειτῶν ἐν τῷ πολέμῳ χιλιάδες εἴκοσι· καὶ οἱ μὲ ἔφυγον εἰς τὸ ὄρος [2] τὸ λεγόμενον Αρπαιζιν, καὶ ἐκεῖ ἔθυσαν τῷ ὄρει τούτῳ, καὶ ἐκεῖ ἐκάθισαν.

sed & Epiſcopum quoque ejuſdem urbis peſſime habuit. Palæſtinæ autem Præfecti, cum Theodoro Simo Duce, de his certiores facti; Tyranni hujus impudentem audaciam Juſtiniano Imperatori protinus per litteras repræſentant. Contra eum vero, ingenti cum exercitu, egreditur Theodorus Dux; qui Phylarcham etiam Palæſtinæ ſibi ſocium adjunxit. Quo audito, Julianus Samarita, Tyrannus, Neapoli relicta, fugam capeſſit: quem Paleſtinæ Dux cum copiis ſuis inſecutus, cumque eo prælio congreſſus, Samaritas: late proſternit; comprehenſum quoque Julianum ipſum, Deo tradente eum, capite truncat; caputque ejus, una cum Diademate, Juſtiniano Imperatori mittit. Quo tempore vero miſeri Juliani, Samaritarumque Tyrannidis fama prima innotuerat; continuo etiam rerum à Ducibus in illos geſtarum nuncium, Tyrannique caput, Conſtantinopolim perlata ſunt. Ceciderunt autem ex Samaritis, in hoc bello, XX. Millia hominum:

---

1. ἐμιώυσεν θέως τῷ βασιλεῖ] Forte ſcribend. ἐμίωυσαν.

2. τὸ λεγόμενον Αρπαιζιν.] Suſpicor Auctorem ſcripſiſſe Αργαιζιν; nempe pro Γαριζιν: hunc enim montem hic intelligere eum non eſt quod dubitemus. Occurrit eadem vocis hujus corruptio apud Photium 564, 19. ὅτι ὁ διάδοχος Πρόκλος, φησιν, ὁ Μαρῖνος ἦν ἀπὸ τῆς ἐν Παλαισίνῃ Νέας πόλεως πρὸς ὄρει κατῳκισμένης τῷ Αργαριζῳ καλουμένῳ· ἐν ᾧ Διὸς ὑψίστου ἀκρότατον ἱερὸν, ᾧ καθιέρωτο Αβραμιὸς ὁ τῶν παλαι Εβραίων πατήρ. In itinerario Burdegalenſi ſcribitur, *Agareſen.* NEAPOLIS. *Ibi eſt Mons Agariſen. Ibi dicunt Samaritani Abraham ſacrificium obtuliſſe.* &c. Utroque corruptio manifeſta eſt a voce Garizim.

cæteri nonnulli in montem Arparizim vocatum, alii in Trachonitidem, ad Ferreum montem recipientes ſeſe, evaſerunt. Saracenus etiam Romanorum Phylarcha XX Millia juniorum utriuſque ſexus ex eis pro præda cepit; quos captivos abducens, in regionibus Perſicis, Indiciſque vendidit.

Cæterum Imperator, audito Samaritas ſub ipſis agitatæ Tyrannidis initiis plurima per Palæſtinam prædiola ignibus abſumpſiſſe, illud in Palæſtinæ Duce indigne tulit; eo quod non eos, antequam prædia hæc urbemque occupaſſent, quamque primum in unum coactos ſubintellexerat, ſine mora aggreſſus, diſſipaſſet. Ducem itaque hunc munere ſuo turpiter abdicatum, arcte cuſtodiri juſſit; ſuffecto in locum ejus Irenæo, Antiochenſi: qui Samaritarum reliquias, montibus incubantes, acrius inſecutus, late exitio dedit, graviter in eos animadvertens.

Menſe autem Julio Coades, Perſarum Rex, Hermogenem Magiſtrum, ab Imperatore Juſtiniano, cum Legatione, doniſque ſalutatoriis miſſum, peramice excepit.

γόμυον, Αρπαείζιν· ἄλλοι δὲ, εἰς τὸν Τραχῶνα, εἰς τὸ λεγόμυον, σιδηρουῦν ὄρος. ἔλαβε δὲ καὶ ὁ φύλαρχος Σαρακηνὸς, ὁ τῶν Ρωμαίων, ὡσεὶ δισμυρίους ἐξ αὐτῶν, χιλιάδας εἴκοσι παίδων, καὶ κορασίων· ὕστερον λαβὼν αἰχμαλώτους, ἐπώλησεν, ἐν τοῖς Περσικοῖς, καὶ Ινδικοῖς μέρεσιν.

Ο δὲ αὐτὸς βασιλεὺς γνοὺς, ὅτι πολλὰ κλήματα τῆς Παλαιστίνης ἔκαυσαν οἱ Σαμαρεῖται τὴν ἀρχὴν ὅτε ἐπανάστησαν, ἠγανάκτησε κατὰ τοῦ δυκὸς Παλαιστίνης, διότι [1] πρὸ τοῦ ἐπιέψωσιν εἰς τὰ κλήματα, ἢ εἰς τὴν πόλιν, ἢ μόνον ἔκαυσεν ὅτι συνάγονται, οὐκ ὥρμησε κατ' αὐτῶν, καὶ ἐσκοπίζοντο. καὶ [2] διαδεξάμυος τὸν αὐτὸν δοῦκα ἀσφαλιδέντα φυλάτεσθαι. Καὶ ἐπέμφθη ἀντ' αὐτοῦ δοῦξ, εἰρηναῖος, Αντιοχεύς· ὅστις ὁρμήσας κατὰ τῶν ἀποιμυάντων Σαμαρειτῶν ἐν τοῖς ὄρεσι, πολλοὺς ἀπώλεσε, πικρῶς πεμφησάμυος.

Ο δὲ τῶν Περσῶν βασιλεὺς Κωάδης, [3] δεξάμυος Ερμογένην μάγιστον, ἐν φιλίᾳ πρεσβείας πεμφθέντα, μετὰ καὶ δώρων τὴν ἀναγορδύσεως τοῦ βασιλέως Ιουστιανοῦ, ἐν μυὶ Ιουλίῳ.

---

1. πρὸ τοῦ ἐπιέψωσιν] Scrib. ἐπὶ ἐψωσιν. Cæterum nova prorſus eſt hæc loquendi forma: magis Græce dixiſſet πρὸ τοῦ ἐπὶ ἐψώσθαι αὐτοὺς &c.

2. Διαδεξάμυος τὸν αὐτὸν δοῦκα ἀσχήμως] Scr. ἀσχημόνως.

3. δεξάμυος Ερμογένην] Senſus imperfectus eſt: verbum ἦν deeſſe videtur. vel potius legendum ἐδέξατο.

Σωσέβη

Συμβὰν δὲ κατ' ἐκεῖνο καιρῷ παθεῖν ὑπὸ θεομηνίας, Ἀμάσειαν, ἐν τῇ Ποντικῇ, ἢ αὐτῆς τ' ὠφειχώρου μέρη. Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς τῇ αὐτῇ πόλει πολλὰ ἐχαρίσατο.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ ἀνακωδίκωσις ἐγίνετο τῶν παλαιῶν νόμων· καὶ ποιήσας ἰδίους νόμους, κατέπεμψεν ἐν πάσαις ταῖς πόλεσι, πρὸς τὸ τοὺς δικαζομένους μὴ ὠφελεῖσθαι ἐλλείψεσι, καὶ ζημίαις· ἀλλὰ ταχείαν ἔχειν τ' ἀπαλλαγήν· ὅθεν μονόβιβλον κατασκευάσας, ἔπεμψεν ἐν Ἀθήναις, καὶ ἐν Βηρυτῷ.

Ὁ δ' αὐτὸς βασιλεὺς ἀπεμέρισεν ἀπὸ Ἀντιοχείας τῆς πρώτης Συρίας, Λαοδίκειαν, καὶ Δαβαλὰ, καὶ Πάλτον, τὰς πόλεις· καὶ ἀπὸ Ἀπαμείας τῆς δευτέρας Συρίας, Βαλανέας πόλιν· καὶ ἐποίησεν ἐπαρχίαν, ἣν νῦν ἐπονόμασε Θεοδωριάδα, δοὺς αὐτῇ καὶ μητροπολιτικὸν δίκαιον. τὸν δὲ ἐπίσκοπον Λαοδικείας οὐκ ἐλευθέρωσε τοῦ ὑποκεῖσθαι τῷ πατριάρχῃ τῶν Ἀντιοχέων πόλεως.

Ἐν ᾧ τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἔπαθεν ὑπὸ θεομηνίας μητρόπολις τῆς Λυκίας, τὰ Μύρα· καὶ πολλὰ ἐχαρίσατο τοῖς ὑπολειφθεῖσι, καὶ τῇ πόλει, εἰς κτίσματα, ὁ αὐτὸς βασιλεύς.

Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἐγένετο ταραχὴ ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ, ἐν τῷ θεάτρῳ. καὶ τὰ τ' παραχθὲν ἀνεβοήθη τῷ αὐτῷ βασιλεῖ. καὶ ἀγανακτήσας, ἐξ ἐκείνου ἐκώλυσε τ' θέαν τ' θεάτρου, πρὸς τὸ μὴ ὁπτελεῖσθαι τ' λοιπὸν ἐν τῇ τ' Ἀντιοχέων πόλει.

Contigit autem per id tempus, Amaſiam, Ponticæ ditionis urbem, una cum regionibus circumvicinis, divinam iram ſubire: cui etiam urbi Imperator plurima largitus eſt.

Eodem tempore Leges omnes veteres in Codicem unum coactæ ſunt: quin & Leges à ſe latas, per ſingulas Imperii urbes Juſtinianus emiſit, nempe, ut in jus vocati, celerius, & minori cum diſpendio, Cauſidicis ſeſe expedirent. Leges vero has, in volumen unum digeſtas, Athenas, & Berytum tranſmiſit.

Idem Imperator Laodiceam, Gabalam, Paltumque urbes ab Antiochia Syriæ primæ, ab Apamia autem Syriæ ſecundæ Balaneas urbem dirimens, in Provinciæ formam redegit; quam etiam jure Metropolitico donatam, Theodoriadem nominavit. Epiſcopum tamen Laodicenſem Antiocheno Patriarchæ nihilo ſecius, uti antea, ſubeſſe voluit.

Eodem tempore divinam iram perpeſſa eſt Myra, Lyciæ Metropolis; cui inſtaurandæ, ut etiam civibus ſuperſtitibus, Imperator plurima ſuppeditavit.

Sub id ipſum tempus Antiochiæ magnæ Tumultus ingens in Theatro obortus eſt; de quo certior factus Imperator, exinde in iram commotus, Ludi Theatrici deinceps, Antiochiæ ne amplius ederentur, prohibuit.

Eodem

Eodem tempore Græcæ religionis homines perſecutionem gravem perpeſſi ſunt, publicatis etiam quamplurimorum facultatibus; inter quos Macedonius, Aſclepiodotus, Phocas etiam Crateri F. cum Thoma Quæſtore, diem ſuum interea obierunt: Exinde vero metus ingens omnibus inceſſit. Quin & edicto Imperatorio cautum eſt, Græciſſantes in poſterum ne publicum aliquod in Rep. munus obirent. Reliquarum vero Hæreſium ſectatores quoſcunque Romani Imperii finibus excedere juſſit Imperator; indulta tamen eis per tres menſes licentia, ſi qui per id tempus fidem Orthodoxam amplecterentur. Quod quidem Edictum in omnibus urbibus extraneis promulgatum eſt.

Εν αὐτῷ ὃ τῷ χρόνῳ δισσοὶ γέγονεν Ἑλλήνων μέγας, καὶ πολλοὶ ἐδημεύθησαν ἐν οἷς ἐτελεύτησε Μακεδόνιος, Ἀσκληπιόδοτος, Φωκᾶς ὁ Κρατερᾶ, καὶ Θωμᾶς ὁ Κοιαίστωρ· καὶ ἐκ τούτου πολὺς φόβος γέγονεν. Ἐδέησε δὲ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς, ὥστε μὴ πολιτεύεσθαι τοὺς Ἑλληνίζοντας· τοὺς δὲ τῆς ἄλλων αἱρέσεων ὄντας, ἀφανεῖς γενέσθαι τῆς Ῥωμαϊκῆς πολιτείας, [1] ὡς θεσμίαν τινῶν μίσεων λαβόντες, εἰς τὸ γενέσθαι αὐτοὺς κοινωνοὺς τῆς ὀρθοδόξου πίστεως. Ὅσις δεῖος τύπος ἐνεφανίσθη ἐν πάσαις ταῖς ἐξωτικαῖς πόλεσιν.

Eodem tempore Priſcus quidam, Exconſul, & Imperatoris hujus olim Notarius; qui in Imperatoris iram inciderat, bonis publicatis, Diaconus factus eſt, Cyzicumque relegatus.

Εν αὐτῷ δὲ τῷ καιρῷ [2] ἠναγκάσθη ὁ ἀπὸ ὑπάτων Πρίσκος, ὁ ἀπὸ νοταρίων τοῦ αὐτοῦ βασιλέως· καὶ δημευθεὶς, ἐγένετο διάκονος, καὶ ἐπέμφθη ἐν Κυζίκῳ.

Iiſdem Temporibus Hermogenes Magiſter, ex Perſide redux, munera ſecum, & Coadis Perſarum Regis Juſtiniano Imperatori Reſponſum retulit, his verbis conſcriptum:

Εν αὐτῷ δὲ τῷ καιρῷ Ἑρμογένης ὁ μάγιστρος, ὑποστρέψας ἐκ τῆς Περσικῆς, δῶρα, ἀνήγαγε ἀποκρίσεις παρὰ Κωάδου βασιλέως Περσῶν, πρὸς Ἰουστινιανὸν βασιλέα Ῥωμαίων ὑπερφυῶς σύντομος ἐκτεθειμένας ὕστερον.

"Coades, Rex Regum, ſo-

"Κωάδης, βασιλεὺς βασιλέ-

1. ὡς θεσμίαν τινῶν μίσεων λαβόντες] Scr. λαβοντας.

2. ἠναγκάσθη ὁ ἀπὸ ὑπάτων Πρίσκος] De Priſco hoc vide quid Procopius habet. Arcan. Hiſt. p. 71.

"ὁντων,

" ὄντων, ἡλίᾳ, ἀνατολῆς, Φλαβίῳ
" Ιυστινιανῷ Καίσαρι, σελλήνης δύ-
" σεως.

" Ἤδραμεν ἐν τοῖς ἡμετέροις ἀρ-
" χείοις ἀναγεγραμμένα, ἀδελφοὺς
" ἡμᾶς ἀλλήλων εἶναι· καὶ ἐάν τις
" ὁπωσδηποῦν σωμάτων, ἢ χρημά-
" των, παρέχῃ τῷ ἑτέρῳ. Καὶ
" μεμενήκαμεν ἐξ ἐκείνου καὶ μέ-
" χρι τοῦ παρόντος ὅπως ἀμφοτε-
" λοῦντες· καί ποτε μὴ ἐθνῶν
" ἡμῖν ἐπανισταμένων, τοῖς μὲ πα-
" ρατάξασθαι ἠναγκάσθημεν· τοὺς δὲ
" μὴ διὰ δόσεως χρημάτων ὑπο-
" ταγῆναι ἐπείσαμεν. ὡς δῆλον
" εἶναι, πάντα τὰ ἐν τοῖς ἡμετέροις
" θησαυροῖς ἀναλωθῆναι. Ταῦτα
" δὲ μὴ Ἀναστασίῳ, μὴ Ιυστίνῳ τοῖς
" βασιλεῦσι γεγραφήκαμεν, μὴ ἠνύ-
" σαμεν πλέον ἢ δέν· ὅθεν ἠναγκά-
" σθημεν ἀπροβατάξασθαι πολέμου χά-
" ριν, καὶ πλησίον ἀπὸ Ρωμαί-
" ων γεγόμενοι, τοὺς ἐν μέσῳ,
" μηδὲν ἁμαρτήσαντας, [1] περιφάσει
" τῆς ἐκείνου ἀπιστείας ἀπολέσθαι.
" Ἀλλ', ὡς χρισταναὶ, μὴ δύσε-
" βεῖς, [2] φείσασθαι ψυχῶν, καὶ
" σωμάτων, καὶ μεταδότε ἡμῖν
" χρυσίου. Εἰ δὲ μὴ τοῦτο ποιεῖτε,
" διατρίψατε ἑαυτοὺς πρὸς πόλε-
" μον, παρασκευὴν ἔχοντες ὅλου
" τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἵνα μὴ νομι-
" σθῶμεν κλέπτειν τῷ νίκῃ,

" lis, Orientis, Flavio Juſtini-
" ano, Cæſari, Lunæ, Occi-
" dentis.

" Priſcis Archivorum regni
" Noſtri ex Monumentis com-
" pertum habuimus, Nos Fra-
" tres eſſe: & quod, ſi cuivis
" Noſtrum vel hominibus, vel
" pecuniis opus fuerit, ab altero
" ſubminiſtrandos eſſe. Quam
" quidem Nos Fidem, in præ-
" ſentem hunc uſque diem,
" vobis integram præſtitimus.
" Cæterum ab hoſtibus quan-
" doque impetiti, in prælium
" cum nonnullis eorum deſ-
" cendere coacti fuimus: reli-
" qui vero, datis pecuniis, Im-
" perium Noſtrum ut admitte-
" rent, effecimus. Unde Fiſ-
" cum Noſtrum penitus ex-
" hauſtum eſſe, ſat liquido
" conſtat. Super his vero cum
" ad Imperatores, Anaſtaſium,
" ac Juſtinum, referentes ni-
" hil ita profecerimus, arma
" deinde ſumere neceſſe ha-
" buimus. Propius itaque à fi-
" nibus veſtris cum abfueri-
" mus, intermedios quoſque,
" licet innoxios, è medio ſuſtu-
" limus, violatæ à vobis fidei
" ſub prætextu. Vos vero, Chri-
" ſtiani, cum ſatis & pietatem
" colatis; parcite potius homi-
" nibus veſtris, & pecunias
" date. Sin aliter, ad bellum
" vos accingite: cujus tamen in-
" ducias vobis in annum in-
" tegrum permittimus, ne ſuf-

1. περιφάσει τῆς ἐκείνου ἀπιστείας] Lego, ἐκείνων, ut ad Anaſtaſium & Juſtinianum Impp. referatur.

2. φείσασθαι ψυχῶν] Scr. φείσασθε.]

"furari victoriam, vel ea per "dolum potiri videremur.

Eodem tempore Juſtinianus Imperator Togam ſuam, regiis lapillis inſignitam, Antiochenis dono tranſmiſit; quam Antiocheni S. Caſſiani in Eccleſia ſuſpenderunt explicatam.

Cæterum Decii ſub Conſulatu Romanis ſeſe adjunxit Mundus quidam, Gepidis oriundus, & regio ſanguine prognatus. Hic patris ſui poſt obitum, apud Thrauſtilam, avunculum ſuum, Sirmii degebat: quod Romæ Rex, Valemeriacus; qui & Theuderichus, ubi intellexiſſet, per literas eum hortatus vel ad ſe uti veniret. Perſuaſus itaque Mundus, ad Theuderichum ſuis profectus eſt; ubi diutius degens propugnatorem ſe ei in omnibus exhibuit. Tandem vero inde diſcedens, Danubium fluvium acceſſit, Imperatorem Juſtinianum exoratum habens, uti ſibi liceret ejus ſubeſſe Imperio. Imperator Mundum excepit; Militumque in Illyrio Magiſtrum factum, in demandatum ei munus, cum ſuis demiſit. Quamprimum autem Illyricam regionem occupaſſet Mundus, ab Hunnis, numeroſum diverſorum Barbarorum exercitum

"καὶ δόλῳ περιγίνεσθαι τοῦ πο-"λέμου.

τῷ δὲ αὐτῷ χρόνῳ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ιουστινιανὸς ἐδωρήσατο τοῖς Ἀντιοχεῦσι τὴν ἰδίαν τόγαν, ἔχουσαν καὶ λίθους βασιλικούς· καὶ ἁπλώθη ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, τῇ λεγομένῃ Κασσιανῶν.

Ἐπὶ δὲ τῆς ὑπατείας Δεκίου περιεβέβλητο Ρωμαίοις Μοῦνδος, ὁ ἐκ γένους τῶν Γηπαίδων καταγόμενος, υἱὸς ὢν ἐκγόνου, μετὰ τὸν τελευτὴν τοῦ ἰδίου αὐτοῦ πατρὸς, [1] πρὸς Θραυστίλαν θεῖον αὐτοῦ γεγονότα, καὶ διῆγεν ἐν τῷ Σιρμίῳ. Καὶ γνοὺς τοῦτο ὁ ῥὴξ Ρώμης, ὁ Οὐαλεμεριακὸς, ὁ καὶ Θευδερίχος, πέμψας περιεπέμψατο τὸν αὐτὸν Μοῦνδον· [2] καὶ πεισθεὶς, ἀπῆλθε πρὸς αὐτὸν μετὰ τῶν ἀνθρώπων αὐτοῦ καὶ διέτριψε πρὸς αὐτὸν, [3] ὑπερμαχῶν ὑπὲρ τοῦ Οὐαλεμεριακοῦ, τοῦ καὶ Θευδερίχου. Ἀναχωρήσας δὲ Μοῦνδος ἀπὸ Ρώμης, ἀνῆλθεν ὅπου τὸ Δανούβιον ποταμόν· καὶ πέμψας πρὸς τὸν βασιλέα Ιουστινιανὸν πρεσβευτὰς, ᾔτησεν αὐτὸν ὑπὸ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ γενέσθαι. καὶ ἐδέξατο αὐτὸν σὺν τοῖς ἀνθρώποις αὐτοῦ, ποιήσας αὐτὸν στρατηλάτην τῶν Ἰλλυρίων ἐθνῶν, καὶ ἀπέλυσεν αὐτὸν ἐν τῇ ἰδίᾳ στρατηλασίᾳ. Καὶ καταλαβόντος αὐτοῦ

---

1. πρὸς Θραυστίλαν θεῖον αὐτοῦ γεγονότα] Scriptum velim γεγενώς.

2. καὶ πεισθεὶς ἀπῆλθε πρὸς αὐτὸν] Mundi, ſive Mundonis hujus hiſtoriam aliter omnino narrat Jornandes de Reb. Get. cap 58. quem videſis.

3. ὑπερμαχῶν ὑπὲρ τοῦ Οὐαλεμεριακοῦ] Scr. ὑπερμαχῶν.

τὴν

ἡ χώραν τῆς Ιλλυεικῆς, ἐπέξελθων αὐτῷ Οὔννοι, μετὰ πολλῆς πλήθους ἀλλοφύλων Βαρβάρων· καὶ ἐξῆλθεν, ὥρμησε κατ' αὐτῶν, καὶ πάντας κατανήλωσε· καὶ ἔπεμψε θεραπείαν ἐξ αὐτῶν, καὶ ἕνα ῥῆγα αὐτῶν· καὶ ἐγένετο εἰρήνη ἐν τῇ Θράκῃ, καὶ ἐκ τότε φόβος κατεῖχε τὰ βάρβαρα ἔθνη.

"Επι δὲ τῆς ὑπατείας τοῦ "αὐτοῦ Δεκίου, ὁ αὐτὸς βασιλεὺς "θεσπίσας πρόσταξιν ἔπεμψεν ἐν "Αθήναις, [1] κελεύσας μηδένα δι- "δάσκειν φιλοσοφίαν, μήτε νό- "μιμα ἐξηγεῖσθαι, μήτε κήπον ἐν "μιᾷ τῶν πόλεων γίνεσθαι· ἐπράθη ἐν Βυζαντίῳ δυσεβέντες τινὲς τῶν κοπιστῶν, καὶ βλασφημίαις δεναῖς ἑαυτοὺς θεσβαλόντες, [2] χειροκοπηθέντες θεσεβωμβήθησαν ἐν καμήλοις.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ παρεχέθη ἐτησία πρόσοδος, ἐν τῷ Ξενῶνι Ἀντιοχείας, νομισμάτων τετρακισχιλίων, ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ εὐσεβοῦς βασιλέως.

Εὑρέθη δὲ ἐν αὐτῷ τῷ χρόνῳ καὶ τὸ τίμιον λείψανον τοῦ ἁγίου μάρτυρος Μαρίνου, εἰς τὸ περάτιον Συρίαν, ἔξω τῆς λεγομένης Γινδαρεπόλεως, [3] τοῦ πε-

ducentibus, bello petitus est. Hos vero Mundus bello aggressus, ad unum omnes delevit; quin & prædam quoque, comprehensumque ex Regulis unum, [Constantinopolim] transmisit. Exinde pax Thraciæ reddita, timorque Magnus Barbaris gentibus incussus est.

"Ejusdem Decii sub Con- "sulatu, Edicto Athenas mis- "so, Imperator sancivit, ne "cui licere Philosophiam pu- "blice profiteri, aut Leges in- "terpretari. Sed & Aleatori- "am etiam exerceri, univer- "sum per imperium, prohi- "buit. Quin & Aleatores quidam Byzantii comprehensi, qui diris Blasphemiis sese immerserant, manibus truncati, camelis imponebantur, & per urbem quasi in triumpho, ferebantur.

Eodem tempore pius Imperator Hospitium Antiochenum reditu annuo IV. nummorum millibus donavit.

Eisdem etiam temporibus venerandæ S. Marini Martyris Reliquiæ, (cujus sepulturæ locus regionis istius Circitori, sæpiusculè

---

1. κελεύσας μηδένα διδάσκειν φιλοσοφίαν] ejusdem omnino sensus sunt, quæ ex Chronographo quodam Anonymo profert Alemannus, in Not. suis in Hist. Arcan. Procop. Hist. verbis: ὁ βασιλεὺς Ιουστινιανὸς πέμψας εἰς Αθήνας ἐκέλευσε μηδένα τολμᾶν διδάσκειν φιλοσοφίαν καὶ ἀστρονομίαν. Sed vide quæ habet Scaliger. in Euseb. P. 121.

2. χειροκοπηθέντες θεσεβωμβήθησαν] Lego, θεσεπομπεύθησαν.

3. τὸ θεριοδευτοῦ τῆς χώρας] Περιοδευτὴς, qui & ἔξαρχος postea vocabatur, is erat, cui Ecclesiarum omnium regionis, uniuscujusque visitan-

ſæpiuſculè per ſomnium obverſatus eſt,) extra Gindaropolim Syriæ Primæ urbem repertæ ſunt. Exciſum huic erat in petra ſepulchrum, ubi totus ſuper afferem explicatus jacebat, clavis ei ferreis per totum corpus ejus actis affixus. Sublatas autem inde Martyris hujus reliquias, ad S. Julianum, extra Antiochiam urbem repoſuerunt.

Eodem tempore, Lampadio & Oreſte Coſſ. Romanorum Legati, Hermogenes, & Rufinus, Militum Magiſter, in Perſidem miſſi ſunt. Hi itaque Doras olim, Anaſtaſiopolim nunc vocatam urbem advenientes, adventum ſuum Coadi Perſarum Regi notum fecerunt: quorum tamen admiſſionem Rex procraſtinavit. Interim vero dum Legati ad Doras, una cum Beliſario Militum Magiſtro, cæteriſque Romanorum Exarchis, & exercitu, qui caſtra ſua extra urbem poſuerant, commorantes; Reſponſa Regis Perſarum expectarent;

εισδυτῆ, τ χώρας ἐν ὀπῇασίᾳ πλησάκις ἑωρακότ τὸν τοπον, ἔνθα ἔκειτο ὁ ἅγι, ἔχων ἀπὸ τ κεφαλῆς, χ πανὸς τ σώματ αὐτ, ἥλκις σιδηρᾶς, [1] εἰς σανίδα ᾠδ[illegible]ηλωθη, κ ἐτέθη εἰς [illegible]ραν γλυφεῖῳ αὐτῷ τάφον. Καὶ ἐπήρθη, τὸ λείψανον αὐτ, κ ἠνέχθη, κ κατετέθη ἔξω τ Ανποχέων πόλεως, ἐν τῷ ἁγίῳ Ιυλιανῷ.

Εν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ κατεπέμφθη πρεσβεῖς Ρωμαίων ἐν τοῖς Περσικοῖς μέρεσι Ερμογένης, κ Ρυφῖνος ὁ στρατηλάτης, ὅπι τ ὑπατείας Λαμπαδίυ, κ Ορέστ. Καὶ Φθασάντων αὐτῶν τὸ Δόρας, [2] τὸ μετακληθὲν, Αναστασιόπολις, μήνυσιν κατέπεμψαν τῷ βασιλεῖ Περσῶν, Κωάδη κ ὑπερέθετο ὁ αὐτὸς βασιλεὺς τ δέξασθαι αὐτές. Καὶ ἐν τῷ διάγειν αὐτὺς εἰς τὸ Δόρας, ἅμα Βελισαρίῳ τῷ στρατηλάτῃ, σὺ τοῖς ἄλλοις ἐξάρχοις, κ τῇ στρατιωτικῇ ϛρατιᾷ· κ ἀπεκδόχων αὐτῶν ἔξω τ Δόρας, [3] τ ἀπόκρισιν τ βασιλέως Περσῶν δεχόμενοι· ὁ Μηδὸμ, ὁ πρῶτ ἔξαρχος

---

darum cura ac munus committebatur. Auctorem inter alios habeo Alexium Ariſtænum, (quem apud me habeo ineditum,) in comment. ſuis in Canon. Concil. Græcor. Ubi ad Synodi Laodic. Can. LVII. hæc habet. Εν κώμῃ τινὶ, ἢ κ βραχεια πολς, σὺ ἧ κ εἷς πρεσβύτερ ἐπαρκεῖ, ϛὸν ἀναγκαῖον ἐπίσκοπον γίνεσθαι, ἵνα μὴ τὸ τ ἐπισκόπ καταδυτελίζῃ ὄνομα· ἀλλὰ περιοδεύῃς, ὃς ϵ ἐξάρχους σήμερον ὀνομάζεσιν, εἰς διορθωσιν τ ψυχικῶν σφαλμάτων σέλεως ἐν αὐτοῖς.

1. εἰς σανίδα ᾠδ[illegible]ηλωθη] Particula κ hoc loco deeſſe videtur.

2. τὸ μετακληθὲν Αναστασιόπολις] Scr. Αναστασιόπολιν. Cæterum omnia barbare dicta ſunt.

3. τὴ ἀπόκρισιν τ βασιλέως Περσῶν δεχομένοι] Omnino ſcribendum, δεχομένων.

Περσῶν

Περσῶν, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ βασιλέως Περσῶν, σὺν ἄλλοις ἐξάρχοις Περσῶν, καθημένοι εἰς τὸ Νίσιβι, καὶ γνόντες ὅτι ἔξω τοῦ Δόρας ἀπηντήκασιν οἱ Ρωμαῖοι, ἐπέρριψαν Πέρσαις μὲ ἑβδομήκοντα χιλιάδων, διελόντες αὐτοὺς εἰς τρεῖς ἀρχάς.

Καὶ γνόντες οἱ ἔξαρχοι Ρωμαίων, ὁρμήσαντες κατὰ Περσῶν, συνέκρασαν· καὶ συμβολῆς γενομένης, ἐμίγησαν τὰ Περσῶν καὶ Ρωμαίων στρατόπεδα, καὶ ἔκοψαν Ρωμαῖοι Πέρσας κατὰ κράτος, λαβόντες καὶ σίγνον Περσικόν. ὁ δὲ Μηρὰμ μετὰ ὀλίγων φυγὼν, σὺν τῷ υἱῷ τοῦ βασιλέως, διεσώθη εἰς τὸ Νισίβιον. Ἐν αὐτῇ δὲ τῇ συμβολῇ καὶ ἔξαρχος Περσῶν κατεσφάγη, ὀνόματι Σάγος, Σενίκα, τοῦ δουκὸς, καὶ ἐξάρχου Ρωμαίων, εἰς μονομαχίαν αὐτὸν προτρεψαμένου· καὶ ἦν ἰδεῖν νίκην Περσικῆς ὑπονοίας, εἰς ἔδαφος ἱππαμένων νεκρῶν.

Καὶ γνοὺς τοῦτο Κωάδης, ὁ Περσῶν βασιλεὺς, ἐπέτρεψεν εἰσελθεῖν τὸν πατρίκιον Ρουφῖνον, ἅμα τῷ κόμητι Ἀλεξάνδρῳ, εἰς τὴν πρεσβείαν.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ ἀνεφάνη τις, ἐκ τῆς Ἰταλῶν χώρας, κωμοδρομῶν, [1] ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ κυνάριον ξανθόν· ὅστις κελευόμενος ὑπὸ τοῦ ἀναδρεφομένου, ἐποίει πολλὰ θαύμα-

Meram, primarius Perſarum filius, Duceſque qui, ad Niſibim concedentes, Romanos extra Doras caſtrametatos eſſe intellexerant; cum ſeptuaginta Perſarum Millibus, in tres partes diviſis, in illos egreſſi ſunt.

Quod ubi Romanis Ducibus notum fuit, & ipſi in impetum Perſarum ſuſcipiendum ſeſe parant; prælioque commiſſo, & exercitibus Romano Perſicoque inter ſe confuſis, Romani Perſas penitus fuderunt; vexillo etiam Perſico ablato. Cæterum Meram, Regiſque filius paucis admodum ſtipati, fuga ſibi conſulentes, ad Niſibim evaſerunt. Hac autem pugna cecidit Sagus quidam, Perſarum Exarchus; quem Sunica, Dux Romanus, ſingulare ad certamen provocatum, proſtravit. Atque diffuſis ibi per terram undique cadaveribus, videre erat Confidentiæ Perſicæ triumphum.

Certior autem de his factus Perſarum Rex Coades, Rufinum Patricium, Comitemque Alexandrum, Legationem ſuam obire juſſit.

Iiſdem temporibus Italus quidam circumforaneus innotuit; qui canem fulvum circumduxit, qui domini ad nutum miranda quædam perficeret. Dominus enim in toro

1. ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ κυνάριον ξανθὸν] καὶ τυφλὸν, addit Cedrenus. Canis hujus mirandi mentionem etiam facit Zonaras.

ſtans, & circumſtante undique ſpectaculum populo clam cane, adſtantium annulos accipiebat, quos in ſolo depoſitos, terra aggeſta tegebat: Canem deinde eos tollere, & ſuum cuique reddere jubebat. Canis itaque indagatos annulos ore prehendens, cuique ſuum redhibuit. Idem etiam Canis diverſorum quoque Imperatorum Numiſmata quotquot producta, ad cujuſque nomen, reddidit: Quinimo turba virorum, mulierumque adſtante, interrogatus de ea gravidas, Lenones, ſcortatores, ſordidos, magnanimoſque demonſtrabat. Sed & hæc omnia pro rei veritate Canis iſte prodebat; multis ideo, Pythonis eum ſpiritu præditum, affirmantibus.

Eodem Imperante ſtella ingens, & tremenda, in Occidente comparuit; radium album ſurſum emittens quam, quod fulguris emiſſionem præ ſe ferebat, *Facem Ardentem*, nonnulli vocitabant. Per dies autem xx. refulſit; unde ſiccitates, & ubique per Imperium in populo cædes, aliaque plurima Mortalibus infauſta, inſequuta ſunt.

Menſis autem Septembris ſub exitum, Legati Romanorum, qui in Perſidem miſſi

τος ἄξια. Ὁ γὰρ αὐτὸν ἀναθρέψας, ἐσώς ἐν τῇ ἀγορᾷ, καὶ ὄχλου ἁθροισθέντος εἰς τὸ θέαμα, λάθρα τὸ κυνὸς, ἐκομίζετο ἀφ' ἑαυτοῦ τὰ ἐσώτων δακτυλίδια, καὶ ἐπίδει εἰς τὸ ἔδαφος, ἀθροίσας αὐτὰ ἐν χώματι. Καὶ ἐπέτρεπε τῷ κυνὶ ἐπᾶραι, καὶ δοῦναι ἑκάστῳ τὸ ἴδιον· καὶ ἐρευνῶν ὁ κύων, τῷ στόματι ἐπεδίδου, ἑκάστῳ, τὸ γνωριζόμενον. Ὁ δὲ αὐτὸς κύων καὶ διαφόρων βασιλέων νομίσματα μυρία ἐπεδίδου, κατ' ὄνομα. Παρεστὼς δὲ ὄχλου ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, ἐπερωτώμενος, ἐδείκνυε τὰς ἐν γαστρὶ ἔχουσας καὶ τοὺς ὄντας πορνοβοσκοὺς, καὶ μοιχοὺς, καὶ κιναίδους καὶ μεγαλοψύχους· καὶ ἀπεδείκνυε πάντα μετ' ἀληθείας. Ὅθεν ἔλεγον πολλοὶ, ὅτι πνεῦμα Πύθωνος ἔχει.

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτῆς βασιλείας ἐφάνη ἀστὴρ μέγας καὶ φοβερὸς, [1] κατὰ τὸ δυτικὸν μέρος, πέμπων ὅπου πρὸς ἄνω ἀκτῖνα λαμπράν, ὁ δὲ χαρακτὴρ αὐτοῦ ἀστραπὰς ἀπέπεμπεν· ὃν ἔλεγόν τινες εἶναι, λαμπάδιαν. Ἔμεινε δὲ ὅπου ἡμέρας εἴκοσι ἐκλάμπων, καὶ ἐγίνοντο ἀνυδρίαι, καὶ κατὰ πόλιν δημοτικοὶ φόνοι, καὶ ἄλλα πολλὰ ἀπειλῆς πεπληρωμένα.

Τῇ δὲ συμπληρώσει τοῦ Σεπτεμβρίου μηνὸς, οἱ πρέσβεις Ρωμαίων, οἱ πεμφθέντες ἐν τοῖς Περσικοῖς,

---

1. κατὰ τὸ δυτικὸν μέρος] Scr. δυτικόν. Cometa vero hic apparuit Juſtiniani Imp. anno IV, ſecundum Cedrenum; vel ut Zonaras vult, V. ſed Procopius, cui fides hac in re potius eſt adhibenda, ad ejuſdem annum XIII. eum ponit, De bell. Perſ. lib. 2.

ὑπὲρ ἔτη φαι-

ὑπέστρεψαν, ποιήσαντες πάκτα. Καὶ γνοὺς τοῦτο ὁ βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς, ὅτι [1]εἰρήνην ἔχει πρὸς Ρωμαίους, χαρᾶς ἐπλήσθη. δεξάμενος γὰρ τὰ γράμματα τῆς πάκτων, καὶ ἀναγνοὺς, εὗρε τοιαῦτα ἔτους.

"Ανελθόντες πρὸς ἡμᾶς οἱ "ἡμέτεροι πρεσβευταὶ, οἱ πρὸς "τὴν σὴν ἡμερότητα, "ἀπήγγειλαν ἡμῖν τὴν ἀγαθὴν "προαίρεσιν τῆς πατρικῆς ὑμῶν "βουλεύσεως. Καὶ ὅτι πᾶσιν ἀ- "ρεστὸν ἡγησάμεθα τῷ δεσπότῃ Θεῷ, "ὅτι πρέπον τῇ αὐτοῦ ἀγαθότητι "προσῆγμα γέγονε, καὶ προσῆκεν, "σοὶ Θεῷ, εἰρηνεύειν, εἰς ὠφέλειαν "τῶν δύο πολιτειῶν. Ὅτι δὲ με- "γάλη δόξα, ἔπαινός ἐστιν ἐν πά- "σῃ τῇ γῇ, ὥδεσθαι Θεῷ, καὶ ἀν- "θρώποις, τὸ εἰρήνην ἀγαθὴν με- "τάξυ τῶν δύο κόσμων, ὅτι τῆς "σῆς ἡμερότητος, καὶ ἡμῶν, τῶν "γνησίως ὑμᾶς ἀγαπώντων, πρό- "δηλόν ἐστι. καὶ οἱ ἐχθροὶ ὃ ἑκα- "τέρας πολιτείας καταπεσοῦνται, "ταύτης, σοὶ Θεῷ, γινομένης. "Διὰ τάχους τοίνυν ὅπως κατα- "λήψονται οἱ ἡμέτεροι πρεσβευ- "ταὶ, ὀφείλοντες ἀναπληρῶσαι τὰ "πρὸς ἀσφάλειαν τῆ εἰρήνης. Εὐ- "χόμεθα γοῦν ἐν πολλοῖς χρόνοις "τὴν πατρικὴν ὑμῶν διάθεσιν πε- "ριποιεῖσθαι.

Καὶ ἐκπεμφθεὶς ὑπὸ Ρωμαίων πάλιν Ρωΐνος, δευτέρας ἀποκεί-

fuerant, pace facta reverſi ſunt. Quo audito Imperator Juſtinianus ſummo gaudio affectus eſt. Acceptis enim de Pace literis, perlectiſque, eas in hæc verba conſcriptas invenit.

"Propenſum paterni veſtri "in Nos animi ſtudium redu- "ces Noſtri, quos ad Cle- "mentiam veſtram miſimus, "Legati nobis renunciarunt. "Domino autem Deo gratias "ubique agimus, quod Boni- "tate ejus Conſentaneum O- "pus effectum eſt; paxq; mutua "quæ in utriuſque Reip. Emo- "lumentum, & Noſtram utri- "uſque laudem ceſſura eſt, "ſtabilitur. Rem enimvero "ſumme glorioſam eſſe, & "apud Deum, homineſque u- "niverſos laude dignam, quod "Clementiæ Veſtræ Noſtri- "que, (qui Vos unice diligi- "mus,) temporibus, inter "orbem utrumque Pax facta "fuerit, omnibus manife- "ſtum eſt. Quod & favente "Deo utriuſque Noſtrum ini- "micis exitium futurum eſt. "Legati itaque Noſtri primo "quoque tempore aderunt, "quo ad Pacis confirmatio- "nem, quodcunque neceſſari- "um erit, Effectum dent. No- "bis vero uti Paterna veſtra "affectione quam diutiſſime "frui liceat, precamur.

Miſſus autem ſecundis cum literis Imperatoriis in Perſi-

1. εἰρήνην ἔχει πρὸς Ρωμαίους] Omnino ſcribendum πρὸς Πέρσας.

dem

dem Rufinus, Regem invenit circa pacis illas conditiones invicem ineundas longe aliter ſe habentem. Inter hæc enim Samaritæ, quibus Imperator, uti ſuperius dictum eſt, infenſus erat, ad Perſas transfugæ, (eorum autem numerabantur L. Millia) auxilia ſua adverſus Romanos Coadi Regi obtulerunt; in ſe inſuper recipientes Palæſtinæ totius proditionem Locorumque ibi Sanctorum faciendam; in qua urbe diverſorum Regum recondita erant Anathemata; ubi etiam auri, & argenti vis maxima, lapillorumque pretioſorum infinita erat congeries. Hæc ubi audiſſet Perſarum Rex, illorum dictis fidem habens pacem confirmare detrectavit, arreptâ etiam de Aurifodinis occaſiuncula, quæ Anaſtaſii olim temporibus inventæ, exinde Romano ceſſerant imperio; cum prius montes iſti juris Perſici fuiſſent. Montes autem hi auriferi, Armeniæ Romanæ Perſarmeniæque in finibus ſiti ſunt: uti tradunt ii, quibus hoc compertum eſt. Qui quidem montes magnam ferunt auri copiam: ex pluviis enim, imbribuſque cadentibus, terra de Montitibus deorſum acta, Auri quaſi laminæ ſcaturiunt. Cæterum Montes hoſce antea temporis, æque à Perſis, ac Romanis, quidem cc. auri libris conduxerunt. Ex quo vero in poteſtatem ſacratiſſi-

σεως καταπεμφθείσης ἐν τοῖς Περσικοῖς μέρεσιν, εὗρε ὁ βασιλεὺς Περσῶν ἀναδυέντα πρὸς τὰ δόξαντα μεταξὺ αὐτῶν ἔνεκεν τῆς εἰρήνης. Φημαθέντος γὰρ τούτου, ὡς τῶν Σαμαρειτῶν Ρωμαίων ἀγανακτησάντων ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ιουστινιανοῦ, ὡς προσγέγραπται, φυγόντων καὶ ἀπελθόντων πρὸς Κωάδην βασιλέα Περσῶν, ἀπὸ τῆς ἑαυτῶν χώρας Παλαιστίνης, καὶ ἐπαγγειλαμένων αὐτῷ συμμαχεῖν. (τὸ δὲ πλῆθος αὐτῶν ἦν χιλιάδες πεντήκοντα, ἐπηγγείλαντο δὲ τοῦ Περσῶν βασιλεῖ, προδιδόναι τὴν ἑαυτῶν χώραν, τὴν Παλαιστίνην πᾶσαν, καὶ τοὺς ἁγίους τόπους, πόλιν ἔχουσι διαφόρων βασιλέων χαρίσματα, χρυσοῦ τε γὰρ πλῆθος πολὺ, καὶ λίθων τιμίων ἀναριθμητος ποσότης.) καὶ ἀκούσας ταῦτα ὁ βασιλεὺς Περσῶν, καὶ πεισθεὶς τοῖς παρ' αὐτῶν λεγομένοις, ἀνεδύη πρὸς τὸ ποιῆσαι τὰ πάντα. Αφορμὴν δὲ λαβὼν πρὸς τοῦ χρυσορρύτων, τῶν εὑρεθέντων περίπου ὅτε Ανασταίου ὁ βασιλέως, ὄντων ὑπὸ Ρωμαίους. ἦν γὰρ πρόπαλαι τὰ αὐτὰ ὄρη ὑπὸ τὴν Περσῶν πολιτείαν· (τὰ δὲ χρυσόρρυτα ὄρη ὑπάρχει μεταξὺ τῶν ὁρῶν Αρμενίων Ρωμαίων, καὶ Περσαρμενίων, ὡς εἰδότες λέγουσιν·) ἅπινα ὄρη φέρουσι χρυσὸν πολύν. Οτε γὰρ βροχαὶ καὶ ὄμβροι γίνονται, καταῤῥεῖται ἡ γῆ τῶν αὐτῶν ὀρέων, λεπίδας ἀναβλύζουσα χρυσοῦ. Τὰ δὲ αὐτὰ ὄρη ἐμισθοῦτο τὸ πρότερόν ποτε ἀπὸ Ρωμαίων καὶ Περσῶν, χρυσοῦ λιτρῶν διακοσίων· ἐξ οὗ δὲ παρελήφθη τὰ αὐ-

τὰ

τὰ ὄρη ὑπὸ τ᾽ θειοτάτε Ἀναστασίε, [1] Ῥωμαῖοι μόνοι κομίζονται τ᾽ θεσπιδεῖ σωτέλειαν. καὶ ἐκ τότε ἐγίνετο διαφθορὰ περὶ τὰ πάκτα.

Ἡ δὲ τῆς Σαμαρειτῆς προδοσία ἐγνώσθη Ῥωμαίοις ὥς τινων ἐξ αὐτῆς ἀπόρων συνδεόντων ἐν τῷ ὑποστρέφειν αὐτὲς ἀπὸ τῆς Περσικῶν μερῶν, καὶ γνωριζόντων μὴ τὸ ἀπελθεῖν αὐτὲς πρὸς Κωάδην βασιλέα Περσῶν, καὶ συντάξασθαι αὐτῷ ποιεῖν τ᾽ προδοσίαν τ᾽ ἰδίας χώρας, ὡς προείρηται. (ἦσαν δὲ οἱ γνωριζόντες Σαμαρεῖται ὀνόματα πέντε·) καὶ συνεδέντες, ἀπηνέχθησ πρὸς τ᾽ στρατηλάτην τ᾽ ἀνατολῆς, καὶ ἐξητάσθησ παρ᾽ αὐτῷ, καὶ ὁμολόγησ τ᾽ προδοσίαν ἣν ἐμελέτων. [2] τὰ δ᾽ πεπραγμένα αὐτῆς ἀνεγνώσθη τῷ βασιλεῖ Ἰουστινιανῷ.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ ἐγίνοντο σεισμοὶ κατὰ τόπον, καὶ λιταῖς ἐχόλαζον ἐν ἑκάστῃ πόλει.

Τῷ δ᾽ αὐτῷ καιρῷ καὶ πρεσβευτὴς ἐπέμφθη ὑπὸ τ᾽ βασιλέως Περσῶν, πρὸς τὸν βασιλέα Ῥωμαίων· καὶ ὅπλα ἃς ἐπεφέρετο σάκρας, ἀπελύθη, κομισάμενος δῶρα.

Ὁ δ᾽ βασιλεὺς Ῥωμαίων ἀκούσας περὶ τ᾽ παρεικίε Ῥουφίνε τοῦ θείε Κωάδε βασιλέως Περσῶν θεραπείαν-

mi Anaſtaſii devenerunt mercedem condictam exinde Romani ſoli perceperunt. Cæterum hinc Pactis rumpendis oblata occaſio.

In Proditionis vero, quam Samaritæ moliebantur, notitiam Romani hoc modo pervenerunt. Quinque enim ex illorum primariis viris, (qui, paulo poſt iter ſuſceptum ſupradictæ Proditionis cum Coade Perſa ineundæ cauſa, innotuerant,) in reditu ſuo ex Perſide comprehenſi, coram Militum in Oriente Magiſtro adducti ſunt: Quos Proditionis agitatæ ubi poſtulaſſet, confitentes habuit ſtatim reos. Quæ vero de his acta ſunt Juſtiniano imperatori legenda mittebantur.

Eodem tempore terræ motus ubique graſſabantur; hominibus interim Litaniis ubique urbium vacantibus.

Eodem etiam tempore Perſarum Rex Legatum miſit ad Imperatorem Romanum; qui traditis literis & muneribus donatus, dimiſſus eſt.

Sed interim Imperator de Coadis Perſarum Regis prævaricatione certior à Rufino Patricio factus; Auxumita-

1. Ῥωμαῖοι μόνοι κομίζονται &c.] Procopius rem aliter narrat, de Bel. Perſ. l. 1. ubi reditus ex aurifodinis hiſce non Romanorum, ſed Perſarum fuiſſe plane teſtatur.

2. τὰ δὲ πεπραγμένα αὐτῶν ἀνεγνώσθη &c.] τὰ πεπραγμένα ſunt Acta, vel Decreta ſuper cauſa qualibet in Conventu agitata. Itaque paulo ſupra etiam habuimus, p..... λαβὼν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς τὰ πεπραγμένα, ἔφασεν &c.

rum regem ſuper his per ſacras interpellavit. Regem hic Homeritarum Indorum, prælio cum eo commiſſo, penitus debellaverat; & regno ejus regioneque occupatis, regem ibi, ex genere ſuo Anganem conſtituerat; eo quod Homeritarum Indorum etiam regnum jam ſibi ſubjectum haberet. Cæterum Legatus Romanorum, nave conſcenſa; Alexandriam verſus curſum dirigit: Niloque flumine & Mari Indico trajectis, Indorum ad regiones pervenit. Cujus ad ingreſſum, Rex Indorum, ſummo ex gaudio, "obſtupuit: Diu (inquiens) "eſt, quod ſocietatem cum "Romanis ineundi me tenuit "deſiderium. Habitus autem Regis Indici, pompaque ſolennis, quibus Legatum Romanum (*uti ex ipſius ore didicimus*,) excepit erant hujuſmodi. Nudus erat; à Zona vero circa lumbos veſtis linea auro intertexta demittebatur; ab humeris autem ad ventrem pendebat tunica ſoluta, margaritis, & claneis, per quiniones diſtributis inſignita: manibuſque armillas au-

σιν, ποιήσας θείας κελεύσεις, κατέπεμψε πρὸς τ βασιλέα τῶν Αὐξωμιτῶν. (ὅστις βασιλεὺς Ινδῶν συμβολὴ ποιήσας μ τ βασιλέως τῶν Αμερειτῶν Ινδῶν, χ κράτος νικήσας, παρέλαβε τὰ βασίλεια αὐτῶ, κ τὴν χώραν αὐτῶ πᾶσαν, κ ἐποίησεν αὐτ αὐτῶ βασιλέα τῶν Αμεριτῶν Ινδῶν, ἐκ τ ἰδίων γένους, Αγάνην, διὰ τὸ εἶ κ τὸ τῶν Αμεριτῶν Ινδῶν βασίλειον ὑπ' αὐτόν.) κ ἀποπλεύσας ὁ πρεσβευτὴς Ρωμαίων ὅπ Αλεξάνδρειαν, διὰ τ Νείλου ποταμῦ, κ τ Ινδικῆς θαλάσσης, κατέφθασε τὰ Ινδικὰ μέρη. Καὶ εἰσελθὼν πρὸς τὸν βασιλεῖ τ Ινδῶν, μ χαρᾶς πολλῆς ἐξενίθη ὁ βασιλεὺς Ινδῶν· ὅπ, [1] διὰ πολλῶν χρόνων ἠξιώθην μ τ βασιλέως Ρωμαίων κλήσεως φιλίαν. Ως δὲ ἐξηγήσατο ὁ αὐτὸς πρεσβευτὴς, ὅτε ἐδέξατο αὐτὸν ὁ τ Ινδῶν βασιλεὺς, ὑφηγήσατο τὸ χῆμα τ βασιλικῆς τῶν Ινδῶν καταστάσεως, ὅτι γυμνὸς ὑπῆρχε, καὶ χ τ ζώσματος εἰς τὰς ψύας αὐτῶ [2] λινᾶ χρυσᾶ ἱμάτια· χ ὑπ τ μαστὸς κ τ ὤμων, [3] φορῶν χιτὰς διὰ μαργαριτῶν, κ χλανία ἀνὰ πέντε, [4] κ χρυσᾶ ψέλια εἰς τὰς χεῖρας

1. διὰ πολλῶν χρόνων ἠξιώθην &c.] Hæc Regis Indici verba ſunt; verum, εἶπεν, aut quid ſimile deeſſe videtur.

2. λινᾶ χρυσᾶ ἱμάτια] Lege conjunctim λινόχρυσα.

3. Φορῶν χιτὰς διὰ μαργαριτῶν] Puto legendum χιτῶς. Nam χιτὼς χιτῶν erat *Tunica ſoluta*, ab humeris ad lumbos demiſſa, quam ſuperne fibula connectebat. Heſychius: Σχιτὸς, [Lego, χιτὸς] χιτών τις ποιὸς γυναικεῖος, κατὰ τὸ σῆθος πόρπῃ συνεχόμενος. Jul. Poll. lib. 7. cap. 13. ὁ δὲ χιτὼς χιτῶν περόναις κατὰ τὰς ὤμους διῆρτο· ἡ δὲ πόρπη καλεῖ τὸ στέρνα ἐνήπτετο.

4. κ χρυσᾶ ψέλια] Scr. ψέλλια.

αὐτῶ·

αὐτῦ· ἐν ᾧ τῇ κεφαλῇ αὐτῦ 1 λινόχρυσον φακιόλιν ἐσφενδονισμένον, ἔχον ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν σειρὰς τέσσαρας, καὶ μανιάκιν χρυσῦν ἐν τῷ τραχήλῳ αὐτῦ· καὶ ἵστο ὑπὲρ ἅρματος τεσσάρων ἐλεφάντων, ἐχόντων ζυγὸν, καὶ τροχὸς δ', καὶ ἐπάνω, ὡς ὄχημα ὑψηλὸν, ἠμφιεσμένον χρυσέοις πετάλοις, ὥσπερ ὅτι τὰ τῶν ἀρχόντων τῶν ἐπαρχιῶν ὀχήματα ἀργύρῳ ἠμφιεσμένα. Καὶ ἵστο ἐπάνω ὁ βασιλεὺς τῶν Ινδῶν, βαστάζων σκυτάριον μικρὸν κεχρυσωμένον, καὶ δύο λαγκίδια καὶ αὐτὰ κεχρυσωμένα κατέχων ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῦ. Καὶ ὅπως ἵστο πᾶσα ἡ σύγκλητος αὐτῦ, μετ' ὅπλων, καὶ αὐλοὶ ᾄδοντες μέλη μουσικά.

Καὶ εἰσενεχθεὶς ὁ πρεσβευτὴς Ρωμαίων, κλίνας τὸ γόνυ, προσεκύνησε· καὶ ἐκέλευσεν ὁ βασιλεὺς Ινδῶν, 2 ἀνασταῖναί με, καὶ ἀναχθῆναι πρὸς αὐτόν. Καὶ δεξάμενος τὰ τοῦ βασιλέως Ρωμαίων σάκρα, κατεφίλησε τὴν σφραγῖδα. Δεξάμενος δὲ καὶ τὰ δῶρα τὰ πεμφθέντα ὑπὸ τοῦ βασιλέως, ἐξεπλάγη. λύσας δὲ, καὶ ἀναγνοὺς δι' ἑρμηνέως τὰ γράμματα, εὗρε περιέχοντα. ὥστε ὁπλίσασθαι αὐτὸν κατὰ Κωάδου βασιλέως Περσῶν, καὶ τὴν πλησιάζουσαν αὐτῷ χώραν ἀπολέσαι, καὶ τὰ λοιπὰ μηκέτι

reas geſtabat. Caput ejus pileo lineo, auro intertexto, & contortuplicato, IV. catenulas utrinque demittente; collum vero monili aureo, ornabantur. Currui vero inſedebat alto, quatuor rotis ſuffulto, quatuorque Elephantis tracto; qui petalis quatuor aureis, (qualibus argenteis Provinciarum Præfecti utuntur) circumdabatur: Huic inſidens Indorum Rex, ſcutum parvum deauratum, lanceolaſque duas, & ipſas deauratas, manibus geſtabat. Stipatus autem erat à Primoribus ſuis, & ipſis ſimiliter armatis, Choroque ad tibias carmina muſica modulante.

Introductus autem Legatus Romanus, in genua procidens, Regem veneratus eſt: ſed Me [dixit Legatus] Rex ſurgere juſſit, & propius accedere. Acceptis autem Romani Imperatoris literis, ſigillum deoſculatus eſt: Donis etiam ab Imperatore miſſis acceptis; ſcilicet obſtupuit. Apertis deinde literis Imperatoriis, perque Interpretem lectis, id Imperatorem Romanum à ſe poſcere intellexit, uti Coadem bello aggrederetur; diſperditiſque Perſarum vicinis regionibus, commercia cum illis non amplius haberet: ſed per Home-

1. λινόχρυσον φακιόλιν] φακιόλιν, pro φακιόλιον, uti & in proxime ſequentibus, μανιάκιν pro μανιάκιον, ſecundum ſcribendi morem recentioribus uſitatum. Eſt vero φακιόλιον pilei genus vide I. Meurſ. Gloſſar.

2. ἀνασταῖναί με] Hæc Legati ipſius verba eſſe videntur.

ritarum quam ſibi ſubjugaverat regionem, perque Nilum Ægyptum petens, Alexandriæ potius mercaturam exerceret. Sine mora igitur Indorum Rex Elesboas, Legati ipſius in conſpectu, adverſus Perſas arma movet; præmiſſiſque quos ſub ſe habuit Saracenis Indis, Perſidem ſtatim, Romanorum cauſa, invaſit; ſimul Regem Perſarum per literas monens, hoſtem uti ſibi expectaret Indorum Regem, Romanorum partes agentem, Perſicique quodcunque eſſet imperii devaſtantem. Succedentibus itaque ad hunc modum omnibus, Indorum Rex Legatum Romanum, capite ejus prehenſo, datoque ei pacis oſculo, perquam honorifice dimiſit; miſſis etiam Imperatori Romano, per Legatum Indorum, literis Regis, & muneribus.

Eodem tempore ſupplex Imperatorem ſuppetias rogavit Theuderichus, Afrorum Rex; patruelis ſui de tyrannide conqueſtus. Quippe Mauruſii cum Afris bello congredien-

συναλλαγμα ποιῆσαι μετ' αὐτο ἀλλὰ δὴ ἧς ὑπὲταξε χώρας τῆς Ἀμεριτῆς Ινδῶν, διὰ τ Νείλυ ὁδὸν πλὴ Αἴγυπτον, ἐν Αλεξανδρείᾳ πλὼ πραγματείαν ποιεῖσθαι. Καὶ εὐθέως [1] ὁ βασιλεὺς Ινδῶν Ελεσβόας, ἐπ' ὄψεσι τ πρεσβυτ Ρωμαίων, ἐκίνησε πόλεμον χ Περσῶν· πρεμψας κ [2] τὲς ὑπ' αὐτῶν Ινδὲς Σαρακλωὲς, ἐπῆλθε τῇ Περσικῇ χώρᾳ ὑπ Ρωμαίων, διλώσας τῷ βασιλεῖ Περσῶν, τ δέξασθαι τ βασιλέα Ινδῶν πολεμοῦντα αὐτῷ, [3] κ ἐκπορθῆσαι πᾶσαν τ ὑπ' αὐτ βασιλευομένην γῆν. Καὶ πάντων ὕπως προβαίντων, ὁ βασιλεὺς Ινδῶν κρατήσας τ κεφαλὴ τ πρεσβυτ Ρωμαίων, δεδωκὼς εἰρήνης φίλημα, ἀπέλυσεν ἐν πολλῇ θεραπείᾳ. Κατέπεμψε γ κ σάκρας, διὰ Ινδ πρεσβυτ, κ δῶρα τῷ βασιλεῖ Ρωμαίων.

Εν αὐτῷ ὅ τῷ χρόνῳ [4] κατεπέμφθη δέησις παρὰ Θιλδεί χυ ῥηγὸς τ Αφρῶν, ὡς τυραννήσαντ τ ἰδίυ ἐξαδέλφυ κατ' αὐτ· [5] κ πόλεμον τ Μαυρουσίων χ τῶν Α-

---

1. ὁ βασιλεὺς Ινδῶν Ελεσβόας] Supra Αγδυς vocatur Rex iſte Auxumitarum.

2. τὲς ὑπ' αὐτῶν] Scr. αὐτόν.

3. κ ἐκπορθῆσαι πᾶσαν &c.] ἀσιώπικτα ſunt iſta. Forte ſcribendum ἐκπορθοῦσα.

4. κατεπέμφθη δέησις παρὰ Θιλδεί χυ] ſcribendum Γιλδεί χυ, ut ex ſequentibus patet: vel potius Γιλδεμάχυ, uti Procopius habet, de Bell. Vandal. lib. 1.

5. κ πόλεμον τ Μαυρουσίων κατὰ τ Αφρῶν συνιστάντων] Quos Auctor Afros vocat, Vandali ſunt; qui Africam hoc tempore in poteſtate ſua habuerunt. Mauruſii vero, qui & Mauri dicti ſunt, ortum duxerunt à Phœnicibus illis, Iſraelitico Palæſtinam invadente, ſedibus propriis relictis, in Africam ſe contulerunt; ubi arce conſtructa columnas duas erexerunt, quibus lingua Phœnicia hæc inſcripſerunt. Ημεῖς ἐσμὲν οἱ φυγόντες ἀπὸ προσώπυ Ιησοῦ τοῦ λῃστοῦ υἱοῦ Ναυῆ. Nos ſumus qui fugimus à facie Jeſu prædonis Navæ F. Procop. de Bell. Vandal. lib. 2.

φρῶν

φρῶν συμβάντων, παρέλαβον πολλὴν αὐτῆς χώραν. Ἐν οἷς παρελήφθη ἡ παρ' αὐτοῖς λεγομένη Τείπολις, καὶ [1] Λεπτωμά, καὶ Σαβαθά, καὶ τὸ Βιζάκιν, αἰχμαλωτίσαντες ὅτι μονὰς δέκα. Καὶ ἐπεστράτευσε κατ' αὐτῶν ὁ αὐτὸς ἐξῆς τῶν Αφρῶν Θευδερείχος, πλῆθος ἔχων πολὺ, σὺν στρατηγῷ ὀνόματι Γελίμερ· ὅστις συμβαλὼν τοῖς Μαυσουλείοις, ἡττήθη καὶ κράτος. Καὶ σπασάμενος φιλίαν μετ' αὐτῶν, ἔλαβεν αὐτοὺς εἰς συμμαχίαν· καὶ τυραννήσας, εἰσῆλθε τῷ αὐτῷ Γιλδερείχῳ ἐν Καρθαγένῃ, καὶ συνέλαβεν αὐτὸν, [2] καὶ ἀποκλείσαντες αὐτὸν ἐν οἴκῳ, μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, καὶ τῶν τέκνων αὐτοῦ, φονεύσας καὶ τοὺς συγκλητικούς. Καὶ ἔπεμψεν ὁ αὐτὸς Γελίμερ διὰ τοῦ ἰδίου πρεσβευτοῦ, δῶρα τῷ βασιλεῖ Ιουστινιανῷ· καὶ μινυθέντων τῷ βασιλεῖ Ρωμαίων, ἠγανάκτησε κατ' αὐτῶν, ἕνεκεν τοῦ ἔργους τοῦ Αφρῶν· ἦν γὰρ μαθὼν τὴν γνωμένην τυραννίδα τῷ Γιλδερείχῳ· [3] καὶ ἀπέλυσεν αὐτὸν μετ' ὕβρεως πολλῆς. Καὶ ἐκπέμψας μαγιστριανὸν ἐν Ρώμῃ, [4] πρὸς τὴν ἔξω Αθαλάριχον,

tes, bene multas eorum urbes occupaverant; quas inter Tripolis, (uti illis vocatur,) Leptoma, Sabatha, & Byzacium fuere; ſed & per X. dierum itineris ſpatium, e regionibus undique Captivos abduxerunt. Theudericus itaque, Afrorum Rex, eos bello viciſſim aggreditur, numeroſo exercitu inſtructus, quem Gelimer ducebat: qui prælio cum Mauruſiis commiſſo, eos penitus profligavit. Cæterum fœdere deinde cum eis inito, belli ſocios eoſdem ſibi adjunxit; tyrannidemque capeſſens, in Gilderichum ipſum arma movit; Carthaginemque veniens, ipſum cum uxore liberiſque comprehenſum incarceravit; primoribus interim regni de medio ſublatis. Deinde Gelimer Juſtiniano Imperatori, per Legatum ſuum, munera mittit: de quibus ubi audiviſſet Imperator, eis offenſus eſt Gilderici ſcilicet Afrorum Regis cauſa: (de Tyrannide enim in illum agitata jamjam reſcierat:) Legatum vero omni cum opprobrio dimiſit. Quin & Magiſtrianum quoque Ro-

1. Λεπτωμά, καὶ Σαβαθά, καὶ τὸ Βιζάκιν ſcribo Βιζάκιον, ex Procopio, de Juſtin. Ædif. lib. 6. ubi etiam Λεπτιμαγνὰν, & Σαβαθρὰν inter Africæ urbes recenſet; quas eaſdem eſſe puto cum Noſtri Λεπτωμὰ, & Σαβαθά.

2. καὶ ἀποκλείσαντες αὐτὸν ἐν οἴκῳ] Scr. ἀποκλείσας.

3. ὃ ἀπέλυσεν αὐτὸν μετ' ὕβρεως] Forte legendum, αὐτὸν, ut Legato, qui unicus erat, aptius conveniat.

4. πρὸς τὸν ἔξω Αθαλάριχον] Procopius hunc vocat Αλαλάριχον. Erat hic Theuderici (quem Auctor noſter ſupra Valemeriacum hic Alemeriacum, neſcio, qua cauſa, vocat,) ex Amalaſuentha filia nepos.

mam misit, qui regem Athalaricum, Alemeriaci F. moneret; ne Legatos à Gelimere missos omnino exciperet; sed nec Regem eum, ut qui Tyrannus esset appellaret. Cui etiam Athalarichus, acceptis ejus literis & perlectis, morem gessit; nec Gelimeris Afri Legatos excipere dignatus est.

Iisdem temporibus Imperator Persas terra marique bello aggressurus, exercitum amisit, qui res interim Imperii ubique præstaret integras.

Eodem tempore, qui superarant in bello captorum ab Alamundaro Saraceno, supplices ad Ephræmium Patriarcham referebant; utpote in quos Alamundarus graviter animadverterat: eorum enim nonnullis capita, cavens sibi à Proditionibus, amputaverat. Cæteri procidentes ei ad pedes, paucorum dierum inducias sibi dari petebant, interim dum ad Romanos suos mittere poterant, qui pecunias sibi redimendis impetratum irent. Exoratus Alamundarus, (ut cui ista satis arriderent;) licentiam illis in LX. dies concessit; Expromissorem pro eis se præstante Taizane, Saracenorum Archiphylo. Libellus itaque supplex Antiochiam delatus, ubi coram populo perlectus est, illachrymantes omnes, pro re quisque sua, singulas per Ecclesias, in Gazophylacia stipem conjecerunt. Præibat a-

ἔκγονον τῦ Αλεμεριακοῦ, πλεῦσαι αὐτῷ, τῦ μὴ δέξασθαι πρεσβευτὰς παρὰ Γελίμερ ἐκπεμπομένους πρὸς αὐτόν. μήτε ὃν τὴν ὀνομασίαν αὐτῦ εἰς ἔπος, διότι τύραννος. Καὶ δεξάμενος τὰ ἐκπεμφθέντα γράμματα παρὰ τῦ βασιλέως καὶ σοιχήσας, ἃ ἐδέξατο πρεσβευτὰς πρὸς Γελίμαρ τὸν Αφρῦ.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς ἀγωνίσασθαι βουλόμενος κατὰ Περσῶν, διὰ γῆς τε, καὶ θαλάσσης, ἐκπέμπει στράτευμα, τῦ φυλάξαι ἀπαράχρον τὴν πολιτείαν Ρωμαίων.

Τῷ δὲ αὐτῷ χρόνῳ δέησις κατεπέμφθη Εφραιμίῳ πατριάρχῃ, παρὰ τῶν ἁλομενάντων ἐν αἰχμαλωσίᾳ ὑπὸ Αλαμουνδάρου Σαρακηνῦ, ὡς τικρᾶις τιμωρίαις δεδέσθαι αὐτούς. πνὰς γὰρ μὴ ἀπεκεφάλισεν ἐξ αὐτῶν, φοβούμενος μήπως μὴ προδοσία ἐξ αὐτῶν γένηται. Καί τινες προσπεσόντες αὐτῷ, παρεκάλεῦν ὀλίγων ἡμερῶν ἔνδοσιν γένεσθαι αὐτοῖς, πρὸς τὸ πέμψας δέησιν ἐν τῇ Ρωμαίων πολιτείᾳ, τῦ ἐκπεμφθῆναι χρήματα εἰς ἀνάλῦσιν αὐτῶν. Καὶ ταῦτα ἀκούσας Αλαμουνδαρος, χαίρων, φησὶ, παρεκλήθη· μὴ δεδωκὼς προθεσμίαν ἡμερῶν ἑξήκοντα, ἀνεφωνήσαν τος ὑπὸ αὐτῶν Ταϊζάνε, τῦ ἀρχιφύλε Σαρακηνῶν· μὴ τ δεήσεως ἐκπεμφθείσης, ἀνεγνώσθη ἐν Αντιοχείᾳ, καὶ μετ' δακρύων πάντες εἰς τὰ λεγόμενα γαζοφυλάκια ἐν ἑκάστῃ ἐκκλησίᾳ, καθ' ὃ ὑπόρει τις, μετεδίδου. Ἐν οἷς

πρῶτος

πρῶτος καταγνωσθεὶς ὁ πατριάρχης, σὺν τοῖς κληρικοῖς καὶ τοῖς ἄρχουσιν, ἐξ οἰκείας προαιρέσεως μετέδωκαν. Καὶ ἀναγνωσθείσης τῆς δεήσεως, τῆς ὑπὲρ τῶν αἰχμαλώτων πεμφθείσης, [1] αἴτησε πᾶς ὁ δῆμος, τοῦ ἀχθῶσι πάνδημον· καὶ τοῦ πανδήμου ἀχθέντος, καὶ τάπητος ἁπλωθέντος, ἕκαστος καθ' ὃ ὑπόρει ἐξέβαλλεν ἐν τῷ τάπητι. Καὶ συναχθέντων πάντων, καὶ ἐκπεμφθέντων ἀνεξεύθησαν οἱ αἰχμάλωτοι.

liis, miſertus eorum, Patriarcha; qui cum Clero ſuo, Magiſtratibuſque, pecunias libera manu impertivit. Quinetiam ubi captivorum Libellum ſupplicem lectum audiviſſet populus Antiochenus, ſingulis id efflagitantibus; publicus populi univerſi Conventus indictus eſt: ad diem itaque conſtitutum tapete explicato, ſymbolum ſuum quiſque, pro facultatum ſuarum ratione, porrigebat. Collectis demum pecuniis, & Alamundaro tranſmiſſis, Captivi liberati ſunt.

Τῷ δὲ αὐτῷ χρόνῳ καὶ ἐπέμφθη ὁ μάγιστρος Ἑρμογένης ἐν τοῖς ἀνατολικοῖς μέρεσιν, ἔνεκεν τοῦ Περσικοῦ πολέμου ἰών· ἤδη γὰρ ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων μαθὼν, ὅτι στρατηλάτης Περσῶν, Ἐξαράθ ὀνόματι, μετὰ Περσικῆς δυνάμεως, [2] ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ βάνδον βασιλικὸν, ὥρμηται ὅτι τὰ Ῥωμαϊκά. Καὶ Ἀλαμούνδαρος δὲ, βασιλίσκος Σαρακηνῶν, μετὰ πολλῆς ἐνόπλου δυνάμεως, [3] διὰ τοῦ Κιρκησίου ἐλθὼν, ἀνέφανη εἰς Καλλίνικον, πόλιν τῆς Ὀσδροΐνης.

Eodem tempore miſſus eſt in Orientem Hermogenes Magiſter, Belli Perſici curam ſuſcepturus: Quippe Imperatori nunciatum fuerat, Exarath, Parſarum Ducem, Perſica manu ſimul & Vexillo regio inſtructum, Romanas invaſiſſe ditiones, Quin & Alamundarus, Saracenorum regulus, copiis quamplurimis inſtructus, Circeſium prætergreſſus, Callinicum aduſque, Oſdroinæ urbem, pervenerat.

Καὶ γνὺς ταῦτα Βελισάριος ὁ στρατηλάτης, [4] ἀπῆλθεν εἰς συμμαχίαν τῶν δυκῶν μετὰ χιλιάδων ὀκτώ. ἐν οἷς δὲ ῥέθη καὶ Ἀρέθας ὁ

Certior autem de his factus Beliſarius, octo cum millibus armatorum Ducibus in ſuppetias exit: quos inter Are-

---

1. αἴτησε πᾶς ὁ δῆμος.] Scr. ᾔτησε.

2. ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ βάνδον βασιλικὸν] βάνδον *Vexillum* eſt, ut Eruditi ubique nos monent.

3. διὰ τοῦ Κιρκησίου ἐλθὼν] Κιρκησίον, ſcribit Procopius: erat autem Caſtellum Romanorum munitiſſimum, in extremis imperii finibus, altera Euphratis parte ſitum.

4. ἀπελθὼν εἰς συμμαχίαν] Forte legendum, ἀπῆλθεν ε. σ. ſenſus enim aliter imperfectus eſt.

thas

thas fuit, Phylarchus; cujus in exercitu V. millia numerabantur. Egreſſi vero cum Saracenis ſuis per noctem Perſæ, juxta Gobbulorum Caſtellum, quod fluviolus præterfluebat, Caſtra poſuerunt; foſſatoque ibi facto, murices ferreos undique ad oram ejus, magno ſatis intervallo, diſpergebant, unico loco, per quem exirent ipſi, vacuo relicto. Interim à tergo ſuperveniens illis ſunica Dux, IV. Millibus armatorum ſtipatus, in Perſas quoſdam incidit, qui villas circumiacentes deprædabantur: quos inſecutus, eorum nonnullis occiſioni traditis, ab aliis quos comprehendi juſſit, Conſilia Perſarum explorata habuit.

Romanorum autem Militum Magiſter, Hierapolim veniens, edoctuſque Perſas intra Romaniæ fines caſtra po-

φύλαρχος, μὴ χιλιάδων πέντε. Ορμήσαντες δὲ οἱ Πέρσαι, μὴ τῶν ἰδίων Σαρακηνῶν νυκτὸς, καθεσκήνωσαν πλησίον τῦ κάστρου Γαββουλῶν, [1] ἔχον παρακείμενον καὶ μικρὸν ποταμόν· καὶ ποιήσαντες ἐκεῖ φοσσάτον, ἐσκόρπισαν [2] πέριξ τὸ φοσσάτε τριβόλους σιδηρᾶς ὅπη πολὺ διάστημα, μίαν ἑαυτοῖς ἐάσαντες εἴσοδον. Καὶ ἐλθόντος ὄπισθεν αὐτῶν Σενίκα τῦ δουκὸς, μὴ χιλιάδων τεσσάρων, καὶ σύρηκάς τινας ἐκ τῶν Περσῶν, καὶ Σαρακηνῶν, περιδιόντας τὰ παρακείμενα χωρία, καὶ καταδιώξας, ἐφόνευσεν ἐξ αὐτῶν ὀλίγους, συλλαβόμενος καί τινας ἐξ αὐτῶν· [3] ὕστινας ἐξαιτάσας, ἔμαθε περὶ τῶν βεβουλευμένων.

Ο δὲ μάγιστρος Ρωμαίων καταλαβὼν τὴν Ιεράπολιν, καὶ μαθὼν ὅτι εἰς τὰ Ρωμαϊκὰ ἐσκιρτήσαν οἱ Πέρσαι· [4] ἐξελθὼν πρὸς Βελισάριον,

---

1. ἔχον παρακείμενον] Scr. ἔχοντος.

2. πέριξ τὸ φοσσάτε τριβόλους σιδηρᾶς] De *Foſſato* ſupra diximus, ad lib. 12 Tribolus vero erat machina quædam figuræ triangularis, ex quatuor acutis clavis ferreis conſtans, ita compoſitis, ut quacunque projiceretur, erectam ſemper cuſpidem unam haberet, atque hoc modo impedimento erat tum peditum, tum equitum incurſionibus. Horum deſcriptionem acuratam habemus apud Procopium, Gothic. lib. 3. his verbis. Οἱ δὲ τριβολοι τοιοίδε εἰσίν· σκολόπων τεττάρων ἰσομήκων μάλιστα τὰ ὄπισθε πρὸς ἄλληλα ἐναρμοσάμενοι τριγώνε σχῆμα τὰς αὐτῶν ὄψεις πανταχόθεν ἐργάζονται· καὶ αὐτὸς εἰς τὴν γῆν ὅπως ἂν ξυμπέσῃ ῥίπτεται. Ταύτῃ τε τῦ σκολόπων οἱ μὲν πρὸς ἐς τὸ ἔδαφος ἰσχυρότατα ἑστήκασι πάντες, ὁ δὲ λειπόμενος ἀνέχων μόνος, ἐμπόδιον ἀνδράσι τε καὶ ἵπποις ἔσαει γίγνεται. Οπόταν δέ τις τῦτον δὴ κυλινδῇ τὸ τρίβολον, ὁ μὲν πρὸς ἐκ τῦ σκολόπων τὴν ὄψιν ἄνω ὀρθὸν κληρωσάμενος χώραν, ἐς τὸ ἔδαφος ἕστηκεν· ἄλλος δὲ ἀντ' αὐτῦ γινόμενος ἄνω, τοῖς ἐπιέναι βουλομένοις ἐμπόδιόν ἐστιν.

3. ὕστινας ἐξαιτάσας] Scr. ἐξετάσας.

4. ἐξελθὼν πρὸς Βελισάριον] Forte legendum, ἐξῆλθον.

πλησίον

πλησίον ὄντα τῆς Περσῶν, μετὰ Στεφάνου καὶ Ἀψκαλ ἐξάρχων, καὶ Σίμμα τοῦ δουκὸς, μετὰ χιλιάδων τεσσάρων, ὅτι Βαρβασισσὸν τὴν πόλιν· καὶ ἀγανακτήσαντος Βελισαρίου τῷ Σενίκᾳ, διότι αὐθεντήσας ἐπῆλθε τῷ Περσικῷ στρατῷ· καὶ φθάσαντος τὸ μαγίστρου, ἐποίησεν αὐτοὺς ἡμέσθαι φίλους, προτρεψάμενος ὁρμῆσαι κατὰ Περσῶν. Καὶ μεσολαβηθέντων τῆς Περσῶν, σὺν τοῖς Σαρακηνοῖς, ὅτι τὴν κώμην τὴν λεγομένην Βεσελαθὼν, καὶ Βατνῶν, καὶ τῆς πέριξ πόλεων· καὶ ποιήσαντες οἱ Πέρσαι διὰ ξύλων μηχανήματα, καὶ διορύξαντες, ἔσκαψαν τὸ τεῖχος Γαββυλῶν, καὶ εἰσελθόντες ὅσους ἦυρον ἐφόνευσαν, ἐπάροντες καὶ αἰχμαλώτους. Καὶ ἄλλους δὲ τόπους παρέλαβον, ποιήσαντες αἰφνιδίους καταδρομάς.

Οἱ δὲ Ἀντιοχεῖς ἀκούσαντες τὰ γεγενημένα, ἔφυγον ὅτι τὴν παράλον τῆς Συρίας. τῶν δὲ στρατηγῶν Ρωμαίων δηλωσάντων ἑαυτοῖς, τὸ ἑτοίμως ἔχειν συγκρῦσαι μετ' αὐτῶν. ἦν γὰρ δηλωθὲν ἐκ τῶν Περσῶν, τὸ συναφθῆναι τὸν πόλεμον, καὶ φοβηθέντες πᾶσαν τὴν προῖδαν, νυκτὸς ἔφυγον. Καὶ μαθὼν ταῦτα Βελισάριος, καὶ οἱ ἔξαρχοι Ρωμαίων, ὅτι δι' ὤξεως κατέλαβον αὐτούς· καὶ στα-

suisse; IV. Millibus Militum stipatus, urbem Barbasissum ad Belisarium accessit; qui ibi una cum Stephano & Apscal Exarchis, & Simma Duce, non procul à Persis, consederat. Quinetiam Magister, Belisario (qui Sunicæ quod Persas injussus adortus fuisset, irascebatur,) in causa fuit, ut in gratiam cum eo rediret; Persas simul omnes aggredi hortatus. Cæterum Persæ jam Saracenis suis vicum inter, quem Beselathon vocant, & Batnas, quæque circumjacent urbes, medii à Romanis occupati, Machinis, quas fabricarunt sibi, ligneis, perfossos Gabbulorum muros everterunt: tum vero irrumpentes, obvios ibi quosque interfecerunt, vel captivos habuerunt. Quin & ex subito factis incursionibus, loca etiam alia occuparunt.

His auditis, Antiochenses in Maritimam Syriam se recipiebant. Duces interim Romani suos hortantur, in prælium se parent: ut qui, per nuncios à Persis missos, eos quoque pugnæ aleam tentaturos intelexissent. Cæterum Persæ, abducta secum præda omni, noctu fugam capessunt. Quæ Belisarius & exarchi Romanorum ubi rescierunt, insecuti præterverterunt eos. Conversi itaque Persæ restite-

1. Βαρβασισσὸν τὴν πόλιν] τοῦ Βαρβαλισσοῦ φρουρὰν in hisce partibus meminit Procopius, de Bell. Pers. lib. 2. & de Justin. Ædific. Lib. 2. Forte hoc Castellum idem sit cum Auctoris nostri Βαρβαρισσῷ urbecula.

runt; copiiſque in ordinem coactis, ad ulteriorem Euphratis ripam juxta limites, caſtra poſuerunt, quæ ad bellum referebant conſilia inituri. Conſimiliter etiam Romani Duces, exercitum ſuum recolligentes, Perſis in oppoſito ſteterunt, ordinatis ita agminibus, ut à tergo Euphrate relicto, (cujus ad ripas navigiorum ſtationem Beliſarius conſtituerat,) Meridiem verſus Arethas, cum Dorotheo, & Manente, Ducibus Iſauris, caſtra poneret; à Septentrione vero Sunicas, & Simmas, ſuum ducerent exercitum. Sabbato autem ſancto Paſchali, quod in Aprilis XIX. incidit, acies invicem committebantur. Perſis igitur in Sunicam & Simmam irruentibus, Romani ubi reſtitiſſent, Perſæ, per dolum terga dantes, ad ſuos receſſerunt. Tum vero in unum redacti ubi advertiſſent Romanos Euphratem à tergo habere, Saracenis ſuis irruentes, manus rurſum conſeruerunt, pluribus utrinque prælio cadentibus: ex quibus erant à Perſis Andrazes Chiliarchus, Naaman, Alamundari filius; à Romanis vero Saracenis Dux Abrus captus eſt, Stephanacius vero ex vulnere cecidit. Cæterum Apſcal, exercitibus mixtim pugnantibus, in

φέντες οἱ Πέρσαι ἔσησαν, καὶ τάξαντες ἑαυτὰς, ἐσκιώσαν ὅπι τὸ λίμιτον, πέραν τᾶ Εὐφράτα, βουλαδόμβοι. Ομοίως δὲ καὶ οἱ ἔξαρχοι Ρωμαίων στρατολογήσαντες, ἔσησαν κατέναντι τῶν Περσῶν, κὶ νώτα ἑαυτῶν τάξαντες τᾷ Εὐφράτᾳ, Βελισαρίου ὑπερέβαλο τὰ πλοῖα ἐπὶ τὰς ὄχθας τᾶ ποταμᾶ ἐσάναι. Εἰς δὲ τὸ κὶ μεσημβρίαν μέρο ἐσκιώσεν Αρέθας, μὶ Δωροθέα, καὶ Μάμαντο, ἐξάρχων Ισαύρων· εἰς δὲ τὸ ἀρκλῶον Σουνίκας, καὶ Σίμμας, ἔχοντες στρατόν. Καὶ τᾷ ιδ'. τᾶ Απριλλίου, ἐν ἁγίῳ σαββάτῳ τᾶ Πάσχα, ἐγίνετο ἡ συμβολὴ τᾶ πολέμου. Ορμησάντων γὰ τᾶ Περσῶν κὶ Σουνίκα, καὶ Σίμμα, καὶ ἀνθισάντων Ρωμαίων, δόλῳ δέδωκαν οἱ Πέρσαι νῶτα ὅπι τὰς ἰδίους ἑαυτᾶ. καὶ ὑφ' ἓν γιόμβοι Πέρσαι, συνσιχνεύοντες ὅτι Ρωμαῖοι κὶ νώτα ἔχυσι τὸν Εὐφράτα, ὁρμήσαντες σὺν τοῖς Σαρακινοῖς, συνέκρυσαν τὸ πόλεμον, κὶ πολλῶν πεσόντων ἐξ ἀμφοτέρων τᾶ μερῶν· ἐν οἷς ἔπεσον, ἀπὸ μὲ Περσῶν, Ανδράζης χιλίαρχο, κὶ Νααμὰν, υἱὸς Αλαμυνδάρα. ἐκ δὲ Ρωμαίων Σαρακινῶν, ἑλήφθη Αβρο ὀνόματι, δόξ· κὶ Στεφανάκιο δὲ πληγεὶς, ἔπεσε. [1] Τῆς γὰ

1. Τῆς γὰ ἀμιξίας γινομβάνης] Forte ſcribendum ἀμμιξίας. Legimus enim ἄμμιγα, pro ἀναμίγα; & ἀμμίξας, pro ἀναμίξας: atque hinc ἀμμιξία, pro ἀναμιξία, quod *Commixtionem*, ſive *Confuſionem* ſonat, formari poteſt.

ἀμιξίας

ἀμιξίας γλυκμένης, ὁ Ἄρηλ εἰς μέσον Περσῶν ὁρμήσας, καὶ τὸν ἵππον αὐτοῦ πατήσαντα καὶ λείψανον, εἰς μέσον αὐτῶν ἀπώλετο. Οἱ δὲ Φρύγες ἑωρακότες τὸν ἔξαρχον ἑαυτῶν πεσόντα, καὶ τὸ βάνδον αὐτοῦ ὑπὸ Περσῶν συλληφθέντα, εἰς φυγὴν ἐτράπησαν. σὺν αὐτοῖς δὲ καὶ οἱ Σαρακηνοὶ Ρωμαίων. ἄλλοι δὲ ἐπέμειναν, σὺν Ἀρέθᾳ μαχόμενοι. ὑπέλαβον δέ τινες, ὅτι χάριν προδοσίαν τῶν φυλάρχων αὐτῶν, ἐδόθησαν νῦν τὰ φανερὰ τῶν Σαρακηνῶν. Ἰσαυροι δὲ πλησίον αὐτῶν ἑστῶτες, καὶ ἰδόντες τοὺς Σαρακηνοὺς φεύγοντας, ἔῤῥιψαν ἑαυτοὺς ἐν τῷ Εὐφράτῃ, νομίζοντες περᾶν. Βελισάριος δὲ ἑωρακὼς τὸν γενόμενον, λαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ τὸ ἴδιον βάνδον, ἀνῆλθεν ἐν πλοίῳ· καὶ διάσας τὸν Εὐφράτην, ἦλθεν εἰς Καλλίνικον. Συνακολούθησε δὲ αὐτῷ καὶ ὁ στρατὸς αὐτοῦ· καὶ οἱ μὲν εἰς πλοῖα ἐμβάντες, οἱ δὲ μετὰ τῶν ἵππων ἐκκολυμβῆσαι βουλόμενοι, ἐπλήρωσε τὸν ποταμὸν λειψάνων. Σουνίκας δὲ, καὶ Σίμμας, ἐπέμειναν μετὰ Περσῶν μαχόμενοι· καὶ οἱ δύο ἔξαρχοι ἐπεμείναντες μετὰ τοῦ λοιποῦ στρατοῦ ἀποβάντες τοὺς ἵππων, πεζικὴν μάχην ἐμάχοντο γενναίως· καὶ τακτικῶς χρησάμενοι, πολλοὺς ἀπώλεσε ἐκ τοῦ Περσῶν. ὑ συνεχώρησε δ' αὐτοῖς καὶ-

Perſarum medium delatus, equo ſuo cadaver offendente deturbatus, in mediis hoſtibus periit. Phryges autem, Ducis ſui caſum ſpectantes, vexillumque ejus à Perſis ablatum, in fugam ipſi, unaque Saraceni Romani ſeſe dederunt: cæteri, cum Aretha conſiſtentes, pugnarunt. Saracenorum vero plurimi quod in fugam ſe dederint, Phylarchorum ſuorum proditionibus deberi id, nonnulli ſuſpicati ſunt. Qui autem illis proxime adſtiterunt, Iſauri, Saracenos videntes in fugam converſos, in Euphratem ſe conjecerunt, tranandi ſpe freti. Hæc vero ubi vidit Beliſarius, arrepto vexillo ſuo, navem conſcendit; trajectoque flumine, Callinicum acceſſit. Hunc ſecutus exercitus ejus; quorum nonnullis intempeſtive in navigia irruentibus, aliis vero equorum ope flumen trajicere fruſtra tentantibus, Euphrates cadaveribus impletus eſt. Interim Sunicas, & Simmas, Exarchi, Perſis oppugnandis non deſtiterunt: quin equis etiam deſilientes, exercituique ſuperſtiti ſeſe immiſcentes; pedes uterque fortiter dimicarunt: agminibuſque perite ordinatis, complures Perſarum diſperdiderunt; nec eos Romanos fugientes ulterius inſequi ſive-

1. δέδωκαν νῦν] Scr. ἔδωκαν.
2. οἱ δύο ἔξαρχοι ἐπεμείναντες] Scr. ἐπιμείναντες.

runt. Quinimo tres ipſorum quoque Duces intercipientes, duos eorum interfecerunt; tertium vero, virum bellicoſiſſimum, Amerdachum nomine, cui dextram cubito tenus præciderat Hunicas, vivum comprehenderunt. Exarchi autem Romani cum ex excitu ſuo dimicantes perſtiterunt; Perſarum veſtigiis inſiſtentes ad Milliaria duo: verum ingruente demum veſpera, Callinicum urbem conceſſerunt. Luce autem proxima, ſoliis ſub ortum, cum exercitu, civibuſque, ex urbe egreſſi ſunt; Euphrateque trajecto, ca averibus Perſarum exuvias detraxerunt. At vero Magiſter, belli eventu audito, Imperatorem de eo per literas certiorem fecit. Juſtinianus autem Imperator, literis acceptis, perlectiſque, Tzittæ, præſentis Militiæ Magiſtro, in Armenia degenti, per literas imperat, in Orientem profectus, belli ſe ſocium ut adjungeret: qui & regiones Perſicas occupavit; Armeniæque montibus ſuperatis, ad Samoſata pervenit. Quinetiam Imperator Conſtantiolum expedivit in Orientem; qui rerum in bello geſtarum ſeriem certius exploraret. Hic itaque Antiochiam veniens, Romanorum Exarchos verſus inde ducit iter; rem omnem, uti

ταδιῶξαι τὺς φεύγοντας, ἀλλὰ καὶ μεσολαβήσαντες τρεῖς ἐκ τῆς ἐξάρχων αὐτῆς, δύο μὲν ἐφόνευσαν, ἕνα δὲ ζῶντα συνέλαβον, τῷ ὀνόματι Ἀμερδάχ, ἄνδρα πολεμικὸν, τῆς δεξιᾶς αὐτῦ ἀπὸ τῦ ἀγκῶνος τμηθείσης ὑπὸ Σκυθικῆς. Καὶ ἐπέμειναν μαχόμενοι μετὰ τοῦ ἰδίου στρατῦ· καὶ ὀψιλαβομένης ἑσπέρας, τῆς Περσῶν διωχθέντων ὅτι μίλια δύο, οἱ ἔξαρχοι Ρωμαίων σὺν τῷ στρατῷ εἰσῆλθον εἰς Καλλίνικον πόλιν. Καὶ τῇ ἐξῆς ἡμέρᾳ, ἡλίου ἀνατείλαντος, ἐξῆλθον ἀπὸ Καλλινίκυ πόλεως, διάσαντες τὸν Εὐφράτην, μετὰ τοῦ ἰδίου στρατῦ, καὶ τῆς πολίτης. καὶ ἐσκύλευσαν τὰ λείψανα τῆς Περσῶν. Καὶ μαθὼν πάντα τὰ γενόμενα ἐν τῷ πολέμῳ ὁ μάγιστρος, ἐδήλωσε τῷ βασιλεῖ Ρωμαίων. Καὶ ἐντυχὼν τοῖς γράμμασιν ὁ βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς, κελεύσας διὰ γραμμάτων Τζίττᾳ, τῷ στρατηλάτῃ Παρασέντε, ἐν Ἀρμενίᾳ διάγοντι, καταλαβεῖν τὴν ἀνατολὴν πρὸς συμμαχίαν, ὅστις Τζίττας καὶ Περσικὰς χώρας παρέλαβε. Παρελθὼν δὲ διὰ τῆς Ἀρμενίων ὀρέων, εἰσῆλθεν εἰς Σαμόσατα· ἐκελεύθη ὃ καὶ Κωνσταντῖνος καταλαβεῖν τὴν ἀνατολὴν, γνῶναι τὴν ἀλήθειαν τοῦ πολέμυ. Καὶ καταλαβόντος αὐτῦ Ἀντόχειαν, ἐξώρμησε πρὸς τὺς ἐξάρχους

---

1. κελεύσας διὰ γραμμάτων Τζίττᾳ] Forte ſcribendum ἐκέλευσε.

Ρωμαίων,

Ρωμαίων, ὀφείλων τῷ πᾶσαν ἀλήθειαν μαθεῖν.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ καιρῷ διεδέχθη Ἰουλιανὸς, ἔπαρχος πραιτωρίων, καὶ ἐγίνετο ἀντ' αὐτοῦ Ἰωάννης ὁ Καππάδοξ.

Ἐγνώθη δὲ Ῥωμαίοις, ὅτι ἔξαρχοι Περσῶν, μετὰ Περσικῆς βοηθείας, καὶ Σαρακηνῶν, ἦλθαν ἐπὶ τὴν Οσδροϊνὴν, φοσσάσαντες τὸ χάρακα τὸ λεγόμενον Αβγαρσάτον, τὸ κτίσθεν ὑπὸ Αβγάρου, τοπάρχου τῆς Οσδροϊνῶν πόλεως. Εἶχε δὲ παλαιὸν τεῖχος πλίνθινον. οἱ δὲ ἔνδοθεν φύλακες βέλεσι καταπλήξαντες, ἐθανάτωσ ἐκ τῶν Περσῶν ἄνδρας χιλίους· καὶ ἀπορήσαντες βελῶν, σφενδόναις χρησάμενοι πολλοὺς ἐξ αὐτῶν ἐθανάτωσ. Ὅθεν οἱ Πέρσαι στενώμενοι, καὶ διαφόροις χρησάμενοι μηχαναῖς, ὀρύξαντες τὸ πλίνθινον τεῖχος τὸ κάτω, [1]ὑπεισέρχοντο. Γνόντες δὲ οἱ ἐκ τοῦ τείχους τὴν γενομένην ὑπὸ βαρβάρων διορυχὴν, κατιθόντες ἐκ τοῦ τείχους, τοὺς ὑπεισερχομένους Πέρσας ξίφεσι κατανήλισκον. Καὶ γνόντες οἱ Πέρσαι, ἐν τῇ ἀμελείᾳ τοὺς σπαπάτας Ῥωμαίων εἰς τὴν διορυχὴν, λαβόντες σκάλας, προσήλθοσαν τῷ τείχει νυκτός· καὶ εἰσελθόντες, παρέλαβον τὸ χαρὸν, καὶ πάντας ἀνεῖλον· τινὲς δὲ, ἐκφυγεῖν δυνηθέντες, ἀπήγγειλαν τὰ γενόμενα· κἀκεῖθεν οἱ Πέρσαι ἐξορμήσαντες, ἀνεχώρησαν εἰς τὰ Περσικά.

gesta fuerit, pro veritate ejus investigaturus.

Eodem tempore Julianus, Prætorio Præfectus, dignitate sua exutus est: & Joannes Cappadox in locum ejus suffectus.

Cæterum Persarum Duces, Copiis Persicis, & Saracenicis instructi, Osdroenam invaserunt; Castelloque ibi Abgersato (quod extruxerat olim Abgarus, Osdroenorum urbis Toparcha, muroque cinxerat latericio,) incubantes fossatum duxerunt. Qui autem intra castellum agebant, telis desuper emissis, Mille Persarum neci dederunt: spiculis vero demum deficientibus, fundis usi, vel sic etiam bene multos confecerunt. In angustias igitur Persæ redacti, varias capessunt machinas; suffossoque latericio castri muro, jamjam subintraturi erant. Resciscentes autem qui de muro fuerunt Barbarorum cuniculos, de Muro descendunt; Persasque, subtus irrepentes, gladiis conficiunt. Quod Persæ videntes, arrepta occasione, interim dum Romani suffossionibus tutandis toti incumbebant, scalis adhibitis murum per noctem aggressi sunt, ingressique castrum occuparunt, cunctis è medio sublatis præter paucos, qui evadentes, quæ acciderant enarrabant. Tum vero Persæ, recedentes illinc, regiones suas repetierunt.

1. ὑπεισέρχοντο] Scr. ὑπεισήρχοντο.

De horum autem omnium veritate Conſtantiolus à Magiſtro, cæteriſque Ducibus edoctus, ad Byzantium redux, Imperatori nunciavit. Imperator autem de rebus priore prælio geſtis à Conſtantiolo certior redditus, Beliſarium Magiſtratu abdicavit; Mundumque, in ejus locum ſuffectum, Militum in Oriente Magiſtrum deſignavit. Menſe autem Junio, Duces Romani dum ad belli Perſici proſecutionem ſeſe pararent, Saracenorum regulus Alamundarus per literas ab eis poſtulavit, ut ad ſe mitteretur Sergius quidam, Diaconus, per quem pacis conditiones Imperatori nunciaret. Expeditus itaque Sergius Romano Imperatori literas ab Alamundaro tradidit; quibus Imperator acceptis, ab incepto ſuo de Perſis aggrediendis nihilo deſiſtebat minus. Quin Rufino quoque, quem Legatum in Perſidem miſerat, per literas innuebat, Concordiam efficere ſtuderet: Glorioſum (dicens) hoc eſt, & laude dignum; ſi Rebuſpublicis duabus pacem præſtare poteris. Sin hoc averſabitur Perſa, in regiones ejus ipſe deſcendam.

Porro Sergius etiam Diaconus, eodem tempore Alamundaro miſſus, munera ei Imperatoria detulit: Quo tempore etiam Imperator Romanorum regi Perſarum, ſicut & reginæ ſorori ejus Auguſta, munera tranſmiſerunt. Cæterum Rufinus, & Strategius

Καὶ μάθων Κωνσταντίολος τὰ συμβάντα ὑπὸ τοῦ μαγίστρου, καὶ τῶν λοιπῶν ἐξάρχων, ἐξώρμησεν ἐν Βυζαντίῳ, καὶ ἀνήγαγε τὰ συμβάντα τῷ βασιλεῖ. Ἀκηκοὼς δὲ ὁ βασιλεὺς Κωνσταντίολε τὰ περὶ τῆς συμβολῆς τοῦ πολέμου, διεδέξατο μὲν Βελισάριον τῆς στρατηλασίας· μεταγαγὼν δὲ Μουῦδον, ἐποίησεν αὐτὸν στρατηλάτην ἀνατολῆς. Τῷ δὲ Ἰουνίῳ μηνὶ τῶν στρατηλατῶν Ρωμαίων τῷ Περσῶν διεπιζομένων, Ἀλαμουνδαρος, ὁ τῶν Σαρακηνῶν βασιλίσκος, γράψας Ρωμαίοις, διὰ σέργιόν τινα διάκονον, ὥστε πεμφθῆναι αὐτὸν πρὸς αὐτὸν, ἵνα δι' αὐτοῦ μηνύσῃ τῷ βασιλεῖ Ρωμαίων πάντα εἰρήνης. Καὶ Σέργιος καταπεμφθέντος πρὸς τὸ βασιλέα Ρωμαίων, μὲν τῶν γραμμάτων, τῶν ὑπὸ Ἀλαμουνδάρου πεμφθέντων· τῶν ἐντυχὼν τοῖς γράμμασιν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς, καὶ ἐπαύσατο ὁπλισταδεῖν τῷ Περσῶν. Καὶ πέμψας Ῥοφῖνον ἐν Περσίδι πρεσβευτὴν, γράψας αὐτῷ, τὸ ἀγαπῆσαι φιλίαν. Τιμὴ γάρ ὄστι, τῶν δόξα, ποιῆσαι τὰς δύο πολιτείας ἐν εἰρήνῃ διάγειν. Εἰ δ' μὴ τοῦτο ποιήσει, τὸ Περσικὸν μὲν δὲ ἐμαυτὸν καταβήσομαι.

Ἐν τ' αὐτῷ δὲ καταπέμφθη καὶ Σέργιος διάκονος πρὸς Ἀλαμουνδαρον βασιλέα, μὲν δώρων βασιλικῶν. Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ καταπέμφθη δῶρα, παρὰ τοῦ βασιλέως Ρωμαίων, τῷ βασιλεῖ Περσῶν. ὁμοίως δὲ καὶ ἡ Αὐγούστα κατέπεμψε τῇ βασιλίσσῃ Περσῶν, τῇ ὕσῃ αὐτοῦ ἀδελφῇ.

ἀδελφῇ. Καὶ καταλαβόντες Ῥωφῖνος, καὶ Στρατήλιος τὴν ἐδεσιωῶν πόλιν, ἐμήνυσαν Κωάδῃ βασιλεῖ Περσῶν. καὶ ἀνεβάλετο τὴν δέξασθαι αὐτοὺς, ὅτι ἦν πέμψας κατὰ Ρωμαίων λαθραίων.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ καὶ ἐμπρησμὸς ἐγένετο ἐν Ἀντιοχείᾳ· πυρὸς γὰρ ὑφάψαντος κηρὸς ἐν τῷ θεάτρῳ, καὶ τοῦ κηροῦ στάξαντος ἐπάνω τῶν ξύλων, [1] ὑφῆψαν τὰ ξύλα· καὶ συνδρομῆς γενομένης, ἐσβέσθη.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ κατεπέμφθη εἰς τὰ ἀνατολικὰ Δημοσθένης, διαφερόμενος καὶ χρήματα ἐκ ὀλίγα, εἰς τὸ διατρέφειν κατὰ πόλιν ἀπόθετα σίτου, ἕνεκεν τῆς κατὰ Περσῶν συμβολῆς· καὶ καταλαβόντος αὐτοῦ Ἀντόχειαν, ἐξῆλθεν ἐπὶ τὴν Οσδροϊνῶν.

Κατεπέμφθησαν δὲ σάκραι ἐν ταῖς πόλεσιν, ὥστε τοὺς μὴ κοινωνοῦντας ταῖς ἁγίαις ἐκκλησίαις, ἐν ἐξοχαῖς καταπέμπεσθαι, ὡς ὑποφασιζομένους τοῦ ὀνομάζεσθαι τὴν συνόδον Χαλκηδόνος, τῶν ἑξακοσίων τριάκοντα. Καὶ γενομένης ταραχῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ, ὥρμησαν οἱ δῆμοι [2] ἐν τῷ Ἐπισκοπείῳ, λιθοβολοῦντες, καὶ φωνὰς ὑβριστικὰς καταιρόντες. Καὶ ἐξελθόντες οἱ φθεγγόμενοι ἐν

Edeſſam venientes, adventum ſuum Coadi Perſarum regi notum fecerunt. Hic vero eorum admiſſionem comperendinavit; quippe qui adverſum Romanos exercitum clanculo expediverat.

Eiſdem temporibus incendium Antiochiæ contigit: in Theatro enim cereis à quodam accenſis, & alicubi in ligna deſuper ſtillantibus, ligna conflagrabant; ſed concurrente ſtatim populo, ignis extinguebatur.

Eodem tempore in orientem miſſus eſt Demoſthenes, vim auri magnam apportans, unde ſingulas per urbes repoſitoria frumento in bellum Perſicum inſtrueret. Iter itaque ejus per Antiochiam inſtituens, Oſdroenam pervenit.

Porro etiam Sacræ per urbes emittebantur, id exigentes, uti S. Eccleſiarum à communione qui abſtinerent, exterminarentur; quippe qui ſubtrahebant ſeſe, prætexentes ſibi Synodum Chalcedonenſem DCXXX. Epiſcoporum, quam nec nominari voluerunt. Obortus inde Antiochiæ tumultus, irrumpentibus in Epiſcopium popelli turbis, ſaxa etiam vibrantibus, & convicia evomentibus. Una au-

1. ὑφῆψαν τὰ ξύλα] Scr. ὑφῆψαντο, ſive ὑφήψατο.

2. ἐν τῷ ἐπισκοπείῳ] Ἐπισκοπεῖον dictum eſt Epiſcopi palatium: quod in proxime ſequentibus παπειαρχεῖον etiam vocatur; ſcilicet quia Epiſcopus Antiochenus etiam Patriarchæ titulo inſignitus erat.

tem

tem exeuntes, cum Orientis Comite, qui in Patriarchalibus ædibus commorabantur, turbamque telis & faxis impetentes; ſeditioſorum quamplurimos è medio ſuſtulerunt. Quæ ubi Imperatori delata fuerant; à plurimis ſeditioſorum pœnas exegit.

Eodem tempore prælii alîus Perſas inter Romanoſque commiſſi relatio, ab Hermogene [Conſtantinopolim] miſſa eſt. Perſarum enim Duces, ſex armatorum Millibus inſtructi, imminebant, quaſi Martyropolim adorturi: caſtra enim in regione Amidenſi, juxta Nymphium fluvium, poſuerant. Romani itaque in eos moventes, Perſas primo impetu propellere non potuerunt: iterato autem congreſſu, fugam ipſi ſimulantes, terga dederunt; quos, tanquam in fugam actos, confertim Perſæ inſecuti, ordines ſuas ſolvebant Tum vero convertentes ſeſe Romani, duo Perſarum millia exciderunt; exarchorum nonnullis etiam manu captis: quos, ablatis eorum vexillis, captivos habuerunt. Cæteri vero qui fugam capeſſebant, Nymphium fluvium tranaturi, veſtigia eorum prementibus Romanis, fluctibus obruti ſunt. Cæterum Romani Martyropolim victores repetierunt: Dux autem Romanorum, una cum primoribus urbis, egreſſus, ſpolia cadaveribus detraxit, Exarchis Perſarum cuſtodiæ traditis.

τῷ Παπειαρχείῳ, ἅμα τῷ κόμητι τῆς ἀνατολῆς, βέλεσι καὶ λίθοις ἀνθιστάντες, πολλοὺς τῶν στασιαζόντων ἀνεῖλον. τὰ δὲ πεσχθέντα ἀνηνέχθη τῷ βασιλεῖ· καὶ ἐκέλευσε τιμωρηθῆναι πολλούς.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ καὶ μιλίουσις κατεπέμφθη παρὰ Ἑρμογένους, ἔνεκεν τῆς συμβολῆς τοῦ πολέμου Ῥωμαίων τε, καὶ Περσῶν. Στρατηγοὶ γὰρ Περσῶν καταδραμόντες μετὰ βοηθείας χιλιάδων ἓξ, ὡς ὀφείλοντες παραλαβεῖν Μαρτυρόπολιν. ἦσαν γὰρ σκηνώσαντες εἰς τὰ μέρη Ἀμίδης, παρὰ τῷ λεγομένῳ Νυμφίῳ ποταμῷ. ἀντικαταστάντες δὲ Ῥωμαῖοι Πέρσαις, οὐκ ἐδυνήθησαν τρέψαι αὐτούς. Καὶ δευτέραν σύγκρισιν συμβαλόντες, καὶ πρακτάτῳ φυγῆς χρησάμενοι Ῥωμαῖοι, ἐδόκουν φεύγειν. Οἱ δὲ Πέρσαι καταδραμόντες, νομίσαντες αὐτοὺς δυνήσεσθαι, ἔλυσαν τὰ ἑαυτῶν τάγματα· γραφέντες δὲ Ῥωμαῖοι, ἔκοψαν ἐκ τῶν Περσῶν χιλιάδας δύο, χρειλαβόντες καὶ πνας ἐξάρχους αὐτῶν αἰχμαλώτους, ἀφειλάμενοι ἐξ αὐτῶν καὶ βάνδα. Τῶν δὲ λοιπῶν ἐκφυγόντων ἐκπερᾶν τὸν Νυμφίον ποταμὸν, ἐν τοῖς ἴχνεσι τῶν ποταμῷ ἀπώλοντο διωκόμενοι· Ῥωμαῖοι δὲ ὑπέστρεψαν εἰς Μαρτυρόπολιν. Ὁ δὲ δοὺξ Ῥωμαίων, σὺν τοῖς πλήθεσιν, ἐξῆλθων, ἐσκύλευσε τὰ λείψανα τῶν Περσῶν, τοὺς ἐξάρχους αὐτῶν ἐν φρουρᾷ ἀποδέμενοι.

Ἐν

Εν αὐτῷ ὃ τῷ χρόνῳ καὶ Δωρόθεος, ὁ τῶν Αρμενίας στρατηλάτης, ἔχων Ρωμαϊκὴν χεῖρα πολεμικὴν, ὥρμησε κατὰ Περσῶν· καὶ ἡττηθεὶς, ἀπώλεσε Περσαρμενίους, καὶ Πέρσας, πικρῶς αὐτοῖς χρησάμενος. Παρέλαβε δὲ καὶ πολλὰ καστέλλια Περσικά· ἐν οἷς παρέλαβε καστέλλιον ὀχυρὸν, κείμενον ἐπάνω ὄρους, μίαν ὁδὸν ἔχον μονοπάτου, ὅθεν καταβάντες οἱ ἐκεῖσε ὑδρεύοντο ἐκ τοῦ παραῤῥέοντος ποταμοῦ. Οἱ δὲ ωεγματαὶ τῶν Περσῶν πάντα ὅσα ἐπεφέροντο ἐν τῇ ωεγματείᾳ, ἐκεῖσε ἀπεπέθεν, ὡς ἀσφαλὲς τοῦ τόπου ὄντος. [1] Καὶ μηνυθὲν τῷ αὐτῷ Δωροθέῳ, [2] παρεφόσθησε τῷ καίσρῳ, φυλάξαντα τὴν ἄνοδον αὐτῶν· καὶ λιμώξαντες οἱ ἔνδοθεν Πέρσαι ὅρκοις πιστεύσαντες, ωεθέσθαι. Καὶ καταπεμφθείσης μηνύσεως ὑπὸ Δωροθέου τῷ βασιλεῖ Ιουστινιανῷ, ωεὶ τῶν διαπεπραγμένων ἐν τῷ καστελλίῳ, [3] ἐξέπεμψεν Αρσην κουβικουλάριον, ὅπως παραλάβῃ τὰ ὑποκείμενα ἐν τῷ καστελλίῳ. Καὶ κατελθόντος Νάρσου, παρέδοσαν πάντα.

Eodem tempore Dorotheus, militum in Armenia Magiſter, bellica Romanorum manu inſtructus, Perſas aggreſſus eſt: ſuperiorque factus, Perſarmenios, Perſaſque devictos peſſime tractavit. Sed & Caſtella quoque Perſarum plurima cepit: in quibus erat unum munitiſſimum; ad quod, in monte ſitum, aſcenſus patebat unicus, & ſingulari homini tantum pervius; per quem Caſtellani deſcendebant aquas de flumine præterfluente hauſturi. Perſarum quoque Mercatores, quicquid mercantes lucrifecerant ſibi, id omne in hoc caſtello, tanquam in loco munitiſſimo, repoſuerant. Quod ubi Dorotheo nunciatum eſt, caſtellum obſidione cinxit, aſcenſu illo anguſto per cuſtodes intercluſo. Obſeſſi itaque Perſæ mediis exhauſti, ſalutis cautione ſub juramenti fide illis conceſſa, caſtellum dederunt. Imperator autem Juſtinianus, à Dorotheo per literas certior factus de repertis in Caſtello theſauris, Narſetem Cubicularium, qui eos deportandos curaret, expedivit; cui advenienti quæcunque in Caſtello recondebantur tradita ſunt omnia.

---

1. καὶ μηνυθὲν τῷ αὐτῷ Δωροθέῳ] Forte ſcribendum καὶ τούτου μηνυθέντος τῷ αὐτῷ Δ.

2. παρεφόσθησε τῷ καίσρῳ] Scr. παρεφόσσθυσε.

3. ἐξέπεμψεν Αρσην κουβικουλάριον] Ita habet Cod. MS. Forte tamen legendum, ἐξέπεμψε Νάρσην κ. Narſes enim Eunuchus & cubicularius, καὶ τῶν βασιλικῶν χρημάτων ταμίας, & Quæſtor Regius erat: teſte Procopio, de Bell. Goth. lib. 2.

Duces autem Perſarum, quæ acciderant, Regi ſuo deferebant: qui numeroſo exercitu emiſſo, Ducibus inſuper imperavit, ne Perſidem repeterent unquam, niſi Caſtellum illud prius recuperaſſent. Martyropolim itaque prope accedentes, locum appetebant: caſtelloque incubantes, quod poterant armis, aut cuniculis, experti ſunt, ſcalas etiam fabricantes, muroque adhibentes. Quin demum quoque turrim excelſam, ex lignis fabricatam, excitabant: ſed fruſtra hæc omnia; ex obſeſſis enim erat quidam, Mechanicæ etiam artis peritus, qui Perſarum technis contra technas opponendo, turrim excelſiorem intus extruxerat. Interim vero, dum è turribus utrique ſuis ſe invicem impetebant, Perſæ quidem foris, intus autem Romani; ex machina quadam emiſſa eſt columna, quæ adverſam turrim funditus ſubvertens, ruina etiam Perſarum quamplurimos oppreſſit. Cæteri igitur, ubi quod factum eſt vidiſſent, & viribus etiam ipſi fracti; audientes præterea Zittam, Romanorum Ducem, Caſtellanis ſuppetias advenire; receſſerunt inde, metuentes ſibi ne ab hoſtibus circumdarentur. De his autem certior factus Juſtinus Imperator, Legatis ſuis

Οἱ δὲ ἔξαρχοι Περσῶν ἀνήγγελον τὰ γενόμενα τῷ αὐτῷ βασιλεῖ· καὶ ἐκπεμφθέντος πλήθους στρατοῦ Περσικοῦ, ἦλθον πλησίον Μαρτυροπόλεως· ἣν γὰρ λαβόντες ὑπόκεισιν ὑπὸ τὴν αὐτῶν βασιλέως, μὴ ὑποστρέψαι ἐν Περσίδι, ἕως ἂν τὸ αὐτὸ καστέλλιον ἀντιπαραλάβωσι. Καὶ ὀπισάντες τῷ τόπῳ, παρεκάθισαν πολεμοῦντες, καὶ [2] κατορύσσοντες, χλίμακάς τε ποιοῦντες, καὶ τῷ τείχει ἐπαιρόμενοι. Ὕστερον δὲ πύργον ὑψηλὸν διὰ ξύλων μηχανησάμενοι, ἤδη ἠδυνήθησαν ὠφελῆσαι· ἦν γάρ ἐκεῖσε φοιτῶν ἀνὴρ σοφὸς, ὅστις ἀντιμηχανησάμενος ταῖς τῶν Περσῶν ἐπιβουλαῖς, ποιήσας ἔσωθεν ὑψηλότερον πύργον, καὶ τῶν Περσῶν ἐκ τοῦ πύργου ἔξωθεν μαχομένων, τῶν δὲ Ῥωμαίων ἔσωθεν ἐκ τοῦ πύργου ἀντιμαχομένων, κίων ἀπελύθη ὑπὸ μηχανήματος, καὶ πάντα κατέστρεψεν ἕως ἐδάφους, καὶ Πέρσας δὲ πολλοὺς συναπώλεσεν. Ὡς οὖν εἶδον τὸ γεγονὸς οἱ λοιποὶ Πέρσαι, φθειρόμενοι, καὶ ἀκηκοότες, ὡς Ζίττα στρατηλάτου Ῥωμαίων κατερχομένου πρὸς βοήθειαν τῶν ὄντων ἐν τῷ καστελλίῳ, ἀνεχώρησαν οἱ αὐτοὶ Πέρσαι, φοβούμενοι μήπως καὶ κυκλωθῶσιν. Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς, διεκώλυσε

1. καὶ ἐκπεμφθέντος πλήθους στρατοῦ] Leg. πλήθους.

2. κατορύσσοντες] Scr. κατορύσσοντες.

τοὺς

τὸς ἑαυτῦ πρεσβευτὰς τ εἰσελθεῖν ἐν Περσίδι, ἄχρι δευτέρας αὐτῦ μεινύσεως. [1] ἀλλ' ἔμειναν εἰς τὰ Ρωμαϊκὰ, συὶ τοῖς δώροις.

Ο δὲ αὐτὸς βασιλεὺς κατέπεμψεν ἐν πάσαις ταῖς πόλεσι νόμους, ἕνεκεν τῆς δικαζομένων, καὶ τῆς παρεχομένων δαπανημάτων ἐν ταῖς ἀμφισβητήσεσιν. Ομοίως ὴ κὴ [2] καὶ τῆς παρεχομένων σπορτέλλων, διαπράσας μηδένα τολμᾶν λαμβάνειν πλείονα τῆς παρ' αὐτῦ τυπωθείσης ποσότητος. ἐν δὲ τῇ Ανπιοχέων πόλει, ἐν πίναξι σανίδων ἐπεγράφη δὶ Ελληνικῶν γραμμάτων. Εν [3] τ' αὐτῷ ὴ κὴ τὸ θέατρον τ πόλεως ἐχρημάτισε.

Τῇ δὲ ὀγδόῃ τοῦ Σεπτεμβρίου μηνὸς, ὁ βασιλεὺς Περσῶν Κωάδης, ἀκηκοὼς τὰ συμβάντα Πέρσαις καὶ ὑπὸ Ρωμαίων, κὴ αἰφνίδιον παρειθεὶς τὰ δεξιὰ μέρη· καὶ ἀγαγὼν τὸν δεύτερον αὐτῦ υἱὸν, Χοσδρόην, ἀνηγόρευσε βασιλέα, διαδεὶς αὐτῷ στέφανον τῇ κορυφῇ· κὴ ἀρξάμενος ἡμέρας πέντε ὁ τῆς Περσῶν βασιλεὺς Κωάδης, τελευτᾷ, ὢν ἐνιαυτῶν πϛ', κὴ μηνῶν τριῶν· ἐβασίλευσε δὲ ἔτη μγ', κὴ μῆνας δύο.

Οτε δὲ ἀνηγορεύθη βασιλεὺς

edixit, ne ante in Perſidem proficiſcerentur, quam ſecundo hoc illis innueret ipſe; ſed cum muneribus ſuis intra fines Romanos ſeſe continerent.

Idem imperator, in gratiam eorum qui in jus vocati ſunt, leges quæ ſumptibus in dijudicationes litium faciendis, modum præſcriberent, ſingulas Imperii per urbes emiſit. Conſimiliter quoque de ſportulis ſolvendis edicto cavit, ne quis ultra dimenſum ſuum, legibus ſibi præfinitum, ſumere auderet. Edictum vero hoc Antiocheni, Græcis inſcriptum literis, in Tabularum titulos relatum habuerunt. Eodem etiam tempore urbis Theatro nomen impoſitum eſt.

Menſis autem Septembris VIII. Coades, Perſarum Rex, quæ Perſis ſuis à Romanis obvenerant, cladibus auditis, de repente Paralyſi dextra corporis parte correptus eſt. Convocato itaque ad ſe Choſroë, filio ſuo ſecundo genito, diademateque capiti ejus impoſito, Regem eum renunciavit. Quinto autem poſt die quam decubuerat Coades, Perſarum Rex, diem ſuum obiit, cum vixiſſet annos XXCII, & menſes III, regnaſſet vero annos XLIII, menſeſque II.

Choſroës vero Perſarum Rex

---

1. ἀλλ' ἔμειναν εἰς τὰ Ρωμαϊκὰ] Forte ſcribendum, ἀλλὰ μεῖναι.

2. καὶ τῶν παρεχομένων σπορτέλλων] De *Sportulis* Romanorum non eſt quod hic aliquod dicamus. Auctoris noſtri *Sportula* erant Præmium à Clientibus Advocatis ſuis dari ſolitum.

3. τ' αὐτῷ δὲ κὴ τὸ θέατρον &c.] Quid hæc ſibi volunt hoc in loco, non video.

factus, Romanorum Legatos per Magiſtrianum Perſam monet, uti in Perſidem venirent; de pace Romanos inter Perſaſque ineunda agendi cauſa. Legati vero Romani; quorum id arbitrii non erat, pro libitu ſuo Perſidem petere, Perſarum Regi renunciantes, mandatum Imperatoris cauſati ſunt. Quod Perſarum Rex ubi reſcierat, Imperatorem Juſtinianum per literas, quas Magiſtro Hermogeni deferendas tradidit, amicitiæ plenas, adhortabatur, Legatis ſuis impedimento ne eſſet, quominus in Perſidem venirent, pacis fœdera percuſſuri. Quibus literis acceptis, Imperator Perſarum Regi reſcripſit, hunc in modum. "Legatos "Noſtros ad te venire non "permittimus: nec enim Per"ſarum regem Te agnoſci"mus.

Per id tempus Perſarum Rex Manichæis, per Imperium ejus degentibus, Hæreſim ſuam indulgebat: quod non ferentes in eo Magi, cum Proceribus regni conſilium inierunt, Regem imperio ſuo deturbandi, fratremque in locum ejus ſufficiendi: Hoc ubi intellexiſſet Perſarum Rex, fratri ſuo caput amputavit; & Magis etiam, quique ſceleris conſcii fuerunt Proceribus neci traditis, inducias per tres menſes Imperatori Romano per literas ultro conceſſit. Imperator vero Magiſtro reſcribens, juſſit, obſidibus invicem

Περσῶν Χοσδρόης, ἐδήλωσε τοῖς πρεσβευταῖς Ρωμαίων, διὰ Περσῶ μαγιστριανῦ, εἰσελθεῖν ἐν τοῖς Περσικοῖς, καὶ ποιῆσαι εἰρώνης πάκτα μεταξὺ Ρωμαίων τε καὶ Περσῶν· τῶν δὲ πρεσβευτῶν Ρωμαίων μὴ ἀναχεδέντων εἰσελθεῖν εἰς τὰ Περσικά, διὰ χαλεπότητα βασιλικῆς, ἀπολογούμενοι· Οὐ τολμῶμεν τὰ πρὸς ὑμᾶς καταφθάσαι. Καὶ γνοὺς ταῦτα ὁ Περσῶν βασιλεὺς, γράψας ὀπισολὴν, ἔπεμψε πρὸς τὸν βασιλέα Ἰουστινιανὸν, αἰτῶν ὑπερβαπῆσαι τοὺς πρεσβευτὰς Ρωμαίων εἰσελθεῖν ἐν Περσίδι, καὶ πάκτα ποιῆσαι. Καὶ γράψας φιλικὴν ὀπισολὴν ὁ βασιλεὺς Περσῶν, ἀπέστειλε διὰ Ερμογένους μαγίστρου· ἵνπνα μιμοῦσιν δεξάμενος ὁ βασιλεὺς Ρωμαίων, ἀντέγραψεν. "Ημεῖς οὐκ ὑπερέπομεν "τοῖς ἡμετέροις πρεσβευταῖς πρὸς "ὑμᾶς καταλαβεῖν, ὅτε γὰρ ὑπερά"μεθά σε βασιλέα Περσῶν.

Καὶ αὐτῷ τῷ χρόνῳ ὁ βασιλεὺς Περσῶν τοὺς ὄντας ὑπὸ τὴν αὐτῦ πολιτείαν Μανιχαίους ἐκέλευσε θρησκεύειν, ὡς βέλονται. Οἱ δὲ μάγοι Περσῶν, λυπηθέντες ὅτι ἦν συμβάντα, βελευσάμενοι μετὰ τῶν συγκλητικῶν, ἠβελήθησ ἐκβαλεῖν αὐτὸν τῆς βασιλείας, καὶ ποιῆσαι ἀντ' αὐτῦ τὸν ἀδελφὸν αὐτῦ. Καὶ γνοὺς ταῦτα ὁ βασιλεὺς Περσῶν, τὸν μὲν ἀδελφὸν αὐτῦ ἀπεκεφάλισε· συγκλητικοὺς δὲ, καὶ μάγους φονεύσας, γράφει τῷ βασιλεῖ Ρωμαίων ὀπισολὴν, ἐπειέχουσ πειῶν μισῶν ἔνδοσιν πολέμου. Καὶ ἀντέγραψεν ὁ Ρωμαίων βασιλεὺς τῷ

μαγίστρῳ

μαλίστῳ, τ᾽ δέξασθαι τὴν τῆς τειῶν μιλιῶν ἔνδοσιν, καὶ δῦναι ὁμήρους, καὶ λαβεῖν ἀπὸ Περσῶν, κελεύσας Στρατηλίῳ, καὶ Ρυφίνῳ, τοῖς πρεσβευταῖς, ἀνελθεῖν ἐν Βυζαντίῳ.

Καὶ αὐτῷ τῷ χρόνῳ [1] Οὖννοι Σάβηρες, περάσαντες διὰ τῆς Κασπίων πυλῶν, ἀνεφάνησαν ἐν τοῖς Ρωμαϊκοῖς μέρεσι, πορθοῦντες ὅτι τὴν Αρμενίων χώραν· καὶ ἁπλώσαντες ἑαυτοὺς, κατέσχον ἕως τῆς Εὐφρατησίας, καὶ τ᾽ δευτέρας Κιλικίας, [2] καὶ τῆς Κυρρηστικῶν. Καὶ γνοὺς τοῦτο ὁ βασιλεὺς Ρωμαίων, μεταπέμψας Παρίσιον Ρυφῖνον, ἐκέλευσεν αὐτῷ ἐξελθεῖν ὅπη τὰ ἀνατολικὰ μέρη, καὶ μαθεῖν εἰ ἀπὸ τ᾽ βασιλέως Περσῶν ἦλθον πρὸς Ρωμαίων. Καὶ ἐξελθὼν Ρυφῖνος, καὶ μιμύσας τῷ βασιλεῖ Περσῶν, εὗρεν ὅτι ἡ πρὸς γνώμιν τ᾽ βασιλέως Περσῶν οἱ αὐτοὶ Οὖννοι παρῆλθον· καὶ γράψας Δωροθέῳ, τῷ στρατηλάτῃ Αρμενίας, ὁπλίσασθαι κατ᾽ τῆς αὐτῆς Οὔννων· καὶ αἰσθόμενοι οἱ Οὖννοι, λαβόντες τὴν πορείδαν πᾶσαν, ὑπέστρεψαν δι᾽ ὧν ἐπανῆλθον τόπων. Καὶ καταδιώξας αὐτοὺς ὁ στρατηλάτης Δωρόθεος, ἀφείλατο παρ᾽ αὐτῆς ὀλίγην πορείδαν.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ τῆς δεκάτης ἰνδικτιῶνος, συνέβη ὑπό τινων ἀλαστόρων δαιμόνων πρόφασιν λύσθαι ταραχῆς ἐν Βυζαντίῳ Εὐδαίμονος ἐπάρχου πόλεως ὄντος,

datis acceptisque, trium mensium inducias acciperent. Quin Legatos quoque, strategium, & Rufinum, Byzantium revocavit.

Iisdem temporibus Hunni Sabiri, portis Caspiis trajectis, in ditiones Romanas irruperunt, regiones undique, Armeniam usque deprædantes. Quin & longe lateque excurrentes, per Euphratesiam quoque, Ciliciam secundam, & Cyrresticam grassati sunt. Quo audito, Imperator Romanus Rufinum Patricium in Orientem expedivit exploratum, an à Persarum rege adversus Romanos missi fuerant, necne. Profectus itaque Rufinus, cumque Persarum rege per literas de his agens; omnino hujus præter consilium advenisse Hunnos, compertum habuit. Protinus igitur Dorotheo, militum in Armenia Magistro, per literas innuit, Hunnos aggrederetur: quod Hunni ubi intellexissent; abducta secum præda omni, per quam ingressi sunt, eadem via revertuntur. Cæterum insecutus eos Dorotheus Magister Militum, detractum illis prædæ non minimum reportavit.

Contigit autem per id tempus, Indict. X, tumultum Constantinopoli (pernicioſis nescio quibus dæmoniis eum promoventibus,) concitari. Eudæ-

1. Οὖννοι Σάβηρες] Σάβειροι Procopio, Agathiæ, aliis vocantur.

2. καὶ τῶν Κηρυστικῶν] Scribend. Κυρρηστικῶν, uti supra monuimus ad lib. 13.

mon

mon enim, urbis Præfectus, Factionis utriuſque ſeditioſos quoſdam incarceratos habuit; multiſque examini ſubjectis, ſeptem præcipue eorum cædium patratarum rei deprenſi ſunt. E quibus quatuor capite plecti, tres vero patibulo affigi decrevit. Per urbem itaque omnem ubi in pompa circumducti fuiſſent, ſinu trajecto, in ulteriore ripa morti traduntur. Quorum qui ſuſpendio adjudicati ſunt duo, effractis patibulis, in terram delapſi ſunt: Ex quibus unus Venetæ, alter Praſinæ fuerat Factionis. Quo viſo, circumfuſa turba Imperatori protinus omnia fauſta precari. Exeuntes autem, qui de his acceperant, prope S. Cononem degentes Monachi, eorum qui patibulo deſtinati ſunt duos vivos adhuc, humi jacentes invenerunt. Hos Monachi, ad mare inde deductos, navigioque impoſitos, S. Laurentii ad Aſylum deportarunt. Certior autem de his factus Præfectus, armatam eo manum expedivit quæ fontes ibi arcte cuſtodiret. Tertio autem poſt die Certamina Equeſtria, *Iduum* vocata, celebrata ſunt. *Idus* autem dictæ ſunt, eo quod ad

καὶ ἔχοντες ἀτάκτως ἐν φρυρᾷ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, καὶ ἐξαυτάσαντες διάφορα πρόσωπα, εὗρεν ἐξ αὐτῶν ὀνόματα ἐπὶ αἰτίαις φόνων· καὶ ψηφισάμενος τῶν μὲν τεσσάρων καρατόμησιν, τῶν δὲ τριῶν ἀνασκολοπισμόν. [1] Καὶ περιωμιδέντων αὐτῶν ἀνὰ πᾶσαν τὴν πόλιν, καὶ περασάντων αὐτῶν, καὶ τῶν μὲν κρεμασθέντων ἐξέπεσαν δύο, τῶν ξύλων ἐραγέντων, ἑνὸς μὲν Βενέτου, καὶ ἑτέρου Πρασίνου. Καὶ ἑωρακὼς ὁ περιεστὼς λαὸς τὸ συμβὰν, ἐφημίσαν τὸν βασιλέα· Ακηκοότες δὲ οἱ πλησίον τοῦ ἁγίου Κόνωνος μοναχοὶ, καὶ ἐξελθόντες εὗρον ἐκ τῶν κρεμασθέντων δύο ζῶντας, κειμένους εἰς τὸ ἔδαφος. Καὶ καταγαγόντες αὐτοὺς πλησίον θαλάσσης, καὶ ἐμβαλόντες ἐν πλοίῳ, ἔπεμψαν αὐτοὺς ἐν τῷ ἁγίῳ Λαυρεντίῳ, [2] ἐν ἀσύλοις τόποις. Καὶ γνοὺς ταῦτα ὁ τῆς πόλεως ἔπαρχος, πέμψας στρατιωτικὴν βοήθειαν, ἐφύλαττεν αὐτοὺς, ἐκεῖσε ὄντας. Καὶ μὴ τρεῖς ἡμέρας ἦχθη τὸ Ἱπποδρόμιον τὸ ὀνομαζόμενον τῶν εἰδῶν. (3 εἰδοὶ δὲ ὀνομάζονται, διότι πάντας τοὺς περικόπτοντας ἐν ταῖς στρατείαις ὁ βασιλεὺς Ρωμαίων ἐν ἀειστοδεί-

---

1. καὶ περιωμιδέντων αὐτῶν] Scr. περιπομπευθέντων uti de hoc vocabulo ſupra monuimus.

2. ἐν ἀσύλοις τόποις] Scribend. ἀσύλοις.

3. Εἰδοὶ δὲ ὀνομάζονται, διότι &c.] Quam ſuaviter hîc ineptit Auctor. Quin & Socios hac in re habet Jo. Tzetzem Græculum illum nugaciſſimum ſimul & confidentiſſimum (uti recte monet doctiſſ. Is. Caſaubonus) & Balſamonem etiam. Certe mira eſt Latinarum rerum imperitia, qua Scriptores Græci, præſertim recentiores laborarunt; uti cuiquam obſervare obvium eſt.

πνοις

πνοις τρέφει ἐν τῷ αὐτῦ παλατίῳ, χαιζόμενος ἑκάστῳ [1] τὰ τῦ πριμικηρά τυ.) Τῦ δὲ Ἱπποδρομίυ ἀγομένυς, [2] τῇ τρεισκαιδεκάτῃ τῦ Ἰανναείου μηνὸς, τὰ ἀμφότερα μέρη παρεκάλουν τὸν βασιλέα φιλανθρωπεύσασθαι. Ἐπέμενον δὲ κράζοντες, ἕως τῦ εἰκοστῦ δευτέρυ βαΐυ, καὶ ἀποκρίσεως οὐκ ἠξιώθησαν. Τῦ δὲ διαβόλυ ἐμβαλόντος αὐτοῖς λογισμὸν πονηρὸν, ἔκραζον πρὸς ἀλλήλυς· Φιλανθρώπων Πρασίνων καὶ Βενέτων πολλὰ τὰ ἔτη. Καὶ τοῦ Ἱππικῦ ἀπολύσαντες, καὶ ἦλθον τὰ πλήθη φιλιάσαντα, δεδωκότες ἑαυτοῖς μανδάτα, [3] ἐκ τῦ λέγειν, Νίκα, διὰ τὸ μὴ ἀναμιγῆναι αὐτοῖς στασιώτας, ἢ ἐξυβίστορας· καὶ ὅπως εἰσέλασιν. Βραδείας δὲ γενομένης ὥρας, ἦλθον ἐν τῷ πραιτωρίῳ τῦ ἐπάρχυ τ πόλεως, αἰτῦντες ἀποκρισιν περὶ τῶν πεφύγων, τῶν ὄντων ἐν τῷ ἁγίῳ Λαυρεντίῳ. Καὶ μὴ τυχόντες ἀποκρίσεως, ὑφῆψαν πῦρ ἐν τῷ αὐτῷ πραιτωρίῳ· ἐκαύθη δ τὸ πραιτώριον, καὶ [4] ἡ χάλκη τῦ παλατίου, ἕως τῶν θολῶν, καὶ ἡ μεγάλη ἐκ-

supremum in Militia ſua gradum provectos quoſcunque, Imperator Romanus in Palatio conviviis excipit, *Primicerii* etiam dignitate ſingulis conceſſa. Januarii autem XIII, inter Circenſia, utraque Factio Imperatorem propitius ut eſſet, obteſtata eſt. Exclamantes autem perſtiterunt, aduſque XXII Certamen finitum; nec reſponſione interim digni habiti ſunt. Verum diabolo ſceleſtos animorum impetus illis ſuggerente, ſibi ipſis acclamabant invicem: "Praſinorum & Venetorum Miſericordium plurimi ſint anni. Finitis autem Circenſibus, conſpiratione invicem facta, deſcendunt turbæ; voceque, *Vince*, pro teſſera data, ne quis forte Militum, aut excubitorum de illis immiſceret, per urbem in hunc modum diſcurſitarunt. Cumque jam ſerum diei eſſet; in præfecti urbis Prætorium irruentes, eum de Profugis ad S. Laurentium poſtulant. Sed Reſponſum ab eo nullum ferentes, Prætorio flammas injici-

---

1. τὰ τῦ πριμικηράτυ] Πριμικήριος dictus eſt, cujuſque ordinis primus, cujus ſcilicet nomen loco primo in tabulis ceratis ſcriptum erat. Inde πριμικήριος apud Noſtrum, *Primiceratus*, ſive Primatus. Uti ſupra notavimus ad lib. 14.

2. τῇ τρεισκαιδεκάτῃ τ Ἰανναρίυ] Scr. τρισκαιδεκάτῃ.

3. ἐκ τῦ λέγειν, Νίκα.] De victoriatorum ſeditione hac, quæ ἡ Τ ΝΙΚΑ vocata eſt, à vocabulo ſcilicet hoc à ſeditioſis, pro teſſera, ſibi invicem dato, abunde Procopius, de Bell. Perſ. lib. 1. & ex eo Evagrius, lib. 4. cap. 13.

4. καὶ ἡ χαλκὴ τῦ παλατίου] Chalca hæc Regiæ veſtibulum erat; ſic dictum, quod tegulis æreis & inauratis tectum erat. Hujus deſcriptionem accuratam habes apud Procop. de Juſtin. Ædif. lib. 1.

ciunt

ciunt quod una cum Chalca Scholas aduſque, magna inſuper Eccleſia, porticuque publica conflagravit, ſeditioſis adhuc ſurſum omnia ac deorſum ferentibus. Luce autem ſequente Imperator Circenſia agi juſſit; proque more ſuſpenſo Velo, ſeditioſis interim Hippodromi Gradibus ignem injicientibus, Porticus publica, uſque ad Zeuxippum, in cineres verſa eſt. Exclamavit autem turba adverſus Joannem Cappadocem, Tribonianum, Quæſtorem, Præfectumq; urbis Eudæmonem. Quod ubi audiſſent, qui juſſu Imperatoris cum armata manu ad tumultuantem populum coercendum egreſſi fuerant, Mundus, Conſtantiolus, & Baſilides, rem Imperatori detulerunt. Itaque e veſtigio Joannes, Tribonianus, & Eudæmon, dignitatibus quiſque ſuis abdicati ſunt. Egreſſus autem Beliſarius, Gothica manu ſtipatus, ſeditioſos adortus eſt, plurimis eorum occiſis. Sed in furorem acta plebs, ædificiis paſſim ignes injiciebat; nonnullis etiam per fas & nefas interfectis. Die autem XVIII, ejuſdem menſis, Imperator ingreſſus eſt, Sacroſanctum manu ſua geſtans Evangelii Codicem: popellumque, qui hoc reſcierat, concurſitantem, di-

κλησία, καὶ ὁ δημόσιος ἔμβολος· καὶ ἐπέμεινεν ὁ δῆμος εἰσελαύνων ἀτάκτως. Καὶ περὶας γλυμφὴς, τοῦ βασιλέως κελεύσαντος ἀχθῆναι Ἱπποδρόμιον, καὶ κρεμαθέντος τοῦ ἐξ ἔθους ὕλης, ὑφῆψαν πάλιν οἱ αὐτοὶ δημόται ἐν τῇ ἀναβάθρᾳ τοῦ Ἱππικοῦ· καὶ ἐκαύθη μέρος καὶ τοῦ δημοσίου ἐμβόλου, ἕως τοῦ Ξυξίππου. Καὶ ἐξελθόντες οἱ περὶ Μῶνδον καὶ Κωνσταντίολον, καὶ Βασιλίδην, μετὰ βοηθείας, καὶ κέλευσιν τοῦ βασιλέως, κωλύμενοι καταστῆσαι τὰ ταραττόμενα πλήθη. κατέκραζε γὰρ τὸ πλῆθος Ἰωάννου, τοῦ ὑπάρχου Καππαδόκου, καὶ Τριβωνιανοῦ τοῦ Κοιαίστωρος, καὶ τοῦ ἐπάρχου τῆς πόλεως Εὐδαίμονος. Καὶ ταῦτα παρ' αὐτῆς ἀκηκοότες οἱ ἐκπεμφθέντες συσκληπτικοὶ, ἀνήγαγον τῷ βασιλεῖ· καὶ εὐθέως διεδέχθησαν τῆς ἀρχῆς ὅ, τε Ἰωάννης, καὶ Τριβωνιανὸς, καὶ Εὐδαίμων. Καὶ ἐξελθόντος Βελισαρίου μετὰ πλήθους Γοτθικοῦ, καὶ συμβολῆς γλυμφῆς, πολλοὶ ἐκ τῆς δημοτῆς κατεσφάγησαν. Θυμωθὲν δὲ τὸ πλῆθος, καὶ ἐν ἄλλοις τόποις ἔβαλλον πῦρ, καί τινας ἀτάκτως ἐφόνευον. Τῇ δ' ὀκτωκαιδεκάτῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, ἀνῆλθεν ὁ βασιλεὺς ἐν τῷ Ἱππικῷ, [1] βασταζων τὸ ἅγιον μεγαλεῖον· καὶ μαθόντες οἱ ὄχλοι, ἀνῆλθον, καὶ προσεφώνησεν αὐτοῖς μετ' ὅρκων μανθάτα· καὶ πολλοὶ μὲ τοῦ δήμου ἔκραζον αὐ-

1. βασταζων τὸ ἅγιον μεγαλεῖον] Ita etiam pag. ultima habemus Εὐτυχίου τοῦ πατριάρχου κατέχοντος τὸ ἅγιον μεγαλεῖον. Quod Noſter μεγαλεῖον, Chr. Al. Auctor vocat τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, Sacroſanctum Evangelii Codicem.

τὸν

τὸν Βασιλέα· ἕτεροι ὃ ἐβασίαζον, κράζοντες Ὑπάτιον. Καὶ λαβόντες οἱ δῆμοι τ᾽ αὐτὸν Ὑπάτιον, ἀπήγαγον αὐτὸν ἐν τῷ λεγομένῳ φόρῳ Κωνσταντίνε· καὶ στήσαντες αὐτὸν ἐν ὕψει, εἰς τὸς βαθμὸς, καὶ ἀφειλάμενοι ἐκ τῶ παλατίε σίγνα, καὶ μανιάκιον χρυσῶν, περιέθηκαν αὐτῷ ἐν τῇ κεφαλῇ. Καὶ λαβόντες αὐτὸν, ἀπήγαγον ἐν τῷ Ἱππικῷ, βελόμενοι ἀναβάλλειν αὐτὸν ἐν τῷ βασιλικῷ καθίσματι. ἔσπευδε γὰ τὸ πλῆθος φορεσίαν βασιλικὴν ἐκβάλλειν αὐτῷ ἐκ τ᾽ παλατίε· (ἦν γὰ μαθὼν ὁ Ὑπάτιος, ὅτι ὁ βασιλεὺς ἀνεχώρησε·) καὶ καθεδεὶς ἐν τῷ καθίσματι, μετ᾽ θράσες ἐπυράννει.

Ἀνηγθόντων δὲ διὰ τ᾽ καθίσματος ὅπαθεν Μάγδε καὶ Κωνσταντίολε, καὶ Βελισαρίε, καὶ ἄλλων συσκηπτικῶν, καὶ βοηθείας ἐνόπλε, λαθραίως ἐξελθὼν Ναρσὴς, κοβικουλάρι@, καὶ σπαθαρίε@, ὑπεξέλεψέ πινας, τὸς τῶ Βενέτε μέρες, ξογδίσας αὐτοῖς χρήματα. Καὶ στασιάσαντές πινες ἐκ τ᾽ πλήθες ἔκραζον, Ἰωστινιανὸν βασιλέα τῇ πόλει· διχονοῆσαν δὲ τὸ πλῆθος, ὥρμηθ᾽ κατ᾽ ἀλλήλων. Τῶν δὲ στρατιωτῶν εἰσελθόντων μετ᾽ βοηθείας ἐν τῷ Ἱππεδρομίῳ, ἐξ ἀμφοτέρων τῶν εἰσόδων ἤρξαντο κόπτειν τὰ πλήθη· καὶ ἄλλοι μὲ ἐτόξευον, ἕτεροι δὲ κατέσφαζον. Κρυφῇ δὲ ἐξελθὼν Βελισαρίε@, τ᾽ μὲν Ὑπάτιον, καὶ Πομπήϊον, χρεὶ συνελάβετο, καὶ εἰσήγαγε αὐτὸς τῷ βασιλεῖ Ἰωστινιανῷ. Καὶ προσέπεσαν ὑπὸ τὸς πόδας

ctis, & fide ſua interpoſita, demulcere ſtudebat. Magna itaque turbæ pars ipſum dicebant Imperatorem: tumultuantes autem alii, Hypatium poſcebant: quem etiam arreptum, in Conſtantini Forum deduxerunt: ſublimeque in Gradibus locatum, Inſignibus Imperatoriis, ex Palatio ablatis, torqueque aureo ipſum ornarunt. Sed etiam, ornatu indutum Imperatorio, quem ex Palatio maturantes exportaverant, in Circum deduxerunt, ſede eum Imperatoria collocaturi. Hypatius itaque qui receſſiſſe Imperatorem reſcierat, throno ejus occupato, Imperium fidenter ſuſcepit.

Cæterum Mundus, Conſtantiolus, & Beliſarius, quique Procerum alii cum armata manu in procinctu ſtabant, clam Circum ingreſſi, ſedis Imperatoriæ à parte poſteriore delituerunt: cum interim Narſes Cubicularius, & Spatharius, Venetæ Factionis nonnullos Imperatoris in partes pecuniarum interventu perduxerat. Nonnulli itaque ſeditioſorum exclamantes, Juſtianum urbi reddi Imperatorem depoſcebant. Diviſa itaque turba ſe invicem impetebat. Militum vero Magiſtri cum ſatellitio interim ſuo armato Circum intrantes, ad utrumque ejus ingreſſum turbam excindere cœperunt, hos gladiis, illos ſpiculis petentes Beliſarius autem clam egreſſus, Hypatium, Pompeiumque prehenſos ad Imperatorem Juſtinia-

num perduxit: cui ad pedes procidentes, factique excu ationem aggredientes: "Tandem, inquiunt, Domine, "Imperii tui hoſtes, nec nullo "adeo labore in Theatrum "coëgimus. Quibus Impera"tor: Bene feciſtis, inquit, "ſed ſi eos dictis veſtris audi"entes habuiſtis, quare non hoc "feciſtis prius quam urbs tota flammis abſumeretur? Tum vero Spatharii, Imperatore jujubente, Hypatium, & Pompeium in carcerem cogebant: ubi poſtridie interfecti ſunt, cadaveraque eorum in mare deturbata. Ceciderunt autem in circo hoc tempore XXXV. circiter hominum Millia. Porro Imperator ſuam de ſeditioſis victoriam Tyrannorumque occiſionem, per Imperium univerſum notam fecit. Quin & vaſtata ignibus ædificia de integro excitare occæpit: Horreo etiam, & aquarum Ciſternis prope palatium extructis; ut, ubi res poſtularet, repoſitoria hæc haberet.

τῦ αὐτῦ βασιλέως ἀπολογέιμενοι καὶ λέγοντες. "Δέσποτα, πολὺς ἡμῖν "κόπος ἐγένετο, ὥστε συναγαγεῖν "τὺς ἐχθρὺς τῦ κράτους ὑμῶν ἐν "τῷ Ἱπποδρομίῳ. Καὶ ἀποκριθεὶς "πρὸς αὐτὺς ὁ βασιλεύς· εἰ Κα"λῶς μὲ πεποιήκατε· [1] εἰ δὲ ἐπεί"θεντο ὑμῖν πρωτάτοσι, διὰ τί "μὴ [2] τῦτο ἐποιήκατε, πρὸ τοῦ "καυθῆναι πᾶσαν τὴν πόλιν; Καὶ ἐπιτραπέντες οἱ σπαθάριοι ὑπὸ τῦ βασιλέως παρέλαβον, καὶ ἀπέκλεισε Ὑπάτιον, καὶ Πομπήϊον. Οἱ δὲ ἐν τῷ Ἱπποδρομίῳ σφαγέντες ἦσαν χιλιάδες τριάκοντα πέντε, μικρῷ πλέον, ἢ ἔλασσον. Καὶ τῇ ἐπαύριον ἐσφάγησε Ὑπάτιος, καὶ Πομπήϊος, καὶ ἐξέῤῥιψαν τὰ λείψανα αὐτῶν ἐν θαλάσσῃ. Ο δὲ αὐτὸς βασιλεὺς ἐσημάνε τὴν ἑαυτῦ νίκην ἐν πάσαις ταῖς πόλεσι, καὶ τὴν ἀναίρεσιν τῶν τυράννων, ὀπιβαλλόμενος [3] κλίζειν τὺς καυθέντας τόπους. Ἐκτισε δὲ, πλησίον τοῦ παλατίου, κῆ ὠρεῖον, καὶ κισέρνας ὑδάτων· διὰ τὸ ἐν πολιορκίαις ἔχειν ἀπόθετα.

Eodem tempore Rufinus, mandatis Imperatoriis acceptis, Perſidem profectus eſt, Pacem cum Perſis ineundi cauſa.

Eodem etiam tempore Indorum Legatus cum muneri-

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ ἐξῆλθε Ρουφῖνος ἐν τοῖς Περσικοῖς μέρεσι, μετὰ θείων ὑπομνηστικῶν, τοῦ ποιῆσαι μετὰ Περσῶν πάκτα εἰρωνικά.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ κῆ πρεσβεῖαι Ινδῶν, μετὰ δώρων, κατε-

---

1. εἰ δὲ ἐπείθεντο ὑμῖν] Scr. ἐπείθοντο

2. τῦτο ἐποιήκατε] Scr. ἐποιήσατε.]

3. κλίζειν τὺς καυθέντας τόπους] Scr. καυθέντας.

πέμφθη

πέμφθη ἐν Κωνσταντινουπόλει. Καὶ αὐτῷ τῷ χρόνῳ Ἰωάννης ὁ Καππάδοξ ἐγήγετο ἔπαρχος πραιτωρείων.

Καὶ ἐν αὐτῷ τῷ χρόνῳ ἐγήγετο δρόμος ἀστέρων πολὺς, ἀπὸ ἑσπέρας ἕως αὐγῆς· ὥστε πάντας ἐκπλήττεσθαι, καὶ λέγειν, ὅτι· Οὐδέποτε οἴδαμεν τοιοῦτόν τι γεγονός.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ ὑπέστρεψαν ἐκ τῆς Περσικῶν Ἑρμογένης, καὶ Ρουφῖνος, διαφερόμενοι μετ' ἀλλήλων καὶ πάλαι εἰρήνης [1] τῆς δύο πολιτῶν, Ρωμαίων τε, καὶ Περσῶν, τῆς δύο πολιτειῶν, ἄχρι τῆς τῆς ἀμφοτέρων ζωῆς ἀναδοθέντων μένειν. Πέρσαις [2] τὸ μέρος τῆς φαραγγίων, μετὰ πάντων τῆς αἰχμαλώτων· Ρωμαίοις δὲ, τὰ κάστρα τὰ ἐκλειφθέντα ὑπὸ Περσῶν, σὺν τοῖς παραληφθεῖσι· Συνθεμένων τῆς δύο βασιλέων, καὶ ὀνομασάντων, ἐν ταῖς πάλαις, ἑαυτὼς ἀδελφὼς εἶναι, κατὰ τὸ ἀρχαῖον ἔθος· καὶ ἵνα εἴ τις δεηθῇ ἑαυτῆς ἢ χρημάτων, ἢ σωμάτων εἰς συμμαχίαν, ἀφιλονείκως βοηθήσωσι. Καὶ τούτων γενομένων, bus Conſtantinopolim miſſus eſt; quo tempore etiam Joannes Cappadox Prætorio Præfectus factus eſt.

Eodem tempore ſtellarum diſcurſus, à veſpera ad auroram uſque, horrendi apparuerunt; quos qui conſpexerunt, attoniti omnes, nil tale antea unquam vidiſſe ſe, affirmarunt.

Eodem tempore Hermogenes, & Rufinus, ex Perſide reduces, pacis conditiones inter Romanam Perſicamque Reſp. initas, durante etiam Regum ipſorum vita obſervandas, retulerunt. Pactum autem eſt, uti Perſis Pharangiorum pars, cum captivis omnibus, Romanis autem caſtella ſua à Perſis occupata cum caſtellanis redderentur. Quinetiam Reges, pro vetuſto more, Fratres ſe invicem in Pactis appellabant: æque inſuper in ſe utriſque recipientibus, ſicubi Copiis ad bellum, vel pecuniis alterutri opus fuerit, ultro ei ſuppeditaturum alterum. Hiſce autem expeditis, receſſerunt à

1. τῶν δύο πολιτῶν, &c. ἄχρι] Locus iſte manifeſto mutilus eſt: Forte ſcripſit Auctor, τῶν δύο βασιλέων τὰ πάλαι ἐμοσαμένων, ἄχρι &c. aut quid tale.

2. τὸ μέρος τῆς Φαραγγίων] Φαραγγίον erat locus præruptus, Perſarmeniæ Montibus conterminus, ubi aurifodinæ erant, cæterum Perſis ſubditus, quibus etiam pace hac inita à Romanis reſtitutus eſt, teſte Procopio de Reb. Perſ. lib. 1. Τότε καὶ Περσῶν χωρία ἐν Περσαρμηνίοις Ρωμαῖοι ἔσχον, φερέλιόν τε τὸ Βῶλον, καὶ τὸ Φαραγγίον καλούμενον, ὅθεν δὴ τὸ χρυσὸν Πέρσαι ὀρύσσοντες βασιλεῖ ἔφερον. Et paulo infra: ἔστω τοίνυν τοῦτο τὸ ἀπέραντον καλουμένου εἰρήνου ἑκατέροις, ἔχον ἤδη ἔτος τῶν βασιλείαν Ἰουστινιανοῦ ἔχοντος· καὶ Ρωμαῖοι μὲν τότε Φαραγγίον, καὶ Βῶλον τὸ Φερέριον, σὺν τοῖς χρήμασι Πέρσαις ἔλυσαν· Πέρσαι δὲ Ρωμαίοις τὰ Λαζικῆς φερέρια, &c.

se invicem utriusque Imperii exercitus, totis jam XXXI. annis belli hujus exhaustis, inde ab Anastasii temporibus, quo regnante, uti supra dictum, Coades rex Persarum res Romanas adoriri cœperit; capta interim à Persis, & Romanis iterum restituta, Amida; Saracenis etiam hic illic per Imperium subinde grassantibus.

Eodem tempore nocte intempesta, adeo intremuit Byzantium, ut universa civitas Constantini Forum concurreret, supplicationibus & Vigiliis noctem ibidem terentes.

Iisdem temporibus Justinianus Imperator Constitutiones sacras, ubique per Imperium emisit, Titulum hunc ferentes. *Edictum De Orthodoxa Fide, adversus impia Hæreticorum Dogmata.* Quod quidem Edictum singularum urbium in Ecclesiis appendebatur.

Non multo autem post temporis terræ motus Antiochiam Magnam tremendus, sed innocens invasit.

Eodem etiam tempore Imperator tertii Consulatus sui congiarium in populo spargebat; Olybrio etiam, Proboque, Patriciis, ab exilio revocatis, restitutis etiam facultatibus eorum omnibus.

Indictione XII. Belisarius Regem Africæ, & reginam,

ἀνεχώρησε τὰ ἀμφότερα ἐξπέδια, Ρωμαίων τε, καὶ Περσῶν, ἐπὶ πολέμου καταχόντος λ'. καὶ ἕνα ἐνιαυτὸν, ἀφ' ἧς ἦν αὐθηδὼν ἐν τοῖς Ρωμαϊκοῖς Κωάδης ὁ Περσῶν βασιλεὺς πολεμῶν, ὡς προεγέγραπται, ὅτε τὴν βασιλείας Ἀναστασίου, καὶ τὴν προδάλωψιν Ἀμίδης, ὡς προεγέγραπται, καὶ τὴν πρὸς Ρωμαίους ἀποκατάστασιν τῆς αὐτῆς πόλεως Ἀμίδης, καὶ τὰς μερικὰς πολέμους τῶν Σαρακηνῶν ὁπηδρομῶν.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ γέγονε σεισμὸς ἐν Βυζαντίῳ ἐσφόρως ἰσχυρὸς, ὥστε πᾶσαν τὴν πόλιν συναχθῆναι ἐν τῷ λεγομένῳ φόρῳ Κωνσταντίνου, ἐν λιταῖς, καὶ δεήσεσι, καὶ ἀγρυπνίαις συναγόμενοι.

Ἐν αὐταῖς δὲ ταῖς ἡμέραις ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς ἐν ἑκάστῃ πόλει κατέπεμψε θείας προσάξεις, προειρηκὼς ἔτος. "Ηδικον, προειρηκὼς τὸ ὀρθοδόξου πίστεως, καὶ τῶν ἀσεβῶν αἱρετικῶν. Καὶ προετέθη ἐν ἑκάστῃ πόλει, ἐν ταῖς ἐκκλησίαις.

Καὶ μετ' ὀλίγον, σεισμὸς ἐγένετο φοβερὸς ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ, ἀβλαβής.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ ἔρριψε καὶ τὸν τρίτον ὑπατείαν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς, ἀνακαλεσάμενος τοὺς πατρικίους, Ὀλύβριον, καὶ Πρόβον, ὄντας ἐν ἐξορίᾳ, δεδωκὼς αὐτοῖς πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτῶν.

Ἰνδικτῶνος ιβ'. παρελήφθη ὁ ἐν Ἀφρικῆς, [1] μετὰ τῆς αὐτοῦ γυναικὸς,

1. μετὰ τῆς αὐτοῦ γυναικὸς] Gelimerem dicit Vandalorum Regem: de cujus tamen uxore, Constantinopolim captiva missa, apud alios mentio nulla.

ὑπὸ

ὑπὸ Βελισαρίου· καὶ εἰσωχέθησαν ἐν Κωνσταντινουπόλει. Καὶ Ἱπποδρομίου ἀγομένου, εἰσωχέθησαν αἰχμάλωτοι, μετὰ καὶ τῶν λαφύρων.

Τῷ αὐτῷ δὲ χρόνῳ ἔπεσεν ἡ στήλη Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου, ἡ σταθεῖσα μέσον τοῦ Ἰουλιανοῦ λιμένος· καὶ ἔπηξαν, ἀντὶ τοῦ αὐτῆς στήλης, σταυρόν.

Καὶ μετὰ τὴν ὑπατείαν Βελισαρίου, ἐγένετο σύνοδος ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ τοῦ ὁπισκόπου Ρώμης, ἀγαπητοῦ· καὶ καθῄρεν Ἀνθέμιον, τὸν πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως. Καὶ ἐν τῷ αὐτῷ ἔτει τελευτᾷ ἐν Βυζαντίῳ ὁ ὁπίσχοπος Ρώμης· καὶ γέγονε πατριάρχης ἐν Κωνσταντινουπόλει Μηνᾶς, ὁ ἀπὸ ξενοδοχῶν τοῦ Σαμψών.

Ἐν δὲ τῇ ὑπατείᾳ Ἰωάννου τοῦ Καππαδόκου, ἐπῃρθησαν αἱ ἐκκλησίαι τῶν Ἀρειανῶν.

Καὶ τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἐπληρώθη ἡ χαλκὴ τοῦ παλατίου Κωνσταντινουπόλεως, κοσμηθεῖσα διαφόροις μαρμάροις, καὶ μουσίῳ. Μετῳκέχθη δὲ καὶ τὸ ὡρολογεῖον, τὸ πλησίον τοῦ Αὐγουστίου, καὶ ὁ βασιλικὸς. [1] Περιῃρέθη δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἡ τοῦ νυκτεπάρχου ἀρχὴ, καὶ ἐγένετο ἀντ' αὐτοῦ τοιβοῦνος. καὶ τῷ αὐτῷ ἔτει τοιβεβλήθη κοιαίσωρ.

bello captos, Conſtantinopolim adduxit: Circenſibuſque celebratis, Captivi, cum ſpoliis, in Circum producti ſunt.

Eodem tempore Juliani Apoſtatæ ſtatuta, quæ Juliani portus in medio ſtetit, ad terram collapſa eſt: in cujus locum Crux defixa eſt.

Exacto autem Beliſarii Conſulatu, Synodus Conſtantinopoli habita eſt, ab Agapeto, Epiſcopo Romano, convocata: à qua Anthemius, Patriarcha Conſtantinopolitanus dignitate ſua exutus eſt. Eodem etiam anno Epiſcopus Romanus Conſtantinopoli diem ſuum obiit: Patriarchatum autem Conſtantinopolitanum ſuſcepit Menas, qui Hoſpitii Sampſonis Præfectus fuerat.

Joannis autem Cappadocis ſub Conſulatu Eccleſiæ ſuæ ab Arianis ademptæ ſunt.

Eodem anno Chalca Palatii Conſtantinopolitani Marmoreis ſtatuis variis, & Muſivo opere ornata, abſoluta eſt· Horologium etiam quod Auguſtæum juxta, & Baſilicam ſteterat, illuc tranſlatum eſt. Nycteparchi poteſtas; in cujus locum Prætor creatus eſt. Quo etiam anno Quæſtor inſtitutus eſt.

---

1. περιῃρέθη δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἡ τοῦ Νυκτεπάρχου ἀρχὴ] Nycteparchi poteſtas abrogata eſt, & pro eo Prætor creatus, Beliſario Conſ. ut apparet ex Juſtin. Novell. 13. Ergo factum eſt hoc triennio ante Joannis Cappadocis Conſulatum. Κοιαίσωρ, vero ſive Κοιαισίτωρ, uti eum vocat Procopius, Hiſt. Arc. non eodem anno, ut Noſter vult in ſequentibus, ſed triennio poſt, XII. ſcilicet Juſtiniani Imp. anno inſtitutus eſt: uti videre eſt Novell. LXXX.

Eodem Conſule, Magnæ Eccleſiæ Encœnia celebrata ſunt.

Menſe Junio, Indictionis III, Antiochia magna à Choſroe, Perſarum rege, capta eſt. Contra quem, Germanus, Militum Magiſter factus, una cum Juſtino filio, cum exercitu miſſus eſt: qui nihil efficiens, Antiochiam ſe recepit; ubi deſidens, argentum ab Antiochenis, pro libris ſingulis, nummis II, aut III. datis mercatus eſt.

Perſarum autem Rex Apamiam, aliaſque Orientis urbes occupavit.

Emiſſus eodem tempore Beliſarius, Romam, Siciliam, quaſque in circuitu jacentes urbes Gothorum Rex Vitiges occupaverat, Bello recepit. Quin & Regem ipſum, cum uxore, filioque, comprehenſum, Beliſarius Conſtantinopolim abduxit.

Non multo autem poſt temporis, Narſes Cubicularius, ingenti inſtructus exercitu Romam adverſus eoſdem Gothos, ab Imperatore miſſus eſt.

Menſe Auguſto Joannes cognomento Cappadox qui ſecunda jam vice Præfecturæ munus objiſſet, & exauctoratus demum boniſque publicatis, in Cyzicum relega-

Εν αὐτῇ ᾗ τῇ ὑπατείᾳ γέγονε τὰ ἐγκαίνια τῆς μεγάλης ἐκκλησίας.

Μηνὶ Ιουνίῳ, Ινδικτιῶνος γ', παρελήφθη Αντόχεια ἡ μεγάλη ὑπὸ Χοσρόου, βασιλέως Περσῶν· καὶ ἐπέμφθη εἰς τὸ πολεμῆσαι Γερμανὸς, ζωσθεὶς στρατηλάτης, μετὰ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ υἱοῦ Ιουστίνου. [1] Καὶ μηδὲν ὠφεληθείς, ἐκάθητο ἐν Αντιοχείᾳ, ἀγοράζων τὸ ἄργυρον, νομισμάτων ϛ', ἢ τριῶν, τὴν λίτραν, ἐκ τῆς αὐτῶν Αντιοχέων.

Ο δὲ βασιλεὺς Περσῶν εἰσῆλθε καὶ ἐν Απαμείᾳ, καὶ ἐν ἑτέραις πόλεσι τὴν ἀνατολήν.

Καὶ τῷ αὐτῷ χρόνῳ κατεπέμφθη Βελισάριος ἐν Ρώμῃ· καὶ πολεμήσας, παρέλαβε τήν τε Ρώμην, καὶ Σικελίαν, καὶ τὰς πέριξ πόλεις, κρατουμένας ὑπὸ Ουιτιγὶ, ῥηγὸς τῆς Γότθων. Καὶ πολεμήσας, καὶ παραλαβὼν τὸν αὐτὸν Ουιτιγὶν, καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ἤγαγεν ἐν Βυζαντίῳ.

Καὶ μετ' ὀλίγον χρόνον ὁ αὐτὸς βασιλεὺς ἔπεμψε Ναρσὴν τὸν κουβικουλάριον, μετὰ πολλῆς βοηθείας, ἐν Ρώμῃ, κατὰ τῶν αὐτῶν Γότθων.

Μηνὶ Αὐγούστῳ ἀπεζώσθη Ιωάννης, ὁ ἐπίκλην Καππάδοξ δὶς ἀμφιάσας τὴν ἐπάρχων ἀρχήν. καὶ δημοθεὶς, ἐπέμφθη ἐν Κυζίκῳ, κληρωθεὶς διάκονος ἐν Αρτά-

1. καὶ μηδὲν ὠφεληθείς] Scr. ὠφεληθείς.

καὶ

καὶ κεῖσε [1] φρατειάσας, μετὰ τινῶν κλητόρων, [2] ἀνεῖλον Εὐσέβιον, τὸν ἐπίσκοπον τῆς αὐτῆς [3] Κυζικηνῶν πόλεως. Μαθὼν δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἀγανακτήσας κατὰ τοῦ αὐτοῦ Ἰωάννου, πέμψας ἐξήτασεν αὐτὸν ἐκεῖ, διὰ τὸν γνόμιμον φόνον. Καὶ κατὰ κέλευσιν τοῦ αὐτοῦ βασιλέως, ἐκεῖθεν [4] ἐξωρίσθη ἐν Ἀντίνῳ. καὶ μετὰ χρόνον ἀνακληθεὶς, τελευτᾷ ἐν Βυζαντίῳ.

[5] Ἰνδικτιῶνος ε', συνέβη γενέσθαι τοιοῦτον πρᾶγμα. Γυνή τις, καταμεμυθυσα πλησίον τῆς λεγομένης Χρυσῆς πόρτας, [6] χρεμαθεῖσα ἐν μιᾷ νυκτὶ ἐφευάρησε πολλά· ὥστε συνδραμεῖν τὰ πλήθη Κωνσταντινοπόλεως, καὶ ἀπελθεῖν λιταυδοῦντα εἰς τὸ ἅγιον Διομήδους εἰς Ἱερουσαλὴμ, καὶ καταγαγεῖν τὴν γυναῖκα ἐκ τῆς οἰκίας αὐτῆς, καὶ εἰσαγαγεῖν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Διομήδους. Ἐλεγε γὰρ, ὅτι μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀνέρχεται ἡ θάλασσα, καὶ πάντας λαμβάνει. καὶ πάντων λιταυδόντων, καὶ κραζόντων, τὸ, Κύριε ἐλέησον· ἠκούετο γὰρ, ὅτι καὶ πόλεις πολλαὶ κατεπό-

tus est, & Artacæ Diaconus factus. Heic vero cum quibusdam civibus inita conspiratione, Eusebium, Episcopum Cyzicenum, de medio sustulit. Quo audito indignatus Imperator mittit qui Joannem Cappadocem istius cædis postularent: qui deinde, jussu Imperatoris, in Antinoem ablegatus est; unde postea revocatus, Byzantii diem suum obiit.

Indictione v, novum quid accidit hujusmodi. Muliercula quædam, quæ ad Portam auream, quam vocant, agebat, nocte quadam afflatu quasi fatidico correpta, nescio quæ Nugarum præsagiebat; Mare scilicet, postriduum erumpens, universos absorpturum. Revera per id ipsum tempus, multæ urbes aquis obrutæ sunt: quin Alexandriæ quoque, cæteramque per Ægyptum, lues hominum late grassata est. Popellus itaque Constantinopolitanus qui hæc audierat, concursitans exclamavit; *Miserere Domine*: extractamque ædibus suis Mulierculam Hierosolymam, S. Diome-

---

1. φρατειάσας μετὰ τινῶν κλητόρων] A Juvenibus quibusdam conjuratis cædes hæc perpetrata est, sceleris etiam nescio (ut hominum opinio erat) Joanne Cappadoce. Hujus historiam totam tibi exhibet Procopius ad calcem lib. 1. de Bell. Pers. Hæc vero Justiniani Imp. anno XIV. acta sunt.

2. ἀνεῖλον Εὐσέβιον] Scr. ἀνεῖλεν.

3. Κυζικηνῶν πόλεως] Scr. Κυζικηνῶν.

4. ἐξωρίσθη ἐν Ἀντίνῳ] Procopius, loco citato habet: ἐς τὴν Ἀντίνοῦ ἀποικίζεται.

5. Ἰνδικτιῶνος ε'. συνέβη γενέσθαι] Hic annus erat Justiniani XVI. cæterum de Muliercula hac Fatidica, quam memorat Auctor noster, nihil omnino alibi, quod sciam, occurrit.

6. χρεμαθεῖσα ἐν μιᾷ νυκτὶ] Ita etiam infra habemus iterum κρεμαθεῖσης. Verum κρεμαπεθεῖσα, & κρεμαλιθεῖσης legendum esse, haud dubitari potest.

dis

dis ad templum deduxerunt, litanias ibi una agitaturi. Imperator itaque Narſeti Cubiculario, aliiſque emiſſis negotium dedit, uti dromonibus conſcenſis exirent, an hæc ita ſe haberent exploratum. Ex Narſetis itaque pediſſequis ad hæc emiſſi quidam, ubi ad S. Diomedis templum adveniſſent, & quæ mulier effutierat à congregato ibi populo edocti fuiſſent, reverſi Narſeti renunciabant. Quin ſeipſos quoque à Fatidica illa audiviſſe perhibebant, futurum eſſe, poſt tres dies, ut mare ſuperveniens cunctos obrueret. Turba autem adventantium ad hæc mulieris dicta conſternata recedebat.

Eodem tempore Longinus, Urbis præfectus conſtitutus, Baſilicæ Ciſternæ Meſiaulum pavimento ſtravit: porticibus etiam ejuſdem Baſilicæ magnifice inſtauratis.

Videns autem Dominus Deus Multiplicatas eſſe hominum iniquitates peſtem immiſit, quæ per ſingulas Orbis regiones, urbeſque, ad extremam pene humani generis deletionem invaluit; uſque adeo ingraveſcens, ut nec ſepulturæ mortuorum ſatis eſſent ſandapilarii. Quin aliqui etiam ægrotos ſuos grabbatis ligneis ex ædibus ſuis efferebant, tabernaculis includendos. Sed neque ſic pares mortuis ſepeliendis extitere; quorum ſatis

θηϛ· τότε ὃ κὴ ἐν Αἰγύπτῳ, κὴ ἐν Αλεξανδρείᾳ, θνῆσις ἀνθρώπων γέγονεν. Ο δὲ αὐτὸς βασιλεὺς πέμψας Ναρσῆ τ κυβικυλάριον μ̄ δρομώνων, κὴ ἄλλυς πνὰς, μαθεῖν τὰ γλυόμενα· κὴ ἀπελθόντων τῶν παίδων Ναρσῆ, μετ' ὀπτιοπλὼ αὐτοῦ, εἰς τὸν ἅγιον Διομήδη, κὴ μαθόντων παρὰ τοῦ συναχθέντ ὄχλυ τὰ λεγόμενα ὑπὸ τῆς γυναικός, ἐλθόντες ἀπήγειλαν Ναρσῆ τὰ γλυόμενα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ· κὴ ὅπ ἤκυϑ ὑπὸ τῆς γυναικὸς τ κρεμαθείσης, ὅπ μ̄ τρεῖς ἡμέρας ἀνέρχεται ἡ θάλασσα, κὴ κατακλύζει πάντας. Καὶ ἀκούσαντες οἱ ὄχλοι τῶν λεγομένων παρ' αὐτῆς, ἀνεχώρυν πλοίμνοι.

Καὶ τῷ αὐτῷ χρόνῳ Λογγῖν ἔπαρχ πόλεως προεβλήθη· ὅστις ἔστρωσε τὸ μεσίαυλον τ βασιλικῆς κιστέρνης. Εκπισε ὃ κὴ τὺς ἐμβόλυς τ αὐτῆς βασιλικῆς σὺν περεπῶς.

Ιδὼν δὲ κύι ὁ Θεὸς, ὅπ ἐπληθυνθηϛ αἱ ἀνομίαι τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ γαγε πᾶσιν ἀνθρώποις, ὅλ τ γῆς, εἰς ἐξάλειψιν, ἐν πάσαις ταῖς πόλεσι, κὴ ἐν ταῖς χώραις. Επεκράτησε γὰρ ἡ θνῆσις ὅλ χρόνον, ὥστε μὴ αὐταρκεῖν τὺς θάπτοντας. Τινὲς γὰρ κὴ ἐκ τῶν ἰδίων οἴκων [1] ἐν ξυλίνοις κραβάτοις ἐξέφερον· κὴ δὲ ὅπως ἐξήρκυν. Ἔμελλον γὰρ καί τινα τῶν σκευωμάτων ὅλ ἡμέρας ἀταφα· τινὲς γὰρ κὴ τῶν

1. Εν ξυλίνοις κραβάτοις] Scr. κραβάτοις.

ἰδίων

ἰδίων περισῳζῶν τὴν ταφὴν ἐκ ἔλειπον. Επεκράτησε δὲ [1] ἡ εὐσπλαγχνία τοῦ Θεοῦ ἐν Βυζαντίῳ ὅπὶ μῆνας δύο.

Μηνὶ Σεπτεμβρίῳ, ἰνδικτιῶνος ζ', ἐγένετο σεισμὸς ἐν κυζίκῳ· καὶ τὸ ἥμισυ τῆς αὐτῆς πόλεως ἔπεσε.

Καὶ τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἀνηνέχθη ἔφιππος στήλη τοῦ βασιλέως Ἰουστινιανοῦ, πλησίον τῶ παλατίου, ἐν τῷ λεγομένῳ, Αὐγουστέων, (ἥτις στήλη ἦν Ἀρκαδίου βασιλέως·) [2] περίπου ἔσα ἐν τῷ Ταύρῳ ἐν βωμίσκῳ.

Εν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ ἡ σπάνις οἴνου ἐγένετο.

Τῷ δὲ Νοεμβρίῳ μηνὶ [3] διαφορὰ ἐγένετο περὶ τῆς Αποκρεωσίμου· ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς προστάξεν ἑτέραν ἑβδομάδα προσθῆναι κρέως· καὶ πάντες μὲν οἱ κρεοπῶλαι ἔσφαξαν, καὶ προέθηκαν, ἀλλὰ οὐδεὶς ἤσθιεν·

multi, per dies aliquot, inſepulti jacuerunt: plurimis etiam nec Cognatis ſuis ſuprema ſolventibus. Byzantii autem, per menſes duos, obtinuit Miſericordia Divina.

Menſe Septembri, Indict. VII. urbis Cyzici dimidia pars, terræ motibus agitata, corruit.

Eodem etiam tempore Equeſtris ſtatua Juſtiniani Imperatoris, (quæ Arcadii Imperatoris olim fuerat,) à Tauri Bomiſco tralata, in Auguſtæo prope palatium excitata eſt.

Eodem tempore vini etiam erat penuria.

Menſe autem Novembri, Imperator Carnis-privii tempus inverſurus, per alteram adhuc ſeptimanam carnes venum exponi juſſit. Laniones itaque omnes mactavere, & venum carnes propoſuere: nemo vero

---

1. ἡ εὐσπλαγχνία τοῦ Θεοῦ] Alibi etiam Divinam Caſtigationem τὴν τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπίαν, vocat. Quod Auctoris noſtri locutionis gennus imitatus eſt etiam Chr. Alex. Auctor. ad Juſtiniani Imp. annum II. τούτῳ τῷ ἔτει καλὴ θεοῦ φιλανθρωπίαν μέγονε τὸ μέγα θαυμαστόν. Ubi Interpres locum hunc ſuſpectum habens, pro φιλανθρωπίαν, θεμελιωσιν legi vult; ſed fruſtra. Cedrenus etiam eodem loquendi genere uſus eſt, ad Juſtiniani Imp. an. XXXI. ubi hæc habet; καὶ ἐσείσθη ἡ γῆ μετὰ φιλανίας ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ ἐπὶ ἡμέρας δέκα. ubi φιλανίας contracte ſcribitur pro φιλανθρωπίας, ut ἄνος ubique itidem occurrit pro ἄνθρωπος in Codicibus MS. recentioribus. Hæc tamen ut videtur, Xylandro in mentem non venerunt; ideoque vocabulum hoc in tralatione ſua prætermiſit. Locum illum fortaſſe reſpexerunt Apoſtoli ad Hebr. cap. 12. ver. 6. ὃν γὰρ ἀγαπᾷ Κύριος παιδεύει. *Quem enim diligit Dominus, caſtigat.*

2. περίπου ἔσα ἐν τῷ Ταύρῳ] *Taurus*, locus erat quidam Conſtantinopoli. Zonaras, in Nicephoro Boton. καὶ ἕως τοῦ Ταύρου καλουμένου περισσοτέρω ἀπέναι ἐκ ἀπεδαίρρουν Locus hic erat in undecima urbis regione: de quo vide Pet. Gyilium, de Topograph. Conſtantinop. lib. 4. c. 2.

3. διαφορὰ ἐγένετο περὶ τῆς ἀποκρεωσίμου] Factum hoc anno Juſtiniani Imp. XIX, uti teſtantur Theophanes, & Cedrenus.

veſcebatur. Cæterum Chriſti Dei noſtri Paſſionis ſancta ſolennitas, juxta quod Imperator edixerat, celebrata eſt.

Menſe Februario, Indict. X. Vigilius, Epiſcopus Romanus, Conſtantinopolim venit: quo etiam tempore Roma à Gothis capta eſt.

Eodem anno Menas, Patriarcha Conſtantinopolitanus, Canonicis quibuſdam de cauſis, à Romano Papa excommunicatus eſt.

Eadem Indictione, Thoma Præfecturam urbis gerente, dum Conſtantinopolitanæ urbis Natalitia celebrabantur, tumultus inter duas Factiones exortus eſt. Quo viſo, excubitores Imperator in turbam irruere juſſit; quorum alii fugientes ſuffocati ſunt, alii vero gladio perierunt.

Eadem Indictione Menas, Archiepiſcopus Conſtantinopolitanus, Epiſcopatui ſuo reſtitutus eſt: qui protinus ad S. Apoſtolorum monaſterium in muro ſe recepit.

ἐγλύετο δὲ ἡ πάθος Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καθὼς ὁ αὐτὸς βασιλεὺς ἐβουλήθη.

Μηνὶ [1] Φεβρουαρίῳ, ἰνδικτιῶνος δεκάτης, ὁ ἐπίσκοπος Ρώμης Βιγίλιος παρεγένετο ἐν Κωνσταντινουπόλει· καὶ τῷ αὐτῷ χρόνῳ παρελήφθη Ρώμη ὑπὸ Γότθων.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ ἔτει Μηνᾶς, ὁ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, [2] καθηρέθη ὑπὸ τοῦ Πάπα Ρώμης, διά τινας αἰτίας κανονικάς.

Καὶ τῇ αὐτῇ Ἰνδικτιῶνι, γενεθλίου ἀγομένου ἐν Βυζαντίῳ, ὄντος ἐπάρχου πόλεως Θωμᾶ, [3] ἀμιξία ἐγένετο ἐν ἀμφοτέρων τῶν μερῶν· καὶ θεωρήσας ὁ βασιλεὺς τὸ γεγονὸς, κελεύσας τοῖς ἐξκουβίτορσιν, ἐπέβησαν κατὰ τοῦ πλήθους· καὶ οἱ μὲν φεύγοντες ἀπεπνίγησαν, ἕτεροι δὲ καὶ ἐσφάγησαν.

Τῇ δὲ αὐτῇ ἰνδικτιῶνι ἐπανῆλθε Μηνᾶς, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, εἰς τὴν ἐπισκοπὴν αὐτοῦ· καὶ ἀπῆλθεν [4] εἰς τὴν ἄθλησιν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, ἐν τῷ τειχίσματι.

Καὶ

---

1. Μηνὶ φεβρουαρίῳ, ἰνδικτιῶνος δεκάτης &c.] Non in Februario menſe, ſed VIII. Kalend. Februarii, ſive Januarii die XXV. Conſtantinopolim ingreſſus eſt Papa Vigilius; uti teſtatur Marcellinus in Chronico, idemque iſtiuſce ævi ſcriptor.

2. καθηρέθη ὑπὸ τοῦ Πάπα Ρώμης] Anaſtaſ. Bibliothec. inquit: *Excommunicationem 4. Menſ. dedit* [Vigilius] *Mennæ Conſtantinopolitano Epiſcopo in Epitimium.* Addit Theophanes: καὶ Μηνᾶς δὲ αὐτῷ τὸ αὐτὸ ἐπιτίμιον ἔδωκεν *Menas vero & illi eandem pœnam inflixit.* Vide quæ de hac re literis prodidit Nicephorus Calliſti, Eccleſ. Hiſt. lib. 17. cap. 26.

3. ἀμιξία ἐγένετο] Scribo ἀμμιξία, ut ſupra.

Ib. ἐν ἀμφοτέρων τῶν μερῶν] Forte ſcribendum, ἐξ ἀμφ' τ. μ. vel ἐν ἀμφοτέροις τοῖς μέρεσι.

4. εἰς τὴν ἄθλησιν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων &c.] Locus iſte mihi valde obſcurus videtur; nec omnino conjectari poſſum, quid ἄθλησις hic ſignificet.

Quia

Καὶ τῷ αὐτῷ χρόνῳ, ὄντος κόμητος σχολαίτωρος, τοῦ ὁπίκλλω Διπυνδιαρίσιε, δημοσίᾳ [1] ἐξητάσθησαν οἱ εὑρεθέντες ἐν τῷ φόνῳ τοῦ ὁπισκόπου Κυζίκου, Ανδρέας, καὶ Ιωάννης, ὁ ὁπίκλλω Δανδαξ· καὶ [2] μὴ τλῶ ἐξαίτασιν, ἐπήρθησαν τὰς δύο αἱ δεξιαί. Καὶ τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἐγένοντο σεισμοὶ συνεχεῖς.

Μηνὶ Ιουνίῳ, Ινδικτιῶνι τῇ αὐτῇ, ἐγένοντο βρονταὶ, καὶ ἀστραπαὶ φοβεραὶ λίαν· ὥστε καὶ ἀνθρώπους καθεύδοντας ἐκ τῶν ἀστραπῶν ἐκκλίνεσθαι. Ἐν αὐτοῖς δὲ τοῖς φόβοις καὶ τοῦ κίονος τοῦ ἐν τῷ Ξηροκέρκῳ 3 ἀπεπελώθη μέρος.

Καὶ τῇ κη' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, ἰνδικτιῶνος δεκάτης, 4 τελευτᾷ ἡ Αὐγούστα Θεοδώρα.

Καὶ τῷ Ιουλίῳ μηνὶ, συμβολῆς

Eodem tempore Dipundiariſto Comite Prætoris munus obeunte, de Cyziceni Epiſcopi cæde pro tribunali poſtulati ſunt Andreas, & Joannes, cognomine Dandax: qui criminis rei ex inquiſitione deprenſi manu uterque dextra truncati ſunt. Eodem tempore terræ tremores perpetim graſſabantur.

Menſe Junio, indictionis ejuſdem, fulgura cum tonitruis adeo tremenda extiterunt, ut etiam dormientes homines à coruſcationibus læderentur. Terroribus autem hiſce Columnæ etiam ejus pars, quæ in Xerolopho ſtetit, abrupta corruit.

Ejuſdem menſis XXVIII, Indict. X, Theodora Auguſta è vivis exceſſit.

Menſe autem Julio, Factio-

Quia tamen aliquid utcunque dicendum erat, *Monaſterium*, meo licet periculo, reddidi. Fortaſſe enim ἄσκησις pro ἄσκησις hîc ponitur, uti frequenter; & ἄσκησις pro ἀσκητήριον, quod *Monaſterium* ſignat. Certe Apoſtolorum templum magnificum à Conſtantino M. extructum fuiſſe teſtes habemus multos, ex quibus Pet. Gyllius de Topogr. Conſtant. lib. 4. cap. 2. de eodem hæc habet. *Circa Templum* (hoc Auctoris noſtri περιτείχισμα eſſe ſuſpicor) *aula illuſtris erat in aerem purum & apertum patens, cujus porticus diſpoſita in quadrum circumdabant aream ſub dio expoſitam. Juxta porticus diſtendebantur regia ædes & balnea, & ἀναπαυτήρια, aliaque permulta domicilia aditimorum, aliorumque miniſtrorum Templi commode ædificata.*

1. ἐξητάσθησαν οἱ εὑρεθέντες] Scr. ἐξηλάθησαν.

2. μὴ τλῶ ἐξαίτασιν] Scr. ἐξέτασιν.

3. ἀπεπελώθη μέρος] Vocabuli hujus, ἀπεπελώθη ſenſum capere ex præcedentibus haud eſt difficile; originem non item. Anne ἀπεπιλώθη ſcripſerit Auctor, πίλωσις eſt, *Deſluvium pilorum è ciliis*: Forte itaque metaphoram hîc, duriuſculam licet, habemus. Niſi quis, ἀπεπλώθη, legere mallet.

4. τελευτᾷ ἡ Αὐγούστα Θεοδώρα] Vigeſimus primus erat hic Juſtiniani annus, ut etiam teſtatur Procop. de bel. Goth. lib. 3. ἡ δὲ βασιλὶς Θεοδώρα νοσήσασα, ἐξ ἀνθρώπων ἠφάνιστο, ἐνιαυτοὺς ἕνα τε καὶ εἴκοσι τῇ βασιλείᾳ ἐπιβιώσασα. Victor tamen Turunenſis aſſerit eum obiiſſe poſt Conſulatum Baſilii anno IX, id eſt, Juſtiniani anno XXIV. Cedrenus tamen Theodoram non Junio menſe, ſed Julii die XI. mortuam eſſe tradit.

nis utriuſque Partibus invicem concertantibus, ignes ædibus Pardi dictis injecti ſunt; plurimis ædificiis incendio abſumptis, hominibuſque internecioni traditis.

Indictione XIII. Indorum Legatus, Elephantem ſecum ducens, Conſtantinopolim venit.

Eodem etiam tempore, Menæ Archiepiſcopi, Vigiliique, Papæ Romani, nomina ſacris diptychis expungebantur.

Menſe Aprili conflictabantur in circo ſeditioſi, nullis interim Circenſibus habitis; Multique utrinque occiſi ſunt.

Junii XXVIII, Indictionis ejuſdem, S. Apoſtolorum ædis dedicatio Conſtantinopoli peragebatur; venerandis Andreæ, Lucæ, ac Timothei repoſitis ibi reliquiis; quas Epiſcopus Menas, curru vectus Imperatorio, illuc deportavit.

Eodem tempore Narſes Cubicularius Romam verſus miſſus eſt, ad bellum Gothis inferendum; qui poſt urbem à

ηγουμένης ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ἐμπρησμὸς γέγονεν ἐν τῇ οἰκίᾳ τῇ λεγομένῃ, τὰ Πάρδου· καὶ ἐκαύθησαν πολλαὶ, καὶ ἔπεσαν φόνοι πολλοί.

Ἰνδικτιῶνος ιγ', πρεσβευτὴς Ἰνδῶν κατεπέμφθη, μετὰ καὶ ἐλέφαντος, ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Καὶ τῷ αὐτῷ χρόνῳ [1] προεμηνύθη τὸ ὄνομα Μηνᾶ, τοῦ ἀρχιεπισκόπου, ἐκ τῶν ἁγίων διπτύχων, καὶ τὸ ὄνομα Βιγιλίου, τοῦ Πάπα Ῥώμης.

Μηνὶ Ἀπριλλίῳ [2] ἐγένετο συμβολὴ δημωτικὴ ἐν τῷ Ἱπποδρομίῳ, [3] μὴ ἀγομένου τοῦ Ἱππικοῦ· καὶ πολλοὶ ἀπέθανον ἐξ ἀμφοτέρων.

Μηνὶ Ἰουνίῳ κή, ἰνδικτιῶνι τῇ αὐτῇ, ἐγένετο τὰ ἐγκαίνια τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, καὶ ἡ κατάθεσις τῶν τιμίων λειψάνων Ἀνδρέου, Λουκᾶ, καὶ Τιμοθέου ἐν Κωνσταντινουπόλει· καὶ ἦλθεν ὁ ἐπίσκοπος Μηνᾶς, μετὰ τῶν αὐτοῦ ἁγίων λειψάνων καθήμενος ἐν ὀχήματι βασιλικῷ.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ κατεπέμφθη καὶ Ναρσὴς, ὁ κουβικουλάριος, ἐν Ῥώμῃ, ὅπως τὸ πολεμῆσαι τοῖς Γότθοις· ὅπως, [4] μετὰ τὸ προλαβεῖν Βελισαρίου

---

1. προεμηνύθη τὸ ὄνομα Μηνᾶ &c.] Hæc à Theophane aliter narrantur his verbis: καθηρέθη τὸ ὄνομα Μηνᾶ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως· καὶ προεβιβάσθη τὸ ὄνομα τοῦ Βιγιλίου προτασσομένου ἐν τοῖς διπτύχοις. Quæ ſic vertit Anaſtaſius: *Suppoſitum eſt nomen Menna Patriarchæ Conſtantinopolitani & Propoſitum eſt nomen Vigilii præliens in Diptychis.*

2. ἐγένετο συμβολὴ δημωτικὴ] Scr. δημοτικὴ.

3. μὴ ἀγομένου τοῦ Ἱππικοῦ] Cedrenus habet, ἱππικοῦ ἡνιομένου.

4. μετὰ τὸ προλαβεῖν Βελισαρίου] Forte ſcribendum, προσλαβεῖν.

εἰσν Ρώμλω, πάλιν παρελήφθη ὑπὸ τῆς Γότθων.

Μλωὶ Ιυνίῳ κς', ἰνδικτῶνι τῇ αὐτῇ, ἐλέχθη ὁ ὀπίσκοπος Ρώμης, Βιγίλιος, ὑπὸ τὸ βασιλέως· ἦν γὰρ ἀγανακτηθεὶς, [1] καὶ φεύγοντι χρησάμλος, εἰς τὸν ἅγιον Σέργιον, τοῖς ὀπίκλιω τῆς Ορμοδίου.

Ινδικτῶνος ιδ', ἐγένετο σεισμὸς μέγας, καὶ φοβερὸς, ἐν πάσῃ τῇ χώρᾳ τ Παλαιστίνης, ἔν τε Αραβίᾳ, καὶ ἐν τῇ χώρᾳ τ Μεσοποταμίας, καὶ Αντιοχείας, καὶ Φοινίκης ἀμφάλε, καὶ Λιβανισίας. Καὶ ἐν αὐτῷ τῷ φόβῳ ἔπαθον αἱ πόλις, τῦτ' ἔστι, Τύρος, Σιδών, Βηρυτὸς, Τείπολις, [2] Βίβλος, Βότρυς, καὶ ἄλλων πόλεων μέρη. καταληφθεῖς ὑπ' ἐν αὐταῖς καὶ πλήθη ἀνθρώπων. Εν δὲ τῇ πόλ Βότρυος ἀπεσπάσθη ὑπὸ τ παρακειμένε τῇ θαλάσσῃ ὄρες, [3] τ ὀπίκλιω Λιθοσεφσώπε, μέρος, καὶ κατέπεσεν εἰς τὸν θάλασσαν, καὶ ἀπετέλεσε λιμένα· [4] ὡς δύνασθαι ὁρμεῖν ἐν τῷ λιμένι τ ἐσπασθέντος ὄρες πλοῖα παμμεγέθη, ἃ οὐ εἶχε γε ἡ αὐτὴ πόλις τὸ πάλαι λιμένα. Ο δ' αὐτὸς βασιλεὺς ἀπέστελε χρήματα ἐν πάσαις ταῖς ἐπαρχίαις, καὶ ἀνήγειρε φανερὰ τῆς αὐτῆς πόλεων. Εν δὲ τῷ καὶ-

Beliſario recuperatam, eam rurſus occupaverant.

Menſis Junii XXVI, Indictionis ejuſdem, Imperator in gratiam cum Vigilio, Epiſcopo Romano, rediit: qui, quod Imperatorem ſibi infenſum habuerit, ad S. Sergium confugerat, Ormodiorum ibi in ædibus latitans.

Indictione XIV, terræ motus ingens, planeque tremendus, per Palæſtinam omnem, Arabiam Meſopotamiam, Antiochiam, Phœniciam utramque, Maritimam, & Libaneſiam, graſſata eſt: cujus ab horrore Tyrus cum Sidone, Beritus, Tripolis, Byblús etiem, Botryſque, aliarum quoque urbium partes ſuccuſſatæ corruerunt; compluribus inſuper hominibus ruinarum molibus oppreſſis. Ad urbem vero Botrym, Montis mari imminentis, Lithoproſopi dicti, divulſa pars, & in mare deturbata, Portum effecit, navibus maximis recipiendis idoneum, cum antea urbs ea Portu caruiſſet. Cætèrum Imperator pecuniis in Provincias ſingulas tranſmiſſis, plurimas ex his urbes inſtauravit. Durante autem hoc terræ motu, mare etiam in

1. καὶ φεύγοντι χρησάμλος] De hoc vide quæ Nicephorus habet Hiſt. Eccleſ. lib. 17. cap. 26.

2. Βίβλος] Scr. Βύβλος.

3. τοῦ ἐπίκλιω Λιθοσεφσώπε] Eadem omnino habes apud Cedrenum. Verum Pomponius Mela promontorium hoc, *Euproſopon*, vocare videtur, de ſitu Orb. lib. 1. cap. 12. *Ab ea ad promontorium* Euproſopon *duo ſunt oppida, Byblus & Botrys.*

4. ὡς δύνασθαι ὁρμεῖν] Scr. ὁρμεῖν.

altum, ad Mille paſſus, receſſit; navibus interim multis exinde pereuntibus; rurſumque, juſſu Divino, in priſtinum alveum reverſum eſt.

Menſe Septembri, Indictionis XV, S. Irenes templum ad ulteriorem ripam in Juſtinianis poſitum, dedicatum eſt. Sanctas autem reliquias exportabant, magna ex Eccleſia, Patriarchæ duo, Menas Conſtantinopolitanus, & Apollinarius Alexandrinus; qui currui Imperatorio devecti, reliquias genibus ſuis compoſitas geſtabant.

Eodem tempore portus, Secundianorum palatio vicinus, aquis exhauſtis, repurgatus eſt.

Menſe Auguſto, Indict. XV, Menas, Archiepiſcopus Conſtantinopolitanus, diem ſuum obiit; reliquiis ejus Magnæ Eccleſiæ juxta ſacrum Altare repoſitis: cujus in locum Eutychius, Amaſiæ Apocriſiarius, ſuffectus eſt.

Ménſe eodem Narſes Cubicularius, Romanorum Exarchus, de victoria ſua nuncium Româ miſit: prælio enim cum Totila Gotho comρῷ τῦ σεισμῦ ἔφυγε θάλασσα εἰς τὸ πέλαγος ὅπ μίλιον ἓν, καὶ ἀπώλοντο πλοῖα πολλά· καὶ πάλιν, τῇ τ Θεῦ κελεύσει, ἀπεκατέση ἡ θάλασσα εἰς τ ἀρχαίαν κοίτην.

Μηνὶ Σεπτεμβρίῳ, ἰνδικτιῶνος ιε', γέγονε τὰ ἐγκαίνια τ ἁγίας Εἰρήνης, [1] τ ὄσης πέραν ἐν Ιυστινιαναῖς· καὶ ἐξῆλθον τὰ ἅγια λείψανα ἐκ τῆς μεγάλης ἐκκλησίας, μ' καὶ τῶν δύο πατειαρχῶν, λέγω δὴ Μηνᾶ, τῦ πατειάρχου Κωνσταντινυπόλεως, καὶ [2] Απολιναρίυ, τ Πάπα Αλεξανδρείας· καὶ ἐκάθιζ ἀμφότεροι ἐν τῷ βασιλικῷ ὀχήματι, κατέχοντες ἐν τοῖς γόνασιν αὐτῶν τὰ τίμια λείψανα.

Καὶ τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἐξωτλήθη, καὶ ἐκαθαρίθη ὁ λιμὴν, ὁ πλησίον τῦ παλατίυ Σεκουνδιανῶν.

Μηνὶ Αὐγούστῳ, ἰνδικτιῶνος ιε', τελευτᾷ Μηνᾶς, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως· καὶ κειμένυ τῦ λειψάνου εἰς τὸ ἅγιον θυσιαστήριον τ μεγάλης ἐκκλησίας γέγονε πατειάρχης Εὐτύχιος, ὁ Σποκρισιάριος Αμασείας.

Καὶ τῷ αὐτῷ μηνὶ ὀπινίκια ἦλθον ἀπὸ Ρώμης, ἀπὸ Ναρσῆ τοῦ κυβικυλαρίυ, καὶ ἐξάρχυ Ρωμαίων. Συμβαλόντος γὰρ αὐτῦ πόλεμον μ'

---

1. τῆς ὄσης πέραν ἐν Ιυστινιαναῖς] Suburbia hæc litore Conſtantinopoli adverſo ſita, Συχαι olim dicta ſunt. Stephan. de urb. Συκαὶ, πόλις ἀντικρὺ τ νέας Ρώμης. ἡ καθ' ἡμᾶς Ιυστινιανὴ ὠνομασθρόθη. Procopio tamen, Ιυστινιάναι, vocantur, de Ædif. Juſtin. lib. 1. niſi error Librarii ſit. Hodie, *Galata*, vocatur hoc oppidum: de quo vide Pet. Gyllium de Topogr. Conſtant. lib. 4. cap. 10.

2. Απολιναρίυ] Scr. Απολλιναρίου.

Τόπλε

Τόπλα, ξηγὸς τ Γότθων. [1] χρ' κράτος γὰρ νικήσας τ πόλεμον, καὶ αὐτὸν κατέσφαξε· καὶ ἐπέμφθη τὰ ἵματα αὐτῦ ἡ μαλμύα ἐν Κωνσταντινουπόλ.

Μηνὶ Μαρτίῳ, ἰνδικτιῶνος α', ἐγένετο ἀναστροφὴ τῦ κέρματος· καὶ ἐκ τ πτωχῶν στάσεως γενομένης, καὶ θορύβου, ἀνεμέχθη πρὸ αὐτοῦ βασιλεῖ· καὶ ἐκέλευσε πρὸ κατάσασιν τ κέρματος κρατῆσαι, χρ τὸ ἀρχαῖον ἔθος.

Ἐν ᾧ πρὸ Αὐγούστῳ μηνὶ, τ δευτέρας ἰνδικτιῶνος, ἐγένετο σεισμὸς φοβερὸς, ὥστε παθεῖν οἴκους πολλοὺς, καὶ λουτρὰ, καὶ ἐκκλησίας, καὶ μέρη τ τειχέων παθεῖν ἐν Βυζαντίῳ. Ἐν αὐτοῦ ᾧ πρὸ φόβῳ ἔπεσεν ἡ λόγχη, ἣν ἐκράτει τὸ ἄγαλμα, τὸ ἐν τῷ φόρῳ Κωνσταντίνου, [2] καὶ καλεπάρη ἐν τῇ γῇ ὅπου πήχεις τρεῖς. Ἐν δὲ τοῖς συμπώμασι, πολλοὶ συνεφθάρησαν. Ἐν αὐτῷ ᾧ πρὸ φόβῳ καὶ ἄλλαι πόλεις ἔπαθον, ἐν οἷς καὶ [3] Νικομηδείας μέρος καταπεσεῖν. Ἐν δὲ τοῖς συμπώμασι πολλοὶ συνεφθάρησαν. Ἐν αὐτῷ ᾧ πρὸ φόβῳ καὶ ἄλλαι πόλεις ἔπαθον, ἐν οἷς καὶ Νικομηδείας μέρος καταπεσεῖν· ἐκ δὲ τ συμπωμάτων Νικομηδείας, καὶ μετ' ἡμέρας, πινὲς ζῶντες ἀνεμέχθησαν. ἐπεκράτησε ᾧ ὁ αὐτὸς σεισμὸς ἡμέρας μ'.

Μηνὶ Ἰουλίῳ, ἰνδικτιῶνος δ', στασιάσαντες οἱ Σαμαρεῖται, καὶ οἱ Ἰουδαῖοι, ἐν Καισαρείᾳ Παλαιστίνης, ποιήσαντες τὸ ἓν εἰς ἀλλήλους, ὡς

missio, Narses superior factus eum occidit, vesteſque ejus cruentatas Conſtantinopolim tranſmiſit.

Menſe Martio, Indictionis I, commotio ab infimæ ſortis hominibus, ob nummum diminutum, coorta eſt: qua re ad Imperatorem delata, nummum valorem ſuum priſtinum obtinere juſſit.

Menſe Auguſto, Indictionis II, terræ motus horrendus extitit, à quo ædificia quamplurima, Balnea etiam, & Eccleſiæ, Byzantini quoque muri pars, concuſſa corruerunt: Cujus etiam vi Lancea illa, quam ſtatua in foro Conſtantini poſita geſtabat, deturbata, ad tres cubitos in terram penetravit. Corruentium autem ædificiorum à ruinis Mortalium plurimi perierunt. Eandem Conſternationem ſenſerunt urbes inſuper aliæ; quas inter Nicomediæ quoque pars delapſa eſt: cujus etiam ruderibus obruti nonnulli, diebus aliquot, vivi effodiebantur. Invaluit autem terræ motus iſte per. XL. dies.

Menſe Julio, Indictionis IV, Samaritæ Judæique in Cæſarea Palæſtinæ, inter ſe conſpirati, ſeditionem moliti ſunt; & Fa-

1. καλὰ κράτος γὰρ νικήσας] γὰρ redundat.

2. καὶ καταπάρη ἐν τῇ γῇ] καλεπάρη aor. 2. Paſſivæ vocis eſt à verbo πείρω: ideoque huic loco nullo modo convenire poteſt. Forte itaque legendum, κατέπεσε, *penetravit*: hoc enim Auctor dicere voluit.

3. Νικομηδείας μέρος καταπεσεῖν] σλωίζη, aut quid tale, deeſſe videtur.

ctionum

ctionum conflictus præ ſe ferentis, Chriſtianos Cæſarienſes una adorti ſunt, plurimoſque interfecerunt, Eccleſiis etiam eorum direptis. Quin Stephanum quoque, urbis Præfectum, qui Chriſtianis advenerat ſuppetias, adorti, in Prætorio occiderunt; bonis etiam ejus ereptis omnibus. Uxor itaque ejus Conſtantinopolim petens, quod à Samaritis patratum fuerat, Imperatori detulit: qui ſuper his indignatus, Amantio, Orientis Comiti, negotium dedit, uti re certius explorata, Stephani cædem ab iis exigeret. Amantius itaque Mandatis Imperatoriis acceptis, Cæſariam profectus eſt; & perquiſitos ibi cædis auctores ubi invenerat, hos in furcam egit, his capita, illis dextras amputavit; quoſdam etiam bonorum publicatione multavit. Metus inde ingens Cæſarienſibus, totique adeo Orienti, incuſſus eſt.

Menſe Decembri, Indictionis ejuſdem, peſtis diverſas Imperii per urbes graſſata eſt.

Menſe Maio, Indictionis ejuſdem, panis penuria laboravit Conſtantinopolis; & ad dimenſum modicum reducebantur homines. Natalitiis autem agitatis, interim dum

ἐν τάξει μεικῶν, ἐπῆλθον τοῖς χριστιανοῖς τῆς αὐτῆς πόλεως, καὶ πολλὰς κατέσφαξαν τῶν χριστιανῶν. Ἐπῆλθον δὲ, καὶ ἐπόρθησε τὰς ἐκκλησίας. καὶ τοῦ ἄρχοντος τῆς αὐτῆς πόλεως ἐξηθόνλος φεὸς βοήθειαν τῶν χριστιανῶν, ἐπῆλθον οἱ αὐτοὶ Σαμαρεῖται, καὶ κεῖνον κατέσφαξαν ἐν τῷ πραιτωρίῳ, καὶ τὰ πράγματα αὐτοῦ πάντα καθήρπαξε. Ἡ δὲ γυνὴ τοῦ αὐτοῦ ἄρχοντος Στεφάνου, ἀπελθοῦσα ἐν Κωνσταντινουπόλει, προσῆλθε τῷ αὐτῷ βασιλεῖ. Καὶ ἀκούσας ὁ βασιλεὺς τὰ γεγονότα ὑπὸ τῶν Σαμαρειτῶν, καὶ θυμωθεὶς, ἐκέλευσε τῷ ὄντι τότε ἄρχοντι τῆς ἀνατολῆς, Ἀμαντίῳ, ἐκζητῆσαι τὰ πράγματα, καὶ τὸν φόνον τοῦ αὐτοῦ Στεφάνου. Ὅστις Ἀμάντιος δεξάμενος ὑποθέσεις βασιλικὰς, καὶ ἀπελθὼν ἐν Καισαρείᾳ, καὶ ἀναζητήσας τοὺς πεποιηκότας τοὺς φόνους, καὶ εὑρὼν, [1] τοὺς μὲν ἐφόρκισε, ἑτέρους δὲ ἀπεκεφάλισε, καὶ ἄλλους ἐδεξιοκόπησε, καί τινας ἐδήμευσε· καὶ ἐγένετο φόβος μέγας ἐν τῇ πόλει Καισαρείας, καὶ ἐν τοῖς ἀνατολικοῖς μέρεσι.

Μηνὶ δεκεμβρίῳ, ἰνδικτιῶνι τῇ αὐτῇ, ἐγένετο λοιμὸς ἀνθρώπων ἐν διαφόροις πόλεσι.

Μηνὶ Μαΐῳ, τοῦ αὐτοῦ ἰνδικτιῶνος, ἐγένετο σπάνις ἄρτου ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ ἕως μικροῦ ὀλίγου ἐστενώθησαν οἱ ἄνθρωποι. Καὶ ἔκραξαν τῷ αὐτῷ βασιλεῖ, [2] ἐν Γενεθλίῳ,

1. τοὺς μὲν ἐφόρκισε] Cedren. habet, ἐφύλκισε. Vide quæ de hoc vocabulo ſupra notavimus; ad pag. 427.

2. ἐν Γενεθλίῳ] De urbis Natalitiis loquitur, quæ quotannis Maii XI, jam olim à Conſtantini M. temporibus, celebrari ſolita ſunt. Vide ſupra lib. 13.

συνθεωρῶν

συνθεωρῶντος τῷ αὐτῷ βασιλεῖ πρεσβυτῶν Περσῶν· καὶ ἀγανακτήσας ὁ αὐτὸς βασιλεὺς, κελεύει Μουσωνίῳ, τῷ ὄντι ἐπάρχῳ πόλεως, καὶ κατεχέθησ ἐκ τῶν Βενέτων μέρους, καὶ ἐκολάσθησάν τινες τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν. Κατέχε δὲ ἡ αὐτὴ ἀπάνις τοῦτο ὀλίγου μείους τρεῖς. Καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐγένοντο ἀστραπαὶ, καὶ βρονταὶ φοβεραὶ, ἐν διαφόροις πόλεσιν, ὥστε καὶ πολλοὺς βλαβῆναι.

Μηνὶ Νοεμβρίῳ, ἰνδικτιῶνος ε', ἐφάνη πῦρ ἐν τῷ οὐρανῷ, ὡς εἶδος λόγχης, ἀπὸ τῶν ἀνατολικῶν μερῶν ἐκτεταμένον ἕως δυσμῶν.

Μηνὶ Ἀπριλλίῳ, ἰνδικτιῶνι τῇ αὐτῇ γέγονε σεισμὸς βοερὸς, καὶ ἀβλαβής.

Μηνὶ Δεκεμβρίῳ, ἰνδικτιῶνος ς', γέγονεν ἕτερος σεισμὸς, ἐν μεσονυκτίῳ, φοβερὸς πάνυ· ὥστε παθεῖν τὰ δύο τείχη Κωνσταντινουπόλεως, τό, τε παλαιὸν, τὸ γενόμενον ὑπὸ Κωνσταντίνου, καὶ τὸ καινὸν ὑπὸ Θεοδοσίου, καὶ ἐκκλησιῶν τὰ μέρη κατέπεσον· ἐξαιρέτως δὲ, [1] τὰ ἐπέκεινα τοῦ Ἑβδόμου· καὶ ὁ κίων δὲ, ὃν ἐν Σεκουνδιανοῖς, σὺν τῇ στήλῃ, κατενέχθη· [2] τοῦ δὲ Ῥηγίου πάνυ πολλὰ

Circenſia, una cum Perſarum Legato, ſpectaret Imperator, eum de his interpellavit populus. Quod indigne ferens Imperator, Muſonium urbis Præfectum juſſit, uti murmurantes compeſceret; qui primariis Venetæ Factionis nonnullis comprenſis, ab iis pœnas exegit. Cæterum iſta panis penuria per tres menſes ingraveſcebat. Paucis vero poſt diebus fulgura tonitruaque horrenda, diverſis in locis contigerunt; à quibus etiam multi lædebantur.

Menſe Novembri, Indictionis v, ignis in cœlo apparuit, qui haſtæ ad inſtar, ab Oriente ad Occidentem porrectus, elongabatur.

Menſe Aprili, Indictionis ejuſdem, terræmotus horrendus, ſed innoxius, extitit.

Menſe Decembri, Indictionis vi, terræ motus alter, plane tremendus, nocte media ingruebat; quem utraque Conſtantinopolis mœnia ſenſerunt, tam vetera Conſtantini, quam quæ à Theodoſio extructa ſunt. Quin Eccleſiarum quoque partes disjectæ ſunt: cum primis vero, quæ ultra Hebdomum ſita erant ædificia, corruerunt. Columna etiam in Secundianis poſita una cum ſtatua ſuperimpoſita, Regii

1. τὰ ἐπέκεινα τοῦ Ἑβδόμου] Ἑβδόμῳ Suburbium erat Conſtantinopolitanum, ſeptimo ab urbe lapide diſſitum: uti jamjam monuerunt viri docti, ex Procopio, aliiſque.

2. τοῦ δὲ Ῥηγίου πάνυ πολλὰ] Scr. Ῥηγίου, uti habet Cedrenus. Procop. de Ædific. Juſtin. l. 4. τοῦ δὲ Ῥηγίου ἐπέκεινα πόλις ἐστὶ πύλη; Ἀθύρας ὄνομα. Stephan de Urb. Ῥήγιον, πόλις Ἑλλάδος.

item pars magna ceciderunt. Homines etiam plurimi ruinis obruti ſunt; quorum tamen nonnulli, aliquot poſt diebus, vivi extracti ſunt. Quin & ab eodem terræ motu aliarum quoque remotarum urbium ædificia quamplurima corruerunt. Invaluit autem tremenda illa conſternatio diebus x; hominibus interim, quorum hæc animos aliquandiu pupugerunt, litaniis, & ſupplicationibus in Eccleſia invigilantibus. Cæterum Imperator Juſtinianus Diadema ſuum per xxx dies non geſtavit.

κατέπεσον. Πολλοὶ ἀπέθανον ἐν τοῖς συμπτώμασι· τινὲς δὲ καὶ μεθ' ἡμέρας, ἐκ τῶν καταληφθέντων ὑπὸ τῶν συμπτωμάτων, διεσώθησαν. Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ φόβῳ, καὶ ἐν ταῖς ἔξω πόλεσι, πολλοὶ τόποι πεπτώκασιν. Ἡ δὲ αὐτὴ φοβερὰ ἀπειλὴ ἐπεκράτησεν ὅτι ἡμέρας δέκα· καὶ πρὸς ὀλίγον κατεπλάγησαν οἱ ἄνθρωποι, λιταῖς, καὶ δεήσεσι προσκαρτεροῦντες ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς οὐκ ἐφόρεσε στέμμα, ὅτι ἡμέρας τριάκοντα.

Iisdem temporibus Abares, Hunnorum gens quædam peregrina, Conſtantinopolim venerunt.

Καὶ τῷ αὐτῷ χρόνῳ εἰσῆλθεν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἔθνος Οὔννων προσάξενον, [1] τῶν λεγομένων, Ἀβάρων.

Hoc tempore etiam Epiſcopus Cæſarienſis in Cappadocia Byzantii obiit; cujus inlocum ſuffectus eſt Theocritus.

Ἐν αὐταῖς δὲ ταῖς ἡμέραις τελευτᾷ ὁ ἐπίσκοπος Καισαρείας Καππαδοκίας ἐν Βυζαντίῳ· καὶ ἐγένετο, αὐτ' αὐτῇ, Θεόκριτος.

Menſe Februario, Indictionis VI, lues Conſtantinopoli graſſata eſt, hominibus à bubonibus pereuntibus. Vigente vero hac calamitate confinia

Μηνὶ φεβρουαρίῳ, ἰνδικτιῶνος ς', γέγονε [2] θνῆσις ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀπὸ βουβώνων. Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ φόβῳ [3] τὰ μεθόδια πάντα κραβ-

βάτους

1. τῶν λεγομένων Ἀβάρων] De Abaribus, ſive Avaribus hiſce, eorumque origine, vide Nicephor. Hiſt. Eccleſ. lib. 18. cap. 30.

2. θνῆσις ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀπὸ βουβώνων] De morbo hoc peſtilente, qui per LII, annorum ſpatium per orbem univerſum graſſata eſt, vide Evagrium, lib. 4. cap. 28. & Procop. de Bell. Perſic. lib. 2. quorum uterque exactiſſimam ejus deſcriptionem tibi exhibet.

3. τὰ μεθόδια πάντα κραββάτους ἀργυρᾶς ἐποίησαν] locus iſte peſſime corruptus eſt: neque, ut nunc ſe habet, ſenſus exinde commodus ullus elici poteſt. Pro μεθοδια itaque, μεθόρια· & pro ἀργυρᾶς, ἀργὰς, legendum omnino judico. Certe durante hac lue adeo numeroſa erat morientium multitudo, ut ad cadavera efferenda ſandapilis non ſufficientibus, Imperator mille alias fieri curaverit: Neque hæ tamen mortuis ſepeliendis ſatis fuerunt, uti teſtatur Cedrenus in Juſtiniano. τῷ ἰδίῳ φοβερωτάτῳ μηνὶ γέγονε θνῆσις ἀνθρώπων, καὶ μάλιστα τῶν νέων, ἐν Κωνσταντινουπόλει

ϛάτες ἀφ' ὑρὰς ἐποίησε. Επεκράτησε δὲ ἡ αὐτὴ φοβερὰ τ Θεῦ ἀπειλὴ ὅλη μῆνας ἕξ.

Εν αὐτῷ ὃ τῷ χρόνῳ, [1] φιλοκαλλωμένου τοῦ τρύλλου τ μεγάλης ἐκκλησίας, ([2] ῥήξας γὰρ ἦν εἰς φανερὰς τόπους, ἐκ τῆς γεγονότων, χρὴ φιλανθρωπίαν Θεῦ, φόβων·) αἰφνιδίως, [3] ἐργαζομένων τῶν Ισαύρων, ἔπεσε τὸ ἀνατολικὸν μέρος τ τροῦλλου, καὶ συνέτριψε τὸ κιβόριον, σὺν τῇ ἁγίᾳ τραπέζῃ. Κατεώχθη δὲ καὶ τὸ λοιπὸν μέρος τὸ ὑπομεῖναν, καὶ αὐτὰ τὰ εἰλήματα· ἐκτίσθη ὃ ὁ αὐτὸς τροῦλλος, ὑψωθεὶς ὅλη πόδας εἴκοσι.

omnia ſandapilas vacantes fecerunt. Invaluit autem tremenda hæc Dei minitatio per menſes ſex.

Eodem tempore, cum magnæ Eccleſiæ Trulla, quæ ex prioribus à Deo miſericordi immiſſis terroribus, pluribus in locis perrupta fuerat inſtauraretur; fornicis pars orientalis, interim dum Iſauri in hoc opere eſſent, derepente collapſa eſt, & caſu ſuo Ciborium, ſanctamque Menſam contrivit. Cæterum parte ejus ſuperſtite tectoque toto demolitis, Juſtinianus eam de integro excitavit, & xx pedibus altiorem fecit.

Μηνὶ Μαρτίῳ, ἰνδικτιῶνος ζ', [4] ἐπανέστησε οἱ Οὖννοι, καὶ οἱ Σκλάβοι, τῇ Θρᾴκῃ· καὶ πολεμήσαντες, πολλὰς ἀπέκτειναν, καί τινας ἐσαγάγοντο· τὸν δὲ υἱὸν Βάκχου, Σέργιον, τ στρατηλάτην, καὶ ἔδερμαν,

Menſe Martio, Indictionis VII, Hunni, Sclavique Thraciam invaſerunt: belloque incolas petentes, plurimos neci dederunt; nonnullos etiam expilarunt. Quin Sergium quoque, Bacchi filium, militum

---

σαν τὴν πόλιν, ὥστε μῆνας ἀπείρους τὰς ἀποθήκας κενὰς ἐπὶ ἡμέρας τρεῖς, διὰ τὸ μὴ ἐξαρκεῖν τὰς κραββάτους τῶν ἐκκλησιῶν, καὶ τ δικαίων οἴκων, πρὸς τὸ ἐκφέρειν τὰς τελευτώντας· ὅθεν ποιήσας ὁ βασιλεὺς ἕτερα κραββάτια χίλια, καὶ μηδ' ἕτως ἐξαρκούντων ἀμάξας τεθρίππους ἔταξε τελείους εἰς τοῦτο πολλῶν, καὶ ἄλογα δέδωκε μυρία πρὸς τὸ ἐκφέρειν τὰς νεκρούς. &c.

1. φιλοκαλλωμένου τοῦ τρύλλου] Scr. φιλοκαλλωμένου, uti habet Cedrenus. De Trullo vero, & Ciborio, vide quæ doctiſſimus Jac. Goar. ad hunc locum apud Cedrenum annotavit.

2. ῥήξας γὰρ ἦν] Omnino legendum, διερρηγμένος, uti habet Cedrenus.

3. ἐργαζομένων τῶν Ισαύρων] Iſauros ædificationibus exercitatiſſimos fuiſſe colligere licet ex Procopio de Bell. Goth. l. 2. Εν τούτῳ δὲ Βελισαρίῳ Ισαύρους πέντε, τοὺς ἐς τὰς οἰκοδομίας ἐμπειροτάτους, ξὺν τε πελέκεσι καὶ ἄλλοις ὀργάνοις εἰς λίθου ἐκτομὰς ἐπιτηδείους, εἰς τὸν δεξαμενὴν ἀσπίδων πληθὺν κρυπτομένους ἐσήγαγε.

4. ἐπανέστησαν οἱ Οὖννοι, καὶ οἱ Σκλάβοι τῇ Θρᾴκῃ] Cedrenus habet, οἱ Οὖννοι, οἱ καὶ Σκλάβινοι &c. ac ſi eadem gens eſſet. Eos tamen diſtinguit Procopius de Bell. Goth. l. 1. καὶ αὐτῶν οἱ πολέμιοι Οὖννοί τε ἦσαν, καὶ Σκλαβηνοί, ᾧ Αντα, οἳ ἰσχὺν ποταμὸν Ιστρον ἐκ μακρᾶς τ ἐκείνης ὄχθης ἴδρυνται. De hac Barbarorum in Thraciam irruptione vide quæ Agathias literis prodidit lib. 5.

Magiſtrum, Edermamque, Calopodii filium natu majorem, ſpoliatos, etiam captivos abduxerunt. Conſtantinopolim quoque, per diſrupta murorum in quæ inciderant loca, intrantes; aduſque S. Stratoni * penetrarunt. * * * * * * Orthodoxam fidem.

Menſe Maio Zemarchus, Expræfectus, & Curator Domus Auguſtæ Placidiæ, exauctoratus eſt, Theodoro Nicomedienſi in locum ejus ſuffecto.

Menſis ejuſdem XIII, non autem die ſolito, Genethlia celebrata ſunt: quibus peractis, recedentibus Praſinis, porticumque Moſchianorum pertranſeuntibus, cum Appianorum ex Domeſticis nonnulli ex improviſo contumeliis eos afficerent, Veneti protinus & ipſi Praſinos adorti ſunt; pluribuſque etiam in locis à Partibus conflictum eſt. Veneti autem, à Sycis trajecto ſinu, Repoſitoriis maritimis ignes injicere cœperunt, eadem comburendi animo: quos ſi quis extinguere tentabat, à Venetis ſpiculis petebatur: quibus & ipſi officinatores opem etiam ſuam ſubinde ſuppeditaruut. Quin & ad concertationem uſque proruentes, Andreæ quas vocant ædes ad

μειζότερον Καλοποδίε, ἐπαγιάδευς, λαβόντες αὐτὲς αἰχμαλώτους. [1] εὗρον δὲ τῦ τείχους Κωνσταντινουπόλεως τόπους καταπεπωκότας, καὶ ἐνθένδε εἰσελθόντες, κατέδραμον ἕως τοῦ ἁγίε Στρατονί * * * * * * * τὴν ὀρθόδοξον πίστιν.

Μηνὶ Μαΐῳ [2] ἀπεζώθη Ζήμαρχος, ὁ ἀπὸ ἐπάρχων, καὶ κοιαίτωρ τῦ δεσποτικῦ οἴκου τῆς Πλακιδίας· καὶ γέγονεν αὐτὶ αὐτῦ Θεόδωρος, ὁ ὀπίκλιος Νικομηδεύς.

Μηνὶ τῷ αὐτῷ ἐκ ἤχθη τὸ Γενέθλιον, τὸ ἐξ ἔθους ὀπτελούμενον· ἀλλ' ἤχθη τῇ τεσσαρεσκαιδεκάτῃ τοῦ αὐτῦ μηνός. Καὶ μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῦ Ἱπποδρομίε, ἀναχωρούντων τῶν Πρασίνων, καὶ καταρχομένων τὸν ἔμβολον τῦ Μοσχιανῦ μετὰ φυλακῆς, ἐξαίφνης ὑβρισθέντες οἱ αὐτοὶ Πράσινοι, ἔκ τινων τῆς τῦ οἰκίας τῦ λεγομένης τῦ Ἀππίωνος, ἐπέβησαν τοῖς Πρασίνοις οἱ τῶν Βενέτων μέρους, καὶ ἐγένετο συμβολὴ ἐν διαφόροις τόποις. Καὶ περάσαντες οἱ Βένετοι ἀπὸ Συκῶν, ἤρξαντο βάλλειν πῦρ, καὶ καίειν τὰς παραθαλασσίους ἀποθήκας· καὶ εἰ ἐπεχείρησέ τις τῦ σβέσαι, ἐτοξεύετο ἐκ τῆς τῦ Βενέτων μέρους. εἶχον γὰρ τῶν αὐτῆς ἐργασηριακῶν διαφόρους ἀμοιβάς. Καὶ τῇ ἕως δὲ συχνοὶ ὄντες, ἔκαυσαν τὴν οἰκίαν τῦ

1. εὗρον δὲ τῦ τείχους Κωνσταντινουπόλεως τόπους] Cedrenus habet, τῦ Ἀναστασιακῦ τείχους; rectius: per muri longi enim, ab Anaſtaſio Imp. extructi, ruinas vetuſtate, negligentiaque factas, viam invenerunt.

2. ἀπεζώθη Ζήμαρχος] Zemarchus hic Procopio dictus eſt; Hiſt. Arcan. Fuit autem Juſtini ſenioris commilito.

λεγομένης

λεγομένου τ̃ Ανδρέου, τ̃ ὄσαν ἐν τῷ νεωρείῳ· ὁμοίως ὃ [1] συνέβαλον κὴ ἐν τῇ Μέσῃ· κἀκεῖσε ἔβαλον πῦρ εἰς τ̃ οἰκίαν τ̃ λεγομένην τ̃ Βαρσυμίου, τότε διανύοντος τ̃ τ̃ ἐπάρχων ἀρχιῦ· κὴ ἐκαύθη ἕως τ̃ χαλκῆ Τετραπύλου, κὴ ὁ αὐτὸς ἐμβολο· κὴ ἐπεκράτησεν ἡ μαχὴ ἡμέρας δύο. Καὶ ἐξηθέντος τῆ κόμητος τ̃ ἐξκουβιτόρων Μαρίνου, μ̃ πολλῆς ὑποθείας σπαθωτικῆς, κὴ Ιουστίνου, [2] τ̃ ἐνδοξατάτου Κυροπαλάτου, μόλις ἠσυχήθη κατα παῦσαι τὰ ἀμφότερα μέρη.

Τῷ ὃ αὐτῷ χρόνῳ, ἐπάρχου πόλεως ὄντος Γερονπίου, ἐμπρησμοὶ πολλοὶ γεγόνασιν ἐν διαφόροις μέρεσι Κωνσταντινουπόλεως. κὴ γνωμένης κατοχῆς, ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν πολλοὶ μ̃ ἐσωφρονίσθη, τινὲς δὲ κὴ ἀπετμήθη· κὴ ἐπεκράτησεν ἡ αὐτὴ κατοχὴ ὅπ̃ ἡμέρας ἑβδομήκοντα.

Μηνὶ Ιουνίῳ, ἰνδικτῶνι τῇ αὐτῇ, [3] συλλεχθέντες Ελλῆνες ἐπυρπόλησαν κὴ τὰ βιβλία αὐτῶν κατε-

Navale ſitas, combuſſerunt. In foro etiam pugna commiſſa, flammas ibi in Barſumii, tunc temporis Præfecti, domum conjecerunt: quæ una eum oppoſita porticu, æreum aduſque Tetrapylum conflagravit. Conflictatione autem hac per biduum invaleſcente, Marinus, Excubitorum Comes, Juſtinuſque, Illuſtriſſimus Curopalata numeroſo militum ſatellitio ſtipati, univerſas Factiones emiſſi, vix tandem compeſcere potuerunt.

Eodem tempore, Gerontio urbis Præfecturam gerente, diverſa per Conſtantinopolim loca conflagrarunt. Ex utraque autem Factione ſeditioſis comprehenſis, plurimi eorum pœnas dederunt; nonnullis etiam capite multatis. Duravit autem Inquiſitio hæc per dies ſeptuaginta.

Menſe Junio, Indictionis ejuſdem, comprehenſi ex Græcis nonnullis per urbem publice circumferebantur: quin

---

1. συνέβαλον κὴ ἐν τῇ Μέσῃ] Μέση, *Forum* eſt ut ex Gloſſis Græco-barbaris notat Jo. Meurſius. ἀγορὰ, ἡ μέση. & deinde, εἰς τὴν μέσην, ἤ ἀγορὰν, ἤ Φόρον. Ita autem dictum vult ille, quia plerumque in medio urbium ſitum erat. Verum cum plura Conſtantinopoli Fora fuerint, quodnam ex illis hic intelligit Auctor? Anne Theodoſii, ſive Tauri Forum? Huic enim vicinum erat Æreum Tetrapylum. De his vide Pet. Gyllium, de Topogr. Conſtantinop. lib. 3. cap. 6.

2. τ̃ ἐνδοξατάτου] Scr. ἐνδοξοτάτου. Κουροπαλάτης erat, qui Palatii curam ſibi commiſſam habuit. A Latinis, *Cura Palatii*, dictus eſt: unde factum, Κουροπαλάτης. Juſtinus vero iſte Curopalata, Juſtiniani Imp. à Sorore nepos erat; qui etiam eidem in Imperio ſucceſſit.

3. συλλεχθέντες Ελλῆνες ἐπυρπολήθησαν] Lego, ἐπυρπολήθησαν. Vide quæ de hac voce ſupra notavimus, haud procul hujus libri 18. initio.

& libri eorum Deorumque ſceleſtorum ſimulachra, & Imagunculæ in Cynegio concremabantur.

Menſe eodem Papæ Romani Synodica allata ſunt.

Eodem menſe, commiſſo Partium in Cyzico certamine, plurimi utrinque ceciderunt; ædificiis, quoque nonnullis, inter velitationem illam, demolitis.

Menſe Auguſto, Indictionis X, dedicatum eſt templum S. Theodoræ Martyris, prope pontem ſitum. Ex juſſu autem ipſius Imperatoris, Argentorii officinas aperientes, vaſa ſua expoſuerunt, luminaque per urbem plurima accenſa ſunt.

Octobri menſe, Indict. XI, inter Venetos Conſtantinopoli orta eſt commotio: qui in partes diſtracti, in Pittaciis inter ſe conflictabantur: diſtrictiſque gladiis, Clericus καὶ ἐν τῷ Κωνηγίῳ, καὶ [1] εἰκόνες τῶν μυσερῶν θεῶν αὐτῶν, καὶ ἀγάλματα.

Καὶ τῷ αὐτῷ μηνὶ ἠνέχθησαν [2] τὰ συνοδικὰ τοῦ Πάπα Ρωμῆς.

Καὶ τῷ αὐτῷ μηνὶ συνήφθη δημοτικὴ μάχη ἐν Κυζίκῳ, ὥστε πολλοὺς πεσεῖν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν. Ἐν αὐτῇ δὲ τῇ μάχῃ καί τινα τῶν ἐκεῖσε κατεσκάφη.

Μηνὶ Αὐγούστῳ, ἰνδικτιῶνος δεκάτης, ἐγκαίνια τοῦ ἁγίας μάρτυρος Θεοδώρας, τῆς ὕσης [3] πλησίον τοῦ γεφύρης. Κατὰ κέλευσιν τοῦ αὐτοῦ βασιλέως, [4] καὶ πρόβλησις ἐκ τῶν ἀργυροπρατῶν, καὶ φῶτα πάμπολλα ἐκαύετο.

Μηνὶ Ὀκτωβρίῳ, ἰνδικτιῶνος ια', δημαρὲς γέγονεν ἐκ τῶν Βενέτων ἐν Βυζαντίῳ· καὶ ταραχώδης συμβολὴ πρὸς ἀλλήλους, [5] ἐν τοῖς ὀνομαζομένοις Πιτακίοις, ξιφῶν σπασθέντων,

---

1. εἰκόνες τῶν μυσερῶν θεῶν] Scr. μυσαρῶν.

2. τὰ συνοδικὰ τοῦ Πάπα Ρώμης] De Synodicis, ſive Synodalibus Epiſtolis, vide Bernardum Ferrarium de antiquo Eccleſiaſticar. Epiſtolar. genere.

3. πλησίον τῆς γεφύρης] Scr. γεφύρας.

4. καὶ πρόβλησις ἐκ τῶν ἀργυροπρατῶν, καὶ φῶτα πάμπολλα ἐκαύετο] Hujus rei occaſionem narrat Cedrenus ad annum Juſtiniani Imp. XXXIV, his verbis ἐφημίσθη ἐν τῇ πόλῃ, ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐτελεύτησε, διὰ τὸ κεφαλαλγεῖν, καὶ μηδένα θεωρεῖν· καὶ ἦν ταραχὴ, καὶ ἁρπαγαὶ εἴ τε τῶν πρόσο-

λῶν, καὶ τὰ μαγκιπεῖα. καὶ ὡσεὶ ὥραν θ', ἐθορύβησε τὸν ἐπάρχου, καὶ ἀνῆψε φῶτα εἰς ὅλην τὴν πολιν, ὅτι ὑγίανεν ὁ βασιλεὺς, καὶ σωτήρια τὰ τῆς ταραχῆς.

5. ἐν τοῖς ἐπικλην Πιτζακίοις] Locus quidam erat Conſtantinopoleos, cujus ſemel atque iterum meminit etiam Cedrenus: ita fortaſſis dictus, quod Tabulæ Scriptoriæ ibi vænum expoſitæ fuerint. Πιτζάκιον enim Tabula eſt, è fuſili pice ad exarandum confecta. Pro Tabula etiam ſimpliciter quandoque ſumitur. Auctor Lexici Græcolat. vet. *Brevem* interpretatur. Πιτζάκιον *Pittacium, Brevis.*

ἀπηχθείσθη

ἀπεχθείθη κληεικὸς, ὡς μάχεται, υἱὸς ὢν Ιωάννε Κομψταρισίε, [1] τὸ ἐπίκλω Γύλε.

Μηνὶ Νοεμβρίῳ πολλὴ ἀβροχία ἐγίνετο ἐν Κωνσταντινοπόλει, ὡς κὴ πολλὰς μάχας γίνεσθαι ἐν τοῖς ὑδρίοις, καὶ Βορεῖς δὲ πολλὰς φυσῆσαι. ἀπὸ γὰρ τῆς ἀρχῆς τοῦ Αὐγούστου μηνὸς, ἐκ ἐφύσησε νότος, [2] καὶ ὁ τρίτος δὲ σόλος τοῦ πλοίων ἐκ εἰσῆλθεν. [3] ὥστε καὶ λιτανείους Εὐτύχιον τὸν πατριάρχην ὑπερθέσθαι γίνεσθαι εἰς Ιερουσαλήμ.

Καὶ τῷ αὐτῷ μηνὶ ὑπάτικια ἦλθον ἀπὸ Ῥώμης, ἀπὸ Ναρσοῦ, τοῦ πατρικίε, ὡς ὅτι τὸν παρέλαβε πόλεις ὀχυρὰς τοῦ Γότθων, τοῦτ' ἔστι, [4] Βεροΐαν, καὶ Βεύνκας. Επεμψε καὶ τὰς τοῦ αὐτοῦ πόλεων κλεῖς, μετὰ καὶ τοῦ λαφύρων.

Μηνὶ Νοεμβρίῳ, ἰνδικτῶνος ια', ἐμελέτησέ δόλον τινὲς κατὰ τοῦ αὐτοῦ βασιλέως Ιουστινιανοῦ, τοῦ φονεῦσαι αὐτὸν, ὡς κάθηται ἐν τῷ παλατίῳ. Εν [5] ἑωτέρας δὲ τῶν σκέquidam, Joannis Commentarienſis, cognomine Gyli, filius, manibus inter pugnandum truncatus eſt.

Menſe Novembri ingenti imbrium defectu laboravit Conſtantinopolis, adeo ut ſæpiuſcule pugnatum eſſet ad fontes, ab iis qui aquatum convenerant: Quin venti quoque Boreales crebri, Auſtrales vero, Auguſti menſis ab initio, nulli ſpiraverunt; adeo ut nec tertia claſſis in portum advenire potuerit. Itaque etiam Eutychius Patriarcha Litanias Hieroſolymis habendas inſtituit.

Eodem menſe Conſtantinopolim allatus eſt nuncius, de Narſetis Patricii Victoriis; qui *Beræam Brincaſque*, munitas Gothorum urbes, occupaverat: quarum una cum ſpoliis, & ipſas quoque urbium claves tranſmiſit.

Menſe Novembri Indictionis XI, conſcii nonnulli conſilium inierunt, ut Juſtinianum, in palatio ſedentem, inſidiis præoccupatum, è medio tollerent. Conjurationem

---

1. τὸ ἐπίκλω Γύλου] Scr. τῶ.

2. καὶ ὁ τρίτος δὲ σόλος τῶν πλοίων ἐκ εἰσῆλθεν] τὸν σιτηγὸν σόλον, Claſſem hanc vocat Procopius quæ Frumenti ab Alexandria importandi cauſa quotannis emiſſa eſt; quæque niſi à contrariis ventis impediretur, ſecundum, aut etiam tertium per æſtatem reditum perficere conſueverat. Vide Procopium de Ædific. Juſtin. lib. 5. haud procul ab initio.

3. ὥστε καὶ λιτανείους] Scr. λιτανείας.

4. Βεροΐαν, καὶ Βρίνκας] Cedrenus etiam habet Βιρίαν καὶ Βρίσκας. Corrupte uterque: nec enim urbes tales Italia habuit ullas. Cæterum pro his Anaſtaſius Bibliothecarius habet, *Veronam & Briniam Triceſimo ſexto imperii Juſtiniani anno trophæa venerunt à Roma Narſis patricii: ſignificantia comprehendiſſe illum urbes munitas Gothorum duas, Veronam ſcilicet, & Brixiam.* Atque hanc genuinam hujus loci lectionem eſſe facile crediderim.

5. ἑωτέρας δὲ] Scr. ἑωτέρω.

vero

vero ſub veſperam agitabant; & de nomine fuerunt, Ablabius Miltiadis F. & Marcellus Argentarius, & Sergius, Ætherii Curatoris nepos; ſuſcepti autem facinoris hæc methodus erat; ut, trahente veſpera, Imperatorem, in Triclinio ſuo pro more conſidentem, adorti conficerent: collocatis inſuper in locis opportunis quibuſdam ex ſuis, qui poſt perpetratum facinus, plebem è veſtigio concitaret. Ablabius autem dictus in conjurationis ſocietatem à Marcello, L. circiter auri libris datis, conductus fuerat. Cæterum, Deo ita volente, Ablabius, Miltiadis F. unus ex Conjuratis, conſilium ſuum Euſebio, Comiti Fœderatorum, & Joanni, Domitioli F. communicavit: "Hac ipſa veſpera, inquiens, "religioſum Imperatorem, "dum ſedet in Triclinio, ado-"riri in animo habemus. Conjuratione itaque patefacta, Marcellus Argentarius, eadem ipſa veſpera, qua perduellionem perficere decreverat, pugione armatus; Ablabius etiam, qui Conjurationem patefecerat, gladio cinctus, palatium intrare viſi ſunt. Cæterum cum jam notum eſſet Conſilium eorum, Marcellus ſtatim comprenſus eſt: qui,

ψιν τῆς ὁπλοθηκῆς μελετήσαντες, ἦσαν ἔτοι. Ἀβλάβιος, Μιλτιάδου, καὶ Μάρκελλος, ὁ ἀργυροπράτης, καὶ Σέργιος, ὁ ἀνεψιὸς Αἰθερίου τοῦ κουράτορος. Ἡ δὲ μελέτη αὐτῶν ἦν αὕτη· ἵνα, ὡς κάθηται ἐν τῷ τρικλίνῳ ἑαυτοῦ, εἰσέλθωσι, καὶ σφάξωσι τὸν αὐτὸν βασιλέα. ἦσαν γὰρ καὶ ἰδίους ἀνθρώπους στήσαντες κατὰ τόπον, ἵνα θορυβήσῃ τὸ αὐτῆς ὁπλοθηκῆς, παραχρῆμα ποιήσωσιν. Ὁ δὲ αὐτὸς Ἀβλάβιος ἦν λαβὼν καὶ χρυσίον παρὰ Μαρκέλλου, (περὶ τὰς πεντήκοντα τὸν χρυσοῦ λίτρας,) εἰς τὸ συνεπαμῦναι. Καὶ δή, τοῦ Θεοῦ ἔτως εὐδοκήσαντος, εἷς ἐξ αὐτῶν τῶν τοῦ ὁπλοθηκῆς μελετησάντων, Ἀβλάβιος, ὁ Μιλτιάδου, ἐθαῤῥησεν Εὐσεβίῳ, τῷ κόμητι τῶν φοιδεράτων, καὶ Ἰωάννῃ τῷ Δομετίολου, τοῦ σκέψιν· "Ἐπ' ἐν τῇ ἑσπέρᾳ βουλό-"μεθα ὁπλῆναι τῷ εὐσεβεῖ βασιλεῖ, "ὡς κάθηται ἐν τῷ τρικλίνῳ. Καὶ φανερωθείσης τῆς ὁπλοθηκῆς, εὑρέθη Μάρκελλος, ὁ ἀργυροπράτης, τῇ αὐτῇ ἑσπέρᾳ, ἐν ᾗ τοῦ σκέψιν τῆς ὁπλοθηκῆς ἔμελλε ποιεῖν, εἰσερχόμενος ἐν τῷ παλατίῳ, [1] φορῶν βάγλιν· καὶ ὁ τοῦ ὁπλοθηκῆλου φανερώσας, Ἀβλάβιος, ὁμοίως ὑπὸ σπαθίου. Καὶ ὡς παρεγνωσθέντες, συνεχέθη μὲ Μάρκελλος· καὶ ἀσχήσας τὸν παρασδοκωμένου, συ-

1. φορῶν βάγλιν] Et deinde, σύρας τὸ βάγλιν ὃ ἐφόρει, &c. Vocabulum hoc nullibi mihi occurrit. *Pugionem* tamen verto; unde etiam forte corrupta vox eſt, Anaſtaſius Bibliothec. reddit, *Gladium*. *Et Marcellus quidem argenti venditor ſpe fruſtratus, & exempto gladio quem portabat, dedit ſibi tres ictus, in triclinio comprehenſus, & moritur.*

ras

ρας τὸ δόγλιν ὁ ἐφόρει, ἑαυτῷ ἐπάγαγε πληγὰς τρεῖς, καὶ ὕτως ἐτελεύτησε. Σέργιος δὲ, ὁ ἀνεψιὸς Αἰθερίου, τροσφυγίῳ ἐχρήσατο ἐν τῇ δεσποίνῃ ἡμῶν τῇ θεοτόκῳ ἐν Βλαχέρναις. Καὶ ἐκβληθεὶς ἐκ τῶν ὅρων, ὡς οἷα κατὰ βασιλέως σκευαράμενος· καὶ [1] ἐξαιταθεὶς, κατέθετο, ὅτι καὶ Ισάκιος ὁ ἀργυροτοκάτης, ὁ κατὰ Βελισαρίου τὸ πατρίκιον, καὶ αὐτὸς συνοῖδε τῇ αὐτῇ ὁπαβελῇ· καὶ Βίτος δὲ, ὁ ἀργυροτοκάτης, καὶ Παῦλος, [2] ὁ ὑποπλίων Βελισαρίου. Καὶ ἀμφοτέρων συχεθέντων, καὶ ἐκδοθέντων Προκοπίῳ, ἐπάρχῳ πόλεως, συλλαμβανομένων αὐτῷ, [3] καὶ συνεξαιταζόντων Κωνσταντίνου κοιαίστωρος, καὶ Ιουλιανοῦ ἀντιγραφέως, [4] καὶ Ζηνοδώρου ἀσεκρῆτις ἐκλαμβάνοντος τὰς αὐτῶν ἀποκρίσεις, κατεῖπον Βελισαρίου τοῦ πατρικίου· καὶ ἐκ τούτου ὑπὸ ἀγανάκλησιν γέγονεν. Ἄλλοι δέ τινες τῶν ἐξονομαζθέντων φυγῇ ἐχρήσαντο. Καὶ τῇ πέμπτῃ τοῦ Δεκεμβρίου μηνὸς, ὁ αὐτὸς βασιλεὺς ποιήσας σιλέντιον κόμιτον, κελεύει πάντας τοὺς ἄρχοντας εἰσελθεῖν, καὶ τὸν πατριάρχην Εὐτύχιον, καί τινας ἐκ τῶν

cum fruſtra ſe eſſe percepiſſet, ſtricto quem ferebat pugione, vulnera tria ſibi intulit, atque ita mortuus eſt. Sergius vero, Ætherii nepos, fuga ſibi conſulens, in S. Deiparæ dominæ Noſtræ Ædes in Blachernis ſe recepit. Verum Aſyli hujus finibus ejectus, (ut qui læſæ Majeſtatis reus eſſet,) examinique ſubjectus, affirmavit, Iſacium etiam Argentarium, Beliſarii Patricii familiarem, Conjurationis hujus conſcium eſſe: uti etiam & Vitum Argentarium, & Paulum, Beliſarii Suboptionem. Hi vero ambo comprehenſi, Procopio, urbi Præfecto, traditi ſunt: à quo, & Conſtantino Quæſtore, & Juliano Antigraphario, aſſeſſoribus ejus, & Zenodoro Aſecreta, reſponſa eorum notante, examinati, Beliſarium Patricium accuſarunt: qui exinde Imperatorem ſibi infenſum habuit. Alii vero nonnulli, ab his indicati fuga ſe ſubduxerunt. Decembris autem die v, Silentio ab Imperatore indicto, Primores omnes, Eutychiumque Patriarcham, nonnullos etiam ex

1. καὶ ἐξαιταθεὶς] Scr. ἐξεταθεὶς.

2 ὁ ὑποπλίων Βελισαρίου] Οπλίωνες dicti quibus annonæ militibus erogandæ cura commiſſa erat. Procopius de Bel. Vandal. lib. 1. τῶν οἱ ὑπασπιστῶν τριακοσίους ἀπολέξας ἀνδρὰς, ἀγαθοὺς τὰ πολέμια, Ιωάννῃ παρέδωκεν, ὃς οἱ ἐπεμελεῖτο τῆς τοῦ σίτου ὠνίας (ita legendum contendit Jo. Meurſius, non ὠνίας] ἀπαράγης· ὁπλίωνας τοῦτον καλοῦσι Ρωμαῖοι. *Curatorem* Beliſarii, eum vocat Anaſtaſius Bibliothecar.

3. συνεξαιταζόντων] συνεξεταζόντων.

4. καὶ Ζηνοδώρου ἀσεκρῆτις, &c.] Ασεκρῆτις, ſive ἀσηκρῆτις, & ἀσηκρήτης, à Latino *A ſecretis* facta ſunt. Pro quo Latini recentiores etiam Aſecreta, unico vocabulo, quandoque dixerunt. Carolus M. de cultu Imag. lib. 4. c. 9. *Adhuc ut Leontius Aſecreta conſpexit, magnum ſe ſui erroris emolumentum inveniſſe putavit.*

ſcholis adeſſe juſſit: quibus in Triclinium convocatis, deſignatam in ſe conjurationem palam fieri, Sergiique, Ætherii nepotis, & Euſebii Argentarii, Pauli item Suboptionis, Vitique Confeſſiones coram omnibus legi mandavit. Quibus perlectis, Imperatoris animus in Beliſarium Patricium commotus eſt: ſtatimque miſſi ſunt, qui ab eo ſatellites amoverent omnes: nec omnino ad hæc renixus eſt Beliſarius. Cæterum cum Conſtantinus Quæſtor, & Julianus Antigrapharius, Ætherio, quem etiam Conjurationis conſcium fuiſſe ſuſpicio erat, favere nimis putarentur; Conjuratores rurſus, poſt ſex dies, à Marino Comite Excubitorum, & Conſtantiano, Militum Magiſtro, ad examen vocati ſunt. Verum Beliſarius Imperatorem ſibi offenſum uſque habuit.

Menſe eodem Imperator, Edicto ſuo in Eccleſiis variis propoſito, decrevit, Haud "licere poteſt unionem, unam "Naturam dicere, ſed duas "confiteri.

Indictione eadem feſtum Dedicatione ſanctiſſimæ Ma-

ϑρολῶν· καὶ ἐξαίφνης αὐτὸς ἐν τῷ τρικλίνῳ, κελεύει τὰς τούτων καταδέσεις ἀναγνωσθῆναι, καὶ φανερωθῆναι πᾶσι τὰ τῆς ὑποβουλῆς, λέγω δὴ Σεργίου τοῦ ἀνεψιοῦ Αἰθερίου, καὶ Εὐσεβίου τοῦ ἀργυροπράτου, καὶ Παύλου τοῦ ὑποπλίωνος, καὶ Βίτου. Καὶ ἀναγνωσθείσῃ αἱ καταδέσεις αὐτῶν, καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν καταδέσεων ἠγανακτήθη ὁ πατρίκιος Βελισάριος· καὶ πέμψας ὁ αὐτὸς βασιλεὺς, ἐπῆρε πάντας τοὺς ἀνθρώπους Βελισαρίου, καὶ ἐν ὀδύνῃ ἀντέσχε ὁ αὐτὸς ἀνήρ. Καὶ ὑπονοηθεὶς Κωνσταντῖνος ὁ κοιαίστωρ, καὶ Ἰουλιανὸς ὁ ἀντιγραφεύς, ὡς, φησὶν, ὑπὲρ Αἰθερίου ποιήσαντες· (ὡς οἷα καὶ αὐτὸς Αἰθερίου συνειδότος τῇ ὑποβουλῇ·) καὶ μεθ' ἡμέρας ἓξ [1] πάλιν ἐξαυτάθησαν οἱ τὰ αὐτῶν ὑποβολὴν μελετήσαντες, ὑπὸ Μαρίνου τοῦ κόμητος τῶν ἐξκουβιτόρων, καὶ Κωνσταντιανοῦ τοῦ στρατηλάτου· καὶ ἔμεινεν ὁ αὐτὸς Βελισάριος ὑπὸ ἀγανάκλησιν.

Καὶ τῷ αὐτῷ μηνὶ ψηφίσθη ἔδικτον, περὶ τῶν ἀμφισβητουμένων, ἐν ἀμφόροις ἐκκλησίαις, ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ βασιλέως [2] ὅτι, Οὐ χρὴ, μετὰ τὴν ἕνωσιν, λέγειν μίαν φύσιν ἀλλὰ δύο ὁμολογεῖν.

Καὶ τῇ αὐτῇ ἰνδικτιῶνι ἐγένοντο τὰ ἐγκαίνια τῆς ἁγιωτάτης μεγά-

1. πάλιν ἐξαυτάθησαν] Ser. ἐξετάσθησαν.

2. ὅτι, Οὐ χρὴ μέτα τὴν ἕνωσιν &c.] Hæc Juſtiniani Confeſſio fidei, De Naturarum in Chriſto diſtinctione, non hoc tempore, ſed ſub Synodo V. Conſtantinopolitano Edicto Imperatorio promulgata eſt. Scilicet ſub extrema vitæ ſuæ tempora in Aphthartodocitarum Hæreſin delapſus eſt Juſtinianus: uti teſtantur Evagrius. lib. 4. cap. 38. Nicephorus Call. lib. 17. cap. 29. Glycas Annal. part. 4. & Cedrenus; qui etiam eodem anno, de quo Auctor noſter hic loquitur, Imperatorem Edictum ſuum *De Corruptibili & Incorruptibili*, propoſuiſſe aſſerit: cui aſtipulatur Glycas, loco citato.

λης

λης ἐκκλησίας τὸ δεύτερον. Προσετέθη δὲ τῷ τρύλλῳ, καὶ τὸ παλαιὸν σχῆμα, [1] πόδες λ', καὶ [2] τὰς δύο καμάρας ἐκ τοῦ θείου νεὼ ποιήσαντες, τήν τε ἀρκλῶσαν, καὶ τὴν μεσημβρινήν. Ἐν ᾧ τῇ συμπληρώσει τοῦ εἰλήματος Εὐτυχίου τοῦ πατριάρχου κατέχοντος τὸ ἅγιον μεγαλεῖον, καὶ τοῦ ὄχλου παρισταμένου, ἐψάλλετο. "Αρατε πύλας "οἱ ἄρχοντες ὑμῶν, καὶ ἐπάρθητε πύλαι αἰώνιοι, καὶ εἰσελεύσεται ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης· καὶ τὰ λοιπά.

Μηνὶ Ἰαννουαρίῳ, ἰνδικτιῶνος ια', Ἱπποδρομίου ἀγομένου, συρεὶς Ἰουλιανικὸς ὁ ἡνίοχος ἐν τῷ Ἱπποδρομίῳ τελευτᾷ.

Καὶ τῷ αὐτῷ μηνὶ, παρῃφθη μέρη τινὰ τῆς Ἀφρικῆς, ὑπὸ τῶν Μαυριτανῶν· Κουτζίνης γὰρ, ὁ ἔξαρχος τοῦ αὐτῶν ἔθνους, ἔθος εἶχε λαμβάνειν ὑπὸ Ῥωμαίων, διὰ τὸν καιρὸν ἄρχοντος, πόσον τι χρυσίον, ἐπειδὴ ἦρχε τοῦ ἔθνους τῶν Μαύρων. Καὶ καταλθόντος Ἰωάννου, τοῦ ὀπίκλου Ῥογαθινοῦ, καὶ μηδὲν αὐτῷ δεδωκότος, κατὰ τὸ νενομισμένον ἔθος, ἀλλὰ τἀναντίον καὶ δολοφονήσαντος αὐτόν· ἀνέσης τὰ τέκνα τοῦ αὐτοῦ Κουζίνα, ἐκδικοῦντες τὸ πατρῶον αἷμα. Καὶ ἐπαναστάντες τοῖς μέρεσι τῆς Ἀφρικῆς, παρέλαβόν τινας τόπους, φονεύσαντες, καὶ περιδύσαντες. Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς ἔπεμψε Μαρκιανὸν, τὸν ἴδιον αὐτοῦ ἀνεψιὸν * * * * * * *

gnæ Eccleſiæ ſecundo celebratum eſt. Trullæ autem xxx pedibus, ſecundum formam veterum, ſuperadditis, ex additione hac Cameræ duæ, Septentrionalis, & Meridionalis effectæ ſunt. Tecto autem ad exitum jam perducto, Eutychius Patriarcha, Sanctum Evangelii Codicem manu tenens, populo circumſtante, "cecinit; Attollite portas Prin "cipes veſtras, & attollimini "portæ ſempiternæ, & intrabit Rex Gloriæ: &c.

Menſe Januario, Indictionis XI, Equeſtri Certamine celebrato Julianicus auriga; [curru deturbatus, &] per Circum raptatus interiit.

Menſe eodem Africæ quædam regiones à Mauritanis occupatæ ſunt, Cutzines enim, gentis ejus Exarchus, ex quo Maurorum dominium ſuſceperat, auri quantitatem quandam à Romanorum pro tempore Præfecto accipere ſolitus fuerat. Cæterum Joanne, cognomine Rogathino, [in Africam] adveniente, nec pecuniam ei pro more ſolvente, quin è contra dolo illum interficiente; Cutzinæ ipſius filii, paternam cædem ulturi, arma ſumpſerunt: Africæque regiones quaſdam invadentes, loca nonnulla occuparunt, incolis interfectis expilatiſque. Imperator itaque Juſtinianus nepotem ſuum Marcianum expedivit. * * * * * * * *

1. πόδες λ',] πόδας εἴκοσι, dicit ſupra; ſicut & Cedrenus habet.

2. τὰς δύο καμάρας] καμάρα, ſive καμέρα, *Camera* eſt Recentioribus; & καμεράριος, *Camerarius*, Præfectus Cubiculi.

AD ANNOTATIONES APPENDIX.

p. 1 l. 7 ΘΕΩ minus recte legit Transcriptor, quisquis is fuerit; in MS. nos legimus θεῦ (θῦ.)

p. 2 l. 4 Ασκὰμ. in MS. hic loci Ασνὰμ; inferius Ασκὰμ. in Eclogis aliis MSS. ex Hamartolo, quæ in eadem Bibliotheca Bodl. servantur, ubique Σκάμ

p. 6 l. ult. τῦ Ενὼς. Ms. κῆ τοῦ Ενὼς

p. 8 l. 24 κολάζη). κολάζε) corrigit Chilmeadus; neq; aliter legitur in MS. sic alia sunt complura à Chilmeado correcta, quæ non MS. Codici, licet minime bono, sed ipsi exscriptori non satis attento sunt imputanda. Quod semel monendum duxi

p. l. 8 29 μεζατήθη. MS. μελετήθη

p. 9. l. 2. ἀναποδησιν. MS. ἀναποδίσιν

Ibid. στενοχορυμένης. MS. στενοχωρημένης

p. 10 l. 1 in MS. inter εἰρκτὴς & ἀπαλλαγὴν inseritur ἐκείνης.

p. 11 l. 18 ὀχορήγ. MS. ἐχορήγ

p. 11 l. 27 σωστεθειμένων. MS. σωστεθημένων

p. 12 l. 1 ὑστέρησε τῦ ἀρχαῖαν φωνήν. verbum ὑστερέω hoc sensu, quamvis alibi haud temere invenies, uti monet *Chilmeadus*, reperitur tamen postea apud eundem Scriptorem, in MS. ubi de Aristotele providentiam negante, ὅτι (inquit) τῦ γλῶ τῆς θείας κηδεμονίας ὑστέρησε

p. 12 l. 14 πάντων. MS. πάντως

p. 12 l. 29 Ωριγένης, ἑρμηνευόμενον ἐκ τῦ Συριακῆς Βιβλ. suspecta hujus loci interpretatio Chilmeadiana: videtur Autor non designasse *commentarios* ullos *Origenis super Biblia Syriaca*, sed tantum voluisse Origenem Hebræam linguam Syriacam etiam appellatam fuisse attestari in loco quodam Commentariorum ubi textum Hebræum citarit & ex eo S. Scripturæ locum interpretatus sit

p. 13 l. 4 κεχαλκαμμένον ἴχνη. *MS.* κεχαλαγμένον τὰ ἴχνη

l. 9 Ραῦ. *MS.* Ραγαῦ

l. 26 Ιάφεθ. *MS.* Ιάφεθ

p. 14 l. 6 ἔθν. *MS.* γῆν

l. 15 νέσυς. MS. νήσυς

l. 23 Ιάφηθ. *MS.* Ιάφεθ

p. 15 l. 20 Βηθυνίαν τὴν ἀρχαίαν, Φρυγίαν. *MS.* Βηθυνίαν, τὴν ἀρχαίαν Φρυγίαν *Bithyniam, veterem Phrygiam*

p. 16 l. 4 *MS.* μικρᾶτε κῆ μεγάλη.

l. 20 Τίγρον. *MS.* Τίγριν.

p. 17 l. 21 ἔτη ρκθ'. *MS.* ρκϐ'. 122.

p. 18 l. 15 Μαγυσαίλων. *MS.* Μαγυσαίων

l. 17 ἀπὸ. *MS.* ὑπὸ

p. 19 l. 2 φιλισεῖμ. MS. Φιλισιείμ

l. 6 μέλη. MS. μέρη

l. 21 Δὰν. MS. Διαν ut & in sequentibus

l. 23. Ηρὰν. MS. Ἤραν

p. 20 l. 2 Δὰν. MS. Δίαν

l. 3 Ηρών. MS. Ἤρων

p. 25 *l.* 5 Chron. Paſch. ſive Alexand. ἡμέρας δυοζ' ὡς εἶναι ἔτη ϛ'. μῆας γ'. ἡμέρας δ'.

l. 13 Επωνομάθη. Chron. ἐνομίθη

p. 26 *l.* 4 ἔσαι. lege ἐσῶν· ſic Chron

l. 18 πμωρηπάμφ. Chron. addit αὐτῷ

l. 23 Σῶσις. Chron. Σώσης, alii Σώσης

l. 26 Θῶλις. ſic Chr. alii Θέλης alii Θεάχης

p. 28 *l.* 11 μεταναύσας. Chron. μεταναστὰς pro quo Dufreſnius in ſua editione repoſuit μεταναστάσαι

l. 17 Πάρθοι. Chron. corrupte παρθίδιοι, in Dufreſnii verſione *Parthidis*

l. 19 Σκύθαι. Chron. mendoſe Σκύθες

p. 30 *l.* 30 Φαραὼ, ὁ καὶ Μαραχὼ καλέμφ. Chron. ὁ καὶ Νάχωρ καλ. Jo. Antiochenus MS. (annotante Dufreſnio) ὁ καὶ Καραχὼ καλ. Euſebius Scaligeranus Chr. l. 1. & Cedrenus ὁ δὲ Ναρεχὼ καλ. Georgius Hamartolus MS. ὁ καὶ Ναραχώ. Theophilus Antioch. ad Autolicum lib. 2. Φαραὼ, ὃς καὶ Νεχαὼθ κατ' Αἴγυπτίους ὠνομάθη. Difficile dictu quænam verior ſit lectio; utrum Ναραχὼ ſeu Ναρεχὼ vel Νάχωρ ſeu Νεχαώθ. Maleliana enim Ναραχὼ & Joannis Antiocheni Καραχὼ procul dubio falſa eſt. Magis placet Νάχωρ ſeu Νεχαώθ. ſic enim apud Joſephum de bell. Jud. l. 6. c. 26. Pharaonem illum qui Abrahami uxorem Saram ſurripuit & idem omnino videtur cum illo quem deſignant Autores citati, cognominatum fuiſſe Νεχαὼς perhibetur. In Græco Codice quo uſus eſt Joſephi Interpres ſcribebatur Νεχίας vel Νεχεῖας; in aliis exemplaribus legitur Νεχώθ. Sic in ſerie Ægypt. Regum occurrunt alia nomina quæ propius τῷ Νάχωρ ſeu Νεχαὼθ, quam nomini Ναραχὼ ſeu Ναραχὼ accedunt. Φαραὼ Νεχαὼ in s. Scripr. Apud Manethonem (in Syncello p. 75, 26ᵃˢ. & Euſebii Chronico) Dynaſtiæ 2ᵃ. Reges duo occurrunt nominati Νεχαώ. In ſerie Regum Ægypt. apud Syncellum p. 210. Reges iidem dicuntur Νεχαάβ. Apud Manethonem juxta Editionem Africani (in Sync. p. 56.) primus Rex Dynaſtiæ tertiæ nuncupatur Νεχερόφης, juxta Editionem Euſebii (ibid. p. 57.) Ναχέρωχις. In prædicta Serie Rex 5ᵘˢ. appellatur Ναχεψὼς, 8ᵘˢ. Νεχεψός. Paulinus

Quique magos docuit myſteria vana Necepſus.

p. 31 *l.* 6 ἣν ἐκάλεσεν Ιόπολιν. Chron. Ιώπολιν. G. Hamartolus MS. qui lineas 7. præcedentes ad verbum habet: ἐν ᾗ πόλιν εἰς ὄνομα ᾧ ἡλίου κλίσας, ἐκάλεσεν Ηλιόπολιν.

l. 12 μάκερα λαμπαδηφόρα. Chr. μάκημερα λαμπαδήφορα

p. 33 *l.* 3 Σιλπιον. Chron. Σήλπιον ſic inferius

l. 4 Ιόπολιν. Chron. Ιώπολιν

l. 20 Κρόνε. Chron. Κρονίων

l. 23 Ποσειδῶνι. Hamart. MS. Σιδόνη

l. 24 Βῆλ. Hamart. MS. Βήλ.

l. 25 Ενυάλι. ab Hamartolo omittitur

l. 28 τῆς Ἰδς. Chron. τῷ Ἰᾷ

l. ult. Σίδα. Hamart. MS. Σίδαν

Ibid. δύο. de Ægypto tantum meminit Hamartolus

p. 34 *l.* 2 Τυρῶ. ſic Hamart.

l. 6 τὸν Κάδμον. hunc omittit *Hamart.* tres tantum Agenoris filios recenſens

l. ult. λίμιτον. Chron. λίμητον

p. 35 *l.* 4 καὶ λὼ ὀψινλώ. Chron.

καὶ κε

Κἀκεῖ ὀψινῆ. *Et ibi ſero ſapit*, vertente Dutreſnio, qui monet legendum ὀψιμοῖ.

l. 10 Εὐρώπια. C. Εὐρώπεια

ibid. τ̃ Μίνω. C. τ̃ Μῆνον

p. 36 *l.* 3 σύοειαν. C. σωοείαν

ibid. αὐτὸν. C. αὐτῶν

l. 7 Συρίαν. ſic Hamart. qui addit: ἀφ' ἧ Σῦροι μεταωνομάθησαν οἱ πρὸ τοῦ Ιουδαῖοι καὶ Παλαιστῖνοι καλούμενοι, καὶ Συρία ἡ Ιουδαία κέκληται.

l. 7 Κίλιξ. C. Κῆλιξ

l. 11 Ηρακλῆς. hæc omnia de Hercule verbatim habet, quam pauciſſimis immutatis, *Hamartolus* MS. uſque ad pag. ſeq. lin. 28

l. 13 ἐωριζόμην. Hamart. cum Cedreno μετεωριζόμην

l. 21 πόμαιν. Hamart. τόμαιτος.

p. 37 *l.* 4 χρόας. C. χροιάς.

l. 22 χρόας. C. χρωὰς

l. ult. φίβλας χρυσᾶς. *Dufreſnius* vertit *fibulatas veſtes*

p. 38 *l.* 17 ῥάστεκ. C. ῥάσταχ

p. 39 *l* 6 Τραϊσκυκλον. C. Σκετώνιον Στραϊσκύκλον mendoſe. Intelligi videtur illius Liber *de Re veſtiaria*, cujus meminit Suidas

p. 39 *l.* 25 καπὰ. C. μὴ *poſt*

p. 40 *l.* 15 σκύφος. σκύτος reponit *Chilmeadus*. σκύφος habet C. ubi Dufreſnius: *videtur* σκύφον *hoc loco ſcutum ſeu clypeum ſonare.* Σκύφος non σκύτος habent *Symeon Logotheta*, eodem citante, & *Cedrenus*. Sic & infra p. 43 τῷ τελετῷ τῷ μυσαρῷ καὶ ἀθέῳ σκύφῳ

p. 41 *l.* 21 Γοργόνα. C. Γοργόνων

l. 23 ὑπεναντίος. C. ἐναντίος

p. 42 *l.* 2 Ανδρομέδων. C. Ανδρομήδαν

l. 9 Λυκαονίας. C. Λυκαωνίας

ibid. γνόντες. adde, οἱ Λυκάωνες, quæ in C. habentur

l. 12 Λυκάονας. C. Λυκάωνας

l. 16 Γοργόν. C. Γοργονίας pro Γοργόνης

l. 21 Ικόνιον. C. Εἰκόνιον

l. 22 διότι τοῦτο νίκης εἰκόνα σὺν τῇ Γοργόνῃ ἐκεῖ ἔλαβε. C. ex edit. Dufreſ. διότι τοῦ νίκης εἰκόνα τὴν τ̃ γοργόνης ἐκεῖ ἔλαβεν, quæ reddit Dufreſnius: *quod per Gorgonis imaginem ac figuram victoriam ibi eſſet adeptus*;

p. 43 *l.* 2 Γοργόνος. C. Γοργόνης

l. 5 αὐλίῳ. C. αὐλῇ

l. 10 τ̃ ἐκ τ̃ &c. locum hunc ſic ſcribunt Symeon Logothera MS. & Cedrenus annotante Dufreſnio: καὶ τ̃ Σαρδανάπαλον, καὶ τὰς τ̃ χεῖρας αὐτῆς ἀπεκρινὰς, &c.

l. 22 Μήδων. ſic C. pro quo ex Cedreno Dufreſnius reposuit Μηδίαν· quo modo habet etiam Hamartolus

l. 30 γνόντες αὐτὸν &c. Minus accurate hæc redduntur: verte; *Argivi quippe Jopolitæ eum ex Argivis genus ducere certiores facti ſumma cum lætitia eum celebrarunt*

p. 44 *l.* 1 C. πλημμυρισαντος.

l. 4 Ορόντα. Cedreno Ορέοντα, Logotheræ Ορυλος, Chronico ὅρισεν. ubi Dufreſnius *Quod addit Autor Chronici Orontem nunc* Ορισεν *appellari ſpectare videtur eorum ſententiam, qui* Orientem *etiam dictum volunt, in quibus eſt Hegeſippus l.* 3 *& Iſidorus l.* 13 *c.* 21 *unde facilis hic emendatio, ſi ex* Ορισεν *conficiatur* Οριενς, *quomodo appellatur à Lactantio lib. de mort. Perſeq.* p. 50 Non audio. ex noſtro repone Ορόντα

l. 12 ὑδρέως ἀνῆψε πῦρ. germana habet G. Hamart. MS.

l. 15 εἰς τὰ ἴδια βασίλεια. hæc male vertit Dufreſnius: *in Palatium*

l. 21 Ιωνίτας. C. Ιωπολίτας

l. ult. C. Ανδρομήδας

p. 45 *l.* 10 C. Γοργόνης ut & infra.

p. 78 *l.* 17 Εσω κατ' &c. Oraculum hoc mendosissimum sic corrigit *Galæus* noster eruditiss. Notis ad *Iambl. de Myst.* sect. 8. c. 12

Εσι καλ' ἑρμιονιοιο Θεοῦ μεγάλοιο βεβηκὼς
Φέζηος ὑπερβάλλον, καὶ ἀένναον, ἀθάνατον πῦρ·
Ο τρομεῖ πᾶν, γαῖα καὶ ἑρμιὼς ἠδὲ θάλασσα
Ταρτάρειοί τε βυθοὶ, καὶ δειμάντες ἐρρίγησαν
Αὐτοπάτωρ, ἀπάτωρ τε, πατὴρ, υἱὸς αὐτὸς ἑαυτοῦ,
Αὐτοφυὴς, ἀδίδακτος, ἀμήτωρ, ἀσυφυλάκτος
Οὔνομα μηδὲ λόγῳ χωρεύμενον ἐν πυρὶ ναίων
Τυτὶ Θεὸς, μικρὸν δὲ Θεοῦ μέρος Ἀγγελοι ἡμεῖς.
Λοιπὸν ἄπιθι σιγῶν, ἐκ βωμῶν ἡμετερέων.

p 116 *l.* 11 μιὴ ξανθικός. præcise! si superis placet. sic alius Nugator Jo. Tzetzes in allegoricâ Homericarum Fabularum Expos. MS. ait Paridem postquam in Pario exul egerat, in Trojam denuo receptum fuisse 22° Apr. & in Græciam missum à Patre Junii 18°. quod & scribit infra Noster.

p. 120 *l.* 19 τ' ὠλεῖον ὅλον] σὺν χερήμασι πολύτιμα τριῶν κεντλωαρίων, ait Jo. Tzetzes in MS. cit.

p. 122 *l.* 22 Μυρμιδόνων τύπε, νεωὶ δὲ λεγομένων Βελγάρων Sic Jo. Tzetzes in Opere MS. cit. ait Achillem in Trojam duxisse Οὔννων Βελγάρων στράτευμα τῶν Μυρμιδόνων. ita legitur in Codd. 2. MSS. Bibl. Oxon. obscurius vero in Cod. quodam tertio: Tzetzes ipse fortasse scripsit τῶν νεῶν. Idem postea in eodem Opere.

Πυραίχμης τῶν Παιόνων δὲ τετάρτη τῶν Βουλγάρων
Τῶν ἐξ Ασίου ποταμοῦ, τετάρτη Βαρδάρη.

p. 129 *l.* 22 ρεν ἐκ τῆς κινήσεως. hic desiderantur quorundam descriptiones, ut Agamemnonis, Menelai, Achillis, Diomedis, Ajacis, &c. de quibus, si placeant nugæ, videre possit, præter alios, *Jo.* Tzetzes in Opere MS. supra cit: qui à reliquis multum descrepat. De Achille inter alia sic habet: λευκὸς, ξανθόθριξ, καὶ σγυρὸς, διασύθριξ, καὶ μακρόθριν· ubi vox σγυρὸς, quæ non occurrit apud Cedrenum, Malelam, aut Is. Porphyrogennetum notatu digna. Apud Tzetzem occurrit ista sæpius in illis descriptionibus. Ait Merionem fuisse εὔθριξα, σγυρὸν, δύπώγωνα &c. Thoantem λεπτὸν, σγυρὸν, ὑπόγλαυκον &c. Protesilaum δύσειώδετον, σγυρόθριξα, ξανθόθριξα &c. Ajacem Locrensem σγυρομελάνθριξα καὶ σκαῦρον καὶ τῶν μακροπροσώπων. Diomedem dicit respectu reliquorum Heroum brevis staturæ fuisse; deinde subnectit.

Επὶ τούτου χωρίκιον ὕστερον ἐφύμνη
Εσωζεν λάρνακός τινος ἐν τῇ Λογιοκαρδίᾳ
Ανδρὸς μεγάλου μέγεθος, ὃ τῶν ἡμῶν τὸ πάχος
Εἰς ὅσην ἦν ἰσόμετρον ἡνδύλῳ μεταιπάτῳ
Ο ἱερὸς τῆς Αθηνᾶς ἐκρέμασεν ὡς θαῦμα

p. 132 *l.* 3 μάντις, καὶ οἰωνοσκόπος ἄριστος. De Chalcante, quod magus fuerit & astrologus, & de ejus Virga prophetica audi sis Tzetzem ex eodem libro.

Τὸν μίαν ῥαβδον μαντικὴν, χρυσῆν γὰρ οὐκ ὑπῆρχεν
Αλλὰ ξυλίνη καὶ κυρτὴ, χρήσιμος ἦν μαντείαις
Καπὶ τ' γῆς γὰρ κέοντες πέφρεν ἐκ τ' ἑστίας
Τῇ ῥαβδῳ ταύτῃ τεχνικῶς ἔγραφον τὰς μαντείας

βλέποντες

Βλεπουτες ωϑὸς τ ἥλιον κ λέγοντες τὸ μέλλον.

Ταύτῃ τῇ ῥάϐδῳ ωλάϐαρχος λύπον ὀνομάζει,

Λιτύας δὲ Κοκκειανὸς Κάστ Λίος (l. Δίων) λέγ

p. 133 *l.* 1 Πάρις &c. De Paridis forma, ut qui ſub Venere Planeta natus fuerat, neſcio quid Aſtrologicum nugatur Jo. Tzetzes op. cit.

l. 10 ἀναφάλας. C. de Juſtiniano ἀναφαλάς

p. 135 *l.* 6 νῆας λ. de numero navium adi ſi libet Jo. Tzetzem in op. cit.

p. 161 *l.* 30 σφενδόϐολα. aliis σφενδοϐόλα

p. 196 *l.* 3 ἰδιάζει εἰς τὴν Μαραϑωνίδα χώραν. Habetur hæc fabula apud Hamart. MS. qui in hoc loco ſcribit εἰς τὴν Ινδικὴν ἰδιάζει χώραν

p. 198 *l.* 26 Ησαΐα. ſic quoque Hamartolus

p. 200 *l.* 9 Ε μετ' αὐτὰς Ηρόδοτ ὁ ἱστοριογράφ. Chilmeadus corrigit μετ' αὐτῆς. Verum nihil mutandum, Horuit enim longe poſt Polybium *Herodotus* quidam ab antiquo alius Hiſtoricus

p. 116 *l.* 10 Βαλεντία. Dufreſn. in C. reponit Βαλενζία

l. 14 Παλαντίον. παλάτιον apud Hamartolum qui & fabulas ſequentes fere omnes, ſed contractius, habet

l. ult. Σίλϐης Ita Cci. editio Rader. & Codex MS. Vat. Dufreſnius tamen ſubſtituit Αλϐης.

p. 217 *l.* 14 συγκαθεδῆ. C. συγκαθήσῃ

l. 16 καθῆ. C. κῇ

p. 218 *l.* 14 Αρῃ. lege Αρεῖ

l. 16 λεγ. Πελίμθν. Hamart. Πελίμνον, ὁ ἐστιν Αρε

l. 17 Αρεως. C. Αρε

l. 20 Μάρπ Hamart. Μάρπον.

l. penult. ὁ ἡ τ Πισσήων. Hæc & quæ ſequuntur de Oenomao & Erichthonio apud Hamartolum non leguntur

p. 219 *l.* 1 μλωὶ Δύστρῳ. C. Σύστρῳ, & in Dufreſnii Verſ. *Syſtro*; quod mirum eum non correxiſſe

l. 2 ὡς ὑψωθέω hunc locum non intellexit Dufreſnius, ſic vertens: *in ſolis Titanis, vel excelſi, honorem*

l. 4 Δημήτρας. C. Δήμητρ

p. 221 τ ἀστρονομίας. C. τ ἀστρώας pro quo Dufreſnius repoſuit τῆς ἀστρωθεσίας ex Anonymo MS. & ex Chronico MS. ab Adamo ad Anaſtaſium

p. 222 *l.* 20 πρωσεντοδεῖν. Ecloge MS. citante Dufreſnio, ὅ ἐστι ἐμωθῆμθνον ἐκ τ ωθαυσέντων, ὃ λέγεται τὸ ωθομθεῖν. Sic quoque Chron. MS. ab Adamo ad Anaſt.

l. penult. Βενεζίαν. C Βενετίαν

l. ult. Ακυλήϊα. C. Ακυλυϊα

p. 226 *l.* 11 Ιλία. Cci. Editio Rader. & Codex Vat. Σιλοῖα, ubi tamen Ηλία corrigendum duxit Dufreſnius

p. 233 *l.* 23 Φεβρουαρίου. eandem fabulam legere eſt apud Hamart.

p. 239 *l.* 22 Βρτ ὁ μέγας. *Brutus magnus* ut vertit Interpres: malim *ſenior*

p. 241 *l.* 10 Ωχ G. Hamart. χό, ut & Autor infra *p.* 243

l. 14 Νεκθαναῶ eandem fabulam Hamartolus MS. & alii multi.

p. 243 Θεσσαλονίκλω G. Hamart. Καὶ ὐ τῷ Ιλλυρικῷ πόλιν κλίσας (Φίλιππ) ἐκάλεσεν αὐτὴν Θεσσαλονίκλω· κ τὴν Θέτταλίαν ὑποπίξας, καπεκράτησε

p. 245 *l.* 9 τὸ στρατήγιον. G. Hamart. στρατήγλω

l. 18 Χρυσόπολιν. Hamart. Χρυσόπολιν

p. 247 *l.* 23 τῶν Ενδοτέρων Ινδῶν. ſic Hamart.

l. 6

l. 26 Εθος εἶχεν. hæc integra periocha apud Hamart. ad verbum legitur

l. 33 *σύσημον*. Hamart. *σύσημον*: sic infra *συσήμων*, pro eo quod habet Noster, *συσημάτων*

p. 248 *l.* ult. λς'. Hamart. λϛ' 32

p. 249 *l.* 2 ιζ'. Hamart. ιϛ' 12

p. 249 *l.* 2 ιζ'. Hamart. ιϛ' 12

p. 250 *l.* 6 Πτολεμαῖον τὸν Λάγε, τὸν Ἀστρονόμον. confusum cum Claudio Ptolemæo Astronomo: sic Arabes & alii eos solent confundere

p. 256 *l.* 13 *πεζακιόνιν*. apud Epiphanium Hagiopol. de locis SS. *πεζακίονιν*

l. 15 *τῆς τύχης*. de Tycheo, delubro *Fortunæ* seu Genii publici Civitatis Antioch. in Ecclesiam S. Ignatii ab Imp. Theodosio mutato, meminit *Evagrius* Hist. Eccles. l. 1 c. 16

p. 280 *l.* 12 *πενπεκαιδεκάτῳ*. C. *δωδεκάτῳ*

l. 13 Τελιωνευείας. C. Τελεμβιεμπορείας

l. 14 *τυραννησάντων*. C. *τυραννισάντων*

l. ult. Καίσαν. C. Πρωτέως

p. 281 *l.* 1 ἀπὸ μιλίων δύο.] ex eo quod in C. legatur ἀπὸ μιλίων δ' & à *Jo. Tzetze* spatium illud appelletur *πεζασταδίον*, conficit *Dufresnius* per *μίλιον* hoc loco designari non *milliare* sed *stadium*. At hoc significatu nusquam alibi legitur vox ista: nisi forsan in quodam MS° cui titulus; Ὁδοιπορία ἀπὸ Ἐδέμ ἕως Ὠδησσοῦ εἰς τὴν Ρωμαίων, his verbis: Ἀπὸ Αντιοχείας εἰς Κωνσταντινούπολιν μονὰς λϛ'. Ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως ἕως Ρώμης μονὰς πϛ'. ἀπὸ Ρώμης εἰς Γαλλίαν μονὰς κζ'. ἡ μονὴ ἔχει μίλια ξ'. Apud *Strabonem* lib. 6 p. 277 ubi dicitur *Gaudum* à *Melite* distare π' καὶ η' μίλια, *Xylander* in Latina Versione ponit 88 *Stadiis*; interpretationem approbante doctiss. *Casaubono*. Male: ut liquet testimonio *Juliani Architecti* nondum editi, qui de ipso *Strabone* hoc scribit: κατὰ ἣν τὴν Ερατοσθένην καὶ Στράβωνα γεωγράφους τὸ μίλιον ἔχει σταδίους η', ⅀ sive 8⅓ ἤτοι ὀργυιὰς ωλγ'. Apud *Malelam* nostram p. 300 l. 11 per *μιλιον stadium* designari quis facile crediderit: sed p. 257 lin. 10 & 24. *σταδίων* & *μιλίων* aperte distinguuntur. Scriptorum quamplurimorum testimonia, de eo quod *μιλιον milliare* seu multorum stadiorum mensuram significat, vide apud Dufresnii Gloss. Græco-barb. & clariss. Bernardi nostri Opus pereruditum *de Mens. & Pond.* Μίλιον *habet stadia* ζ *pedes* 4500. *pes digitos* 16. ait incertus quidam Græcus in Cod. MS. Oxon.

l. 13 Αντώνιος. sic C. ubi male *Dufresnius* ex *Scaligeri* autoritate substituit Αὔγεσος vide Præf. §. 33.

p. 285 *l.* 10 ἔτη πολλά. peccat Malela in excessu, in defectu *Chilmeadus*; qui *uno prælio Actiaco & cœptum & finitum fuisse bellum* inter Augustum & Antonium affirmat. Flagrare cœpit hoc bellum *Domitio Ænobarbo & C. Sossio* Coss. Anno seq. Coss. *Augusto & Messala*, IV. Nonas Sept. ad Actium pugnatum est, & anno proximo in Ægypto ab illis duo prælia commissa fuere

p. 290 *l.* 23 Σωσθένης πς. C. omisso autoris nomine, quicunque is fuerit, Λέγει Σωσθένην τινα &c. Ubi vidit *Radevus* decisse Autoris citati Nomen, *Dufresnius* perperam corrigit Σωσιθέου, id nomen Autoris fuisse existimans.

p. 294 *l.* 7 ξφλγ'. corruptissime se habent & hic & in sequentibus

hac pagina numeri. Si recte se habent, quomodo à nostro Autore discreparunt *Eusebii* (supposititii) calculi, quem dicit annos ad Christum natum numerasse 5500? non enim audiendus *Chilmeadus* qui in *Eusebiano* esse mendum putavit. Nam constat aliunde, *Eusebium* istum quem designat *Autor* (suppositititium) ad Christum natum posuisse annos 5500. Deinde si ad *Phalecum* numerentur anni 2533 & ab eo ad Christum natum supputentur anni 2967. qui fuerit *Phalecus*, quod hic asseritur, *temporis Christi futuri adventus dimidium*? Conferatur hic locus cum *Hesychii* fragmento quod producitur cum variis lectionibus in *Prolegomenis* sect. 24.

p. 305 *l.* 10 ἀπὸ τότε. ab hisce verbis incipit frag. productum in *Orat.* 3 *pro Imag.* Jo. Damasceno ascripta. De quo adisis *Is. Casaubonum* Exercit. ad Annal. Baronii XIII cap. 38

l. 13 Ηρώδης ὁ βασιλεύς. &c. frag. Damasc. Ηρώδης, ὁ τοπάρχης εἰς τὸ βασίλειον τ Τραχων. &c.

l. 17 διὰ Ηρωδιάδα. Damasc. intermediis omissis: διὰ τοῦτο λυπέμενος ὁ Ηρώδης ὁ βασιλεὺς ὁ Φιλιππε ἀνῆλθεν ἀπὸ τῆς Ιεδαίας, καὶ ἐθεσήλθεν αὐτῷ &c.

p. 306 *l.* 10 θεσμοθέτη. Dam. θεσμοθέτῃ

l. 11 τῆς Τραχωνίτιδος χώρας. &c. Dam. Τραχωνίτιδος, δέησις καὶ ἱκεσία ἐθέλω

l. 17 ταῦτα &c. Dam. τοῦτο εὐδοκῶ, σὺν ἀγαθαῖς ταῖς ἐλπίσι πάντως πεποιθὼς σοι γράφω ἵνα ἡ

l. 22 πάθει. Dam. πάθῃ

l. 23 καταναλῶσαι. Dam. ἀναλώσασα

l. 27 καὶ τυφλὸς Dam perperam desunt

l. 30 θεραπόδια. rectius Dam. θεραπόδων

p. 307 *l.* 2 δξλιάσασα. &c. Dam. δξλ. μὴ τὸν σὸν ἓν πάντως μόλυσμὸν ἀπερ.

l. 6 πλέον. Dam. πλείων

l. 10 πάντως ἰαθ. &c. Dam. σωθήσωμαι· ἐὰν καὶ ἁψαμένη καὶ σαθήσομαι

l. 19 ὠφελῶσα. Dam. ὠφελήσασα

p. 308 *l.* 1 ὀξεῖαν. Dam. ἀξίαν.

l. 5 διὰ Dam. deest.

l. 10 ἐσθῆτος Dam. deest.

l 13 αἱμορρόες. Dam. αἱμορροῦσα.

l. 16 θερμολάτε &c. θερμολάτε, μίξασα χρυσὸν καὶ ἀργ.

l. 21 πόλεως. &c. Dam. πόλεως Πανεάδος εἰς ἅγιον τόπον, εἰς οἶκον δελήφιον

l. 23 νῦργν. Dam. quod notatu dignum, εὑρέθη *inventum est*

l. 25 ἐν οἷς. Dam. ἐν ᾧ.

l. 26 ὁ βιος. &c. Dam. ὁ θεὸς τῶν βασιλευσάντων πάντων τ ἰδ.

p. 333 *l.* 22 χρυσόρυγχος. nihil mutandum; licet voluit *Chilmeadus*, χρυσόνυχος *ungues habens aduncos*, vel χρυσόρινος *aduncum habens nasum* scribendum esse. Ille enim vocabulo denotatur χρυσόδορινος, à voce ῥύγχος, quæ proprie *rostrum porci* significat, uti tradit Schol. Aristoph. *Acharn.* p. 107 & *Avibus* p. 558. ad vultum seu nasum hominis translata: id quod etiam fit in *Græco Epigr.*

p. 336 *l.* 22 ἐν τῇ αὐτῇ τῆς ἑορτῆς ἡμέρᾳ ὅτε. C. rectius: ἣν ἡ ἡμέρα τ ἑορτῆς ὅτε

p. 337 *l.* 21 τ πύλης. Ita C. ubi tamen *Dufresnius* τῶν πυλῶν sive τῇ πύλῃ reponendum censet.

p. 339 *l.* 7 παραλος. lege παρεθος *mente captus*, non ut *Chilmeadus* & alii interpretantur, *membrorum vi soluta*

p. 355 Αὐτοκράτορι. &c. Epistola spuria, uti probat doctiss. *Dodwel-*

lius

his Dissert. Cyprian. XI §. 23, 24

p. 365 *l.* 18 χοῖνα. χοινία scribendum monet *Annotator*. Dubito: nam & χοινὴ apud alios occurrit

p. 336 *l.* 14 ἐξελκύνω. sic cum duplici λ. apud alios scribitur: nihil itaque temerè mutandum, quamvis *Annotatori* placuit ἐξελύνω esse scribendum

p. 384 *l.* 11 ἐωρακὼς τὴν προθεσίαν τ πόλεως καλήν.] de urbis Byzantii situs præstantia & amœnitate audi sis Scriptorem anonymum nondum editum cujus extant Epistolæ non inelegantes num. 24. in Cod. MS. Baroc. 131. Epistola 7. sic se habet. Ὀφθαλμὸς ἀρα τῆς οἰκουμένης ἐστὶ τὸ Βυζάντιον, κ) ἐκ ἄν τις ἔτω τοῦτο γνοίη, εἰ μὴ πείξ διαδράμοι τὴν οἰκουμένην· ὡδὶ γὰρ κάτω γὰ δύο τοῦτο ἑκάτερα τῶν ὡρῶν· ἀὴρ, ἐπιδὰν βραχύ τι τῶν ὀρέων ὑπερέλθῃ τ μητροπόλεως, ἐκ ἐπὶ τὸ κρεῖττον, ἀλλ' ἐπὶ τὸ χεῖρον μεταβαλλόμενον. ὥστε γάρ ἐστί τις μεσημβρινὸς τόπος τ γῆς, (τοῦτο δὲ ὀλίγοις τῶν πάντων ἠκολούθωσεν, ἀλλὰ ψεύδονται οἱ τ Διὸς ἀετοί, κ) οἱ Δελφοὶ μάτην αὐχοῦσιν ἐπὶ τῷ πλάσματι) ἔτως ἐστί τις κ) κάλλιστος οἷον ἐξημένος τέμενον τῇ θεᾷ· ἐσπείσαντο γὰν τῇ πόλει, κ) αἱ τῶν ἀνέμων φοραὶ, αἰγιαλοίτε, κ) θάλατται· κ) ὁ ἀὴρ ταῖς ἀλύποις τῶν ὡρῶν ποιότησι συγκεραθεὶς ὑπερφυῶς αὐτῇ ὑπεκέχυται. ἔστι δ' κ) μίμημα δ' πάντες, ἀναστολαίτε γὰ κ) δύσεις, κ) ἄρκτοι κ) νότοι, οἱ ἀφ' ἑκάστων κλιμάτων, θαυμασίως ἐν ταύτῃ συνδεδραμήκασι, ἢ μᾶλλον ἔκφυσιν τῶν μερῶν τῇ οἰκείᾳ κ) ἀκεραίᾳ πρὸς ταῦτα συμπαρεσθόκασιν. ἡ δ' βασιλὶς αὐτὴ τὸν δορυφορίαν ἤρεμα καθίστησιν, (lege ἠρέμα πως.) κ) ἡ μὲν θάλασσα δέχομένη τ Ἀλφειὸν ἀ νοτίᾳ τῇ ἀλμυρᾷ κύματι τὸν τότε κράσιν. ἡ δὲ καλλίστη τὰς Ἀποστόλας τῶν περιστερεῶν ὡδὶ τὸν ἑαυτῆς φύσιν ἐργάζεται.

p. 385 *l.* 17 τῇ Ἀρτέμιδι συὼ τῇ ἐλάφῳ. C. Ἀρτεμιδὶ ἐλάφῳ, ubi Ἀρτέμιδ Ἐλαφιαίας substitui placet *Dufresnio*. Vide ejus CP. *Christ.* sect. 14

p. 411 *l.* ult. Δομετιανὸς. Scriptor hactenus ignotus, sed eundem citatum legimus in alio quodam MS. Oxon. non itaque corrigendum Δομνῖν, quod arrisit *Chilmeado*.

Ad Partem II.

p. 5 *l.* 16 τὸ περίβλεπτον τεῖχος. de muro hoc & omnibus aliis seu partibus seu Antiquitatibus Urbis Constantinopolis, quæ in sequentibus commemorantur, vide omnino Dufresnium in CP. *Christ.* *lib.* 2 & 2 ubi multa de singulis legenda

l. 8 *l.* 17 Καὶ τὸν κεχρυσωμένον κάλεσεν Ἀνθεμιον. hæc videntur elidenda, cum antea idem referatur, nec apud C. hoc in loco compareant

p. 12 *l.* 10 ἐξακιονίτης. Sic alii, & ipse *Autor* alibi: rectius vero Ἐξωκιονίτης, quod & *Chronicon Pas.* & alii complures habent. Minus recte hariolatur *Meursius*, consentiente *Chilmeado*, ἐξωκιόνιον fuisse Monasterium *Arrianorum* & inde postea pro quibusvis Arrianis vocabulum hoc positum fuisse. Sic enim appellati sunt Arriani, quod in *Exocionium*, locum ita appellatum extra muros Constantinopolis, una cum Demophilo Patr. à Theodosio Seniore exacti sese recepissent. Consulendus Dufresnius in *Constantinopoli Christ.* l. 2. sect. 16 n. 38 & in *Gloss. mediæ & infimæ Græc.*

p. 16 *l.* 3 Κηρυσικῶν. Scr. Κυρεσικῶν uti habet C.

p. 18 *l.* 13 παρασκηνήτορας· à σκήνη *Excubiæ*, unde & σκηνεύειν *Excubias agere*; & naves *Sculcatoriæ*

Sculcatoriæ; ut & Anglicum fortasse **to skulk** *velociter se adscondere, aufugere*

p. 22 *l.* 10 Ασίᾳ. C. Ραδίᾳ Ita hoc loco præfert Cod. Vat. at infra Ραασίᾳ, ad quam lectionem propius accedit Noster. *Zonaras* habet φρυγίᾳ

p. 23 *l.* 8 τῇ κζ ℔ Δεσίᾳ. C. ϖϑ ϛ' Καλανδῶν Ιαλίων

p. 25 *l.* 4 ϖϑί. C. εἰς

p. 29 *l.* 7 Σαλαβρίων. C. Ολυμβίων ubi *Dufres.* Σηλυμβρίων reponit. dicitur ab aliis Σηλυβρία

p. 32 *l.* 3 σφενδόλου. C. σφενδόνα

l. 24 πεμπλῳ ἐαὶρ ϖρῳΐας. in C. ubi legitur τῷ βαρ ϖϑῳΐ, Dufresnius ex conjectura pro ϖϑῳΐ reposuit ϖϑῳτῳ, & vertit *circa tempus primi Draconi.* Vide ejus Gloss. Græco-barb.

p. 34 *l.* 16 Εεργίτων. C. Βεργιτῶν

l. 19 Βαλεντιανῷ ℔ μεγάλῳ. *Val. Magno* ponit Interpres. Ego potius verrillem *Seniore.* Neque placet hæc vulgaris consuetudo, qua *Theodosius, Leo, Iustinianus* &c. *Seniores*, *Magnorum* titulo solent donari: cum enim à Græcis antiquioribus μεγάλοι appellantur, designatur tantum illorum *seniorias*, respectu habito ad illorum Nominum *Iuniores* Impp. τὲς μικρές. Neque aliter quidem quam ex hujusmodi errore videtur apud Latinos & Græcos recentiores invaluisse mos iste *Constantinum Seniorem* cognomine *Magni* honorandi. Quod & monitum alicubi à clariss. *Dodwello*

p. 43 *l.* 2 μίπτα. nonnullis μετὰ πα

p. 46 *l.* 1 ἔκλειπε τὸ ἱερὸν ℔ Σεμνόθεος Ηλίᾳ. fallitur omnino *Chilmeadus*, cumaliis, qui ex *Socratis, Sozomeni*, & aliorum, autoritate, templum hoc à Theodosio seniore *funditus everſum* fuisse contendit. Lege Evag. hist. Eccles. l. 2 c. 5 cui adjungi & alii complures possint. Sed id erit alterius loci

p. 50 *l.* 8 τὲς τ' πεδαλίτρας ϛρατ. vim vocis *pedaturæ* nou intellexit Interpres. Sunt vero *Pedaturæ milites*, cohortes illæ quibus assignabatur castrum aut alius locus, ubi considerent; & sunt *pedaturæ* certa quædam loca seu locorum spatia, quæ ad custodiam militibus assignari solebant

l. 12 μεσόσυλα. sic alii scribunt: non itaque reponendum μεσοσύλια, quod placet *Chilmeado*

p. 64 *l.* 9 παπᾶς. *Clericus.* sic Græci hodierni & *Russi* Clericum quemvis *papam* appellant

p. 76 *l.* 12 Αἰγεάτης. male corrigit *Annotator* Αἰγεάτης. Quamvis enim apud Stephanum & alios Αἰγεάτης scribatur, apud alios tamen, præter *Malelam*, legitur Αἰγεώτης

l. 13 κλήτωρ. sic C. ubi male *Holstenius* κριάτωρ reposuit

p. 77 *l.* 11 ἐξαπαθῆναι C. recte ἐξεπαθῆναι

l. 29 ἀλλὰ δίκη. sic scribendum in C. ubi deest vox δίκη

p. 79 *l.* 7 πολλοὶ ἐκόπησαν. sic C. ubi Dufresnius ἐκοπήσαντ' mavult.

l. 14 Οφρυς. In C. ubique Οφρ℈. Theophani Οφρις

p. 80 *l.* 3 Μάκωνα. C. Μακεδῶν.

l. 11 Σιζηρίχα. C. Διζιέριχ℈

p. 83 *l.* ult. βασιλέως. *Regis* in Lat. Vers. Magis apposite, *Imperatoris*

p. 85 *l.* 2 κριανὸ℈. sic paulo ante *p.* 83 C. Κοδιοσδὸς. ubi Κασσιοδὸς corrigit *Holstenius* quomodo ab aliis appellatur

p. 87 *l.* 3 Ρεγίνας C. Βαγίνης

l. 12 ὡς ἔστι βασιλεύς. C. ὡς ἦν βασ. ubi *Dufresnio* videtur legendum ἀφ' ἧς, ut est apud *Procopium*

l. 1 Vandal. c. 7 εἰς Ἰσαυρίαν ἀφ' ἧς δὴ ὡρμᾶτο Διαφυγόντ@. i. e. unde ortus fuerat, ut ſcribit *Victor Tun.*

p. 90 l. 15 Λιμνας. ſic C. Ubi vide Dufreſ.

l. 17 ἀνεκείθη. C. ἀνωκοδομήθη

p. 92 l. 25 Δέκιμον. de decimo vide Dufreſn. in CP. Chriſti l. 2 ſect. 1 n. 5

p. 93 l. 6 Ισσαυὰν. C. Ισσαυτὰν Editio Scal. Ισσαυὰν ſemel ac iterum præfert. Mox in C. Οὐισασᾶ corrupte, & ſtatim Ιουσασᾶν

l. 11 τ̃ ἅγιον Προκόπιον. C. τὸν ἐκκλησίαν τ̃ ἁγίου Προκόπου, mendoſe ut patet ex ſeq. ubi Noſtro convenienter ἀναπεώσας κ τ̃ οἴκον τ̃ ἁγίου Προκοπίου

l. 14 ὁ Ληστοδιώκτης. C. ὡς Λης. ubi legi placet Dufreſnio κ Λης. vel ὡς κ Λης. de hoc Magiſtratu vide eundem in Gloſſ. Med. Græcit.

l. 16 Αρκαδιακῶν. C. Αρκαδιανῶν Sed Cod. Var. cum noſtro concinit

p. 95 l. 21 δικόλογος. *Cauſidicos* vertit Interpres noſter: hæret Dufreſnius, nam ſi Advocati, inquit, ſeu Cauſidici ſive Patroni, quæ vis eſt vocabuli, intelligantur, ii non judicant; ſi judices ipſi, numerus videtur obſiſtere, tametſi ii ſatis indicantur voce καθίσαντες. Eum vide

l. 29 κηρὸς. cum cereis accenſis Theodoricum convenit Senatrix illa, quo ampliorem ei honorem exhiberet. De quo more Videatur Dufreſ. ad locum

p. 96 l. 15 Αλάριχ@. C. Απαλλαρίχ@

l. 16 Εξακιονίτης C. hoc loco Εξωκιονίτης

p. 108 l. 12 ἅρμα. ſic C. ubi *Holſtenius* ὡτὰν perperam ſubſtituit, *Dufreſnius* mavult ἁρμάτας· nihil mutandum

p. 109 χαλκῶ l. 1 Vide Dufreſ. Chriſti l. 2 ſect. 4. n. 2

l. 4 ἐμβολ@. V. ibid. ſect. 3 n. 2

l. 5 Εξακίππια. V. ib. ſect. 16 n. 46 ibid. φόρα κ.] V. ibid ſect. 24 n. 1 &c.

p. 113 l. ult. τ̃ς θείας λαργιτ̃ωσι. MS. quoddam *Oxon.* Περίβαπτά ἐστι, τὰ τ̃ βασιλείᾳ ἰδιάζοντα διαφέροντα ἄλλα δή ἐστι τὰ δημόσια. οἷα τελῆ ὑπὸ τ̃ Κόμητα τ̃ν λαργιτ̃ώνων τ̃ς δημοσίας ὑπουργοῦντα χρείας. Αἱ λαργιτ̃ώνες (ſic hoc in loco MS.) εἰσὶ δύο· τὰ στίκλα κ τὰ περίβαλα. δύο γάρ εἰσι βασιλικοὶ θησαυροὶ, ὁ ἰδιάζων αὐτ̃ς βασιλείας οἷον ὁ τ̃ν λαργιτ̃ώνων· κ δημόσι@, ὁ δ φίσκος.

p. 115 l. 19 Δόρας χωρίον ὄνομα. ſic C. niſi quod Δωρᾶς ſcribatur ut & infra. Cod. Var. Δωρεχώριον· Scalig. Δωρεχὼ ὄνομα

p. 126 l. 21 Ιλλιανῆς. cum hac voce incipit Narratio apud C. p. 330 in princ. mutila.

p. 330 l. 4 ἀπὸ Βενδεριανας ὁ Θρᾴξ. C. ὁ Βενδεριτης ὁ Θρᾴξ. Erat urbs *Bederina* ſeu *Bederiana* in limitaneis Illyriæ Thraciæque agris ſita, hinc dicitur *Juſtinus* ab aliis *Thrax*, ab aliis ex *Illyria* fuiſſe.

p. 131 l. 10 Θεόκλειτον &c. Apud C. mutilate habetur hic locus: ἀνεῖλεν Αμμάντιον τ̃ Προικοσίτου αὐτ̃ κ Ανδρέου τ̃ Κυβικουλάριον, τ δ ῥηθέντ@ Αμμάντιος δομεστικὸν· ὃν ἠθέλετον (Cod. Var. ἐθέλετο) ποιῆσαι βασιλέα ὁ αὐτὸς Αμμάντι@. Ubi non pro ὃν ſubſtituendum ὅτι, quod *Dufreſnio* placitum, ſed poſt vocem κυβικουλάριον, inſerenda ſunt hæc verba, κ Θεόκλειτον τ κόμητα.

p. 132 l. 9 Αππιονα. C. Απίωνα

l. 14 Διογενιανὸν πρακτικάτῳ ἀνατολῆς. Ita apud Theophanem: & ſic legendum apud C. pro eo quod inibi habetur ἀπὸ πρακτικατῶν ἀνατολῆς· vel locus ſaltem ſic interpun-

pungendus: καὶ ἐποίησεν Ἀπίωνα μὲν ἔπαρχον πραιτωρίων, Διογενιανὸν δὲ ἀπὸ στρατηλατῶν ἀνατολῆς· atque ita reddendus: *& fecit quidem Apionem Præfectum Prætorio; Diogenianum vero Ex-Magistrum militum, (sive qui fuerat Magister militum) Præfectum Orientis*, non ut vertit Dufresnius: *Diogenianum Ex-magistrum militum per orientem dixit.* Non enim ab Imperatore dicitur seu creatur aliquis *Ex-magister militum*, sed ita is appellatur qui *Magister Militum aliquando fuerat.* Sic antea sane de eo in exilium misso, & à Justino revocato, loquens, *Ex-magistrum Militum* eum appellat. Ἀνεκαλέσατο τὸ Πατρίκιον Ἀπίωνα, καὶ Διογενιανὸν ἀπὸ στρατηλατῶν, καὶ Φιλόξενον, καὶ αὐτὸν ἀπὸ στρατηλατῶν

p. 134 *l.* 20 Κωάδε. sic C. p. 333 quamvis p. 332 Καυάδης. *Procopio, Theophani*, aliis, Καβάδης

l. 23 Δαμνάζης. Cci Cod. Vat. & Editio Scalig. Ζαμναζής

l. ult. Νόμου. *Theoph.* Ὁμῶ· Cci. Editio *Rader.* Ὁνίκου, Cod. Vat. Νομῶ. Symeon *Logotheta*, citante *Dufresnio*, Ῥώμου

p. 135 *l* 5 χλαμύδων. C. χλαμύδιν vel χλαμυδίν· Editio Scal. χλανίδιν· *Theophani* χλανύδιν

l. 12 τολουμια. C. τολουμικα

p. 137 *l.* 12 Ζιλγιβί. C. Ζιλγάι. Edit. Scal. Ζιλγᾶι. Infra apud C. Ζιάγβιρος. ubi eadem Editio Scal. Τζιάγβιρος. *Theoph.* & alii Ζιλιγδής

p. 138 *l.* 2 κωνῶν. sic *Theoph.* at C. κοινῶν· quod correxit ex Theophane *Dufresnius. Holstenius* Ουννων substitui voluit. Sed nihil mutandum: notum enim militare convicium, *Canis*. Adi Dufres. p. 591

l. 5 εἰρωικῶς. C. εἰρηνικῶς *dicens*

l. 22 Λαβρούιον C. Βροιξ

p. 147 *l.* 13 ὥστε. C. εἴτε, sed Edit. Scal. ὥστε

p. 151 *l.* 8 Μαβορτίου. sic C. ubi perperam delevit *Holstenius*

p. 153 *l.* 17 ωθουμένη. C. ωθουφύνη

p. 155 *l.* 1 δίκα τῶν &c. Constitutio fortasse, quæ habetur *Cod.* l. 1 tit. v. num. 12 qua Gothi, qui secta fuere Arriani, excipiuntur.

p. 159 *l.* 4 Συκῶν. V. Dufres. CP. Christ. l. 1 sect. 22

p. 163 *l.* 9 Αὐξιμῖται, & οἱ Ομηρῖται. de illis videndus omnino Gothofredus ad Cod. Theod. to. 4 p. 582 &c.

p. 167 *l.* Δαγιθέυ. C. Δαγιθαΐυ. De eo vide Dufresn. CP. Christ. l. sect. 27. n. 13.

p. 167 *l.* 3 μεσιαυλον. sic C. ubi perperam μεσιχωλον Edit. Scalig. Infra p. 31 μέσαυλον

l. 4 βασιλικῆς κιγσέρης. V. Dufres. CP. Christ. l. 1 sect. 28. n. 11 & lib. 2. sect. 9 n. 14

l. 7 τὸ ἀγωγόν. V. ibid. l. 1 sect. 25 n. 2.

p. 169 *l.* 12 ωδὲ δὲ τῶν μετ. Extat hoc decretum Cod. tit. 20 & in Basilicis lib. 21 tit. 1 L. 39

p. 184 *l.* 14 θείῳ τύπῳ. Decretum, ni fallor, deperditum

p. 211 *l.* 10 θεσπισας· forte designatur *Novella* 82 cap. 7 quæ data est aliquot annis post tempus ab Autore designatum viz. Apione Cos. Cæterum & alia fuit ante super re eadem Constitutio, quæ ibid. & in *Institut.* l. 4. Tit. 6. §. 24 memoratur, sed quæ jam deperdita

p. 220 *l.* 20 θείας ωθησάξεις. Edictum 6 Libri 1^mi. *Codicis*, quod sub ipso *tertio* Justiniani Consulatu emissum est, non paulo ante quod Autor videtur innuere. Promulgarat antea Justinianus Edictum aliud ejusdem tenoris, quod in Codice proxime præcedit, sed editum id erat sub ipsis

imperii

imperii primordiis, uti ipse in Edicto prædicto testatur

p. 242 *l.* 25 περὶ τῶν Διακεκριμένων. hæc omisit Interpres, nec videtur intellexisse, verte; *De Diacrinomenis* sive *Eutychianis*: sic enim appellari solebant Sectarii Eutychiani, tanquam ab Ecclesiæ communione *segregati*, vel, ut alii volunt, tanquam *hæsitantes* cum Ecclesia communicare.

Non incommodum erit subjungere hic Synopsin Chronographiæ Malelianæ de Vita & rebus gestis Justiniani, ut dignoscat Lector ad quem annum illius imperii quæ in singulis paginis conscribuntur pertineant.

An. 1 Pag. 151
2 Indict. 6. mens Oct. 152
Jan. 153
Indictionis sub exitu 174
3 { Indict. 7. mens. Jun. 180
Jul. 182
Decio Cos. 186
4 Lampadio & Oreste Cos. 188
Mens. Sept. 190
Apr. 199
5 Mensis Sept. 211
6 Indictio 10. mensis Jan. 213
7 Justin. 3. Cos. 220
8 Indict. 12. 220
Post Consul. Belisarii 221
Jo. Cappadoce Cos. 221
14 Indic. 3. mens. Jun. 222
Aug. ibid.
16 Ind. 5. 223
18. 7. mens Sept. 225
Nov. ibid.
21 Ind. 10 mens. Feb 226

An. mens. Jun. Pag. 227
Jul. 228
24 Ind 13. mens. Apr. ibid.
Jun. ibid.
25 Ind. 14 229
26 Ind. 15. mens. Sept. 230
Aug. ibid.
27 Ind. 1. mens. Mart. ibid.
28 Ind. 2. mens. Aug. 231
30 Ind. 4. mens. Jul. 232
Dec. 233
31 Ind. 5. mens. Nov. ibid.
Apr. ibid.
32 Ind. 6. mens. Dec. ibid.
Feb. 234
33 Ind. 7 mens. Mart. 235
Mai. 236
Jun. 238
36 Ind. 10. mens. Aug. ibid.
37 Ind. 11. mens. Oct. ibid.
Nov. 239
Jan 243

INDEX

VOCUM & DICTIONUM

quarundam

Barbararum, uſus rarioris, aut novatæ ſignificationis, à *Jo. Malela* uſurpatarum, quæ in Car. Dufreſnii *Gloſſario Græcitatis mediæ & infimæ*, nuperrime edito, non reperiuntur.

Quæ ſignantur hac nota † *reperiuntur quidem apud* Dufreſninm, *ſed ignota ei ſignificatione.*

b Partem poſteriorem deſignat.

Ἄθλησις monaſterium. V. notas p. b 226, 7

ἀλυταρχέω Alytarchæ officio fungor p. 413

ἀλυτάρχης Alytarcha; in Ludis Ol. decori moderator p. 375. &c.

ἀμιξία (ſive ἀμμιξία) pugna, tumultus b 203, 226

ἀναγινώσκω literis erudior V. Notas p. 169

ἀναπαύσεις V. lin. 2. p. 9

ἀναφράσσομαι occludor b 16

ἀναχείρομαι obturor b 90

ἀνεῖλα aor. 1 inuſit. ab ἕλω 403

ἀνῆλθαν aſcenderunt b 102

ἀνθρωποι milites V. Not. 285

ὁ ἀπὸ φιλοσόφων qui Profeſſor Philoſophiæ fuerat ὁ ἀπὸ Νοταρίων qui Notarius fuerat. ὁ ἀπὸ ὑπατων Exconſul & alia ſimilia

ἀπόκρισις nuncium 327

ἀποφαγὴ tempus quo à mactatione ſeu eſu carnium abſtinetur 374

ἀποχρήσασθαι ἑαυτῷ manus ſibi inferre V. Not. p. 269

Ἀραδιανοὶ numerus quidam, ſeu cohors, militum ab Arcadio Imp. inſtitutus b 47

ἄρμα exercitus b 108

ἀστράγαλος manus digitus, ſeu articulus 191

† αὐθεντεῖν poteſtate ſive autoritate ſua aliquid agere V. Not. p. 384

† αὐθεντεῖν τινα aliquem in ſuam cogere ſententiam 384

αὐθανδρα ipſi homines b 122

αὐθανδροι *idem* b 141

ἀξιωσιν ποιεῖν *actionem contra aliquem intendere ſeu petitionem exhibere* vide Not. b 53

βαγαλὰν *verſutiſſimus impoſtor, vagulum i. e. circitor, circumforaneus.* V. Not. b 10

† βαῖον munus. V. Not. b 32

βαλιοσιωσι 238

βαλνιαρεῖον balnearium 287

βαρσα-

βαρσιμανάτης seu βαρζαμανάτης dignitas quædam in exercitu Persarum 553, 4
βερνακλ☞ 238
βλώσδλον venabulum 206
βοήθεια exercitus 203
βομβωνάριον vestis genus 379
βέγλιν seu βέγλιον pugio V. Not. 240
† γαμβρὸς fororis maritus b 38
γαμβρὸς ἐπ' ἀδελφῇ idem 280, 252
γελασῖναι rugæ seu furculi illi qui ridentium in ore fiunt 133
† γενέθλιον urbis (CP.) natalitia b 232
† γραμματδύς officiarius in Ludis Olympicis 377
γρυπόρυγχος homo nasi adunci 333
δαφνᾶν coronari 407
δηλόω literis (aliquem) compello V. p. 245
† δίαιτα οἰκημάτων, ædificiorum series, vicus 287
Διατρίβω moras traho b 30
Διατρέφειν ὑπὸ τῶν τραπωτῶν, pro, ἀναλίσκειν ὑπὸ τῶν τρ. sive, ἢ ἀπ' αὐτῶν Διατρ. τὰς τραπώζας aut quo simili 108
Διαφέρειν γενομένους de natalitiis judicare 18
Διαφέρειν τινὶ opponi alicui, adversari 12
τὰ Διαφέροντα quæ ad aliquem pertinent, Bona &c. 252
Διαφθονέμενο☞ invidens 41
διαμετρεῖται☞ qui staturam mediocrem excedit 130, 132
† δίπτυχον pro tabula scriptoria communi 175
δόσας particip. 28
δύναμαι Voti compos fio, sive aliquid agendi opportunitatem nanciscor. V. Not. 40
δυνάμεις, spiritus, dæmon, 203
ἐγκάθετο☞ τρατὸς exercitus præsidiarius 236
ἐξεκλίζομαι è sede excutior 110
Ἑλλαδικοί, pro Peloponnesiis 83, 104
ἔμμελοι saltatores, sive Pantomimi quidam V. Not. b 98
ἐνφραίνον rationi consentaneum 152
ἐξιχία mentis alienatio 170
ἐπίρινο☞ nasum aduncum habens 382
ἐρδυμπίζω in custodiam trado b 127
Εὐρώπη pro *Græcia* 28, 116, 238
εὔσκυλτος ad iram pronus 131
δύστολαλχνία (sicut & φιλανθρωπία) ☧ Θεᾶ, pro θεομλωσία, ira & castigatio Divina b 225
εὔτλος de forma corporis usurp. 113, 129, 133
ἐωρίζόμε☞ obambulans 36
ἕως cum accusativo 409
† ἡλικία de forma corporis universaliter 129
† θεωρία theatra b 66
θόλον ædificium forma rotunda extructum, & in acutum fastigium desinens. Aliis θόλο☞ b 61
Ἰταλία pro *occidente* 83
† καπνο☞ tributum quod pro numero fumariorum pendebatur 317
καρφόμαλλο☞ V. Not. b 98
καρβατάριον locus carrucis recipiendis destinatus b 40
καταγομαι (ex genere alicujus) descendo 233
καταγωνίζομαι pro, ἀνταγωνίζομαι 219
† καταίσπις imperium, ditio 117
κατηρέομαι (sive κατηρέομαι) accusor b 76
† κεντωνάριον de centenariis duobus V. Not. 347
κωμήτιον conventus 234
† κομδόω emungo, malis artibus lucrifacio b 109

κηνδύψας V. p. 409
κηντειδὴς seu κηνδειδὴς homo staturæ curtæ 126 b 151
κηπιδερμία cuticidium V. Not. b 338
κηπίδερμοι cuticida, (Judæus) V. Not. b 118
κηρξίγα V. Not. 407
κητλίζω alea ludo b 40
κύρκωμον capistrum fræni, aliis κύρκεμον b 110
κύφιζω libero b 116
† κλῆμα, vicus, villa, 56
λαγκιάριοι lancearii b 18
λεμὶν seu λεμίον, vultus seu effigies 343
λεπταλινὸς gracilis 299
λογχοδρέπανον teli genus 41
λυπέομαι πρός τινα iraſcor, indignor V. Not. 50
λύπη indignatio 50
† μαγιστριανὸς uſurp. pro legato quolibet ſive nuncio regio b 82
μάσπινον. 237
μαρτιαλιοι militum quoddam genus b 18
μελλοφανὴς (παθητὸς) (paſſibilis) futurus 104
μεσίτας facti conſcius, promovens 106
μετεμψυχωθῆναι pro μετεμφυτευθῆναι 241
μιλιόω per literas moneo 356
Μιζιλανὸν pro Μεδιόλανον Mediolanum urbs 293 b 44
μίλιον an pro *ſtadio* unquam uſurpetur V. Append. ad Notas ad p. 281
μίμος δεύτερος actor ſecundarum partium in theatro
† μυστικὸς vafer & ſubtilis ingenii 23. 282
νεομάχος pro ναυμάχος 267
νυμφαγωγία nuptiis celebrandis deſtinatum ædificium 360
νυμφαῖον *idem* 370
ξυγέλαιον ſtipendium quoddam Gothis pendi ſolitum b 169
ξυστὸς locus certaminibus athleticis deſtinatus 372
παλλάντιν (ſeu παλλάντιον) palatium 213
παρθαγαύδιον Parthica quædam veſtis, aliis παρθαγαῦδις, ſive per ſcriptoris contractionem παρθαγαύδιν b 135
παρθεμίαν ſeorſim 174
παρθενύμη pro παρωνυμία cognomen b 110
παρχειρήσασθαι ἑαυτῷ manus ſibi inferre 269
πεδοωμίζομαι v. b. 214. 239
πιπίζειν bibere 269
πλεθρὸν ſeu πλεθρίον locus palæſtræ ſeu curſui deſtinatus 382
πλέκω dolos necto b 32
πλῆθος exercitus 357
πλωτὸς pronus (membris natantium more explicatis) 157
πολιτεύομαι de quibuſvis negotium aliquod ordinantibus ſeu curantibus 321
πραγματεύειν 222
πριμικήριος primatus b 214
πρὸ δ' ἐπιβρίψωσιν εἰς τὰ κήπαρια antequam prædia occupaſſent; pro, πρὸ δ' ἐπιβρίψασθαι b 182
† πρόγονος filius ex nuptis prioribus natus 109
προσκυλινδίτωρ excubitor b 18
† προσόδοολος ἵππος equus injugis, necdum ſubactus 379
προῶτις & ἐν προῶθις *in primis* 231
πτοεῖσθαί τινα metuere ſibi ab aliquo b 162
πτύρμα conſternatio 235
συλπίζειν uſurp. de certamine per inſtrumenta Muſica cujuſvis generis 378
σκίρτοι v. p. 50
† σκύφος ſcutum v. Append. ad not. ad p. 40
σμυρνιάζω unguentis condio 284
συρόμβος τὰς πόδας 382 b 73

συσκηνικὴ

συγκλητικὴ nobilis (quævis) mulier 47
συκῶτον testiculus hominis 113
συμπεῤάκλωρ studiotum socius b 24
συναναχνώσκω τινὶ una cum aliquo literis imbuor, studiorum socium habeo aliquem 162
σφάλλομαι impedior v. not. 59
παῤλοπαρόχιον aleatorium b 40
† παυρέη tympanum 355
τένων cervix 163
τετρακλίχης pro βασιλεὺς 286
† πτλόω regio fisco (aliquid) addico 315
τοπαρχεύομαι de loco ubi regnat aliquis 117
τρακλωτὴς negotiis tractandis idoneus
τρίνυμφον ædificium nuptiis celebrandis destinatum 314
τυρσεννεῖν arma in aliquem sumere 233
ὑστρέω privo vide Append. ad Notas ad p. 12
φαβρικὰ & φαβρικὴν *fabricæ*, loci publici armis conficiendis destinati 408
φακτιονάριοι *factionarii* aurigæ qui Factionibus in Certaminibus Circensibus currus agitantibus officium suum præstabant 110
φανερροὶ multi, plurimi, 137
† φιβλόω transfigo, confodio 40
† φιβλωθεὶς confossus, (telo) transfixus 209
φόῤῤος usurp. pro *terræ motu*, calamitateve alia tali 291
φολλερὸν nummi quoddam genus, 12ª pars siliquæ b 117
φοσσατεύω obsidione cingo 386
† φοσσεύω idem b 1
φρατριάζω μετά τινων aliquos mihi socios assumo, cum quibusdam conspirationem ineo b 223
φωνάσκω voce certo
τὰς φωνὰς τινῶν λαμῤάνειν examinationem alicujus accipere 677
χαλκὴ βασιλὶς Regiæ vestibulum, sic dictum quod tegulis æreis & inauratis tectum erat b 115
χαλκέργημα ænea statua b 70
χαίομαι dehisco b 168

INDEX

INDEX RERUM.

b *Partem posteriorem designat.*

Abbas Græciæ rex 112
Abares Hunnorum gens Constantinopolim veniunt b 234
Abbora fluvius b 17
Abburarsacius Persarum rex b 13
Abgersatum Castellum captum b 205
Ablabius b 240
Achæus filius Lapathi 100
Achillis Thetidis filius 122
à Paride confossus 166
Achelous bellum Oeneo infert 208
unde dictus Hippocentaurus 208
ad Hercule Polyphemo occisus 209
Achyron suburbia Nicomediæ b 10
Acmæon Athenarum rex 88
Acrisius Græciæ rex 104
Adami filiæ Azura & Asua 2
Ejus sepultura in regione Hierosol. 6
Adriani Venationes urbs 366
Adrianopolis condita 366
Ægæus rex Thess. in mare se projicit 108
Ægyptii computandi per mens. ignari 25
suos præfectos occidunt 409
Ægyalia Diomedis uxor vitiata 210
Ælii Adriani Imp. descriptio 363
mors 366
Ælii Antonini Pii descriptio 366
contra Ægyptios arma movet 367
Legem latam ab Augusto de testamento abrogat 368
Syngraphas fiscales comburit, obit 368
Ælii Probi Imp. descriptio 400
bellum contra Gothos, Interitus ib.
Ælia nomen Hierosolymis ab Adriano datum 365
Æneas ad Didonem profectus 206
ejus descriptio 133
Palladium à Diomede acceptum in Italiam portat 212
Contra Rutulos bellum gerit 212
Æneadæ qui, unde dicti 215
Æra Antiochena unde incœpit 280
Æræ Alexandrinæ initium 410
Æschines quando vixit 240
Æschylus Athenarum rex 87
Æthra Menelai cognata 118
Aetius quis, Attilam adoritur b 59
Africæ rex & regina captivi Constantinopolim adducuntur 220
Agamemnon dux contra Trojanos 113
ab Ægistho & Clytemn. occisus 168
Agenor Neptuni filius 34
Quæsitum Jô profectus 33
Agmen Immortalium b 67
Agrippa gener Augusti 287
ejus Edictum 292
Agrippianum balneum 287
Agriculturæ leges docuit Bacchus 48
Ajacis descriptio 130
ejus oratio pro Palladio 139
Interitus 144
Aides rex Molossorum 74
Alarichus Honorii hostibus se adjungit b 46
Thesaurum regium & Placidiam avehit b 46
Alamundarus Saracenus Syriam primam deprædatus b 179
Albania condita 213
Albus Albanorum rex 215
Albinus Senator rebellis, imperator salutatus, interfectus. 384
Aletes Corinthi rex 111
Alexandri Philippi filius 243
Alexandria ante Racustis dicta, ab eo condita 244
Romanis quæcunque amiserant reddit 246
Roxanen ducit 247
ejus discriptio 248
Barbarorum gentes subjugat 22 249
Romano instructus exercitu 268
Moritur 248
Imperium ejus inter principes divisum 249
Aleatores 40
eorum quidam blasphemi occisi 187
Alitarcha qualis 376
quali habitu indutus 411
Althæa ab Acheloo vitiata 208
Amandra vicus Lycaoniæ 42
Amazones à Græcis fusæ 100
Amantius quis, ejus visio b 128
Amantius orientis comes b 232
Amasia urbs Ponticæ ditionis motu terræ concussa, instaurata b 183
Ambrosius episcopus b 43
Amida Metropolis facta 358
Amicaliorum mos 228
Amphion & Zethus expositi 55
ab Ordione educati 55

reges

reges Bœotiæ constituti 57
Amphion Lyricus 57
Amphithalis quali honore habitus 37
Amycus 95
Amyca regio unde dicta 257
Anaximander Philos. ejus placita 201
Anazarbus urbs unde dicta 348
motu terræ concussa b 141
Anatolii Basilica ubi b 61
Anastasius Dicorus Imp. ejus descr. b 105
Bellum infert Persis b 114
ejus edicta b 118
visio b 127
quænam extruxit b 128. 9
diem obit b 129
Anastasiopolis quæ b 115
Anchialus urbs b 124
Andas Indorum rex Christianus factus b 157
Andreas Lausiacus occisus b 131
Andromeda quæ 45
stuprata 42
Andromaches descriptio 133
Anganes rex Homeritarum b 194
Antiochia à quo condita 32. 255
In terra gigantum sita 257
à Tigrane capta 270
Rom. Imperio subjicitur 270
Terræ motu concussa, instaurata 313
rursus 358
rursus 176, 7
vastata à Phinea Judæo 314, 15
à Sanatrucio capta 353
Cœlesti igne correpta, instaurata b 140
rursus b 142, 3, 4, 5, 6
rursus b 126
aliud ejus incendium b 304
Theopolis nominatur b 177
à Chosroe capta b 222
columna & inscriptio ejus 344
Ecclesia magna b 3
Antiochenses Persas noctu trucidant 354
Templum Jovi Salvatori condunt 359
Antiochenses senatores pullati b 146
Antioch. captivi ab Alamundaro redempti b 198, 9
Antiochus soter, novercam ducit 261
Epiphanes 261
Senaculum Antioch. extruit 262
ejus mors 264
Hierax 264
Grypi nepos 265
Evergetes, in Parthos arma movet 265
Dionicus Leprosus 266
moriturus facultates suas legat Romanis 272
Nicomedis filius à Scipione victus 269
tributarius fit 269
Chuzo magnus b 41
Antiopa solis sacerdos 53
vitiata in templo Solis 54
Enixa Amphionem & Zethum 55
Antæon quis 106
Antenoris descriptio 133
Antiphantes 145
Antigonus Poliorcetes 251
occisus 252
Antigonia condita. 252
Ab Athenien sibus habitata 256
Eversa 256
Antonius Triumvir 280
contra Cleopatram missus ejus amore capitur 281
in Romanos arma convertit 282
ab Augusto interfectus 283
Antoninus Verus Imp. 370
ejus regnum & descriptio 370
Interfectus 370
Antoninus Geta Imp. 389
ejus regnum & descriptio 389
interfectus 390
Antinoe condita 366
S. Anthimus b 66
Anthemius Rom. Imp. b 74
interfectus b 83
Anthemius Patriarchatu CP. exutus à Synodo CP. b 221
Apamia eondita Pella vocatur 259
Aphronius Alitatcha 376
Apotheoseos ritus 65
Apostolorum corpora sepulta 334
quando affligi a Judæis cœperunt 318
Apollonius Tyan. ejus Telesmata 242. 3
quamdiu vixit 345
Appio Patric. ab exilio rev. b 132
Apscal vir fortis occisus b 203
Arabia à Zenobia occupata 395
Romano imperio resubjecta 398
Arceuthas fluvius Japtha dictus 254
Arcadius Constant. Imp. regnum ejus & mors b 45
Ardeus Lydorum rex primus 191
Ardens insula 280
Ardazanes quis b 67
interfectus b 69
Ardaburius occisus b 78
Areopagus ubi situs 171
Areobindus quis b 67
Arethas Phylarcha b 166
Argeus mons 43
Argus Centumoculus dictus 84
Technicam occidenti monstravit 84
Argonautarum nomina 93
illis oraculum de Trinitate & B. Maria datum 94
Illorum visio 95
Colchidis vellus aur surripiunt 97
Argivi Jô pro luna colunt 93
Argyrippa Beneventum dicitur 211

Argyrus fluvius 407
Ariadne Minois filia 107
Ariſtophanes quando floruit 215
Ariſtoteles quando vixit 240
Arius b 9
Ariani & Chriſtiani diſtincti b 35,38
Ariani ejecti b 38
ab illis Eccleſiæ ademptæ b 221
Ariadne Imperatrix Zenonis uxor b 99
Armatus contra Zenonem miſſus b 88
Baſiliſcum Imp. prodit b 89
Occiſus b 92
Armenii rebelles ſubacti
Arpanizis mons b 182
Arſine urbs Ancyra dicitur 286
Artaxerxes Aſſyriorum imp. 203
Mnemon appellatus 215
Artabanus Syriarcha 374
Aruns Tarquinii Sup. F. 229
Aſcanius Æneæ F. 214
Aſclepio neci datus 346
Aſcum dux ab Hunnis captus b 170
Aſius Philoſophus 137
Aſiæ unde nomen, antiquum ejus nomen 138
Aſpar quis b 56
interfectus b 78
Aſtronomiam quis adinvenerit 4
Aſtyanax Hectoris F. 157
Aſtyages Perſarum rex contra Lydos bellum movet 193
Aſterius Patricius b 146
Atalanta quæ 209
Athenæ poſt diluv. Att. ſedes regia 85
Athenienſ quis leges dedit primus 87
Athenais mulier quæ & Eudocia b 52
ejus à fratribus fuga b 53
Theodoſio juniori nupta b 53,4,5
Chriſtiana facta b 55
Athenienſes Antiochiam tranſlati 256
Athalerichus rex quis b 198
Atlas Aſtron. unde cœlum geſtare dicitur 84
Atridarum exped. in Troj. 122
Atticum diluvium 74
Attica quam diu deſerta 74
Attalus Senator rebellis 47
Attilæ invaſio b 58
Ejus ſuperbus ad Theodoſium Junioremnuncius b 59
Fuga & mors b 59
Auguſtus poſt Conſ. regium imperium inducit 239
Cleopatram & Antonium vincit 283
aram primogenito deo extruit 299
quas regiones ſubegit 286, 7, 8
illi datum oraculum de ſucceſſore ſciſcitanti 228
Ejus tituli & deſcriptio 292
mors 299
Auguſtus menſis ab eo inſtitutus 239
Auleas poeta Tragicus 181
Aurum ejuſq; conflandi ratio inventa 21
Aureus deus quis 21
Aurea porta Antiochena b 61
Aureliani Imp. deſcriptio 395
Mœnia Romæ inſtaurat 396
Aurelianos quos appellat 397
Interfectus 399
Aurifodinæ Perſ. quando inventæ b 192
Romanis cedunt b 192
Anxumitarum cum Homer. bell. b 163
Eorum rex Chriſtianæ religionis rudimenta petit b 164

B.

BAal quis 20
Babylonicæ turris extruendæ præfecti 72 11
Ejus veſtigia ubi 13
Babylon à quo condita 18
S. Babylas Martyrium paſſus 402
Bacchus Dionyſius & Nyſius dictus 48
Carmine Magico mira efficit 48
captus & vinctus 50
Bœotia à Lycurgo expulſus 52
Bacchæ inſtitutæ 49
Bagula quis dictus b 110
Balaneæ ab Apamia diviſæ & provinciæ factæ b 183
Barſamanates ab Antioch. occiſi 354
Baſilicæ domus quæ 315
Baſilica Rufini condita, unde dicta b 3,4
incenſa b 112
inſtaurata b 114
S. Baſilii Epiſ. Cæſ viſio de Juliano b 23,4
Baſiliſcus Patricius b 80
à Zinzericho pecunia corruptus b 80
Imperator fit b 87
Proditus b 89
Imperatoriis inſignibus privatur b 20
in Limnas cum ſuis amandatus b 90
Baſilius comes captus b 175
Baſtagarius poſt baptiſmum Timotheus dictus b 178
Baſſus præfectura abdicatus b 180
Belus 33
Beliſarius à Perſis bis victus b 175, 203
Magiſtratu exutus b 206
quas regiones à Gothis diripuit b 222
Bellerophon 102, 3
Beræa & Brincæ urbes à Narſete captæ b 239
Beſſica gens 50

Biblus à Biblo exſtructa 271
Biblus ſtatuas Antiochenas Romam advehit 271
Blach Hunnorum rex b 159
Blaſſes Perſarum rex contra Romanos arma movet b 66
Boa Hunnorum Sabirorum regina ſe Romanis jungit b 159
Boſtra urbs ab Auguſto condita 288
Boſphorus urbs à quo condita, & unde dicta b 161
Botrys urbs ubi b 229
Bottia vicus 255
Brennus dux Gall. occiſus 236
Briſeis captiva 126
Brumalia cur inſtituta 228
Brutus filium ſuum occidit 231
Brutus ſecundus Jul. Cæſ. jugulat 279
ab Auguſto capite mulctatus 290
Byzas fundator Byzantii b 6, 7
Byzantium Conſtantinopolis dicitur b 5
Heracleæ Metropoli aliquando ſubjectum b 9
terræ motu concuſſum b 220

C.

CAdmus Bœotiam occupat 45
Bœotos Phœnicum literas docet 46
Cadmia urbs condita 46
Cæſarius J. Cæſaris ex Cleop. F. 279
Cæſarea urbs Cappadociæ eadem cum Mazaca 189
Cæſarium Antioch. conditum 278
Alexandrinum conditum 279
Cainus quænam excogitavit 2
quo genere mortis occubuit. 2
Ejus ſeptemplex peccatum & pœna 3,4
Caii Caligulæ Imp. deſcriptio 312
mors 316
Calchas vates 123
Ejus deſcriptio 132
Calypſo quæ 153
Calandio Ep. Antioc. exterminatus b 91
Candace Indiæ regina 247
nupta Alexandro M. 248
Canis Sim. Magi loquitur humane 326
Canis Itali cujuſdam mirificus b 190
Capitol. Rom. à Gallis obſeſſum 235
Caput Charonium quid 262
Cappadocia Secunda à Prima diviſa provincia facta b 35
Amplificata & munita b 125
Romano imperio ſubjecta 304
Carthago extructa 207
Carthaginenſis ſenatus captivus 269
Cari Imperatoris deſcriptio, & mors 401
Carini Auguſti deſcriptio 403, 4
mors 406
Cares ſubacti, civ. jure donati 401
Caſtor Ledæ filius 101
Caſſandræ deſcriptio 134
Caſſius mons 253
Caſus Inachi F. Amicen ducit 257
Caſtr. Anarſathum civ. jure don. b 178
Cecrops cur Διφυὴς dictus 85
Ejus lex pro Monogamia 86
Celeriani milites qui 230
Celer Illyricus vir fortis b 115
Cenſus univerſus ab Agrippa prodit 292
Cepheus Perſea occidit 45
Cerberus canis 75
Certamen Oenomai 219
Enialii 220
Cerycus Magiſtratu privatus b 153
Ceſtus Hymnus in laudem Veneris 115
Chamo quæ regiones obvenerint 15
Chalca Conſtantinopol. abſoluta b 221
Cherubim & Seraphim Jud. ad Antioch. portam collocantur. 337
Chiron Philoſophus Thetidos pater 122
Chlamydes apud Rom. in uſu 38
Chronologi pro Hiſtorici 34
Chryſeis ab Achille capta 125
Apollinis ſacerdos 126
Chryſopolis quæ 245
Chryſargyri tributum ademptum b 113
Chryſaphius Ztummus b 65
interfectus b 74
Chriſti nati tempus 293
proditus anno ætatis 33 302
Chriſtianorum perſecut. ſub Veſpaſ. 336
Sub Domitiano 340
Sub Trajano 351
Sub Numeriano 402
à Valente peſſime habiti b 35
multi interfecti b 93
à Samaritis afflicti b 180
Cæſareæ multi occiſi b 232
Indulgentia data
Chriſtianarum fæm. ad Trajan. reſponſio 361
Cicero quando floruit 272
Cilicia prima à ſecunda diviſa & provincia facta b 69
Cinis ubi depluerit b 79
Circe ejuſque Philtrum 149
Circenſia inſtituta 218
Circus Antioch à quo conditus 291
Circus incenſus b 109
Cithæron mons 49
Claudii Cæſ. deſcriptio 377
Mors 392
Claudii Apolliani deſcriptio & mors 315
Claudiopolis condita 37
Cleopatra Reg. Ægypti 251

Jul. Cæsarris amica 279
ab Augusto victa 251
ejus descriptio 282
mors 284
Clytemnestra Tindari F. 101
Agamemnoni nupta 101
Cum Ægistho consuetud. habet 168
nupta Ægistho 168
Coades Persarum rex b 114
ejus literæ ad Justin. b 185
quo genere mortis occubuit b 211
Cœmeterium quid b 15
Colossus Rhodi statua 189
Colossenses qui 189
Columna Theodosii b 117
Colonisia statua b 113
Computatio per 12. menses incipit 25
Commodi Augusti descriptio 371
mors 383
Cometa barbatus b 132
In Confusione linguæ 72. 12
Conchyle quid 36
Consules Rom. primi 231
quam diu Remp. ad ministrarint 274
Cono Fussiani F. Exepisc. Apamensis b 107
Contentio inter Ulyssem Ajacem & Diomedem 137
Constantini M. descriptio b 1
à barbaris in occidente victus b 1
crucis illi apparentia & inscriptio b 2
Christianus factus b 2
quænam extruxerit b 3,4,5,6,7
Ejus edictum b 4
Primus ille corona gemmata usus b 7
Constans Senator occisus b 47
Constantini Jun. regnum & obitus b 11
Constantis Imp. reg. & mors b 12
Constantius Exocionita b 12
Ejus cum Persis bellum b 13
interitus b 14
Constantius Comes Senator 46,7
Constantius Tars. Comes orien. b 106
Constantiolus ab Hunnis captus b 170
Constantii Chlori descriptio
Constantia Cypri Metrop.
Constantinopolis regia sedes Imp. Ro. b 9
terræ motu concussa b 66
iterum b 96
instaurata à Zenone b 96
penuriam panis passa b 232
defectum aquæ b 239
pestem b 224
terræ motum b 231
Conflagrationem b 237
Luem b 234
Corinthi terræ motus 338
Corinthiorum reg. quam diu duravit 111
S. Cosmas neci datus 403
Cotyæus urbs Phrygiæ Salutiferæ b 64
Chozroes Persarum rex b 211
ejus literæ ad Justin. b 212
Fratri caput amputat b 212
ejus cum Justin. induciæ b 212
Cranaus primus Maced. rex 204
Cretæ terræ motus 322
Cretenses mendaces 108
Antiochiam translati 256
Crœsus Lydorum rex 124
superbæ ejus ad Cyrum literæ 195
illi oraculum datum 197
victus & captus à Cyro 199
Crucis imago in cœlis 145
Curius consul Rom. 266
Cuspus tormenti genus unde 59
Cutzines Maurorum exarcha occisus b
Cuztis Damasci exdux captus b 175
Cyclops quis 145
Cygnus Priami F. Græcos adoritur 124
ab Achille occisus 124
Cygnus alius, Ledam vitiat 101
Cyprii Antiochiam translati 256
Cyrus rex Persarum 194
ejus cum Samiis bellum, mors 201
Cyrus Patric. Clericus fit b 64
Cyrrhestica regio 404
Cyrillus Episc. Alexand. b 60
Cyrillus Illyricianus b 119
Cyzici terræ motus 364
Cyzicenum Templum conditum 364

D.

DAcia Parapotamia provincia facta 398
Dædalus & mors ejus 105
S. Damianus neci datus 403
Damascenum templ. Chr. donatum b 39
Damonius Antioch. submersus b 80
Danae à Jove vitiata 39
Daphne urbs, eadem ac Heraclis 260
Daristhenorum dogma quid
Darius Persarum rex 201
ejus cum Æthiopibus bellum 202
Debborius Philosophus 344
Deiphobi descriptio 132
Dei quinam olim appellati 6
Dejanira unde nata 208
Herculi Polyphemo nupta 208
Democritus Philos. & ejus scripta 104
Demosthenes quando vixerit 215
Demetrius victus 253
Demetrianus Sesouci f. 264.
Desius mensis, idem ac Junius 116
Deucalion diluvii particularis historiam scribit 85
Dianæ ædes in Tabloparochium mutata b 40
Dido in Lybiam fugit 207

Didii Juliani descriptio 382
mors 383
Dies largitionis 223
Dinini regis Homeritensis literæ ad Auxumitarum regem b 164
ejus interitus b 164
Diomedes Argivorum rex 210
ad Troj. bellum profectus 210
reversus à primoribus à regno repellitur 211
Diospolis quæ 290
Dioscuri qui 302
Dionysius Areop. fit Christianus 324
Episc. Athen. constitutus 325
adversus Gracos scribit 325
Diocæsareæ terræ motus 347
ejus varia nomina 348
Diocletiani descriptio 406
Diogenianus Patricius b 132
ejus mors ibid.
Diomedes silentiarius b 167
Dirce uxor Lyci Argiv. regis 55
Tauro dilaniata. 57
Dirce fons unde 57
Divisio Gentium 14
Domitiani descriptio 340
mors 346
cur in cœlum raptus dicitur 346
S. Domitius in spelunca habitat b 16
ejus responsio ad Julianum Apostatam b 16
Martyrium b 16
Domitianopolis condita 546
Doras urbs Anastasiopolis vocata & muro cincta b 115
Dorotheus Militiæ magister b 209
Draco fluvius idem qui Orontes 44
Draco primus Athen. legislat. 87
S. Drosina se in ignem injicit 362
Dictys Cretensis historia in arcula reperta 322
Dynas Hecubæ pater 121
Dynastia Ægyptiorum prima quam diu duravit 242
Macedonica quam diu 243
Dyrrachium urbs terræ motu concussa b 141
Epidaurus vocata b 141

E.

Ecclesiæ Orthodoxis redditæ b 38
Ecclesia Alexand. à Theodosio condita b 60
Edessa terræ motu concussa b 141
Antiochia Mixobarbara appell. b 142
à quo condita b 142
Eetion rex Lernesi 125
Elda Lamechi uxor 3
Electra Plesionæ f. 121
Electra soror Orestis 170
Eleutherius seditiosus occisus b 112
Elpe Polyphemi F. 148
ab Ulyssis socio Lione ablata 149
Emesiæ jus Metropol. datum b 42
Emisa urbs 391
Emmali Saltatores b 189
Enathus Romanorum socius 392
Encænia Mag. Eccl. Antioch. celeb. b 222
Endymionis Philos. somnium 72
Enochus translatus 8
Enyalius qui 220
Ephesi terræ motus 317
Ephesinum reg. quam diu duravit 136
Epimetheus Musicæ autor. 85
Epiphania condita 262
Epirus nova à vet. divisa & provincia facta b 42
jure Metropol. donata b 42
Eribæa Tydei mater 207
Erigone f. Ægisthi se occidit 168
Ericepeus vox 91
Erythrius Senator b 148
Esdras libros sacerdot. ex memoria sua reparat 204
Eteocles occisus 63
Ethnicorum templa eversa b 39
Euchais Ponti urbs b 91
Eudocia mortua b 58
Eudoxia ejus filia b 55
Eudæmon Antioch. præfectus b 214
Magistratu privatus b 216
Eugenii regnum & mors b 34
Eulalius quis, ejus testam. & mors b 171, 2
Euphratesia à Syria divisa b 3
Euphemius Patr. CP. abdicatus b 116
Euphrasius Antioch. Patr. b 138
Euristheus Laced. rex 111
Euripides quando floruit 204
Europa Agenoris f. 8
à Tauro abducta 35
regionibus Europæis nomen fecit 35
Eurota flumen 100
Europa à Thracia sejuncta 338
Eusebius Ep. Cyzic. occisus 223
Eusebii Argentarii conspiratio b 242
Eutychius patriarcha b 243
Enarath Persarum rex regiones Rom. invadit b 199
Exocionitæ iidem qui Arriani b 12
Exterminatio Antioch. constituta b 207.

F.

Factionum Rom. distinctiones 222
Fælicius comes Orientis b 4
Fanum serapidis solis ab Alex. cond 244
occlusum

occluſum b 46
Fanum Jovis Olympici 372
Faunus idem qui Merc. ejus inventa, Deus aureus dictus, & ab Ægyptiis adoratus 22
Miſremo in Ægypto ſuccedit 23
Febr. Senator cæſus & Roma ejectus 238
ab illo menſis dictus 238
Feſta Anathematum 138
Feſtum in Campo Martio 218
Feſtum Theophaniorum b 43
Filii dei in libro Gen. qui 6
Floriani Auguſti deſcriptio 399
Mors 400
Flavianus patr. Antioch. relegatus b 116
Follerales nummi qui b 117

G.

GAbala motu terræ concuſſa b 88
provincia facta b 183
Gainas rebellis occiſus b 44
Galatia unde dicta 286
Galbæ deſcriptio, & mors 333, 4
Gallus flumen 286
Galieni deſcriptio & mors 394
Galatia prima à ſecunda diviſa provincia & Metropolis facta b 43
Galli à Romanis victi 233
Brenno duce Romam invadunt 235
Ganymedes Trois f. 98
à Tantalo oppreſſus 98
mors ejus & Epitaphium 99
unde raptus ab aquila fertur. 99
Gargazi mons b 93
Gelimer quis b 197
S. Gelaſini viſio & martyrium
S. Georgius Cappadox martyr. 402
Geſius frater Eudociæ b 55
Gigantes unde nati 7
Gigantea mulier b 133
Gilderichus magiſtratu priv. b 153
Gindaropolis Syriæ primæ urbs b 188
Githillia urbs Maritima 100
Glauca igne conſumpta 45
Glauci deſcriptio 133
Glom Hunnorum rex b 160
Gobbulorum Caſtellum b 200
Godilas captus ab Hunnis fugit b 170
Gorgon quæ 41
igne abſumpta 45
Gortyna urbs Cretæ 107
Gratiani deſcriptio b 36
mors b 38
Græci Geneathliologiam unde accepere 18
nefas putant vim illi inferre quîcum ederunt 104
eorum regnum Peloponneſiacum quam diu floruit 105
eorum in Troj. expeditio 123
eorum Primatum & navium in Trojanos profectorum catalogus 136
eorum literæ inventæ 70
Libri religioſi & ſimulachra combuſta b 237, 8
Græcæ religionis profeſſores perſecutionem paſſi b 184
Grepes Herulorum rex Chriſtianus factus b 154
Grod Hunnorum rex b 160
Chriſtianus fit b 161
occiſus b 162
Gundabarius quis b 83

H.

HÆreſis Neſtoriana b 116
Hannibal Afrorum dux 267
Italiæ partem vaſtat 267
à Scipione ſecundo victus ſe veneno interficit 269
Heberus lingua ſua in confuſione non privatus 11
Hebræi ab Hibero 12
Hebræa lingua ab Adamo uſurpata 12
Hebraicæ literæ excogitatæ 4
Hectoris & Heleni deſcriptiones 132
Hectoris mors 155
Hecubæ deſcriptio 133
mors 135
Hecates templum ſubterraneum 408
Heliopolis urbs Ægypti 72
Helena Ledæ filia 101
à Paride rapta 119
Helladici qui 83
Helena mater Conſt. M. b 5
Helenopolis (Suga olim) unde dicta b 10
civitatis jure donata b 10
Terræ motu concuſſa b 96
Helenoponti provincia b 10
Heliopolitanum templum 366
Hercules Tyrius & purpura ab eo inventa 36
Hercules Heros 93
Antæonem vincit 106
Hercules Theb. Jove Pico & Alcmena ortus 205
Augen ducit 205
Italiæ imperat 205
ejus ad Gades ſtatuæ 205
Hercules Polyphemus Acheloi patrem interficit 208
Unde dicitur cornu Acheloo avulſiſſe 208
moritur 209

INDEX RERUM.

Heraclides quando vixit 204
Herodotus quando floruit 204
Heraclea condita 339
Heraclis urbs eadem ac Daphne 260
ab Hercule Mysta condita 260
Hermogenes Scytha b 179
Hexastoon ubi 388
Hierosolymæ quam diu desertæ 204
ab Antiocho vastatæ 264
à Vespasiano 336
Ælia vocatæ 365
Hierapolis urbs b 17
Hierum ubi b 162
Hippolytus Privignus Thesei 109
diris devotus 110
mortuus 110
Hippodamia eadem ac Brisеis 126
Hippodromi figura 221
Homerus poeta 183
Homeritarum cum Auxumitis bell. b 163
Honorii regnum b 45
mors b 48
Honorias pars Bithyniæ provin. facta b 69
Hunni Gothiq; Europam populati b 120
Hunni Sabiri regiones Rom. invadunt b 124
Scythiam & Mysiam occupant b 170
victi b 170
Thraciam invadunt b 235
Hypasius Philos. quæ invenit 214
Hyperberetæus mensis idem cum Oct. 298
Hypæthrum Cæsarium 376
Hypatius imp. creatus b 217
occisus b 218
Hypatia viva combusta b 60

I.

Iamblichus Philos. quando vixit 414
Iannes & Iambres magi 76
Japheto quænam regiones obvenerunt 16
Jason quis 93
Icarus, ejus mors 106
Iconium à Perseo conditum 42
Idominei descriptio 130
Idololatria abolita 68
Ignis Æternus 44
Ignis in cælo apparet b 233
S. Ignatius martyrium passus 360
Ilium conditum unde dictum 97
Ilia mater Rom. & Remi 226
à milite compressa 226
Ilus rex Phrygiæ 99
Illus patricius occisus b 102
Inachus Argiv. imperator 31
Indarazar Manichæus Episc. occisus b 178
Indici regis habitus, descriptio b 194
Indorum rex socius Romanus b 194
Indi à Baccho victi 49
Inscriptio Ecclesiæ Antioch. b 13
Interpretes 72 250
Jocasta Oedipo nupta 61
D. Johannes ab exilio revoc. 349
Joh. Gibbus militiæ magister b 105
Joh. Isthmeus Chym. b 109
Joh. Paphlagon b 116
Jonitæ qui 33
Jo à Jove Pico rapta 31
Ejus fuga & mors 31
Jopolis condita 31
Jothor Græcorum pontifex 76
Joviani Imp. regnum b 25
obit. b 28
Iphigenia victima destinata 123
Aulide vivit 173
Irenæus Penta. comes Orien. b 113
Irenopolis Ciliciæ urbs b 40
Isaacius conspirator ibid.
Isiodus quid invenit 70
Isocrates quando vixit 214
Isocasius Phil. Paganismi accusatus b 76
in Christianorum album refertur b 78
Israeliticus pop. à Cyro cum sacris eorum dimissi 199
Jubalus quæ excogitat 83
Judæorum à captivitate reditus 200
à Græcis Antiochenis occisi multi 315
à Caligula 316
eorum fatalia tempora incipiunt 319
à Nerone strati 332
Contra Christianos conspirant b 231
Julius mensis unde 239
J. Cæsar unde dictus 274
Triumviratu exutus 275
In Romanos arma sumit 275
Roma capta Senatores occidit 276
Contra Pomp. arma movet 276
ejus regnum 277
Leges Romanis ponit 277
interfectus 279
Julianus Apost. Imp. b 14
unde Apostata dictus b 14
ejus in Persas exped. b 17
visio per somnum b 15
oratio ejus Misopogon b 15
ejus classis quanta b 17
mortuus b 21
Julianus Latro Tyrannus occisus b 180
Julianici aurigæ Christiani mors b 243
Juno quænam 19
Jupiter Picus sororem ducit 19
occidenti imperat 21
Jupiter Asterius 118
Casius 253
Ceraunius 254
Bottius 255
Justasas rex Samaritanus occisus b 93
Justinus imperator b 131

ejus descriptio b 131
literæ ad Coadem b 137
Morti occumbit b 150
Justinianus Imp. b 147
ejus descriptio b 151
Prasinæ factioni studet b 152
ejus edicta b 158, 168
Bellum cum Persis gerit. b 199
ejus literæ ad Chozroen regem Pers. b 212
Imperatoriis insignibus privatus b 216
ejus Institutiones sacræ b 220
ejus statua b 225
contra eum conjuratur b 240
Justinianopolis urbs unde dicta b 154
Juventinus Martyrium passus b 15
Juvenalia fœmina b 95

L.

Labyrinthus regio 108
Laconia à Lacone dicta 100
Laconides pulcherrimæ 100
Lacedæmonium regnum eversum 111
Laius Thebanorum rex 59
interfectus 61
Lamechi uxores Elda & Sela 3
Lamechi duo 8
Lamechi Caino orti peccatum & pœna 8
Laomedon rex Ilii 107
Laodicea à quo condita & dicta 258
Eversa 386
Jure Metropol. donata 387
Laodicenses Septimii dicti 388
Latini olim Scirini dicti 205
Latinus rex interfectus 212
Lavinium conditum 214
Lausus Bithyniæ præfectus 285
Leda Thestii filia Tindaro nupta 100
à Cygno vitiata 101
ejus partus Tergeminus 101
Leges veteres Constantin. collectæ b 183
Leius mysta 262
Lenones circumforanei Antioch. b 173
Leontius Philosophus Athen. b 52
ejus testamentum & mors b 53
Leonis Magni regnum b 75
ejus jussa de die Domin. servando b 78
exocionitas persecutus b 79
ejus literæ ad Anthemium b 82
Leontia filia Leonis M. b 83
Leo Jun. Imperator b 84
obit b 85
Lepidus Triumvir 280
Lex contra inceptum à Persis lata 19
Libya Pici Jovis filia Neptuno nupta 33
Libya regio unde dicta 221
Libanius Sophista Antioch. b 14
Linus D. Petri successor 320
Lithoprosopus monons b 229
Livius cum vixerit 277
Lomnas rex 186
Longinus qui b 97
Lous mensis 373
Lucullus contra Tigranem missus 278
Lucii Pertinacis regnum & descript. 382
mors 382
Lucretia violata 229
Ludus equestris à Romulo institutus 224
Lupæ quædam mulieres sic dictæ 226
Lycurgus vir sapiens 52
Lycus Argivorum rex 53
bello moritur 58
Lycaon ab Achille occisus 164
Lycia à Lycaonia divisa b 69
Lycocranitæ qui b 179
Lydii regni duratio 104
Lynceus bellum Danao infert 82
Lytargus urbs Syriæ b 42

M.

Macedonici regni duratio 249
Macedonia Rom. Imp. subjicitur 246
Macedones Antiochiam translati 277
Macedonia secunda provincia facta 338
Maccabæi interfecti 264
eorum reliquiæ ubi sepultæ 264
Macedonius curator b 172
Magia à quo inventa 18
Magi 296
Magistratus Christiani Constantinopoli præpositi b 9
Majorinus Senat. Romanus b 83
D. Mamas b 80
Manumissionis ritus 232
Manlius Capitolinus Gallos vincit 253
ejus bona direpta 254
respub. illi soli administranda datur 256
Manichæus Cerdo qui 399
Manichæi pœnis affecti b 148
illis sua Hæresis indulta b 212
Manichæi Bundi dogmata 410
Mars qui 20
Marsyas Philosophus mente captus in fluvium se injecit 93
Marsyas amnis unde 93
Marcion Manich. dogma spargit 365
Marci Antonini Imperium 368
ejus regnum & descriptio 368
Lex ejus 369
interitus 370

Mariades Magiſtratus Antioch. occiſus 39
Mariana uxor Valentin. proſcripta b 33
Marciani Imp. regnum & deſcriptio b 73
Ejus edictum b 74
Martyropolis b 154
S. Marinus Martyr b 187
Marcellus captus ſe occidit b 241
Maximianopolis terræ motum paſſa inſtaurata, Conſtantina dicta b 10
Maximianus Martyr b 15
Maximus Senator rebellis b 47
Maximiani Imp. regnum & deſcrip. 413
Altarcha fit ib.
Perſas vincit 408
obit 413
Maxentii regnum & deſcriptio ib.
Maximi imp. regnum deſcriptio & mors
Mauzanitarum regio 19
Mauſoæum Eudociæ ubi b 58
Maurianus Comes vates b 103
Mauritani ſricæ regiones occupant b243
Maumiſii victi à Theudericho b 197
Mazabda vicus, poſtea Laodicæa 258
Medi unde dicti 14
Medæa à Jaſone abducta 97
Meduſa quæ, truncata à Perſeo 41
Meerdotes bellum contra Rom. movet 351
diem obit 351
Melantium mons Amanus quoque dictus 179
Melantia fluenta 179
Meleager quis 208
aprum Calydonium occidit 209
moritur 209
Memnon Indorum rex, & mors ejus 162
Menelaus dux Græcus 113
ad Priamum contendit Helenam petens 122
Meneles Legopolis rex 126
ab Achille interfectus 126
Menſium Macedonicorum nomina 219
Menſes Syrii Macedonicorum nominibus dicti 257
Menas qui b 111
Menas Patriarcha Conſtantinop. à Papa excommunicatus, reſtitutus b 226
obit b 230
Meropes unde 13
Mercurius quis 22
Mercurius Triſmegiſtus 29
ejus opinio de Trinitate 29
ad Æſculapium de divina natura 29
Merionis deſcriptio 130
Meran b 174
Meſopotamia provincia facta 358
Minos Europæ filius Athenis bellum infert 105
Minotaurus unde dictus 106
Minoi in regno ſuccedit 107
è Labyrintho extractus & occiſus 108
Minos Tragœdus quæ invenit 181
Modeſtus Magiſtrinianus b 82
Monarcha Orientalis occiſus b 126
Mons ferreus b 182
Montes aurei ubi b 192
Mopſueſtia urbs Ciliciæ b 14
Moſchianorum porticus b 236
Mothon urbs b 11
Muget Hunnorum rex b 162
Mulier fatidica Athenienſis b 224
Mundus ſocius Rom. b 186
Myrmidones Bulgari dicti 122
Myra urbs Lyciæ. b 69

N.

NArſes Gothos vincit b 230
Nazorei & Galilæi Chriſtiani dicti 318
Nebrodus gigas 18
Geneathliologiæ peritus 18
Magiæ, Aſtronomiæ & Aſtrologiæ Perſis autor 18
à Perſis Orion dictus 18
Nectanabus Ægyptius Imp. 241
cum Olympiade Alexandri M. matre concubuiſſe per illuſionem fertur 242
Nemea certamina Baccho ſacra 194
Nemeſi templum ſacrum 407
Neronis Imp. regnum & deſcriptio 323
veneno interfectus 333
Nervæ Auguſti Imp. regnum & deſcriptio 347
mors 349
Neſtor ſenex 122
Neſtorius quando floruit b 69, 70
Nicomedes & Nicanor Aſiæ præfecti 252
Nicomedia terræ motu concuſſa, inſtaurata 335
Nicopolis terræ motum paſſa 347
inſtaurata & Nerva dicta 348
Nicæa terræ motu labefactata b 36
Niceas occiſus b 180
Niger Senator orientem domat. 386
Niger imp. victus & occiſus 387
Ninus Saturni filius Syriæ rex 20
Matrem ducit 20
Niſibis urbs b 17
vicus Niſibenus b 27
De Noâ 9, 10
Novellæ conſtitutiones Juſtiniani b 168
Numeriani Auguſti regnum & deſcriptio 401
Nyſeus rex Bœotorum 53
Nyſeparchus, officium ejus b 111
Nyſſa urbs unde dicta b 177
Nyſſæi altaris inſcriptio b 177

O.

Occidentis Jovis Pici tempore descriptio 21
Ochus Artaxerxis filius 241
Ægyptios populatus 241
Odoacer occisus b 95
Odyssus urbs b 119
Oedipus Laii & Jocastæ fil. expositus 59
à pastore eductus 59
unde nomen cepit 60
Sphinga occidit 61
Matrem ducit 61
Thebanorum rex creatus 61
mors ejus 62
Oeneus Ætolorum rex 207
Oenomaus, qui certamen invenit 29
interfectus à Pelope 220
Ogygis diluvium Atticum 74
Olivæ frons Meleagri tutela 210
Olympicum certamen institutum 112
Olympias Alexandri M. mater 246
Olybrius rex Romæ, obit. b 83
Oraculum datum Thuli de Trinitate 27
Perseo 42
Pharaoni 79
Argonautis de Trinitate & B. Maria 94
Priamo de Paride 114
Romulo 217
Cræso 197
Augusto 298
Oresti 169
Orestes Agamemnonis natus 169
insanus matrem occidit 170
victima destinatus ab Iphigenia 173
quo signo sorori notus 176
cum illa Aulidem fugit 177
drapetes ab Antiochenis dicitur 181
Orgya quæ, majumæ dictæ 374
Orion quis 18
Orentes Typhon & Ophites dictus 252
Orpheus quando floruit 88
quænam docet 88
ejus carmina 88, 92
ejus dicta de mundo 89
Trinitatem agnovit 91
Orthodoxi afflicti b 138
Osdroes Armeniæ rex 352
Osdroma urbs 358
Ostrys Thraciam deprædatus b 79

P.

Palamedes quæ invenit 129
Palladium ablatum 141
in foro Antiocheno ponitur b 6
Palatia unde dicta 213
Palæstina provincia facta b 5
terræ motu concussa b 229
Palmyræ urbis fundator quis b 152
Paltus urbs & Gabala provincia facta b 183
Panduristæ 227
Panemus idem ac Julius mensis 373
Panis perpetuus qui 381
Panes Palatini b 9
Paris Priami filius Alexander dictus 114
ab Agricola educatus 114
Panegyrin in Venerem componit 115
unde fabula de tribus deabus 113
Helenam abreptam Trojam vehit 119
ejus descriptio 133
Parmenius torrens 301
Parathemaspates contra Romanos profectus 352
Persarum imperator fit 357
Parium urbs conditum. 115
Pasiphae uxor Minois 106
D. Pauli descriptio 331
Paulus Macedonicus occisus 267
Paulinus quis b 51
interfectus b 57
Paulus Patriarcha moritur b 138
Paulus Constantinop. conjurator captus b 241
Pelops Græciæ rex 104
Peloponnesus ab illo condita 104
Pelena dicta 16
Pelagius Patricius occisus b 103
Pentheus filius Agaves 50
cum Baccho pugnat 50
per insidias interemptus 51
Penthisilea quæ 159
interfecta 161
Perseus Jovis Pici filius 40
Persas docet Medusæa mysteria 43
ignem æternum in Persida fert 44
arbores Persicas serit 43
Gorgone sua occæcatus interimitur 45
Persæ unde dicti 43
Magog & Maguſæi dicuntur 18
unde magiam & Astronomiam didicerunt 18
fusi à Romanis b 189
eorum in Romanos conspiratio b 193
victi b 208
fœdus cum Romanis ineunt b 219

eorum sub Maxentio invasio 414
Persa Ztathio bellum infert b 153
Persarmeniæ regiones Romano Imp. adjectæ
Perithous à Tricerbero laniatus 75
Pericles quando vixit 214
Perittius mensis qui 265
Perozes Persici regis filius b 174
Pessinuns urbs b 43
Pestis Constantinopolitana b 232
Petrus Paramonarius S. Euphemiæ Episc. Antiochensis constitutus b 86
Euchaita relegatus b 91
restitutus b 91
D. Petri descriptio 330
Pharaoh Maracho Ægypti rex 30
Petissonius, Comœdus 76
illi datum oraculum de deo 79
ejus tabula lapidea 79
Phædra Thesei uxor 108
à viro amota 110
se interimit 111
Philoctetis descriptio 130
Phineus Judæus Antiochiam vastat 315
interfectus 316
ejus caput in Orontem injectum 316
Philoxenus ab exilio revocatus b 132
Phocas Patricius b 146
Phœnicia quæ & unde dicta 36
Phœnicia Libanesia à Maritima divisa & provincia facta b 39
Phœnix primus purpura indutus 37
Phœnices artem tinctoriam inveniunt 37
Phorbantes rex Lesbi occisus 125
Phrygia salutaris provincia facta b 9
Phryx patricius b 121
Pilatus à Nerone truncatur 331
Pisistratus dux Lydorum 193
Planetarum antiqua nomina 27
Plato agnoscit Trinitatem 240
Placidia soror Gratiani Imperatoris b 37
rapta ab Alaricho b 46
Plutarchi Philosophi de diis opinio 67
Plutarchus Christianus Syriæ præfectus b 3
Polynices ab Eteocle occisus 63
Pollux Ledæ filius 101
Polymnestor quis 128
Polydorus Priami filius 128
Polyxena ab Achille amata 165
ejus descriptio 134
Polyphemus quis 145
cur tres oculos habere fertur 148
cur ab Ulysse inebriatus 148
cur occæcatus 148
Polydamus rex Phœnicum 161
ab Ajace occisus 163
Pompeius M. Tigranem vincit 270
quas regiones subegit 270
à Julio Cæsare interemptus 270
Pompeiopolis terræ motu concussa b 168
instaurata b 168
Pondera mensuræ & limites inventa 2
Pontous Senat. Romanus prædives 314
Pontus Polemoniacus ubi 332
Pontus Hemipontus vocatur, provincia fit b 39
Porphyrius Syriæ præfectus b 93
Priamus Ilii rex 113
oraculum illi de Paride datum 114
ejus descriptio 130
mors 136
Principes insulæ 95
Prœtus Græciæ rex 102
Proserpina à Tricerbero laniata 75
unde à Plutone rapta dicitur 75
Prometheus grammaticus 84
unde homines fingere dicitur 85
Procla Pilati uxor 309
Procopius quis b 67
Proclus Philosophus Antiochensis b 120
diem obit. b 124
Probus patricius accusatus b 171
Proclianus interfectus b 175
Ptolemæorum series 250
Ptolemæus Secundus & Philadelphus distincti 250
Pulcheria Augusta b 51
mortua b 75
Pygmalion Sichæum occidit 207
Pylades Orestis socius 173
ab Iphigenia hospitio exceptus 176
Pylæ ubi b 89
Pyrrhi descriptio 131
ejus ad ad patriam reditus 167
Pythagoræ Samii placita 201, 2
quando floruit 204
Pythium certamen Apollini sacrum 194

Q.

QUintiliani Rom. Imp. regnum & descriptio 396

R.

RAvenna urbs b 45
Recimer quis b 81
interfectus b 83
Redemptorium Antiochense quid 301
Regum formula, jussimus & sancivimus; unde 217
Remus à Lupa eductus 226
interfectus 217
ejus statua motuum civilium sedatri

trix 217
Rhodius coloſſus erectus 189
Rhodii Coloſſenſes dicti 189
Rhodus terræ motu concuſſa 242
Rhodanus vir potens, præfectus b 32
Rhotus urbs à quo condita 253
Rogathinus Cutzinem occidit b 243
Romulus à Lupa nutritus 226
ejus Alphabeticum convivium 217
illius oraculum de Remo 217
Romani unde 216
fines ſuos proferre incipiunt 293
ad Indorum regem Legatos mittunt b 194
Romanum cum Perſis bellum quam diu duravit b 199, 200
Roma à Gothis capta b 216
Ruſinus Syriæ præfectus b 4

S.

SAbinæ virgines raptæ 225
Sabborarſacius Perſarum rex b 19
Sacræ Scripturæ tranſlatæ in Græc. 250
Sala filius Cainan tabulas Egregororum in Chaldæa exſcribit 10
Saltatoria ars inventa 214
Saluſtius quando vixit 272
Salamine terræ motu concuſſa, inſtaurata, & Dioſpolis dicta 296
Salamias motu terræ concuſſa 415
inſtaurata ibid.
Conſtantia dicitur ibid.
Sampſigeramus Veneris ſacerdos 391
Samoſata Ephrateſiæ urbs b 17
Samaritanorum à Romanis defectio b 180
victi ſunt b 181
Samaritæ Coadi contra Rom. auxiliantur b 192
Sanatrucius Meerdotis filius 351
contra Romanos profectus 352
à Trajano captus & interfectus 357
Sappho Poetria 87
Sapores Perſarum rex Syriam & Antiochiam vaſtat 391
ejus copiæ profligatæ 392
interficitur 392
Sardanapali luxuria mors & Epitaphium 21
Sarabarus rex Perſarum b 3
Saramannus fons 363
Saturnus Gigas Orientis Imperator quæ excogitat 19
Scamander fluvius 161
Schiſma Antiochenum b 133
Scirti milites Bacchi 50
Scipio Conſul Rom. Carthaginem diruit 268
Scipio ſecundus Hannibalem & Antiochum vincit 269
Scirtus fluvius 141
Scriba quali honore habitus 377
Scythopolis urbs unde dicta 179
à Samaritis combuſta b 180
Scythæ in Perſida tranſlati 28
Parthi dicuntur 28
Sebaſtianus Senator rebellis b 47
Iſaurorum dux creatur b 174
Sela Lamechi uxor 3
Seleucia Palæopolis dicta 180
à quo condita 254
ab Iſauris vaſtata b 66
Seleucus tricator Aſiæ imperator 252
ejus uxores Apame & Stratonica 253
in Perſide LXXV. urbes condit 259
mors ejus & Sepultura 261
Semo quæ regiones obvenerunt 14
Semiramis Saturni uxor Rhea dicta 19
Semele Cadmi filia 47
ejus puerperium 48
Serucus filius Ragavi Idololatriæ autor 63
Sergius Diaconus b 206
Sergius læſæ majeſt. poſtulatus b 240
Sethus literas Hebraicas & Aſtronomiam invenit 4
ejus lapideæ tabulæ 5
deus appellatus 6
Severi Imp. regnum & deſcriptio 383
mors 389
Severus Patriarcha Antioch. b 132
Sibylla Cumæa 229
Erythræa 97
Sicyoniorum reſpublica à ſacerdotibus adminiſtrata 83
Sicyonii Helladici dicti 83
Sichæus interfectus 206
Sidon urbs à quo condita & dicta 69
Silpius mons 32
Silvanus Comes b 27
Simon Magus & ejus Canis 326
ejus miracula & mors 329
Simonium ubi 329
Simmas dux Rom. b 202
Sindus mons 5
Smyrna terræ motum paſſa 317
Socrates quando vixit 204
Sol Ægypti rex 26
Solis longa defectio 193
Solon Philoſophus quando floruit 194
Solennia Daphnes qualia b 111
Sophocles quando vixit 204
Soſibius Antiochenus Romæ obit 290
Soſtres Ægypti rex 28
quas regiones ſubegit 28
Soſthenium fanum ubi 96
Sphingis deſcriptio 60

mors 61
Stephanus Epiſc. Antioch. occiſus b 91
Stephanus præfectus Cæſareæ occiſus b 232
Stellarum diſcurſus b 219
Sthenebœa uxor Præti regis 102
Antia dicitur 102
Bellerophontem falſo accuſat 102
Strophius Oreſtis ſocius 169
Strategium à quo conditum 245
Suga urbs b 10
Sulphur vivum quid b 124
Sunica dux b 189
Perſas ſuperat b 189
Surenas quis b 26
Suſianum caſtrum Juſtinianopolis dicitur b 179
Syche urbs Neapolis dicta 84
Sycæ urbs b 120
Synagogæ Judæorum incenſæ 315
Synodus Nicena contra Arium b 9
Synodus à Theodoſio vocata & quæ in ea agebantur b 41
Epheſina contra Neſtorium b 70
Chalcedonenſis b 73
Conſtantinopolitana ab Agapeto Epiſc. Rom. convocata b 221
Synodica Papæ Romani b 238
Syria pro Judæa 12
unde dicta 36
Syriaca lingua pro Hebræa 12
Syrus Agenoris filius 33
Arithmeticam docet. 39

T.

TAciti Auguſti Imp. regnum deſcriptio & Mors 399
Taizanes Saracenus b 198
Tantalus Mycenarum rex 98
Tarſus urbs à quo condita, unde dicta 43
Tarquinius Superbus expulſus 229
Taurus rex Cretæ Europam abducit 35
Taurus Notarius Paſiphaes 106
Telephus Italiæ rex 205
Templum Salomonis Jovi dicatur 264
Templa Dianæ Herculis & Martis motu terræ dirupta 317
Tenebræ per integrum diem 406
Thales Philoſophus 193
Mileſius Athenienſibus Legiſlator 87
Thara ſtatuarius 65
Thebæ conditæ unde dictæ 58
Thebanorum bellum civile & ejus cauſa 61
Theſtius Laconiæ rex 100
Theſeus Ægæi Theſſaliæ regis filius 107
Phædram ducit 108
Themis Græcus quænam invenit 181
Theſſalonica quæ, & à quo condita 243
Thermæ olim dicta 243
Thebais Ægypti urbs 387
Thermus quis, bonis ſpoliatus 387
Theon Philoſophus quæ docet b 37
Theodoſius Imp. Rom. Chriſtianus b 37
Eccleſia interdictus b 43
ejus mors b 44
Theodoſius Jun. Imp. Rom. b 49
Factioni Praſinæ ſtudet b 50
ejus de Praſinis edictum b 50
nuptiæ cum Eudocia b 55
Theophilus Bithyniæ præfectus b 76
Theuderichus Conſul Rom. b 90
contra Zenonem arma capit b 94
Arianiſmi ſectator b 96
Theodoſius Auguſtalis interfectus b 119
Theocritus comes occiſus b 131
Theodotus præfectus b 139
Theodorus Teganiſtes b 139
Theodora Auguſta crucem gemmatam Hieroſolymas mittit b 148
Lenones circumforaneos prohibet b 174
Eccleſias multas locupletat b 174
diem obit b 227
Theocritus Epiſc. Cæſarienſis b 234
Theopolis quæ b 177
Theodorias urbs b 178
Theobous quis 53
Antiopam vitiat 54
Thobelus quæ excogitat 3
Thoas Scytharum rex 178
Thuras Aſſyriorum rex Baal & Mars dictus & à Perſis adoratus 20
Thules Ægyptiorum rex 26
illi datum de Trinitate oraculum 27
mors ejus 27
Thymbræus Apollo 139
Tiberius Rom. Imp. reg. & deſcript. 299
quænam Antiochiæ deſtruxit 300
in Perſas bellum movet 300
moritur 312
Tiberias exſtructa 303
Tiberia urbs Thraciæ 304
Tigranes Armenus à Pompeio victus 270
Tindarus maritus Ledæ 100
Tireſias Bœotorum Philoſophus quæ docuit 46
relegatus 46
Titus Veſpaſianus Palæſtinam vaſtat 336
Imperator fit 339
ejus regnum & deſcriptio 339
mors 340
Torcis Perſice regem inſignificat. 351
de Tranſmigratione animarum opinio à quibus inducta 240

Trajani Imp. reg. & descriptio 350
ejus bellum cum Persis 352
mors 362
Trachonitis b 182
Triptolemus Inachi filius 32
Trinitatem ab Orpheus agnovit 91
Tricomitæ qui 177
Tributum fumarium exactum 317
Tripolis terræ motu concussa, & instaurata b 73
Tribonianus Quæstor Antioch. magistratu privatus b 216
Tros Phrygiæ rex 97
Trojani belli causa 113
Troili descriptio 132
occiditur ab Achille 164
Trocondes dux b 88
Troja condita 97
Tyana urbs 342
Tydeus Diomedis pater 207
Tyranx Hunnorum rex b 159
in furcam actus b 160
Tzanni quas regiones diripuerunt b 42
Tzittas militiæ magister b 204

V.

VAleriani Imp. reg. & descriptio 390
mors 393
Valentiniani Severi regnum b 28
uxorem relegat b 33, 4
obit 34
Valerianus Valentiniani f. Imp. b 37
Valerius frater Eudociæ b 55
Valeriana quæ b 135
Valentis regnum b 35
Varius Senator Romanus 314
Venetus color unde 222
Veronica mulier Judæa fluxu sanguinis à Christo curata 306
Christo statuam ex ære ductili fingit 308
Verina Augusta b 87
Vespasiani regnum & descriptio 336
Templum ventorum condit 339
Vigilius Papa Rom. b 228
ejus nomen è sacris diptychis expunctum b 228
Vindicius Bruti servus manumissus 230
Vindices qui b 116
Virgilius quando floruit 277
Vitellii regnum discriptio & mors 335
Vitalianus Thrax quas regiones occupavit b 114
ejus classis vivo sulphure combusta b 122
victus 123
in Gratiam à Justiniano receptus b 132
occisus 134
Vitus conjurator captus b
Vites à Baccho inventæ 48
Ulyssis oratio pro Palladio 139
à Cyclope captus fugit 148
à Polyphemo captus evadit 149
apud Circen commoratus 151
ejus socii in Porcos mutati 152
apud Calypsonem manet 153
in Charibdim incidit 154
Ithacam pervenit 155
Vox audita à Judæis sacerdotibus in sancto Sanctorum. 319

X.

XAnthicus mensis idem cum Aprili 116
Xenophon quando vixit 240
Xerxes Coadis filius b 174
Xyletæus Gothicus b 169

Z.

ZAcharias Tyrius Patriarcha factus b 149
Zamanazus Iberorum rex b 159
Zarbus vir Senatorius Romæ 347
Zenobia uxor Enathi 392
captiva fit ab Aureliano 397
interfecta 398
Zeno Imperator b 84
ejus regnum b 86
contra Constantinopolitanos arma movet b 89
ejus edictum b 94
mors b 104
Zethus Antiopæ filius 55
Zilgibis Hunnorum rex contra Rom. arma capit b 137
occisus est b 138
Zoroaster Astronomus Persicus igne cœlesti absumptus 20
ejus cineres Persici regni tutela 20
Ztannica Ponti 399
Ztatthius Lazorum rex Christianus factus b 134
Valerianam ducit b 135
Zticca neci datus b 139
Ztittas militiæ magister b 157

RICHARDI BENTLEII
EPISTOLA
AD Cl. V.
JOANNEM MILLIUM S.T.P.

INDEX RERUM MEMORABILIUM,
ET SCRIPTORUM
QUI IN EA EMENDANTUR.

Cl. VIRO

JOANNI MILLIO, *S.T.P.*

RICHARDUS BENTLEIUS S.

MEmini equidem, Milli doctiſſime, cum abhinc dies compluſculos deambularemus una, ſtrenueque de literulis noſtris ſermones cæderemus; ibi forte fortuna de Joanne Antiochenſi mentionem fuiſſe injectam: cumque me deſiderium cepiſſet librum adhuc muſteum videndi, priuſquam in lucem publicam, te curante, exiret; ea me lege id abs te impetraviſſe, ut ſiqua in tam depravato ſcriptore emendationem noſtram accipere poſſent, ea in ſchedulas conjecta ad te mitterem. Duram profecto conditionem, quamque adeo multis de cauſis nollem acceptam. Nam ut omittam, quod ex illo fere tempore à meliori librorum & chartularum mearum parte, & (quod acerbius mihi accidit) à jucundiſſima tua conſuetudine longe disjunctus ſim; quodque ſemel duntaxat hunc Malelam properans percurrerim, nec ut ſecundas, quas ſapientiores eſſe aiunt, curas & cogitationes adhiberem, ullo adhuc pacto potuerim animum inducere: ut illa, inquam, atque alia præteream; pudet hercle, ut verum fatear, pigetque bonas horas, quæ haud paulo melius collocari poſſent, in tam ingrato & ignobili labore conſumere. Sed quid faciam? data eſt fides: promiſſa flagitantur. Video, quod mihi egomet intrivi, exedendum eſſe. Liceat modo, ſiquando in hac ἀναλοφαλία faſtidium mihi ſuborietur, aliunde petere quod fluentem nauſeam coerceat. Dabitur itaque poteſtas & venia evagandi identidem longiuſcule; dummodo ne plane ἔξω τῶν ἐλαιῶν, neque levibus de cauſis. Hoc autem ſcias velim in primis; non mihi conſilium eſſe de Joanne iſto qui cujaſve fuerit, quando vixerit, aut à quibus laudatus ſit, omnino verbum facere: cum diu ſit quod omnem iſtam controverſiam ſuſcepit amiciſſimus noſter atque erudi-

tiſſimus Hodius. Quippe aliud eſt, inquam, Scriptionis hujus inſtitutum: quæ vereor equidem ut ſatis ex voto & feliciter mihi vertat. Ita ſane præſagit animus, ita in ipſo limine conſpicio, quod etiam fortiſſimo terrorem incutiat. Siquidem recte narrat Malelas pag. 90. edixiſſe nimirum atque interminatum eſſe Orphea, ne quiſquam mortalium palam fecerit τὰ Ερικεπεῶ. ἔ, ait, ὄνομα ὁ αὐτὸς Ορφεὺς ἀκούσας ἐκ τῆ μαντείας ἐξεῖπε, Μήπνα φάναι τὰ Ερικεπεὼ, ὅσῳ ἑρμωνεύεται τῇ κοινῇ γλώσσῃ βυλὴ, φῶς, ζωοδοτήρ. Ego vero cum haud ſim neſcius, quam acerbos olim vindices Deos hominesque habuerit, qui μυστήρια ἐξορχήσασθαι & Eleuſinæ Matris occulta proferre auſus ſit; quî ſciam, annon ipſe ſimilem in me noxam admittam, ſi Myſterium hoc Orphicum ſacro hactenus ſilentio celatum evulgavero? Neque adeo clam me eſt, O Milli ſuaviſſime, quàm audax impulſu tuo in me meoſque facinus conſciſcam:

> Sed tua ~~tu~~ me virtus tamen, & ſperata voluptas
> Suavis amicitiæ quodvis diſcrimen adire
> Suadet, & inducit dias in luminis oras

horribile illud arcanum protrahere. Bono verò animo eris, capitique & ætati meæ parces metuere; ubi μορμολυκείῳ iſto detracto, putidiſque illis μή πνα φάναι τὰ Ερικεπεὼ in malam rem ablegatis aliquo, veterem illuc & veram lectionem quaſi poſtliminio reduxero. Ea hæc eſt: Οὗ (θεῦ) ὄνομα ὁ αὐτὸς Ορφεὺς ἀκούσας ἐκ τῆς μαντείας ἐξεῖπε Μῆπν, Φάνητα, Ηρικεπαῖον. Orpheus, ait, per oraculum edoctus eſt Dei nomina Μῆπν eſſe & Φάνητα, & Ηρικεπαῖον, quæ communi ſermone interpretata hanc habent vim & ſententiam, Βυλὴ, Φῶς, Ζωοδοτήρ.

Porro hiſce nominibus Deum Orphicum vocari non deſunt mihi locupletes certiſſimique ſane autores. Damaſcius περὶ τῶν πρώτων ἀρχῶν MS. in Bibliotheca Coll. Corporis Chriſti Oxonii p. 156. Εν μὲ τοίνυν ταῖς φερομένοις ταύταις ραψῳδίαις Ορφικαῖς ἡ θεολογία δή πς ὄζιν ἡ περὶ τ νοητὸν (διάκοσμον) ἣν καὶ οἱ φιλόσοφοι διερμηνεύουσιν, ἀντὶ μὲ τ μιᾶς τῶν ὅλων ἀρχῆς τ χρόνον πλέοντες, ἀντὶ δὲ τῶν δυοῖν Αἰθέρα καὶ χάος, ἀντὶ δὲ τ ὄντος ἁπλῶς τὸ Ὠὸν ἀπολογίζόμενοι, καὶ τριάδα ταύτην πρώτην ποιοῦντες. εἰς ἣ

τὴν

τὴν δευτέραν τελεῖν ἤτοι τὸ κυέμενον καὶ τὸν κύον Ὠὸν τὸν θεὸν, ἢ τὸν ἀρχῆτα χιτῶνα ἢ τὴν Νεφέλην, ὅπ ἐκ τούτων ἐκθρώσκει ὁ ΦΑΝΗΣ. ἀλλότε γὰρ ἄλλα φασὶ τὸν μέσον φιλοσοφοῦσι, τοῦτο μὲν ὁποῖον ἂν ᾖ ὡς τὸν νοῦν, ὡς δὲ πατέρα καὶ δυνάμιν ἄλλα τινὰ φαντασιούμενοι ἀδὲν τῷ Ορφεῖ φασίκοντα· τὴν δὲ τρίτην τὸν ΜΗΤΙΝ τὸν ΗΡΙΚΕΠΑΙΟΝ ὡς δυνάμιν, τὸν ΦΑΝΗΤΑ αὐτὸν ὡς πατέρα. Idem ibidem p. 106. ὅθεν πηγὴν μὲν πηγῶν αὐτὸ (τὸ Εν) χαλδαίων παῖδες ἀνεφημοῦσιν, Ορφεὺς δὲ μικτὴν σπέρμα φέροντα θεῶν, Φοίνικες δὲ αἰῶνα κοσμικὸν, ὡς πάντα ἐν ἑαυτῷ συνηρικότα. Locus corruptus. Lego: Ορφεὺς δὲ ΜΗΤΙΝ σπέρμα φέροντα θεῶν --- Et pag. 125. Οὐχὶ δὲ καὶ Ορφεὺς ἀπὸ τοῦ Ὠοῦ φησίν. καὶ τὴν Νεφέλης ἐξαγείσης (hac modo occaſione cogita, an in loco ſuperiore pro ἀρχῆτα reponi placeat τὸν ἐξαγόντα χιτῶνα ἢ νεφέλην) τὸν πολυτίμητον φάνητα, πρόδηλον. καὶ ἐκεῖνο ἐν τῷ νῷ ὑποσημαίνομος. ἢ ἑητέον πρὸς ταῦτα, & quæ ſequuntur. Lege & diſtingue: τὸν πολυτίμητον ΦΑΝΗΤΑ, πρόδηλον καὶ ἐκεῖνο &c. Et præterea p. 124.

Ενθεν ἀποθρώσκει γλίσις πολυπλάκα ὕλης,

Καὶ ὅσα τοιαῦτα φασὶ τῆς τάξεως ἐκείνης οἱ θεοὶ χρησμῳδοῦσιν· ἀλλὰ καὶ Ορφεὺς τὸν πολυτίμητον τοῦτον θεὸν ἀνεφήναμι τὸν σπέρμα φέροντα θεῶν κὰ αὐτὸν ἠρικεπαῖον, καὶ ἐξ αὐτοῦ ποιεῖ πρεῖᾶς ἅπασῃ τὴν τῶν θεῶν γενεάν. Enimvero non leviter mendis aſperſa eſt hæc ἔξησις, quam ita conſtitues: καὶ Ορφεὺς τὸν πολυτίμητον τοῦτον θεὸν ἀνευφημεῖ

ΜΗΤΙΝ σπέρμα φέροντα θεῶν κλυτὸν ΗΡΙΚΕΠΑΙΟΝ.

Pagina denique 164. Τοῖον ἀπέπλαβε χρόνος ἀθανάτοιο ΦΑΝΗΤΟΣ, ubi legendum χροὸς, ut quidem extat apud Proclum:

Θαύμαζον καθορῶντες ἐν αἰθέρι φέγγος ἄελπτον,
Τοῖον ἀπέπλαβε χροὸς ἀθανάτοιο Φάνητος.

Idem Proclus in Parmenidem MS. hæc habet: ὁ μὲν γὰρ Ορφεὺς μετὰ τὴν κατάπωσιν τοῦ ΦΑΝΗΤΟΣ ἐν τῷ Διὶ τὰ πάντα γεγονέναι φησίν. ἐπειδὴ πρότερον μὲν καὶ ἠνωμένως ἐν ἐκείνῳ, διακεκριμένως ἐν τῷ δημιουργῷ τὰ πάντα ἀνεφάνη τὰ τῆς ἐκκοσμημάτων αἴτια. & in Alcibiadem priorem MS. ſic ſcribit: Καί μοι δοκεῖ καὶ ὁ Πλάτων λόγων παρ' Ορφεῖ τὸν αὐτὸν τοῦτον καὶ Ερωτα καὶ Δαίμονα μέγαν ἀποκαλούμενον, ἀγαπᾶται καὶ αὐτὸς ἐπὶ τοῦ Ερωτος τὸν τοιοῦτον ὕμνον· ὡς μὲν γὰρ νοητὸν νῦν λέγων ὁ Θεολόγος,

Αἔρος Ερως καὶ ΜΗΤΙΣ ἀτάλαντος ------ καὶ πάλιν·
Οἷσιν ἐπεμβεβαὼς Δαίμων μέγας αἰὲν ἐπ' ἴχνη.

ὡσεὶ δὲ τῇ νοερᾷ νῷ καὶ ἀμεθέκτῳ,

Καὶ ΜΗΤΙΣ πρῶτος γένετωρ καὶ Ερως πολυτερπὴς· Καὶ πάλιν·
Εν κράτος, εἷς Δαίμων γένετο μέγας, ἀρχὸς ἁπάντων.

Multa prudens & sciens prætereo, quæ ex Athenagora, Macrobio, Orphicis Hymnis, tum autem præcipue è Proclo in Platonis Timæum adferre possem: ne forte qui me minus norunt, Pauli me Leopardi scrinia compilare existiment. Inde petere possunt, vel à Theodoro Cantero, qui plura de his rebus scire desiderent. Nam quid ego censeam de illorum sententia, qui significationem mendosi verbi Εεικεπεὼ ex anilibus Cabbalistarum nugis conantur exsculpere? sed nolo aliquid inclementer dicere. Non nostrum est κειμηλίοις ἐπεμβαίνειν. Veniam etiam libenter dedero, si minus ea perspexerint, quæ à multis sæculis homines latuerunt, caligine & tenebris circumfusa. Nam ut concedam hæc, quomodo à me emendata sunt, ita à Joanne fuisse concepta; quod equidem haud facile crediderim: Suidæ tamen & Cedreni temporibus depravatum esse hunc Malelæ locum illud argumento est, quod hi interpretamenta duntaxat ex nostro afferant, de verbis Orphei ἀλλ' χρύ. Illud autem mihi videor satis certo scire, non Te expectare, ut vim verbi Ηρικεπαῖος & naturam explicem: Tune ut ineptas plerumque & cassas Etymologias consectari me velis? Dabitur jusjurandum, ne ab Orpheo quidem ipso hoc fieri potuisse. Scire prius aveo, unde illa vulgaria, Διόνυσος, Ηφαιστος, Ποσειδῶν. Διόνυσος, ait Orpheus apud Macrobium, ἀπὸ τοῦ διὰ νεῖσθαι originem ducit:

Πρῶτος δ' εἰς φάος ἦλθε, Διώνυσος δ' ἐπεκλήθη,
Οὕνεκα διὰ νεῖται κατ' ἀπείρονα μακρὸν ὄλυμπον.

Ride, & ad hoc exemplum crede alia fuisse dicturum. Nec quidem de significatione τοῦ Ηρικεπαίου belle convenit scriptoribus. Secundum Malelam, Suidam & Cedrenum est ζωοδοτήρ. Nosti hos tres, quam ad unum redeant denique.

que. At Nonno in συναγωγῇ ἱστειῶν Phanes eſt ζωοδοτήρ. Ericepæus aliam vim habet neſcio quam. Λέγουσι δὲ αὐτὸν τὸν Φάνητα ἔφορον εἶναι τῆς ζωογόνου δυνάμεως, ὁμοίως τῷ τὸν Ηρικεπαῖον λέγουσιν ἑτέρας ἔφορον εἶναι δυνάμεως. Quamobrem, ſi ſapiam, non operam perdam in Etymologia hac inquirenda: magis ex uſu fuerit, in quibus primum inſtiti veſtigiis pergere; & ſiqua reſtent Orphica apud Malelam, quæ correctione opus habeant, pro virili reſtituere.

Sic igitur refingo locum, quem habes p. 89.

Ω ἄνα, Λητῆς υἱ', ἑκατηβόλε Φοῖβε κραταιὲ,
Παυδερκὲς, θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσων,
Ηέλιε, χρυσείαισιν ἀμρόμενε πτερύγεσσιν,
Δωδεκάτῳ δὴ τῷδε φόως σὸ ἔκλυον ὀμφῇ,
Σαῦ φαμίης, σέ δέ γ' αὐτὸν, ἑκηβόλε, μάρτυρα θείω.

Tertio autem verſui ſimillimus & maxime geminus ejuſdem ſcriptoris eſt alius in Hymno ad Protogonum:

Πρωτογόνον καλέω διφυῆ μέγαν αἰθεροπλαγκτον,
Ωογυῆ, χρυσείαισιν ἀκαλλιδύμοις πτερύγεσσιν.

At vir bonus Joannes, atque item Cedrenus, ne in librarios culpam hanc transferas, τῷ πτερυγα arbitrabantur eſſe generis virilis. *En cor Zenodoti, en jecur Cratetis!*

Multo vero gravius affectus eſt locus pag. 92. ita poëtæ verba non modo cum interpretamentis Malelæ confuſa ſunt atque commixta; ſed & inſuper mendis obſita & cooperta. Illa quidem certe μὴ διὰ μυδὲν veritus eſt Cedrenus deſcribere, quippe quæ nullo prorſus modo intellexerit. At memini vidiſſe Excerpta quædam manu Patricii Junii ex Chronico quodam penes Cl. Seldenum manuſcripto: ubi inter alia ejuſdem farinæ hæc Orphica habebantur, corrupta ea quidem & mutila; nihilominus in quibus extarent veſtigia veræ lectonis: ſiquidem ibi ſcriptum erat μὴ διὰ μὰ μυδέν. Proinde de hoc loco mihi nulla dubitatio eſt, quin in verſiculos reponi debeat ad hoc exemplum:

Θῆρές τ' οἰωνοί τε βροτῶν τ' ἀλιπήρια φῦλα
Ἀχθεα γῆς εἴδωλα τετυγμένα, μυδὲ μὰ μυδέν

Εἰδότες, ὅτε κακοῖο παρερχομένοιο νοῆσαι
Φραάδμονες, ὅτ' ἄποθεν μάλ' ἀποτρέψαι κακότητος,
Οὔτ' ἀγαθῷ παρεόντος ἐπιτρέψαι τε καὶ ἔρξαι
Ἰδριες, ἀλλὰ μάτην ἀδαήμονες, ἀπερυθμοι.

Ad hunc Orphicorum numerum non dubito adſcribere quæ extant pag. 30. etſi ea Mercurio Triſmegiſto attribuant Malelas, Suidas, Cedrenus, Autor Chronici Paſchalis, & de quo poſtmodum plura MS. Baroccianus. Scilicet ab autoribus multo plus idoneis, S. Juſtino in Paræneticâ ad Græcos, & S. Cyrillo adverſus Julianum ad Orphea ἐν τοῖς ὅρκοις referuntur: ubi etiam veram hujus λέξεως ſcripturam offendes. Malelas enim cum ſuo grege antiquam adeo hic conſuetudinem obtinent, ut nihil ſentiant. Proxime autem ad Joannis verba accedes, ſi ita legeris:

Οὐρανὸν ὁρκίζω σε θεῷ μεγάλῳ σοφὸν ἔργον,
Ὁρκίζω σ' αὐδλὴν πατρὸς, ἣν ἐφθέγξατο πρῶτον,
Ἡνίκα κόσμον ἅπαντα ἓξ σπείξατο βυλῇ.

Ficta illa & commentitia oracula quæ habes p. 42. 79. & 172. adeo miſere ac fœde accepta ſunt, ita verba poetica in quotidianum ſermonem immutata, ut vix invenias disjecti membra poetæ. Quamobrem in iis recolligendis redintegrandiſque fruſtra operam conterere non libet; præſertim cum Joannes ipſe ſatis aperte fateatur, ſe quæ διὰ στίχων ſcripta fuerant, εἰς τὴν κοινὴν διάλεκτον immutaſſe. Verum, ut beem aliquos tam optabili nuncio, eſt liber Oxonii annos abhinc puto DC. calamo exaratus; in quo non pauca extant Oracula Malelanis his germaniſſima: quæ ſi omnia hic in lucem proferam, quando bella occaſio eſt, ſane (quod in Græcorum proverbio eſt) patella videatur operculum invenisse. Spero etiam me gratiæ aliquantulum initurum ab hominibus illis perelegantis judicii; qui Oracula quæ vulgo feruntur Sibyllina tanquam ab anu fatidica Noachi filia fuſa venerantur. Adeſte igitur O verè σιβυλλιῶντες, lotiſque manibus ſacra hæc tangite.

Χρη-

Χρησμοὶ ϰ᾽ Θεολογίαι Ελλήνων Φιλοσόφων.

I.

Ερμῆ μεγίστε περὶ Παντοκράτορος.

Ακοιμήτε πυρὸς ὄμματι χρήγορε, δρόμον αἰθέρος ζωογονῶν, ἡλίε θέρμιλλε κρατιώων, λαίλαπι μεδιτῶν νέφη, τέκνομα μὴ χωρῶν ἐν κόσμῳ, ἄφθιτον ἀέννaον πανεπίσκοπον ὄμμα· πατέρα τῶν ὅλων θεὸν ὄντα μόνον, ἀπ᾽ ἀδενὸς ἔχοντα ἀρχλὼ ἔγνωκα· ἕνα μετά σε ὄντα μόνον ἐκ σῆς χεραίρω υἱὸν, ὃν ξώμη ἀποῤῥήτῳ ϰ᾽ ὀξυτέρᾳ φωνῇ ἴδιον εὐθὺς ἀφθόνως ϰ᾽ ἀπαθῶς ἀπεγλυπτως λόγον ἐγλύνησεν (leg. ἐγλύνησας) θεὸν ὄντα, τὼ ὐσίαν ἐκ τῆς ὐσίας, ὅς σε τ̃ πατρὸς τὼ εἰκόνα ϰ᾽ (leg. χτ̃) πᾶν ὁμοίαν φέρει, ὥστε ἐκεῖνος ἔν σοι, σὺ δ᾽ ἐν ἐκείνῳ, κάλλος ἔσοπτρον· ἀλληλοφράντον πρόσωπον. (leg. ἀλληλοφράντων προσώπων.)

II.

Τῆ αὐτῆ περὶ Τριάδος.

Ην φῶς νοερὸν ἐκ φωτὸς, ut apud Malelam habentur p. 29.

III.

Τῆ αὐτῆ Προσδοχή.

Ορκίζω σε, Οὐρανὲ, θεῦ μεγάλε &c. Vide Mal. p. 30.

IV.

Αριστοτέλους.

Ακάμαλος φύσις θεῦ, ϰ᾽ ὑέσεως ὐκ ἔχουσα ἀρχλὼ, ἐξ αὐτῆς δ᾽ ὁ παγδενὴς ὐσίωται λόγος.

V.

Σόλωνος Αθηναίε.

Οὐκ ἐφικτόν μοί ὄζι ταῦτα πρὸς ἀμυήτους εἰπεῖν, ὅτε δὲ φανερῶς παραδέδαι· τὼ τ̃ νοεῖν ἀκούεται (leg. τῷ νοεῖν ἀκούετε) ὅπ ἔτός ὄζιν ὁ κατ᾽ ὐρανὸν μεγάλε * φλογὸς ὑπερβάλλων, ὃν πέμπουσιν ὐρανοὶ γαῖά τε ϰ᾽ θάλατλα, αὐτοπάτωρ, ἀπάτωρ, τρισόλβιος. Confer hæc cum Malelanis pag. 79.

VI.

Θεωνοΐδου.

Τὸ ἓν τρία ϰ᾽ τὰ τρία ἓν, ἄσαρκον προσωπικόν. Γῆ τέτοκε τ̃ ὐρανῆ γλυπτορα.

VII.

Χίλωνος.

Γόνος ἐκ γόνου κατελθὼν γόνιμον ὕδωρ ἐποίησε. Τὸ ὑστέρατον τῶν ὅλων αἴτιον ὑπονοεῖται ὑφ' ἡμῶν πνεύματα, ἀλλ' ὡς πάντων θεὸς καὶ κύριος καὶ πατήρ.

VIII.

Πλουτάρχου.

Ο παλαιὸς νέος, καὶ ὁ νέος ἀρχαῖος, ὁ πατὴρ γόνος, καὶ ὁ γόνος πατήρ.

IX.

Αντιόχου Κολοφῶνος περὶ Τριάδος.

Ην νῶς εἷς πάντων νοερώτερος * εἰ δέ γε ἔσιν
Τῷ ἅπο παγχυέτης νοερὸς λόγος ἄφθιτος αἰεὶ
Υἱὸς ἀπαυγασμὸς νοερῷ πατρὸς, εἷς ἅμα πατρὶ,
Εν μὴ ἐπωνυμίῃ * εἰ δέ γε ἔστιν ὡς ἀπὸ πατρὸς,
Εἷς ὃ πέλων συὼ πατρὶ καὶ ἐξ ἑνὸς εἷς, μία τάξις,
Πατρὸς . . . . . ὁμοίτιος ἄφθιτος αἰεὶ
Πνεύματι συὼ περάτῳ ἀγίῳ καὶ σπέρματος ἀρχῇ.

Uno verbo, ne neſcias, te monitum velim in libro MS. ſic legi: τῷ ἀποπαγχυέτης νοερώτερος λόγος ἄφθιτος υἱὸς ἀπαύγασμα. Sed nihil erat facilius, quam in verſus concinnare. Quivis etiam emendare poſſit Κολοφωνίου vel ἐκ Κολοφῶνος. Illud fortaſſe pluſculum habet difficultatis, quiſnam ſit ille Antiochus conjectura aſſequi. Et profecto nimis velim extaret Nicandri Colophonii liber περὶ τῶν ἐκ Κολοφῶνος ποιητῶν· mirum enim, ni ex animi ſententia hoc negotium conficeremus. Nunc vero, quandoquidem iſte liber, ut alia omnia καλὰ, vel flammis, vel humore, vel inertibus tineis conſumtus eſt; eum optimum vatem arbitremur, qui illud in re tam ancipiti protulerit, quod ſit veri ſimillimum. Opportune autem venit in mentem Xenophani illi Colophonio filium fuiſſe nomine Antiochum, quem res Siculas & Italicas ſcripſiſſe multi commemorant. Verum accidit perincommodè, quod is etſi patre natus Colophonio, tamen neſcio quî Syracuſius vocetur. Alius proinde quatiendus eſt funis. Placetne ut pro Antiocho repo-

reponatur Antiphanes? Athenæus lib. 7. Μνημονεύει αὐτοῦ Ἀντιφάνης ὁ Κολοφώνιος ἐν τῇ Θηβαΐδι λέγων ὕπως,

Η ὕκκλω, ἢ ἵππον, ἢ ὃν κίχλην καλέουσιν.

Sed mihi crede, nuſquam fuit gentium Antiphanes ille Colophonius: Quippe, quod à doctiſſimo Caſaubono non animadverſum eſſe demiror, pro commentitio iſto Antiphane reponendus eſt Antimachus, notiſſimus autor Thebaidos & Lydes, uti memorant ipſe Athenæus alibi, Etymologicon, Heſychius, Suidas, Quintilianus, aliique bene multi. Huic autem Antimacho vix equidem dubito quin putidos hos verſus affingere voluerint. Quo quidem conſilio nihil inconſultius eſſe potuit aut dementius. Proclus in Commentario Timæi diſtinguens poeticam ἔνθεν ἀπὸ τ τεχνικῆς, illius exemplum τὸς χρησμὸς, hujus τὸ Ἀντιμάχειον ponit. Adeo ut Antimachum χρησμῳδοῦντα fingere, ſit prorſus ἄνω ποταμῶν. Totus erat Antimachus in arte & opera: nihil habuit ἐξ ἐνθουσιασμοῦ, nihil ex afflatu furoris, & cœleſti illo mentis inſtinctu, ſine quo nullum poema ſani coloris, nedum Oracula naſci poſſint.

X.

Ερώτησις Ιάσονος βασιλέως τῆς Αργοναυτῆς εἰς τὸ Πύθιον τ Απόλλωνος.

Προφήτδοσον ἡμῖν, Προφῆτα Τιτὰν & quæ ſequuntur; ut habet Malelelas p. 94.

X I.

Πλάτωνος.

Γενετὸς ὐδεὶς ἱκανὸς γνώμης ἀφανὲς ἰδεῖν αἰθητήριον φύσις γὸ μόνε θεῦ ὡς αἰπύ τ παντὸς γυμνὸν ψυχὴν δυναμένε (leg. δυναμένη) ἰδεῖν· εἷς γὸ αἴπος τ παντὸς, εἷς κὴ ἐξ αὐτοῦ ἀλλ' οἷος (leg. ἄλλος) ὁ εἷς, καί ποτε ἐστὶ ὁ εἷς ἀκ ἐν χρόνῳ, ἀίδιος γὸ ὁ εἷς κὴ συναίδιος.

XII.

XII.

Τῦ αὐτῦ περὶ Χριςῦ.

Ὀψέποτέ τις ὅπι τὼ πολυχρόνῃ ταύτῃ ἐλάσει γλῶ, κὴ δι' ἓν σφάλματος σάρξ γλυήσεται, ἀναμέτοις θεότητος ὅροις ἀνιάτων παθῶν λύσει φθορὰν, κὴ τῦτο φθόνῳ γλυήσεται ἐξ ἀπίςυ λαῦ κὴ πρὸς ὕβῳ κρεμασθήσεται ὡς θνατόι καταδίκως (leg. θανάτῳ καταδίκῳ) πάντα περάσας (leg. περάξας sive δράσας) πείσεται.

XIII.

Χρησμὸς τ Ἀπόλλωνος δοθεὶς ἐν Δελφοῖς περὶ Χριςῦ.

Εἰς με βιάζεται ἠράνιον φῶς, κὴ ὁ παθὼν θεός ὄζιν, κὴ ἃ θεότης ἔπαθεν αὐτή, ἄμφω γὰ βροτόσωμος κὴ ἄβροτος αὐτὸς θεὸς ἠδὴ κὴ ἀνὴρ, πάντα φέρων παρὰ πατρὸς ἔχων τε τ μητρὸς ἅπαντα, πατρὸς μὲ ἔχων ζώων ἄλκει, μητρὸς ὃ θνητῆς σαυρὸν, τάφον, ὕβριν ἀνίητυ κὴ ἀπὸ βλεφάρων ποτεχάεν τὰ δάκρυα θερμὰ ὁ πέντε χιλιάδας ἐκ πέντε πυρῶν κορέσαι (l. σας) τὸ γὰ θέλεν ἄβρος ἄλκῃ. Χριςὸς ὁ ἐμὸς θεός ὄζιν ἐν ξύλῳ τανυθῇ ὃς (leg. τανυθεὶς) θάνεν. ὃς ἐκ ταφῆς εἰς πολλῶν ἔλκων.

Miris modis hæc perturbata ſunt; magnam tamen partem in verſus ſuos nullo negotio redigi poſſunt in hunc modum.

Εἰς με βιάζεται ἠράνιον φῶς———————
Καὶ ὁ παθὼν θεός ὄζι, κὴ ἃ θεότης πάθεν αὐτή.
Ἀμφω γὰ βροτόσωμος ἔλω ἠδ' ἄβρος αὐτὸς
——————— θεὸς ἠδὲ κὴ ἀνὴρ,
Πάντα φέρων παρὰ πατρὸς, ἔχων τ μητρὸς ἅπαντα
Ἐκ πατρὸς μὲ ἔχων ζώλω ἄλκῃ ———————
Μητρὸς ὃ θνητῆς σαυρὸν, τάφον, ὕβριν, ἀνίλω.
Τᾦ κὴ ἀπὸ βλεφάρων ποτε χεύατο δάκρυα θερμά.

XIV.

Ἀξάνυ περὶ τ Θεοτόκυ.

Τιμήσωμεν τὼ Μαριὰμ, ὡς καλῶς κρύψας τὸ μυςήριον.

Sine dubio loco Ἀξάνυ emendandum eſt Ὀξάνυ. Oſtanes magus & Zoroaſtres etiam indoctis cognitiſſimi. Theodoro Meliteniotæ Præfatione in Aſtronomiam non Oſtanes dicitur, ſed Ὀτάνης. Quæ fortaſſe vera ſcriptura eſt:

nam

nam & apud Herodotum non unus est Otanes Persa: & vero Magus ille natione fuit Chaldæus. Theodori locum describam, quod ibi plurimorum Magorum nomina videas, quos alibi frustra quæsieris. Εν οἷς (χαλδαίοις) ἄλλοι τε πλεῖσοι γεγόνασιν ἀξιόλογοι ἄνδρες καὶ μάλιστα Ζωροάστρης καὶ μετ' ἐκεῖνον Οτάνης, ὅ τε Κιδώνιος, καὶ Ναβουριανὸς, καὶ συὶ αὐτοῖς ὁ Σισίνης, ἀλλὰ καὶ Σέλδικος ἀπὸ Σελδικίας χαλδαῖος καὶ ἔτος ὄζιν.

XV.

Θῶλις ὁ Αἰγυπτίων βασιλεὺς ἐπαρθεὶς τοῖς κατορθώμασιν ἠρώτησεν εἰς τὸ μαντεῖον τοῦ Εὐριπίδου τοῦ αὐτοῦ ὅτως.

Φράσον μοι πυριδενὲς &c. ut Malelas p. 26.

Hominem sane festivum, qui Euripidem χρησμολογοῦντα nobis exhibuit. Quidni autem, inquies? cujus ex μαντείῳ hoc editum est,

Μάντις δ' ἄριστος ὅστις εἰκάζει καλῶς,

oraculum quidem, quo nihil verius ac sapientius; quale nunquam aut Bacis fudit, aut Comicus iste Glanis, aut Pythia quæ tripode ex Phœbi lauroque profata est. Sed extra jocum: sine controversia corrigendum est τοῦ Σαράπιδος· cui Canobi templa dicata sunt; etiam Alexandriæ & Memphi. Narrat Strabo miris quosdam laudibus efferre τὰς ἀρετὰς τοῦ Σαράπιδος ἐν Κανώβῳ λογίων. Hæc scripseram, cum sero animadverti apud Suidam in voce Θῶλις ita legi αὐτολεξεί, uti prius ex conjectura emendaveram.

Dubitantem me & quo proxime me vertam circumspectantem ad se vocat Sophocles, indignis sane modis à Joanne acceptus p. 47. Ο γὰ σοφώτατος Σοφοκλῆς δρᾶμα ἐξέδετο καὶ ποιητικῶς εἶπεν ὅτι ὁ Τειρεσίας περὶ Παλλάδα εἶδε λουμένην καὶ γυμνὴ ἐχρύετο. Ego vero quovis pignore contenderim nihil usquam de fabella ista profectum à Sophocle, quanquam ab aliis passim memoretur. Cum enim omnes fere titulos Sophoclæorum Dramatum beneficio Grammaticorum veterum habeamus, nullum est ubi Tiresiæ persona locum habere possit, præterquam una Trilogia, Oedipus Tyrannus, Antigone, & Oedipus in Colono: sic enim sentio:

ſentio: ſive Tetralogiam malis, accedo; ut fabula Satyrica, ſicut omnes omnium præter Cyclopem Euripidis, periiſſe videatur. Quanquam enim affirmet Suidas, ὅτι ὁ Σοφοκλῆς ἦρξε τῷ δρᾶμα πρὸς δρᾶμα ἀγωνίζεσθαι, ἀλλὰ μὴ τετραλογίαν· ſcimus tamen ex Didaſcaliis non ex omni parte verum hoc eſſe. Vide modo Ariſtophanem Grammaticum in Argumento Medeæ Euripidis. Atqui haud commemini fabellam iſtam de Tireſia in trinis illis narrari, neque ibi reperiri poſſe arbitror. Prima hæc eſt erga Sophoclem contumelia. Deinceps, Οθεν, ait, ἐξέθετο Σοφοκλῆς ἐν τοῖς αὐτῷ συγγράμμασι ταῦτα ἀληθείας ἔϊ). Εἷς ὄζι ὁ θεὸς ὃς ἅ ῥα ὀν &c. O hominis ſtuporem, & ἰδιωτείαν meram! Apud autorem, unde hæc habuit Antiochenſis, ſine dubio ſcriptum erat ad hoc exemplum: Καθὼς ὁ Σοφοκλῆς εἶπεν ἐν ταῖς ἀληθείαισιν εἷς ὄζι θεός. Homo ſtolidus interpunctione falſa jugulavit verſum, miſereque diſperdidit. Nimirum ab ἀληθείαισι diſtinctionem poſuit, cum oratio poſt εἶπε ſuſtineri debuerit. Sed efficiam ut poſthac hi verſiculi ſano ſaltem pede poſſint incedere. Sic igitur emendo:

Εν ταῖς ἀληθείαισιν εἷς ὄζιν θεὸς,
Ος ὐρανόν τ' ἔτευξε κ᾽ γαῖαν μακρὰν
Πόντε τε χαροπὸν οἶδμα κ᾽ ἀνέμων βίας
Θνητοί τε πολλὸν καρδίᾳ πλανώμενοι
Ιδρυσάμεθα πημάτων παραψυχὴν,
Θεῶν ἀγάλματ' ἐκ λίθων ἢ χαλκέων
Η χρυσοτεύκτων ἢ ἐλεφαντίνων τύπους.
Θυσίας τε τέτοις κ᾽ νεὰς πανηγύρεις
Τεύχοντες ὅπως εὐσεβεῖν νομίζομεν.

Ita fere leguntur apud Juſtinum, Clementem, Euſebium, Theodoritum & partim Athenagoram; adeo ut demirer interpretem Chilmeadum hominem ſane pereruditum, in luce tam clara minus ſolito perſpexiſſe. Sed non te celabo, quod pace ſanctorum virorum dictum velim, vehementer me ſuſpicari non eſſe hæc à Sophocle. Id adeo cur in animum inducam ſi me interroges; dico, permirum mihi præter alia videri, tam illuſtrem locum Eccleſiaſticis ſolis incurriſſe in oculos, aliorum omnium aciem effugiſſe.

Quî

Quî factum, uti dormitaret hic Plutarchi diligentia? Quî Porphyrium præterire potuit περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων tam insigne testimonium adversus τὴν θυσιῶν τὰς παρχνόμους σφαγὰς, ut ad hunc locum ait Theodoritus? Ubi tu, Stobæe, cessasti, literarum oblivio? tu, qui tot forulos Bibliothecarum excussisti, Sophoclis autem & Euripidis monumenta studiose præter cætera lectitasti. Adeone paucos è Patribus, quid Patres autem dico? unumne aliquem tenebrionem, qui supposita persona librum ediderit (ut & olim & hodie nonnullorum opinio est, neque adeo injuria) cæteris omnibus perspicaciorem & diligentiorem fuisse? Clemens enim aperte & ingenue fatetur Hecatæi se fidem secutum, apud ipsum Sophoclem omnino non legisse. ὁ μὲν Σοφοκλῆς, ait Strom. V. ὡς φησιν Ἑκαταῖος ὁ τὰς ἱστορίας συνταξάμενος ἐν τῷ κατ' Ἀβραμον καὶ τὰς Αἰγυπτίας. Illud autem exploratum habeo tam à Justino & Clemente Patres alios accepisse, quam Justinum & Clementem commentitii ejus Hecatæi autoritate tradidisse. Quem ad hominem demum, & quam nulla fide res redierit, vides. Ille ne ut Sophocli versiculos aliquot vereretur affingere, qui illum ipsum, quo eos adduxit, librum ediderit simulata persona Hecatæi? Ipsa præterea oratio de se facit indicium. Non agnosco illud χαλκέων, & πολλὸν sumptum, ut aiunt, adverbialiter, esse hominis Attici, aut in Tragœdia ferri posse. Qualis enim hæc foret confusio dialectorum, & ut ait ille, sartago loquendi? Oportuit enim πολὺ & χαλκῶν. Χαλκέων quidem à χαλκεὺς Attice dixeris; minime gentium à χαλκῆς, non magis mehercule quam ἀγαπάω vel Ἀριστοτέλεος. Χρύσεα, ait Phrynichus, ἀργύρεα, κυάνεα, χάλκεα ταῦτα Ἰακὰ διφθόγγια· χρὴ δὲ λέγειν χρυσᾶ, ἀργυρᾶ, κυανᾶ καὶ Ἀττικίζοντα. Χρυσῆς λέγε, τὸ γὰρ χρύσεος Ἰακὸν, ὡσαύτως καὶ ἀργυρῆς, χαλκῆς, κυανῆς, καὶ τὰ ὅμοια. Rogo denique, cui personæ hæc oratio conveniat? Quave Sophocles fiducia die festo Ludorum (non alias enim in scena quam Panathenæis ac trinis Liberalibus Tragœdiæ docebantur) illos ipsos dies festos & Ludos solennes in contemptionem adduceret? Istuccine se impune laturum speraret? Nonne Aeschyli periculum cautiorem eum faceret, qui, quod in Sisypho opinor περιόκλισιν ad Cereris

 mysteria

myſteria curioſius videretur alludere, niſi ad aram Bacchi confugiſſet, illico trucidatus eſſet in Scena: poſtea etiam in Areopago de capite ſuo cauſam dixit? Habes, amice, ſuſpiciones noſtras: tu tuique ſimiles rem cognoſcite, & ſententiam ferte; non Βεκκεσέλλωοι quidam, πολυμαθεῖς ſine pectore & mente,

ἀνέρες ὧν τὸ κέαρ
Παλῶ σέσακται ἢ δυσεκνίπλῳ πυγός.

Præclare vero actum eſt cum Sophocle, quod à χρονοξέφῳ noſtro non niſi ſemel ad falſum teſtimonium dicendum citatus ſit: Euripides autem, qui Malelæ erat paulo familiarior, graviſſimas iſtius conſuetudinis pœnas ſuſtinuit; adeo quidem ut non minus incommodo hoſpite hoc Antiochenſi, quam olim Promeri canibus uſus eſſe videatur. Non erit, opinor, ab inſtituto noſtro alienum, ſi locos omnes accuratius aliquantum examinem, in quibus Euripidis mentio fit: &, quoad ejus facere potero, fabularum titulos, quo ſinguli quique loci referuntur, oſtendam. Dabitur fortaſſe occaſio ex interioribus literis aſpergendi aliquid: memores tamen erimus, ut ſpondeo, verbi veteris, quo admonemur

Τῇ χειρὶ σπείρειν, μηδ' ὅλῳ τῷ δυλάκῳ.

Quæ igitur habes pag. 39. Περὶ ἧς (Δανάης) ἐμυθολόγησεν Εὐριπίδης ὁ σοφώτατος ἐν τῇ συντάξει τ' αὐτῆ δραμάτος & quæ ſequuntur, è fabula *Danae* deſumpta ſunt. Laudat hanc Pollux lib. 4. cap. 16. Stobæus autem non ſemel, ut & aliam Sophoclis ſimiliter inſcriptam. Harum alterutram, magis tamen Euripideam, latine convertit Nævius, cujus Danae Nonio Marcello citatur. Plutarchus Conſolatoria ad Apollonium: ὁ δ' ὑδραμυθάμυος τὴν Δανάην δυσπενθῆ Δίκτυς φησι.

Δοκεῖς τ' ἄδλιω σῶν τι φροντίζειν γόων
Καὶ παῖδ' ἀνήσειν τ' σὸν, εἰ θέλοις σένειν;
Παῦσαι βλέπουσα δ' εἰς τὰ τῆδ' πέλας κακά·
Ῥᾴων γὰρ εἰ λογίζοιο θέλοις

Οσος

Οσοι τε δεσμοῖς ἐμμεμόχθωται βροτῶν
Οσοι τε γηράσκουσιν ὀρφανοὶ τέκνων
Τές τ' ἐκ μεγίστης ὀλβίας τυραννίδος
Τὸ μηδὲν ὄντας. παῦτά σε σκοπεῖν χρεών.

Erravit eruditiſſimus Grotius iu Excerptis; cum in verſu quarto repoſuit, ῥᾷον φέροις ἄν. Nihil enim magis uſu tritum, quam ἐῤῥῶσθαι εἶναι, melius habere, hilariore animo eſſe, convaleſcere. Etiam pueri hoc ſciunt. Erravit, cum in verſiculo quinto emendare conatus eſt ἐμμεμόχθωται. Non enim magis μοχθοῦμαι dixeris, cum μοχθῶ ſit verbum neutrum, quam πάσχομαι aut κάμνομαι. Sine dubio ſcriptum oportuit,

Οσοι τε δεσμοῖς ἐμμεμόχλευνται βροτῶν.

vel Οσοι τε δεσμοῖσι μεμόχλευνται βροτῶν.

Erravit denique, cum locum hunc ad hanc, de qua agimus, Danaen referendum putavit, qui omnino ex Euripidis Dictye accerſitus eſt. de quo conſule Stobæum, & alios. Ariſtophanes Grammaticus in argumento Medeæ. Ἐδιδάχθη ὅτε Πυθοδώρου ἄρχοντος ἐπὶ τῷ πζ' Ολυμπιάδι. Πρῶτος Εὐφορίωνι, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης. Μήδεια, Φιλοκτήτης, Δίκτυς, Θερισταί. Σάτυρος ἡ σώζεται. Scribe Δίκτυς, Θερισταὶ σάτυροι ἢ σώζονται. i. e. Θερισταὶ δρᾶμα σατυρικόν. Ita loqui ſolent. Cave enim credas τὸ σάτυροι eſſe partem inſcriptionis. Ita Sophoclis fabula Κωφοὶ σάτυροι. Scholiaſtes Nicandri ſimpliciter Σοφοκλῆς ἐν Κωφοῖς. Sic ejuſdem Ἰχνεύται σάτυροι, quemadmodum apud Pollucem eſt legendum, pro Ἰχνευταὶ Σατύρων. Athenæus non appoſito fabulæ diſcrimine, Σοφ. ἐν Ἰχνευταῖς. Sic Ἰοφῶν ἐν Αὐλῳδοῖς σατύροις apud Clementem: ſic Æſchylus ἐν Κήρυξι σατύροις apud Pollucem: ita enim emendo pro κήρυξι σατυρικοῖς. Photius in Lexico manu ſcripto: Πυρσοκόρσης λέοντος, Αἰχύλος ἐν Κήρυξι σατύροις. Ex quo reſtituendus Heſychii locus: Πυρσοκορσολέοντος πυῤῥοκεφάλης, ξανθολόφης. lege, ut apud Photium. Cum autem nomen fabulæ cujuſpiam ſit numero ſingulari; tunc σατυρικὴ dicunt & σατυρικός. Potuit autem Grotius erratum ſuum reſciſcere ex Fragmento illo Danaæ, quod primus in lucem edidit de literis optime meritus Hieronymus Commelinus. Ibi dramatis perſonæ ſunt Mercurius, Danae, Nutrix, Acriſius, Miner-

va, Nuncius, Chorus: Dictys autem minime comparet. In ὑποστιγματίῳ illo ſic vulgo legitur non longe à principio.

------- κᾆτά πως κείνη ποτε
Ευνλὼ κρυφαίαν γνῶσα κἠ μὴ γνῶσα δὴ
Ὑπόπτερον λέοντα τέξεται πατρί.

Cum metri ratio, tum res ipſa flagitat, ut ὑπόπτερον ſcribamus, non ὑπόπτερον. Quis non alatum Perſeum & in libris legit, & in pictis tabulis vidit? At interpres homo ſane feſtivus ita convertit: ſub ſaxo natum leonem. Nempe huic committas, ſiquid recte curatum velis. Et tamen is ipſe eſt ni fallor, qui bonam ætatis partem contrivit, ut Suidam foras extruderet mendis maculiſque uſquequaque obſitum, ut aliquando fortaſſe oſtendemus.

Pag. 51. Διὰ τοῦτο δὲ ὁ Εὐριπίδης τὴν Βακχῶν ἐξέθετο δρᾶμα, ὡς ὑπὸ Πενθέως εἰπὼν ταῦτα· Σεμέλη δὲ λοχᾶσθεῖσα ἐκ βροτοῦ πνος, εἰς Ζῆνα φέρουσα τὴν ἁμαρτίαν λέγει. *Bacchæ* Euripidis etiam nunc ſuperſunt. Illud autem mentitur Malelas, ὡς ὑπὸ Πενθέως, non Pentheus enim, verum Semelæ ſorores Ινὼ, κ' Αὐτονοὰ, χ' ἁ μαλοπάρηος Αγαύα contumelias has ei dixerunt. Bacchus in prologo.

Επεί μ' ἀδελφαὶ μητρὸς ἃς ἥκιστ' ἐχρὴν
Διόνυσον ἐκ ἔφασκον εἶ τ' Διὸς,
Σεμέλην ὑ νυμφιδεῖος ἐκ δυητοῦ πνος
Εἰς Ζῆν' ἀναφέρειν τὴν ἁμαρτίαν λέχυς.

Pag. 58. Ο γὰ σοφώταλος Εὐριπίδης ποιητικῶς ἐξέθετο δρᾶμα, ὡς ὅτι ὁ Ζεὺς εἰς σάτυρον ἔφθειρε τὴν Αντιόπην. Cenſeo ſupplendum eſſe, εἰς σάτυρον τρεφθεὶς ἔφθειρε. Propter ſimilitudinem duorum verborum accidit, ut fieri ſolet, ut librarius unum omitteret. Porro fabula *Antiopa* memoratur ab Heſychio, Stobæo, aliis. Photius Patriarcha in Lexico MS. Εὔκρας εὐκρατος εὐρυβροτοῖσιν. Εὔκρας ὁ γήροιτ' ἂν ἡδέως, ἐν Αντιόπῃ. Lege. Εὔκρας, δ' κραλος· Εὐριπ. ἐν Αντιόπῃ· Βροτοῖσιν εὔκρας ὁ γήροιτ' ἂν ἡδέως. Suidas: δ' κρανὴς, ἀντὶ τ εὐκρᾶλος. Scribe Εὐκρὰς, uti recte apud Etymologicon magnum. Antiopam latine docuit Pacuvius, de Græco Euripidis converſam: citantibus Cariſio,

riſio, Diomede, Servio & Marcello. In quo admiror, ait Cicero de Finibus, cur in graviſſimis rebus non delectet eos patrius ſermo, cum iidem fabellas Latinas ad verbum de Græcis expreſſas non inviti legant. Quis enim tam inimicus pæne nomini Romano eſt, qui Ennii Medeam, aut Antiopam Pacuvii ſpernat aut rejiciat? qui ſe iildem Euripidis fabulis delectari dicat, Latinas oderit? Noſti illud Perſii,

Sunt quos Pacuviuſque & verrucoſa moretur
Antiopa, ærumnis cor luctificabile fulta.

Pag. 63. Ὁ γὰρ σοφώτατος Εὐριπίδης ποιητικῶς ἐξέθετο δρᾶμα περὶ τῆ Οἰδιπόδος καὶ τῆς Ἰοκάστης καὶ τῆς Σφιγγός. Oedipus & Jocaſta in Phœniſſis ad partes vocantur: quin & ibidem de Sphinge mentio fit non ſemel. Potuit igitur Antiochenſis ad Phœniſſas reſpicere, potuit ad fabulam Oedipum, quæ laudatur ab Heſychio, à Stobæo aliquoties, ab Erotiano.

Pag. 88. Καὶ μὴ Αἰσχύλον ἐβασίλευσεν αὐτῶν (τῶν Ἀθηναίων) Ἀκμαίων ἔτη δύο, περὶ ὃ Εὐριπίδης ὁ σοφώτατος δρᾶμα ἐξέθετο· καὶ μὴ Ἀκμαίοντα ἐβασίλευσ αὐτῶν ἄλλοι ΙΗ'. Amabo te, Syriſce, ſerione hæc an joco? quæ te enim larvæ atque intemperiæ agitabant, cum hæc ſcriberes? πῦ τοι φρένες ἐκπεπότανται; Ακμαίων & Ακμαίοντα pro Αλκμαίων & Αλκμαίωνα? Muli ſunt illa, non hominis. Simile peccatum eſt, quod de Alcmæone Athenienſi tragœdiam factam exiſtimes. Siquidem ille eſt Alcmæo Argivus, Amphiarai filius, qui, quod Eriphylen matrem occidiſſet, furiis agitatus eſt. Inde ſcenæ argumentum eſt accerſitum. Timocles Comicus:

Τὰς γὰρ τραγῳδὰς ὅστις ἐστὶν, εἰ βούλει, σκόπει,
Ὡς ὠφελοῦσι πάντας· ὁ μὲν γὰρ ὢν πένης
Πλουσιώτερον αὑτῷ καλαμαθὼν τ' Τήλεφον
Γενόμενον, ἤδη τινὰ πενίαν ἔχοντα φέρει
Ὁ νοσῶν δ' μανικῶς Αλκμαίωνι ἐσκέψατο.

Antiphanes ----- Μακάριόν ἐστιν ἡ τραγῳδία
Ποίημα καὶ πάντ' ----- ἂν πάλιν
Εἴπῃ τις Αλκμαίωνα, καὶ τὰ παιδία
Πάντ' οἶδ' ὅς ἐστιν· ὅπου μανεὶς ἀπέκτονε
Τινὰ μητέρα. Cicero Academ. 2.

Quid?

Quid? ipſe Alcmæo tuus, qui negat cor ſibi cum oculis conſentire, nonne ibidem incitato furore; *Unde hæc flamma oritur?* & illa deinceps, *Incede, incede; adſunt, adſunt; me, me expetunt.* Quid, cum virginis fidem implorat? *Fer mi auxilium; peſtem abige à me; flammiferam hanc vim quæ me excruciat. Cæruleo incinctæ angui incedunt; Circumſtant cum ardentibus tædis.* Sed piget profecto in re certiſſima teſtibus uſum eſſe non neceſſariis. Illud op nor auribus tuis, Milli, novum accedet; integram hujus dramatis inſcriptionem eſſe Αλκμαίων ὁ διὰ Ψωφῖδος. Niſi fortaſſe geminum Alcmæonem Euripides ediderit, aut iterum eundem, correctum ſcilicet & διασκευασθέν. Quicquid eſt hujus, ſolus adeo me docuit Heſychius noſter, & fortaſſe ſolum: alios, qui depravata ejus verba non poterant intelligere, non item. Αργαίνειν, λευκαίνειν. Εὐριπίδης Αλκμαίωνι, διὰ ψηφίδος ἀργαίνουσα, λευκαίνουσα, φοιτῶσα. Cenſeo corrigendum eſſe: Εὐριπίδης Αλκμαίωνι τῷ διὰ Ψωφῖδος· tum notam diſtinctionis ponendam † Αργαίνουσα, λευκαίνουσα, φοιτῶσα. Παρὰ τὸ ἀργὸν, ait Euſtathius ad Odyſſeæ ſecundum, τὴν ἀργάντες ταῦροι παρὰ Πινδάρῳ, τὴν ἀργαίνειν τὸ λευκαίνειν παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Αλκμαίωνι. Sive hæc Euſtathius ab Heſychio, ſive ab alio quopiam uterque tranſtulit, apparet hunc locum à multis jam ſæculis fuiſſe depravatum. Quî factum alioquin, ut Euſtathius tragœdiæ nomen mutilum protulerit, niſi quod in verbis ſequentibus cerneret ἐδὲν ὑμές. Idem Heſychius: Ατενής. Ηκω δ' ἀτενὴς ἀπ' οἴκων. Εὐριπίδης Αλκμαίωνι τῷ διὰ ψοφίδος σπουδάσασα. Corrige ſodes in hunc modum: Εὐριπίδης Αλκμαίωνι τῷ διὰ Ψωφῖδος, σπουδάσασα. Ατενὴς, ait, eſt σπουδάσασα, feſtinans ſumma cum virium contentione. Cujus ſignificationis exempla quod haud temere reperiantur, propterea verbi ſedes à Grammaticis indicata eſt Αλκμαίων ὁ διὰ Ψωφῖδος. Rationem porro hujus inſcriptionis non diu neque fruſtra quæſiverit, qui in memoria habuerit Alcmæonem, quem antea contortorum anguium & ardentium tædarum verbera nuſquam conſiſtere paterentur, aliquando tandem ad ſanam mentem in Pſophide Arcadiæ rediiſſe. Videatur in Arcadicis Pauſanias. Apollodorus lib. III, Αλκμαίωνα δὲ μετὰ τὴν

τῆλθεν

τῆλθεν Ερινὺς ἡ μητρῴα φόνα, ἢ μεμιλωὸς ᾠχῆτον μὲ εἰς Αρκαδίαν πρὸς Οἰχλέα παραγίνεται, ἐκεῖθεν δὲ πρὸς Ψωφίδα πρὸς Φηγέα· καθαρθεὶς ὑπ' αὐτῆ Αρσινόλω γαμεῖ τὴν τέτα θυγατέρα. Jam monui emendandum eſſe Ψωφῖδα ſyllaba ſecunda producta. Ovidius:

Uſque ſub Orchomenon, Pſophidaque, Cyllenenque.

Percommode autem hic locus Apollodori in memoriam mihi alium redigit, in libro primo; qui viros doctos in errorem hactenus induxit: deinceps tamen, uti ſpero, non faciet. Τυδεὺς ὃ ὥς φησιν ὁ τὴν Αλκμαιονίδα γεγραφὼς κλείνας τὰς Μελανῶ παῖδας ὀπιθελεύοντας Οἰνεῖ, Φλωέα &c. Quæ ſic latine expreſſit interpres: Is qui Alcmæonidem tragœdiam ſcripſit. Hominem ſane liberalem, qui vocem illam Tragœdiam benigne nobis de ſuo largitus eſt. Atqui, O bone, Αλκμαίων ea Tragœdia, non Αλκμαιονὶς inſcribitur, ut Erotianus, Stobæus, Priſcianus, aliique teſtantur. Sicuti autem Philoclis Tragici tetralogia de Pandione Παν-διονὶς, atque Aeſchyli de Oreſte Ορεστεία nominata eſt; Ita fieri poteſt ut Euripides tria dramata de Alcmæone publicaverit, unà cum quarto Satyrico argumenti omninò alieni: quam integram tetralogiam Αλκμαιωνίδα vocarent. Sed oportet Epicharmi illud ſemper habeas in promptu,

Νᾶφε καὶ μέμνασ' ἀπιστεῖν· ἄρθρα ταῦτα τᾶν φρενῶν.

Quicunque enim humaniores has Muſas colit, ſæpenumero ſolet uſu venire ut

Ισχη ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοια.

Siquidem hæ de Alcmæonide ſuſpiciones, ægri ſunt ſomnia; cum is Scriptor, quicunque tandem fuerit, (neque enim de ætate, neque de patria viri, aut nomine quicquam habeo compertum) hiſtoricus ſit, non tragicus. Ο ὃ τὴν Αλκμαιωνίδα γράψας (verba ſunt Strabonis lib. 10.) Ικαείᾳ τῆ Πηνελόπης πατρὸς ὑὸς ψευδῶς δύο Αλυζέα καὶ Λευκάδιον· διωκεῖσθαι δ' ἐν Ακαρνανίᾳ τέτᾳ μὺ τῆ πατρός. Et quidem Euripide vetuſtior. Scholiaſtes ad Oreſtem v. 1000. Ακολυθεῖν δοκεῖ ὁ Ευριπίδης τῇ τὴν Αλκμαιωνίδα (ω ſcribe etiam apud Apollodorum, non ο.) πεποιηκότι εἰς τὰ περὶ τὴν ἄρνα, ὡς καὶ Διονύσιος ὁ κυκλογράφος φησί.

φησί. Φερεκύδης ὃ ὁ καθ' Ερμῆ μιῶϊν φησι τὴν ἄρνα ὑποβληθῆναι. ὁ δὲ τὴν Αλκμαιωνίδα γράψας τ ποιμνία προσαγαγόντα τὸ ποιμνίον τῷ Αξεῖ ἀνταποκαλεῖ. Quid tibi dicam depravatum mihi videri verbum illud poſtremum? χρὴ enim δῆλον, τὸ τ Φερεκύδ. leg. Ανταῖον ἀποκαλεῖ vel Αντανδρον καλεῖ vel Ανπφον, vel ſimile quippiam; cum ſine controverſia deſit nomen Paſtoris. Hæc habui, Milli jucundiſſime, quæ de Alcmæone & Alcmæonide ore, ut opinor alio indicta dicerem: non enim placet eorum ratio, qui cum meræ corniculæ ſint emendatis hinc inde plumis germanos pavones ſe pollicentur.

Pag. 104. Multa narrat Malelas de Prœto Stheneboea & Bellerophonte, καθὼς συνεχάψατο Εὐριπίδης ὁ [illegible] πληρώσας τὸ δρᾶμα. Intellige de fabula *Sthenebœa*, cujus mentio fit apud Athenæum, Stobæum, alios. Julius Pollux lib. 3. cap. 4. Εἴρηται δὲ ξεναπάτη παρ' Εὐριπίδῃ. Nomen tragœdiæ non commemorat; aliunde tamen ſcimus hanc eſſe de qua agimus, Sthenebœam. Ξεναπάτας, ait Photius MS. ἰδίως ὅτι τῆς . . . . . ὅταν μὴ τοιοῦτοι πνέωσιν ἄνεμοι ἐν τοῖς πελάγεσιν, ὁποῖοι ἐν τοῖς λιμέσιν. Εὐριπίδης Σθενεβοίᾳ. Τὶς ἄνδρα πικὰ ξεναπάταν. Scribe autem in Polluce ξεναπάτης. Apparet ita corrigendum eſſe, cum ex hoc loco Photii; tum ex Euripidis Medea, quæ in extrema fabula ſic Jaſoni convitium facit, Τὶς δὲ κλύει σε θεὸς ἢ δαίμων τ ψευδόρκῳ κ ξεναπάτα; Ariſtophanes Veſpis:

Εἶτ' ὑμῖν, ὦ θεαταί, τὴν ἐμὴν ἰδὼν φύσιν
Εἶτα θαυμάζει μ' ὁρῶν μέσον δίεσφηκωμένον,
Ητις ἡμῖν ἦ 'πίνοια τῆσδε τῆς ἐσκευτρίδος,
Ράδίως ἐγὼ διδάξω, κἂν ἄμυσον ἢ τὸ πρίν.

Scholiaſtes annotat ad verſum noviſſimum: ὁ σίχος ἐκ Σθενεβοίας Εὐριπίδ. Bene pol factum, quod nos docuerit, unde tralatus ſit hic σίχος, quod quidem alias neſciremus. Atque ea gratia non leve peccatum ei condonabitur. Enimvero non totus verſus, ut ille exiſtimavit, ſed pars tantummodo poſterior ex Euripide eſt. Nam in his rebus verba mihi dari haud facile patior, qui, ut ſcis, fragmenta omnium Poetarum Græcorum cum emendationibus

bus & notis grande opus edere conſtitueram: nunc, ut aiunt, Αλλος βίος, ἄλλη δίαιτα. Plutarchus Συμποσιακῶν I. 5.

Πῶς εἴρηται τὸ -------- Μυσικῳ δ' ἄρα
Ερως διδάσκει, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν.

Quem ego locum admiror, cum ſine dubio depravatus ſit, nemini unquam in ſuſpicionem veniſſe. Ita exhibent, ut vulgo legitur, Eraſmus & Joſ. Scaliger in Proverbiis; ita Grotius in Excerptis. Spes tamen eſt, ut nunc jam dehinc tam turpe erratum ex libris & memoria hominum auferatur. Legent enim qui ſapient, μυσικὸν non μυσικῳ. Μυσικὸν διδάσκει, i. e. ποιητὴν ἀποδείκνυσι, *poetam reddit*: Quaſi hoc ſenario Latine dixeris: Amor poetam vel facit, vel invenit. Ars Muſica & ſtudium muſicum eſt poetica. Terentius: *Is ſibi reſponſum hoc habeat; in medio omnibus Palmam eſſe poſitam, qui artem tractant Muſicam.* Ea autem ſignificatio τοῦ διδάσκειν elegantior paulo eſt & rarior, proptereaque fraudi fuit librariis: attamen non deſunt exempla. Ariſtoph. Ranis.

Καὶ σὺ πῶ δὴ δράσας αὐτὸς ὅπως ἀνδρείως ἐδίδαξας;

Sed & hic locus in vitio eſt; & legendum autore MS. Oxonienſi:

Καὶ σὺ πῶ δράσας ὅπως αὐτὸς γυναίως ἐξεδίδαξας;

Vulgata lectio cum propter alia minus placet, tum ob hoc præcipue; quod τὸ τετραπόδιον ſive IV. priorum pedum menſura non debet in dimidiatum verbum deſinere. Idem Plutarchus Περὶ τῶ μὴ χρᾶν ἔμμετρα νυῦ τὴι Πυθίαν. Ο δ' Εὐριπίδης, ait, εἰπὼν, ὡς διδάσκει ποιητὴν ἔρως, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρὶν, ἐνόησεν ὅτι & quæ ſequuntur. Nicias Medicus apud Schol. Theocriti Idyll. XI.

Ην ἄρ' ἀληθὲς τοῦτο, Θεόκριτε, οἱ γὰ ἐρῶντες
Πολλάκι ποιητὰς ἐδίδαξαν τὸς πρὶν ἀμούσους.

Sed quo me cunque recipio, omnia conſpicio mendis & maculis inquinata. Ecce enim & huic medico medicina adhibenda eſt. Scribendum eſt, inquam,

——— ἡ γὰρ Ἔρωτες
Πολλάκι ποιητὰς ἐδίδαξαν τὸν πρὶν ἀμούσους.

P. 106. Περὶ δὲ τῆ Πασιφάης ἐξέθετο δρᾶμα Εὐριπίδης ὁ ποιητής. Inanem, mihi crede, operam ſumpſerit, qui Euripidis Paſiphaen inſtituerit quærere. Non temere dico atque equidem certe ſcio neminem ex ſcriptoribus vetuſtis hodie ſupereſſe, qui tale quidquam memoriæ tradiderit. Heſychius tamen, Σαρδὼ, ait, ἐν Πασιφάῃ τὸ σαρδόνιον ἢ σφραγὶς εἴρηται. quem ſi ad Euripideam fabulam reſpexiſſe quiſpiam exiſtimet; caveat moneo, & exiſtimationi ſuæ inſidias parari cogitet. Alcæi quidem comœdia Paſiphae inſcripta eſt, ut ſcimus ex Didaſcalia Pluti Ariſtophanis: Ἐδιδάχθη ὅτι ἄρχοντος Ἀντιπάτρου, ἀνταγωνιζομένου αὐτῷ Νικοχάρους μὲν Λάκωσιν, Ἀριστομένους δὲ Ἀδμήτῳ, Νικοφῶντος δὲ Ἀδώνιδι, Ἀλκαίου δὲ Πασιφάῃ. Sed Euripidis Paſiphaen nuſquam cuiquam laudari reperies. Quid igitur fiet? Num nam Antiochenſis, cum hæc ſcriberet, memoriola vacillavit γεροντικῶς, an mendacio conatus eſt fallere? Utrum libet ſane fecerit, haud arbitrario vapulabit: atque adeo dudum eſt, quod homunculum video σκύτη βλέπειν. Verum hercle quanquam admodum nupera eſt inter nos notitia; me tamen & precatorem habebit & defenſorem paratum: cum & alias ſoleam eſſe in amicitiis fidelis. Dico igitur Euripidem tragœdiam quidem de Paſiphae publicaſſe, minime tamen Paſiphaen inſcripſiſſe, ſed *Cretenſes*. Nec tu mihi de Κρήσσαις hoc perperam intelligas, quæ ex Athenæo, Stobæo & aliunde ſatis in notitiam venerunt: ſed de quibus hodie fortaſſe primum inaudiviſti, Κρησί· quandoquidem & Joannis Meurſii, qui de trium Tragicorum fabulis accurate ſtudioſeque ſcripſit, diligentiam effugerunt. In Ariſtophanis Ranis his verbis compellat Euripidem Æſchylus:

Ὦ Κρητικὰς μὲν συλλέγων μονῳδίας·
Γάμους δ' ἀνοσίους εἰσφέρων εἰς πλοὺ τέχνην.

Quo in loco hæc annotat Scholiaſtes: Ἐν γὰρ τοῖς ΚΡΗΣΙΝ Ἰκάριον μονῳδοῦντα ἐποίησε· καὶ οἱ μὲν εἰς πλοῦ Ἰκαρίου μονῳδίαν ἐν τοῖς ΚΡΗΣΙ, θρασύτερον γὰρ δοκεῖ τὸ πρόσωπον. Ἀπολλώνιος δὲ ὅτι δυσάρεστος

ἡ

καὶ εἰς τὸν Αερόπην τὸν ἐν τοῖς Κρήσαις εἰρῆσθαι, ὧν εἰσήγαγε πυρευόμενον· Οἶμαι δὲ διὰ τὰ ἐν τῷ Αἰόλῳ. Τιμαχίδας δὲ διὰ τὸν ἐν τοῖς ΚΡΗΣΙ μίξιν ΠΑΣΙΦΑΗΣ πρὸς τὸν ταῦρον. Absolvimus, opinor, Joannem ab omni suspicione peccati: nunc & huic Scholiasti patrocinari oportet. Non enim deerunt qui pervulgata via quorundam, qui germanos se putant esse Aristarchos, extemplo pro verbo Κρησὶ contendent esse reponendum Κρήσσαις. Pedetentim tamen, & aliquantisper, oro, manum abstineant; dum Tribunos adeam qui intercedant tantæ temeritati. Ecce iterum Scholiastes ad hæc verba Aristophanis,

Αλλ' ὦ Κρῆτες Ιδης τέκνα
Τὰ τόξα λαβόντες ἐπαμυνάτε.

Ταῦτα, ait, φησὶ τὰ ἐκ ΚΡΗΤΩΝ Εὐριπίδου. Bina profecto sunt dramata Κρῆτες & Κρήσσαι, argumento longe dissimili. Personæ omnino aliæ introducuntur, scenæ ponuntur in locis disjunctissimis maximeque diversis. Illic Icarum cernis & Pasiphaen: in Cressis Aeropen, Atrea, Thyestem. Illic Argis Peloponnesi, hic in Creta insula res aguntur. Aristophanes vespis:

Τοῦτο δὲ Αδης ἀμακρινεῖ πρότερον ἢ 'γὼ πείσομαι.

ubi Scholastes, Εν Κρήσσαις, ait, Εὐριπίδου, ὁ Ατρεὺς πρὸς τὸν Αερόπην * κρινεῖ ταῦτα. Unde perspicuum est, in superiore loco corrigendum esse Αερόπην τὸν ἐν ταῖς Κρήσσαις. Porphyrius lib. 4. de abstinentia: Μικρᾶς με παρῆλθε καὶ τὸ Εὐριπίδειον φλαθέσθαι, ὃς τὰς ἐν Κρήτῃ τὰ Διὸς σφαγὰς ἀπέχεσθαί φησι διὰ τόνων. λέγουσι δ' οἱ περὶ τὸν χορὸν πρὸς τὸν Μίνω·

Φοινικογλυφὲς παῖ τὰ Τυρίας
Τέκνον Εὐρώπης καὶ τοῦ μεγάλου
Ζηνὸς, ἀναάσσων
Κρήτης ἑκατομπολιέθρου·
Ηκω ζαθέους ναοὺς σφαλιπὼν,
Οὓς αὐθιγλυνὴς τμηθεῖσα δρυὸς
Στεγανὰς παρέχει χαλύβῳ πελέκει,
Καὶ ταυροδέτῳ κραθεῖ
σ' ἀρχενὰς ἁρμὰς κυπαρίσσου. & quæ sequuntur.

Ita locum hunc emendare conatus eſt Grotius in Excerptis ex comœdiis & tragœdiis Græcis. Cujus autoritatem Cantabrigienſes in noviſſima Porphyrii Editione ſecuti ſunt. " Hoc fragmentum Euripidis (ver-
" ba ſunt Grotii) ἐν Κλειοῖ extare dicit Erotion, ut qui-
" dem nunc legitur. At ex *Creſſis* eſſe facile intelligi-
" tur, quod verba ſunt chori ad Minoa. Sed erravit in re levi gravioribus, opinor, ſtudiis intentus vir ſupra comparationem atque æmulationem noſtram longiſſime poſitus. Cum enim in Creſſis, ut jam docui, Atreus, & Aerope loquantur; ſcena autem ſine controverſia ſit Argos: vix aut nullo modo eſt, ut hæc Porphyriana ex eodem dramate petita videantur. Quod ſi ſint, demiror equidem cur in Creta Minos cum his ſacerdotibus ſermonem inſtituat. Quæ enim hæ præſtigiæ? quibuſnam machinis hæc ἄνω κὴ κάτω? Eademne in fabula tam alienæ hiſtoriæ? duplex ne ſcena, & geminus chorus? Modo Cretam ſpectemus, modo regiam Atrei? modo chorus virilis, Myſtæ, inquam, Idæi Jovis, modo grex fœminarum ad partes veniat? Inde enim fabula Κρῆσσαι nomen accepit, quod in ea chorus ſit mulierum Cretenſium, videlicet quæ Aeropem è Creta comitatæ ſunt. Similem ob cauſam Φοίνισσαι, Τρωάδες, Τραχίνιαι, aliæ bene multæ ſuis vocabulis nominantur. Nec tamen, quod chorus ſit Cretenſium, idcirco neceſſe eſt, ut in Creta ſcena ſit poſita: quando & in Phœniſſis res Thebis aguntur; chorum tamen conſtituunt mulieres Tyriæ: Τύριον οἶδμα λιπῶσ' ἔβαν Ἀφροδίνια Λοξία Φοινίσσας ἀπὸ νάσου. Sed quid tergiverſamur? Scimus Aeropen Catrei fuiſſe filiam, Minois neptem: & quo tempore res hæ tranſactæ ſunt, jam diu liberos ſuſcepiſſe. Siquidem Agamemnonem & Menelaum patri fuiſſe conſcios commemorant, cum cœnam illam feralem Thyeſtæ apponeret. Non ergo de Minoe proavo longa dubitatio eſt, quin è numero vivorum pridem ante exceſſerit. Imo vero à filiabus Cocali trucidatus eſt: ſi Euſebio fides, prius circiter triennio; ſed ſecundum exactiſſimam rationem Gulielmi Lloidii Epiſcopi Aſaphenſis,

Ανδρὸς, ὃν ἔτ' αἰνεῖν τοῖοι ϰαιοῖσι δέμις,

antè annis ſolidis quatuor & viginti, quam Atreus regnum capeſſeret. Quamobrem haud facile patior, ut corrupta illa verba Erotiani Εὐριπίδης ἐν Κλειοῖ magis magiſque à Grotio depraventur: ſed, quod ad vulgatam lectionem proxime accedit, auctor eſſe auſim, ut poſthac ἐν ΚΡΗΣΙ corrigatur. Ita totum erit ſimplex & unum, omnia ſibi conſtabunt, belleque convenient: Minos, chorus Myſtarum, Paſiphae, Icarus. Non opus erit χλώδειν τὰ ἀτύϛλωϛα. Reſtat, ut de loci hujus Porphyriani miris quidem modis mendoſi lectione accurate quantum in nobis eſt, & exquiſite diſputemus:

Ηϰω ζαδέως ναὸς ϖϱοϛλιπών,
Οὓς οὐδιγλῶνὴς τμηδεῖϛα [a] δρὺς
Στεγανὸς παρέχῃ Χαλύβῳ πελέϰῃ,
Καὶ [b] ταυροδέτῳ ϰραδεῖ
Σ' [c] ἀπεϱεϰῆς ἁρμὸς ϰυπαρίϛου.

a Erotianus δοχὸς, vetus Editio Porphyrii δοϱός.

b Porph. ταυροδέτῳ ϰρηδεῖϛ' Erot. ϖϱολέτῳ ϰολλητείς.

c Porph. Απεϱεϰεῖς. Erot. ἀπεϱεϰεῖς ἁρμοῖς.

Quæ ita vertit Cl. Grotius:

Sacra advenio templa relinquens:
Quas priſca domos dedit indigena
Quercus Chalyba ſecta bipenni,
Taurique ſibi glutine jungens
De vera tigna cupreſſu.

Haud ita facere debet qui interpretis munere fungitur. Nolim eum in cæteris ſcriptis eodem modo indiligentem. Unde enim ἁρμοὶ ſunt *tigna*? quid iſta ſibi vult *vera* cupreſſus? Cur ſpreta eſt vulgata Porphyrii lectio ἀπεϱεϰεῖς? Cur Erotiani autoritas repudiata, qui locum hunc ideo citavit, ut oſtenderet ἀπεϱεϰεῖς ἁρμοὶς non ſignificare ἀληθεῖς *veras*, ſed ἀϰριβεῖς, *arctas* nempe *& exactas compages*. Ejus verba ſunt hæc: Καὶ Εὐριπίδης ἐν Κλειοῖ (leg. Κρησί) φησιν, Ηϰω ζαδέως &c. ϰολλητεὶς ἀπεϱεϰεῖς ἁρμοὶς· ὃϰ εἶπεν ἀληθεῖς ἁρμοὶς, ἀλλ' ἀϰριβεῖς. Sic corrigendum eſſe facile videbit, cui ad manum eſt Erotianus: vulgo enim perperam, ἀλλ' ἀπεϱεϰεῖς. Apageſis autem barbarum illud & ſolœcum ταυ-

ροδέτῳ

ροδήτῳ, quo verbo nullus unquam ſcriptor eſt uſus, aut per analogiam uti poterit. Quin etiam & verſui conſultum oportuit. Quis enim, qui non negligenter in his literis verſatus eſt, illud omnino probare poſſit καὶ παροδήτῳ κραδεῖ ----, dimetrum ſcilicet brachycatalectum, ut proxime ante parœmiacum veniat. Affirmo tibi neminem unum Tragicum Comicumve in eo loco hoc metrum adhibere; multo etiam minus, quod Erotiani ſcriptura conſtituit καὶ παροδήτῳ κολλησεῖς. Quid quod ne in Latinis quidem legitimi ſunt numeri? In ſecundo verſu *quas priſca domos dedit indigena* tribrachys eſt loco anapæſti vel cujuſcunque pedis quatuor temporum. Quod vitium commune Grotio eſt cum Joſ. Scaligero, Flor. Chriſtiano, aliiſque, opinor, omnibus qui ſæculo hoc & ſuperiore vel Tragœdias Græcas latine verterunt, vel ipſi ſcripſerunt novas: quibus ſolenne eſt anapæſtos ſuos paſſim, ubi nulla clauſula eſt neque interpunctum, tribrachi vel trochæo vel cretico terminare; vel etiam vocali, aut litera M finire, verſu proximo ab alia vocali vel H incipiente. Scilicet etiam hic ut alibi poſtremam in verſu ſyllabam communem eſſe arbitrabantur. Næ iſti, ſi olim ſtante re Græca vel Romana ſuas fabulas edidiſſent, ſibilis & κλωγμοῖς è ſcena explosi fuiſſent. Non enim Græcis ea licentia permiſſa,

Nec data Romanis venia eſt indigna poetis.

Fas erat duntaxat verſum illum, qui parœmiacus dicitur, trochæo claudere. Eo uſque non aliter continuari debebant anapæſti vel pares anapæſto pedes, ac ſi unicus eſſet verſus. Quin & Seneca Tragicus, ut ſcias eum de induſtria temperaviſſe, ſemel tantum atque iterum trochæo anapæſtos clauſit, nec niſi finita ſententia: qui ſcilicet parœmiaci locus eſſet, niſi is ſcriptor neſcio cur verſum illum repudiaſſet. Veteres tamen Latinos minime aſpernatos eſſe Parœmiacum, ſed & hic Græcorum veſtigiis inſtitiſſe ſcire dabitur ex iſtis reliquiis, iiſque, ni fallor, ſolis.

Attius

Attius Phinidis. Simul & circum magna ſonantibus
Excita ſaxis ſæva ſonando
Crepitu clangente cachinnant.

Locus eſt apud Nonium in *Cachinnare*. Sed nemo à me impetrabit, ut verba Attii ſana eſſe concedam. Quorſum enim pertinent *magna ſæva*, & *ſonantibus ſonando?* Peccaturus ſum, uti ſpero, intra veniam, ſi parum proſpere medicinam experior. Ex ipſo fabulæ nomine magna ſuſpicio eſt de Harpyiis verba fieri. Fallor itaque an ſic legendum eſt?

Simul & circum ſtagna ſonantibus
Excita ſaxis ſæva Celæno
Crepitu clangente cachinnat.

Illud *clangente* proprie & apte dictum eſt de Harpyiis.

Virgilius: At ſubitæ horrifico lapſu de montibus adſunt
Harpyiæ, & magnis quatiunt *clangoribus* alas.

Quin & *ſtagna* bene repoſui, approbante ibidem Virgilio:
Obſcænas *pelagi* ferro fœdare volucres.

Attius Telepho: Jamjam ſtupido Theſſala ſomno
Pectora languentque ſenentque.

Id. Euryſace: Super Oceani ſtagna alta patris
Terrarum anfracta reviſam.

Pacuvius Niptris: --- Operite, abſcedite, jamjam
Mittite: nam attrectatu & quaſſu
Sævum amplificati' dolorem.

Attius Philocteta: Heu quis ſalſis fluctibu' mandet
Me ex ſublimi vertice ſaxi?
Jamjam abſumor: conficit animum
Vis volneris, ulceris æſtus.

Idem apud Cic. 2. Tuſcul. " Unde ignis lucet mortalibus
" clam diviſus? eum doctus Prometheus clepſiſſe dolo pœ-
" naſque Jovi fato expendiſſe ſupremo. Qui locus ſic ad anapæſtos ſuos eſt reducendus.

Unde igneis cluet immortalibu' † *vel* catu' doctu'
Clam divis nimi' † doctu' Prometheus

Clepsisse dolo, pœnasque Jovi
Furti expendisse supremo.

Ut ad Porphyrium revertar; illud utique scire cupio, quo auctore vir Illustriss. ταυροδέτῳ κραθεῖσα de conglutinatione acceperit. Nam κραθεῖσα, nisi omnia me fallunt, est permixta & temperata, non conjuncta & compacta: ταυρόδετον autem, ut principio dixi, plane barbarum. Quin & ταυρόδετος non alibi reperio; neque vero intelligo, quî commode dici poterit. Ut ἀλυσίδετος est ἀλύσει δεθείς, κηρόδετος κηρῷ & siqua sunt alia: sic & ταυρόδετος fuerit ταύρῳ δεδεμένος, [tauro compactus, non glutino taurino.] Nam quis obsecro ταῦρον usurpavit ἀντὶ τ ταυροκόλλας? Demiror tamen unde illa in Porphyrii & Erotiani codices irrepserint. Haud sane temere factum id videtur: itaque hæret hæc res; neque prompte expedire possum. Ne tamen ἀσύμβολος huc veniam; donec aliquid melius succurrit, censeo ut ταυροδέτῳ de medio auferatur: (cum sine eo plena sit sententia, τῷ καλλιθεῖσα ἁρμαῖς, ex Homerico isto, ut videtur, adumbrata;

Κολλητὰς δ' ἐπέθηκε θύρας πυκινῶς ἀραρυίας.

Atque hoc pacto βάσις ista ἀναπαιστική, versus videlicet qui paræmiacum antecedit, monometrum erit acatalectum; ut profecto plerumque est, & in hoc ipso quidem loco plus semel.) Cætera autem porro sic legantur:

Ἥκω ζαθέων ναῶν προλιπών	*Adsum à sanctis templis, validas*
Οἷς αὐθιγενὴς τμηθεῖσα δρυὸς	*Quibus indigena est sueta cupressus*
Στεγαιὰς παρέχει χαλύβων πελέκει,	*Præbere trabes, cæsa securi*
Καὶ κολληθεῖσ'	*Chalybum, atque artas*
Ἁρμονίας ἄρμας κυπάρισσος.	*Compages glutine vincta.*

Alibi nimis occupatum habuit animum ὁ πάνυ, cum illud δρῦς comminisceretur. Cur enim quercus vocaretur αὐθιγενής? quid? non alibi tam frequens quam in Creta nascebatur? Ego vero, ut primum oculis verbum illud agnovi, continuo deprehendi κυπάρισσος à poeta scriptum esse non κυπαρίσσα. Eam enim illic memineram esse vere αὐθιγενῆ, & Creticam propterea appellari à Plutarcho: Ἡ Ἰδαιαν πίτυν ἢ Κρητικὴν κυπάρισσον· sicut & Idæam, à Nicandro & Virgilio:

Σπέρμα τε

Σπέρματα βυπλεύρου καὶ Ἰδαίης κυπαρίσσου.
Nec ſalici lotoque neque Idæis cypariſſis.

Plinius XVI. 33. de cupreſſo loquens; *Huic* ait, *Patria inſula Creta cum Cato Tarentinam eam appellet, credo quod primum eo venerit: & in Aenaria ſucciſa regerminat.* Simili ſane tralatione, quam Euripides Cretæ *indigenam* vocat, ei *patriam* eſſe Cretam Plinius commemorat. Sed in ejus verbis macula ineſt fœdiſſima, quanquam haud valde δυσέκπλυτος. Quippe pro ēaria non magna mutatione legendum eſt Tarra. Siquidem interpretatur hæc Theophraſti lib. 2. Hiſt. cap. 2. Κυπάριττος ὃ δοκεῖ μοὶ πᾶσι ἄλλοις ἀπὸ σπέρματος, ἐν Κρήτῃ ὃ καὶ ἀπὸ σελέχους, οἷον καὶ ἀπὸ τῆς Κυρᾶς ἐν Ταύῤῥοις· δοκεῖ δὲ τούτοις μᾶλλον ἶναι ἡ καλουμένη κυπάριττος. Mihi quidem hoc certius eſt, quam illa quæ apud Sagram. Sed quia difficulter hoc nonnullis atque ægre perſuaderi video, agedum ex Solino παιδαγώγιον admoveamus θεραπαινίδιον, ut contra ſiquis ſentiat, nihil ſentiat. Ejus verba ſunt cap. XVII. *Mira ſoli Cretici indulgentia: arborarii proventus abundantes: nam in hujus tantum inſulæ parte repullulant cæſæ cupreſſi.* Profecto aut Tarra in Plinio ſuo legit Solinus, aut Aenariam, arbitratus partem eſſe Cretæ. Quamne antea cap. VII. in inſulis Italicis numeravit? Oris eſſe ferrei oportet, qui hoc dixerit. Quis autem credat cupreſſos in Aenaria ſponte naſci? Ecquiſnam iſthuc memoriæ prodidit? non magis mehercule quam Batti Silphion aut auriferas malos Heſperidum. Verum ut ulterius progrediamur, etiam Solinum non ab omni parte ſanum eſſe exiſtimo. Valde enim ſuſpicor ita ſcriptum eſſe antiquitus: *Nam in Tarra hujus inſulæ parte repullulant*: vel, *in hujus tantum inſulæ Tarra repullulant.* Nec enim à vulgata lectione longe nimis abſcedo: nec probabilem cauſam reperire poſſum, cur abſtineret eam *partem inſulæ* ſuo vocabulo nominare. Dicerem etiam, ſi animus eſſet hariolari conjectura, ſimilitudinem verborum Catoni impoſuiſſe, cum cupreſſum Tarentinam appellaret. Siquidem urbs Cretæ Τάῤῥα, Tarentum autem Τάρας vocatur. Lanam quidem, & purpuram, mel, ſalem, oleam, ceram,

porrum, pectunculos, oſtreas, nucem, caſtaneas, ficus Tarentinas animadverti fuiſſe in pretio : cupreſſum Tarentinam cedo mihi unum, qui ſupra cæteras laudaverit, præter Catonem. Verum hoc obiter, & magis joco dictum exiſtima, quam quod in ea ſim ſententia. Jam quod Euripides iſtam arborem dicit firmiſſimas trabes templis præbuiſſe ; firmat id adeo emendationem noſtram: cum cupreſſum omnes uno ore teſtentur χρονιωτάτων eſſe atque ἀσαπεσάτων· & quod caput eſt, egregie præter cæteras in Deorum ædibus locum & honorem inveniſſe. Hermippus apud Athenæum :

——— ἐκ δ' Αἰγύπτε τὰ κρεμαστὰ
Ἰσία κὴ βύελυς, ἀπὸ δ' αὖ Συρίας λιβάνωτον.
Ἡ δὲ καλὴ Κρήτη κυπάρισσον τοῖσι θεοῖσι.

Theophraſtus Hiſt. 5. & 5. τέτων ὧ χρονιώτατα δοκεῖ τὰ κυπαρίττινα εἶναι. τὸ γὸν ἐν Εφέσῳ, ἐξ ὧν αἱ θύραι τῦ νεὼ τεθησαυρισμένοι, τέσσαρας ἐκέντο χρυσᾶς. μόνα ὧ κὴ σηλοβατὰ δέχεται· Fallor, an oratio hæc σολοικίζει ? Quo enim illud τὸ referri poſſit ? lego: τὰ γὸν ἐν Εφέσῳ, ἐξ ὧν αἱ θύραι τῦ νεὼ, τεθησαυρισμένα τέσσαρας ἐκέντο χρυσᾶς. Dicit materiem iſtam cupreſſinam per 4. ſæcula ſive cccc. annos, ex quo primum cæſa eſt, reconditam fuiſſe ; priuſquam ad valvas Epheſini templi adhiberetur : & tamen incorruptam duraviſſe. Ea Theophraſti ſententia eſt. Profecto nihil hac emendatione certius & evidentius. Auſim equidem dejerare non aliter legiſſe Plinium, ſiquidem ad hæc Theophraſtea reſpexit, cum Epheſiæ dicat Dianæ templum *tota Aſia exſtruente quadringentis annis peractum eſſe* ; &, *valvas eſſe è Cupreſſo, & jam quadringentis prope annis durare materiem omnem novæ ſimilem.* Scilicet tunc fere materia cædi ſolet, cum ædificii fundamenta jaciuntur : valvæ autem tum demum fieri, cum cætera omnia perfecta ſunt atque abſoluta. Hac quidem argumentatione Plinius videtur uſus : rectene an perperam, nulla mihi quæſtio eſt in præſentia. Illud adeo admiror, eruditis viris, qui tantopere locum hunc exagitaverunt, nihil hujus omnino ſuboluiſſe. Sed εἷς ἀνὴρ ὃ πάντ' ὀρᾷ. Porro etiam noſtra ætate, ut referunt qui ea

loca

loca viſerunt, tanta cupreſſorum vis eſt in Creta; ut domorum omnium trabes contignationeſque atque adeo navigia ex ea materie conſtruantur.

Pag. 109. Περὶ τῆς Φαίδρας ὁ σοφώτατος Εὐριπίδης μὴ ταῦτα συνεγράψατο δρᾶμα πιπτικῶς. ſine controverſia reſpexit Malelas ad Euripidis Hippolytum: priorem ne an poſteriorem nec poſſumus reſciſcere, nec ſane multum refert. Scimus utrumque ſalvum extitiſſe per diverſa tempora Erotiani, Pollucis, & Stobæi. Quæ Stobæus ex Hippolyto citat, eorum ne dimidiam quidem partem hodie invenias. Fruſtra itidem quæras, quæ Erotianus affert & Pollux. Ariſtophanes Ranis:

Τίς οἶδεν εἰ τὸ ζῆν μὲν ὅτι κατθανεῖν,
Τὸ πνεῖν δ' ὀφπνεῖν κ) τὸ καθεύδειν κωδίον.

Ταῦτα, ait ſcholiaſtes, ἐξ Ἱππολύτου δραμάτος. Age quærat hoc, qui velit in inveſtigando operam perdere. Verum aut librarii peccatum eſt, aut auctoris ἁμάρτημα μνημονικόν. Aliunde enim cognoſcimus tralata eſſe ἐκ Πολυίδου δράματος.

Τί δ' οἶδεν εἰ τὸ ζῆν μὲν ὅτι κατθανεῖν,
Τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν.

Hippolytus ſecundus qui hodie ſupereſt, Στεφανίας ſive Στεφανηφόρος inſcribitur: prior Καλυπτόμενος. Pollux IX. c. v. Εὐριπίδης ἐν Ἱππολύτῳ καλυπτομένῳ· ------ πρὸς ἵππων σὺ δὺς ἁρμήσας εἶσιν. Nec tamen omnino diverſæ erant fabulæ, ſicut Iphigenia in Aulide & in Tauris, Oedipus Tyrannus & in Colono, Prometheus Δεσμώτης & Λυόμενος. Vix, imo ne vix quidem hoc fieri poteſt, cum Drama poſterius rem omnem, uti geſta eſt, complectatur; ab eo tempore quo primum θήλατον privigni amorem Phædra conceperat, uſque ad Hippolyti mortem: quædam etiam ex priore citentur, quæ & in altero reperias. Quin mihi perſuaſiſſimum eſt eam ob cauſam Καλυπτόμενον eſſe inſcriptum; quod in extrema fabula ſic loquatur Hippolytus moribundus:

Κἀκαρτέρηται τἀμὲ ὅλωλα γὰρ πάτερ,
Κρύψον δέ μου πρόσωπον, ὡς τάχος, πέπλοις.

Proinde in utraque fabula comperiebantur hi verſiculi. Similiter & alteri Στεφανηφόρῳ nomen eſt inditum, propter hæc verba Hippolyti non longe à principio :

Σοὶ τόνδε πλεκτὸν στέφανον ἐξ ἀκηράτου
Λειμῶνος, ὦ δέσποινα, κοσμήσας φέρω.

Non igitur δρᾶμα novum erat Hippolytus Στεφανίας, ſed correctum duntaxat, atque interpolatum, Δμασκηνὴ τῆ πρεσβυτέρᾳ. Vetus Grammaticus Argumento Hippolyti. Ἐσὶ δὲ δῆτα ὁ Ἱππόλυτος δεύτερος τῆς Στεφανίας πρεσβυγραφούμενος. διμφαίνεται δὲ ὕστερος γεγραμμένος· τὸ γὰρ ἀπρεπὲς τῆς κατηγορίας ἄξιον ἐν τούτῳ διορθωται τὰ δράματα. Qui neſcit quid ſit Δμασκηνὴ & διεσκευασμένον δρᾶμα, conſulere poterit Calaubonum ad Athenæum : Ejus ego ſcrinia non compilo ; ſed Heſychii locum emendatum curabo, quem nec ille nec alius quiſquam intellexiſſe videtur. Λυδίζων, χορδῶν διὰ τὰς Λυδὰς, οἱ σώζονται μὲν, διεσκευασμένοι δ' εἰσίν. Ita lege locum, cujus hæc eſt ſententia: Magnes veteris Comœdiæ ſcriptor drama docuit Λυδὰς, qui tunc ſuperfuerunt, quo tempore Grammaticus qui primus hæc dixit, in vivis fuit ; ſed ſub incudem revocati, novaque lima perpoliti. Photius Patriarcha : Λυδιάζων, Λυδοὶ Μάγνητος τῆ κωμικῆ διεσκευάθησ. lege ut apud Heſychium, Λυδίζων. Caſtigandus etiam Suidas, qui Λυδιάζων habet abſque interpretatione. Idem Heſychius : Ψηνίζων, τὰς ψῆνας λέγει τὰς τῆ μάγνητος. ſcribe τὰς Ψῆνας τῆ Μάγνητος. Siquidem ille etiam fabulam Ψῆνας publicavit. Ariſtophanes Equitibus :

Ταῦτα μὲν εἰδὼς ἄνδρα Μάγνητ' ἄμα τοῖς πολίταις κηλήσας,
Ὃς πλεῖστα χορῶν ἦλθ' ἀνταπάλων νίκης ἔσπευδε πρόπολα,
Πάσας δ' ὑμῶν φωνὰς εἰεὶς, κἀψάλλων κἀπερυλίζων,
Καὶ Λυδίζων κἀψηνίζων κἀβαπόμηλον βαρβαχείοις.

His verbis Magnetis fabulæ Βαρβιτίδες ſive Βαρβιτισταὶ, Ὄρνιθες, Λυδοὶ, Ψῆνες, & Βάρβαχοι indicantur. Cogita autem, quî pax inter Heſychium Photiumque & Anonymum περὶ κωμῳδίας conciliari poſſit : Hic enim omnia Magnetis ſcripta deperiiſſe dicit, ἁλὴν σώζεσθαι. Μάγνης Ἀθηναῖος ἀγωνιστὴς Ἀθήνησι νίκας ἔσχεν ιά'. ἐξ ὧν ὀ δραμάτων αὐτῷ ἁλὴν σώζεται· τὰ δ' ὀνομαζόμενα ὄντα ἐννέα.

Non

Non noſtrum inter eos tantas componere lites.

Pag. 148. Ο γὰρ σοφὸς Εὐριπίδης δρᾶμα ἐξέθετο περὶ τοῦ Κύκλωπος, ὅτι τρεῖς εἶχεν ὀφθαλμοὺς σημαίνων τοὺς τρεῖς ἀδελφούς & quæ deinceps ſequuntur. Os hominis! Hoccine ut Euripides vel in ſomniis dixerit? Bene factum, quod etiam nunc Cyclops ſuperſit. Quod ſi ita rem, prout narrat Joannes, ſe habere comperias: non recuſo quin, quod graviſſimæ pœnæ loco fore putes, per omne vitæ tempus noctes dieſque verſandi mihi ſint & ediſcendi adeo Annales hi Voluſiani, Malelani volui dicere.

Pag. 210. Ὡς ὁ σοφὸς Εὐριπίδης δρᾶμα περὶ τοῦ αὐτοῦ Μελεάγρου ἐξέθετο. Meleagri Fabulæ mentionem faciunt Macrobius, Stobæus, Scholiaſtes Pindari cum aliis. Latine convertit Attius. Heſychius: Καθωσίωτε, κατέλυσε. κατεύθυσεν. Εὐριπίδης Μελεάγρῳ. Lego, καθωσίωσε, κατέθυσε. Vox altera non aliter quam litura ſananda eſt. Nempe primo mendoſe ſcriptum eſt κατέλυσε· poſtea librarius aliquis paulo doctior vel lector quiſpiam ſtudioſus, in libri margine vel medio fortaſſis inter verſiculos ſpatio veram emendationem dederat Κατέθυσε. Tandem evenit, ut utrumque vocabulum conjuncte in verſu contexteque ſcriberetur. Hac ſane ratione cum in aliis ſcriptoribus, tum in Lexicographis præcipue non raro peccatum eſt. Quæ quidem peccata cum haud cujuſvis ſit odorari; profecto opus eſt, ut exemplis aliquot confirmemus ſententiam noſtram, ne temere quidquam & inconſulte ſuo loco moviſſe videamur. Ἔξελεν, ἔβαλεν, ἔλαβεν. Ejiciendum eſt verbum poſterius: ζέλλειν enim eidem Heſychio eſt βάλλειν. Εὐπρόπατον ἔδλον, καλὴ γῆ, εὔπροτον, εὔγειον. Poſtrema iſta ab emendatore quodam profecta ſunt; qui prima vitioſa non inepte quidem correxerat. Totus itaque locus ſic conſtituendus eſt. Εὔπροτον, εὔγειον, καλὴ γῆ. † Φυρτοῖσιν, εἰκαίοις, συμπεφυραμμένοις. οἱ δὲ ἄλφιτα οἴνῳ δεδευμμένα συμπεφυρμένοις. Tam ſcio verbum ultimum à correctore quodam eſſe, quam me vivere. Nulla dubitatio eſt, quin ita ſcripſerit Heſychius: Φυρτοῖσιν, εἰκαίοις, συμπεφυρμένοις. οἱ δ' ἄλφιτα οἴνῳ δεδευμένα. † Ανπδί. ἂν πνι ἐνεδίεσθα, ἐναντιώμεθα. Cum vocabulum hoc veniat pone Ανπιάδωτ@, ſcire licet ex literarum ſerie ſic autorem ſcripſiſſe.

pſiſſe. Ανπνενέϛμεθα, ἐναντιώμεθα. Poſtea quidam, qui deprehendit erratum, ſupra emendavit ad hoc exemplum, ſcriptionis compendium faciens. Scimus omnes ita fieri ſolere. Tandem autem ineptus quiſpiam librarius eam utriuſque vocis continuationem fecit, quam hodie videmus. Εκλύτϱισιν, ἐκλύρισον, καλυψον. Illud ἐκλύρισον ex eadem e t officina correctorum. Scripſit Heſychius Εκλύζισον, καλυψον· ut ipſe literarum ordo teſtimonio eſt. Media enim incedunt inter Εκλυπος & Εκλωπίζει. Hoc non intelligens puſillus quidam Criticus, (quî enim id intellexerit, quod ne fando quidem unquam auditum eſt?) emendare conatus eſt ἐκλύρισον, à verbo λυρίζω. ὄνϖ mehercule πϱὸς λύραν. Tantum enim τὸ ἐκλυρίζειν & τὸ καλύπτειν ſignificatione differunt,

ἀνπδι
ἀνπνενέϛμεθα

Quantum Hypanis Veneto diſtat ab Eridano.

Alte profecto latet ulcus tetrum & κακοηθέϛατον· quod niſi lancinata prius Heſychii exiſtimatione, negat ad ſanitatem perduci poſſe. Siquidem erubeſcendo prorſus errore poſuit Εκλύτϱισον pro Ελύζωσον· quod rectiſſime quidem interpreteris καλυψον. Ipſe Heſychius: Ελύτϱοις ΚΑΛΥΜΜΑΣΙ, σκεπάϛμαϛιν. Ελυτϱα κυρίως τὰ ἐνειλήματα ἢ ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ. Ελυτϱον, δέρμα, δήκη, λέπυρον, ἐνείλημα, ΚΑΛΥΜΜΑ, σκέπαϛμα. Inde ἐλυτϱῶϑαι apud Hippocratem, & πϱοϛελυζῆν apud Athenæum, involucro tegere: ſimiliter ἐξελυτϱῶϛαι, nudare, ex integumentis ſolvere. Heſych. Εξελύτϱωϛας, ἐγύμνωϛας. Satin' hoc certum & exploratum eſt, ὦ φίλη κεφάλη Milli jucundiſſime? At enimvero exclamet hic aliquis, O Juvenem confidentem & temerarium! tune illum Heſychium, doctiſſimum Grammaticorum Heſychium tantæ inſcitiæ affinem eſſe ſuſpicari auſis, ut Εκλύτϱισον ſcriberet; niſi verbum illud alicubi legiſſet, apud autores forte quos longa dies & nimia vetuſtas ſubtraxerunt notitiæ noſtræ? jam & frontem nega de rebus periiſſe. Placide tamen amabo, O quiſquis es: & reprime te tantiſper, dum alia nonnulla profero, quæ te quoque ipſum velis nolis in ſententiam noſtram cogent tranſire. Dum enim ex antiquis Scholiaſtis, Grammaticis, Lexicis, quæ non con-

contexebantur κατ' στοιχεῖον, omni ex parte vocabula corradit, quibus hanc ſuam Σωαγωγὼ locupletet & referciat: ſæpe uſu venit ut ab imperitis librariis, qui parum accurate ſcripſerant, vel à ſui ſimilibus Ονοματοθήραις in errorem inductus ſit: quæque nuſquam gentium vel lecta vel audita ſunt, lectoribus ſuis obtrudat. Illud ſis vide. † Δελεδώνη, ὁ μυλαῦ ἰχθύς. Suo loco hoc leges in litera Δ. Ego vero nugas has eſſe meras tibi denuncio: ſcriptum enim oportuit Ελεδώνη, ὀστρύλ ἰχθύς. Piſcis eſt de polypodum genere; quem memorant Ariſtoteles, Athenæus, alii. Idem Heſychius: Οστρύλια τῶν πολυπόδων αἱ ἔζωναι λεγόμεναι, καὶ ἰχθύδια παὶὰ ἄτια σύτελῆ. Οστρύλαι βολβιπῆναι θαλάσσιοι. Sic emendandi ſunt hi loci. Videor autem mihi videre, quid errationis anſam Heſychio dederit. Nimirum in autore ſuo ſcriptum erat ὃ δ' ἐλεδώνη vel μαρὰ δ' ἐλεδώνη vel ſimile quippiam: ille miſer, cum ſua ætate libri carerent ſignis accentus, δελεδώνην piſcem effinxit, qualem neque Nereus, neque Neptunus, nec ipſe pater Oceanus agnoverit. Ecce aliud huic geminum & germanum. † Θολκάζει χαλιναγωγεῖ. Nemo ut opinor inficias iverit, quin ita ſcriptum fuerit, abſque tamen notis accentus: Ιππος δ' ὁλκάζει, vel Νῆας δ' ὁλκάζει. Ipſe Heſychius: Ολκάζει, ἕλκει, χαλιναγωγεῖ. Illud autem θολκάζει cedo quenquam mortalium qui legerit. † Ενδεκήτουσα, τὼδε κώπω ἐπαρξάμεν. Recta ſerie hoc ſcriptum offendes, ut & alia quæ deinceps à me proferentur: quod certo indicio eſt non à Librario, ſed ab Heſychio ipſo peccatum eſſe. Atqui ad hunc modum edidiſſe debuit: Ενδεκήτουσα, τὼ δεκήτην ἐπαρξάμεν. † Διατεύονται, μεμείζονται. & Διατεύοντο, ἐμερίζοντο. Ea ſimilitudo eſt δ & δ in libris calamo notatis, ut haud facile ſit dignoſcere. Inde eſt quod mendoſa ea poſuerit pro Δατέονται & Δατέοντο, quæ legas apud Homerum. † Σικυλλίαν, τὸ τὰς κροκὰς ἀποστέφειν. Verbum hoc reperies inter Σίβολε & Σιβωνᾶ. Ipſe literarum ordo ſatis argumento eſt ab Heſychio poſitum eſſe Σιβυλλιᾶν. idque errore manifeſto pro Σιλλυβιᾶν. Heſychius Σίλλυβα, κροκωτοὶ. οἱ δὲ τὰ ἀνθέμια καὶ κροκόσμια Pollux VII. c. XIV. τὰς δ' ὑποπάνας καὶ σίλλυβα οἱ παλαιοὶ καλοῦσι ποιηταί. Sic locus ille legendus eſt ex codice

MS.

MS. qui fuit Is. Voſſii. Θύσανοι autem cum Polluci tum Heſychio ſunt κροσοί. † Ερεθέντα, ἐν ὕδατι ἀποπνιγθύτα. Εραθέντι, ληφθέντι. Portentoſi errores. Primo, oportuit ſcriptum Ερχθέντα. Ipſe enim alibi: Ερχθέντα, ἐν ὕδατι πνιγθύτα. Ita Photius Patriarcha in Lexico MS. Ita Suidas. Locus eſt in Φ. Iliadis:

Νῦν δέ με λαιλαπέῳ πότμῳ εἵμαρτο ἁλῶναι
Ερχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ, ὡς παῖδα συφορβὸν,
Ον ξά τ' ἔναυλον ἀποέρσει χειμῶνι περῶντα.

Iterum, illud Εραθέντι librarii peccatum eſt pro Ερεθέντι. Conſtat hoc ex elementorum ordine. Qui quidem eſt error auctoris, pro Αἱρεθέντι. Αι & Ε apud Græcos non differunt pronunciatione; de qua re poſtea plura dicemus. Ecce alia monſtra: † Επαλογῆς, σπυδῆς, ἀνταποδόσεως. Quam turpiter autem hic ſe dedit! adeo quidem ut hominis me pudeat pigeatque. Siquidem Αντιποδόσεως eſt ἐπαλλαγῆς, & Σπυδῆς eſt ἐπιζωλῆς· putidum autem ſuum ἐπαλογῆς *Ipſe habeat ſecum ſervetque ſepulchro.* † Αχιναίων, τῆς ἀχιδαίων. Hercules, tuam fidem! enimvero non ab omnibus portentis Græciam liberaſti. Erat hominis eruditi ſic edidiſſe: Εχιναίων, τῆς Εχιναίδων. Verbi ſedes in Homeri Bœotia eſt;

Οἱ δ' ἐκ Δυλιχίοιο Εχιναίων θ' ἱεράων.

† Ηθεσει, ἀνθεῖ, ἀγνοεῖ, παροράῳ. Adeſte huc conjectores & interpretes portentorum. Negant uſquam quidquam monſtroſius vidiſſe. Scilicet hæc vera ſcriptura eſt, Ανθέσει, ἀνθεῖ. Etymologicon magnum. Ανθέσειν, ἀγνοεῖν, ἀπείρως ἔχειν. Ανθεῖν, λανθάνειν, ἀνεπιστημονεῖν. Heſychius ipſe: Ἀήθειν, μὴ ἠθεῖσθαι, μὴ νοεῖν. lege. ἀηθεῖν, μὴ εἰδέναι. Ἀήθεσκον, (lege ἀήθεσον) ἀσυνήθεις ἦσαν. † Ελεντω, ἔλαιον. Mira vero Grammatici eruditio. Poteras haud paulo melius, Ελεντω, ἔλεον; ſiquidem Homerici illius meminiſſes:

Οὐκ ὄπιδα φρονέοντες ἐνὶ φρεσὶν ἠδ' ἐλεντῶ.

† Αρτεμῆ, ὑγεία. Pace quod tua dicatur, Heſychi, in his verbis ἠδὲν ὑγιές. Impoſuit tibi depravatus aliquis codex: oportuit enim Αρτεμῆ, ὑγιᾶ. Te ipſum arbitrum capio, qui hæc alibi: Αρτεμῆ, σῶον, ὑγιᾶ, σώφρονα. Αρτεμέα, ὑγεία, (lege ὑγιᾶ) ὑγιῆ.

ὑγιῆ. Αρτελὲς, (corrige Αρτεμὲς) ὑγιές. Necdum peccandi finis: Ecce enim de integro: † Αρτίωεσέραν, ὑγιεσέραν, ἐυπμοτέραν. Duplex erratum eſt, hoc librarii, illud autoris. Apparet enim cum ex ordine, tum ex interpretatione, non aliter ſcripſiſſe Heſychium quam Αρπιεσέραν· nempe vel ſcripturæ mendum, vel minutæ fugientesve literæ, vel nimia feſtinatio in cauſa fuit, cur illud exhiberet pro Αρτεμεσέραν. Cum autem ἀρπιεσεραν non multum abſimile ſit τῷ Τιμπεσέραν· ille ſecundam interpretationem liberaliſſime donavit de ſuo; prout error errorem generare ſolet. † Απσιλινοῖς, ὥϕελ τὰ λινὰ ἐξαμμάτων δέσιν. Dic ſodes, annon Ænigma tibi videntur hæc? Equidem non ſum Oedipus: auſim tamen pro certo polliceri, rectam ſcripturam eſſe Αϕῖσι λίνε. Heſychius alibi: Αϕῖσι λίνε, ἄμμασιν ἀπὸ τῆς σωναφῆς. Homerus quinto Iliadis.

Μήπως ὡς ἀϕῖσι λίνε ἁλόντε πανάγρου
Ανδράσι δυσμϕέεσσιν ἔλωρ ϗ κύρμα γένωδε.

Quid ego de iſtis dicam, quæ pagella proxima mihi in oculos incurrunt? † Αρισῆραι, δῆλαι. Deceptus eſt ſimilitudine literarum Α & Δ. Siquidem oportuit Δρισῆραι. Ipſe alio loco: Δρησῆναι, διάκονοι, θεράπαιναι. lege Δρησῆραι. Verbo monendum eſt ι, ει, & η in Lexicis, præſertim apud hunc noſtrum, promiſcue uſurpari: vera enim analogia requirit, ut δρήστειραι ſcribamus. Locus eſt Odyſſ. τ'.

Τάων αἵ τοι δῶμα κατὰ δρήστειραι ἔασιν.

Vide tamen, ut magnifice de ſe loquatur ad familiarem ſuum Eulogium. οὐ γὰρ, ait, ὀκνήσω μὴ παῤῥησίας εἰπεῖν, ὅτι τῷ Αριςαρχε ϗ Απίωνος ϗ Ηλιοδώρε λέξεων συνορήσας, ϗ τὰ βιβλία πολλοῖς Διονυσίοις, ὃ πρῶτον ϗ μέγιςον ὑπάρχει πλεονέκτημα, ταῦτα δ' αὐτὸς ἰδία χεῖρι γράφων ἐγὼ μὴ πάσης ὀρθότητος ϗ ἀκριβεςάτης γραφῆς ϗ τ γραμματικὸν Ηρωδιανόν. Ego verò, qui Theodoſii MStam ὀπτομαι τ Καβύλε Herodiani lectitavi, teſtificor parum huic promiſſo vel nullo modo ſatisfactum eſſe. † Αρήδορεν, ἐπήδησεν. Vitioſius hoc quidem, quam illud alterum Αρέαδορεν, ἐπήδησεν. Sed ex utraque parte oſtendit, non lautiſſimam doctrinæ ſupellectilem ſibi domi fuiſſe. Quæ enim hæc con-

glutinatio verborum, quæ diſſolvi denuo divellique deſiderant? Hom. Iliadis M'.

——— ὁ δ' ἄρ' ἔσθορε φαίδιμος Ἕκτωρ
Νύκτι δοῇ ἀτάλαντος ὑπωπία

Ἀρνοβοσκὸς, πεδιατοβοσκός. Mirifice quidem, ut nihil ſupra. Atqui ἀρὴν ἀρνὸς, puto, dicitur, non ἀρέν· unde πολύξεννες, & ὄις ὑπόξενος. Imo, quin Jambei principium fuerit apud Sophoclem Ἀρνοβοσκὸς --- ne dubitandum eſt quidem. Melius ipſe alibi: Ἀρνοβοσκὸς, πεδιατοβοσκὸς, Σοφοκλῆς Τυροῖ ϗ χαίρεται ὃ ἐξενοβοσκὸς διά τε τ ε ϗ βόρων. Verum hic quidem locus à librario peſſime acceptus eſt: ipſe autor procul abeſt à noxa. Lege Σοφοκλῆς Τυροῖ β. χαίρεται ὃ ϗ ἐξενοβοσκὸς διά τε τ ε ϗ τῶν β ξ ῶν. Scribitur, ait, ἐξενοβοσκὸς per literam ε. & duplicem ρ. Etymologicum magnum: Ἐξενοβοσκὸς, ὁ πεδιατοβοσκὸς ἐν Τυροῖ β Σοφοκλῆς. † Ἐμπήρης & Ἔμπηροι vitium Exemplaris eſt pro Ἐμμήρης & Ἔμμηροι. Ipſe alibi emendaté: Ἐμμήρης, ἐν ὁμηρείᾳ ὄντας, παρὰ τὸς ὁμήρους τὸς ὑπὸ συμβάσει διδομένους. Totus autem locus ad hunc modum conſtituendus eſt: Ἐμμήρης, Δημήτριος ἐν Σικελίᾳ.

Λακεδαιμόνιοί θ' ἡμῶν τὰ τείχη κατέβαλον,
Καὶ τὰς τειήρεις ἔλαβον Ἐμμήρης, ὅπως
Μηκέτι θαλαττοκρατοῖντο Πελοποννήσιοι.

Demetrius iſte Comicus fuit; & illa fabula inſcripta eſt Sicilia. Quare perperam hactenus judicarunt viri docti; qui ſcriptorem eum Hiſtoricum, orationem autem proſaicam eſſe cenſuerunt. Athenæus lib 3. Δημήτριος ὁ κωμῳδοποιὸς ἐν τῷ ὑπογεγραμμένῳ δράματι Σικελίᾳ. Etymologici autor Σικελὸς inſcribit, non Σικελίαν· eum vide in Ἐμμήρης. † Χωρονομεῖν, ὀρχίζεσθαι. Oportet ut conniventibus oculis hæc legerit Heſychius. Ego quidem meis vix fidem habeo, cum iſta lego. Proculdubio ſic ſcriptum eſt à prima manu: χειρονομεῖν, ὀρχεῖσθαι. Ipſe alibi: χειρονόμος, ὀρχηστής. Manuum iſte motus cum certâ lege & numero bonam partem ſaltationis olim conſtituebat. Plena ſunt exemplorum omnia. Lucretius:

Quod

Quod ſupereſt, non eſt mirum ſimulachra moveri
Brachiaque in numerum jactare & cætera membra.

Et poſtea:

Quid porro, in numerum procedere quum ſimulachra
Cernimus in ſomnis, & mollia membra movere,
Mollia mobiliter quum alternis brachia mittunt.

† Κάλυψιν, κάλυκα ἀνπισφόφως. Medium hoc verbum eſt inter Καλυδώνιον & Κάλυκας. Agnoſco manum & ingenium Correctoris: qui videlicet, cum in Heſychio ſuo legerat Κάλυψιν, κάλυκα, idque animadverterat extra ſeriem & præpoſtere poni, adſcripſerat in margine è regione loci, Ανπισφόφως. nempe *vice verſa* lege oportere Κάλυκα, κάλυψιν. Poſtea illud ἀνπισφόφως per inſcitiam librariorum inſinuavit ſe in verſum. Quis hujus rei ante nos ſuſpicionem habuit? Quin & alibi poſt vocem Προσβάλλοιντο, quæ & ipſa vitioſa eſt, hæc leges: Προσελθὼν, ωεϱσβαλὼν ἐξ ἀνπισφόφως. Dele hoc noviſſimum, quod nimirum ab emendatore eſt, qui adnotaverat legendum eſſe *è converſo* Προσβαλὼν ωεϱσελθών. Quo nihil verius dici potuiſſe cenſeo: ſed in altero, quicunque fuit, longiſſime à vero abfuit. Profecto plus toto cœlo diſtant Κάλυξ & Κάλυψις. Ego vero pro explorato prorſus habeo ſic ſcriptum eſſe ab Heſychio; Κάλυζιν, κάλυκα· nempe depravate loco Κάλυξιν· ζ pro ξ· quem errorem millies erraviſſe eum, ſi hic locus eſſet, nunc poſſem oſtendere. Quam recte autem Κάλυξιν interpretetur κάλυκα, melius eſt ut ipſum ad teſtimonium vocemus: Καλύξεις, ῥόδων καλύκια. Κάλυξις, κόσμος τις ἐκ ῥόδων. Habeo alia ſexcenta, quæ hac vice condonabitur. Verum hercle ſi unquam uſus fuerit, ut nova Heſychii editio procuretur; qui, ut in pudendos errores crebro inciderit, utiliſſimus nihilominus & pene neceſſarius eſt omnibus, qui ad veram eruditionem viam affectant:

Id tibi de plano poſſum promittere, Milli,
quinque plus minus millia mendorum me correcturum eſſe, ſi libuerit; quæ aliorum εὐσχίαν & laborioſam diligentiam hactenus eluſerunt. Ut, illuc unde abii, redeam: multos ubique Lexicorum locos contamina-

verunt Correctiones illæ in librorum marginibus: quod ex illo tempore verbum mendoſum cum altero junctim continuaretur in verſu; non uti factum oportuit, litura tolleretur. Luculentum hujus rei exemplum extat apud Julium Pollucem lib. VII. cap. XXXIII. ubi inter varia nomina jactuum in ludo talario nominantur ἅρπα & ἁρμαπάι, ἀντίτυχος & ἀντίτυπος, ὀπιφένων & ὀπιφόρων. Sed ex hiſce binis non niſi ſingula quæque à Polluce profecta ſunt: cætera qua dixi via inſinuarunt ſe in orationem. Cui quidem ſententiæ non invitus accedet, qui jam primum à me didicerit Iambicos eſſe trimetros ex Eubuli fabula Aleatoribus. Locus hoc exemplo conſtituendus eſt. Ὁ μὴ τοι Μίδας γ' ἦν τῆς μέσων βόλων ἦν. Καὶ ἄλλοι δ' πολλοί εἰσιν, ἓς ὀνομάζει Εὔβουλος ἐν τοῖς Κυβευταῖς·

Κεντεωτὸς, ἱερὸς, ἅρμ' ὑπερβάλλον πόδας,
Κήρως, δυσαίμων, κυνῶτος, ἅρπα,
Λάκωνες, ἀντίτυχος, ἀργεῖος, δάκνων,
Τιμόκεντος, ἐλλείπων, πυαλίτης, ὀπίθεος,
Σφάλλων, ἀγύρτης, οἶστρος, ἀνακάμπτων, δορκὰς,
Λάμπων, κύκλωπες, ὀπιφέρων, σόλων, σίμων.

Horum autem verſuum ignoratione tota via erravit Joannes Meurſius, qui eos omnes inter jactus medios recenſet. Nempe non Eubuli eſſe verba, ſed Pollucis: & quia Midas eſſet τῆς μέσων βόλων, itidem & ſequentes eſſe arbitratus eſt. Sed parum eſt dubitationis, quin boni fuerint Εὐσαίμων & ἅρμ' ὑπερβάλλον πόδας, qui nimirum aliis jactibus tanto anteiret, quanto qui pedibus iter faceret, à curru vinceretur; πεζὸς, ut aiunt, ὁδοῖων ἅμα Λύδιον ἅρμα. Δάκνων autem & σφάλλων & ἐκλείπων merito opinor ſuo pro infelicibus haberi poſſunt. Sed ad Antiochenſem redeo: nam ſero ſenſi longe longeque declinaſſe me à propoſito,

Singula dum capti circumvectamur amore.

Pag. 172. Καθὼς ὁ σοφώτατος Εὐριπίδης ἐξέθετο δρᾶμα ποιητικῶς, ὧν μέρος ὀλίγον ὅδι πῶτα. Multa quidem tranſcripſit Malelas ex *Iphigenia in Tauris*; quæ ex uſu fuerit ad Euripidea exigere, quo de ejus doctrina & fide cognoſcamus: ſi quis ilia tam dura habeat, ut eam moleſtiam devorare

vorare poſſit. Mihi enim, qui jam lentus & faſtidioſus eſſe cœpi, dabis veniam; ſi pluria rejiciens & aſpernans, unumquidquid quod erit belliſſimum carpſero. Velut illud p. 172. in Oraculo : Εἰ μὴ ὥρασας Πόντε κύματα Σκυθίης τε γαῖαν καταλάβοις, Αὐλίδ᾽ τε χώραν. & 173. κατέφθασεν ὅτι τὴν Αὐλίδα χώραν τ᾽ Σκυθίας. Male vero ſit vobis quantum eſt Geographorum. Rogo vos, an Scythicam illam Aulidem ſilentio prætermiſſam oportuit? quid? an ultra Cimmeriorum fines latitabat ἤπερ κὴ νεφέλη κεκαλυμμένη, adeo ut nemo veſtrum uſqueco potuerit oculis contendere? Euge vero, ὦ Ιωαννίδιον· profecto aptus natus es ad omnia abdita & retruſa contemplanda : tam acri es acie & mentis & oculorum.

Sed tamen amoto quæramus ſeria ludo.

Geminam Iphigeniam etiam pueri ſciunt Euripidem docuiſſe, τὴν ἐν Ταύροις & τὴν ἐν Αὐλίδι. Joannes, cum Tauros eſſe Scythas ab aliquo didiciſſet, etiam Aulidem, quæ Bœotiæ oppidum eſt, regionem iis finitimam eſſe arbitratus eſt. P. 173. Τάτης ὃ ἑωρακότες βυκόλοι ἔδραμον πρὸς τὴν Ιφιγένειαν λέγοντες αὐτῇ· Αγαμέμνον᾽ κὴ Κλυταιμνήστρας κόρη, ἥκασι δύο νεανίσκοι παρὰ τὴν κυανέαν· quæ ex his Euripideis expreſſa ſunt.

Βυκ. Αγαμέμνον᾽, παῖ, κὴ Κλυταιμνήστρας κόρη,
Ακουε καινῶν ἐξ ἐμοῦ κηρυγμάτων.
Ιφ. Τί δ᾽ ὄξι τ᾽ παρόντ᾽ ἐκπλῆσον λόγου;
Βυκ. Ηκουσιν εἰς γῆν Κυανέαν συμπλεγάδων
Πλάτῃ φυγόντες δίπτυχοι νεανίαι.

Vides Antiochenſem hunc ita ἐπαρισέρως accepiſſe ſententiam Euripidis; tanquam ſi εἰς γῆν Κυανέαν conjunctim dixiſſet. Vos iterum apello de terra hac Cyanea; vos qui Geographiæ magiſtros vos pollicemini. Quid autem muſſitatis? nam Joannem ea loca conviſiſſe Cedrenus affirmat, prorſus οἰκοθεν ὁ μάρτυς. Damno itaque ſtultitiam meam, qui Κυανέαν cum συμπλεγάδων componebam hactenus. Atque hercle vero ſerio, nequid diſſimulem, non placet iſte locus : neque enim video cur ii bubulci ſermone Dorico

rico uterentur. Quid, malum, an Siculos ſe eſſe ſomniabant, non Tauro-Scythas?

Δωρίσδεν δ' ἔξεσι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσιν.

Atqui quantumvis eſſent Dorienſes, ſi πλατειάσδοις ſuam dialecton extra chorum adhibuiſſent, rus continuo vel in ultimas terras mandati eſſent non ſine infortunio. Sciunt id qui harum literarum guſtum aliquem habent. Adde Orationem ſolœcam eſſe; ut quidem nunc habetur: ſed certe, ſi pro ſano locutus eſt, ſic ſcripſit Euripides:

Ηκουσιν εἰς γλῶ, κυανέας συμπληγάδας
Πλάτᾳ φυγόντες δίπυχοι νεανίαι.

aut, ſi illud κυανέαν antiquitatis cauſa ſervare velis, quandoquidem qua vixit Malelas tempeſtate jam in libris inveteraverat; in hunc modum:

Ηκουσιν εἰς γλῶ, κυανέαν συμπληγάδων
Πέτραν φυγόντες δίπυχοι νεανίαι.

velut poſtea loquitur, κἀγώ σε σώσω κυανέας ἔξω πέτρας. Eleganter autem κυανέαν πέτραν συμπληγάδων, ut nihil ſupra. Sic Virgilius:

Quales Threicia cum flumina Thermodontis
& Lucretius: *Pulverulenta Ceres, & Eteſia flabra Aquilonum.*
& iterum: *Ut Babylonica Chaldæum doctrina refutans.*
& tertium: *Impellant ut eam Magneſia flamina ſaxi.*

Sic legendi ſunt duo loci noviſſimi; in libris vulgatis minus emendati feruntur. P. 176. Τ Πελοπείᾳ γῦας σήμαντρον ἔχει, ἐλαίαν ἐν τῷ ὤμῳ. Jam hoc pro explorato habeo, ἐλαίαν ab hac pecude poſitam eſſe pro ἐλέφαντα. Cui enim fando auditum eſt, oleaginum humerum fuiſſe Pelopi?

Cui non dictus Hylas puer & Latonia Delos
Hippodameque humeroque Pelops inſignis eburno?

Επεί νιν καθαρᾷ λέβητι ἔξελε.
Κλωθὼ ἐλέφαντι φαίδιμον
Ὦμον κεκαδμένον.

Alia

Alia multa ſunt apud Malelam ex eadem fabula tralata, quæ miſſa facio. Cur enim me mancipium faciam παραφρονοῦντος δεσπότου? Majoris fuerit & voluptatis & fructus cognoſcere, quæ *ſummus poeta Ennius* de priore Iphigenia convertit. Julius Rufinianus de figuris ſententiarum & elocutionis: *Aganacteſis indignatio, quæ fit maxime pronunciatione. Ennius in Iphigenia: Manelaus me objurgat, id meis rebus regimen reſtat.* Dormitavit hic vir ſummus Ger. Voſſius. Nam, ſi unam ſyllabam addideris, trochaicus erit catalecticus.

Menelaus me objurgat: id meis rebu' regimen reſtitat quod genus verſus commodiſſime inſervit τῇ ἀγανακτήσει· ut diu eſt quod ipſe in Tragicis Græcis obſervavi; priuſquam id de Sholiaſte Hermogenis didiciſſem. Idem Rufinianus poſtea: *Syncriſis ſive antitheſis comparatio rerum atque perſonarum inter ſe contrariarum: ut, ego plector, quod tu peccas: tu delinquis, ego arguor pro malefactis: Helena redeat, virgo pereat innocens: tua reconcilietur uxor, mea necetur filia.* Hunc etiam locum ad Ennii Iphigeniam refert Italorum doctiſſimus Hieronymus Columna: inviſo tamen & repugnante Voſſio, partim quia autor non laudatur, partim quia non vincta ſed pedeſtris oratio eſt; ad quod mirum, ait, non attendiſſe Columnam. Peccet Columna, & peccat quidem, in verſibus: ego vero, cum certis ſignis hunc Ennii fœtum cognoſcam, non committam ut alium, quam quo natus eſt, parentem ſibi inveniat. Verſus enim ſunt Trochaici, ex eadem puto ſcena petiti, qua ſuperior eſt:

Ut ego plectar, quod tu peccas; tu delinquis, ego arguar
Pro malefactis? Helena redeat, virgo pereat innocens?
Tua reconcilietur uxor, mea necetur filia?

Non amplius, quod ſciam, Euripides à Malela citatur præterquam p. 35. Ὁ ταῦρος ἐκ τῆς Εὐρώπης ἔσχεν υἱὸν τὸν Μίνω, καθὼς καὶ Εὐριπίδης ὁ Σοφώτατος ποιητικῶς συνεγράψατο· ὡς φησι, Ζεὺς μεταβληθεὶς εἰς ταῦρον τὴν Εὐρώπην ἥρπασεν. Hæc quidem unde accerſita ſint, non certo ſcio: nam credibile eſt eum in non una tragœdia hæc obiter attigiſſe; ut in Cretenſibus

tenſibus fortaſſis, ubi Chorus ad Minoem; φοινικοχλῦες, παῖ, ϑ Τυριας τέκνον Εὐρώπης ϰ᾽ τ᾽ μεγάλε Ζηνός. veri tamen ſimile eſt ex Euripidis *Phrixo* tralata eſſe. Eratoſthenes in Καταϛεειϛμοῖς. Ταῦρ@ λέγεται ἐν τοῖς ἄϛροις πεδῶαι διὰ τὸ Εὐρώπλω ἀγαγεῖν ἐκ Φοινίκης εἰς Κρήτλω διὰ τᾶ πελάγης, ὡς Εὐριπίδης ἐν τῷ φρίξῳ. Profecto qui *Europam* Tragœdiam eſſe volunt, narrant nobis inſomnium ex eburnea porta.

Pag. 181. Ε᾽ τοῖς χρόνοις τοῖς μ᾽ τ᾽ ἄλωσιν Τροίας παρ᾽ Ἕλλησιν ἐθαυμάζετο ωρῶτος Θέμις ὀνόματ᾽ ἐξεύρε γὰ ϰ᾽ τραγικὰς μελῳδίας, ϰ᾽ ἐξέδετο ωρῶτ@ δράματα, ϰ᾽ μ᾽ τᾶτο Μίνως, ϰ᾽ μ᾽ Μίνωα Αὐλέας τραγικὲς χορὲς δραμάτων συνεγράψατο. Utinam vero Malelæ cum præcurſore ſua melius conveniret! nam Jubal, ſi ei credimus, diu ante Trojæ excidium tragœdias factitavit. Verba, ne te ludere videar, ſunt p. 3. ὁ ϑ Ιωβὰλ ϰιθαρῳδίας τοῖς δαιμονικοῖς ὀπτηδεύμασι ωροσεπνόησεν. Quid quod ad ſoccum haud minus idoneus erat, ſi interpretem audis, quam ad Cothurnum. Nam ϰιθαρῳδία Chilmeado eſt *comœdia*; qui, cum ad alios ingenii cultus etiam Muſicæ ſtudium adjunxerit; cur adeo ab artificio ſuo recederet, miror: clementer tamen, propter alia merita, ſuaque quaſi lyra eſt increpandus. Vix equidem crediderim in Bibliotheca veſtra Oxonii, quantacunque eſt, Jubaliana Dramata reperiri. Scilicet ea omnia perierunt olim;

Quando ex diluvio magno exivere rapaces
Per terras amnes, atque oppida cooperuere.

Quarum fabularum una cum ipſis etiam memoria occidiſſet; abſque illo Hamartolo fuiſſet, qui omnia omnino meminit, Quæ fuerunt, & quæ nullo ſunt tempore nata. Habeo tamen, quo deſiderium meum & dolorem conſoler; nam in mentem opportune venit fieri poſſe, ut locus iſte vitioſus ſit, & in hunc modum emendandus: ὁ ϑ Ιωβὰλ ϰιθαρῳδίας ϰ᾽ λυρῳδίας τοῖς ἁρμονικοῖς ὀπτηδεύμασι ωροσεπνόησεν. Et profecto quam magis magiſque cogito, nimirum acu rem tetigi; ſin autem nolim mihi quenquam poſthac ne jurato quidem credere. Tandem igitur aliquando lite hac compoſita, quantulum eſt tamen quod profecimus, ſi Joannes ipſe pugnantia loquatur? Non enim jam ab illo

capto

capto primus mortalium Themis dramata fecit: ſiquidem ante iſtam memoriam Ægypti rex Pharao, ubi à negotiis & turbis requieſcere volebat, ſolitus eſt comœdias ſcriptitare. Verba ſunt Joannis p. 76. Τῶν δ' Αἰγυπτίων ἐβασίλευσε Πεπισώνιος ὁ κωμῳδὸς Φαραώ. Quid rides? Quaſi vero novum nunc proferatur, Regem ad fabulas ſcribendas animum appuliſſe. Etiam Dionyſius Tyrannus poeta fuit tragicus, & Auguſti Ajax in ſpongiam incubuit. Quanquam, ſi emendate loqui velimus, κωμῳδὸς non *comicus* eſt, ſed comœdiæ actor. Hiſtrioniam igitur fecit Pharao; Thraſonis, opinor, vel Pyrgolopolinicis partes agens; ut Nero poſtea Oedipodis vel Creontis. Verum hæc ipſius Malelæ ſtultitiam ſuperant; ut ea qui dixerit, non pro homine ſanolo qui, ſed ad agnatos & gentiles deducendus eſſe videatur. Sine dubio vitium eſt exemplaris, quomodo tollendum ſit, minus id poſſum conjectura aſſequi. Quid ſi legamus, Πεπισώνιος, ὁ τῷ Μωσεῖ Φαραώ· *Petiſſonius, qui à Moſe Pharao vocatur*? Si caput ſcaberem fortaſſe aliud melius poſſem exſculpere: ſed indignus eſt Joannes, cujus cauſa commentari velim quidquam, niſi ſi quid ex facili naſcatur. Itaque ut ad Themin iſtum propius accedamus. Eadem cum Antiochenſi narrat, & in eodem doctus eſt ludo *Scholiaſtes vetus* neſcio quis apud Stanleium in vita Æſchyli: Ἐν τοῖς χρόνοις Ὀρέστα ἐθαυμάζετο παρ' Ἕλλησι Θέμις, ὃς πρῶτος ἐξεῦρε τραγῳδικὰς μελῳδίας, καὶ ἐξέθετο πρῶτος δράματα. Καὶ μετ' αὐτὸν Μίνως, καὶ μετὰ Μίνωα Αὐλέας χορὸς τραγικὸς συνεστήσατο. Hæc habet doctiſſimus noſter Stanleius ex Bullengeri Theatro. Et tamen neuter de Themide, de Minoe vel Aulea, quod quam diligentiſſime factum oportuit, certiores nos facit. Concurrant jam omnes, quantum eſt βιβλιοτάφων, & capita inter ſe conferant: nunquam ſe expedient, neque quidquam de tergeminis hiſce tragicis reſciſcent. Narrat Clemens Στρωματέων primo τὸ ἡρῶον τὸ τετράμετρον Θέμιν μίαν τῶν Τιτανίδων λέγεσθαι, Minoem autem τὸς νόμους· ſed quod ad præſens negotium attinet, vacuum à ſe lectorem & hiantem dimittit. Quid enim νόμοι Minois ad nomos muſicos? Τί πρὸς τὸν Διόνυσον; neque Heroes in Tragœdiis heroos te-

trametros dicebant. Itaque quantum video, perpetua jam Criticis ſollicitudo & quaſi crux conſtituta eſt: niſi Callimachi Πίνακας & Ariſtophanis Grammatici Commentarium longa nocte ſepultos protrahere poſſunt in lucem. Verum heus vos! Ecquid erit pretii, ſi nodum hunc ſolvero? quod quidem ea lege & conditione faciam; ut dehinc mihi cum veſtra natione nullum omnino commercium intercedat. Enimvero ab Antiochenſi & ficulno illo, quicunque eſt, Scholiaſte graviſſime peccatum eſt, cum in nominibus tum in rebus ipſis. Prorſus quot verba, tot errata. Neque enim agnoſco commentitios iſtos Theomin, Minoem, Auleam; quorum ego loco non dubia conjectura repono Theſpin, Jonem, Aeſchylum: neque Theſpis ea, qua rentur, tempeſtate vixit; nam Solonis æqualis à Troicis temporibus longiſſime abfuit: neque Jon Aeſchylo prior fuit: neque primus Aeſchylus Choros tragicos inſtituit; quod contra chorum, qui perpetua antè oratione totam fabulam decantabat, primus diverbiis & perſonis diſtinxit. Sed operæ pretium fuerit accuratius hæc omnia tractare. Ac de Theſpide quidem minor eſt dubitatio, quia in diſcipulorum cathedris quotidie iſta jactantur:

Ignotum tragicæ genus inveniſſe Camœnæ
Dicitur, & plauſtris vexiſſe poëmata Theſpis.

Suidas: Θέσπις ἐδίδαξεν ὅπη τ' πρόσπις ἡ ξ ὀλυμπιάδ. μνημονεύεται ὧν τῶν δραμάτων αὐτοῦ, Ἄθλα Πελίου ἢ Φορβάς, Ἱερεῖς, Ἡδωνοί, Πενθεύς. *Pentheus* fabula à Polluce laudatur lib. VII. c. XII. Τὸ ὄνομα ἐπενδύτης λεπτέον ἐκ τῆς Σοφοκλέους Πλωτειῶν, Πέπλους τενίσσαι λινοπλωεῖς τ' ἐπενδύτας· ἡ Θέσπις δέ πού φησὶν ἐν τῷ Πενθεῖ· Ἔργῳ νόμιζε νεβρίδας ἔχειν ἐπενδύτην. De quo verſu cum nihil in præſentia ſuccurrat, quod mihi ſatisfaciat; ejus emendationem in aliud tempus differam: Sophocleum illum ſine mora expediam. Neque enim cum Caſaubono, Meurſio & Gatakero κτενίσσαι ſubſtituerim; cujus media ſyllaba eſt brevis: verſumque redderet una ſyllaba breviorem. Non enim diiambus eſt λινοπλωεῖς, ſed pæon quartus. Neque Gatakeri νεοπλώτους ἐπενδύτας probaverim; nam ſedes

quarta

quarta ſpondæum non admittit; poterat paullo rectius νεοπλύτως. Sed aliud quiddam prætulerim, de quo auſim tibi firmiſſime aſſeverare:

Πέπλως τε νῆσαι λινοπλυνεῖς τ' ἐπενδύτας.

Diverſa ab illis, quas Suidas recenſet, fabula habetur in veteri marmore Arundeliano; quod nunc eſt Oxonii: ΑΦ ΟΥ ΘΕΣΠΙΣ Ο ΠΟΙΗΤΗΣ .... ΑΧΙ ... ΟΣ ΕΔΙΔΑΞΕΝ ΑΛ ... ΣΤΙΝ. Supple ΑΛΚΗΣΤΙΝ, ἄλκηστιν· non ἀλκέστιν, ut minus recte Editores. Locus eſt illuſtris apud Clementem in Στρωματέων quinto; quem nefas quidem fuerit ſilentio prætermittere. Θέσπις μὲν τοι ὁ τραγικὸς διὰ τέτων ἄλλό τι σημαίνεσθαί φησιν ὧδέ πως γράφων.

Ἰδὲ σοι σπένδω κυαξὶ δὶ τὸ λευκὸν
Ἀπὸ θηλαμόνων θλίψας κυακῶν·
Ἰδὲ σοι χθὺπλυν πυρὸν μίξας
Ερυθρῷ μέλιτι, χεῖ τῆς σῶν, Πὰν
δικέρως, τίθεμαι βωμῆς ἀγίων.
Ἰδὲ σοι Βρομίε αἴθοπα φλεγμὸν
Λειβώ. Hæc narrat Clemens ex Theſpide: Ex aliis alia, quæ ad eandem rem ſpectant. Perſuaſum eſt hactenus viris eruditis, magnam Symbolicæ & ænigmaticæ veterum Theologiæ vim in barbaris illis vocabulis contineri. Rem igitur haud ingratam facturum me ſpero, ſi refregero hæc clauſtra, quæ à multis ſæculis omnem ad hæc ſacra aditum præcluſerunt. Quod autem Herculem ferunt dixiſſe, cum in delubro quodam conſpexiſſet ſimulachrum Adonidis, Οὐδὲν ἱερὸν ἔσω ἄρχειν· idem mihi jam uſu venit, hoc adyto recluſo. Videlicet erat olim ridicula & puerilis ratio; ut ex quatuor & viginti literis, ſemel duntaxat poſitis ſingulis, barbara quædam & infaceta verba conficerent, prout cuique libitum fuerit. Clemens hanc appellat στοιχειωτικὴν τῆς παίδων διδασκαλίαν. Poſtea certandum erat ingenio, ut ſententiam iſtorum verborum aliquam omnibus veſtigiis indagarent; non eam quidem omnino alienam & abſonam, ſed à propinquo ſi fieri potuit, & veriſimili petitam. Tria profert Cle-

mens exempla eorum ἐπιγραμμῶν παιδικῶν· quorum unum hoc est:

Μάρπτε, σφῖξ, κλὼψ, ζῦχθιδόν.

Ita scribi oportere res ipsa clamat; non ut in editis, μάρπτις & ζωχθιδόν. Calculum jam pone, & omnes omnino literas Cadmi, Palamedis, Simonidis, in quatuor istis vocabulis invenies. Ecce tibi secundum:

Βέλν, ζὰμψ, χθὼ, πλῆκτρον, σφίγξ.

Ita legendum, non ut in vulgatis, ζὰψ & χθών· nam eo pacto & M litera deesset, & N bis poneretur. Tamen ut Λάμβδα λάβδα, sic illud Ζὰμψ autores Græci ζὰψ scripsisse & pronunciasse videntur. Tertium denique est illud Thespidis:

Κναξζῖ, χθύπης, φλεγμὼ, δρόψ.

Male apud Clementem est editum, φλεγμὸς, δρώψ· ut liquido constabit, si digitis computans literarum numerum velis inire. Quam mirifice autem Clemens hæc omnia quantumvis inepta & ludicra, interpretur; malim ex ipso quam ex me audias. Aliter paullo hæc ultima ab Hesychio proferuntur; nam pro κναξζῖ χθύπης, κνὰξ habet & ζῖχ & θύπης. Κνὰξ autem interpretatur γαλὰ λευκὸν, Ζῖχ (ita lege, non ζαῖχ) λάικον, & θύπης ὁ πυρός. Atque hujus autoritate inductus Salmasius verba Thespidis ad hunc modum immutare voluit:

Ἰδὲ σοι σπένδω κνὰξ ζῖχ λάικον,
& Ἰδὲ σοι θύπτω πυρὸν μίξας.

Sed profecto non ea est Hesychii autoritas; neque plus habet momenti, quam Clementis & Porphyrii hominum multis partibus illo doctiorum. Non enim librarii culpa est apud Clementem: neque ulla similitudo veri est χ literam à verbo κναξζῖ fortuito disjunctam fuisse, & tertio post versu repositam. Porphyrii autem hoc ἀποσπασμάτιον est ex libro MS^to Oxonii.

ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

Περὶ τῆ κναξζῖ, χθύπης, φλεσμὼ, δρὸψ ἑρμωνεία.

Εν Δελφοῖς εἰς τὸν ναὸν ὑπηγέχαπαι τράγος ἰχθῦϊ ὑπὸ δελφῖνος ὑπηειμμενος. Κνὰξ μὲν γάρ ὅζιν ὁ τράγος κτ' ἀποκοπὼ τῶν στοιχείων τῆ κως (lege κων) καὶ πάλιν ἀφαίρεσιν (imo προθέσιν) τῆ ξ. κνάκον γὰρ καλεῖται, ὡς καὶ Θεόκριτος ἐν βυκόλοις λέγει. οἷον τράγος καὶ ἰχθὺς, ὁ μὲν φλεγόμενος, ὁ δὲ δρὸψ ὄψον. Λέγει δ' ὅτι ὁ τράγος φλεγόμενος ὅζι πάντοτε ὑπὸ λαγνίας, ὅτι ἐάν τις τὰς ἔδρας αὐτῦ ἀποσφαλίσει, διὰ τῶν κεράτων ἀναπνεῖ. Εχει δὲ καὶ ἑτέραν ἑρμωνείαν ὅτως· Τὸ κναξζῖ γάλα ὅζιν, τὸ δὲ χθύπης τυρὸς, δρὸψ δ' ἄνθρωπος· δρῶπες γὰρ οἱ ἄνθρωποι λέγονται. Καὶ ἕτερα δὲ πλεῖστα τοιαῦτα διὰ τῶν κ δ στοιχείων ἀπαρτίζοντα ἴδιον σκοπὸν εὕρομεν, οἷον· Βέδυ, ζὰψ, χθὼ, πλῆκτρον, σφίγξ. ὅ ὅζιν ὅτως· Βέδυ ὅζιν ἡ ὑγρὰ ὐσία, ζὰψ ἡ πυρώδης ὐσία, χθὼ ἡ γῆ, πλῆκτρον δὲ ὁ ἀὴρ, σφὶγξ ἡ τύπων φιλία διὰ τὸ συνισφίγχθαι. Κλώδιος δ' ὁ Νεαπολίτης ὅτως ἡρμήνευσε τὸ περικείμενον· ἀὴρ, θάλασσα, γῆ, ἥλιος. Καὶ ἕτεροί τινες φιλόσοφοί τε καὶ ποιηταὶ τῦτον τὸν σκοπὸν ἡρμήνευσε.

Non longe à principio ſic ſcribe: κνάκων γὰρ καλεῖται, ὡς ὁ Θεόκριτος ἐν Βυκολικοῖς λέγει. Locus eſt Idyllio tertio:

——— καὶ τὸν ἐνόρχαν
Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο, μὴ τὸ κορύσσῃ.

Illud autem nimis feſtivum eſt, quod aliquando poſt ſequitur: Capras ſcilicet, ſiquis iis nares obturet, cornibus ſpirare. Sed pro κεράτων certiſſime emendandum eſt ἐράτων vel ὤπων. Varro de Re Ruſtica: *De quibus admirandum illud, quod etiam Archelaus ſcribit; Capras non, ut reliqua animalia, naribus, ſed auribus ſpiritum ducere ſolere.* Idem narrant Plinius & Aelianus. Clodius iſte Neapolitanus librum compoſuit adverſus eos, qui carne abſtinerent; ut teſtis eſt ipſe Porphyrius περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων. neque alius quiſquam illius meminit, quod ſciam. Fidem id facit, minime ψευδεπίγραφα hæc eſſe, ſed ex Porphyrio bona fide excerpta.

P. 181. Καὶ μετὰ τῦτο Μίνως, καὶ μετὰ Μίνωα Αὐλέας. Dixi meam ſententiam: nimirum aut vitio codicis aut memoriæ falſum eſſe Joannem; & ad hunc modum à prima manu ſcriptum videri, Καὶ μετὰ τῦτον Ιωνα, καὶ μετὰ Ιωνα Αἰσχύλος. Porro iſte

iſte Jon poeta fuit Tragicus, natione Chius: de quo ideo plura dicemus, quia Theſpide & Aeſchylo aliquanto eſt ignotior; tum autem ut quaſi ſpecimen demus iſtius operis, cujus antea fecimus mentionem, quo *Relliquias omnis Græcæ Poeſeos*, Philoſophicæ, Epicæ, Elegiacæ, Dramaticæ, Lyricæque colligere voluimus. Sed hæc fuerunt. Principio autem non injuria Chius noſter una cum Aeſchylo memoratur, cui olim amicitia & familiaritate cunjunctus fuit; ut ex Plutarcho conſtat in libro qui inſcribitur Πῶς ἄν τις αἴσθοιτο ἑαυτὸν φαυλόποιητος ἐπ' ἀρετῇ. Αἰσχύλῳ, ait, Ἰάσμοι θεώμενος ἀγῶνα ᾐσχύνθη, ἐπεὶ πλησίτος ἑτέρᾳ τὸ θεάτρον ἐξέκραγε, νύξας Ἴωνα τὸν Χῖον, Ὁρᾷς, ἔφη, οἷον ἡ ἄσκησίς ἐστιν· ὁ πεπληγὼς σιωπᾷ, οἱ δὲ θεώμενοι βοῶσι. Juvenis tamen cum ſene verſatus eſt; & in eo quidem non leviter peccatum eſt à Joanne, quod Jonem Aeſchylo vetuſtiorem faciat. Utinam vero ſupereſſet hodie Batonis Sinopenſis liber: Plura de Ionis ætate, & evidentiora dici poſſent. Platonis eſt Dialogus, quo nunc ſoli in obſcuro lubricoque tramite magis reptamus, quam pedetentim ingredimur. Socrates ſermonem inſtituit cum Jone quodam Epheſio; quem à Chio non eſſe diverſum opinio eſt Lilii Gyraldi, Julii Scaligeri, Delrii, & Menagii: quæ ſi vera eſt ſententia, non opus eſt ut multa dicamus. Statim enim conſtabit Jonem Aeſchylo fuiſſe natu minorem. Quippe Socrates natus Olymp. LXXVII. anno IV tantummodo XIII ætatis annum agebat, cum Aeſchylus ex vita exceſſit, videlicet Olymp. LXXXI. an. I. Callia Athenis Archonte. Sed de Epheſio iſto pugnant adverſus Gyraldum & Scaligerum eruditiſſimi quidem homines Leo Allatius & Joannes Jonſius: ille contumeliis fretus, & eo quod nullo autore primus id dixerit Gyraldus, quodque Epheſius Rhapſodus fuerit, non Tragicus; hic autem acerrimo telo armatus, quia ratio temporum reclamat: ſcilicet Jonem Chium Olymp. LXXII. tragœdias docuiſſe non minus annos viginti priuſquam Socrates naſceretur, Olymp. demum LXXVII. IV. Mihi quidem idem eſt animus, non unum & eundem fuiſſe Chium & Epheſium: Chius enim & genere & opibus fuit clarus: qui cum Athenis quondam tragœdia ſimul & dithy-

dithyrambo viciſſet, Chii vini cadum viritim cuique civium dedit; ut memorant Athenæus & Comici enarrator ad Pacem. Luculentæ vero divitiæ, quæ tam eximiæ liberalitati ſufficere potuerunt. Epheſius homo mendicus & circumforaneus cantitando & geſticulando victum inopem quæritans, ut mos erat Rhapſodis, quos Homerus ſuus miſella ſtipe & eſuritione paſcebat. Ipſe de ſe loquitur apud Platonem: Δεῖ γάρ με καὶ σφόδρ' αὐτοῖς (τοῖς θεαταῖς) τὰ νῦν προσέχειν, ὡς ἐὰν μὲ κλαίοντας αὐτὸς καθίζω, αὐτὸς γελάσομαι ἀργύριον λαμβάνων· ἐὰν δ' γελῶντας, αὐτὸς κλαύσομαι ἀργύριον ἀπολλύς. Chius in omni literarum genere magnum nomen eſt conſecutus: Epheſius præter Homerum nihil doctus cantare: ſicut de ſe fatetur; cum à Socrate interrogatus, utrum Homerum ſolum calleret, an etiam Heſiodum & Archilochum; reſpondit, minime quidem iſtos; ſed Homerum ſolum: atque hoc ſatis eſſe. Et aliquanto poſt, Οταν μόν τις, ait, περὶ τοῦ ἄλλου ποιητοῦ διαλέγεται, ἐδὲ προσέχω νοῦν, ἀδυνατῶ τε καὶ ὀπὸν συμβαλέσθαι λόγου ἄξιον, ἀλλ' ἀτεχνῶς νυσάζω, & alia pluria in hanc ſententiam. Sic igitur perſuaſum habeo, Chio illi & Epheſio patriam, genus, fortunas, ingenium, ſtudia, mores, omnia denique præter nomen & ætatem diſparia fuiſſe. Et ætatem quidem cum dico, cave cum Jonſio & Gerardo Voſſio ad Olymp. LXXII. Jonem Chium rejicias, qui in erubeſcendum errorem inciderunt inſcii,

Et graviter magni magno cecidere ibi caſu:

ab hominum futiliſſimo Æmilio Porto decepti, qui Suidæ verba, Ηρξατο τὰς τραγῳδίας διδάσκειν ὅτε τ $\overline{\pi\varsigma}$ Ολυμπιάδος, ita Latina fecit, tanquam ſi Ion Olymp. LXXII. ſcribere cœpiſſet. Atqui, o bone, $\overline{\pi\varsigma}$ ſunt LXXII: & Scholiaſtes Comici non numerorum notas, verum integra verba exhibet, ὅτε ὀγδοηκοστῆς καὶ δευτέρας Ολυμπιάδος. Facile igitur per ætatem licitum eſt, uſum & conſuetudinem Joni Chio cum Socrate fuiſſe. Quin ipſe in ſuis ſcriptis Socratis mentionem fecit. Diogenes Laert. Ιὼν δ' ὁ Χῖος καὶ νέον ὄντα τὸν Σωκράτην εἰς Σάμον σὺν Αρχελάῳ ἀποδημῆσαί φησι. Quid Allatius, malevolentia & livor, non homo? quam falſus eſt animi, cum Gyraldum credidit primum in ea opinione

ne fuisse? Ecce tibi è transverso Suidas: jampridem is in Διθυραμβοδιδάσκαλοι idem cum Gyraldo senserat. Καὶ Σωκράτους τοῦ φιλοσόφου ὅτι λόγος εἰς αὐτόν. Portus haud præter solitum perverse; ut nihil magis: *Extat Socratis Philosophi oratio in ipsum scripta.* Sed de dialogo Platonis intellexit Lilius; & recte quidem: eo solum nomine culpandus, quod errantem ducem secutus est. Jam vero, cum illud exploratum sit de Olympiade LXXXII, quis dubitet quin Jonem Aeschylus anteierit ætate? siquidem obiit fere septuagenarius, triennio prius ad minimum quam Jon ad studium Tragicum se applicaret. Præterea, narrat Jon (apud Athenæum) convenisse se in insula Chio Sophoclem poetam, cum Prætor factus navigaret in Lesbum: & (apud Plutarchum) memorat solitum esse Periclem jactare se magnificentissime, quod Samios vicisset. Ea vero gesta sunt Olymp. LXXXIV. IV. à morte Aeschyli annis quindecim. Didascaliæ veteres in Argumento Hippolyti: Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ὑποκειται ἐν Θήβαις (imo Τροιζῆνι) ὅτε Ἀμεινίου ἄρχοντος Ὀλυμπιάδι πζ ἔτει δ. Πρῶτος Εὐριπίδης, δεύτερος Ἰοφῶν, τρίτος Ἰων. Itaq; Olymp. LXXXVII. IV. Jon fabula certavit annis septem & viginti posteaquam Aeschylus mortuus est. Denique hæc sodes vide ex Aristophanis Pace:

Θε. Οὐκ ἦν ἄρ' ἐδ' ἃ λέγουσι τοῖς θεοῖς τ' ἀέρα,
Ὡς ἀσέρες γινόμεθ', ὅταν τις ἀποθάνῃ;
Τρ. Μάλιστα. Θε. Καὶ πῦ ἔστιν ἀστὴρ νυῦ ἐκεῖ;
Τρ. Ἰων ὁ Χῖος. Scholiastes notat Jonem jam mortem obiisse: ὅτι ὁ μὲν Ἰων ἤδη τέθνηκε δῆλον. addo, etiam eodem anno quo acta est ea fabula, XIII. videlicet belli Peloponnesiaci, Olymp. XC. II. uti constat ex ipsa Comœdia, ubi Trygæus sic Pacem alloquitur:

Μὰ Δί', ἀλλ' ἀπόφυσον ὅλως σαυτὴν
Γενναιοπρεπῶς τοῖσιν ἐρασταῖς
Ἡμῖν, οἵ σε τυγχάνομεν ἤδη,
Τρία καὶ δέκ' ἔτη.

Jam nusquam habet Malelas, quo abdat illud putidum & inhonestum caput. Tantum abest ut Ion Aeschylo natu fuerit

fuerit grandior; ut ſuperſtes ei fuerit annos ſolidos XXXVII. Nunc tempus eſt ut de Ionis ſcriptis fidem liberemus. Et profecto non immerito propter multiplicem doctrinam à Callimacho laudatus eſt Ion. καὶ Καλλίμαχος, ait Suidas, ἐν χωλιάμβοις μέμνηται αὐτοῦ, ὅτι πολλὰ ἔγραψεν· Nam ut Poemata prius recenſeamus; deinde quæ oratione proſa compoſuit: *Melica* Ionis laudantur & *Dithyrambica*. Schol. Ariſtophanis, & Suidas: Ιων διθυράμβων καὶ μελῶν ποιητής. Harpocration: ἔγραψε δὲ μέλη πολλά. Et dithyrambo quidem vicit, cum Athenienſibus viritim Chii cadum diſtribuit: ex Melicis carminibus extat Odæ principium, Ἄοιον ἀμεροφοίταν. Ἀστέρα μείναμεν, ἀελίου Λευκοπτέρυγα πεδρομον. Sic lege apud Scholiaſtem & Suidam: male in utroque ἀερροφοίταν, & in altero λαικῆ πτέρυγι. *Paeanes*. *Hymni*, *Scolia* ſive carmina convivalia. Schol. Ariſtoph. *Elegiaca*. Idem & Suidas. Ex Elegis non paucos verſus adducit Athenæus: ut lib. XI. c. 3. Καὶ Ιων δ' ὁ Χῖος φησι,

Χαιρέτω ἡμέτερος βασιλεὺς σωτήρ τε πατήρ τε,
Ημῖν ὃ κρητὴρ οἰνοχόοι θέραπες
Κιρνάντων πεφύτασιν ἐν ἀργυρέοις· ὁ δὲ χρυσὸς
Οἶνον ἔχων χρῶν νιζέτω εἰς ἔδαφος·

& quæ ſequuntur: ubi Caſaubonum nequicquam æſtuantem videas, ut eliciat ex iſtis ſententiam commodam; nam prius correctionis indigent, quam à quoquam intelligi poſſint. Non longe aberrabimus à ſcopo, ſi ſic legerimus:

——————— ὁ δ' ἔκαστος
Οἶνον ἔχων χειροῖν ἰζέτω εἰς ἔδαφος.

Comœdiæ ut Comici Schol. *Comœdia* ut Suidas. *Epigrammata* Idem Schol. & Anthologia Epigram. lib. 3. c. 26.

Ιωνος εἰς Εὐριπίδην.
Χαῖρε μελαμπέπλοις Εὐριπίδη, ἐν γυάλοισι
Πιερίας τ' ἀεὶ νυκτὸς ἔχων θάλαμον.
Ἰσθι δ' ὑπὸ χθονὸς ὤν, ὅτι σοι κλέος ἄφθιτον ἔσται,
Ισον Ομηρείαις ἀοιδοῖς χάρισιν.

Sed omnino falſa eſt & ementita inſcriptio: quam ratio temporum refutat & rejicit. Mirificum vero poetam Ionem, qui Euripidem mortuum Epigrammate celebraverit, ipſe jam annos tredecim extinctus. Deceſſit Ion Olymp. xc. II. anno belli Peloponneſiaci XIII. Euripides autem & Sophocles ejus belli XXVI anno, Olymp. XCIII. III. uti conſtat ex Ariſtophanis Ranis, quæ actæ ſunt eo anno Dionyſiis τοῖς κατ' ἄγρας· ut alia argumenta mittam ab eruditis viris occupata. Itaque loco Ιωνος ſcribendum eſt fortaſſis Ιωάννε, vel Βίωνος vel Δίωνος, ut cuique libitum fuerit. *Tragœdiæ* numero XII, ut alii volunt XXX, ut alii XL. ϗολ. & Suidas. Tituli quidem undecim a veteribus Grammaticis adhuc ſervantur. ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ, Idem ϗολ. & Athenæus. Heſychius: Πεδανῷ ὕπνῳ, ἢ πεδανῷ κώφῳ, ἴσως Ἀγαμέμνονι, πνὲς ὃ ἐ βεβαίῳ. leg. ἀπεδανῷ, κώφῳ. ΑΛΚΜΗΝΗ. Heſych. Pollux x. 23. Ἐν δὲ τῇ Ιωνος Αλκμήνῃ, ὁ εἰς τὸν τ τροφὸς παραστάδιον ἦν, θυλακίσκην ὠνόμασαν. Repone ex Cod. Voſſiano, ὁ εἰς τὸν τ τροφὸς παραστάδιον θυλακίσκος ὠνόμασαν. ΑΡΓΕΙΟΙ Heſych. ΜΕΓΑ ΔΡΑΜΑ. Pollux x. 45. Heſych. in Ὀροταζομένη, & Μελάϊχετον, μεγάλῳ δράματι ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων, οἷον ἀκμάζοντες. Lego: Μελαϊχαίταν, Ιων Μεγάλῳ δράματι. Homines ἀκμάζοντες ætate florentes capillitio fere nigro ſunt, provecti caneſcunt. Sed verbum id inverſum eſt ab Ione, & ad alia tralatum, quæ ſunt annis & viribus integris: quaſi diceretur exempli gratia ἵππος μελαϊχαίτας, *equus florenti ætate juvencus.* ΦΡΟΥΡΟΙ. Schol. Ariſtoph. Heſych. Athenæus: ΦΟΙΝΙΞ. Julius Pollux: Ιων δὲ ἐν Φοίνικι συμφέρον· Αλλ ὦ θυρεζῶν τῶνδε κωμῆται θεοί. Enarrator Comici ad Ranas: Τοῦτο τ Ιωνός ἐστιν ἐκ Φοινίκης ἢ καὶ Οἰνέως· Εἰ δ' ἐγὼ ὀρθὸς ἰδεῖν βίον ἀνέρος, πολιῆται. Repone ex certiſſima conjectura ἐκ Φοίνικος ἢ Καινέως· & verſus iſte Heroicus eſt, non alienus à Tragœdia.

Εἰ δ' ἐγὼ ὀρθὸς ἰδεῖν βίον ἀνέρος, ὦ πολιῆται.

ſic Athenæus lib. III. & IV. Ιων ἐν Φοίνικι, ἢ Καινεῖ. Itaque eſt ΦΟΙΝΙΞ Η ΚΑΙΝΕΥΣ & ΦΟΙΝΙΞ ΔΕΥΤΕΡΟΣ. vide Heſychium in Τιμαλφής. Athenæus fine lib. IV. Ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ Φοίνικι ὁ Ιων φησίν. Ἐκπωτὸν ἄγων βαρὺ σιλλὸν τέχνῃ ξυθμῷ, ἔπω

λέγων

λέγων τῷ φρυγίῳ. Non de nihilo eſt quod Codd. MSS. conſtanter exhibent βέχοντα· ad quorum indicium ſic legerim:

--- - ἐκτύπεν, ἄγων βαρυὺ
Αὐλὸν, τρέχοντα ῥυθμόν. --- ut in Euripidis
Rheſo. Πολλοῖσι σὺν κώδωσιν ἐκτύπει φοβόν.

ΤΕΥΚΡΟΣ. Heſychius: Αἴδροὶ, ἀΐδριες, Ιων Τεύκρῳ † Αἴδροφῶντι, ἀϊδρίων ἀναιρετικῶ. ſcribe Ιων, & illud alterum Heſychii peccatum eſt ſcutica dignum. Quicunque fuerit *interfector* iſte *ſtultorum*, homo ſane metuendus, ſine dubio trucidaſſet Heſychium ſi occaſionem hanc nactus fuiſſet. Vera ſcriptura eſt Ανδρειφόντῃ, ἀνδρῶν ἀναιρετικῷ, ex Homerico iſto:

Μηριόνης ἀταλαντ@ Ενυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ.

Αμφιβώτης, ϖειβόητος· Ιων Τεύκρῳ. lego ϖειβοήτῃ. Βώσας, βεβωμὼ@ Herodot. inde ἀμφίβωλ@. Idem alibi, Αμφιρῶτις, ϖειβόντ@. Iterum tibi, mi Heſychi, à ſtulticida illo cavendum eſt; nam cur non ego par pari referam, & barbariam tuam ulſciſcar nunc demum nato vocabulo? ΟΜΦΑΛΗ. Schol. Ariſtoph. Harpocration. Heſychius: Εξξωπίζομεν, Ιων Ομφάλῃ. τινὲς ξωπίζειν ἀπέδοσ τὸ ἀτεχνεύεως, ἢ ἀμαθεύεως, (pro ἀμαθαίνειν) κακῶς. Εστι γὰρ ξῶπος ὁ λεπτὸς ἢ ποικίλος φόρτος, ἢ βέβαιος, ἢ τὰ ἔσω τῶν ξωπῶν πλέγματα καινᾶ ἢ σεσηπότα κυρίως. Lego: ἀτεχνιτεύως. Et: Εστι γὰρ ξῶπος ὁ λεπτὸς ἢ ποικίλος φόρτος, ἢ γέλγαι, ἢ τὰ ἐκ τῶν ξωπῶν πλέγματα καινᾶ ἢ σῆπτα κυρίως. Quanto hæc meliora quam illa Palmerii! Heſychius alibi. Εριωπίζομεν, ἢ τεχνιτεύομεν, ἢ σύμμικτα σχήματα εἶχον. Iterum à librariis deceptus eſt. Sana lectio eſt: Εξξωπίζομεν, ἀτεχνιτεύομεν, ἢ σύμμικτα σχήματα εἶχομεν. Etymolog. magnum: Εξξωπίζομεν, σύμικτα ἢ συμπεφορημένα ἐποιοῦμεν· quod ferri quidem poteſt; ſed emendatius fortaſſe profertur ab Euſtathio: Φέρεται δ' ἢ ξῆμα τὸ ξωπίζειν, ὃ δηλοῖ τὸ σύμμικτα ἢ συμπεφυρμένα ποιεῖν. Quod ad βέβαιος attinet, terminatio Ος in libris MSS. minuto apice ſignatur: illa vero non oppido diſſimilia γέλγαι vel γέλγια vel βέβαι. Aliis eſt potius γέλγη numero ſingulari. Euſtathius: Ῥῶπος, λεπτὸς ἢ ἀτελὴς (leg. εὐτελὴς) φόρτος, ὡς δ' Αἴλιος Διονύσιος λέγει. καὶ ποικίλος· γέλγιον δέ, φησὶν, αὐτῷ ἔλεγον οἱ παλαιοί. Heſych. Γέλγη, ὁ ξῶπος, ἢ βάμματα, ἢ ἄτακτοι ἢ κλέπται. Photius Patriarcha:

Ῥῶπος, μηδενὸς ἄξιον, Ῥῶπος ἡ γέλγη, ὁ ποικίλος, λεπτὸς φόρτος. Jam σῆτρα certiſſima emendatio: ea ſunt Caniſtra virgultis aut juncis contexta. Heſychius: Σῆτρα κόσκινα ἢ κύμβαλα. duo verba confundit σῆτρα & σεῖστρα, quorum hoc ἀπὸ τ σείειν formatur, illud ἀπὸ τ σήθειν. Achæus vetuſtus tragicus docuit Omphalen Satyricam: quo de genere perſuaſum prorſus habeo etiam hanc Ionis fuiſſe. Hercules ſervivit Omphalæ, Genio & Veneri aſſidue litavit: juſſus & inter ancillarum greges penſa carpere, ſicubi duro & indocto pollice fila rumpebat, è veſtigio hominis caput Sandalium commitigabat. Nihil triſte neque tragicum: ludus jocuſque omnia. Favent huic ſententiæ fragmenta, quotquot ſuperſunt; quæ nihil niſi convivia, comeſſationes, & ſymphonias pollicentur. Heſych. Μεσομφαλοι, φιάλαι. Etym. Πίδι Παικτόλε ῥοάς. Pollux: Καὶ τὸν μέλαιναν σίμμιν ὁμματογράφον. Athenæus: Οἶνος ἐκ ἔνι

Εν τῷ σκύφει --- &c. ---
Ενιαυσίαν γὰρ δεῖ με τὴν ἑορτὴν ἄγειν.
Et Λυδὸς τε μαγάδις αὐλὸς ἡγείσθω βοῆς.
& lib. x. Αλλ' εἶα Λυδὴ ψάλτριαι, παλαιθέπων
Υμνων ἀοιδοὶ, τ ξένον κοσμήσατε.

Ita lege, non Αλλ' αἱ Λυδαὶ, quod verſus recuſat. Et eodem libro: Ιων δ' ἐν Ομφάλῃ ἐμφανίσας τὴν Ηρακλέους ἀδδηφαγίαν ὀπφέρει· Υπὸ ᾧ τ Εὐφημίας

Κατέπινε κὴ τὰ κᾶλα κὴ τὲς ἀνθρακας.

Caſaubonus corrigere conatus eſt, τ εὐφαγίας. Nollem factum. Neque enim quiſquam ita locutus eſt; neque, ſi fuerit locutus, eo magis conveniret huic loco; quia ſyllaba ſecunda foret brevis. Nihil aptius excogitari poteſt τ βελιμίας· adeo quadrant omnia, ſimilitudo, menſura, ſententia. Libet illud afferre cum probationis tum boni ominis cauſa,

Εξω τὰν βέλιμον, ἔσω τὰν πλεθυλίειαν.

Atque hæc quidem de Omphale ſcripſeram; cum Strabo mihi ad manum non eſſet. Poſteaquam copia facta eſt cum adeundi, delectatus ſum ejus ſuffragio confirmari ſententiam meam. Verba ſunt lib. 1. de Inſulis, quæ con-

continenti quondam adhærentes, poſtea interfuſo mari avulſæ ſunt. Ιων ὁ ϖερὶ τ Εὐβοίας φησιν ἐν Ομφάλῃ Σατυρεῖς.

Εὐβοΐδα μὲ γλῶ λεπτὸς Εὐρίπτε χλύδων
Βοιωτίας ἐχώεισ' ἀκτῆς, ἐκτεμὼν
Πρὸς Κρῆτα ϖορθμόν. *Locum hunc*, ait Caſaubonus, *depravatum eſſe monere poſſum: emendare non poſſum ſine ope codicum.* Ego vero nullis adjutus codicibus, niſi tamen in integrum reſtituero; nihil deprecor, ne dentatis Criticorum chartis & canina eloquentia conſcindar. Lego autem ſic:

Εὐβοΐδα μὲ γλῶ λεπτὸς Εὐρίπτε χλύδων
Βοιωτίας ἐχώρισ', ἀκτιῶ ἐκτεμὼν
Προβλῆτα ϖορθμῷ· Homerus Od. ε.

Αλλ' ἀκταὶ ϖροβλῆτες ἔσαν, σπιλάδες τε, πάγοι τε. & hymno in Bacchum:

——— Ως ἐφάνη ϖρὸς ἦν' ἁλὸς ἀζυγέπτιο
Ακτῆ ὀπὶ ϖροβλῆτι. Nec minus recte illud ϖορθμῷ. Pomp. Mela: Sicilia aliquando continens, & agro Brutio adnexa, poſt *freto* maris Siculi *abſciſſa* eſt. Idem Caſaubonus legit Ομφάλῃ Σατυρικῇ, vel Σατυρικῷ videlicet δράματι· nam Ionis Omphalam, ut Achæi, Satyricam fuiſſe putat. Poſtea tamen oblitus eſt hujus loci, cum aureolum illum libellum de Satyrica compoſuit. Sic enim narrat p. 186. *Scripſerat & Ion Chius poeta tragicus Omphalam: ſed id drama fuiſſe Satyricum nuſquam lego.* Tu revoca in memoriam quæ ſcripſimus ſupra paullo in hac Epiſtola, & ſine cunctatione lege ἐν Ομφάλῃ Σατύροις. Illud etiam notandum, cum numero ſingulari conjungi Σατύρες· cujus rei exemplum tunc non habuimus. Sic Lycophronis Μενέδημον Σατύρες laudant Athenæus & Laertius. Jamque etiam in memoriam redeo luculenti loci apud Galenum Comm. 1. ad VI. Επιδημιῶν· ubi Sophocles citatur in Σαλαμῖνι Σατύροις. Is ita ſe habet. Νωὶ ὃ ἀρκέσει τοῖς γραμματικοῖς ἀκολουθήσαντα, χρὴ τὼ ἐκείνων διάταξιν εἰπεῖν τι ϖερὶ τῆς χρὴ τὼ πέμφιγα σημαινομένων. Δοκεῖ μὲ γὸ αὐτὼ ὀπὶ τῆς ϖνοῆς Σοφοκλῆς ἐν Κολχοῖς λέγειν. Απῆξε πέμφιξιν ὁ πέλας φόρυ. (lege

Απῆξε

Απῆξε πέμφιξ Ιονίᾳ πέλας πόρᾳ.

Vel ad hunc modum, ſi id minus placet, æque commoda mutatione;

Απῆξε πέμφιξ ἐξ ἔω σελασφόρᾳ.) Sic Æſchylus Prometheo: Χρόνον ὃ τ' μέλλοντα πόντ@ μυχὸς,
Σαφῶς ὄψεσθ', Ιόνι@ κλυδήσεται,
Τῆς σῆς πορείας μνῆμα τοῖς πᾶσι βροτοῖς.

Apollonius Rhodius lib. IV. loquens de Colchis:

Τῷ ῥ' ὑπέφθη τός γε βαλὼν ὑπὲρ αὐχένα γαίης
Κόλπον ἔσω πόντοιο πανέχατον Ιονίοιο.

Καὶ αὐτὸς ἐν Σαλαμίνῃ Σατύροις· καὶ τάχ' ἂν κεραύνια πέμφιξι βροντῆς καὶ δυσοσμίας λάβοι. (lege --- καὶ τάχ' ἂν Κεραυνία Πέμφιξι βροντῆς καὶ δυσοσμίας βάλοι.) Αἰσχύλ@ ὃ ἐν Προμηθεῖ Δισμώτῃ (imo vero, Λυομένῳ)

Εὐθεῖαν ἔρπε τῇδε· καὶ φεύξῃ μὲ
Βορεάδας ἵξεις πρὸς πνοὰς, ἵν' ὀλαθῇ
Βρόμον καταιγίζοντα, μὴ σ' ἀναρπάσῃ
Δυσχειμέρῳ πέμφιξι ξυστέλλας ἄφνω.

Επὶ ὃ τῇ ἀκλίνων αὐτῇ δοκεῖ χρῆσθαι τῇ τ πέμφιγ@ ὀνόματι Σοφοκλῆς ἐν Κολχοῖς κτλ τάδε τὰ ἔπη· καὶ ἐθαύμασα τῇδε σκοπῶν πέμφιγα χρυσέαν ἰδών. (lege --- Καὶ θαύμασα Τηλέσκοπον πέμφιγα χρυσέαν ἰδών.) ὅτω καὶ Αἰσχύλ@. Εξαυπαίας ὅτε πέμφιξ ἠλίᾳ φερσθέρκεται, ὅτ' ἄστερον σῶμα λιπὼν κόρης (lege. Αἰσχύλ@ ἐν Ξαντίαις.

Ας ὅτε πέμφιξ ἠλίᾳ φερσθέρκεται,
Οὔτ' ἀστέρων ὄμμα Λιπὼν κόρης.

Ea fabula citatur in Catalogo Dramatum & Scholiis Eumenidum. Pollux 10. c. 26. τὰς μὲν οὖν λαμπάδας καὶ κάμακας εἴρηκεν ἐξαντίας Αἰσχύλ@. MS. codex Iſ. Voſſii habet ἐν ξανθίαις· ut & antea viri docti ex conjectura emendarunt. Porro Æſchylus in his verſibus ſe ipſe imitatus eſt: nam hæc habet in Prometheo vincto de Græcis ſive Phorcidibus:

Μονόδοντες, ἃς ὅθ' ἥλι@ φερσθέρκεται
Ακλῖσιν, ὅθ' ἡ νύκτερ@ μείων ποτέ.)

Επὶ

Επὶ δὲ τ ξαγίπδ☉ (lege ξανίδος) ὁ αὐτός φησιν ἐν Προμηθεῖ·

Εξευλαβῦ δὲ, μή σε περισβάλλῃ σόμα
Πέμφιξ· πικρὰ γὰ κὲ διὰ ζωῆς ἀτμ.

Καὶ ἐν Πενθεῖ. Μηδ' αἵμαλ☉ πέμφιγα πρὸς πέδῳ βάλῃς. Επὶ δὲ τ νέφως δοκεῖ τεπάχθαι χτ τόδε τὸ ἔπ☉ ἐν Σαλαμιλίῃ Σατύροις παρὰ Σοφοκλεῖ· Πέμφιγι πᾶς ὀψιαγέλων πυρός. (lcrib. Πέμφιγι πᾶς ὄψιν ἀγγέλῳ πυρός.) κὴ παρ' Ιβύκῳ· Πυκιναὶς πέμφιγας πόμβοι. λέλεκται δ ἔοικε ὁ λόγος αὐτῷ κατά πνα παραβολὴν ὀπχμαζομβύων (lege ὀπὶ χμ.) εἰρημβίλων, διὸ κὴ τὴν περιγνωστικῶν οἱ πλεῖστοι ὀπὶ τὴν χτ τὰς ὄμβρως σαγόνων εἰρῆσθαί φασι τὰς πέμφιγας. ὁ δὲ Καλλίμαχ☉ ᾠδε· Μὴ διὰ πεμφίγων * ἐνάγεσιν ἔα. ὁ δὲ Εὐφορίων ἔτως· εἶπε δ' ἄνθη πέμφιγες ὀπτεύζεσι θανόντα. Verſus eſt hexametrus, Εἰ πεθαναὶ, vel Ηπεθαναὶ πέμφιγες ὀπτεύζεσι θανόντα. i. e. murmure ſuo quaſi lamentari videntur. Poſſis etiam legere, ἐπικλώζεσι. Quod ad Σαλαμῖνα Σατύρως attinet, cujus gratia cætera emendavimus; nemo me adduxerit, ut verbum mendo eſſe vacuum exiſtimem. Æſchylus quidem fecit Σαλαμῖνα, ſive Σαλαμινίας· Sophocleæ fabulæ, quæ eo titulo inſcripta ſit, nemo alius meminit. Auſim pro certo dicere lectionem rectam eſſe Σθμωνεῖ Σαλύροις. Heſychius bis: Σοφοκλῆς Σθμωνεῖ.

Quatuor hic invectus equis, & lampada quaſſans,
Per Graiûm populos, mediæque per Elidis urbem
Ibat ovans, divûmque ſibi poſcebat honorem,
Demens! qui nimbos & non imitabile fulmen
Ære, & cornipedum pulſu ſimularat equorum.

Hactenus quidem argumentum eſt Satyris aptum, & conveniens ad hilarem & feſtum diem. Huc quoque fragmenta illa videntur pertinere; quæ verba ſunt cujuſpiam qui facete & urbane irridet jocularem illam Simiam Tonantis:

Καὶ τάχ' ἂν Κεραυνία
Πέμφιξι βροντῆς κὴ δυσοσμίας βάλοι.

Forſan & petet Ceraunia
Odore tetro & vi coruſca fulminis.

Et

t illud alterum:

Πέμφιγι πᾶσαν ὄψιν ἀγγέλῳ πυρός.

Nimbo ora velans *nuncio tonitrui.*

Atque hucuſque Sophocles in eo dramate proceſſit: nam quæ ſequuntur, plane tragica ſunt, & lamentabili carmine deploranda.

At pater omnipotens denſa inter nubila telum
Contorſit, (non ille faces, nec fumea tædis
Lumina) præcipitemque immani turbine adegit.

Et hæc quidem conjectura probabili nituntur: ſed extra controverſiam rem ſtatuit Athenæus lib. XI. Καλεῖται δὲ μάνης ἡ τὸ ὅπλ κοπάδι ἐφεσηκός, ἀφ' ἧς (leg. ἐφ' ἧς) τὰς λάταγας ἐν πυξίᾳ ἔπεμπον, ὥσπερ ὁ Σοφοκλῆς ἐν Σφιγγοῖ χάλκειον ἔφη κάρα, λέγων ὕπως·

Τὰ δ' ἔστι κνισμὸς καὶ φιλημάτων φόρος,
Τῷ καλλικοπάβῃπι νικητήρια
Τίθημι, καὶ δόγὸπ χάλκειον κάρα.

Jam ſi potes, dubita, an drama Satyricum fuerit necne. Profecto qui poteſt animum inducere, ut verſus proximos autumet in Tragœdia poſſe dici; auctor ego ſum, ut prius quid ſit Tragœdia, quid Satyri diſcat, quam de rebus aliquantum à vulgari notitia remotis ſententiam ferat.

Undecima Ionis fabula ΕΥΡΥΤΙΔΑΙ. Athenæus lib. XI. Heſych. Ἰήϊος ἡρῆνον σημαίνει, ὡς Σοφοκλῆς Τρωΐλῳ καὶ Ιων Ερυπίδας. lege Εὐρυπίδας. Ἀθίκλορας, ἀνεπάφυς παρθένους, οἷον Εὐρύπιδες. Pulchre feciſſe ſibi viſus eſt, qui emendavit, οἷον Εὐριπίδης. Tu vero meo periculo repone, Ἀθίκλυς κόρας, ἀνεπάφυς παρθένους, Ιων Εὐρυπίδας. Eurytidæ autem, ne quis forte neſciat, ſunt Euryti Oechalienſis filii, quos Hercules occidit. Habes Tragœdiæ argumentum. Non prætermittendus eſt inſignis locus apud Schol. Soph. ad Trachinias. Διαφωνεῖται ὁ τῶν Εὐριπιδῶν ἀριθμός. Ησιόδῳ μὲν γὰρ (in Hoiais, ut puto, vel Ηρωικῇ Γενεαλογίᾳ) τέτταράς φησιν ἐξ Εὐρύτου καὶ Ανπόχης παῖδας οὕτως.

Η δ' ὑποκυσαμένη καλλίζωνος Στρατονίκη
Ευρυτον ἐν μεγάροισιν ἐγείνατο φίλτατον υἱόν.
Τὸν δ' υἷες ἐθρέψαντο Δηΐων τε, Κλύπός τε,
Τοξεύς τ' ἀντίθεος, ἠδ' Ιφιτος ὄζος Αρηος.
Τὸν δὲ μέθ' ὁπλοτάτῳ τέκετο ξανθῷ Ιόλειαν
Ανπόχη κρείουσα, παλαιὸν γνὺς Αὐβολίδαο.

Κρεόφιλος δ' δύο· Αριστοκράτης δὲ τρεῖς, Τοξέα, Κλύπον, Δηΐονα. Satis jam pernosti, qui sint Ionis Eurytidæ. Sed haud plene satisfactum esset promisso nostro; si versus eos dimitteremus ex manibus, & mendum teterrimum silentio dissimularemus. Principio legendum Ανπόπη. Schol. Apollonii: κλύπος καὶ Ιφίτος οἱ τῆ Ανπόπης παῖδες. Hyginus: *Clytius & Iphitus Euryti & Antiopes Pylonis filiæ filius.* Quæ quasi manu nos ducunt ad cætera corrigenda. Jam enim Hygini autoritate scribo Πύλωνος. pro παλαιὸν γνὺς· atque adeo, ut pompam & procœmia missa faciam, versum hunc integrum præstabo, sicut ab Hesiodo profectus est,

Ανπόπη κρείουσα Πύλωνι Ναυβολίδαο.

Nam cedo mihi unum, qui Auboli vel Aubolidæ meminit. Naubolus vero nemini ignotus esse possit, qui labris primoribus gustavit literas humaniores. Apollonius Rhodius:

Τῷ δ' ὁπὶ δὴ θείοιο κίεν Δαναΐοιο γυναῖκα
Ναύπλιος, ἣ γὰρ ἔην Κλυτονήϊ Ναυβολίδαο,
Ναύβολος αὖ Λέρνης.

Conveniunt ætas, locus: ut, quanquam de hac re nullum verbum faciant alii scriptores, nihil tamen impediat, quo minus Pylon Nauboli filius esse potuerit. Denique pro Κρεόφιλος lege Κρεώφυλος· qui poëma composuit Οἰχαλίας ἅλωσιν: ad quod respexit Scholiastes. De Creophylo consulantur Appuleius, Porphyrius, Strabo, Sextus Empiricus, Suidas, Scriptor certaminis Hesiodi & Homeri, Plato Πολιτείων x. Photius in Lexico MS. Κρεώφυλος Πολιτείας ι. ὁ γὰρ Κρεώφυλος, ὦ Σώκρατες, ἴσως ὁ Ομήρου ἑταῖρος· τοῦτον τινες καὶ διδάσκαλον Ομήρου λέγουσι γεγονέναι, καὶ οὗτος αὐτοῦ ποίημα Οἰχαλίας ἅλωσις. ἀρχαῖος μὲν ἦν ὄντως, νεώτερος δὲ ἐκείνου Ομήρου. Pausanias Messenicis: Θεσσαλοὶ δὲ καὶ Εὐβοεῖς λέγουσιν, οἱ μὲν ὡς τὸ Εὐρύπυλον πόλις τὸ ἀρχαῖον ἦν, καὶ ἐκαλεῖτο Οἰχαλία· τῷ δὲ Εὐβοέων λόγῳ Κρεώφυλος ἐν Ηρακλείᾳ πεποίηκεν ὁμολογοῦντα. *Heracleam* hanc diversam esse totam ab Οἰ-

χαλίας ἁλώσει ſententia eſt Ger. Voſſii. Ægidius vero Menagius aſſeveranter affirmat pro ἐν Ηρακλείᾳ ſcribendum eſſe ἐν Οἰχαλίᾳ. Demiror equidem viros excellentes ingenio & doctrina morbo minime deſperato medicinam non reperiſſe: quæ, niſi me omnia fallunt, hæc eſt. Τῷ δὲ Εὐβοέων λόγῳ Κρέωφυλος Ηρακλέα πεποίηκεν ὁμολογοῦντα. *Eubœenſium autem ſententiæ Creophylus Herculem induxit convenienter loquentem.* Enimvero pars magna illius poematis fuit Hercules; ut propemodum jam illud audire mihi videar:

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βίη Ηρακληείη.

Similis locutio eſt in iſtis, quæ occaſione alia ſupra adduximus: Εν τοῖς Κρησὶν Εὐριπίδης Ικαρον μονῳδοῦντα ἐποίησεν, &, Εν τοῖς Κρήσσαις Αερόπῳ εἰσήγαγε πορνεύσᾳ· neque opus eſt, ut plures teſtes excitemus. Sunt qui Οἰχαλίας ἅλωσιν ad Homerum referunt; ſicut autor eſt Callimachus apud Strabonem & Sextum:

Τῷ Σαμίῳ πίνος εἰμὶ, δόμῳ ποτὲ θεῖον Ομηρον
Δεξαμενὴ κλαίω δ' Εὐρυτον ὅσσ' ἔπαθε
Καὶ ξανθὴν Ἰόλειαν· Ομήρειον δὲ κελεύμαι
Γράμμα· Κρεωφύλῳ, Ζεῦ φίλε, τοῦτο μέγα.

Suidas in Ομηρος. Αναφέρεται δὲ εἰς αὐτὸν καὶ ἄλλα τινὰ ποιήματα, Αμαζόνια, Ιλιὰς μικρὰ, Νόστοι, Επικιχλίδες, Ηθιέπακτος ἤτοι Ιαμβοι, Σικελίας ἅλωσις. Sed pro Σικελίας ſine ulla dubitatione legendum eſt Οἰχαλίας. Addam illud quoque; quod, ſi bene Millium meum novi, prætermiſſum eſſe graviter tuliſſes: nimirum Ηθιέπακτος eſſe verbum nihili, & aliquanto inferius ſic ſcribi, Επαπάκτος. Καὶ Επαπάκτον, ait, καὶ Επικιχλίδας ἐποίησεν. Et prima quidem ſpecie ea conjectura vera videbatur, ἐπὰ ſcilicet Επίγονοι. Memineram enim & ſeptem eſſe Epigonos, & ad Homericorum poematum numerum adſcribi. Herodotus IV. Αλλ' Ησιόδῳ μὲν ὅτι περὶ Υπερβορέων εἰρημένα, ὅτι δὲ καὶ Ομήρῳ ἐν Επιγόνοισιν, εἰ δή τῳ ὄντι γε Ομηρος ταῦτα τὰ ἔπεα ἐποίησε. Sed repudiavi continuo illam ſententiam, ubi animadverti Epigonos eſſe ἔπη καὶ ἐκ Ιάμβων, non Senarios, ſed hexametros. Scriptor certaminis Homeri & Heſiodi: Ο δὲ Ομηρος ἀποτυχὼν τῆς νίκης, περιερχόμενος ἔλεγε τὰ ποιήματα· πρῶτον μὲν τὴν Θηβαΐδα ἔπη ζ, ἧς ἡ ἀρχὴ,

Αργος

Αργος ἄειδε, θεὰ, πολυδίψιον· ἔνθα ἄνακτες.

Εἶτα ἐπιγομφύε (lege non dubitanter Επιγόνες) ἔπη ζ̄ ὧν ἡ ἀρχὴ,

Νῦν αὖθ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεθα, μῦσαι.

Alii & Thebaidem & Epigonos attribuunt Antimacho Colophonio. De illa quidem res eſt vulgaris: de his teſtem habeo Scholiaſtem Ariſtoph. ad Pacem: Παι. Νῦν αὖθ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεθα ---- σχολ. ἀρχὴ τῆς Επιγόνων Ανπμάχου. Verum extra omnem controverſiam rem poſuit Joannes Tzetzes, qui utriuſque ſcripti ſimul mentionem facit, in *Iliade interpretata allegorice*, quæ nondum edita eſt:

Τρία κὴ δέκα γέγραφε μνημόσυνον βιβλία,
Μαργίτῃ τε, κὴ Αἰγά τε, κὴ τῆς Μυῶν τ' μάχῃ
Τῇ Επιγόνων μάχῃ τε γράφει, κὴ Θηβαΐδα,
Τῇ Οἰχαλίαν, Κέρκωπας, εἰς τὰς Θεὰς τε Γυνὰς,
Καὶ τὰς Επὶ ἐπάκλων κὴ τὰς Επικιχλίδας,
Καὶ Επιγράμματα πολλὰ σὺν Νυμφικοῖς τῆς Γυναιξὶ,
Καὶ τ' Οδύσειαν αὐτῇ μ' τ' Ιλιάδος.

In his etiam *Oechaliam* habes: ſed aliud exemplar non τὰς habet, verum τῇ ἐπὶ ἐπάκλιον. Aut ego plane deſipio, aut legendum eſt

Καὶ τ' Επαεπάκλιον κὴ τὰς Επικιχλίδας·

poſtremam enim vocem non Suidas tantum, ſed & Herodotus ita exhibet, & Athenæus. lib. 2. & XIV. Quin etiam apud Suidam illud ἐπλαπάκλιον ad hoc exemplum corrigendum eſt: & pro ἠδιέπακλος ſcribendum videtur ἡ ζ̄επάκλιος, i. e. ἡ ἐπλαεπάκλιος. nam ζ̄ notat ἐπλά. Sic apud Heſychium: Εννεωρὸς, θέτης· lege θ̄ετης, i. e. ἐνναέτης. quia θ̄ ſignificat ἐννέα. & verbo uno interjecto, Εννηὴς, σώφρων, ἀληθὴς, ἀγαθὸς, πατρῶος. Librarii, ut compendium operæ faciant, πηρ̄ ſcribunt pro πατὴρ, & pro πατρῶος, πρ̄ῶος quod in hoc loco depravatum eſt ex πρέσβος. vide Heſ. in Εννὴς. Cæterum de notatione τῆς Επλαεπακλίε, ut & illud attingam, facillimum eſt multa comminiſci: proxime tamen, opinor, ad verum

accedent, qui Homerum putaverint in opuſculo illo luſiſſe de hominibus quibuſdam numero ſeptem, qui ἐπ' ἀκτῆς *in litore* cibo vel ſomno curabant corpora, vel aliud quid jocoſi & ridiculi faciebant. Homerus ipſe in Certamine cum Heſiodo: Ανδράσι λιϊσῆρσιν ἐπ' ἀκτῆς δόρπον ἑλέσθαι. & Odyſſ. υ. Τὸν δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς εὗρε καθήμενον. Et Herodotus in vita Homeri: καὶ ἕτερος ἀναλαβόντες αὐτὸν ἀνήχθησαν, καὶ ἴσχουσιν ἐπ' ἀκτῆς· οἱ μὲν δὴ ἁλιεῖς πρὸς ἔργον ἐτράποντο, ὁ δὲ ὁμηρος τοῦ νύκτα ὅλην τὴν αἰγιαλὸν κατέμεινεν. & aliquanto inferius: καὶ ἀναχθεὶς μετά τινων ἐμπορίων ἀπενέχθη εἰς τὴν Ιον· καὶ ὁρμισθεὶς ὁ μὲν πόλιν, ἀλλ' ἐπ' ἀκτῆς. Atque hanc vel illam rem veriſimile eſt argumentum & occaſionem poëmati dediſſe. Venio ad ea, quæ *oratione proſa* Ion compoſuit. Nam in eo genere libros edidiſſe teſtis eſt Plutarchus De fortuna Romanorum: Ιων μὲν ἦν ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς δίχα μέτρου καὶ καταλογάδην αὐτῷ γεγραμμένοις φησὶν, ἀνομοιότατον σοφίσμα τῇ σοφίᾳ τὴν τύχην ὄσαν ὁμοιοτάτων παραγμάτων γίνεσθαι δημιουργόν. & Suidas in Διθυρ. Εγραψε δὲ κωμῳδίαν καὶ ἐπιγράμματα καταλογάδην καὶ πρεσβυτικὸν λεγόμενον. Portus vertit barbare: *Et Epigrammata oratione ſoluta.* Libenter vero videre vellem nobilia illa epigrammata pedeſtri ſermone facta. Vah! adeone exaruerat penitus benigna illa vena ingenii? & extincta erat prorſus ea mentis inflammatio, ſine qua nemo fit bonus poeta? Quid? unáne & generoſum Ariuſium in cellis evanuerat, quo memorant Ionem bene libenter plerumque eſſe uſum? enimvero veriſſimum eſſe comperit, quod olim dixerat Epicharmus;

οὐκ ἔνθ διθύραμβος, ὅκου' ὕδωρ πίνῃς.

Sed bene eſt, quod commoda mutatione propulſare poſſumus hoc dedecus à ſummo poeta. Sic enim Suidam emendo. ἔγραψε δέ κ. καὶ ἐπιγράμματα, καὶ καταλογάδην ΠΡΕΣΒΕΥΤΙΚΟΝ λεγόμενον. Schol. Ariſtophanis: Εγραψε σκόλια, καὶ ἐλεγεῖα, καὶ καταλογάδην τὸ πρεσβυτικὸν λεγόμενον, ὃν νόθον ἀξιοῦσί τινες εἶναι, ἐγὼ αὐτῶ. Idem Scholiaſtes: Φαίνεται δ' αὐτῶ καὶ κτίσις, καὶ Κοσμοκομικὸς, καὶ ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΑ, καὶ ἄλλα τινά. Depravatum hunc locum ſic corrige: φαίνεται δ' αὐτῶ καὶ ΧΙΟΥ ΚΤΙΣΙΣ. Etymologicon magnum: Λόγχας μεσίδας Ιωνες λέγουσιν. Ιων ἐν Χίω κλήσει· ἐκ τῆς Τέω λόγχης λόγχας ποιεῖν. Certiſſime legendum eſt Ιων

ἐν

ἐν Χίῳ Κτίσει *Ion in Originibus Chii.* Videlicet ipſe fuit Chius natione, & inſula Teos Chio propinqua eſt, non Cio. Athenæus libro x. Περὶ ὃ ταύτης Κράτητος Ιων ὁ ποιητὴς ἐν τῷ φησὶν Χίος φησὶν, ὅτι εὑρὼν ὁ μάντις Παλαμήδης ἐμαντεύσατο πλὴν ἔσεσθαι τοῖς Ελλησι πίνυσι τρεῖς πρὸς ἕνα κυάθους. Unum idemque eſt ſcriptum; ſed rideo eos, qui hæc perinde ediderunt, quaſi eſſent verſus Iambici, non oratio ſoluta: de mendo autem, quo contaminatus eſt locus, nihil ſuſpicati ſunt. Quorſum enim pertinet illud εὑρών? Quid *reperit*? quod pueri clamitant ſe in faba reperiſſe? Ego vero auſim aſſeverare ſic à doctiſſimo Grammaticorum fuiſſe ſcriptum: ὅτι ὁ οἰωνόμαντις Παλαμήδης &c. Pauſanias in Achaicis Ionis quædam citat, ex hoc Originum libro, ut quidem conjicio: non tamen uſquequaque ſervavit verba auctoris. Ion enim, ut hominem Chium facere par erat, in proſaicis ſcriptis Ionica dialecto eſt uſus. Conſtat hoc ex ſuperiore loco Etymologici, & Harpocrationis alio, & fragmento alîus operis, quod ΕΠΙΔΗΜΙΑΙ inſcribitur. Athenæus XIII. Ιων ἔν ὁ ποιητὴς ἐν ταῖς ὑπογεγραφομέναις Ἐπιδημίαις γράφει ἔπως· Σοφοκλεῖ τῷ ποιητῇ ἐν Χίῳ συνεγένετο, ὅτε ἔπλει εἰς Λέσβον στρατηγὸς & quæ ſequuntur. Quanquam enim magnam partem perturbata ibi ſunt verba, & in communem ſermonem immutata: non obſcura tamen reſtant veſtigia Ioniſmi: ut κάρτα δοκέον, ἀφαιρέοντα, ἀστοτέρα, ἔπρησε, ξεινίῃσι, ἐνωπίῃ τῇ ὑπεξαπίσεω. Iſ. Caſaubonus ad locum; Ἐνωπεῖος, ait, *ſi ita ſcripſit autor, nove uſurpavit pro* δυσωπεῖος. Nempe, quod mireris, exiſtimavit verba Athenæi eſſe, non Ionis. Atqui ἐνωπεῖσθαι vox nihili eſt: ἐνωπίῃ vero Ionica, & à νωπεῖος formata. Heſychius: Ἐνώπιται, τεταπείνωται. Antiquum obtinuit, cum depravatum illud protulit ex aliorum fide, nihil ipſe ſuſpicans vel ſollicitus. Lege vero integre νενώπιται, loco mutili iſtius. Idem alibi: Νενώνηται, τεταπείνωται, καταπέπληκται. Lege hic quoque νενώπιται. Patriarcha Photius in Lexico MS. Νενώπιται, καταπέπληκται ἢ κατεσύναγεν. Rectiſſime quidem Photius, ut ex hoc Ionis loco perſpicuum eſt. Quid ego de Athenæi interprete dicam, qui Ἐπιδημίας *Peregrinationes* interpretatur: perinde ac ſi Ἀποδημίαι inſcriberentur? Verum alibi quoque ἀπο-

ἀπο-

δημιῶν meminit Athenæus, ut l. III. ὧν ὁ χημῶν μνημονεύει Ιων ὁ Χῖος ἐν Επιδημίαις. Intellige *De adventibus clarorum virorum in Chium*, ſive *De iis qui in Chio inſula commorati ſunt*. Similiter ac Polemo librum edidit, De Eratoſthenis adventu ad Athenas. Enarrator Comici ad Aves: Πολέμων ἐν τῷ δευτέρῳ φησὶ τ Αθηναίοις Ερατοσθένους ἐπιδημίας. Ex Epidemiis petita videntur vel Υπομνήμασι, quæ laudat Plutarchus in vita Periclis; & Cimonis etiam non longe à principio: Ην ὁ κὴ τῳ ἰδέαν ὁ μεμπτὸς, ὡς φησιν Ιων ὁ ποιητὴς, ἀλλὰ μέγας, ἐλῇ καὶ πολλῇ τρίχι κομῶν τῷ κεφαλῷ. Quæ ſine dubio eſt oratio pedeſtris, & magis Plutarchi verba, ut ſuſpicor, quam Ionis. Magnus tamen Grotius ad Iambos Tragicos redigere conatus eſt:

Τῳ γὰρ ἰδέαν ὁ μεμπτὸς, ἀλλ' ἔην μέγας,
Οὐλῇ τε πολλῇ τε τρίχι τῷ κεφαλῷ κομῶν.

Hæccine autem oratio, tam leves numeri Tragicum quid ſpirant, & cothurno dignum? Haud vidi magis. Quid illud ibidem, bene multis interjectis? Ο δ' Ιων ὑπομνημονεύει κὴ τ λόγον, ᾧ μάλιστα τὸς Αθηναίους ἐκίνησε (Κίμων) παρακαλῶν μήτε τῷ Ελλάδα χωλῷ, μήτε τ πόλιν ἑτερόζυγα ποιεῖσθαι γαζοφυλάκιον. Grotius perinde hæc accepit, tanquam ſi ex Tragœdiæ choro deſumpta fuiſſent:

Μήτε τῷ Ελλάδα χωλῷ,
Μήτε τῷ πόλιν ἑτερόζυγα
Ποιεῖσθαι γαζοφυλάκιον.

Nos puſilli homunculi vix poſſumus carere venia; cum etiam maximi Heroes labuntur identidem & hallucinantur turpiſſime. Scripſit Ion & *Philoſophica*, ut ΚΟΣΜΟΛΟΓΙΚΟΝ· Schol. Ariſtoph. &, ſi Suidæ credimus, De meteoris, & *compoſitas* ſive ornatas orationes: οὗτος, ait, ἔγραψε περὶ Μετεώρων κὴ Συνθέτους λόγους. Quo nihil ineptius vel falſius dici potuit. Imo neque magis contumelioſe, ſiquis ἐπαρισέρως & perverſe interpretari velit de ſermonibus ad fraudem & fallaciam compoſitis, ſecundum illud Æſchyli in Prometheo. ---- Μηδέ μ' οἰκτίσας
Ξυνθεσι μύθοις ψευδέσι, νόσημα γὰρ
Δόλιον· εἶναί φημι συνθέτους λόγους.

Error

Error autem ortus est ex perperam intellecto loco Scholiastæ Aristoph. ad Pacem. Poetæ scilicet Dithyrambici verborum amant tralationes ἐκ τῶν μετεώρων, ex astris, nubibus, aliisque quæ in sublimi fiunt; libenter etiam vocabulis sesquipedalibus & coagmentatis utuntur. Demetrius περὶ Ερμηνείας. Λιπλέον δὲ καὶ συνήθετα ὀνόματα ἁ τὰ διθυραμβικῶς συγκείμενα, οἷον Θεοπεράτους πλάνας, ἁδὲ Ἀστρων δορύπτορον στρατὸν, ἀλλ' ἐοικότα τοῖς ἀπὸ τῆς ἀληθείας συγκειμένοις. Et Horatii illud: Seu per audaces *nova* dithyrambos Verba devolvit. Ipse Suidas alibi: Διθυραμβοδιδάσκαλοι περὶ τῶν μετεώρων καὶ τῶν νεφελῶν λέγουσι πολλὰ, καὶ συνήθεις ἦ λέξεις ἐποίουν καὶ ἔλεγον ἐνδιαφερινηχέτως· οἷος ἦν Ιων ὁ Χῖος ποιητής. Omnino vide Aristophanem in Pace, ejusq; enarratorem. Itaque jam manifesto compertum & deprehensum est Suidæ mendacium. ΤΡΙΑΓΜΟΝ. Locus est illustris apud Harpocrationem; quem ex usu fuerit integrum describere. Ιων. Ισοκράτης ἐν τῷ περὶ τῆς Αντιδόσεως. Ιωνος τοῦ τῆς Τραγῳδίας ποιητοῦ μνημονεύοι ἂν τις ὁ ῥήτωρ (atqui nec in ea oratione nec in reliquis quæ nunc extant, est ulla mentio Ionis, quod sciam) ὃς ἦν Χῖος μὲν γένος, υἱὸς δὲ Ορθομένους, ἐδιδαξε δὲ Ξάνθη. ἔγραψε δὲ καὶ μέλη πολλὰ καὶ τραγῳδίας, καὶ φιλόσοφόν τι σύγγραμμα ἐπιγεγραμμένον, ὃ καὶ Καλλίμαχος ἀντιλέγεσθαί φησιν, ὡς Επιγόνης. Εν ἐνίοις δὲ καὶ πανδωπικῶς ἐπιγέγραπται Τριασμοὶ, καθὰ Δημήτριος ὁ Σκήψιος καὶ Απολλωνίδης ὁ Νικαεὺς ἀναγράφουσι δὲ ἐν αὐτῷ τάδε. Αρχὴ δέ μοι τοῦ λόγου πάντα τρία, καὶ πλέον τοῦδε, πλέον ἐλάσσων τέκτων τεκῶν ἑνὸς, ἑκάστῳ ἀρετὴ τεκὰς, σύνεσις καὶ κράτος καὶ τύχη. Male ista percepit Interpres; qui ita vertit: *velut ex eo Dem. Sc. & Ap. N. ista comemorant.* Ego vero sic interpungendum esse censeo: καθὰ Δ. ὁ Σ. καὶ Α. ὁ Νικαεύς. Αναγράφουσι δὲ, nimirum aut Eratosthenes in *Descriptionibus temporum*, aut potius Callimachus in *Tabulis omnis generis librorum.* Nam ἀναγράφειν est in tabulas recensere & mittere, in catalogum referre. Ipse Harpocration alibi: Εὔλως. Δύο ἀναγράφουσιν Εὐλῶας ἐλεγείων ποιητὰς, ὁμωνύμους ἀλλήλοις· καθάπερ Ερατοσθένης ἐν τῷ περὶ Χρονογραφιῶν. Athenæus xv. Καὶ τὸν λόγον τοῦτον ἀνέγραψε Καλλίμαχος ἐν τῇ τῶν Ρητορικῶν ἀναγραφῇ, *in Catalogo librorum Rhetoricorum.* Hunc autem morem in Tabulis istis tenebat Callimachus, ut cujusque libri prima verba describeret; sicut hic fit apud Harpocrationem.

nem. Unum tantummodo exemplum afferam, quia pridem hæc ab eruditis ſunt occupata. Athen. lib. VI. Τῦ Χαιρεφῶντος ϗ σύ]ϛαμμα ἀναγϛάφει Καλλίμαχ☉ ἐν τῷ ΦΜ παντοδαπῶν συ]ϛαμμάτων πίνακι, γϛάφων ὅτως· Δεῖπνα ὅσοι ἔγραψαν. Χαιρεφῶν Κυρηβίωνι. εἶδ' ἐξῆς πῶ ἀρχῶ ὑπέθηκεν· Επειδήμοι πολλάκις ἐπέστειλας. Σπ̄χων τοε· Καὶ ὁ Κυρηβίων δὲ ὅπ παράσι☉, ωϱοϵίρηται. Ita locus iſte corrigendus eſt. Chærephon paraſitus ad ὁμότεχνον ſuum Cyrebionem epiſtolam miſit, in qua deſcribit cœnam quondam ſine dubio opipare apparatam. Χαιρεφῶν Κυρηβίωνι· Επειδήμοι πολλάκις ἐπεστειλας &c. Quod ſi vulgatam lectionem ſervare velis; Χαιρεφῶν, Κυρηβίων· jam non Chærephontis verba forent, quæ Athenæi ſententia eſt; ſed Cyrebionis. Illud autem Exordium Τριαſμῦ nondum à viris doctis emendatum eſſe demiror; qui, etſi diſſimulant & muſſant, juxta id intelligunt, ac ſi in Ovidii Getica incidiſſent. Me autore ſic lege: Αρχὴ δέ μοι ϖ̄ τ λόγυ Πάντα τρία, ϗ ὅτε πλέον ὅτε ἔλασσον τούτων τριῶν Ενὸς ἑκάϛυ ἀρετὴ, τριάϛ· σωίϛσις, κράτος, καὶ τύχη. Ubi ſingula quidem verba ſunt communia: qui tamen ex ipſo Charactere & forma dicendi non ſentit Joniſmum, nihil ſentit. De *Epigene* vero, quo me vertam neſcio, ita res & hinc & inde magnam habet difficultatem. Nam ecce tibi Suidas; qui non Epigenem, ſed Orpheum autorem faciat Τριαγμῦ. Ορφεύς, inquit, ἔγραψε Τριαλμὺς, λέγεται δ' ἔϛ Ιων☉ ϖ̄ τ τραγικῦ. Cumque Epigenem video enarrationem Orphei feciſſe, Clementi memoratam Στρωμ. I. Επιγένης ἐν τοῖς ωϱὶ τῆς εἰς Ορφέα ποιήσεως Κέρκωπ☉ ἔϛ λέγει ϖ̄ τ Πυθαγορείυ τῶ εἰς Αδυ Κατάβασιν ϗ τ Ιερὸν λόγον. (Proclus tamen in Timæum lib. 5. ipſum Pythagoram hujus autorem laudat. A γῦ, ait, Ορφεὺς δ' ἀποῤῥήτων λόγων μυσικῶς ϖ̄ραδέδωκε, παῦτα Πυθαγόρας ἐξέμαθεν, ὀργιαδεὶς ἐν Λειβήθροις τοῖς Θρακίοις Αγλαοφάμω τελεσὰ μεταδιδόντος, ὃν ωϱὸ Θεῶν Ορφεὺς σοφίαν παρὰ καλλιόπες τ μητέρ☉ ἐπινύδη· Ταῦτα γάρ φησιν ὁ Πυθαγόρας ἐν τῷ Ιερῷ λόγῳ. Unde conſtat Ιερὸν, ut alia ſcripta Pythagorica, dialecto Dorica fuiſſe compoſitum) & V. Επιγένης ἐν τῷ ωϱὶ τ Ορφέως ποιήσεως τὰ ἰδιάζοντα παρ' Ορφεῖ ἐκπεθεμῶμός φησι, Κερκίσι καμπυλόκρωσι, τοῖς ἀρότροις μιμνέϖθαι &c. Cum hæc inquam, lego, propemodum adducor in eam opinionem, ut Harpocration hoc exemplo ſcripſerit: ὅωρ

Καλλί-

Καλλίμαχος ἀνπλέγεσθαί φησιν, ὡς ἡ Ἐπιχάρης. E diverſo ubi illud venit in mentem, Orphei ipſius & Pythagoræ quoque mentionem factam eſſe in illis Τριαγμοῖς, continuo ſententiam eam abjicio, & manifeſti erroris Suidam arguo. Clemens Στρ. I. Ἰων ὁ ὁ Χῖος ἐν τοῖς τελασμοῖς ἡ Πυθαγόραν εἰς Ορφέα ἀνενεγκεῖν τινα ἱστορεῖ. & Diogenes Laert. Ἰων δὲ ὁ Χῖος ἐν τοῖς Τριαγμοῖς φησιν αὐτὸν (τὸν Πυθαγόραν) ἔνια ποιήσαντα ἀνενεγκεῖν εἰς Ορφέα. Itaque conſtat Suidam alterutrius verba perperam cepiſſe: & præſtabilius eſt receptam Harpocrationis lectionem ſartam & tectam tueri. Nempe ut ſuſpicor libri Epigenis cum Ionis ſcriptis conjuncti ferebantur: Is enim commentarium fecerat in Ionis Tragœdias; quod ſcias ex Athenæo lib. XI. cap. v. ut nihil miri ſit, ſi librariorum qui omnia perturbant & miſcent, alii tanquam Ionis Τριαγμὸς inſcripſerint, alii ut Epigenis.

Pag. 174. Καὶ μὴ Μίνωα Αὐλέας τραγικὰς χορὰς δραμάτων συνεγράψατο Permirum fortaſſe videatur, Milli doctiſſime, tenebrionem illum Auleam pro Aeſchylo à Joanne dici. Quid autem admirationis habet, cum in memoria quis teneat tot alias hallucinationes hominis? Etiam p. 74 citatur Αὐλέας ὁ σοφώτατος de Endymione, quem in monte Cariæ Luna conſopivit, ut eum dormientem oſcularetur. Suſpicor & hic quoque ſignificari Aeſchylum, qui in fabula *Caribus* ſive *Europa* non potuit non eam hiſtoriam attingere. Illud autem quam longe abeſt à vero, quod Aeſchylum narrat primum inſtituiſſe choros tragicos? E diverſo partes chori, antea quam Aeſchylus tragœdias faceret, erant altero tanto longiores, quam poſt. Sed ea res niſi pluribus verbis explicari non poteſt: tota fere ſcenæ ratio & hiſtoria eſt illuſtranda: complures autorum loci qua corrigendi, qua novo modo interpretandi: multi errores amovendi, jam ipſa vetuſtate cani & venerabiles. Nemo enim unus ex cohorte Eruditorum, qui in eo argumento tantopere laborarunt, ſcire adhuc potuit, quid Theſpis, quid Aeſchylus & Sophocles inventis addiderunt. Itaque tam odioſa diſceptatione patienter carere poſſis in præſentia: imo vereor ut citra faſtidium epiſtolam perlegas etiam abſque iſta concerta-

tione nimium loquacem. Me quidem & moræ pertæſum eſt & ineptiarum.

P. 214. Στησίχορον ἢ Βακχυλίδην, οἳ ἦσαν ὀρχήσεως εὑρεταὶ καὶ ποιηταί. Quid narras? nimirum noſtra nos opinio fefellit, qui credidimus te Antiochiæ eſſe natum. Siquidem autor eſt Lucianus Antiochenſes de ſaltatoribus optime omnium judicare potuiſſe: te autem cum aliarum omnium, tum hujus artis imperitiſſimum videmus. Rogo te, homo hominum ignaviſſime, nunquamne Sacras Scripturas lectitaſti? nonne ibi frequens Saltationis mentio diu diuque, antequam Steſichorus naſceretur? quid? ne Homerum quidem per tranſennam aſpexiſti? jam ergo eum audias licet:

Ὀρχησὺς, μολπή τε, τά θ' ἀναθήματα δαιτός.
Ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα,
Ἄλλῳ δ' ὀρχήσῳ, ἑτέρῳ κίθαριν ἢ ἀοιδήν.

Scio tamen, quid in fraudem te impulit; nempe nomen Steſichori, tanquam ſi primus ἐστήσατο χορούς· & poemata quædam Bacchylidis, quæ Ὑπορχήματα inſcripta ſunt, & à Stobæo citantur, & Athenæo lib. XIV. Ἡ δ' ὑπορχηματική ἐστιν, ἐν ᾗ ᾄδων ὁ χορὸς ὀρχεῖται· φησὶ γοῦν ὁ Βακχυλίδης· Οὐχ ἕδρας ἔργον ἐδ' ἀμβολᾶς. Locus aliquanto integrior eſt apud Dionyſium Halicarnaſſenſem. Οὐχ ἕδρας ἔργον, οὐδ' ἀμβολᾶς, ἀλλὰ χρυσείδου. Ἰωνίας γὰρ παρ' εὐδαίδαλον ναὸν ἐλθόντας ἁβρόν τι δεῖξαι. Omnes Cretici præter unum pedem qui in Pæonem ſolutus eſt; adeo ut, cum hunc locum lego, coram oculis videre videor ὑπορχουμένους & ſubſultantes. Nec tamen princeps & inventor hyporchematum Bacchylides; ſed, ut quibuſdam videtur, Pindarus; ut alii volunt, Xenodamus. Vide Clementem, Athenæum, & Plutarchum περὶ Μουσικῆς.

P. 133. Γλαῦκος, ἰχυρὸς, φρόνιμος, εὐσεβής. Atqui, O Malela, tantum abeſt, ut *ſapiens* fuerit iſte Glaucus, ut ejus nomen in proverbii conſuetudinem venerit, de homine qualis tu es, qui neſcit quid ſit in rem ſuam; qui permutat

Χρύσεα χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἐννεαβοίων.

Sed

Sed eſt potius ut librarii hoc eſſe facinus exiſtimem, (præſertim ſi non idem iſtud ἰσχυρὸς iteraſſes) & orationem eſſe continuandam ad hoc exemplum: Αἰνείας εὐπώγων, γλαυκὸς (cæſius) φρόνιμος, εὐσεβής. Agnoſco *pium* Æneam; & ita plane Iſaacius Porphyrogenitus.

Illud p. 329. Καὶ κατίσχθη ὁ Σίμων ὅπι τῷ πλαγίαν τὴν ἐφόφησε, ſatis quidem congruenter ad helleniſmum vertit interpres, ſed non appoſite ad ſententiam. Quid ſi interpretemur τὸ ἐφόφησε, ut, quod in N. T. de Juda Iſcariota dictum eſt, ἐλάκησε μέσος, *crepuit medius*? Heſychius: Ελακεν, ἐφόφησεν· & Λακεῖν, φοφῆσαι· Pagina autem 16. ſane dormitavit interpres, ut in opere longo & ingrato facile queat ſomnus obrepere. Αχαΐα, Πελωνὴ, ἡ καλουμένη Πελοπόννησος· *Achæa, Pelena, quæ & Peloponneſus dicta eſt.* Obſecro, quis iſtud vel fando audivit? Scribe Αχαΐα, Πελλήνη. & verte, *Achæa, Pellene, & quæ Peloponneſus vocatur.* Πελλωὶν eſt Achææ urbs. Vide Geographos. Apollonius Argon. 1.

Αστέριος ὃν ῥα Αμφίων Υαντασίῃ τέκε,
Πελλήνης ἀφίκανον Αχαιίδος.

Vereor ne putidum ſit adnotare, Βότλιος, Βόπλιος & Βώτλιος vitioſe dici apud Malelam pro Βρέτλιος ſive Βρέτιος. Hoc quidem exploratum eſt, cum eandem plane narrationem ex Brutio afferant Georgius & Hieronymus. Ita p. 200. Θάλης ὁ Κάστωρ ὁ Πολύβιος depravate pro Θάλλος. Similiter enim Caſtorem, Thallum & Polybium de rebus Aſſyriacis una citat Syncellus. Et adhuc p. 221. Callimachus ἐν Επισίοις, pro Αἰπίοις. Neque enim Αἰπία inſcribuntur, nequis erret, ſed Αἴπα ut in Epigrammate lib. 1. Anthol. cap. LXVII.

Καλλίμαχος τὸ κάθαρμα, τὸ παίγνιον, ὁ ξύλινος νῶς,
Αἴπος ὁ γράψας Αἴπα Καλλιμάχου.

Appello ad elegantiorum hominum judicia, annon melior aliquanto ſit lectio ex conjectura noſtra:

Αἴπος, ὁ γράψας Αἴπα, Καλλίμαχος.

Cæterum homo Malelæ germaniſſimus Fulgentius Planciades, *Jentaculum*, inquit, *guſtatio dicitur. Callimachus Inteſia: Jentaculum proferre Jovi.* Diceres hunc à Joanne Επίσα illa mutua petiiſſe. Illud vero incredibile videatur, Cyrenæum illum Latine loqui & quidem verſu: nam ſic lego. *Jentaclum proferre Jovi* ——— Sed minuit admirationem, quod Fulgentius & Mnaſeæ Εὐρωπιακὰ & Demoſthenis Philoſophica viderit Latino ſermone conſcripta. Sicut Ovidianæ Ibidis vetus Enarrator puditiſſimos verſus eoſque Latinos Eupolidi & (jocularem hominis confidentiam!) Democrito affingit.

Illud præterea pag. 52. Καθὼς Δήμαρχος ὁ σοφώταλος συνεχάψατο περὶ τῆς αὐτῆς Διονύσου, corrupte exhibetur loco Δείναρχος. Nam Georgius eandem hiſtoriam memorans, Δείναρχος, ait, ὁ ποιητὴς, οὐχ ὁ ῥήτωρ. & Hieronymus: *Dinarchus poeta, non Rhetor.* De quo in diverſas ſententias ierunt viri docti. Verba Demetrii Magnetis in opere Περὶ τῶν Ὀνομάτων apud Dionyſium Halic. Δεινάρχοις δὲ ἐνεπύχομεν τέτταρσιν, ὧν ὅστις ὁ μὲν ἐκ τῶν ἑπτὰ τῶν Ἀττικῶν· ὁ δὲ τὰς περὶ Κρήτων συναγαγὼν μυθολογίας· ὁ δὲ τρίτος μὲν ἀμφοῖν τοῦτον, Δήλιος δὲ τὸ γένος, πεπραγματευμένος τοῦτο μὲν ἔπος, τοῦτο δὲ πρᾶγμα· τέταρτος δὲ ὁ περὶ Ὁμήρου λόγον συντεθεικώς. Et Gerardus quidem Voſſius in præclaro opere de Hiſtoricis, *Dinarchus*, ait, *Delius Cretenſes fabulas collegit, ut cognoſcimus ex Dionyſio Hal. Videtur idem ſignari ab Euſebio, ubi de Bacchi geſtis loquens, ait*, Ως φησι Δείναρχος ὁ ποιητὴς οὐχ ὁ ῥήτωρ. Condonamus quidem ei ἁμάρτημα μνημονικόν· neque enim Delius fuit Cretenſium Fabularum collector, ſed ſecundus iſte neſcio quis; quem vix eſt ut exiſtimem eas verſibus edidiſſe, ſaltem hoc non exploratum eſt. Scaliger in Græca Euſebii p. 31. *Viderint*, ait, *eruditi, an tertius Dinarchorum* Δήλιος τὸ γένος, πεπραγματευμένος τοῦτο μὲν ἔπος, τοῦτο δὲ πρᾶγμα, *ſit iſte poeta, quem innuit Euſebius. Nam ſane mihi ignotus eſt.* Hactenus quidem accedo, ut aut iſte ſit poeta, de quo Euſebius, aut nullus ex quatuor. Sed amabo, quid ſibi vult illud πρᾶγμα? nam, quantum ego video, nulla ei ſubeſt ſententia neque ſcientia. Latine ſic vertas: *Dinarchus genere Delius, qui aliquid dixit, & aliquid fecit*: ſive, *qui aliquid verſu dixit, aliquid re*

re ipſa. Profecto non multum in Demetrio perdidimus, ſi omnia ſic dixit. Sed opinor neminem inficias iturum, quin mutatione commoda & illi ſuus honos, & orationi ſua ſententia reſtitui poſſit, ſi legamus: πεποιηματευμένος τοῦτο μὲν ἔπος, τοῦτο δὲ χάμμα, id eſt, *qui quædam Heroico carmine conſcripſit, alia oratione proſa*: vel, (quia τὸ χάμμα quodvis ſcripti genus nonnunquam ſignificat,) τοῦτο δὲ δρᾶμα. *qui & poemata Heroica & dramata edidit.*

Domninus iſte χρονογράφος non aliunde quam à Malela cognoſci poteſt, à quo ſæpiſſime ad partes vocatur. Antiochenſem fuiſſe certiſſimis ſignis deprehendes, ubi per otium licebit locos iſtos conſulere: probabiliter etiam dixeris, deduxiſſe eum hiſtoriam ab exordio mundi uſque ad Juſtiniani tempora. Itaque inclinat animus, ut hunc fuiſſe Domninum illum exiſtimem, qui ea tempeſtate fuit Eccleſiæ Antiochenſis Epiſcopus. Nam ſane ſicut hic à Joanne p. 265. Domnus vocatur: ita iſtum Patriarcham hi Domnum, illi Domninum appellant. Accedit huc, quod plerique omnes, qui aggreſſi ſunt tempora deſcribere, fuerunt Epiſcopi; Victor, Proſper, Theophilus, Euſebius, & Georgius Epiſcopus deſignatus.

Equidem neſcio, utra res majorem admirationem attulerit, tot nomina hominum propria à Joanne corrupta eſſe, an ea menda à doctiſſimo interprete diſſimulata fuiſſe & ſilentio prætermiſſa: verbi gratia p. 101 & 171 Τωσθάριος pro Τωσθάρεως. Ανδρόγιος 107 pro Ανδρόγεως. Πλησιώνης 121 pro Πλειόνης; atque ea quidem non mater erat Atlantis, verum uxor. Ιωβάτης 103 pro Ιοβάτης. Μηδίαν τὴν τοῦ Αἰετῦ 97 pro Μηδείαν τὴν τοῦ Αἰήτου. Πέλωψ & Πέλωπος 99 & 104 pro Πέλοψ & Πέλοπος. Αμφίωνα 55 pro Αμφίονα. Αἰνειάδες pro Αἰνειάδαι. Ιωκάστη 59 pro Ιοκάστη. Επιωχλέους 63 pro Επιοχλέους. Αμφίαρος 63 pro Αμφάραος. Δευκαλίων ὁ υἱὸς Ελενος τοῦ Πύρρα, 84 pro Ελληνος. Nec tamen Deucalionis pater erat Hellen, ſed filius. Ανπφάντην. 145 pro Ανπφάτην. Τηλέφου Regis Latinorum 205 pro Τηλεμάχου, quorum hic Ulyſſis & Penelopes filius, ille Herculis & Auges. Duorum verborum ſimilitudine tota hiſtoriæ ratio eſt perturbata. Sed propemodum omni fide majora ſunt errata p. 135. ubi

Græcorum

Græcorum duces recenſet, qui contra Trojanos arma ceperunt. Nam ut de numero navium, etſi ea ratio longe vitioſiſſima eſt, nihil dicam; ecce tibi Μενέλαος καὶ Λήϊτος, pro Πηνέλαος καὶ Λήϊτος. Homerus:

Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως, καὶ Λήϊτος ἦρχον,
Ἀρκεσίλαός τε, Προθοήνωρ τε Κλονίός τε.

Μέγης ἐκ Δολίχης τ' Ελλάδος *ex Doliche Helladica* pro ἐκ Δυλιχίυ ἐξεναντίας τ' Ηλιδος.

οἱ δ' ἐκ Δυλιχίοιο, Ἐχινάων τ' ἱεράων
Νήσων, αἳ γαίυσι πέρην ἁλὸς Ηλιδος ἄντα,
Τῶν αὖτ' ἡγεμόνδε Μέγης ἀτάλαντος Ἀρηϊ

Ἀγηνώρ καὶ Τλαπόλεμος. Euge vero, Malela, qui de oppidi nomine Heroem confinxiſti. Siquidem in Homero legimus Ἀγαπήνωρ ἐκ Τεγέης.

οἵ τ' ἔχον Ἀρκαδίην καὶ Κυλλήνης ὄρος αἰπύ,
Καὶ Τεγέην εἶχον καὶ Μαντινέην ἐρατεινήν,
Τῶν ἦρχ' Ἀγκαίοιο παὶς κρείων Ἀγαπήνωρ.

Ex Tegea eum profectum eſſe Epitaphium ſatis indicat:

Ἀρχὸς ὅδ' ἐκ Τεγέης Ἀγαπήνωρ Ἀγκαίυ υἱὸς
Κεῖθ' ὧν' ἐμῦ, Ταφίων πελτοφόρων βασιλεύς.

Πρόθως καὶ μαγνίτωρ. Enimvero apud Malelam facilius Heroes naſcuntur, quam fungi poſt pluviam. O fortunatam Antiochiam tanto alumno! Ineptus adeo Homerus, qui pro iſto Magnitore gregarios quoſdam milites viliſſima capita è Magneſia duxit:

μαγνήτων δ' ἦρχε Πρόθος Τενθρηδόνος υἱός.

Εὔμηλος συὶ νησὶν ια pro Εὔμηλος.

Τῶν ἦρχ' Ἀδμήτοιο φίλος παῖς ἔνδεκα νηῶν Ευμηλος

Νιρεὺς ἐκ μυκήνης, pro Νιρεὺς ἐκ Σύμης.

Νιρεὺς δ' αὖ Σύμηθεν ἄγε τρεῖς νῆας ἐΐσας

Χαλίας ἐκ Τρίκκης συὶ νησὶν μ. Ecce tibi jam tertius Heros Chalias, qui à corrupto vocabulo οἰχαλίας prodiit, non aliter ac vermes in putreſcenti cadavere naſcuntur.

οἳ δ' εἶχον Τρίκκην καὶ Ἰθώμιλν κλεινὰκόεσσαν,
οἵ τ' ἔχον Οἰχαλίην πόλιν Εὐρύτου Οἰχαλιῆος,

eos ducebant Podalirius & Machaon. Λεοντδὺς καὶ Πολυπήτης, ſcribe Πολυποίτης. Ἀμφιγυείας ἐξ Ἰλίου σὺν νηυσὶν μν. Profecto ſi Troicis temporibus Malelas vixiſſet, non decem annos totos Græci conſumpſiſſent in unius urbis obſidione: tot iis terræ filios miſiſſet auxilio. Ἀμφιγυείας & Πτελέου oppidorum meminit Homerus:

οἵ τε Πύλον τ' ἐνέμοντο καὶ Ἀρήνην ἐρατεινὴν,
Καὶ Κυπαρισσήεντα καὶ Ἀμφιγύειαν ἔναιον,
Καὶ Πτέλεον καὶ Ἕλος καὶ Δώριον.

Ἀχιλλδὺς ἐκ τοῦ Ἄργους τ' Ἑλλάδος, *ex Argis Helladis.* Et Argos & Hellas Theſſaliæ ſunt urbes, ut pueri ſciunt: ſed hic locus fatalis eſt ad Malelæ hallucinationes.

Νῶν δ' αὐτὸς (leg. αὖ τὸς) ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον,
οἵ τ' εἶχον Φθίην ἠδ' Ἑλλάδα καλλιγυναῖκα,
Τῶν αὖ πεντήκοντα νεῶν ἦν ἀρχὸς Ἀχιλλεύς.

Φιλοκλήτης ἐκ Μοθόνης, vitioſe pro Μηθώνης. & Σώρδης, Φίλιππος, Ἀντιφος σὺν νηυσὶν ον. Quis autem porro mirabitur è cerebello Jovis Minervam eſſe natam; cum Antiochenſis hic ex inſulſo ſuo capite progeneret abſque ope Vulcani

Ductores Danaûm delectos, prima virorum?

Sorthem heroem nominat pro inſula *Carpatho*, ut & Philippum pro Phidippo.

οἱ δ' ἄρα Νίσυρόν τ' εἶχον Κράπαθόν τε Κάσον τε
Τῶν δ' αὖ Φίλιππός τε καὶ Ἀντιφος ἡμισάθλω.

Notum eſt jam à multis ſæculis morem invaluiſſe apud Græcos, ut eodem ſono efferrentur αι & ε, οι & υ. Tam captioſa pronunciatio mendis infinitis libros opplevit: ut Mal. p. 47 & 49. τῷ ἱῷ τ Αἰχίονος τῷ Πένθει, pro Ἐχίονος. & è diverſo 49 & 55. ὄρος Κιθερώνιον pro Κιθαιρώνειον & 106. Ἀντέωνι pro Ἀντάιῳ. & alia non pauca extant ex eo genere. ſic 212 & 171. Τὸ Ὑακος ἱῷ τῷ Ναυπλίῳ, pro Οἰακος. & Σχωέως 169. pro Σχοινέως. In codicibus manu notatis promiſcuus fere eſt vocalium horum uſus. Hoc diligenter

ter animadverſo, deploratiſſimos locos emendabit nullo negotio, qui ingenium & judicium in numerato habuerit. Plutarchus de Iſide & Oſiride: Εμπεδοκλῆς ὃ τὸ μὲ ἀγαθεργὸν ἀρχὼ φιλότητα κὴ φιλίαν, πολλάκις ὃ ἁρμονίαν καλεῖ ὡς μέροπι· τὸ ὃ χείρονα, νεῖκος ὀλόμενον κὴ δῆριν αἱματόεσσαν. Fruſtra hîc Plutarchus per annos ducentos criticorum auxilium imploravit. Tu verte αι in ε, & lege Αρμονίαν καλεῖ θεμερῶπιν. Poſſum excitare ipſum Empedoclem teſtem hujus correctionis, apud Plutarchum ὡδὶ Εὐθυμίας.

Ενθ' ἦσαν Χθονίη τε, κὴ Ηλιόπη παναῶπις,
Δῆρις θ' αἱματόεσσα, κὴ Αρμονίη ἱμερῶπις,
Καλλιςὼ τ', Αἰχμή τε, Θόωσά τε Δειναίη τε,
Νημερτὴς τ' ἐρόεσσα, μελάγκαρπός τ' Ασάφεια.

Ubi libenter legerim Διωαίη τε, ut contraria inter ſe comparentur. Scio nunc quid in animo tute tecum volutes: ſed illum tibi confirmare poſſum ſyllabam primam verbi ἱμερῶπις eſſe productam atque longam. Primus id repoſuit Henricus Stephanus ex conjectura quantum ego ex re ipſa conjecturam facio. Veteres editiones repræſentant καὴ ἁρμονίη γε μερῶπις. Itaque hic quoque legendum eſt ἁρμονίη θεμερῶπις. Heſych. Θεμερῶπις, ἐρασμία, ἀλγόνη. Lege ἐρασμία ἁρμονίη, autoritate Empedoclis: niſi ſi mavis ἐρασμία αἰχμὴ ex Æſchyli Prometheo: Εκ δ' ἔπληξέ με τὸ θεμερῶπιν αἰδῶ. Αἰδὼς eſt αἰχμὴ. Perperam huic lectioni Scholiaſtes, & Etymologici autor θερμερῶπιν vocem nihili anteponunt, tanquam θερμαίνεσθαι τὸ ὤπα. Atqui eo pacto θερμῶπις eſſet dicendum: neque enim vel fando auditum eſt θέρμερος. Pollux tamen lib. 6. c. 40. Τὸ δὲ θερμερωίεως κὴ κιχλιδᾶν καμικά. MSi χλιδιᾶν vel κιχλοιδιᾶν. lege θεμερωίεως κὴ χλιδᾶν, vel χλοιδᾶν. vel κιλοιδιᾶν. Heſychius: Θέμερον, σεμνὸν, ἀφ' ἧ κὴ τὸ σεμνωίεσθαι, θεμερωίεσθαι. Θεμέρη, βεβαία, σεμνὴ, εὐσταθής. Θεμερόφρονας, συνετὰς, σωφρονας. Sed ut planiſſime conſtet; opus eſt ut ſtrophen & antiſtrophen inter ſe conferamus: in quibus hi verſus reſpondent ex adverſo.

Εκ δ' ἔπληξέ με τὸν θεμερῶπιν αἰδῶ.
Νεοχμοῖς ὃ νόμοις Ζεὺς ἀθέσμοις κρατυνεῖ.

Ubi

Ubi pro ἀθέσμως ex neceſſitate metri conjeci legendum eſſe ἀθεπῶς. Quam conjecturam firmavit Heſychius. Ἀθεπῶς, ἀθέσμως, ἢ συλκατατεθειμένως. Αἰσχύλος Προμηθεῖ δεσμώτῃ. lege, ἢ συλκ. *ſine conſenſu & approbatione reliquorum deorum.* Reſpexit ad hunc locum: neque enim alibi in ea fabula occurrit. Plane jam imperitus ſit oportet, aut ab invidentia laboret, qui de δεμερῶπιν contra veniat. Experiamur, quid in alteram partem poſſit hæc obſervatio. Heſychius: Ἐναστος, * ὡσεμύρας, ἀχαιὸς ἀλφεσίβοιαι ἀντὶ τῦ ὑαξὰς γὸ βάκχας ὑάδας ἔλεγον. Prodigioſa plane oratio. Nunc viciſſim ε muta in αι, & lege. Ἐναστος ὥσε Μαιάς· Ἀχαιὸς Ἀλφεσιβοίᾳ. ἀντὶ τ Τὰς. τὰς γὸ Βάκχας Τάδας ἔλεγον. Agnoſcis, opinor principium ſenarii ex Achæi fabula Alpheſibœa. Similiter οι paſſim loco υ Heſych. Κοίνμα, γῦνημι. pro Κύνμα. & vice verſa Σπυχιῦσι, Ἀμαπτῦσι. pro Σποιχειῦσι. Idem: Σποιχείωσις, Ἀμαύπωσις, ἢ ωεφόπη μαίθησις. Itaque Suidas in Lexico diphthongos αι & οι alieno loco proxime ante ε & υ collocavit. Extat in Bibliotheca publica Oxonii liber antiqua manu notatus, continens mille regulas de recta ſcribendi ratione: quarum XL docent quando αι ſcribere oporteat, & quando υ: totidemque ubi οι, & ubi υ. Eum codicem, cum ante inter ἀδεσπότους ferretur, deprehendi ex proœmio verſibus ſenariis ſcripto literis præ vetuſtate pene effugientibus obtutum oculorum, Theognoti eſſe Grammatici, quem laudat aliquoties Etymologici ſcriptor. Et quidem omnia ibi reperi, quæ iſte Theognoto accepta retulit. De ætate hominis reſciſces ex præfatione, cujus initium eſt,

Τῷ δεσπότῃ μκ, κὴ σοφῷ ςεφηφόρῳ
Λέοντι, τῷ κρατῦντι πάντων ἐν λόγοις,
Θεόγνωτος εὐγνωτός τις ὡς ὢν οἰκέτης.

Conſtitueram hic Epiſtolæ finem imponere: ſed intervenit amicus meus, aurium convitio rationem efflagitans, cur Joannes *Malelas* mihi dicatur, qui à Voſſiorum utroque, Uſſerio, aliiſque omnibus qui in hunc uſque diem ejus mentionem fecerunt, *Malela* nominatur. Ego vero, inquam, ne in virorum quidem maximorum verba jura-

verim : ſed in aliam ſententiam, ubi commodum eſt, quanquam invitus, meo jure diſcedo. Roget igitur quiſpiam, cur *Malela* potius ſit vocitandus ? hoc ſcilicet ab iis reſponſum feret; Apud Conſtantinum ſic appellari, Ιωάννου τοῦ ὀπίχλου Μαλέλα, & apud Damaſcenum, Ιωάννης ὁ ἁγ Μαλάλα· nuſquam alibi commemorari, præterquam apud Tzetzem Ιωάννης της Μελέλης. Atqui, ſi ita res ſe habet, vulgo & paſſim reperias τὸν Σοίδα, τοῦ Θωμᾶ τὸν Αριςέα, τὸν Φιλήᾶ, τοῦ Τριόπα, τοῦ Σκόπα, τὸν Κραῖνύα· nec tamen propterea vel *Suida* grammaticus dicitur, vel *Thoma* Apoſtolus, vel *Ariſtea de* LXXII *interpretibus*. Ratio videlicet linguæ græcæ vix aut nullo modo patiatur, ut in A literam virilia nomina caſu recto terminentur. Atque ea cauſa eſt, cur peregrina virorum nomina, quæ in A exeunt, à Græcis inflectantur in As, Γάλβας, Σύλλας, Νομᾶς, Σενέκας, Αχίλλας. Quod ſi adeo jam exploratum eſt, nominativum Græcum eſſe Μαλέλας· nolim ego Latine vertens poſtremam literam abjicere præter morem & conſuetudinem eorum temporum, quibus maxime viguit honos & gratia Latini Sermonis. Vetuſtiores quidem, ut autor eſt Quintilianus l. I. c. V. *Non in A. & S. literas exire temere maſculina Græca nomina recto caſu patiebantur. Ideoque & apud Cælium legimus*, Pelia Cincinnatus ; *& apud Meſſallam*, Benefecit Euthia ; *& apud Ciceronem*, Hermagora: *ne miremur, quod ab antiquorum pleriſque* Ænea *&* Anchiſa *ſit dictus*. Priſcianus lib. V. *Apud Græcos in* As *deſinentia, apud nos in* A *terminantur*: *ut* Μαρσύας, Σωσίας, Βυῤῥίας, Χαιρέας, Τυρίας, Βαγράδας ; *Marſya, Soſia, Byrrhia, Charea, Turia, Bagrada*. Libro autem VI. pag. 681 & 701. *plerumque* ait & *frequenter* hoc fieri ſolere. Et his fortaſſis auctoribus tueri ſe poſſe arbitrentur, qui è contraria parte dicunt. Mihi vero longe videtur ſecus: ſed oportet haud jejune de hac cauſa, & tanquam in tranſitu, ſed plene copioſeque diſputare. Principio nulla controverſia eſt, quin indigena Latinorum ſermo nullum habuerit nominativum in *As* cum Genitivo ἰσσυλλαίβω. Quapropter antiquitus, ſive Græcus quiſpiam in Latina civitate viveret, ſive Græca ſcripta in Latinum converterentur, ejuſcemodi nomina per A plerumque ſcribere

bere & pronunciare placuit. Atque hoc quidem ex ingenio & consuetudine linguæ vernaculæ ab iis est factitatum. Comici igitur in Græcis interpretandis eam rationem tenuerunt; *Chærea*, *Sosia*, *Byrrhia*, *Phania*, *Clinia*, *Demea*, *Phædria*, proferentes. Nimirum auribus vulgi ista dabantur. Nec tamen deerant etiam antiqua illa memoria, (pace Quintiliani dixerim) qui ad Græcorum exemplum instituerent loqui: quantum ex eorum reliquiis conjectura consequi possum. Apud Gellium lib. 3. c. 7. verba sunt Catonis Censoris, qui, ea tempestate in Rep. floruit, qua Plautus in scena: *Leonidas Lacedæmonius laudatur*: Plauto tamen in Asinaria servus dicitur *Leonida*. Claudius quadrigarius apud Gellium l. 3. c. 8. *Ad nos venit Nicias familiaris tuus*. Lucilius apud Donatum:

Ante fores autem & triclini limina quidam
Perditu' Tiresia tussi grandævu' gemebat.

Ubi legendum est *Tiresias*: nisi si syllabam natura brevem propter cæsuram produci existimas. Priscianus lib. VI. *Hic Calchas Calchantis, quamvis hic Calchas hujus Calchæ, antiquissimi declinabant*. Sed in his locis fortasse fides Exemplarium suspecta esse possit: in illo Plinii lib. XXXV. cap. X. nullus datur suspicioni locus. *Decet non sileri & Ardeatis templi pictorem, præsertim civitate donatum ibi & carmine, quod est in ipsa pictura his versibus*:

Dignis digna loca picturis condecoravit
Reginæ Junoni' Supremi conjugi' templum
Marcus Ludius Elotas Ætolia oriundus,
Quem nunc & post semper ob artem hanc Ardea laudat.

Ea sunt scripta antiquis literis Latinis. Elotas est Εἴλωτας, εἴλωτης. Gruterus Epigramma hoc profert, tanquam à Boissardo visum in hortis Julii III. Pontif. Romani.

DIGNE DOCTILOQUEIS PICTUREIS & quæ sequuntur. Sine dubio fallarius aliquis in lapide inscribendum curaverat, à Plinio id mutuatus. Profecto male operam lusit in versu primo corrigendo. Editio Veneta anni MCCCCLXXXIII. habet *Dignis digna loco*. Lego igitur:

Dignis

Dignis dignu' loco picturis condecoravit.

Lucilius: *Samnis ſpurcus homo vita illa dignu' locoque.* *Dignus loco* eſt ἧΣ μέσων· & in bonam vel malam partem capi poteſt. Nihil verius hac emendatione. In eadem eſt editione *Æto'ia orundus*, longe quidem melius, quam quod in indice Scaligeri eſt, *Ætola oriundus*. Lucretius lib. 2.

Denique cœleſti ſumus omnes ſemine orundi.

Sive mavis cum vulgatis libris, *oriundi*: certe triſyllabon ſit neceſſe eſt. Sic igitur vetuſtis illis mos erat, ut interdum quidem in AS, frequentius in A Græca nomina vellent exire. Poſtea vero, ut ait Quintilianus, *recentiores inſtituerunt Græcis nominibus Græcas declinationes potius dare.* Proinde hoc inſtitutum tenuerunt

Lucretius, *Id quod Anaxagoras ſibi ſumit*:

Varro de R. R. antiqui tamen ut qui maxime, amator ſermonis: *Archytas, Hegeſias, Athenagoras, Mnaſeas.* & apud Nonium in Scaturex. *Iſmenias, Thebogenes fluit Scaturex.* lege *Thebagenes*, Θηβαγένης. Et ſimiliter Cicero, apud quem vulgo occurrunt *Archias, Gorgias, Phidias, Cineas, Pruſias, Arceſilas, Charmadas, Critias, Diagoras, Hippias, Lyſias*, & ſiqua ſimilia. Nam de *Hermagora* Ciceronis, vereor ne vitioſo codice uſus ſit Quintilianus. Profecto enim omnes omnino, qui nunc ſuperſunt MSS. conſtanter habent *Hermagoras*. Sed melius eſt ex ipſis locis experimentum judicii capere, libro primo De inventione: *Hujus conſtitutionis Hermagoras inventor eſſe exiſtimatur*: & ibidem: *Quod ſi magnam in his Hermagoras habuiſſet facultatem.* Repone hic paulliſper, *Hermagora inventor*, & *Hermagora habuiſſet*; non ſentis vocalium concurſum vitare hiantem? Ego vero Ciceronem ita ſcripſiſſe ne ipſi quidem Ciceroni affirmanti crediderim. Quid dicam de ſcriptoribus ævi Auguſtæi? quid de inſequentium ætatum? nempe eadem tum conſuetudo invaluit, ut in AS caderent Græca nomina. Spero mihi fidem apud te eſſe; ne neceſſe habeam infinita hic exempla enumerare. Quod tamen cum exceptione dictum velim; ut, quanquam eruditi homines eum, quem dixi, morem ſervaverunt, nomina tamen Servorum, aut quicunque, ut principio dixi, in Latina civitate vixere, vulgaris

garis uſus, penes quem jus eſt loquendi, plerumque immutaverit ad Latinam conſuetudinem. Inde eſt apud Ciceronem, *Phania* Appii libertus. Fruſtra enim græciſſaret dominus; cum ab omnibus conſervis & notis ſine *s* litera *Phania* is vocabatur. Sed à Plinio memoratur *Phanias phyſicus*: nempe is in Græcia vitam egerat, nullum habuerat Romæ dominum aut patronum. Inde illud Horatii, *Credat Judæus Apella*, id eſt, quivis Judæus: ut locum explanem parum hac memoria intellectum. Judæi habitabant trans Tiberim, & multo maximam partem erant libertini, ut fatetur Philo in Legatione ad Caium. Apella autem Libertinorum eſt nomen, ſatis frequens in Inſcriptionibus vetuſtis. Cic. Ep. 25. lib. 7. *Ne Apellæ quidem liberto tuo dixeris.* Itaque *Credat Judæus Apella*, quaſi tu dicas, Credat ſuperſtitioſus aliquis Judæus Tranſtiberinus. Inde illud alterum, *Obeundus Marſya*: quo modo etiam loquuntur Ovidius, Silius, Lucanus. Marſya ſcilicet in Foro collocatus & donatus quaſi civitate Romana non potuit non in ore vulgi quotidie verſari; & præterea eo nomine fuerunt ſervi Phryges. In veteri marmore, M. HELVIUS M. L. MARSYA. Vulgi autem autoritatem libenter hic ſecuti ſunt poetæ; cum ſecundum Græcam pronunciationem *Marſyas* in hexametro non ſtaret. Sic *Caſſius Chærea* tribunus plebis, notiſſimus ob Caii Cæſaris cædem: alter apud Plinium ſtatuarius, qui nunquam credo Italiam viderat; & apud Varronem tertius Athenienſis, qui de Re Ruſtica ſcripſit, *Chæreas*. Ita Perſius, (priuſquam Cornutus Stoicus verſum immutaverat metu Neronis) *Auriculas aſini Mida rex habet*; & ad id exemplum Juſtinus: nullam aliam ob cauſam, præterquam quod id nomen frequenter mancipiis eſt inditum, præſertim ex Phrygia emptis. Terentius Phormione: *Puer ad me occurrit Mida.* Vetus lapis apud Sponium p. 289. MIDA CUBICULARIUS. Nequeo tamen conjectura augurari, cur qui Nepoti *Perdiccas*, Curtio & Juſtino & quibuſdam aliis *Perdicca* nominetur. Siquidem apud utrumque cætera omnia Græco more proferuntur, *Amyntas, Bagoas, Philotas, Ophellas, Follas, Gobryas, Alcetas* frater Perdiccæ.

Nullos

Nullos memini Perdiccas inter Italorum ſervos aut libertos: neque quicquam aliud cauſæ invenire poſſum. Nam cognomenta Libertinorum (ea ipſis nomina fuerunt, priuſquam manu mitterentur) ſi Græce in As caderent, Latinam terminationem plerumque ceperunt. Non tamen uſquequaque increbuiſſe eam conſuetudinem ex antiquis Inſcriptionibus animadverti. Nam ecce tibi hæc nomina ex Grutero, Reineſio, Sponio. Αχιλλας. *M. Cornelius Achillas. L. Pontius Achilas.* ¶ Αλεξᾶς, ὑποκοριστικὸν ab Αλέξανδρος. *Q. Hortenſius Q. L. Alexa. Suavettius Alexa.* ¶ Ανδρέας. *C. Quinctius Andrea.* ¶ Απελλᾶς (Απιλλᾶς apud Athenæum) ab Απολλόδωρος. *T. Claudius Apella.* ¶ Αρποκρᾶς ab Αρποκράτης vel Αρποκρατίων. *M. Lollius Arphocras. C. Herennius Harpocra.* ¶ Αρτεμᾶς ab Αρτεμίδωρος. *C. Caecilius Artemas. Cecilius Dexter & Artimas fratres. Ae. Fl. Artema. L. Laberius Artemas.* ¶ Αθηναγόρας. *Vireius Athenagoras.* ¶ Κλεόπας. in N. Teſt. vel fortaſſe Κλεοπᾶς à Κλεόπατρος, vel Κλεόφιλος. *Ti. Cleuphas.* ¶ Κλεινίας vel Κλινίας. *Juli. Clinias. Q. Pomp. Clinias.* ¶ Κτησίας. *M. Aur. Cteſias.* ¶ Sic *Dama* apud Perſium, ſi Græcum eſt à Δαμᾶς vel Δημᾶς quod eſt diminutivum à Δημήτειος. *Mettius Damas.* ¶ Επαφρᾶς ab Επαφρόδιτος. *G. Avillius Epaphra. M. Cornelius Epaphra. C. Curtius Epaphra. C. Julius Epaphra. P. Nonius Epaphra. C. Pricilius Epaphra. S. Propertius Epaphra. C. Veiacus C. L. Epaphra.* Et è diverſo, *Epaphras poſtremum praeſtitit officium.* ¶ Γλαυκίας. *Glaucias Lib.* ¶ Γοργίας. *Gorgias Lib. L. Abuccius Gorgia.* Spon. 288. ¶ Ηρᾶς ab Ηρόδωρος. *L. Abuccius Hera. M. Petronius Heras. P. Sulpicius Hera. P. Valerius Hera.* ¶ Ηρακλᾶς ab Ηρακλεόδωρος Clem. Stromat. v. *L. Aemilius Heracla. C. Annius Heracla. C. Camelius Heracla. L. Clodius Heracla. L. Cornificius Heracla. Q. Cornelius Heracla. L. Creperius Heracla. L. Licinius Heracla. F. Longinus Heracla. C. Stiminius Heracla. Q. Petinius Q. L. Heraclas.* ¶ Ερμᾶς ab Ερμόδωρος. *Herma accommodator. L. Aemilius Hermas. P. Annius Herma. C. Caßius Herma. Cornelius Hernia.* (vitioſe pro *Herma.*) *M. Junius Hernia.* (lege *Herma.*) *Q. Lollius Herma. M. Mag. Herma. Octavius Herma. C. Quinctius Herma. P. Statius Herma. P. Turannius Herma. Q. Vibius Herma. M. Ulpius Aug. Lib. Herma.*

Herma. ¶ Ερμαγόρας *L. Maecius L. F. Hermagoras.* ¶ Ερμείας. *Aurelius Hermias Aug. Lib. T. Didius Hermias. M. Helvius Hermias. C. Julius Hermia. Sex. Pompeius Sex. Hermia.* Spon. 221, lege *Sex. L. Her.* ¶ Λεοντᾶς fortaſſe ὑποκορισικὸν à Λεόντιος. *L. Arcius Leontas. C. Julius Leontas. M. Herennius M. L. Leonta.* ¶ Λεωνᾶς. Artemidorus p. 249. Λεωνᾶς ὁ Σύρος ὁ παλαισής. *Fabius Leonas. C. Oppius C. L. Leonas.* ¶ Μιμᾶς à Μιμόδωρος. *D. Lallius Mena.* ¶ Μητρᾶς à Μητρόδωρος. *C. Fyrmius Metras.* ¶ Νικίας *M. Annius Nicia. Cluvius A. L. Nicia. A. Plautius Nicia.* ¶ Νικήτας. *Aur. Niceta.* ¶ Ονησᾶς ab Ονησίφορος. *Q. Virius Oneſas.* ¶ Παπίας. *C. Marcius C. F. Papia. Munatius Papa* (an depravatum loco *Papia*, an à Πάπας) *M. Plutius M. L. Papia. C. Purellius Papia. L. Valerius Papia.* ¶ Φιλώτας. A. *Annius Philotas.* ¶ Φιλᾶς à Φιλόδημος. *M. Hirrius Phila.* ¶ Φιλέας. *L. Magius Phileas.* ¶ Φανίας. *Phania* apud Terentium & Ciceronem: *Fl. Phaneas. M. Tillius M. L. Phanias.* ¶ Θαδδᾶς vel Θεοδᾶς à Θεόδωρος. *A Faeſonius Thuda. Q. Veionius Teuda.* ¶ Θεωνᾶς. Alexandriæ Epiſcopus, *Theonas* apud S. Hieron. *Livius Theona Aug. L.* & *Livius Theona ab Epiſtulis Grac.* ¶ Ζαβδᾶς Hieroſol. Epiſcopus, *Zabdas* S. Hieron. & *Zabdae* in monumento L. Valerii: *Saufeius Sabda.* ¶ Ζηνᾶς à Ζηνόδωρος. *L. Calpurnius Zena.* Enimvero jam percontari eos velim, qui ſine S. litera *Malela* pronunciant, quo auctore didicerint Joannem hunc Antiochenſem captivum in Italiam abductum ſervitutem ibi ſerviiſſe; tandem autem, poſtea quam libertatem receperat, ad hiſtoriam ſcribendam ſe contuliſſe? Sin autem; cur obſecro, cum Evandri matre & caſcis illis allium obolentibus, aut cum fæce Romuli loqui malunt; quam cum Cicerone, & bonis auctoribus Latinitatis? Mihi quidem non longa deliberatio eſt, utros imitari velim. Sed hæc nimium fortaſſe ſtudioſe atque anxie: niſi quod omnino reſpondendum fuit iis, à quibus ſum provocatus. Siquidem Gerardus Voſſius, qui neſcio an ab interprete Damaſceni in errorem ipſe inductus ſit, certe aliis exemplo ſuo & autoritate viam ad errationem munivit, non certo judicio, ſed inconſiderate præterque morem videtur egiſſe. Quippe qui nunquam alias abjecerit

S:

S: ne tum quidem cum auctores haberet, quos etsi perverse, saltem aliquatenus imitaretur. Apud quem *Chæreas* vocatur Historicus & *Clinias*, *Marsyas* Macedonicarum rerum scriptor & Delphicarum *Apellas*: nec tamen *Chærea* & *Clinia* in Comœdia, neque Horatii *Marsya* & *Apella* tenacissimam ejus memoriam fugere potuerunt.

Tantum quod hæc scripseram, Milli jucundissime: cum ecce mihi nova res atque improvisa nunciatur, quæ de sententiæ me meæ statu propemodum dejecit. *Enimvero, quod in superiore causa probanda tantopere desudarem, nihil fuisse; meque in ea disceptatione prorsus* ἄσκοπα τετοξευκέναι. *Nam apud Constantinum & Damascenum* τ῀ Μαλέλα *posse nomen indeclinabile esse: neque abhorrere ab usu Græcorum, ut nomina barbara sine variatione casuum proferantur,* τ῀ Αμμῶν, τ῀ Ανὲθ, τ῀ Ασκὼμ, τ῀ Βλὰχ, τ῀ Αψαλ *&c. sexcenta dari masculina in* A, *ut* ὁ Σισάρα, ὁ Σαὰλα, ὁ Φωὰ, ὁ Σιβὰ *in Vet. Test.* ὁ Ζαρὰ, ὁ Αβία *in Novo: Syrorum nationem (Syrum autem esse hunc Malelam) amare nomina in* A *literam exeuntia, Maruta, Barsoma, & pleraque omnia: sic & Arabas quoque Abdalla, Mashalla, Taphala, & siqua sunt alia: occurrere denique apud Cantacuzenum* Ιωάννης Περάλτα, *& apud Theophanem* Ιωάννης ὁ ἐπίκλην Ημέλα, *Joannes cognomento Hemula, secundum Victorem Tununensem.* Ego vero, quanquam fortasse præstabilius esset, ut ex amicorum consilio supersederem labore respondendi, libera esse judicia sinerem: constitui tamen devorare eam molestiam; & eo quidem animo, nullum ut certamen instituam, neque enim temperato calamo res agetur; sed ut semel defungar, nec tacendo committam, ut odiosæ mihi de lana caprina lites succrescant in posterum. Dico itaque neque esse illud, de quo viri docti asseverant, neque posse. Nam ecce tibi Joannes Tzetzes, qui cum *ιωνικωτέρως πως* protulerit μελέλης, certe secundum me judicasse videatur. Crebro enim eæ syllabæ permutantur inter se, Λεωνίδας Λεωνίδης, Ερμᾶς Ερμῆς, Απελλᾶς Απελλῆς, Μαλέλας Μελέλης. Eodem accedit, quod in syllaba secunda statuitur accentus, τ῀ Μαλέλα tanquam ab ὁ μαλέλας, non μάλελα neque Μαλελὰ ut plerumque assolet in vocabulis peregrinis. Verum illud in primis est admi-

ratione

ratione dignum, quod ut de Græco nomine cognitio habeatur, ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους & ad barbaras nationes provocant. Siquidem ex Hunnorum gente ſunt Ασκὲμ & Βλὰχ, de quibus vide ipſum Malelam p. 159. & 170. Verum age quandoquidem ſic agi placet, cedo quos volent arbitros Stabimus etiam Hunnorum judicio: neque homines plebeii, ſed reges & regibus proximi pronunciabunt. Verba ſunt Malelæ p. 59. Καὶ ἤνεγκεν ἅμα αὐτῷ τῷ Ατπλᾶ. Maxime regum, bona tua venia libenter rogaverim, quî Græce vocaris caſu recto. Cur autem occupato moleſti ſumus? Reſpondebit pro eo Malelas ibidem: Ωσαύτως ὁ τὴ Ατιλᾶς ἐτελεύτησε. Sic omnes uno ore. Apud Priſcum Thracem in Collectaneis Conſtantini Porphyrogeniti; corrigendus obiter Suidas, qui Πρίσκος ait Πανίτης ἔγραψεν ἱστορίαν Βυζαντιακὴν τὴ τῦ Ατίλαν. lege haud cunctanter, Βυζαντιακὴν τὴ τῦ Ατίλαν vel Ατίλα· apud Priſcum, inquam, aliquoties legas Ατίλας τὴ Βλίδας. Is Attilæ frater erat, à Jornande Bleta dictus, à Proſpero depravate Bleba, à Theophane Βλέλας· Ατιλᾶς, inquit, Ομυσδίκ παῖς Σποδαγὼν Βλέλαν τὸν πρεσβύτερον ἀδελφόν. Verbum illud dividuum facito, & ſcribe ὁ Μυσδίκ παῖς vel fortaſſe Μυνδζίκ. Jornandes enim Mundzuccum nominat, & Sigebertus Mundzuch, perperam vero Nicephorus Calliſtus Νεμίδιον. Quid Attilæ patruus, Ρᾶς ne declinabile an Ρᾶς? De hoc ſtatuet idem ille Priſcus; cujus verba ſunt, Ρᾶα βασιλεύοντος τῶν Οὔννων & παρὰ τὸν Ρᾶαν ἀθικνεῖσθαι. Ita Βάλας dux Hunnorum apud Procopium Vandalorum Αμμάτας, Gotthorum Γειππας & Βέσσας, & Μόῤῥας & Μαρκίας, & Αλβίλας & Οὐσδρίλας. Eant nunc & ab Hunnis malum ſibi mendicent. Apud Malelam reperio p. 210. Τζίτλα στρατηλάτε Ρωμαίων, & 202. τὴ τῦ Σενίκα καὶ Σίμμα, & 111. μὴ τῦ ἡνιόχε Καλλιόπα, & 165. μὴ τῦ φυλάρχε Αρέδα· plane ut apud Conſtantinum eſt τῦ ὀπίκλου Μαλέλα. Placetne jam, ut Joannem ipſum nobis arbitrum capiamus? æqua, opinor, & honeſta poſtulatio eſt. Sententiam vero is ſuam oſtendit p. 204. ὅτε Τζίτλας 203. Σενίκας ὁ τὴ Σίμμας 110. Καλλιόπας τε ἡνίοχος 166. Αρέδας τε ὁ φύλαρχος τὴ Γνώφας. Et adhuc dubitent, ſi poſſunt, utrumne qui hæc ſcripſerit, ullo modo eſt ut ὁ Μαλέλα vocatus fuerit.

erit. Jam Σισάρα & Φιδὰ quàm inviti & recuſantes in argumentum ducuntur! Recte quidem factum à LXXII. viris; quod cum vetuſta illa & Ogygia nomina literis Græcis mandarent, ad ſyllabam de ſermone barbaro expreſſerunt. Nam qui annis ante permultis exceſſerant è vita, nulla, credo, iis futura erat conſuetudo cum Græcis. Quod ſi alii juniores, quibus eadem quæ veteribus illis nomina, uſum & commercium cum Græcis habuerunt, ſine dubio eorum nomina declinata ſunt ad normam Græci ſermonis. Sic Paralip. 1. cap. 8. eſt quidam Ανανία & cap. 12. Βερχία, vel, ut in MS° Regio eſt, Βαραχία. Eadem occurrunt nomina in Teſt. Novo: (Syrus enim interpres & hic & illic ܚܢܢܝ, ܒܪܟܝܐ, *Hhananio*, *Brachio*) cum Græca tamen terminatione, Ανανίας, Βαραχίας. Similiter antiqui illi Ιακὼβ, Ιωσὴφ, Σιὼλ perpetuo nominantur: juniores vero, qui cum Græcis rem habuerunt, Ιάκωβος, Ιώσηπος, Σωῦλος. Quo exemplo etiam Σισάρας & Σάλας & Φέας eſſent dicti; ſi Antiochiæ vixiſſent vel in alia quavis civitate Græca, & memoriam rerum geſtarum literis conſignaſſent. Neque vero inficior Syrorum, atque Arabum nomina frequenter in A litera terminari: ſervatam eſſe à Græcis eam terminationem pernego. *Abdalla*, *Maſalla*, *Taphala*. Ita quidem Arabes. Quomodo autem Græci? Theophanes p. 294. Μααμὲθ ὁ τῦ Αβδελᾶ. Perii equidem, in A hoc exit, & contra me facit. Sed nolo eos in lætitiam fruſtra conjicere. Illud enim perincommode intervenit ibidem ὁ Αβδελᾶς υἱὸς, & apud Zonaram Μασάλμας ὁ τῶν Αράβων ἀρχηγὸς, apud Malelam Ταφαρᾶς ὁ φύλαρχος. Eadem mihi de Syriacis nominibus ſententia eſt. Porphyrius apud Euſebium Scaligeri: Πτολεμαῖος ὃ ἀναιρεθήσας, ὅτε τῷ Πτολεμαίῳ ἐπανέστη ὁ Δημήτριος, ἅτε τῶν κατ' Αἴγυπτον πραγμάτων ἐχόμενος, πέμπει ἐπὶ τὴν Ασίας Αλέξανδρον, ὡς ὑὸν Αλεξάνδρου, ὃς διὰ τὸ ὡς ἀγοραστὸς (ἦν) τῦ Πτολεμαίου Ζαβινᾶς ἐπεκλήθη πρὸς τῶν Σύρων. & Joſephus: Αλέξανδρον τὸν Ζαβινᾶν ὀνομαζόμενον. Et eodem nomine Antiochenſis Epiſcopus Ζαβῖνος Nicephoro, Ζέβεννος *Zebennus* Euſebio & Hieronymo vocatur. Atqui ἀγοραστὸς *emptus* Syriace eſt ܙܒܝܢܐ *Zbino* vel *Zbina*.

Ita

Ita Græce dixeris, Ιωάννης ὁ Ανποχεὺς, ὃς διὰ τὸ φιλολόγος ἦν Μαλέλας ἐπεκλήθη πρὸς τῆς Σύρων, vel, ut propius Syrorum pronunciationem ſubſequitur Damaſcenus ipſe Syrus, Μαλάλας. Nam ملال *Malolo* vel *Malala* eſt orator, eloquens, loquax. Non difficile eſt conjectura aſſequi, utram ob cauſam cognomento illo auctus fuerit Joannes, Λαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν. Ipſe Porphyrius à popularibus ſuis Syris ملخا *Malcho* ſive *Malcha* vocabatur: Græce vero non Μάλχα, ſed Μάλχος. Ita كيفا *Cipha* ſaxum Κηφᾶς, توما *Thoma* gemellus Θωμᾶς, & ſiqua ſunt alia. Mal. p. 41. Ανπόχον τὸν ὀπίκλιν Χάζωνα Mirum ni ex illorum ſententia cognomentum Antiochi fuit *Chuzona* caſu recto, ut *Malela*: cum ambo ſint Antiochenſes. Quid ergo ſibi volunt iſta p. 65. Ανπόχον τὸν Χάζωνα τὸν ἔγγονον Ανπόχου τοῦ Χάζωνος? Quod ſi uſquequaque Syriaca nomina imitari & exprimere debemus, cur, obſecro, Ιωάννης dicitur, non Ιωανὰν Μαλάλα? nam Syris eſt يوحنان *Juhhanon*, ut LXXII. viris Ιωανάν. Sed ecce tibi Cantacuzenus, qui p. 874. Λαπίνων τις ait, Ιωάννης Περάλτα πρεσβυγορευόμενος. Scias autem in quantas anguſtias adducti ſunt, cum homines χθὲς καὶ πρώην γεγονότας ſæculo demum XIV. poſt Chriſtum natum inveterata jam barbaria, cauſæ ſuæ patronos adoptant. Rem ſane lepidam & jocoſam. Joannes hic Antiochenſis bene Græce Μαλέλα dici poteſt, quia Italo cuidam nomen erat *Giovanni Peralta*. Sic enim Cantacuzenus p. 174. Μάλιστα ὃ Ντζιωὰν Περάλτα ὁ τέτων ἡγεμών. Græcus iſte eſt ſermo hodiernus: ita gioſtra τζοῦστα, gingiva τζιντζίβα, jecur ντζηγάριον. Vah! quam velim progrediantur longius, atque una opera probent Ντζιωὰν Μαλέλα dicendum eſſe: facinus pol magnum & memorabile fecerint. Illud vero durum, quod apud Theophanem eſt Ιωάννης ὁ ὀπίκλιν Ημέλα. Nec à Victore ſolum vocatur *Hemula*, ſed Anaſtaſio etiam, qui Theophanem in Latinum convertit: à Liberato Diacono Joannes Mela; niſi fortaſſe depravati ſunt codices. Ex Græcis vero ſcriptoribus ſolus Theophanes & ſemel duntaxat cognominis ejus mentionem facit: cæteris ſimpliciter Joannes vocatur, Nicephoro Patriarchæ, Nicephoro Calliſto;

ſicut & Leontio Byzantio, Chronicoque Orientali. Quo magis adducor, ut vitioſum eſſe illud verbum exiſtimem; & iſtum apicem, qui in libris MSS. terminationem ας ſignare ſolet, ab indiligenti librario mutatum eſſe vel prætermiſſum. Præſertim cum cuncta id genus nomina præter hoc unum ab ipſo Theophane per ας ſcribi videam; Αοέδας, Ατλίλας, Μασάλμας, Αβαλάβας, Κατζίνας, alia quamplurima Itaque hoc in loco, ut mea fert opinio, facta eſt Theophani injuria. Nec, quod Anaſtaſius & Victor *Hemula* Latine nuncupant, non *Hemulas*; magis id quenquam movere debet, quam quod Attila à Latinis dicitur, qui Græcis eſt Ατλίλας. Nam peregrina ejuſcemodi nomina Græci Latinique neutri ab alteris, ſed ab ipſis Barbaris utrique acceperunt. Toto igitur cœlo erravit Priſcianus, cum *Turia* & *Bagrada* (Africæ ſunt iſta flumina) declinari putat à Τυρίας & Βαγράδας. A Græcis quidem Ιόβας, Μικίψας & Βάρκας ſunt dicti, qui à Latinis Juba, Micipſa, Barca. Nec tamen hæc quæ proxime nominavi, de Græcia petita ſunt; ſed ex Africa recto itinere deportata ſunt in Italiam. Quid enim, cum illi Αμίλκας, Αννίβας proferunt, hi Hamilcar & Hannibal; non ſigni hoc ſatis eſt, unde utraque ſunt accerſita? Nempe hi maſculina nomina Africana in A libenter retinebant; Græcorum aures tanquam abſona & inconcinna repudiabant. Sed ut concedam illud Ημβλα à Theophane profectum eſſe: non ego Monachum aliquem adverſus omnium autoritatem magiſtrum dicendi capere velim; ſed illum ipſum ad nationis ſuæ exemplum, addo etiam ſuum componere. Vir multiplici doctrinæ copia præditus Euſtathius Theſſalonicenſis Epiſc. accurate diſputans de Homericis illis ἴωπίλατα Πηλεΐς & Ευσίας ἀγχίπτα &c. non Σισύρα & Σάλα, non Ημβλα ad partes vocat; nam *Giovanni Peralta* qui potuit, priuſquam is naſceretur? quod contra. Ex omni memoria duo duntaxat memorat maſculina Græca in A, eaque minime a ſe lecta, ſed Eudæmonis fide Peluſiotæ; ejus opinor, cujus librum de Orthographia Stephanus Byzantius, & Suidas & Etymologici ſcriptor citant. Horum unum Illyricum eſſe nomen, ex epigrammate quodam, Πα-

πίρ

τὴρ δ' ἔμ' ἔφυσε κόπαινα, ἤτι Κοπαίνης· Syracuſanum alterum ex Sophrone, ὁ Μύριλλα. Democopum videlicet architectum, cum theatrum exædificaſſet Syracuſis, populo viritim unguentum diſtribuiſſe, & ex ea re cognomento vocatum eſſe Myrillam: nempe ἀπὸ τῦ μύρυ Μύριλλαν. Ego vero Eudæmonem illum jubeo κρόμμῡ ἐδέειν, ut hominem infortunio mactem: ſiquidem religio erat Peluſiotis cepas guſtare. Nam profecto de Syracuſiorum dialecto cras credo, hodie nihil. Theocritus Syracuſanus, qui idiomate vernaculo perpetuo eſt uſus (Μᾶσαν δ' ὀδυείλω ἔπυτ' ἐφειλκυσάμιλω) annon Σ literam ubique ſervat, Δαμοίτας, Μινάλκας, Λυκώπας, Διοκλείδας? Non Apollo Δαφνίτας Syracuſis colebatur? Non *Nicetas* Syracuſius Philoſophus à Cicerone laudatur in Academicis? non eorum ſermone γαφάγας *lumbricus* apud Etymologicon? non diſſimulo apud Heſychium ſcriptum eſſe Γαφάτα, σκώληξ· ſed vero duplici errore. Nam excidit Σ litera, ut uſu venire ſolet, cum proxime ſubſequatur altera: T. autem facillime mutatur in Γ. ut alibi Στένυτρον, εὐρυπωδέτερον, συριγῶδες. pro Στενυχρὸν, εὐριπῶδες, στενὸν, συριγῶδες. Ne ipſe quidem Sophron aliter locutus eſt. Athenæus lib. VII. Καὶ παρὰ Σώφρονι ὁ θυννοθήρας. & καρχαρίας aliquanto inferius p. 306. Σώφρων, θυννοθηραῖα ὃ γαστὴρ καρχαρίας ὁ κάπνῳ δῆδε. Priora verba, quæ Caſaubono moleſtiam creabant, ſic lege. Σώφρων Θυννοθήραι. A δὲ γαστήρ, id eſt, θυννοθήρα. Nimirum iſte liber Θυννοθήρας inſcriptus eſt. Etymol. in Ηϊα. Ὡς φησι Σώφρων ἐν Θυννοθήρᾳ. Male alibi ἐν Θυννοθήραις. Quod ſi verum eſt illud de Democopo, vulgi joco cognomen ſuum adeptus eſſe videatur: quia fortaſſis ea tempeſtate Syracuſis ſcorto cuipiam non ignobili nomen fuerit Myrilla. Nam mulieris id quidem nomen eſſe proprium certiores nos facit poeta neſcio quis inter Lyricos H. Stephani. Στρατόκλειος φίλῳ κυθήρης, Στρατόκλειος φίλῳ Μυρίλλης. Ἰδὲ τᾷ φίλῳ γυναῖκα, Κομάει, τέθηλε, λάμπει. Ῥόδον ἀνθέων ἀναίσει, Ῥόδον ἐν κόραις Μυρίλλα. Quod ad Κόπαινα attinet, etſi non facile fidem habeam, viderit de eo verbo epigrammatis author; qui fortaſſe, cum barbarum Illyrium βαρβαρίζοντα induxerit, bene moratum carmen feciſſe videatur. Quod ſiquis Illyriorum exemplo

Ιωάννης ὁ Μιλέλα proferre velit; id quidem perinde eſt, tanquam ſi ὁ Κάτω dicens & ὁ Κίκερο, ſe egregie loqui Græce contendat; quia apud Ariſtophanem Caris Cantilena eſt, Θρεττανελὸ τὴν κύκλωπα· & Scythæ iſtius Attica elegantia:

Ως ἐλαφρὸς ὥστῶρ φύλλο χὴ τὸ κώδιο.

& Ω χρᾴδι ὡς καμίεντό σοι τὸ πυράτειο,
Κὲ δύσκολ' ἀλλὰ σεῦο· πὲ τὸ χρᾴδιο.

Sed nimium diu, mi Milli, in litigioſa hac diſputatione te demoratus ſum. Dabis autem veniam neceſſitati; nam poſtea, per me licet, alii ut volent loquentur, non equidem invideo, neque intercedo. Imo enimvero invitiſſimus hæc ſcripſi,

Ως ὐχ ὑπαίρχων, ἀλλὰ πιωρέμενος.

ADDENDA.

ECce iterum Criſpinus. Cum enim adhuc ſuperſit chartæ aliquantulum, ut narrat Typographus; nimirum ei parcere ſtulta, ut ait ille, foret clementia. Percurram igitur Epiſtolam totam, adnotaturus identidem, ſiqua vel retractari diligentius vel corrigi debeant.

Principio, bene quidem factum quod (pag. IV.) de Etymologia τὸ Ηρικεπαίς ſuperſedi inquirere. Quamvis enim Ηρι in Græcorum verborum compoſitione non infrequens ſit, Ηριπόλη, ἠριγθύεια, ἠριγένεια, ἠριδαλές· nihilo tamen minus peregrinam eſſe vocem mihi videor certo comperiſſe. Siquidem κεπ ſyllaba, quod jure mireris, plane aliena eſt atque abſona à conſuetudine cum Græci tum Latini ſermonis. Σκεπ quidem in σκέπω, ὠδεισκεπὴς, σκέπαρνον, &c. κεπ autem nuſquam occurrit, quod ſciam, præterquam in Κέπφος. Eam ego vocem, cum ſolitaria ſit atque unica, vix dubito, quin olim pronunciaverint *Keffos* non *Kepfos*: prout hodie Σαπφὼ *Saffo* dicimus, non *Sapfo*. Apud Latinos autem κεπ ſyllabam brevem fruſtra quæſiveris. *Conceptio, perceptio* & ſimillia, κηπ habent productam à percépi, concépi. Anceps, auceps, princeps κεψ in ſcriptura exhibent, non κεπ: neque vero caſibus obliquis faciunt aucepis aut princepis.

Ep.

Ep. p. 12. Ut egomet vincta mea cædam, falso credidi tres istas Sophoclis fabulas ex una tetralogia fuisse, continuatione serieque historiæ in eam opinionem adductus. Αλλ' ὃ πεσὼν γε ἐκείμην. Culpa enim postridie deprehensa etiam amoveri facile potuit, si per typothetam licuisset. Ἀλλὰ τὸ μὴ ὑστερπέπυχθαι ἐπ' ὀσμὴν ἀχνύμενοί περ. Certum est eas tragœdias longo interjecto intervallo fuisse editas. Antigonen ita placuisse ferunt, ut ea gratia prætura Sophocli decerneretur in bello adversus Samios. Ergo acta esse videtur anno III. Olymp. LXXXIV. ætatis Soph. LVI. secundum marmor Arundel. Oedipus vero Tyrannus secundas tantum obtinuit, & victus est à Philocle: quin & Oedipum Coloneum, quem extrema senectute fecit omnium novissimam, editionis tempore antecessit. Argumentum Oed. Tyr. Εἰσὶ δ' οἳ καὶ Πρότερον αὐτὸν, ὃν Τύραννον ὀπιγράφουσι, διὰ τὸς χρόνους τῆς διδασκαλιῶν καὶ διὰ τὰ πράγματα. Ita scribendus est iste locus, quem minus intellexit magnus Camerarius. Sunt qui hanc fabulam Oedipum Priorem inscribunt, non Oed. Tyrannum; quia prior erat cum tempore actionis, tum serie rerum gestarum. Ea hujus loci sententia est.

Ep. p. XIV. vers. 3. Auget vehementer suspicionem nostram ipse Clemens in Protreptico, qui posteaquam versus eos tanquam Sophocleos protulit, Οὗτοσί μὲν, ait, ἤδη καὶ παρακινδυνευθεὶς ἐπὶ τὸ σκηνῆς τὴν ἀλήθειαν τοῖς θεαταῖς παρεισήγαγεν. Ergo & Clementis judicio in capitis veniret discrimen, quicunque eos olim in scenam detulisset. Ii alibi citantur hoc exemplo:

Θνητοὶ δ' πτολυκερδείᾳ πλανώμενοι:
Ἱδρυσάμεσθα πημάτων παραψυχὴν,
Θεῶν ἀγάλματ' ἐκ λίθων τε καὶ ξύλων
Ἢ χρυσοτεύκτων ἢ 'λεφαντίνων τύπους.

Quamobrem, quia nullus jam locus est censuræ nostræ in πολλὸν & χαλκείων, alia afferam argumenta oportet, cur subdititii sint. Multis sane nominibus non placet illud πτολυκερδείᾳ. Nam quid, obsecro, facit πτολὺ in tragœdiæ diverbio? est enim ex dialecto Ionica. Neque vero δεινὰ

spondæus

ſpondæus in ſede quarta ferri poteſt contra morem conſuetudinemque Tragicorum. Theocritus: Καὶ φιλοκερδείῃ βεβλαμμένον ἄνδρα πατῆλθεῖν. Neque porro πολυκερδεία de *avaritia* poſſis accipere cum interprete Clementis: verum ea ſententia nimium quidem inepta atque inficeta, quaſi ſi *prudentia* ſive *aſtutia* homines in errorem inciderint. Πολυκέρδεια enim eſt πολυϊδρεία· ut Ulyſſes Homericus:

Οὐκ ἔα εἰπέμεναι, πολυΐδρείῃσι νόοιο,
Αἰλ' ὃ μὲ ἦν ἄλοχον πολυκερδείῃσιν ἄνωγε.

Sed & alia fertur ſcriptura nihilo melior: Θνητοὶ ὃ πολλοὶ καρδίᾳ πλανώμενοι. Mihi quidem, ſalvo aliorum judicio, *nos multi mortales*, parum ornate dici videtur pro elegantia Ατλικῆς μελίτης. Sed utcunque de ea re viſum fuerit eruditis: rogatos eos velim, qui luculenter Græce ſciunt, utrum καρδίᾳ πλανώμενοι domeſticus ſit ſinceruſque ſermo Græcus, an potius peregrinus & ποιητῆ κόμματος? Nimirum ſuo ſe indicio prodidit Judæus iſte ſorex. Neque enim Helleniſmus eſt, verum Hebraiſmus purus putus ex S. S. tralatus atque expreſſus. Pſalm. XCIV. (& Epiſt. ad Hebræos) Αεὶ πλανῶνται τῇ καρδίᾳ· κὴ αὐτοὶ ὐκ ἔγνωσαν τὰς ὁδός μου. Eſaias XXI. Η καρδία μου πλανᾶται. Imo enimvero negamus iſta, Η χρυσοτεύκτων ἢ ἐλεφαντίνων τύπος ab homine Græco nedum à Sophocle proficiſci poſſe. Τύπος hoc in loco eſt ipſa ſtatua, αὐτὸ τὸ ἄγαλμα, ὐκ εἶδος τῦ ἀγάλματος, ut apud Iſocratem in fine Euagoræ: τὰς μὲ τύπας ἀναθήμασιν ὠφελῆ τάτοις εἰ παρ' οἷς ἂν σαθῶσι. Dicerent vero Græci Η χρυσοτέκτος ἢ ἐλεφαντίνος τύπος Θεῶν, non χρυσοτεύκτων. velut εἰκόνας dicunt χαλκᾶς Ολυμπονικῶν, non χαλκῶν. Artemidorus: χάλκειαι γὰ εἰκόνες τῶν ἐλευθέρων ἀνατίθενται. Ita paſſim & vulgo, ut quidem teſtimoniis uti putidiſſimum foret. Neque vero aliter Latini. Lucretius: *Si non aurea ſunt juvenum ſimulachra per ædes*, non *aureorum*. Plinius XXXIV. 7. *Lignea potius aut fictilia deorum ſimulachra*. Juvenalis: *Effigies ſacri nitet aurea cercopitheci*. Horatius: *Quid referam, quo pacto in imagine cerea Largior arſerit ignis*. Itaq; τύπος ἐλεφαντίνων θεῶν nihil minus eſt quam Græca oratio: ea tamen utitur Sibylla lib. III. ξυλίνων θεῶν εἰδώλα dicens pro ξύλινα.

Οἵτινες

Οἵ τινες ἐκ ἀπάτηϛ κεναῖϛ, ἐδ' ἔργ' ἀνθρώπων,
Χρύσεα ἢ χάλκεια, ἢ ἀργύρε ἠδ' ἐλέφανθ',
Καὶ ξυλίνων λιθίνων τε θεῶν εἴδωλα καμόντων,
Πήλινα, μιλτόχρισα, ζωγραφίας τυποειδεῖϛ,
Τιμῶσιν, ὅσα κέν τε βροτοὶ κενεόφρονι βουλῇ.

Eadem habet Protrepticus Clementis. Quis porro inficiabitur in eodem doctos esse ludo subjectorem hunc Oraculorum, & commentitium illum Hecatæum? Quod si vicero de versibus falso Sophocli attributis; etiam illud evidentissime constabit, quod olim Philo Herennius & patrum memoria Jos. Scaliger suspicati sunt: nempe librum illum *De Judæis*, qui sub Hecatæi nomine ferebatur, à Judæo quodam Hellenista fuisse confictum: velut Aristeam illum pari facinore, quem suppositicium esse convincunt post eundem Scaligerum alii bene multi, in quibus omnium doctissime & copiosissime Humfredus Hodius, cui multum olim debebit Historia Ecclesiastica.

Ep. p. 33. Ευηρότατον) Suidas in Lexico: Ευηρότατον τὸ καλλὴν ἔχον γλῶ, τὸ κάλλιϛον ϛ γῆϛ. Εὔηροτον τὸ καλῶϛ ἠροτειωμένον. Vides eum utrumque vocabulum agnoscere, εὐηρότατον quidem comparativum, absolutum vero εὔηροτον. Quid igitur fiet? An supplex ad Hesychium adeam, pacem ejus oratum & peccati veniam? Imo enim satis ostendunt ea verba & mendi vetustatem, & emendationis meæ præstantiam. Quippe, nisi ego plane desipio, sic in comparatione dicendum esset, Εὔηροτον, εὐηροτώτερον, εὐηροτώτατον. Quod si reponere velis ἀνηροτώτατον apud Suidam: jam ea vox inverso ordine post Εὔηροτον collocanda esset. Ergo quocunque te vertas, hallucinatio Suidæ est, qui sine dubio sua male confinxit ex Hesychianis, vel ex illis unde sua transtulit Hesychius.

Ibidem. Ανπνι, ἀνπδιενέϛμεθα) Liquido possis dejerare, Hesychium scripsisse ἄνπνι, id enim series literarum efflagitat; & illud ἀνπδι ex correctore natum esse, qui κακῷ κακὸν ἰάσατο. Scriptura à prima manu fuit in hunc modum: Ανπιωέϛμεθα, ἠναυπώμεθα. Hesychius autem, qui, ut videtur, non leviter tum lippiebat, sic legit & scripsit: Ανπνινέϛμεθα. ν & π paulum oppido inter se differunt, & facillima

ſane erratio eſt. Nihil hac conjectura probabilius dici poteſt. Ανπλωέσμεθα ab ἀνπφέρομαι, ἀναντπώμεθα. Ipſe Heſych. Ανπφέρεται, ἐναντπῦται, & Ανπφέρεως ἐναντπῦως, & Suidas: Ανπφέρονται, ἐναντπῦνται. Sed Ανπαφφέρομαι nuſquam lego.

Ep. p. 47. v. 4. Πέπλως τε νῆσαι λινοπλωεῖς τ' ἐπενδύτας) vox ea bifariam accipi poteſt. Aut νῆσαι erit ὑφάναι· quemadmodum πέπλοι ἐΰννητοι ab Homero vocantur, Ενθ' ἐνὶ πέπλοι Λεπτοὶ ἐΰννητοι βεβλήατο, ἔργα γυναικῶν. qui à Sophocle δῦφεῖς vocantur in Trachiniis: Οπως φέρεις μοι τόνδε γ' δῦφῆ πέπλον. Aut erit νῆσαι, σωρεῦσαι, accumulare veſtem, in arcis reponere, ut mos erat antiquorum. Homerus:

Ως φάτ'· ὁ δ' ὑψόροφον θάλαμον καταβήσατο πατρὸς
Εὐρυῖ, ὅθι νητὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο
Εσθής τ' ἐν χηλοῖσιν, ἄλις τ' εὐώδες ἔλαιον.

Et alibi. ——— Ελένη δ' παρίσατο φωριαμοῖσιν,
Ενθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, ἕς ῥά μιν αὐτή.

Poſſis etiam, & magis quidem appoſite ad nomen Tragœdiæ Πλωσίας, νίψαι reponere, *Lavato* &c.

Πέπλως τε νίψαι λινοπλωεῖς τ' ἐπενδύτας.

Epiſt. p. 60. v. 29. adde: Idem Heſychyus: Κυδρὸς, ἔνδοξος, καὶ τὰ ὅμοια, γαυριῶν, πεποιθῶν * εὐρύπδις συσκοπὸν δὲ τὸ κύδρος Καλλίσρατος πεποιθώς. Nunquam quidquam vidi inquinatius. lege γαυριῶν, πεποιδὼς, Ιων Ευριπίδαις. συσκοπῇ δὲ τὸ ρ̄ κῦδος. Καλλίσρατος. verbum enim noviſſimum πεποιδὼς eſt emendatio τὸ πεποιθῶν. Vide Ep. pag. 33, 34, 39. Et Calliſtratus quidem κῦδος à κυδρὸς deducit συσκοπῇ τὸ ρ̄. alii viciſſim κυδρὸς à κῦδος derivant ἐπενθέσει τὸ ρ̄. Etym. magn. Κῦδος, κυδότερος, κυδότατος, πλεονασμῷ δὲ τὸ ρ̄ γίνεται κυδρός.

Ep. p. 78. v. 30. adde: Martianus Capella lib. 3. cap. de Analogia: *Aeneas, Pythagoras, Lycas* faciunt Aeneæ, Pythagoræ, Lycæ. Quando noſtra ratione nomina, quæ genitivo in E exeunt, nominativo A finiuntur; ut Catilinæ Catilina. Sed hæc Græca ſunt, ideo in Nominativo S literam retinent. Quædam tamen perdunt S literam in nominativo, ut Nicæa, Medæa. Ergo in his nominativis conſuetudo ſervanda eſt. Ubi legendum eſt, Nicia & Demea. Vide Ep. pag. 83.

Ep. p. 75. v. 35. Sed nuſquam alibi tam frequens earum voca-

vocalium inter ſe permutatio eſt, quam in 2. Codd. MSS. longe antiquiſſimis, ALEXANDRINO uno in Bibliotheca Regia, qui integra exhibet Biblia & epiſtolas S. Clementis ad Corinthios: Cantabrigienſi autem altero, mutilo quidem & decurtato; quippe qui Acta duntaxat habeat & Evangeliſtas; verum idem è regione oſtentat Interpretationem veterem Latinam ad verbum de Græco expreſſam, digniſſimam ſane quæ ex oblivione atque tenebris tandem aliquando in lucem edatur. Servantur etiam Oxonii Acta Apoſtolorum, vetuſtate quidem pari, ſed verſione multum diverſa; & in Gallia denique Epiſtolæ S. Pauli, qui codex & antiquitate & Latina Verſione atque adeo ſcripturæ & voluminis forma Cantabrigienſi noſtro ſimillimus eſt & germaniſſimus. Atque hæc quidem talia exemplaria, cum aliis omnibus ubivis gentium, quod ſciamus, longe longeque & dignitate & tempore antecedant, neque quidquam hodie ſuperſit ſimile aut ſecundum, cum tineis (pro dolor) atque muribus luctantur, & utut iis incendia pepercerint, ipſo ſenio intra annos paucos non dubie peritura ſunt. Tu vero, Milli doctiſſime, qui omnium mortalium maxime in eo ſtudio verſatus es, non patieris hanc laudem tibi præripi; ſed maturabis veneranda illa pignora & monumenta vetuſtatis à ſitu & interitu vindicare. Scimus enim te horum omnium editionem inſtituere, quæ una pagina & in uno conſpectu Codicem Alex. qui familiam ducet, & Cantabrigienſem cum verſione ſua, atque ubi hic deficit, Oxonienſem deinceps atque Gallicum repræſentet: quæ ſingulas literas atque apices exemplarium, etiam ubi à librariis peccatum eſt, accurate & religioſe ſubſequatur. Nihil illi purpuræ aſſuetur diſcolor aut diverſum; nullæ interpunctiones, nullæ notæ accentuum, quorum omnis hodie ratio præpoſtera eſt atque perverſa: adeo ut qui tuam Editionem ſibi comparaverit, ipſa illa propemodum Archetypa verſare manibus atque oculis uſurpare videatur. Ea res olim, ut certum eſt augurium, & Britanniæ noſtræ ſplendori erit, & Eccleſiæ præſidio: tuos vero utique labores ampliſſimis præmiis atque im-

mortali gloria compenſabit. Macte iſta pietate & diligentia eſto. In te omnes ora atque oculos convertimus, te unum in hoc curriculum vocamus: ipſi codices celerem tuam opem implorant & flagitant: quid ceſſas per medias laudes & faventium plauſus ſecundo rumore ingredi? Tu vero, ut polliceri de te poſſum, facies id ſedulo; ſimulatque exibit Novum tuum Teſtamentum, jam fere ad umbilicum uſque perductum: quo in opere, niſi vererer coram in os te laudare, dicerem quam longo intervallo aliorum omnium in eo genere labores poſt te reliqueris. Ea Typorum elegantia eſt & magnificentia; ea in Annotationibus eruditio elucet, in Variis Lectionibus induſtria: quippe etenim ad eam copiam comparandam omnia S. Patrum ſcripta, omnes antiquas Verſiones, & infinitam vim Codd. MSS. curioſe excuſſiſti. Enimvero mihi ſtomachum ſubinde movent imperiti quidam homines & nullo uſu bonarum literarum præditi, qui omnem operam, quæ in variis lectionibus colligendis impenditur, aut inutilem eſſe exiſtimant aut Eccleſiæ periculoſam. Eorum ego ſermones, quanquam indigni ſunt quorum ulla ratio habeatur, uno in præſentia exemplo retundam: quo perſpicuum erit minuta quædam & prima utique ſpecie leviſſima poſſe magnas difficultates expedire. Locus eſt Cap. IV. in Ep. ad Galatas, qui ab ineunte fere Chriſtianiſmo uſque ad hanc memoriam doctiſſimos viros exercuit. 22. Γέγραπται γὰρ, ὅτι Ἀβραὰμ δύο υἱοὺς ἔσχεν· ἕνα ἐκ τῆς παιδίσκης, καὶ ἕνα ἐκ τῆς ἐλευθέρας. 23. Ἀλλ' ὁ μὲν ἐκ τῆς παιδίσκης, κατὰ σάρκα γεγέννηται· ὁ δὲ ἐκ τῆς ἐλευθέρας, διὰ τῆς ἐπαγγελίας. 24. Ἅτινά ἐστιν ἀλληγορούμενα· αὗται γάρ εἰσιν αἱ δύο διαθῆκαι· μία μὲν ἀπὸ ὄρους Σινᾶ, εἰς δουλείαν γεννῶσα, ἥτις ἐστὶν Ἁγάρ. 25. Τὸ δὲ Ἁγὰρ Σινᾶ ὄρος ἐστὶν ἐν τῇ Ἀραβίᾳ, συστοιχεῖ δὲ τῇ νῦν Ἱερουσαλὴμ, δουλεύει δὲ μετὰ τῶν τέκνων αὐτῆς. 26. Ἡ δὲ ἄνω Ἱερουσαλὴμ ἐλευθέρα ἐστὶν, ἥτις ἐστὶ μήτηρ πάντων ἡμῶν. Memini equidem, Milli, me non ita pridem à te rogatum, ut de perdifficili hoc loco judicium meum interponerem, vehementer approbaſſe ſententiam tuam, quam in illa tua Editione poſuiſti: Neque enim eundem montem & Agarem vocatum eſſe & Sinam, neque vero ullum uſquam gentium eo nomine notatum eſſe, neque porro

Agarem

Agarem ſervam (ſi de ſerva malit quiſpiam, quam de monte accipere) in eadem Allegoria & Monti reſpondere poſſe, & Legi quæ ex monte promulgata eſt: atque his de cauſis in diverſa conſilia itum eſſe ab antiquis, quorum alii Σινᾶ, ſed plures Τὸ γὰρ Ἄγαρ è libris ſuſtulerunt: quæ autem noſtra & patrum memoria viri magni commentati ſunt, tantum abeſſe ut locum faciant explicatiorem, ut novis etiam obſcuritatibus involvant. Qua quidem occaſione, ne omnino ἀσύμβολος eſſem, conjecturam, ut ſcis extemporalem in medium attuli, quæ etiam tum viſa eſt ad veritatem proxime accedere. Scilicet è regione verbi Σινᾶ adnotaſſe olim quempiam enarrationis cauſa, Σινᾶ ὄρος ἐστὶν ἐν τῇ Ἀραβίᾳ, *Sina iſte, quem memorat Apoſtolus, mons Arabiæ eſt*; ea autem verba non multo poſt, ut ſæpe uſu venit, de libri margine in orationem ipſam irrepſiſſe: nam Apoſtoli quidem ea non eſſe, ſed παρεμβεβλημένα, ex ipſo ſtatim vultu & colore totiuſque adeo corporis filo cognoſci poſſe: & proinde me paratum eſſe ὀβελίζειν hunc locum, niſi quid tibi ſecus videretur. Cum autem tibi valde placere conjecturam meam præ te ferres: atqui, inquam, ut vera iſta ſit ſive opinio ſive adeo ſuſpicio noſtra, neceſſe eſt illud δὲ quod vocem συστοιχεῖ proxime ſubſequitur, pro ſupervacaneo auferatur. Dictum ac factum editionem tuam inſpicimus, ibique quatuor ad minimum MSS. libros comperimus conjunctionem iſtam non agnoſcere: quod ſane non de nihilo eſt, neque ulla commode ratio reddi poteſt cur abfuerit; ſi verba, de quibus hæc quæſtio eſt, nunquam non in codicibus extitiſſent. Tanta res tam pertenui indicio patefacta ſatis refellit voculas imperitorum aut malevolorum hominum, qui diligentiam iſtam minutas ſcripturæ varietates ſectantem, tanquam obſcuram & ſollicitam & nimiam in vituperationem adducunt. Quis enim dubitet quin melior multo & apertior fiat ſententia, ſi autoritate Manuſcriptorum expungatur δὲ· tum autem Σινᾶ ὄρος ἐστὶν ἐν τῇ Ἀραβίᾳ de medio diſcedant; & totus deinde locus ſic legatur. Ἀπινά ἐστιν ἀλληγορούμενα· αὗται γάρ εἰσιν αἱ δύο διαθῆκαι· μία μὲν ἀπὸ ὄρους Σινᾶ, εἰς δουλείαν γεννῶσα, ἥτις ἐστὶν Ἄγαρ. Τὸ δὲ

Ἄγαρ

Αγαρ συσοιχεῖ τῇ νυῦ Ιερυσαλὴμ, δυλεύει γὸ μῦ σὺν τέκνων αὐτῆς. hoc eſt, *Agar autem reſpondet Hieroſolymis, ſerviunt enim cum progenie ſua.* Γὰρ & δὲ locum inter ſe permutare juſſi fide MS. Alexandrini, & aliorum: quinetiam dedita opera *Hieroſolyma* dixi non *Jeruſalem*; ut ex ipſa dictione foret perſpicuum, quorſum illud δυλεύει pertineret. Ipſa enim flagitat ſententia ut δυλεύει referatur ad Ιερυσαλήμ. Quod cum ita ſit; cur, amabo, Apoſtolus tali uſus eſt conſtructione verborum, qua δυλεύει cum Αγαρ neceſſario convenire videatur? aut quamobrem τὸ Αγαρ genere neutro poſuit; quaſi vero Αγαρ materialiter ac pro voce, non pro ancilla hic uſurpetur? Hactenus opinor proſpere mihi conjectura proceſſit, ut mons iſte Arabiæ omnibus machinis loco movendus eſſe videatur: ſed male vero me habent hi ſcrupuli, neque aliud habeo quod dicam aut conjectem; præterquam ex quo tempore verba iſta de margine in orationis textum adſcita ſunt, ſicuti mox conjunctionem δὲ quoſdam homines intruſiſſe, ita alia nonnulla mutaviſſe leviter & ad commentitiam eam ſententiam accommodaſſe. Nam profecto facile animum induco, ut credam hoc modo ſcripſiſſe S. Paulum: Τῇ δὲ Αγαρ συσοιχεῖ ἡ νυῦ Ιερυσαλὴμ, δυλεύει γὸ μῦ τέκνων αὐτῆς. Η ὃ ἄνω &c. *Agari autem reſpondet Jeruſalem, ſervit enim cum liberis ſuis. Quæ vero ſupra eſt Jeruſalem libera eſt, quæ mater eſt omnium noſtrum*: poſtea vero adulterina iſta ſeſe inſinuaſſe hoc exemplo, Τῇ δὲ Αγαρ Σινᾶ ὄρος ἐςὶν ἐν τῇ Αραβίᾳ συσοιχεῖ ἡ νυῦ Ιερυσαλήμ. Cum autem hæc oratio, ut cernis, in manifeſtum ſoloeciſmum cadat, ſimile ſane vero eſt, ne dicam neceſſarium, verba iſta τῇ & ἡ ſic brevi à ſcribis immutatum iri, quemadmodum hodie vulgo feruntur. Quis enim non incuſet *imperitiam notariorum librariorumque incuriam*, ut S. Hieronymi verbis utar, *qui ſcribunt, non quod inveniunt, ſed quod intelligunt; & dum alienos errores emendare nituntur, oſtendunt ſuos?* Vale.

INDEX

INDEX RERUM
MEMORABILIUM; ET SCRIPTORUM
QUI IN EPISTOLA
RICHARDI BENTLEII
EMENDANTUR.

Aeschylus emend. 58,76
Aeschyli χολ. not. 76
Αι & ε eodem sono efferuntur 36, 75
Αἶπα Callimachi 71,72
Allatius not. 51
ὁ τὼ Αλκμαιωνίδα γράψας 19
Anapæstorum ratio nunc demum observata 26
Antimachus Colophonius 9, 63
Judæus Apella 81
Apollodorus em. 19
Aristophanes Com. em. 21
Arist. χολ. not. 20,23,31. em. 53,54,64
Aristoph. Grammat. em. 15
ΑΣ terminationem ubi servent Latini in Græcis vertendis, ubi mutent 77, &c.
Athenæus em. 9, 53, 55, 56, 60, 65, 68, 89
Attius poeta Trag. em. 27, 28
Auleas commentitius Tragicus pro Æschylo 45, 69
Βέδυ, ζὰμψ, χνὼ, πλῆτρον, σφὶξ, 48
Βότλιος, Βὲτλιος, Βὼτλιος, apud Malelam pro Βρὲτλιος 71
Camerarius not. 91
Casaubonus Is. not. 46, 53, 56, 57, 89
Κεπ. syllaba neq; Græca neq; Latina 90
Cicero em. 28
Clemens Alex. em. & explic. 47, 48
Clodius Neapolitanus 49
Κναξζοὶ, χνύπης, φλεσμὼ, δρόψ. 48
Creophylus poeta scripsit Οἰχαλίας ἅλωσιν 61, 62
Damascius περὶ ἀρχῶν MS. em. 3
Demarchus apud Mal. pro Dinarcho 72
Demetrii Com. fabula Σικελία 38
Dinarchus poeta 72
Dionysius Halic. em. 72, 73
Domninus Chron. 73
Empedocles em. 7
Ennius em. 43
Ἐπίγονοι Homeri poema, vel Antimachi Colophonii 62
Epigramma falso inscriptum 53, em. 71
Ἐπιχαρμεῖος Homeri poema. 62, 63, 64
Erasmus not. 21
Erotianus em. 25
Etymolog. M. not. 76, em. 55, 64, 89
Eudæmon Pelusiota not. 88, 89
Euphorion em. 59
Euripidis Danae 14. em. 16
Αλκμαίων ὁ διὰ Ψωφῖδος 18
Sthenebœa em. 20
Κρῆτες 22. em. 28
Hippolytus διεσκευασμένος 31
Iphigenia in Tauris em. 42
In Eurip. Tragœdiis perperam ponuntur Pasiphae 22
& Europa 44
Euripidis. Schol. em. 20
Eustathius em. 55
Ἡρακλεῖτος deus Orphicus 3, 90
Fulgentius Planc. not. & em. 72
Galenus em. 57, 58, 59
Gatakerus not. 46
Grotius not. 15, 21, 24, 26, 66
Gruteri Inscriptiones not. & em. 79, 82
Gyraldus not. 50
Hamartolus em. 44
Harpocration em. 67, 68
Hecatæus Abderita de Judæis à Judæo quodam Hellenista confictus 13, 92, 93
Hesiodus em. 61
Hesiodi & Homeri certamen, em. 63
Hesychius em. 15, 18, 32, 36, 38, 54, 55, 60, 63, 65, 76, 77, 89, 94
Hesychii hallucinationes 34, 35, 36, 37, 38, 39, 48, 55, 56, 65, 93, 94
In Hesychio παρεμβεβολημένα quædam 33, 34, 39, 94
Homerus em. 75
Horatius explicatur. 81
Joannes Malelas. vide Malelas.
Jonis Chii poetæ tragici ætas & scripta 50. & seqq. copiose.

Jon

Jon Rhapſodus apud Platonem alius à Chio 50, 51
Jonſius not. 51
Liberatus Diaconus em. 87
Lucretius em. 42
Magnetis Comici fabulæ 32
Λυδοὶ διδασκαλοι 32
Malelas ſive Malalas in caſu recto, non Malela 77, & ſeq.
Malelas em. 2, 5, 6, 12, 16, 45, 70, 71
Explic. 22, 43, 71
Caſtig. 17, 33, 41, 42, 44, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75
Μάρπε, σφίγξ, κλὼψ ζυχηδὸν 48
Martianus Capella em. 94
Menagius not. 50, 51, 62
Meurſius not. 40, 46
Μῆτις deus Orphicus 3
Minos commentitius Trag. pro Jone 45
Nicias poeta em. 21
Nonius Marcellus em. 27, 80
Νωπιάζ vox Jonica 65
Οι & υ, inter ſe permutantur 75, 76
Omphale Jonis Chii fab. Satyrica 56, 57
Oracula ſubditicia Gr. Philoſophorum ex MSto hic edita & em. 7, 8, 9, 10, 11
Orpheus em. 2, 5, 6
S. PAULI locus in Ep. ad Galatas em. & exp. 96, 97, 98
Pauſanias em. 61, 62
Photii Patriarchæ Lex. Gr. MS. 15, 20, 36, 55, 61, 65. em. 16, 32
Plinius em. 29, 79
Plutarchus em. 15, 21, 76
Pollux em. 15, 20, 35, 40, 46, 54, 58, 76
Porphyrius em. 28. ejus Fragmentum de Κναξζοῖ &c. ex MS. editum & em. 49
Priſcianus not. 88
Priſcus Thrax de bello cum Attila 85
Proclus in Parmenidem MS. 3
Proſper in Chronico em. 85
Φάνης deus Orphicus 3
Quintilianus not. 80
Julius Rufinianus em. 43
Salmaſius not. 48
Σαλμωνεὺς Sophoclis fabula Satyrica 59, 60
Σάτυροι pro Fabula Satyrica 15, 57
Scaliger Joſ. not. 21, 26, 72, 80
Scal. Jul. not. 50
Solinus em. 29
Sophocles em. 46, 57, 58, 59
Sophoclis locus commentitius 12, 91, 92
Sophoclis ϗολ. em. 60, 61. explic. 91
Sophronis liber Θωυνοδήμας 89
Henr. Stephanus not. 76
Strabo em. 57
Suidas em. 53, 62, 63, 64, 69, 85, not. 52, 66, 93
Novi TESTAMENTI editio gemina à Cl. V. Jo. Millio procuranda 95, 96
Thales apud Malelam pro Thallo 71
Θεμεζῶπις 76
Theognoti Canones de Orthographia MS. Gr. 77
Theodoſii Epitoma τ῀ καθόλ᾽ Herodiani MS. 37
Theomis tragicus falſo appellatus pro Theſpide 45
Theophanes em. 85, 88
Theophraſtus em. 30
Theſpis 46. em. 47
Τελαγωνὶς Jonis liber vel Epigenis, vel Orphei 68, 69
Tzetzis Interpretatio Homeri allegorica MS. em. 63
Varro em. 80
Voſſius Ger. not. 43, 51, 62, 72, 83.

ERRATA Typographica ſic corrigantur.

P2. v. 17. me virtus. 20. 23. ξεινα πάπα. 23. 19. Hic Argis Pel. illic in Creta. 29. 21. Acnariam arbitratus eſt. 30. 15. 5 & 5. 31. *pen.* τὰ μ᾽ 33. 26. *dele*, ſuo 34. 33. I jam 35. 11. ὄζαινα. 38. 10. Καὶ τῶν βοζων. 39. 12. legi 43. 20. invito 44. 12. ſuo 14. *adde* τῇ τραγῳδίᾳ. 15. & 32. ωθωσεπενόησεν. 34. Sin autem, nolim *v. ult.* ab Ilio. 45. 14. ſano loqui. 15. quo tamen modo 34. ἐξάμι. & *ult.* Hexam. 46. 26. Hίηεοι. 48. 12. *adde* ſic κάψα dicunt & κάμψα· ſic λήψε῀) in antiquiſſimis MSS. λήμψε῀), & multa ſimilia. 49. 8. *adde* (leg. ἀπασφαλίσῃ) 21. aliquanto 50. 11. ἐξεκραγε. 17. *dele* Platonis eſt dialogus quo & *ſcribe* v. 19. Platonis eſt dialogus quo Socrates. 51. 23. *adde* & Menagio 30. LXXXII. 55. 33. & βίβαι. 56. 11. Nihil hic triſte. 58. *verſus* 1, 2, & 3. *transferantur poſt verſum* 10. 18. πέμφιγι. 59, 3. ἀτιμι. 62. ult. ἔπη. 63. 17. ἐπάκλιον. 64. *antep. dele* € 70. 27. videar. 71. 22. Βρέτλιος. 74. 10. ναίεσι 76. 16. illud 86. & 87. *Syriaca mendoſiſſima ſunt.* 88. 33. quod contra ex. 89. 13. Hicetas. 91. 1. vineta.

FINIS.